Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:r 1 (170) Fredagen den 4 Januari 1929. Årg. 5

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Bolsjevismens bekämpande.

Bolsjevismen lever alltfort och har sin frodiga varelse. Intet under, alldenstund den understödjes från de mest otänkbara håll. Däribland svenske utrikesminstern Ernst Trygger. Dock icke i hans egenskap av minister för utrikes ärendena, utan av hans dubbelgångare, ordföranden i styrelsen för Aktiebolaget Separator. Genom leverans av svenska separatorer till Sovjet-Ryssland tillföres detta land en kraftkälla, som bidrager till, att sovjetregeringen kan fortfara att hålla sig vid styret. Sammalunda genom att direktör Edström i Västerås håller kommunisterna bakom ryggen genom leverans av för dem behövliga elektriska maskiner, direktör Prytz i Göteborg genom kullager- och riksdagsman Nylander i Exportföreningen genom att teoretiskt förorda materiellt understöd åt landets fiender samt de "svenska" judebankerna genom att bl. a. förmedla lånetransaktioner åt Sovjet från f. d. bankdirektören i Svenska Handelsbanken Philipsons svärson, judebankiren Warburg i Hamburg, vars firma på sin tid öppnade konto åt Trotskij-Bronstein och finansierade Lenin-revolutionen, varjämte en annan av judarne Warburg i samma firma spelade under kriget en ful politisk roll, stationerad pour temps i Stockholm.

Svenska folket bör göra klart för sig vad som låg bakom det skamliga, "ryska" handelsavtalet. Det var det krassaste Mammon, som fick försteg framför fosterländska krav. Handelsavtalet hade aldrig gått igenom i riksdagen, om icke de storindustriella för snöd vinnings skull hade tänkt på den sovjet-ryska marknadens lockelser. Det var kompanjonskapet Kilbom-Trygger & C:o, som satte denna skamfläck i svenska historien, skamfläcken av en jude-bolsjevikisk enklav i Stockholm — det var kantänka ej nog med att sovjetbanditerna, som mördat elva miljoner människor eller fler än antalet fallna under världskriget, skulle betraktas såsom mest gynnad nation, nej, de skulle hava extra företrädesrättigheter och ostört få förlägga här en revolutionshögskola på 70 personer, vars görande och låtande svenska staten förbundit sig att ej granska. Ett utslag av nationellt förfall efter "Frihetstidens" berömda mönster! De storindustriella i landet hava alltså i strid mot rikets välfärd, 1) genom leveranser till Ryssland bidragit att hålla sovjetregeringen vid liv och 2) förskaffat oss en sakrosant revolutionshärd i Stockholm. Affär framför allt annat och rikets välfärd i sista hand!

Fordomtima var Sverige i hela Europa känt för att låta rikets värdighet gå före alla ekonomiska intressen, och det stolta Albions söner, världshavens behärskare, ha i gångna tider känt sig djupt imponerade därav och hade artigheten påminna oss därom, då statsminister Hammarskjöld, följande de gamla traditionerna, mitt under brinnande världskrig lade beslag på den största stormaktens postförsändelser i Göteborg. Vid sidan av Hammarskjöld, som hade de svenska traditionerna i blodet, är hr Trygger en krämaresjäl, som i handling visat, att han är mera mån om att få sälja sina separatorer än att befria landet från den jude-bolsjevikiska pestsmittan. Hr Trygger har att välja: *antingen* avgå ur styrelsen för A. B. Separator d. v. s. avkoppla sina privata affärer, som tydligen påfordra annan politik mot Sovjet-Judéeen än hr Trygger såsom svensk utrikesminister har att följa *eller ock* förelägga riksdagen proposition att ryska handelsöverenskommelsen omedelbart uppsäges, dymedels visande att landets intresse går före separatorsgeschäftet. Är han för feg att utan motivering yrka på handelsavtalets och ryska enklavens upphörande — landsskadligheten av dessa är allt för uppenbar för att man skulle behöva nedlåta sig till en lång utläggning och motivering i riksdagen — kan han erinra om minister Kopps uppträdande, sovjettruppernas agitation i Visby, sovjetflottans närgångenhet vid svenska flottmanövern etc.

Storbritannien bröt handelsöverenskommelsen med Sovjetstaten. Officiellt hette det visserligen, att skälet var handelsdelegationens spionage och agitation, men för den, som är inne i den engelska politiken, står det klart, att huvudskälet var att stänga Sovjets tillförsel. Genom leveranser ansåg man sig moralisk delaktig i Sovjet-Ryssland vidmakthållande, en riktig synpunkt, som dock går stick i stäv mot den svenske separatorshandlandens.

Man förhandlar icke med skurkar, än mindre med världshistoriens största banditer, de judiska bolsjevikkommissarierna. Ingen som håller på sitt lands värdighet, träffar någon som helst överenskommelse med Sovjet-Judéen — erkänner det ej ens de facto, historien kommer en gång att fälla sin dom däröver.

Härmed har berörts ett av medlen för kommunismens bekämpande — den Napoléonska kontinentalspärren bör flyttas i östanled!

*

Ett annat sätt för kommunismens försvagande vore lösryckandet av Lillryssland, Ukraina, bolsjevismens kornbod. Redan Carl XII hade planer på att göra Ukraina till ett självständigt rike. Man har förhånat honom därför och icke insett det storslagna i förehavandet. För Europas jämvikt har ända sedan Carl XII:s dagar Ukrainas självständighet stått såsom en nödvändighet. Landet är befolkat av andra raser än Storrysslands, har ett annat språk, en annan kultur, och dess invånare hava aldrig velat styras från det för dem förhatliga Moskva. Ryssland har varit för stort och moskoviterna hava härskat över främmande folk, som själva ej känt sig tillhöra den jättelika ryska statskroppen.

Finland, Polen och Östersjöprovinserna äro randstater, som gjort sig fria, tack vare att den ryska imperialismens hållits fjättrad, men deras självständighet är ingalunda säkrad för framtiden, förrän Kiev blivit huvudstaden i ett fritt Ukraina. Detta veta randstaternas statsmän tillfullo. Mest hotat av de forna ryska länderna är det numera rumänska Bessarabien. Rumänien drager gärna blankt för att lösrycka Ukraina. Pilsudski, fältmarskalken — som, vilket få veta, svingat sig upp till sin nuvarande ställning utan någon militär uppfostran genom att ställa sig såsom

(Forts. å sista sid.)

Bolsjevikrevolution planerad till februari?

På skilda vägar ha under dessa senaste dagar underrättelser nått fram till vår tidning, gående ut på att en jude-bolsjevikisk framstöt i Sverige skulle vara planerad till instundande februari. Det skall ha väckt stor uppståndelse inom högsta revolutionära ledningen i landet, att hemligheten kommit ut, då man denna gång gått tillväga med vida större varsamhet än vid något tidigare tillfälle, då liknande planer varit å bane och man nu inriktat sig på att förbereda saken med en grundlighet, som skulle göra ett misslyckande praktiskt taget omöjligt. Enligt vad från håll med förbindelselinjer till de mest skilda politiska kretsar, ända ut på yttersta vänstra flygeln, meddelats oss, skall det hemliga förberedelsearbetet för den nu planerade revolutionära aktionen — mot bakgrunden varav den "förenade" framstöten till förmån för hr Kilboms inval i Stockholms polisnämnd torde vara att betrakta — bedrivas med yttersta energi och noggrannhet. En febril verksamhet lär f. n. utvecklas av de revolutionära organisationerna, vilka förmenas redan ha genomfört en hemlig kontroll över alla personer, som kunna väntas bjuda den judiska revolutionen aktivt motstånd och fördenskull upptagits på bolsjevikernas svarta lista. Det hemliga judiska kontrollväsendet pr telefon, post, personlig övervakning medels spionage etc. lär hos oss numera ha utvecklats till sin höjdpunkt. Revolutions-Israel skall under det gångna året i alldeles särskild grad ha ägnat telegrafen och posten sin livliga uppmärksamhet, med det resultat, att "det hemliga kontrollväsendet" nu lär fungera oklanderligt och vederbörande hava möjligheter att mera i detalj kunna följa motsidans alla dispositioner och planer, vilket ju i krigföring har sin stora betydelse.

"Fantasier!" — höra vi någon bland våra läsare yttra. Vi veta visserligen alltför väl, att varje företagen officiell utredning i dessa saker skulle resultera i ett konstaterande av, att ingen som helst grund förefinnes för sådana antaganden som att olika allmänna institutioner och verk missbrukades för illojala syften, och dock utgör just ett insteg på dessa nämnda håll själva första förutsättningen för att det överhuvud skall kunna uppstå någon allvarlig tanke på ett lyckosamt genomförande av en inifrån organiserad revolutionär omstörtning av samhället. Det kan förtjäna att i sammanhanget erinras om den riksdagsdebatt, som på sin tid ägde rum med anledning av ett gjort uppdagande, att dåvarande statsmistern Hjalmar Branting stått under hemlig telefonkontroll. Under den ifrågavarande debatten upplystes visserligen ej *vem* som anordnat den hemliga kontrollen, man var

(Forts. å sista sid.)

Fru Beth Lundström ett offer för judebolsjevismens djävulsspel?

Märkliga omständigheter i samband med försvinnandet.

Visste fru L. för mycket? Fruktade man avslöjanden av henne? Och måste hon därför, åtminstone tillsvidare, försvinna ur landet?

Ett i hög grad mystiskt försvinnande under julveckan av en känd Stockholmsdam, doktorinnan Beth Lundström, har icke kunnat undgå att väcka en viss offentlig uppmärksamhet. Torsdagen den 27 dec. försvann nämligen fru L. från sitt hem i Djursholm och har sedan dess icke låtit höra ifrån sig, intill det ögonblick då dessa rader nedskrivas. Huvudstadspolisen stod alltifrån dagen för försvinnandet utan möjlighet att kunna lämna några som helst upplysningar om vad som blivit av fru L., och i hennes hem levde man likaså i fullkomligaste okunnighet om vart makan och modern tagit vägen. Den enda, som tycktes vara välunderrättad rörande det mystiska försvinnandet, var Bonniers D. N., som redan samma dag fru L:s anhöriga slogo alarm, såg sig i stånd meddela, att hon dagen efter försvinnandet varit sedd på färjan mellan Trelleborg och Sassnitz. Samma välunderrättade källa har sedermera kunnat meddela offentligheten, att fru Lundström uttagit pass hos länsstyrelsen i Malmö under namnet "fröken Beth Lundström". "Gåtan utredd", konstaterar på grundval av denna viktiga nyhet tidningen i fråga i en kraftig rubrik och skriver: "Det kan alltså antagas att hon rest till Tyskland, som man förmodat, antingen över Trälleborg eller över Köpenhamn, och då det i varje fall torde vara visst att hon är välbehållen på resande fot finns det ingen anledning att vidare offentligt syssla med hennes 'försvinnande'."

Och likväl kanske det ej saknas anledning "att vidare offentligt syssla med hennes försvinnande." Man nästan liksom en smula frapperas av denna förklaring i det välunderrättade D. N. Fru Lundströms anhöriga tyckas i varje fall icke dela det Bonnierska organets uppfattning utan ha tvärtom samtidigt med att D. N. förklarat, att anledning saknas att vidare offentligt syssla med hennes "försvinnande" gett uttryck för sin starka oro över försvinnandet. Hela saken framstår härigenom i en särdeles mystisk dager. Vi kunna visserligen icke presentera lösningen på gåtan, som av det Bonnierska organet redan betraktas såsom "utredd" och mogen för avfärdande från den offentliga diskussionen, men vi anse oss likväl böra offentligt framlägga vissa förhållanden, som förefalla oss möjligen förtjänta av beaktande, innan den lancerade uppfattningen "gåtan utredd" accepteras.

Det förhåller sig otvivelaktigt så, att åtskilliga omständigheter i samband med fru Lundströms försvinnande te sig i en ganska egendomlig dager. Fru L. var känd som en socialt i hög grad intresserad kvinna, som med sin starka ideela läggning fördes i förbindelse med en mängd olika politiska och kulturella sammanslutningar. Hon synes i sin ideella åskådning ha utgått ifrån, att alla de olika politiska organisationerna besjälades av samma upphöjda strävan att vilja skapa ett lyckligare och bättre samhälle samt önskade finna en väg för ett samförstånd, där alla kunde komma till sin rätt. Det var fru Lundström, som var närvarande vid Riksbanérets av S. F. S. F. bildande och därvid gav uttryck för den oppositionella åskådning, som föranledde oss att i Nationen inlägga en gensaga mot hennes tillvägagångssätt att bland de närvarande vid mötet sprida inbjudningar till den av henne själv bildade sammanslutningen Fritt Forum. Vi ansågo nämligen nödvändigt att, oavsett motiven därför, hålla den nybildade sammanslutningen utanför sammanblandningsstråvanden av ifrågavarande slag, alldenstund vi förut sett tillräckligt av vart dylika under rådande politiska förhållanden leda. Vissa yttranden, som omedelbart efter sammanträdet samt vid ett besök å vår tidning några dagar senare av fru Lundström personligen gjordes till den som skriver dessa rader te sig dock i sammanhang med hennes omnämnda försvinnande tämligen egendomliga. Under vårt samtal förebrådde vi fru L. att hon, må vara av ideella bevekelsegrunder, ville med sina "internationalistiska" strävanden medverka för en utveckling, som syftade till blodbad å hennes egna landsmän, vi erinrade henne bl. a. om, huru numera avlidne professorn Wilh. Harteveld, som tagit del i den första ryska revolutionens igångsättande, förklarat, att det var hans livs stora sorg att ha medverkat till det ohyggliga elände, vari revolutionen bragt Rysslands folk. I samband härmed förklarade fru L. upprepade gånger: "bolsjevikrevolutionen är oundviklig, den kommer" samt vidare: "den väg Ni går förer till döden". Några dagar senare avlade fru L. ett besök å vår tidningsredaktion. Hon yttrade därvid bl. a.: "Jag måste beklagligtvis erkänna att Ni har rätt i vad Ni i Nationen skrivit rörande Fritt Forum, det är 'de pratsjukas förbund'. Man har med sitt pratande gjort det till något helt annat än jag ursprungligen menade... Det är möjligt, att jag

(Forts. å sid 6.)

Euripides.

En pejlare av helleniskt väsen.

Statsrådet Claes Lindskogs bok om Euripides har vållat litteraturkritikerna av facket huvudbry i julrecensionsbrådskan, när de skulle i korthet framhålla dennes roll i antiken och varthän han syftade.

Allehandas Knut Hagberg skriver att "Euripides var rationalist, skeptiker, radikal problemställare, lärjunge till sofisterna, men samtidigt var han en fantasi- och känslomänniska, en diktare och drömmare". "Det råder intet tvivel om, att Euripides genom sin radikalism sårat många sinnen och gjort mycket även för goda traditioners nedbrytande. Det var därför Aristofanes i sina komedier angrep honom med en häftighet, vilken vi, som vant oss att betrakta Euripides som en solid klassiker, finna ytterst skandalös." Hagberg säger dock, att om han varit samtida med Euripides, skulle han otvivelaktigt uppläderat Aristofanes skandalskriverier mot Euripides — en skön själs bekännelse! Hagberg är ej på det klara med utan önskar få upplysning om "den verkan, den av Euripides företrädda radikalismen hade på den grekiska statskroppen" och hemställer vördsamt till statsrådet Lindskog att behandla den saken i ett kommande arbete.

Dagens Nyheters T. F—t. följer den utnötta Bonnierska taktiken: först rycka med läsarna genom en god och livfull miljöskildring och, sedan de fångats i garnen, inprränta en oriktig sensmoral genom att vända upp och ned på sanningen. De båda momenten lyda, skilda åt, såsom följer:

1:o) Vad som gör Euripides så intressant, det är kanske icke så mycket det, att hans idéer och problem passa för dagen, som fastmer att de äro evigt mänskliga. Brytningstidens moln ruva över hans panna. Man ser det redan av bysten i Museo nazionale i Neapel. Det står ingen glans av klassisk ro, jämvikt och klarhet över detta anlete. Det är ett huvud, som arbetar och ruvar för att komma till ljus och harmoni. Euripides var barn av en tid, då storhet och förfall, seger och undergång gränsade till varandra som klipphöjden till brådstupet. I det fallet är hans kasus kanske vår egen, och såtillvida har man rätt att tala om moderna tankar i antik dräkt. Hans tid var det peloponnesiska krigets tid, då Perikles' Athen, det lyckliga och bragdomstrålade, började kringsusas av pusten ur ett ofärds- och ovädersmoln. Gammal tradition och gammal tro hade börjat vackla i sina grundvalar, mytens gudar hade mist sin sorglösa och auktoritativa maktfullkomlighet, heroerna hade blivit människor och människorna hade blivit osäkra på sig själva. Just under sådana tider är det, som de eviga frågorna uppträda, dessa som kunna lämna en generation eller två, ett halvt eller helt människoliv i fred för att sedan åter börja sin borrande och frätande verksamhet. Och de komma alltid tillbaka utan återvändo. Är tillvaron god eller ond, försynsbesjälad eller ej? Äro gudarna projektioner av vår egen tro och villfarelse eller levande etiska krafter och makter? Äro människorna mest betjänta av auktoritetens disciplinära tvång eller frihetens vanskliga gåva? Böra de styra sig själva eller styras, en av alla eller alla av en? Äro man och kvinna av samma väsensart eller två skilda väsen, dömda att i evighet älska och plåga varandra med passionens eld, offrets ljuva och hårda krav och missförståelsens köldpilar? Äro gudarna, hjältarna, männen, kvinnorna, riterna, sederna, lagarna värda aktning? Och om de ej äro det, vad blir det då av oss och vår värld?

Det stod strid om Euripides redan medan han levde. På de dionysiska festspelens av helig myt och fastställd tradition vigda rum förde han in all livets oro och strid. Han var den förste, som vågade göra gudar till människor och människor till varelser av kött och blod, han var den förste som bröt karaktärens färdighet och enhet och gjorde den till föremål för villrådighet och utveckling. Hädade han icke gudarna? Hånade han icke hjältarna? Undergrävde han icke statens auktoritet? Skändade han icke kvinnorna? Aristofanes lät sina spefåglar och bålgetingar svärma kring hans huvud. Och bakom Aristofanes stod hela Athéns konservativa jeunesse dorée, skrattande och rasande. Som nedbrytare gick han till eftervärlden. Gudahatare blev hans namn och kvinnohatare. Men man glömde bort sanningen av Nietzsches ord, att "die grossen Verehrer sind die grossen Verachter" och av hans Larssons ord, att "mången blev hädare, därför att han icke tålde se det heliga vanställas".

2:o) Av den beundrade och begabbade Euripides blir en omstridd och intressant människa och en stor konstnär, stor därför att h a n s k o n s t s p e g l a r e n t i d o c h e n r a s, i c k e s å d a n a d e v i l l e v a r a, u t a n s å d a n a d e v o r o.

Euripides var i själva verket folkpsykolog och ville teckna det grekiska folket, icke sådan det var utan sådant det borde vara. Grekerna voro från rassynpunkt icke ett enhetligt folk. Euripides levde i en tid, då de lägre raselementen inom folket, den alpinska rasen och medelhavsrasen ävensom hebréer, tvärtemot den vanliga åsikten, redan då förskingrade, började få övervikt. Han ville rädda sitt land genom att återföra de äkta hellenerna, av nordisk ras, till styret med ty åtföljande begreppsbildning. Själv ej fullblod, utan en blandprodukt, inom vars själ en rasande strid stod mellan olikartade blodsdroppar, kämpade han modigt så att det ädlaste blodet tog överhand, men, söndersliten av inre strider, kunde han ej genomföra programmet eller ens finna rätta angreppspunkten. Han trodde sig komma längst genom att börja uppifrån. De av statsreligionens gudar, som icke voro av äkthelleniskt ursprung, skulle helt sonika avsättas. Huvudangreppet riktades mot den frodiga Bacchikulten, slavarnas (alpinernas) religion, i andra hand Herakulten (medelhavsrasens älsklingsgudinna). Även Aphroditekulten var utländsk och av mindreasiatiskt ursprung. Vakt slogs endast om Zeus: "O, Du, som håller uppe jorden och själv vilar på den, Zeus, Du svårutforsklige, vem Du än är, vare sig Du är en naturnödvändighet, eller Du är de dödliges förnuft, Dig tillbedjer jag, ty, gående Din ljudlösa väg, styr Du allt på jorden *efter rättfärdighetens bud*", samt om den mest helleniske av helleniska gudar, Foibos Apollon, och Pallas, även hon äkthellenisk. Störst hos Euripides är, att han veterligen var den förste, som insåg, att gudarne och religionerna skapas efter rasernas beläte*, ej tvärtom; ju ädlare blod, ju ädlare gudar, religion och moral; och El Schaddai, Mörksens furste, är utvald av judarne och har ej "utvalt" judarne till "egendomsfolk". De lågtstående slavarna, på gränsen till djur, erforo en "religiös" befrielsekänsla från bojornas rassel i Bacchi primitiva frodighet och i närheten av fallos-stavens fräna getlukt (som längre fram, från "renässanstiden", övertogs av hyrcus nocturnus). Euripides huvudangrepp gick mot det gamla grekiska dramat, som blott var ett språkrör för Bacchi tillbedjare (slavarna). Även himladrottningen Hera, visserligen moderlig, men behäftad med medelhavsrasens kvinnors fel, anfölls hårt; skulle väl för gudarna gälla en moral, som var lägre än den, som borde gälla människor emellan? Och själva Aphrodite var väl, så förmildrande det än är, att hon föddes i havets bränningar, närmast armenoid bastard.

Det vilar djup tragik, icke så mycket över Euripides tragedier som över hans eget livsverk. Han

* Nota bene: ej gudomligheten såsom sådan, utan den mänskliga förmågan att uppfatta densamma, som tar sig uttryck i religionerna.

(Forts. å sista sid.)

Den 4 Januari

Nationalekonomi.

I vårt föregående nummer refererades ett av f. d. professorn i nationalekonomi och finansrätt vid Upsala universitet David Davidsson gjort högst märkligt uttalande angående den nationalekonomiska vetenskapen som sådan och dess uppgift i samhällslivet. Författaren fann sitt ”klarläggande” så mycket mera motiverat som ”i våra dagar en del nationalekonomer visa benägenhet att med iver deltaga i den socialpolitiska diskussionen” under oriktigt framställande av sina yttranden såsom nationalekonomiska, vilket ”lätt kunde leda till allmän misstro mot nationalekonomernas undersökningar och utredningar och därigenom mot nationalekonomien som sådan”. Att prof. Davidssons kritik av sina kolleger företrädesvis var riktad mot de på arenan för ögonblicket så livligt verksamma professorerna Cassel (Sv. D.) och Heckscher (D. N.), var uppenbart. Dessa bägge herrars alltmer frigjorda utläggningar av texten hava faktiskt lett till att en allmän misstro mot den nationalekonomiska vetenskapen uppstått. Så länge vederbörande något så när bemödade sig om skenets bevarande utåt, gick allt tämligen friktionsfritt, men i samma ögonblick man lättfärdigt slängde alla hänsyn överbord samt öppet och i fanfartecknet gick in för den israelitiska ”världsrationaliseringen”, blev uppgiften betydligt svårare. Vi tvivla emellertid på, att prof. Davidsson med sin vetenskapliga betraktelse lyckats uppklåra situationen eller skingra misstron. Svindeln i hela den här numera predikade och tillämpade nationalekonomien är ju nämligen en realitet, som ej medels aldrig så väl tillrättalagda ”vetenskapliga” termer står att bortförklara. Den enkla sanningen är, att denna nationalekonomi alls icke är någon svensk nationalekonomi utan en internationell sådan, från början till slut inriktad på främjandet av de judiska erövringsplanerna vis à vis Sverige och dess folk. Men för att få statsmännen och politikerna att acceptera de ”visa” spekulationerna såg man sig nödsakad så gott sig göra lät styra ut dem i nationell dräkt, i förlitande till svenskarnas kända godtrogenhet och oförmåga att genomskåda falsariet, allra helst det framfördes av ”världsberömda” vetenskapliga professorer, som förlänade dem karaktären av högauktoritativa.

Man måste i sanning häpna över den auktoritativa ”vetenskapliga” definition prof. Davidsson till problemets ”klarläggande” nu givit begreppet *nationalekonomi*. Professorn framhöll i sitt uttalande, att ”nationalekonomiens uppgift är att skildra och utforska de företeelser i samhällslivet, som hava sin grund i att människorna för sin existens äro beroende av medel, som förekomma i otillräcklig mängd”. ”Nationalekonomiens uppgift beträffande dessa företeelser är alltså”, fortsätter han, ”blott att objektivt skildra och förklara vad som *är* och *sker*.” Och detta utger man för objektiv nationalekonomisk vetenskap! Prof. Winroth hade förvisso rätt, när han gav denna underbara vetenskap namnet ”vandringsfolkets kautschukvetenskap”. Enligt prof. Davidsson är nationalekonomien ”en teoretisk vetenskap”, och däri kan han så tillvida ha rätt, att den uteslutande rör sig med teoretiska spekulationer och saknar varje som helst förankring i förnufts- och verklighetsvärlden i annan mån än det gäller att främja det ”utvalda” fokets illegitima intressen i landet på svenskarnas bekostnad, ehuru det naturligtvis till namnet alltid sker till de sistnämndas lycka och glädje. Den under rådande nationalekonomiska system följda principen är helt visst dyrbar: Den judisk-finansiella kretsen organiserar disharmonien i samhället, nationalekonomien accepterar i sin egenskap av ”objektiv vetenskap” den organiserade disharmonien såsom något fullt naturligt, ett utslag av den gudomliga viljan, samt inskränker sig till att lojalt ”endast objektivt skildra och förklara vad som *är* och *sker*.” Att det dock i allmänhet blir si och så även med det ”objektiva skildrandet och förklarandet” av det som sker, veta vi av erfarenhet, ty våra nationalekonomer sysselsätta sig vid sina utläggningar sällan eller aldrig med den reela bakgrunden till ”vad som är och sker” utan koncentrera sig alltid på det formella. Objektiviteten böra de därför tala tyst om! När prof. Davidsson framhåller, att ”otillräckligheten av tillgängliga behovsmedel skapar stridigheter beträffande grunderna för fördelningen av desamma, vilket framkallar en nationalekonomisk partibildning med mycket skarpa och för samhällets lugn farliga motsättningar”, är denna framställning vilseledande. Den otillräcklighet av behovsmedel, som Israels nationalekonomer göra så mycket väsen av, är i verkligheten ingenting annat än en skenmotivering för de ”socialpolitiska” partibildningar in absurdum, judedömet upprättat i detta land och i tecknet varav det i enlighet med sin kända imperiallistiska sats ”Söndra och härska!” nu styr vårt folk mot undergång i bolsjevism. Den som framkallar ”de socialekonomiska partibildningarna med de starka motsättningar” är alltså ingalunda den av prof. Davidsson utbasunerade ”otillräckligheten av behovsmedel” utan den samma part, vilken för närvarande är i färd med att organisera världens revolutionering medels just skapandet och befordrandet på alla sätt av ”skarpa motsättningar” inom och mellan folken — det revolutionära Israel, prof. Davidssons egen nation, denna och ingen annan. Prof. D:s försök att här ”förklara” den nationalekonomiska vetenskapen verkar nästan roande. Hans högtidliga protest mot kollegernas missbrukande av det nationalekonomiska namnet vid deras ”socialpolitiska” utläggningar förefaller ävenså ganska sökt, då hans egen utläggningskonst icke befinner sig på ett stort högre plan än de andra eländas. Ty ingen människa med sunt förnuft kan gärna godtaga sådana definitioner å begreppet nationalekonomi samt å den svenska nationalekonomiska vetenskapens uppgift i samhällslivet som prof. Davidsson själv presenterat inför offentligheten. Han må sannerligen icke förvåna sig över, om den svenska allmänheten blir alltmera fundersam beträffande en vetenskap, som rör sig med konstruktioner av sådant slag.

I fråga om nationalekonomien såsom vetenskap och dess uppgift i samhällslivet ligger saken i själva verket så klar, att den borde kunna förstås även av akademiskt skolade personer. *Nationalekonomien är och kan aldrig vara annat än läran om nationens ekonomi.* Den har att bygga på de naturliga, reela förhållandena inom ett land och ej såsom den judiska kvasinationalekonomi, vi nu äro hugnade med, på allsköns banala, godtyckliga föreställningar om ”behovsartiklars otillräcklighet” o. dyl. I enlighet härmed måste *nationalekonomiens uppgift* även vara *dels att objektivt utreda och framlägga lagarna för det ekonomiska livet i vad rör staten och det allmänna samt de faktorer, som där influera, dels att objektivt utreda och klarlägga de inom landet förefintliga naturliga förhållandena och villkoren för den nationella ekonomiska livsföringen, dels ock att på grundval av dessa verkställda objektiva utredningar, grundade på verklighet och faktiska, statistiska uppgifter, framkomma med förslag angående planläggandet av landets ekonomiska liv.* Denna planäggning måste vara inriktad i det egna landets och folkets tjänst samt åsyfta den nationella ekonomiens upphjälpande och höjande bl. a. därhän, *att* vi i möjligaste grad må kunna bliva ett självförsörjande land, *att* våra produktiva tillgångar helt må kunna utnyttjas, *att* arbetstillfällen må skapas för alla dem, som i tecknet av den härskande nationalekonomiska läran om ”behovsmedlens otillräcklighet” nu tvingas gå arbetslösa och ligga det allmänna till last samt *att* vårt folk ekonomiskt måtte bringas i en sådan ställning av oberoende gentemot den internationella judiska finansmakten, att den så lovsjunga folkfriheten i detta land äntligen må bliva en verklighet i stället för såsom nu en bedräglig illusion.

Det är såsom vi ofta framhållit under hägnet av den rådande falska nationalekonomien, från början till slut inställd på att främja den judiska världsmaktens planer i Sverige, som vi ekonomiskt letts in på utvecklingsbanor, som ej endast äventyra de enskildas och statens ekonomi utan folkets i dess helhet ekonomiska välfärd och oberoende. Utvecklingen i landet under den tid som är lämnar sorgliga vittnesbörd om, vart denna i verkligheten syftar. Under loppet av några årtionden har vårt folk störtats i en statsskuldsättning på inemot 2.000 milj. kr. till den internationella judiska storfinansen, dragande en årlig ränta på inemot 100 milj. kr. För att nu ej här tala om kommunernas och enskildas skuldsättning till samma gyllene finansmakt. Genom att ställa återbetalningen av statsskulden på framtiden har sörjts för, att medborgarna icke i förtid skulle känna stort av de ödesdigra verkningarna av den enorma skuldsättningen samt vakna upp ur den frihetsfilosofiska slummer, vari de av judemakten insövts men säkert är att en dag kommer uppvaknandet. Beträffande landets näringsliv går man såsom vi veta under föregivande av att vilja befordra det folkliga välståndet med berått mod in för spolierandet av detsamma samt söker framtvinga inskränkandet och nedläggandet av betydelsefulla svenska näringsgrenar, vilka under generationer med stora ansträngningar skapats, ävensom tillbakahåller på allt sätt den svenska produktionens utveckling, liksom vore denna till sitt väsen en rent folkskadlig företeelse. Konsekvenserna av denna näringspolitik visa sig bl. a. i ett ständigt fortgående försvagande av den allmänna ekonomien inom landet liksom av statens och kommunernas ekonomi, ökad arbetslöshet, ökade möjligheter till fortsatt landsförrädisk statsskuldsättning till den internationella judefinansen samt slutligen och ej minst i skapandet och underhållandet av den gynnsamma jordmån för det permanenta sociala missnöje hos de djupa lagren, som är ett oeftergivligt villkor för att den planerade judebolsjevikiska revolutionen skall kunna lyckas ”slå igenom” i detta land.

Tiden måste nu vara inne för vårt svenska folk att definitivt bryta med denna i provokationens tecken bedrivna, till statlig och folklig misär ledande falska national- och statsekonomi, vars hela strävan går ut på att bringa land och folk under det världserövrande Judas spira. Statsskuldsättningen har skett *emot* statens författningsenliga rätt och intresse, uteslutande i syfte att tjäna den judisk-finansiella världsmaktens strävanden i Sverige. Den innebär i verkligheten ett frivilligt avstående av svenska folket från dess statsrättsliga befogenheter till förmån för den judiska ockupationsmakten, som för tid och evighet önskar binda det i gäldberoende under sig. Det är på hög tid att reagera mot denna förrädiska national- och statsekonomiska politik! Den falska nationalekonomi, i vars hägn vi nu ledas mot statsbankrutt, folklig misär och judebolsjevism, måste en gång för allas utdömas samt i stället en positiv, svensk nationalekonomi skapas och en svensk nationalekonomisk utveckling inledas, som uteslutande tar sikte på det egna landets och dess inbyggares väl. De bärande grundsatserna för denna nya, svenska national- och statsekonomi, måste vara *att* återupprätta vårt lands ekonomi och finansiella oberoende, *att* snarast avveckla statsskulden samt *att* till det yttersta utnyttja alla förefintliga möjligheter till vår nationella ekonomis uppblomstring genom det egna näringslivets kraftiga befrämjande samt tillämpande av sparsamhet och sunt ekonomiska synpunkter på alla samhällslivets områden.

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

Född

En SON.

Göteborgs Privata Sjuk- & Förlossningshem den 2 jan. 1929.

Agnes och *Sigurd Furugård*. f. Höglund.

PRESSKONSERTEN

Det bolsjevikiska anloppet mot Sver ges kultur.

Det vill förefalla som om flatheten inför Revolutions-Israels anstormning mot Sverige äntligen började något ge med sig på håll, där man hittills sett och bedömt allting ur toleransens upphöjda synvinkel. *Stockholmstidningen* (l.) understryker sålunda i en artikel, ”Det ryska anloppet mot Sveriges kultur”, kraftigt svenskarnas obenägenhet för att vilja underordna sig utländskt ok samt att offra sin historiska kultur till förmån för en asiatisk kvasikultur. Tidningen skriver:

”Sveriges historia visar, att dess folk i stort sett städse varit sin egen herre. Intet folk torde vara av en renare ras än det svenska. Aldrig har Sverige underkuvats av främmande folkslag.” Dessa ord i utrikesministerns radioföredrag för några dagar sedan ge en god karakteristik av det svenska folkets öden. Försök ha visserligen gjorts att politiskt erövra Sverige eller att göra dess kultur till ett andligt lydland under utlänningar, men alla sådana försök ha misslyckats. Den s. k. unionstidens danska fogdar fördrevos av folket självt, hansans handelsvälde, som visserligen till en början gjorde vårt land nytta, bröts när förhållandena påkallade det, och när den katolska kyrkan urartade och Roms maktbegär visade sig vara starkare än dess kulturinsats, avskuddades dess ok. Svenskarna tåla i längden ej utländskt välde, i vad form det än uppträder. Det kan finnas till en tid, men det strider så till den grad emot svenskens djupaste karaktärsdrag, att det icke kan bestå. Det gäller emellertid att uppmärksamt följa alla försök i sådan riktning och att, när så behöves, oavlåtligt rikta folkets uppmärksamhet på vad som är i görningen.

Dessa reflextioner äro så mycket mera på sin plats, som ett nytt försök sedan några år göres att trycka ned det svenska folket till lydnad för en främmande kultur och ett annat folk. Från Moskva utgår en andlig strömning, en underlig blandning av tysk socialistisk teori, tysk mentalitet med starka asiatiska inslag och rysk imperialism, vilken med enfaldig kritiklöshet anammas av stora mängder människor i olika länder. De tyckas ej varsna, att de blott gå det andliga förtryckets, de ryska maktsträvandenas och den ryska kulturfientlighetens ärenden, och vilja icke inse, att bolsjevismens väg över världen skulle innebära hela tillvarons utarmande och blottande på alla andliga och materiella värden. Alla utländska inkräktare kläda sina avsikter i fagert tal, och så göra även bolsjevikerna, men för varje vän av vår gamla kultur måste det vara en angelägen plikt att snarligen visa dem tillbaka till sitt land igen. Vi kunna inte hindra dem att där förstöra den kultur, som fanns; men här hos oss skola de icke få lyckas. Det gångna året har uppvisat många närgångna försök österifrån att gripa in i svenska inre förhållanden, och man kan icke göra sig några illusioner om större återhållsamhet under den närmaste framtiden.

Den ryska mentaliteten är oss främmande och den ryska kulturen står i många hänseenden lägre än den svenska, även om man bortser från den bolsjevikiska degenerationen. Men just denna skall nu droppas in i svenska arbetares sinnen och söva deras känsla för allt, som kan nämnas nationellt, de skola däras av underliga förespeglingar om ett kommande lyckorike och förmås att bryta sönder vad de nu äga av materiell och andlig kultur, utan att något annat kan sättas i stället än vaga framtidsbilder. Över Ryssland rycker Asen mot väster och det höves oss liksom alla andra folk med västerländsk odling att taga upp striden mot denna andliga farsot, detta främst medelst stärkande av vår egen inhemska kultur och oförtrutet påvisande av förryskningssträvandenas rätta innebörd. Mot det våld, varmed man hotar oss, kunna vi ock en dag bli trungna att försvara oss. Sveriges folk har aldrig funnit sig i utländskt ok, och ju intensivare främmande tvångsföreställningar pumpas in från öster, desto starkare måste reaktionen bli. En rysk-asiatisk idévärld kan aldrig segra i Sverige.

Vi instämma.

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten

Enkelrum från Kr. 5: —
Dubbelrum från Kr. 10: —

Intim matsal, läse- och frisörsalong

Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Riksdagsmandaten — partiegendom?

Frattvänlige rådmannen Lybergs lyckade höjdsprång upp till tinnarna av det gudomliga Spritmonopolet har såsom vi veta väckt mindre angenäma känslor inom de ”frisinnade” kretsar, som ännu bemöda sig om att utåt hålla idealen något så när i helgd. Bl. a. har spörsmålet om äganderätten till riksdagsmandaten kommit på tal. Den frågan har uppställts; ”Äro riksdagsmandaten partiegendom?”

Vi skola icke i detta sammanhang närmare ingå på problemet, endast kort och gott konstatera, att riksdagsmandaten i vårt land numera praktiskt sett äro partifinansiärernas egendom. Partierna överlag finansieras efter den grundsatsen, att man först bland proselyterna samlar in vad som står att ihopsamla. Detta räcker dock endast till en bråkdel av omkostnaderna. Den stora huvudparten av ”krigskassan” tillskjutes därpå av de härskande storfinansiella kretsarna, vilka sålunda i sin egenskap av största ekonomiska intressenten i partiföretagen garantera sig bestämmanderätten över desamma.

Statens representanter i arbetsfredsdelegationen utsedda.

K. m:t beslöt i konselj på nyårsaftonen att bemyndiga chefen för socialdepartementet att utse högst sju ledamöter jämte sju suppleanter i den av Arbetsfredskonferensen beslutade delegation, som skall hava till uppgift att sammanfatta de vid denna framförda synpunkterna samt framlägga förslag till åtgärder, ägnade att förverkliga konferensens syfte.

Med stöd av detta bemyndigande har chefen för socialdepartementet till ledamöter i delegationen utsett landshövdingen Oscar von Sydow, kommerserådet Axel Enström, överingenjören Ewert Wijkander, Fagersta, ombudsmannen hos Sveriges arbetsledareförbund Ernst Ahlberg samt yrkesinspektrisen Kerstin Hesselgren. Till suppleanter hava utsetts för kommerserådet Enström rektorn vid Domnarvets yrkesskolor Gösta Ekelöf, för överingenjören Wijkander ingenjören Bernhard S. Faith-Ell, Sundbyberg, för ombudsmannen Ahlberg förmannen vid Luth och Roséns elektriska aktiebolags modellverkstad Erik Andrée samt för yrkesinspektrisen Hesselgren konsulenten fröken Hertha Svensson, a.-b. Svenska tobaksmonopolet. Suppleanterna skola äga deltaga i delegationens förhandlingar, men icke i dess beslut annat än som ersättare för ordinarie ledamot.

PÅ UTKIK

Den stora "befrielsen" genom Israel.

I alla jordens städer arbetas nu med helig iver för folkens beredande för den slutliga stora frälsningen i Israel efter det utomordentliga föredöme, som givits i Sovjet-Ryssland. Inom Israel är man ju fullt på det klara med, att vi leva i de yttersta tider, då Guds löfte till sitt "utvalda", "heliga" "egendomsfolk" skall gå i uppfyllelse. Bland de många illustra organisationer, som arbeta för det folkliga accepterandet av det judiska vä'det som en Guds skickelse, är också I n t e r n a t i o n e l l a B i b e l s t u d i e s ä l l s k a p e t, som för närvarande utvecklar en otrolig energi i syfte att få de kristna folken att i det avgörande ögonblick, som stundar, då judarna öppet skola tillträda sitt "gudomliga" världsherravälde, i religiös tro acceptera detsamma såsom ett uttryck av den kristne Gudens vilja. Senast har i praktupplaga utsänts ett till hela sin utstyrsel religiöst verk av I. B., "Befrielse!" — ett förhärligande av Gamla Testamentet och dess judegud Jahve, vars fullkomliga härskarevälde s tid nu förmena vara kommen. Den starkt religiöst betonade judiska propagandaboken, som lär spridas i jätteupplagor i vårt land under beskydd av våra frikyrkliga och Sv. M., slutar med orden: "Befrielsen är fullständig; lovad vare Gud!"

Det är höjdpunkten av Judas sataniska spel; då det också här i den kristna religiositetens namn söker förleda lammen att ge sig den rovgirige vargen i våld. Dess spelade "kristliga" religiositet är avskyvärd och borde mana alla sant troende kristna att äntligen se verkligheten i ögat och reagera. Veta dessa då icke; att den religions- och lagbok, som ännu i dag faktiskt gäller som judarnas heliga rättesnöre, T a l m u d, direkt uppfordrar till utrotning av de kristna. Den framstående forskaren på det judiska religionsläregebitet. P r u d h o n framhåller ock, att "allt judarnas görande och låtande gentemot de kristna kan betecknas såsom en Talmuds hämnd mot evangeliet."

Se vi till händelserna i den tid, vari vi leva, måste vi erkänna, att de här omnämnda strävandena från "Guds utvaldas" sida att utrota alla de "otrogna" folken förvisso bedrivas med all energi och övertygelsetrohet. Under det av judekapitalet igångsatta, finansierade och ledda världskriget förpassades något 10-tal miljoner "otrogna" till en annan värld, och antalet under den judiska bolsjevikrevolutionen i Ryssland dödade rör sig såsom redan framhållits om en siffra på tiotals miljoner. — Så nog göra "Guds utvalda" i vår tid vad de kunna för att bringa sin gamla världshärskardröm i verkställighet. Och nu låter man jämväl inom kyrkliga kretsar förleda sig till att medverka för den sataniska "frälsningens" i judebolsjevism förverkligande bland Sveriges folk genom att söka förmå de kristligt troende svenskarna att emottaga det judisk-bolsjevikiska evangeliet såsom "en befrielse"! Skall också detta lyckas?

"Den gode husfadern" ordnar för sig!

Det hör som vi veta till god praxis under rådande judisk-kosmopolitiska system, att hrr politiker efter långvarig och trogen tjänst få sina "välförtjänta" belöningar i form av landshövdingestolar, general- och överdirektörsposter etc. En praktisk politiker underlåter aldrig att i god tid "ordna för sin framtid", i all synnerhet icke i tider som dessa, då ingen med absolut visshet kan spå om framtiden. Man kan ju aldrig så noga veta, vem som sitter vid makten ett år eller årtionde senare. I dag regera visserligen "suveränt" Herrar Bonnier et Consortes, ens Höga beskyddare och välgörare, men vem vet, hur det är i morgon . . . Därför gäller det att passa på medan tid är. Men olyckligtvis för hrr parlamentariker är antalet tillgängliga landshövdingestolar, general- och överdirektörsposter begränsat, något som dock såsom vi veta ej hindrar att man upprättar särskilda "sociala" ämbetsverk för sina trognas belönande med chefs- och andra luckrativa poster, såsom kgl. kontrollstyrelsen etc.

Det har under senaste året glunkats åtskilligt om att marxistiske generalkoryfén Arthur Engberg i Soc.-Dem. ivrigt skulle sett sig om efter lämpliga reträttplatser men att intet av vad som stått till buds skall ha befunnits "fullt värdigt". Nu upplyses, att konkurrenten om ledareskapet för judemarxismen i detta land, generalkoryfén Per Albin, börjat ordna för sin framtid — vilket givetvis är klokt av honom, ty den dag kan komma, då ingen längre bjuder honom några poster med generalmajors rang på silverfat. Kgl. kontrollstyrelsen har nämligen enligt vad meddelas kallat honom att under 1929 fungera som suppleant för generalkrigskommissarien Bergenholtz som ordförande i aktiebolaget Stockholmssystemet, vilket anses betyda att "den gode husfadern" nästa år kommer att efterträda hr generalkrigskommissarien i hans ämbetsutövning som ordförande, en upphöjelse, som ju P. A. väl gjort sig förtjänt av — ett tack för god vakt kring kosmopoliternas utmärkta spritmonopol. Dygden får dock lyckligtvis emellanåt sin belöning i denna värld!

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholmskriminalens spritpolis, vilken enligt de judiskkosmopolitiska dagstidningarna året 1928 haft "stor lycka och framgång" i sina strävanden, företog dagarna före jul en slutspurt, som gav en god påspädning till de väldiga kvantiteter som tagits förut under året. Det var Tyresötrakten och i viss mån själva Stockholm, som fick släppa till det mesta av den illegitima julspriten, varav beslagtogos icke mindre än sammanlagt 2,000 liter av den sprit som avsetts till komplettering av huvudstadens helgförråd.

Det största beslaget gjordes i trakten av Tyresö. Genom trägna spaningar hade man lyckats lista ut var förrådet var att finna och en av juldagarna kom det psykologiska ögonblicket då spritpoliserna kunde intaga "fästningen". Vid spritpolisens anfall voro smugglarna, enligt vad som meddelas, "utflugna", men spriten fick följa med till Stockholm. Det var inte mindre än 100 tiolitersdunkar polisen hade att forsla in till huvudstaden d. v. s. 1,000 liter.

*

Natten till lördagen före nyåret utspelades i Onsalatrakten, närmare bestämt vid Skala hamn, ett regelrätt spritsmugglardrama. Kustbevakningen lyckades då, biträdd av spritpolisen i Göteborg, lägga beslag på 200 liter sprit, vilket utgjorde en del av ett långt större parti.

Landsfiskal Larsson i Kungsbacka samt spritpolisen i Göteborg, som underrättats, hade på aftonen begivit sig till platsen och lagt sig i bakhåll för att söka gripa smugglarna. Det dröjde icke länge, innan trenne misstänkta figurer uppenbarade sig, men då de sågo sig observerade, togo de till flykten. När polisen sökte genskjuta dem, grepo de till sina revolvrar och en livlig eldstrid uppstod, dock utan att någon skadades. Omsider lyckades de undkomma i skydd av mörkret. En droskägare J. Andersson från Mölndal har av landsfiskalen anhållits såsom misstänkt för delaktighet i affären. Spaningarna efter de andra misstänkta, bland dem den kände spritsmugglaren I. Kallander, pågå ännu, när detta skrives.

Bonniers "pepparkakskung".

Herrarna Bonnier ge alltjämt i sitt ägande liv- och husorgan D. N. prov på ett excellent skämtlynne. "De själlösas" i detta land kung är alltfort föremål för Höga Vederbörandes mycket humoristiska synpunkter och känslor. Det var naturligtvis alldeles juste och oantastligt att man till julen ägnade den monarkiska överhetspersonen den "populariserande" uppmärksamhet, denne ansågs förtjänt av på grund av sin ställning, eljest kunde ju julen blitt alltför trist för de många "små" ute i landet, som också kunde ha behov av en smula vederkvickelse under de seriösa julhelgdagarna.

Det nya årets stora händelse.

Sådan den ter sig för Allehanda.

Ur Nya Dagligt Allehanda låna vi ovanstående lyckade bild till åskådliggörande av vad tidningen hoppas och väntar av 1929. Å bilden synes den bålde amiralen Arvid Archates i S:t Görans ståtliga skepnad göra upp räkningen med den tvehövdade draken, till Moder Sveas befrielse ur Revolutions-Israels ohyggliga klor. Vi veta ju ej hur mycket av allvar och resp. skämt som döljer sig bakom denna teckning i gamla Allehanda, som dock företrädesvis tyckes ligga för den humoristiska eller s. k. spetsiga stilen. För vår del hava vi med kännedom om Storamiralens hitintills visade tänkesätt och böjelser svårt för att tänka oss honom såsom den väldige S:t Göran, och det göra nog ej heller våra vänner inom Mosaiska Församlingen i Stockholm. Dock, inte för att vi missunna S:t Göran Archates, fördenhändelse han emot all förmodan skulle gå in för den heroiska uppgift Allehanda tilltror honom. Tvärtom! Men vi vilja se't innan vi tro't. Det må ej hr Spetsredaktören förtänka oss. Väl har man haft märkliga omsadlingar politiskt att bevittna i den tid, vari vi leva, men i fråga om skeendet av under i den genren, har man givitvis anledning att ställa sig skeptisk.

Från Revolutions-Israels härjningar i Ryssland under revolutionen.

Bland de "befrielseåtgärder", som det revolutionära Israel efter sin bolsjevikiska seger i Ryssland lät sina "proletära" pioniärkämpar i första hand utföra, var att spoliera allt, som hade samband med den gamla landskulturen. Det säger sig själv att man var alldeles särskilt ivrig, när det gällde att förstöra alla historiska minnesmärken, som minde om den störtade zardynastien och som måste utrotas ur folkets hågkomst. Vår bild här ovan visar den av bolsjevikerna "avlivade" Alexander III-statyn i Moskva.

"Det nya Tyskland."

Länge fördes här i landet som vi veta av bl. a. Israels egen "grand old man" i Stockholms stadsfullmäktige, f. d. högskolerektorn Prof. Bendixon en energisk kampanj mot huvudstadspolisens beväpning, vilken ansågs "utmanande" för arbetarna d. v. s. Revolutions-Israel. Sedan Nationen börjat något närmare granska halten av vederbörandes intensiva "arbetareintresse" på ifrågavarande punkt, lades emellertid linjerna en smula om. Hr Bendixon och hans "liberala" vänner bekände sig nu formellt till neutralitetens princip i polisfrågan, anslöto sig till teorien om frågans behandling såsom en "opolitisk" sådan. Revolutions-Israels intresse för den svenska huvudstadens polisfråga är därför dock visst icke mindre i dag, ehuru allra senaste framstöten till förmån för hr Kilbomskis inval i polisnämnden så kapitalt misslyckades.

Det är emellertid icke bara hos oss som det "heliga" Israel livligt intresserar sig för polisväsendet. Polisen har ju litet varstans hand om samhällets skydd gentemot "proletära" och andra slag av revolutionära frälsningssträvanden. När den av judiska revolutionsfirman Rathenau, Ebert & Wolff i Berlin vid världskrigets slut iscensatta "folkbefriande" stora revolutionen skulle genomföras i Tyskland, ryckte såsom tidigare här framhållits Israels barn i vild segeryra fram på den tysk-statliga domänen, tagande för sig snart sagt allt vad som fanns av mera värdefulla ämbeten. En jude Ebert upphöjdes till president, en jude Hirsch till preussisk ministerpresident, en jude Ernst som polispresident i Berlin etc.

Vi återge här en bild av f. d. polispresidenten i Berlin, juden Ernst, som under en tid beklädde posten som polischef i den tyska rikshuvudstaden. En nationell tysk författare ägnade "polispresidenten" följande versifierade hyllning:

"Wenn E r n s t sie alle pacht, die Leut' betrogen.
Dann hat er bald statt Kerker Synogogen"

Det Fria Ordet i England.

Det är inte bara i det Bonnierska upplysningsväsendets land, som ordet är "fritt" och pressen "fri". Icke minst tyckes den nya frihetseran ha slagit igenom i England, där "frigörelsen" inom upplysningsväsendet liksom hos oss naturligtvis skett i den judiska förtrustningens tecken. Vårt generalkonsulat i London har verkställt en intressant utredning rörande den engelska tidningspappersmarknadens behov, av vilken bl. a. framgår:

Den engelska pressen har både kommersialiserats och förtrustats. De engelska tidningsföretagen äro nu i regel i hög grad kapitaliserade och samlade i ett fåtal stora koncerner. Denna utveckling har från sociala och politiska synpunkter framkallat oro och föranledde parlamentet att i våras antaga en resolution riktad mot de stora tidningstrusterna. Den kommersiella andan inom pressen har bl. a. tagit sig uttryck i strävan efter en ökad spridning, vilken resulterat i en oerhörd ökning av pressens pappersbehov. Leverantörerna av pressens främsta råvara, papper, ha även i stor utsträckning bundits vid de stora tidningskoncernerna.

D e n ä l d s t a a v p a p p e r s k o n c e r n e r n a skapades av lord Northcliffe, som med tidningen Daily Mail bröt vägen för den nya typen inom tidningsvärlden. Efter Northcliffes död 1922 övertogs koncernen av dennes broder lord Rothermere, som bl. a. kontrollerar Daily Mail, Sunday Pictorial och Western Morning News. Under innevarande år har lord Rothermere också börjat uppköpa engelska provinstidningar. Den andra gruppen representeras av familjen Berry, som äger ett stort antal huvudstads- och provinstidningar. Den tredje gruppen betecknas än som Starmergruppen än som Cadbury och än som Liberal Press. Sir W. Starmer kontrollerar betydande landsortsorgan av liberal karaktär, och till denna grupp höra också Londontidningarna Daily News och Star. Den fjärde av de stora trusterna, Inveresk Paper Co., äger en mängd engelska pappersbruk och ett stort antal illustrerade veckotidningar. Därefter komma sådana koncerner som Industrial Newspaper, som äger ekonomiska och industriella tidskrifter, samt Financial Newspaper Proprietors, som bland annat dirigerar Financial News och Economist. Lord Beaverbrook leder sådana tidningar som Daily Express, Sunday Express och Evening Standard, men i dessa tidningar äger Rothmere-gruppen 49 proc. av aktierna. Utanför trusttidningarna stå periodiska publikationer som Spectator, Nation, New Statesman, Observer, Times, Manchester Guardian, Scotsman och Yorkshire Post. I konsulatrapporten framhålles att det politiska inflytandet ofta ej står i proportion till upplagorna och att sådana tidskrifter som Spectator, Nation och New Statesman med upplagor på 20,000 exemplar och mindre ofta ha större inflytande än till exempel en tidning som Daily Mail, vars upplaga f. n. torde röra sig om 1.9 mill. ex.

De engelska tidningarna lägga f. n. an på en förstorad läsekrets. Times, vars upplaga 1908 ej var större än 30,000 ex., har nu en daglig cirkulation på 190,000, medan Daily Express har en upplaga på över 1.5 mill. Annonsinkomsterna stå vanligen i direkt förhållande till upplagan, och en millionupplaga anses vara erforderlig för att tidningar av typen Daily Mail, Daily Express och Daily News skola kunna bära sig. Westminster Gazette, som hade en upplaga på omkring 300,000 ex., gick icke med förlust, men nedlades för att lämna Daily News friare spelrum. Under de tre senaste åren ha tidningarnas volym ökats med 10 proc. för 2.d.-papper, med 22 proc. för 1.d.-tidningar och med 47 proc. för illustrerade tidningar.

Med den väldiga utvidgningen av tidningarnas upplagor har följt en stark ökning av pappersåtgången. Rothermeregruppen konsumerar årligen 200,000 ton. Berrygruppen 150,000 ton, Starmergruppen 60,000 o. Invereskgruppen 45,000 eller 455,000 ton, varefter komma fristående publikationer och en del högklassiska tidningar etc., som förbruka tillsammans 290,000 ton, varför den engelska konsumtionen av tidningspapper i sin helhet beräknas uppgå till omkring 750,000 ton. Importen av tidningspapper kommer huvudsakligen från de skandinaviska länderna och Kanada-Newfoundland. Under år 1927 levererade de skandinaviska länderna 135,000 ton eller 52 proc. av totalimporten, medan från Kanada-Newfoundland kommo 114,000 ton eller 44 proc. Den totala importen till England av tidningspapper beräknades förra året till 260,000 ton.

U. S. A. inkapabelt förhindra smuggling.

I president Coolidges för kongressen framlagda budgetförslaget för 1929 äskas ett anslag på nära 40 miljoner dollars till åtgärder för förbudets upprätthållande. I en samtidigt publicerad officiell årsrapport över kustbevakningens verksamhet konstateras, att ehuru det arbete, som utförts för att hämma spritsmugglingen, lämnat förhållandevis goda resultat, det likväl för närvarande icke är möjligt att effektivt förhindra smuggling, särskilt den, som äger rum från Kanada över de stora sjöarna. . . . . .

Det kan visserligen låta otroligt, att det mäktiga Förenta Staterna skulle vara inkapabelt förhindra smuggling av spritvaror inom sitt område. Saken har emellertid sin naturliga förklaring, då det amerikanska förbudet ju är den regerande storfinansens i U. S. A. egen skapelse, vilken ej minst profiterar av förbudet under formen av smuggling, som ju för närvarande räknas bland de mest luckrativa och "rationella" näringar på denna jord.

En "den nya kulturens" budbärare.

Den s. k. nya kulturen i judebolsjevismens tecken, för vars genombrott i Sverige det Bonnierska upplysningsväsendet nu är i sådan livlig verksamhet, har som vi veta sina "stora" förgrundsgestalter, av vilka flera här i landet redan vederbörligt hälsats och firats som kulturheroer. Vi hava tidigare omnämnt den mulattska "nakendansösen från Paris", Josephine Baker, som vid sitt besök i Stockholm blev föremål för så enastående ovationer med självaste dåv. utrikesexcellensen i spetsen, samt vidare det våldsamt utreklamerade bolsjevikdramat "Hopplas" beryktade författare, revolutionsjuden-mördaren Ernst Toller, vars dekadanta skapelse blev utvisslad i Tyskland men så storslaget applåderad i Sverige med statsrådet och chefen för ecklesiastikdepartementet i spetsen.

För dagen återge vi ännu en av "den nya kulturens" stora märkesmän, bolsjevikjuden Tollers kollega och medkämpe från exekutionerna i Bajern, revolutionsjuden Leviné-Nissen från Sovjet-Ryssland, en av Tollers kamrater — "Volksbeauftragter" i "den münchnerska rådsrepubliken". Det är visst icke uteslutet att vi en vacker dag även få se denna illustre revolutionsjude av Bonnierpressen presenteras inför svensk publik i någon "kulturmission" till detta land.

Från Sovjetparadiset.

Enligt från olika håll i Ryssland ingångna meddelanden har brödbristen och eländet i det sovjet-judiska "paradiset" denna jul varit vida värre än någon foregående jul. Särskilt skall tillståndet ha varit bekymmersamt i Moskva, där befolkningen gripits av panik inför det förtvivlade läget. Sovjetledningen tyckes emellertid som alltid ha tagit saken med lugn. Så länge man har den utmärkta tjekan och den knappast mindre heliga vodkan till sin fria disposition, har man ju i sin hand att kunna bemästra varje aldrig så besvärlig "folklig" situation. En moskvakorrespondent till en socialdemokratisk tidning ger en dyster skildring av de i judeparadiset rådande tillståndet.

"Det nuvarande läget i Moskva erbjuder" skriver han, "stor likhet med situationen i Petersburg strax före marsrevolutionen 1917. Samma oändliga koer utanför brödbutikerna, samma missnöjda miner, samma panikartade stämning bland befolkningen. Men ändå väntar ingen, att bolsjevikregimen skall störtas, ty ryssarna ha utvecklat sin förmåga att försaka och umbära till det rent otroliga. Den nuvarande livsmedelskrisen kommer säkerligen att under vinterns lopp bli ännu svårare, men det vore fåfängt att tro att den skulle få några vittomfattande politiska följder."

Brödbristen i Moskva har enligt senare anlända meddelanden nått sitt kulmen. Vid alla gator stå kungörelser anslagna, där det säges, att det finns tillräckligt med bröd och att bröd bakas efter en beräkning av två skålpund pr invånare, barn inräknade. Det verkade därför irriterande på massorna, när häromdagen plötsligt flera butiker stängde sina dörrar. Folkhoparna, bland vilka funnos många, som stått i kö utanför butikerna hela natten, stormade butikerna för att komma över vad som kunde finnas. Anmärkningsvärt nog törhöll sig polisen fullständigt passiv, ja, på några ställen uppmuntrade den rent av de stormande. Liknande kravaller inrapporteras från Leningrad.

Sovjetregeringens alla ansträngningar att denna gång få "ett definitivt slut" på julfirandet i Ryssland blev enligt samstämmiga rapporter ett kapitalt fiasko. Det var icke längre fråga om antireligiösa juldemonstrationer. Kommunistiska ungdomsförbundet vill icke mera låna sig åt dylikt, och ligister vill man icke gärna använda. Man lät i tidningarna införa resolutioner antagna under partidisciplinens piska, om att kamraterna vid vissa fabriker beslutit att ej fira jul, men detta oaktat ligger allt arbete nere under julhelgen. Men likaväl firades julen allmänt t. o. m. enligt både ny och gammal tideräkning. Arbetare, som ämnade fira jul, hotades med alla slags straff. Men inte ens detta hjälpte.

Julen i Moskva inleddes med en skandal. Alla stats-, kooperativa och privata butiker hade, gamla vanan trogna, beställt sig med extra julskyltning. Sovjetmyndigheterna blevo utom sig av raseri och ålade alla butiker bl. a. sina egna, höga straff. Se'n var det julgranarnas tur. Julgransmarknaden var förbjuden, men icke ens tjekan kunde hindra, att man själv gick till en skog och med ägarnas tillåtelse högg en gran och bar hem den. Även kommunister, t. o. m. flera tjekagenter hade julgranar tända, ehuru bakom täta gardiner. I övrigt var julen mycket lugn och stilla i "det proletära paradiset" och gick i den allmänna bristens tecken. Vodka var det enda, som ej fattades.

*

Förföljelserna från de ryska böndernas sida mot sovjetregeringens funktionärer arta sig allt mera elakartade. Från alla delar av landet inrapporteras överfall och mord å sådana. Bland mord, som väcka särskilt uppseende, är ett, som nyligen ägde rum i distriktet Oshelsk i guverne-

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40'''
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv, utföres.
Löjtn. Erik Olsön Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

De nordvästeuropeiska folkens utdöende.

Över detta ämne skriver professor Sven Brisman i en Göteborgstidning följande:

I tvenne offentliggjorda uttalanden har jag tidigare sökt belysa, att den nuvarande fruktsamheten i vårt land icke räcker till för rasens vidmakthållande. Om den ej ökas kommer vårt folk att dö ut. Och då England, Tyskland och ett par andra germanska länder hava i det närmaste lika låga födelsesiffror som vi, gäller samma resonemang även för dem.

Jag har under det gångna året ofta undrat över att man i dessa länder ännu ej fått upp ögonen härför. Både i England och Tyskland resoneras det nu om dessa förhållanden alldeles i den gamla stilen. Man är visserligen medveten om att en viss tids folkminskning förestår, men denna betraktas, utan ett spår av bevis, som en övergående företeelse; när nedgångstiden är över skall, antar man, befolkningen hålla sig på en någorlunda konstant nivå. Man har haft anledning att med ett visst intresse fråga sig hur länge denna blindhet skulle fortfara och likaså vem den man eller kvinna skulle bliva, som skulle vinna ära och ryktbarhet genom att öppna folks ögon i denna sak.

Svaret på denna fråga har nu givits. Den lycklige har blivit en amerikan, dr E. Kuczynski, som i ett nyutkommet arbete, "The balance of births and deaths", för första gången underkastat detta problem en ingående statistisk analys. Resultaten komma säkerligen att väcka ett berättigat uppseende i hela världen. De äro av en ganska sensationell karaktär, och jag skall i det följande söka belysa det väsentligaste därav.

Först må nämnas, att den upptäckareära, varom det här på sätt och vis är fråga, icke skulle kunna hava tillfallit någon värdigare person. Dr Kuczynski har i decennier sysslat med denna fråga, han har sett nya problem innan andra sett dem, och hans föreliggande lilla arbete är ett mönster av logisk bevisföring och klar framställningskonst.

Han börjar med att framhålla, att de vanliga uppgifterna om nativitet och mortalitet äro tämligen intetsägande. De förändringar på befolkningspolitikens område, som faktiskt skett, framträda ej alls i dessa. Han framhåller vidare att den avgörande frågan är, huruvida den fruktsamhet, som nu faktiskt förefinnes, räcker till för rasens vidmakthållande vad de västeuropeiska länderna beträffar. En nyhet är, att han härvid ej blott tager land för land utan sammanräknar de ifrågavarande länderna, huvudsakligen England, Tyskland, Frankrike, Skandinavien, Holland, Belgien och Schweiz; undersökningen gäller sålunda huvudsakligen Europas germanska folk jämte Frankrike. Han räknar nu först ut en "gross reproduction rate", varmed han menar det antal levande födda flickor, som kommer på varje kvinna under hela fruktsamhetsåldern. Gossarnas antal anser han vara skäligen betydelselöst i detta samband. Denna "gross reproduction rate" blir år 1926 för Nordvästeuropa = 1,12. Antalet barn (gossar och flickor) var 2,3.

Det ser sålunda ut, som om ett visst överskott skulle finnas. Men detta är blott en synvilla. Den anförda siffran gäller nämligen antalet flickor på de kvinnor, som ingå i fruktsamhetsåldern och som leva hela denna ålder ut. Då nu emellertid många dö i förtid, blir det verkliga reproduktionstalet lägre; detta verkliga reproduktionstal kallar han "net reproduction rate". Det är uppenbarligen blott detta, som är av betydelse. För att befolkningen skall kunna hållas konstant måste detta tal vara = 1. Detta betyder, att det i ett land kommer att födas lika många kvinnor som det dör. Är siffran större, få vi folkökning, är siffran mindre, dör folket ut. Nu visar den sig enligt 1926 års befolkningsstatistik för Nordvästeuropa vara 0,93, d. v. s. 100 mödrar giva liv åt 93 framtida mödrar. Den kritiska punkten är sålunda redan underskriden. Författaren drar härur den slutsatsen, att "med 1926 års fruktsamhet måste befolkningen dö ut, om icke dödligheten hos "potential mothers" (d. v. s. dödligheten för kvinnor under femtio år), minskas mer än vad man med någon rimlighet kan vänta. Och fruktsamheten fortsatte på det sluttande planet år 1927."

Det är huvudresultatet. Emellertid innehåller det föreliggande arbetet även många intressanta resultat beträffande den enskilda ländernas läge. Jag vill blott anföra de verkliga reproduktionstalen för de länder, för vilka sådana av författaren angivas:

1. England 0,88.
2. Tyskland 0,89.
3. Frankrike 0,94.
4. Sverige 0,95.
5. Finland 1,1.
6. Danmark 1,1.

Härvid framträda en del förhållanden av stort intresse. Det första är, att Sverige i denna tabell intager en vida lägre plats än vad man kunde hava väntat, då vi ju hava den lägsta relativa nativiteten i världen. Detta visar hur litet de vanliga nativitetssiffrorna äro att bygga på. Alderssammansättning, dödlighet och andra förhållanden göra, att de ej giva uttryck åt det verkliga befolkningspolitiska läget. Emellertid överensstämmer Kuczynskis resultat ganska nära med det, till vilket jag på andra vägar kommit. Vår nuvarande fruktsamhet är så låg, att den måste resultera i en oavbrutet fortgående folkminskning.

I stället för Sverige är det England, som i verkligheten visar sig intaga den första platsen. Ännu mera överraskande är det kanske att finna, att Tyskland ligger i det allra närmaste lika lågt. För den som sett med vilken katastrofal fart födelsesiffrorna i detta land sjunkit, kommer emellertid detta knappast synnerligen oväntat. De båda germanska huvudländerna gå sida vid sida sitt bortdöende till mötes, om ej något underverk inträffar.

Detta var emellertid, som sagt, ej annat än vad man visste eller kunde gissa sig till. Vad som däremot är en verklig överraskning är Frankrikes läge. Allt har synts tyda på att detta land lyckats uppnå en påtaglig stabilitet i sina befolkningsförhållanden. Jag har till och med brukat anföra detsamma som exempel på att en stabilisering verkligen kan lyckas. Detta synes emellertid nu vara en förhastad optimism. Frankrike visar sig vid en mera ingående analys vara till och med något sämre ställt än vårt eget land. Även där hotar det gradvisa utdöendet som en allvarlig framtidsfara.

För dagen vill jag nöja mig med att framhäva dessa resultat ur den märkligaste skrift i befolkningsfrågan, som utkommit sedan Malthus' dagar. Jag hoppas att längre fram få tillfälle att närmare belysa de problem, som där behandlas. Jag vill blott tillägga, att det synes vara svårt förstå, hur man längre skall kunna fortfara med att undanskjuta och bagatellisera den fara för den germanska rasens utdöende som otvivelaktigt föreligger.

---

mentet Moskva. Här blev en sovjettjänsteman vid namn Rjutov, som fungerade som ordförande i distriktets valkommission, ihjälslagen av "rika bönder", som det heter i det officiella meddelandet. Rjutov, som tillhörde textilarbetareförbundet, hade blivit kommenderad att leda nyvalen till bysovjet.

Rasblandningens faror.

I dessa tider, då det bland de europeiska kulturfolken under Israels spira arbetas med sådan iver för rasernas "likvärdighet" och rassammanblandningens faror predikas såsom det stora medlet och vägen att nå fram till ett sundare och starkare, andligt och kroppsligt mera högstående släkte — i dessa tider förtjänar väl att observeras ett yttrande av den svenska missionsläkaren i Rhodesia, dr Nils Tilander rörande rasblandningens konsekvenser, yttrandet refererat i en artikel av förf. Gustaf Blomquist i Allehanda. I artikeln i fråga heter det bl. a.:

"Inflyttade av vita rasen, vilka i allmänhet sakna religionsvård, visa ibland tendenser att sjunka ner till de svartas sedliga nivå. Rusdryckerna verka förhärjande. Infödingarna brygga öl, som de berusa sig med. Könsosedlighet florerar i synnerhet vid gruvorna. Nybyggarna ha ibland förenat sig med svarta kvinnor, varigenom en blandras uppstått, som ärvt de båda rasernas sämsta egenskaper."

Den praktiska erfarenheten går sålunda rakt stick i stäv mot den nymodernistiska "kulturella" rasblandningsteorien, som hävdar, att vid blandäktenskap de värdefullare egenskaperna hos de skilda raserna skulle förärvas. Det råder heller intet tvivel om, att ej denna lära tillkommit i syfte att just försämra de europeiska rasbestånden och därmed även utgör ett led i det "heliga" folkets mot Europas kulturfolk riktade bolsjevikiska strävanden.

Revolutions-Israel släpper ej taget i Kina!

Enligt meddelande från Shanghai har kinesiska polisen ombord å en ångare, som anlänt från Ryssland, beslagtagit tvenne kistor, innehållande kommunistisk propagandalitteratur och vapen. Samtidigt häktades 52 passagerare, varav flertalet kineser, samt en ryss, vilken misstänktes vara bolsjevikagent.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar

beställes fördelaktigast hos

EMIL MOSSBLADS

Damskrädderi & Pälsateljer

2 Sergelgatan 2 - Stockholm

Telefoner N. 19587, 13274.

Glöm ej

att prenumerera på

Nationen!

Pianinon

förstklassiga fabrikat säljas billigt.

Regeringsgatan 66

Rep. o. stämn. utf. - 28 års praktik.

Tel. Duvbo 1 32.

DAVID PETTERSSON

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. n:r 49.)

Adler, Viktor. — Född 1852 i Praha som son av en judisk krämare. Han studerade först medicin och blev dr. med., men övergick snart till journalistiken. Det av honom 1886 grundade S.-D.-organet "Gleichheit" blev snart förbjudet och utkom från 1889 under namnet "Arbeiterzeitung". A. representerade S.-D.-partiet vid alla internationella socialistkongresser. Hans kamp mot österrikiska polisväldet ásamkade honom fängelsestraff. Han blev 1905 ledamot av riksrådet. Under kriget besökte han ett par gånger Stockholm i och för förhandlingar med ryska revolutionärer. Han avled som österrikisk utrikesminister 1918 i Wien. (Var upptagen å ryska Svarta listan).

Adler, Friedrich-Viktorssohn. — Född 1879 i Wien som son av den förutnämnde judiske straffången V. A., studerade han till fil. d:r och var fysikdocent i Zürich 1907—11. Han var en anhängare av Marx och Mach, och mördade 1916 österrikiske ministerpresidenten Stürgkh, varför han 1917 dödsdömdes men benådades med 18 års tukthus. Efter revolutionen amnestierad, blev lönnmördaren 1919 ledamot av konstituerande nationalförsamlingen och senare sekreterare i Socialistiska Internationalens exekutivkommitté. Han lär även aspirera på norska Nobelfredspriset.

Åkerman, Harald. — Född 1869 som son av en kapten, tog han officersexamen vid Finska kadettkåren 1893 och var 1894—7 kommenderad till Astraxanska dragonregementet samt t. o. m. 1900 till Finska dragonregementet. Åren 1901—10 var han bonde, därefter handlande i Helsingfors. Under världskriget blev han 1915—17 aktiv medlem i den antikejserliga upprorskommittén. Han deltog i finska frihetskriget som chef för Mannerheims militärkansli och har titeln generalmajor. Han är gift med en fröken Wrede. (Han var blott ur rysk synpunkt revolutionär).

Åkesson, Otto. — Född i Viborg 1872 som son av en läkare, studerade han jur. och innehade flera tjänster. Landsförvisad 1903—5, blev rådman i Viborg 1906 och adj. medlem av hovrätten 1908. Han satt 1913—14 i Krestyfängelset i S:t Petersburg. Under världskriget blev han 1915 medlem av den aktiva upprorskommittén. Efter revolutionen har han varit landtdags- och riksdagsman samt 1922—23 justitieminister. Han är nu häradshövding i Rajajoki.

Andrassy, Gyula-Karolyi. — Född 1823 i Kaschau, blev han efter juridiska studier i Pest anställd som "tablabiro". Han var 1847 ultraliberal riksdagsman i Pressburg och kämpade 1848 i upprorsarmén mot de kejserliga österrikiska och ryska trupperna. Sedan han rymt utrikes, dödsdömdes han in contumasiam och hängdes in effigie. Amnestierad 1857 återvände han hem och var 1867 magyarisk ministerpresident och 1871—8 k. u. k. utrikesminister. Som sådan motarbetade han Rysslands protektion av balkanslaverna. Han avled 1890 vid Abbazia av papillombildning i urinblåsan.

Appelberg, Runar. — Magister. Var aktiv upprorspropagandist mot kejsardömet 1914 och blev 1915 zugführer i den finska jägarbataljonen i Tyskland.

Appelberg, Bertil. — Född 1890, studerade han 1909—10 i Paris, blev fil. mag. 1912 och efter en studieresa till London anställd vid universitetsbiblioteket i Helsingfors och i Söderström & C:os bokhandel. Under världskriget var han medlem av aktiva upprorskommittén mot kejsardömet. Efter kriget har han återgått till ovannämnda bokhandel vars direktör han sedan 1917 är. (Han tillhör svenska folkpartiet och är endast ur rysk synvinkel att räkna som revolutionär.)

Archinkov, Nikolaj. — Bolgarsk gymnasist. Dömd till 1 månads fängelse för döljande av explosivstoff och reglegerad från skolan för dåligt uppförande. Mördade därpå sin skolrektor i Samokov 1928.

Bebel, August. — Född i Köln 1840 som son av en underofficer, blev han svarvaregesäll och slog sig 1864 ned i Leipzig. Sedan 1867 tillhörde han riksdagen och deltog 1869 i grundandet av S. D. arbetarpartiet i Tyskland. Han dömdes 1869 till 90 dagars fängelse för statsfarlig agitation och 1872 för högförräderiförsök till 2 års fästning och för majestätsbrott till 9 månaders fängelse samt 1886 till 9 månaders fängelse för hemliga konspirationer. Utvisad från Leipzig, bosatte han sig i Berlin såsom en flitig journalist i "Vorwärts". Han har skrivit en självbiografi 1910—13. Den stackars proletären ägde en villa i Schweiz där han avled 1913. (Fanns upptagen å ryska svarta listan.)

Bebi. — Denne alban mördade 1927 Cena beg, albansk minister och svåger till kung Zogu I. Han blev 1928 själv inför sittande rätt mördad i Praha av Vucitera, f. d. betjänt hos Cena beg's broder, troligen på anstiftan av den sistnämnde.

Bejikovicz. — Denne kommunist dömdes 1928 i Beograd till 3 års fängelse för revolutionär propaganda.

Bermondt alias "Avalov", Pavel-Rafailovicz. — Född 1881, deltog han som frivillig i kriget mot japanerna. Under världskriget tjänstgjorde B. som dragonryttmästare, bl. a. 1917 i Ukraina. I samförstånd med tyskarna och de transbaltiska baronerna, framförallt Manteufel-Katzdangen, bildade han 1918 i Kurland en tyskbaltisk frikår den s. k. "Vestryska armén", som dock besegrades av de av ententen understödda letterna och upplöstes 1919. Bermondt, som efter en morbror upptagit titeln "furst Avalov", vistades därefter i Berlin till 1922, då han utvisades. Han var riddare av Deutscher Ehrenlegion och utdelade tillsammans med baron Manteufel en hel del hemmalagade dekorationer, som också vann spridning i Skandinavien. (Ur monarkistisk synpunkt kan blott läggas B. till last att han samarbetade med ryska kejsardömets fiender.)

Bernotat, Karl. — Beryktad tysk inbrottstjuv, som i privatlivet omsatt de kommunistiska lärorna. Åren 1921—22 härjade han tillsamman med "kamraten" Kaminskij framgångsrikt i Berlin W., där han 1922 häktades i sin sällsynt praktfulla våning. Han höll sig då med lyxautomobil och 3 kapplöpningshästar. Med Kaminskij's hjälp lyckades han rymma ur rannsakningsfängelset men blev återinfångad och dömdes 1923 till 10 års tukthus. Rymde 1928 ur straffanstalten i Goknow, varefter han från Berlin återsände fångkläderna till tukthusdirektören.

Bernstein, Eduard. — Född 1850 i Berlin som son av en fattig judisk lokomotivförare och brorson till ghettoskildraren Bernstein-"Rebenstein", blev han först anställd hos judebankirerna Guttentag och Rotschild. Sedan han anslutit sig till socialismen måste han 1878 lämna Tyskland, som han ej återsåg på 23 år. Han blev redaktör av "Sozialdemokrat" (1881—90) först i Zürich och sedan han 1888 utvisats från Schweiz, i London. Återkommen till Tyskland blev han 1902 riksdagsman. Hans namn är fast knutet till den av honom förordade S.-D.-"revisionismen". Under kriget anslöt han sig till de Oavhängiga vänstersocialisterna, men har senare vänt sig mot bolszeviki. Sedan 1919 står han Poale-zionismen nära. På ryska juderevolutionärer har han utövat starkt inflytande. Upptagen å ryska svarta listan.

Bonómi, Ivanhoe. — Född 1873 vid Mantova, studerade han till advokat samt fil. doktor. Han redigerade socialorganet "Avanti" 1898—1903 och utgav även "Azione Sozialista" samt deltog i grundandet av reformsocialistiska partiet. Sedan 1914 uppträdde han som nationalistisk krigshetsare och förordade det italienska förräderiet mot trippelalliansen. Han var 1916—20 fyra gånger minister och 1921—22 ministerpresident. Såsom Annunziatariddare är han "kungens kusin". (Fanns upptagen å ryska svarta listan.)

Born, V. M. — Tillhörande en pommersk släkt, vars förste kände stamfar Heinrich-Claussohn Borrn dog som skräddarmästare i Stralsund 1671, föddes V. M. B. 1851 i Hälsingfors som son av en protokollsekreterare. Efter juridiska studier blev han åkerbrukare i Sarvlaks 1878 och framträdde senare som lantdagsman. Han blev 1903 utvisad från Finland. †

Born, Ernst. — Den föregåendes son, född i Pernå 1885, blev student 1904 och var efter juridiska studier praktiserande advokat 1909—13. Därpå blev han åkerbrukare i Sarvlaks. Han satt 3 mån. i Kretsy-fängelset i Sanktpetersburg 1915. Sedan 1915 är han riksdagsman.

Braun, Otto. — Född i Königsberg 1872, är han till yrket tryckeriarbetare. Sedan 1912 är han S.-D.-representant i preussiska parlamentet. Han blev 1918 preuss. jordbruksminister och 1920 ministerpresident.

Breitscheid, Rudolf. — Född i Köln 1874, studerade han nationalekonomi i München och Marburg och tog doktorsexamen 1898. Han ägnade sig sedan åt journalistik. Efter att sedan 1903 ha tillhört Frisinnade Fören. bildade han 1908 Demokratiska föreningen och blev dess president. Han övergick 1912 till S. D. lägret och 1917 till den Oavhängiga S. D.-falangen och var preussisk inrikesminister 1918—19. Sedan 1920 är han riksdagsman och har stått på förslag till utrikesministerposten. Han utger ett socialistiskt veckoblad. (Upptagen å ryska svarta listan.)

Briand, Aristide. — Född 1882 i Nantes, blev han först advokat, senare sekreterare i S. D. partiets generalkommitté. Han medarbetade i anarkistiska tidningar och blev redaktör av dagbladet "Lanterne". Från att tidigast ha varit socialistisk parlamentsdeputerad, tillhörde han senare de oavhängiga socialisterna. Han blev första gången minister 1906 och har sedan flera gånger varit justitie- eller utrikesminister samt flera gånger än någon annan konseljpresident. Han tillhör nu republikanska socialistpartiet. "Som politiker är han en principlös opportunist", enligt ryska svarta listan.

Brox, Josef. — Denne kommunist dömdes i Beograd 1928 till 5 års fängelse för revolutionär propaganda.

Bugaev alias "Belyj", Boris-"Andrej"-Nikolaevicz. — Född 1800 som son av matematikern N. V. B., blev han poet. Han kom under inflytande av judefilosofen Cohen och anslöt sig senare till Steiner's antroposofi, samt vistades 1914—16 i Dornach. Uppförd på Heliga Synodens svarta lista. Signalementet visar en transbaltisk rastyp.

(Forts. i nästa n:r.)

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen,* adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong

(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: ...

Adress: ...

Helår, halvår, kvartal.

Namn: ...

Adress: ...

Helår, halvår, kvartal.

Namn: ...

Adress: ...

Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: ...

Adress: ...

Prenumerationspris:

10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Dömd för "lastande av Guds ord".

(Efter Völkischer Beobachter.)

Förra året blev skriftställaren Florian Majevski, Charlottenburg, dömd av rådhusrättens tredje avdelning i Berlin för "lastande av Guds ord" och upptändande av "klasshat" till fyra månaders fängelse. Tidningarna framställde M. såsom gudsförsmädare, under det M. i verkligheten endast hade betecknat hebreernas gud, Jahve, såsom Satan, vilken blivit inkarnerad i judendomen. M. anförde inför rätta, att begreppet Satan hängde samman med bastarderiet och sodomitismen (= Satania) och att hela judendomen var av sodomitiskt ursprung. Detta var ock orsaken till Jesus Thorssons uppträdande mot hebréerna (hybriderna); som han icke bekämpade med palmkvisten på en åsna utan med goda svärd. På kunskapen härom, som liknar en klippa, uppstod en s. k. ny-lära, en ras-lära, kristendomen och med densamma, ehuru senare, den kristliga kyrkan såsom en statsreligion, som hade den sublima uppgiften att skilja andarna efter deras ursprung, blodet, att samla de artrena och skjuta åt sidan bastaderna. Detta var reformatorns uppgift.

Här är icke platsen att avgöra, om Jesus Thorsson fördrev hebreerna eller om han till sist, på grund av folkets feghet, blev hebréernas offer, alltnog, samma öde hava vi tyskar att vänta, antingen segra över satanisterna eller dö. Om vi icke segra, så hava vi intet annat förtjänt än döden.

Det ligger mycket nära till hands att hebréerna (judarna), fariséerna (frimurarna) och de skriftlärde (jesuiterna), sammanfattade i satanisk treenighet, fullföljde ritualmordet på Jesus, ty om vi skåda omkring oss och fastslå nedgången av artrena andar bland tyska folket, så återstår intet annat än att vara övertygade därom, att genom vår nytyska feghet såväl som genom den förvirringsvållande, förfalskade kristliga läran Tyskland dödsöde är så gott som säkert - såvida vi ej strama upp oss till artbestånd med en nordrasig framtid såsom mål.

Detta var avsikten med Florian Majevskis försvar inför rätta. Sakkunniga fingo icke inkallas till rättsförhandlingarna. Det fick vara nog med att en viss dr Hirschberg från "Centralförbundet för 'tyska' medborgare av judisk trosbekännelse" uppträdde såsom en slags extra åklagare och föregav, att han kände sig sårad i sina religiösa känslor!

M. skriver till den tyska tidningen, som vi citera: "Det av domstolen uppdragna likhetstecknet mellan den hebreiska skenguden Jahve med Gud-Allfadern har hebréerdömet icke uppnått på kort tid: Det är ett bevis på förgångna landsherrars beskicklighet, liksom på den kristliga kyrkans erbarmlighet och urartning. Kyrkan utgiver sig för att stå på Nya Testamentets ståndpunkt, som blivit förfalskat och är fullt av motsägelser. Men — och detta är ändamålet med denna uppsats — då judendomen och dess gud genom domstols beslut blivit likställd med vår Gud, hava alltså Nya Testamentet och dess innehåll liksom de kristliga kyrkorna och deras företrädare överhuvud ingen mening längre, utan blott det oförblommerade målet att utlämna tyska folket åt skäktkniven och åt dem, som i Jahves namn utan motstånd bringa Nordens kulturfolk om livet. Sedan på grund av den lagakraftvunna domen den goda och onda principen blivit likställda, har icke blott Jesu uttalande ("I, judar, ären av Eder fader, djävulen..."), utan hela Nya Testamentet omkullkastats".

Tyska folk, inse, varest din uppgift begynner! Du vet, att du är förrått och sålt! Handla!

Gynna Nationens annonsörer!

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KØBENHAVN F.

Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk

Helaar Kr. 5:—, Halvaar Kr. 2:75.

PROVA VAR

MOCCABLANDNING

till 4:20 per kg.

Denna kaffeblandning är sammansatt uteslutande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användningen.

Fyrtioårig erfarenhet i branschen

SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL

Södertälje. Tel. 358.

S.F.S.F.

Allmogeprotest mot den storfinansiella rovpolitiken mot jordbruket.

N. N. O. n:r 4 Vårdkasen, Storfors, höll söndagen den 30 dec. kl. 3 em. möte i en av medlemmarnas hem.

Mötet öppnades av avdelningsledaren, som inledde en diskussion angående den politiska situationen i landet. Diskussionen blev synnerligen livlig. Den präglades av en stark försvarsvilja gentemot de folkfientliga judiska inkräktarna i vårt land, som hota att göra oss alla, flitiga och hederliga hjärnans och handens arbetare, till trälar under sig både andligt och lekamligt och som icke sky några medel, när det gäller att frånröva de svenska jordbrukarna äganderätten till den jord, som av våra nordiska förfäder under flit och sparsamhet uppodlats stycke för stycke och därför ock rättvisligen måste tillhöra de svenska jordbrukarna.

Slutligen diskuterades frågan om upplysningsarbetets bedrivande i syfte att kunna bliva så effektivt som möjligt.

Avdelningens nästa sammanträde utsattes till söndagen den 13 jan. kl. 3 em.

Avd.-led.

Arbetsfreden vid verkstäderna tryggad för tvenne år.

Årsskiftet förde med sig några glädjande nyheter från arbetsmarknaden. En av dessa löd på träffad uppgörelse å tvenne år mellan Sveriges verkstadsförening samt vederbörande fackförbund. Den viktigaste nyheten i avtalet är dess giltighetslängd. Arbetsfreden inom denna viktiga gren av vårt näringsliv är nämligen säkrad från den 1 januari 1929 t. o. m. 31 december 1930.

Den träffade överenskommelsen vid verkstäderna innebär väsentligen status quo. Vidtagna förändringar innebära uteslutande förhättringar för arbetareparten. Minimilönerna äro i huvudsak oförändrade. För vissa arbetsplatser ha emellertid justeringar beslutats. Tvister, hittills hänskjutna till särskilda skiljemän, skola i fortsättningen avgöras av den inrättade arbetsdomstolen.

Tvåårig fred även vid sågverken.

Även vid sågverken har uppgörelse på tvenne år träffats mellan arbetsgivare- och arbetareparterna. Denna innebär i allt väsentligt en prolongation av de föregående allmänna avtalen med en giltighetstid av 3 år, d. v. s. till den 1 februari 1932. De nya lokala löneavtalens giltighetstid blir 2 år eller till den 1 februari 1931.

Systembolagsordförande under 1919.

Kontrollstyrelsen har utsett nedannämnda personer att under år 1929 vara ordförande, resp. suppleant, för ordföranden i systembolagen:

Systemaktiebolaget i Södertälje direktör S. J. Nilsson och distriktsveterinär Paul Ekwall, systemaktiebolaget i Vaxholm överste F. O. Widmark och regementsläkare K. W. Lindblom, systemaktiebolaget i Norrtälje rektor Sem Söderlindh och häradsskrivare Mårten Julin, systemaktiebolaget i Öregrund direktör Hjalmar Ericsson och folkskollärare Gottfrid Jansson, systembolaget i Sigtuna fil. lic. Martin Fryklund och handlanden Erhard Norsteut, Sundbybergs sprithandelsaktiebolag ingenjör Einar Lundholm och redaktör T. F. Winqvist, Lidingö systemaktiebolag byråchefen Henrik von Schultzenheim och kammarrådet E. H. Schalling. Nynäshamns spritförsäljningsaktiebolag bokhållare Ernst Carlsson och bankkamrer Håkan Andersson, systemaktiebolaget i Saltsjöbaden kassör Karl Jansson och direktör Johan Boström samt sprithandelsbolaget i Uppsala advokat A. Hemming-Sjöberg och professor Folke Wetter.

Till ordförande resp. suppleant för ordföranden i aktiebolaget Göteborgssystemet i Göteborg har för år 1929 utsetts hovrättsnotarien C. E. Mellgren och direktör Aug. Åkesson, i Malmö spritförsäljningsaktiebolag riksdagsman Johan Nilsson och magistratssekreteraren Emil Thulin, i systemaktiebolaget i Norrköping kronofogde Verner Lundgren och konsul E. T. Appeltoft samt i Hälsingborgs utminuterings- och utskänkningsaktiebolag grosshandlaren Herman Schlasberg och vice konsuln Einar Petersson.

Årets börsomsättning 621 milj. kr.

Omsättningen på Stockholms fondbörs har under det nu avslutade börsåret uppgått till 621,28 milj. kr., mot 443,56 milj. kr. år 1927. I omsättningssiffran ingå obligationer med 114,53 milj. kr. i år och 93,78 milj. kr. i fjol.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS

Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

De nationella i landet på sin vakt!

Enligt vad vi hava oss bekant äro flerstädes i landet politiska provokatörsagenter f. n. i livlig verksamhet bland de nationella idéernas anhängare. Det säger sig självt, att dessa agenter städse uppträda som fullödiga nationalister. Deras uppgift är *dels* att för motpartens räkning utspionera ställningar och förhållanden inom det nationella lägret, *dels* att genom oskickligt uppträdande kompromettera den nationella rörelsen samt *dels* att genom splittringsåtgärder söka hindra denna att komma ur stället. Provokatörsagenterna äro med inne t. o. m. där de minst anas.

Det gäller för de svensksinnade att vara på sin vakt mot den fara, som hotar den nationella idén från de politiska provokatörernas sida!

Restriktionerna för världssockermonopolet upphävas.

Enligt telegram från Havanna har kubanske presidenten Machado undertecknat ett dekret om upphävande av restriktionerna beträffande den kommande sockerskörden. Genom dekretet, som omedelbart träder i kraft, upphäves icke blott regleringen rörande planteringen och bearbetandet av sockerrör, utan exportörerna erhålla även större frihet att avsätta sina produkter utomlands, utan övervakning av exportkommissionen.

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens. ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt föröda vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att för innevarande år i största möjliga utsträckning *postprenumerera.*

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivarekorsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt; vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

FÖRSVARA DIG, SVENSKA FOLK!

Svenska Folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med ett så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Revals och Sofias blodsdåd.

VILHELM HARTEVELD

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 1829?

Kooperationens särställning i beskattningshänseende.

Licentiaten Boëthius' utredning i ämnet.

II.

I n:r 49 av Nationen för 1928 refererades förra delen av licentiaten Gösta Boëthius' nyligen hållna föredrag inför Stockholms Högskolas juridiska förening om kooperationens särställning i beskattningshänseende. Vi återgiva här senare delen av föredraget, där tal. lämnade en jämförelse mellan den faktiska skatt olika affärsföretag få betala i förhållande till Kooperationen. Tal. yttrade:

Då vi nu övergå till en jämförelse mellan den faktiska skatt, olika affärsföretag få betala, visar det sig genast nödvändigt att jämföra de kooperativa företagen dels med enskilda affärsmän och icke kooperativa ekonomiska föreningar för sig samt dels med aktiebolagen för sig.

Börja vi då med det första fallet, så kan en icke missvisande jämförelse endast ske på så sätt, att den skattskyldighet, som åligger ett kooperativt företag, vilket icke begagnat sig av sitt privilegium att göra avdrag från nettovinsten av återbäringen, jämföres med den skatt, som en enskild affärsman och en ekonomisk förening skulle få betala för lika stora taxerade inkomster, med bortseende alltså från rörelsekapital, förmögenhet, orts- och familjeavdrag m. m. Fullt exakt blir ju ej en sådan jämförelse, men så mycket kan dock sägas, att den icke blir till det kooperativa företagets nackdel. Under dessa förutsättningar blir nu kommunal- och statlig inkomstskatt precis densamma för alla tre skatteobjekten. Begagnar sig åter den kooperativa föreningen av sin rätt att från den verkliga nettovinsten avdraga återbäringen, minskas naturligtvis dess beskattningsbara inkomst med motsvarande belopp. Verkliga förhållandet blir alltså i så fall, att den största skatten på nettovinsten betalas av den icke kooperativa ekonomiska föreningen, som icke får åtnjuta orts- och familjeavdrag. Har den enskilda handlanden, som väl ofta är fallet, eget rörelsekapital d. v. s. förmögenhet, blir det nog han, som får betala den största skatten. I detta sammanhang vill jag dock påpeka, ehuru det är att gå händelserna något i förväg, att en enskild affärsidkare, ett handelsbolag och ett enkelt bolag såtillvida intaga en särställning, att de aldrig behöva skatta mer än en gång för uppkommen vinst.

Vid en jämförelse mellan en kooperativ förenings och ett aktiebolags statliga inkomstbeskattning är att bemärka, att det skattetekniska beräknandet av ett aktiebolags statliga inkomstskatt sker efter helt andra grunder än fastställandet av en enskild persons, en ekonomisk eller en kooperativ förenings inkomstskatt. Avgörande för ett aktiebolags kronoskatt är ju nettovinsens storlek i förhållande till aktiekapitalet och reservfonden, den s. k. *inkomstprocenten.*

För att närmare belysa, vad detta innebär, gjorde tal. en jämförelse mellan den inkomstskatt till staten, som å ena sidan ett aktiebolag med 100,000 kr. kapital och reservfond och å andra sidan ett kooperativt företag få betala för samma beskattningsbara inkomst, med nuvarande skatteprocent 150 %. Härvid förutsattes naturligtvis, att det kooperativa företaget icke begagnat sig av sin rätt till avdrag för återbäringen.

Av denna jämförelse framgår ju tydligt, att så länge en juridisk persons vinst understiger 7 % av kapitalet är bolaget lindrigare beskattat. Vid stigande inkomstprocent åter är den ekonomiska föreningen lindrigare beskattad. Utan kännedom om det kapital, som är investerat i ett kooperativt företag, är det naturligtvis omöjligt att med säkerhet uttala sig, men det **förefaller dock högst sannolikt,** att för ett kooperativt företag som Kooperativa Förbundet, som har **stora fonder,** och vars hela rörelse **är inriktad på minsta företagarvinst,** bör det med nu gällande rätt ur skattebetalarsynpunkt kunna vara fördelaktigare att vara aktiebolag under förutsättning *dels* att så låga priser hållas, att obetydlig vinst uppstår, och *dels* att denna fonderas och icke utdelas till delägarna i form av återbäring. Tidningen Konsumentbladet har också räknat ut, att om Kooperativa Förbundet varit organiserat som aktiebolag, **skulle dess kronoskatt för år 1924 ha reducerats med 39 % eller med 512,666: 84 kr.**

Denna uppgift kan visserligen icke med tillgängliga uppgifter kontrolleras, men säkert är, att större likformighet vid beskattningen vunnes, om även ekonomiska föreningars grundbelopp bestämdes efter samma grunder som aktiebolagens d. v. s. efter förhållandet mellan nettovinsten och kapitalet (andelskapitalet och fonder).

Vad beträffar frågan om delägarnas beskattning för bekommen utdelning av den vinst, som uppstått genom de juridiska personernas verksamhet är att framhålla, att vid en jämförelse av olika juridiska personers beskattning rätten eller möjligheten att undgå dubbelbeskattning av den genom verksamheten uppkomna vinsten, som var och en förstår, är av den största betydelse. Liksom hittills skett under senare år, skall även från och med 1929 all vinst, som utdelas å aktier eller å andelar i ekonomiska eller kooperativa föreningar beskattas två gånger till såväl stat som kommun: nämligen hos företaget och delägarna.

Beträffande utdelning av vinsten i förhållande till gjorda inköp eller försäljningar har rättspraxis hittills slagit över till motsatt ytterlighet, i det att mottagaren varit helt befriad från skatt för dylik vinstutdelning Bestämmelserna ha varit svävande eller kanske rättare sagt inga, men i praxis ha aktieägare i bolag och andelsägare i ekonomiska föreningar kunnat rädda sig från föreskriven dubbelbeskattning genom att utdela vinsten — för att citera Regeringsrätten i ett utslag 1914 — "icke efter antalet aktier eller andelar utan efter storleken av aktieägarnas inköp hos bolaget". Trots att utdelningen gått under namnet rabatt, har den i praxis ej beskattats även om den överstigit summan av delägarnas inköp hos företaget under året. Enligt vad tal. hade sig bekant, har sålunda t. ex. i ett mindre kolbolag med få aktieägare, dessa befriat sig från dubbelbeskattning genom att utdela vinsten i förhållanden till deras hos bolaget gjorda inköp av koks! Det faller emellertid av sig självt, att endast bolag med få delägare kunnat kringå lagen på detta sätt, varför det blott skett i rena undantagsfall. Även om man har aldrig så klart för sig, att **dubbelbeskattningen av** den vinst, som uppkommer genom en juridisk persons varksamhet, är samhällsskadlig och följaktligen borde upphöra, måste man dock hålla på, att det är samhället, staten som skall avgöra, om den uppkomna vinsten skall beskattas en eller två gånger. Samhället kan därför icke stillatigande åse, att gällande lags föreskrifter om dubbelbeskattning kringgås genom mer eller mindre formella åtgärder, utan måste, om så sker, taga ställning till frågan genom en lagändring, som antingen avskaffar dubbelbeskattningen eller också göra bestämmelserna därom effektiva, så att dubbelbeskattningen drabbar alla, som samhället avser, att den skall drabba. Om sedan detta har till följd att kapitalet i den mån det kan frigöras utvandrar till andra länder med mera förnuftig lagstiftning, är en fråga som icke hör hit. Statens auktoritet och känslan av allas likhet inför lagen, även när det gäller beskattning, måste upprätthållas och skyddas.

Vid de kooperativa producentföreningarna, vilka sälja medlemmarnar produkter till icke medlemmar — t. ex. ett andelsmejeri — ha de utdelade pristilläggen i stor utsträckning icke heller beskattats hos medlemmarna, trots att de odisputabelt utgöra vinst på rörelse eller jordbruk. Följden härav har blivit, att den vinst, som uppstått genom en kooperativ producentförenings och dess medlemmars verksamhet, oriktigt nog ofta icke alls beskattats, såvida den ej utdelats såsom ränta å andelarna, men då har den i stället beskattats två gånger. På detta missförhållande avser emellertid 1928 års lagstiftning att göra slut. I anvisningarna till § 38 i Kommunalskattelagen, vilken handlar om inkomst av kapital, stadgas nämligen följande:

"Till intäkt av kapital hänföres sådan utdelning från aktiebolag eller ekonomisk förening, som står i förhållande till innehavda aktier eller andelar, men däremot icke utdelning, som utgår efter annan grund t. ex. i förhållande till gjorda inköp eller försäljningar. Dylik utdelning är skattefri, där den blott innebär en minskning av levnadskostnader, och skall i annat fall hänföras till den förvärvskälla, vartill den på grund av sin beskaffenhet är att räkna. Sålunda hänföres exempelvis till inkomst av jordbruk resp. rörelse näringsidkares utdelning från ekonomisk förening i form av pristillägg å varor, som han sålt till föreningen, eller i form av rabatt för varor, som han för sin näring inköpt av föreningen."

Här föreligger alltså en bestämd ändring av gällande rätt, vilken drabbar alla företag och deras delägare eller kunder lika. Numera är sålunda utdelning av vinst i förhållande till gjorda inköp skattefri hos mottagaren endast när det gäller konsumtionsartiklar och blot t i den mån utdelningen "innebär en minskning av levnadskostnader".

För pristillägg å varor eller produkter, som försålts av delägare till ett producentkooperativt företag, föreskrives sålunda nu uttryckligen, att skatt skall erläggas såsom för inkomst av rörelse eller jordbruk, varför även dylik vinst väl hädanefter kommer att som sig bör överallt beskattas.

Det finnes emellertid en annan praktisk fråga beträffande de konsumentkooperativa företagens beskattning, som är från år fått ökad betydelse särskilt för kommunerna, och det är beskattningen av Kooperativa förbundets dotterföretag. Dessa voro till att börja med organiserade som producentkooperativa föreningar men ha sedan år 1926 omorganiserats till aktiebolag, så att vid 1927 års utgång de av kooperativa förbundet ägda bolagens antal vuxit till 10 med ett sammanlagt kapital (aktiekapital och fonder) på 21,25 milj. kr. De möjligheter till skattebesparingar, som härigenom vunnits, är högst betydande. Bolagen, vilkas samtliga aktier ägas av Kooperativa förbundet eller till detsamma anslutna företag, kunna utan någon som helst risk eller olägenhet sälja för självkostnadspris eller t. o. m. under självkostnadspris — det är ju bara en bokföringsfråga — till endast *önskvärda* kunder d. v. s. till Kooperativa förbundet och till detsamma anslutna kooperativa företag. Härigenom förlorar naturligtvis icke de kooperativa företagen, vare sig de äro aktieägare eller kunder, sin karaktär av "öppna". Som framgick av den nyss lämnade jämförelsen mellan ett aktiebolags och en ekonomisk förenings statliga inkomstskatt är ju under alla förhållanden aktiebolagsformen vida fördelaktigare för företag, vilka som kooperationens dotterföretag kunna arbeta med ingen eller ytterst obetydlig vinst som mål, och särskilt blir detta naturligtvis fallet, då moderföretaget som i detta fall kan befria sig och delägarna från all skatt för den sålunda uppkomna vinsten. Av Kooperativa förbundets förvaltningsberättelse för år 1927 kan man också med ledning av dotterföretagens vinster sluta sig till, att kooperativa förbundet beaktat och — om också ej till fullo — utnyttjat de möjligheter till skattelindring, som dotterföretagens aktiebolagsform medför.

Vid en sammanfattning av resultatet av sin undersökning, kunde tal. alltså konstatera:

1) att samtliga kooperativa företag intaga en gynnad särställning i beskattningshänseende, i jämförelse med övriga juridiska personer;

2) att de konsumentkooperativa företagen äro de mest gynnade, och att de äro gynnade även i jämförelse med enskilda handlande, då de kunna *helt* befria sig och kunderna — delägarna från all skatt å den uppkomna vinsten, om de vilja; samt

3) att övriga kooperativa företag från och med 1929 endast såtillvida intaga en gynnad särställning, att deras vinst i likhet med enskilda affärsmän blott beskattas "en gång," om den utdelas i form av pristillägg eller i förhållande till hyresvärde.

Inkomst	Inkomst	Grundbelopp i % Bolag	Grundbelopp i % Förening	Skatt Bolag	Skatt Förening
4,000	4	1,5	3	90: —	180: —
5,000	5	1,9	3	142: 50	225: —
6,600	6,6	2,8	3	277: 20	297: —
7,000	7	3	3	315: —	315: —
10,000	10	4,4	3	660: —	450: —
20,000	20	7,15	3 och 4	2,145: —	1,050: —
25,000	25	7,9	3, 4 „ 5	2,962: 50	1,425: —
50,000	50	9,4	3, 4, 5 „ 6	7,050: —	3,450: —

KELLY-SPRINGFIELD

Den enorma efterfrågan å Kelly-Springfields bilringar beror säkerligen därpå, att bilisterna i dessa tider ej hava råd att experimentera.

KELLY KOSTAR EJ MERA ÄN ANDRA RINGAR.

Generalagenter:
Stockholm HUZELLS Karlstad

För våra abonnenter i Stockholm att beakta!

På förekommen anledning meddelas härmed, att prenumeration å tidningen *NATIONEN* i Stockholm även kan verkställas direkt å posten. Förbudet mot postprenumeration å tryckalsters utgivningsort gäller endast dagliga tidningar, alltså icke veckotidningen *NATIONEN.*

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

Reaktion mot de "populära knallarnas" framfart

Det Fria Ordet bör veta sin plikt!

Det berättas att den tyske fältherren Moltke endast sågs skratta en gång i sitt liv, och det var när han under en resa i Sverige fick se Vaxholms fästning. Vad denna gamla fästning numera är ur militär försvarssynpunkt kan vår föråldrade näringslagstiftning också anses vara i sin oförmåga att hejda de massanfall på sund och lojal handels område, som den ambulerande handeln i alla dess former ostört fått sätta i gång, i syfte att pungslå och lurendreja bland befolkningen, skriver Köpmannen.

Länge fingo vi stå rätt ensamma i att varna för den omfattning dessa osunda utväxter på handelslivets område tagit. Och Sveriges Köpmannaförbund och dess tidningsorgan ha ju ofta och enträget vädjat till lagstiftningen att forcera arbetet med den utlovade moderniseringen av näringsrättsparagraferna, så att dessa bli tillämpliga på vad som växt upp på handelns utmarker sedan anno 1864. Vi spådde också redan för något år sedan, att missförhållandena inom kort skulle utveckla sig därhän, att den stora allmänheten själv skulle börja finna den ambulerande handeln outhärdlig samt vägra att längre låta sig luras och pungslås. Då — sade vi — kommer helt visst också den allmänhetens talesman, som dagspressen vill vara, att nödgas ta till orda i textspalterna mot alla dessa geschäft, vilka hittills i viss utsträckning fått fylla annonssidorna.

Vi ha blivit sannspådda. Dagspressen har börjat fungera som sina läsares språkrör och tar in det ena avslöjandet efter det andra om hur den ambulerande handeln far fram bland befolkningen. Allt tränare bli rubrikerna även mot vissa affärsgeschäft, som hittills varit fridlysta. I en stor huvudstadstidning observerades sålunda nyligen rubriken: "Avbetalningseländet". Och för

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1. OSLO
Eneste antisemitiske publikation
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6.20

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helå. "" —; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 4 Januari 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till
Th. Nilssons Partiaffär
Norrtullsgatan 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabbexpediering
Tel. Vasa 146 89

"dörrknackeriet" varnas dagspressens läsare numera i form av ideliga detaljer angående dörrknackarnas uppträdande i husen och hemmen. Nu har även tidningen "Arbetaren" kommit med ett redaktionellt ståndpunktstagande under rubriken: "Se upp med ambulerande agenter" och berättar om ett flertal fall där arbetarhustrur blivit svårt lurade vid affärer i hemmen med kringvandrande agenter. Tidningen konstaterar själv, att marknaden riktats med en mångfald underliga yrken, vilkas make världen aldrig tidigare skådat. Det är framför allt det ambulerande handelsskrået, som utökats med en mångfald proselyter, av vilka åtskilliga synas sväva i fullständig okunnighet om de oskrivna lagarna rörande hederlighet i handel och vandel. Den citerade tidningen anser därför en varning fullt befogad, ty det är de fattigaste, som få sitta hårdast emellan.

Räfsten med den ambulerande handeln blir effektiv först om den via dagspressen når fram till dem, som verkligen kunna råda bot på missförhållandena. Att hoppas på bättring av de oansvariga agentelement, det här gäller, är naturligtvis otänkbart. Det är lagstiftningens sak att skydda befolkningen för övergrepp på även ifrågavarande område.

Att observera vid Edra inköp!

Gör Edra inköp hos ortens köpmän och hantverkare så långt det är Eder möjligt och välj främst den önskade varan bland de *svenska* tillverkningarna, om sådana stå att få och äro goda nog.

Köp icke genom kringresande agenter och efter prover, det leder allt som oftast till missbelåtenhet. Var försiktig speciellt med sådana "köpmän", som flytta sina försäljningslokaler in i Edert hem. Det kan dessutom ej vara med hygieniska krav förenligt att varorna uppackas på en del därför mindre lämpliga platser, såsom ofta sker.

Felaktigheter vid inköp eller beställning hos ortens bofasta näringsidkare bliva lätt och ledigt tillrättalagda — sällan eller aldrig efter köp genom kringfarande agenter.

De ordentliga skattebetalarna inse det fördelaktiga i att göra sina inköp hos ortens bofasta köpmän och hantverkare, vilka betala sina skatter till Eder egen kommun.

Vid alla Edra inköp tillämpa *alltid* den goda regeln: *"Köp endast kontant"*.

Fru Lundström ett offer för judebolsjevismens . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

tagit fel och att den väg Ni företräder är mera riktig, det är möjligt att Ni har en mission att fylla." Fru L. föreföll ganska besviken över de desillusioner hon fått uppleva i sina ideela strävanden inom Fritt Forum (där den bolsjevikvänlige bokförläggaren Hansson lär spela den ledande rollen). Några dagar senare ringde hon upp oss i telefon och uttryckte en önskan om ett sammanträffande "för att grundligt diskutera de gemensamma ideela spörsmålen". Då vår tid emellertid i de dagarna var strängt upptagen, sade vi oss först på nyåret kunna vara i tillfälle till det önskade sammanträffandet.

Mot bakgrunden av vad vi personligen sålunda erfarit från fru Lundström, som särskilt under sitt samtal med oss å vår redaktionslokal gav intryck av att vara en starkt ideelt besjälad kvinna, som dock började tvivla rörande de vägar hon varit inne på, kunde det ej undgå att i hög grad frappera oss, när vi någon dag efter hennes försvinnande från ett håll, som torde ligga inne med goda förbindelser åt skilda politiska håll, fingo höra den bestämda uppfattningen uttalas, att hennes försvinnande skulle ha sin grund däri, att hon under odlandet av sina kontakter med olika politiska läger, särskilt det judebolsjevikiska — hr Kilbom själv höll för icke länge sedan ett föredrag inför Fritt Forum om bolsjevismen — råkat få inblick i mera än vad nyttigt var. Man skulle nämligen under senaste tiden inom det judebolsjevikiska lägret på grund av hennes upprätthållna förbindelser med nationella kretsar ha letts till misstankar, att hon icke helt var att lita på samt att vissa på sistone utsipprade hemligheter, särskilt rörande en till februari månad planerad judebolsjevikisk revolt, härrörde från fru L. "Hon visste för mycket och ansågs icke pålitlig, därför måste hon, åtminstone för någon tid, försvinna", menade vår sagesman.

Vi hava ansett det vara vår plikt, att offentligt relatera vad vi sålunda bevittnat, anseende att saken i dess nuvarande läge ingalunda såsom Bonniers D. N. vill göra gällande, kan betraktas som nöjaktigt "utredd" och ej längre förtjänar offentligt beaktande på grund därav, att det nämnda judebolsjevikiska bladet trott sig kunna konstatera, att fru L. avrest till Tyskland. Det kunde tyckas som om polismyndigheten icke skulle behöva vara mindre välunderrättad i denna sak än Bonniers D. N. Den av Bonnierorganet först lancerade uppgiften att fru L. över Sazznitz skulle begivit sig över till Tyskland har efter vad som senare kommit i dagen visat sig falsk, utan har genom ingripande från privatdetektivhåll konstaterats, att fru L. rest över Malmö till Danmark, där hon, när dessa rader skrivas, tros befinna sig, dold hos "vänner". Med kännedom om *dels* fru L:s livliga politiska verksamhet *dels* den i vårt politiska liv numera så vanliga företeelsen med anonyma hotelser till livet (vilket också vi haft känning av) känner man sig nästan frestad uppställa den frågan, om fru L:s egendomliga försvinnande månne skett under liknande påverkan. En av hennes politiska vänner lär för icke så länge sedan ha fått emottaga en anonym hotelse till livet. Vad som närmast måste intressera är nu att veta *vilka* de vänner äro som förmenas helt välvilligt ha tagit hand om henne i Danmark. Det borde, tycker man, icke ha behövt vara omöjligt för polismyndigheterna att bringa klarhet i hela denna sak. Man får väl ändå anta, att polisen icke betraktar affären som utredd och avvecklad bara därför, att det ledande Bonnierska bolsjevikbladet Dagens Nyheter förmenar så vara? *Här måste fordras full klarhet i denna mystiska affär!*

Bolsjevikrevolution planerad till febr.?

(Forts. fr. sid. 1.)

härutinnan på alla håll så ytterst diskret, men konstaterandet var i och för sig i hög grad märkligt. Vid samma tidpunkt stod den som skriver dessa rader i personlig nära kontakt med vissa riksdagskretsar. En dag ställde en riksdagsman i ledande ställning — vilken förövrigt har säte i den nuvarande regeringen — en allvarlig uppmaning till oss att *dels* icke under telefonsamtal med honom yttra något, som ej utomstående borde känna, *dels* ej i brev under hans hemadress meddela något som icke var ämnat att komma ut, utan i dylikt fall adressera breven till riksdagen. "Ty vi riksdagsmän äro", förklarade han, "numera på det klara med, att vi både telefon- och postledes stå under hemlig kontroll."

Detta för omkring ett artionde sedan, innan ännu juderevolutionen på allvar var påtänkt i Sverige! Vore det under sådana förhållanden mycket att förvåna sig över, om "det hemliga kontrollväsendet" byggts ut och fulländats med hänsyn till de stora nya "befrielseuppgifter" som Israel nu är i färd med att genomföra i detta land? Knappast! Det gäller emellertid för alla på den nationella sidan att vara på sin vakt samt att i sina göranden och låtanden iakttaga all den varsamhet, som motiveras av just detta förefintliga hemliga kontrollväsen, vars faktiska tillvaro redan för mera än ett årtionde sedan öppet konstaterades i riksdagen. Det gäller vidare för de svensksinnade att vara på vakt gentemot alla de obscura individer, provokatörer och spioner i fiendens sold som f. n. översvämma den nationella sidan och vilkas uppgift framför allt är att sörja för att det nationellas försvarskamp blir "en marsch på stället" samt att till fiendesidan inrapportera allt som där sker och göres. Läget är förvisso allvarsfyllt. Envar på sin vakt!

Euripides.

(Forts. fr. sid. 1.)

mäktade icke, vad han ville, men "ut desint vires, tamen est laudanda voluntas". Euripides var fritänkare, säger filosofie professor Hans Larsson. Han var icke fritänkare: han trodde på de gamble gudar och ville icke veta av senare tillkomna av lägre kvalitet.

Sokrates och Platon hedrade Euripides' tilja med sin närvaro, Sokrates för att ladda sig med cynismer och Platon för att lära sig rashygien.

Dr Knut Hagberg efterfrågade den verkan, reaktionären Euripides' "radikalism" hade på den grekiska "statskroppen". Jo, dr Hagberg, icke den grekiska statskroppen, men den helleniska kulturen flammade hektiskt upp till högre höjd än tillförne för att därefter långsamt och ohjälpligt dala. Euripides hade anbragt stödet för sin hävstång på felaktigt ställe, och själva hävstången var av för spröd materia för att kunna avlyfta barbarraserna *inom* det grekiska landet och den grekiska nationen; anti-hellenerna stannade såsom "herrar" på valplatsen.

S. L—s.

Bolsjevismens bekämpande.

(Forts. fr. sid. 1.)

anförare för frivilliga polska trupper, vilka, klädda (med Österrikes medgivande) i österrikiska uniformer frankt marscherade in i Ryssland och därigenom gjorde kriget mellan österrikiska dubbelmonarkien och Ryssland till ett fullbordat faktum — har en hård näve. Hans intresse har alltid gällt Polen, men Polens trygghet påfordrar Ukrainas självständighet. Rumänien och Polen rusta för närvarande för sådant ändamål. De övriga randstaterna, som väl åtminstone till en början ej skola ingripa, äro underrättade om förehavandena och beredda på eventualiteten. Sovjet-Ryssland känner även planerna och ehuru det förhäver sig över sin starka krigsmakt och låtsar att ett krig vore synnerligen välkommet för att dämpa oroligheterna inom landet, bäva bolsjevikjudarne, ty de veta att Ukrainas lösryckande skulle omöjliggöra penningemedels anskaffande till den av dem planerade världsrevolutionen. I denna dager böra de telegram ses, som Moskva helt nyss sänt till Polen och Rumänien, däri Sovjetstaten vill hava till stånd mellan sig och dessa länder en överenskommelse av samma innehåll som Kellog-pakten.

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning har ståtat med en utrikespolitiskt felaktig uppgift, nämligen att general Wrangels frammarsch i Ukraina på sin tid stoppats därigenom, att ententemakterna, som önskade ett fritt Ukraina, fått nys om, att han tänkte uppresa det ryska imperiet i dess forna storhet, varför de drogo in på subsidierna. Häremot genmäles, att understödet ej indrogs, men att segern förbyttes i nederlag därigenom att bondbefolkningen i Ukraina fick reda på, att general Wrangel åtföljdes av storgodsägarne, som utlovats återfå sina majorat. När det gäller Ukrainas lösryckande hänger allt på, huruvida man har bönderna därstädes på sin sida. Till en början hjälpte de Wrangel, och då gick han fram segerrik; sedan fruktade de att förlora sin jord, och i med detsamma rann Wrangelska offensiven ut i sanden. Ett frigörande av Ukraina kommer i detta ögonblick att krönas med framgång, om de inryckande trupperna giva bönderna sådana garantier rörande jorden, som godtagas av dessa. Om ej Polen och Rumänien själva förstått detta, har helt visst England, som känner den springande punkten vid en offensiv på denna front, därom instruerat.

Inom Sverige böra myndigheterna tillse att mot kommunister gällande lagar såsom strafflagen 8 kap. 16 §, 10 kap. 14 § tillämpas. Det är en ynkedom utan like, att regeringen tillåter att gällande lag mot landsförrädare och upprorsagitatorer sättes ur kraft. Härom har tidigare utförligt ordats i Nationen vid många tillfällen. Av feghet och rädsla hava myndigheterna ej lystrat. Tungt ansvar taga de därigenom på sig.

Hr Sandström yttrade nyligen i Stockholms stadsfullmäktige att kommunismen vore kriminell. Det är blott formellt oriktigt: det är icke kommunismen, som är kriminell, men samtliga kommunister äro enligt gällande svensk lag kriminella individer och böra behandlas därefter.

L.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.
ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HEDEMORA.
Stadshotellet.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORA.
Stadshotellet.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
är nu öppnat.
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terrasser.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Stockholms Förenade Tvätt
Lumamakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags-kläder.

Några gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 2[illegible]
Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av
H. M. Konungens Nerike

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 1589.

H. L:sons Affärsbyrå
Tel. 99 56 Mästersamuelsgatan 46 - Stockholm Tel. 99 56
Förm. köp o. försäljn. av stads- o. lantfastigheter. Ombesörjer förnämligast åt landsortsbor, soliditetsupplysningar, inkasseringar, inlämnande o. uttagande av handlingar hos ämbetsverk o. andra institutioner. Uträttningar av div. ärenden o. uppdrag hos banker o. försäkringsbolag.
Jag åtager mig icke rättegångar men lämnar goda råd till klienter vid val av advokater för olika rättegångsuppdrag, då jag äger god kännedom om juristerna i huvudstaden. Representant för Livförsäkringsbol. Thule, skandinaviens största o. för de försäkr. förmånl. i branschen. Vid förfrågningar torde bifogas dubbelt porto.

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm
Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 2 (171) Fredagen den 11 Januari 1929. Årg. 5

Lagstiftningen bör följa svenska principer.

Sveriges rikes lag av år 1734 håller på att avskaffas. Den ena "balken" efter den andra av den gamla svenska lagen har fallit för yxan och ersatts av internationell modern rätt.

Den nya äktenskapsrätten är t. ex. redan för länge sedan färdig. Dess principer äro skandalösa — det förefaller såsom om man ville införa matriarkatet (kvinnoväldet) och detta i svenskt land och oaktat den nordiska rasens styrka sedan uråldriga tider varit ett långt drivet, ehuru synnerligt milt patriarkat.

De nya äktenskapslagarna äro resultatet av energisk agitation från ett fåtal människors sida, de s. k. kvinnosaks-"kvinnorna", tillhörande det tredje könet. Resten av svenska folket har helt beskedligt följt med den lilla, men strida bäcken. Man kan dock ställa till svars de jurister i ledande ställning, som spelat betjäntrollen. Man hade haft rätt vänta sig av dem, att de skulle haft någon kännedom om *svenska* rättsprinciper och vågat slå vakt därom. Men nej! Bland dem som nitiskt verkat för den nya lagstiftningen märkes en sådan typisk karriärist som dåvarande ledamoten av, numera ordföranden i lagberedningen, f. d. justitierådet Birger Ekeberg. Det ligger i sakens natur, att en karriärist icke får vara oppositionell eller framkomma med några självständiga och manliga åsikter utan helt ledas av den hopgjorda "tidsandan", av vilket han framskuffas. Och, formellt sett, ersättes det gamla, klangfulla lagspråket av seminaristaktig behandling av svenska språket, kanske även det icke utan avsikt — den legala värdigheten skall avskaffas i den judiska demokratiens "heliga" namn.

Nyttan av den nya äktenskapslagstiftningen är enbart negativ, i det, när verkningarna därav gjort sig tillräckligt gällande i samhället, en sund reaktion skall växa fram gentemot missfostret ifråga.

En geografisk överblick av äktenskapsrätten lämnar för närvarande ett paradoxalt resultat: medelhavsrasens folk, vilkas rättsväsende har sitt ursprung i matriarkatet, tåla icke kvinnosakskvinnor, under det de sistnämnda helt behärska lagstiftningen i Skandinavien, patriarkatets egentliga hemland.

I den judiska internationalismens tidevarv befattar man sig kantänka vid äktenskapslagstiftning icke med familjerättens yttersta principer; man bygger hus utan att först lägga någon grund. Och stilen på byggnaden får framför allt ej vara nationell. I sin höga liberala vishet utgår man från, att det finnes en ideell äktenskapsrätt, lämpad för alla folk. Tilldelandet av nationell prägel härutinnan räknas till adiafora, på det högsta likgiltiga saker.

Ingen åsikt kan vara felaktigare än den nyssnämnda. Staten bygges på familjen, familjen på äktenskapet; statens möjliga styrka hänger ytterst på de valda äktenskapsrättsliga principerna och att dessa stå i fullt folkpsykologisk samklang med rasens kristalliserbara själsegenskaper.

Gamla Hellas' kultur, all högre kultur är grundad av nordrasiga män. Ingalunda skulle den nordiska rasen kunnat driva samhällena till sådan höjd och uträttat vad den gjort om den icke fotats på äktenskapsrättsliga principer av enastående bärkraft.

Och dock! Huru säregna äro icke dessa principer? Lika egendomliga och skenbart motstridiga som den nordiska mannens uppfattning av kvinnan. Äktenskapet byggdes på kombinationen av 1) strängt genomförd patriarkalisk myndighet, där det endast var mannen, som bestämde, var skåpet skulle stå, samt såsom ersättning åt den kvinnliga kontrahenten 2) tesen om kvinnan såsom ett högre och själfullare, tillbedjansvärt väsen.

Orientalen däremot föraktar kvinnan, anser henne för en lägre varelse, skrattar åt de europeiska folkens likställande av man och hustru, än mer åt den nordiske mannens dyrkan av kvinnan.

Där matriarkatet var rådande fanns visserligen en vördnad, blandad med skräck, för kvinnan, men kärleken var, såsom än idag i de "latinska" länderna, helt och hållet sinligt inställd, varjämte det tomma galanteriet, även det en remiscens av matriarkatet, florerade. Jämväl hos de keltiska folken voro ursprungligen rådande matriarkaliska förhållanden. Så i Lutetia parisiorum, nuvarande Paris.

Förutom de nordiska folken är det endast en ras, som byggt äktenskapet på liknande principer, patriarkat och här endast tämligen stor högaktning för kvinnan, och det är den judiska rasen. Hos densamma fanns ej den senare principen från början — de vederstyggliga patriarkerna Abraham, Isac och Jacob utbjödo sina hustrur mot kontant erkänsla — men juden är psykolog och funderade snart ut orsaken till styrkan hos de nordiska samhällena och sökte därefter kopiera det nordiska äktenskapet så långt han på grund av inneboende själsegenskaper förmådde, men han kunde ej höja sig till en svärmisk dyrkan av den älskade kvinnan.

När juden kommit till insikt om nyttan av en samhällsprincip handlar han på följande sätt: 1) genomför den hos sitt eget folk; 2) i hela sitt tal och hela sin propaganda fördömer han däremot principen såsom barbarisk och ovärdig en kulturmänniska, dymedels lurande sitt värdfolk att förkasta densamma, så att därigenom värdfolkets ryggrad blir försvagad och småningom brytes.

Här i Sverige sköttes hela propagandan för och genomdrevs faktiskt de nya äktenskapslagarna av sällskapskretsen kring professor Ivar Bendixon, en etter konservativ jude (såsom jude betraktad), som utåt i gojimangelägenheter av taktik spelar kulturliberal.

Om lagberedningens ordförande, justitierådet Ekeberg, tror sig hava besuttit tillräcklig kompetens för att skriva äktenskapslagar för svenska folket, misstager han sig storliga. Ty därvid räcker det ej med inhemsk lagfarenhet eller studerandet av utlandets lagar på området, utan erfordras självständig tankeförmåga, som medger överblick av tillämnad lags framtida följder och räckvidd. — I annat sammanhang skall utförligare dryftas den gamla, nordiska uppfattningen om rättsförhållandet mellan makar.

L.

Fram För Folkupplysning!

Även inom sådana nationella kretsar, där man tidigare blint hängivit sig åt "handlingens evangelium", börjar man vid det här laget inse, att detta under rådande förhållanden är rena hasarden. Ett inskridande "i handlingens tecken" komme för det första att till sina olyckliga konsekvenser drabba de jämförelsevis oskyldiga (de skyldiga veta alltid att rädda sig undan mindre behagliga konsekvenser), och för det andra äro ju utsikterna till en *reel* ändring i det bestående maktläget på den vägen tämligen ringa. En regimförändring till namnet har mindre värde, den kan fastmera i den mån den är inriktad på en konsoliderad regeringsutövning, lätt leda till något än värre än det vi för närvarande äro begåvade med, främst på grund av det våld mot yttrande- och tryckfriheten den innebure, varigenom varje upplysningsverksamhet i för de maktägande icke önskvärd riktning kunde undertryckas. Ett diktatoriskt ofrihetens system skulle förövrigt aldrig passa i "frihetens stamort på jorden". Det skulle möjligen till en tid kunna existera hos ett kulturellt lågtstående folk, men icke hos en kulturnation som den svenska.

Detta börjar man inom skilda samhällsklasser, såväl de som älska att titulera sig "borgerliga" som de vilka stoltsera med firmanamnet "proletära", inse. Utvecklingen fram mot normala förhållanden måste här ske på det beståendes grund, utan hjälp av kupper i ena eller andra stilen. Att en dylik utveckling måste te sig i högsta grad trist för herrarna i Israel, förstå vi alltför väl, då den komme att väsentligt inskränka vederbörandes spekulativa möjligheter. Men just därför är den ur svensk-folklig synpunkt så mycket mera motiverad. Den väg, som bör följas, är den vi här ofta förordat: *Upplysningens.* Denna utgör i själva verket den enda säkra och solida vägen. Låt folket blott få vetskap om vad som försiggår i det svenska samhället och vad som döljer sig bakom den gudomliga "frihetsutveckling" under Israels hägn, det i dag är lyckliggjort med, och dess goda omdöme, dess moraliska kraft skola visa sig ännu vara tillräckliga för att kunna slå tillbaka den sataniska fiendemaktens anlopp mot Sverige o. dess väl. Reaktionen har redan begynt och kommer snart att växa ut till en mäktig svensk folkrörelse, som på laglig väg befriar landet från folkförförarna i Judas sold vid makten samt för fram i spetsen för nationen hederliga och kloka män, vuxna det nationella restaureringsvärv, som här oundgängligen fordras, försåvitt ej Sveriges folk skall gå under i judisk-mammonistisk bolsjevism.

I det upplysningsarbete, som tarvas, får ingen ärlig svensk vara

(Forts. å sista sid.)

Hanauaffären — ett nytt Panama.

Har utlöst en stark antisemitisk stämning i Frankrike.

Ur Nya Kristinehamnsposten återgiva vi nedanstående skildring av tidningens pariskorrespondent angående den judisk-politiska jättesvindelaffär med judinnan Hanau såsom främsta agerande, vilken för närvarande är föremål för den civiliserade världens uppmärksamhet. Fallet är värt att observera ej minst ur den synpunkten att det händelsevis kommit att blotta en del av det eljest så omsorgsfullt dolda s. k. spelet bakom den judiska frihetspolitikens kulisser. Författaren i den citerade tidningen skriver:

Paris — skandalernas stad! Stor polisrazzia inom finansaristokratien och trappbörsbohèmen ... en f .d. finansminister, M. Klotz, åtalad för checksvindlerier, en spelare och don Juan ... flera s. k. bankirer häktade, spetsarna i en jobbararmé av det internationella patrask, som förut opererat i Berlin och Wien, subventionerat av judepacket i Moskva ... och så skandalernas skandal i "La Gazette du Franc", planerad och exekverad av fru Martha Hanau (judinna), biträdd av herr Lazarus Bloch-Lille (jude, förut gift med fru Martha), av herr Joseph (jude) samt av hans frånskilda hustru, fru Polak (judinna), fru Marthas intima väninna ... "l'amour qui n'ose pas dire son nom". Se där Gazettfarsens premièraktörer! I andra planet ha vi fru Marthas advokat, herr Paul Hersant, tidningens redaktionssekreterare, herr Audibert, samt greve Maurice de Courville, mariningenjör och generaldirektör för Creutzotverken. Samtliga häktade. Men nya arresteringar väntas och äro förmodligen när detta läses, verkställda. Telegrammen torde ha inrapporterat, att offrens antal (småborgare, bönder, arbetare, präster och tjänstemän) nämra sig 1 million och att svindelaffärerna gå löst på cirka 1 milliard francs. Man tror, att Gazette-svindeln får lika omfattande kriminella konsekvenser som "Panamaskandalen". Det återstår att se, skrev häromdagen en Paristidning, huruvida denna jättesvindel även i politiskt hänseende kan jämnställas med Panama. Först i mars eller april väntas affären bli fullt utredd och klar för rannsakning och dom. De i Paris attacherade tidningskorrespondenterna torde alltså få rikligt med stoff för intressanta meddelanden under de närmaste månaderna.

Det kommer säkert att skrivas många böcker om megäran Martha och hennes kumpaner, när en gång alla papperen komma på bordet, och man kan precisera antalet av de hem, som nu ruinerats. Man synes redan ha bevis för riktigheten av det vid jättesvindelns uppdagande lancerade påståendet, att judebandets operationer till en del finansierats av kommunistiska judegrupper i Berlin och Moskva i akt och mening att kompromettera den borgerliga regeringen och hetsa de utplundrade till revolt. Den allmänna opinionen har emellertid reagerat antisemitiskt och följaktligen också antikommunistiskt. Visserligen äro sinnena mycket upprörda — i Lille kan man nästan tala om panikstämning, ty där är offrens antal störst — men folkvreden har inte den revolutionära karaktär, som regissören bakom kulisserna påräknat.

Tillåt mig nu presentera redaktrisen fru Martha Hanau-Bloch-Lille i hennes nya palais, fängelset Saint-Lazare. Detta palais har inte La Gazette du Franc's pompösa marmorfasad och raffinerade komfort — ett fascinerande tidningspalats, som står där som ett jättemonument till åminnelse av en kvinnas hänsynslösa smartness och tusentals franska medborgares naivitet. Saint-Lazare-fängelset, det äldsta i Paris, har en diskret aristokratisk exteriör. Under 1600-talet var byggnadskomplexet ett kungligt hotel, strålande fester och galanta amourer. Det är svärtat av många sekel, och i dess hallar och korridorer ekar det förgångna ... lyckans fröjderop och tragediens smärteskri. I början av 1700-talet uppsades glädjen till avflyttning. Palatset blev ett sorgernas slott, med många celler och smala gångar i råkall skymning. Parkens marmorstoder, som hört så många kärleksvisor dallra på månskimrande gitarrsträngar, buros ut på gatan. De gamla träden höggos ner, fontainen spelade inte mer, och fågelsången tystnade. Parken blev en triste och solstekt fängelsegård, sand och tegel, utmärkt väl ordnad med hänsyn till fångarnas psykiska tortyr även under de korta promenadstunderna! Många av revolutionens offer avbidade här dödsdomen. Det var här, som poeten André Chénier skrev sin underbara avskedssång till livet och sin hymn till döden. Chénier var antagligen den siste manlige fången i Saint-Lazare, ty efter revolutionen skickades endast kvinnor till detta fängelse. Under fransk-tyska kriget blevo flera kvinnliga spioner arkebuserade på Saint-Lazare's fängelsegård, och "la grande espionne" Mata Hari logerade här till den 15 oktober 1917, då dödsdomen exekverades. I den cell, som fru Martha nu bebor, "satt" för cirka 25 år

(Forts. å sista sid.)

Religiöst bedrägeri.

För Nationen av J. L.

Ingenting är mera förkastligt än att utgiva något för äkta, som vid närmare påseende befinnes vara oäkta, d. v. s. att de egenskaper som utlovats, i verkligheten ej alls förefinnas hos föremålet i fråga. Men just ett sådant sakförhållande kunna vi vid närmare granskning konstatera med avseende på den judiska religionen, enligt gamla testamentets innehåll. En religions värde, har någon sagt, måste bedömas av, hur högt den står i osjälvisk kärlek och idealitet, samt hur dess principer äro inställda på den sociala utvecklingens problem såsom kulturfaktor.

Men hur är det ställt med den judiska religionen i detta hänseende? I denna labyrint av tankeoreda och ovederhäftiga "uppenbarelse"-former, samt omoral, hämndgirighet och mordlystnad, jämte ett onskefullt och människofientligt gudsbegrepp kan ingen förnuftig människa finna sig till rätta, mycket mindre därifrån hämta någon ledning till andlig utveckling. 2 Mos. 19: 9—12. 12: 29. Jos. 8: Judendomen är helt enkelt en förbrytarereligion av ett sammansvuret asiatiskt rövarefolk, vars gud Jahve har "utvalt" det till "sitt egendomsfolk" på jorden. 5 Mos. 7: 6. 11: 24. 26: 19. 2 Mos. 19: 5) med befallning att utan nåd utrota alla andra folk. 5 Mos. 9:3. 1 Mos. 17:14.

Men var har judafolket i sin bloddrypande historia att framvisa någon kultur eller någon utveckling till mänsklighetens förädling? Nej, endast mord, rov, plundring och ödelagda länder kännetecknar deras väg genom seklerna ända in i våra dagar. Man skall förgäves söka efter någon andlig själaspis i den judiska religionen, men väl måste man instämma i den förlorade sonens klagan, att här förgås man av hunger.

Ty liksom svindrav ej kan vara människoföda, lika litet kan skenhelighet, vantro och orättfärdighet utgöra någon andlig näring. Att judendomen är en skenhelig barbar-religion är tydligt och klart för var och en som vid granskning av gamla testamentets innehåll vill använda det förnuft som en helig och allvis skapare givit människan till rättesnöre för sin jordiska utveckling, för att kunna motarbeta de många villomeningar som här så frikostigt bjudes henne. En *sådan* "gud" t. ex. som anbefaller mord och plundring (5 Mos. 20: 16) och tager del i krigsbytet (4 Mos. 31: 50), som talar med "sitt utvalda egendomsfolk" ansikte mot ansikte (2 Mos. 33: 11), som äter och brottas med dem (1 Mos. 18: 8. 32: 24—29), samt mottager deras befallningar att låta sol och måne stå stilla för att de vid fullt dagsljus skall kunna mörda sina medmänniskor (Jos. 10: 12—14). Ett sådant gudsbegrepp kan ej vara ägnat att införlivas med kristliga trosformer. Den näring man får av gemenskapen med denne judiske Jahve är fullt likvärdig med den förlorade sonens svindrav, varmed han måste uppehålla sitt liv under sin självförvållade bortvaro från fadershemmet.

Judeguden Jahve förkroppsligar i sina egenskaper juden själv, som är ett personifierat väsen av den onde anden, enligt Joh. 8: 44. Och en sådan varelse är självfallet fri från konflikter med sitt samvete, och i följd härav även fri från all skuldkänsla. Ty en sådan känsla kan naturligtvis icke göra sig gällande hos ett folk som i sin religiösa föreställningsvärld uteslutit sanningens och rättfärdighetens ande. Där avtager skammen med den tilltagande synden, och därför kan detta folk ej heller fördraga Jesu budskap från vår Himmelske Fader, som fordrar kärlek, rättfärdighet och sanning. Vad Jesus hade att förkunna för detta släkte, var för enkelt för deras invecklade egoistiska system, för obegripligt för deras materialistiska tankegång, och för högt och ädelt för deras förstockade hjärta. Djupet av deras lärosystem var emellertid alldeles för grunt för att upptaga Jesu stora och höga tankar. Sanningen, entusiasmen och kärleken i hans förkunnelse, fann därför ingen genklang hos dessa självgoda och egenrättfärdiga bokstavsträlar.

Lägga vi den kristna lärans måttstock på den judiska religionen, så framträder klart och tydligt den avgrund som skiljer kristendomen från judendomen.

Vi kunna här åter konstatera att den gamla judekrönikan, som fått benämningen gamla testamentet, under inga omständigheter kan läggas till grund för kristliga trosformer. Jesus själv utdömde den judiska läran, varför skola vi då bära på detta olidliga judiska ok? (Matt. 16: 6, 12).

Låt Jesu Himmelske Fader, såsom sig bör, få intaga den plats som tillkommer honom i den kristna förkunnelsen, och bort med den mordgirige judeguden Jahve-Sebaot! Hur vill man t. ex. försvara den nu inom den kristna kyrkan gängse trossatsen: att judeguden Jahve-Sebaot skulle ha sänt Jesus, såsom varande hans egen enfödde son, hit ned till jorden för att av hans eget "utvalda folk" begabbas, och såsom folkuppviglare förhånas och slutligen korsfästas, under det att man samtidigt i den kristna förkunnelsen betecknar Jesus såsom en gudomlighet i treenighetsläran? Under förutsättning av ett sådant händelseförlopp, måste man draga den slutsatsen att judeguden Jahve-Sebaot och "hans utvalda egendomsfolk" äro *Gudamördare!* Huru länge vill man inom den kristna kyrkans dogmatik vidmakthålla sådana missfoster av logik och förnuft i st. f. att resolut bortrensa den judiska "surdegen" ur den kristna förkunnelsen.

När den förjudade klerikalismen (1613) sökte förmå den store fysikern och astronomen Galilei att återkalla sin lära om jordens rörelse kring solen, emedan den ej överensstämde med bibelns lära i detta avseende, så svarade han, att det bleve då teologernas sak att ställa bibelns innehåll i överensstämmelse med ofrånkomliga fakta. Och då man tvingade honom att offentligen återkalla sin lära gjorde han ett hemligt tillägg: Eppur si muove! (= hon rör sig dock!). Detta kan tjäna våra moderna teologer såsom en ny påminnelse, som är värd att taga fasta på, ty sanningen kan nog tidvis undertryckas, men ej tillintetgöras.

Det är en naiv bortkommenhet att vilseledande och mot sanning och förnuft stridande läror skulle kunna göra människor lyckliga. Det motbevisas av vår närvarande moraliska försumpning i hela vår utveckling. Man kan med fullt berättigande hävda att denna förvända utveckling är en direkt följd av att man inom en inskränkt religiös synkrets, söker giva högsta betyg på helighet åt judiska barbardogmer, som dock i verkligheten endast innesluta kristendoms-fientlighet.

Till våra abonnenter!

De bland våra korsbandsabonnenter från 1928, som önska i fortsättningen bekomma tidningen uppmanas härmed att *omedelbart postprenumerera eller insända prenumerationsavgiften* till Nationens exped., enär utsändandet i korsband till de fjolårsabonnenter, som ännu ej inbetalt pren.-avgiften för 1929, upphör med detta nummer.

Den 11 Januari

Nationalism eller internationalism?

Egentligen borde den fråga vi här uppställt, "Nationalism eller internationalism?" vara överflödig. Vårt förnuft ger oss ju svaret därpå. Men likväl råder i den tid, vari vi leva, här en sannskyldig Babels förbistring. Åsikter och föreställningar gå i de mest skilda riktningar, auktoritativa, hållfasta linjer saknas. Man irrar mellan divergerande, varandra motsatta programistiska åskådningar om nationalism och internationalism, liksom blinda i mörkret, utan att vare sig kunna eller vilja se och ta lärdom av de tydliga anvisningar på området naturen själv givit oss.

Skapelsens egen uppenbarelse i naturen och vårt därur härledande mänskliga förnuft säga oss, att vi i vår jordiska verksamhet måste vara både nationalister och internationalister i dessa ords sanna bemärkelse. Det gives intet "antingen eller" utan "både ock". Nationalismen såväl som internationalismen äro emellertid såsom begrepp i likhet med så många andra i vår tid förda ur sitt rationella plan. Förvillelsens makter hava också här haft sin hand med. Av Skapelsen är människan hänvisad till att i första hand sörja för sitt personliga väl, sin materiella och andliga tillvaro. Därnäst kommer familjens och de anhörigas d. v. s. de medmänniskor, med vilka hon i intressehänseende har mest gemensamt, varpå följa de olika rayoner av yttervärlden, där gemensam livssyn och gemensamma intressen, kommunala, provinsiella, nationellt statliga samt närmare och fjärmare internationella inställa sig. Naturen liksom vårt mänskliga förnuft resa sig emot varje utveckling, som ej accepterar individen såsom det primära utan hävdar en sådan uppfattnnig som att det universella är det primära, gående före individen, internationalismen före nationalismen. Det gäller att inrymma begreppen nationalism och internationalism i deras naturliga sammanhang samt låta dem komma till sin rätt! Den sanna nationalismen, som hävdar individens, folkenhetens och rasens rätt och frihet i utvecklingen, är lika oundgänglig för en förnuftig ordning i världen som den sanna internationalismen, som förfäktar det mänskliga broderskapets idé och bjuder folken och raserna att leva i inbördes samförstånd, frid och försoning samt att i tecknet därav ordna sin tillvaro.

Men den självklara naturenliga ordningen har ställts på huvudet. Folken hava drivits in i en kamputveckling, där individens, nationens och rasens rätt på det hänsynslösaste trampas under fötterna och internationalismens idé falskeligen upphöjes till det primära, enda rättesnöret. I hägnet av denna naturvidriga utveckling är det som mänskligheten i dag ledes i kaos mot katastrof. Inom alla folk och klasser, på alla områden predikas internationalismens idé såsom den allena saliggörande. Allt annat är av ondo. I alla länder uppfordras medborgarna att offra sina "små", "egoistiska" intressen på den universella lycksalighetens altare, till förmån för ett internationellt lyckorike, där inga olikheter, inga orättvisor, inga missförhållanden och bekymmer längre förmenas skola råda, utan alla leva i överjordisk sällhet — det tusenåriga riket. Såsom ledare i hemlighet för denna internationalistiska frälsningslära står det förvisso mest nationalistiskt medvetna och inriktade folk historien känner — Judafolket, vilket sedan årtusenden lever i den föreställnngen, att det av en helig gud fått uppgiften sig anförtrodd att medelst list, blod och svärd utrota alla icke-judiska, "otrogna" folk, för att i egenskap av "Guds egendomsfolk" för evig tid taga denna jord och allt vad därå finnes i besittning. Den som tror på en helig Gudomlig vilja samt på tillkomsten en gång i tiden av en rättfärdig ordning i världen kan dock icke förlika sig med en sådan uppfattning. I svekets, lögnens och mordets tecken bygges ej en rättfärdig världsordning upp. Den ras, som skall fullgöra en dylik uppgift i mänsklighetens tjänst, måste förvisso vara besjälad av andra dygder än det mordlystna och människofientliga Israel.

Misslyckandet av judafolkets i brottets tecken bedrivna "världsfrälsande" planer kastar redan sin skugga framför sig. Den historiska tidpunkt var med tjugonde seklets inträde kommen, då dess drömda messianska rike i Davidsstjärnans (— Revolutionens) tecken skulle upprättas. Experimentet i Ryssland, som skulle bli inledningen till det judiska världssjälvhärskardömets etablerande, utföll i ett fruktansvärt fjasko, som bevisat ohållbarheten av hela den ideologi och den plan, man sökt omsätta i verklighet. När Israel efter revolutionen tillträdde makten i Ryssland, skedde det såsom vi veta oinskränkt. Den gamla regimens alla ledare hade på det omsorgsfullaste undanskaffats, antingen mördats eller fördrivits ur landet. Sovjet-judiska diktaturen i Moskva regerade i proletariatets namn medels sin berömda tjeka och sina "avrättningskompanier" suveränt, varje spår av opposition kvävdes hänsynslöst i blod. "Egendomsfolket" hade makten i sin hand så helt som gärna tänkbart och därmed också de reela betingelserna för det kommunistiska idealets förverkligande i det stora Ryssland, och rasfränderna i alla länder stodo energiskt bi med kapitalhjälp samt medels stödjandet på alla sätt av den världsrevolutionära rörelsen i de olika stater, vilka skulle lyckliggöras efter mönster från Moskva, bl. a. i form av framtvingade undantagsrättigheter åt de upprättade bolsjevikiska revolutionscentralerna inom desamma. Men ändå misslyckades man i Ryssland! Det hjälpte ej att ett 10-tal miljoner "otrogna" själar medels tjekan "expedierades". För varje dag blev ställningen allt svårare, det myckna utgjutna blodet ropade allt värre på hämnd, och i dag lyda rapporterna från Sovjet-Judéen på förhandenvaron av ett tillstånd, i alla hänseenden till den grad ohyggligt, att, såsom en till vårt land nyligen hemkommen svensk yttrat till oss, ord icke kunna ge en föreställning därom. Nöden, sedeförfallet och eländet trotsa varje beskrivning. Och detta lyckotillstånd envisas än i dag våra svenska judar under hr Karl Otto Bonniers ledning att vilja påtvinga Sveriges folk! Den närda "heliga" drömmen om judarikets upprättande i bolsjevism har tydligen till den grad gått vederbörande i blodet, att de ej med bästa vilja äro i stånd att se verkligheten i ögat och erkänna misslyckandet i Ryssland. Man spelar ett högt spel, som här kanske kunnat ha vissa förutsättningar så länge Sveriges folk levde i total okunnighet rörande vad som skedde, men knappast längre.

Det är på hög tid att vårt svenska folk frigör sig från de många falska föreställningar rörande nationalismen, som under det regerande Judas hägn ingivits det. Omtanken om vårt eget väl tvingar oss, att äntligen bryta med den förvillade världsåskådning, i vars tecken vi ledas i kaos mot judisk bolsjevism och imperialism. Begreppen måste återföras till sin rätta valör, sitt naturliga sammanhang! Skall den mänskliga utvecklingen kunna fortskrida i rationell och och harmonisk anda, utan katastrofer av det slag vi nu senast bevittnat i Ryssland, där Israels barn väl snart nog få uppleva ett liknande öde som det de på sin tid fingo pröva på i Egypten, är det nödvändigt, att vi äntligen erkänna och underordna oss den ordning, som av Skapelsen i naturen givits oss, samt tillerkänna individen, folkenheten och rasen, var för sig, de ovillkorliga rättigheter som tillkomma desamma. Problemställningen pro et contra nationalismen eller internationalismen är en förvillelse, en skapelse av det nationalistiska Juda, till främjande av dess egna världsimperialistiska planer, samt saknar förty varje förnuftsenligt berättigande. Nationalismen och internationalismen äro i sin sanna bemärkelse icke några varandra motsatta eller fientliga begrepp, om de ock kunna drivas därhän, såsom i närvarande tid under det regerande Israels hägn skett. Båda ha sin givna plats i den utveckling, som syftar i en rättfärdig anda, framåt och uppåt.

PRESSKONSERTEN

Bonniers D. N. och klassmotsättningarna.

Att regerande judiska huset Bonnier, det svenska upplysningsväsendets av i dag höga ledare, har sin egen syn på spörsmålet arbetsfred och klassmotsättningen, är visserligen icke någon nyhet. I sitt ägande liv- och husorgan Dagens Nyheter har ju det berömda huset aldrig uraktlåtit att låta sina originella uppfattningar på området komma inför offentligheten — må vara i demokratiens, konsumenternas, småfolkets samt den universella välfärdens och lyckans namn — inom politiska kretsar har man alltid lyssnat till "demokratiens röst" i D. N. såsom till hr Karl Otto Bonniers — Den Judiska Överhetens i Sverige heliga vilja och lag.

Vi ha tidigare omnämnt, huru hr Bonniers förste nationalekonomiske skribent, judiske professorn Heckscher, redan gjort vad i hans makt stått för att med sina kvasivetenskapliga sofistiska orationer misskreditera och skada de på sistone, särskilt från socialministerns sida, framkomna försöken att skapa en förnuftsenligare ordning på arbetsmarknaden. Man förstår ju väl, att det skulle vara ett ohyggligt slag för Israel i detta land, om den med så stora ansträngningar och kostnader organiserade och systemsatta ofriden och inbördes klasstriden i det svenska samhället skulle bringas att upphöra. Ve och fasa! Skulle den gudomliga folksöndring, i vars tecken "Guds utvalda" för närvarande regera Sverige, upphöra, vet man ju ej vad som därefter komme att hända. *Dagens Nyheter* (l.) har nu också funnit sig föranlåten att i en ledande artikel, "arbetsfred och klassmotsatser", tala allvarsord, varnande de goda svenskarna från att hysa illusioner om klassmotsatsernas upphörande. Det heter däri bl. a.:

Ingen förnuftig människa tror, att någon slutgiltig eller ens på lång sikt ställd enighet är uppnådd. Ingen förnuftig människa tror heller, att socialministerns samförståndsdémarche slagit upp portarna till arbetsfredens tusenåriga rike. Men kunde man inte ta saken litet mindre högtidligt och en smula enklare och simplare och säga, att man på ömse håll tröttnat på det fortsatta krigandet, att man unnar varandra eller kanske rättare sagt sig själv en smula andrum, rådrum och frist och att man för en tid framåt på ömse håll funnit det förenligt med sina intressen att låta arbetet fortgå ostört i form av samarbete. Allting här i världen är temporärt och relativt. Den som talar för samförstånd och samarbete, avspänning och tillmötesgående, skulle vara en obotlig inbillningsmänniska, om han föreställde sig, att hans förkunnelse hade något mer än en temporär och relativ räckvidd. Men för samhällets bestånd och landets materiella välfärd är det nödvändigt, att fredsperioder avlösa krigsperioder och att borgfred eller vapenstillestånd eller hur man nu vill kalla det då och då skjutes in som ett moment i utvecklingen. Vad som kommer att ske i övermorgon är förborgat och ovisst. Det är nog, att var dag har sin egen plåga... Ingen människa, som hämtat historisk erfarenhet ur historien och psykologisk erfarenhet ur människonaturen, tror på klasskampens upphörande. Man kunde likaväl hänge sig åt den tron, att kampen för tillvaron i naturens värld skulle kunna få ett slut. Klassbildningens frö och tendens ligger i själva människonaturen. Släpp tusen lika rustade människor i land på en obebodd ö och inom ett lustrum och skall klassbildningen vara i full gång. Inom ett växande samhälle sker klassbildning lika naturligt som cellbildningen inom en växande organism. Historien har sett kulturer avlösa varandra, födas, växa, åldras och dö, men den har aldrig kunnat uppvisa ett större kultursamhälle utan klasser.

Knappt hade franska revolutionens ångvält rullat fram över det gamla franska stånds- och privilegiesamhället, förrän ett nytt rörde sig under den för tillfället jämnade och utplattade ytan. Och går man till fallet för dagen, så kan man väl fråga sig, om det är någon som på allvar tror, att klass-samhället blivit avskaffat i Ryssland genom sovjetrevolutionen. Privilegierna ha bytt ägare, vad som fordom var ö v e r, är nu u n d e r och vice versa. Underbarast av allt är marxisternas tro, att klass-samhället kan avskaffas genom klasskamp. Är det någon, som inbillar sig, att en segrande part underlåter att utnyttja makten till sin egen fördel eller att en besegrad part upphör att drömma om revansch? Anser man klasskampen som ett nådemedel, hänger tron på klass-samhällets avskaffande fullständigt i luften. Ingen dialektik i världen kan trolla bort detta naturliga, klara och enkla motsatsförhållande. Det är inte ett dyft orimligare att säga, att världskriget är väg till världsfreden än att säga, att klasskampen är väg till det klasslösa samhället. Låt oss över huvud taget icke laborera med det klasslösa samhället. Det är ett romantiskt inbillningsfoster. Att söka avskaffa något, som beror på den både i natur och kultur inneboende differentieringen, är ett Sisyfosarbete. Men därför att man avråder envar från att ge sig i kast med ett sådant arbete, behöver man ju icke släppa uppgiften att på lämpliga tider och vid förekommande behov söka mildra motsatserna och motarbeta differentieringens vådor.

Bonniers D. N. tyckes ej alldeles våga hänge sig åt förhoppningen om ett misslyckande av socialministerns "samförståndsdémarch". Något annat än vapenvila i den heliga kampen kan det naturligtvis dock aldrig bli tal om. Klassamhället är oundvikligt, förklarar hr Bonniers språkrör så vist och riktigt, som det är sagt. Att därav draga slutsatsen om den av israeliterna organiserade klasskampens berättigande, är emellertid att handskas något väl liberalt med premisserna. Icke utan intresse erfar man D. N:s karaktäristik av de stora revolutionerna såsom endast omplacerare av privilegieinnehavare i samhällena. Den "liberala" (judiska) franska revolutionens innebörd var, upplyser det Bonnierska organet, liksom den "bolsjevikiska" (judiska) revolutionens: "Privilegierna bytte ägare, vad som förut var *över* är nu *under* och vice versa."

Vad tidningen menar med f. d. "över" och "under" är ju ej svårt att räkna ut. Med "över" menas de nationella samhällsklasser i de respektiva länderna, som där tidigare hade ledningen och makten men som genom revolutionen "expedierades" samt med "under" de Israels barn, vilka i sin heliga Davidsstjärnas (— Revolutionens) tecken i demokratiens och proletariatets namn lyckades svinga sig upp på tinnarna och taga makten och härligheten i besittning. Mot bakgrunden av den reela verkligheten framstår Bonniers D. N:s energiska varning mot alla försök att vilja avskaffa "något som beror på den i natur och kultur inneboende differentieringen" tämligen egenartad.

Sveriges statsskuld nu uppe i 1,831,9 milj. kr.

Sveriges statsskuld utgjorde vid årsskiftet sammanlagt kronor 1,831,862,475: 56, därav 22,335,000 kronor tillfällig upplåning. Den 30 juni 1928 uppgick skulden till kronor 1,825,572,128: 54, därav tillfällig upplåning kronor 20,820,000.

Av de anförda siffrorna framgår, att statsskuldsättningen, visserligen numera i ett något försvagat tempo, alltjämt fullföljes enligt det gamla programmet. Skuldsättningen är som bekant det medel framför alla andra, varigenom den judiska mammonsmakten vetat att tvinga Sveriges folk under sitt ok.

1928 ett lyckosamt år för Stockholms spritpolis.

Av en till tredje polisintendenten ingiven promemoria rörande tullpolisavdelningens i Stockholm verksamhet under 1928 framgår, att sammanlagt 170 beslag gjorts. Det under året beslagtagna förrådet utgöres av 12,388 liter sprit, diverse apotekssprit, två automobiler, en motorbåt, fyra brännvinsbränningsapparater, en reningsapparat, diverse partier sockerjäsning, två mindre kokainpartier samt diverse mindre partier tobaksvaror och andra varor, som insmugglats tillsammans med spritdrycker. Dessutom ha rusdrycker, försedda med systembolagsetiketter och kapsyler vid olika tillfällen beslagtagits, sedan det utretts, att de åtkommits genom olovlig överlåtelse eller att de beslagtagits hos personer, som samtidigt med de olika beslagen gjort sig skyldiga till olovlig försäljning av rusdrycker. Näst föregående år eller 1927 utgjorde antalet beslagtagna liter 5,662.

Under 1928 hördes sammanlagt 319 personer om olaga rusdrycks- eller kokainhantering. Av de hörda personerna voro 244 svenska män och 55 svenska kvinnor samt 17 utländska män och 3 utländska kvinnor.

Det är att bemärka att den beslagtagna smuggelspriten endast representerar en bråkdel av de förråd, som äro gängse marknaden. Det mesta "smugglet" rinner spritpolisens näsa förbi.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

Jugoslavien under nationell militärdiktatur.

Den gångna veckan har medfört en uppseendeväckande utrikespolitisk nyhet: genomförd statskupp i Jugoslavien, där konung Alexander III upplöst den lagstiftande församlingen, skuptsjinan, samt upprättat militärdiktatur under ledning av generalen Sjivkovitj i egenskap av konseljpresident för den nya ministären.

I en utfärdad proklamation framhåller konungen, att den hittills följda inrikespolitiken ej förmått förverkliga folkets förhoppningar. De blinda politiska lidelserna ha åstadkommit, att parlamentarismen kommit att utgöra ett hinder för varje gagnelig strävan inom staten ävensom att den börjat framkalla en andlig och nationell upplösning. Konungen har ansett det vara sin heliga plikt att söka bevara den nationella enheten och förklarar sig utan tvekan till det yttersta ämna uppfylla denna plikt. Rikets författning av den 28 juni 1921 har upphävts. Samtliga lagar skola emellertid alltframgent gälla, försåvitt ej behovet påfordrar, att de genom kunglig ukas upphävas, varjämte nya lagar komma att prolongeras genom kungliga ukaser.

Enligt den lag, som utfärdats rörande konungens befogenhet och statens förvaltning och som utgöres av 21 artiklar, övergår legislativ- och exekutivrätten till konungen personligen. En lag har vidare utfärdats om skydd för den allmänna säkerheten, en annan om ändring och inskränkning av tryckfriheten samt en, varigenom lagen om den allmänna och regionala autonomien ändras. Den nya lagen om konungens befogenhet föreskriver, att landet skall vara en ärftlig monarki och att konungen skall inneha all befogenhet att föreskriva och utfärda lagar, utnämna ämbetsmän, fastställa militära kommenderingar samt representera landet gentemot främmande makter. Konungen äger att till ministerpresident utse minister, som handlar i enlighet med sina instruktioner och genom ed svurit konungen trohet. Ministrarna äro ansvariga inför konungen, vilken äger befogenhet att ställa dem inför rätta. Rättskipningen utövas i hela landet i konungens namn.

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

Vatikanen i Stockholm.

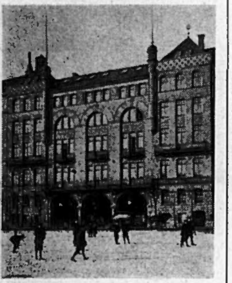

Israels erövring av världen har framför allt skett i tecknet av massornas revoltering mot sina nationella samfundsordningar. Medels sina utskickade "ledare"-agenter togo "Guds utvalda" hand om massorna, vilka fostrades till kamp mot de nationella "förtryckarna" och "blodsugarna", mot "orättvisornas samhälle". Under ledning av Israels agenter i det öppna och det hemliga fördes så "proletariatets befrielsekamp" i segertecknet. Bastion efter bastion erövrades — i massans namn, till dess lycka och välsignelse! — tills vi i dag voro hunna så långt, att "Guds utvalda folk" praktiskt taget lagt under sig hela den politiska, ekonomiska, finansiella och kulturella makten i de svenska gojims land samt bragt vårt folk i gäldberoende på många miljarder under den internationella judiska ockrarefinansen. Våra "demokratiska" frihetshjältar hade fullgjort sitt stora "folkbefriande" värv!

För "befrielseverkets" utförande lät Israel organisera alla landets kroppsarbetare i "egna" s. k. proletära organisationer av skilda slag, socialistiska, syndikalistiska och anarkistiska, vartill på sistone kommit ytterligare ett antal med kommunismen såsom den dominerande. Man upprättade i samband därmed runt om i landet, på varje plats där kroppsarbetare i större antal hade sin varelse, särskilda "folkets hus", från vilka "folket självt" (d. v. s. genom Israels utskickade agenter) dikterade sin vilja och sina krav inför konung, regering och riksdag etc. Och ve den som djärvdes motsätta sig den sacrosanta "suveräna" folkviljan, hans tid var snart ute! Det var intet annat att göra för den som ej ville drabbas av den folkliga vreden, än att underordna sig, lyda. Och massorna, som saknade förutsättningarna för att kunna blicka igenom det sköna fraseologiska omhöljet, att genomskåda spelets realiteter och syftning, jublade och applåderade all den härlighet, det guld och de gröna skogar, som redan hägrade inom räckhåll.

Väl har man i allmänhet bemödat sig om att utåt beslöja den roll våra svenska israeliter spelat inom den "proletära" kamprörelsen i vårt land, men ibland har man råkat glömma sig. Det är ju en känd sak, att det svenska upplysningsväsendets nuvarande ledare, den demokratiska politikens av i dag spiritus rector i Sverige, bokförläggaren Karl Otto Bonnier, var mannen som gick främst i ledet vid "folkguden" Hjalmar Brantings sida under den stora proletära "uppmarschen" i Stockholm för ett 40-tal år sedan. Samme Bonnier arbetar i dag som vi veta av all sin kraft för framskapandet av ett genombrott för sin allra nyaste "proletära" kamprörelse: bolsjevismen — ett faktum, som ju borde vara ägnat att väcka våra arbetare till självreflexion.

Ett annat belysande exempel på Judas intresse för den "proletära" rörelsen var Kilbomska organet F. D. P:s hänförda hyllning för ett år sedan för proletärbankiren Olof Aschberg för dennes visade storslagna intresse för proletärernas sak. Aschberg framställdes i sin egenskap av kapitalist såsom ett lysande undantag från regeln, förtjänt av de svenska arbetarnas livligaste beundran och tacksamhet. Han var en av de främste bland dem, framhöll F. D. P., tack vare vilkas ädelmod och storartade frikostighet det varit möjligt för Stockholms arbetare att bygga upp sin nuvarande maktställning i Sverige. När de socialistiska och kommunistiska partiorganisationerna voro i penningknipa, behövde de bara gå till den ädle "arbetarevännen" Olof Aschberg, där de alltid blevo hulpna. Särskilt hade hans frikostighet varit av betydelse vid förverkligandet av Folkets hus-bygget i dess nuvarande magnifika skepnad. Men att "proletärbankir" Aschberg inte förtog sig på hjälpen veta vi, ty han räknas i detta nu som en av Sveriges rikaste män, miljonär många gånger om, lever för ögonblicket grandseigneurens liv i världsstaden vid Seine, där han bl. a. spelar rollen av våra svenska parisdiplomaters beskyddare.

Det börjar emellertid, enligt vad från skilda arbetarhåll meddelats oss, kännas trist för "påvarna" i Vatikanen nere vid Barnhusgatan. Entusiasmen lär vara starkt på upphällningen. Gemene man börjar begripa spelet och den roll "folkledarna" spelat. Påvedömets auktoritet är mindre än någonsin. Enligt De Vises beräkningar skulle detta oundgängliga uppvaknande bland massorna komma Kilbomsgardet väl till pass och stärka dess möjligheter till seger. Men det lär utveckla sig i en helt annan riktning än Höga Vederbörande bespetsat sig på. Sveriges arbetare äro nämligen, när allt kommer omkring, ingalunda några "själlösa djur" såsom Israel och dess många påvar i Vatikanen förestållt sig.

Den judiska kärleken till nästan.

Bland de svenska gojim möter man ganska allmänt den uppfattningen om judarna såsom i fråga om mänskliga dygder och ädel omtanke om andra levande varelser stående oändligt över icke-judarna. Ty man ser i allmänhet icke annat än vad som pekas för en i de judiska tidningarna, och på den vägen når ju endast sådant ut till "de själlösa", som för dem och deras tillämnade mission i den "gudomliga" världsordningen kan vara nyttigt att höra och veta. Det bör under alla förhållanden ha sitt intresse för en och var, och jämväl våra många ivriga judeentusiaster, att veta vad Talmud har att säga om den judiska kärleken till nästan. I den venetianska upplagan av Talmud står det så skrivet:

"Det är förbjudet för juden att giva något kött åt icke-juden, det är bättre att kasta det till hundarna, på den grund att hunden är bättre..."

När det gäller att inför yttervärlden d. v. s. "de själlöse" i det land, som håller på att lyckliggöras, visa sitt sinnelag, föreskrives dock i den mosaiska lagen att så uppträda, att judarna få sken av att i alla hänseenden endast vilja de kristna så väl. Så finna vi för det mesta även samma judar, som i det hemliga konspirera mot och planlägga mord å sina värdfolk, öppet figurera som folkliga välgörare, donatorer, ledare av "välgörenhetsinrättningar" etc.

Trotskijs nyårsprofetia: bolsjevikväldets fall, fascism eller bonapartism i Ryssland.

I ett brev, som den "stora" revolutionsjuden Trotskij-Bronstein från sin uppehållsort i förvisningen lyckats smuggla över till sina trosfränder i Berlin, omnämnes det nuvarande läget i Sovjet-Ryssland såsom ytterst prekärt för bolsjevikerna. Trotskij bekräftar att bolsjevikspetsarna i Kreml fullständigt ligga i luven på varandra. Stalin har gått så långt, att han egenmäktigt avsätter och utnämner sekreterare i komintern. Han betraktar Bucharin som opålitlig och ämnar ersätta honom som kominterns ordförande antingen med tjecken Schmeral eller med partisekreteraren Motolov, som är helt och hållet undergiven Stalin. Bucharin skall ha ådragit sig Stalins misstankar genom sina täta besök hos Kamenev, med vilken han haft en del hemliga överläggningar. Kamenev förutspår sovjetregeringens snara fall och uppmanar sin svåger Trotski att åtminstone för syns skull böja sig för Stalin samt återvända till Moskva, varifrån det blir lättare att avdunsta, om händelserna skulle göra detta nödvändigt. Trotski förklarar, att han kategoriskt avböjt att följa Kamenevs råd.

Kamenev tror, att en andra Kerenskiregering kommer att avlösa sovjetregimen. Trotski kallar i sitt brev dessa förhoppningar för en barnslig illusion. Han uttalar som sin fasta övertygelse, att sovjetregimen kommer att efterträdas av fascism eller bonapartism och aldrig av en borgerlig demokrati. Kerenskis regim var enligt Trotski endast ett språngbräde, som tjänade till att överföra makten från bourgeoisin till proletariatet. (Denna uppfattning uttalades för länge sedan av Nationen.) Nu kommer Stalins regim att spela en omvänd roll. Detta är historiskt oundvikligt. Efter "thermidorperioden" måste med logisk nödvändighet komma bonapartism, och den skall stödja sig på armén. Armén är, enligt Trotski, fullt förberedd för en statskupp. I juli i fjol utsändes från armén i en viss "Klims" namn ett ultimatum till partikonferensen: "Om ni återigen griper till utomordentliga åtgärder mot bönderna" (konfiskation av spannmål samt utpressning av olagliga skatter), skrev "Klim", "skall armén besvara detta med allmän resning". Dessa ord innehålla en förutsägelse och ett hot. Det har funnits icke endast en Napoleon I utan också en Napoleon III. Om det icke blir "Klim", kan det bli Budjenni. "Vi ha tillräckligt med kandidater till en Bonaparts roll", slutar Trotski sin profetia för nya året.

Stora B sjunger Stora W:s lov.

Inom politiskt intresserade kretsar har det rådande förhållandet av större eller mindre hjärtlighet och samförstånd mellan de i vårt land under en lång följd av år i hemlighet styrande storfinansiella husen Bonnier och Wallenberg, Stora B och Stora W, varit föremål för en livlig uppmärksamhet. Det är ju en känd sak, att den hemliga regeringsutövningen inom vårt land intill senaste tid framför allt varit grundad på en intim samverkan mellan de nämnda bägge finanshusen. Stora W har ju svarat för den "högerorienterade" riktningen inom utvecklingen (+ sina egna välförstådda privata intressen), medan Stora B skött den "vänsterorienterade" (+ sina egna välförstådda privata intressen), något som dock ej hindrat det senare att jämväl utöva ett betydande inflytande, särskilt via opinionsbildningen, inom högern. Det mest märkliga i denna mellan Stora B och Stora W praktiserade intima samverkan har utan tvivel varit, att under det Stora W varit intimt lierad med tronens bärare Stora B varit icke mindre intimt lierat med de revolutionssträvande "proletära" kretsarna och av allt gevalt inriktat sig på den monarkiska svenska regimens undergrävande och omstörtning. Ja, Stora B har inte heller nekat sig nöjet av en liten attack då och då i sina "proletärorgan" mot Wallenbergska banken — förmodligen i uppmjukande syfte, medan den egna positionen alltid på det noggrannaste garderats.

Det har undrats mycket över, att det med tronen så intimt lierade Stora W kunnat engagera sig för ett sådant "samarbete" med det på Sveriges revolutionering inriktade Stora B. Somliga mena, att det skett av politiskt oförstånd, rätt och slätt makt- och penninghunger, utan att man rätt förstått meningen med Stora B:s "demokratiseringssträvanden". I varje fall vill det synas som om Stora W i senare tid begynt en smula dra öronen åt sig samt inse risken för sig själv av att fortsätta på den tidigare följda stråten. Den heliga alliansen Bernadotte—Wallenberg—Bonnier kunde ju i längden svårligen upprätthållas, försåvitt dynastin Bernadotte ej alldeles ville ge upp anspråket på svenska kronan. Stora B anser sig dock tydligen den stund som är ha ett visst behov av att sjunga Stora W:s lov. I senaste numret av "Bonniers Veckotidning" kunde man sålunda läsa följande glorifiering av f. d. bankdirektören Knut Agathon Wallenberg, "en av de fyra svenskar som göra Sverige utåt och inåt" (de andra skulle vara Selma Lagerlöf, Sven Hedin och Gustaf Dalén):

"Knut Wallenberg är den berömda svenska släktens veteran och enbart hans livsgärning utgör ett stycke svensk historia. Som internationell finansman är hans namn fäst ej endast vid Enskilda Banken, han har grundlagt storbanker både i London och Paris och fört spiran även i andra områden än bankvärlden. Han har "regerat" över Norrland och han har skapat Saltsjöbaden. Som kommunalman tillhör han också förgrundsfigurerna i landet och politikern Wallenberg förde som utrikesminister i den Hammarskjöldska ministären under världskrigsåren den orubbliga neutralitetens talan. Till denna betydande treenighet anknyter sig i gigantiskt format en fjärde: donatorn. Knut Wallenberg har ej haft millionerna som mål utan som medel och gagnat kulturen genom stiftelser och donationer av många och mäktiga slag. Handelshögskolan, Stadshuset, Konserthuset och Stadsbiblioteket äro mer eller mindre släkt med Enskilda banken."

Ett vackrare erkännande kunde ju knappast Sunt Förnuft ha givit "den internationella finansmannens" "historiska livsgärning". Har på sistone någon dissonans i uppfattningarna rått mellan Stora W och Stora B, bör ju denna vara glömd efter en sådan storartad hyllning av det förra från det senares sida.

Berömd revolutionshjältinna, som önskar lämna Paradiset.

Enligt meddelande från Moskva skall den berömda kvinnliga revolutionskoryfén judinnan Clara Zetkin, som av herrarna i Kreml hittills betraktats som en av deras pålitligaste stödjepelare i Komintern, beslutit skudda Moskvastoftet av sina fötter samt återvända till Berlin. Den officiella anledningen är hennes missnöje med Stalins "grymma" taktik mot Trotski-oppositionen.

Emellertid yppade sig svårigheter för den täcka Clara att få utresetillstånd. Hon meddelade då, att, om hennes pass icke bleve färdigt inom några få dagar, skulle hon nödgas anlita tyska konsulatets i Moskva skydd.

"Teologie" professorns förstörelsearbete har pågått länge nog!

En ny dagstidning. Väst-Svenska Dagbladet, som i december förra året började utgivas från Göteborg, ägnar i en artikel den högkulturelle redaktören "teologie" professorn Segerstedt i Judiska Handelstidningen och dennes "frihetsvänliga" publicistiska verksamhet en ingående betraktelse. Vi citera ur artikeln i fråga följande:

"Att det dock blivit i sin kristendomsfiendskap, Segerstedt kommit att bäst följa de gamla H. T.-traditionerna oförändrat och väcka mest uppmärksamhet, beror ej blott på avfällingens monomani i denna riktning eller därpå, att folk hellre lyssnade till den professorala teologiska s. k. sakkunskapen än på hans politiska dilettantism i andra samhällsfrågor, som han ej lärt behärska. Utan orsaken är helt enkelt den, att så länge det icke lyckats de bakom H. T. dolda makterna, (spärrat av oss), att på det kyrkliga och religiösa området nå samma genomgripande framgång av förstörelsearbetet som på andra rent politiska områden, utan resultatet t. v. stannat vid skolans och det offentliga livets avkristning o. dyl., så fordra de att kampen mot den kristna religionen, statskyrkan, äktenskapet m. m. fortsättes som förut.

Det är här lätt för Segerstedt att precis vandra i tidigare H. T.-redaktörers fotspår. Däremot är det givetvis nödvändigt för honom att välja andra former och föremål för H. T:s samhällsfientliga negativism på andra områden än hans föregångare valt. Ty lika litet som han nu kan taga norrmännens parti mot sitt eget fädernesland, kan han längre taga socialisternas-kommunisternas parti mot stat och samhälle, sedan 1918 H. T.-liberalismens demagogiska strävanden kröntes med sådan framgång, att demokratiens vapen helt oväntat vreds ur händerna på liberalerna och riktades mot dem själva. Klart är, att när den kristna kulturen och det konservativa samhället skulle förgöras genom demokratien för att i stället skaffa ökat rum och välde åt den religion och ras, som står bakom H. T., så måste det konsekvent ingå i H. T:s program att lika hätskt söka störta demokratien, när den med tiden i stället kom att motverka detta ursprungliga syfte och verkligen tjäna de svenska arbetarnas intresse. Så litet originell och självständig är i verkligheten Segerstedts arbetarefientliga, antidemokratiska kampanj, som livligt applåderats av bundsförvanter inom den del av högerpressen, varifrån H. T. lånat sin hädande skämttecknare...

Men det är trots allt svårt att förstå vad som driver dem, som sårats och vredgats över H. T. och Segerstedts råa hädelse och behandling av kristendom, kyrka, äktenskap och familjeliv, att likväl löpa till H. T., så snart det gäller familjetilldragelser inom dessa områden såsom äktenskap, dödsfall o. dyl. Det synes nästan som om icke någon dylik kyrklig handling kunde ske utan medverkan av Handels- och hädelsetidningen. Och detta i Sveriges mest statskyrkliga landsända. Här äro f. ö. förhållandena nu olidligare än förr, då högern och kyrkfolket i gamla Aftonbladet åtminstone hade någon daglig tidning, som ville och vågade samt lyckades taga H. T. hårt i upptuktelse. Nu fanns det däremot icke i hela Göteborg någon daglig tidning som ens brydde sig om att protestera mot H. T:s i inledningen nämnda skymfande av Den korsfäste och Hans lära.

Måste det då verkligen också alltjämt förbli så och skola de konservativa och kyrksamma här i våra kristna bygder också i framtiden stå försvarslösa mot hädaretidningens fräckheter och dess arbete att, som det heter i 1907 års protestresolution, 'göra det svenska folket till ett religionslöst och gudsförnekande folk, d. v. s. till ett olyckligt folk, vigt åt undergången'? Ty måste vi icke än i dag ord för ord instämma i dåtida bekymrade fosterlandsvänners protest att då detta 'endast är ett sympton av den folkfördärvande och samhällsnedbrytande strävan, som är genomgående hos ifrågavarande tidningsorgan' — — — 'och då G. H. T. ej bättre gitter förbinda moraliska plikter med publicistiska rättigheter, anse vi det ligga en stor fara däri, att allmänheten ej med större vaksamhet bemöter dylika pressföreteelser utan låter påverka och i viss mån leda sig av deras oblygt vrängda framställningar'.

Icke minst gäller det för oss att energiskt och genom handling åter taga upp den protest mot H. T., som våra ärade meningsfränder 1907 avslutade sålunda: "Da vi äro djupt övertygade om att det icke i längden går an, att ett helt stort samhälle allt fortfarande med tystnadens jämnmod åser ett hänsynslöst publicistiskt förstörelsearbete, hava vi ansett det vara vår plikt att i den allmänna välfärdens namn giva ett uppslag åt en rättsinnig allmänhets inskridande däremot. Och vare det alltså högt och rent sagt, att Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning i sin nuvarande politiska gestalt är ett fördärv för vårt samhälle och vårt land, samt att varje redlig svensk bör göra vad på honom ankommer att icke främja ett tidningsorgan, som visat sig icke bättre förstå vad religion och fosterland kräva av en stor ledande tidning i rikets andra stad.

Måttet är rågat. Ingen rättsinnig man eller kvinna må förundra sig att en gensaga äntligen göres."

Berömd bolsjevikisk "soldatrepresentant".

Vi återge här bilden av den berömde "soldatrepresentanten" för sovjetryska Konotopska garnisonen, bolsjevikkorytén Czepanskij, vilken spelade en särdeles framskjuten roll vid det judisk-"folkliga" paradisets upprättande i Ryssland.

Norrtälje hedrar sig!

Medan "kulturkretsarna" i Stockholm ohjälpligt komprometterat sig inför allt Sveriges folk med sitt löjliga glorifierande av bolsjevikjuden-mördaren Ernst Tollers revolutionsskådespel "Hoppla vi lever!", skönjas vissa glädjande tecken till att folket ute i landet befinner sig på en väsentligt högre nivå både moraliskt och kulturellt än mammonskulturisterna i huvudstaden. Från skilda håll ha sålunda under senare tid kunnat förmärkas en tämligen kraftig reaktion mot den "nya" judisk-bolsjevikiska kulturen under Bonnierska upplysningsväsendets hägn. Senast från Norrtälje, där direktör Hillberg förra fredagen fick uppleva ett så tämligen välförtjänt fiasko med sin "Hoppla"-föreställning. Också en teaterdirektör bör ju vara i besittning av god urskillningsförmåga och inte bara apa efter vad judegramofonerna i dagspressen tycka och anse.

Någon dag före den beramade "Hoppla"-föreställningen fick man Norrtälje tidning läsa en kraftig protest av den varmt fosterländskt kännande artisten Nils Tirén mot uppförandet av bolsjevikstycket i fråga. Det hette däri bl. a.:

"Norrtälje skall om onsdag hugnas med det uppreklamerade skådespelet "Hoppla, vi lever". Vädjande till allmänhetens nyfikenhet, sensationslystnad och teaterintresse i allmänhet hoppas man, att den borgerliga samhällsklassen mot vilken ju all bolsjevikagitation riktar sig, (också mot arbetarklassen, trots att denna utnyttjas för strävandena. Red. anm.) jämväl skall betala denna propaganda från scenen. Jag har förut i denna tidning omtalat vem författaren är, bolsjevikjuden Ernst Toller. Han var medlem av den judiska rådsregeringen i München och har åtskilliga "dödsdomar" eller rättare sagt mord på sitt samvete. Han erkänner också själv, att han är bolsjevik och som sådan arbetar han för sitt parti i sin diktning... Det är att hoppas att den borgerliga publiken i Norrtälje om onsdag lyser med sin fullständiga frånvaro, överlåtande åt Tollers meningsfränder att applådera hans verk och därmed visar, att sunda samhällsinstinkter ännu råda i Norrtälje."

Hr Tiréns alltför välmotiverade insändare i Norrtäljetidningen förfelade tydligen icke sin verkan. Stycket blev ett fiasko. Endast något tiotal personer infunno sig till tillställningen. "Norrtälje Tidning" rescenserade också "pjäsen" såsom "fåtaligt besökt". Tidningen skrev härvid bl. a.:

"Norrtäljeborna hade i förväg varnats för skådespelet. Man hade sagt, att det var en öppen stridssignal emot det bestående samhället. Ja, vad är nu 'Hoppla, vi lever'? Är det en sådan stridssignal eller inte? Vi för vår del vilja svara, att någon öppen stridssignal är det inte, men stycket äger, det kan man med bestämdhet säga, en underton av revolutionär klang, den må sedan på flera ställen stämmas ned i så hög grad, att många knappast lägga märke till den. Den stämmes ned av omständigheterna kring hjälten, som icke får se sina revolutionära drömmar förverkligade, ehuru han en gång stått på barrikaden i öppen och blodig(?) strid mot det bestående. Då hatar han inte vapnen, då röra honom kvidandena, ropen, tårarna föga, den blödighet, som han helt naturligt kände, då han på nära håll såg världskrigets fasor(?), har blåst bort; han har blivit en eldig revolutionär, som med alla medel går in för att störta borgarsamhället.

Klangen är således revolutionär (det är dock inte de revolutionära skrien som segra utan en ur borgerlig synpunkt förnuftigare tankegång), och den blir kanske som allra starkast betonad, då den unge revolutionären, för andra gången i fängelse, tar sitt liv under trycket av det i hans ögon oefterrättliga tillståndet i samhället. Därmed framgår också tydligt, att Toller, själv revolutionär, genom detta skådespel avser att slå ett slag för sina idéer. Detta är vår uppfattning av skådespelet. Därför kunna vi heller inte ge dir. Hillberg något som helst erkännande vad beträffar pjäsvalet..."

I ett samtal med Norrtälje tidningens redaktion beklagade sig direktör Hillberg efter föreställningen över den kritik av stycket, som utövats av artisten Tirén, vilken teaterdirektören fann "missriktad". Som stöd för sin uppfattning anförde han, att en lång rad av högertidningar i landet, alla utom N. D. A., ej med bästa vilja i världen kunnat se bolsjevikpropaganda i skådespelet, en uppfattning som hr teaterdirektören själv omfattade. Nåja, ingen hade väl väntat, att dir. Hillberg skulle ha någon annan uppfattning i saken än judegramofonerna i stockholmska dagspressen. Norrtäljeborna förtjäna emellertid en eloge för den goda uppfattning de i denna sak visat.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Hemmansägaren G. A. Sjögren från Norrvik i Ludvika socken har av Västerbergslags domsagas häradsrätt dömts till sex månaders fängelse. Sjögren skall dessutom i tillverkningsskatt utge 1,170 kronor.

*

Den för delaktighet i spritsmugglingen vid Onsala anhållne Adolf Andersson har nu enligt vad meddelas från Göteborg förklarats häktad för lösdriveri samt förts till Halmstad.

*

Tullbevakningen vid Värtan ertappade häromdagen en svensk sjöman, då denne lämnade en där liggande tysk ångare vid namn Harald. Mannen, som fasttogs nödgades erkänna, att han omhänderhaft en spritdunk, vilken han dock nyss förut kastat i sjön. Vattnet var emellertid isbelagt och något märke efter en nedkastad dunk stod ej att upptäcka. Tullmännen gjorde därför en undersökning på land och anträffade dunken, innehållande fem liter export, liggande på en tegeltrave.

*

Luleåpolisen gjorde härom natten ett gott kap. En person infann sig på polis-

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Caféet

RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Gör ett besök på

"Grytan"

CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Förstklassigt Pensionat

för resande

Klarabergsgat. 40III

(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

stationen och anmälde, att han under ett supgille samma natt hos en bekant blivit misshandlad och frånstulen en plånbok med inneliggande 500 kr. Polisen företog omedelbart undersökning, och det visade sig, att supgillet ägt rum hos en f. d. kusk Johannes Johansson-Nilsson. I dennes vedbod anträffades boken med pengarna och därjämte angivarens börs med inneliggande 200 kr. Platsen, för supgillet befanns vara ett lönnbrännarnäste, som länge trotsat polisens spaningar. Flera tillstädesvarande personer togos i förhör, däribland en ökänd spritlangare Johannes Levelin, vilken jämte Johansson-Nilsson förklarades anhållen. I sällskapet befann sig även en minderårig flicka, som under en längre tid efterlysts av barnavårdsnämnden.

*

Göteborgs rådhusrätt har meddelat utslag mot en större spritlangarliga, som åtalats för olovlig befattning med spritdrycker samt olovlig spritförsäljning. En trettioårig stewart O. H. Pettersson dömdes till tre månaders fängelse samt 500 kr. böter. Ett par makar dömdes till sammanlagt 1,775 resp. 200 kr. böter, villkorligt, medan sex andra inblandade fingo böta mellan 30 och 150 kr.

*

Spritpolisen i Göteborg har i dagarna lyckats infånga tre storsmugglare, som under den gångna hösten bedrivit omfattande olaga spritaffärer: Ledare har varit den kände spritsmugglaren Artur Olinder-Gustafsson från Hönö, som omedelbart efter anhållandet fick börja avtjäna honom förut ådömda fyra månaders straffarbete. Hans kumpaner äro ett par ynglingar i åldern 18—19 år, G. Andersson och G. Bogren. De båda sistnämnda ha erkänt och därigenom satt polisen på spår, som lett till att ett stort antal personer visat sig vara inblandade. Gustafsson har köpt spriten vid Hertas flak och ynglingarna ha varit besättningsmän på Gustafssons båt under tre "spritresor", varvid från Hertas flak hade införts 1,200 liter sprit, som de i huvudsak avyttrat på Hönö i Göteborgs norra skärgård.

Spriten flödade i förbudslandet i Väster under julhelgen.

Enligt underrättelser från det stora förbudslandet i väster var spritttrafiken där oerhört livlig under julhelgen, det jobbades värre än någonsin i "förbjuden vara" och priserna drevos otroligt i höjden. För dålig champanj betalades 1,500 francs etc.

Det säger sig självt, att Israels "heliga" barn togo en särdeles livlig del i affärerna. Bl. a. har, enligt vad meddelas, den kände judiske atlantflygaren Charles Levines fader Isaac Levine jämte tvenne kompanjoner råkat illa ut samt åtalats för spritsmuggling. Isaac L. beskylles för att i sin egenskap av ordförande i Columbia Steel and Tube Corporation ha infört whisky i stora mängder i ståltuber av oskyldigt utseende.

Julfirandet i förbudslandet i Öster.

Även i förbudslandet i Öster förlustade man sig under juldagarna kraftigt med "förbjuden vara". Helsingfors' rådhusrätt hade vid sitt första sammanträde för året att döma icke mindre än 180 personer för fylleriförseelser och brott mot förbudslagen, begångna under julen.

Revolutionens Tyskland.

Vid revolutionens genombrott i Tyskland ryckte Israels barn såsom vi tidigare omnämnt i vild segeryra fram på den "frigjorda" statsliga domänen, läggande sig till med alla mera värdefulla ämbeten. Bland israeliter, som lyckliggjordes med upphöjelse i "Revolutionens Tyskland", var också juden Gradnauer, som en tid innehade posten som sachsisk ministerpresident. Vi återge här en bild av "Hans Excellens".

Efterhand blev det emellertid något nervöst för Israels barn i spetsen för alla de statliga ämbetena, tack vare bl. a. tillkomsten av vissa hemliga sammanslutningar på den tysk-nationella sidan, vilka jämväl upptagit motsidans stridstaktik med "försvinnanden" och "expedieranden" av spetsfigurer inom fiendelägret. Man erinre sig t. ex. fallen Rathenau, Erzberger, Rosa Luxemburg o. a. Det var känt, att Th. Wolff i Berliner Tageblatt stod näst i ordningen på listan. En ny taktik inleddes då. Judarna drogo sig en smula i bakgrunden, nöjande sig med att tillsvidare regera — för att nu hålla oss till exemplet rikspresidiet — i egenskap av rikspresident Hindenburgs höga rådgivare. En liknande utveckling har förresten kunnat konstateras i själva Sovjet-Judéen, där Stalin emellanåt t. o. m. sett sig nödsakad slå an de antisemitiska strängarna inför de judefientliga ryska massorna.

Den sköna ladyns propaganda i Allehanda.

Ungefär en gång i veckan publicerar gamla Allehanda nya sköna foton av sin allra sista storpolitiska attraktion, den ryktbara ladyn Drummond-Hay (gift med N. F:s judiske generalsekreterare), som förmenas ha gjort en sällsynt internationell succès som politisk publicist, vadan man härefter borde kunna få räkna med en något högre standard i Allehanda än hittills. Att det i vissa hänseenden kanske blivit mera av metod i tidningens politiska verksamhet, är ju också möjligt.

I ett av sina senaste "genialiska" brev relaterade den sköna ladyn en omdömesgill iakttagares, tyske justitieministern dr Kochs omdöme om den förtvivlade situationen i Sovjet-Ryssland: "Tre kraftkomplex kämpa nu om överherraväldet i Ryssland. Icke en treenighet. Utan en tre-oenighet, som uppvisar de mest skärande motsatser. Det är icke så lätt att definiera dessa tre — religion, ekonomi och drömmar... Asien, Europa och Utopia ... det förflutna, det nuvarande och framtiden... reaktion, utveckling och revolution...? Det är utvecklingen, som i Ryssland är svagast av de tre. Ty Ryssland är ett reaktionens eller revolutionens land. Pannan har exploderat, och allt är förvirring. Beundran för detta land, sympati för dess begåvade folk — ett folk, som även i sina misstag dock förblir värt att älskas! Ödet var milt mot kommunismen, då det utvalde ryssarna för det stora experimentet... Än värre än de fysiska äro de känslomässiga och mentala förhållandena hos detta folk som störtat från den ena besvikelsen till den andra. Familjer ha slitits isär. Män och hustrur ha förlorat varandra. Barn äro överlämnade åt sig själva utan omvårdnad. Ynglingar ur bondebefolkningen öka de arbetslösas antal i de stora städerna. Bondefamiljer vandra omkring från det ena hungersnödsområdet till det andra. Så många, trasiga, hungrande och arbetslösa mänskliga varelser som man möter i Ryssland har jag aldrig sett på något annat ställe i världen. Och dessutom är eländet och fattigdomen i detta kalla, råfuktiga land mycket bittrare, mörkare och dystrare än i Spanien eller södra Italien, där en gyllene sol lyser — och tröstar. För pengar kan man dock få allting. Utan pengar — ingenting. Men det är förbjudet att förtjäna pengar. Var och en, som har pengar eller förtjänar pengar, är en misstänkt individ och står med ena foten i fängelset."

Situationen i det nutida Sovjet-Ryssland är som man finner allt annat än inbjudande. Den politiska ladyn i Allehanda vet dock ett medel mot eländet, och det heter: "återupptagandet av handelsförbindelserna med Ryssland skulle bidraga till att så småningom bringa lindring och lättnad åt den stora massan av dess beklagansvärda folk."

Ja, vill man möjliggöra för den judiska mördarliga, som i ett årtionde toppridit Rysslands folk, att uppehålla sitt blodsvälde i landet samt sprida det ut över all världen, då bör man naturligtvis följa den judebefryndade ladyns i Allehanda råd.

Från Sovjetparadiset.

Valkampanjen för sovjetvalen i Leningrad i samband med att hungersnöden allt värre griper omkring sig och det allmänna missnöjet med sovjetherrarnas ringaktande av arbetarnas fordringar på valmötena ha framkallat stormiga scener och allvarsamma sammandrabbningar med polisen i arbetarkvarteren i Viborgska stadsdelen. Sedan oroligheterna undertryckts, ha en mängd häktningar företagits. Häktade äro bl. a. alla partilösa kandidater till sovjet, vilka visat sig vara motståndare till bolsjevikerna och äga arbetarnas sympatier. Till följd av häktningarna ha protestmöten anordnats vid alla fabriker, och dessa ha ägt rum trots direkt förbud från fabriksledningarnas sida. Arbetarna fordrade de häktades frigivande och beslöto att i alla fall välja dem till sovjet.

*

"Den ryska sanningens brödraskap" har återupptagit sin verksamhet. Den 10 nov. anföllo de upproriska bönderna i byn Bolstnoie under "brödraskapets" ledning de lokala sovjetrepresentanterna och tillintetgjorde deras ämbetslokaler. Alltsedan dess har ett oavbrutet guerillakrig pågått mellan "brödraskapet" och tjekatrupperna. Ett ammunitionsmagasin i Bobruisk, tillhörande tunga artilleriet, sprängdes. Tjekan företog efteråt en del häktningar bland arbetarna i denna stad. Arbetarna anordnade då en demonstration, som fick ett stormigt förlopp. Flera hus, i vilka de kommunistiska ämbetslokalerna varit inrymda, ramponerades. För att återställa ordningen måste tjekans trupper tillkallas.

Hela december fortgick kampen med växlande lycka. I häradet Vitebsk leddes upproret av Pachalski, medlem i "Den ryska sanningens förbund". I byarna Korinki,, Sosjitjki, Saraminitje, Garbovo, Pnov och Tjaschnia satte man eld på de kommunistiska byggnaderna, flera ämbetsmän dödades och flera brändes levande i sina hus. De av kommunisterna uppgjorda röstlängderna förstördes. Statspolitiska förvaltningens trupper lyckades slutligen efter en hårdnackad strid kväva upproret. Pachalski tillfångatogs och arkebuserades. 60 bönder och 7 bondkvinnor, tillhörande kvinnobrigaden, häktades och arkebuserades. Till upprätthållandet av lugnet ha i flera byar i Vitryssland tjekatrupper inkvarterats.

*

I en militärskola för officersaspiranter nära Minsk inträffade nyligen ett myteri, som krävde blodiga offer. Officersaspiranterna hade till Moskva sänt en kollektiv protest mot Vitrysslands förryskning. De protesterande fordrade fullständig autonomi för Vitryssland samt att armén i Vitryssland skulle rekryteras endast med vitryska element. Svaret på den kollektiva protestnoten blev emellertid, att Revolutionära krigsrådet gav order om avväpning och avmönstring av hela militärskolan. Polisen kunde dock icke få bukt med de upproriska utan blev själv avväpnad. De utkallade tjekatrupperna möttes med gevärs- och kulspruteeld samt måste storma byggnaden. Man fann döda- och sårade på bägge sidor.

De besegrade "junkrarna" sändes med tåg till Moskva för att ställas inför krigsrätt. I hela garnisonen i Minsk har upprorets grymma undertryckande väckt stor harm och förbittring.

*

Bolsjevikjuden Litvinov, som nu installerat sig som ledare av den sovjetryska utrikespolitiken efter Tjitjerin (vilken "för hälsovård" nu befinner sig i Tyskland) har i dagarna hållit en konferens med representanter för Komintern och röda fackföreningsinternationalen för att dryfta frågor angående den ryska utrikespolitiken. Revolutionskoryféerna Bela Kun, Schmeral och Losovski (röda fackföreningsinternationalens ledare), som närvoro, yrkade på att den ryska utrikespolitiken hädanefter måtte ledas efter revolutionära linjer. De fordrade även, att flera av Sovjets diplomatiska representanter i utlandet måtte avskedas från sina ämbeten och ersättas med mera entusiastiska och beprövade yngre revolutionärer.

*

Rörande det den 4 jan. förrättade valet till Leningrads sovjet skriver en korrespondent till en stockholmstidning: Det gick ganska hett till. Alla vallokaler voro överfyllda av tjekaagenter, som sågo noga till, att de av kommunisterna uppställda kandidaterna valdes. Arbetarna hade emellertid överallt särlistor och begagnade sig ivrigt av den splittring, som råder bland kommunisterna, vilket hade till följd, att denna gång ett stort antal partilösa valdes till sovjet. Betecknande för stämningen bland arbetarna är även den order, som givits de nyvalda deputerade och som fastställer de riktlinjer, de måste följa i sin politik. I främsta rummet åläggas de att bekämpa sovjetregeringens politik att sprida alkoholism bland befolkningen. Man fordrar, att all försäljning av alkohol i konsumtionsföreningarnas butiker förbjudes. Dessutom ha vid olika fabriker framställts yrkanden om bättre tillgodoseende av arbetarbefolkningens intressen i bostadsfrågan och om dess försende med livsmedel, huvudsakligen bröd.

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. n:r 1.)

Burcev, Vladimir-Lvovicz. — Född 1862 i Fortaleksandrovsk som son av en godsägare, blev han som 20-årig student fängslad för sin revolutionsproselytism. Lössläppt, häktades han snart ånyo 1885 och dömdes till 7 års detention i Sibirj. Efter ett år lyckades han rymmå och slog sig ned i Genève, senare i London. Där utgav han "Narodno Volec" (= folkviljan), men sedan han däri uppmanat till kejsarmord, dömdes han till 18 mån. tvångsarbete. Efter utståndet straff, tog han sin tillflykt till Schweiz och publicerade här en broschyr "Ned med caren", samt utgav en revy "Byloje" (= det förflutna), ägnad åt rysk revolutionshistoria. I dec. 1901 grundade han jämte Dora Briljant, Czernov, Gercheny, Savinkov en socialistisk kamporganisation, som skulle mörda en mängd högt stående personer. Inrikesministern Sipjagin mördades 1902, Burcev utvisades 1903 från Schweiz, och slog sig nu ned i Paris (Boulevard Arago) med sin organisation och sina bomber. På begäran av ryske oxranaagenten Katajev utvisades B. i april 1904 från France, men Jaurès fick ordern annullerad. I juli s. å. lät Burcev mörda inrikesministern Plehve i S:t Petersburg.

Då 1905 amnesti utfärdats, reste B. till Ryssland för att fortsätta utgivandet av "Byloje", men densamma blev snart undertryckt av censuren. B. reste 1907 till France, Italia och slutligen Finland, där han stannade ett halvår, underhållande intim kontakt med de ryska revolutionärerna. Man återfann honom 1908 i Paris, där han väckte uppseende genom sina i "Matin" 1909 gjorda avslöjanden rörande den kejs. ryska Oxrana's hemliga arbete. Då världskriget utbröt, återvände B. från Paris till Ryssland men häktades på gränsen. Han dömdes för majestätsbrott till livstids deportation till Sibirj och expedierades till Turukansk vid Enisej. Franska ambassadören Pateologue och britanniske ambassadören Buchanan lade sig med utrikesministern Sazonov som mellanhand ut för Burcev hos kejsaren, som trots allt benådade honom. Kejsaren hade dock svårt förstå det franska och engelska intresset för ryska inrikesangelägenheter. Under polisbevakning bodde B. därefter i Tver, senare i Petrograd. Fängslad av bolszeviki 1917, men lösgiven 1918, tog han åter sin tillflykt till Paris, ägnande sig åt antibolszevikpropaganda. Burcevs signalement visar en klen, smalaxlad man med ett sjukligt ansikte, som dock återspeglar ett uttryck av godhet. Bakom glasögonen skymta milda, blå ögon. En viss blyghet karaktäriserar B:s uppträdande. Han lär utöva ett fascinerande inflytande på sin omgivning. (C. A. 109.)

Burev, Simeon. — Bolgarsk falskmyntare, som i praktiken omsatt de kommunistiska lärorna genom att fabricera banksedlar à 5000 leva. Häktad i Wien 1928.

Burns, John-Alexandersson. — Född i Vauxhall, London 1858 som son av en fattig maskinist från Ayrshire. Efter folkskolegång fick han 10-årig börja arbeta i en ljusfabrik. Senare blev han maskinarbetare, ägnade sin fritid åt studier i aftonskolor. Som maskinist var han en tid i Afrika. Återkommen till England blev han 1878 arresterad för socialistisk agitation, 1886 för deltagande i gatupplopp, och 1887 dömdes han till 6 veckors fängelse. Han ledde en dockarbetarstrejk 1889, och 1892 blev han parlamentsmedlem. Nu närmade han sig småningom det liberala partiet. Av Campbell-"Bannerman" gjord till kommunalminister i dennes regering 1905, kvarstod han som sådan även i Asquiths kabinett, från 1908. Bliven handelsminister 1914, avgick han s. å. för att protestera mot Englands deltagande i världskriget.

Buxarin, Nikolaj-Ivanovicz. — Född i Moskva 1879 (1888?), blev han student vid därvarande universitet och deltog redan 1905 i bolszevikorganisationen. Som ledare av Moskovska terroristgruppen blev han 1911 häktad och deporterad till N. Ryssland. I landsflykten samarbetade han senare med Uljanov. Under världskriget bodde han en tid i Stockholm och reste 1917 till New-York för att grunda en tidning. Efter revolutionen återkom han till Ryssland och anslöt sig till Uljanov. Han har skrivit en hel del bolszevikpropaganda. Vid III internationalens kongress i Moskva 1928 höll han ett patetiskt tal, som bl. a. innehöll följande deklaration: "Vi säger öppet ifrån, att nu är det ej längre tal om kommunismen som något abstrakt; nej, nu arbetar vi för att bringa hela världen under vårt inflytande. Vi skola bemäktiga oss hela världen genom proletariatets revolutioner. Krigshotet är ej ett tomt ord; miljoner följer oss nu. Vårt program skall spela den största roll i världsrevolutionen, i kampen för den proletära världsdiktaturens seger."

Cachin, Marcel. — Född 1869, var han en tid professor i ett läroverk. Som socialdemokrat blev han municipalråd i Paris. Han besökte Ryssland 1917 och tog parti för sovjet. Sedan 1919 ledamot av parlamentet, är han ledare av dess kommunistgrupp. Han är även redaktör av tidningen "Humanité". Återkommen från ett besök i Ryssland 1928 har han givit en allt annat än rosafärgad skildring av förhållandena i Sovjetstaten: "I intet avseende är Ryssland ett paradis, men framtiden hör proletariatet till."

Carlberg, alias "Dalström", Katarina O:dotter. — Född 1858 som dotter av en titulärprofessor C., föreståndare för Åtvidabergs Kopparverk, och i sin tur son av en kopparslagare i Linköping. Hon blev redan på 90-talet en av S.-D.-partiets flygande agitatorer, som med ospararat nit spridde juden Marx's läror bland "proletärerna". På sistone övergick hon under ryskt inflytande till bolszevikpartiet, och författade propagandaskrifterna "Den röda ungdomens kulturkamp" samt "Vad vill kommunismen?" Denna proletärkvinna, som på sistone blev teosof och och avled 1923, är mormor till en baron Stjernstedt.

Carney, Jack, — Mellanhand mellan bolszeviki och Ireland's kommunister.

Cash. — Sekreterare i "King Salomo Lodge" av den judiska "Order Achei Brith and Shield of Abraham". London 1928.

(Forts. i nästa n:r.)

Litteratur.

Dr HANS F. K. GÜNTHER: Platon als Hüter des Lebens. Platons Zucht- und Erziehungsgedanken und deren Bedeutung für die Gegenwart. München 1928. J. F. Lehmanns Verlag. 90 Seiten. Mit einem Bildnis Platons. Geh. Mk. 2,40, in Leinen Mk. 3,60.

Grekenlands ypperste filosof — Platon — var ikke en stue-lærd med duft av lærersal og kateter omkring sig eller med en bok-tyngde paa nakken. Han var tra først av berømt for sin dygtighet i legemsøvelser, likesom han senare blev det gjennem sine aandsprodukter: et fuldent menske. Han fremholdt sjælens udødelighet samt at idéer var begreper med selvstændig tilværelse. Og over ménskene — som gik omkring med sine nedarvete ulikheter i sjæl og sind — hvælvet han en uforanderlig og uforgjængelig aandens verden. Og 347 aar efter Platons död fødtes han, som var denne usynlige verdens ypperste repræsentant i menskeheten, han, som heller ikke var en blot og bar teoriker, men som sa, at kjærlighet — den utadvendte — var den besste grobund for alt av aand og en bro over i det usynlige. Og henved 2100 aar efter Platons død fremstod en engelsk naturforsker, som gjennem sine mange fund i naturen trodde at ha beviser for, at naturen selv besørget et utvalg gjennem de fremmeligste i kampen for tilærelsen. Og samtidigt blottet nye opfindelser naturens umaatelige skatkamre, som teknik og industri hopet frem i dagen og lokket paa behovene og de økete krav. Og i kapløpet efter disse materielle goder løp mensket bort fra det besste i sig — distancerte det: dette at være aandens lys-bærer over jorden. Og midt i materialismen stod kirken — fjernt fra sin opgave — i splidagtige leire og saadde ufordrageligheten frø mot anderledes tænkende. Og saa kom verdenskrigen, hvor aand og kultur intet magtet, saa én i dypt vemod talte om „Untergang des Abendlandes"! Men fra Platon og til denne vor tid er ulikheten i sjæl og sind fremdeles tilstede. Og det viser sig nu, at der er en opløsningsproces igang inden kunst, literatur og den moderne demokratisme. Men op av dette opløsende vil dèr paany fremstaa no byggende i religiøs retning.

Og til denne vor tid har Platon bud! Dette viser dr Hans F. K. Günther i sin bok: Platon als Hüter des Lebens. Under motto av Hölderlins ord: „Wer das Tiefste gedacht, liebt das Lebendigste" — utvikler han dette sit syn i en klar form. Ut fra Platons dialoger: 1. Politica (staten — ønske-staten, den virkelighetsfjerne) gaar han gjennem 2. Politikos (statsmanden) og 3. Nemoi (lovene) frem mot den virkelighetsnære stat. Kravet til gode og dygtige mensker avler kravet til den gode av dygtighet gjennemtrængte stat! For Platon — som for hellenerne i det hele — var kjernen i deres borger-ære deres beredvillighet til ansvar i staten, som for dem jo var det omfattende væsen — for alle og enhver. Han uttaler om kunst og dens utøvere, at de ikke skal gaa ut paa at skape lyst og nydelse, men paa at lutre smaken og høine mensket. Altsaa ikke l'art pour l'art. I et brev straks før sin død sier han: „For mig selv vilde jeg ikke fremstaa som blot og bar teoretiker, og i alt bestemtes jeg av agtelsen for mig selv." Han fremholder, at de vise og lødige skal være førefe — og med dette mente han "diejenigen welche die Wahrheit zu schauen begierig sind." Dette var den store tænker og idealists syn paa utvalg — de utvalgte. Og vi kan sammenfatte det slik: Spørsmaalet om utvalg paa den ene side og spørsmaalet om updragelse paa den anden samt deres gjensidige forbindelse. Utvalg foregaar gjennem at skille mellem de nedarvet dygtige inden alle stænder og inden de nedarvet mindreværdige inden alle stænder; derav vokser der frem en folke-kjerne av mer værdifulde mensker. Men for at bygge den gode stat maa der opdragelse til, og retningen skal her angis av de gjennem utvalget indvundne mensker med de mer værdifulde arvanlæg. Og til det kræves samarbeidet. Kosmostanken var for Platon saa umiddelbart og saa uvilkaarligt blit den alt gjennemsyrende og opelskende tanke, at han ikke fandt det nødvendig "systematisk at begrunde den". „Indem der Mensch auf leiblich-seelische Erbanlagen, auf Rasse und ererbte Tüchtigkeit achtet, ehrt er die göttliche Weltordnung."

Goethes ord om store aander: „Der Mensch, wo er bedeutend auftritt, verhällt sich gesetzgebend," maa vel tolkes derhen, at det i sit væsen og adfærd utstraaler de uskrevne livslover. Kultur og aand er en kraft. Og holdes den oppe og næres, gyter man olje til den hellige ild, som enhver bærer i sit indre, saa den varmer hjertet og lyser sindet. Faren for et kulturfolk ligger derfor i, att det i sin nydelse og materialisme ikke nærer ilden, saa den slukner og folket falder fra hverandre i golde énere, som til sit forsvar peker paa dogmer og teorier.

Dr Hans F. K. Günthers bok om Platon som livets vogter er en bok for alle dem, som gjennem sin stilling kan virke ved sin indflydelse: politikere, lærere, læger, prester o. l. — som den i sin kjerne er for — alle.

Sigurd Næss.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar

beställes fördelaktigast hos

EMIL MOSSBLADS

Damskrädderi & Pälsatelier

2 Sergelgatan 2 - Stockholm

Telefoner N. 19587, 13274.

Pianinon

förstklassiga fabrikat säljas billigt.

Regeringsgatan 66

Rep. o. stämn. utf. - 28 års praktik.

Tel. Duvbo 1 32.

DAVID PETTERSSON

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen*, adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong

(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: ....

Adress: ....

Prenumerationspris:

10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

S.F.S.F.

»Riksbaneret« möter.

Riksbaneret av S. F. S. F. håller möte å bestämd lokal lördagen den 19 jan. kl. 7 em.

Diskussionsämne:

NATIONALEKONOMI.
Nationell eller internationell?
II.

Inledare: Direktör *Adolf Anderson* å Ekebo.

Vidare förekommer *föredrag* av en av cirkelns medlemmar över ämnet: *Medel och mål i upplysningskampen.*

Personer, som gilla S. F. S. F:s strävanden samt önska inträda i avdelningen, kunna meddela sig med tidningen Nationens redaktion.

»Rurik», Norrtälje, har startat.

N. U.-C. n:r 2, *Rurik*, Norrtälje, höll torsdagen den 3 januari konstituerande sammanträde.

Vid sammanträdet lämnades en redogörelse av artisten *N. Tirén* rörande S. F. S. F. samt syftet med dess verksamhet. Därefter konstituerades en avdelning av Samfundet under namn av N. U.-C. n:r 2, *Rurik*. Vederbörliga funktionärer tillsattes, däribland också en bibliotekarie. Medlemsavgiften bestämdes till 3 kr. pr år, varav 1 krona till avdelningskassan. Dessutom skall genom insamling av frivilliga bidrag sörjas för avdelningens goda ekonomi.

Ruriks första sammanträde präglades av en särdeles livaktig stämning, vadan de bästa förhoppningar finnas om en framgångsrik utveckling för den nystartade Norrtäljeavdelningen.

Nästa sammanträde hålles torsdagen den 17 jan., då även intresserade från angränsande kommuner inbjudits närvara.

Avd.-led.

Fru Beth Lundströms mystiska försvinnande.

Skedde det på uppmaning av bolsjevikvänliga herrskapet Hansson i Fritt Forum?

Märkliga telefonpåringningar till Nationen.

Någon dag efter det vårt förra nummer utkommit fick redaktionen emottaga en telefonpåringning från en dam, som presenterade sig som fru bokförläggare Hansson i Natur och Kultur och som med anledning av vad som stått infört i Nationen om fru Lundströms försvinnande bad få upplysa om, att vår tidnings tillkännagivna uppfattning i saken var alldeles felaktig. Detta kunde vår interlokutör så mycket bestämdare säga som fru Lundström just avrest på hennes och hennes mans direkta uppmaning för rekreerande av sina upprivna nerver samt idkande av sociala studier i utlandet. Detta meddelande lämnades av fru Hansson på telefon till tidningens verkställande direktör, vilken anmodades be redaktören snarast ringa upp fru H.

Några timmar senare ringde redaktören enligt önskan upp fru bokförläggare Hansson, men lämnades då det beskedet, att fru H. för ögonblicket icke var i tillfälle att taga emot samtalet men att hon själv skulle ringa upp tidningen. Dagen efteråt fingo vi så emottaga en påringning från en dam, som sade sig vara fru bokförläggare Hansson och som förklarade, att hon av en bekant hört att det skulle ha stått någonting om bokförläggare Hansson i Nationen i samband med fru Lundströms försvinnande men att framställningen i artikeln var felaktig. Vid vårt erinrande om telefonsamtalet dagen förut, varvid de ovan relaterade uppgifterna lämnats, yttrade fru H. i telefonen: "Det måste ha varit någon av mina väninnor, som ringt upp tidningen för att hjälpa mig samt lämnat de där uppgifterna, som jag inte alls känner till. Jag har inte läst Nationen, men någon bekant sa' mig, att där skulle stått någonting... men jag och min man veta ingenting alls i saken."

Vilken av de bägge damerna i telefon som var den äkta och den falska fru Hansson äro vi visserligen icke i stånd att avgöra. Man kunde ju också tänka sig, att den äkta och falska frun, när allt kom omkring, var en och densamma, att vederbörande vid närmare eftersinnande funnit, att den först givna relationen, att fru L. försvunnit på direkt uppmaning av hr och fru Hansson i Fritt Forum, kunde ha medfört vissa oangenäma konsekvenser, om den blivit offentligt känd, varför en ny, den äkta fru Hansson presenterats med en ny, *den riktiga* relationen, att man ingenting visste.

Det kooperativa fiaskot i Sovjet-Ryssland.

Ur "Köpmannen" återgiva vi nedanstående uttalande av dr. *Karl Hildebrand* rörande det kooperativa fiaskot i den kollektivistiska varudistributionens stora föregångsland Sovjet-Judéen:

Tidningarna berätta, att det vid mitten av december rått en svårartad brödbrist i Moskva. Enligt senare underrättelser gäller det dagarna från den 14 december, då det inom vissa distrikt meddelades till de långa köerna utanför brödbutikerna, att allt bröd var slut och att ingenting kunde lämnas ens på medlemsböcker i konsumtionsföreningarna. Ryktet spred sig över hela staden, och en stark oro framträdde. Upproriska tal skola ha hållits och några personer arresterats, men några svårare oordningar synas icke ha förekommit; därtill äro myndigheternas maktmedel för tillfället för starka. Man grälar nu som bäst om den verkliga anledningen till att en del av Moskvas befolkning under flera dagar saknat bröd.

Myndigheterna förklarade genast, att det ej blott fanns tillräckligt med mjöl för att förse stadens befolkning med bröd dag för dag, utan att man dessutom hade ett reservförråd, som motsvarade en månads förbrukning. Tidningarna lade till att börja med skulden på kontrarevolutionära agitatorer, som skulle ha utspritt falska rykten. En annan förklaring var, att folk ifrån landsbygden skulle ha strömmat in för att göra livsmedelsuppköp i Moskva, varigenom konsumtionen oförmodat ökats. Slutligen lär det ha kommit fram, att reservförråd verkligen funnits, men att från något myndighetshåll givits order till bagerierna att tills vidare minska bakningen med 4 à 5 procent, vilket påbud man missuppfattat så, att vida större produktionsminskning i verkligheten gjorts. Det säges också, att det endast var de smärre och speciellt de privata bagerierna, som ålagts genomföra denna minskning, men att de stora kommunala bagerierna följt med av någon oförklarlig anledning. Efter den ledsamma erfarenheten från de tre dagarna utfärdades ett nytt påbud, att bakningen skulle ökas igen, med vad effekt är ännu oklart.

Dessa uppgifter, som hämtats ur Social-Demokraten, torde vara tämligen trovärdiga; de ge åtminstone en rimlig förklaring på vad som passerat.

Vida besynnerligare är den redogörelse, som lämnats i Folkets Dagblad Politiken av dess Moskva-korrespondent. Han telegraferade för några dagar sedan, att reservförråd funnes, men att de kooperativa butikerna skött sig så illa, att de ej kunnat leverera bröd. Vidare uppgav han, att bristen endast skulle gälla det svarta surbrödet, som arbetarna mest konsumera, men ej det förnämligare s. k. ukrajnska brödet, vilket kunnat fortfarande tillhandahållas. Detta låter fullkomligt otroligt, eftersom en allvarlig brist på den förra brödsorten borde omedelbart ha drivit konsumenterna att kasta sig över den andra; en verklig brist på bröd är oförenlig med att det halvvita brödet skulle ha funnits tillgängligt.

Vore det för övrigt riktigt, att felet helt och hållet skulle ligga på distributionen, så innebär detta en fruktansvärd dom över, hur denna sköts av statens och kooperationens organ. Ett faktum är emellertid, att i huvudstaden i Europas mest spannmålsproducerande land befolkningen under tre dagar ej kunnat ordentligt förses med bröd, och att även eljest knapphet råder. Detta är ju synnerligen uppseendeväckande. Den yttersta anledningen ligger utan minsta tvivel i, att årets skörd är mindre än föregående års. Det uppgives visserligen officiellt, att det i år producerats mer spannmål än hösten 1927, men detta innebär ingen tröst beträffande brödförbrukningens tryggande, enär man i mera detaljerade siffror får veta, att skörden av vete och råg minskats mot för ett år sedan. Det är ju just dessa spannmålsslag, som äro väsentliga för brödbakning, och ehuru man givetvis kan få ersättningsmedel av korn och havre och baljväxter, så kan dock bristen bliva mycket kännbar. Man räknar i Ryssland med en viss periodicitet mellan goda och dåliga skördeår och har länge förutsagt, att 1928 års skörd antagligen skulle bliva rätt svag. Man måste emellertid lägga en god del av skulden härtill på myndigheterna och den regeringspolitik, som dirigerar dessas uppträdande.

Ju mera man splittrar sönder jorden, dess mindre spannmål produceras till avsalu. En tendens har nu under de senaste åren framträtt till en differentiering i den riktningen, att dugligare bönder övertagit andras jord på arrende och därigenom fått större brukningsareal med möjlighet till ökad spannmålsproduktion. Denna utveckling har synts sovjetmyndigheterna synnerligen farlig, i det att den vore antikommunistisk, och därför ha starka åtgärder vidtagits för att hindra bönderna att utvidga sin areal och att i övrigt ordna ett fullkomligt klasskrig i byarna emot de s. k. kulakerna. Denna politik har utan tvivel varit fördärvlig för spannmålsproduktionen och hämnar sig nu. Det ständiga talet om, att de kapitalistiska staterna hota Ryssland med krig har också alstrat en viss benägenhet hos bönderna att behålla större spannmålsförråd än vanligt för att gagnera på en prisstegring och framför allt ha trygghet för egen räkning. Dessutom ha en hel del byråkratiska påfund verkat fullkomligt förlamande på den enskilda företagsamheten. Dragdjur och jordbruksredskap finnas ej heller i tillräcklig mängd.

Att alla dessa faktorer bidragit till årets klena skörd av råg och vete synes vara uppenbart. I landets verkliga kornbod, Ukrajna, råder det t. o. m. ren missväxt med påföljd, att stora områden med flera millioner innevånare nu måste förses med livsmedel, i stället för att de eljest kunna avstå sådana åt andra distrikt. I vissa delar av Sibirien och Kaukasien har skörderesultatet däremot blivit ovanligt gott, men transporterna bliva så mycket svårare, som man där icke har ordentliga spannmålsmagasin. Själva järnvägsnätet är icke tillräckligt förgrenat, och en omdirigering mot föregående höstar av vagnsparken stöter på stora svårigheter. Här möter man åter den överallt framträdande byråkratismen, som lägger sin tunga hand på all praktisk verksamhet.

Man har all anledning antaga, att svåra fel även begåtts vid distributionen och försäljningen av mjöl och bröd. I Folkets Dagblad påstås ju detta alldeles direkt, såsom jag redan anmärkt. Det vore ju onekligen häpnadsväckande, om huvudanledningen till brödbristen verkligen skulle ligga hos de officiella försäljningsorganen, d. v. s. kooperationens och statens butiker. Det mest uppseendeväckande vore i så fall, att rättelse ej omedelbart efter den första dagens erfarenhet kunde ernås, utan att missförhållandena räckte tre hela dagar. I någon mån skulle man emellertid även kunna förstå detta, i det att den sovjetryska förvaltningen synes mera än i något annat land ha blivit en väldig papperskvarn, som mal fram skrivelser och utlåtanden och långa betänkanden massvis. Om det skulle visa sig, att bröd saknades i en del kooperativa butiker, så kan säkerligen icke rättelse ernås genom så enkla medel som intelefonering till någon distributionscentral eller något bageri, utan antagligen behövde skrivelser uppsättas och i vederbörlig ordning inlämnas och först efter att ha gått igenom en mängd händer slutligen hamna hos den institution, som ägde fatta beslut. Sådant har hänt förut, och kan mycket väl även nu ha inträffat. Någon annan förklaring på de tre dagarnas brist kan man icke få under förutsättning, att uppgiften om att huvudfelet låge hos butikerna skulle visa sig vara riktig.

Det nuvarande läget i Ryssland utgör en förträfflig illustration till alla de olägenheter, som uppstå, då statens organ driva produktiv verksamhet och handel. Många kritiker ha anmärkt, att den vanliga privata varudistributionen är anarkisk, och ur teoretisk synpunkt är den det naturligtvis. När statsmakten direkt eller genom kooperationens organ övertager allt bestyr därmed och allt ansvar för folkets förseende med livsmedel och andra förnödenheter, så ter sig detta system onekligen mera enhetligt och mindre anarkiskt. Men endast på papperet. I själva verket saknar det all den elasticitet, som det levande livet kräver. Faran för byråkratisering är även överhängande. Naturligtvis vidlåder brister även det privata distributionssystemet, men det tjänar dock sitt ändamål vida bättre än genomförd statsorganisation. Detta är lärdomen av bolsjevismens tid i Sovjet-Ryssland, och man får vara tacksam för, att den blivit förträffligt belyst och dokumenterad. Den ryska kooperationen fungerar särskilt dåligt på grund av sitt beroende av statsmakten. Men ju större omfattning en viss affärsrörelse får, dess större blir risken av byråkratisering. De första ledarna kunna måhända undvika de härmed förbundna svårigheterna, men faran lurar på deras efterföljare, som lätt stelna i de former de övertagit och som icke lika starkt som föregångarna känt behovet av smidig anpassning efter livets egna krav.

Ännu sämre står det givetvis till med ett statligt försäljningssystem. I samband med världskriget måste ju ett dylikt upprättas även i Sverige, och det kan i fråga om sådana varuslag, som lätt kunna lagras för längre tid, fungera rätt väl ett par år framåt, men i längden framkallar det en sådan opposition, att varorna för mycket drivas ut i smyghandeln och att man hamnar i en fullkomlig desorganisation. En tillfällig lösning av vissa svåra folkförsörjningsproblem får helt enkelt icke bliva *permanent*. Däremot har man brutit i Sovjet-Ryssland och får nu se följderna därav. Ett i största möjliga mån fritt näringsliv och framför allt fri handel måste därför vara det program, som bäst gagnar konsumenterna och landet i dess helhet.

Fria ord.

Den judebolsjevikiska propagandan å filmen.

Från en aktad stockholmsläkare har redaktionen av Nationen fått emottaga nedanstående inlägg, som vi gärna bereda plats för:

Då jag vet att nedanstående uttalande aldrig skulle tas in i någon av härvarande dagliga tidningar, är jag nog dristig att vända mig till N a t i o n e n, viss om att Ni, Herr redaktör, förstår min blick på saken och är orädd nog att publicera den.

Av en ren tillfällighet fick jag hörtalas om att det gavs en rysk film på Rivoli, som skulle vara enastående i sitt slag och även recensionerna av densamma i de dagliga tidningarna Sv. Dagbl., St. Dagbl. och Nya Dagl. Allehanda jämte de amplaste lovord av prof. A. Engström, ledamot i Svenska Akademien föranledde mig göra ett besök. I parentes sagt hyser jag en verklig motvilja mot allt det judiskt amerikanska kärleksäcklet, som visas på duken och som dels har till syfte att moraliskt förstöra ungdomen dels att komma guldet att i oavbruten ström strila ner i de amerikanska judarnes bottenlösa kassakistor.

Som sagt jag kom och såg på konstverket men tänkte att jag i hastigheten tagit fel, ty där visades en film, som hette kosacken. Med vilken utsökt smak förstå ej de ryska judarna med tillhjälp av sina stamfränder här hemma arrangera saker och ting så att det skall göra lämplig effekt på dem man förnämligast vill påverka. Det som visades var n a t u r l i g t v i s från förfallet och den stora dekadansens tid under tsarväldet förstås. Från det nuvarande judiska paradiset skulle det nog vara lönlöst åstadkomma något ruskigt. Upplysningen stiger efter Sveavägen, vilket nogsamt herr Carl Otto Bonnier sörjer för. Något mera rått och vidrigt motiv för en film får man söka efter eller vad sägs om att en son piskar sin fader sanslös med en nagajka eller samme sons uttryck "att blod luktar inte illa" och sådan är tendensen i filmen alltigenom. Att en del kosacker eller vad det nu är för slags folk med stor skicklighet voltigera å hästarna betyder härvidlag minus och är endast ett dekorativt tricks. En annan synnerligen signifikativ pose å duken är, när tsarens kurir kommer till kosackerna och har genast omringas av en hop lystna kvinnor. Vackert och klokt utspekulerat. Jag hade dock den tillfredsställelsen så att halva lokalen stod tom, ett tecken så gott som något annat och som visar att ännu finnes en liten reflexionsförmåga kvar hos en del gojim.

Nu var dock min nyfikenhet på rysk film väckt och jag stegade alltså bort till Rialto och såg vitterlekaren Albert Engströms lovprisade film. Någon beskrivning av ett dylikt pornografiskt alster är överflödigt. En sunt reagerande människa måste finna det hela upprörande r å t t. I forna tider hände det nog — eller vad tror professorn — att t. ex. i Uppsala en herre låg i sängen och en annan på soffan i tålig bidan, men sådant betraktades då helt enkelt för griseri, i vår tid anno 1928 förklaras detta vara stor konst och bör visas å den vita duken. Men varför också inte infoga några gatubilder t. ex. brödköerna, det torde kanske varit lärorikare? Nu frågar undertecknad blott, när och varifrån skall nästa pornografiska film komma? I Paris, judarnes paradis par préférence, produceras — för att använda mig av det "kulturella" Nya Dagl. Allehandas utsökta terminologi — "uppfriskande, i allra högsta form realistiska och djärva samt säkerligen mycket vågade filmer". När skola vi få nöjet avnjuta dessa å Sveavägen? Jag tvivlar icke ett ögonblick på, att de under högt beskydd skola som Sv. Dagbladet uttrycker sig verka "revolutionerande som konstprodukter".

Finnes det då icke något som heter filmcensur eller är denna institution blott till för att lyda order. Varför ingriper den icke? Med dylika "konstnärliga" filmer bedrives en direkt och avsiktlig förgiftning av vårt svenska folks psyke och naturligtvis, som ock avsikten är, främst bland ungdomen. Att den dagliga pressen kan tillåta sig skriva recensioner över slik uselhet, är oförklarligt, om man ej visste att Arons guldkalv står bakom och klipper med öronen. Något som också väcker undran är den då och då i pressen uppdykande frågan om ungdomens förvildning och man tar emot insändare därom samt förfasar sig och diskuterar problemet; men man förstår dock intet. Men jag skall säga min ärliga mening om saken. Antingen är dessa herrar pressmän de största dumbommar, som gå i två skor eller också judeföljets handgångne män. (Det senare är förhållandet Red. anm.) Läsaren får själv avgöra. Vi ha nu inom närmaste tid att vänta förevisning av kvinnoläkaren å Rialto och jag förmodar att publiken skall få nöjet läska sig med demonstrationen av en gynekologisk undersökning lege artis i det heliga Israels upplysningstjänst. Finnes det då ingen kraftkarl, som kan gripa in och hindra vårt folks moraliska förstörelse. Jag vore frestad påstå att en ny sjukdom är under vardande, vilken jag skulle vilja benämna paralysie generale bolsjevikien och vars förnämsta kännetecken äro bottenlös råhet, mordlusta och cynisk sexualitet. Vad tänka de på som styra Sveriges land? Första de icke att, om vederbörande få hållas, vi oåterkalleligen gå mot Ragnarök eller vill man avsiktligen icke se?

Frågar

Civis akademicus.

Avbetalningsaffärerna och brottsligheten.

Enligt polismyndigheternas offentliggjorda statistik över brottsligheten under 1928 ha förskingringsbrotten i samband med avbetalningsaffärer stigit till en förut oanad höjd och bekräfta till fullo de farhågor, som komma till uttryck i handelsdepartementets under förra året verkställda utredning angående avbetalningssystemets inverkan på brottsligheten. En närmare granskning av statistiken i fråga visar, att flertalet av de nära 300 fallen utgöres av förskingringar i samband med avbetalningsaffärer. En tidning, som upptagit saken till behandling skriver:

Vi slå upp ett par av de speciella annonsbladen: Studera avdelningarna "lediga platser" och "diverse". Så gott som dagligen slå emot oss annonser, vari agenter erbjudas sälja varor på avbetalning mot provision. Tusentals sådana annonser förekomma årligen i Stockholm. Och på de flesta annonserna kommer det svar i högar. Var förvissad om, att de flesta som svara bli "antagna".

Så börjar karusellen svänga.

Alla dessa månghundratals agenter hemsöka folk i bostäderna. Firmornas resp. chefer sitta i maklig ro på sina kontor och se till, att kontorscheferna övervaka kontorspersonalen, som bl. a. har till uppgift att övervaka agenterna. Men dessa få gno! De ha ingen fast lön. Det gäller att sälja så mycket, att provisionen räcker till mat och logi. Och konkurrensen mellan firmornas oavlönade ombud är mördande. Agenterna springer benen av sig i trappuppgångarna, prata för varan... utomordentliga avbetalningsvillkor... bara 10 kronor i månaden... grammofonen är som hittat för priset... en sådan dammsugare kan inte undvaras i något hem... det förnämliga bokverket till 800 kronor med bara fem kronors månadsbetalning... ett sällsynt förmånligt anbud... skryter med varan, övertalar, tigger, ber. Cheferna sitta bekvämt och bra stoppade i stolar, kalkylera med vinster, se till att kontorspersonalen övar kontroll.

Somliga agenter lyckas inte övertala tillräckligt många att ge sig in på avbetalningsaffärer, som de sedan inte gå i land med. Provisionen räcker inte till mat och husrum. Magen knorrar. Har agenten då också i uppdrag att verkställa inkasseringar, så faller han så lätt för frestelsen att låna litet av pengarna — bara helt litet att stilla den värsta hungern med — så litet, att han lätt skall kunna återbetala lånet när han bara får sälja och får bra med provision. Eller också kanske han själv köper någon gångbar vara och pantsätter den — han vet, att så gör många av avbetalningskunderna. Så kommer redovisningsdagen — upptäckten vinkar. Och ännu har han inte lyckats klara de små lånen, som blivit efter fler och fler. Magen knorrar alltid vid hunger, även på en provisionsagent. Då kanske han faller för frestelsen att skriva en falsk ordersedel på en stor försäljning. — Och i sinom tid kommer oundvikligt upptäckten. Förskingring och förfalskning. Ett par års straffarbete. Adjö med den!

Och de tusentals kunderna, som låtit övertala sig att skriva på avbetalningskontrakten, finna snart, att den där "lilla avbetalningen" inte var så obetydlig i förhållande till inkomsten, som agenten sade. Man har andra utgifter också än avbetalningar på dyrbara lyxvaror, som firmorna på grund av de "förmånliga betalningsvillkoren" lägga till hundra procent av priset på. Och så kommer man i klämma. Pengar måste skaffas till varje pris. Lätt föds tanken: avbetalningsvaran — pantbanken. Konstellationen i tanken blir verklighet. Svårigheterna torna upp sig. Man kan inte klara avbetalningarna på den belånade varan. Firman meddelar, att den kommer att ta den tillbaka. Det är bara "förhyrd" — blir inte kundens förrän den är slutbetald, och ännu återstar hälften, d. v. s. endast det verkliga värdet är likviderat. Där står kunden som lamslagen. Varan är på stampen. Det blir förskingring... Vad i himlens namn skall man tag sig till? — Då kanske en frestelse inställer sig: om jag nu tar en dubbelt så dyr vara på avbetalning och pantsätter den, så tar jag tillräckligt att lösa ut den andra med ränta, och kanske det rent av blir över till en avbetalning. Gör jag inte det, så blir jag fast för förskingring. Det finns inget val. Sagt och gjort. Så fortgår det undan för undan med allt större "köp", härvan blir trassligare, och så småningom får avbetalningsköparen klart för sig, att han aldrig i livet kan klara upp det hela. Så en dag spricker bubblan. Förskingring och bedrägeri i stor skala. Ett års straffarbete. Adjö med den!

Ej alla låter det första tvivelaktiga brottet följas av flera och mera påtagliga, som är avsedda att dölja det första. Då blir det bara förskingring och lindrigare straff. Alltså visar statistiken särskilt stor ökning i antalet förskingringsbrott och något mindre ökning i antalet förfalsknings- och bedrägeribrott. Det hela är så förfärande enkelt, om man bara ser på systemet i sin helhet och inte endast stirrar sig blind på själva statistiken.

Hur många skövlade människoliv de kalla, statistiska siffrorna dölja, hör kanske inte hit. Åtminstone torde den saken icke närmare intressera firmacheferna, där de sitta i bekväma fåtöljer och gör nyktra beräkningar över årets vinster. De ha all anledning att vara belåtna med systemet, ty de förlora sällan eller aldrig därpå. Medan offren manipulera med ständigt nya köp och pantsättningar, måste de hela tiden betala alla sina pengar till firmorna. Och när firmorna sätta fast offren, har dessa redan betalt av så mycket på varan, att det mycket väl lönar sig för firman att lösa ut den från stampen och sälja den på nytt. Firmorna äro inte alls ledsna för att kunderna pantsätta de "förhyrda" varorna ... veta, att offren för ett vansinnigt system med förskingringsåtalets damoklessvärd över sitt huvud gärna svälta och frysa för att klara avbetalningarna och slippa "åka in". Cheferna veta det, som sagt, och därför sälja de gärna de dyraste lyxvaror till personer, som normalt sett aldrig i världen kan slutföra avbetalningarna.

Statistiken visar, att antalet förskingrings-, förfalsknings- och bedrägeribrott blir större, särskilt när det gäller på avbetalning köpta varor.

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att för innevarande år i största möjliga utsträckning *postprenumerera*.

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivarekorsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt. Vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22 Stockholm Tel. N. 1879

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:— Halvaar Kr. 2:75.

HARALD LINDSTRÖMS Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1. OSLO
Eneste antisemitiske publikation
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6.20

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helå. ·· ··; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMER ·· RIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 11 Januari 1929.

BOKBINDERIARBETEN

ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.

BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

Vid behov av Potatis, Rotfrukter och Grönsaker vänd Eder till

Th. Nilssons Partiaffär

Norrtullsgatan 20
Lägsta priser, alltid prima varor
Snabbexpediering
Tel. Vasa 146 89

Bolsjevismens antikristliga barnpropaganda.

Ett tillfälligt uppvaknande över den landsfara, som den bolsjevikiska propagandan bland barnen och ungdomen utgör, skedde nog hos oss efter 1-majspektaklet i år — men denna pågår fortfarande ohejdat också hos oss och dirigeras från Moskva, skriver en författare i Nya Dagligt Allehanda, fortsättande:

Vill man få en inblick i dess syften och arbetsmetoder, får man därför gå till Ryssland. Det har icke bara ett kuriositetsintresse, om också av ohygglig art, utan en reell och påtaglig innebörd även för oss, vad som sker där. En avgjord skärpning av den antireligiösa verksamheten kan tydligt skönjas under innevarande år. Den "kommunistiska ungdomsinternationalens" (R. I. M.) femte världskonferens har nyligen ägt rum i Moskva.. Den sysselsatte sig huvudsakligen med frågan, huru ungdomen skall vinnas. Alla talare betonade, att framtiden ligger i deras hand, som förstå att få grepp över ungdomen — ungdomsfrågan är ett av nutidens grundproblem och kampen om ungdomen har antagit oerhört skarpa former. Det var det genomgående grundmotivet hos alla talare. Allmänt erkändes, att ännu var målet, att framkalla en kommunistisk rörelse i hela världen, icke nått. De "borgerligas" ungdomsorganisationer beräknades av R. I. M. ha 65 proc. "proletärungdom" i sina led och nå större resultat än deras egna organisationer. Huvuduppgiften vore att bringa ungdomen under kommunistiskt inflytande. Vägen därtill fann konferensen i att demoralisera alla borgerliga ungdomsorganisationer (K. F. U. M., boyscout- och kristliga ungdomsföreningar o. s. v.). Därför skola hjälporganisationer bildas, som, utan att angiva sig såsom kommunistiska, skola under harmlöst klingande namn inverka på sportliga, kulturella eller ekonomiska ungdomsorganisationer, vilkas ledare skola stå i innerligaste kontakt med R. I. M. Detta avslöjande torde väl kunna giva klaven till åtskilliga företeelser också hos oss och torde vara väl värt att läggas på minnet.

Skolans antireligiösa "uppfostran" skärpes. En artikel av Lenins änka (judinnan) N. Krupskaja i de mycket spridda ryska tidskrifterna Revolutia i Kultura (Revloution och Kultur) och Na putjack nowoi schkole (På väg mot den nya skolan), vilka båda göra anspråk på att ha vetenskaplig hållning, måste tillmätas ett visst auktoritativt värde i fråga om Sovjets tendenser i detta hänseende. Hon intager ju en ledande ställning i det kommunistiska partiet och i kultuskommissariatet. Hon påyrkar i denna i de båda tidskrifterna införda artikel nödvändigheten av att den antireligiösa propagandan i skola och hem stegras och ledes in på nya banor, och visar, att sovjetregeringens allt starkare betonade religionsfientlighet icke är av tillfällig natur. Vi citera ur slutet av hennes kapitel: "Den antireligiösa kampen har under de tre sista åren försvagats. Detta faktum låter sig icke fördöljas. Det måste bliva annorlunda. Hela undervisningen måste i allt starkare mått genomträngas av den materialistiska andan. Med allt eftertryck måste barnorganisationerna (d. v. s. barnens indragande i de kommunistiska ungdomsorganisationerna) sträva efter att utveckla "den kamratliga andan". Man måste mycket djupare undergräva religionens egentliga rötter, och detta naturligtvis icke endast genom kultuskommissariatets åtgärder, utan även genom ett uppbyggande av socialismen i sin helhet." Krupskaja bemöter med skärpa de åsikter, som en annan ledande kommunist framställt: "Sovjetskolan har övergått till principen om religionslös uppfostran. Denna princip förbiuder både den religiösa och antireligiösa propagandan, i skolan." Detta är, säger Krupskaja, en grov villfarelse. Sovjetskolan kräver alltid den antireligiösa propagandan, men kultuskommissariatet däremot inskrider mot åtskilliga olämpliga former därför, som i den första tiden ofta plägade förekomma. Så t. ex. sköt en folkkommissarie en gång på en helgonbild, eller man tog i åtskilliga skolor med våld ifrån barnen det lilla kors, som vid dopet hänges om halsen på varje barn, och annat sådant, vilket nu förbjudes. I stället skall huvudvikten läggas på att utbilda en antireligiös lärarekår. Själv är hon mycket verksam härför på läraremöten. Lenin hade ju också lagt den största vikt på den antireligiösa påverkan. Han skrev t. ex. år 1909: "Vi måste kämpa mot religionen — det är materialismens ABC och följaktligen även kommunismens." Och år 1913: "Varje religiös idé om en godtycklig Gud fader, ja, t. o. m. koketterandet med en "Gud", är en outsäglig gemenhet, den farligaste avskyvärdhet, den nedrigaste pest." (Citaten hämtade ur den 1925 utkomna "Antireligiös propaganda" av Stepanow.) I fortsättningen av Krupskajas artikel hävdar hon, att den antireligiösa propagandan bland barnen är meningslös, om den icke samtidigt föres bland de vuxna, ty "skolan ensam verkar icke på barnens världsåskådning, utan i ännu högre grad omgivningen. Om barnen gå i kyrkan eller tro på Gud, så är det icke endast skolans skuld, utan framför allt omgivningens."

Hittills har den "antireligiösa kampen" icke gått så hårt ut över sekterna som mot de större kyrkosamfunden. Hittills har Sovjet förhållit sig relativt välvilligt emot sekterna, emedan man icke så mycket fruktat deras lösligare organisation och emedan man väntade, att de skulle bidraga till kyrkornas upplösning. Nu börjar man vända sig mot sekterna, vilkas "smidighet" gör, att de lättare kunna anpassa sig efter folklivet.

Hatet gör skarpsynt! Ingenting torde väl som denna ohyggliga inblick i det nedbrytande jättearbetet i det olyckliga Ryssland kunna inskärpa i det kristna Västerlandet, var de, som vilja bekämpa denna, folk och hem förhärjande orientaliska (= judiska) pest, vars giftiga dunster även lägra sig över vårt gamla kristna kulturland, ha att söka de krafter, som bjudas det verksammaste motståndet mot samhällsnedbrytandet — ungdomens kristliga och sedliga fostran i hem och skola. Allt som försvagar och motverkar denna ungdomsfostran arbetar direkt bolsjevismen i händerna — vederbörande kämpar för "den konfessionslösa skolan" må sedan driva sitt verk i full målmedvetenhet eller i lättsinnig blindhet och i okunnighetens glada övermod.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Att observera vid Edra inköp!

Gör Edra inköp hos ortens köpmän och hantverkare så långt det är Eder möjligt och välj främst den önskade varan bland de *svenska* tillverkningarna, om sådana stå att få och äro goda nog.

Köp icke genom kringresande agenter och efter prover, det leder allt som oftast till missbelåtenhet. Var försiktig speciellt med sådana "köpmän", som flytta sina försäljningslokaler in i Edert hem. Det kan dessutom ej vara med hygieniska krav förenligt att varorna uppackas på en del därför mindre lämpliga platser, såsom oftą sker.

Felaktigheter vid inköp eller beställning hos ortens bofasta näringsidkare bliva lätt och ledigt tillrättalagda — sällan eller aldrig efter köp genom kringfarande agenter.

De ordentliga skattebetalarna inse det fördelaktiga i att göra sina inköp hos ortens bofasta köpmän och hantverkare, vilka betala sina skatter till Eder egen kommun.

Vid alla Edra inköp tillämpa *alltid* den goda regeln: *"Köp endast kontant"*.

H. L:sons Affärsbyrå

Tel. 99 56 Mästersamuelsgatan 46 - Stockholm Tel. 99 56

Förm. köp o. försäljn. av stads- o. lantfastigheter. Ombesörjer förnämligast åt landsortsbor, soliditetsupplysningar, inkasseringar, inlämnande o. uttagande av handlingar hos ämbetsverk o. andra institutioner. Uträttningar av div. ärenden o. uppdrag hos banker o. försäkringsbolag.

Jag åtager mig icke rättegångar men lämnar goda råd till klienter vid val av advokater för olika rättegångsuppdrag, då jag äger god kännedom om juristerna i huvudstaden. Representant för Livförsäkringsbol. Thule, skandinaviens största o. för de försäkr. förmånl. i branschen. Vid förfrågningar torde bifogas dubbelt porto.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas åt resande allmänheten.

ARVIKA.
Stadshotellet.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
Järnvägshotellet.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HEDEMORA.
Stadshotellet.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORA.
Stadshotellet.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Myntforget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Myntforget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Hanauaffären — ett nytt Panama.

(Forts. fr. sid. 1.)

sedan en annan storsvindlerska, Thérèse Humbert. Lever hon ännu? Ja. Var bor hon? I en av Paris förstäder.

Martha Hanau, född i Paris den 1 jan. 1886, har redan börjat skriva sina mémoirer, beställda av ett amerikanskt magasin och kanske tacknämligen tillägnade greve Maurice de Courville, hennes "finaste" offer och även det grundligast utplundrade — 1 million, grevens hela förmögenhet. För såvida hon inte ger sin självbiografi karaktären av psykologisk självanalys, torde den bli ganska banal, åtminstone intill den dag i juli 1926, då "La Gazette du Franc" grundades och hon med en satanisk smartness utnyttjade den då i anledning av francfallet rådande panikstämningen för att tillskansa sig och sina kumpaner cirka 50 procent av de franska småborgarnas sparkapital.

Fru Martha var till en början butiksfröken, blev kär i en herre från Lille, som lydde namnet Lazarus Bloch ... förlovning, giftermål och skilsmässa — herr Lazarus fick en praktisk kurs i fransk familjerätt. Efter skilsmässan, då fru Martha och herr Lazarus egentligen funno varandra, började de göra affärer tillsammans. Fru Martha ville göra herr Lazarus till en mäkta rik man. Herr Lazarus grät av glädje och köpte en frack på avbetalning. De bildade ett litet bolag, som slutade med att herr Lazarus fick en praktisk kurs även i fransk konkurslagstiftning. Herr Lazarus blev ledsen och började tala om livet efter detta. Nonsens!, sade fru Martha, som var fräck och energisk. Stryk över och gå vidare, min käre Lazarus. Kriget bröt ut, och fru Martha vädrade morgonluft. Herr Lazarus transporterades till fronten, men han fick hosta och skoskav och skickades tillbaka till Paris i godsfinka. Fru Martha tog hand om kolli't och forslade det till sin bostad. De tu blevo åter ett, och herr Lazarus talade på ett Montmartrecafé för kvinnan och fosterlandet. Dagen efter herr Lazari triumfatoriska hemkomst bildade de åter ett litet bolag. De lancerade "le tube de soldat", en flacon, som uppgavs innehålla kaffe och cognac, vilket på svenska kallas "gök". Flacongen hade en strykande åtgång både bakom och vid fronten. Men soldaterna fingo kräkningar och diarré, och vid en undersökning visade det sig, att "soldattuben" var lika hälsovådlig för franska armén som den var lukrativ för fru Martha och herr Lazarus. Herr Lazarus fick en repetionskurs i fransk konkursrätt, tillökad med en liten kurs i den franska strafflagens speciella del — olaga försäljning och varuförfalskning. Herr Lazarus ville nu bli advokat med familje-, bolags- och konkursrätt som specialitet. Men fru Martha sade nej ... "vi behöva luftombyte", och hon förde herr Lazarus ut på grönbete i Gascogne. Fru Marthas och herr Lazari lyckostjärna, som under de första krigsåren strålat från en nästan molnfri himmel, slocknade. Men den flammade upp med så mycket klarare glans under francinflationen, då Gazetten startades. Ju mer franc'en föll, desto högre steg fru Marthas och herr Lazari stjärna, och några dagar innan kraschen kom, stod den i zenit och bestrålade ett lukulliskt gästabudsbord på "Le Rat Mort" under fru Marthas presidium, med greve de Courville som hennes hovmarskalk och vinskänk. Herr Lazarus låg vid hennes fötter, då kaffet serverades. En mild alkoholdagg föll över den triumferande redaktionen; telegram avsändes till filialerna, som beordades att höja inlåningsräntan till 40 procent. Rusning till kassorna — 40 proc.! — långa köer av borgare, präster, tjänstemän och bönder.

Men fru Justitia hade länge hållit ett vaksamt öga på fru Martha och nu slogs alarm. Varför inte tidigare? Polis, häktningar — en dunderskräll, vars eko ännu rullar över landet, åtföljd av eder och förbannelser från de ruinerade hemmen — tusentals inlagor till justitieministeriet, där det gamla franska ordstävet citeras: "Martha är ett olycksnamn i kärlek och affärer". Tack vare fru Martha får herr Lazarus nu en kurs jämväl i den franska strafflagens allmänna del.

Så ungefär kan fru Martha skildra sin carrière med herr Lazarus till Saint-Lazare. Och vill hon i memoirerna teckna ett porträtt, bör det se ut så här: Till det yttre är jag en syntes av en robust Bastiljkäring och en vulgär glädjehuspatrona, och fasaden avbildar mitt inre, som nu — hennes egna ord till fängelsedirektören — "behärskas av en enda känsla, av hat och hämndbegär gent emot den, som avslöjade min affär" Fru Martha har vidare yttrat, att hon med lugn och tillförsikt avvaktar domen, ty hon vet, att hon enligt Code pénal kan få högst 5 års fängelse. Hon lever som "une grande dame" i fängelset. Hennes vänner bestrida utgifterna för kosthållet — déliciensa luncher och middagar, bordeaux och mousserade bourgogne, konfekt och blommor. Och naturligtvis många brev från hennes *amis* och *amies*, späckade med förmildrade omständigheter och slutfrasen: "Och så är du kvinna".

Så hyllas och omhuldas i fängelset denna megära, som ruinerat tusentals franska hem! Det är rätt åt dem, säga några. Det är hårt, det är cyniskt. Offren äro ursäktade, eftersom cirkulären voro undertecknade av en fransk adelsman, som åtnjutit det största anseende i alla samhällskretsar — greve Maurice de Courville.

SOLTORKNING AV TVÄTTKLÄDER I BARRSKOGSLUFT
vid

Nockeby Tvättinrättning
(bästa landstvätt)

Gott utförande av tvätt, mangling och strykning. Specialite: Gardinstrykning. Även reparation av söndrigt linne. Ferm och punktlig exp. Humana priser.

Telefon: Alsten, Namnanrop: Nockebybro

Svensk Bondepolitik

i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet

Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.

Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags kläder.

Fram För Folkupplysning!

(Forts. fr. sid. 1.)

overksam. Alla måste här känna det gemensamma ansvaret, den gemensamma plikten! Den som ej det gör sällar sig i verkligheten till fiendens skara. Ty i det skede striden nu kommit få ej givas ljumma själar. Det gäller i dag allas liv och välfärd, det gemensamma fosterlandets, folkets i dess helhet bestånd. Den likgiltiga svenska kapitalisten, som icke förmår sträcka sin intressevärld längre än till kupongklippning, är här t. o. m. en vida mera fördömvärd fosterlandsförrädare än den fattige arbetaren, som av Bolsjevik-Judas agenter låtit förleda sig till att gå med i förstörelsekampen mot det egna samhället. Alla ärliga svenskar, oavsett vad samhällsklass de tillhöra, — olika samhällsklasser komma aldrig att kunna undgås i ett kutursamhälle — måste med i den nationella befrielsekampen! Det gäller att sprida den sanna nationella upplysningens idéer ut till de vidaste kretsar av folket, att skapa en opinionsrörelse, som kan tvinga sig väg fram till de maktägande institutionerna i samhället och sålunda kunna leda till en ny utveckling i moralisk anda. Lögnens system måste brytas och Sanningens upprättas! Denna opinionsrörelse bör framför allt ske genom 1) *spridande av litteratur i den nationella restaurationens anda,* 2) *muntlig bearbetning av vänner och bekanta m. fl.,* 3) *anordnande av diskussioner och föredrag inom såväl S. F. S. F:s upplysningscirklar som andra föreningar och klubbar, samt* 4) *anordnandet av meningsyttringar som framföras till tidningarna samt till olika lokala och statliga myndigheter.*

Detta är den väg, varå de svensksinnade i landet nu böra koncentrera sina ansträngningar. Ville de i större utsträckning begagna sig av denna till buds stående möjlighet till utövande av inflytande, skulle förvisso oanade resultat hastigt kunna uppnås. Vi hava tyvärr alltför länge tillåtit våra fiender att "suveränt" sköta upplysningsarbetet och folkviljan i detta land, och hava därför knappast några skäl att beskärma oss över att den av "folkviljan" dikterade utvecklingen här kommit att gestalta sig som den gör. Låt oss då äntligen upphöra med knorret och gnatet över de olyckliga konsekvenserna av våra egna försummelser och i stället aktivt gå in för den utveckling mot ett bättre tillstånd som vi alla, som räkna oss som ärliga svenskar, så livligt åstunda!

Goda och billiga Måltider

som Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2— Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 3 (172) Fredagen den 18 Januari 1929. Årg. 5

Romersk rätt och nordisk rätt.

Förr slogo nordiska folk stark vakt om nordiska rättsprinciper såsom om dyrbara och oförytterliga klenoder. Ett exempel därå är, att, sedan kejsar Augustus' styvson Tiberius med list erövrat ett område, ungefär motsvarande nuvarande Västfalen, riktade sig landets innebyggares, den germanska folkstammen "cheruskerna", hat icke på långa vägar så mycket mot det romerska övervåldet såsom sådant utan mot Tiberius' oerhörda och opsykologiska fräckhet att i ett germanskt land införa romersk rätt. Det var höjden av förolämpning att ersätta germansk rättsordning med romersk, som i germanska ögon var liktydig med formalism och brännvinsadvokatyr. Alla, cheruskerna med bundsförvanter, reste sig som en man för att återinföra nordisk lag och rätt, och romarna tillfogades det förkrossande nederlaget i Teutoburgerskogen, som förintade de romerska legionerna. Germanerna ha aldrig varit sadister, men på den uppsjö av romerska domare och advokater på flykt, vilka de påträffade i Teutoburgerskogen, utstungos ögonen och bortrycktes tungorna, under det de övriga romarna ej underkastades tortyr. Vägen till Rom låg öppen, kejsar Augustus ansåg det för en kort tidsfråga, när hela romarriket skulle falla i germanska händer. För att rädda någon del ville kejsaren gå med på vilken fred som helst. Till hans oerhörda häpnad inberättade emellertid i sinom tid hans utsända fredsdelegater, att cheruskerna i lugn och ro återvänt till sina hyddor och läto hälsa Caesar Augustus, att de inte fört krig mot romerska riket utan mot den romerska "rätten", och blott de fingo vara i fred för detta sattyg, kunde Augustus gärna för dem få behålla för sig sitt i rättsligt avseende föraktliga rike. Detta hände redan kort efter Kristi födelse.

Väl voro cheruskerna på den tiden råa och opolerade, men de voro i besittning av något, som är mer värt än civilisation (nordamerikansk "kultur"), nämligen rättskultur.

Det har sagts, att romarna voro ett soldat-, jurist- och ingeniörsfolk. De romerska soldaterna voro små knattingar av ej mer än halvannan meters höjd, och de kanske det oaktat voro naggande goda, innan de hade att man mot man mäta sig med germanfolken och dessa blivit lika väl utrustade för fältslag i stort. Skickliga väg- och vattenbyggare voro romarna givetvis, men det är måhända ej så svårt att göra goda automobilvägar, när kostnadsfrågan ej spelar någon roll.

Axiomatiskt har gällt, att romarna voro alla tiders största jurister. Man kunde med större skäl säga motsatsen — fasligt klena jurister. Romarna saknade själva förutsättningarna för att kunna "bygga land med lag" såsom det står i gamla Upplandslagen. De eftersträvade icke så mycket att bygga på rättsmedvetandet som att med konstlade medel strängt upprätthålla lagens prestige, och den romerska rätten är en konstgjord byggnad med ful arkitektur. För medelhavsrasen är "moral insanity"! icke främmande, hela dess livsföring är mer eller mindre spegelfäkteri, teater, gester och gebärder, som skola göra intryck på tänkta eller verkliga åhörare. Den parodiska, moderna, franska "rättvisan" är, långt ifrån att vara något dekadensfenomen, tvärtom en synnerligen logisk utveckling — och fransmännen ha ju sinne för logik! — av den romerska rättens principer, varå deras lagbok, Code Napoléon byggde; det är en renodling av romersk rätt med en smula mindre förklädnad än täckeligt var för de gamla romare. Å andra sidan: så mycket romarna sysslade med juridik är givet, att den blinda hönan hittade ett och annat korn särskilt rörande förmögenhetsrätten, vilka dock skulle hittats av vem som helst som föresatt sig att systematiskt behandla detta prudentia-område.

Men även i den romerska förmögenhetsrätten framskymta esomoftast såsom motiv för stipulationerna medelhavsrasens tarvligaste egenskaper. Ett litet exempel: enligt romersk rätt var köp av lös egendom ej fullbordat genom att avtal därom träffats och köparen därefter erlagt köpeskillingen samt säljaren med en belåten min stoppat denna i fickan. Därjämte fordrades "traditio", säljarens överlämnande av saken till köparen. Undras hur många perukstockar till juris professores icke under tidernas lopp framhållit den romerska rättens mera utvecklade stadium gentemot nordisk rätt, just pekande på traditionsinstitutionen? Men bakom denna ligger enligt medelhavsrätt säljarens "rätt" att lura en kund, om denne är så "dum" att han icke ser upp. Tar icke köparen genast med sig den utvalda varan är det enligt romersk rätt säljarens legaliserade "rätt" dels att bliva ångerköpt dels ock att utbyta den köpta varan mot en annan av sämre kvalitet. Herrar juris utriusque professorer ha försvarat det snygga geschäftet med att först genom ömsesidig prestation: köparens överlämnande av penningesumman och säljarens överlämnande av föremålet har verkligt fullbordat avtal kommit till stånd; den germanska rättens "primitiva" och "juridiskt vetenskapligt ohållbara" åsikt att 1) avtal i och för sig vore tillräckligt, hederliga karlar emellan, och 2) utbetalande av överenskommen penningesumma och säljarens mottagande av densamma under tacksägelser och bockningar utgjorde en tämligen klar dubbelsidig prestation av avtalsgodkännande natur, utvisade de germanska folkens outvecklade sinne för juridik (juristeri). Vem av oss svenskar med nordiska rättsbegrepp förundrar sig över, att cheruskerna för ettusenniohundra år sedan blevo topp tunnor rasande över den romerska "rätten" och ansågo den romerska lagboken "Corpus juris" för en sydländska storskojares lagkodex. De nordiska folkens rättsuppfattning har långt före hedenhös stått på ett oändligt mycket högre plan än det, varå den med orätt glorifierade romerska "rätten" vilar. Härtill kommer, att all rätt måste vara nationell och bottna i det egna folkets psyke — fåvitskt och floskulär är all annan lagstiftning. Cheruskerna ha icke stått ensamma rörande sin åsikt om romersk rätts underhaltighet. Från 300- och 400-talen finnas historiska vittnesbörd om, att våra

(Forts. å sista sid.)

En varning mot överdriven optimism.

Ett nyvaknat intresse för den nationella tanken kan glädjande nog konstateras inom de mest skilda lager av vårt folk. Vad som härutinnan under senaste åren vunnits är otvivelaktigt att anteckna som ett glädjande tecken. Det visar, att kärnan hos det svenska folket, trots allt, som gjorts att fördärva den, ännu är frisk och sund samt att den nationella restaurationens tanke visst icke är någon hopplös sådan, såsom så mången oförbätterlig pessimist velat tro. Man rycker ej på samma vis som för något år sedan på axlarna åt judefaran såsom "en löjlig fantasiprodukt" etc. Inom allt vidare kretsar börjar man förstå, att de problem, som röra sig i tiden, äro av allvarligaste slag, att de gälla varken mer eller mindre än vårt folks bestånd såsom en fri och självständig nation.

Om man numera alltså inom skilda samhällsklasser är böjd för att till en viss grad vilja erkänna förhandenvaron av en fara, nationellt sett, gör man sig dock i allmänhet skyldig till ett underskattande av dess verkliga valör. Detta ej minst inom de folkklasser, som pläga hänföras till "de borgerliga" d. v. s. de nationellt ledande. Man räknar där väl med möjligheten av ett temporärt genombrott för judebolsjevismen, men icke heller med något mera. Om bolsjevikerna så också skulle lyckas att genom en kupp erövra makten i samhället, så skulle i varje fall, menar man, deras härlighet snart vara slut. Sveriges folk skulle som en man resa sig mot blodsdiktaturen och avskudda oket. Att nu säga ordet, är ju ingen konst, en annan sak blir det dock den dag man blir ställd inför verkligheten. Denna kan nämligen komma att gestalta sig en smula annorlunda än man föreställt sig. De som tro på lättvunna segrar bli för det mesta grundligt besvikna. När bolsjevikerna erövrade Moskva, dansade och sjöng hela den borgerliga befolkningen i staden efter melodier, slutande med refrängen "den lilla klicken", varmed menades bolsjevikerna. Det vart ett ohyggligt uppvaknande. Det borgerliga Moskva överrumplades mitt under firandet av "den lilla klicken" och blev av denna nedslaktad på stället, utan möjlighet att kunna försvara sig. De fingo dystert umgälla sitt skämtlynne i allvarets stund. Exemplet bör stå som ett memento för alla andra!

Den tankegång, man här i allmänhet hänger sig åt, nämligen att ett eventuellt bolsjevikstyre i Sverige måste bli av mycket kort varaktighet, är i betraktande av de erfarenheter, som föreligga från Sovjet-Ryssland, knappast motiverad. Att förhållandena i Paradiset i dag äro ohyggliga, är nogsamt känt, men från håll, som måste betraktas som

(Forts. å sista sid.)

Befolkningsfrågan ur rashygienisk synpunkt.

Den svenska bondeklassens betydelse.

Av Prof. H. LUNDBORG, Uppsala.

Ur Svenska Landsbygdens årsbok för 1928 återgiva vi nedanstående inlägg av vår framstående rasbiolog professor Hj. Lundborg i Uppsala:

Ett folks framtid beror ej så mycket på vem som *uppfostrar* det unga släktet, utan på vilka som *föda* det. Denna sats, vilken uttalats av ett flertal forskare, innebär en oomtvistlig sanning. *Ett folk av god ras är en oundgänglig betingelse för att en hög kultur skall kunna uppkomma i ett land.*

Det är på tid att vanföreställningen om miljöns makt att suveränt omskapa och förbättra individer och avkomma undanröjes. Det är på tid, att det göres klart för de bredare samhällslagren, att förbättrad miljö, som visserligen är av stor betydelse för de levande, ej förbättrar kommande generationers rasduglighet. "Förvärvade egenskaper" gå nämligen ej i arv. Gamla inrotade villomeningar måste därför vika och ge plats för en riktigare uppfattning, som står i överensstämmelse med den moderna ärftlighetsforskningens resultat.

Det sociala reformarbetet får ej såsom hittills endast taga sikte på ett höjande av de levandes yttre livsvillkor. Med allt erkännande för det goda, som på dylik väg gjorts till förmån för de enskilda individerna, måste man dock hysa de största betänkligheter och farhågor, då det gäller släktet, ty historien bär tydligt vittnesbörd om att långa perioder av stark individualism med förbättrade miljöförhållanden ej bruka åtföljas av allmän rasförbättring, utan tvärtom. Det är helt visst en ytlig uppfattning att tro, att miljön utformar människorna ungefär så som en konstnär skapar ett konstverk i lera eller marmor. Förhållandet är givetvis det, att de inneboende anlagen — genkombinationerna — förmå alstra de mest olika livsvillkor, mer eller mindre påverkade av miljön.

Om man ej tager hänsyn till dessa den moderna forskningens rön, kunna följderna bliva ödesdigra för kulturfolken och medföra urartning och sedan undergång.

I Sverige, där man har den stora förmånen av en folkstam med sällsynt högvärdig rassammansättning, bör man särskilt uppmärksamma detta. Den varmhjärtade fosterlandsvännen *Hugo Tigerschiöld* skriver härom bl. a.: "Den svenska folkgrenen uppbär den indogermanska folkstammens renaste blod. Vi veta sannerligen icke vilket förnämligt folk vi äro. På grund av landets avskilda läge och hittillsvarande förmåga av självförsörjning har det svenska folket undgått den rasblandning, som andra europeiska folk i eljest mer gynnade landlägen måste vidkännas. Och än mer till följd av det härdande klimatet och genom att ända till våra dagar segt vidbliva jorden har folkmaterialet vuxit i kraft och hälsa. Under årtiondet 1886—95 var medeltalet avlidna årligen 16,49 på varje tusental av befolkningen — den lägsta siffra som då någonsin blivit för ett europeiskt folk iakttagen. Sannolikt var denna siffra även den lägsta, som någonsin iakttagits i hela världen. Sedan dess har vårt dödstal ytterligare sjunkit."

"Framträdande drag i svenskarnas karaktär äro naturlig höghet och självkänsla, rik fantasi, okuvlig viljekraft. Svenskarna äro — liksom Karl XII:s livdrabantkår — ett folk av idel befäl. Den jordbruksidkande befolkningen är folkets kärna. Det är denna kärntrupp, som stålsatt i brottningen med naturen, övad i en av årstidernas växlingar nödvändiggjord omtanke uppbär den svenska stammens styrka och därmed dess framtid. De hos denna stam framträdande egenskaperna passa för ett jordbrukande folk." —

Vi svenskar böra emellertid ej nöja oss med att konstatera detta, och sedan självbelåtet slå oss till ro. Intet folk förblir oföränderligt detsamma under tidernas lopp. Det utvecklas och förädlas eller går tillbaka och urartar. En viktig orsak till äldre och nyare kulturfolks undergång ligger i ett ogynnsamt föräldraurval och en alltför svag fruktsamhet hos de bäst utrustade. Om fruktsamheten bland ett folks högre kvalificerade lager sjunker undan för undan, så måste följden bli en försämring av folket. I åtskilliga länder har 0-, 1- och 2-barnssystemet, *"den tomma vaggans politik"*, insmugit sig, något från rassynpunkt alldeles förkastligt.

Man pekar gärna på Frankrike, då man vill ge ett exempel på ett land, där den hänsynslösa inskränkningen i barnantalet häftigast gripit omkring sig. I våra dagar uppvisar emellertid Sverige ett födelsetal, avsevärt lägre än Frankrikes, ett födelsetal, som praktiskt taget är lägst bland alla jordens länder. Vid 1800-talets mitt föddes i Sverige årligen 33 barn på varje tusental av folkmängden, i våra dagar födas endast 20. Lönepolitik, bostadsnöd, dyrtid o. a. hjälpa till att undergräva familjernas bestånd. Det föres numera, kan man nästan säga, ett utrotningskrig mot familjer och barn. Det är ett allmänt observerat faktum, att en dylik in-

(Forts. å sista sid.)

Att tiga är sämre än att peka på faran.

För Nationen av J. L.

Då det gamla testamentet i vår bibel fått ett så oförtjänt dominerande inflytande på vår kristendomsförkunnelse, att dess innehåll t. o. m. av kristna teologien fått vitsord att utgöra grundvalen för den kristna tron, så är det en heligt plikt för varje sann kristen att undersöka huruvida detta påstående äger något berättigande eller ej.

Granska vi dessa omoraliska och fantastiska berättelser och föregivna händelser samt de olika personligheternas grymma, rovgiriga och människofientliga handlingar, så skola vi finna att det hela rör sig om judafolkets förhärligande under skenhelighetens täckmantel i form av ett föregivet religiöst system. För detta ändamål söker man inbilla de godtrogna gojim de mest otroliga, vilseledande och medvetet lögnaktiga tilldragelser, avsedda att sprida ett helighetens skimmer av gemenskap med ett föregivet gudomligt andeväsen, som uteslutande skulle ha utvalt judarna till sitt "egendomsfolk", fram för alla andra folk på jorden. 5 Mos. 7: 6. Och under denna skyddande förklädnad har det lyckats dessa kristendomsfiender att likt dödsbringande parasiter på ett friskt träd sätta sig fast bland alla kristna folk, som i sin godtrogenhet mottagit dessa Kristi arvfiender med öppna armar, för att slutligen komma till insikt om att de öppnat dörren för ulven till fårahuset. Det är tydligt, att vilja vi frigöra oss från den förnedrande roll vi f. n. spela i religiöst och politiskt hänseende gent emot det överhandtagande judiska inflytandet inom våra egna råmärken, så måste det framför allt vädjas till det kristna prästerskapet att frigöra Jesu rena lära från den sataniska judiska "surdegen". Matt. 16: 6—12. Detta utgör huvudvillkoret för en frigörelse ur den antikristliga inringning, som judafolket så skickligt igångsatt och fullgör med den beräkningen att tillintetgöra den hatade Nazaréens lära och hans anhängare.

I gamla testamentet finna vi det judiska barbariets andliga fattigdom i sin fulla utveckling, där den blodtörstige och människofientlige Jahve-Sebaot godtyckligt och ensidigt härskar till judafolkets förmån i all sin grymhet och sitt människoförakt. 2 Mos. 23: 27, 29, 33, m. fl. Våra kristna kyrkor, säger Prof. Lindberg, ha genom tiderna släpat med sig en arvedel från judendomen, det s. k. gamla testamentet, som churu av antikristligt innehåll, likväl av de kristna folken anses som helig skrift. Detta är orsaken till det omoraliska judiska inflytandet på de kristna folkens religiösa utveckling. Ty redan i barnasjälen inympas det främmande judiska giftet vid skolundervisningen, i det att de omoraliska principer och handlingar, som innehållas i det judiska gamla testamentet, framhållas såsom norm för kristligt tänkesätt. Och få äro de människor som sedermera kunna lösgöra sig från dessa irrläriga antikristliga villomeningar; i synnerhet som de ytterligare bliva bestyrkta i sin villfarelse genom att få till livs samma halvjudiska förkunnelse i våra s. k. kristna kyrkor. Enligt den populära "kristna" dogmen benådar Gud först de skyldiga efter utgjutet oskyldigt blod. Det hjälper inte att tron vördnadsfullt höljer denna tankegång i ett mystiskt töcken; förhållandet ändrar ej dogmen. Men sådana motsägelser hämna sig. Att så många fria andar ha övergivit kyrkan beror på att kyrkan föredragit dogmen framför sanningen, det förgängliga framför det eviga, skenet framför verkligheten och den ologiska tron framför den förnuftiga tron.

Hela denna judiska gammaltestamentliga dramaturgi är en fantasiprodukt. Trossystemet och sanningen äro vitt skilda från varandra. Alla dessa gammaltestamentliga tvärsäkra grundsatser och tillspetsade formler äga ingen sanningsenlig bakgrund. De äro ingenting annat än en fantasis fördomar; illusioner med beräkning att göra intryck i en viss bestämd egoistisk riktning, men snärjande anden i irrlärighet och villomeningar. Vilken skada som förorsakats genom att inplanta sådana antikristliga irrläror i det mänskliga sinnelaget torde endast upphovsmännen själva, d. v. s. judarna, vara medvetna om, ty hade det kristna prästerskapet en aning om den antikristliga anda som ligger i den judiska religionen, så hade de säkerligen för länge sedan aktat på Jesu varning för den judiska "surdegen", och kastat denna barbariska lära helt och hållet över bord. Men tyvärr måste vi antagligen ännu räkna med den slapphet och likgiltighet, som är rådande inom den kristna kyrkans område, innan vi få en genomgripande reformation i gång, för att slutgiltigt avskudda oss den förnedrande judiska antikristliga lära, som Jesus helt och hållet utdömde. Men helgade villfarelser äro mera seglivade än sanningen. Och vad prästerskapet helgat och välsignat är en varaktig balsamering för århundraden, må det vara ett nonsens eller brott. När mänsklighetens avkristning hunnit fullbordas, kanske man drager sig till minnes en bortglömd helighet som en gång i tiden förkunnats av den Gudasände "Människosonen" från Nazaret.

Angående den kristna kyrkans ställningsstagande till judendomen kan härvid även ett yttrande av Genève-professorn Amiel vara av intresse: Judarna ha alltid definierat sin fördel med sin rätt och ansett sitt intresse för ett nöjaktigt och legitimt skäl. Egoismens oblyghet övergår hos den nationen till uppriktighet. Lystet högmod och obegränsad egoism inge oss varken samtycke eller aktning, ty man önskar endast att se rättvisan triumfera, och denna finnes icke hos judarna. Den kristna kyrkan tar fel på sin verklige Gud, då hon åkallar Jahve i st. f. Jesu Himmelske Fader. Den judiska uppfattningen av religionen väcker avsmak för religionen själv. Inbilla sig att Gud är jude, hur beklämmande löjligt! Judens ståndpunkt till sin religion är: må mänskligheten förgås hellre än min troslära! Tron hos honom har alltid underkuvat förnuftet och segrat över rättvisan. Den inre övertygelsen i förnuftet som begriper, eller samvetet som gillar, är endast en obehövlig tillsats. Det är en religion för andliga slavar.

Vi måste därför hålla oss fast vid den rena kristendomen, emedan den är förebildlig till en god och ädel utveckling i andlig fullkomning. Jesu lära står i full harmoni med vårt förnuft och samvete som vår Himmelske Fader nedlagt i vårt medvetande. Detta kunna vi konstatera därigenom att människan städse har anat en högre makts förnuftsenliga ordning, vars organ, medel och förkämpe hon känner sig manad att vara, såvida hon ej vill förneka att hon äger något förnuft och samvete alls. Skola vi utesluta dessa båda organ ur vårt medvetande, då kunna vi lika gärna först som sist anse dårhuset såsom vår rätta hemvist.

Förnya prenumerationen!

Den 18 Januari

Ministären Lindmans debut.

1929 års riksdag har sammanträtt. Trontal liksom statsverksproposition ge uttryck åt en optimistisk uppfattning av det allmänna läget samt utsikterna för den närmaste framtiden. Den framlagda budgeten har också av ledande borgerliga partiorgan fått ett högst sympatiskt mottagande med vitsord sådana som "en populär budget", "skattebetalarnas budget", "önskebudget" etc. i samma stil. Som något starkt grepp på det statsekonomiska problemet såsom den på högerhåll betecknats är den dock ingalunda. Hr Lindmans regering tillkom i ett utvecklingsskede, kännetecknat av en uppgående konjunktur, omvittnad genom avsevärda höjningar i de av riksräkenskapsverket beräknade inkomstsiffrorna för budgetåret, varigenom möjliggjorts att nu bjuda allmänheten "glädjande nyheter" om lättnader i de allmänna pålagorna. Glädjeintrycket härav förtages dock i hög grad av det faktum, att budgeten räknar med en fortsatt statsskuldsättning, för året upptagen till 8,4 milj. kr., liksom därav, att någon verklig plan för den svenska statsekonomiens ordnande samt riksfinansernas återupprättande ur deras iråkade förfall däri fullkomligt saknas.

Trots detta skall villigt erkännas, att regeringen med sitt budgetförslag rör sig på ett väsentligt fastare plan än sina närmaste föregångare. Ministären Lindman förefaller dock att väl mycket ha friat till folkgunsten med sina generösa gester om skattelättnader etc., under fullföljande av den gamla metoden att skriva växlar på framtiden. Ur internationalisk synpunkt är tillvägagångssättet givetvis så mycket naturligare som ju där räknas med etablerandet i en nära framtid av en ny världs ordning i rationaliseringens tecken. Inkomstskattens sänkande från 150 till 140, sockerskattens slopande, lastpenningars bortagande, nedsättandet av godstaxorna vid S. J. m. m. representerar visserligen en statlig inkomstminskning på omkring 25 milj. kr., som ej endast tillmötesgår de populära anspråken på lättnader i pålagor, utan även äro att anse såsom i viss grad produktionsfrämjande åtgärder. Trots denna starka reduktion å inkomstsidan beräknas de verkliga inkomsterna med 40,7 milj. kr. överstiga inkomsterna i den senaste riksstaten. Medan i 1928—1929 års riksstat budgetens slutsumma uppgick till *744,7 milj. kr.*, varav verkliga utgifter 658,5 milj. kr., egentliga statsinkomster 560,2 milj. kr. samt inkomster av fonderna 115,5 milj. kr., är i årets riksstat budgetens totalsumma upptagen till *769,5 milj. kr.*, varav verkliga utgifter 693,1 milj. kr., egentliga statsinkomster 580,7 milj. kr. samt inkomster av fonderna 132,7 milj. kr. Av den verkliga utgiftsökningen, 22,6 milj. kr. falla 9,1 milj. kr. på åttonde huvudtiteln, ecklesiastikstaten, 4,9 milj. kr. på femte, socialstaten, samt 4,8 milj. kr. på fjärde huvudtiteln, försvarstaten. Rörande de proponerade höjda anslagen till ecklesiastik- och socialstaterna torde knappast några strider vara att förvänta i riksdagen, medan väl en energisk kampfront kan påräknas i fråga om den föreslagna ökningen av anslaget till försvaret, vilken dock endast avser höjandet av det nationella försvarsberedskapets effektivitet inom ramen av 1925 års riksdagsbeslut. Demokratiens höga väktare i Socialdemokraten, hr Arthur Engberg, blåser här redan gällt till strids. En annan punkt i statsverkspropositionen, kring vilken demokratien utlovar animerade strider, är den föreslagna höjningen av sockertullen från nuv. 10 öre till 13 öre pr kg., till den svenska sockerbetsodlingens upphjälpande. Här ställer hr Bonniers Dagens Nyheter i utsikt "en antiprotektionistisk kammarmajoritet".

Om alltså regeringens budgetförslag såtillvida glädjande skiljer sig från sina föregångare, att det i stort sett utmärker en mera positiv syfning samt avhåller sig från de under rådande regim så gott som obligatoriska attackerna på konstitutionen, måste likväl med beklagande konstateras, att i trontal och statsverksproposition så mycket saknas, som man haft rätt där vänta av en regering, vilken utger sig för svensk. I trontalet uttalas visserligen, att "vårt folk har hävdat sin obestridliga rätt, att utan intrång från främmande makt gestalta sitt inre liv efter sin nationella egenart och sin höga odlings krav" samt att denna tradition skall bevaras. För vår del kunna vi ej med den bästa vilja anse detta påstående äga grund i verkligheten, framför allt i betraktande av de hänsyn, som den svenska statsmakten i senare tid de facto visat den på samhällets omstörtning inriktade judevolutionära makten samt dennas för ändamålet speciellt nyttjade organ, bolsjevismen. Ingen aldrig så fager talekonst kan överskyla sanningen, att vårt folk av sina officiella styresmän på ett lättsinnigt sätt varit utlämnat åt det revolutionära Israel, som här tillåtits hålla sig med hemliga, beväpnade revolutionstrupper, avsedda att vid första lägliga tillfälle kastas över den i fullkomligaste okunnighet i dessa saker hållna svenska allmänheten. Världsrevolutionens regering i Moskva har såsom vi veta genom det gällande handelsavtalet medgivits undantagsrättigheter i vårt land, som måste betecknas såsom direkt antisvenska. Den har medgivits rätt att i Sveriges huvudstad etablera en revolutionär enklav, ett världsrevolutionens fridlysta område, där den svenska rättskipningen saknar befogenhet att träda in med sin fot. Revolutions-Israel har de facto av statsmakten tillerkänts frihet och rätt att ostört fullfölja sina planer på det svenska samhällets omstörtning i blod. Man hade på sina håll väntat, att den Lindmanska regeringen, som så vackert utgivit sig för nationell, äntligen skulle göra slut på det skandalösa tillståndet, detta så mycket mer som hr utrikesminister Trygger under "valrörelsen öppet deklarerat för en revision av det ingångna handelsavtalet. Men nej, icke ett ord i den riktningen förspörjes i talet från tronen. Där göres i stället gällande, att allt i berörda hänseende varit all right. Det skall otvivelaktigt ett visst mod till att med fakta för ögonen våga ett slikt påstående. Till några förhoppningar om ett inskridande från ministären Lindmans sida i syfte att befria vårt folk från den bolsjevikiska faran inbjuder trontalet visserligen ej. Regeringen har genom detsamma låtit tillkännage sin opportuna syn på frågan. Pliktskyldigast har den ägnat det nationella försvaret en viss uppmärksamhet, men icke en hårsmån längre än den haft de hjärtliga relationerna med de israelitiska kretsarna fullt skyddade.

En av de mest väsentliga bristerna i regeringens budskap till riksdagen är vidare frånvaron av en plan för den svenska rikshushållningen på grundval av hållbara national- och statsekonomiska principer. Värdet av de i budgetförslaget uppförda avbetalningarna å statsskulden är illusoriskt, då där laboreras med en reel ökning av skulden å 8,4 milj. kr. Tanken på den statliga suveräniteten hävdande på de finansiella och ekonomiska områdena ligger tydligen hrr Lindman och Wohlin lika fjärran som tidigare stats- och finansministrar. Jublet i kosmopolitpressen över de hugnesamma nyheterna om "skattelättnader", som regeringen 'bjudit svenska folket, verkar med förlov ansträngt. Vad äro väl dessa "glada budskap", som varje ny riksdag bjudas den svenska allmänheten, annat än gester, rätt och slätt medel att hålla stämningen uppe samt söka få folket att tro att allt är så utmärkt väl ställt med rikets finanser, att vända dess blickar bort från de centrala, allvarliga ekonomiska problemen! Vägen är så bekväm: medan man tar upp nya statslån av det judiska ockrarekapitalet, gör man imposanta gester mot folket, bjuder det "skattelindringar" etc., ställande de stora ekonomiska problemen på framtiden. Morgondagen och de efterkommande äro våra dagspolitiker uppenbart ur stånd att ägna en tanke eller omsorg. Dylika bisaker komma dem ej vid. Dock, även i politiken förlora de narkotiska medlen till slut sin verkan. Av en finansminister med hr Wohlins insikter hade kunnat förväntas att han, om han också ej redan varit färdig med framläggandet av en plan för den ådragna statsskuldens avveckling samt inaugurerandet av en ny national- och statsekonomisk politik, dock gett ifrån sig, visande på en god vilja att åstadkomma en ändring till det bättre. Men nej! Hr Wohlin föredrar att tiga, fortsätter i stället med den gamla dödkörda statsskuldsättningen. Systemet skall sorgfälligt upprätthållas, vår national- och statsekonomiska politik fullföljas efter samma planlöshetens linjer som hittills! Och även på andra områden spåras märken av samma "välsinnade" uppfattning hos hr finansministern. Så har han påpassligt ryckt in till de genom den Westmanska monopolkontrollkommitténs utredning komprometterade judisk-finansiella kretsarnas skydd genom att förmå regeringen att icke tillåta, att utredningen i år kommer på riksdagens bord, utan skall hr Wohlin själv låta verkställa en ny och naturligtvis för Höga Vederbörande fullt passande utredning, som ställer sakerna på "rätta planet". Utvägar och medel finnas alltid. Den som väntat sig ett initiativ från regeringens sida i syfte att låta de naturliga konsekvenserna av Monopolkontrollkommitténs sensationella utredning träda i verkställighet, kände icke politikern-statsmannen Wohlin. Hr Bonniers "liberala" Dagens Nyheter visste förvisso vad det gjorde, när det efter hr W:s fullgjorda mission i det urartade Bondeförbundet genast presenterade honom såsom högerns "blivande ledare" och "starke man" — en nominering som högerpartiet och dess intelligenta press naturligtvis ögonblickligt förtjust accepterade.

Ministären Lindmans framträdande inför årets riksdag kan alltså ur svensk-nationell synpunkt ingalunda betecknas såsom förtroende- eller hoppingivande. Debuten är snarare ägnad at inge skepticism rörande dess avsikter och förmåga att i den tid som är tillvarataga den svenska intressesynpunkten i vårt politiska liv. Det gäller för de nationella i landet att vara på sin vakt! Så mycket kan man redan nu se, att någon ministär i den nationella restaurationens tecken blir icke den Lindman-Wohlinska.

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

Casselsk protest mot statens "kolossala kapitalsamlande."

Israels förste nationalekonomiske auktoritet i detta land, professorn Gustav Cassel, framför i en ledande artikel, "Kapitalbudgeten", i det Bonnier-Järteska "ledande nationella kulturorganet" *Svenska Dagbladet* (h) sina sedvanliga nyårsbekymmer över statsmaktens okloka hushållning, att bara samla kapital samt oskäligt 'belasta' de stackars skattedragarna i stället för att resolut och med kraft beträda den enda väg, som kan föra oss till allmänt välstånd, nämligen statsskuldsättningens. Den oförskräckte professorn finner statsmaktens oförstånd på området upprörande, men mjuknar mot slutet av sin exposé upp, i det han ger uttryck för svenska folkets tacksamhet mot finansministern — mågen, "för att han rest ett så bestämt motstånd mot ännu längre gående anspråk på ett kapitalsamlande i statens hand." Jojo, man har det väl förspänt vid det kungliga rådsbordet! Den reela ökningen av statsskulden stannar visserligen vid den enligt Casselsk uppfattning löjligt lilla summan 8,4 milj. kr., men hoppet på bättre tider finnes ju alltid. När hr Wohlin blitt riktigt varm i kläderna och fått sin drömda "borgerliga" diktatur i ordning, bör det kunna bli gyllene tider för svenska folket. Professor Cassel skriver i sin nämnda artikel bl. a.:

Man ävlas att reservera vissa statsinkomster för en statlig kapitalbildning, med vilken man tror sig kunna främja landets ekonomiska utveckling. Man glömmer därvid, att ett förmögenhetssamlande i statens hand sker på bekostnad av skattdragarna och att man i själva verket skadar utvecklingen mera än gagnar den genom att onödigtvis ta ifrån skattdragarna medel, som de skulle kunna ha använt till förkovran av sin egen och därmed också av landets ekonomi. En betydande och ständigt växande del av rusdryckmedlen anses vara förbehållen en amortering av statsskulden, som i sin ordning är reserverad för det speciella ändamålet att avskriva den oräntabla delen av det i statens utlåningsfonder insatta kapitalet. För detta syfte måste den nya budgeten avstå ett belopp av icke mindre än 16,1 mill. kr. Det kan med skäl betvivlas att detta är en förnuftig finanspolitik ... Men man har icke varit nöjd med att belasta skattdragarna på detta sätt. Man har krävt att de under de närmaste åren skulle samla ihop ett kapital, vars avkastning skulle vara tillräcklig att täcka de nu bestående utlåningsfondernas räntebrist. Därmed har man ju i själva verket för all framtid fastlåst en misshushållning, som på sin höjd borde kunna tålas såsom en övergående företeelse. I konsekvens härmed har man också belastat skattdragarna med stora bidrag till utlåningsfondernas fortsatta kapitalökning i syfte att även den förutsedda räntebristen på den nya utlåningen för all framtid skulle vara täckt. Detta är icke blott att ställa alldeles orimliga anspråk på skattdragarna, utan det innebär också en högst betänklig uppmuntran till ett fortsatt ödslande med statens medel.

Till fonden för statsskuldens amortering skulle för nästa budgetår gå, utom rusdrycksmedlens bidrag av 16,1 mill. kr. malmpengar till ett belopp av 1,8 mill. kr. Härtill kommer den reguljära amorteringen av statsskulden med något över 8 mill. kr. Resultatet är att budgeten för avbetalning av statsskulden upptar icke mindre än 26,1 mill. kr. Men det är icke nog härmed. Skattdragarna belastas ytterligare med ett bidrag av 15,7 mill. kr. för andra utgifter för kapitalökning. Häri ingår bl. a. en fullkomligt onödig ökning av rusdrycksmedelsfonden med 5 mill. kr. Inalles få skattdragarna till utgifterna för kapitalökning bidraga med icke mindre än 41,8 mill. kr. Härtill kommer emellertid ytterligare en fondbildning, som tydligen är avsedd att äga rum med riksbanksmedel. Riksbankens vinst för 1928 utgör nämligen 19,3 mill. kr., men statsverkspropositionen upptar andelen i riksbankens vinst endast till 17 mill. kr. Riksbanken ämnar alltså behålla något över 2 mill. kr. Huruvida dessa äro avsedda att användas till en ytterligare ökning av fonden för avbetalningslån eller för annat ändamål, återstår att se. I varje fall kommer statens totala kapitalbildning på skattdragarnas bekostnad att härmed bringas upp till det kolossala beloppet av 44 mill. kr.

För den som betraktar statsfinanserna såsom en privat affär, kan denna förmögenhetsökning väl te sig såsom ett tecken på synnerlig omtänksamhet. Ser man åter på statsfinanserna såsom en del av hela folkhushållningen, så måste omdömet säkerligen utfalla mycket olika. Det är högst tvivelaktigt, om staten genom sin förmögenhetsökning bidrager till en ökning av folkhushållningens förmögenhet, och det är ganska säkert, att det produktionsfrämjande syfte man på vissa håll tror sig tjäna genom denna väldiga kapitalanhopning i statens hand vida bättre skulle tillgodoses genom en skattelindring, som gåve de skattdragande större utrymme för sitt produktionsfrämjande arbete. Den nu föreliggande budgetens kapitalanspråk äro i stor utsträckning endast ett uttryck för tidigare riksdagsbeslut, och man får vara finansministern tacksam för att han rest ett bestämt motstånd mot ännu längre gående anspråk på ett kapitalsamlande i statens hand. Men man måste förvänta att kraftiga åtgärder vidtagas för att för kommande år väsentligen tränga dessa anspråk tillbaka.

Den judisk-nationalekonomiska statsvisdomen har talat till de svenska gojim. Det är gamla välkända toner, som otaliga gånger förut klingat emot dem i det "ledande nationella kulturorganet". Åter en gång få vi veta, att grunden till de nuvarande missförhållandena i det svenska samhället framför allt ligger i vårt olycksaliga statliga kapitalsamlande, men den "världsberömde" professorn vågar att se förhoppningsfullt på framtiden, ty såsom han uttryckligen låter oss förstå är finansministern-mågen besjälad av den rätta andan och har redan nu gjort sin synnerligen kraftiga insats till förhindrande av ett ännu värre kapitalsamlande, än det som kommit till uttryck i statsverkspropositionen: "De själlösa" böra alltså vara vid gott hopp!

Vi förstå så innerligt väl hr Cassels stora bedrövelse över "det kolossala kapitalsamlandet i statens hand". Men kunde det icke vara på tiden att vår "världsberömde" nationalekonom upphörde med att blanda samman sina originella privata synpunkter med statens eller svenska folkets — "de stackars skattedragarnas"? Ty vi kunna försäkra "världens främsta nationalekonom" om, att detta folk, när allt kommer omkring, icke är tillräckligt själlöst för att acceptera den underbara "nationalekonomiska" teorien, att vägen till välstånd går fram genom skuldsättning. Hr Cassels försök att vilja hävda, att statens d. v. s. den folkliga gemenskapens affärer böra skötas efter diametralt motsatta principer mot de privatas, faller på sin egen orimlighet, sett ur svensk synpunkt, om de ock naturligtvis gå förträffligt ihop med den gudomliga israelitiska synen på frågan. Hans åskådning belyses kanske allra mest av hans geniala metod att karaktärisera ett mera måttfullt fortskridande å statsskuldsättningens väg såsom "ett kolossalt kapitalsamlande", till stor skada för "de stackars skattebetalarna", medan det allmänna folkliga välståndet skulle möta dem på den "icke-räddhågade" d. v. s. hejdlösa statsskuldsättningens väg.

Det kunde sannerligen vara på tiden att svenska folket började tala allvarsord till sina ekonomiska herrar läromästare i huvudstaden samt låta dem höra vad man tänker i dessa stycken i de kretsar av vårt folk, som ej önska räknas till "de själlösa".

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten

Enkelrum från Kr. 5: —
Dubbelrum från Kr. 10: —
Intim matsal, läse- och frisörsalong

Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Partiledarnas roll i söndringspolitiken.

Nya Dagligt Allehanda (h) är besjälad av en varm förtröstan till den nya regeringens möjligheter att kunna verka till fromma för land och folk. Starten har enligt tidningen varit glänsande. Man mäter efter olika måttstockar här i världen, vad den ene finner gott, finner den andre klent o. s. v. Emellertid varnar tidningen för tendenserna i vår tid hos partiledare och politiska toppfigurer att vilja strida endast för stridens skull:

Parlamentarismens svårigheter äro desamma som förut. Men detta beror mera på människorna än på systemet. Partipolitiken i detta som i andra länder är en levande bekräftelse härpå. Ute hos folket, bland de stora massorna, skifta snabbt stämningar, strömningar och intressen. Väl sätter kampen för tillvaron sin prägel även på uppfattningen av politiska och sociala frågor; väl är det så, att vad som ger den ene anledning till bekymmer ofta för den andre är en glädjekälla. Men den härav följande indelningen av människorna känner inga absoluta gränser, och flertalet önskar ej strid för stridens skull. Endast i topparna, i spetsen för de partipolitiska formationerna, handlas och resoneras annorlunda. Där förvandlas brytningen mellan olika intressen och åskådningar alltför ofta till:

(Forts. å sid. 5.)

Prenumerera på NATIONEN!

I det heliga kamptecknet.

"Det heliga Israels" världserövrarekamp har i alla tider förts i *dels* de yttre och *dels* de inre krigens tecken. Genom de yttre krigen främjades den åstundade anarkien, i vars tecken den allmänna folkfrälsningen genom "Guds utvalda" en gång skulle ske, varjämte genom desamma kraftiga avtappningar av gojimfolkens nationella livskraft skett samt dessa efterhand bragts i ett alltmer tryckande gäldberoende under "kapitalets herrar" d. v. s. den internationella judiska storfinansen. Ty såsom Napoleon I yttrade: "till att föra krig fordras pengar, pengar och åter pengar". Och varifrån väl taga de nödiga pengarna till de stora krigen om ej från "kapitalets herrar"?

Medan de yttre krigen sålunda fått tjäna den universella disharmonien har inom folken "frälsningen" på allt sätt befordrats genom organiserandet av massornas revoltering mot sina bestående "orättvisa" och "folkfientliga" nationella regimer. Det gällde blott, så lydde parollen, att bringa dessa på fall samt låta "folket självt" ta hand om styret, och allmänt välstånd, allmän lycka och frid skulle strax inställa sig som ett brev på posten. Oerhörda apparater sattes i gång med hjälp av de judiska kassakistorna. I alla länder organiserades massorna, "det arbetande folket" (till skillnad från "drönarna"-överklassen), i väldiga stridsformationer, vilka i frihetens, jämlikhetens och broderskapets namn kommenderades upp till nationalstaternas omstörtning. Den organiserade massan översvämmades av med judiskt guld utrustade förkunnare av de nya "folkbefriande" lärorna, vilka frikostigt lovade "de undanskymda" i samhället all lycka och välsignelse, guld och gröna skogar, bara de ville följa dem på de underbara vägar, som skisserades upp. Det nya ordets förkunnare tappade dock aldrig koncepten därför att de många sköna löftenas infrielse uteblev. Man blott manade till "fortsatt kamp", "erövringens fullbordande" samt förde fram nya och åter nya "reformförslag" och program, kring vilka arbetarnas intresse samlades, så att aldrig tid gavs att vidare reflektera över besvikelserna. Det gällde att städse hålla "de proletära" stridsformationernas blickar riktade *framåt* och så litet som möjligt bakåt, för att ej i onödan väcka självreflektionens ande.

Hrr Engberg, Hansson, Möller, Sandler och Kilbom m. fl. illustra företrädare för "den nya läran" föreställa sig ju möjligen att de äro bland de första förkunnarna av densamma, höra till de s. k. pioniärerna. Men vi kunna försäkra dem, att de i så fall leva i en villfarelse. De samma folkfrälsande idéer, de med sådan entusiasm gått in för, praktiserades med all kraft av de "heliga" ökenvandrarna redan under deras tidigaste stora erövringståg för årtusenden sedan nere i Medelhavsländerna, när det gällde att få därvarande folk att avskudda sig oken under sina nationella "förtryckare". Taktiken var densamma då som nu. Den beröres visserligen ej mera i detalj i Gamla Testamentet men framskymtar i alla fall där tydligt nog. Den som skriver dessa rader hade vid ett besök i Norra Afrika för 15 år sedan tillfälle att få faktum bekräftat av invånarna på platsen. Vi frågade, om man också i de länderna hade socialismen, men möttes vid besvarandet av vår fråga med leenden, som vi då ej fullt förstodo samt yttranden i den stilen: "De där lärorna praktiserade judarna här nere redan för årtusenden sedan, de äro för oss ingenting nytt, judarna torde här få taga sig i akt, de äro redan hårt ansatta av befolkningen, som av gammalt närer hat emot dem." Alltemellanåt får man läsa meddelanden i tidningarna av det lågande hatet mot judarna från arabernas i Palestina sida. Man tar säkert ej fel, om man utgår ifrån, att detta den arabiska befolkningens outsläckliga hat mot det "heliga" folket har sin grund i liknande erfarenheter från äldsta tider som de här berörda från Nordafrika. Våra svenska utläggare av den nya läran må alltså icke yvas över sitt pioniärskap. "Idéerna" hava förvisso tusenårig hävd, äro alls icke någon genialisk upptäckt av dem, de praktiserades av "Guds egendomsfolk" med all kraft redan i dess storhets begynnelse långt före vår nuvarande tideräknings början.

Mussolini håller tummen på ögat på börsherrarna!

Enligt ett Rommeddelande till Bonniers D. N. har det väckt ett kolossalt uppseende i italienska börskretsar, att fyra personer häktats, anklagade för att ha utspritt oroande rykten. Det är ju någonting oerhört, ett sådant intrång på friheten!

Det skulle bl. a. röra sig om en italiensk advokat, som häktats emedan han gett uttryck åt den uppfattningen att kursen på statsobligationer komme att ytterligare sjunka samt vidare om börsmäklare, som gett spridning åt ett falskt rykte och därigenom fått kunder att avstå från aktieköp. Häktandet av en tredje person, en privatman, motiverades med att han kritiserat Stefanidementien och betecknat den som rätt och slätt ett försök att lugna en av vissa börsrykten framkallad nervositet. Den fjärde häktade är en förutvarande tjänsteman i den statliga valutakontrollen, och hans brott, skriver Bonnierbladets Romkorrespondent, består i att han betecknat återhämtningen för statsobligationerna såsom övergående. Utom dessa fyra arresterades ytterligare sex börsbesökare, vilka även uttalat sig pessimistiskt om situationen på börsen, men blevo åter frigivna efter att erhållit en varning.

"Svenska folkets tidning."

De goda stockholmarna uppfriskades vid årsskiftet med ovanstående prydliga bild, som i jätteformat skådade emot dem varhelst de vände sina blickar mot plank och liknande förnämliga annonsplatser i huvudstaden. Först greps man av överraskning över att hr Bonniers eget ledande "liberala" liv- och husorgan Dagens Nyheter, som hittills så vackert hållit på de "små" och "förtryckta" i samhället och som alltid hävdat, att det är dessa som utgöra det verkliga folket och aldrig försummat att energiskt understryka den gamla stånds- och intresserepresentationens antikverade och antifolkliga, reaktionära karaktär — att detta demokratiens eget språkrör par préférence på ett sådant sätt skulle gå in för en illustrering av Sveriges folk av i dag såsom en ensidigt betonad samling flegmatiska, välmående "sanna" riddersbröder, (prydda med frimurareordens högsta grad), präster, borgare och bondepatroner. Vad sade månne "vännerna" på den vänstra kanten om en sådan presentation av det svenska folket? Det kunde ju så när förefalla en smula utmanande.

Men ack, så kommo vi ihåg: det var prenumerationsskifte. Det gällde att animera den mera burgna delen av gojimpubliken för stöd åt Bonniers D. N. i form av prenumeration, annonser m. m. och så fick man ju kosta på sig litet gester — hr Kilbom förlåter nog! — och visa sin välvilligt borgerliga uppfattning av svenska folket såsom ett högst välmående och solitt släkte. Vårt godmodiga svenska folk vet nu alltså, att Bonniers D. N. är "svenska folkets" i gammalsvensk bemärkelse "eget" organ, och må naturligtvis inrätta sig därefter, när det gäller valet av tidning för prenumeration, annonsering etc.!

Spelöppningen på Helgeandsholmen,

Sedd genom Bonnierska glasögon.

Ur regerande huset Bonniers eget livorgan Dagens Nyheter återgiva vi ovanstående utsökta teckning, åskådliggörande Herrarnas i Israel uppfattning av det under deras höga hägn nu åter inledda folkrepresentativa spelet å Helgeandsholmen. Visserligen försummar man aldrig att till det allra yttersta förfäkta sin intressesak under själva gyckelspelet, men demokratien, sådan vederbörande givit oss den, har nu en gång fullgjort sitt höga värv, dess tid är ute!

Därför är det som Sveriges folk nu genom "populariserande" skildringar i denna genre i sin egen välfärds intresse måste läras inse, att det hela är ett enda stort spektakel, som det snarast bör söka göra sig kvitt. Den som är kallad att upptaga manteln efter den "uttjänta" parlamentarismen är som vi veta den folkfrälsande judebolsjevismen, antingen det nu skall ske genom direkt övergående till den "proletära" diktaturen eller mera gradvis via "borgerliga" sådana.

Det judiska deltagandet för nästan.

De känslor av deltagande Israels barn besjälas av vis à vis icke-judarna torde visserligen vara tillräckligt kända för att närmare behöva belysas. De bägge stora "folkfrälsande" akterna från senaste årtiondena, världskriget och bolsjevikrevolutionen i Ryssland, hava ju vittnat nog så vältaligt därom. På sina håll lever man emellertid alltfortfarande i en rörande okunnighet angående den reela valören av deras översvallande känslor för gojim. *Talmud* lämnar tämligen klara besked i saken. I fråga om judens deltagande för icke-juden föreskrives där bl. a.:

"När en kristen dräng eller piga, anställd hos en jude, dör, är det förbjudet att visa deltagande."

Denna bestämmelse är ju med Vederbörandes tiderna igenom bedrivna "heliga" kamp för alla de "otrogna" folkens utrotande under Davidsstjärnans fälttecken, medels svärd och eld, tillräckligt omvittnad, vilken kamp för dagen som vi veta framför allt bäres upp av bolsjevismen.

Anti-antisemitism i Soc.-Dem.

Hr Engbergs Soc.-Dem. förfasar sig i en artikel, "En liten jude", över den antisemitism, som inte ens skyr att gå löst mot Israels små snälla barn i skolan. I artikeln skildras, hurusom en liten rar judegosse varit utsatt för den mest tarvliga förföljelse från sina gojimkamraters sida. Vi tvivla dock på, att det relaterade fallet passerat i en svensk skola, men förmodligen har det judemarxistiska bladet ansett den passlig för sina läsare i just detta ögonblick, till befordrande av sympatierna bland arbetarna för de alltid så missförstådda och orättvist föraktade och förföljda hebréerna, samt uppväckande av proletärernas medlidsamhet och ömma känslor för sin "välvilliga" beskyddare.

"På sista bänken i skolsalen satt en pojke, vars melankoliska ögon undveko att möta kamraternas spydiga blickar", skriver förf. i Soc.-Dem. "Han verkade övergiven och förtvivlad och han hade ej heller någon vidare orsak att vara glad, ty nu vände en av pojkarna på bänken framför honom sig om och satte en stor bläckplump på det fullskrivna bladet i hans skrivbok. Den ensamme teg, och läraren hade ingenting sett. Det ringde i klockan. Pojkarna voro ej sena att hörsamma kallelsen. Det blev ett obeskrivligt larm, alla ville de ut på en gång och i dörrarna blev trängseln rent av livsfarlig... Den lille enslingen, som var jude och hette Isaak tryckte sig skälvande intill muren. Han tordes ej gå ut. Sex av hans kamrater, som liksom han bodde ute i staden, hade ännu ej lämnat skolgården. De stodo kvar vid stora porten, som om de väntade på någon. Och denna någon var alltid han själv. Glåporden och slagen skulle snart hagla ner på honom, det visste han alltför väl. Vad hade han då gjort sina kamrater varför skulle de överösa honom med förakt och förolämpningar och varför skulle föräldrarna tvinga honom att dagligen återvända till denna pinoanstalt? Nu hade den största av pojkarna fått syn på den lilla klena stackarn och skarpt och befallande kom det från hans läppar: 'Hörru, ditt judeyngel, kila hem till din mamma, men kvickt skall de gå, annars så...'

Han ville så gärna komma hem, ödmjuk som en hund smög han sig förbi sina starka kamrater. Knappt hade han börjat springa, förrän han hörde trampande fötter bakom sig. Han sprang, så att hjärtat hoppade i bröstet på honom, gator, hus och butiker dansade om vartannat. Folk, som han rusade förbi, hann aldrig se hans av ångest förvridna drag, de tyckte det såg roligt ut och sade leende: 'Ja, se pojkar, dom är det då ruter uti.' Men snart var det slut med Isaaks krafter, en skugga dök upp bakom honom, någon satte krokben för honom och där låg han sprattlande på marken. Alla föllo de över honom, ögonen lyste på dem, de röda tungspetsarna syntes mellan de halvöppna läpparna. Med välbehag läto de nävarna falla ner på hans värkande kropp och på hans klagande frågor svarade blott: Du ska' ha smörj, ordentligt med smörj, för att ni judar ha dödat Kristus.

Efter middagen, sedan Isaak läst sina läxor, såg han på föräldrarnas goda och vänliga ansikten. Kunde det vara möjligt att de voro dåliga människor? Slutligen tog han mod till sig och frågade sakta: 'Säg pappa, varför dödade vi judar Kristus?'

'Men, kära Isaak, du blir ju allt mera idiotisk för var dag som går. Ta och lägg honom, mamma, så att han får sova ut.' Och ömt och varligt förde modern honom till sängkammaren. Undergivet följde han med. Han begrep ingenting. Men att han skulle få ett ordentligt kök stryk i morgon igen, det visste han."

Tricset att uppväcka gojims medlidsamhet för de "stackars" judarna är ett gammalt sådant och ett av de förnämsta medlen i israeliternas kamp mot den antisemitismen, som intet annat åsyftar och vill än hävdandet av folkens rätt och frihet att leva och utvecklas utan intrång av det revolutionsälskande Judafolket. Den dag detta senare upphör med sina djävulska mordplaner mot alla andra folk samt tillerkänner dem rätten till liv, skall ingen antisemitism längre behöva finnas till och hr Engberg icke behöva taga sina spalter i anspråk för propaganda till uppväckande av medlidsamma känslor mot de "förtryckta" judarna. Att dessa på alla sätt utplundra landets egna invånare samt efter plan och system förbereda svenska folkets förgörelse i bolsjevism (däribland ock arbetarna), det finner tydligen hr Engberg, att döma av hela hans uppträdande och sätt att behandla saken icke förtjänt av att med ett ord beröras i hans tidning, vars verksamhet hittills i all huvudsak varit inriktad på att tillvaratyga, icke de svenska arbetarnas, utan hans "vänner"-beskyddares inom Israel, de "stackars" inkräktarnas intressen.

Egendomsfolkets nationalekonomiske världsmästare

professor Gustaf Cassel uppbyggde enligt god tradition i samband med riksdagens öppnande och statsverkspropositionens avlämnande svenska folket med en ekonomisk predikan i det Bonnier-Järteska "ledande nationella kulturorganet" Sv. D., vari han gav uttryck för sina sedvanliga allvarliga bekymmer över den svenska statsmaktens ur national- och statsekonomisk synpunkt olyckliga återhållsamhet i fråga om fullföljandet av den statsskuldsättningens väg, som skall föra vårt folk till (det israelitiska) Paradiset. För hr Cassel och hans vänner ter sig, så som man väl kan förstå, det nuvarande tempot i statsskuldsättningen alltför eländigt. Medan man under krisåren, då praktiskt taget varje kontroll saknades, hade glädjen kunna notera årliga ökningar å hundratalet miljoner av statsskulden till Finans-Juda, rör det sig nu om något futtigt tiotal miljoner per år. För de storbanker, som sköta om statslånens "uppläggning", innebär ju redan denna olycksaliga nedgång i tempot en högst respektabel ordinarie vinstförlust, som väl statsmakten rätteligen borde hålla dem skadeslösa för, eller hur, hr professor Cassel? För att nu inte tala om det olyckliga, hämmande inflytande, denna "räddhågade" statsekonomiska politik utövar å de allmänna välfärdssträvandena i världen, de där ju syfta till upprättandet av ett "mera rationellt" och paradisiskt tillstånd på denna jord.

Tysk fredsdelegat i Versailles.

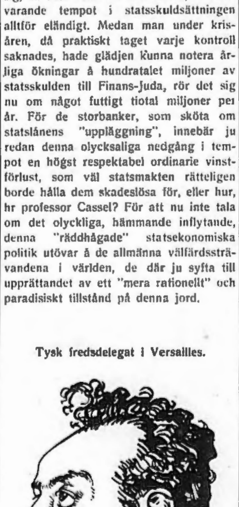

Vi återge här bilden av en av den tyska fredsdelegationens i Versailles mest verksamma medlemmar, juden Max Cahen, som skall ha spelat en mycket betydande roll vid genomdrivandet av "underkastelsefredens" godkännande från tysk sida.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Spritsmugglaren F. H. Nilsson från Österlöv i Skåne, vilken varit inblandad i de senaste sprithistorierna från Göteborg, dömdes på måndagen av Halmstads rådhusrätt till 4 månaders fängelse samt ålades att ersätta statsverket för den insmugglade spriten med 2,601 kr. 50 öre och erlägga 1,075 kr. i böter. Hans kumpan, K. B. Hansson, som köpt ett parti sprit för 2,000 kr., vilket avhämtats i bil från ett badhus i Halmstad, där det varit dolt, uteblev och ålades att personligen inställa sig inför rätten den 7 februari.

Bucharins saga all.

Enligt meddelanden från Moskva är Bucharins saga som kominterns ledare nu all. Han skall ha fått en längre permission för en resa till södra Ryssland, där han under välvillig övervakning av tjekaagenter skall "rekreera sig" under minst fyra månader. Under tiden komma kominterns angelägenheter att skötas av en tremannakommission, bestående av Stalin, Molotov och Schmeral. Även ledaren av den röda fackföreningsinternationalen, Losovski, lämnar sin post på den grund, att han befunnits vara icke tillräckligt "revolutionär".

Från Sovjetparadiset.

Sovjetregeringens nyligen fattade beslut om minskning av brödransonen i armén skall ha framkallat en storm av protester bland soldaterna. Missnöjet är desto större, som man fått veta, att tjekatrupperna komma att få behålla sina gamla ransoner. Revolutionära krigsrådet har skyndat att protestera mot åtgärden, medan de högre befälspersonerna i Moskva vid en särskild konferens antagit en resolution, i vilken säges, att denna åtgärd skulle kunna medföra mycket ödesdigra följder för regeringen och att det därför vore nödvändigt att vidtaga alla möjliga åtgärder för att skaffa brödreserver för trupperna.

En svensk missionär, som i många år verkat bland de ryska flyktingarna i Tyskland, berättar, att spioneriet där numera kommit så långt, att ingen längre går säker. Alla spionera på alla. T. o. m. skolbarnen dragas in i det demoraliserande spioneriet.

I en familj hände det t. ex. att sonen rätt som det var började uppträda på ett mycket underligt sätt. Han vågade inte längre se föräldrarna i ögonen, verkade alltid skygg och höll sig för det mesta undan så mycket som möjligt, i stället för att förr ha varit glad och meddelsam. Föräldrarna blevo naturligtvis förtvivlade, och försökte på allt sätt få honom att fatta sitt hjärta och berätta, vad det var, som hänt. Till slut brast gossen en dag när modern enträget bad honom att anförtro sig till henne, i gråt och bad henne, att inte fråga honom om något. Modern blev naturligtvis förskräckt och ännu ivrigare att få veta, vad det var för hemlighet han gick och bar på, och han berättade då, medan han skakade av gråt, att han liksom alla hans kamrater hade order att *spionera på sina föräldrar* och sedan avlägga rapport till läraren. Vilken verkan detta påtvingade uppträdande mot föräldrarna skulle ha på barnasinnet, är inte svårt att förstå.

Barnen ha det för övrigt fruktansvärt ställt. Stora horder av föräldralösa barn ströva förvildade omkring. Man har inrättat barnhem, men dessa skötas inte. En änka, som var lärarinna hade en son, vilken hon själv kunde och ville försörja. En dag togs han emellertid brutalt ifrån henne och sattes i ett av Sovjets "uppfostringshem" i närheten av Moskva. Modern fick besöka honom en gång om året, men hon märkte snart, att han inte längre var den gosse, hon lämnat ifrån sig. "Uppfostran" hade satt spår i det lättledda barnasinnet. Han hade inte längre någon aktning för hemmet, svor och uppträdde även i övrigt rått och ohyvsat. Hur detta skulle kännas för en mor, är lätt att begripa. Undervisningen hade naturligtvis varit strängt kommunistisk. Att inplanta förakt för religionen hos de små hörde till de viktigaste punkterna. "En kall och ruskig kväll under vintern knackade det, berättade modern, på min dörr i Moskva. Det var min son, som frusen, trött och halvklädd stod därutanför. När jag släppt in honom, och han fått lugna sig litet och äta sig mätt, berättade han att "hemmet" plötsligt blivit upplöst, emedan man inte längre hade några medel att hålla det uppe med. Barnen lämnades då vind för våg och fingo gå vart de behagade. Gossen strövade länge omkring i Moskvas omgivningar, svalt och frös, tills han slutligen lyckades leta sig fram till mig".

Sådant är det släkte, på vilket "idealstaten" skall byggas upp.

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Gör ett besök på
"Grytan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och välllagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 59.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cason Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Läget på spannmålsmarkanden har åter varit föremål för en grundlig överläggning mellan politiska byrån och folkkommissarierådet. Mikojan meddelade härvid, att enligt de uppgifter han erhållit tillräckligt med spannmål finnes hos bönderna. Det är endast kulaki (rika bönder), som gömma spannmålen för att bereda sovjetmakten svårigheter. Efter en längre diskussion beslöts att återigen tillgripa 'extraordinära åtgärder" för att utpressa spannmål från bönderna. Men denna gång ämnar man först försöka vinna de fattiga bönderna (lantarbetarna) på sin sida, vilket skall ske genom utfärdandet av ett dekret, som efterskänker alla skulder till staten, för vilka de fattiga bönderna häfta.

•

Sovjetryska finanskommissariatets officiella organ har haft en representant ute i de av livsmedelsbrist värst hemsökta guvernementen. Representanten, som ju knappast kan misstänkas för att avsiktligt färga sina intryck pessimistiskt, meddelar åtskilligt av intresse. Han omtalar, att salutorgen "äro fattiga, förvånande fattiga". Till livsmedelsvarubristen bidrager mycket att de nödvändigaste varorna försäljas "på kort" d. v. s. endast mot uppvisande av medlemsböcker, som utlämnas av koopertiverna.

Frågan om livsmedelsbristen i det gamla Petersburgska guvernementet behandlades vid ett plenarmöte av samtliga kooperativa sektioner inom området för några dagar sedan. Härvid beslöts att ytterligare skärpa kontrollen över brödförsäljningen i de kooperativa butikerna. Medlemmarna komma efter detta att förses med "olika färgade talonger" beroende på deras familjeförhållanden samt ställning inom bolsjevikrepubliken. Vidare beslöts att billigt bröd skall säljas endast till arbetare och funktionärer. Mötet fattade slutligen beslut om fortsatt undertryckande av den privata handeln med livsmedel för vilken särskilt bönderna förföljas och straffas. Sålunda ha i Ukraina nyligen avrättats elva bönder, vilka delat med sig av sina livsmedel direkt åt sina nödlidande grannar, i stället för att lämna varorna till kooperationen, för inbördes fördelning mellan dess funktionärer.

•

Flerstädes ha arbetarna anordnat demonstrationer, vid vilka burits plakat med inskrifter sådana som: "Bröd åt arbetarna utan köer!" "När skall Mikojan vakna?" etc. Tidningen Rabotjaia Gazeta yttrar, att det är en skam, att arbetarna efter 11 års bolsjevikstyrelse timtals måste stå i kö för att få bröd. Från Bogorodsk skrives att köerna utanför brödbutikerna antagit sådana dimensioner, att det ofta tar en hel dag, innan man kommer fram. Samma förhållande omtalar tidningen från Donkolgruvområdet. Tidningen är upprörd över att ingenting göres för att förbättra läget, som nu är precis detsamma som under krigskommunismens tider.

•

Kalinin, som enligt författningen betraktas som Sovjetrysslands president, skall enligt vad meddelas från Moskva för några dagar sedan ha nedhyssjats samt ha hotats till livet av arbetarna vid ett möte i Podolsk, en stad i närheten av Moskva. Knappt hade han kommit upp i talarstolen förrän frågor började hagla mot honom från alla närvarande. Man ville veta, varför det råder brist på livsmedel, varför hela det ekonomiska läget i landet försämras och icke, såsom utlovats, förbättras, varför de tyska och kinesiska arbetarna ha Stalins sympatier, medan de ryska behandlas som styvbarn. Man ville även veta, om Kalinin själv står och fryser i kön eller om hans hustru gör det i hans ställe, etc.

Kalinin var icke beredd på ett sådant mottagande, och det enda han kunde hitta på att svara var att mana till tålamod. Men då bröt stormen lös på allvar. Man sprang upp från sina platser, omringade talarstolen och skrek med hotande åtbörder, att arbetarnas tålamod blivit tillräckligt prövat nu i tio år. Kalinin försökte nu försvinna genom en bakdörr men hann icke och ökade härigenom endast massans raseri. — "Ynkrygg, förrädare, blodsugare!" haglade det över "presidenten".

Först sedan tjekatruppen utkallats, återställdes ordningen, och massan, som visade tecken att övergå till handgripligheter, lugnade sig. "Presidenten" eskorterades därpå till sitt tåg av beridna tjekatrupper.

•

Ladyn Drummond-Hay i Allehanda, som ju borde vara välunderrättad även rörande förhållandena i Sovjetryssland och alldeles särskilt vad judefrågan beträffar, eftersom hon genom äktenskap är förenad med ingen mindre än judiske generalsekreteraren i N. F., meddelar i en korrespondens, att den tilltagande antisemitismen f. n. bereder sovjetregeringen åtskilligt av bekymmer. Ladyn skriver således: Stalin är mycket oroad av den tilltagande antisemitiska stämningen inom den röda armén och flottan. Den berömda "polisbyrån", vilken praktiskt taget är "den styrande makten", gjorde den nyligen till föremål för ett särskilt möte. Stalin påstås hava uttalat sig till förmån för de mest drastiska åtgärder för att undertrycka de antisemitiska demonstrationerna, vare sig de förekomma i byarna eller i armén. Kalinin, ibland kallad "Sovjet-Rysslands president", satte sig emot dylika åtgärder. Han yrkade på att orsakerna till den förnyade agitationen mot judarna skulle undersökas. Dessa voro, sade han, missnöjet bland de ryska bönderna och de ryska soldaterna över att många judar hade givits platser på kontor, byråer, ämbetsverk och erhållit de högsta posterna inom armén. Kalinin förfäktar, att judarna borde beredas mera tillfälle att erhålla jord och de nödvändiga verktygen för att bearbeta den. Det skulle, förklara han, i tid taga bort denna inhemska oenighet."

Bolsjevikisk kulturbärare.

Vi skåda här en av bolsjevikjudemördaren Ernst Tollers ("Det kulturella Stockholms" förklarade gunstling) mest berömda medkämpar och kamrater i den revolutionära blodsorgien i Bajern, bolsjevikjuden Gustav Landauer, på sin tid "Volksbeauftragter" i "münchnerska rådsrepubliken".

Banan-Josephines fiasko fullständigt.

Det måste naturligtvis kännas som en hård besvikelse för kulturens höga bärare i huvudstaden, att deras egen avgudade Josephine, som vid sitt besök här blev föremål för så enastående ovationer med själva förre utrikesexcellensen i spetsen — att samma Josephine under senaste månaderna råkat ut för fiasko och motgångar litet varstans, blivit "förbjuden", "avhyssjad" etc. Saken kastar ju en obehaglig skugga på de "kulturella" damer och herrar, som i Stockholm svara för den goda svenska smaken.

Senast för några dagar sedan upplystes, att Josephine blivit förbjuden uppträda i Polen, och nu meddelas, att den person, direktör Scherer, som har finansierat en hel del teatrar i Berlin kommit i ekonomiska svårigheter samt måst inställa sina betalningar, och detta på grund av de förluster han gjort på Josephine Baker. Scherer hade infört ett system med billiga teaterbiljetter vid de teatrar, som stodo under hans maktområde, men på sista tiden har lyckan varit honom ohuld. Dödsstöten fick han genom engagerandet av Josephine Baker och hennes revyensemble, som blev ett totalt fiasko.

En tattares framfart.

Sverige artar sig till att bli ett av de nomaderande folken, judar, zigenare och tattare, alltmera uppskattat land. Svenska folket börjar kantänka vinna internationellt erkännande för sin utsökta "toleranс". I regel sköta sig hrr nomader så väl, att de ej låta ertappa sig på bar gärning, men ibland händer det, att en och annan råkar i konflikt med rättvisan.

Beträffande den nyligen för stöld och vållande av annans död häktade tattaren Olaus Angantyr Lindgren i Nora meddelas nu, att förnyad rannsakning hållits vid Örebro rådhusrätt. Den anklagade erkände ytterligare en rad stölder, bl. a. i samband med inbrott i Ölme, Hallsberg, Degerfors, Grängesberg, Sunnemo och Ängelsberg. I Sunnemo hade L. tillsammans med ett par andra personer förövat inbrott i Uddeholms brukskontor, varvid bytet enligt hans egen uppgift belöpte sig till 10,000 kr. Enligt vad brukskontoret meddelat, uppgick emellertid det stulna beloppet till ej mindre än 37,000 kr., utgörande avlöningsmedel. — Målet uppsköts till den 16 januari.

Pianinon
förstklassiga fabrikat säljas billigt.
Regeringsgatan 66
Rep. o. stämn. utf. - 28 års praktik.
Tel. Duvbo 1 32.
DAVID PETTERSSON

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. nr 2.)

Adazemov. — Armenisk K-D.-dumec i III duman.

Alekseenko, Mixail-Martovicz. — Född 1848. Universitetsprofessor i finansrätt. Vensteroktobrist i III duman.

Aminov, Adolf. — Född 1856 i Viborg och tillhörande en obskyr släkt som falskeligen utgivit sig härstamma från de Egyptiska faraonerna; urkundliga stamfadern Teodor Grigorievicz A. förrådde 1612 Ivangorod till de Svenske och gick som överlöpare i kunglig svensk sold). Denna Svenske-finskryske adelsman var först rysk och finsk officer med överstelöjtnants avsked, därefter rådman i Viborg 1902—03. Sistnämnda år avsatt och landsförvisad, vistades han 1903—05 i Stockholm, där han livnärde sig på en liten cigarrbutik. Återkommen till Viborg, blev han anställd i stadens trafikkontor. Han deltog i finska frihetskriget 1918 och fick översterang.

Aminov, Gustaf. — Tillhörande samma släkt som den föregående, föddes han i Kristianstad 1876, och var t. f. borgmästare i Kaskö, då han 1903 landsförvisades. Återkommen från America 1905, återupptog han sin verksamhet som jurist. Deltog som polismajor i finska frihetskriget och var 1918 chef för undervisningsväsendet rörande rödbanditerna. Liksom den föregående tillhör han Svenska folkpartiet och är endast ur kejs. rysk synpunkt att anse som revolutionär.

Aminov, Torsten. — Tillhörande samma släkt som de föregående, föddes han 1874 i Fredrikshamn. Efter några års officerstjänst var han anställd i en tobaksfabrik och senare som polismästare i Tammerfors, men avsattes 1911 på grund av ohörsamhet. Han blev därefter banktjänsteman. För sitt deltagande i finska frihetskriget utnämndes han till överstelöjtnant 1918 och var en kort tid t. f. kommendant för vita gardet. Han är nu bankdirektör i Viborg. Tillhör intet politiskt parti.

Anrep, Vasilij-Konstantinovicz. Tillhörande en transbaltisk släkt, föddes han 1852 och blev 1884 kirurgie professor i Xarkov samt senare kurator för xarkovska undervisningsdistriktet. I III duman var han oktobrist, men förlorade partiets förtroende genom sin opålitlighet.

Arosev. — Bolszevik. Han blev 1928 avsatt från sin post som ryskt sändebud i Kovno och åtalades inför bolszevikpartiets kontrollkommitté för sina högeroppositionella sympatier.

Audibert, Pierre. — Politisk direktör av "La Gazette du Franc". Häktad i Paris 1928 som medbrottsling i Hanau-svindeln.

Babiansky. — Polsk adelsman, godsägare och generallöjtnant, som i III duman representerade K-D-partiet.

Bacha Saku Verrat. — Upprorsmakare mot afganske kungen 1928. Han är son av en afgansk potentat och notorisk rövare. Han har kallat sig "kung av Kabul" och anlagt en praktfull uniform. Under belägringen av Jalalabad hade hövdingen ställt sig på kung Amanullas' sida för att erhålla vapen av arsenalen. Därpå vände han sig mot regeringstrupperna. Då han slutligen måste dra sig tillbaka till bergen, fångades hans bror och 7 andra rebell-ledare. Deras avskurna huvuden bars följande dag på bajonettspetsar genom staden.

Bankovskij, Ilja B. — Bandit från Beli-Ossem, Trojan. Dömd till hängning i Lovecz 1928.

Bayard, "Chevalier". — Född 1884 i Vexiö, där fadern var musikant, blev han efter studentexamen 1905 journalist. Sedan 1918 är han redaktör. Han titulerar sig falskeligen "chevalier". För spridande av för ryska kejsardömet skadliga notiser upptagen å Svarta listan.

Bochnakor, Chr. M. — Bandit från Beli-Ossem, Trojan. Dömd till hängning i Lovecz 1928.

Brox, Josef. — Kommunist, dömd i Zagreb 1928 till 5 års fängelse.

Bennigsen. — Tillhörande en niedersächs. Släkt med rysk graftitel, var denne kammarjunkare tjänsteman för särskilda uppdrag i Finland under Robrikov. Dumec av oktobristpartiet.

Björnram, Gustaf-Persson. — Född 1746 i Savolaks som son av mönsterskrivaren Per-Andersson B, vars far 1765 medels förfalskade dokument förskaffade sig inträde i Stockholms riddarhus på adliga ätten n:r 300. Björnrams namn och nummer. Efter studentexamen i Åbo 1768, var han en tid informator i hantverkaren Zethelius hus i Stockholm och därefter sergeant. Senare försörjde han sig med renskrivning. Genom frimurare kom han i förbindelse med de kungliga, som han lyckades bedraga med sina taskspelarkonster. Han blev hertig Karl's handsekreterare och fick protokollsekreteraretitel 1781 samt ett ämbete i frimurareorden och en årlig pension. (Exempel på B:s ockulta bedrägerier anföres i Biographiskt Lexicon, 1826.) Han gifte sig 1787 med en tullnärsdotter Forsman från Visby men rymde omedelbart efter vigseln med hennes bröllopsgåvor. Sedan han fallit i onåd vid hovet, levde han som en enstöring och dog i armod 1801 i Stockholm. Var på sin tid upptagen å ryska polisens svarta lista över farliga frimurare.

Block. — Varit gift med d:me Hanau, i vars 1928 uppdagade millionsvindel han var inblandad.

Bogdanov. — Ledamot av I allryska arbetar- och soldatrådet i Petrograd.

Bonnier. Karl Otto-Albertsson. — Född 1856 i Stokholm som son av en fattig invandrad judisk bokhandlare, vars far Gerhard Bonnier, född 1778 i Dresden av okända föräldrar, som språklärare inkommit till Köbenhavn. Bokförläggare i Stockholm. Uppförd å ryska svarta listan såsom spridare av tsarfientlig literatur. (Härtill kan läggas upplysningen att B. vid Brantings sida deltog i socialisternas första demonstrationståg i Stockholm.)

Bonnier, Ange Elisabeth Louis Antoine. — Son av Elisabeth Plantier och Antoine B. i Montpellier, vars farfar Antoine B. var klädeskrämare i samma ort. Född c. 1750, efterträdde han vid 22 års ålder sin far såsom "président en la Cour des comptes, aides et finances de Montpellier." Såsom chevalier et seigneur d'Alco gick han under namnet "président d'Alco". Redan 1773 blev han på grund av skandalöst uppförande "devoué à l'exécration publique et interdit de ses fonctions". Vid revolutionen valdes han till ledamot av legistativa församlignen och satt sedan i Conventionen, från vars tribun han agiterade för kungens avsättning. Bonnier chargerades 1797 med en diplomatisk mission till Lille, men visade sig såsom plenipotentiaire vara en medelmåtta vars brist på smidighet, ersattes med en "rudess vraiment républicaine". Han vara lika avskydd av både kamrater och motståndare, såväl i Lille som i Rastatt, dit han även samma år sändes. Vid avresan från sistnämnda kongress blev Bonnier överfallen och ihjälslagen av magyariska husarer, som fått order att sätta sig i besittning av hans diplomatiska dossier. Bonnier efterlämnade endast 2 döttrar, som voro familjens sista representanter, (enligt Chaix: "Dictionnaire des familles françaises", Evreux 1906). J. L. Lybeckers' uppgift i Salmonsens' Konversationslexikon 1915, att den svenska bokhandlarfamiljen "nedstammer fra statsmanden B. d'Arco" (sic!) är sålunda ett falsarium av den judisk-tysk-dansk-svenska uppviglarefamiljen, som i Sverige lyckats svinga sig upp till en ledande ställning inom kultur- och upplysningsväsendet.

(Forts. i nästa nr.)

Armén maktlös mot bolsjevikpropagandan.

Märkliga uttalanden av ledande militärpersoner.

Det av militärbefälhavaren på Gotland till försvarsministern framförda önskemålet om en särskild lagstiftning för att på ett effektivt sätt kunna hålla den försvarsfientliga propagandan från armén vinner enligt vad Nya Dagligt Allehanda vid en företagen enquête inhämtat understöd inom ledande militära kretsar. Man är där fullt enig om att tryckfrihetsförordningen icke är något effektivt vapen mot denna propaganda, och inom det marina vapnet hävdas, att militärbefälet f. n. står fullkomligt maktlöst. Blotta beslagtagandet av försvarsfientliga broschyrer är nämligen icke tillräckligt för att kunna motverka det kommunistiska undermineringsarbetet.

Generalstabschefen, generallöjtnant C. G. H a m m a r s k j ö l d framhåller, att han tidigare för statsmakterna framfört önskemål om ändrade bestämmelser i detta avseende, men att ytterligare åtgärder behöva vidtagas, då nu gällande förordningar icke kunna anses tillfyllest. Inspektören för infanteriet, generalmajor C. A:s o n S j ö g r é e n ansluter sig i huvudsak till general Hammarskjölds åsikt och anser att det av militärbefälhavaren väckta förslaget är värt allt beaktande. Utspridarna av antimilitaristiska skrifter gå fria, påpekar generalen, och härvidlag behöver just gällande lagstiftning kompletteras, vilket ju tydligt belyses av fallet från Hallandsmanövern, där de kommunistiska agitatorerna gingo oantastade ur leken.

Det har t. o. m. hänt, att ordningsmakten fått sitta emellan och ådömts straff, då den ingripit mot agitatorer. Förre chefen för fjärde arméfördelningen, generallöjtnant K. O. T o l l bekräftar även, att den militära ledningen ej kan fria sig från känslan av, att man ej äger tillräckliga maktmedel mot försvarsfientligt undermineringsarbete.

Den, som utövar närmaste ledningen av personalen vid flottans station i Stockholm, kårchefen kommendör A. H ä g g hävdar såsom sin bestämda uppfattning, att man för flottans vidkommande f. n. icke har några medel alls att motverka denna kräftsjukdom på försvarsorganisationen. Om man inom flottan får reda på att en man är kommunist kan man ju därför inte skilja honom från tjänsten. Och dock måste en person med denna politiska åsikt anses synnerligen olämplig i en tjänst, som gäller landets försvar. Visserligen heter det, att inom försvaret anställda personer, som kunna betraktas såsom icke önskvärda element, kunna skiljas från sin tjänst, men detta ger icke tillräcklig makt åt försvarets ledning. Man kan komma åt en agitators skrifter, men icke honom själv. Skrifterna göra icke tillnärmelsevis den skada, som en sådan person, vilken i det tysta söker genomsyra kamratkretsen med ovilja mot sin uppgift.

Chefen för försvarsdepartementet, statsrådet H. M a l m b e r g, har slutligen upplyst, att militärbefälhavarens å Gotland framställning ingår i ett yttrande angående "de värnpliktigas liv och hälsa", som under året skall behandlas. Utredning angående de i yttrandet ingående frågorna företages samtidigt.

Den svenska produktionen och handelsomsättningen under 1928.

Enligt Skandinaviska kreditaktiebolagets utkomna kvartalsskrift har det gångna årets sista kvartal kännetecknats av en i genomsnitt stor produktion och livlig handelsomsättning. När den definitiva statistiken för hela denna tidsperiod föreligger, torde det komma att visa sig, att näringslivets aktivitet under senaste kvartalet varit lika stor som under år 1927, det hittillsvarande rekordåret ifråga om produktionens och handelns storlek. Detta förhållande anses delvis ha sin grund i att de industrigrenar, som närmast drabbats av vårens och sommarens stora arbetskonflikter, sedermera forcerat arbete för att taga igen den tid, som gått förlorad.

För järnmalmsgruvorna, vid vilka arbetsfreden återställdes i slutet av augusti, ha skeppningarna dock icke omedelbart hunnit komma i full gång. Sågverken, trämassefabrikerna samt pappersbruken kunde däremot återupptaga arbetet redan i april, varför tillverkningen för året fördelats på i huvudsak tre kvartal. Trävaruförsäljningarna ökades under höstmånaderna, och vid årets slut var försäljningssiffran ungefär lika stor som året förut. Pappersmassemarknaden har också varit livlig och särskilt försäljningarna av sulfit ha varit rekordartade. Pappersbrukens produktion har under det gångna året haft lika stor omfattning som under år 1927. Vid årsskiftet var orderstocken för det nya året ovanligt gynnsam. Verkstadsindustrien har ytterligare ökat sin tillverkning. Någon avgörande vändning till det bättre har icke inträtt för järn- och stålindustrien, vars tillverkningsnivå alltjämt är genomsnittligt låg. Hemmamarknadsindustrierna synas i allmänhet ha haft god ordertillgång. Den milda väderleken har dock minskat höstförsäljningarna för ylle- och skoindustrierna. Den livliga näringsverksamheten har också medfört minskad arbetslöshet i jämförelse med år 1927.

Med arbetsfredens återställande har exporten under höstmånaderna i fjol ökats. Till följd av exportens förbättring ha utbuden av utlandsvalutor ökats och därmed även Riksbankens valutaförråd, som i slutet av september utgjorde 118 och i slutet av november 178 milj. kr. Vid sistnämnda tidpunkt uppgick de svenska bankernas valutaportfölj till ett sammanlagt värde av 480 milj. kr., eller i runt tal samma belopp som ett år tidigare.

Engelsk koncern uppköper hela Rysslands träproduktion.

Enligt meddelande från London har en stor plan, som länge varit förberedd, i dagarna kommit till utförande, i det att 19 engelska firmor sammanslutit sig i ett syndikat med ändamål att uppköpa Sovjetrysslands hela produktion av trävaror för säsongen 1929. För att stabilisera marknaden uppköpte några av dessa firmor redan i fjol de inneliggande lagren, nämligen omkring 80,000 std. Årets produktion anslås till 500,000 std och värderas till 9 mill. pund st. Det anses, att den svenska och finska exporten kommer att få mycket svårt att konkurrera med de priser sovjet noterat.

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden och anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen*, adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å **Nationen** för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn:
Adress:

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast nos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsateller
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

ett spel om makten. Partier och röster behandlas som mekaniska storheter; klyftan mellan egna och andras strävanden hålles avsiktligt skarp och djup. Samarbete och samförstånd bliva konventionella fraser — ty den ärliga önskan att samverka för det helas väl saknas. Så har det blivit en kanske banal men högst påtaglig sanning, att "den goda viljans regim dröjer".

Tidningens oförbehållsamma erkännande av den roll hrr partiledare spela såsom upprätthållare av det rådande landsfördärvliga politiska krigstillståndet i samhället är värt att anteckna. Det stämmer tämligen väl med den uppfattning, som ofta uttalats i denna tidning. Vore man på högersidan verkligen en vän av "den goda viljans regim", hade det emellertid varit på sin plats att man i sin nu lyckligen uppnådda regeringsställning föregått med gott exempel och visat prov därpå.

Gustaf III:s akademi svensk eller stockholmsk?

I en ledande artikel, "Gustaf III:s akademi svensk eller stockholmsk?" anknyter *Västsvenska Dagbladet* (h) vissa reflektioner till de alltmera starkt markerade tendenserna att vilja reservera stolarna i De Adertons vittra samfund åt vissa kretsar i huvudstaden, under förbigående av vad som kan vara förtjänt av att komma i åtanke ute i landet. "Tjusarkungen" får sin eloge för det fosterländska svenskmannasinne, som kom till uttryck i hans skapelse Svenska Akademien, men också klander för det allt för stora tillmötesgående, han visade de främmande kosmopolitiska strävanden, som vid samma tidpunkt trängde på utifrån. V. D. skriver:

Konungen omintetgjorde emellertid sina egna patriotiska avsikter, när hans anammande av utländska och liberala frihandlareprinciper förledde honom att öppna vårt lands gränser för den nation ,vars representanter i svenska akademien givetvis närmast torde arbeta för nämnda kosmopolitiska kulturimport, som redan under gustavianska tiden hotade vår nationella bildning.

En klarläggning av kontrasten mellan det organiskt-naturliga och därför k o n s e r v a t i v a provinsiella självstyrelse- och frihetskravet i såväl politiskt som andlig-kulturellt avseende samt den l i b e r a l a förkonstlade centraliserings- och standardiseringstendensen är nödvändig för ett djupare bedömande av frågan, om vår akademi skall vara svensk eller stockholmsk. Och med den utveckling, som nu är i gång, är denna fråga högst berättigad. Det val, som nu förestår för att fylla platsen efter Esaias Tegnér d. y., aktualiserar frågan.

En stockholmstidning, som ännu ej tillhör den bokförläggare- och tidningskoncern, som placerar sina trogna i sin akademi, föreslår Sigfrid Siwertz i stället för någon Lundaprofessor. Vi veta ej om med den samtidsroman, som säges ha höjt hr Siwertz till vår förnämste samtidsskildrare, avses den vi härom dagen refererade i denna tidning, men vi frukta att den ärliga hänsynslöshet, med vilken den utomordentlige skildraren visade, vilken makt som har makten i Stockholm, kommer att medföra denna makts veto och därmed omöjligheten av hr Siwerts inval.

Tendensen att ersätta representanterna från universiteten med stockholmare måste motarbetas, om ej de värden de förra företräda skola gå förlorade. I stället för Uppsaliensaren Annerstedt kom grosshandlaresonen Lamm från Stockholm. Nu skall i stället för en Tegnér, som i ett halft sekel representerat Lund och Skåne, komma någon annan stockholmare. När Hans Larsson, som fullgör samma provinsiella representation, en gång går, skall väl Isaak Grünewald eller någon annan stockholmsk konstprofessor inväljas i stället. Varför har däremot en sådan gammal värdig representant för svensk odling och litterär och lärd bildning som Otto Sylvan gång efter annan förbigåtts av yngre litteraturprofessorer? Endast emedan han är Göteborgare och ej som de velat hålla sig framme hos de bestämmande i Stockholm.

Någon ändring torde icke vara att vänta från akademien själv, om icke en mycket stark opinion från det icke-stockholmska Sverige gör sig gällande. Även Göteborg har åter värdiga män att sända till svenska akademien och bör icke längre låta sig nöja med att enbart deras hemort hindrar invalet.

De av den citerade tidningen framförda synpunkterna äro tyvärr alltför välmotiverade. Skall ändring åstadkommas i önskvärd riktning och Gustaf III:s akademi bli en *svensk* akademi i stället för såsom nu en kosmopolitisk-stockholmsk, fordras förvisso en kraftig opinionsyttring ute ifrån landet.

Vatikanens världsliga makt återställes?

Enligt meddelande från Rom skall planen på återställande av påvens världsliga makt närma sig förverkligandet, sedan förhandlingarna för lösning av den 58-åriga tvistefrågan mellan Vatikanen och italienska regeringen nu stå inför sitt slut. Mussolinis ord i hans sista tal i kammaren, att nästa parlament står inför stora händelser, anses tyda på en epokgörande uppgörelse med Vatikanen.

Denna skulle innebära, att påven blir suverän härskare över ett område, som kommer att omfatta Vatikanens palats, St. Peterskyrkan och Vatikanens trädgård, med tillägg av områden som nyligen inköpts. Påvestolen kommer att få egen järnvägsstation vid Viterbojärnvägen, kallad St. Peters Station. Innanför gränsen skola de påvliga ambassaderna vara belägna, inklusive Italiens, som också sänder en ambassadör, under det påven sänder en nuntius till Italien. Den påvliga staten lär komma att begynna sin tillvaro med att upptaga ett ansenligt statslån för sina behov samt inregistrera den nya traktaten hos N. F., så att den erhåller internationell karaktär.

Fångantalet i Sverige ökat under 1928.

Av fångvårdsstyrelsens sammandrag över fångantalet vid årsskiftet framgår, att antalet fångar i rikets samtliga straffanstalter den 1 januari i år utgjorde 2,035, därav 1,951 män och 84 kvinnor.

Av de till straffarbete dömda hade vid straffets början 1,248 män och 61 kvinnor fyllt 20 år, medan 68 män och 5 kvinnor ej uppnått denna ålder. Livstidsfångarnas antal har under året ökats med en och uppgår nu till 31. Sammanlagt 168 män och 3 kvinnor äro dömda till fängelse och 158 män och 1 kvinna avtjäna till fängelsestraff förvandlade böter.

Siffrorna innebära en ökning sedan den 1 januari i fjol, då fångantalet var 1,947.

Kafé-Norma förbereder utvidgningar.

Kaféaktiebolaget Normas nyligen framlagda förvaltningsberättelse för tiden 1 okt. 1927—30 sept. 1928 ger vid handen, att kaférörelsens bruttoinkomster under verksamhetsåret efter avdrag av råvarukostnaderna uppgått till kr. 819,443: 16 med en redovisad nettovinst av kr. 53,112: 36. Bolagets tillgångar och skulder balansera på kr. 460,876: 76.

Enligt berättelsen ha under året förberedelser vidtagits för rörelsens utvidgning med nya lokaler.

Kraftåtgärder mot gårdfarihandeln i Norge.

Enligt ett uttalande av Norges Kjøbmansforbund i dess fackorgan "Norges Kjøbmandsblad" börjar förbundets mångåriga aktion mot den ambulerande handeln äntligen att krönas med framgång för köpmannaorganisationerna. Det har blivit mer och mer klart, att gårdfarihandlare och dörrknackare representera ett samhällsont och en samhällsfara och samtliga näringslivets organisationer stå nu samlade om det kravet att endast den stationära handelskåren kan och bör sköta varuomsättningen. I denna sin uppgift ha köpmännen jämväl fått stöd av polismyndigheterna, och den statliga administrationen förefaller att hysa samma uppfattning.

Norges Kjøbmandsforbund har till vägledning för de olika köpmannaorganisationerna utarbetat och utsänt en speciell utredning angående den ambulerande handelns spörsmål, och förbundet konstaterar med glädje den kraft, varmed branschorganisationerna och särskilt järn- och manufakturorganisationerna gå fram mot denna avart av handel.

Lettisk protest mot sovjets sätt att tillämpa handelsavtalet.

Enligt vad meddelas från Riga har utskottet för utrikeshandeln, som representeras av de förnämsta handels- och industrisammanslutningarna, under finansministerns presidium enhälligt antagit en resolution, som vänder sig mot det otillfredsställande sätt, varpå det rysk-lettiska handelsfördraget tillämpats, samt kräver en ändring av detsamma genom tilläggsbestämmelser.

DEN NYA RIKSSTATEN.

Det vid riksdagens öppnande framlagda förslaget för budgetåret 1 juli 1929—30 juni 1930 slutar på en summa av 769,481,400 (mot 744,746,400 i den senast antagna riksstaten) samt uppvisar följande siffror:

Riksstat för budgetåret 1929—1930:

Inkomster:

A. Egentliga statsinkomster:		
I. Skatter	562,735,000	(543,213,000)
II. Uppbörd i statens verksamhet	13,354,900	(12,560,200)
III. Diverse inkomster	4,618,160	(4,462,089)
	580,708,060	(560,235,289)
B. Inkomster av statens produktiva fonder:		
I. Statens affärsverksamhet (överskott)	98,320,000	(90,720,000)
II. Statens aktier	17,620,000	(9,770,000)
III. Statens utlåningsfonder (överskott)	11,524,600	(11,346,150)
IV. Statsverkets fond av rusdrycksmedel (överskott)	4,000,000	(3,400,000)
V. Fonden för låneunderstöd (överskott)	1,200,000	(297,000)
	132,664,600	(115,533,150)
C. Andel i riksbankens vinst	17,000,000	(13,900,000)
D. I anspråk tagna kapitaltillgångar	4,606,440	(5,113,732)
E. Lånemedel	34,502,300	(49,964,229)
Summa	**769,481,400**	**(744,746,400)**

Utgifter:

A. Verkliga utgifter.

	Ordinarie anslag:	Extra anslag:	Summa:	
I. Första huvudtiteln	1,378,150	470,350	1,848,500	(1,807,100)
II. Andra „	9,433,204	3,571,896	13,005,100	(13,040,200)
III. Tredje „	3,955,600	1,564,400	5,520,000	(5,559,200)
IV. Fjärde „	109,228,572	28,887,328	138,115,900	(133,832,000)
V. Femte „	40,388,200	66,731,800	107,120,000	(102,215,600)
VI. Sjätte „	16,423,350	45,918,950	62,342,300	(51,517,800)
VII. Sjunde „	41,980,100	3,803,800	45,783,900	(43,449,900)
VIII. Åttonde „	94,924,784	48,718,916	143,643,700	(134,515,500)
IX. Nionde „	14,354,060	14,219,340	28,573,400	(27,466,900)
X. Tionde „	9,608,112	2,508,088	12,116,200	(11,818,000)
XI. Elfte „	20,513,938	22,966,462	43,480,400	(41,452,000)
Säger:	362,188,070	239,361,330	601,549,400	(566,674,200)
XII. Oförutsedda utgifter			1,000,000	(1,000,006)
XIII. Riksdags- och revisionskostnader m. m.			4,279,000	(4,260,000)
XIV. Räntor å statsskulden m. m.			86,310,400	(86,591,300)
			693,138,800	(658,525,506)

B. Utgifter för kapitalökning.

	Att täckas av lånemedel:	andra statsinkomster:	Summa:	
I. Statens affärsverksamhet	20,439,800	4,400,000	24,839,800	(26,060,350)
II. Statens utlåningsfonder	9,162,500	1,313,500	10,476,000	(5,249,400)
III. Avbetalning å statsskuld	—	26,126,800	26,126,800	(18,447,100)
IV. Statsverkets fond av rusdrycksmedel	—	5,000,000	5,000,000	(5,000,000)
IV. Låneunderstöd	4,700,000	—	4,700,000	(845,000)
VI. Fonden för mötande av förluster å A.-B. Kreditkassan av år 1922	—	5,000,000	5,000,000	(5,000,000)
VII. Återbetalning av lånemedel	—	—	—	(3,455,202)
VIII. Fonden för förlag till statsverket	200,000	—	200,000	(8,888,842)
Säger:	34,502,300	41,840,300	76,342,600	(86,220,894)
Summa			769,481,400	(744,746,400)

Trontalet.

Konungens trontal vid Riksdagens öppnande hade följande lydelse:

Svenska män och kvinnor, valda ombud för Sveriges folk!

Jag hälsar eder välkomna till edert ansvarsfulla värv.

Det är mig en kär plikt att inför eder uttala mitt varma tack till vårt folk för de bevis på tillgivenhet och förtroende jag på min sjuttioårsdag fått mottaga. Den storartade gåva som därvid till mig överlämnades skall, därom är jag förvissad, bliva till välsignelse för vårt folk.

Sveriges förhållande till främmande makter är gott.

Målet för vår utrikespolitik har under mer än ett sekel varit freden. Samtidigt har vårt folk hävdat sin obestridliga rätt att utan intrång från främmande makt gestalta sitt inre liv efter sin nationella egenart och sin höga odlings krav. Detta är en tradition som det gäller att bevara. Med varmt intresse deltaga vi därför i alla strävanden som hava till syfte att göra en sådan politik till en mänsklighetens gemensamma vinning.

Jag har för avsikt att förelägga eder förslag om Sveriges anslutning till den i Paris avslutade allmänna traktaten om avstående från krig såsom verktyg i den nationella politikens tjänst ävensom till den av Nationernas förbunds sista församling förordade allmänna förliknings- och skiljedomstraktaten.

I likhet med ett flertal andra länder har Sverige upptagit direkta förbindelser med den nya nationella kinesiska regeringen.

Arbetet på utbyggandet av våra ekonomiska förbindelser med främmande länder har fortgått. Såsom resultat härav hava med vissa stater avtal avslutats, vilka komma att underställas eder.

Under det gångna året har jordbruket särskilt i vissa delar av landet haft att kämpa med stora svårigheter, och inom viktiga grenar av den svenska industrien har arbetet störts av långvariga konflikter. I stort sett har likväl det ekonomiska livet utvecklat sig i jämförelsevis gynnsam riktning. Ökad arbetsfred, grundad på samförstånd mellan dem som arbeta i produktionens tjänst, framstår som en angelägenhet av stor vikt för hela vårt folk. Med glädje har jag därför hälsat det allmänna intresset för de strävanden som inletts med den nyligen hållna arbetsfredskonferensen.

Med hänsyn till de ekonomiska utsikterna för det kommande året har jag tillfredsställelsen kunna föreslå eder att sänka skatten å inkomst och förmögenhet samt att borttaga eller minska vissa konsumtionsskatter. Den redan tidigare i utsikt ställda nedsättningen av godstaxorna vid statens järnvägar kan under det kommande budgetåret träda i tillämpning. Jag kommer även att föreslå sänkning av stämpelavgiften vid köp och byte av aktier.

Förslag kommer att föreläggas eder om tillfällig löneförbättring för lärare vid folk- och småskolor samt i vissa fall för lärare vid de allmänna läroverken med flera, och överväger jag möjligheterna att bereda en löneförbättring för präster med lägre avlöning.

Jag ärnar förelägga eder förslag till lag om handelsböcker samt till lag om stiftelser. Även är det min avsikt att föreslå eder antaga ny sinnessjuklagsstiftning.

I anslagen till nyodling och betesförbättring å ofullständiga jordbruk samt till utdikning av landets skogar föreslås avsevärd höjning. Förslag är under utarbetande i syfte att bereda lantarbetare ökade möjligheter att arrendera jord. Utredning har verkställts angående sockerbetesodlingens läge, och ämnar jag underställa eder förslag i ämnet.

Propositioner komma att avlåtas om ändrad organisation av vägväsendet samt om höjning av bidraget från automobilskattemedel till vägunderhåll.

I haven att emotse förslag till teknisk revision av tulltaxan, ny tullrestitutionsförordning samt upprättande av en genom statlig garanti stödd skeppshypotekskassa. Till ytterligare gagn för sjöfarten ämnar jag föreslå lastpenningarnas avskaffande.

Frågan angående omorganisation av försvarets centrala ledning och förvaltning kommer att föreläggas eder liksom vissa spörsmål angående anskaffning av krigsmateriel samt beträffande ett bättre utnyttjande av de värnpliktigas utbildningstid.

Jag ärnar även förelägga eder förslag till ändrade grunder för statsbidrag till folkbibliotek samt förslag till organisation av arbetet för undersökning av svenska dialekter, ortnamn och folkminnen.

Nedkallande Guds välsignelse över eder och edert arbete förklarar jag detta lagtima riksmöte öppnat och förbliver eder med all kunglig nåd och ynnest städse välbevågen.

Åtgärder mot bolsjevikpropagandan nödvändiga

Ett manligt uttalande av amiral Ch. de Champs.

I sin i dagarna avgivna årsrapport uppehåller sig befälhavande amiralen i Karlskrona, konteramiral Charles de Champs, utförligt vid den av kommunistiska partiet ledda antimilitära agitationen och föreslår en del åtgärder för bekämpande och oskadliggörande av denna. Denna agitation avser, framhåller amiralen, uppenbart icke att åstadkomma ett fredligt tillstånd staterna emellan utan är fastmera inriktad på att undergräva det egna landets försvarsmöjligheter för att därigenom underlätta angrepp från främmande makt. Såsom även i övrigt fredspropagandan i detta land bedrives torde den, även om avsikten icke är landsförrädisk, dock i verkligheten leda till samma resultat.

Härtill kommer, att medlemmarna i det av utländsk makt besoldade kommunistiska partiet synbarligen även inrikta sina ansträngningar på att genom spioneri utforska militära hemligheter till skada för fosterlandets försvar. Helt naturligt är svårigheten att komma till rätta med dylik verksamhet, när den bedrives av svenska undersåtar, betydligt större än när den utövas av utlänningar, eftersom dessa sistnämnda lättare kunna övervakas av myndigheterna. Det kan även befaras att kommunisterna i händelse av försvarsberedskap, mobilisering eller krigsutbrott skola försöka genom skadegörelse å materiel, strejk eller på annat sätt försvåra och bringa oreda i anbefallda försvarsåtgärder.

Att dylika händelser kunna inträffa redan i fredstid visar icke blott erfarenheter från andra länder utan även det bombattentat, som sistlidna år förövades i Karlskrona under den då pågående varvsstrejken. Det torde numera få anses sannolikt, att detta var inspirerat och igångsatt från kommunistiskt håll. Den kommunistiska propagandan är av så allvarlig art, att åtgärder måste vidtagas för att stävja den. Men tyvärr äro de möjligheter, som stå myndigheterna till buds, starkt begränsade. Hur maktlösa de i verkligheten äro framgår bäst av en händelse i Karlskrona hösten 1927: En dag utdelades utanför sjömanskåren ett upprop "Till blåkragarna vid kustflottan", vars innehåll var av sådan art, att otvetydbart undergrävande av krigslydnaden förelåg. På av amiralen de C. gjord framställning till justitieministerns ombudsman i Karlskrona förklarade denne, att han ej ansåg sig kunna vidtaga lagliga åtgärder, emedan skriften ej anträffats "vid trupp eller ombord på fartyg".

De åtgärder, som, frånsett skärpning av tryckfrihetsförordningen, böra vidtagas, anser amiral de C. i första hand vara att tillse att gällande stadgar angående landsförräderi och uppbådsagitation bli rigoröst tillämpade eller, för den händelse detta ej låter sig göra, ersatta med nya, som bl. a. gå ut på att medlem av kommunistiska partiet icke vinner tillträde till eller anställning vid kronans institutioner, varv och verkstäder. I sin egenskap av kommendant är amiralen redan nu lagligen befogad att upprätta dylika stadgar beträffande fästningen och tillhörande anstalter, och det är, framhåller han, även hans avsikt att utfärda dylika.

Det synes mig, slutar amiral de C., att de från kommunisthåll utgående trakasserierna och våldsdåden, som utövats inom landet, mot legala arbetare, måste få ett slut, och därest ej de arbetsvilligas rätt och tillgång till arbete upprätthålles och, då det kräves, skyddas, lär såväl stat som samhälle därav taga allvarlig skada.

S.F.S.F.

»Riksbaneret« möter.

Riksbaneret av S. F. S. F. håller möte å bestämd lokal lördagen den 19 jan. kl. 7 em.

Diskussionsämne:

NATIONALEKONOMI.

Nationell eller internationell?

II.

Inledare: Direktör *Adolf Andersson* å Ekebo.

Vidare förekommer *föredrag* av en av cirkelns medlemmar över ämnet: *Medel och mål i upplysningskampen.*

Personer, som gilla S. F. S. F:s strävanden samt önska inträda i avdelningen, kunna meddela sig med tidningen Nationens redaktion.

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att för innevarande år i största möjliga utsträckning *postprenumerera.*

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivarekorsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt: vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

Spritbeslagen i Förbuds-Finland 1 milj. under 1928.

Finska tullstyrelsens statistik över spritbeslagen i landet under år 1928 är nu klar. Enligt denna uppgingo beslagen till följande kvantiteter: 972,612 liter sprit och 19,306 buteljer finare spirituosa. I jämförelse med fjolåret ha tullbeslagen ökats med cirka 350,000 liter. Allt som allt uppgår den år 1928 av tullen beslagtagna kvantiteten alkoholhaltiga varor till närmare en miljon liter, vilket är rekord hittills.

Då det enligt tidigare gjorda approximativa kalkyler är cirka 10 procent av smuggelspriten, som faller i tullens händer, skulle sålunda cirka 9 miljoner liter under fjolåret ha insmugglats i landet. I den relaterade statistiken ingå emellertid icke de beslag, som gjorts av polismyndigheterna i de inre delarna av landet, alltså utanför tullbevakningszonen, rörande vilka hittills inga exakta uppgifter föreligga.

Antalet fällda domar i mål angående förbudslags- och fylleriförseelser i Helsingfors var i fjol icke mindre än 21,105. Bland de dömda voro 1,027 kvinnor.

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt föröda vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Hpaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keyseragt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N 15292

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helå. ...; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 18 Januari 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

Romersk rätt och nordisk rätt.

(Forts. fr. sid. 1.)

nära stamförvanter, ost och västgoterna, som ursprungligen kommo från skandinaviska halvön, ansågo romersk "rätt" såsom ren parodi på rättsvetenskap.

Men de kosmopolitiska varulvarna, kallande sig "kulturliberaler" och "humanister", äro i ihärdig verksamhet för att söndertrasa och borteliminera nordisk rättsuppfattning och ersätta den med internationell rätt och ha redan hunnit över hövan långt härutinnan. Vi ha tidigare i Nationen berört nidingsdådet mot den nordiska rättsuppfattningen, som ägde rum genom införande i Sverige av den nya äktenskapsrätten, rättsförhållandet mellan makar samt kvinnans likställande med mannen i och utom äktenskapet.

I den romerska familjerätten kvarstå reminiscenser från matriarkatet. Den gamla nordiska rättsuppfattningen grundade rättsförhållandet mellan makar på de skenbart motstridiga principerna: 1) strängt genomförd patriarkalisk myndighet där formellt mannen var allena bestämmande 2) tesen om kvinnan såsom ett högre och själfullare, tillbedjansvärt väsen.

Dessa den nordiska familjens hörnstenar ha utgjort dess styrka, rikets styrka, kulturens styrka. Vadan detta? Emedan de äro ett sant uttryck för rasens själ. Österlänningen har rätt uti, att det är bevis på fullt utbildad fnoskighet att likställa man och kvinna, men österlänningen har fel uti sin åsikt, att kvinnan är en lägre varelse; hon är blott annorlunda och skapad för andra uppgifter. Det nordiska psyket har försökt lösa uppgiften vad sig anbelangar. Varje nordisk kvinna, som har sunda och oförfalskade rasinstinkter, inser utan vidare förmånen att vara gift med en verklig herre. Dessutom är det ett känt rön, att den nordiska kvinnan degenererar genom legal likställighet, men utvecklas till sina bästa egenskaper genom att med nordisk kvinnlig stolthet kämpa för att enbart genom sina själsegenskaper såsom solskenet i hemmet i realiteten bliva den mest betydande, och den nordiska mannens uppfattning av kvinnan möjliggör denna utvecking.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Den högre juridiska utbildningen har även i Sverige sedan sekler tillbaka fotats på studium av romersk rätt, fastän den utgjort ett blodigt hån mot den nordiska rättsuppfattningen såväl på familje- som förmögenhetsrättens område. Den romerska rättens propedeutiska ställning bör rivas neder. Om den fortfarande anses böra studeras, skulle det vara för att utgöra exempel på, hur svensk rätt icke skall vara beskaffad. Den verkligt nordiska rätten har saknat teoretici. Man har framför allt icke gått till grunden. Det har ansetts för jämförelsevis oviktigt att filosofera över de yttersta rättsprinciperna och utreda "allmängiltiga' rättsprinciper. Tryggers lärare, professor Nordling, försökte sig på att filosofiskt grundlägga civilrätten, ett bottenärligt men misslyckat försök, kallat "allmänna" delen. Sedan kom vid de juridiska fakulteterna Trygger och andra magistertyper utan inneboende åtrå att pejla djupen. Det är ingalunda oviktigt utan högst nödvändigt att gå till botten med de principer, varå det inhemska rättsväsendet bör läggas. Rättsfilosofi "ins blaue hinein" bör avlösas av raspsykologisk inställd utredning om nordisk rättsuppfattning. Man befarar då inte längre att gå vilse, utan en fast och oomkullrunkelig grund, naturvetenskapligt riktig, kan läggas och ett återuppbyggnadsarbete i inhemsk stil begynna.

L.

En varning mot överdriven optimism.

(Forts. fr. sid. 1.)

synnerligen välunderrättat rörande det nuvarande läget, erfara vi just, att varje förhoppning på sovjetmaktens sammanstörtande inom en nära framtid skulle vara ogrundad. Sovjetmaktens ställning är, försäkrar vår sagesman, orubbligare än någonsin. Ryssland regeras i dag allsmäktigt av tjekan, "statens politiska förvaltning". Tjekan är landets verkliga regering, den bestämmer suveränt allt av vikt, avgör varje utnämningsfråga inom sovjetstaten och dess utomlandsrepresentationer o. s. v. Den äger till sitt förfogande spioneriorganisationer, vilka sträcka sig till varje rysk by och järnvägsstation, genom vilka herrarna i Kreml ögonblickligt underrättas rörande varje eventuell konspiration eller ohörsamhet gentemot regeringens order. Och varje tjekaspion är i sin tur bevakad av en annan sådan. Uppgörelsen med alla, som misstänkas för "kontrarevolutionära" tendenser, sker snabbt och radikalt: antingen ögonblicklig förvisning till Sibirien eller arkebusering. Armén står också under tjekans välde. Även där kvävas ögonblickligt genom särskilda tjekatrupper varje spår av ohörsamhet. Det skall enligt vår sagesman för icke länge sedan ha hänt, att en del utkommenderade trupper vägrat att skjuta på upproriska bönder. Vad skedde? Jo, tjekatrupperna togo hand om de ifrågavarande trupperna. De vilka vägrat att skjuta, togos ut ur ledet, ställdes upp och nedsköts, de övriga skickades i förvisning. Och beträffande de i utlandspressen närda förhoppningarna på ett ekonomiskt sammanbrott för sovjetmakten äro även dessa enligt vår sagesman ogrundade, enär sovjetindustrien på grund av den usla levnadsstandard, varå de ryska arbetarna hållas, skulle vara i stånd att väl kunna stå sig i konkurrensen med de västeuropeiska staterna, där arbetarlönerna ställa sig väsentligt högre än i Sovjetryssland.

Vår sagesmans omdöme, som vi hava all anledning att respektera, förtjänar, även om det skulle representera en mera subjektiv uppfattning om läget, att beaktas såsom en erinran om, att det kanske icke är fullt så lätt som många här vilja föreställa sig, att bli av med en sovjetjudisk tjekadiktatur, utrustad med vederbörliga agremanger, "avrättningskompanier" etc., för den händelse det en gång lyckades Höga Vederbörande att upprätta en dylik i Sverige. Det saknas fördenskull varje anledning låta det komma till ett genombrott för revolutionens herrar, utan böra vi i tid skydda oss mot faran! Det är lättare sagt än gjort att vrida vapnet ur den judiska tjekadiktaturens hand, när denna väl en gång fått fatt däri. Exemplet från Ryssland talar sitt allvarliga, varnande språk. Vårt folk måste, medan tid är, resa sig till motvärn!

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

är nu öppnat.

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.

Restaurant och Terrasser.

Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av
H. M. Konungens
Nerike

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Befolkningsfrågan ur rashygienisk synpunkt

(Forts. fr. sid. 1.)

skränkning av barnantalet i första hand går ut över de ur rasbiologisk synpunkt mest välborna folkelementen. Släktet måste på grund härav med naturnödvändighet generation efter generation försämras. Goda livskraftiga familjer måste stödjas av alla medborgare, oberoende av skilda politiska åskådningar.

Man har hittills stirrat sig blind på en nations fruktsamhet i sin helhet, man har varit belåten, om nativiteten hållit sig högre än den allmänna dödligheten, oberoende av hur det nya tillskottet varit beskaffat. Detta är avgjort en felsyn. Det är självklart, att folkets beskaffenhet blir sämre, om de lägsta folklagren — proletärerna i biologisk mening — föröka sig starkt, under det att de ur biologisk synpunkt mera högvärdiga folkelementen undandraga sig sina plikter gent emot det egna folket eller utrotas.

Det är nu en gång så, att icke blott olika individer och folk äro varandra kvalitativt olika, utan detsamma gäller i viss utsträckning även om olika folklager inom samma land.

En uppmärksam iakttagare, som granskar befolkningsstrukturen, i våra kulturländer, finner snart, att rassammansättning, konstitutionell kraft och kulturduglighet äro högst betydligt olika inom olika samhällslager. Ju längre man kommer i samhällslagren från den sundare medelklassen räknat, dess mindre enhetlig blir i regel befolkningen. De, vilka stå lägst i samhället, t. ex. vagabonder och andra, de socialt undermåliga, utgöras i mycket hög grad av individer med mycket blandad härstamning.

Bondeklassen och i viss mån även borgarklassen däremot har en mera likartad struktur, d. v. s. arvkombinationerna variera ej så mycket inom dessa klasser som i de övriga samhällsklasserna. Bönder och borgare gifta sig ej, såsom i de lägre lagren ofta är fallet, med första bästa person, som kommer i deras väg, utan välja inom en trängre krets, som är mera ensartad.

De översta samhällslagren, kulturbärarna: statsmän, forskare, uppfinnare, konstnärer, organisatörer o. d., ha visserligen stor betydelse som främjare av ett lands andliga och materiella kultur, men de ha i regel ett relativt ringa rasbiologiskt värde. Erfarenheten visar, att deras släktgrenar ofta fort dö ut. Tomrummen, som på detta sätt uppstå bland dem, fyllas undan för undan av nya telningar, som skjuta upp från den kraftigare och sundare medelklassen. Denna, till vilken i främsta rummet bönder och borgare samt de högre arbetarelagren höra, utgör folkets egentliga grundstomme. Det är på medelklassen ett folks rasbiologiska värde ytterst beror. Så länge denna har god fruktsamhet och ej är urartad, alstras från densamma oavlåtligt kulturbärare i fullt tillräckligt antal. Sjunker däremot nativiteten inom medelklassen, då är verklig fara för handen. Landet blir snart nog utan kraftiga och begåvade ledare.

Det beror alltså företrädesvis på medelklassens beskaffenhet och på dess nativitet, huruvida ett folk är livsdugligt eller ej. De kulturellt ledande samhällsklasserna böra därför ej övermodigt se ned på medelklassen — särskilt ej på jordbrukarklassen. Bondeklassen utgör vårt folks egentliga ryggrad. Vi måste stödja och vårda denna samhällsklass, vi måste se till att dess nativitet ej sjunker. Den kände skriftställaren d:r Svensén skriver 1913 följande manande ord:

"Det världshärskande Roma lade grunden till sin storhet, när dess bondefolk skiftade Italiens rika jord mellan sig och under tvister om jordlotter och vattenrätt utformade de tolv tavlornas lag till ett mönster för alla tiders lagstiftare — men när latifundierna lade Italien öde, kunde även skalderna där sjunga om dödstecken för dess folk. Och det var icke då, när väldiga herrar med skri och dån slogo riken och byar omkull, utan då, när bonden och hans son tyst byggde dem upp och sådde i blodbestänkt mull som de svenska odalbönderna också växte ut till ett av världens yppersta lagstiftarfolk."

"Århundraden ha gått, och andra tider ha kommit — —. I Frankrike, när den stora revolutionen genom code Napoléon gjort den lika arvsrätten obligatorisk, förde den med sig tvåbarnssystemet, som med samma förödande regelbundenhet arbetar på att undergräva den franska folkstammen, och som därifrån utbreder sig till alla land, där jordstyckning i större utsträckning vunnit insteg. — — Men om nu vi andra med bästa vilja kunna finna något förnuft i att låta den urgamla bondestammen dö bort för att ersätta den med ett främmande släkte av jordbesittare, så åligger det oss, som nitälska för fäderneslandets välfärd, att var i sin stad söka göra vad vi kunna för att förebygga den gamla bondestammens undergrävande och därmed kanske även giva ett gott föredöme åt andra land." —

Under de sista 50 åren har den jordbrukande befolkningen kraftigt gått tillbaka i vårt land. År 1870 hämtade nära 3/4 av Sveriges befolkning sin utkomst från jordbruk med binäringar, för närvarande blott 3/7. Den till industri, handel och samfärdsel hörande befolkningen har uppvisat en motsvarande ökning. Parallellt med denna tillbakagång av jordbruksbefolkningen och befolkningens industrialisering har en våldsam folkvandring till våra städer försiggått. Stadsbefolkningen utgjorde år 1870 endast 1/8 av Sveriges totalbefolkning. I våra dagar åter är redan inemot 1/3 av Sveriges befolkning bosatt i städerna.

Visst kan man peka på, att denna utveckling ur vissa synpunkter varit fördelaktig. Den har medfört ett kraftigt ekonomiskt uppsving. Den allmänna levnadsstandarden har höjts. Ser man emellertid djupare på saken, finner man, att industrialiseringen och urbaniseringen medfört konsekvenser av allt annat än glädjande art. Erfarenheterna från många länder ådagalägga, att stadsbefolkningen relativt raskt förbrukas på grund av låg nativitet, rasblandning, sjukdomar, proletarisering och andra ogynnsamma moment. Födelseöverskottet på landsbygden uppslukas av städerna. En tysk prins, Wilhelm Karl von Isenburg, skriver i ett nyutkommet arbete: "Den moderna storstaden har blivit ofruktsam, dess befolkning måste rekryteras utifrån. — Endast så länge källorna ej sina, så länge landsbygden ger av sin skenbart outtömliga rikedom, endast så länge komma våra storstäder ännu att blomstra." Förr eller senare uppstår avfolkning både i stad och på land. Har utvecklingen en gång gått därhän, är skadan ej lätt att reparera. Ett fullgott folkmaterial kan man ej köpa på någon marknad. *Det tager mycket lång tid i anspråk att åter uppbygga en rasduglig bondeklass, om den gamla är tillintetgjord.*

"Hemmet på den egna torvan", skriver den framstående tyske sociologen *Burgdörfer*, "är det bästa uppväxtstället för ett lagom stort, starkt, fysiskt friskt, ansvarsmedvetet, hemkärt och hemtroget släkte", och han fortsätter: "Då stat och kommun ej ha gjort mera allvarliga försök att stödja familjerna, är det oriktigt att uttala beklaganden över de enskildas soiala förhållande. — Men lika säkert som staten måste göra allt för att betrygga folkregenerationen, lika säkert kunna dessa åtgärder ej ensamt trygga resultatet. Om bland ett folk kortsynt egoism och överdriven individualism en gång ta överhanden, och om bland den stora massan sinnet för familjeliv försvinner, kan intet maktmedel, ingen statlig omvårdnad längre avvärja faran. De vilseledda andliga strömningarna taga en annan väg än den av staten omsorgsfullt tillrättalagda. Även de i folket slumrande krafterna, som verka i motsatt riktning, t. ex. religion, kyrka, skola, folkbildning, äro på detta stadium icke längre mäktiga nog att övervinna de negativa krafterna. Folket dör, eftersom det var för bekvämt att leva."

Raskraften hos vår svenska bondestam är en av Sveriges främsta nationaltillgångar. Vi måste se till att detta kapital ej bortslösas. Vi måste långt mera än hittills arbeta för släktet och rasen. Det är ärftlighetsforskningen och rasbiologien, som här visa vägen. Det är nödvändigt, att vi inrätta vårt samhällsliv efter de lagar, dessa vetenskaper kommit fram till. Dessa lagar äro ej uteslutande stränga hämnare. Lära vi oss att förstå och utnyttja dem, utgöra de en outtömlig källa till förädling och framåtskridande.

De nationalekonomiska strävanden, vilka ensidigt taga sikte på de nu levandes intressen, måste vika för de rashygieniska, som arbeta för ännu ofödda släkten och därigenom avse att skydda hela folket från urartning och undergång.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.

Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Stockholms Förenade Tvätt
Lerntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags-kläder.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat.
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Alla slag av
Skinnbeklädnader
såsom bl. a. kappor, kavajer, byxor,
såsom bl. a. kappor, kavajer, byxor,
tröjor i olika prislägen, västar, mössor, handskar m. m.
Absolut billigaste inköpskällan är Specialaffären
GUSTAF PETERSSONS
Beklädnadsaffär
SVEAVÄGEN 60
Telefon 82 62

H. L:sons Affärsbyrå
Tel. 99 56 Mästersamuelsgatan 46 - Stockholm Tel. 99 56

Förm. köp o. försälj. av stads- o. lantfastigheter. Ombesörjer förnämligast åt landsortsbor, soliditetsupplysningar, inkasseringar, inlämnande o. uttagande av handlingar hos ämbetsverk o. andra institutioner. Uträttningar av div. ärenden o. uppdrag hos banker o. försäkringsbolag.

Jag åtager mig icke rättegångar men lämnar goda råd till klienter vid val av advokater för olika rättegångsuppdrag, då jag äger god kännedom om juristerna i huvudstaden. Representant för Livförsäkringsbol. Thule, skandinaviens största o. för de försäkr. förmånl. i branschen. Vid förfrågningar torde bifogas dubbelt porto.

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet.
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm

Automatrestaurant
CYRUS
13 Nybrogatan 13

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—... Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:r 4 (173) Fredagen den 25 Januari 1929. Årg. 5

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Svensk eller internationell nationalekonomi?

Frågan ytterligare belyst i ett föredrag av direktör ADOLF ANDERSON.

Nationens ekonomiska hushållning bör vara inrättad efter enahanda principer som familjens!

Vid *Riksbanerets* av "Samfundets För Svensk Folkupplysning" möte i Stockholm den 19 januari höll direktören *Adolf Anderson* å Ekebo sitt andra föredrag över ämnet *"Nationalekonomi. Nationell eller internationell?"* (Tredje och sista föredraget i serien hålles under februari). Vi återgiva härnedan dir. A:s i all sin enkelhet så klarläggande anförandet, som av de närvarande mottogs med ett livligt bifall och var bärande synpunkter under den efterföljande debatten av olika talare kraftigt underströkos. Det lydde in extenso:

Ordet nationalekonomi har fått en dålig klang. Folk rycker gärna på axlarna och säger: "Nationalekonomi är ren humbug." Otvivelaktigt ligger det en viss sanning i detta resonemang, beroende därpå, att de s. k. vetenskapliga nationalekonomerna i stor utsträckning varit knutna till vissa aktuella ekonomiska intressen, så att deras förkunnelse ofta kommit i ett skevt förhållande till verkligheten.

I detta sammanhang vill jag ersätta ordet nationalekonomi med uttrycket familjeekonomi, och tror, att det ekonomiska sammanhanget och förloppet då lättare skall förstås. Häremot göres måhända den invändningen, att ett sådant utbyte av ord icke kan vara lämpligt. Familjeekonomi måste väl vara något helt annat än nationalekonomi. I en familj ha ju alla medlemmarna inom vissa gränser gemensamma ekonomiska intressen, under det att i en nation ofta förefinnas motsatta intressen t. ex. mellan arbetsgivare och deras arbetare. I verkligheten är emellertid skillnaden mellan nationen och familjen alls icke så stor som man i allmänhet tror. I båda dessa enheter återfinnas vissa enande och vissa divergerande moment. Även om opponenten är villig medgiva detta, skall han dock säkert invända, att det är uppenbart, att i den mindre enheten, nämligen i familjen, äro de enande momenten i hög grad övervägande, under det att i nationen de enande momenten äro minimala. Sålunda vill han säkert framhålla, att det måste bli svårt att söka reda på några gemensamma ekonomiska intressen mellan å ena sidan den fattige statdrängen på landet, gatsoparen och verkstadsarbetaren i staden samt å andra sidan den store industrimagnaten och den stormrike bankchefen. Den allmänna uppfattningen går obestridligen i denna riktning, men icke förty vill jag åtaga mig påvisa en hel del gemensamma intressen mellan de nämnda fem personerna.

Nu är jag beredd på att åhörarna ställa sig något undrande. Har den stormrike bankchefen och den stora industrimagnaten egendom gemensam med statdrängen på landet, gatsoparen och verkstadsarbetaren i staden? Detta var någonting nytt, som vi aldrig förut hört talas om.

Direktör Adolf Anderson, Ekebo.

Var finnes denna egendom och huru har dessa för varandra fullkomligt främmande personer kommit i besittning av densamma? Härpå kan jag svara, att egendomen finnes inom landet och att besittningsrätten har tillkommit genom arv: Det är våra förfäder i många generationer, som ha samlat, förvarat och försvarat denna egendom samt lämnat den i arv åt oss nu levande svenskar, att till vårt gemensamma bästa vårda och förvalta, på det att värdet icke måtte förminskas, utan så att våra barn och efterkommande om möjligt kunna få ännu mera fördel än vad vi nu levande kunna få. Beträffande storleken och beskaffenheten av denna gemensamma egendom, vill jag i korthet nämna några av de viktigaste posterna: sextusen kilometer järnvägar med ett värde av ettusenetthundra millioner kronor; jordegendomar med betydande skogstillgångar till ett värde av fyrahundra millioner kronor; utbyggda och icke utbyggda vattenfall till ett sammanlagt värde av trehundratjugo millioner kronor m. m. Det sammanlagda värdet av den gemensamma egendomen uppgick vid 1926 års slut till ett belopp av drygt tretusen millioner kronor. De omnämnda fem personernas gemensamma intressen inskränka sig emellertid icke till gemensamheten ifråga om äganderätten till omnämnda egendom, de ha nämligen också gemensam försörjningsplikt. Det rör sig om ett antal av c:a trehundratusen medellösa personer, dels barn och dels åldringar, som måste hjälpas och som dra en årlig kostnad av c:a fyrtio millioner kronor. Gemensamheten ifråga om ekonomiska intressen är dock icke slut härmed. De berörda personerna ha även en gemensam skuldbörda, och detta sistnämnda förhållande kräver förvisso både uppmärksamhet och intresse från samtliga personers sida. Vid den ovan angivna tidpunkten, 1926 års slut, uppgick den gemensamma skulden till ett belopp av drygt ettusensjuhundra millioner och har sedan dess ökats med över etthundra millioner kronor.

Av vad här anförts framgår klart, att det också inom den större enheten *nationen* finnes mycket betydande ekonomiska intressen, som äro gemensamma för alla medlemmarna. Man torde också utan överdrift kunna säga, att det är de stora intressena, som äro av den art, att de måste verka enande, under det att en hel del mindre betydande verka divergerande, både inom familjen och inom nationen. Nationalekonomi och familjeekonomi löpa sålunda i stort sett efter samma linjer. Sedan vi klargjort detta för oss, gäller det att utreda vilka de huvudsakliga krafterna äro, som bilda grunden för en familjs ekonomiska välstånd. Den förnämsta och så att säga grundläggande torde vara sammanhållningen. Om familjens samtliga ledamöter troget hålla samman om det gemensamma hemmet, så är härmed en stark grund lagd för den ekonomiska utvecklingen i positiv riktning. En betydande roll spelar vidare en förnuftig och förståndig arbetsfördelning. Det är mycket viktigt att var och en av familjens medlemmar får utföra det arbete, som bäst passar honom eller henne. En tredje omständighet av vikt är, att allt som har värde noga tillvaratages. En fjärde av kanhända avgörande betydelse är, att allt arbete, som kan utföras av familjens egna medlemmar, också blir utfört

(Forts. å sista sid.)

VILJAN TILL OFFER.

De som sysslat någon smula med nationell politik ha ej kunnat undgå att göra den observationen, att viljan till offer för den fosterländska saken i allmänhet är tämligen ringa på den egna sidan. Inom vida nationella kretsar anses allt så utmärkt väl ordnat i vårt nutida samhälle. Den Lindmanska högern sörjer för fosterlandets väl; så länge fosterländska män som hrr Lindman, Trygger, Wohlin m. fl. ha vård om rikets styrelse, är allt så väl beställt... och vi kunna känna oss lugna och trygga och med de bästa förhoppningar se framtiden an. Man är emellertid på de håll, där man så tänker och känner, ur stånd att se sammanhanget i vad som sker samt den roll högerpartiet spelar såsom en integrerande del av det härskande judiska söndringssystemet efter den antinationella satsen "Söndra och härska!" Även där högern uppträder fullt korrekt, blir värdet därav dock i regel illusoriskt, alldenstund det parlamentariska spelets höga arrangörer i dylika fall alltid hava en klar parlamentarisk vänstermajoritet att kommendera upp till de "reaktionära" förslagens omintetgörande, så att den på högersidan utvecklade energikapaciteten i regel sker till ringa eller ingen nytta. Fast numera är högerpartiet vordet till den grad lojalt, att det omsorgsfullt undviker att komma med åsikter eller förslag, som på något sätt verka irriterande å maktspelets Herrar. Partiet som sådant finansieras ju i huvudsak av de judefinansiella kretsarna, och det säger sig självt, att dessa icke göra det bara för nöjet att få depensera.

Medan man på den israelitiska sidan tillfullo uppskattar betydelsen av att ej försumma sina ekonomiska förpliktelser gentemot det politiska livet, saknas inom det nationella lägret nästan alldeles förståelsen härför. Den brist på vilja till offer, som bland de svensksinnade återfinnes såsom en ganska allmän företeelse, bär utan allt tvivel huvudskulden till att den nuvarande urartningen i vårt land överhuvud kunnat inträda. Medan den judiska kapitalismen överöser sina många olika kamporganisationer med guld, visar den svenska kapitalisten i regel en avvoghet, en njugghet och en brist på solidaritet för den nationella försvarskampen, som visa, att man där ännu i stort sett ej lyckats få klart för sig vad saken gäller. På den svenska sidan kan man fortfarande icke förlika sig med tanken att personliga offer överhuvud skulle vara erforderliga för förverkligandet av den nationella tankens seger i vårt land. Man har där visserligen ingenting emot, att något göres för saken, för all del, men se att personligen offra eller i handling göra något därför, det kan aldrig komma ifråga. Hellre får då alltsammans gå i kras och bolsjevismen komma. Systemet håller alltid i ens tid — sen må gärna syndafloden komma.

(Forts. å sista sid.)

F. d. finansminister Klotz — en lysande exponent för den moderna "folkpolitiken".

Växelförfalskare, checksvindlare, kvinnohandlare och notorisk spelare. — Judefinansens permanenta representant i de franska ministärerna.

F. d. finansminister Klotz.

I vårt föregående nummer omnämndes i samband med artikeln om Hanauaffären skandalen rörande den avslöjade senatorn juden Lucien Klotz, f. d. finansminister i fem franska ministärer, "Versaillefredens skapare", tysk-juden som under kriget uppfann hetsnamnet "boches" på tyskarna. Vad som i sammanhang med Klotzskandalen nu kommit inför offentligheten visar att äventyraren Klotz under en lång följd av olika franska ministärer beklätt riksfinansministerposten i egenskap av den regerande judefinansens, Rotschilds och storbankernas i Paris agent och intressebevakare. Saken förtjänar så mycket mer att uppmärksammas som den händelsevis råkat att en smula blotta det under härskande "frihetsregim" bedrivna s. k. spelet bakom kulisserna.

Ur den i Nürnberg utkommande tyska tidningen "Der Stürmer" tillåta vi oss återge nedanstående kommenterade utdrag ur Leipziger Neuesten Nachrichten angående Klotzaffären:

I sitt n:r 348 för den 13 dec. 1928 skriver Leipziger Neuesten Nachrichten under rubriken "Oerhörd skandal rörande finansministern Klotz":

"Hela omfånget av skandalen Klotz kan ännu icke överblickas. Klotz är f. ö. icke sinnessjuk utan fullt frisk och har blott för sin säkerhets skull tagit sin tillflykt till en kuranstalt. Han har fört ett alldeles oerhört tygellöst och utsvävande liv. Han hade städse talrika unga väninnor och uteblev aldrig vid någon kapplöpning eller någon spelsal; där någon 'händelse' i Paris ägde rum, var han säkert närvarande. Genom sin betjänt lät han varje afton angiva sin plats å nästa dags startlista för att i god tid kunna slå vad. Han gick t. ex. med en ung vänninna till en juvelerare, köpte en pärlkollier för 60,000 francs, betalade därför med en check, som saknade täckning, och lät utbetala till sig mellanskillnaden, 40,000 francs, i kontanter. Dylika historier och bedrägerier upprepades ofta. Hans (judiska) vänner bisprungo och hjälpte honom alltid. Då skulden växte, förfalskade finansministern en växel — inte en växel utan många, så många, att man icke tillnärmelsevis vet, hur många de äro. För sina väninnor utgav han allt större summor. Den 61-årige lebemannen köpte en dag åt en sådan en kollier, värd 1,2 miljoner francs, betalade den naturligtvis ej, men sålde den omedelbart för att dymedels göra pengar. Då juveleraren enträget fordrade betalning, överenskom man om avbetalningsterminer. De första av dessa skötte Klotz, men med en check utan täckning i bank. Klotz är jurist. Advokatsamfundet i Paris har redan behandlat fallet och låtit stryka honom såsom medlem ur samfundet. Skandalen tog snart så stort omfång, att Klotz' vänner (judarna) snabbt inställde sig på att anskaffa felande beloppen. Skulden belöper sig till 12 miljoner francs. Loucheur (vilken är en från Österrike till Frankrike invandrad jude, som ändrat sitt namn från Lauscher till Loucheur,* och nu är ledare för pressjudarna i Paris) funderade på att igångsätta en kollekt till förmån för hr senatorn, men ingen ville utgiva pengar för Klotz. Franska kabinettet överlade. Det kom därvid till ytterst häftiga meningsskiljaktligheter. Några ministrar (judar) ville taga pengar ur statens hemliga fonder. Poincaré satte sig bestämt emot detta förslag. Krigsminister Painlevé kom då på den situationsräddande tanken att låta föra Klotz till ett sjukhus. Att tjänstgörande ministern icke är så sjuk utan blott kroppsligen och andligen utlevad, framgår därav, att han varje morgon lämnar sjukhuset för att giva vadhållaragenterna nya uppdrag. Om aftonen vänder han frisk åter till sjukhuset. Tidningen "Rumeur" berättar, att han gjort så sistlidna söndag. Man förstår att den franska publiken, som redan förut har tillräckligt samtalsämne om Hanau-affären, berättar åtskilligt om Klotz."

Följande dag (14 december) berättade *Leipziger Neuesten Nachrichten:*

"Skandalen Klotz är helt enkelt

* För icke länge sedan upplystes i stockholmska dagspressen, att denne jude i år ämnar "hedra" Sverige med ett besök. Red. anm.

(Forts. å sista sid.)

"Tagen eder till vara för de skriftlärda."

Mark. 12:38.

För Nationen av J. L.

"Är gudsbegreppet falskt, så faller hela det religionssystem som är uppbyggt på detsamma."

Att den judiska religionen i grunden är omoralisk, betygade Jesus vid flera tillfällen enligt de evangeliska berättelserna, och det bestyrkes även av själva utsprungstexten i gamla testamentet. Den judiska religionen framlades och tolkades av fariséer och skriftlärda varvid Jesus tog anledning att varna för deras läror. Matt. 16:6—12. Den judiska religionen är uppbyggd på falskhet och skenhelighet och alstrar därför endast tvivel; den är olycksdiger, ty dess gudsbegrepps principer berövar en sannfärdig människa både tro och hopp på ett kommande liv; den är en bannlysning av den moraliska kraften och tron på ett heligt gudomsväsende. Därför ve oss kristna, om detta judiska förnekelsesystem får bli allenahärskande i vår religiösa och politiska utveckling, ty människolivet är en bejakande tillvarelseform inom familj, samhälle och fosterland; det är ett levande helt som kan förgiftas till döds genom inblandning av judiska antikristliga trossatser. Dock, gent emot den nyare tidens forskningar, erfarenheter och fordringar, som även inom teologiens område gör sig gällande, torde den kristna kyrkans gamla auktoritet och dogmatik i judisk anda icke mer kunna hålla stånd, om hon överhuvud vill intaga sin givna plats såsom en sedlighetsfostrande och samhällsbevarande institution i ren kristlig anda inom vårt svenska kulturliv.

Under en vilseledd och irrlärig ledning har den kristna kyrkans förkunnelse under gångna tider stelnat i kristendomsfientliga judiska former och utläggningar, vilka hon sedermera icke vågat eller av rent egoistiskt-materialistiska intressen icke varit benägen att skilja sig ifrån. Genom denna sammanblandning med den gudlösa gammaltestamentliga barbar-religionen har densamma kommit att spela rollen av den kristna trons dödgrävare. I denna utveckling går den kristna kyrkan så långt i kristlig självuppgivelse att hon heligförklarar sin hätskaste fiende och motståndare — den antikristliga judendomen jämte dess "gudsbegrepp" Jahve-Sebaot. Det är ett egendomligt sammanträffande man här måste konstatera, att de högsta etiska begrepp som mänskligheten lärt känna, nämligen de i Jesu lära, blivit sammankopplade med de lägsta av alla religiösa former som religionshistorien känner — de judiska. Någon liknande förvirring och tankeoreda skall man förgäves söka finna inom något annat religionssystem i världshistorien. Genom inblandningen av det judiska gudsbegreppet i kristendomen demonstrerar man ju på det kraftigaste, att man ej antager Jesu Himmelske Fader såsom kristendomens Gud, ty vi kunna dock ej enligt Jesu lära hava två gudar och till på köpet med så stora motsatta principer som här föreligga. Man synes ej vilja förstå att detta tillvägagångssätt innebär en oerhörd hädelse mot det kristna gudsbegreppet, hos vilket man ju då förutsätter både fåvitskhet, grymhet och ondska. En sådan tankegång är så orimlig och anderiktningen så motbjudande, att det måste väcka avsky hos varje uppriktig sanningssökare. Ingen kan tvingas att söka sanningen, men det är en förbrytelse mot människosläktet att söka inplanta lögnen i dess medvetande.

Sanningen är dock det enda medlet som kan tillintetgöra lögnen. Denna bör till en början hänvisas till sitt "egna-hems-område", det må nu vara judendomen eller något annat barbarsystem. Det är en kristlig plikt att sörja härför, i synnerhet som lögnen har benägenhet att skruda sig i sanningens dräkt och påstår sig vara sanningen själv. Tydligast framträder detta i den judiska religionen, som är uppbyggd på ett lögnaktigt system med ett antikristligt gudsbegrepp och är dödsfiende till hela mänskligheten utom det "utvalda egendomsfolket". Judafolket gör sin gud till medbrottsling i sitt egoistiskt-mammonistiska rövarevälde för att därigenom legalisera sina egna orättfärdigheter, varvid deras Jahve-Sebaot välvilligt välsignar alla skändligheter. Den absoluta frånvaron av rättfärdighet och rättvisa i den judiska religionen är ett särskilt anmärkningsvärt faktum då det gäller gojim — icke judar. Att lidelsefullt hata, plundra och utrota dessa gojim samt taga deras land och ägodelar i besittning är Jahves beståndiga bud till sitt "egendomsfolk". Detta omoraliska system utgör det

(Forts. å sista sid.)

Brattsystemet har misslyckats, bör avskaffas!

Från generalkonsul Folke Cronholm har till chefen för finansdepartementet, statsrådet Wohlin, ingivits nedanstående inlaga:

Härmed tillåter jag mig fästa Herr Statsrådets uppmärksamhet å bifogade, ur "Aftonbladet" den 12 januari 1929 hämtade artikel under rubriken "Den rätta vägen", vari chefens för Stockholms kriminalpolis förklaring, att spritsmugglingen blomstrade, och att dess utövare komma med åren att tillväxa i antal, såvida ej radikalmedlet, strängare lagbestämmelser, tillgripas för att "stoppa upp det hela", underkastas en välbehövlig granskning. Hans uttalande är ock svårt att förstå, sedan en mångårig och dyrköpt erfarenhet klarligen givit vid handen, att ett dylikt radikalmedel fått en alldeles motsatt verkan. I artikeln heter det ock: Många av oss andra, som vilja sträva till att i stort vinna klarhet beträffande orsakerna till det av detektivchefen utan förbehåll påpekade faktum, kunna omöjligen förmå oss till att se det allena saliggörande medlet uti en skärpt kontroll mot spritsmugglingen. Och däri instämmer nog varje laglydig, objektivt dömande medborgare. Ty, slipar bevakningen sina vapen, så äro städse smugglarna redo att göra sina ännu skarpare, och skaffar sig tullen en jagare på 30 knop, så kan man taga gift på att spritsmugglarna presentera en annan på 35, heter det vidare. Och sedan: Och inte tänker man sig väl möjligheten att cernera våra långsträckta kuster med en kedja av poliser, hållande varandra i hand, vilket förresten kanske vore sättet, då i vårt folkfattiga land inga blevo kvar för konsumtionen av den illegitima spriten, men vi ha ju också andra uppgifter.

Det är ock så sant, som det är skrivet, att det är enbart överhuvudtaget en lika hopplös gärning att omöjliggöra spritsmugglingen genom maktspråk som att försöka taga ner månen. Och lika sant är det, att, om man vill bjuda spritsmugglarna stora famnen, man naturligtvis skall lägga sig på totalförbudet, och att, ju närmare man kommer detta genom att i rena enfaldet ytterligare inskränka rätten till det kvantum satis, lagen i stort

(Forts. å sid. 5.)

Den 25 Januari

När skola Sveriges arbetare vakna?

Den judiska världserövrarekampen har under de årtusenden densamma pågått förts i folksöndringens tecken enligt den gamla imperialistiska satsen ”Söndra och härska!” På grundval av denna fundamentala princip har även i Sverige det politiska livet inställts. I tidens mognad fingo vi också här bevittna tillkomsten av nationens uppdelning enligt judiskt recept efter fiktiva intressen och värden i olika ”socialpolitiska” grupper på ”höger” ”vänster” eller i stort tvenne nationer, den ena omfattande dem, som förmenades ha intressen att bevaka i det nationella samhället — de på dess ”solsida” levande, och den andra dem, som saknade varje gemensamhetsintresse med det bestående — de på ”skuggsidan” levande. De psykologiska förutsättningarna för denna geniala uppdelning saknades visserligen ej. Den i människonaturen nedlagda självbevarelsedriften har en benägenhet för att ensidigt vilja se till den egna personliga fördelen under förglömmande av plikterna mot medmänniskorna. Denna böjelse hos individen utgjorde kantänka en tacksam sträng att slå på, en superb bundsförvant för dem, som strävade till folkens självförstörelse i stridens och splitets tecken.

Vid tiden för Israels universella politiska framryckning hade det redan lyckats det ”utvalda” folket att åt sig erövra en ekonomisk världsställning. Aktionen företogs gradvis, med anlitande städse av deras bistånd inom nationerna, vilka förmenades ha särskilt intresse av den åstundade regimförändringen. Den första stora framstöten skedde i liberalismens namn, varigenom makten i nationalstaterna överflyttades från de tidigare makthavarna, monarken och den nationella bördsaristokratien, till börsaristokratien (— judebankirerna). När denna makterövring väl säkrats och tiden för en fortsatt framryckning i det revolutionära tecknet ansågs inne, presenterades under ledning av judarna Rotschild och Marx-Modecai den ”marxistisk”-”proletära” revolutionen, vilken dock i likhet med den ”liberala” i stort sett fredligt genomfördes. Med en stämma, som ekade över alla jordens kanter, ropades parollen ut: ”Proletärer, förenen Eder!” Och i alla länder lystrade massorna till parollen. Den bjöd dem så mycket stort och skönt, som väl kunde vara värt en kamp: delägarskap i all denna världens goda, kapitalets överflyttande till de obesuttna samt vidare frihet, jämlikhet, broderskap, rättvisa samt lycka åt alla människor. Problemet var så storslaget förenklat, programmet så lockande. För de missgynnade i samhället var ju allt att vinna, intet att förlora. Att något svek kunde dölja sig bakom löftena, räknade ingen med. Och likväl var det så, efter vad utvecklingen visat. Men tiden är icke försutten, än givas möjligheter för de vilseförda massorna, som omedvetet fått tjänstgöra som legotrupper åt den judisk-mammonistiska världserövraremakten i dess sataniska strävanden för folkens andliga och materiella förgörelse, att avskudda sig oket och avvärja det blodsöde, deras ”heliga” beskyddare tillärna dem.

När Juda för snart ett halvt århundrade sedan genom sina besoldade ”ledare”-agenter i den universella ”proletära” samhörighetens namn lät uppbåda de svenska arbetarmassorna till kamp mot det bestående samhället och dess ledande klasser, skedde det under ymnigt utströende av fagra löften: folket skulle frigöras ur kapitalismens förbannelsebojor, kapitalet överföras till de enda rättmätiga innehavarna därav, kroppsarbetarna, liksom makten och bestämmanderätten i samhället överhuvud. En febril reformpolitik, stödjande sig — alltefter behov — än på parlamentariskt än på utomparlamentariskt maktspråk, inleddes, en reformpolitik till namnet åsyftande en utvidgning av massornas rättigheter och välstånd, men i realiteten avseende utbyggandet av Judas rätts- och maktställning i Sverige. ”Reformerna” hade alltid en formell och en reel sida. Utvecklingen i alla länder visar tydligt och klart att socialismens uppgift, tvärtemot vad ledarna försäkrat, varit att just slavbinda folkens massor under själva den renodlade kapitalismen, det judiska Mammon. Hrr Engberg, Hansson, Sandler et Consorters förstå visserligen intet på denna punkt, men sakförhållandet ändras icke därav. Vad socialismen är och vill är ingenting annat än det judiska självhärskaredömets upprättande över all världen. Mot detta mål har den under Judas ledning helt ställda socialistiska internationalens alla strävanden politiskt, ekonomiskt och kulturellt i alla länder hitintills varit inriktade. Rörande allt detta givas massorna dock aldrig tillfälle reflektera ,ty deras ”ledare” hava så skickligt förstått att hålla den ”proletära” uppmärksamheten fängslad vid ständigt nya och allt mera utsökta utläggningar av texten ävensom att sysselsätta dem med ständigt nya ”demokratiska” och ”socialistiska” reformförslag i aldrig sinande ström. Dock, på längden låter det sig icke göra att hålla den folkliga självreflektionen tillbaka med dylika medel: en dag bryter den sig väg fram och spränger fördämningarna. Dagen därför är av allt att döma ej allt för avlägsen heller hos oss, då det vilseförda folket gör upp räkningen med sina ”välgörare”.

Vart den under judemarxismens hägn under de senaste årtiondena bedrivna ”reform”-politiken för vårt folk, står såsom antytt i dag klart för envar: Kapitalet liksom bestämmanderätten och makten i det svenska samhället hava överförts från de tidigare besittande, ledande klasserna, ehuru ej till de egendomslösa ”proletärerna”, kroppsarbetarna, såsom utlovats, utan till den judiska finansautokratiens herrar i landet, vilka i den folkliga demokratiens namn här upphöjt sig till härskare, suveränt diktaterande ”folkviljan” i pressen såväl som riksdagens och regeringens alla handlingar. Under hägnet av denna nya, i det hemligas tecken bedrivna regeringsutövning är det, som det svenska samhällets desorganisation politiskt, ekonomiskt och kulturellt på jämförelsevis kort tid genomförts, vilket visar, att inkräktaren-fienden väl förstått sin sak. Politiken har fullständigt urartat från sin ursprungliga, egentliga bestämmelse i stats- och folknyttans tjänst till en vädjobana för rena lycksökare, statsmakten förvandlats till skenet av dylik, rätt och slätt ett redskap i det härskande judedömets tjänst. Våra nationella livsfrågor försummas totalt. Stat och kommuner ha störtats i en skuldsättning på miljarder till det internationella judiska ockrarekapitalet. Laglöshet och korruption breda ut sig i samhället, och på alla områden arbetas judebolsjevismen i händerna. — Och detta är resultatet av ”demokratiens” årtionden långa, stolta kampanj för folkfriheten i Sverige! Men demokratiens roll i den judiska världsfrälsningen är nu fullbordad. Mohren har gjort sin tjänst! Efterträdaren är bolsjevismen, Israels stora massrörelse numro tre, som kallats att fullkomna folkens ”lyckliggörelse” i Davidsstjärnans (— Revolutionens) tecken. Mot det idealet är det som Sveriges folk nu styres. Att partiernas ledare över lag låtit engagera sig för planen på det svenska samhällets omstörtning i bolsjevismen, hava de med sina politiska handlingar från senaste åren klart visat. Den bolsjevikisk-revolutionära rörelsens strävanden på svensk grund stödjas de facto av alla våra nuvarande partier, alltifrån Lindmanska högern till Kilbomskommunisterna, liksom av statsmakten, varom ej minst det berömda sovjetryska ”handelsavtalet” med dess beviljade undantagsrättigheter för Världsrevolutionens Herrar bära tydliga vittnesbörd.

När skola Sveriges arbetare vakna till insikt om verklighetsförhållandena samt det skändliga bedrägeri, de varit och alltjämt äro utsatta för från Judas och dess ”folkledare”-agenters sida? Det kan sannerligen vara på tiden att våra hederliga svenska arbetare klargöra för sig lägets allvar. Eller skola de först vakna upp ur de drömmerier, vari ”ledarna” insövt dem, när de fått den judebolsjevikiska blodsdiktaturen över sig? Handens arbetare, den stora massan av den svenska nationen, hava här en mission att fylla, ej blott i sin egen välfärds intresse utan i folkets i dess helhets, i fosterlandets och den sanna kulturens tjänst. Må de ej försumma att fullgöra den!

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

Högern retirerar i ryska avtalsfrågan.

Känslan av ansvar för de nationella säkerhetsvärdena är uppenbart ej mycket större på den s. k. nationella eller högersidan än inom de vänstersinnade lägren. Högerns ledande politiker och pressherrar måste härför dömas så mycket hårdare som de dock segla under en flagg, som borde förpliktiga dem att visa ett närmelsevis nationellt visir. Hrr Lindman och Trygger, Ljunglund och Helmer Key hava här att stå till svars inför en publik, som säkerligen en dag icke kommer att underlåta att reagera. Anklagelsen för förräderi mot den svenska saken drabbar i första rummet dem, som på grund av sina offentliga politiska ställningar varit först till att vakta om det fosterländska intresset. En aldrig så fyndig och välformad filosofisk-fraseologisk utläggningskonst kan i berörda hänseende icke rubba sakläget.

Under valrörelsen ställde som vi veta nuv. utrikesministern i utsikt en revision av det ingångna sovjetryska ”handelsavtalet” i sådan riktning, att de undantagsrättigheter i strid mot Sveriges intressen, som däri stipulerats för den judisk-revolutionära makten, borteliminerades. Denna ståndpunkt underströks då även kraftigt av *Nya Dagligt Allehanda* (h). Av allt att döma har emellertid hr Trygger såväl som hr Ljunglund inför den ”folkmening”, som under senaste månaderna under lock och pock förts fram i den judedemokratiska pressen, redan låtit förmå sig att annuliera sina vallöften. Dylika äro ju, såsom hr Per Albin Hansson ostentativt och öppenhjärtligt förklarat, icke till för att uppfyllas, endast för att locka röster. Hr Ljunglund berör nu i sin tidning i en ledande artikel, ”Rancune”, spörsmålet och låter högerproselyterna veta, att den Per Albinska uppfattningen av vallöftena även är den nationellt riktiga. Han skriver däri bl. a.:

I ryska avtalsfrågan upprepade hr Ekman i remissdebatten de tidigare i frisinnad press framförda påståendena att högern i regeringsställning icke vågat vidhålla sin åsikt från valrörelsen. Även detta angrepp gjordes, vad hr Ekman beträffar, beklagligen mot bättre vetande, vilket klart framgick av det nattliga replikskiftet mellan honom och statsminister Lindman. Ty när hr Lindman uttalade en förmodan, att den föregående regeringen med anledning av vissa anmärkningsvärda händelser i somras sin plikt likmätigt vidtagit åtgärder för att vinna rättelse från rysk sida, bestreds detta icke av hr Ekman. Här föreligger alltså ett uppklarat mellanhavande, ett redan avdömt mål. Likafullt begär man nu, att högerregeringen skall riva upp saken igen! Och det förbättrar sannerligen icke hr Ekmans sak, att han söker bibringa offentligheten en oriktig föreställning om vad som i en omstridd fråga passerat, litande på att hemligstämpeln skall omöjliggöra ett effektivt gendrivande.

Vi få här alltså veta, att hr Ekman under sin regeringstid med hänsyn till de opinionsyttringar, som framkommit med avseende å det sovjetryska ”handelsavtalet”, påpassligt begagnat tillfället att genom en hemlig överenskommelse med Vederbörande ytterligare säkerställa det absurda avtalet, varöver denne sanne kosmopolit nu braverar gentemot högerregeringen, som i frågan uppenbart i ej mindre grad än hrr Ekman och Lövgren låtit engagera sig. Hr Ljunglund resignerar nu också å högeropinionens vägnar inför det regeringsmässiga Ekmanska schackdraget och framhåller, att ”ett uppklarat mellanhavande föreligger, ett redan avdömt mål”. Så behändigt var saken alltså avfärdad! Och eftersom konstaterandet sker under avgivande av en åsnespark mot den föraktliga Ekmanska regeringen, bör det ju kunna påräkna att senteras av högerfolket, som kantänka endast ha att böja sig inför ”nödvändigheten”. Den högersinnade opinionsledaren saknar sannerligen skäl att stort förhäva sig över parlamentarikernas ”principlöshet”. Man bör begynna med att sopa rent för sin egen dörr!

»Världens herrar.»

Amerikanska regeringens beslut att låta representera sig i den nya expertkommitténs för skadeståndsfrågans slutliga reglering av världens största bankir, John Pierpont Morgan, jämte en annan amerikansk finansman, Owen D. Young, har föranlett *Socialdemokraten* (s) till en ledande betraktelse under rubriken ”Världens herrar”, signerad ”O. Th.”. Tidningen skriver:

J. P. Morgan behärskar fem stora banker med ett sammanlagt kapital om 63 miljarder dollars. Ett järnvägsnät på 50,000 km., den amerikanska ståltrusten med ett aktiekapital om 868 miljoner och med obligationer om 600 miljoner samt världens största automobilfabrik, General Motors Company, tillhöra hans domäner. En amerikansk skriftställare skrev om honom: ”Alla jordens folk äro tributpliktiga till honom och gränserna för hans makt sammanfalla med jordens gränser.” Och denne man har nu kallats till skadeståndskommittén, där han kommer att bli skiljedomare i en affär, på vilken icke blott Europas ekonomiska utveckling utan även freden och samförståndet i så hög grad bero. Någon slutlig uppgörelse om skadeståndet kan icke träffas utan Morgans samtycke. ”Kommersialiseringen” av den tyska skulden är outförbar utan hans medverkan, ty om icke hans banker mottaga de tyska obligationerna finns ingen finansmakt i världen, som kan eller vill göra det. Icke regeringarnas utan hans intressen komma att vara avgörande vid fastställandet av skadeståndets totalsumma. I hans person samlas en makt, under vilken suveräna folk, diktatorer och monarker tvingas att böja sig, en makt, som härskar över ländernas öden långt mer än parlament och regeringar.

Politiska, sociala och kulturella förhållanden påverkas och förändras snart sagt över allt i världen av de guldströmmar, som dirigeras av storfinansens män. ”Det faktum, att de amerikanska investeringarna ändra sin kurs”, skriver Brailsford i The New Leader, ”betyder lika mycket för Europa som en förändring i Golfströmmens riktning. Förr eller senare kommer detta att förändra vårt ekonomiska och politiska klimat.” Knappast någonsin har denna sanning framstått klarare än i samband med skadeståndsfrågans reglering. Vad hjälpa alla Poincarés försäkringar, att han icke skall ”utlämna det franska folket åt storbankerna”. Det är icke han som fastställer det tyska skuldkontot eller ens bestämmer hur och när avbetalningarna skola ske. Storleken av den tyska skulden och dess reglering bero av de amerikanska storfinansiärernas och industrimagnaternas intressen. Tyskarna kunna icke betala utan att producera varor för världsmarknaden, och skuldbördan kommer att pressa dem till en förbittrad konkurrens med andra producenter. I den mån de amerikanska bankmännen äro intresserade av att skydda den amerikanska industrin för en alltför hård konkurrens, komma de otvivelaktigt att lägga hämsko på de allierades skadeståndskrav. Men storfinansen har sina tentakler ute överallt. Dess intressen känna inga nationella gränser och icke sällan stå de i strid med hemlandsindustriernas. Att förutspå i vilken riktning Morgan och hans amerikanska kolleger komma att påverka den nya skadeståndskommitténs arbeten vore därför vanskligt.

I synnerhet Tysklands arbetarklass kommer att intimt beröras av den skadeståndsreglering, för vars uppgörande den amerikanska storfinansens hjälp påkallats. De bördor, som påläggas det tyska näringslivet, utsätta oundvikligen arbetarnas levnadsstandard för ett tungt tryck. Löner och sociala förhållanden pressas så hårt, som motståndet från arbetarnas organisationer tillåter. Det vore att förneka en elementär ekonomisk sanning att icke erkänna de verkningar ett sådant läge måste få för arbetarklassen i andra länder, särskilt i dem, som icke ha någon del i skadeståndskraven.

Kunna skadeståndsexperterna förväntas taga de ekonomiska och sociala vådor i betraktande, som en skadeståndsreglering kan få i främsta rummet för de tyska arbetarna, men även för andra? Det är allt annat än likgiltigt för världen hur finansens män se på dessa ting... Det är män av denna kaliber, som äga att avgöra en fråga, på vilket så mycket beror för arbetarklassen. Landers och folks öden länkas av deras händer! — Hur är det möjligt att inför detta faktum motstå den tanke, som ligger i socialismen!

Detta uttalande i det ledande svenska socialistiska organet är i flera hänseenden anmärkningsvärt. Förf. erkänner oförbehållsamt, att det är den internationella storfinansen som numera dikterar den politiska liksom utvecklingen överhuvud i världen — ”storfinansen har sina tentakler ute överallt, dess intressen känna inga nationella gränser och ej sällan stå de i strid med hemmaindustriens... det är allt annat än likgiltighet för världen hur storfinansens män se på dessa ting.” — Detta skulle alltså vara resultatet av det förenade världsproletariatets gigantiska kamp mot kapitalismen! Det är tydligen inför de fakta som inträtt ej möjligt för den socialistiska åskådningens bekännare att längre alldeles bortse från den reela samhällsmakt, som heter storfinansen. Formellt ja! När författaren går att dra slutledningen av de promisser han lagt upp, kommer han naturligtvis till det gamla vanliga resultatet: ”samling kring socialismen!” Man måste le däråt, antingen det nu sker av enfald, vilket vi tillåta oss betvivla, eller i överensstämmelse med dagens marxistiska programståndpunkt, det tvivelsutan mest sannolika. Han kan nämligen ej gärna sväva i okunnighet om, att den makt, som åt den internationella storfinansen förlänat just den maktposition, han kritiserar är — socialismen, vilken i alla länder och även hos oss från begynnelsen till slutet gått den judiska storfinansens ärenden och om också ej formellt dock städse reelt kämpat för dess intressesynpunkt gentemot det egna landets och folkets. Men gesten kostar ju intet! Hur kan tidningen dock begära, att dess antistorfinansiella åskådning, in i detta ögonblick markerad genom ostentativ anslutning till den judisk-marxistiska doktrinen enligt Marx-Rotschildskt recept skall tagas på allvar? Man förlitar sig tydligen alltjämt på de svenska arbetare-gojims ”själlöshet”.

Värdet av 1928 års skörd 1,154 milj. kronor.

Enligt uppgift från Statens statistiska centralbyrå uppskattas det sammanlagda värdet av 1928 års skörd till 1,154 milj. kr., under förutsättning att inkomstsiffran för sockerbetorna, som ännu ej hunnit uträknas, förblir vid förra årets, d. v. s. 29 milj. kr. Totalvinsten av skörden, sockerbetorna frånräknade, uppgår till 1,125 milj. kr. emot 1,097 milj. kr. under 1927 eller 28 milj. kr. högre än näst föregående år.

Summan hade blivit avsevärt högre, om ej priserna på lantbruksprodukter av skilda slag under år 1928 så avsevärt gått ned.

Våra lagstiftares motionsiver i avtagande.

Antalet till årets riksdag ingivna motioner är 525, varav 199 i första och 327 i andra kammaren. I fjol var antaelt 592, varav 214 i första och 378 i andra kammaren.

En viss energiavmattning är sålunda att konstatera bland våra utmärkta lagstiftare. Riksdagens främste motionsfabrikant, f. d. liberala och kommunistiska m. m., nuv. socialistiska borgmästaren Carl Lindhagen, uppbygger i år sina kamrater och svenska folket med 11 olika motioner bara i jordfrågan.

I beslöjelsens tecken.

"Det heliga israels" kamp för världens erövring har alltsedan begynnelsen skett i hemlighetsfullhetens tecken. Förutsättningen för seger var kantänka, att gojimfolken, som skulle lyckliggöras, icke i förtid fingo vetskap om beskaffenheten om den frälsning i Davidsstjärnans tecken, som tillärnades dem. Alltså måste verkligheten beslöjas medels en kostbar ideologisk fraseologi, som verkade omtöcknande å offrens sinnen och förvände deras blickar, så att svart blev till vitt, sanning till lögn, och omvänt. Och det erkännandet måste man ge "Guds utvalda", att de lyckats rent underbart i sin strävan att av "de otrogna" göra "själlösa kreatur", möjliga att leda hur som helst samt att få att tro och tänka vad som helst, ju vansinnigare, desto bättre. Så att även enligt De Vises beräkningar tiden nu borde vara inne för "den universella lycksalighetens" etablerande här på jorden.

Framför allt har det gällt för judafolket att på det omsorgsfullaste fördölja hemligheten rörande den judiska religionen, dess art, väsen och mål. Detta får till intet pris i förtid bekantgöras för gojimmassorna! I Talmud säges det också uttryckligen: "Rabbinerna hava att bemöda sig om, att Talmuds läror hållas hemliga för de kristna." Vad som gäller för rabbinerna gäller givetvis i samma höga grad alla, som tjäna Israel inom politiken, ekonomien och kulturen. Tystnadsplikten framför alla andra! Men trots alla bemödanden att hemlighålla den verkliga arten av Israels "gudomliga" strävanden i tiden, har hemligheten börjat sippra ut bland folken. I samma mån detta sker, förvandlas även den judiska härligheten till stoft och den magiska makt, Israel nu yves över, upphör av sig själv.

Traveller-societén solidarisk med Juda!

Visserligen ha vi upphört att förvånas över någonting, men ibland inträffar dock sådant, som, det måste vi erkänna, en smula frapperar. Så t. ex. den deklarerade fientliga hållning vis à vis vår tidning, vi i samband med prenumerationsskiftet hade den sorgen bevittna från Traveller-societéns, s. k. Traveller Clubs, sida.

När Nationens representant för några dagar sedan uppvaktade sekreteraren i den nämnda klubben för årsprenumerationens förnyande, möttes han med påfallande köld samt fick snävt avböjande. Nej, det skulle inte vara någon vidare prenumeration på tidningen. Klubbmedlemmarna voro, förklarade hr sekreteraren, allmänt missnöjda med Nationen, och önskade ej vidare se tidningen.

— Såå, vad kan det då vara som gjort dem så missnöjda?, sporde vår representant.

— Jo, era skriverier i judefrågan, som alls inte gillas av medlemmarna. Och jag kan försäkra, att icke en enda av de femtio klubbmedlemmar, som under det gångna året abonnerat på tidningen, i år komma att göra det.

Varpå vår representant vackert fick ge sig i väg, utan att ha lyckats blidka hr sekreterarens vreda känslor.

Det kan man kalla god disciplin, tänkte vi, när vi hörde vår representants relation av det passerade hos Travellers. Att kunna garantera, att icke en enda av de hittillsvarande 50 abonnenterna skulle förnya prenumerationen! Varpå vi i telefon ringde upp klubbens högt aktade f. d. ordförande, känd "antisemit" och hög frimurare m. m. m. m.

— Ja, det förhåller sig verkligen på det viset,' svarade denne. Klubbmedlemmarna vilja ej se eller ha någon vidare befattning med Nationen. Man är allmänt missnöjd med tidningens skriverier i judefrågan och anser att ni därmed endast bidragit till att ytterligare utöka och stärka judarnas ställning i landet.

Härpå anmärkte vi, att det var otroligt, att folk, som gällde för att vara kloka och förståndiga, kunde komma med sådana banala påståenden som att Nationen på grund av att den dragit de judiska strävandena inför offentligheten, skulle främjat vederbörandes intressesak, då det tvärt om förhåller sig så, att ett blottande av det hemliga spelet väsentligt måste försvåra detta liksom ock chanserna för Herrar Israeliter att kunna förverkliga sina upphöjda planer på svenska folkets lyckliggörelse i Davidsstjärnans tecken. Ja, så betraktade man säkerligen även saken på "den andra sidan", där man i alla tider tillämpat taktiken om spelets mycket sorgfälliga beslöjande.

— Ja, du kunde ha följt mitt råd från början, att låta frimureriet vara i fred, kom vår sagesmans svar på våra erinringar. Hade du gjort det, hade allt gått väl och detta ej behövt inträffa.

— Men det svenska frimureriet och judefrågan hava ju efter vad du ofta självt sagt intet som helst gemensamt. Varför då denna solidaritetsyttring? Och Nationen har ju på grund av dina och andra höga svenska frimurares bestämda försäkringar på hedersord på den punkten gång på gång uttryckligen markerat väsensskillnaden mellan det nationella, kristna svenska frimureriet samt det internationella judiska frimureriet, som det gällt, när vi någon gång nämnt ordet frimureri.

— Det hjälper inte, folk kan ej fatta, att det är någon skillnad.

— Men saken låter sig ju klarlägga inför offentligheten, så att alla oberättigade misstankar om samröre mellan det internationella judiska frimureriet och det svenska, kristna bortfölle...

Vårt oerhörda brott, som sålunda skulle bestraffas med allmän bojkott mot Nationen från Traveller-societéns sida, var alltså, att vi varit så dristiga att i våra spalter någon gång nämna ordet frimurare, vilket tydligen icke är tillåtet för en nationell tidning. Om det svenska frimureriet nu är en nationell och kristlig institution, såsom av murarna i landet uppges och som vi även vilja hoppas och tro — detta ej minst i betraktande av att Konung Gustaf V är dess allsmäktige Stormästare — kan det tyckas som man ej skulle på så svaga grunder som här varit fallit behöva ta till bojkottstorsläggan mot vår tidning därför att vi råkat nämna ordet. Vi upprepa vad vi flerfaldiga gånger uttalat för våra vänner-frimurare, att vi äro villiga att på sanningens grundval taga oss an deras sak inför offentligheten till skingrande av alla misstankar för att spela samman med de internationella frimurarekretsar, vilkas suspecta förehavanden i den judiska världsimperialismens tjänst ej minst genom general Ludendorffs uppseendeväckande avslöjanden bragts i dagen och som naturligtvis ej kunnat undgå att i viss mån kasta en skugga på frimurarenamnet överhuvud. Vi förstå verkligen ej, varför man inom det svenska frimureriet icke vill begagna sig av vårt välvilliga erbjudande, som är förestavat av en uppriktig önskan att göra dem rätt. Snarare borde man väl hålla oss räkning därför i stället för att organisera stupida bojkott-kampanjer mot Nationen. Nar hava tydligen de gode herrar Travellers — som ju efter detta böra kunna påräkna en lysande ekonomisk framtid — anledning att taga sig en funderare!

Fosterfördrivning — ett av Judas vapen i mordkampen mot de ariska folken.

Den judiska kampen för de ariska folkens förgörelse utkämpas på olika linjer, och medlen äro mångahanda. Bland de mest effektiva och på den grund även livligast gouterade medlen äro som vi veta kriget och revolutionen. Endast genom världskriget och bolsjevikrevolutionen i Ryssland, bägge Judas verk, "expedierades" flera tiotal miljoner "otrogna själar".

Ett kampmedel, som f. n. i alla länder tyckes vara i alldeles särskild grad uppskattat, är det att förgöra "de otrogna", innan de ännu hunnit hit till denna värld. I Sverige, för att nu hålla oss till vårt eget land, tyckes teatern och filmen numera framför allt annat inriktade på att främja s. k. barnlösa äktenskap. Folkmeningen lägges allt vidare tillrätta för en uppfattning, som accepterar fosterfördrivningen såsom både naturlig och sund och för folkhälsan nyttig och nödvändig. Även här ha de svenska gojim uppenbart totalt förlorat förmågan att se och döma i enlighet med förnuft och samvete. Förliden riksdag gav ett illustrativt exempel på huru långt på denna väg vi faktiskt äro komna, i det de kvinnliga representanterna öppet ställde sig på fosterfördrivare- d. v. s. den rena mördareståndpunkten. Och detsamma ämna de göra vid årets riksdag, där "liberala" riksdagskvinnan Kerstin Hesselgren planerar en storstilad aktion till förmån för sina "ideal".

Ur den tyska tidningen "Der Stürmer" återgiva vi ovanstående teckning till åskådliggörande av kampställningen i Tyskland, där kampanjen för fosterfördrivning, som aktivt stödjes av judiska läkare, numera nått en sådan omfattning, att reaktionen mot densamma på allvar tyckes på väg att bryta sig fram bland folket.

När skall ansvarskänslan vakna hos svenskarna? Huru långt skola vi här i landet tillåta den infernaliska propagandan för denna judiska mordtrafik mot de ännu ej födda liven?

Situationsbild från sovjetparadisets utdomäner.

Den rika kulaki-skörden bärgas.

Kampen för ryska folkets lyckliggörelse enligt högt föredöme från Gamla Testamentet fullföljes enligt vad kännare av förhållandena i det judiska Sovjetparadiset veta att berätta med ej mindre energi nu på 11 revolutionsåret än under de första revolutionära glansåren. Medan man under dessa hade nationellt högvilt, såsom zar- och zarfamilj, bördsaristokrati, präster, godsägare och allsköns nationella kapitalister och s. k. bourgoies att ägna sig åt, får man i dag nöja sig med simpla "kulaki" = rika bönder, varmed enligt sovjetistisk terminologi förstås alla jordbrukare, som höja sig över den rena proletära d. v. s. den fattiga statarbetarenivån.

Ja, turen är nu kommen till de ryska bönderna — tacken för den hjälp de lämnade bolsjevikerna, när det i revolutionens första tid gällde att "socialisera" godsen och skäkta godsherrarna. Böndernas medverkan för detta värvs utförande vanns som vi veta genom att de av sina nya herrar "generöst" tilldelades egna jordområden. Sedan åratal pågår nu en våldsam kamp mellan Kremlherrarna och dessas tidigare skyddslingar, och särskilt skall under senaste månaderna utrotningskriget mot "kulaki" ha bedrivits med stor energi. Både officiella och enskilda rapporter peka därhän att tiden för de ryska böndernas "frälsning" under Davidsbaneret nu på allvar skulle vara kommen. Vår teckning härovan avser att illustrera den pågående skördebärgningen i det sovjetska Paradisets utdomäner.

Judiska universitetet i Jerusalem i full verksamhet.

Enligt vad Zion. Korr. meddelar ägde första immatrikulationen vid hebreiska universitetet i Jerusalem rum den 2 d:s. Av de 250 studenter, som inskrivits vid universitetets filosofiska fakultet, tillhöra 213 den humanistiska sektionen och 37 den matematisk-naturvetenskapliga.

Mussolinskt hädande av den Viberg-"Cassel"-nationalekonomiska trosformeln.

Liksom smaken äro åsikerna i denna värld som vi veta ofta mycket divergerande. Medan t. ex. "världens främste nationalekonom", professor Gustaf Viberg alias Cassel, anser den hejdlösa statsskuldsättningen vara enda säkra vägen till uppnående av allmänt folkligt välstånd och lycka anser direktören Adolf Anderson å Ekebo denna väg leda till raka motsatsen mot vad hr professorn med stöd av sin överväldigande auktoritet förmenar. För vår del tvivla vi visserligen ej på vem som komme att få majoriteten av röster på sin sida, därest frågan ginge till folkomröstning, något som ju icke vore ur vägen, eftersom densamma obestridligen är av allmän betydelse samt av intresse inte bara för de "generösa" hrr långivare-storfinansiärer utan också för låntagarna-medborgarna inom nationen.

Dir. Anderson står emellertid icke såsom kapacitet ensam i sin principiella uppfattning om statsskuldsättningen såsom ett högst tvivelaktigt medel att vilja höja ett folks ekonomiska välstånd. Hans kätterska åskådning på området gillas efter vad det vill synas av ingen mindre än Mussolini själv, vilket ju bör kännas beklämmande för hrr Viberg-Cassel och Wohlin att i dessa dagar behöva konstatera. Men ack, dessa hava ju sin "vetenskaplighet" att stödja sig på! Nyligen lästes i "Elfsborgs läns tidning" en Romkorrespondens av förf. Harry Blomberg vari det fascistiska nyårets ingång i Rom skildrades. Nyårsfirandets största ögonblick återges i korrespondensen med följande ord:

"Denna molntumlande lördagsförmiddag väller människomassan ner mot Piazza Venezia, där det oerhörda Nationalmonumentet skymmer bort hela Capitolium, där den okände soldaten vilar och där Fosterlandets altare för dagen är uppställt. Ty Mussolini skall visa sig för folket och bränna två papper på altaret.

Mot monumentets gipsaktiga stenmassa lysa jätteflaggorna och hela det sköna torget är avspärrat av kraftiga militärkordonger; bergsaglierna posta där med glänsande tuppfjädersbuskar i sina rundkulliga hattar, trafikpoliserna ordna de skådelystna med vita kommandostavar svängande i luften och i trappan till monumentet börja herrar i förmiddagsdräkt eller stor uniform att samlas. Bilar rinna till och lasta ur de över tio tusen och klockan slår halv elva. Då smattrar en trumpet, soldaterna rycka upp sig, en limousin glider spöklikt tyst genom de strama leden. Eja! ropas det vid trappan och en herre i cylinder stiger ur. Det är Mussolini. Han hälsas välkommen, trycker några händer och går värdigt uppför den breda trappan mot lågorna, som fladdra på altaret vid soldatgraven. Jaquetten sitter oklanderligt över hans kraftiga axlar, stormhatten blänker och byxornas veck kunde anstå en engelsk diplomat. Men hans ansikte är allvarligt, dystert, och han böjer knappt märkbart sitt egendomligt tunga huvud med den kala hjässan. Fotografer störta till, filmarna veva för brinnade livet, och en minut därefter håller han ett papper över lågorna. Det rullar sig samman och förintas och snart är också det andra en svag låga. Mussolini har bränt tvenne skuldpapper till ett värde av 140 miljoner lire och strax därefter glider hans bil åter sin väg.

Det var alltså skådespelets innebörd: Italienska folket har i större eller mindre poster tecknat bidrag till statskassans upphjälpande för detta väldiga belopp, och på fascismens nyårsafton brände Il Duce reverserna. Om själva gesten, eldbegängelsen, var pompös, så var allfså verkligheten därbakom icke mindre storslagen."

För professor Viberg-Cassel i hans egenskap av "världens främste nationalekonom" måste det givetvis kännas i allra högsta grad plågsamt att nödgas konstatera ett sådant oerhört hädande av hans heliga lära, som Mussolini med sitt här refererade handlingssätt att bränna å båle statliga skuldebrev — folkens lyckobrev par préference — gjort sig skyldig till. Man bara förvånas över att ännu inte ha fått till livs någon "vetenskaplig" protest från den berömde professorn i Sv. D., i den universella världshushållningens intresse, gentemot den italienska statsmannens visade olyckliga brist på sinne och förståelse för "den ekonomiska utvecklingens mest fundamentala lagar och krav".

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Stockholms spritpolis har ombord å Sveaångaren Ludvig Peyron, som ankommit från Antwerpen, beslagtagit 7 tioliters och 2 5-litersdunkar med fransk exportsprit, gömda i en av fartygets kolboxar. Dessutom lades embargo på 4 glasflaskor med samma vara, undanstuvade i fartygets s. k. "rundhus" samt till syvende och sist, i skansen, en madrass stoppad med diverse silkesvaror.

•

Några tullmän, som häromaftonen posterade vid finska ångaren Wellamo i Stadsgården, observerade plötsligt ett par män, vilka sökte smita i land från fartyget. Vid närmare undersökning visade det sig, att de begge männen vardera dolde tvenne dunkar med exportsprit under sina kläder.

Vid en tullvisitation ombord å kolångaren Svartön, som ankommit från Danzig till Värtahamnen med kollast, ha beslagtagits omkring 400 abdullahcigaretter, 1,000 packar cigarrcigaretter, 4 krus genever samt 3 flaskor med starksprit. Ett par av båtpersonalen voro ägare till smuggelgodset.

•

Skogsarbetaren Helge Sigvard Jonsson från Ovanåker, som häktats för förfalskning av mottagarens namn på en värdeförsändelse från systembolaget i Söderhamn, har på lördagen av Bollnäs domsagas häradsrätt dömts till åtta månaders straffarbete med ett års påföljd. Försändelsen innehöll 3 kr. 35 öre jämte en liter konjak.

Norrländsk protest mot "Ekmanseländet".

Från bryggeriägaren K. Hjalmar Bergman i Sollefteå har till kontrollstyrelsen ingivits en skrivelse, vari ställas vissa förfrågningar rörande tolkningen av förordningarna om "Omlastnings handhavande".

Hr Bergman önskar bl. a. veta, hur man skall förfara, när kunder av en eller annan anledning neka mottaga rekvirerad klass II. Får detta kvantum ej kvarligga hos utköraren, då påföljande dag rekvisitionerna från bryggeriet minskas med samma kvantum? Att såsom nu sker till bryggeriet återsända och nästföljande eller någon kommande dag nedsända samma kvantum är enligt hr B. rena galenskapen. Ha månne höga vederbörande tänkt på transportsvårigheterna under vintern i Norrland? Säkerligen icke. Varför skall svenska folket på landsbygden förnekas inköpa sitt behov av klass I? Äro landsortsborna sämre än stadsborna? Herrar lagstiftare skulle bo på landet i Norrland, så skulle de utan tvivel få en annan syn på tingen. Hr C. G. Ekman undantagen.

"Ekmanska eländet är rena skandalen för det fria svenska folket", skriver hr B., som menar att det är bäst att man talar tyst om friheten. "Allt vad godtemplare heter borde stoppas i en säck med ty åtföljande kvarnsten, så hederliga, ärliga svenska medborgare kunde få leva i fred."

Revolutionens Tyskland.

Vid revolutionens genombrott i Tyskland ryckte Israels barn såsom vi tidigare omnämnt i segeryra fram på den äntligen "frigjorda", "folkliga" statsdomänen, läggande sig till med allt mera värdefullt i ämbetsväg. Bland hebréer, som lyckliggjordes med upphöjelse i "Revolutionens Tyskland", var också juden Simon, som under en tid fungerade som bayersk handelsminister. Simon upphöjdes av den "demokratiska" judepressen i Tyskland till en gudsgestalt, vilket föranledde en tysk humorist att skalda nedanstående:

"Ein Simon wurde einst zum Gott
gemacht,
So weist hats dieser hier noch nicht
gemacht."

Bucharin spår bolsjevismens fall.

Enligt meddelande från Moskva skall Bucharin trots utfärdat förbud ha uppträtt på ett arbetarmöte i Leningrad. Hans uppträdande betraktas som en öppen krigsförklaring mot Stalin. Han uttalade sin övertygelse om nödvändigheten för Stalin att komma till tals med högeroppositionen och sluta att utöva repressalier mot Trotskis opposition. Om Stalin emellertid framhärdar i sin politik, så är enligt Bucharin bolsjevismens saga snart all. B:s tal fick ett blandat mottagande: dels applåder, dels visslingar.

Aktion Francaise går åter till aktion!

De senaste stora franska politiska skandalerna, Hanau- och Klotzaffärerna, synas ha gett den nationella reaktionens krafter en del vind i seglen i stället för att enligt beräkning gynna bolsjevismens sak. Särskilt förefaller "Action Francaise", efter att under något år ha levat i rel. tillbakadragenhet, att väsentligt ha ökat sin aktivitet.

Senast för några dagar sedan hade, enligt vad meddelas från Paris, några camelots de roi anordnat en stor demonstration på Operaplatsen mot jordbruksminister Hennessy. De drogo fram under ropet: "Ned med Hennessy!" samt utdelade löpsedlar, vari fordrades, att jordbruksministern skulle arresteras med anledning av sin förbindelse med Marthe Hanau genom Quotidien. Flera hundra poliskonstaplar, som utkommenderats, fördrevo emellertid efter en halvtimmes strid demonstranterna samt företogo en mängd arresteringar. Under sammanstötningarna mellan polisen och demonstranterna blevo på begge sidor många sårade.

Från Sovjetparadiset.

Från Ostgalizien rapporteras blodiga sammanstötningar mellan polispatruller och bönder. Bönderna bojkottade en timmerfora samt fordrade högre betalning för sina körslor. Sedan konflikten blivit akut, överföllo bönderna och deras drängar en timmertransport, som stod under poliseskort. Polisen och de arbetsvilliga överföllos med käppar och stenar, så att polismännen måste giva eld, varvid sex bönder dödades och ett tjugutal svårt sårades. Efter det polisen fått förstärkning, drevos bönderna bort. Ett stort antal häktningar ha företagits.

Ett annat från Warschau kommande telegram vet meddela, att bönderna uppviglats av ukrainska agitatorer, tillhörande det kommunistiskt betonade partiet Selrob.

•

Från Moskva ingår meddelande om ett i dagarna begånget, demonstrativt självmord av en hög tjekaämbetsman, som väckt det största uppseende. Det är Viktor Znamenski, som varit undersökningsdomare och chef för kontraspionageavdelningen i tjekan, som tagit sitt liv under synnerligen märkliga omständigheter. Händelsen har väckt det största uppseende.

Znamenski framställde nyligen ett memorandum, vari han yrkade, att tjekan måtte omorganisera sitt arbete inom kommunistpariet samt uppgiva sina provokationsmetoder. Dessutom förordade han fullständig amnesti för alla medlemmar av oppositionen samt att man borde försöka komma till något slags kompromiss med mensjevikerna och socialrevolutionärerna. Han förutspådde i annat fall en oundviklig katastrof för partiet. Hans memorandum föranledde dock naturligtvis ej någon åtgärd. Nyligen begärde så Znamenski företräde hos tjekans chef Mensjinski. Man vet ej vad samtalet gällde. Men plötsligt hördes ett skott, och när man rusade in i Mensjinskis arbetsrum fann man Znamenski på golvet, badande i blod. Hans sista ord voro: "Jag har skjutit mig, ty jag tror icke mera på kommunismen och vill icke vara med att upprätthålla dess våldsregim över folket."

•

Förra årets missväxt börjar nu göra sig allvarligt märkbar i Litauen. I landets norra del råder hungersnöd, av vilken omkring 50,000 bönder drabbats. De nödlidande lantbrukarna ha sammanslutit sig och ställt till oroligheter i angränsande städer. Regeringen är ur stånd att bringa någon effektiv hjälp. President Smetona har själv satt sig i spetsen för en undersökning av förhållandena och hjälpmöjligheterna.

•

Judiske sovjetämbetsmannen Schwartz, som märkligt nog (månne pro forma?) just rannsakas i Moskva för äktenskapssvindel, har en mera än vanligt fin meritlista att uppvisa. Hans frigjordhet på området blev t. o. m. sovjetmakten för stark, för att den i längden skulle kunna blunda. Hans hustrur uppgå till icke mindre än 150. Från nästan alla har han fått laglig skilsmässa, utan att de vetat något därom. Han tyckes fullkomligt ha åsidosatt statsmannaskapet för att ägna sig åt polygami.

Schwartz var en av dem, som tillsammans med Lenin och Trotskij år 19

Kooperationen

hade aldrig behövt uppstå om

affärsmännen räknat med så låg

handelsvinst som

Herrekiperingen CIVIL

55 Birgerjarlsgatan 55

Stockholm.

Gör ett besök på

"Gryfan"

CAFÉ OCH MATSERVERING

25 Lästmakaregatan 25

Telefon 160 83

NY REGIM

Specialité: God och vällagad mat

Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord

Fina Dinémiddagar

A la carte hela dagen

Billiga priser och trevliga lokaler

Caféet

RIDDAREGATAN 11

(hörnet av Sibyllegatan.)

Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.

OBS.! Ny regim.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Förstklassigt Pensionat

för resande

Klarabergsgat. 40III

(nära Centralstationen) Stockholm

Telefon Norr 163 17

M. JOHNSSON

Släktforskning

i in- och utländska arkiv ut

Löjtn. Erik Cason Swartz

Charlottenborgs Slott, Mot

i en förseglad järnvägskupé fördes från Schweiz till Ryssland för att där sätta fart på revolutionen. Genast efter det han varit med om att etablera tjekan, började han begagna sin ställning till denna som ett medel att terrorisera vackra, unga kvinnor ur överklassen. Genom sina åtgärder tvingade han dem att gå med på en äktenskapsceremoni. Och då offren endast hade att välja mellan äktenskap eller att bliva arresterade, valde de äktenskapet, emedan de visste, att det andra alternativet vanligen åtföljdes av tortyr och död. Juden Schwartz frågade därefter ut hustrurna om deras ägodelar och släktskapsförhållanden, fordrade att de skulle giva honom allt som de ännu möjligen hade i sin ägo inom Ryssland eller skickat i väg till något annat land. Då han fått vad han önskat, övergav han dem och fick han tid, tog han även för ordningens skull ut skilsmässa.

Enligt uppgifter, som från Moskva nått Wien skall Schwartz en enda dag ha gift sig med 6 olika kvinnor, bosatta i olika samhällen på några kilometers avstånd från varandra. Han anses genom sina hustrur skapat sig en förmögenhet på flera miljoner dollars, som under hand placerats i utlandet.

Vid första rannsakningen inför rätten i Moskva närvoro 46 kvinnor, som samtliga yrkade underhåll för sina barn, till vilka Schwartz påstods vara fader. I hans dyrbart möblerade rum i Moskva har man i en lönnlåda i ett skrivbord, som en gång tillhört en storhertig, funnit en liten dagbok, innehållande namnen på alla Schwartz' hustrur samt data för vigsel och skilsmässa.

•

Efter en 11-årig kamp mot Gud och religionen hava herrarna av Sovjet den stora sorgen i dag konstatera en religiös strömning bland det ryska folket större än någonsin i tiden. Men det "heliga" Antikrist ger sig ej. Striden skall kämpas till slutet! Lenin själv uttalade ju, att religionen var kommunismens största fiende.

Att man begagnat också de rådande livsmedelssvårigheterna för bedrivande av de antireligiösa strävandena var endast naturligt. Redan under 1928 meddelas, att sovjetmyndigheterna utfärdat en ytterligt gående kungörelse, varigenom de religiösa organisationerna av alla slag förbjödos utöva välgörenhet, vare sig med egna medel eller på uppdrag av andra. Kungörelsen i fråga åsyftade att söka bringa den alltmer växande religiösa rörelsen i Ryssland om livet genom att beröva själasörjarna möjligheten att kunna existera. En kännare av förhållandena berör saken i en tidningsartikel, däri han bl. a. yttrar:

När man vill försöka komma åt en rörelse gäller det ju att först sätta ledarna ur spelet. Och härvidlag har sovjetstyret inte lämnat några medel oförsökta. Ordets förkunnare — präster och predikanter — ha sålunda icke fått sig tilldelade brödkort. Ej heller ha de erhållit den lilla röda bok, som myndigheterna utdela åt medborgarna och som berättigar till inköp av livsmedel från statens förråd. Man ville lämna dem att helt enkelt svälta ihjäl. Församlingarna trädde naturligtvis emellan för att hjälpa sina själasörjare. Man delade med sig av sina knappa ransoner, och vad som inte kunde anskaffas på detta sätt, inköptes till oerhört stegrade priser i den florerande smyghandeln med livsmedel. Försöket att strypa de religiösa rörelserna genom att utlämna deras ledare åt svältdöden misslyckades sålunda.

Nu har man emellertid tillgripit denna radikalåtgärd med förbud mot utövande av välgörenhet. Belysande för Sovjets metoder är att sedan den nämnda kungörelsen utfärdats församlingsföreståndarna uppsökts av tjeka-agenter, vilka för dem läst upp det nya påbudet samt fordrat skriftligt erkännande därav. Detta naturligtvis för att undvika att församlingarna under uppgift om att man ej kände till saken även i framtiden fortfarande skulle stödja sina predikanter."

•

Tendensen hos den sovjetryska "folkhushållningen" bliver efter som tiden fortskrider alltmera uppenbar. I telegram från Berlintidningarna från Leningrad meddelas nu:

"I Leningrad ha de kooperativa butikerna nu övergått till att sälja livsmedel endast till medlemmar av partiet. Icke-medlemmar få täcka sina behov till höga priser i smyghandeln."

De enrollerade bolsjevikerna i Ryssland utgöra endast c:a 3 procent av landets hela befolkning. Det är denna "lilla klick", juderevolutionens uppbärare, som nu fylkar sig kring de kooperativa matgrytorna, medan landets hela övriga befolkning får svälta. Kooperativa medlemmar äro de förstås allesammans, men kunder få de inte bli, förrän de blivit medlemmar också i bolsjevikpartiet. Men detta tar icke emot andra medlemmar än dem, som passa att enrolleras i röda armén, möjligen också unga damer, som duga bl. a. till kontorsarbete i den nya bolsjevikiska byråkratien.

De kooperativa ha nu alltså förvandlats till provianteringsmagasin för de röda och deras soldater — den vanliga civila befolkningen får där ingenting. Den fick visserligen före revolutionen vara med att som medlemmar och kunder bygga upp kooperationen i Ryssland — precis som den f. n. får det i vårt svenska gojimland — men nu är "borgarnas" roll i Sovjet-Judeen utspelad även som kooperatörer.

I förbudismens tecken.

Landshövdingen på Åland har till finska statsrådet överlämnat en motion från Ålands landsting till Finlands riksdag att riksdagen måtte ersätta den nu gällande förbudslagen med en nykterhetslag, baserad på sundare principer. Landstinget rekommenderar för sin del antagandet i huvudsak av justitierådet Allan Serlachius' år 1921 uppgjorda förslag till nykterhetslag.

Liksom överallt i Finland har förbudslagen på Åland åstadkommit så mycket ont och framkallat så stort moraliskt elände, att varje tänkande medborgare med ängslan ser mot framtiden, heter det i framställningen. Ålands folk var, innan förbudslagen trädde i kraft, nyktert och laglydigt. Dryckenskapen var för öbefolkningen i stort sett en okänd last. Rusdrycker förekommo visserligen vid gästabud och gillen, men man iakttog städse den största måtta. Man förtärde vid sådana tillfällen ett glas eller två och var belåten. Och sällan, knappast någonsin, såg man en ålänning drucken. Det betraktades som en skam att överlasta sig, och den som gjorde det, ådrog sig allmänt förakt.

Så påtvingades folket förbudslagen. Och dröjde det ej länge, förrän dennas ödesdigra verkningar trädde i dagen. Nu flödar spriten även över Ålandsöarna och har funnit vägen också till hittills nyktra hem. Det hör icke längre till sällsyntheterna att på Åland se druckna personer. Nu inträffar det, att man t. o. m. får se barn överlastade, något som förr var otänkbart. Så kommer spritsmugglingen med åtföljande andra lagöverträdelser. Det åländska skärgårdslandets läge langt ute i havet, de många endast för infödingarna själva kända farlederna mellan de tusen holmarna, den stora penningvinst, som en lyckligt utförd smugglarexpedition medför, allt detta i förening lockar särskilt de svaga karaktärerna att söka komma sig till en lätt förvärvad penning.

Många utskärsbor ha för länge sedan övergivit det hederliga, men farofyllda, tunga och föga lönande arbetet med skötarna och i stället ägnat sig åt den inkomstbringande spritsmugglingen. Allt detta medför, att den allmänna moralen sjunker med oroväckande hastighet samt att rättsmedvetandet alltmera undergräves. Ålands folk är likväl i sin kärna sunt. Det rättänkande flertalet kan icke likgiltigt och med armarna i kors se, hur eländet växer.

Folkviljans i denna sak styrka utläses med all tydlighet av det faktum, att icke mindre än 22 av landstingets 29 medlemmar undertecknat den petition, som till landstinget avläts för att få motionen till riksdagen till stånd. Att motionen skall förkastas av riksdagen är givet. Så länge förbudslagen är de finska marxisternas förnämsta käpphäst i partipolitiken, finns intet hopp om ändring.

Einstein bekänner sig till sina fäder.

Juden Albert Einsteins populära bok "Den allmänna och speciella relativitetsteorien" har på förlaget "Dvir" utkommit i en hebreisk upplaga. Den judiske doktorn Jakob Grünberg har ombesörjt översättningen, som gillats av Einstein, vilken även skrivit förord, vari det heter: "Att min bok utkommit på våra fäders språk, har berett mig särskild glädje. Det är ett tecken på, hur vårt hebreiska språk utvecklats, så att det ej längre inskränker sig till att för vårt folk omtala detta folks enskilda angelägenheter utan därjämte förmår uttrycka allt som är av allmäntmänskligt intresse. Detta är en viktig faktor i vårt strävande för kulturell oavhängighet". Originalmanuskriptet till "Allmänna och speciella relativitetsteorien" har deponerats hos hebreiska universitetet i Jerusalem, försett med särskild dedikation av författaren.

Det är alltigenom glädjande att den världscelebrerade juden Einstein äntligen öppet bekänner sig till sitt folk. Hebreiska språket är utan allt tvivel det lämpligaste för hans "relativitetsteori".

De nationella i landet på sin vakt!

Enligt vad vi hava oss bekant äro flerstädes i landet politiska provokatörsagenter f. n. i livlig verksamhet bland de nationella idéernas anhängare. Det säger sig självt, att dessa agenter städse uppträda som fullödiga nationalister. Deras uppgift är *dels* att för motpartens räkning utspionera ställningar och förhållanden inom det nationella lägret, *dels* att genom oskickligt uppträdande kompromettera den nationella rörelsen samt *dels* att genom splittringsåtgärder söka hindra denna att komma ur stället. Provokatörsagenterna äro med inne t. o. m. där de minst anas.

Det gäller för de svensksinnade att vara på sin vakt mot den fara, som hotar den nationella idén från de politiska provokatörernas sida!

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Bohman, alias "Boheman", Karl Andersson. — Född i Jönköping 1764 som son av en kopparslagare, konditionerade han först som dräng och bodbetjänt. Då han senare försökte sig på egen handel i födelseorten, gjorde han konkurs och satt ett par månader i fängelse. Han hade därefter diverse handelsanställningar i utlandet, slutligen i London hos en frimurarbroder Stephens, med vars syster han förlovade sig. I London intogs B. i den mystiska Samfrimurarorden E. L. U. D. Sedan fästmön dött, ärvde han, enligt egen uppgift, efter henne 10,000 pund sterling och slog sig därmed ned i Danmark, där han köpte det kungliga lustslottet Frydenlund (1792). Helst som B. var en tämligen rå och obildad man, väcktes mistankar om huruvida han åtkommit sin förmögenhet på lagligt sätt. Förtalet påstod, att han tillgripit någon rik fransk emigrants lösören eller pludrat franska drottningens schatull på de franska kronjuvelerna. Enligt en annan version skulle han från en rik engelsk lord och ordensvurm ha stulit ett skrin, innehållande dennes förmögenhet samt Rosenkreuz-ordens hemligheter. Emellertid gick danske statsministern Bernstorff i god för B:s ärlighet. I Köpenhamn umgicks B. i den där existerande samfrimureriorden E. L. U. D. med Bernstorff, och bland andra även med den hessiske prinsen Karl-Friedrichssohn. Denne kom att spela en viktig roll i Bohmans liv. Född i Kassel 1744, hade han uppfostrats i Danmark, enär hans föräldrar skiljts, och fadern återgått till katolicismen. Han byggde 1766 hjonelag med en dansk prinsessa av tyska familjen Oldenburg och blev dansk general och statsholder i Slesvig-Holstein 1769 med residens i Gottorp, senare i Louisenlund vid Slesvig. Hans skrifter visar honom som en mycket fåfäng man. Hans religiositet var tillsatt med en skrockfullhet, som dels gjorde honom till en stor beundrare av den bekante undermakaren "comte de S. Germain", dels förde honom in på (omkr. 1790) att få igång spiritism och somnambulism vid hovet, och det efter en sådan måttstock, att det gick nästan till det vansinniga och rent av någon tid hotade alldeles förrycka huvudet på t. o. m. en så föga mystiskt anlagd natur som den danske kronprinsen Frederik Christiansson (v. Oldenburg). Vid den klassiske prinsens hov var ett rörligt liv och han inbjöd gärna lärda till sig. Såsom en ivrig anhängare av Frimurarna och Rosenkreuzarna sysselsatte han sig en lång tid med alchemi. Det var till denne Rosenkreuzer-adept i Louisenlund, som Bohman inbjöds.

Vid sina besök i Sverige uppträdde B. med alla utvärtes kännetecken av en stor förmögenhet. Han hade mycket juveler, gjorde ansenliga depenser och lär ha skrutit med, att han hade flera tunnor guld placerade i Hamburger bank. Redan under den engelska tiden hade B. vid en Sverige-visit träffat frimurarbrodern hertig Karl (B. förekommer 1796 i hertigens dagbok) och vid ett senare besök i Stockholm tilldelades han av hertigen-regenten den högsta synliga graden inom svenska frimureriet, d. v. s. Rubinkorset, och hans vapen upphängdes bland de övriga riddarnas. Ävenså fick han hovsekreterares fullmakt. Hertigen fick sedermera Sam-frimureriets ritualer och emblemer, och inrättade i slottet en särskild loge, vari han upptog sin hustru, Charlotte v. Oldenburg, m .fl.

År 1802 uttryckte hertigen av Södermanland i brev till B. en önskan att denne skulle komma till Stockholm, vilket han också gjorde. Förutom hertigen och hertiginnan intogs nu i orden generalguvernören greve Erik Gustavsson Ruuth, lantmarskalken greve Fredrik Eriksson Brahe, den senares hustru baronessan Ulla Koskull etc. Damer voro naturligtvis nyfikna att invändigt få se något av frimureriet, och Bohman länkade därför med skicklighet sin inrättning tillhopa med en Ordre de la Vertu, som fru Koskull-Brahe m. fl. fruntimmer sedan flera år haft sig emellan. Hertiginnan (Charlotte v. Oldenburg) gjorde även en Bohmansadept av hertigen av Gloucester, en tämligen inskränkt engelsk prins av familjen Este, dödligt kär i en fröken Koskull ,fru Koskull-Brahes brorsdotter. Vidare märktes kaptenen Wilhelm-Jakobsson Salonson-Tornérhjelm (som 1814 sköt sig för att han ej fick Carl XIII:s orden!!), fabrikören Wegelin, advokatfiskalen Almgren, grevinnan Stjerneld, konsuln Wahrendorff, generalfälttygmästaren Nils Nilsson Kellander-Mannerskrantz vid ordens sammankomster hos hertigen.

F. d. envoyén greve Jakob Escoñperie de la Gardie anhöll hos Bohman i de ödmjukaste uttryck om upptagande bland de visas antal, men torde ej fått sin önskan uppfylld. Man berättade också att överståthållaren greve Samuel Persson av Ugglas velat bli intagen i den förut okända graden, men att av Bohman svarats, att han därtill icke var av nog gammal adel. Riksantikvarien Beth-Adlerbeth, översten friherre Bennet, medicus Dubb i Göteborg, riksmarskalken greve Joh. Gabr. Göransson Oxenstjerna etc. tillhörde de av Bohman speciellt uteslutna frimurarna.

Bohmans frimuraruppttåg försiggick i hertigens gemak, merendels om nätterna. I det av hertigen inredda templet var ett altare, där B. brukade utdela sakramenten. På golvet var målad en naken, utsträckt kvinna, föreställande förmodligen naturen, på vars könsdel de herrar och damer, som intogs i orden, skulle ligga på knä, då eden förestavades dem, till en sinnebild av deras nya födelse av den rena naturen. Denna ed hade bort upplysa dem i sällskapet som blott vore bedragna; den förband till en evig, oinskränkt lydnad för ett okänt överherrskap, kallat Synhedrion (judiskt namn) och innehöll även det märkvärdiga uttrycket: "Jag skall icke utgjuta oskyldigt blod, men blir det mig befallt kommer blodet över dens huvud, av vilken jag fick befallningen".

Ordenssigillet var indelat i 12 fält, innehållande människokroppen, efter någon mystisk princip delad i 12 delar, bland vilka en antik phallos utgjorde hjärtskölden. —

Hertiginnans brev till Bohman innehöllo nästan en daglig bikt samt förtroenden om hertigen, alldeles icke smickrande för denne. Hon anförtrodde B. oförsiktiga omdömen om en mängd personer, även kungen. Breven förrådde denna prinsessas oförstånd och oförlåtliga lättsinnighet.

I Skåne lät Bohman inrätta en mindre loge i dependance av den stora logen i Stockholm, under namn av Röda och Vita Rosen. Den högste frimuraren där nere, baron Rålamb, blev dess chef.

Envoyén Armfelt i Wien misstänkte i Bohmans förehavanden hemliga anläggningar mot den unge kungens (G. IV) liv; dennes sjuklighet berodde, enligt A:s tro, på förgiftningsförsök. Han förmenade att Bohman tillhörde illuminaterna och att dessa stode i sammanhang med "jakobinismen". A. torde varit den förste som gjort Bohman misstänkt såsom en samhällsvådlig person. Enligt uppgifter av riksdrotset Wachtmeister, nedskrivna av hans son, dåvarande kansli e. o. notarien och protokollssekreteraren Wachtmeister, skall kungen 1803 fått underrättelse från Armfelt "att i ett rum i slottet, som hertigen av Södermanland låtit inreda och dekorera till ett tempel, hölls hemliga sammankomster av ett ordenssällskap, inrättat och dirigerat av en viss hovsekreterare Bohman, som efter all anledning var utskickad av illuminaterna". Från detta ögonblick omgavs hertigen och Bohman av spioner. Detta bestyr övertogs av överståthållaren Samuel Persson Uggla(s). Sedan Bohman arresterats av den brutale underståthållaren Daniel Göransson Ahlberg, leddes undersökningen av riksdrotset Wachtmeister, som därom berättat: "Bohman, hög frimurare, var en propagandist av Illuminaterorden. Liksom vanligt är bland ordens verktyg, kände B. av sina överherrar endast den med vilken han stod i direkt kommunikation, och vilken dirigerade hans steg. Denne var hessiske prinsen Karl Friedrichssohn, svärfar till dåvarande danske kronprinsen Frederik Christiansson (v. Oldenburg). Det hus B. bebodde i Köpenhamn tillhörde den hessiske prinsen eller rättare sagt orden. Man känner denna ordens tendens att styra överallt, som redan lyckats i Bayern och Sachsen-Gotha, samt sannolikt på flera ställen i Tyskland. Nu skulle Ordens inflytande även sträckas till Sverige, sedan den hessiske prinsen omgivit sin danske måg med sina adepter."

Enligt Bohmans egen relation skulle hans fiende överståthållaren Samuel Persson Uggla(s) inbillat kungen, att B. vore "en illuminat, en hemlig apostel för propagandan och ett redskap i ett revolutionärt partis händer och att hertig Karl och B. ville indra kungen i en obekant Ordens mysterier för att insnärja och leda honom mot okända mål, samt kanske genom hemligt gift avdagataga honom för att bana vägen till tronen." —

Kungen befallde sin farbror att visa orderns samlingsrum. Hertigen, något förundrad över att finna kungen så väl underrättad, ledsagade honom till templet, som var magnifikt dekorerat och till alla delar svarande mot en ritning som Armfelt skickat. Vid förhören visade sig hertigen och hertiginnan (Charlotta v. Oldenburg), som särskilt förhördes, i början ganska sturska, så att riksdrotset Wachtmeister, då kungen blev dekontenanserad, måste ta ordet och göra de furstliga personerna föreställningar, att de icke allenast voro, liksom var annan svensk, kungens undersåtar, utan även att h. m. i egenskap av kungliga familjens chef hade ytterligare anspråk på deras lydnad och vördnad. De försäkrade båda, att Bohman var en människa med övernaturlig förmåga, och till bevis åberopades underverk som han gjort. Kallad att inför kungen och hertigen redogöra för sina underverk, skall B., enligt Wachtmeisters relation, ha erkänt dem vara rena bedrägerier. Vid denna förklaring kunde hertigen icke avhålla sig från att mellan tänderna mumla ett: "Den sakramentskade fähunden!" Men om han här blev flat och förargad, så blev han däremot slagen av bestörtning, då riksdrotset Wachtmeister framlade för honom en bland Bohmans papper funnen emblematisk ritning, föreställande bl. a. en kung med huvudet avhugget, samt flera bakbundna cordonherade herrar, färdiga att undergå samma öde. Andra papper lär även visat, hur nära Bohman's överherrars ändamål var förenat med allegorien av denna ritning: konungars och kungamaktens fall. Hertigen föll baklänges i sin stol, och under utgjutande av tårar yttrade han sin ånger över det förtroende han lämnat en sådan bov som Bohman.

(Forts. i nästa n:r.)

Amerikas detaljhandel förtrustas.

I Förenta Staterna har konsumentkooperationen en relativt obetydlig omfattning, men i stället hotas de små detaljhandlarnas existens allvarligt av de stora affärsföretag, chain stores — "kedjebutiker" — i olika branscher, vilka försälja sina varor genom ett vitt utgrenat system av filialer skriver "Köpmannen". Dessa detaljhandelsorganisationer växa snabbt både i storlek och antal, medan de stora varuhusen med en mångfald olika avdelningar, sammanförda inom en byggnad, vilka hade sin glanstid under de båda årtiondena närmast efter sekelskiftet icke längre synas ha mycken vind i seglen. Detsamma gäller de stora postorderaffärerna. Dessas verksamhet har minskats dels genom den fortgående inflyttningen till städerna av lantbefolkningen, dels och mest genom motortrafikens utveckling. Lantbefolkningen föredrager att åka bil in till närmaste stad för att se och köpa varor där framför att göra sina uppköp efter katalog.

Professorn i handelslära vid Columbiauniversitetet i Newyork Paul Nyström har gjort en undersökning som visar, att medan de stora varuhusens omsättning under senare år ökats i samma takt som folkmängden, så har sedan 1919 kedjeorganisationernas omsättning tredubblats. I år ha 36 av de stora kedjeorganisationerna för de tre första kvartalen rapporterat en stegring i bruttoförsäljning med 17,6 % jämfört med samma tid förra året. Fyra av dessa organisationer ha vardera mer än 1,000 filialer och den största av dem, Great Atlantic and Pacifik Tea Company, vars omsättning täcker 9,3 % av landets totala specerihandel, har mer än 17,000 filialer. Närmast i betydelse kommer specerifirman Kroger Grocery Company, som under innevarande år med sig införlivat ett dussin redan inarbetade kedjeföretag.

United Drug Company som behärskar 27 % av landets droghandel, har även förlagt sin verksamhet till utlandet och har. nu 37 filialer i Kanada och 800 filialer i England. En liknande utveckling visar även F. W. Woolworth Company, som utom sina 1,700 filialer i U. S. A. och Kanada har 300 i England, ett tjog i Tyskland och ett halvt dussin på Kuba. Bolagets utländska filialer specialisera sig huvudsakligen på varor, tillverkade i det land, där affärerna äro belägna. Oerhörda besparingar göras vid varuinköpen, då hela Woolworthföretaget blott har 36 uppköpare, medan firmans filialer som självständigt arbetande affärer skulle behövt tusentals uppköpare.

Uppbyggandet av dessa trustartade organisationer har gått efter två linjer. De branschkunniga, försiktiga affärsmännen föredraga att själva bygga upp filialsystemet kontinuerligt från grunden och därigenom nå en sund utveckling. Men med affärernas stora omfattning ha dessa företags aktier blivit viktiga spekulationsobjekt och det storfinansiella inslaget har visat sig i skapandet av jättekoncerner genom sammanslagning av mindre, i full gång varande kedjeföretag ,vilkas aktier icke varit efterfrågade.

Ett anmärkningsvärt drag hos kedjeorganisationerna, som kan få för industrien vittgående följder, är att de i allt större skala själva tillverka sina varor. Den tekniska effektiviteten, som är utmärkande för de nya företagen, utgör ett allvarligt hot mot de oberoende mindre detaljisterna, som dock ännu behärska nära två tredjedelar av marknaden.

Utvecklingen går nu så raskt, att kongressen vid sin session på förslag av senator Brookhart uppdrog åt Federal Trade Commission att företaga en undersökning av kedjeorganisationssystemet för att utröna om någon eller några av de befintliga företagen med tillsammans 100 tusen filialer kränkte antitrustlagarna.

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen*, adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: ....

Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: ....

Adress: ....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Pianinon
...ssiga fabrikat säljas billigt.
Regeringsgatan 66
...ämn. utf. - 28 års praktik.
Tel. Duvbo 1 32.
...AVID PETTERSSON

RESANDE få bo billigt privat.
Fleminggatan 20 B, 3 tr. v. ing. fr. Agneg.
Obs. 12 min. fr. Centralen. Tel. K. 34244.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast nos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

S.F.S.F.

«Riksbaneret» fullföljer kampen för en svensk nationalekonomi.

Riksbanérets (N. U.-C. n:r 1) till lördagen den 19 januari utlysta möte blev en ny framgång för den stora fosterländska idé, som bär upp Samfundets för Svensk Folkupplysning strävanden. Den eniga och starka stämning, som kom till uttryck i de olika anföranden, som under aftonens lopp höllos, båda tvivelsutan gott för rörelsens framtida utveckling. Säkert är, att den jämväl bars upp av en bred opinion utanför de väggar, inom vilka förhandlingarna fördes — en opinion som dock ännu ej hunnit att samla sig.

Aftonens huvudtalare var direktör *Adolf Anderson* å Ekebo, som i ett andra föredrag skärskådade det aktuella problemet *"Nationalekonomi. Nationell eller internationell?"* (Dir. A:s tredje och sista föredrag i serien hålles en gång under februari.) Föredraget, som in extenso återgives å tidningens första sida och som på ett sällsynt åskådligt och klart sätt belyste, huru nationens ekonomiska hushållning, rakt emot våra nutida nationalekonomiska charlataners lögnaktiga påståenden, måste vara byggd efter samma solida grundsatser som den enskilda familjens, hälsades med ett synnerligen starkt bifall. Våra nationalekonomers teoretiseranden om förhandenvaron av en väsensskillnad mellan den enskilda och den allmänna (folk-) familjens hushållning och grundprinciperna därför fick här ett mördande skott. Men på det hållet tar man som bekant ej hänsyn till logikens bud, man där bara marscherar och deklamerar efter diktamen av sina höga uppdragsgivare — det regerande Finans-Juda.

Diskussionen, som följde på dir. Andersons föredrag, blev också ett allmänt understrykande av de bärande grundsatser,som kommit till uttryck i inledningsanförandet, samt en ytterst skarp vidräkning med de nationalekonomiska svindelläror, som predikas av våra kvasiprofessorer, hrr Cassel, Heckscher etc. och som gjorts till rättesnöre för svensk ekonomisk politik, vilka läror gå ut på den egna lands- och folkekonomiens förstörande.

Efter diskussionens slut höll tullkontrollören *E. Rudberg* ett med skioptikonbilder rikt illustrerat föredrag om en världsomsegling — såsom en ersättning för det i programmet utlovade föredraget "Mål och medel i upplysningskampen" (vilket föredrag i stället avhålles vid ett senare sammanträde). De närvarande fingo sålunda följa den käcke resenären på hans färd runt Afrika etc. samt göra bekantskap med förhållanden i andra världsdelar, varom vi här hemma i Sverige hava mycket liten aning, och skildringen var stundtals så livfull och målande, att man rent av hade intrycket av att man själv var med på färden. Särskilt stämningsfullt var tal:s återgivande av det ensamma julaftonsfirandet uppe på högsta toppen av Goda Hoppsudden, där han stod med de begge oceanernas böljor nedanför sig, i julandakt med tankarna kring andaktens Höga Föremål samt hemmet i den avlägsna Norden

—*n.*

«Rurik» debatterar modernäringens nödläge.

N. U.-C. n:r 2, *Rurik*, Norrtälje, höll torsdagen den 17 januari möte.

Vid mötet behandlades bl. a. frågan om det svenska jordbrukets iråkade nödläge, varvid med kraft hävdades, att jordbruket av statsmakten måtte tillerkännas en sådan ställning, att det kan hållas uppe på fri och självständig grund.

Bl. a. beslöts att inköpa en del litteratur i den nationella rörelsens anda till förmån för avdelningens vandringsbibliotek.

Nästa sammanträde hålles fredagen den 1 februari. Huvudämnet vid detta blir: "Bolsjevismens natur".

Avd.-led.

Livligt upplysningsarbete i Storfors-bygden.

N. U.-C. n:r 4, *Vårdkasen*, Storfors, höll sammanträden söndagen den 13 och lördagen den 19 januari. Begge mötena voro särdeles livfulla och lärorika. Ett antal viktiga frågor behandlades diskussionsvis.

Mötesförhandlingarna hållas tillsvidare enskilt, ehuru det väl kunde behövas, att en större publik bleve i tillfälle sätta sig in i de viktiga saker det gäller. Medlemmarna inrikta sig så länge framför allt på att muntligt bearbeta vänner och bekanta samt att sprida Nationen och direktör Andersons lilla häfte jämte Ludendorffs bok om "Frimureriets tillintetgörelse".

Stämningen vid mötena var den allra bästa.

Avd.-led.

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att för innevarande år i största möjliga utsträckning *postprenumerera.*

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivarekorsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt; vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

Riksdagsmotion om kontrollen över statsmonopolen.

Hrr Westman (bf) och Dahl (h) hemställer i en motion, att riksdagen må ingå till k. m:t med en anhållan att vid den fortsatta utredning av frågan om den statliga kontrollen av Spritcentralens och Tobaksmonopolets verksamhet följande måtte iakttagas: Den förstärkning av revisionen av de båda monopolen, som ur det allmännas synpunkt är önskvärd, bör ske genom revisorer, utsedda av riksdagens kamrar. För båda företagen bör formen av aktiebolag med delägareskap av enskilda aktieägare bibehållas. Pris- och inköpsnämnden bör avskaffas, Vin- och spritcentralen bör hållas fri från varje intressegemenskap med företag, som självt eller genom dotterförtag tillverkar eller säljer rusdrycker eller maltdrycker eller idkar hotell- eller restaurangrörelse. För riksdagen bör framläggas utredning rörande förekomsten av provisioner i Tobaksmonopolet samt de åtgärder, vartill utredningen givit anledning.

K. F:s omsättning under 1928 135,1 milj. kr.

Kooperativa Förbundets omsättning under 1928 utgjorde 135,14 milj. kr. mot 119,75 milj. kr. 1927, innebärande en ökning av 15,39 milj. eller 12,8 proc. Av totalomsättningen utgjorde för i runt tal 60 milj. kr. varor från de egna produktionsföretagen eller 44,4 proc. mot 38,7 proc. under 1927, då varor för 46 milj. kr. från de egna produktionsföretagen försåldes. Den egna produktionen har alltså spelat en betydligt ökad roll under 1928. Från och med 1929 års ingång kommer till de övriga produktionsföretagen även superfosfatfabriken vid Gäddviken, som producerar varor för cirka 3 milj. kr. årligen.

Siffrorna för konsumtionsföreningarnas totalomsättning under 1928 ha ännu ej hunnit sammanställas, men det är redan nu klart, att en högst väsentlig ökning kommer att redovisas utöver föregående års siffra, som var 286 milj .kr.

Nyliberala klubben

hade till tisdagen den 22 januari anordnat ett offentligt möte å restaurant Tattersall. Mötet öppnades av prof. Fehr.

Ordet överlämnades därefter till generalpostdirektören Anders Örne, som i ett mer än timslångt anförande framlade sina antaganden om, vilket lyckoland Sverige skulle bliva, om vi överginge till frihandelssystemet. Hr Örnes föredrag blev för åhörarna en besvikelse, i det detsamma endast innehöll teorier utan faktiskt underlag. En mötesdeltagare påpekade, att det ej var arbetarnas intresse, som hr Örne, fastän formellt socialdemokrat, tillvaratog, utan vissa maktsträvande kapitalisters, vilka hade intresse av frihandelns införande; hr Örne vore ju själv kapitalist med över 50,000 kronors årsinkomst, vilket förhållande kanske förklarade hans ståndpunkt. Hr Örne bestred, att han hade så stor inkomst; i taxeringskalendern står han det oaktat upptagen till 52,319 kronors inkomst.

Riksdagsman Edv. Lithander höll därefter ett med stor pondus och övertygande kraft framfört föredrag, vari tullsystemets välsignelse framhölls i statistisk belysning. Svenska folkets ekonomi och levnadsstandard hade förbättrats, sedan Sverige övergivit frihandelssystemet. De produktiva näringarna måste skyddas, och det är misshushållning, om så ej sker. Förre finansministern Hamrin bemötte jämväl hr Örne och drog upp en jämförelse med andra länders arbetsförhållanden. Hr Lithander underströk särskilt svenska jordbrukets svårigheter och att det borde upphjälpas genom höjda tullar, varigenom jämväl den jordbruksidkande befolkningens ökade köpkraft skulle komma industrin till godo. Ur försvarspolitisk synpunkt vore det även viktigt, att Sverige vore självförsörjande.

Tredje mans neutralitetsrätt vid arbetskonflikt bör skyddas!

En beaktansvärd riksdagsmotion.

Frågan om lagligt skydd för tredje mans rätt till neutralitet vid arbetskonflikter har under senare år blivit alltmer aktuell. Särskilt har Sveriges Köpmannaförbund å en enhällig svensk köpmannaopinions vägnar i landet vid upprepade tillfällen ägnat saken sin uppmärksamhet bl. a. under formen av framställningar till k. m:t.

Den viktiga frågan har nu dragits inför riksdagen, i det att i bägge kamrarna en motion väckts i nämnda syfte, i första kammaren av herr A. O. Frändén, ordförande i föreningen "Arbetets Frihet", samt i andra kammaren av Köpmannaförbundets ombudsman herr Erik Nygren. Motionen är av följande lydelse:

Under senare år har det blivit alltmera vanligt, att i de på arbetsmarknaden pågående striderna mellan företagare och i företagen anställda arbetare kampmetoder tillgripas, vilka icke rikta sig omedelbart mot motståndare i arbetskonflikt utan jämväl mot utomstående part. Sålunda har det ofta hänt, att någon i arbetskonflikt invecklad organisation sökt ernå exempelvis köpmäns och hantverkares, medverkan i stridsåtgärderna genom att förmå dem att icke köpa eller sälja ett bojkottat företags alster eller att icke tillhandahålla varor till av en eller annan anledning misshagliga personer eller företag.

Mot dylika krav är det varuförmedlarnas skyldighet att i eget, samhällets och konsumenternas intresse resa ett bestämt motstånd. Handelns centrala uppgift är nämligen att förmedla varuutbytet mellan producent och konsument. Skall den uppgiften rätt kunna fyllas, är det nödvändigt, att handelns frihet hävdas och att köpmännen behandla alla kunder lika. De varor, konsumenterna önska köpa, är det detaljhandelns plikt att tillhandahålla, och varje kund har självklar rätt att bliva betjänad. Denna ståndpunkt synes så naturlig och rättfärdig, att det aldrig borde kunna bli tal om dess frångående. Ty vart skulle det leda hän, om varudistributionen bleve engagerad i allehanda politiska, sociala och ekonomiska strider?

Landets köpmannakår har också vid upprepade tillfällen genom sina organisationer hävdat sin principiella neutralitetsståndpunkt på detta område och med kraft framhållit, att den ståndpunkten bör vara lika orygglig från vilket håll försök än månde göras att utnyttja varudistributionen för ovidkommande angelägenheter.

Då varuförmedlarna intagit dylik neutral ställning, har det emellertid gång efter annan inträffat, att de själva blivit utsatta för förföljelser genom anordnandet av försäljningsbojkott av ifrågavarande köpmäns affärer, dels genom meddelanden till allmänheten, dels genom utsättande av poster, vilka sökt hindra personer från att göra inköp i affärerna.

Ifrågavarande slag av bojkottsåtgärder torde enligt nu gällande rätt icke i och för sig vara lagligen förbjudna. Endast om straffbart svek, våld eller hot användes för bojkottens genomförande lär dylik åtgärd kunna beivras med stöd av lag. Särskilt synes böra framhållas, att hot om tillfogande av ekonomisk skada, vilket i förevarande avseende har den största praktiska betydelsen, icke är lagstridigt, där det hotas med rättsenliga ehuru skadegörande åtgärder, såsom underlåtande att göra affärer med en handelsidkare och försök att förmå andra att icke göra sådana affärer.

Bestämmelsen i första paragrafen i förordningen av den 18 juni 1864 ang. utvidgad näringsfrihet att svensk man och kvinna är, med de undantag och inskränkningar samt under de villkor i övrigt, som i förordningen upptagas, berättigad att i stad eller å landet idka handels- eller fabriksrörelse, hantverk eller annan hantering, blir mer eller mindre en föreskrift på papperet, där företagar- eller arbetarorganisationer ha laglig möjlighet att med effektivt ekonomiskt tvång bestämma om i vilken utsträckning en affärsrörelse skall få bedrivas. För att förläna den i nyss anförda lagrum stadgade rätten till fritt idkande av näring behövligt skydd synes ett ingripande lagstiftningsväg mot vissa bojkottsåtgärder vara av nöden. Dessa obehöriga ingrepp i näringsfriheten stå nämligen i uppenbar strid mot de bärande principerna i 1864 års åberopade förordning. De äro dessutom synnerligen besvärande för varuförmedlingen, vars funktion givetvis störes genom försöken att få handelsidkare och andra näringsutövare att taga parti i allehanda arbetskonflikter, som äro dem ovidkommande. Det är uppenbart, att det här ej uteslutande eller ens företrädesvis gäller köpmanna- och näringsidkareintresse, utan att det i lika stor utsträckning är en olägenhet för konsumenterna att icke fritt och efter eget bedömande få köpa de varor, de önska, eller benyttja sig av de inköpskällor, de själva bestämma. Detta är i hög grad stötande för borgerlig svensk rättsuppfattning och frihetskänsla, och bör det därför vara en samhällsangelägenhet av vikt, att dessa ideliga och irriterande störningar av omsättningslivet förebyggas.

Det bör sålunda kunna anses som ett rimligt och berättigat krav, att statsmakterna ägna denna fråga sin uppmärksamhet och söka tillskapa lagliga garantier till skydd för tredje mans rätt till neutralitet i arbetskonflikt och detta helst i sådan form, att de organisationer eller enskilda, som igångsätta och genomföra bojkottsövergrepp mot neutral part, göras ekonomiskt ansvariga för de skadeverkningar, som oavsett kunna uppstå.

I vårt grannland Danmark har man också sedan länge uppmärksammat denna sak, och föreligger f. n. enligt meddelanden i den danska pressen regeringsförslag till dess avhjälpande, vilket enligt tidigare genomförd lagstiftning på ifrågavarande område.

Med stöd av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, det Kungl. Maj:t ville föranstalta om utredning rörande lämpligaste lagstiftningsåtgärder för tryggande av tredje mans rätt till neutralitet i arbetskonflikt, varvid frågan om skadestånd till näringsidkare, som drabbas av i motionen berörda övergrepp, måtte särskilt beaktas, samt därefter för riksdagen framlägga lagförslag i ämnet.

Det är att hoppas, att frågan nu skall föras ett stycke framåt och att det tagna initiativet i sinom tid skall medföra önskat resultat.

Det svenska hantverkets kamp för tillvaron.

Från en känd svensk tapetseraremästare i Stockholm har redaktionen av Nationen fått emottaga nedanstående inlägg med begäran om införande.

Hr Redaktör!

Sveriges store konung Gustav II Adolf yttrade följande ord om dem som satte sina egna privata intressen före landets: "Fosterlandet har dem i kappsäcken och den packar dem och för med sig dit där den största vinsten vinkar". Denna av den tjuguårige konungen uttalade sanning förtjänar även i vår tid att minnas, när det gäller det svenska hantverket. Den eller de egentliga uppfinnarna och förespråkarna för de yrkesskolor, vi nu ha fått här i Stockholm — sådana de äro, utan i varje fall mästarnas hörande — äro av Judas stam och därför kommer det icke något gott av dessa skolor, ty av frukten känner man trädet. Vad jag här kommer att framlägga är den erfarenhet, jag vunnit inom mitt eget yrke, nämligen tapetserareyrket, men kan min erfarenhet tillämpas på hantverket i dess helhet särskilt på de områden där maskinell ersättning icke kunnat ske.

Vi leva i en tidsålder, då maskinen trängt undan handarbetet inom flera yrken. Tapetserare- och dekoratörsyrket är emellertid så beskaffat, att arbeten utförda av handen där ännu icke kunnat ersättas av maskinen. Arbetet försimplas och förfuskas genom de osunda företagens spekulativa framfart. Därför måste man sträva efter att skapa intresse för hantverkskonsten och dess kulturuppgift i folkets liv. En god yrkesskola kan i hög grad bidraga härtill, men yrkesskolan för utbildning av lärlingar inom tapetserareyrket är egentligen en kristidsprodukt, tillkommen utan eftertanke och borde därför ock ha avskaffats, då de andra "kristidskommissionerna" fingo försvinna. De som togo initiativet till denna yrkesskola trodde antagligen att gulaschtiden skulle fortfara. Därför var det av nöden att hastigt — och naturligtvis utan att först rådfråga mästarna — få en lärlingsfabrik till stånd, för att sålunda på konstlad väg få fram en arbetarestam högt överstigande den normala arbetstillgången. Till nytta endast för spekulativa bolag och fabriker. En stor arbetarestam, som endast oregelbundet kan beredas litet arbete, är dock till skada för landet. Härigenom har ett proletariat uppstått inom hantverket med alla dess skadliga konsekvenser. En av skolans skapare har även inför en del av storindustriens församlade representanter uttalat: "dessa sålunda från skolan utgångna skola, sedan de av mästarna blivit fullt utbildade lärlingar, bli de som sätta själva tuchen på massfabrikationen i dess konkurrens med hantverkarna".

Med detta yttrande erkännes ju klart och tydligt syftet med skolan, ty den av hantverksmästaren slutligt utbildade lärlingen skall sätta själva tuchen på massfabrikationen! Mästarna skola alltså tjänstgöra som ett slags ammor åt varuhusen o. d. i detta land. Det har nu även visat sig att vad vi mästare förutsagt och varnat, inträffat, nämligen att de få lärlingar bland alla dem som utgått från skolan, vilka kunnat erhålla plats, i regel ha hamnat på möbelfabriken. Då fabrikerna för vissa arbeten använda sig av vana specialister kommer lärlingens utbildning där att bli mestadels ensidig och de personliga anlagen förkvävas. Mekaniseringen av arbetet i fabriken står ju nämligen i bestämd motsats till hantverkets mångsidighet. Ynglingen blir på fabriken överlämnad åt sig själv, men å andra sidan tar han ock lätt intryck som kanske äro mindre lyckliga. Däremot bjuder lärotiden hos skickliga mästare stora fördelar. Den blir till nytta för ynglingens hela livsverksamhet, ty han får lära sig att bliva flitig och ordentlig samt att inse att yrkeskunskapen i sig själv är en makt till fördel för honom i hans kamp för det dagliga brödet.

En yrkesskola som skall kunna vara till nytta för hantverket bör såsom t. ex. i Tyskland vara en aftonskola för en högre komplettering av den yrkeskunskap, lärlingen förut erhållit av sin mästare i praktiskt yrkesarbete, dessutom bör teoretisk undervisning lämnas. Lärlingen bör dock ha varit i lära hos mästaren i minst två år innan han vinner inträde i yrkesskola, enär han först efter denna lärlingstid kan beräknas anses besitta de nödiga förutsättningarna för att kunna tillgodogöra sig undervisningen i yrkesskolan. Då lärlingskolan dessutom, trots understöd av stat och kommun, visat sig vara ett producerande arbetsföretag, som utför vissa arbeten till allmänheten, måste det betraktas som ett illojalt och osunt företag, till skada för både arbetarn, mästare och allmänhet. Det må i detta sammanhang nämnas, att de skinnfåtöljer, skolan gör reklam med, icke äro utförda av elever vid skolan; en skicklig yrkesman blev anmodad utföra en 6 st. dylika "propagandafåtöljer" .mot en arbetslön av kr. 40:— pr dag.

Här talas i våra dagar om "en hantverkets nydaning" men skola hantverkarna genom kvalitetsarbeten kunna beredas möjlighet att konkurera med massproduktionen, är det nödvändigt att se till, att de bästa och intelligentaste bland folkskolans ungdom tillföras yrket och icke så som nu sker, rekryteringen av yrket sker utan urskillnad. De skickligaste bland skolungdomen böra komma hantverket till del medan de med klenare naturlig utrustning böra tillföras industri o. dyl. Ty det fordras mera förstånd och viljekraft till att utföra t. ex. en salongsmöbel i Ludvig d. XVI:s stil än till att med maskinens hjälp utföra en cigarrettask till tobaksmonopolet. Vår nuvarande yrkesskoleverksamhet på området, sådan den i spekulationssyfte ihoptimrats, kännetecknar på ett tydligt sätt västasiatens barbariska förakt för kulturen. Slutligen må bemärkas, att varje ung man, som icke visar sig ha anlag för det yrke han skall lära, icke kan bliva någon duktig hantverkare, även om han har den skickligaste läromästare och besöker den bästa yrkesskola. Det är ej heller kunskapen från folkskolan som bör vara utslagsgivande rörande den levnadsbana en yngling skall omfatta, men en mästare kan efter prövning bedöma, huruvida en yngling passar för yrket. Ty den verklige läromästaren ser i den brukbara lärlingen ett stycke av sig själv. Hans sinne och förstånd har ännu icke förlorat varken form eller innehåll, trots tidens orättvisor.

Jag har med dessa ord sökt visa, att den lärlingsskola, som i Stockholm grundats för tapetserareyrkets bästa i allmänhet samt för yrkesutbildningen i synnerhet, är till yrkesutövarnas olycka. Skall den egentlige hantverksmästaren utrotas i Sverige av judisk plutokrati, som inkommit i landet med sina kappsäckar? Nej, låtom oss även på detta område skydda vår frihet på lagstiftningens väg!

Tapetseraremästare.

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framförallt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt föröda vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

Skall avbetalningssystemet sluta med allmän katastrof?

Avbetalningssystemet är i stadig tillväxt, men diskussionen om huruvida dess fördelar eller nackdelar överväga tystnar inte. För vår del ha vi ju alltifrån början intagit ställning mot de uppenbara överdrifter avbetalningssystemet i vårt land i stor utsträckning förfallit till, skriver "Köpmannen", fortsättande:

Nu föreligger ett intressant uttalande från den högsta engelska sakkunskapen på området. Det är redaktören i den världsbekanta finanstidningen "Economist" Leonard Reid, som tagit till orda. Han sammanfattar sin ståndpunkt angående avbetalningssystemet så, att det är användbart i välståndstider men kan lätt foranleda en katastrof om tiderna vända sig och kreditvillkoren bli stränga. Om ett lands nuvarande välstånd skulle försvinna, komma de firmor, som företrädesvis syssla med avbetalningsaffärer, att lida allvarliga förluster, heter det. I Amerika är man redan fullt på det klara med, att om de varnande röster få rätt, som beteckna avbetalningssystemet såsom osunt, så kommer hela landet att i en snar framtid ställas inför stora ekonomiska vanskligheter.

I Förenta staterna är det dock en allmän regel vid alla avbetalningsaffärer att begära en kontant summa på minst 33⅓ procent av totalpriset och att fördela betalningen av det resterande på en förhållandevis kort tidsperiod. I Europa har man däremot, konstaterar mr Reid, gått fram på mindre sunda vägar, med mindre kontantinsats och långt utdragna avbetalningsterminer. Hos oss i Sverige förekommer som bekant avbetalningsköp på en hel del varor utan kontantinsats alls, och då är systemet uppenbarligen inne på avvägar.

Mr Reid slutar med att uttala, att avbetalningssystemet inom de närmaste fem åren kommer att visa, om det är berättigat eller ej. Och han råder systemets anhängare att strängt iakttaga sunda ekonomiska principer för att söka hindra de sorgliga följder. som ett allmänt sammanbrott av systemet under eventuellt stundande nedgångstider skulle få för varje land och för hela världen.

Brattsystemet har misslyckats.

(Forts. fr. sid. 1.)

sett nu tillstädjer varje till mogen ålder kommen medborgare, man destomer arbetar smugglingen i händerna. Skall det vara så svårt att begripa detta? Så frågar författaren. Eller kanske man på vissa håll inte önskar förstå det, frågar han också, och svarar: Förvisso är det så.

I artikeln påpekas också, att i förbudslandet Finland, enligt tullstyrelsens senaste berättelse, nära 1 miljon liter sprit konfiskerats, och att omkring 9 miljoner liter insmugglats i landet, samt att i staden Helsingfors var tionde person, *kvinnor och barn däri inberäknade*, dömts för fylleri, allt under år 1928. Är det dit man vill ha oss här i Sverige? Så frågar till slut samma författare. Och den frågan är sannerligen väl berättigad, ty det ser ej bättre ut. Såsom Ni behagade finna är ju detta en klok mans ord, grundade allenast på skäl, som man får gratis av det sunda förnuftet. Eller hur, Herr Statsråd?

Nu har det ju i den för Eder välkända tidningen "Nationen" blivit av dess redaktör omvittnat, att Ni till honom under samtal om det s. k. Brattsystemet förklarat, att Ni "icke intresserar Eder för sprit", men sedan dess har Ni blivit statsråd och chef för det statsdepartement, under vilket det i strid mot grundlagen tillkomna spritmonopolet lyder, och därmed har det blivit Eder grundlagsenliga plikt att "intressera Eder för sprit". Det är ock för den skull som jag tillåtit mig att på detta sätt fästa Eder uppmärksamhet å ifrågavarande beaktansvärda artikel. Ingen intresserade sig heller för sprit före detta morallösa och för folkhälsan fördärvelsebringande systems införande, enskilde penninghungrige individer till vinning, medan nu alla och en var, med undantag då kanske för Eder själv, har spriten till sitt käraste samtalsämne och därmed göra Sveriges folk till föremål för åtlöje bland främmande folk. Ej heller fanns något organiserat spritsmugglareskrå före den tiden. Detta elände och så mycket annat sådant

---

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helå. ¹⁰·—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 25 Januari 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm. 1929.

HUDIKSVALL:
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

blevo blott naturliga följder av det s. k. Brattsystemet, och någon förändring till bättre förhållanden kan naturligtvis ej inträffa, med mindre det onda uppryckes med roten. Det är systemet, som skall avskaffas, åtminstone såsom det nu tillämpas. Då kommer ock spritsmugglingen att dö en naturlig död. Men intill dess kommer den att bestå — och frodas, på sätt den gjort och gör i länder, där ej det sunda förnuftet får plats i högsätet. Skall det vara så svårt att begripa detta? Eller vilja icke höga vederbörande förstå det, Herr Statsråd?

Svensk eller internationell nationalekonomi.

(Forts. fr. sid. 1.)

av dessa, så att utgiften för den lejda arbetskraften begränsas till det minsta möjliga.

Om vi tänka oss att det rör sig om en familj, som har ett litet jordbruk till uppehälle, så förekomma ju en hel mängd saker, som kan antingen framställas av familjens medlemmar eller inköpas i färdigt skick. Antag, att det föreligger behov av en timmersläde. Vederbörande står kanhända i valet om han skall slöjda ihop en sådan själv av tillgängligt material eller inköpa en färdig. Antag, att den färdiga släden kostar fyrtio kronor samt att vederbörande beslutar sig för att inköpa en sådan. Under förutsättning att släden icke blivit överbetald utan att värdet mosvarar utgiften, så har familjens samlade egendom härigenom icke minskats. Den kontanta kassan har visserligen blivit fyrtio kronor mindre, men i gengäld ha tillgångarna på inventariekontot ökats med en timmersläde, värd fyrtio kronor. Om vederbörande i stället valt den andra vägen och slöjdat släden själv med användande av regndagar och lediga stunder, blir resultatet i ekonomiskt avseende annorlunda. Om materialet exempelvis i inköp kostat tio kronor och den färdiga släden i kvalitet och övriga avseenden fullt motsvarat den inköpta fyrtiokronors släden, så har familjens förmögenhet härigenom ökats med trettio kronor. Häremot invändes måhända, att av dessa trettio kronor måste avdrag göras för den förbrukade energi, som gått åt vid arbetets utförande. Denna invändning håller emellertid ej streck. Den mänskliga arbetskraften representerar visserligen ett materiellt värde, men detta värde är av sådant slag, att det icke kan direkt magasineras. I samma mån som denna energi icke insättes till något nyttigt arbete, så förhåller det sig härmed på samma sätt som med ett vattenfall, som icke blivit utbyggt: vattnet rinner bort utan att åstadkomma någon nytta.

Allt detta är nu så enkelt att en var torde kunna fatta och förstå detsamma ,så länge det rör sig om den mindre familjen. Att alldeles samma principer gälla även för den större familjen, folkfamiljen, nationen, är däremot en sak, som flertalet icke torde ha klart för sig. Också här gäller emellertid sammanhållning som det grundläggande för åstadkommande av ett lyckligt resultat i ekonomiskt avseende. Sammanhållningen är givetvis svårare att åstadkomma när det gäller den större familjen, folkfamiljen med dess sex millioner medlemmar än när det rör sig om den mindre familjen med kanhända endast 6 medlemmar. Svårigheten vid sammanhållningssträvandena torde emellertid övervinnas lättare i samma mån familjens samtliga sex millioner medlemmar få klart för sig, att fördelarna av sammanhållningen bliva ömsesidiga.

Det gäller härvid framför allt att komma till rätta med det allmänmänskliga lyte, som heter kortsynthet och som gör att människorna icke kunna se en fördel, om den ej ligger så nära, att den kan räckas med händerna. Kortsyntheten är tyvärr utmärkande för det stora flertalet och det är endast ett mindretal, som äro tillräckligt skarpsynta för att kunna se "vad som sker i det som sker". Även inom den större familjen, nationen, är det av stor vikt att en förnuftig och förståndig arbetsfördelning blir genomförd. Den grundläggande tanken i detta avseende måste vara att icke allt för stor del av den tillgängliga kraften bindes vid det rena organisationsarbetet. Detta är viktigt därför, att det produktiva eller om man så vill producerande arbetet är av sådan natur ,att den enskilde individens produktionsförmåga är avgränsad inom ganska snäva gränser. Inom det rena organisationsarbetet är detta icke fallet. Här vill det stundom förefalla som om ett rent motsatt förhållande existerade. Det gamla ordspråket "ju flera kockar ju sämre soppa" är nog icke alldeles gripet ur luften. Som exempel på koncentration i organisationsarbetet kan ur vår egen historia anföras Gustaf Wasa och Karl XI. Båda dessa män visade i praktiken att koncentration i organisationsarbetet är fördelaktigt. Om det redan inom familjen är av vikt att allt som har värde tillvaratages, så är detta i ännu högre grad fallet inom nationen därför, att det i sistnämnda fall ofta rör sig om mycket stora värden. Om vi till en början tänka på våra många ännu icke utbyggda vattenfall, så är det stora värden som gå förlorade för varje dag. Vidare ha vi stora kalmarker, som kunna göras skogbärande, många tusen hektar betesmark, som kan kultiveras och mycken sumpmark, som kan utdikas samt göras till åkerjord. Den största vårdslösheten, som är att anteckna, torde emellertid röra sig om den levande arbetskraften. Sålunda förfoga vi, för att taga ett exempel, över världens skickligaste arbetare inom verkstadsindustrin, men på samma gång vi låta en betydande del av dessa skickliga yrkesarbetare gå och påta med väganläggningar och andra grovarbeten, så inköpa vi från utlandet automobiler för fyrtio millioner kronor om året. När man ser sådant måste man komma till det resultatet, att den parlamentariska styrelseformen är en riksolycka, eftersom ingen bestämd person kan ställas till ansvar. Den fjärde omständigheten, som här ovan framhållits såsom den allra mest betydelsefulla för familjens ekonomiska utveckling i positiv riktning, är, att allt förekommande arbete för tillgodoseende av de egna behoven, som kan presteras av familjens egna medlemmar, också bliva av dessa utförda, så att den lejda arbetskraften kan inskränkas till det minsta möjliga. Denna princip har också sin fulla tillämpning på folkfamiljen, på nationen, men det begås i vårt land mycket svåra försyndelser mot denna viktiga grundprincip. När vi sålunda år 1926 utbetalade mera än trettio millioner kronor för inköp från utlandet av socker och sirap, så innebar detta i realiteten ingenting annat än att den svenska folkfamiljen lejde utländska arbetare för detta arbetes utförande. Inom jordbruket är det numera icke så ovanligt, att hemmavarande vuxna barn av sina föräldrar få en bestämd lön för sitt arbete, och det kan då givetvis också i detta fall bli diskussion om lönens storlek. Vad skulle vi nu säga om en jordbrukare, som vore till den grad sparsam eller rättare sagt snål, att han hellre än att betala sina egna barn en lön, som kunde betecknas som skälig, läte dessa gå arbetslösa och svälta och i stället införskrevo negerbarn från Kuba och malajynglingar från Java, endast därför att han kunde få dessa några öre billigare i timmen. Detta är emellertid just vad "föräldrarna" i den svenska folkfamiljen gjorde 1926, och i princip gjort under de senaste tio åren. Det är visserligen ingen sympatisk gärning att uppvigla barnen mot sina föräldrar, men det vill i alla fall förefalla mig, som om tiden nu snart borde vara inne att tala en smula allvar med dessa våra "arbetsköpare", dessa "föräldrar", som envisas med att låta sina egna barn gå svältande och arbetslösa, eller i bästa fall få syssla med nödhjälpsarbeten för att i stället utlämna det reguljära arbetet för producerande av den egna familjens nödvändighetsvaror till negrer, malajer och andra främmande arbetare, som troligen reda sig i det närmaste lika bra utan vårt understöd.

Som sammanfattning vill jag ha sagt, att det icke kan betecknas annorlunda än såsom ren vanskötsel från Riksstyrelsens sida, när vi, såsom under de senaste tio åren i ökad omfattning förekommit, leja främmande arbetskraft för utförande av sådant arbete som produktion av socker, sirap, automobiler och en hel del andra saker, som mycket väl och lika bra kunna utföras av våra egna barn, som nu i stället få äta ett hårt bröd, surt förvärvat genom nödhjälpsarbete.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

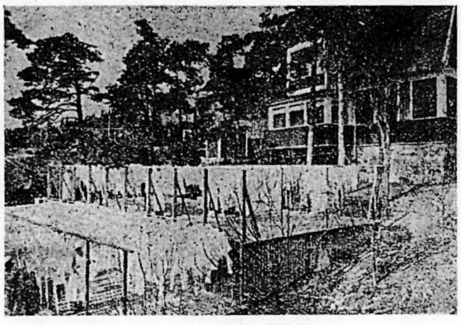

Husmödrar!
Sänd en provtvätt till
Nockeby Tvättinrättning
som tvättar i mjukt och klart mälarvatten, varpå kläderna torkas i frisk sjö- och barrskogsluft. (Oftast soltorkning).
Bästa tvättmetod för linnetvätt.
Punktlig expedition.
Humana priser.
Tel.: Alsten, Namnanrop Nockebytvätten.

F. d. finansminister Klotz . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

obeskrivlig. Enligt samstämmiga vittnen är Klotz icke sinnesrubbad. Tvärtom! Hur många miljoner, han förstört på väninnor och kapplöpningar, vet ännu ingen. Klotz har såsom finansminister gjort åtskilliga (judiska) storbanker särskilda tjänster, och därför togo dessa banker, såsom tidningen 'Paris Midi' öppet omtalar, checker från Klotz, fastän checkerna voro utan täckning och värdelösa. Bankerna hade till sist hela packor av dylika checker, utfärdade av Klotz. Det måste naturligtvis taga ett slut, men trots alla varningar och föreställningar, tänkte Klotz icke därpå. Till sist gjorde banken 'Credit Lyonnais' slag i saken. Samtidigt blev det bekant, att Klotz sedan flera veckor tillbaka begått växelförfalskningar i stor stil. Tidningarna offentliggjorde bitande karikatyrer. En av dessa visar en skara jämrande gatslinkor på ett kafé, över vilken karikatyr stod rubriken 'Senatorns offer'.

Högljudda stämmor påstå, att f. d. finansminister Klotz även begått oegentligheter i sin egenskap av likvidator rörande de amerikanska varulagren. Det blir helt säkert svårt för Frankrike att kunna smälta ,att en av dess undertecknare i Versailles-fördraget och femdubbel finansminister i Frankrike måste föras till tukthus."

Leipziger Neuesten Nachrichten har rätt härutinnan. Men den talar för tidigt om tukthus. Den glömmer, att Klotz är jude och tillhör ett folk, som är mer solidariskt än andra. Icke blott juden Lauscher (Loucheur) sökte att i Paris mobilisera upp sina stamfränder. Även självaste "världskejsaren", den judiske världsbankiren, baron Edvard de Rothschild, förklarade sig plötsligt (enligt meddelande i Leipziger Neuesten Nachrichten för 12 december) beredd att ensam betala allt vad Klotz bedragit och svindlat sig till. Men tyvärr var det för sent. Rätten måste ingripa, lagen kunde icke längre skjutas åt sidan.

Nu skulle man tänka sig, att pressen i Tyskland hade gjort stort nummer av att denna tyskhatare och tyskplågare blivit avslöjad. Men nej! Även i Tyskland visade sig den judiska solidariteten: "Berliner Tageblatt", "Frankfurter Zeitung", "Vossische Zeitung", "Nationalzeitung" trädde i stället in *för* rasfränden. De talade icke om förfalskningar, bedrägerier, de omnämnde i korthet endast "En sinnesrubbads snedsprång". De införde icke hans fotografi, ty därav skulle framgått, att Klotz var jude. De läto en konstnär fabricera ett särskilt porträtt av Klotz, där alla judiska rasmärken voro bortretucherade . . . Och nu tiger man åter över hela linjen!

Hur länge skall det dröja tills senator Klotz, som undersökts med avseende å sin sinnesbeskaffenhet av *judiska* läkare, försvinner i en "nervanstalt för att senare utskrivas därifrån såsom återställd? Eller om det ej går på annat vis "dö" såsom t. ex. juden Ivan Kutisker. Men till tukthus kommer aldrig Lucien Klotz. Likaså litet som judarna Barmat och Schlein.

Rabbinen Lippmann-Cerfberr yttrade den 26 juli år 1806 i den sanhedrin, Napoléon låtit sammankalla: "Låt oss icke glömma varifrån vi härstamma! Icke från tyska judar, icke från portugisiska! Kringströdda över hela världen, bilda vi blott ett enda folk!" Detta "enda" och eniga folk skall säkert veta att rädda rasfränden Lucien Klotz efter alljudiskt recept.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod – billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

"Tagen Eder till vara för de skriftlärda."

(Forts. fr. sid. 1.)

irrbloss ur okunnighetens och villfarelsens sumpmarker, som upplyser Jahves skenheliga tillvaro i den judiska religionen. Och att hava infört metod i denna förvirrande dårskap har förbehållits den kristna teologien, som på fullt allvar söker rekommendera dessa villfarelser och vidskepelser såsom kristliga trossatser.

Gent emot detta förfaringssätt med religiösa tankemotiv måste dock det kravet framställas, att all etisk och helig religion skall tolka och återge sannings- och rättfärdighetskänslan i människosjälen, i överensstämmelse med Jesu lära för att göra tron på densamma till en övertygande och medveten gemenskap med Jesu Himmelske Fader. Den kristna kyrkans dogmer befatta sig emellertid med det gamla testamentets demoraliserande trosvillkor och de tillämpas såsom sanningsenliga, medan det berättigade tvivlet och den forskande anden hänvisa dem till mystifikation. Men hellre framdraga en smygande fiende i sanningens ljus, än att göra den till en helig mumie, inlindad i lögnens bindlar.

Den rena kristendomen med sin stränga rättfärdighetsfordran, pånyttfödelse och människokärlek är tyvärr ej eftersökt av den naturliga människan och därför mottages den helst i teoretisk form från en föregiven auktoritet. Men huvudsaken för en kristen är att lära känna Jesu personlighet och hans budskap från den Himmelske Allfadern till hela mänskligheten och icke likt judeguden Jahve som endast intresserar sig för sitt mordgiriga "egendomsfolk". Jesu helgade känsla av sin absoluta förening med den ende sanne Guden genom viljans underkastelse och kärlekens hänryckning, denna djupa, lugna och okuvliga tro på det godas seger över mänsklighetens ondska och orättfärdighet — detta är kristlig religion!

Kristendomens förflyttning från gammaltestamentlig lögn till det psykologiska själslivets område, där sanning, förnuft och samvete få ha ett ord med i laget, är vårt tidevarvs berättigade krav. Det gäller att bringa i dagen det evigt nya evangeliet: kärlekens budskap till mänskligheten från sin Himmelske Fader! Till detta ändamål måste sanningen och den jämförande religionsforskningen anvisa kristendomen dess rätta plats. Men härvid erfordras oundvikligen att från kristendomen avskilja den "judiska surdegen" för vilken Jesus varnade (Matt. 16: 6—12), vilket även sker i hans liknelser, Luk. 5: 36—38.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags-kläder.

Viljan till offer.

(Forts. fr. sid. 1.)

floden komma. Så lyder den moderne genomsnittssvensken — kapitalistens syn på frågan.

Det var denna de ledande klassernas egoistiska dyrkande av det egna jaget och osolidaritet inför de stora gemensamma folkintressena, som ledde till det nationella Rysslands sammanstörtande i bolsjevism samt ryska folkets prisgivande åt den internationella judisk-finansiella mördarligan. Sammalunda kommer det förvisso även att gå här, om icke de ledande svenska folkklasserna i tid vakna till insikt om sina förpliktelser mot det egna landet och folket. En ändring till det bättre förutsätter att alla, som äro besjälade av den sant fosterländska tanken, också visa sin goda vilja i mera än ord — i vilja till handling, till offer.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

H. L:sons Affärsbyrå
Tel. 99 56 Mästersamuelsgatan 46 - Stockholm Tel. 99 56
Förm. köp o. försäljn. av stads- o. lantfastigheter. Ombesörjer förnämligast åt landsortsbor, soliditetsupplysningar, inkasseringar, inlämnande o. uttagande av handlingar hos ämbetsverk o. andra institutioner. Uträttningar av div. ärenden o. uppdrag hos banker o. försäkringsbolag.
Jag åtager mig icke rättegångar men lämnar goda råd till klienter vid val av advokater för olika rättegångsuppdrag, då jag över god kännedom om juristerna i huvudstaden. Representant för Livförsäkringsbol. Thule, skandinaviens största o. för de försäkr. förmånl. i branschen. Vid förfrågningar torde bifogas dubbelt porto.

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyk terhetsrestauranter i Stockholm
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½12 Middag ½2—7
*Kväll 7—½12 Inga dricksp*engar.* *Ingen spritservering.*

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 6 (175) Fredagen den 8 Februari 1929. Årg. 5

Den klassiska kulturen.

Skol- och universitetsfuxarnes uppfattning om den antika kulturen, dennas omfattning, betydelse, inflytande och karaktär är i mångt och mycket skev och utgör en gammal schablon från de romerska vapnens erövrarmakt.

Hellenerna ansågo alla andra folk än deras eget för barbarer, romarna däremot alla andra folk än romarna och invånarna i "provinsen Akaja" (Grekland), varifrån de hämtat sina gudar och sin ytliga bildning, i det de ej kunde smälta eller utveckla vad de hämtade från hellenerna. Hellenerna hade naturligtvis rätt i sin definition av barbarer — det är en första inskränkning av den antika kulturens vidd. Romarna voro sin tids nordamerikanska uppkomlingar, som yvdes över sin skenkultur.

Men man får gå ett steg längre; även den grekiska kulturen måste sovras, och mindervärdigheten borteliminerras. Vad är det, som verkligen förtjänar beundran och efterföljd? De flesta århundradena av de grekiska staternas tillvaro kunna opåtalt slopas. Vad blir åter? Två perioder, en urgammal och en, då kulturvacklandets aftonrodnad redan började utsända sina blodröda strålar.

Den första perioden är Homeros: Iliaden och Odysséen, av vilka den sistnämnda sannolikt ej alls är författad av Homeros, men hållen i hans stil. De äro gamla sagor från krigens och sjöfärdernas tid, skrivna århundraden efter händelsernas förlopp och i avsikt att pejla innehållet av de gamla hellenernas lynne och kynne. Alldeles i samma väg som när Esaias Tegnér i Frithiofs saga sökte de gamla nordbornas själar. Och att Tegnér därvid intuitivt slog på helleniska strängar bottnar ej blott i hans klassiska bildning utan i att han kände väsensfrändskapen. De flesta av Troja's hjältar voro av nordisk stam, blåögda, ljushåriga och långskalliga.

Den andra perioden är omkring tiden mellan perserkrigen och peloponnesiska kriget. Det är en kort period på hundra år, föga mer än tre generationers arbete. *På vad dessa tre generationer av nordrasiga män uträttat, har den mänskliga kulturen levat i tvåtusen år.*

Genom sagda krig började de lägre folkskikten inom grekiska nationerna, vilka ej voro av nordiskt blod, att röra på sig och pocka på att få stiga uppåt. Rasfrågan låg i luften och spände musklerna till det yttersta. Den fåtaliga nordiska härskarrasen gick till slut under. Men vilken storslagen undergång! På undergångens brant höjde den sig till aldrig tillförne eller senare uppnådda tinnar.

Klarseende män insågo, försent och för litet beaktat, farans rätta orsak och medlen för dess avvärjande. Platon, ädelboren och av nordisk kungasläkt, höll rashygieniska föreläsningar på Akademien, och Euripides sjöng ut, att nu gällde det att icke yvas över fädrens ära utan lägga huvudvikten på att sätta största möjliga antal rasrena barn till världen, som kunde värdigt upptaga fädrens fallande mantel.

Judarna ha naturligtvis aldrig kunnat med dessa tre generationer, som lyst 2,000 år i tiden, utan på vanligt judiskt manér sökt gyckla därmed. Levertin, en ovanligt fullfjädrad jude med bättre förställningskonst t. o. m. än judar i allmänhet (påstod sentimentalt i sådant syfte sig kunna "förena Libanons cedrar med snöskogens enar") utgav denna storhetsperiod för att vara "en sentimental epok", som nordborna skulle akta sig för att hava sympatier för, ty då bleve nordbon löjlig, emedan det nordiska och helleniska psyket kantänka voro olika som vatten och olja och en svensk med bästa vilja aldrig kunde förstå helleniskt väsen. Levertin bestrider riktigheten av den Tegnérska klara uppfattningen av själsfrändskap (självklar på grund av blodsfrändskap) mellan hellener och andra nordbor. Den snaskige dysterlingen har duperat många. — Juden Brandes har utgivit en smädeskrift i bokform mot Aristoteles, som dock behärskade naturvetenskapen ända in på 1500-talet, och försökt göra honom uteslutande till en narr och intet annat. Hr Brandes själv var däremot aldrig annat än en pajas, som vände sig till "hyllans" okritiska publik (de pretentiöst enfaldiga "kulturliberalerna").

Hos sagda antika kultur, som verkligen förtjänar att kallas klassisk i detta ords överförda, förnämliga betydelse, är framför allt att beundra filosofien, skulpturen och dramat.

Aristoteles uttalar, vilket är föga känt, att hans lärare Platon vore en eklektiker, som endast i sig upptagit och förtätat den tidigare, grekiska filosofien. Detta uttalande skulle man kunna kalla en sund paradox. Åt de äldre helleniska filosofernas riktningar, som inte ens försökte att angiva sambandet mellan principen och det principierade, skulle lämpligen kunna givas namnen: den kinematiska och den dynamiska; den förra, filosofiskt sett, starkare, emedan den blott vilar på en princip; den senare, som stöder sig på två principer, däremot, naturvetenskapligt sett, riktigare. Platons nära sammanhang med eleaterna plägar ej framhållas tillräckligt; liksom det längre fram i tiden sagts om en modern filosof, "uppsteg Platon genom en lucka (hos företrädarens system) på katedern". Han presterade bevis åt eleaterna och fann därvid idéernas nödvändighet och ofrånkomlighet; hans svaghet är däremot, att han ej tillräckligt angav idéernas natur. — Med redan givet förlov skulle man om Aristoteles, som dessutom grundlade logiken, en vetenskap, vars samband med matematiken ännu ej tillräckligt penetrerats, kunna paroxalt säga, att han endast i sig uppsugit och förtätat den tidigare, grekiska naturvetenskapen. Att han, ännu 1,500 år eft. Kr. den förnämste naturvetenskapsmannen då utgjorde ett hinder för vetenskapens utveckling genom att han föraktade experimentets hjälpmedel, kan näppeligen äggas honom till last, då man vet, att grekernas filosofiska läggning ansåg sysslandet med materiella försök för ett lägre verksamhetsområde, ej värdigt tankens män. — Paradoxernas verk-

(Forts. å sista sid.)

Humorn i folkförvillelsens tjänst.

När de sakliga argumenten tryta ha våra politiker av i dag alltid ett vapen i reserv, som sällan förlorar sin verkan. Och det heter: *humorn.* Varför ta sakerna så gravallvarligt? Varför ej se förhållandena "sådana de äro" och i likhet med gamla tiders berömda filosofer le ett slag åt människornas ävlan och världens oförtröttliga gång? "Det är synd om den, som saknar sinne för humor, något deltagande från sina klokare medmänniskor kan han i varje fall ej påräkna!" Ja, så höras De Vise tala.

Också Nationen har ofta haft känning av denna moderna 'filosofiska åskådning. "Se ej så dystert på allt, var en smula humorist! Svenskarna äro alls icke roade av att läsa seriösa svartmålningar av allt. Sådant ligger ej för deras sinnelag. Sök att se också det goda hos människorna!" Och kritikerna kunna ha rätt så tillvida, att den allmänna meningen i tiden kräver "roande" lektyr. Erinras om allvarliga ting, vilja de ej. Sådant tvingar till obehaglig eftertanke och reflektioner. Nej, låt var dag ha sina bekymmer, låt oss vara glada och tacksamma så länge vi ha det som vi ha't. Endast den oförbätterlige pessimisten, som av princip nödvändigtvis skall se allt i svart, hänger sig åt bekymmer, som ännu alls icke äro förhanden, pessimisten är då en för sorglig skepnad!

I spetsen för denna så populära åskådning, att allting bör ses från den "humoristiska" sidan, gå våra celebrerade politiker av Israels nåde i riksdag och press. Humorn är för dem det försonande, sammanhållande bandet. De stora "stridsparollerna" ha ju där numera förlorat en stor del av sin forna suggestiva kraft, sedan folket begynt genomskåda deras valör. Kuraget hos de bålde kämparna på arenan är i dag ej detsamma som i går, då någon ond kritik ej gavs i pressassemblén utan spelet kunde ske i den fullkomliga frigjordhetens tecken. Men nu känner man sig nödsakad till en viss försiktighet i tonen, när man utkämpar sina "stora" parlamentariska slag, om man ock gör allt vad möjligt är för främjandet av de upphöjda intressen, man svurit tro och lydnad. I en sådan situation lämpar sig naturligtvis den "humoristiska" synen på problemen förträffligt. Kommer så härtill, att Demokratiens egen Överhet numera besjälas av en varm åstundan att få den uttjänta, "misslyckade" parlamentarismen framställd inför folket såsom en gammalmodig politisk institution, en parodi å folkligt styrelsesätt, på det folkstämningen snart måtte mogna för nästa stadium i den lycksaliga utvecklingen — en "mera auktoritativ" styrelseordning, underställd Israels mera direkta ledning och kontroll.

(Forts. å sista sid.)

Den judiska förvanskningen.

Det judiska-vetenskapliga nedbrytandet har kanske icke på något område kommit så långt som inom det arkeologiska-historiska ämnet. Här må icke anmärkas på de stora forskare, vilka byggt upp någonting och som varit av arisk stam, utan mot den planmässiga förvanskningen från judisk-negativ sida. Här skall i korthet göras några berikliganden och erinringar om sådana missuppfattningar i ovannämnda vetenskapsgrenar.

Jude-liberalismen utgår ifrån att folk under samma eller likartad civilisationsgrad ha samma kultur. Skillnaden mellan kultur och civilisation framhäves alls icke. Tvärtom! De sammanröras till ett halvt förvirrat "odlings"-begrepp. Negrerna i Afrika ha på sina håll stenyxor ännu, för 4,000 år sedan hade våra förfäder detsamma. Vetenskapen konstaterar: negrerna ha varit kannibaler. Alltså voro de gamla stenåldersnordmännen kannibaler. Snygg logik. Här får icke den sunda ariska forskningens resultat tala, den enda rätta uppfattningen: den rasvetenskapliga historieuppfattningen, utan en äcklig jude-marxistisk tankegång. Vetenskapen göres samvetslöst till ett medel. Rasforskningen har visat att den nordiska rasen står högst, det judiska blandfolket lägst. En fullt klarlagd linje efter denna ovedersägliga sanning skulle alltför mycket blotta judisk galenskap i uppfattning och tanke. Den skulle tala om en historia, där judiska våldsdåd och ruttenheter bjärt skulle framträda och nya riktningar skulle se denna vedervärdige kamp som ett arvfiendens stridsrop mot hela den ariska världen. Det av d:r Fischer vetenskapligt bevisade Atlantis och den enastående Urkulturen är ett slag i ansiktet på alla jude-liberala tendensuppfattningar. Uppenbarandet för folket av nordisk hjälteanda och välborenhet kunde till äventyrs väcka de nordisk-germanska folken till besinning. Faktum att Nordrasen sedan urtiden varit den stora skapar- och kulturrasen, ur vilken alla högre mänskliga värden utgått skulle tillintetgöra den kvasivetenskap, som nu råder. Den skulle peka på världshistorien och säga: där något skapats och positivt nedlagts, där se vi Nordrasen, men där detta gått under, där hjältedyrkan och sedereligion och starkt statsskick gått under för internationalistiska riktningar och rasförskämning och förfall och osedlig fruktbarhetsdyrkan kommit, se där juden-asiaten. Och detta sannfärdiga utpekande av kulturbäraren och kulturbeduinen skulle överallt grundlägga den naturliga kampen mot det ännu befintliga som aldrig förr maktägande och förstörande judiska undermineringsarbetet. Men låt oss gå vidare.

Våra germanska stamfränder under folkvandringstiden, hur har vetenskapen uppfattat dem? Ur judisk synvinkel! De voro barbarer. Fram för lögnen. Senare ariska verkliga forskningar ha ådagalagt att de germanska folken läto sätta ut vakter för att skydda antikens konstverk mot den judiska pöbeln. Judarna öppnade förrädiskt de romerska städernas portar för germanerna. Vad vet än mera vetenskapen att det var judisk negativ anda som undergrävde Hellas och Romas stormakt och banade väg för tankeförskämningen, dekadansen och den ödesdigra rasblandningen och rasarvets tillintetgörande? Var i våra s. k. historiska läroböcker ha vi med förfäran läst om den judiska hemliga världssammansvärjningen 929 f. Kr. under Salomos spira, personifieringen av judendomens demoniska, onda genius? Vad veta vi så om dess verksamhet i nu snart 3000 år? Medeltiden förhånas av jude-lärde. De ha lyckats införa tesen: den asketiska, mörka okultiverade medeltiden. Varför? Under denna tid lade kraftfulla ariska påvar grunden till en papistisk universalmakt och målmedvetna kejsare fullbordade den tanke, som i det Habsburgska världsväldet fann sin realiserare. Då var judefrågan ock aktuell. Judeförföljelser hörde både från påvedöme och kejsarrike till ordningen för dagen. Men i de lärda fristäderna, i kloster och vid akademier bevarades och utvecklades arvet från Hellas och Rom av arier, vilkas oförtrutna verk i renässans och humanism ännu framstrålar som ett storverk.

Men med nya tidens inträde kommo judepåvar på S:t Petri stol och jesuitismen och den hemliga judendomen fick ett fritt spelrum. Då förvanskades vetenskapen och samhället. Vi gå framåt i tiden. Vad veta vi från "vetenskapens" historia om den från 1770 efter sekler i levande system satta och som realpolitisk faktor uppträdande judiska sammansvärjningen vars förste personlige ledare "världskejsare" blev den förste Rotschild och vars ättlingar alltfort bära den världskejserliga Guldkronan på sitt huvud? Vem vet att alla politiska och sociala revolutioner sedan den franska 1789 anstiftats av judarna? Och vem vet från samma källor något om de 300, den judiske världsregeringen, de högsta frimurarbröderna, Sönerna av förbundet, de s. k. internationella bankirerna, om de äldstes av sju bestående råd, landsflyktens furstar, vilka i våra dagar dirigera hela det judiska djävulsspelet på alla områden? Lika litet torde någon veta att kommunism är kämpande judendom, att världskriget iscensattes av judarna, eller att

(Forts. å sista sid.)

Ren kristendom är vårt samhällslivs berättigade krav!

II.

För Nationen av J. L.

Grundvalarna för en nations bestånd äro framför allt sedlighet, äktenskapets helgd och vördnad för ålderdomen. Dessa egenskaper äro kännemärken på ren kristendom. Men var finna vi dem tillämpade och utvecklade i vår tid? Det torde ej behövas några vidlyftiga bevis för deras obefintlighet i vår moderna kulturutveckling, ty livets verklighet lämnar sitt ojäviga vittnesbörd. Egennyttan och nöjeslivets oinskränkta tillfredsställande känneteckna i huvudsak den moderna tillvarelseformen. Sedlighet, familjelivets helgd och ålderns mognade erfarenhet äro antikverade tankefoster för vår brådmogna världsklokhet.

Men vad uträttar då vår kristna kyrka? Vi äro ju ett kristet folk med kristliga grundsatser och kristliga lärare? Ha vi ej en kristlig skolundervisning som inplantar kärlekens religion i våra barns medvetande? Predikas ej Kristi evangelium i våra kyrkor? — Tror man, ja! Men på alla dessa frågor ha vi tyvärr intet jakande svar att ge! Vad kristendomsundervisningen i våra skolor beträffar, så är den innesluten i samma judiska tvångsjacka som evangeliumförkunnelsen i våra "kristna" kyrkor. I båda fallen är det Judeguden Jahve—Sebaot och hans "utvalda egendomsfolk", d.v.s. Kristi fiender, som spela huvudrollen i undervisning och lära. Och enligt den nya skolförordningen torde intet hinder komma att möta för kristendomens argaste fiender — judarna — att meddela undervisning i kristendom! Ty enligt förslaget till den nya skolstadgan står vägen öppen för varje svensk undersåte, naturligtvis då även för juden, att tillägna sig kompetens att vara kristendoms-lärare. Längre kan man sannerligen ej gå i tolerans — nej! i ansvarslös dumhet och självuppgivelse! Varför begär man ej att kristna lärare även få undervisa i de judiska skolorna? Ävensom att det må beredas tillfälle för de kristna folken att få deltaga i den judiska statens samhällsstyrelse såsom t.ex. i "Kahal, Bet-Din eller Asifal". Detta är en billig fordran, då judarna äga rättighet att föra talan i Svenska riksdagen samt utan inskränkning få bekläda alla ämbeten i Svenska Statens tjänst.

Men av vilken orsak skall då egentligen ett invandrat främmande antikristligt folk, som är fientligt sinnat såväl i religiöst som politiskt och ekonomiskt avseende, få ett sådant oinskränkt inflytande på hela vår kulturutveckling? Ha vi sjunkit så djupt i likgiltig orkeslöshet och självuppgivelse, att vi ej ha några självständiga och kunniga män inom hela vårt svenska folk, som med kraft och förstånd kunna leda vår nations politiska och ekonomiska utveckling utan att därtill behöva anlita ett invandrat främmande rövarefolk med antikristliga religiösa åsikter och vars egna läror utmynna i nihilism, marxism, kommunism och bolsjevism, vilkas mål uteslutande syfta till revolution och bödelsvälde. Kanaan, Ungern och Ryssland visa oss den väg de välja för sitt planerade världsherravälde. Slutstenen till detta världsbehärskande och folkförslavande judiska tempel lägges f. n. i monopol, kooperation och trust-sammanslutningar, men framför allt i det kosmopolitiska börsspelet, i vilka ett feberaktigt arbete bedrives av de judiska storkapitalisterna för att insamla alla nationers kapital till det nya Jerusalem, där guld och silver åter skall bliva "lika vanligt som stenar". 2 Krön. 1: 5.

Men vad judarnas religiösa åsikter beträffa, så skall man förgäves i hela världshistorien söka finna något annat folk än judarna, som i cyniskt övermod framkonstruerat en så sedlighetssårande "religion" som jahveismen. Detta ger sig bäst tillkänna i deras "gudsbegrepp" Jahve-Sebaot. Denna fantasiskapelse är i verkligheten blott ett annat namn för juden själv, sådan han lever och regerar i denna värld. Ty judeguden liksom ock juden själv i sin religiösa teori, medgiver existensberättigande endast för sitt "egendomsfolk". 1 Mos. 17: 13, 14. Jahve bortskänker åt judarna främmande folks länder, städer, vingårdar etc., jämte befallning att plundra och utrota de rättmätige ägarna, och icke låta något leva som andas. 1 Mos. 15: 18. 5 Mos. 6: 11. 3: 6. 20: 16. 1 Sam. 15: 23. Jämföra vi dessa judiska "religiösa" åsikter med kristendomens, så finna vi att Jesus tolkade gudsbegreppet och gudsriket från en synpunkt som icke allenast gick vida utöver allt vad judendomen någonsin förmått tänka eller uttala, utan hans lära gick stick i stäv mot hela det judiska religionssystemet. Han var förkunnaren av det liv som redan här bär inom sig Den Eviges väsen. Jesus sökte hos sina åhörare inplanta höga etiska och rent sedliga grundsatser genom motsvarande gängse föreställningar. Men vad som utgjorde jahveistisk lära rev han obarmhärtigt sönder (Matt. 23) och han uttalade oförbehållsamt sin förkastelsedom över dess villfarelser.

Grundritningen till "gudsriket" har Jesus framlagt i sin oförlikneliga bergspredikan. Vilken enorm fördjupning av etisk förfining utgör icke denna i förhållande till den mosaiska lagen, som f. ö. har sitt rätta ursprung från Sumerier och Babylonier. Jesu gudsrike kan även till en del ägas här på jorden i "ett gott samvete", som emellertid omöjligen kan vinnas i Jahves gemenskap, emedan dess rätta och eviga hemvist endast kan finnas hos vår Himmelske Fader, vilket ock Jesus tillkännager i bönen: "Ske din vilja på jorden, såsom den sker i himmelen". Med denna bön föreläggas oss en strävan till att göra sanning och rättfärdighet till härskande makter här på jorden. Men den ljusa och innerliga tro på en sådan strävan kan man först fatta då man lärt känna Mästaren själv och sökt leva sig in i den tro som grundar sig på en oändlig människokärlek hos det andeväsen som Jesus lärde oss känna genom sin förkunnelse och sin livsgärning.

Men då man nu för tiden talar om kristendom, så måste man tyvärr skilja mellan den lära som Jesus förkunnade och vad som predikas i de "kristna" kyrkorna.

Jesus såg i judendomens lära mänsklighetens fiende, och i kampen mot detta förbrytarsystem ägnade han hela sitt liv, och för denna sin övertygelse led han martyrdöden. Men vad har den kristna kyrkan gjort av Jesu lära? Jo, hon har gjort den till sin motsats, genom att förhärliga judendomen i st. f. Jesu lära. Hon skyr ej att bringa det kristna gudsbegreppet i vanrykte gentemot att heligförklara judeguden Jahve-Sebaot, som Jesus gav namnet "djävulen och lögnens fader". Joh. 8:44. Hon prisar det mest omoraliska folk som världshistorien känner såsom "guds utvalda egendomsfolk", medan Jesus kallade dem för "djävulens barn". Joh. 8: 44. Jesus utdömde den judiska religionen helt och hållet (Matt. 16:6, 12, Luk. 5: 36), medan den kristna kyrkan påstår att den är grundvalen för kristendomen. Jesus anklagades av judarna för att vara en folkuppviglare, och de dödade honom för att tillintetgöra både stiftaren och och den lära han förkunnade, vilken de hatade lika innerligt som de göra det än i dag, medan den "kristna" kyrkan påstår att vi genom detta mord blivit försonade med Gud! Vilken hädelse, förvillelse och begreppsförvirring! (Forts.)

Den 8 Februari

Israels diktaturssträvanden.

Den, under så storslagna former iscensatta världsrevolutionens utveckling intills nu har besannat den gamla satsen: "Människan spår, men Gud rår." Världens mäktige, "Kapitalets Herrar", hade vid det stora krigets slut nått den maktposition, att de ansågo sig utan vidare kunna diktera mänsklighetens öden. Verket befann sig inför sin fullbordan. Guldet var samlat i "det utvalda folkets" ägo, kulturfolken lågo blödande, slagna i bojor under den gyllene makten, tvingade att underordna sig dess vilja. Och den befallde nu: *upprättandet av "Proletariatets diktatur"*. Den "liberala" revolutionen hade för länge sedan stäckt monarkernas och de nationella aristokratiernas maktställning i samhällena och placerat börsens aristokrati i högsätet; den "socialistiska" revolutionen hade vidare utvecklat positionen; världskriget hade slutligen banat vägen för den sista stora omvandlingsprocessen, skapat "den ekonomisk-politiska och psykologiska miljön" för slutstadiet i Israels världserövrarekamp — bolsjevismen, som definitivt skulle utrota alla ickejudiska statssamfund från denna jord och i tecknet av deras förintelse förverkliga Judafolkets tusenåriga dröm om upprättande av ett israelitiskt världssjälvhärskaredöme för tid och evighet. Men De Vise och Mäktiges spekulationer slogo, åtminstone i första omgången, slint. Det beräknade genombrottet lät vänta på sig. Segern i Ryssland blev utan efterföljd, folken vägrade att följa det "lysande" föredömet. Väl har under dessa år i de flesta länder en hård strid stått mellan "västerländsk" och österländsk" kultur, men trots de enorma ansträngingar som gjorts och de sagolika kapital som offrats för revolutionen "heliga" sak, intager Ryssland alltjämt hedersplatsen såsom en sam pioniär för "den nya läran".

Det vore emellertid bedrägligt att tro, att spelet på något sätt skulle betraktas såsom förlorat av judarna, därför att det väntade ögonblickliga genombrottet uteblev. Tillfälliga motgångar i kampen har det världserövrande Israel naturligtvis alltid räknat med. Vad under årtusenden byggts upp brytes ej ned på ett år eller årtionde. En motgång kan visserligen vara förarglig nog och nödga till nya dispositioner samt strategiens omläggning på olika punkter. Att planer på världsrevolutionens genomförande, trots motgångarna, ej övergivits, visa de rådande politiska förhållandena i alla länder, där utvecklingen i mer eller mindre hög grad inställts med bolsjevikrevolutionen såsom det allt överskuggande målet. Men i allmänhet förefaller man på den judiska sidan numera böjd för att låta processen eventuellt ske gradvis, via mera moderata diktaturer än den av Moskva, rörande vilken ju icke kunnat förhindras att vissa otrevligheter under årens lopp sipprat till offentligheten, som aldrig varit avsett för publikt beskådande. Så hava vi i skilda länder vid sidan av strävandena för "den rena och oförfalskade" "proletärdiktaturens" genomförande fått se lancerade planer på upprättandet av olika slag av diktatoriska "övergångsformer", medan å andra sidan från de nationella lägren flerstädes anordningar träffats i riktning mot ett utbyggande av den nationella statliga maktbefogenheten gentemot det i proletariatets namn anstormande revolutionära Juda, alltså åtgärder av mera antisemitisk karaktär.

Icke heller vårt land har förblivit oberört av dessa mångskiftande strävanden i judediktaturens tecken. I samma mån "den radikala linjens", bolsjevikrevolutionens, framkomlighet började framstå i oviss dager, fingo vi också här bevittna lancerandet av idén om diktatoriska "övergångsformer". En tid hängav man sig åt vissa förhoppningar på fascismen såsom en tjänlig sådan. Om man alltfort gör det, vilja vi låta vara osagt. Det må emellertid besinnas, att de förhållanden, som rådde i det katolska Italien vid den fascistiska diktaturens upprättande, sakna motsvarighet i vårt land. Den som avgjorde ateisten Mussolinis segerrika erövring av den politiska makten i Italien var i verkligheten Den Heliga Stolen. Utan dennas stöd hade den stolta fascismen aldrig kommit ur fläcken. Och Vatikanens villkor för hjälpen var: tillintetgörande i Italien av den katolska kyrkans ärkefiende frimureriet. Konjunkturpolitikern Mussolini vann slaget, frimureriet utrotades, varpå följde s. k. borgfred eller kanske snarare väpnad neutralitet mellan den religiöse och den världslige imperatorn. Beträffande Mussolinis ställning till judefrågan förtjänar att omnämnas, att Il Duce medan makterövringen väl pågick, gärna tog hjälp av de italienska antisemiterna under Farinacco, men efter segern ej endast skilde sig ifrån sina medhjälpare-antisemiterna utan uttryckligen förbjöd varje slag av antisemitism i Italien, vilket land nu kan skryta med att vara det enda i Europa, där "Sions Vises Protokoll" m. fl. verk icke få avtryckas och distribueras. Rörande den i Sverige organiserade fascismen och dess avsikter, vet man i själva verket ganska litet. Det vilar något av mysticism däröver. Ännu aldrig ha vi sett den svenska fascismens officiella organ med ett ord visa på judedömets centrala, ledande personer i detta land, såsom t .ex. en Karl Otto Bonnier. Under alla förhållanden synas förutsättningarna för densamma att kunna spela någon egentlig politisk roll i vårt land ganska ringa. — Att man inom det judiska lägret under 1928 på allvar umgicks med tanken på en "socialdemokratisk" diktaturbildning såsom ett "proletärt" alternativ för den planerade bolsjevikiska, framgick tydligt av den pressdebatt, som på sin tid fördes i saken. Planen lancerades, som man erinre sig, offentligt av hr Bonniers Dagens Nyheter, som föreslog Per Albin Hansson som maktbetrodd (synlig) ledare för "en mera auktoritativ" regim (under Israels Vise) i egenskap av "den gode husfadern" i "det svenska folkhemmet", som här skulle ordna allt till det bästa, sedan parlamentarismen nu visat sin odugllighet. Den beräknade "proletära" framgången vid valen, som skulle möjliggöra inledningen till den åtrådda "auktoritativa" styrelsen under hr Per Albin Hansson, uteblev emellertid, så att "den gode husfaderns" chanser för diktatorsämbetet hastigt smälte ihop till ett minimum, åtminstone för ögonblicket. I stället för den i utsikt ställda "auktoritativa" Per Albinska regimen såsom en följd av den väntade "proletära" valsegern fingo vi en "borgerligt" högerregim under hrr Lindman & Wohlin, som redan i sådan grad hunnit visa sin "intelligenta anpassningsförmåga", att man på intet vis behöver leva i något tvivelsmål om var den hör hemma. Den är uppenbart ej mindre hågad för att för Judas räkning spela en liknande "ärofull" roll som den hr Per Albin på sin tid vinkades med. Det är en känd sak, att finansminister Nils Wohlin, "högerns starke man", dess "blivande ledare" — som sådan lancerad av det Bonnierska huvudorganet D. N. i samma ögonblick han ostentativt utträdde ur Bondeförbundet — av gammalt är en ivrig vän av diktaturen. Hr W:s maktfullkomliga åtgärd att suveränt underkänna den verkställda Monopolkontrollkommitténs utredning och dymedels förhindra dess framläggande för 1929 års riksdag samt hans igångsättande av en egen utredning angående monopolen genom särskild tjänlig person m. m. visar, vart han är att räkna samt låter en ana vad som komma skulle den dag han fått sitt åtrådda "carte blanche" som "nationell diktator". Hans "resoluta" inskridanden, särskilt i monopolfrågan, har också redan gjort honom till persona gratissima i det kosmopolitiska högkvarteret, där man tydligen väntar sig stora ting av hr finansministern i Lindmans regering, som ju icke heller saknar främmande raspåbrå. Inom kosmopolitiska kretsar, där man i går talade så vackert för hr Hansson som den blivande "starke mannen" i Sverige, klingar nu namnet Wohlin skönare än något annat. Bonnierpressen är överförtjust och ger sin skyddsling från gammalt eloge på eloge. D. N. är åter entusiastiskt i kampen för sina nyaste, antiparlamentariska ideal. I ledare efter ledare beskärmar sig det "frihetsvänliga" organet över den olyckliga "parlamentariska" urartningen", som hotar att alldeles sabotera regeringens handlingskraft. Konsekvensen av visan blir naturligtvis, att regeringens maktbefogenheter måste utökas, så att den kan bliva i verklig mening "regeringsmässig".

Sveriges folk betackar sig emellertid för judepolitiska diktatursystem, evad de presenteras under ena eller andra skylten. Den Lindman—Wohlinska ministärens tendens är redan tillräckligt omvittnad för att något tvivel skulle behöva råda därom: undfallenhet i ryska avtalsfrågan i strid mot utfästelser under valen, åsidosättande av den statsfinansiella situationens krav, framhärdande i planlöshetens politik på det ekonomiska området, sveket ifråga om Monopolkontrollutredningen, uraktlåtenheten att göra något positivt för det svenska nationalförsvarets återupprättande ävensom för stäckandet av den juderevolutionära maktens agressiva ansatser mot den svenska samhällsbyggnaden. Redan detta borde vara nog för karaktäristiken! De nationella i landet må akta sig för att av regeringens nationella namnskylt låta förleda sig att tro, att den är en vakthållare om det svenska intresset. Efter gärningarna och icke efter orden skola de dömas! Varje tendens från Judedömets sida att vilja beklåda den Lindman—Wohlinska regeringen med ökade maktbefogenheter måste av de svensksinnade med all bestämdhet tillbakavisas, likaväl som varje försök att påtvinga vårt folk en "bolsjevikisk" eller "socialdemokratisk" diktatur. Utvecklingen hän mot upprättandet av normala förhållanden i Sverige ger sig själv, på det bestående svenska rättssamhällets grund. Men önskar fienden-inkräktaren påtvinga svenska folket en annan, någon av sina spekulativa diktatoriska linjer, så skall han förvisso finna detta folk såsom en man resa sig däremot. Partigränserna skola i det ögonblicket vara utsuddade! Svenskarna skola då veta att göra sin plikt.

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

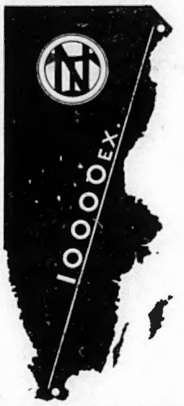

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

»Den legitimerade vanmakten» inför Bonniers D. N.

Inte heller i politiken saknas det folk av det slaget, som aldrig bli nöjda, hur mycket de än bli beaktade i sina "legitima krav". Främst bland dessa oförnöjda i vårt land kommer utan allt tvivel hr Karl Otto Bonnier i Dagens Nyheter, det svenska upplysningsväsendets av i dag mäktige ledare med betydelsefulla kontakter inom alla politiska läger. Under en lång följd av år kämpade han entusiastiskt vid Hjalmar Brantings sida för den sacrosanta parlamentarismens och demokratiens införande; men när han så väl nått målet för sina "ideela" drömmar och lyckats få sin parlamentarism genomförd, låter han nu svenska folket veta, att parlamentarismen intet annat är än humbug, som snarast måste överges till förmån för ett "mera auktorativt" regeringssystem. Demokratien har gjort sin tjänst, och kan gå! Man må under dessa förhållanden icke förvåna sig över, att de enkla i landet ställa sig en smula fundersamma med avseende å de växlande signaleringarna från det högtbetrodda håll inom "det fria ordet", som särskilt tagit sig an deras sak. Det bör väl ändå vara någon konsekvens i ens åskådning och sätt att bedöma den folkliga välfärdens" sak!

Senast har nu hr Bonnier i sin ägande tidning *Dagens Nyheter* (1) skarpt tadlat den svenska riksdagen för dess småkitsliga, statsmyndigheten saboterande uppträdande gentemot regeringsmakten, vars auktoritet sålunda totalt undergräves. Vad som i synnerhet uppväckt hans missnöje är att några riksdagsmän motionsvis dristat visa sitt misshag med vår nya excellente finansministers "resoluta" åtgärd att dra ett brett streck över monopolkontrollkommitténs betänkande genom att f[illegible]anstalta om en ny utredning på egen hand i ärendet, som ställer sakerna på deras "rätta" plan. Ur artikeln i fråga, som utgör en nog så kraftig vidräkning med våra oefterrättliga parlamentariska förhållanden och som givits rubriken "Den legitimerade vanmakten", må följande anföras:

En påpasslig man har nyss anmärkt att det ständiga talet om regeringens vanmakt är på färd att undergräva demokratins anseende. Han har så rätt. Man blir inte vidare fördelaktigt stämd av att få höra i olika variationer att de som skulle vara folkets förtroendemän och ledare regelbundet sakna både förtroendet och ledareförmågan. En viss leda börjar sprida sig hos allmänheten, en olust som hos somliga tar sig uttryck i förtrytelse, hos andra verkar snarlikt den trötthet vilken brukar infinna sig när man står inför en hopplös uppgift. Varken den ena eller andra sinnesförfattningen är gynnsam för det politiska livet. Läget blir till sist ohållbart, för så vitt inte en ändring kommer till stånd. Men man vågar bestrida att denna förändring till det bättre inträder genom att kritiken tystnar och böjer av, genom att den döljer svagheterna och betecknar dessa som ganska obetydliga och naturliga. Det betraktelsesättet har man svårt att tillägna sig. Bristerna ligga nog djupare än så, och parlamentarismen vinner knappast i styrka för att man avstår från att ställa bestämda anspråk på den; snarare ville man tro motsatsen.

Om tanken på en stark regering utan vidare kastas över bord, så är det ganska klart hur utvecklingen kommer att arta sig. Det blir ingen schweizisk idyll, som man på sina håll tycks föreställa sig. Förbundsstyret i Schweiz vilar på helt andra förutsättningar. Dess uppgifter och arbetsvillkor äga en säregen karaktär; varje försök att efterlikna det skulle misslyckas redan i det tröga föret i portgången. Den linje efter vilken det svenska statsskicket under de senaste tio åren rört sig i en jämnt fallande kurva leder direkt till den sortens parlamentarism, som det må vara en smaksak att kalla frihetstida eller fransk — man tillägger försiktigtvis: under förfallsperioden och före Poincarés kraftregim. Skall detta vara det nya idealet, så får man ju säga att fordringarna äro blygsamma och medlen att upprätta demokratin tämligen billiga. Det är bara att låta det basa. Har man utplånat kravet att partierna skola bära ansvaret för sina gärningar i en krissituation och att regeringen efter skröplig förmåga — i alla fall så långt det går — måste söka ett bredare underlag för sina insatser, så lär det inte dröja länge förrän partierna återvända till det enkla naturlivet på vildestadiet och regeringen blir ett tillhåll för expeditionskarlar utan en gnutta politisk ambition.

Redan nu har det gått så långt, att en del kretsar inom riksdagen synas böjda för att behandla regeringen ungefär i stil med satsen att en pojke skall alltid ha stryk ... I motionsskörden återfinnes bl. a. ett vackert menat förslag av hr Dahl i Kristianstad, understödd av bondeförbundets hr Westman. De sutto som utredningsmän när Spritcentralen och Tobaksmonopolet granskades. För någon tid sedan slutförde de sitt uppdrag, och man skulle trott att de kände sig nöjda med att ha gjort regeringen dessa tjänster; men villigheten att gå till handa med vänliga anvisningar sträckte sig betydligt längre. Deras slutpåståenden och reformprogram hade från annat sakkunnigt håll framkallat kritik, vilket i de gamla utredningsmännens ögon var att inleda finansministern i frestelse. Han borde besparas smäleken att begå missgrepp — redan meddelandet om att han ämnade för andra gången undersöka vissa sidor av ämnet måste väcka oro. Så ha sagda representanter för regeringen närstående kretsar slagit sig samman för att med riksdagens bistånd upplysa finansministern ej mindre hur den nya utredningen bör läggas för att icke bryta linjerna från den gamla, än även vilka resultat den bör skänka i så gott som alla de punkter som kunna anses tvistiga och av större vikt — noga räknat uppgå de visst till ett halvt dussin. Det får man kalla nitälskan! Bättre har ingen utredningsman ryktat sitt värv än dessa sakkunniga. I framtiden bör man få se hur efter deras exempel utredningsmän som på regeringens uppdrag utfört sin uppgift omedelbart skynda att legitimera sig och sitt verk hos riksdagen, eventuella efterträdare i utredningssysslan till varning och regeringen till oskattbar vägledning ...

Detta är förvisso i god överensstämmelse med den åskådning av den legitimerade regeringsvanmakten, svarande mot det legitimerade utskottsväldet, som förfäktarna av det nya, realistiska betraktelsesättet utvecklat till demokratins självkontroll, parlamentarismens värn och förkovran. De böra i så fall icke försumma att i sitt galleri över föregångsmän upplåta en hedersam plats åt de nämnda sakkunniga och riksdagsmän ur det strängt konstitutionella och regeringsvänliga lägret.

Man generar sig som synes ej! Det Westmanska monopolkontrollbetänkandet passade kantänka icke de Herrar Israeliter. Varför finansminister Wohlin fick en vink om hur saken skulle behandlas. Den "välsinnade" hr Wohlin, för vilken äran och makten är allt, löd naturligtvis med nöje. Men hrr Westman och Dahl hade det dåliga omdömet att i motion framföra vissa sina synpunkter på problemet, vilket renderade dem relaterade vredgade erinran om sin dödlighet i det Bonnierska språkröret. Men ej nog därmed! Parlamentarikerna i gemen erhöllo en förmodligen som välförtjänt betraktad varning mot att bryta med gällande god ton, med risk att eljest bli satta ur spelet. Ty "den legitimerade vanmakten" kan självfallet icke på längden tolereras ur "folklig" och "demokratisk" synpunkt! Lyckligtvis för vårt svenska folk gives det ännu "självständiga" tidningar såsom hr Bonniers D. N., som våga gå in för "det allmänna intresset" och "folkets sanna välfärd".

Den «fruktbärande vänstersamverkan» kommer åter!

Icke minst den behandling, som hittills kommit riksförsvarsfrågan till del från partiernas och deras ledares sida, är belysande för det i vårt land under "det heliga Israels" hägn f. n. bedrivna politisk-parlamentariska spelet. Hr Lindmans regering var på grund av sin programståndpunkt nödgad att för skenets bevarande gå in för en s. k. utredning i försvarsfrågan. "Lojalare" kunde den ju inte vara! För att få någon fart på stämningen å Helgeandsholmen var det ju ock nödvändigt att från den "reaktionära" sidan något demonstrerades, som riddarna av Vänstern kunde ta fasta på. Hr Lindmans oskyldiga utredningsförslag anammades även tacksamt av dessa, som påpassligt förstått att av denna spik koka en högst delikat anrättning samt nyttja det såsom argument och kitt för byggandet av en ny parlamentarisk "vänsterfront". Hr Bonniers korade "gode husfader" i *Ny Tid* (s), hr Per Albin Hansson, konstaterar också, att regeringens uppträdande i viktiga frågor, särskilt försvars- och sockerfrågorna, skapat förutsättningar för en ny fruktbärande "vänstersamverkan". Hr Hansson skriver i sin tidning:

Vi socialdemokrater ha intet intresse av den Lindmanska regeringen. Men vi ha heller icke något intresse av att tjäna hr Ekmans maktlystnad. Vår strävan går uteslutande ut på, att även ur let nuvarande genom valet för reformsträvandena försämrade läget söka utvinna vad som överhuvud är möjligt för framsteget. Vi

(Forts. å sid. 5.)

"De själlösa" undlägnas!

Med kännedom om den begärlighet varmed "de ogudaktiga" (= icke-judiska) folken låta sig ledas av Israels barn samt "lyckliggöras" med allsköns judisk-"ideel" frasgrannlåt, har man knappast anledning förvånas över att vederbörande från begynnelsetider behagat påstämpla dem samt och synnerligen etiketten "själlösa". För att kunna lyckas i sina "världsfrälsande" strävanden d. v. s. genomföra sin "gudomliga" plan på all världens läggande under sin spira i Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken, måste "det heliga folket" omsorgsfullt beslöja sina förehavanden inför gojimfolken och gå fram i listens, svekets och mordets tecken. Utfren måste kantänka inges den illusoriska föreställningen, att det blott handlade om deras beredande för det tusenåriga riket, medels allsköns kostbara trics försänkas i en ljuv idéslummer till sinnenas omtöcknande, som totalt berövade dem förmågan att tänka eller se annat än hebréerna önskade och framför allt intet av det reela, som tilldrog sig runt omkring dem i det dagliga livet.

Vår bild härovan ur en tysk tidning är ägnad att illustrera denna Israels illustra "ideela" politik. Vi se där gojimfolkets massor entusiastiskt anamma den härlighet som bjuds dem — "frihet, jämlikhet, broderskap", "klasskamp men — folkförbrödring", "proletärer i alla länder, förenen Eder", "aldrig mer krig men — borgarkrig", "avrustning för alla folk", "Dawesplanen", "världssamvetet", "fred, frihet, bröd", "folkstaten", "folkens självbestämningsrätt", "Sovjetparadiset" etc., etc.

När skola månne "de själlösa" vakna upp ur sin själlöshet och genomskåda den judiska såpbubbelpolitikens verkliga art och väsen? Månne först när det är för sent?

Israels nationalekonomer diskutera budgeten!

Israels nationalekonomer under ordförandeskap av bolsjevikvänlige judeprofessorn Heckscher voro häromaftonen församlade till ett animerat diskussionssamkväm "Nationalekonomiska föreningen". Finansminister Wohlin höll därvid ett livligt senterat föredrag om vårt statsfinansiella läge", vilket naturligtvis framställdes såsom lysande. Hr W. prisade högstämt de "sunda" principer, som under senare regeringar kommit till uttryck i budgeterna, i det man bl. a. sökt möjliggöra "skattelindringar" och numera bara lånar för produktiva ändamål samt vidare ser till, att utlåningen ej överstiger amorteringen. Etc.

Finansministern-taktikern Wohlins erkännsamma ord om sina föregångare i vården av de svenska statsfinanserna förfelade icke sin verkan. De demokratiska kämparna Wigforss och C. G. Ekman, som räknades bland den lysande "nationalekonomiska" församlingen, voro påfallande blida och välvilliga vis à vis hr W:s budget. Ordföranden i den illustra kretsen, bolsjevikprofessorn Heckscher, konstaterade också, att det inte finns något land i världen, där det är så roligt att vara finansminister som i Sverige. Till slut passade naturligtvis den bolsjevikiske professorn på att slå ett slag för sin originella "teori" i sockerfrågan, nämligen att det är ett vitalt konsumentintresse att sockerbetsodlingen snarast bringas att upphöra i Sverige samt att sockret ej är "värt" mera än sitt världsmarknadspris, plus frakter och övriga direkta omkostnader. Den galante professorlige företrädaren för "vandringsfolkets kautschukvetenskap" i detta land bör emellertid ta sitt förnuft till fånga och snarast välja sig en mera passande marknad för sina "teorier" än Sverige! Svenskarna hava nu fått nog därav. Det nya Palestina borde kunna benyttja sig av en så framstående ekonomisk skriftlärd som sin berömde son Eli F. Heckscher i Köpenhavn.

Beträffande hr Wohlins tal om åra "lysande statsfinanser" är ju detta ingen nyhet utan endast den gamla visan, som vi få oss till livs närhelst så anses lämpligt och som naturligtvis lämpar sig alldeles särskilt väl medan hr W. själv har hand om den under den ypperlige professorn Viberg-Cassels höga överinseende och kontroll. Budgetens beprisade "sundhet" hava vi tidigare belyst. Talet om att lånevägen numera endast anlitas för täckande av produktiva utgifter gör sig ju visserligen nog så bra utåt. Våra nutida budgetmakare ha emellertid nått en sådan färdighet i konsten att jonglera med siffror och uppställningar, att ordens värde här stannar vid det rent formella. Finansministerns påstående, att någon reel ökning av statsskuldsättningen numera ej förekommer är en s. k. sanning med modifikation. Den motsäges av verkligheten, som visar på en stadig stark reel ökning av statsskulden från år till år. Hans egen budget slutar såsom vi tidigare framhållit vid en reel ökning av statsskulden med 9,4 milj. kronor. Att den ej kom att bli större var uppenbart ej hr W:s förtjänst, ty såsom prof. Viberg-Cassel i sin här tidigare refererade ledare i Sv. D. upplyste gjorde finansministern inom regeringen allt vad i hans makt stod för att förhindra ett ännu "kolossalare" kapitalsamlande än det som kommit till uttryck i hr Wohlins "sunda" budget.

"Den icke-judiska kvinnan är endast att betrakta som ett djur."

Mot bakgrunden av de av "det heliga Israel" bl. a. genom dess "proletära" internationaler så ivrigt förfäktade jämlikhets- och broderskapslärorna te sig otvivelaktigt bestämmelserna i den judiska religions- och lagboken T a l m u d något egenartade. Där hävdas nämligen, att alla icke-judar på grund av sin "ogudaktighet" hemfalla under förbannelsen samt evigt måste hatas och förföljas på denna jord. Vi fa där vidare veta, att den kristna kvinnan ingenting annat är en ett vanligt kreatur, eller såsom den "helige" rabbinen Abarbanel säger: "Främlingens (= icke-judens) kvinna, som icke är en judinna, är endast att betrakta som ett fäkreatur." ...ltså veta våra kvinnliga gojim det!

Sv. D:s berömde "musikkritiker".

Det litterära Stockholm har fått sin cause celebre. Musikkritikern i Bonniers Sv. D. (hr Karl Ottos "ledande nationella kulturorgan"), hebréen Moses Pergament, uppsökte en dag under den gångna veckan musikkritikern i Bonniers D. N. (hr Karl Ottos "ledande radikala kulturorgan"), hr Peterson-Berger — hur kommer det sig väl att den tydligen en smula antisemitiskt anstrukne P.-B. får föra pennan i D. N.? — för att leverera ett slagsmål i den större stilen. Det har sagts oss, att Moses sedan någon tid skulle tagit lektioner i boxning för att nu kunna vara riktigt säker om att lyckas "fjälla" sin antagonist, som senast varit så oförskämd att offentligt avslöja ett av Moses företaget plagiat och i samband därmed kallat honom "utländsk parasit".

Alltså uppsökte Moses sin fiende i hans bostad i Stockholm och anhöll om företräde för honom. — Hr Peterson-Berger skildrar i en intervju det passerade, varur vi återge följande:

"Under samtalets lopp hade Pergament — bortsett från hans ryggande tillbaka, då han hörde att P.-B. visste varifrån sången 'Zwei Kammern' blivit hämtad blivit alltmera påträngande och med små steg kommit allt närmare. Och då P.-B. nu visade av honom svarade Pergament med att ge P.-B. ett slag i närheten av högra tinningen. Detta skedde inne i tamburen, icke utanför dörren, som Pergament påstått, och faller sålunda innanför hemfridsbrottslagen. Men så snart han tilldelat P.-B. slaget, som f. ö. var av mycket dålig verkan, vände han hastigt om, och skyndade ut i rent blixtliknande flykt. Han hade t. o. m. så brått om, att en av de dyrbara glasrutorna i etsat glas i tamburdörren krossades av hans kapprycka.

Det var något vidrigt, animalt över hela hans uppträdande hos mig, säger hr P.-B., och det är väl knappast underligt att jag blev förargad och rusade efter. Hans flykt var emellertid så våldsamt snabb, att jag ej hann fatt honom — pälsen stod som sagt rakt ut efter honom i farten. Vid dörren fick jag ena handen i beröring med skärvorna från den sönderslagna rutan och därav uppstod ett skärsår med ymnigt blodflöde... Det är obegripligt, att en kritiker, som har tidning och spalter till sitt förfogande, skall behöva begagna sig av en sådan taktik som att smyga sig in på detta sätt under besökets täckmantel och sedan utan vidare, alldeles oförberett våldföra sig på en person, som offrat dyrbar tid för att ta emot honom. Att han är ilsk på mig vet jag ju; jag har just aldrig i spalterna stuckit under stol med att jag anser hans svamliga musikkritik utan värde, och jag är ej rädd för att ännu en gång säga ifrån att jag anser honom genom hans verkliga främlingskap här äga ringa kvalifikationer för att yttra sig om svenskt musikliv eller deltaga i detta... Om jag ämnar åtala honom? Visst är det uppenbart hemfridsbrott, men... kanske resonerar jag som så: vilken lump som helst kan ju bete sig illa. Ju mindre tillräkneligt föremålet är, ju mindre lust har man att ställa det inför rätta."

Generalkonsul Folke Cronholm, som med vaksamt öga följer händelsernas gång på mera än ett område, har med anledning av det passerade tillställt Moses i Sv. D. ett privatbrev, vars innehåll vi beretts tillfälle taga del av. Hr C. skriver:

"H e r r M o s e s P e r g a m e n t c/o 'S v e n s k a D a g b l a d e t', S t o c k h o l m.

Herr 'Pugilist'! I dagens nummer av 'Stockholms Dagblad' har ni, under rubriken 'Orientalisk högersving' fått en avbasning av det slag, som en dylik typ förtjänar. Ni har väl klippt ur den artikeln? Men läxan biter väl icke på er, då ni väl har även hud av pergament. Har ni verkligen fått det namnet — Moses Pergament — i dopet?

Vi svenskar hoppas nu, att den av eder så lömskt överfallne herr P.-B. skall hava moraliskt mod att anmäla eder till åtal för edert råa handlingssätt, som strider både mot svensk fantasi och svensk hederskänsla såsom det i artikeln heter, trots ni själv gått omkring och skrutit därmed — eder till välförtjänt straff och edra gelikar till såsom det synes välbehövlig varning. Förstår ni då icke, att judiska ynglingar, som på dylikt sätt uppföra sig i främmande land, vars gästvänskap de åtnjuta, därmed endast draga skam över sin egen ras, samt att de giva landets folk anledning att 'titta snett' på dylika främlingar över lag, även om de av särskilda skäl låtit naturalisera sig såsom svenska medborgare? En landsman till er har ju nyligen å svenskt fängelse avtjänat straff för fylleri och slagsmål på offentlig plats här i landet, trots hans själsfränder då sökte genom namninsamling bevisa, att han aldrig varit berusad. Men svensk och judisk uppfattning gingo även här i sär. Av edert handlingssätt måste man ock få det intrycket, att feghet är ett karaktäristiskt drag för eder ras. Även därigenom skadar ni densamma, om så ej är förhållandet. Visserligen framställde författaren av "Patrasket" sin judeyngling såsom en feg stackare, när denne sökte ta livet av en kristen ovän genom att avlossa ett skott mot hans rygg, men fegheten kom honom att darra på handen, så att mordförsöket misslyckades, och fegheten tog sig hos honom uttryck, när han sedan sprang och gömde sig på vinden och gjorde i ordning några lumpor, som han hängde upp i ett rep vid fönstret för att inbilla folk, att han hängt sig.

Till försvar för edert överfall och störande av annans lagskyddade hemfrid har ni i eder barnslighet anfört, att ni känt eder förolämpad av uttrycket 'utländsk parasit', ty — och detta försvar är så storartat, att det bort stå att läsa i 'Svenska Dagbladet' — redan vid fem års ålder sjöng ni 'jag vill leva, jag vill dö i 'Norden'. Den 5-årige Pergament sjöng: Jag vill leva, jag vill dö i Norden' satte ock en tidning såsom rubrik till detta försvar. Det återstår nu blott att få höra Edert försvar inför vårt lands domstol.

Vänskapsfullt
Folke Cronholm."

Att vårt "ledande nationella kulturorgan" känner sig stolt över att äga till sitt förfogande en så utmärkt kraft som denne underbare "kännare" av svensk god ton som den till vårt land invandrade hebréen Moses av Pergament säger sig själv.

Bonniers D. N:s och F. D. P:s "tändsticksbrev" — en förfalskning.

Enligt meddelanden från Riga har tidningen Jaunakas Sinas, som på sin tid avtryckte det förfalskade Fröanderbrevet med sensationell utstyrsel — som Bonniers D. N. och F. D. P. under lång tid levat högt på — nu i ett uttalande offentligt erkänt, att den blivit "förd bakom ljuset", samt framfört sin ursäkt till den svenska trustens representant i Lettland, ingenior Baburs.

Naturligtvis måste det kännas förargligt för bolsjevismens "borgerliga" och "proletära" kämpar i detta land att sålunda ha gått miste om ett av sina allra förnämsta propagandamedel från senare tid mot det förhatliga icke-judiska tändsticksmonopolet och dess ledare. Det gäller för vederbörande att härnäst något liknande arrangeras vara bättre på sin vakt, så att ej saken på ett sådant snöpligt sätt som denna gång avslöjas såsom — en simpel förfalskning.

Greve Eric von Rosens judevänlighet — ett rasarv?

Greven Eric von Rosens i vårt förra nummer refererade uttalande "Judar och judar" i Sv. D. har väckt en hel del uppmärksamhet ej minst inom antisemitiska kretsar, varom ett antal påpekningar till vår tidnings redaktion vittna. Artikelns publicering i själva det Bonnierska "ledande nationella kulturorganet" utgjorde ju ett bevis för att man ej längre anser sig kunna förneka tillvaron av en judefråga heller i Sverige utan nödgas räkna med antisemitismen såsom en faktor i vårt land.

Såsom vi nämnde i vår kommentar till greve von R:s artikel är det ganska sannolikt, att hans vid olika tillfällen deklarerade judevänlighet och benägenhet för att vilja tillerkänna Israels barn i allmänhet fullt lojala tänkesätt visàvis värdfolket-svenskarna hade sin grund i hans härstamning å mödernet, d. v. s. att det var blodets röst som talade hos greven, då han gång efter annan så kraftigt underströk, att en svensk-nationell restauration måste ske i tecknet av fullkomligt samförstånd med israeliterna. Den markerade ståndpunkt greve von R. kommit att offentligt intaga med avseende å den nationella restaurationskampen i Sverige synes motivera, att vi ägna en viss uppmärksamhet åt hans person. Flera läsare ha gett uttryck för en önskan att få lära känna grevens härstamning, i vad mån något judiskt på mödernet kunde vara förhanden. Av de biologiska uppgifter, som för dagen stå oss till buds, framgår, att greve von R:s moder, Ella von Rosen, var född Moore i Filadelfia 1843, död 1892 i Stockholm. Ella Moore var dotter av pappersfabrikören Blomfield Moore i Filadelfia och hans maka Clara Jessûp. Clara Jessûps föräldrar voro August E. Jessûp och Lydia Moseley. Några bestämda slutsatser av de här relaterade stamfränderna på mödernet kunna vi visserligen icke draga, men namnen Jessûp och Moseley tyda enligt vad en tillsport erfaren fackman på området förklarat, på judiskt ursprung. Ligger saken så till att judiskt blod finnes i ådrorna hos greve von R., kan givetvis ingen begära, att han h e l t skall kunna känna s v e n s k t, hans judevänlighet får då sin naturliga, biologiska förklaring. Såsom företrädare för den svensk-nationella restaurationstanken duger han i varje fall icke i den tid som är, då kampen av naturnödvändighet framför allt måste gälla en svenska folkets befrielsekamp ur Judas våld.

Detta sagt utan att på något sätt vilja personligen nedsätta greve von Rosen, vars egenskaper vi i flera avseenden högt värdera.

En "svensk patricier".

En av våra svenskamerikaner i Newyork, tillhörande en gammal aktad familj, har sänt oss ett ex. av Swedish American Trade Journal, officiellt organ för svenska Handelskammaren.

Här avbildas "Honorable" Olof Hermansson L a m m med monokel i ögonvrån och guldsmidd uniform. Tidningen skriver:

"He has made a distinguished career. He was born in Stockholm 1887, the son of Herman L. och Lisen Philipson. On both the paternal & the maternal side he descends from old patrician Swedish merchantfamilies... Following the traditions of his family, he decided to devote himself to mercantile pursuits... He entered the manufacturing firm of S. L. Lamm & Son in Sth, founded by his grandfather & at that time owned by his father. There he started from the very bottom of the ladder, working his way upword... In 1918 he was attached to the Swedish legation in Washington as a shipping delegate & in 1919 he was appointed consul general filled ever since with singular distinction.

Vår svenskamerikanske meddelare finner det oförskämt att söka inbilla de antisemitiskt orienterade yankees att Lämche-Lamm skulle på både fädernet och mödernet härstamma från gamla svenska patricierfamiljer". I verkligheten torde han ej ha en enda droppe svenskt blod i sin tjocka hud. Hans judiska fädernesläkt kom med Levy Aaron ben-Moses Lämche eller Lamm från Altonas ghetto till Norrköping, där han blev hantverkare. Generalkonsul Lamms mor, judinnan Lisen Philipson härstammar från en [illegible] från Limburgs stinkande ghetto utvandrad Philip Jeremias, vilken ungefär [illegible] kom till Norrköping där han blev hantverkare och krämare. Hans barn kallade sig "Philipson".

Var är nu de svenska patricieranorna? Se här de stamtavlor vår svenskamerikanske korrespondent förskaffat oss:

L a m m s k a "p a t r i c i e r"-s l ä k t e n.

Moses Lämche, obskyr jude.

Aron Mosesson Lämche, död 1749, begravd i Altona, där å hans gravsten synes ett inhugget lamm.

Moses Aronsson Lamm, död 1768 i Altona, kallas å gravstenen "Joseph Moses Isaac, son av Aron Lämche". Han var gift med Jachet Schitra Wagner. Deras son

Levy Aaron Mosesson Lamm överflyttade till Norrköping och blev kattuntryckare i Stockholm, där han gifte sig med en viss Rebecca. De hade bl. a. sonen

Salomon Ludvig Levyson Lamm, född 1786 i Norrköping, död 1857 i Stockholm och gift med Fredrika Levisson. Hos honom tycks den judiska krämareinstinkten tagit ut sin rätt. Han schackrade med bomull, kemikalier, vaxduk, vax och spermacetiljus, kläde, fanér, anlade bomullsväveri, klädesvalkeri, skeppsvarv m. m., säkerligen icke utan att die dummen schweden fingo betala och betala dyrt. Han son var

Martin Oskar Salomonsson Lamm gift med Henrietta Meyerson. Titulerades 'grosshandlare". Lägg märke till att släkten börjat skämmas för de "hederliga" judiska namnen, Salomon, Moses, Isaac, Aaron etc. och usurperat mer eller mindre germanska sådana (vilket borde i lag förbjudas). Deras son var

Herman Martinsson Lamm. Gift med Lisen Philipson. På grund av nationalitetskänslans slapphet här i Sverige blev han medlem av stadsfullmäktige, ordf. i styrelsen för Stockholms Köpmannaförening, ledamot av riksdagens första kammare och slutligen vice talman därstädes.

Judendomens triumf och svenska nationalkänslans skamfläck!

Hans son är den illustre "generalkonsuln" i Newyork Olof Hermansson Lamm, född 1887, vars "karriär" började hos Dan. Broström i Göteborg, varefter han under någon tid tjänstgjorde som chef för dennes amerikabyråkontor Stockholm.

Att han så länge som skett kvarstannat som svenska statens representant där, beror helt säkert på U. D:s förskräckelse för att ta hem honom till Stockholm och tvingas nå honom tjänstgöra på en mera visibel post än i den halvförvisning han länge dolts. Men nu, efter Kronprinsens och Prins Wilhelms besök i U. S. A., greve Bernadottes giftermål och andra händelser, som bidragit att göra Sverige känt och uppskattat i U. S. A., torde det väl blott vara en tidsfråga huru länge Sverige representeras av en person av asiatisk nationalitet, varöver mer än en amerikanare vid åtskilliga tillfällen uttryckt sin förundran. Som bevis på herr generalkonsulns "popularitet", förtjänar anföras att vid ett tillfälle för några år sedan då en ny jättebiograf skulle invigas i N. Y., alla generalkonsuler och konsuler från alla land, t. o. m. Liberia, som voro representerade i N. Y., inviterades till den stora invigningsgalaföreställningen — utom Lamm.

Sat Sapienti.

L a m m s "m ö d e r n e p a t r i c i e r-s l ä k t" P h i l i p s o n.

Släkt av judisk börd och Aarons stam, som ansetts härstamma från de illaluktande östarnas "hemland, Limpurg. Till Sverige kom 1789 förste med säkerhet kände stamfadern

Philip Jeremias (utan släktnamn) född 1752, död 1828. Gift med Esther Davidsohn. Han blev krämare och hantverkare i Norrköping. Hans son

Mauritz Philipson blev handlare i samma stad. Han var gift med Sara Hirsch. De hade sonen

John Mauritzson Philipson, som utvecklade de judiska Streberanlagen och blev bankdirektör. Gift med Gothilda Magnus. De hade bl. a. dottern Lisen, som är mor till generalkonsuln. Man måste i alla fall vara tidigare generationer på genralkonsulns fäderne tacksamma för att de ej förorenat det svenska blodet med sitt avskyvärda judiska. Men även härutinnan har generalkonsuln syndat i det att han ingått hjonelag med en vit kvinna en fröken Jansson eller Jonsson. Stackars hon, som inte visste vad hon gjorde.

Lamm har ofta i "förbudslandet" U. S. A. uppträtt salongsberusad vid festligheter tillställda av svenska föreningar och sammanslutningar därstädes. [illegible] ock vid av amerikanare arrangerade fester. Ho vet?

Man måste betrakta det som en oförskämdhet av generalkonsul Lämche-Lamm att försöka förneka sin asiatiska börd, men man begriper utmärkt väl hans lusta att vilja maskera sig i svensk hud, då man känner amerikanarnas antisemitism och deras förkärlek för nordisk ras. Är det med Höga Vederbörandes medgivande som vår Handelskammares officiella organ utnyttjas i maskeradsyfte?

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Tullpolisen i Stockholm har i ett skjul vid Lundagatan 8, förhyrt av en åkare Sandkvist, hittat 150 liter "rena rågen", förvarat i dunkar av olika valörer. Sandkvist har självfallet ingen som helst vetskap om hur spriten kommit in i hans skjul. — I samma veva gjorde tullpolisen ett beslag på stadsbudskontoret i Brunnsgrand vid Skeppsbron, där "trafiken" en längre tid varit mer än livlig, varför man börjat fatta misstankar. 10 liter exportsprit framplockades också mycket riktigt ur diverse skrymslen. En mängd resesäckar, vilka inlämnats på kontoret till förvaring, fingo stadsbuden transportera upp till Kungsholmen, där eventuella "ägare" kunna få låsa upp under överinseende av lagens tjänare.

Vid i dagarna gjord tullvisitation ombord å Sveabolagets ångare Sigun i Värtahamnen hittades i stewardens hytt bakom garneringen ett "hak", vilket dolde c:a 18 liter exportsprit, 19 flaskor konjak, 4 flaskor "Black and White", omkring 2,000 cigarretter, ett parti tobak samt ett parti silkesvaror i alla möjliga former och slag.

På Nya varvet i Gröndal beslagtogos häromaftonen sju dunkar smuggelsprit om inalles 70 liter. Varvsinnehavarna förklara att det beslagtagna tillhör ett parti på 180 liter, som de fått från en finnskuta förra året.

Kriminalpolisen i Västerås har vid företagen razzia efter lönnbrännare avslöjat trenne nästen för tillverkande av "olovlig vara". Från det första stället hade, enligt vad kunnat konstateras, ett åttiotal liter tillverkats och försålts. Den andra lönnbrännaren hade tillverkat ej fullt ett tio-

R E S A N D E få bo billigt privat. Fleminggatan 20 B, 3 tr. v. ing. fr. Agneg. Obs. 12 min. fr. Centralen. Tel. K. 34244.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade malt drycker. Tidsenliga lokaler
OBS.! Ny regim

Gör ett besök på
"Grytan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birgerjarlsgatan 55
Stockholm.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

tal liter. Han innehade därjämte tillverkningsapparater i stor omfattning. Hos den tredje lönnbrännaren lyckades man endast få fatt i lönnbränneriapparaten, under det ägaren ej kunnat anträffas. Polisutredningen i saken pågår.

•

Tullkammaren i Kiruna har till generaltullstyrelsen inrapporterat ett spritbeslag i silltunnor, vilket styrelsen på grund av de säregna omständigheterna ansett sig böra meddela landets samtliga tulltörvaltningar: Vid avvisiteringen av sillpartiet, som härrörde från Narvik, hade man i några av tunnorna funnit ett femtontal buteljer konjak. Styrelsen, som befarar att sillsändningar från Narvik till andra platser i landet ävenledes kunna innehålla konjak, har ansett sig böra meddela det inträffade till rikets samtliga tullkamrar.

•

Svea hovrätt har med undanröjande av Stockholms rådhusrätts utslag ogillat åtalet mot e. o. tullvakten F. G. Karlsson för olovlig befattning med spritdrycker. Ansvar hade yrkats på Karlsson för det han under tjänstgöring som tullvakt vid ett tillfälle av annan person mottagit ¼ liter sprit, som skulle varit olovligen införd till riket. Rådhusrätten dömde också Karlsson att böta 50 kr. för olovlig befattning med sprit och 75 kr. för förbrytelse i tjänsten. Hovrätten anser emellertid mot Karlssons bestridande icke styrkt, att han tagit befattning med olovligen införd sprit och har därför befriat honom från ådömda böter och ersättningsskyldighet.

•

För mened i ett lönnbränningsmål, som handlades inför häradsrätten i Ljusdal den 4 november 1925, har t. f. landsfogden i länet på tisdagen häktat 28-årige skogsarbetaren Olof Fredrik Hagberg från Näsberg i Färila.

•

En omfattande lönnbränneriaffär är för närvarande under utredning i Iggesund där en större lönnbrännerianläggning upptäckts i träsliperiet. I ett av fabriksrummen ha anträffats nedgrävda i golvet stora bränneriapparater. Vidare ha upptäckts stora massor av omslagspapper innehållande jäst och socker, vilket tyder på att lönnbränningen skett i stor omfattning. Det antages att ett stort antal personer äro inblandade och att lönnbränningen pågått en längre tid.

Den internationella handeln med narkotika.

N. F:s opiumkommission har fått meddelande från holländska regeringen, att denna avslöjat och stoppat olaglig handel i jättelik skala med morfin, heroin och kokain. En kemisk fabrik i Naarden har under en längre tid genom agenter runt om i Europa uppköpt stora mängder av dessa giftämnen, som sedan försålts under hand, särskilt till Kina. Från en enskild firma i Basel har den holländska fabriken under sista året köpt 311 kg. morfin och 1,609 kg. heroin.

Under år 1928 ha enligt vad konstaterats försålts omkring 955 kg. morfin, 3,040 kg. heroin och 90 kg. kokain på olaglig väg under hand. Den övervägande delen av denna oerhörda giftmassa har gått till Kina, som mottagit en så stor kvantitet, att den torde kunna döda 10,000,000 människor.

"Världsrevolutionens organisatör" till Berlin?

Beträffande revolutionsjuden Trotski-Bronsteins öde råder allt fort stor oklarhet. Så mycket synes dock vara visst, att Stalin beslutat sig för att utvisa honom ur Ryssland samt att han redan lämnat sin vistelseort Vierny för resa söderut. En mängd rykten ha de senaste dagarna varit i omlopp i alla tänkbara riktningar. Än hette det, att Stalin ämnade låta mörda Trotski, sedan denne väl kommit utanför Rysslands gränser, än framställdes de bägge konkurrenternas om makten i Paradiset schism såsom rätt och slätt camouflage: Trotskij skulle sändas i utomordentligaste mission till Europa för att äntligen få fart i världsrevolutionen. Etc.

Enligt vad St.-T:s Berlinkorrespondent uppger sig ha erfarit ur tillförlitlig källa har verkligen en framställning gjort till de tyska myndigheterna om uppehållstillstånd för Trotski. Frågan lär ha behandlats vid ett av rikskabinettets senaste sammanträde.

Blodiga gatubataljer i Berlin.

Den tyska rikshuvudstaden var förra lördagen skådeplatsen för gatustrider i större omfattning mellan kommunister och gatupolis. Vad som kom Israels "pionjära" skaror att vid tillfället särskilt demonstrera sitt revolutionära sinnelag var ett av Berlins polispresident utfärdat demonstrationsförbud, som ansågs "utmanande".

I olika stadsdelar samlades kommunisterna i betydande skaror, som polisen förgäves sökte skingra. På en del håll gestaltade sig situationen synnerligen hotfull. I Moabit t. ex., där polisen skulle upplösa ett tåg av 300 demonstranter, gjorde dessa så starkt motstånd, att konstaplarna måste göra bruk av bajonetterna. På bägge sidor blevo flera personer sårade. I Tempelhof drog en större hop kommunister larmande genom gatorna. Då polisen inskred, mottogs den med stenkastning. Under en skärmytsling, vid vilken kommunisterna gjorde bruk av skjutvapen, blev en polisofficer sårad. Polisen arresterade 28 personer. Tio konstaplar blevo skadade under bataljerna.

Pianinon

förstklassiga fabrikat säljes billigt.
Regeringsgatan 66

Rep. o. stämn. utf. - 28 års praktik.
Tel. Duvbo 1 32.
DAVID PETTERSSON

En "den nya kulturens" budbärare.

Vi presentera här ännu en berömd företrädare för "den nya kultur" i judebolsjevistisk anda, som det Bonnierska upplysningsväsendet för närvarande är i färd med att "lyckliggöra" svenska folket med. Det är en av den ökände revolutionsjuden-mördaren Ernst Tollers celebrerade kamrater — "Volksbeauftrüger" i "münchnerska rådsrepubliken", juden Max Levien från Moskva. Levien gjorde sig under den bajerska kommunistrevolutionens dagar känd som en särskilt hängiven deltagare i slaktandet av kristna "kreatur".

Sovjets egna sky Paradiset!

En nyligen utspelad tragedi i sovjetryska ministerns i Prag familj har väckt åtskilligt uppseende. Minister Antonov-Ovasejenko har ända till för kort tid sedan varit en Trotskijs bästa vänner, men nyligen avfallit från honom.

För några veckor sedan utnämndes Antonov-Ovasejenko till minister i Kovno. Vid avresan till Kovno lämnade han emellertid sin familj kvar vid kurorten Jansk. Mellan makarna uppstod gräl, emedan Antonov-Ovasejenko krävde att hustrun skulle återvända till Moskva, vilket hon vägrade, under motivering att hon icke ville göra sin dotter till en sköka. Dagen efter Antonov-Ovasejenkos avresa fann man hustrun liggande sanslös i förgiftningssymptom. Hon hade försökt förgifta sig och sina barn med veronal. Det lyckades dock läkare att återkalla samtliga till liv.

Från Sovjetparadiset.

I guvernementet Smolensk-Jarzew har förövats ett revolverattentat mot sekreteraren i kommunistpartiet, Zelle, som är ordförande i den lokala valkommissionen. Zelle blev svårt sårad av tre skott. Det är tack vare Zelles inflytande som i år nio gånger så många bönder som i fjol förlorat sin rösträtt.

•

För att avvända folkets uppmärksamhet från de inre svårigheterna och livsmedelsbristen har statspolitiska förvaltningen arrangerat en ny process mot "monarkister". Vetjernjaja Moskva upplyser, att det denna gång är i Ivanovo—Vosnessensk, som en monarkistorganisation dykt upp. Forna vitgardister, som nu inneha ämbeten i sovjetinstitutioner, ha, heter det i rapporten, ordnat ett sammanträde, ägnat tsar Nikolajs minne. För detta "brott" ha nu ett 40-tal personer häktats, bland dem överste Sjettel och löjtnanterna Slatoustovski och Beresin. De häktade komma att arkebuseras.

•

Enligt vad meddelas från Moskva har Budjenny, som är högsta chef för kavalleriet och för närvarande företar en inspektionsresa i Sibirien, fått order att omedelbart återvända till Moskva. Ordern sättes i samband med två tal som han hållit i Krasnojarsk, vari han skarpt kritiserat Stalins politik mot bönderna som karakteriserat hans politik mot Trotski som ett uppträdande som aldrig skulle ha gillats av Lenin. Budjenny förklarade vidare, att Stalin ville spela en röd Mussolinis roll, men att Stalin saknade förutsättningar för detta och endast gjorde sig löjlig bland alla verkliga kommunister, som känna ansvaret för sitt parti och sitt land. Stalin lider också av blindhet, ty han ser icke, att det i Ryssland utom partiet finns hundra millioner bönder, vilkas intressen måste tillgodoses, som äro medborgare med samma rättigheter som alla andra.

Budjennys tal skall ha väckt ett ovationsartat bifall och hans resa artade sig, heter det i korrespondenser därom, till ett trimftåg. Detta jämte hans växande popularitet uppväckte oro i Kreml och har nu lett till hans återkallande. Budjenny uppges emellertid ta ordern lugnt och har tillsvidare beslutit fortsätta sin inspektionsresa.

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Aladin, Aleksej-Fedorovicz. Född 1873 i Samarska gub. som son av en fattig muszik. Var först socialdemokrat. Representerade trudoviki i I riksduman. Namnet Aladin — "pannkaka".

Aleksinskij, Grigorij-Alekseevicz. — Född 1879. Soc.-dem. i II riksduman.

Alstrom, alias "Banér", Olof-Olsson. — Född i Jämtland 1876 som son av skoflickaren Ola-Ersson (utan släktnamn), var han först jordbruksarbetare och handelsbiträde men blev så nykterhetstalare och journalist. Ordförande i Medelpads frisinnade valkretsförbund 1921. Han är frimurare, odd fellowmedlem och "tempelriddare". Är gift med en norska. Har besökt Ryssland.

Anikin, Stepan-Vasiljevicz. — Född 1869 blev denne bonde soc.-dem. och var ledare av trudoviki i I riksduman. (Namnet A. — Hansson).

Anquetil. — Redaktör av tidn. "Rumeur", Paris, i vilken egenskap han 1929 anklagats för utpressning. Inblandad i den judiska Hanauskandalen. Signalementet visar en tjock karl med mustacher och bakskägg.

Bergmann, Sally. — Denne galiciske jude öppnade Allgemeines Lombard- und lagerhaus, ett slags pantbank, i Berlin. Genom bedrägeri lyckades han, framför allt av adliga kunder och kapitalgivare, tillnarra sig flera millioner mark. Han häktades 1928 jämte 8 andra personer.

Böhm, Hans, alias "Jeiks Leroy Thrasher". — Son av en ämbetsman i Elsass. Såsom tysk kapten hade han fört befäl över ett artilleribatteri i Flandre 1916. På väg från Amerika till Nederland häktades han 1917 och internerades av engelsmännen, såsom konspiratör i Casement-affären.

Bornis. — Fleming; doktor. Dödsdömd för landsförräderi. Vald till belgisk parlamentsledamot 1929.

Bratt, "sir" Walter Gustavsson. — Född i Viker 1868 som son av en disponent, vars tidigast kände stamfar var en ofrälse krämare i Mariestad. Utger sig falskligen för att tillhöra den adliga släkten nr 49 och använder med förkärlek den engelska adelstiteln "sir". Journalist sedan 1888, har han bl. a. medarbetat i Dagens Nyheter. Är styrelseledamot i Frisinnade föreningen och Liberala föreningen.

Bulat. — Advokat. Arbetargruppens ledare i II riksduman.

Cassel, Selig. — Född 1821, lät denne jude döpa sig och blev evangelisk präst. Av okänd anledning upptagen å ryska Svarta listan.

Cassel, Oskar. — Född 1849 i W. Preussen som son av en judisk rabbin spelade han som demokratisk politiker en roll i Berlins stadsfullmäktige sedan 1887. Han var preussisk landtdagsman 1909—19, och blev hedersborgare i Berlin 1914. Han lyckades genomdriva judars anställning vid domstolar och skolor samt i preussiska officerskåren. Bekämpare av den ryska antisemitismen. Död i Berlin 1923.

"Cassel" alias Viberg, Gustav Oskarsson. — Född i Stockholm 1866 såsom son av en handlande, vars fader, krämarsonen K. G. Nilsson Viberg från Skeninge tagit namnet "Cassel" (han var student i Åbo 1801 och avled 1866). — G. O:son Viberg-"Cassel" blev fil. dr i matematik 1895 samt var lärare i Stockholm 1895—98. Efter nationalekonomiska studier i Tyskland och England 1898—1902 föreläste han i København 1901—02 och därefter i Stockholm, där han 1904 blev professor i Nationalekonomi. Under namnet Viberg upptagen å ryska Svarta listan, såsom misstänkt för att gå judefinansens ärenden.

Cederbaum alias "Ezsov", Sergej Osipovicz. — Judisk revolutionär.

Cederbaum alias "Levickij", Vladimir Osipovicz. — Den föregåendes bror. Satt i 4:de ryska arbetar- och muszikkongressens centralkommitté.

Cederbaum alias "Martow", Julij Osipovicz. — Född 1873 som bror till de föregående. Denna revolutionär blev vid S. D. partiets klyvning 1903 chef för menszeviki och har alltid i "Iskra" skrivit mot bolszeviki. Under första revolutionsperioden var han medlem av arbetarrådens exekutiv. Han var mot kriget. Signalementet visar en pincenezprydd judisk kroknäsa omgiven av buskiga ögonbryn, krulligt hår och hakskägg. (C. A. 88.)

Casement, Roger alias "San van Vocht". — Född 1864 nära Dublin och tillhörande en från Isle of Man till Ulster inflyttad protestantisk familj. Han tjänstgjorde som brittisk generalkonsul i Afrika och S. America och blev knighted 1911. Under världskriget konspirerade han med tyskarna om ett uppror i Ireland. Häktad i Ireland, dödsdömdes den teatraliske och feministiske adelsmannen, och efter att ha övergått till katolicismen, avrättades han i London 1916.

Cereteli, Iraklij-Georgevicz. — Född 1881 i Kutais som son av en adlig (men ej furstlig) journalist och romanförfattare, vilken utgav det första dagbladet i Grusia; fastän demokratiskt tilläts även de unga socialdemokraterna skriva däri. — I. G. C. studerade först i Tiflis till 1900, därefter vid judiska fakulteten i Moskva till 1902. För revolutionär propaganda blev han sagda år deporterad till Irkutsk. Efter ett år tilläts han återvända till Grusia, där han nu deltog i S. D. rörelsens organisation. Efter att 1 år ha redigerat en socialistisk tidning i Tiflis, blev han arresterad och bladet indrogs 1904. Lösssläppt efter 6 månaders fängelse, kom han till Berlin, där han under de närmaste 2 åren ägnade sig åt filosofiska studier. Då han 1906 återkom till Tiflis, valdes han av S. D. till II riksduman, där han blev ledare för menszeviki. Vid dumaupplösningen, som han nekade godkänna, blev han såsom revolutionär arresterad och tillbringade därefter 6½ år i cell. Befriad, blev han omedelbart deporterad till Sibirj på livstid. Först vid revolutionen 1917 återkom han till Petrograd. Livligt hyllad såsom politisk martyr, valdes han till vicepresident i allryska sovét och var en tid postminister i Kerenskij's regering. Trots sin lysande talarbegåvning kunde han ej hindra bolszeviki att vinna terräng. Dessas fredsrop överröstade hans propaganda för krigets fortsättande mot de tyska, österrikiska och ottomanska kejsarne. Vid Kerenskij's störtande drog sig Cereteli tilbaka till Grusia, vars politiska frihet han nu sökte hävda, bl. a. genom förhandlingar med fredsdiktatorerna i Paris. Även nu segrade dock bolszevikiskt våld. Vi erinra oss dock att Grusia en tid representerades i Stockholm av en egen minister Cereteli, som emellertid ej var I. G. C:s släkting.

C. träffade personligen Branting såväl i Petrograd 1917 som senare i Paris och skattade honom såsom den duktigaste revolutionären i Sverige. Engberg anser han vara ett mindre ljus.

Då C. 1923 i Berlin dikterade sin biografi för utgivaren av dessa notiser, höll han på att skriva sina minnen av ryska revolutionen 1917—18. Boken skulle utkomma i 2 ryska volymer. Vid samma tillfälle gjorde C. en del uttalanden, som ännu är av intresse. — "Bolszevikernas största fel var deras tro, att Europa efter kriget skulle direkt inträda i revolutionens tecken. Beträffande Rysslands framtid kan man ej förutse hur länge bolszeviki kan hålla sig, men säkert är, att deras regim kommer att efterträdas av en långt åt höger gående reaktion. Sedan den ackumulerade nationalförmögenheten är uttömd, måste bolszeviki falla, och folket, som ej i kommunismen funnit det utlovade paradiset, kommer att slå över åt andra sidan för att där söka sin lycka. Troligen blir det en militärdiktatur under den nuvarande armén, som genom sin hårdhändhet redan vänjt folket vid att åter lyda. Det kommer att gå i Ryssland som i Ungern. Efter bolszevismen kommer att följa ett förmyndarskap under den utländska kapitalismen. Samtidigt skall man få uppleva en antisemitism, vars progromer blir värre än alla tidigare; redan nu är antisemitismen stark bland muszíki, soldater och småborgare."

C. tror dock att Ryssland skall gå en större framtid tillmötes än alla andra europeiska stater, — när blott demokratien brutit genom och kultiverats! Bolszevismen är asiatismens sista kamp mot den europeiska civilisationen. Cereteli finner bolszeviki avskyvärda, vare sig de är judar eller ryssar.

Inom det nya, kommande Rossia hoppas C. att de olika nationaliteterna själva får avgöra om de skall bli självständiga eller ej och han tror att t. o. m. de transbaltiska randstaterna kan existera, om ock i union eller förbund med Rossia.

"Europa kommer att utvecklas i liberal och socialistisk riktning, även om en reaktion tillfälligt existerar." Cereteli är enig med Kautskij att den nuvarande kapitalismen är övergående. Europas kommande regeringar skall aldrig kunna hålla sig utan att ta hänsyn till arbetarna. Sverige är, enligt C., typiskt för det nuvarande Europa. "Socialisterna, där har visserligen kommit till makten men dock ej genomfört hela sitt program." Av Englands arbetare väntar C. däremot att de vid första tillfälle skall realisera sina idéer.

"Nationernas förbund" tror C. "blir en kraft, som småningom, kanske om 10 år, skall representera den internationella makten. Men först måste den bli en Société des Peuples. Europa måste bli en konfederation av alla de forna fiendestaterna." Cereteli har lämnat värdefulla uppgifter till Ryska Revolutionens Riddare, särskilt beträffande sina partikamrater (C. A. 65—66.)

(Forts. i nästa nr.)

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen,* adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: ....
Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: ....
Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.
Namn: ....
Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.
(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: ....
Adress: ....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar

beställes fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsateller
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

Avbetalningsaffär inför polisen.

Vissa avbetalningsfirmors sätt att behandla sina kunder har på senaste tiden medfört allt tätare förvecklingar, av vilka åtskilliga dragits inför polismyndigheterna. Kriminalpolisen i huvudstaden har också på sistone fått sin arbetsbörda väsentligt ökad genom alla utredningar angående bedrägerier och förskingringar i samband med avbetalningsaffärer. Rörande ett i dagarna inträffat fall av anmälan för ocker mot en avbetalningsfirma meddelas följande:

Avbetalningsfirman ifråga försålde för något över ett år sedan en del möbler på s. k. hyreskontrakt till en person. Det stipulerades naturligtvis som alltid, att möblerna endast "hyrdes ut", tills dess hela hyressumman var till fullo erlagd, då möblerna skulle bli köparens egendom. De sålunda på avbetalning förvärvade möblerna skulle kosta 416 kronor. Därav har köparen under 13½ månader avbetalat 240 kronor. Emellertid bestämde kontraktet hastigare inbetalning av hyressumman, vadan avbetalningsfirman begärde och erhöll utmätningsdom på de "förhyrda" möblerna, vilka firman sålunda fick igen genom Överståthållarämbetets handräckning.

Angivelsen för ocker i samband med denna misslyckade avbetalningsaffär grundar sig på den vid utmätningen verkställda värderingen av möblerna. Såsom nämnts hade firman själv åsatt dem ett saluvärde pr avbetalning av 416 kronor. Den opartiske värderingsman, som av Överståthållarämbetet tillkallats, ansåg dock möblerna värda endast 175 kronor.

Med anledning av denna värdering avlät avbetalningsköparen en skrivelse till Överståthållarämbetet, vari han framhöll, att de 240 kronor han avbetalat hos firman näppeligen torde kunna anses som skälig ersättning för ett lån av en 175-kronorsmöbel under 13½ månader. Avbetalningsköparen yrkade därför att avbetalningsfirman skulle ställas under åtal för både hyresocker och andra slag av ocker, som kunna komma ifråga i sammanhanget.

Överståthållarämbetet har remitterat den gjorda anmälan till kriminalpolisen, vilken efter utredning nu framlagt en rapport i målet. Avbetalningsfirmans chef har vid polisförhör uppgivit, att priset 416 kronor för möblerna vore lägre än vad många andra avbetalningsaffärer i branschen taga för samma vara. Förresten ansåg firman, att köparen icke varit tillräckligt aktsam om möblerna, utan en del repor hade uppstått på dem, vadan firman egentligen ansåg sig ha fordran på sin nu åter möbellöse kund, ehuru firman fått 240 kronor och tagit möblerna tillbaka. Polisen har naturligtvis att hålla sig till den av Överståthållarämbetets värderingsman avgivna värderingen av 175 kronor för möblerna. Och onekligen blir då 240 kr. i ränta under 13½ månader för ett belopp på 175 kronor en synnerligen kraftig procent att grunda en ockerangivelse på.

S.F.S.F.

"Riksbaneret" sammanträder!

Riksbanéret av S. F. S. F. håller möte å bestämd lokal lördagen den 16 febr. kl. 7 em.

Huvudämne:

NATIONALEKONOMI

Nationell eller internationell?

III.

Inledare: Direktör *Adolf Andersson* å Ekebo. Dir. A:s föredrag är det tredje och sista i hans serie i ämnet.

Vidare förekommer det till sista sammanträdet utlovade men på grund av mellankommande förhinder uppskjutna föredraget: *Medel och mål i Upplysningskampen.*

Kända personer, som gilla S. F. S. F:s strävanden samt önska inträda i dess avdelning för Stockholm, *Riksbanéret*, kunna meddela sig med tidningen Nationens redaktion.

Föredrag om Bolsjevismens natur

N. U. C. nr 2, *Rurik*, hade torsdagen den 6 februari möte i Norrtälje. Huvudämnet, som förelåg till behandling, lydde: *"Bolsjevismens natur."*

Över detta aktuella ämne talade artisten *Nils Tirén* i ett anförande, vari han särskilt underströk vad dagspressen i allmänhet söker förtiga och förneka, nämligen att bolsjevismen till ursprung, väsen och syftning är en rent judisk företeelse. Överallt finna vi även judar och halvjudar etc. i spetsen för rörelsen. Bolsjevismens slutmål är: det judiska världsherraväldet; dess temporära uppgift: att utgöra en väpnad skydds- och stridskår för judarna.

Under den diskussion, som följde på artisten Tiréns med livligt bifall mottagna anförande, framhölls kraftigt nödvändigheten av att Sveriges folk äntligen vaknar till insikt om den fara, som hotar i bolsjevismen, samt vidtager de nödiga åtgärderna för avvärjande av detta permanenta hot mot det svenska samhället och dess medlemmar.

Slutligen bestämdes dag och tid för nästa sammanträde.

Avd.-led.

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

måste emellertid bekänna, att utsikterna till samarbete med regeringen synes oss minimala. Däremot ser det onekligen ut som om en samverkan mellan oss och de frisinnade skulle kunna komma till stånd på viktiga punkter. I sina båda huvudfrågor, sockret och försvaret, fick regeringen besked redan under remissdebatten om väntande motgångar. Delvis kommer väl regeringens hållning att bero på hur den i övrigt kommer att klara sina förslag. Huruvida en regering skall göra en motgång till demissionsanledning beror på ... I försvarsfrågan tyckes oss en samverkan mellan socialdemokraterna och de frisinnade vara klar. I sockerfrågan är subventionslinjen gemensam för vänsterpartierna ...

"Socialistiske" partiledaren ur Per Albin Hansson har i själva verket anledning vara sina "fiender" inom högerpartiet i högsta grad tacksam för all den hjälp de lämna honom i hans politiska verksamhet. Utan dessa "fiender" att bussa massorna på skulle ju hela hans position och storhet falla samman till platt intet. Vad hr Hansson menar med sina "reformsträvanden", som det nu framför allt skulle gälla för svenska folket att gardera, veta vi av hans handlingar allt för väl. Dessa hava ju nämligen från början till slut, ehuru visserligen i folkfrihetens namn, varit inställda i den "heliga" judiska Kahal-regeringens tjänst, till främjande av de judisk-imperialistiska maktplanerna i Sverige. Men "den gode husfadern" förlitar sig uppenbart i icke mindre hög grad än sina vänner-beskyddare på de svenska gojims "själlöshet"!

Statsskuldens ökning under jan. 5,1 milj. kr.

Sveriges statsskuld utgjorde vid januari månads slut 1,836,902,475:56 kr. mot 1,831,862,475:56 vid årsskiftet. Av beloppet utgjorde 22,375,000 kr. tillfällig upplåning, vilken upplåning under månaden ökats med 40,000 kr.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

Hr Bonnier inköper Nya Dagligt Allehanda?

Enligt vad meddelats Nationen ur källa, som vi ha anledning betrakta som välunderrättad, är judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, förut ägare av bl. a. aktiemajoriteten i Dagens Nyheter samt (genom bulvanerna Svenska Pressbyrån och "högermannen" Hjelmqvist-Järte) av stora aktieposter i Svenska Dagbladet — är samme hr Bonnier, judedömets "upplysningskommissarie" i detta land, f. n. i färd med att genom bulvaner köpa upp aktier i Nya Dagligt Allehanda.

Det kan ju möjligen tyckas som vore detta en angelägenhet, som ej kommer någon utomstående vid. Men med den roll dagstidningarna i vår tid spela och i betraktande av det sätt, varpå de i allmänhet utföra sin mission i det allmännas tjänst, är det i själva verket alls icke likgiltigt för allmänheten, vem och vilka som äga och som bestämma över tidningarna d. v. s. diktera "folkviljan". Det är nämligen i regel de personerna, som ytterst äro de ansvariga för arten av den upplysningsverksamhet, som presenteras i de olika organen. I vad mån förljudandet om pågående uppköp av aktier i Nya Dagligt Allehanda från hr Bonniers sida avser större eller mindre poster, är oss icke bekant. Otänkbart är ej, att spekulanten begynner med de smärre aktieposterna, vilkas ägare såsom i dylika fall plägar ske lockas att sälja till s. k. hausse-priser, för att efterhand ta itu med topposterna. Att vederbörande vid valet av bulvan här går varsammare till än han gjorde, när han t. ex. lät bulvanerna Pressbyrån och byråchefen "högermannen" Hjelmqvist-Järte lägga sig till med aktier i Svenska Dagbladet, säger sig själv.

Beträffande innehavet och dispositionen av aktier i Nya Dagligt Allehandas A.-B. framgår av bolagsstämmoprotokoll av den 10/6 1927, att vid nämnda tillfälle följande personer representerade aktieinnehav: Amiral Arv. Lindman 970 st., chefredaktör Leon. Ljunglund 821 st., ing. J. Eug. Lundin 211 st., adv. Claes Östberg 180 st., dir. Sten Westerberg 80 st., red. Nestor Jacobsson 1 st. och doktor Hj. Wallgren 20 st. Summa 2,283 st. Enligt sammandrag ur N. D. A:s aktieregisterbok av 31/12 1923 voro nedanstående personer innehavare av huvudposterna (vartill kommer ett stort antal innehavare av smärre poster):

G. F. Östberg 380 st., L. Ljunglund 576 st., C. F. Tranchells sterbh. 125 st., häradsh. A. Broomé 125 st., Arv. Lindman 500 st., kapt. Bernh. Reuterskiöld 75 st., dir. H. Schultz sterbh. 200 st., A. W. Lundins fond 100 st., dir. J. Bernström 30 st., Hand. A.-B. Nicolai Johansen 50 st., löjtn. N. Rosenius 50 st., 1:a Junifonden 100 st.

Beträffande de här relaterade största aktieinnehaven den 31/12 1923 (situationen har givetvis sedan dess undergått förändringar), chefredaktör Ljunglund 576 st., amiral Lindman 500 st. och C. F. Östberg 380 st., har man ju anledning antaga att de representera de finanskonsortier, som stå högerpartiet nära. Överflyttningar av aktiemajoriteten låter sig ju tänkas inte bara underifrån utan jämväl ovanifrån, och i en tid, då "allting flyter" och någon egentlig karaktärsskillnad snart icke längre står att upptäcka mellan höger- och vänsterfinans, som tyckas trivas utmärkt under samma hatt, kan vad som helst tänkas.

Utländsk pressförening för Sverige.

Vid nyligen hållet sammanträde i Stockholm med intresserade representanter för pressen i England, Frankrike, Förenta staterna, de nordiska grannländerna och Tyskland har beslutats bilda "Utländska pressföreningen i Sverige" i syfte att tillvarataga gemensamma intressen för utländska nyhetsorgans ombud i Sverige och att enhetligt ordna deras representation hos svenska och utländska myndigheter, institutioner och det offentliga livets ledande personer på såväl politiskt som ekonomiskt och kulturellt område.

Initiativtagarna till denna förening äro dr Börje Brilioth (Svensk-Internationella pressbyrån), dr S. de Chessin (Agence Havas, Paris), redaktör Harald Hansen (dansk, norsk och finländsk press), dr Gösta Langenfelt (Observer, London), captain J. Murray (Times, London), hr Ulrich Salchow (Associated Press, U. S. A.), och redaktör Walter Singer (Berliner Tageblatt, Berlin).

"Världsrationaliseringen" i full gång.

Chefen för den ekonomiska avdelningen i Nationernas förbunds sekretariat, sir Arthur Salter, som anlänt till New York, har i ett offentligt uttalande förklarat, att vi stå inför den största ekonomiska kamp i världshistorien. Mot bakgrunden av denna uppseendeväckande förklaring torde åtskilliga i dessa dagar från olika håll ingående underrättelser om nya sammanslagningar inom de ledande världsindustrierna ses. Här några sålunda från den gångna veckans telegramskörd:

Från London meddelas, att finansminister Churchill i ett tal i Manchester avslöjat, att Bank of England ämnar medverka till förverkligandet av planen på en sammanslagning av bomullsspinnerierna i Lancashire i syfte att förädla amerikansk bomull. "Vi leva för närvarande i trustbildningens tidsålder", yttrade Churchill vid ifrågavarande tillfälle, "och nu skall England söka förnya de segrar, som utgjort en av de mest minnesvärda episoderna i världens industriella utveckling."

Samtidigt kommer från Newyork ett telegram, enligt vilket en ny oljetrust, The Petroleum Corporation of Amerika i dagarna bildats, under deltagande av ett stort antal framstående amerikanska bank- och industriföretag. Aktiekapitalet blir till en början 100 miljoner dollars och bolagets huvuduppgift blir att förvärva intressen i andra oljeföretag. Verksamheten torde, heter det, komma att utsträckas till utlandet.

Även inom kopparbranschen förestår en trustbildning. Två världsföretag, Anaconda Copper Co. och Chile Copper Co., komma att sammanslås. Aktiekapitalet ökar samtidigt från 300 till 600 miljoner dollars.

Slutligen kommer underrättelsen om en ny jätteinvesteringstrust inom amerikanska bilbranschen. New York World uppger nämligen att man endera dagen kan vänta meddelande om att en väldig investeringstrust kommit till stånd med ett kapital på 500 à 700 miljoner dollars och med uppgift att förvärva aktier i praktiskt taget samliga bilbolag, som arbeta på sund basis.

•

Lyckligtvis finnes det ett gammalt sanningsord, som säger oss, att träden på denna jord aldrig växa upp i himlen. Guldkalvens Herrar må smida aldrig så storslagna planer om att erövra himlen åt sig, så lyckas de dock aldrig däri.

"Den nya generationen svenskar urvattnad och överkultiverad", ansåg storfurst Nikolaj.

Överbefälhavaren för de ryska stridskrafterna under världskriget storfursten Nikolaj Nikolajavitch har i ett uttalande till en dagstidning yttrat några ord om Sverige och svenskarna, som förtjäna att observeras.

"Svenskarna ha", yttrade storfursten, "en gloriös militär historia, men jag tror att den nya generationen blivit något urvattnad och överkultiverad. De äro goda skyttar, och det betyder mycket. Den svenske soldatens ranson är mindre och kanske sämre än ryssens. Min slutsats är att antingen bli svenskarna mera härdade och komma att finna sig lättare i alla umbäranden vid ett eventuellt fälttåg, eller tvärtom bli de fortare trötta, och följaktligen kommer deras energi och uthållighet att slappna. Landet har för litet kavalleri."

Kooperativas expansion inom livsmedelsindustrien fullföljes!

Kooperativa förbundet har nu öppnat rörelse även inom livsmedelsindustrin, nämligen spis- och knäckebrödstillverkningen. Åtskilliga konsumtionsföreningar i landsorten ha redan tidigare drivit spisbrödsbageri i liten skala. Det är dessa bagerier, som Kooperativa förbundet nu övertagit och ställt under en enhetlig ledning.

Sveriges Flaggas årssammanträde.

Sveriges Flagga, förbund för nationell fostran, höll den 1 februari sitt ordinarie årssammanträde i Stockholm. Härvid valdes till ordf. resp. sekr. prof. C. O. Santesson och fil. kand. Olof Byström. Övriga styrelseledamöter blevo hovpredikanten J. Källander, v. ordf., skolföreståndarinnan fru Carolina Cederblom, major Cederblom, generallöjtn. Fallenius, lektor Walter Fevrell, kapt. Hugo Möller, kassaförv., samt skolföreståndarinnan fröken Anna Sandström. Revisorer blevo jur. kand. Sten Lothigius och hr Carl Riddersporre.

KÖP BRÖD FRÅN

W. Gustafsson, Bageri & Konditori

S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18297

Bolsjevismens blodrus.

Av R. NILOSTONSKI.

(Forts. fr. n:ris 51, 52, 1928.)

IV.

Skräckkamrarnes inre.

I de övre våningarna av tjekans hus funnos kontoren, som inrättats i otaliga rum och salar, ty till dessa institutioner valdes uteslutande stora hus. I alla rummen funno vi papper och fotografier, som tjekisterna icke hade haft tid att förstöra. Nästan i varje skåp och skrivbord, nästan i varje skjutlåda funnos tomma kokainglas, där och var riktiga högar därav. Alla inventarier, möbler, bord, skåp, dörrar etc. hade bolsjevikerna före sitt avtåg i möjligaste mån sönderslagit och fördärvat. Kapellet i hetmanpalatset (allukrainska tjekan) var skändat på ett sätt, som icke kan återgivas. I guvernementstjekan fanns en stol av samma slag som tandläkare begagna, och vid densamma hängde ännu kvar remmarna, med vilka offren bundos vid stolen. Hela det dystra rummets cementerade golv var betäckt med blod och vid den blodiga stolen voro fastklibbade rester av människoskinn och skalper. Vad som här försiggått, kan man föreställa sig; om tortyren längre fram.

I de nedre våningarna suttio de fångna dödskandidaterna. Såsom celler användes källarrum och kamrar, som antingen från början varit mörka eller senare av tjekisterna avsiktligt gjorts mörka. I rummet, där "smertniki", som vorb bestämda att expedieras vid nästa slakt, förvarades, härskade fullständigt mörker. I en dylik cell av fyra meters längd och två meters bredd voro femton till tjugo personer sammanpressade, däribland kvinnor och gubbar. Dessa olyckliga fingo aldrig gå ut utan måste här göra sitt tarv och ligga och sova i exkrementer.

Därjämte plågades de fångna med själsliga medel. Varje natt blev en eller flera fångar från varje cell uppropad och utförd till avrättning. Aldrig visste de fångna, om de skulle uppleva nästa dag och först när morgonen inbrutit, kunde de förmoda att de skulle få leva till nästa afton, ty på ljusan dag voro avrättningar sällsynta. Vanligtvis blev dödskandidaten uppropad och tillsagd att medtaga alla sina saker. Han visste då vad det betydde. Sakerna måste han lämna ifrån sig i ett särskilt rum, varest han även måste kläda av sig fullständigt naken för att i sådant skick avfärdas, ty människorna blevo slaktade nakna. Omedelbart därefter inrusade vakter, skarprättare och rödgardister i rummet eller cellen och delade mellan sig sakerna, och redan dagen efter mordet visade de sig i cellerna, klädda i de mördades kläder. Man kan föreställa sig, hur en fånge skulle känna sig till mods, när han plötsligt fick se en omänniska klädd i kläder, som tillhört hans broder, fader och son, som suttit i en annan cell och om vars mördande han förut ej ägde kännedom, ty släktingar sattes aldrig i samma cell. Vågade den olycklige fråga bödeln något om sina släktingar, så erhölls såsom svar ett par slag av knutpiskan på huvudet, ett slag av gevärskolven eller till och med ett bajonettstygn. Överhuvud användes knutpiskan vid alla tillfällen, om ej av annan orsak, så för att lätta på enformigheten. De judiska tjekisterna visade vid de fångnas frågor ett cyniskt raffinemang, i det de genom sina svar och motfrågor tillfogade de olyckliga själsliga lidanden och roade sig däråt. Sålunda berättar Heinz Stratz, som ävenledes varit inburad i Ryssland, om en sak, som tilldrog sig i hans cell: I den allukrainska tjekan satt i en cell tillsammans med mig en ålderstigen man, som plötsligt erfor, att hans son, som han ej sett på flera år, befann sig som fånge hos samma tjeka. Han bad om tillåtelse att få se och tala vid sonen. "Skulle det glädja Eder?" lydde svaret, och då fadern högeligen lycklig i förväg ivrigt bejakade detta: "Nåväl, om det glädjer er så mycket (sadisten dröjer med flit med fortsättningen) ... hans lik ligger där och där." Såsom träffad av blixten föll gubben tillhopa, brast i tårar, jämrade sig och sade att han i hela sitt liv ej kunde bli tröstad över detta sorgliga meddelande. "Under hela ert liv, det var inte länge det," fick han till svar. Två timmar därefter sköts fadern. Och liknande scener tilldrogo sig alla dagar.

För att höja de själsliga kvalen hos fångarna, berättade omänniskorna för dem om förestående marter och en förskräcklig martyrdöd, om släktingar till de fångna, som redan blivit marterade och mördade etc. Roligast var det dock för tjekisterna i "Smertnikis" dödskamrar: till dödkandidaterna ställdes cyniska frågor.

Med flit placerades ofta i cellerna någon avsigkommen individ, som hade till uppgift att dag och natt utan uppehåll tala om tortyren och den kvalfulla döden. Vanligen tog man härtill bolsjevikiska tjuvar eller fyllbultar, som genom dylik tjänst åt tjekisterna blevo befriade från arreststraff.

En vanlig företeelse var det, att en fånge fick meddelande om att han vore fri. Man införde honom på kansliet, varest han blev utsatt för hån i form av ett förhör från kommendantens och "tovaritschis" (kamraternas) sida, varefter han återfördes till cellen. Ofta sade man till någon fånge, att han vore fri och skulle omedelbart lämna fängelset, och då denne i oändlig glädje över den väntande lyckan knappast hunnit att ordentligt packa sina saker, blev han förd till det fruktade avklädningsrummet och vidare till slakthuset för att bringas om livet — och banditerna kunde icke nog skratta åt personens enfald.

Mat bekommo fångarna just ej alls, ty tjekisterna menade, att ju fler dogo av hunger, desto bättre. Hände det, att någon dog i cellen, vilket för övrigt var rätt vanligt, fick liket ligga kvar i cellen flera dagar. Särskilt svårt var det på sommaren, då liket redan första dagen spred omkring sig en sådan lukt, att alla fångarna blevo sjuka. Liket bortfördes ej förr än lukten därav trängt in i kanslirummen.

Den enda näring, som fångarna erhöllo, var vad internationella röda korset, särskilt det danska, lämnade dem. Blott en ringa del av rödakorsgåvorna nådde fångcellerna. Det internationella rödakorset, som slagit upp sina bopålar i huset n:r 4 vid Teatrinhnaia, bestod av sinksystrar, som trots sitt mod, blott lyckades intränga i några av tjekans celler. Och detta skedde med dödsfara, ty det var ofta tal om att mörda systrarna, emedan de fått se mer än som var nyttigt för offentligheten. Två systrar, som visat för mycket medlidande med bolsjevikernas offer, måste i slakthusen sona sina goda hjärtan med livets förlust. Systrarna blevo alltid mycket rått behandlade och fingo mottaga hugg och slag. Rödakorsläkarna fingo ej besöka tjekafängelserna.

I tjekafängelserna sutto i allmänhet blott dödskandidater. Allt efter som de "likviderades", tillfördes nya fångar från de talrika, andra fängelserna. Alla fängelser voro naturligtvis överfulla, och kaserner blevo därför omändrade till fängelser, varjämte fångsläger i fria luften, omgärdade med taggtrådsstängsel, inrättades. Lägerfångarna användes till tvångsarbete, varvid gamla och sjuka fångar blevo slagna med knutpiskor och gevärskolvar. Om någon under tvångsarbetet stupade av trötthet, blev han vanligtvis såsom obrukbar skjuten på fläcken eller såsom det hette "förintad".

(forts i nästa n:r.)

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Cisou Swartz,

Charlottenborgs Slott, Motala V.

Svenska kandelsflottan vid 1929 års början.

Vid innevarande års början omfattade den svenska handelsflottan enligt uppgift av kommerskollegium sammanlagt 2,503 fartyg över 20 registerton med tillhopa 1,571,329 brutto- och 1,096,409 nettoton. Ett år tidigare uppgick antalet fartyg till 2,522 med tillhopa 1,477,692 brutto- och 1,030,548 nettoton. Under fjolåret har fartygsbeståndet sålunda i dess helhet minskats med 19 fartyg, under det tonnaget ökats med 93,637 brutto- och 65,861 nettoton.

En närmare överblick över de förändringar, som ägt rum under fjolåret, visar, att ångfartygens antal minskats med e. men deras tonnage ökats med 27,496 brutto- och 17,808 nettoton. Motorfartygen ha ökats med 16 i antal, 71,437 brutto- och 52,679 nettoton. Segelfartygen med hjälpmaskin ha även ökats, nämligen med 44 stycken samt med 4,529 brutto- och 3,424 nettoton, medan däremot de övriga segelfartygen minskats med ej mindre än 78 samt med 9,825 brutto- och 8,050 nettoton.

Vår handelsflotta består f. n. av 1,143 ångfartyg om tillhopa 1,095,599 bruttooch 756,018 nettoton, 310 motorfartyg om resp. 383,405 och 267,292 ton, 756 segelfartyg med hjälpmaskin om resp. 53,879 och 39,970 ton samt 288 segelfartyg om resp. 38,446 brutto- och 33,126 nettoton.

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

Vårt försvarsberedskap mot stridsgaserna måste utbyggas!

Märklig framställning till regeringen från ledande militärer.

Generalerna frih. L. Sparre, C. G. Hammarskjöld, L. de Champs och K. Amundson, amiralerna J. Schneidler och O. Lybeck samt generalfältläkare F. Bauer ha på onsdagen ingått till regeringen med en framställning om en allsidig utredning av frågan om ordnande av landets försvar mot fientlig makt, som begagnar stridsgaser. Denna utredning bör verkställas av för ändamålet tillkallade särskilda sakkunniga i samarbete med de olika myndigheterna ävensom luftförsvarsutredningen.

I skrivelsen framhålles, att ingen överenskommelse någonstädes träffats om förbud mot användande av stridsgaser, och att så näppeligen icke heller torde bli fallet. I nästan alla stater arbetar man, ehuru i hemlighet, på detta vapen. Från många håll ha krav framställts på att stridsgaserna skola folkrättsligt erkännas såsom stridsmedel. Giftgaser i kommande krig torde vara ett faktum, som man måste räkna med. Det är därför nödvändigt att även Sverige gör sig fullt beredd att kunna möta olika eventualiteter på gaskrigets område.

Enligt förslagsställarnas mening bör man inrikta sig på att skaffa och ordna erforderliga individuella och kollektiva gasskydd för att undandraga levande varelser stridsgasernas verkningar, utpröva och förbereda anskaffandet av lämpliga saneringsmedel för neutraliserande samt utpröva erforderliga indikeringsmedel för upptäckande av utspädd gas ävensom organisera för skydd erforderlig personal. Därjämte bör anskaffas lämpliga stridsmedel för att, om en motståndare skulle mot vårt land tillgripa dylika stridsmedel, kunna vidtaga motåtgärder. Slutligen gäller det självfallet att utbilda den ifrågavarande personalen.

Våra militära myndigheter ha redan gått i författning om provisorisk tillverkning vid ammunitionsfabrikerna i Karlsborg och vid Åkers krutbruk av en gasmask av 1923 års modell. Då numera stridsgaser i koloidalt tillstånd anses komma att få stor användning i framtida krig, är nämnda modell ej effektiv. Man har därför i samarbete med medicinsk-kemiska institutionen vid universitetet i Lund upptagit försök för utprovande av en ny gasmasktyp samt för modernisering av äldre gasmasker. Det beräknas, att detta arbete skall kunna bli klart i år. Andra skyddsmedel ha även gjorts till föremål för försök, men tyvärr äro ännu inga typer fastställda.

Slutligen uttalas i skrivelsen angelägenheten av att ställa försvarsberedelserna under gemensam sakkunnig ledning av en myndighet, som till sitt förfogande får dels ett ständigt, rådgivande organ, sammansatt av representanter för de olika försvarsgrenarna, vetenskapliga institutioner och industrien, och dels en särskild anstalt, som är i stånd att utföra erforderligt forskningsarbete inom samtliga gaskriget berörande områden samt bedriva den tillverkning, som blir en följd därav.

Europas opiumpolitik i Kina inför N. F.

Vid Nationernas förbunds opiumkommittés nyligen hållna sammanträde höll den kinesiske delegaten ett uppseendeväckande anförande, vari han gjorde Europa ansvarigt för det nuvarande tillståndet i Kina med avseende å missbruket av narkotiska medel. Han uppmanade de makter, som inneha intressesfärer i Kina, att dels förbjuda opiumrökning inom sina koncessioner, dels överantvarda de inom koncessionen bosatta personer, som bedriva olaglig handel med narkotika, till de lokala domstolarna samt slutligen införa sådana lagar, varigenom tillverkningen av morfin, kokain och heroin endast får ske för medicinskt och vetenskapligt ändamål. Kommittén beslöt emellertid att icke diskutera dessa förslag, vilket uppkallade den kinesiske delegaten till en våldsam protest.

De nationella i landet på sin vakt!

Enligt vad vi hava oss bekant äro flerstädes i landet politiska provokatörsagenter f. n. i livlig verksamhet bland de nationella idéernas anhängare. Det säger sig självt, att dessa agenter städse uppträda som fullödiga nationalister. Deras uppgift är *dels* att för motpartens räkning utspionera ställningar och förhållanden inom det nationella lägret, *dels* att genom oskickligt uppträdande kompromettera den nationella rörelsen samt *dels* att genom splittringsåtgärder söka hindra denna att komma ur stället. Provokatörsagenterna äro med inne t. o. m. där de minst anas.

Det gäller för de svenskisinnade att vara på sin vakt mot den fara, som hotar den nationella idén från de politiska provokatörernas sida!

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helå. ..—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN
Fredagen den 8 Februari 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929

HOTELL & PENSIONAT
HUDIKSVALL
STADSHOTELLET
NORA
STADSHOTELLET
ÖREBRO
STORA HOTELLET

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att för innevarande år i största möjliga utsträckning *postprenumerera*.

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivarekorsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt: vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

Den klassiska kulturen.

(Forts. fr. sid. 1.)

liga innebörd är givetvis endast den, att en monografi över Platon och Aristoteles skulle genom att föregångarna därvid omnämndes blott i förbigående om sitt förhållande till dem, behandla den tidigare filosofin tillräckligt — så oändligt mycket högre stodo Platon och Aristoteles!

Den grekiska skulpturens mästerverk, föreställa, vilket varje rasbiolog under edlig förpliktelse kan intyga, människor av nordisk ras. Man har anmärkt mot en Fidias och Praxiteles, att deras bildstoder väl vore kroppsligt oöverträffat sköna, men saknade själsligt behag. Man förbiser vid denna värdesättning, att Fidias och Praxiteles voro genomsyrade av de Platonska idéerna och därför undveko det individuellt sköna. Anmärkningen gäller ej de något senare Apollo di Belvedere och Venus från Melos, som bättre förstås av de, som fordra "själfullhet"; båda statyerna äro tillverkade av okända mästare.

Inom den grekiska arkitekturstilarne intages fulländningens piedestal av den doriska tempelstilen, som utvisar ett raffinerat, men otroligt lugnt och harmonifyllt, estetiskt öga. Exempelvis ställdes ej pelarna rakt upp, utan något lutande, ty på grund av perspektivet verkar en absolut vertikalt ställd pelare lutande; avståndet mellan pelarne var ej heller lika, utan rättat efter perspektivlagarnas krav.

Romarne voro ett folk i total avsaknad av estetiskt sinne. Något mera barbariskt och smaklöst än deras sammanställning av de etruskiska bågarna med grekiska pelarrader, så att en byggnad utifrån såg ut som valv, vilande på pilastrar, som avskuro pelare på mitten. ("den romerska ordningen"), kan icke uppletas. Men naturligtvis hava judarna i alla tider (exempelvis den ytligt beläste Henrik Schück) framhållit den gamla, romerska byggnadskonstens höga lyftning. Romarna kunde ej skilja mellan konstruktivt och dekorativt och förmådde ej rätt sammanställa dessa element. — När väl longobarder och östgoter kommo till Italien, visade de sig hava rätt sinne för det konstruktiva; deras byggnader äro visserligen något grovhuggna, men de äro riktigt tänkta. Öst- och vestgoternas band- och knutornamentik stod på en hög ståndpunkt och hade en nära släktskap med den grekiska Meanderslingan (och hakkorsmotivet), lämpande sig för friser. Den bristande symetrien i detta motiv är avsiktlig; en fris skall, för att kraftigt kunna markera horisontallinjen, giva intryck av rörelse i vågrät linie. — Varje lärd spanjor vet, att hästskobågen, som återfinnes å nordiska stavkyrkors portaler, införts av vestgoterna och att "arabeskerna" äro en av araberna genomförd geometrisering av den vestgotiska ornamentiken. De märkligaste arkitekturverken i norra Spanien äro de av sueverna (svearna) byggda kyrkorna, fyrkantiga, med tre absider i fonden samt öppna stavkyrkekolonnader, med andra ord av fullständigt samma typ, som numera det gamla gudatemplet i Uppsala anses hava haft. Allt av klassiskt värde i arkitektur har gjorts av nordiska folk.

Den romerska litteraturen är oändligt övervärderad. I grund och botten är den ganska mager. Till dömes finnes det bland lyrikerna flykt och känsla knappast mer än hos Propertius. Själva språket, latinet, är däremot klangfullt och koncist, och som det på grund av romarväldets utsträckning kvarstod som kulturspråk ända in på 1600-talet, är dess inhämtande av vikt för historici. Den romerska "kulturen" däremot är översållad av barbariska företeelser och det bör kraftigt reageras mot den löjeväckande överskattningen, som hitintills ohejdat fått florera genom skol- och universitetfuxarnes oförmåga att kunna skilja detta från detta. Allt antikt bråte förtjänar icke epitetet klassiskt!

L.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat.
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Rest. tel. V. 789 och V. 793

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

ANTISEMITLITTERATUR
det. bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
nivstændigt - antiemitisk - antisemitisk

Husmödrar!
Sänd en provtvätt till
Nockeby Tvättinrättning
som tvättar i mjukt och klart mälarvatten, varpå kläderna torkas i frisk sjö- och barrskogsluft. (Oftast soltorkning).
Bästa tvättmetod för linnetvätt.
Punktlig expedition.
Humana priser.
Tel.: Alsten, Namnanrop Nockebytvätten.

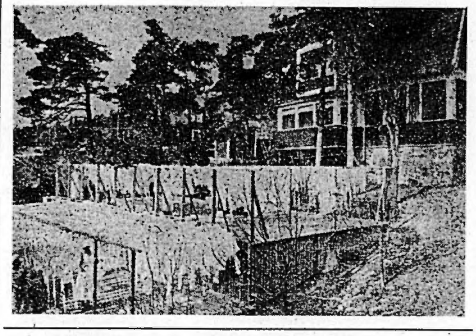

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Humorn i folkförvillelsens tjänst!

(Forts. fr. sid. 1.)

Mot bakgrunden härav är det som de frejdade politikernas i riksdag och press i snart sagt alla frågor anlagda "humoristiska" betraktelsesätt framför allt är att betrakta. Särskilt på den "borgerliga" sidan är man ytterst angelägen om hävdandet av sin "humoristiska" åskådning. De "borgerliga" bladen direkt tävla i den ädla konsten. Folk drivas till att dra på smilbandet åt allt vad sker. Allt skall skrattas åt! Tidningarnas skämttecknare ha nått en otrolig skicklighet i konsten att framställa politikerna och de politiska situationerna i galghumorns tecken. Den som icke kan detta i det allmänna glammet, är det synd om! Och det sägs, att parlamentarikerna i allmänhet på det livligaste sentera sina vänners inom "folkviljan" "humoristiska" utläggningar i ord och bild och storligen glädja sig åt sina ofta våldsamt karrikerade personligheter i dagspressens spalter — alltid ett tecken till att man betyder nå't. Ja, det har anförtrotts oss, att framstående politiker t. o. m. låta saxa alla karikatyrer av sina betydelsefulla personligheter i tidningarna samt klistra upp dem i album, som i hemorten bevaras som heliga verk, vilka vid högtidligare tillfällen framtagas för att förevisas beundrande valmän, som i de "humoristiska" teckningarna se något slags bevis för representanternas duktighet och betydelsefullhet i det storpolitiska spelet.

Vi erkänna för vår del villigt, att sinnet för humor kan vara en värdefull tillgång för människorna i livet. I politiken, allraminst den av vår tid, räcker det dock ej med enbart humorn som argument. Där fordras mer än så, om ej resultatet av det hela skall bli ett enda stort spektakel. Det gäller om humorn som om allt annat i denna värld: den bör placeras å sin rätta plats! Men härför sakna våra politiker och pressmän av i dag all förståelse. De endast skämta, bagatellisera och gyckla bort de allvarliga problemen, medan de konsekvent göra jätte- och allvarsnummer av petitesser och löjligheter, sådant som ej ens vore värt att offra trycksvärta, ord eller utrymme på. Men det kallas "intelligent politik", "snillrik publicism"! Också här ha sakerna av De Vise ställts på huvudet. Man förlitar sig oinskränkt till "de själlösas" oförmåga att tänka på egen hand och reagera enligt förnuftets bud. Men en dag kommer det folkliga uppvaknandet och därmed ock den sunda reaktionen, då allvaret och humorn åter skola givas sina rätta platser i samhällslivet — då Sveriges folk skakar av sig oket under sina "humoristiska" ledare-"välgörare". Må den dagen ej vara alltför avlägsen!

Den judiska förvanskningen.

(Forts. fr. sid. 1.)

Kellogpakten är författad ej av Kellog, utan jude-advokaten Levinsohn. Ej heller veta de flesta att jesuitism, frimureri och kommunism är trogna kopior till mål och medel av judendomen själv. Vilka ha så noga reda på att zionistledaren Zolokow förklarat att det illustra Nationernas förbund är en judisk idé, skapad efter 25 år, d. v. s. efter första zionistkongressen 1897. Vi lämna historien. Några glimtar har här kommit fram ägnade att väcka till eftertanke.

•

Länge har judiske professorn Henrik Schück, en av de aderton i den numera felaktigt, dock en gång varande Svenska Akademien, fritt och ostört fått ägna sig åt att nedriva och förhåna nordisk anda och fornhävd. Särdeles har hr Schück varit verksam när det gällt att bevisa våra förfäders låga andliga ståndpunkt och i sin iver sökt visa hur mycket från Gamla Testamentet det finnes i Eddan. Av vad vi i det föregående erfarit torde det vara tvärtom. De idéer som judarna stulit från Nordrasen äro givetvis nordrasiga och som sådana även uppfattade och kända häruppe i Nordrasens urhem. Men det förhållandet går icke ihop med de judedekadanta cirkelbanorna. Så kommer den nordiske Th. Stalheim med sina epokgörande framställningar av Eddan som en rent nordisk, i det nuvarande Bohuslän mestadels författad med sagomotiv omspunnen, historisk urkund, vars nedskrivare och samlare fika litet hade kännedom om judarna och G. T. som författarna. Att då vissa likheter finnas, en del detaljer visa att dessa äro av judarna från nordrasiga folk "lånade".

I Stalheims positiva uppbyggande forskargärning såg genast vetenskapen en motståndare. Hans över alla tvivel höjda tillrättaläggning av nordisk ande och samhällsutveckling, hans framställning av de gamla gudarna i Norden som personligheter och Odens (Grane Gunnarssons) heroiska nordisk-ariska världsgestalt, hans skapelser o. s. v. var ett direkt tillintetgörande av den judedekadanta uppfattningen. Han har banat en ny väg för skandinavisk hävd och givit de värdefullaste impulser åt den rasvetenskapliga historieuppfattningen. Hans resultat äro av den art att han grundlagt en ny vetenskap: sagohistorien. Däri givas direkta länkar mellan de i Nordrasens hävder så betydelsefulla händelserna och epokerna: utvandringen till Svarta havet (c:a 2000 f. Kr.), tåget till Indien och Persien, vandringen till Skandinavien från Persiska viken och de hemvändandes återkomst c:a 700 f. Kr. till Lanehäradsnejden i Bohuslän. Även har det visat sig att däri finnas länkar för bedömandet av befolkningshistorien och bebyggelsehistorien i Skandinavien.

Hur mottogs då dessa upptäckter av vetenskapen? Motbevis kunde ej presteras. Den har ihjältigits av den ökända "isande tystnaden" från vetenskapsmännens sida. Varför? Schück är nu den store auktorn och påven. När den store teg, vågade ej lärjungarna och beundrare trotsa den stores absoluta maktbefogenhet och diktatorsord. Ty Stalheims verk innehöll sanningen. Att plötsligt finna sig avslöjad att gå Finnur Jonnsons öde till mötes à la Runamo. Aldrig! Tystnad, skamkänsla. Som bekant skrev den berömde isländske forskaren ett det skarpsinnigaste verk om den förmenta runinskriften i klippan i Bleking. Så visade det sig att det blott varit om naturliga sprickor i berget den lärde mannen skrivit. När denne nordman full av skaparglädje i ren ofrivillighet kom med något sådant, hur mycket lättare är det då ej för judevetenskapen att avsiktligt förfalska de humanistiska disciplinerna.

•

Vetenskap och forskning som motsatser? Är då icke vetenskapen byggd på forskning? Den är byggd på något som kallas forskning, både den humanistiska och teologiska, men vi kunna lika väl kalla denna slags "forskning" förfalskning. Av vad förut i flera uppsatser framgått ha vi i nyssberörda ämnen dels att tala om judisk dekadans-vetenskap, dels att göra med nyare arisk forskning.

Stalheim klarlägger i sitt stora ännu under utgivning varande "Sagogudarnas Land" tydligt, att Bokenäsdialekten i Bohuslän är den som varit grundläggande för Nordens riks- och skriftspråk. Nordisk språkvetenskap utgår från att isländskan är det språk, varur Nordens språkkunskap skall undersökas. Isländskan är en nordisk med keltiska språkrester uppblandad dialekt. Att ur ett blandspråk söka ett äldre rasspråk är givetvis en omöjlighet. Men vetenskapens barndom har deklarerat; eftersom isländskan är det språk på vilket det yppersta och äldsta i Skandinavien skrivits (om vi undantager de mera fragmentariska runinskrifterna) så är detta urspråket till en viss språkfamilj eller språkutveckling. Från felaktig grund har hela den ståtliga nordiska språkvetenskapen byggts event. "något", ej den absoluta sanevent. 'något', ej den absoluta sanningen om *saken*. Men den döda tanken, det ovärdiga systemet det är oantastligt, heligt.

Litteraturhistorien framkommer bland annat med att vissa s.k. skolor finnas. Att så är måste erkännas. Men till en del, icke helt och hållet. Om en viss personlighet grundlägger en genre, en litterär konstart och denne är nordman och efter denne ett stort antal litteraturmän befruktas av idéerna och alla äro av samma ras, så betyder icke detta att här ha vi en viss skola, utan att det ypperliga träffande sätt som en viss personlighet karaktäriserar sitt rasarv, blodets röst, sin egenart, sin själs djupaste uttryck, på samma sätt känna alla rasfränderna detta. Så kan en viss och nu kan vi säga riktning uppstå, men den är en rasens andliga representant. En nordman skriver kortfattat, kärnfullt, tankemättat, anande, en av arisk blandras varande galler är detaljskildraren och känslomänniskan, sydeuropén den galante penntecknaren, slaven den ostlige eller ostbaltiske sago-och drömförtäljaren med en viss österländsk verklighetsfrämmande ton. För övrigt är att säga, att den riktningen gjort sig gällande inom den helt av judarna behärskade litteraturvärlden, att ett arbete icke bedömes av den naturliga måttstocken halten, värdet, den i verket nedlägda tanke- och idéstorhet, utan efter en konstlad "stilistisk-systematiskt" grundval. Det är beklagligt att se denna moderna skönlitteratur, vars värde för förnuftsuppfattningen i bästa fall är plus-minus noll. Den roll den judiska författarkritici- och förläggarevärden spelar enbart i vårt land, är en naturlig förutsättning för förekomsten av de underhaltiga tryckalstren i våra dagar. Allmänheten ser upp till den judiskt färgade kritiken, upprepar underdånigt de "storas" ord och uppfattningar och slukar begärligt utan egen tanke det som från detta håll rekommenderas. Vad herrar kritici säga, det är för den nutida bokläsande allmänheten heligt, oantastligt. Det är ju helt naturligt, ty vi veta att vetenskap, litteratur och tanke äro bundna av med mänsklig fri och normal tankeutveckling oförenliga former, slaviskt underordnade de ofullgångna systemen i allt.

Gutho.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdrags-kläder.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 · Stockholm
Tel. Vasa 188 46

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm
Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 12 Middag 1/2 3—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
lanan spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 7 (176) Fredagen den 15 Februari 1929. Årg. 5

Kriminalrättsliga principer enligt romersk och nordisk uppfattning.

Förut har dryftats den nordiska rättsuppfattningens företräden framför den romerska rättens på familjerättens område. Här nedan skall något beröras den tidigast kodifierade nordiska straffrättens avvikande synpunkter i förhållande till romerska kriminalprinciper.

"Sig själv till välförtjänt näpst och androm till varnagel" — det är i korthet den romerska straffrättens synpunkt. Vi återfinna däri de ännu något florerande vedergällnings- och avskräckningsteorierna. Rasbiologiskt äro de typiska för medelhavsrasen. Den imperialistiska despotismen ville genom straffens hårdhet injaga skräck, och medelhavsrasen njuter i viss mån av att åse människors och djurs lidanden, och vad som härutinnan sagt om individen gäller även om staten. Härtill kommer att den romerska rätten alltigenom är en konstgjord byggnad, vars uppgift var att med alla medel upprätthålla statsmyndigheternas auktoritet, och att tillfredsställa ett djupare rättsmedvetande, vilket för de nordiska folken redan för 2,000 år sedan var rättens enda mål, var för romarna rent nonsens. Romarne hade medelhavsrasens mani att mera spela teater än föra ett djupare inre liv, det yttre skenet var allt. Och romaren var till sitt lynne hård och sträng och straffen likadana. Den brottslige skulle kväsas på alla möjliga sätt, till ära, liv, förlust av med, borgerligt förtroende, fädernesland, egendom. Dödsstraff, spöslitning, gissling, landsförvisning, konfiskation av egendom, förlust av innehavande värdigheter, degradering. Dödsstraffen av många plågsamma slag. Senare tiders inkvisition är en direkt avläggare av den romerska rätten, och storinkvisitorn erfor samma njutning och stolthet över gott dagsverke, som en toreador, vilken lyckats plåga ihjäl en tjur.

Hos nordiska folk var i tidernas morgon — före den kanoniska (påvliga) rätten, som i mångt och mycket var lik romersk rätt — dödsstraffet nästan okänt, och det skulle varit något oerhört i Norden, om statsmyndigheter skulle tagit sig orådet före att piska en fri medborgare och liktydigt med dessa myndigheters avsättning.

Medelhavsrasens myndigheter däremot poserade, sin natur likmätigt med skräckredskap. Den stackars consulen och dictatorn måste för att känna sig trygg företrädas av s. k. lictorer, som på axlarna buro skarprättaryxor, omvirade med spöknippen, allt för att injaga skräck. Det förmäles ,att de råa germanerna icke kunde låta bli att skratta, när de fingo se lictorernas trupp, och det lär hava varit germanernas spotska löje över fascistemblemen, som till sist åstadkom, att lictorerna ersattes av germanska legosoldater, vars orubbliga trohet utgjorde en ojämförligt större securitas än skräckredskapen.

En nordisk konung föregicks av riksmarsken, "stallare" och svenner; att det romerska imperiets härskare företräddes av skarprättare ansågo germanerna för ett barbariskt och ovärdigt ynkligt ceremoniel.

Carl den store, ehuru till huvudformen trindskallig och således icke så nordisk, som somliga hävdatecknare hava velat göra honom, gav dock efter för nordisk rätt och stipulerade att om en herre slog sin vasall med käpp eller spö, var vasallen därmed löst från sin trohetsed.

Hos romarne blev den för brott misstänkte inkastad i fängelse och slagen i kedjor. I Nordanland fick däremot ingen fri man röras förr än efter fällande dom. Den för brott misstänkte blev hos romarne underkastad tortyr. "Järnbörd" och andra slika bevismedel, som somliga författare oriktigt uppgivit tillhöra ursprunglig nordisk rätt, har till Nordanlanden kommit såsom lån från romersk "rätt". Enligt nordisk rätt kunde den anklagade värja sig med tolv friborna "edgärdsmän", på latin kallade conjuratores (meddomare, nämndemän), som togo på sitt edliga ansvar, att den anklagade var oskyldig.

Under det kriminalprocessen i romersk rätt vilar å avskräcknings- och vedergällningsteorien, var hos nordborna straffrätten nästan av civilrättslig natur. Det tillkom närmast ättefäderna att upprätthålla ordningen och när en brottmålssak gick till tings, blev det icke tal om avskräckning och vedergällning — det var under rikets värdighet — utan om skadestånd ,böter. Skadestånd är den nordiska kriminalprincipen. Sonen hade rätt att hämnas sin faders död, men kunde i stället ingå förlikning, och förlikningssummans storlek bestämdes av tingsrätten. På tinget stiftade folket ej blott lag utan skipade själv rättvisa. Duell, envig, företagen i lagliga former efter högtidlig utmaning och i sekundanters närvaro, var tillåten.

Då de svenska landskapslagarna nedskrevos, hade däri redan insmugit sig åtskilligt av romersk rätt via kanonisk rätt.

De äldsta. kodifierade nordiska lagarna äro de frankiska. Clodvig. som dog år 511, hade med sina franker först erövrat nuvarande Belgien. Det är högst troligt, att våra dagars flamländare äro deras ätteläggar och att vi i flamländska typen kunna studera, hur frankerna sågo ut. I österlandet kallas alla europeer franker, således efter ett nordrasigt folk. Clodvig intog därefter hela norra Frankrike (det södra innehades av burgunderna), och gav därmed detta land sitt nuvarande namn i stället för det gamla Gallien. Fransmännen äro en blandning av alpin och medelhavsras samt nordisk ras. Belgien och nordvästra Frankrike gav Clodvig den *"Saliska lagen"* (lex salica), ursprungligen benämnd lex ysalica efter Rhens biflod Ysel. Lagen utfärdades omedelbart efter erövringen, och den är den mest oblandade nordiska rätt, som finnes i behåll. Romerska rätten hade icke hunnit att göra sitt inflytande gällande. utan Saliska lagen är en samling av rättsstadganden, som varit frankernas tidigare egendom.

I allmänna historien läses om hur vid Capetingiska husets utslocknande man åberopade sig på Saliska lagens bestämmelser om tronföljden. Det är alldeles felaktigt, i hela lagen står ej ett jota om någon successionsordning,

(Forts. å sista sid.)

Svenska folkets tid ute?

I vårt förra nummer återgavs ett uttalande av framlidne överbefälhavaren för de ryska stridskrafterna under världskriget, storfursten Nikolaj Nikolajevitch, vari bl. a. yttrades de orden: "Svenskarna ha en gloriös historia, men jag tror, att den nya generationen blivit något urvattnad och överkultiverad."

Tyvärr saknades det ej grund för denna storfurstens reflektion. Detta folk, som kanske har den ärorikaste historia som något i världen att skåda tillbaka på, har under det härskande Judas inflytande överkultiverats därhän, att det ej vill vidkännas sitt eget föregående. Ja, våra politiker och statsmän av i dag rent av sätta en ära uti att demonstrera sitt förakt mot allt vad som varit, tävla om att få vara de främsta i arbetet för det nationella kulturarvets spolierande. Man ville hoppas att det skedde av oförstånd, men allt tyder på, att förödelsen sker av rent uppsåt, i skadegörande syfte. För envar borde det emellertid stå klart, att den som förnekar sin stam och sitt land och allt vad därmed sammanhörer är en ärelös stackare, vars omdöme man ej må fråga efter. Grunden till den svenska kulturutveckling, vi med allt skäl kunna känna oss stolta över, lades av hängångna, fosterländskt kännande generationer, som på skilda områden strävat för sitt lands och sitt folks ära och storhet. Ett folk, som förlorat känslan av samhörighet med sitt förflutna och sitt tillkommande, är dömt att förintas, utplånas ur de levandes krets. Med känslor av blygsel hava vi att bevittna, huru ättlingar av detta en gång så ärevördiga släkte under inflytande av ett invandrat förbrytarefolk förnedrat sig till att förneka sina traditioner samt på Den Gyllene Kalvens altare offra sin nationella helgedom. Skammen drabbar alla och envar, som stillatigande åskådat, huru ärelösa skälmar dristat lägga under sig makten i gamla Sverige för att efter plan och system utplundra folket samt i destruktionens tecken länka utvecklingen mot undergång i bolsjevism.

Den ryske storfursten ord att vi svenskar ha en gloriös historia bakom oss böra för oss stå som en erinran om våra plikter mot det förflutna. "Den nya generationen urvattnad och överkultiverad",tillade han. Tyvärr låg det sanning i den uttalade domen. Det på svenska folkets förstörelse i demoralisation inriktade Judafolket har haft en förunderlig framgång i sina strävanden. Mannen av det gammalsvenska kynnet blir allt sällsyntare. De ledande klasserna inom nationen, som voro närmast att känna ansvaret och visa mängden vägen. känna ej längre dylika plikter. Man vet på de hållen i allmänhet rätt väl, huru sakerna ligga till, men man är oförmögen sträcka sin patriotiska om-

(Forts. å sista sid.)

En ny värld i vardande.

Av General Erich Ludendorff.

(Auktoriserad översättning ur «Deutsche Wochenschau».)

General Erich Ludendorff.

En ny värld är i vardande genom folkens uppvaknande. Tack vare Tannenbergförbundets upplysningsarbete i Tyskland och i hela världen börja folken småningom att införa statsrättsliga begrepp för de överstatliga makterna, som höra hemma i det judiska världsherradömet samt i Rom. Från dessa håll framträda de överstatliga makterna och behärska folken med stöd av frimurarnas, jesuiternas och andra ockulta organisationers världslånekapital. Folken börja på att kunna skönja dessa överstatliga våldsmakter vid sidan av de statliga. De finna till sin förvåning det nära sambandet som äger rum mellan sin stats regering och parlamentsapparat, ekonomi samt kultur, å ena sidan. och dessa överstatliga makter, å andra sidan.

Ju mer folken komma underfund med sin artegenhet. desto skarpare förmå de att observera och bedöma sina regeringars särskilda handlingar, liksom pressens roll, och de se att därifrån intet utgår som icke är täckeligt för de överstatliga makterna.

I och med denna växande kunskap växer ock klyftan mellan å ena sidan regeringen et consortes och å andra sidan folket, även om det ännu med dansande fötter hänger fast vid de överstatliga makternas representanter.

Från folkets inre liv skall snart ej finnas någon brygga till "staten" av i dag. "Staten", ledd av de överstatliga makterna, skall allt mera förlora greppet över det artegna folket.

Med djup avsmak skall det artegna folket vända sig bort från en sådan stat och alla dem, som representera dessa "statsmyndigheter", samt upprätta en skiljemur mellan sig och denna "stats" ledare och tjänare. Dessa senare göra sig nämligen till förintare av det artegna folket och kunna av detta ej betraktas annorlunda än de överstatliga makternas ombud och därigenom folkets fiender, även om de regerande äro omedvetna om verkliga innebörden av sina handlingar.

Starkt, stolt och upprätt står det förslavade folket högt över sina motståndare i regeringen.

Vad är det för en "stat", som låter sina högsta myndigheter döma till förmån för det överstatliga våldet?

Gentemot en sådan "stat" och dess hantlangare tillgriper det artegna folket självhjälp; statsekonomien blir dålig för en dylik stat, och folket utvandrar. Detta sätt att tillgripa självhjälp är felaktigt. Icke genom att lämna hemorten, icke heller genom våldsdåd utan genom *ett ständigt upplysningsarbete* skall det bringas hjälp i nöden.

Folket skall skjuta den överstatliga makten åt sidan och självt bli kvar på hemmets mark.

Folket kan tillgripa en obstruktionspolitik, som kan göra det svårt för regeringen att fortskrida på den gamla banan. Utan fullmakt från folket håller sig i längden ingen regering, varken de bloddrypande bolsjevikerna i Ryssland, Mussolinis ricinoljediktatur i Italien eller det kapitalistiskt, judiskt, jesuitiska, frimuraraktiga våldsherradömet i de andra staterna, sak samma i republiker och monarkier. Visserligen går utvecklingen långsamt. Det måste folken taga med i räkningen, men denna tid förkortas allt efter som det artegna folket sammangjuter sig till en makt och ställer sig vid sidan av regeringen och dess organer och därmed i kamp mot de överstatliga makterna.

I sådan riktning utvecklas nu alltmera de artegna folken. Växlingen i tänkesätt är oändligt svår, och den försinkas genom den nationalekonomiska vetenskapen och andra föråldrade åskådningar. Man måste hava klar blick på målet, vartill man syftar. Allt bör förkastas, som sammanblandar den nuvarande staten och folket i vardande.

Vad har icke det artegna rumänska bondefolket genom sin sammanslutning och målmedvetenhet uppnått, då Maniu drog ut från det rumänska parlamentet, sammandrog sina bönder och lät judarne och frimurarna regera för sig vid sidan av bönderna. Efter många om och men bröts det hemliga regementet sönder och ett enigt folk ställde sig bakom Maniu. Måtte han finna vägen till frihet för rumänska folket och säkra dess artegenhet!

(Forts. å sid. 5.)

Ren kristendom är vårt samhällslivs berättigade krav!

III

För Nationen av J. L.

Slutet på vår förra betraktelse under ovanstående rubrik syftade på den i vår "kristna" kyrka gängse försoningsläran, nämligen att "Jesu blod renar oss från alla synder", samt att "utan blod ingen försoning". Denna förnuftsvidriga judiska dogm har med orätt, liksom så många andra dylika, fått en oförtjänt hemortsrätt inom den kristna förkunnelsen. Den är en förebild av den bloddrypande judiska offerkulten, som här fått utgöra föremålet för denna antikristliga frälsningslära.

Man vill med densamma göra troligt att människosläktet skulle kunna bliva frälst från synd och evig fördömelse genom Jesu död på korset. Skulle vi skänka vår tro åt ett sådant orimligt fantasifoster, då hade vi all anledning att innerligt tacka judarna för det mord de begingo på Jesu person och för vilket de ensamma övertogo ansvaret i det de ropade :"Hans blod komme över oss och över våra barn" Matt.27:25. Vilken grym ironi som ligger i denna judiska offerlära och dess konsekvenser, synes den kristna kyrkan ej vara medveten om.

Framför allt måste tagas i betraktande den oerhörda hädelse och förnedring man härigenom tillfogar det gudsbegrepp som Jesus uppenbarade för oss såsom en helig, rättfärdig och kärleksrik Fader. Ty det måste dock stå klart och tydligt för varje rättsinnig människa, att man neddrager det kristna gudsbegreppet långt under den normala människonaturens ståndpunkt genom att i den kristna förkunnelsen inblanda sådana mordiska ogärningar från judarnas bloddrypande offerkult. Därför måste denna barbariska försoningslära förkastas och uteslutas ur den kristna dogmatiken. Ty, vad skulle det väl kunna hjälpa oss syndiga människor, om Jesus också tusen gånger hade lidit korsdöden, medan vi själva ändock förblevo samma oförbätterliga varelser, otillgängliga för de kristna sanningarnas inflytande på vår utveckling? Och dessutom. kunna vi förutsätta, att en helig och rättfärdig Gud, såsom Jesus uppenbarade honom för oss, skulle bliva tillfredställd och försonad med det syndiga människosläktet genom ett mord? Och ett sådant mord av grymmaste slag! Härvid måste dessutom tagas i betraktande att föremålet för detta nordiska drama var den heligaste "Människoson" som någonsin gästat vår gjord.

Denna judiska försoningslära måste alltså på det bestämdaste tillbakavisas, ty den är antikristlig liksom hela judendomen, varifrån den är tagen. Försoningslärans hela hemlighet har Jesus klart och tydligt framlagt i sin underbart sköna liknelse om den förlorade sonen. Att komma till medvetande om sin förnedring i synd och orättfärdighet är det första steget till försoning med Gud. Det andra steget är att vända om och slå in på den väg som leder direkt till vårt rätta fadershem, till Guds fadershjärta, där all vår andliga hunger och fridlöshet skall stillas. Men någon annan väg till detta mål gives det säkerligen icke. Jesus har sagt oss att han är vår broder, och detta ha vi då rättighet att tro, ty han kallade sig själv "Människosonen". Detta släktskapsförhållande bekräftade han intill det sista, i sitt yttrande: "Jag far upp till min Fader och eder Fader och till min Gud och eder Gud". Joh.20:17. Men för att tillgodogöra oss denna vår höga kallelse, måste vi bli medvetna om densamma liksom även om målet, som vi kunna ernå genom att inställa vår vilja och vår strävan därefter. För detta ändamål äro vi förpliktade att enligt vårt förnuft och vårt samvete förvalta även de andliga gåvor vi fått, för att utveckla de egenskaper, som kunna göra oss användbara i en högre utveckling hos vår himmelske Fader, vilken Jesus framställde såsom kärlekens, rättfärdighetens och helighetens ursprung. Det torde vara klart för varje rättänkande människa att ett sådant Gudomsväsen ej kan tillfredställas med mordgärningar utan endast genom människoandens utveckling i de egenskaper som detta väsende själv representerar.

Men hur vill den kristna kyrkan förena "blodsförsoningen" med Jesu liknelse om den förlorade sonen? Ty dessa båda åskådningssätt kunna aldrig förenas! I sin liknelse åskådliggör Jesus en fullt antaglig och trovärdig bild, som till fullo överensstämmer med det normala sinnelaget hos en god jordisk fader. Detta för att hos oss människor tillfyllest åskådliggöra Guds förhållande till sina förvillade jordiska barn. Ty ingen jordisk fader med normala själsegenskaper skulle någonsin helt kunna stöta ifrån sig sitt eget barn, även om det blivit en brottsling. Ja,

(Forts. sista sid.)

Brattsystemet underkänt av sin egen upphovsman!

Uti 1929 års "Almanack för alla" återgives en längre uppsats om "Sprit, nykterhet och lagstiftning — en blick tillbaka och framåt", författad av den numera utanför riket arbetande f. d. barn- och spritdoktorn Ivan Bratt, och på almanackans yttersida är först ett tryckt påpekande om dess befintlighet i densamma. Frånsett det i och för sig beklagansvärda, att redaktionen av en dylik publikation icke håller sig för god för att på dylikt sätt göra propaganda för denne herre, som under så uppseendeväckande förhållanden nödgades frånträda sin verksamhet här i landet, denne herre, som stillatigande funnit sig i att den ena gången efter den andra offentligen ha betecknats såsom "storförskingrare av statsmedel", förtjäna vissa uttalanden i uppsatsen ett särskilt beaktande såsom betecknande för hans tankegång. De kunna ock tjäna det snälla svenska folket, som sällan med så allmänt jubel hälsat någon underrättelse som den om hans avfärdande från den folkfördärvande verksamhet, som han under hägn av vissa penningepotentater kunnat driva här i landet till varning för planerade ytterligare ingrepp i dess personliga fri- och rättigheter, då det tillsynes icke har att vänta sig någon förändring till det bättre i det av honom införda oefterrättlighetstillståndet under den av honom tillsatta efterträdarens regeringstid — den förra finansministern, som undanhöll riksdagen den av honom själv förordnade monopolkontrollutredningens betänkande, trots det avgavs i så god tid, att det skulle kunna underställas dess prövning.

I uppsatsen, som utmärker sig för sedvanlig frasrikedom till läsarens förvillande om själva saken, söker hr Bratt på det för honom egna sättet bevisa. att hans system ingalunda innebär ett för nationen nedsättande förmyndarskap. Se här hans förtjusande bevisföring! "Är det icke ganska naturligt, att man säljer nyttigheter fritt till vem som vill köpa och som har pengar? Är det icke ungefär lika naturligt, att man säljer starka gifter allenast på läkares recept? Men redan då vi komma till ämnen sådana som våra vanliga sprängämnen, som äro nyt

(Forts. å sid. 5.)

Den 15 Februari

Förtroendemännens svek.

Den som uppmärksamt följt den poltiska utvecklingen i vårt land under senare tid har ej kunnat undgå att frapperas av den bjärta kontrasten mellan orden och gärningarna. På intet håll sparades på utfästelserna, den ene överbjöd den andre. Saken ställde sig så enkel. Och massorna, de godtrogna massorna accepterade entusiastiskt och slöto sig helst till dem, som lovade störst och visade minst benägenhet för att kompromissa med fienden. Val efter val anammades orationerna och förnyades förtroendevota till folkets "självvalda". Det gick länge förträffligt utan att något gnissel förspordes. Infriandet av de stolta löftena lät emellertid vänta på sig. Guldet och de gröna skogarna, som skulle bli envars ljuva tillhörighet, hägrade alltjämt i det avlägsna fjärran. Men de flammande parollerna fortsatte: "Framåt i kampen!" ... "Eja, äro vi där!" Men till slut började den folkliga självreflektionen vakna. Den nyktra eftertanken visade på ett ständigt större motsatsförhållande mellan förkunnelsen och verkligheten. Men huru förklara allt detta?

En vägledning för sakens klarläggande gavs under den pressdebatt, som efter riksdagsvalen i höstas uppstod rörande den nya regeringens politik, av ingen mindre än själva ledaren för det svenska "socialdemokratiska" partiet, hr Per Albin Hansson. Hr Hansson förklarade nämligen med anledning av ett "förhastat" uttalande av nuvarande utrikesexcellensen Trygger att det sovjetryska handelsavtalet borde revideras ostentativt, att vallöften på intet vis äro förpliktande utan endast att betrakta som lojala kampmedel i den politiska örlogen. Ingen förnuftig människa tager, förkunnade han, vallöften såsom allvarligt menade, var och en vet. att de blott tjäna som medel i det stora röstfiskarfänget. "Den gode husfadern" råkade blott denna gången något oförsiktigt utlägga texten. Hans tanke om vårt folks intellektuella nivå är uppenbart ej stor. Men vi frukta, att han överskattat de svenska kroppsarbetarnas bristande goda omdöme, den folkliga egenskap hrr politiker av i dag leva högt på. Hr Hansson vill lyckliggöra Sveriges arbetare genom att göra dem liksom folket i dess helhet till "proletära" hjon under det "antikapitalistiska" Juda. Men den svenska arbetaren, vars politiska och sociala medvetande en gång väckts, skall säkert veta att välja rätta vägen, sedan han väl blivit seende, och med ära fullgöra den historiska mission, som väntar honom, till det egna landets och folkets välfärd, veta att bryta ned, förvandla till stoft de falska idévärldar i "borgerlighetens" och "socialismens" namn, varmed vårt folk av Juda förvillats, och befria det ur det iråkade slavoket under Mammon.

Icke endast inom politiken utan på alla samhällslivets områden hava vi i dag att konstatera denna skärande motsats mellan ordet och gärningen. För den godtrogne ter sig det hela tämligen oförklarligt, men "den invigde" förstår väl sammanhanget. Systemet självt bygger på att "de invigde" bevara hemligheten. De Vises sten, för sig själva och ej visa den för massan, som är dömd att leva i salig okunnighet. Det som hemlig regeringsmakt i det svenska samhället sig etablerade Juda, partiernas överlag hemliga ledare, har intills nu föredragit att utöva sitt välde i beslöjelsen. Svenskarna medgåvos visserligen egna representationer, institutioner och myndigheter av olika slag, men representanterna voro över hela linjen i enlighet med den officiellt godtagna, oskrivna lagen förpliktade att i sina gärningar lyda den hemliga regeringsmakten. Snart sagt vart vi vända oss finna vi folkets och de skilda gruppernas förtroendemän, som av respektive korporationer beklätts med befogenheter för sina representativa uppdrag, i handling gå icke sina uppdragsgivares av namnet utan Den Hemliga Regeringsmaktens ärenden Här hava vi i själva verket förklaringen till att den folkliga försvarskampen i vår tid, evad den rör sig om politik, ekonomi eller kultur, alltid bliver praktiskt sett resultatlös eller rent negativ. Systemet är så genialt organiserat och fungerar så precist, att de hemliga styresmännen i snart varje fall hava i sin makt att genom sitt mäktiga över allt landet spridda agentnät (bestående av "kontrollerande" politiska bossar, journalister i dagstidningarna etc.) dirigera nomineringen av förtroendemän på olika områden, om vilka man på förhand förskaffat sig garanti för välsinne, "tolerans" och underdånighet. Och lyckas det tilläventyrs en gång en icke "fullt klar" representant att emot de centrala ledningarnas vilja förvärva förtroendefullmakt, har man tack vare sin "suveräna" makt över tidningarna — "folkopinionen", partierna och organisationerna, alltid möjligheter förhindra att han gör sig gällande i icke önskvärd riktning. En lämplig "bearbetning" av vederbörande i pressen är i regel tillräcklig för att lära den uppstudsige goda "parlamentariska manér". Sveket har sålunda i vidaste utsträckning, vetenskapligt och efter plan och system satts i verket inom vår representativa värld. De som skulle företräda folkets och de olika gruppernas intressen hava i sin praktiska verksamhet underordnat sig Den Hemliga Regeringsmaktens vilja, som i regel går i rakt motsatt riktning mot de verkliga uppdragsgivarnas. På detta sätt ha å olika områden de möjligheter till inflytande i svensk-folklig anda, vartill förefintliga korporationer erbjudit tillfälle, neutraliserats. Men naturligtvis tala och handla alltid "representanterna" i sina nominella uppdragsgivares namn.

Bort hela detta omoraliska system med förtroendemän, som för egen personlig snöd vinning ej sky att spela den svekfulle förrädarens roll mot sina uppdragsgivare! En ny aera måste inledas, som åter bringar förtroendemannauppdraget i helgd och kommer de betrodda att känna ansvaret och förpliktelsen gentemot dem, som skänkt dem förtroendet i stället för att personligt slå mynt därav. Som det nu är, är förräderiet en allmän företeelse inom vår offentliga representativa värld. Följderna härav visa sig i den allmänna utveckling i förfallets tecken vi i dag bevittna. Över hela linjen är man bunden av "hänsyn", känner sig nödsakad tiga eller intaga en passiv ståndpunkt i alla våra vitala frågor. I denna de svenska gojimrepresentanternas äreförgätna underkastelse under sin hemliga spira har det regerande Israel sin stora triumf och styrka. En ändring i förhållandena är emellertid oundgängligen nödvändig, därest icke det svenska samhället i en snar framtid skall bringas till undergång. Men en sådan ändring är ej tänkbar med mindre än de ansvarskännande medborgarna runtom i landet vakna till insikt om läget och därefter handla.

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt föröda vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

Uppgörelsen mellan Vatikanen och Mussolini.

Den mellan Vatikanen och Mussolini i hans egenskap av konungariket Italiens förste minister i dagarna träffade överenskommelse, varigenom den romersk-katolska kyrkan tillerkänts suveränitet över ett visst italienskt område och den gamla striden mellan kyrkan och staten i Italien slutligt ordnats, är utan allt tvivel en av de betydelsefullaste händelser, som på länge timat på den världspolitiska arenan. Påvestolen har genom densamma erhållit ett territorium, som omfattar de påvliga palatsen i Rom, Vatikanen, Villa Doria Pamphile, Villa Gabrielli, en del av parken Janikulo och järnvägsstationen S:t Peter samt erhåller såsom gottgörelse för de 1870 lividerade påvliga godsen en summa av 1 miljard lire. Den militära tjänsten för de italienare, som bo på påvens område, regleras i en särskild överenskommelse. Den vid Vatikanen ackrediterade diplomatiska kåren överflyttas till påvligt område, de diplomatiska sändebud som förbli i Rom förlora sin exterritorialitet och betraktas som diplomater, vilka tillfälligtvis uppehålla sig i Rom.

Omdömena i den politiska pressen om den slutna freden variera. Mellan raderna står dock allmänt att utläsa en viss besvikelse över att Mussolini sålunda erkänt den påvekyrkliga makten. "Journal de Genève" understryker, att det skett "på bekostnad av de nationella frihetsidéer, som utgjorde själva drivkraften i det italienska frihetsverket" samt förespår Italien många och långa bekymmer av överenskommelsen, som förmenas innebära "en återgång till det tillstånd, som rådde före enhetsverkets genomförande och varigenom ånyo bestyrkes, att den fascistiska revolutionen och utvecklingen beteckna en kräftgång i Italiens liv ... fascismen har uppträtt som reaktionens gode och trogne tjänare." Och de toner, som låta höra sig i det auktoritativa Genèveorganet, genljuda mer och mindre oförtäckt i de judekosmopolitiska tidningarna runt om i länderna. Icke heller Svenska Dagbladet kan avhålla sig från att yttra vanvördiga ord om "Kristi ståthållare" i Rom och hans pretentioner samt förespår det nya Italien en bekymmersfylld framtid med anledning av det timade.

Den ingångna överenskommelsen betyder i verkligheten, att den romersk-katolska kyrkan, vars maktställning i detta nu är större än någonsin tillförene sedan medeltiden, slutligt avgått med segern i den dragkamp, som alltsedan Garibaldis dagar pågått mellan Den Heliga Stolen och italienska staten, "konungariket Sardinien". Konungariket Italien har först nu erkänts av Vatikanen och katolikerna. Häri ligger Mussolinis stora vinst av fördraget. Mussolini, som hade Påvestolen att tacka för sin fascistiska seger, har länge strävat för det mål, han nu lyckats uppnå. Först förbjöd han frimureriet i Italien, sedermera lät han återskänka till kyrkan alla de kloster, som fråntagits densamma, har återupprättat krucifixen i skolor och domstolar, etc. Vatikanen har genom överenskommelsen fått praktiskt taget alla sina gamla önskemål och krav tillgodosedda. För Italien betyder det att Mussolini lyckats åstadkomma vad Napoleon på sin tid fåfängt eftersträvade, då han flyttade över det påvliga residenset till Frankrike för att där omge Påven med all världens vördnad och prakt samt sålunda göra Frankrike till den kristna världens centrum. Mussolini åter har genom överenskommelsen tryggat sin maktställning i Italien i det han definitivt vunnit den katolska befolkningens stöd, vartill kommer de hundraden miljoner katolikers sympatier, som äro spridda över jordklotet och om vilka han själv för icke länge sedan yttrade, att de i det katolska Rom sågo sin huvudstad. Det tämligen unika förhållandet är alltså för handen, att på samma gång den träffade överenskommelsen är en fullständig seger för Påvekyrkan den på samma gång är en seger för den italienske imperatorn.

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

Sockerstriden inför sitt avgörande.

Sockerfrågan blev, alldeles såsom det regerande Israels högofficiella språkrör Bonniers Dagens Nyheter för åtskiliga månader sedan utlovade, det stora parlamentariska rabaldernumret vid årets riksdag. Sveriges folk har i intresse- och sympatihänseende organiserats upp på sockerlinjer, partihjältarna ha gnolat sockermelodier och de otaliga instrumentskötarna i partiorganisationerna och -pressen i sin tur blåst på av full hals. De Suveräna ha ännu en gång fått tillfälle pröva graden av "de själlösas" själlöshet i detta land, vilka efter gammalt känt recept kommenderats upp till kamp. Båda de parlamentariska kämpalägren gingo emellertid med på att ge den svenska sockernäringen ett statligt stöd, åtminstone för tillfället, och den reela skillnaden mellan de förslag, som framförts från höger- och vänsterhåll, var i själva verket icke stor. Men så mycket nödvändigare var det då att sockra in desamma med partipolitiska strids- och känslomoment, som gjorde det möjligt att blåsa upp saken till 1929 års riksdags "stora parlamentariska paradnummer". Och erkännas skall, att vederbörande härvidlag lyckats rätt så väl, de ha skött sin sak med sedvanlig skicklighet. Vart man vänder sig diskutera och träta "de själlösa" i socker.

Hr Presskommissarien i *Dagens Nyheter* (!) borde ha all anledning vara nöjd med utvecklingen, om det också ej lyckats att få den kära "vänstern" att gå med på maximikravet "betodlingen bort!" Det är ju värdefullt nog att i dessa tider ha haft ett så förträffligt parlamentariskt distraktionsämne som sockret. I den nämnda tidningen visas emellertid en tämligen butter uppsyn. Vi få där åter till livs, att allmänheten håller på att tröttna på de oefterrättliga politikussarna, som äro ur stånd att inse, att "sockerbetsodlingens avveckling av de flesta betraktas såsom ofrånkomlig" ("de flesta" här lika med herrarna i Israel). D. N. skriver sålunda under rubriken "Inför sockerstridens final":

Avslagslinjen är god, subventionslinjen är dålig, tullinjen är sämst. Med de orden karaktäriserades nyligen från socialdemokratiskt håll de utvägar som stå riksdagen till buds när avgörandet i sockerfrågan nästa lördag skall träffas. Sockerutskottets majoritet har nu utformat sitt subventionsförslag och det är sakligt sett ohållbart, ej minst med tanke på de sunda näringspolitiska urinciper till vilka utskottet självt bekänner sig. Det räcker ej med en hänvisning till att subventionstanken i vart fall måste föredragas framför regeringens tullmanipulationer. Av två onda ting väljer man om möjligt ett tredje och bättre. Och detta tredje blir här den rena avslagslinjen. För dem som ej på lösa boliner vilja ge sig det ekonomiska kvacksalveriet i våld finnes endast denna utväg. Ur rent praktisk synpunkt framstår densamma som den enda resursen att inom rimlig tid frampressa en rationell och ekonomiskt försvarbar lösning av vår sockerfråga.

Endast genom ett deklarerande av understödets provisoriska karaktär har man kunnat få riksdagens majoritet att över huvud taget reflektera på någon extra handräckning åt vår redan förut så kraftigt gynnade sockerindustri. Men det mest fatala för hjälpaktionernas förespråkare är just att de knappast mäktat framdraga några omständigheter som verkligen tyda på att den svenska sockerproduktionens nuvarande svårigheter skulle vara av övergående natur. Jordbruksministern och hans sakkunniga misslyckades fullständigt på denna punkt. Högerreservanterna i sockerutskottet äro föga lyckligare. De få nöja sig med att "hålla för troligt" att den kritiska situationen "på ett eller annat sätt" kommer att avlösas av stabilare föhållanden. Man förstår rätt väl att utskottsmajoriteten inte ansett sig kunna skriva under dylika vaga och intetsägande fraser. Med sympatisk öppenhet säger den klart ifrån att den absolut ingenting vet angående den kommande utvecklingen på sockermarknaden... Utskottet reagerar självt mot en näringspolitik vilken med åtgärder som fördyra allmänt brukliga livsmedelsförnödenheter söker förhindra eller framskjuta "näringslivets naturliga anpassning efter världsmarknadsläget". Men ändå stannar det till sist för en subvention som direkt åsyftar att även stundande odlingssäsong bibehålla en betareal vilken under nuvarande förhållanden på den internationella sockermarkanden tydligen är fullständigt abnorm.

Naturligtvis har utskottet icke kunnat helt förbise att det härvid råkat en smula på kant med sina egna principuttalanden. Utskottet har sökt komma ifrån motsättningen mellan sin motivering och sin kläm genom att till sist helt och hållet skjuta arbetslöshetssynpunkten i förgrunden. Det extra anslaget till betodlarna gives nödhjälpens karaktär. Det bör beviljas, "då en nedsatt betodling skulle medföra förlust av betydelsefulla arbetstillfällen för stora arbetargrupper". Det ligger i öppen dag att om man här vill bedriva något slags extra statlig nödhjälpsverksamhet, måste denna i väsentliga stycken anpassas efter samma principer som statsmakterna sökt tillämpa vid sin "ordinarie" arbetslöshetspolitik. Å ena sidan får man sålunda absolut kräva att hjälpen gives under sådana former att den icke konserverar missförhållandena, utan i stället direkt främjar och stimulerar en övergång till en normalare situation... Alla de kloka orden i utskottets utlåtande kunna icke trolla bort det faktum att dess subventionsprogram direkt är ägnat att uppskjuta och försvåra vår betodlings successiva anpassning efter utvecklingen på världsmarknaden. Hade utskottet gått in för att i år söka bibehålla exempelvis 75 procent av fjolårets betareal, hade det åtminstone varit någon rim och reson i dess plan. Ett första steg hade varit taget mot en reducering eller avveckling av sockerbetodlingen vilken säkerligen de flesta betrakta såsom ofrånkomlig. När utskottet nu i stället går i bräschen för en subvention av all betproduktion utöver den till vilken odlarna i varje fall äro pliktiga enligt gällande kontrakt, då har det betänkligt blundat för de krav som måste ställas på en förutseende nödhjälpspolitik,

I detta sammanhag bör också erinras om de märkliga undersökningar rörande förhållandena på arbetsmarknaden under betodlarstrejken 1926 vilka professor Eli Heckscher för ett par dagar selan framlade i Dagens Nyheter. Vad han därvid hade att förtälja gav en allvarlig knäck åt hela talet om att betodlingen till snart sagt varje pris måste upprätthållas för att förebygga en katastrofal arbetslöshet. Naturligtvis skulle en nedskärning av betarealen med i ett slag kanske 50 procent medföra en del rubbningar och besvärligheter inom de berörda provinserna. Men vill man se denna fråga lugnt och nyktert måste man hålla fast vid att här näppeligen hotar någon sådan kris att riksdagen har anledning vräka ut dyrbara skattemiljoner för att på vår bästa åkerjord uppehålla en ur landets synpunkt förlustbringande betproduktion. De stortaliga betpatronerna i Blekinge och Skåne, vilka så tvärsäkert förkunnat sina krav, kunna också ha gott av att lära sig inse att statsmakterna inte längre äro hågade att falla till föga varje gång det knystas och knotas i betdistrikten. Det skulle varit lyckligt om yrkandet om avslag på såväl tullpropositionen som subventionsmotionerna kombinerats med det av utskottsmajoriteten framförda utredningsförslaget. I väntan på den blivande utredningen har riksdagen ingen som hälst anledning att ge sig på varken nya tullpolitiska manipulationer eller vittomfattande subventionsprojekt som äro direkt ägnade att försvåra sockerfråagns rationella lösning i en snar framtid.

Detta senaste uttalande i det Bonnierska liv- och husorganet andas icke precis några tilfredsställelsens eller hoppfullhetens känslor. Framförandet av "nationalekonomen" Hecksches auktoritet såsom stöd för kravet på den förhatliga sockerbetsodlingens nedläggande imponerar knappast längre på någon utanför den egna kretsen. Den bolsjevikiske judeprofessorn är vid det här laget alltför väl genomskådad. Vederbörandes sista hopp är

(Forts. å sid. 5.)

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten

Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong

Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Fråga Eder handlande efter ÖRNENS bröd!

I Revoltens tecken.

Ur en av våra många svenska "proletärorgan" låna vi ovanstående dekorativa bild till illustrerande av den kampglädje, varmed Israels "proletära" skaror gå till strids för "sin" seger d. v. s. det judiska världssjälvhärskardömets upprättande. I revoltens signade tecken lovar "det utvalda folket" sina trogna kämpaskaror frihet, broderskap, rättvisa ävensom — äganderätten till de kapitalistiska "utsugarnas" i alla länder skatter. Men ännu aldrig såg man det "antikapitalistiska" Juda efter väl utfört revolutionsvärv överlåta den erövrade härligheten på den för "idealen" kämpande massan. Ack nej!

Så snart "frigörelsen" var genomförd, gick man i författning om upprättandet av diktatoriska styrelsesätt, och den som ej visste att lyda fick finna sig i sitt öde att offras för revolutionens "heliga" sak. Så nog för det hela är finurligt ordnat. Men tänk om "proletärerna" i alla länder en dag skulle tröttna på den eviga tjänstgöringen som vägröjare åt "det utvalda folket"!

Jubileumshögtidligt i Soc.-Dem.

Ett "proletärt" jubileum av förnämligaste slag har under den gångna veckan firats i det ledande "socialistiska" huvudorganet. Ingen mindre än Revolutions-Israels egen "slavpiskare" och "ekonomikontrollant" i Socialdemokraten, ekonomichefen Knut Ljungberg, pressdiktatorn Karl Otto Bonniers synnerligen intime, har passerat 50-årsgränsen. Att händelsen skulle utgöra en anledning till de livligaste glädjekänslor och jubileumsstämning i det "proletära" högkvarteret i huvudstaden, säger sig självt. Hr Engberg var också vältaligare än på länge, när han skrev sin hyllningsdikt över "kamraten och vännen" — han som svarar för en finansiella sidan av Soc.-Dem.

Redan det att Ekonomichef Ljungberg är Karl Otto Bonniers synnerligen intime (ungefär som hr Järte i Sv. D.) säger oss att han är en man av betydelse, väl värd en "proletärisk" glorifiering på sin halvsekelsdag. Det är ju också en känd sak, att det är han som för spiran d. v. s. bestämmer vad som skall skrivas och inte skrivas i det "fria", "proletära" huvudorganet. Varför han vid något tillfälle av gamla Allehanda förlänades hederstiteln "slavpiskaren" i Soc.-Dem. "Affär är affär", heter det ju, och i all synnerhet tyckes detta gälla tidningarna, som äro beroende av "välvilliga" annonsörers nåd m. m. Och eftersom även Socialdemokraten måste skötas "fullt affärsmässigt", så att tidningen kan honorera sina många medarbetare anständigt och sköta propagandan till den svenska arbetareklassens "befrielse" som sig bör så... — Vi instämma i den allmänna hyllningen.

Mystiken kring Trotski-Bronstein.

Någon klarhet angående den celebrerade världsrevolutionären-massmördaren juden Trotskis öde har den gångna veckan ej medfört. Rykten i alla riktningar äro i omlopp. Ett vill veta, att han är på väg från Ryssland till Europa, där han skall ta ledningen av en samfäld europeisk-revolutionär framstöt, ett annat att juden är stadd på resa i Sydryssland för uppsökande av ett "mera passande" klimat, ett tredje att han befinner sig i tjekans "välviliga" vård i Moskva i avvaktan på "vidare order" av stallbrodern Stalin.

En Moskvakorrespondent meddelar, att det nu är konstaterat, att Trotski befinner sig i Moskva. Han skall en tid ha suttit häktad i Lubjankafängelset, där emellertid hans hälsotillstånd förvärrats till den grad, att han måst överföras till en villa i grannskapet av Moskva. I denna uppehåller han sig nu under sträng bevakning av tjekan. Så vitt kunnat utrönas har utvisningsordern icke upphävts, och underhandlingarna mellan Trotski och Stalin fortsätta. Den förre lär ha uppställt en ny fordran, nämligen att tillstånd utverkas för hans vistelse i Berlin samt att hans familj får följa med honom.

St.-T. säger sig ha fått bekräftat från Berlin, att Trotskis vistelse i Europa skall förenas med politisk verksamhet. Ordföranden i röda fackföreningsinternationalen Losovski har för detta ändamål sänts till utlandet och har för några dagar sedan i Strasbourg tillsammans med trenne andra ryska representanter, Melnitjanski, Figatner och Jusefovitj, jämte några tyska, franska och engelska fackföreningsledare hållit en hemlig konferens. Denna betecknade sig som "konferens av de revolutionära fackförenigarnas kommittéer för propaganda och aktion". Losovski skall härvid ha framhållit, att denna konferens hade till syfte att i samarbete med Trotski förbereda stora industriella konflikter i alla för Europas näringsliv viktiga länder. Strejker skola samtidigt organiseras i samma industrigrenar i alla länder på en gång. I första rummet komme bergindustrien och metallindustrien i betraktande.

Hyllad kosmopolit.

En av det regerande judedömets mest hängivna tjänare i detta land, advokaten John Tjerneld har i dagarna ingått i 60-årsåldern, vilket berättigar honom till att hastigt passera revue i vår Utkiks-spalt.

Advokaten Tjerneld, som under en lång följd av år varit juridisk rådgivare åt det ledande judebolsjevikiska organet i vårt land, Bonniers Dagens Nyheter, har framför allt vunnit ära och ryktbarhet som f. d. spritdiktatorn Ivan Bratts juridiska rådgivare i hans många "egenartade" transaktioner inom vårt Spritpanama. Han är alltså moraliskt ansvarig för desamma och brott mot grundlag och allmän lag, dr Bratt under sitt regemente gjort sig skyldig till. Hr T. fungerar alltjämt som sekreterare i Stockholmssystemet. Han var en av de berömda 10, som tillhandlade sig statens stamaktier i Vin- & Spritcentralen. Etc.

Att hr Tjerneld på sin 60-årsdag blev föremål för "extra tilldelning" — livliga ovationer, säger sig självt. Bonniers Nyheter prisade också i högstämda ordalag hans "eminenta juridiska sakkunskap".

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Enligt uttalanden av landsfiskalen i Borlänge existerar en organiserad transport av smuggelsprit från Gävlekusten med detaljförsäljning i Dalarna. Spritgrossörerna ha särskilda hållplatser, där avnämarna infinna sig vid bestämda tidpunkter. Bilen kommer, affären göres upp och grosshandlaren kör vidare till nästa kund. Vid ett tillfälle stoppade Gävlepolisen en bil med 600 liter spirituosa, av allt att döma avsedd att distribueras i Hedemoratrakten.

*

I en avgiven rapport över sin inspektion i Gudmundrå rörande nykterhetstillståndet därstädes framhåller byråinspektören W. Höjer i kontrollstyrelsen, att han under sin inspektion sammanträffat med flera medlemmar av nykterhetsnämndernas sammanslutning inom Härnösands kontrollområde, varvid meddelats, att nykterhetstillståndet inom kommunen icke kunde sägas vara gott. Särskilt i fråga om ungdomen är att konstatera, att missbruket av rusdrycker synes vara statt i starkt tilltagande. Bland den lösa befolkningen är nykterhetstillståndet understundom bedrövligt.

De lagligen åtkomna rusdryckerna synas f. n. spela mycket liten roll för tillkomsten av fylleri inom kommunen. I stället är det insmugglad sprit, vilken jämte skattefri sprit, alkoholhaltiga preparat och pilsnerdricka klass II, som spelar den största rollen. Enligt landsfiskalens mening förekommer kanske icke så ofta, att berusningen tillkommer enbart av pilsnerdricka utan grunden lägges nog ofta med andra varor, smuggelsprit, o. s. v., varefter det hela "släckes av" med betydande kvantiteter pilsnerdricka, vilket åstadkommer ett mycket otrevligt och lömskt rus. Bland de tekniska preparaten missbrukas isynnerhet eau de cologne och hårvatten.

Smugglingen har på sista tiden tagit en enorm omfattning i Ådalen. Från sammanslutningens sida har framkastats, att under ett år insmugglats mer än 100,000 liter starkvaror i Ådalen, främst Kramfors. De beslagtagna förråden bestå mera sällan av hembränt utan oftast av insmugglad vara.

Inom Järna socken florerar f. n. hembränningen rätt våldsamt, meddelar ortens nykterhetsnämnd i sin rapport till socialstyrelsen över verksamheten under fjolåret. Ungdomen har gripits av lusten att berusa sig med hembränt o. dyl., särskilt under helgdagsdygnen. För att få slut på eländet fordras att både kommunala och statliga myndigheter gemensamt ingripa.

Nämnden har under året vidtagit en hel del åtgärder för stävjande av surrogatsuperiet på orten. Bland annat har hemställts hos kontrollstyrelsen om särskilda föreskrifter för försäljning av preparat, som kunna användas i berusningssyfte. De surrogat, som varit särskilt gouterade äro en blandning av sprit och glycerin samt eau de Cologne, eau de Portugal och brännvinsjäsning. I många fall ha jäsningsfabrikanterna icke fullföljt sin avsikt att bränna brännvin genom att destillera jäsningen, utan ätit upp densamma såsom välling och på detta sätt berusat sig. Tvenne inom orten hemmahörande personer, som varit internerade på alkoholisthem, ha erhållit försökspermission. Den ene "föll snart för frestelsen" och nämnden har vid upprepade tillfällen "haft anledning att varna honom". Den andra försökspermittenten hemföll omedelbart efter frigivningen till superi, och har nu försvunnit från orten.

Europas finansiär.

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes amerikanska regeringens beslut att låta representera sig i den nya expertkommittés för skadeståndsfrågans slutliga reglering av bl. a. världens största bankir John Pierpont Morgan. Morgan gjorde sig framför allt känd under världskriget såsom den där finansierare ententens krigsleveranser. Hans finansiella maktställning i Europa är i detta nu i synnerhet framträdande. Bl. a. gäller han som "Frankrikes bankir".

Från Sovjetparadiset.

Meddelanden från Ryssland ge vid handen, att livsmedelssituationen håller på att utveckla sig i en sådan riktning, att t. o. m. Sovjetmyndigheterna erkänna, att en katastrof hotar.

Regeringen har i dagarna officiellt meddelat, att vårsådden hotar att fullständigt misslyckas. Sovjetpressen ägnar klagomålen den största uppmärksamhet. Pravda hade häromdagen en artikel, "Slå alarm!", vari framhölls, att de sovjetbyråkratiska metoderna föra därhän, att man ingenting har att vänta av vårsåddkampanjen. Tills vidare inskränker sig nämligen denna kampanj till kringsändande av cirkulär, som ingen tar del av. Det utlovade understödet åt bönderna, som figurerat i vidlyftiga program och planer, som ej förverkligats, utebliver.

Ukrajna t. ex. är i behov av vårutsäde, som borde ha fördelats före februari, men hittills har intet levererats. 5,000 traktorer, som på grund av brist på reservdelar ej kunna användas, ligga och skräpa i magasin och lider och komma fullständigt att förstöras. Statens spannmålssyndikat i Ukrajna har så usla affärer, att dess upphörande anses vara att vänta när som helst. Om man icke ingriper med stor energi kommer allt att gå överstyr, bebådar Pravda.

Revolutionshjältarna, judarna Sinovjev-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn o. a. utvalda representanter för det "folkfrälsande" folket tyckas på väg att åter förlora nåden inför Stalin, vilken väl på det livligaste senterar själsfränderna-israeliterna och med nöje samarbetar med dem, ehuru under fordran att själv personligen få spela första fiolen, d. v. s. egen hög person få representera "proletärdiktaturen" — något som ej passar "världsrevolutionens organisatör" juden Trotski-Bronstein. Löftet till Stalin att aldrig mer befatta sig med oppositionell propaganda kunde naturligtvis en Apfelbaum och en Sobelsohn ej hålla.

Sålunda meddelas nu, att Sinovjev av Centrosojus fått i uppdrag "att i Kaukasus studera möjligheterna för att utvidga den odlade arealen samt att få en bättre skörd". Trevligt uppdrag! Då Sinovjev emellertid saknar varje som helst kunskap i jordbruksfrågor och då dessutom med uppdraget följer order om husarrest för honom, anses det i själva verket ej innebära annat än en förvisning. Sinovjev åtföljes också av tvenne tjekaagenter, som ledsaga honom till destinationsorten.

En händelse som väckt stort uppseende är ett memorandum, som flera ledande bolsjeviker med Rykov i spetsen överlämnat till Stalin. I detta fordrades bestämt, att alla förföljelser mot Trotski och hans anhängare skulle inställas. Stalin svarade genom att lämna statspolitiska förvaltningen tillåtelse att häkta och landsförvisa Radek och Rakovski, därest Trotskis grupp arrangerar några nya demonstrationer.

*

Enligt vad meddelas från Moskva ha statens spannmålsrekvisitioner under januari givit mycket dåligt resultat såväl i Sibirien som Kasakstan och Ukraina. Endast 58 procent av de beräknade kvantiteterna ha influtit. Bönderna hålla så hårt på sina lager, att man i Moskva hyser allvarliga farhågor. Handelskommissarien Mikojan har avrest till Sibirien för att där undersöka vilka åtgärder som kunna vidtagas för att uppnå ett bättre resultat av rekvisitionerna.

*

Sovjetregeringen har sanktionerat ett beslut om 91 koncessioner till utlandet på kommunala verk till ett sammanlagt belopp av 413 millioner rubel. Utländskt privatkapital kommer bl. a. att tagas i anspråk för byggande av gasverk i 16 städer, spårvagnar, elektricitetsverk, en underjordisk bana i Moskva samt flera banor vid Svarta havet. Rysslands offentliga kommunalverk skola ävenså drivas med privat kapital. — Statskapitalism i sin prydno!

*

Folkkommissariernas råd har under trycket av den våldsamma opinionen mot regeringens "vodkapolitik" sett sig nödgad antaga en särskild lag till begränsning av försäljningen av starka drycker. Enligt denna kommer öppnandet av nya etablissement för försäljning av vodka och andra starkdrycker härefter att förbjudas i industricentra och i småstäder, som huvudsakligen bebos av arbetare. Vidare förbjudes dylik handel under högtider och lönebetalningsdagar. All sorts reklam för starkdrycker skall förbjudas. På teatrar och andra offentliga etablissement förbjudes spritdryckshandeln.

Det intelligenta judemarxistiska huvudorganet i vårt land, Soc.-Dem. noterar införandet av den nya lagen i Sovjetparadiset såsom en framgång för "Ivan Bratts lära". Vi missunna för vår del varken dr Bratt eller redaktör Engberg att leva i den illusionen.

Sovjetrysk "arbetarprotest" mot Trotskijs förvisning.

Som en protest mot förvisningen av Trotski och häktningarna av hans anhängare anordnades av arbetarna på den elektriska centralstationen i Moskva för några dagar sedan strejk, varigenom strömleveransen avbröts och hela den sovjetryska huvudstaden under åtskilliga timmar var försänkt i mörker. Händelsen, som vållade panik t. o. m. inom tjekan, skildras av en iakttagare på platsen sålunda:

Kl. 6 på onsdagseftermiddagen avbröts plötsligt strömleveransen från Moskvas centrala elektriska station. Omedelbart slocknade det elektriska ljuset i hela staden, spårvagnarna stannade och det uppstod kaos och panik bland befolkningen. Telefonerna ringde oupphörligen, men ingen förklaring kunde ges. Det spreds alla slags oroväckande rykten, bl. a. att Stalin häktats och om ett blodbad i Kreml. Jämväl tjekan greps av panik, och pansrade bilar med beväpnade tjekatrupper sändes till alla regeringsbyggnader. Teatrar och andra nöjeslokaler stängdes och utrymdes på tjekans befallning. Några restauranger försökte hjälpa sig fram i mörkret med stearinljus, men gästerna skyndade hem. När statspolitiska förvaltningens representanter anlände till elektricitetsverket, var detta tomt. Den politiska polisen rekvirerade då specialister från ingenjörstrupperna och studenter från högskolan. Först kl. 11 på kvällen lyckades man åter sätta stationen i funktion.

Statspolitiska förvaltningen har med anledning av det passerade företagit en mängd häktningar bland de strejkande arbetarna och efterspanar energiskt de medlemmar av oppositionen, som organiserat proteststrejken. Stationen bevakas nu av militär.

Israels revolutionärer i verksamhet i Columbia.

Den judiska världsrevolutionen är f. n. i intensiv verksamhet jorden runt. Varje dag medför nya meddelanden om nya mer eller mindre sensationella tilldragelser i den väldiga, över fem världsdelar pågående kampen för Israels världssjälvhärskardömes upprättande på denna jord i den "heliga" Davidsstjärnans (= Revolutionens) tecken — vilken världskamp ju visst icke upprätthålles med endast de penningemedel, som kunna tillhandahållas av de egendomslösa "proletärerna" eller det av "Guds utvalda" utplundrade Ryssland utan framför allt med resurser från De Judiska Världsbankirerna.

För dagen meddelas om en i Columbia avslöjad bolsjevikisk sammansvärjning, inriktad på statssamhällets våldsamma omstörtning. Åtskilliga i konspirationen inblandade personer ha häktats, samt bomber och propagandamaterial i mängd beslagtagits.

Ludendorffs kamp mot De Överstatliga Makterna.

Rörelsen breder ut sig till Danmark.

Tannenbergförbundet, avdeln. Nord, föranstaltade genom sin ledare, major a. D. von Waldow, Hannover, under veckan 6—12 januari i Nordschleswig (Danmark) föredrag om general Ludendorffs kamp mot De Överstatliga Makterna: judendom, frimureri och jesuitism.

Alla dessa föredrag åhördes med största intresse och uppmärksamhet framför allt av näringsidkare, arbetare, hantverkare och lantbefolkningen, som i svåraste nödläge kämpa för sin existens och vilka liksom i Tyskland — tack vare det av De Överstatliga Makterna och deras besoldade ledda, internationella lånekapitalet — gå fullständig undergång till mötes.

Major von Waldow visade överallt i anslutning till general Ludendorffs bok, "Kriegshetze und Völkermorden in den letzten 150 Jahren", på de hemliga makter, som i dag leda folkens öden, som genom inre partistrider upphetsa dem och låta dem sönderslita varandra, som störta dem i krig och revolutioner samt föra dem mot ett nytt krig.

Särskild framgång hade det sista föredraget, i Sonderburg, där den fullsatta salens åhörare utgjordes av representanter för alla yrken och stånd, sedan ett mindre möte med ortens lantbrukare ägt rum på eftermiddagen.

Hela den tyska såväl som danska pressen tog ställning till general Ludendorffs kamp. Det danska folket upplystes t. o. m. per radio om major von Waldows — general Ludendorffs vapendragare — verksamhet.

På de frågor, som de stora danska tidningarnas reporter gjorde major von Waldow, svarade denne: "att han icke kommit till Nordschleswig för att dryfta gränsfrågan, att Ludendorffrörelsen uteslutande var en tysk rörelse, men att vi dock önskade föra kunskapen om De Överstatliga Makternas förintelsekamp ut över landets gränser".

Vi önskade intet internationellt samarbete. Varje folk måste enligt egen art och kynne föra striden inom sin nations gränser. Sådan är innebörden av general Ludendorffs rörelse, vilken i Tyskland, trots ihjältigandet och motståndet från De Överstatliga Makternas lydiga press, allt mer och mer griper omkring sig och oavbrutet växer — en världspolitisk kamp av allra största mått. Rörelsen skall heller icke vila förrän den upplyst alla Nordschleswigs bönder och väckt dem till kamp för sitt eget och familjens liv.

Kampens verkan i Danmark visade sig däruti, att red. Brunoe från Köpenhamn, utgivare av "Dansk Nationalt Tidskrift", en dag, och godsägare Kylling-Trörup andra dagar, oberoende av major von Waldows föredrag talade på dessa samma möten och särskilt framhöllo judendomens fördärvliga inflytande på det danska folkets liv.

Den danska pressens vilseledande uppgifter att general Ludendorffs kamp skulle vara identisk med Hitlers Nationalsocialism och stå i samband med den holsteinska lantbefolkningens oroligheter, ja, t. o. m. ha utgått från denna, bemöttes överallt av major von Waldow.

Han hänvisade till general Ludendorffs uttalanden i tidningen "Deutsche Wochenschau" 30-12-1928, där generalen i artikeln "En bristande värld" uttalar sig på följande sätt: "En annan s. k. "aktion" försöker förleda den nödlidande lantbrukaren, som av — i De Överstatliga Makternas sold stående — statsmaktens ämbetsmän, skall fördrivas från hus och hem till våldsgärningar. Detta påminner om de hemliga ordnarnas verksamhet under reformationstiden och bondekrigen. Även då upphetsades den tyske bonden av de hemliga ordenssamfunden till våldsamheter som vid lugnare överläggning icke skulle ha förekommit. Därjämte framställer Jesuitpropagandan den romersk-katolska kyrkan som de protestantiska böndernas räddning."

Av vittomfattande betydelse blev tyska och danska tidningarnas ställningstagande till den av major von Waldow i Nordschleswig förda kampen, som med önskvärd tydlighet visat, hur även här De Överstatliga Makternas besoldade äro i "arbete" och i "broderskedjan i tjänst hos den allsmäktige världsbyggmästaren".

För Nordschleswigs, i hård kamp för sin existens stående befolkning har den "ro", som major von Waldow enligt den "underdåniga" pressen hotar störa, börjat bli olycksbådande. Man har börjat få upp ögonen, folket ser var dess verkliga fiender stå och även hur den i "broderkedjan" infogade "gränsfrågan" skall avleda uppmärksamheten från kampen mot De Överstatliga Makterna, d. v. s. från systemet och från orsakerna till all nöd. Nordschleswigarna börja bli medvetna om det arv de fått från fäderna, om stammens egenart; deras frihetsvilja vaknar. Deras naturliga, oförbrukade sinnesart avskyddar allt främmande.

Även de tyska Nordschleswigarna infoga sig i general Ludendorffs mäktigt växande stridsfront mot De Överstatliga Makterna: judendom, frimureri och jesuitism, för artbestånd och frihet.

Jz. L.

Att observera vid Edra inköp!

Gör Edra inköp hos ortens köpmän och hantverkare så långt det är Eder möjligt och välj främst den önskade varan bland de *svenska* tillverkningarna, om sådana stå att få och äro goda nog.

Köp icke genom kringresande agenter och efter prover, det leder allt som oftast till missbelåtenhet. Var försiktig speciellt med sådana "köpmän", som flytta sina försäljningslokaler in i Edert hem. Det kan dessutom ej vara med hygieniska krav förenligt att varorna uppackas på en del därför mindre lämpliga platser, såsom ofta sker.

Felaktigheter vid inköp eller beställning hos ortens bofasta näringsidkare bliva lätt och ledigt tillrättalagda — sällan eller aldrig efter köp genom kringfarande agenter.

De ordentliga skattebetalarna inse det fördelaktiga i att göra sina inköp hos ortens bofasta köpmän och hantverkare, vilka betala sina skatter till Eder egen kommun.

Vid alla Edra inköp tillämpa *alltid* den goda regeln: *"Köp endast kontant".*

RESANDE få bo billigt privat. Flemingggatan 20 B, 3 tr. v. ing. fr. Agneg. Obs. 12 min. fr. Centralen. Tel. K. 34244.

Nationen n:r 7 (176) 1929.

Caféet
RIDDAREGATAN 11
(hörnet av Sibyllegatan.)
Gott kaffe och väl tempererade maltdrycker. Tidsenliga lokaler.
OBS.! Ny regim.

Gör ett besök på
"Grytan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Kooperationen
hade aldrig behövt uppstå om
affärsmännen räknat med så låg
handelsvinst som
Herrekiperingen CIVIL
55 Birger Jarlsgatan 55
Stockholm.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40 III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 563
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 90.

Engelsk-internationell tidningstrust med vittfamnande planer.

En från London nyligen ingången underrättelse om bildandet av ett nytt jättebolag för inköp och drivandet av tidningsföretag i och utanför Storbritannien har tolkats därhän, att det anglosachsiska trustväsendet inom engelska pressen skulle umgås med planer på att utbreda sig till kontinenten, eventuellt även vårt land. Det nämnda jättebolaget startar med ett sammanlagt kapital av 3,150,000 pund d. v. s. 55,8 milj. kr.

I det prospekt med inbjudan till aktieteckning, som utsänts, framhålles, att utvecklingen av tidningsväsendet i utlandet varit ganska långsam i jämförelse med den expansion som de senaste åren ägt rum i England och Amerika, men att bestämda tecken nu visa att livlig uppmärksamhet nu på kontinenten börjat riktas på pressens betydelse. Stiftarna äro övertygade om att de med hjälp av den tekniska kunskap, som står till deras förfogande, skola kunna finna vinstgivande användning för bolagets medel, och försäkra att betydande och vinstgivande kapitalinvesteringar kunna företagas även inom andra länders tidningsindustrier.

Utvecklingen av det engelska tidningsväsendet i trustifierad riktning har varit kontinuerlig sedan i slutet på 90-talet, då Alfred Harmsworth, mera känd och berömd som lord Nortcliffe, gjorde sin stora upptäckt, att det fanns en enorm publik, som kunde läsa, men inte mera, och som hade ett behov av andlig näring i överensstämmelse med sin nivå, ett behov som icke tillfredsställts av tidningarna i äldre stil med deras krav på allmänintresse och allmänkunskap hos läsarna, men som ypperligt tillgodosågs i de av honom startade billighetstidningarna, fyllda med billighetsläsning och allt det "mänskliga" sensationellt färgade nyhetsmaterial som den anglosachsiska publiken mer än någon annan älskar. Lord Northcliffes olika koncerner födde något hundratal nya organ av de mest skiftande slag och uppslukade dussinvis äldre tidningar, som icke kunnat följa med i galoppen, för att till sist innesluta själva den ärevördiga Times, vilken dock lord Northcliffe själv hade ansvarskänsla nog att så att säga testamentera till nationen genom stadganden som garantera kontinuitet i ledningen och hindra att kontrollen över den går ur hand i hand. Lord Beaverbrook är en tidningskung som senare från Canada kommit in i England, och som kontrollerar först och främst Daily Express, vilken med en upplaga på över 1¾ miljon allt starkare konkurrerar med Northcliffes (numera Rothermeres) Daily Mail. Under tiden ha andra truster ätit upp det mesta av vad som ännu fanns av självständig publicistik: bröderna Berry kontrollera Daily Telegraph, Financial Times, Sunday Times, ett flertal landsortstidningar och ett antal populära söndagsorgan på lägre nivå, ett pappersbolag, Inversk Paper co. under W. Harrison har lagt under sig praktiskt taget hela den illustrerade veckopressen, och ett förra året bildat nytt bolag under lord Rothermeres egid har inlett en aktion i stor stil mot landsortens kvällstidningar.

I det nya företagets utsända stiftelseurkund och teckningsprospekt lämnas ingen som helst upplysning om det speciella företag i vilket det väldiga kapitalet skall insättas. Enligt en obekräftad uppgift skulle en av dess uppgifter vara att övertaga den Parisupplaga som Daily Mail utger. Mera bestämt förljudes, att man skulle ha tyska tidningsföretag och möjligen också franska i kikaren. Detta är, om det visar sig vara riktigt, en sensationell utveckling.

Som ordförande i bolaget står H. S. Horne, förut känd genom omfattande transaktioner på cement- och pappersmassemarknaden, vilken varit förbunden med de Northcliffeska organen, vice ordförande sir Robert Donald, redaktör av Daily Chronicle under den tid då Lloyd George kontrollerade denna tidning, och som direktörer en av Daily Mails gamla män Valentine Williams, samt Daily Express' handelsredaktör Cranfield Hicks.

För våra abonnenter i Stockholm att beakta!

På förekommen anledning meddelas härmed, att prenumeration å tidningen *NATIONEN* i Stockholm även kan verkställas direkt å posten. Förbudet mot postprenumeration å tryckalsters utgivningsort gäller endast dagliga tidningar, alltså icke veckotidningen *NATIONEN*.

Prenumerera på NATIONEN!

Litteratur.

ÄVENTYRLIGA ADLINGAR

En överflödig översättning.

Catherine Bearne har under rubriken "En drottning från Napoléons hov" velat skildra Desirée Clary's levnadshistoria, men i själva verket handlar boken mer om alla möjliga andra "Burattini di Buonaparte", en samling av giriga släktingar och lyckoriddare. Det till på köpet uselt översatta verket är egentligen en dåligt disponerad kompilation av anekdoter ur redan tryckta böcker av Arvillon, Bourienne, Hochschild, Masson, Turquan, Sarrans etc. Förläggare är juden Geber. —

Läsaren introduceras först i den ofrälse familjen Clary. En strumphandlare François Clary i Marseille usurperade och inregistrerade 1696 ett vapen, som tillhörde en helt annan, liknämnd släkt. Hans sonson François Clary, sidenkrämare i Marseille, hade i sitt andra gifte med ofrälse Rose Somis 9 barn. Av dessa begick en son självmord 1793 och en dotter var 1786—94 gift med en sappörkapten Blait "de Villeneuve de la Ciotat", vilken själv inför domstol förklarade sig vara oadlig, och som rymde från hustru och barn.

Då den 1781 födda Desirée var 14 år förlovades hon med en utfattig signor Giuseppe di Carlo Buonaparte, som dock snart därpå äktade hennes syster Julie. Desirée förlovades då med hans bror Napoleone di Carlo Buonaparte, en avskedad officer, men övergavs även av denne, varefter hon ingick sin tredje förlovning med Jean Bernadotte, en ofrälse småbrukarättling från Pau, om vilken Napoléon sagt att "han har moriskt blod i ådrorna".

Napoléons hustru Josephine Tascher hade tillbringat sina barnaår på Martinique, därifrån hon förts till Frankrike och, medan hon ännu var ett barn, gifts med ett dåligt subjekt vid namn Beauharnais. Med denne levde hon en tid ett stormigt liv, varpå de skiljdes, för att åter försonas strax innan Beauharnais fängslades och avrättades. Då Josephine lämnades utan allt stöd med 2 barn, kom hon samman med Barras, Tallien och andra utsvävande revolutionärer, vars sällskap hon ej kunde lämna alldeles utan skavank.

Förf. skildrar rätt opartiskt den corsicanska familjen Bonaparte och dess osympatiska strebertum. Ett visst intresse har för nordiska läsare Geronimo di Carlo Buonaparte's inför ärkebiskopen Carroll i Baltimore 1803 ingångna äktenskap med Elizabeth-Williamsdaughter Paterson. Hennes far, som härstammade från Tanat i grevskapet Donegal, var en av Marylands rikaste män. Geronimo övergav på det mest lumpna vis sin amerikanska gemål, och ur kyrklig ståndpunkt måste hans senare förbindelse med en würtembergisk prinsessa betraktas såsom illegalt tvegifte, samt de nu levande kejserliga prinsarna Bonaparte såsom bastarder. — En sonsondotter av det amerikanska äktenskapet Louise Bonaparte-Paterson giftes med en dansk greve Moltke i Glorup, som hon skänkt flera barn. — En gren av den engelska ätten Paterson finns även i Sverige, ingift bl. a. i släkten Hydbom.

Bland de fruntimmer Napoleon ej kunde tåla var den schweiziska fru Necker, änka efter den talanglöse svenske ambassadören Staël, ty hon hade varken skönhet eller behag utan var fastmer ful. Av hennes 4 svenska barn blev en son ordonnansofficer hos Bernadotte 1812 och följande år nedhuggen av en rysk officer, med vilken han kommit i gräl.

Slutligen återfinner man även den ofrälse f. d. munken Fouché "de Rouzerolles", som förf. stämplar såsom "ett anmärkningsvärt exempel på framgångsrik bovaktighet." Här relateras hans deltagande i Lyon's förstöring 1793, varom dekret utfärdats av de blodtörstiga odjur som styrde riket. Touche's brott och grymheter där uppmärksammades t. o. m. bland de skurkar, med vilka han förbundit sig. Från Lyon skrev Fouche bl. a. till Robespierre: "För att värdigt fira republikens fest, har jag befallt att 250 personer skall skjutas..." Sedermera gjordes han till polisminister av den adlige upprorsmakaren Barras och innehade även under signor Buonaparte denna syssla "för vilken hans absoluta samvetslöshet gjorde honom ovärderlig." Som kungamördare blev Fouché 1816 landsförvisad. Han torde ha tillhört det lägsta speciet av rovdjur i Menagerie Bonaparte?

L e N o r m a n d.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar

beställes fördelaktigast hos

EMIL MOSSBLADS

Damskrädderi & Pälsatelier

2 Sergelgatan 2 - Stockholm

Telefoner N. 19587, 13274.

Pianinon

förstklassiga fabrikat säljas billigt.

Regeringsgatan 66

Rep. o. stämn. utf. - 28 års praktik.

Tel. Duvbo 1 32.

DAVID PETTERSSON

Behovet av lagstadgad bokföring inom handeln.

Ett uttalande av d:r Karl Hildebrand.

Envar, som tänker börja grossiströrelse, är nog i allmänhet i det läge, att han kan överblicka handelsyrkets krav och ansvar bättre än den som öppnar en liten butik, och häri ligger givetvis större trygghet i det förra fallet. Undantag finnas även i fråga om smågrossister, men de torde utgöra försvinnande undantag. I det fallet synes därför yrkandet på speciell undersökning av bokföringskunskapen kunna bortfalla. Men frågan står kvar beträffande detaljister, och därvidlag tillåt jag mig ge uttryck åt en annan uppfattning än grossisterna, därvid sekunderande Köpmannaförbundets ordförande, skriver dr *Karl Hildebrand* i "Köpmannen."

En detaljist kan icke gärna basera sin handel på kontantköp av varor, utan behöver kredit. Han handlar sålunda med anförtrott gods och är ekonomiskt ansvarig för sina kreditgivare. Å andra sidan måste han hålla reda på de fall, där han själv givit betalningsanstånd. Jag kan omöjligen komma ifrån den uppfattningen, att det hör till god ordning att fordra ett minimum av bokföringskunskap såsom underlag för den kredit, som kan lämnas, och till skydd för kreditorerna! Man invänder, att personer kunna vara goda köpmän utan att vara bokförare o. att de mycket lätt kunna låta andra sköta om bokföringen. Detta är naturligtvis sant i fråga om större affärer, men småaffärerna skaffa sig minsann ej särskilda bokförare. Man kan för övrigt taga en jämförelse. Under den mänskliga kulturens tidigare skeden har det helt säkert funnits utomordentligt dugliga köpmän, som inte hade en aning om läsning och skrivning; när bokstavsskriften kom i bruk, hade nog många av dem svårt att lära sig den. Men inte kan man därav draga den slutsatsen, att det är oriktigt att av en köpman kräva kunskap i skrivning och läsning. Lika naturligt blir det nog en gång, att man av honom kräver kunskap i enkel bokföring.

Det framhålles vidare av motståndarna till bokföringskravet, att kommerskollegium bara gjort en gest med sina rader därom utan att mena något allvarligt därmed. Kollegiets representant, byrådir. Österberg har emellertid förklarat, att kollegiet ju närmast framlagt sina riktlinjer såsom underlag för en offentlig debatt utan att ännu formulera bestämda förslag, men att punkterna om bokföringen vore allvarligt menade såsom ett uppslag till noggrann prövning. Man får också det intrycket vid läsningen av vad kollegiet verkligen sagt. Bokföringen spelar i handelsyrket, heter det, en särdeles viktig roll för rörelsens bedrivande över huvud taget enligt ekonomiskt sunda principer. Det bör därför enligt kollegii mening "kunna tagas under övervägande, huruvida icke detaljhandelskårens ofta framförda krav på bokföringskunskap som villkor för rätten att öppna detaljhandel borde i lagstiftningen tillgodoses. En bestämmelse härom kan principiellt icke anses inkräkta på näringsfriheten utan bör snarare betraktas som en ordningsföreskrift, vilken betingas av bokföringslagens bestämmelser om skyldighet att föra handelsböcker". Om alltså ett legalt villkor, avseende bokföringskunskap, skall uppställas för rätten att idka detaljhandel torde ett dylikt villkor böra givas den innebörd, att den, som vill idka handel med allmänheten i bod eller från annat fast upplagsställe (butikshandel), skall styrka, att han äger nöjaktig bokföringskunskap. Såsom tillfyllestgörande bevis därom bör godtagas betyg om genomgången kurs i handelsbokföring vid av skolöverstyrelsen för ändamålet godkänd skola eller utbildningskurs. Därjämte torde vitsord böra tillerkännas intyg av auktoriserad revisor eller av två trovärdiga personer, vilka själva äga bevislig kunskap i bokföring. Genom en övergångsbestämmelse böra de, som redan äro etablerade som detaljister, kunna undantagas från villkoret.

Härmed har jag återgivit kollegii uttalanden om detaljhandeln i denna punkt. Man kan utan vidare draga den slutsatsen, att kollegium icke haft anledning gå så in i detaljer, om icke avsikten varit att giva tanken visst stöd; sedan kommer det väl an på näringsidkarnas eget intresse för saken, om bestämmelsen kommer att inflyta i ett slutligt förslag. För det andra synes man kunna säga, att kravet icke fått någon tyngande utformning, enär intyg likställas med betyg efter genomgången kurs.

Kollegium avvisar utan någon egentlig motivering bokföringskravets tillämpning på hantverket. Jag har svårt att se anledningen härtill, eftersom det enligt min mening viktigaste momentet är både beträffande hantverkaren och detaljisten, att de på grund av den kredit de gemenligen taga i anspråk, handskas med anförtrott gods och sålunda ha räkenskapsskyldighet gent emot kreditgivaren.

Gynna Nationens annonsörer!

Hjälp till med NATIONENS spridning!

De som gilla *Nationens* strävanden böra anse det som en plikt att medverka för dess vidare spridning bland allmänheten, vars sak tidningen helt är inställd på att tjäna.

Sök vinna Edra bekanta och grannar som prenumeranter under nya året, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett samt insänd densamma till tidningen *Nationen*, adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong.

(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1929. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn: ....

Adress: ....

Prenumerationspris:

10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Litteratur.

UNDERLIGA FOLK I EUROPAS MITT.

F. d. rikskartografen och översten M e l a n d e r har redan i flera böcker skildrat sina strövtåg och öden, fjärran och nära. Än har han på ensam stråt vandrat genom Europa, än har han levat vildmarksliv i Norrskenslandet. Värdefullast är kanske hans upplevelser som svensk arbetskarl; det vore nyttigt för de flesta av våra lunchätare att lämna titlarna hemma och skaffa sig en gnista sociologiskt vetande på samma sätt som Melander. Likaså är han en god modell för våra utrikesturister: "Stackars de som nödgas fara efter tabell- och timglas och resplaner till beställda rum och på förhand utsedda orter! Nej, tacka vill jag vagabondlivet..." säger han i sin nyutkomna skildring av en resa "Utan tidtabell".

Under denna sin sista utflykt har Melander velat stifta bekantskap med den nytillkomna Czeskolovenska republiken och framförallt med dess östligare trakter, dit just ingen reser.

Ett särskilt kapitel ägnar förf. åt rovriddarna, och påvisar att den böhmiska aristokratien ej var annat än simpla rövare. De ädla damerna tycks i det fallet ej varit bättre än herrarna, att döma efter exempelvis den sköna Elisabeth Bathory, som lät slakta ej mindre än 300 flickor för nöjet att få bada sin kropp i deras blod. Fast hon 1610 greps på bar gärning bekom hon intet annat straff än ett interneras på sitt slott Czachtice... Melander omtalar också en grym borgherre som lät levande inmura sin egen dotter emedan hon älskade en fattig man; vidare en girig paletin, som, för att få ärva sin moder, bragte henne om livet. Det är från dylik nobless f. d. redaktören Zweigbergk "von Horcha" i Dagens Nyheter med all makt vill härstamma! De gustibus...

Ett annat kapitel ägnar Melander åt Israels barn. Vad som i Praha's synagoga särskilt slog honom var judarnes synbara brist på andakt, och slentrianmässigheten i deras gudstjänst. När rabbinen läste, vandrade de flesta hit och dit, småpratade och föreföllo högst ointresserade. Det tycktes som all rättfärdighet vore uppfylld bara man vore tillstädes... Och fortfarande studeras Talmud med dess egendomliga filosofi och hundratals regler för livet. Talmud är vin, den heliga skrift är bara vatten, heter det, och än i dag gäller alltså Jesu ord om det avfälliga folket att det övergiver Guds bud för sina stadgars skull. Formen har i stor utsträckning undanträngt livet; rabblandet av långa och många böner är huvudsaken."

Om sålunda synagogan och dess gudstjänst ej synnerligen tilltalade Melander, fick han under sin resa ett så mycket starkare intryck av katolikernas fromhet: "Vi kalla och snustorra protestanter ler åt deras 'vidskepelse', men vi borde ha litet mer av den och mer tänka på att detta livet ej är allt, och att kunskap blott i 'den rena läran' ej hjälper en över i frid till den andra sidan."

Vad förf. har att anmärka på czeskoslovenska folket är dess språkfanatism Det är givetvis ren dumhet att vilja förse även grannländernas karta med czeska namn, men det torde väl vara en överdriven reaktion mot tyskarnas och magyarernas påfund av samma sort. En klok människa "översätter" eller förvränger aldrig ett geografiskt namn. I stort sett är Melander trots allt ganska nöjd med det nya Czeskoslovenska riket.

En annan svensk resenär. G. B o l i n d e r har också nyss utgivit en illustrerad bok med skildringar från färder till Tatranska herdestammar, som han ej utan skäl benämnt "Underliga folk i Europas mitt".

Från Praha reste Bolinder till den babyloniska förbistringens städer i Podkarpatska Rus, den ryska landsända som anslutit sig till Czeskoslovensko. Efter en natt i en nedlusad förstaklasskupé steg han på sönderbitna och svullna ben ur i Uzsgorod, landets huvudstad.

"En rad skrangliga droskor förspända med magra kampar möter den resande vid stationen. De sluskiga kuskarna är alla ghettojudar."

Likadant är det i Munkaczevo. Det är så gott som ett enda ghetto. "Judinnorna befolkar i stor utsträckning barerna och nöjeslokalerna." Därigenom kan de klä sig elegant och slipper arbeta.

"Judarnas motvilja för kroppsarbete är så stor, att om en häst stupar, judekusken sitter kvar på bocken, tills någon kristen kommer till och hjälper upp den."

Som en förklaringsgrund till att bolszeviki bland judarna har så många ivriga anhängare anför Bolinder följande: "De judiska konfessionssamhällena, Kahaly, är egentligen ett slags ortsrepubliker med sitt kahal, sitt allmäktiga råd i spetsen. Detta, som blandar sig i allehanda inre förhållanden, även de husliga, fordrar nog för sin del obetingad lydnad. Men av de kristnas förordningar anses de judiska samhällsmedlemmarna icke bundna, i varje fall icke i teorien. Ett sådant betraktelsesätt leder ju lätt till, att missnöjda element anser sig kunna handla utan hänsyn till det statssamhälle, i vilket de lever, medan den judiska kommunen sammanhålles av kahal."

Bolinder konstaterar, att "de allra smutsigaste och ruskigaste husen i Podkarpatska Rus var judiska, men så har man där också hopträngt sig på ett rysansvärt sätt."

Stockholm under nya främlingsväldet.

Apropos senaste professorsinstallationen å högskolan.

Professorn i Stockholms stads historia, fil. dr. Nils Ahnlund har installerats i sitt ämbete. Det var märkliga ting man fick veta vid installationsföreläsningen å huvudstadens högskola. Vår kära huvudstad hade egentligen varit en tysk stad med tysk borgmästare, hälften av ämbetsmännen och hälften av rådet voro tyskar etc. Man hade dock varit så nådig mot "arma" Sverige att låta härvarande tyskar få k a l l a s svenskar (!) "Die dummen schweden" — redan då. Gustaf II Adolf gjorde slut på saken — trodde han — genom, att dekretera att inga f r ä m l i n g a r mera finge bekläda ämbeten i städerna, så vart det som sagt under Guldkonungens i Norden visa styre genom sin storman rikskansleren greve Axel Oxenstierna, medan kungen själv var ute och krigade.

Men hur ha vi det nu? Vi råkade titta oss litet runt i föreläsningssalen och funno, såsom en av våra kollegor också påpekat, att kommun och lärdom hade mangrant infunnit sig, den förstnämnda representerad av herr Tengdahl m. fl. och den senare genom herrar Schück, Lamm och Bendixon. "Lärdomen" var i detta fall enbart judar. Märkligt nog syntes icke pressens diktator Bonnier till, men hans gebiet övervakades av en hans rasfrände dr Nils Geber, som svarade för bokförläggarnas intressen. Den nye professorn gladde oss med att tala om att allting blev så svenskt s å, såsmåningom, men han hade, utan nämnvärt ansträngande historiska forskningar lätt kunnat omtala för den fulltaliga publiken, att vi nu icke ha det stort bättre än förut. Ty det kan vara tvivel underkastat ifall det är bättre att staden styres av judar än av tyskar. Tvivelaktigt hade nog även varit ifall Gustaf Adolf tillåtit att de många ämbeten, som bekläddes av tyskar på sin tid, i stället besatts av ett för vår nation vida mer främmande folk, nämligen judar. Så är emellertid förhållandet numera. Men de kalla sig för s v e n s k a r, gunås, fastän de i själ och hjärta icke äro svenskar för två styver utan hava kosmopolitiska världsimperialistiska intressen, oftast i samband med den internationella judefinansen, judepressen och judebolsjevismen. Kontentan av föredraget var således den, att i stället för tyskar fingo vi judar. Månne någon ny Gustaf Adolf vid tillfälle kunde vara så vänlig och bringa rättelse härutinnan, så vore vi nog så tacksamma. Men det blir väl som på den s t o r e Gustaf Adolfs tid inte förr än åtminstone halva kristenheten vaknar upp ur sin dvala och tar i tu med kristenhetens befrielse, icke från katolicismen el. dyl. numera, nej, utan från det förnedrande slaveriet under Juda.

Chevalier de L...

Som bekant är alla därvarande judar invandrade från Galicia. Vid en avstickare över polska gränsen fann Bolinder, att även där judarna är framförallt krögare och procentare. Handeln är också i deras händer. Såväl adelsmän som bönder är oeroende av dem.

Intressantast är förf:s skildring av de rövarättlingar, som befolka Podkarpatska Rus. Deras seder är kanske ej synnerligen europeiska, men det kan man knappt begära, så försummat som folket hittills varit. Att det här borta i obygderna behövs ett långt och mödosamt arbete, innan man lyckats höja folket till verklig kultur, inser den czeskoslovenska regeringen till fullo. Det är enbart glädjande, att civilisationsarbetet nu befinner sig i bättre händer än före 1918.

Bolinder har visserligen kompletterat sina egna erfarenheter ur utländska forskares arbeten, men hans bok lider dock ej av någon vetenskaplig tyngd. Den kan utan förberedelse läsas och fattas av vem som helst. Den kåserande stilen är på sina ställen rent av rolig.

Vill man anmärka på något, skulle det vara B:s envisa ignorerande av den moderna rasbiologien. Talet om "slavisk ras" verkar otroligt i munnen på en landsman till den världsbekante rasbiologen Lundborg. Bolinder menar givetvis slavisk språkgrupp överallt där han talar om "slavisk ras", ty det sistnämnda begreppet existerar ju alls icke.

Bolinder avslutar boken med att relatera ett uttalande om svenskarna av presidenten Masaryk: "J a g h a r m e d s t o r t i n t r e s s e s t u d e r a t e r l i t t e r a t u r o c h d e n N o r d i s k a l i t t e r a t u r e n ö v e r h u v u d, t y d e t ä r i d e n n a j a g t r o t t m i g f i n n a d e n g e r m a n s k a a n d a n f r a m t r ä d a k l a r a s t o c h r e n a s t; n i ä r j u s å m y c k e t r a s r e n a r e ä n k o n t i n e n t e n s f o l k. J a g h a r l ä s t a l l t j a g k o m m i t ö v e r..." Detta uttalande av vår samtids främste realistiske sociolog är en lämplig motvikt mot våra inhemska socialisters lamentationer.

A. O. Europaeus.

Förnya prenumerationen!

S.F.S.F.

"Riksbaneret" sammanträder!

Riksbanéret av S. F. S. F. håller möte å bestämd lokal lördagen den 16 febr. kl. 7 em.

Huvudämne:

NATIONALEKONOMI

Nationell eller internationell?

III.

Inledare: Direktör *Adolf Anderson* å Ekebo. Dir. A:s föredrag är det tredje och sista i hans serie i ämnet.

Vidare förekommer det till sista sammanträdet utlovade men på grund av mellankommande förhinder uppskjutna föredraget: *Medel och mål i Upplysningskampen.*

Kända personer, som gilla S. F. S. F:s strävanden samt önska inträda i dess avdelning för Stockholm, *Riksbanéret*, kunna meddela sig med tidningen Nationens redaktion.

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

tydligen, att vänstermajoriteten i ren känslostämning, av ren förbittring och hat mot "de tvärsäkra, stortaliga betpatronerna i Blekinge och Skåne" skall slå ihjäl kravet på understöd. D. N:s varning mot "en konservering av missförhållandena" (— upprätthållandet av den "oekonomiska" betodlingen) tyder på att de vise herrarna i "kulturorganet" äro på väg att förlora självjämnvikten. Något bättre råd kunde i detta nu icke ges dem än att för någon tid söka ro samt snarast upphöra med att agera sakkunniga och goda rådgivare i frågor, rörande vilka de tydligen totalt sakna såväl förmåga som vilja att anlägga en saklig och förnuftig synpunkt. Det borde nu vara de Herrar Israeliters i detta land tur att "successivt anpassa sig efter utvecklingens krav"!

Planerna på «en stark regeringsmakt».

Inom den kosmopolitiska högerpressen är man f. n. i full färd med att diskutera den av Bonniers D. N. lancerade tanken på "en stark regering", som förstår att hålla alla ur högvördigaste synpunkt mindre passande tendenser på det offentliga gebitet tillbaka samt garanterar en "sund" och "rationalistisk" utveckling. Redaktören-riksdagsmannen Ivar Andersson, en av hr Karl Otto Bonniers trogna vapendragare inom högerpartiet, konstaterar emellertid i sin tidning *Östgöta-Correspondenten* (h), att genomsnittsriksdagsmannen av i dag har svårt för att förlika sig med tanken på en "stark" regering, en "ledande" ministär. Ack, tänk så synd! Den energiske stridskämpen för det judiska pressmonopolets statliga sanktionering vid 1927 års riksdag skriver:

Den gamla bondeståndsåsikten, som fanns även hos lantmannapartiet, att regeringen representerar en mot representationen fientlig makt, vars enda åstundan är att avpressa riksdagen så stora anslag som möjligt till den omättliga byråkratin, har väl försvunnit sedan ämbetsmannaregeringen förvandlats till en parlamentarisk ministär, framgången ur riksdagens egna led. Men denna förvandling har icke gjort riksdagen mera benägen för att avstå ett grand av sina författningsenliga eller självtagna befogenheter för att stärka den parlamentariska regeringens självständighet och handlingskraft. Genomsnittsriksdagsmannen älskar icke tanken på en stark regering; den fyller honom med obehagliga förnimmelser av vång och obehörig inblandning i riksdagens egna angelägenheter. Och även de som i princip instämma i önskemålen om en stark regeringsmakt, oberoende av parlamentariska kastvindar, ha när det g"ller realiteter svårt att släppa de gamla föreställningarna om riksdagens obegränsade rätt att efter gottfinnande korrigera k. m:ts äskanden och hävda riksdagens sakkunskap mot den, som står k. m:t till buds. I detaljgranskningen i statsutskottet av de olika förvaltningsgrenarna i samband med prövningen av deras medelbehov, i konstitutionsutskottets dechargeförfarande av över- och underordnade myndigheters förvaltning har riksdagen rika möjligheter att begränsa även en parlamentarisk regerings handlingsfrihet, och ingenting tyder på att riksdagen tänker skänka efter något av dessa möjligheter. Partiförhållandena i riksdagen ha i hög grad gynnat de mer eller mindre medvetna strävandena att vingklippa regeringen.

Det citerade yttrandet tyder knappast på någon mera förhoppningsfull stämning med avseende å skapandet av "en stark regering" i åstundad judevänlig anda på parlamentarisk grund. Den praktiskt lagde genomsnittsriksdagsmannen är alls icke besjälad av någon trängtan att få ge ifrån sig sina "befogenheter". Och någon annan maktinstans än riksdagen kunde ju ej gärna tänkas hågad att utrusta hrr Lindman, Wohlin & Järte med en fullmakt in blanco.

ÖRNENS Kaffebröd är erkänt gott!

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

Sockerutskottets förslag framlagt.

Sockerutskottet har omsider efter sju vándor och besvär framfört sitt "stora" betänkande, vilket på lördagen väntas på riksdagens bord.

Utskottets förslag går ut på att garantera betodlarna ett betpris av kr. 2:80 per 100 kg., 16-procentiga betor beträffande den del av skörden, som motsvarar den areal, vilken överstiger 50 procent av den tecknade betarealen. Av det tillläggspris, utgörande skillnaden mellan kr. 2:80 och det betpris, som betodlarna skulle erhålla enligt kontrakten med sockerbolagen, skola nio tiondelar bestridas av statsmedel och en tiondel av vederbörande sockerbolag. För denna statsutgift föreslås ett förslagsanslag på 3,500,000 kronor, och sockerbolagen ha förklaart sig villiga både att betala den tiondel, som skall erläggas av dem, och att medverka vid statsanslagets utbetalande till betodlarna. Utskottet föreslår vidare, att riksdagen skall hos k. m:t anhålla om verkställande skyndsammast av utredning rörande de sockerproduktionen allmänna läge och förutsättningarna för dess på betodling grundade fortsättning här i riket samt angående möjligheterna för den svenska sockerproduktionens rationalisering.

Reservation föreligger *dels av utskottets* sex högermän, hrr Nilsson i Kristianstad, Bengtsson i Kullen, Lithander, Petersson i Bjälbo, Gustafsson i Domö ch Månsson i Erlandsro, vilka yrkat bifall till k. m:ts förslag om tillfällig höjning av sockertullen, *dels* av bondeförbundarna, Tjällgren och Olsson i Glovvasta, vilka framfört samma yrkande ehuru med annan motivering, *dels* slutligen av hr Kristensen i Göteborg (s), som utan motivering yrkar avslag på såväl k. m:ts förslag om tullhöjning som förslagen om statssubvention för betodlingens uppehållande. Bakom utskottets förslag stå således de sju övriga socialdemokraterna i utskottet samt dess fyra frisinnade ledamöter.

»Världsrationaliseringen» av socker.

Fem av de största sockerbolagen på Kuba, samtliga finansierade av amerikanskt judekapital, ha sammanslutit sig i en "pool", som därmed behärskar en produktion på 3,500,000 ton socker. Även i Brasilien har en socker-"pool" bildats, behärskande 1,3 milj. säckar, den största i sitt slag som funnits i landet.

Tänk vad sockret en gång skall bli billigt och välsmakande, när våra svenska judar med Bonnier—Heckscher i spetsen "till konsumenternas bästa" lyckats alldeles tillintetgöra den "oekonomiska" svenska sockerbetsodlingen och Den Gyllene Internationalens "heliga" samfund här fått sin "världsrationalisering" i "pooler" fullt klar! Vägen till billiga varupriser och höga kvaliteter gå i vår judaicerade tid som vi veta genom monopol antingen man nu öppet presenterar dem som sådana eller föredrar att beslöja dem med mera sympatiska uttryckssätt såsom "rationalisering", "kooperation" etc. — allt i frihetens namn och intresse.

Carl Peter
Påhlsson's Choklader
Högfina kvaliteter

PROVA VAR

MOCCABLANDNING

till 4:20 per kg.

Denna kaffeblandning är sammansatt uteslutande av kraftiga och aromrika kaffesorter, som gör att den blir ekonomisk i användnngen.

Fyrtioårig erfarenhet i branschen
SÖDERTÄLJE KAFFEHANDEL
Södertälje. Tel. 358.

Ludendorffs «guldmakeri«.

Ett nytt prov å judepressens kampmetoder.

I de judiska dagstidningarna i vårt land ha under senaste veckorna vissa sensationella meddelanden varit synliga om "Ludendorffskt guldmakeri". Man har skaffat sig ett nytt kärt tillfälle att inför allmänheten gyckla ner sin strykpojke, den "tokige" generalen. Att man i det vällovliga syftet på intet håll — lika litet inom höger- som vänsterpresslägret — skyr att benyttja sig av klara lögner och vilseledande framställningar, är ju nogsamt känt. Rörande sista propagandanumret mot den av Juda så innerligt hatade generalen, den s. k. guldmakeriaffären, meddelas oss följande ur sakkunnig källa i München:

München i febr. 1929.

Sommaren 1925 förestälides Tausend för general Ludendorff av en herre, som länge samarbetat med Tausend och bevisligen understött honom, och som nu omtalade, att Tausend vid sönderdelandet av de kemiska grundämnena ginge helt nya vägar, och att han även vid mindre experiment lyckats framställa ringa mängder guld ur andra ämnen.

Detta meddelande fann general Ludendorff på grund av det tyska folkets nödläge, beaktansvärt nog för att under längre tid, av hittills i saken oinvigda bekanta, under enklaste förhållanden låta pröva Tausends uppgifter. Sedan dessa prövningar tycktes bekräfta Tausends ovannämnda uppgifter, överlämnade general Ludendorff hösten 1925 hela angelägenheten till en känd Münchenjurist för att ordnas

Då det emellertid visade sig, att varken ett regelrätt, affärsmässigt ordnande eller en vetenskaplig prövning av metoden kunde uppnås, avbröt general Ludendorff 1926 alla förbindelser med Tausend.

De upprörande historierna om bl. a. den unge studenten i Leipzig, som genom general Ludendorffs förvållande skulle ha förlorat sin förmögenhet, äro rena fantasier såväl som historierna om generalens vinst- och förlustkonto i affären Tausend.

K. S.

Internationell högskola för »politisk och social upplysning» i Genève.

Den i professor Robert Baranys namn framförda planen på upprättande av en internationell högskola i Genève, där undervisning skulle meddelas i politiska och sociala ämnen, utvecklar sig enligt vad förspörjes under lyckosamma auspicier. Professorn har låtit meddela offentligheten, att han är synnerligen nöjd med sakernas utveckling samt hyser de bästa förhoppningar om planens snara förverkligande.

En internationell högskola i Genève för politisk och social upplysning! Man tar säkert ej fel, om man utgår ifrån att, en dylik ingår i själva den storslagna N. F.-planen. Förmodligen anses det även som en oförvansklig ära för prof. Barany att ha fått lancera idén offentligt. Genève utan en internationell högskola för politisk och social upplysning vore ju inte vad det av De Mäktige tillärnats vara. Att denna högskoleupplysning kommer att gå i det judisk-kosmopolitiska tecknet, säger sig själv.

De nationella i landet på sin vakt!

Enligt vad vi hava oss bekant äro flerstädes i landet politiska provokatörsagenter f. n. i livlig verksamhet bland de nationella idéernas anhängare. Det säger sig självt, att dessa agenter städse uppträda som fullödiga nationalister. Deras uppgift är *dels* att för motpartens räkning utspionera ställningar och förhållanden inom det nationella lägret, *dels* att genom oskickligt uppträdande kompromettera den nationella rörelsen samt *dels* att genom splittringsåtgärder söka hindra denna att komma ur stället. Provokatörsagenterna äro med inne t. o. m. där de minst anas.

Det gäller för de svensksinnade att vara på sin vakt mot den fara, som hotar den nationella idén från de politiska provokatörernas sida!

Prova ÖRNENS 2 öres småbröd!

Köp ÖRNENS bröd! Spara omkostnader!

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att för innevarande år i största möjliga utsträckning *postprenumerera.*

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivarekorsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt; vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

Räfst med »auktions»-geschäftet i Norge.

Köpmannaorganisationerna i Oslo ha med stöd av dagspressen satt i gång en kraftig razzia bland de florerande auktionsgeschäften i den norska huvudstaden. Gjorda undersökningar hade givit vid handen, att olaglig auktionsutförsäljning av nya varor på sistone ägt rum i en utsträckning, som efter vederbörlig anmälan givit myndigheterna anledning att gripa och ådöma resp. auktionsföretag böter i ej mindre än ett 10-tal fall inom loppet av de båda senaste veckorna.

Enligt en utfärdad ny förordning skall polisen hädanefter före varje annonserad auktion undersöka vad som skall säljas och skall därjämte vara tillstädes vid själva auktionen. För övrigt ämna myndigheterna vidtaga åtgärder för att nedbringa antalet norska auktionsföretag.

Spritcentralen köper aktier en gros.

Aktiebolaget Vin- och Spritcentralen har, såsom tidigare här antytts beslutat att förvärva aktierna i de till bolaget anslutna s. k. agenturbolagen i sådana fall, där aktier innehas av andra än bolaget eller dess dotterbolag. Vidare ämnar man till bolaget överföra agenturbolags innehav av aktier i aktiebolagen J. D. Grönstedt & C:o och Nya Grand Hotel. Slutligen har Spritcentralen beslutat att, om den ifrågasatta försäljningen av bolagets och dess dotterbolags innehav av aktier i aktiebolaget Uppsala stadshotell ej kommer till stånd under den närmaste tiden, till Spritcentralen överföra även dotterbolagens aktier i nämnda hotellbolag.

De aktietransaktioner, som härav bli en följd, ha nu av Spritcentralen underställts regeringen för godkännande. Bolaget anhåller sålunda i skrivelse till regeringen att få förvärva eller övertaga följande aktieposter: från aktiebolaget J. D. Grönstedt & C:o 20 aktier i Nya Grand Hotel, och Upsala stadshotell; från Gösta Lindberg & C:o 122 aktier i aktiebolaget Grönstedt & C:o, 10 aktier i Nya Grand Hotel och likaledes 10 i Upsala stadshotell; från grosshandlaren Gösta Lindberg 100 aktier i Gösta Lindberg & C:o aktiebolag; från Ivar Möller exportaktiebolag 10 aktier i Nya Grand Hotel; från aktiebolaget Gustaf Wigart 10 aktier i Nya Grand Hotel; samt från grosshandlaren G. Wigart 5 aktier i aktiebolaget Gustaf Wigart.

Norma ökar aktiekapitalet.

Kaféaktiebolaget Norma har beslutat öka sitt aktiekapital från 200,000 till 420,000 kr. genom att utge 300 stam- och 1,900 preferensaktier. Nyteckingen, vartill förutvarande aktieägare ha företrädesrätt pro rata parte, sker till 110 proc.

Beställ ÖRNENS tårtor. Tel. 117 11.

Släktforskning

1 in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

PRIVATSPISNINGEN

SCHEELEGATAN 8, 1 tr. - Tel. Kh. 44 25

Frukost: Smörgåsbord, varmrätt, gröt och kaffe samt öl eller mjölk.

Middag: Smör, bröd, soppa, varmrätt, kaffe, öl eller mjölk.

10 st. kuponger Kr. 11:70.

Inackord. Kr. 70:— pr mån.

God o. vällagad husmanskost

En ny värld i vardande.

(Forts. fr. sid. 1.)

Även i Ryssland är den lantliga världen i jäsning. I den väl underrättade "Osteuropäischen Korrespondenz" av 20 december läses följande:

"Agrarpolitiken gör såsom förut sovjetregeringen svårt huvudbry. Bondens kamp försiggår huvudsakligen genom passivt motstånd. Men även på annat sätt. Där och var gå spannmålsmagasin, mejerier, skolbibliotek, även rådhus upp i flammor, allt som symboliserar sovjets makt. I år (1928) har i runt tal 200 st. tjänstemän och byspioner mördats."

Kulaken, storbonden är för närvarande den största faran för sovjetherrskapet.

I "Nachrichten über Russland" för den 22 december skriver sovjetryska statens president Kalinin: "Kulakernas makt stiger. Den stiger, emedan kulakerna spela en produktiv roll i böndernas ekonomi ... Småbönderna säga: Sovjets lova oss mycket, men håller det ej; kulakerna hjälpte mig i våras, så att jag kom på benen."

Sinovjev yttrar: "Kulaken är i förhållande till de andra bönderna fåtalig, men dådkraftig och betydande. Mången gång behärska fem kulaker en hel by. Kulakens styrka är vår svaghet på landsbygden."

Kalinin och Sinovjev äro ense om att kulakernas makt måste brytas och det genom lantarbetare och småbönder. Sovjet behöver medverkan av en del av ryska folket för att med framgång kunna bekämpa den folkets vilja till självständigt liv, som åter uppstår i kulakas gestalt. Men frågan gäller huruvida det går att avskaffa dylik medverkan åt den ryska "stat", som sorterar under de överstatliga makterna.

I Tyskland samlar sig på sina ställen den artegne bonden likaledes, men ej såsom tidigare i partier eller yrkesorganisationer, som just utlämnat honom åt det överstatliga makternas godtycke. Bonden trotsar "staten" för att rädda vad räddas kan. Troget håller bonden vakt kring den från fädren ärvda torvan och vill icke övergiva densamma. Han står i liknande kampställning som den ryske bonden Den tyske bonden tror ej på organisationer, ty partierna, förbundena, konfessionerna hava splittrat bönderna.

Även om inom det tyska folket jordbruket är den viktigaste näringen, så är det dock ej så utslags givande som i Ryssland och Rumänien, även bortsett från sagda splittring. Bredvid bönderna träder medelklassen och företrädarne för de s. k. fria yrkena fram och hava f. n. det allra värst i ekonomiskt avseende. Bredvid bonden står arbetaren, som nu börjar litet smått vara på det klara med "staten". Utvecklingen går i den riktningen att bönder, arbetare, medelklass och de fria och konstnärliga yrkenas målsmän hålla på att förena sig mot den överstatliga "staten".

Till mig har ställts frågan: Skola de mäktiga nationalekonomerna, företrädarna för kapital och realvärden, ställa sig på folkets sida, eller "statens"? Till större delar skola de ställa sig på statens sida, ty "staten" är ju blott deras tjänare, tjänare åt världslånekapitalet; de tu äro ett! Men det finnes även ekonomiskt mäktiga, innehavare av kapital och realvärden, vilka dock icke utan vidare vilja sortera under de överstatliga makterna. Skall hos dem kraft kunna ernås, som kan verka på samma sätt som kulakerna?

Folkets vardande pågår i Tyskland och de överstatliga makterna och den av dem beroende "staten" begynner att skåda ett folk, som de ej hade räknat med. De överstatliga försöka sig därför till en början att åstadkomma splittring i motståndarleden.

Men med folkenhetens i vardande klara framträdande växa även de överstatligas ansträngningar att förhindra detta vardande och för alltid göra det omöjligt. Kampläget är spändare än tillförene, men kommer att bli allt stramare.

Medlemmar och vänner till Tannenbergsförbundet, varer medvetna om detta allvarliga kampläge gentemot de överstatliga makterna, fortsätten striden mot dem i ökat tempo och öppna ögonen på de tyskar, som ännu sova! Så stor den hittillsvarande framgången av vår kamp än har varit, är den dock liten i jämförelse med den, som vi måste uppnå — för folkets skull!

Först folket — därefter riket!

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18207

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman
för elektriska anläggningar och hissar

ÅNGBAGERI A.-B. ÖRNEN
Johannes Kyrkogata 10

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER
Telefon 392 61

Fråga efter ÖRNENS bröd!

Brattsystemet underkänt av sin . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

tiga, men, i orätt mans hand, farliga, tillämpa vi en individuell försäljningskontroll." Så tilläggger han: "För min del har jag icke kunnat få köpa dynamit att spränga sten med på mitt landtställe utan intyg från kommunalnämndens ordförande, och intyget har gällt blott en viss kvantitet, och när jag behövt mera, har jag måst skaffa ett nytt intyg." Kan en mera övertygande bevisföring förebringas? Därför att hr Bratt icke får köpa dynamit, får ej heller svenska folket fritt köpa sprit. Och därför att starka gifter ej få köpas utan läkares recept, får svenska folket köpa sprit och vin endast efter dr Bratts recept. Jämförelserna äro ju storartade. En sådan tänkare gör heder åt Sveriges land, som ensamt har äran att räkna en sådan bland sina söner. Men icke har det fallit något annat land, utom Sverige, in att jämnställa en flaska rött eller vitt bordsvin, som man nu får köpa endast med hr Bratts tillstånd, med en flaska sublimat eller ett kilo dynamit, som man får köpa endast efter tillstånd av läkare, resp. kommunalnämndsordförande. Farligt kan ju allt bli i orätta händer, t. ex. tändstickor i barnahand, vilket f. d. barndoktorn borde veta.

Men, säger han, den individuella kontrollen måste göra skäl för sitt namn, den får icke övergå till ett ransoneringssystem, då är den dömd att misslyckas i sitt uppsåt att skapa större nykterhet. Är det då icke hr Bratt själv, som infört ransoneringssystemet? Hans uppsåt var sålunda icke att skapa större nykterhet. Var då hans uppsåt endast att ekonomiskt rikta sig på ett beskedligt folks bekostnad? Även bestämmelsen om de fyra litrarna borde man nu vara mogen att taga bort, säger han, ty dess förmåga att tilldraga sig uppmärksamheten både inom och utom landet har varit alltför påfallande, den står dessutom i dålig överensstämmelse med den blygsamma uppgift i systemet, den avsett att fylla. Är då detta avståndstagande från tron på denna maximumkvantitet såsom allena saliggörande ett försök från hr Bratts sida att rädda sitt morallösa system inför utsikten av dess grundliga granskning av den nya stora spritkommissionen?

Nu borde, säger f. d. barn- och spritdoktorn, som inte mer syns men finns där ändå, tiden vara inne för tillämpandet av en verklig individuell kontroll. Och därmed säger han sig mena, att ingen skall kunna erhålla en s. k. motbok, med mindre vederbörande systembolag varit i tillfälle att genom kvalificerad och för uppgiften tränad personal komma i *personlig förbindelse* med honom, tala med honom öppet och förtroendefullt och så att säga avsluta ett kontrakt om de former under vilka han önskar göra sina inköp, om de antagliga kvantiterna, hans förhållanden och behov, hans användande av ombud m. m., m. m. Orden äro spritdoktorns, även de fyra m-en, som i all sin enkelhet dock tala tydligare språk än "Bratten" själv. Detta skall medföra, heter det vidare, att blott ett fåtal komma att begära så mycket som 4 liter i månaden, medan de, som kunde visa sig av olika skäl behöva vida större kvantiteter, skulle få sig

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår ..—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 15 Februari 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

ÖRNEN tillverkar 60 olika brödsorter!

dessa utan vidare beviljade en gång för alla, varigenom för framtiden allt irriterande bråk med extra tilldelningar o. s. v. skall kunna undvikas. Se där ett nytt exempel på den beryktade spritdoktorns berömda skicklighet i att trolla med ord! Redan nu möter ju ingen som helst svårighet för personer i framskjuten eller eljest gynnad ställning att utfå praktiskt taget obegränsade kvantiteter. Pratet om, att den nuvarande spritilldelningen drabbar alla samhällslager lika, är blott bluff, vilket varje systemtjänsteman torde kunna intyga. Har hr Bratt måhända velat kasta en trevare, som han väl övertänkt? Maximumkvantitetens upphävande skulle bliva ett nödankare, varmed det skulle lyckas förankra systemet trots alla opinionsyttringar. Det retsamma uttrycket ransonering skulle försvinna, och i varje särskilt fall skulle saken ordnas personligt och förtroendefullt. Har då systemet och dess "kvalificerade och tränade" personal visat sig vara värdiga folkets eller individens förtroende? Jag dristar tro, att de, som i god tro besvara den frågan jakande, snart äro räknade. Och hellre än att införa en 25-årsgräns borde man nu borttaga 21-årsgränsen, säger hr Bratt, ty intet bolag i detta land skulle ändå falla på den idén att giva unga män under 21 år motbok. Allt skulle sålunda komma att gå lika flott, som det går på kullager.

Doktorn övergår sedan till att prata en hel del nonsens om "friheten på havet", om införande av skyldighet för örlogsfartyg att visitera fartyg, som "visade uppenbarligen misstänkt manövrering" och om tilltagandet av spritsmugglingen — en av de förbannelser, som kommit att gå ut över vårt folk tack vare hans vidriga och mot allt sunt förnuft stridande system och som skulle av sig självt upphöra, om systemet avlivades och naturliga förhållanden åter infördes, på sätt det alltjämt är ordnat i andra länder, där förnuftet fått sitta kvar i högsätet, men ej förr. Ja, åt dylikt nonsens och mera sådant har årets "Almanack för alla" upplåtit sitt för bättre ändamål avsedda utrymme.

Hade icke dr Bratt för ej så länge sedan högtidligen lovat att för framtiden avkoppla sitt tänkande från allt vad rusdrycker heter och uteslutande ägna sig åt Kullager? Så frågades nyligen i en tidning, som själv svarade sålunda: "On revient toujours à ses ci-devant amours. för att nu inte erinra om, att brottslingen gärna kommer tillbaka till skådeplatsen för sina brott".

Såsom anmärkningsvärt må till slut påpekas, att dr Bratt visligen underlåtit att i sin omfattande uppsats yttra sig om den statliga monopolutredningskommitténs uppseendeväckande avslöjanden rörande hans sätt att handhava det gods, som blivit honom anförtrott, vilka avslöjanden voro av den art, att han ansåg för sig själv bäst att i god tid avtåga till annat verksamhetsfält.

Folke Cronholm.

ÖRNENS Herrgårdslimpa!

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

ÖRNENS delikata tårtor!

Ren kristendom är vårt samhällslivs . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

är dess sinne hårt och kallt, så är faderskärleken än starkare och känsligare för den vilsegångne, men hur mycket mer om ånger och omvändelse inträtt hos barnen ifråga. Fadersfamnen och fadershemmet stå alltid öppna även för ett vilsegånget barn. Vill man då göra Guds sinnelag sämre än en människas? Till en närmare utredning i detta ämne skola vi senare återkomma. Men den uppfattningen att Jesu korsdöd skulle kunna försona oss med Gud, är en av de många förvillelser som den kristna kyrkan fått med sig som en black om foten från den blodbesudlade judendomen, vars antikristliga inflytande fortfarande står i vägen för den rena kristna förkunnelsen.

Det är utsprungligen den katolska kyrkan vi ha att tacka för denna irrläriga dualism även inom vår protestantiska kyrka. Motsatserna och motsägelserna, som sålunda uppstått inom vår protestantiska kyrka, vålla emellertid en oerhörd villervalla och skada i samhällslivets utveckling. Detta framgår tydligast genom det alltmer tilltagande sektväsendet. Man känner sig ingenstädes hemmastadd och tillfredsställd, och så går man från den ena sammanslutningen till den andra, utan att bli kvitt den judiska "svindraven", som rikligen tillsättes överallt i den andliga näring som erbjudes. Hur mången rådvill och tvivlande själ har ej kämpat en bitter, ofta hjälplös kamp med ett trossystem, som ej kan bringas i harmoni varken med Jesu uppenbarande lära eller med ett sunt förnuft och ett oförvillat samvete. Varthän man än vänder sig, till statskyrkan, eller de s. k. frireligiösas många olika samfund, dock huvudsakligast bland de senare, är det fråga om "offer", d. v. s. penningeinsamlingar, och vart detta system leder, ha vi i senare tid tyvärr alltför många sorgliga bevis. Vi se hur striden slutligen står om äganderätten till de oerhörda rikedomar som hopsamlats från en godtrogen allmänhet ,icke med avsikt att dessa "offer" skulle läggas i bankvalv, kassakistor eller storartade egendomar, utan att de uteslutande skulle komma behövande fattiga tillgodo. Men så realiserar man den judiska offerkulten inom den kristna förkunnelsen.

Dock, det är lönlöst att söka komma till rätt med ett sådant religionssystem som judendomen och dess "gudsbegrepp" Jahve-Sebaot, ty grundelementen i denna lära bestå uteslutande i egoism och materialism och ha därför intet att göra med kristendomen. Vår himmelske Fader däremot är ej bunden vid något annat föremål här på jorden än människohjärtat, där han skall tillbedjas "i anda och sanning"! I jämförelse med kristendomen ter sig judendomen såsom ett villt och dystert barbari med ett hatfyllt, egoistiskt och människofientligt sinnelag, som länkar brott vid brott och blodskulder vid blodskulder från släkte till släkte, synbarligen i en oändlig följd. Bevisen härför ligga i världshistorien, där vittnena äro många. Främst bland dem står Jesus i lära och liv. Han är sanningens förkunnare och förkämpe, och i sanningens tecken skola vi segra, och från denna synvinkel måste vi ställa vårt krav på: En *ren kristendom!*

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

DANSK NATIONALT
TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Heloar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2:75.

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terrasser.

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.
Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike
H. M. Konungens

Svenska folkets tid ute?

(Forts. fr. sid. 1.)

vårdnad längre än till det egna jagets välbefinnade. Tror man sig personligen betjänt av att hävda den fosterländska idén, nåväl då gör man det och med nöje ;men tror man sig på någon punkt komma att skada sina privata intressen, nej, då aktar man sig. Ja, så ser den urvattnade patriotismen ut, den på modet av i dag! I själva verket skiljer den sig endast till formen från den öppet exponerade fosterlandslösheten. Man offrar gladeligt i patriotismens namn för det egna jagets framgång och välbefinnande. Denna "patriotism", som under amiralen Lindmans regemente fått göra sig så bred inom de konservativa kretsarna i vårt land, är en av huvudorsakerna till det i vårt land i senare tid inträdda nationella förfallet. Med sköna talesätt söker man överskyla den skröpliga verkligheten. Men vad är detta annat än fegt förräderi? Patrioten av Lindman-Järteska typen saknar varje anledning brösta sig gentemot "fosterlandsfienderna" inom vänstern, ty när allt kommer omkring är det knappast mera än formen som skiljer honom från dessa.

När man åskådar den likgiltighet, varmed den "tolerante" och "kulturelle" nutidssvensken finner sig i allt, t. o. m. de grövsta utmaningar från invandrarfolkets sida, hur han i resignation underkastar sig en utveckling, som åsyftar hans eget, hans lands och hans folkstams tillintetgörelse i judebolsjevism, drives man till bekymrade reflektioner. Har släktets urartning verkligen gått så långt? Steg för steg ledas vi mot nationell katastrof, dåd- och själlöst finna vi oss däri, liksom vore det av ödet oss förutbestämt. Man diskuterar saken såsom ett, visserligen för all del, intressant samtalsämne vid middager, supéer, klubbsammanträden etc. — som sådant kan det ju duga! + liksom komme saken oss icke närmare vid. Och därvid stannar det i regel. Att sträcka sig så långt i sitt intresse, att man personligen gör något positivt för att föra den nationella tanken till seger, nej, se det kan aldrig komma ifråga. "Det får andra göra, som ha tillfälle och lust därtill!"

När vi väl kommit därhän, att de som vore närmast till att göra något för den nationella idén, anlägga ett sådant betraktelsesätt, borde det ju stå klart, huru långt vi i själva verket äro komna. Hade vi alla vetat att bevara den fosterländska pliktens bud levande inom oss i stället för att åter och åter dagtinga inför De Mäktiges krav, skulle vi i dag ej behövt oroas utan tryggt kunnat se framtiden an. Nu ställer sig emellertid perspektivet ganska ovisst. Så mycket är visst, att skola vi lyckas undgå det öde i bolsjevismen, fienden Juda tillärnar oss, är det nödvändigt att vi snarast vakna upp ur sömnen samt göra fullt klart för oss vad tiden är liden. Låtom oss då visa världen, att den dömt fel, när den dömde oss till ett folk, vars själ redan befann sig i utslocknandets stadium! Låtom oss visa fienden inom det egna landets gränser, att den svenska dådkraften liksom den sanna fosterlandskänslan, trots allt vad som gjorts för att utplåna dem, alltjämt leva i detta land! *Fram för den nationella renässansen!*

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Kriminalrättsliga principer . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

utan lagen är uteslutande en brottmålslag.

Utmärkande för den Saliska lagen är, hur noga brotten äro specificerade. Den romerska lagen rörde sig med allmänna begrepp såsom stöld och angav strafflatituder. Den Saliska lagen anger till exempel 79 olika fall av boskapsstöld, 20 st. rörande stympningar och 25 st rörande våld mot kvinna. Det hängde således kvar, att folket självt skipade lag i varje rättsfall och prejudikaten blevo lag. Domarens frihet att utmäta straffet var borttagen. Det är typiskt för nordisk straffrätt, att omständigheterna vid brottets utförande noga beaktas och straffet därefter bestämmes. Den romerska rättens generalisering betecknar ingalunda högre rättskultur, tvärtom.

Straffen i Saliska lagen voro uteslutande skadestånd, böter. Dödsstraff omnämnes, men kan sonas med böter. Den brutna rätts- och samhällsordningen hämnas icke på förbrytaren. Lagen ifråga gällde för frankerna, ej för de underkuvade gallerna, som dömdes enligt romersk rätt.

Den Saliska lagen upptog även okvädingsmål: att kalla någon för "räv" kostade 3 soldi; att däremot anklaga någon för feghet och benämna honom med ett annat djurnamn, "hare", kostade dubbelt upp.

Böterna, utdömda enligt Saliska lagen, kunde av rättsgreven, kallad "gravio", utsökas, men där intet fanns att taga, fick greven ej förgripa sig på person: böterna förvandlades ej, såsom enligt romersk rätt, vid oförmåga att betala dem, till fängelse eller spö.

Typiskt för den äldsta nordiska straffrätten, så ock Saliska lagen, är att det ej fanns någon åklagare, blott målsägande (ett betecknande ord!). Om t. ex. mordbrand begåtts och människor blivit innebrända, blev det ingen påföljd om ej släktingarna till de döda drogo saken inför tinget. Om mord begåtts, hade släkten rätt att utkräva hämnd eller mottaga skadestånd. Utdömda bötesbelopp kunde uttagas hos hela den ätt, brottslingen tillhörde.

Ripuariska lagen, som har sitt namn efter "ripa" (strand) gällde för frankerna vid Rhen mellan Maas och Ardennerskogen. Den är c:a en eller annan generation yngre än Saliska lagen. Inflytande av. kanonisk rätt förmärkes. Brottskategorierna äro generaliserade. Förutom kyrkan har konungen stort inflytande på lagbestämmelserna och har företrädesrättigheter. Den, som rånat från konungens eller kyrkans man, betale tredubbla böter, men när konungens eller kyrkans man begått brott, böte hälften mot en gemen franker. Trolöshet mot konungen kunde icke försonas med böter, utan medförde dödsstraff. Mord å släkting och blodskam likaså.

Burgundiska lagen (lex burgundiorum) är möjligen något äldre än den saliska. Burgunderna komma ursprungligen från Bornholm. Då lagen kom till, hade burgunderna i c:a 3/4 århundrade bott i Gallien, varigenom romersk rätt övat inflytande. Nordisk gästfrihet stadgades däremot i lagen: "Om resande i enskild angelägenhet kommer till en burgunders hus och denne visar honom till en romare (galler), skall han, om detta är bevisligt, betala skadestånd till den senare, dit han hänvisat resanden, tre solidi, samt böte samma summa till kronan".

Den burgundiska civillagen är nästan helt romersk rätt. Så ej helt strafflagen. Spö kunde endast utdelas till slavar. Mord kunde ej gäldas med böter; förlikning härutinnan i hemlighet straffades med böter. Dråp kunde i vissa fall sonas med böter. Kreatursstöld straffades med livets förlust. Om någon stal en jaktfalk, skulle sex marker kött uthackas ur tjuvens kropp, om han ej kunde erlägga sex solidis böter. Allmän åklagare fanns ej, men grevarna skulle gripa hästtjuvar. Straff stadgades för vrångvisa domare och den, som tagit mutor.

Böter följde, om man hjälpte en fånge fri.

Frankerna härskade vid denna tid även över allemannerna och bajrarna, men de regerades av självständiga härtigar och hade egna lagar. *Allemanniska lagen* och *Bayerska lagen*, reviderad år 742. De likna ripuariska lagen, men bestämmelserna äro mildare. Föräldramord medförde ej ens döden, utan det var ett brott mot Gud som tarvade bot enligt kanonisk rätt. Lagarne börja med en kyrkobalk. Asylrätt fanns i kyrkorna. Bestämt avstånd togs från det presterliga celibatet.

Longobardiska lagarna (643—754). Ehuru vistandes i Italien, rönte longobarderna ej det minsta inflytande från kanonisk rätt, påven och kyrkan nonchaleras totalt. Paulus diaconus omtalar, att rättstillståndet hos logobarderna var förträffligt: våldsamheter förekommo ej, ej heller stölder, inga röverier (så allmänna i det övriga Italien): rättskipningen hade intet att göra. Straffen voro böter, även för mord å hustru (200 solidi), men om en hustru mördade sin man, blev hon avrättad.

Visi-goternas lag (c:a år 700) står helt under romerskt inflytande, emedan vestgoterna 250 år bott i f. d. romerska provinser, och kanoniskt inflytande. Lagen är mycket teoreticerande; bevisar rättmätigheten av lagen själv. Lagen förbjöd judarna all religionsutövning; de fingo ej omskära sina barn eller iakttaga andra judiska sedvänjor vid bröllop etc. Begick en jude något brott, skulle han stenas eller brännas utan allt förbarmande, vilket straff konungen kunde förvandla till livstids slaveri. Judar stämplas såsom det lägsta av alla folk.

Brott mot rikets säkerhet straffades strängt.

Vestgota-lagen sammanblandar moral och juridik; prästerligt inflytande. Tortyr medgavs. Anonyma, skriftliga anmälningar upptogos av domstolarna — inkvisitionen fanns således redan år 700. Straffen voro den romerska lagens. Lagens nordiska påbrå återfinnes blott på enstaka punkter.

Det svenska ordet "straff" betydde i urgammal tid något annat än nu. Man "straffade" (stramade) tyglarne på sin häst. Straff var detsamma som räta eller rätta. Genom romerska rättens inflytande har ordet fått betydelsen näpst och vedergällning.

L.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysergt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 8 (177) Fredagen den 22 Februari 1929. Årg. 5

Kravet på en svensk nationalekonomisk politik.

Riktlinjerna för en dylik framlagda av dir. Adolf Anderson å Ekebo.

Vid *Riksbanerets* av ”Samfundets För Svensk Folkupplysning” möte i Stockholm den 16 februari höll direktören *Adolf Anderson* å Ekebo sitt tredje och sista föredrag i serien över ämnet *”Nationalekonomi, Nationell eller internationell?”* Vi återgiva härnedan dir. A:s utmärkta anförande, vari det betydelsefulla nationalekonomiska problemet på ett åskådligt och logiskt sätt lägges upp efter sina naturliga linjer, saken s. a. s. ställes på sitt rätta plan. Dir. A:s framställning är att betrakta som ett ord i sinom tid och kommer helt säkert icke att bliva utan betydelse vid gestaltandet av vår framtida nationalekonomiska politik, som ej kan undgå att taga hänsyn till de enkla och klara sanningar, som däri finnas uttalade.

I mitt föregående föredrag påvisade jag, att de ekonomiska lagarna för nationen löpa efter samma linjer som för den enskilda familjen. Ifråga om de krafter, som bilda grundvalen för en familjs ekonomiska välstånd, nämndes i första rummet sammanhållning, i andra rummet en förnuftig och förståndig arbetsfördelning, i tredje rummet att allt som har värde noga tillvaratages och i fjärde rummet att allt sådant arbete, som kan utföras av familjens egna medlemmar, också av dessa utföres, så att utgifterna för den främmande, lejda arbetskraften hålles nere vid det minsta möjliga.

Vikten av nationell sammanhållning

Om vi göra en undersökning huru den ekonomiska utvecklingen med hänsyn till här nämnda förhållanden under de senaste trettio åren gestaltat sig i Sverige, ha vi till en början att konstatera förekomsten av mycket svåra försyndelser mot principen om sammanhållning. Sålunda ha under dessa år i genomsnitt mera än två millioner arbetsdagar varje år gått till spillo i följd av lönekonflikter. Om vi utgå ifrån att varje arbetare pr dag räknat producerar värde för fem kronor, så innebär detta, att vi genom lönekonflikter varje år förlorat tio miljoner kronor, sålunda på trettio år trehundra miljoner kronor. Fördelat på sex miljoner människor blir det på var och en en förlust av femtio kronor. Vid första påseendet vill det kanske förefalla att vara av mindre betydelse, om varje individ inom landet på en så jämförelselång tidsperiod som trettio år förlorat femtio kronor, men om vi i stället tänker oss den möjligheten, att det å rikets sparbanker innestående beloppet vore ökat med femtio kronor för varje inom landet boende person, skulle detta med säkerhet haft en avsevärd betydelse för den ekonomiska livsföringen. Att lönekonflikterna under den gångna tiden i allmänhet varit ofrånkomliga,

Dir. Adolf Anderson.

torde nog numera erkännas, men icke förty måste med kraft understrykas önskvärdheten av att överenskommelser i lönefrågor för framtiden måtte åvägabringas med en mindre kostbar apparat. Vad kan anledningen vara till att så stora offer varit nödvändiga för detta ändamål? Om man läser de borgerliga tidningarna får man den uppfattningen att den förnämsta orsaken legat hos fackföreningarnas förtroendemän samt dessas intresse av att hålla en viss oro vid makt för att göra sig själva oumbärliga, under det att arbetartidningarna synas vilja hålla före att det närmast är arbetsgivarnas närighet och oresonlighet som är anledningen.

Båda dessa förhållanden kunna givetvis ha spelat en viss roll, men i grunden är det någonting annat, som varit själva huvudorsaken. Detta andra är penningevärdets fluktuationer. Under de första tjugo åren av den ovan omnämnda perioden föll penningevärdet oavbrutet och under de senaste tio åren har det i stort sett stigit. När det gäller att råda bot mot de dyrbara lönekonflikterna vill det därför synas som om man i första rummet borde tänka på att en fastare grund för avtalen än den nuvarande, nämligen kronans värde. Härvid kommer man osökt att tänka på den gamla institutionen, som kallas markegång och som i sin moderna utformning återfinnes i Socialstyrelsens index. I detta sammanhang bör påpekas, att när Riksdagen förra året avböjde att fastlåsa tjänstemännens löner vid kronans värde, var detta otvivelaktigt lyckligt. Enligt mitt förmenande borde man tvärt emot dåvarande regeringens förslag helt och hållet basera såväl statstjänarnas som andra löntagares avlöning på socialstyrelsens index.

Produktionen bör ordnas på grundval av en förnuftig arbetsfördelning.

Härigenom skulle lönekonflikternas antal betydligt minskas.

Bland de positiva krafterna i en familjs ekonomiska livsföring nämndes i andra rummet en förnuftig arbetsfördelning, så att största möjliga antal av familjens medlemmar kunna ägna sig åt producerande arbete. Däremot anmärkes vanligen att det redan nu är överproduktion och arbetslöshet, vilket ju givetvis skulle ytterligare förvärras om större procent av befolkningen ägnade sig åt produktionen. Denna framställning är dock falsk från början till slut. Om det verkligen existerade överproduktion inom landet d.v.s. om det inom landet funnes upplag av varor av alla slag till större mängder än som svarar mot den reguljära förbrukningen, varför skulle vi då varje år behöva köpa färdiga varor, från utlandet såväl mat som kläder, för sammanlagt mera än ettusen miljoner kroner. Arbetslöshet är nämligen något annat än arbetsbrist. Verklig arbetsbrist uppstår först då, när allting är så komplett i ordning, att intet mera står att önska och då alla samhällets medborgare ha allt som behövs för att tillfredsställa sina legitima önskningar. Ett sådant idealtillstånd kommer säkert aldrig att inträda. När arbetslöshet uppstår i ett land, som reguljärt importerar från utlandet färdiga varor, så innebär detta antingen at befolkningen i något avseende är undermålig så att den saknar förmåga att göra i ordning sina grejor själv eller ock att styrelsen bedriver en felaktig tullpolitik. Den första förutsättningen är på sätt och vis stridande mot naturens ordning och skulle dessutom innebära, att vårt svenska folk gått bakåt på ett beklagligt sätt. Vårt folk har nämligen tidigare allt sedan den grå forntiden kunnat konsten att tillverka sina nödvändighetsartiklar och inom vissa gränser även sina lyxsaker självt, utan att behöva leja främmande arbetskraft, utom i vissa speciella fall, då utlänningar införskrivits som instruktörer.

Den första förutsättningen kan således på goda grunder sägas icke

(Forts. å sid. 5.)

Den ”tysta” propagandan mot Nationen.

Den kamp för en nationell restauration, som Nationen gått in för, har att räkna med ett vida mäktigare och djupare organiserat motstånd från deras sida, som känna sig oangenämt berörda därav, än de flesta ana. Fienden-inkräktaren, det världserövrande Juda, som också hos oss lyckats tillskansa sig makten och bestämmanderätten, äger nämligen till sin disposition kampmedel i långt större omfattning och grad än som av skenet framgår, och varje medel utnyttjas till det yttersta. Intet, om än till synes så ringa, försmås. En mera rationell krigföring än den som här är å bane har världen säkerligen aldrig skådat. Men så rör det sig om en erövringskamp med tusenårig hävd, där inga tillfälligheter eller nycker givas svängrum utan varje åtgärd och disposition sker enligt noggrann beräkning, efter plan och system. Att vårt land skulle vara särskilt väl rustat att möta en ”illojal” strävan i den nationella renässansens tecken, var blott naturligt. Svenskarna hade under senaste århundrade förskaffat sig världsrykte som föregångsmän för ”toleransens” idéer, vilket ju ock förmenas ha bidragit till att de förunnats stå utanför i första omgången den stora ”folkfrälsande” akten världskriget-revolutionen. Men att vi skola med i den andra omgången, visar utvecklingen av i dag tydligt. Glädjen över den respittid, som beretts oss, bör alltså vara måttligt stor. Vi äro redan där! Davidsstjärnan (Israels revolutionssymbol) kallar nu alla folk, också vårt, till ”den slutliga frälsningen”.

Vad behövde väl det i högsätet sig bekvämt installerade Juda bekymra sig över en uppträdande fiende som Nationen! Alla instrumenten för maktens utövning lågo sedan länge solitt förankrade i dess hand. Första och andra statsmakten lydde blint, och den tredje, tidningspressen-”folkviljan”, marscherade likaså utan knyst de vägar, som bjödos. En ”illojal” strävan såsom vår tidnings måste ju av brist på intellektuella och materiella resurser vara dömd att försvinna lika hastigt som den uppenbarat sig, dö bort som ”en ropandes röst i öknen”. Det hövdes blott att begagna ”ihjältigandets” beprövade taktik. Alltså teg hela den under Judas välde lydande pressen beträffande vår tidning, låtsade som den förrädiska rösten alls ej fanns till! När taktiken att ”tiga ihjäl” Nationen emellertid ej ledde till resultat, skickade man på tidningen skaror av provokatörer, som sökte förleda oss till allahanda komprometterande missgrepp i redaktionellt och andra avseenden. Ej heller detta nobla medel hade dock åsyftad verkan. De utskickade fingo i regel mycket snart vända åter till sin rätta hemvist, sedan

(Forts. å sid. 5.)

Invandringslagen bör skärpas!

Detta är vad situationen kräver.

Från generalkonsul F. Cronholm har till statsrådet och chefen för socialdepartementet ingivits nedanstående skrivelse, behandlande den inom vissa kosmopolitiska kretsar f. n. så populära intelligensexportfrågan:

Härmed tillåter jag mig till Herr Statsrådet översända en ur gårdagens nummer av ”Nya Dagligt Allehanda” hämtad artikel under rubrik ”Emigrantvård — senaste sociala hobby”. Det är landets förnämsta kännare av emigrationsproblemet, dr Adrian Molin, som har ordet. Tidningen har inför den av regeringen sammankallade konferensen och det uppgivna resultatet av densamma ifrågasatt behovet av att genom en statlig informationsorganisation animera till emigration — och det är nog ej blott den, som ifrågasätter detta — och fördenskull sport honom om hans mening härom.

Bland hans beaktansvärda uttalanden ber jag att få framhålla följande. Han framhåller först, att emigrationsfrågan givits både felaktig inriktning och betydligt större dimensioner, än den i verkligheten har. Vårt näringsliv hade visat sig kunna i allt väsentligt absorbera arbetskraften, så att vi i detta ögonblick icke hade något överskott av fullmålig sådan annat än rent undantagsvis, såsom t. ex. agronomer, jägmästare o. s. v. Arbetslösheten vore övervägande sådan, som kunde anses normal. Den gällde folk, som vid en relativt hög ålder blivit utan sysselsättning. Men detta vore icke folk, som kunde tänkas skapa sig en ny framtid i främmande länder. Den nu pågående emigrationen vore betydande. Samhället hade all anledning att på allt sätt söka hämma densamma istället för att främja den. De, som utvandrade, vore övervägande unga, friska och duktiga jordbruks- och skogsarbetare, en del yrkesarbetare, såsom mekaniker och andra. Denna utvandring vore icke nödvändig av brist på arbete härhemma. Staten torde ock ha angelägnare uppgifter i sin befolkningspolitik än att leda och underlätta svenska jordbruksarbetares utvandring till t. ex. Canada. Men härtill kommer, att denna utvandring i allt väsentligt icke vare sig behövde eller kunde ledas. Man frågade icke en offentlig upplysningsbyrå till råds härutinnan. Endast en i hög grad begränsad samhällelig uppgift stode kvar, och den hade ju redan omhändertagits dels av socialstyrelsen och dels av det s. k. institutet för utlandstjänst. I detta sammanhang vore det mycket svårt tänka sig ett isolerat statsingripande.

Vi hade, fortsätter dr Molin, icke blott en utvandring utan även en invandring och framför allt en återflyttning av förut utvandrade landsmän, som efter mångårig vistelse i främmande länder vore nära nog lika desorienterade här hemma, särskilt beträffande våra sociala och rättsliga förhållanden, som våra utvandrare i det främmande landet. Behovet av handledning för emigranter i allmänhet vore väsentligen en konstruktion. Men även om så icke vore fallet, vore det väl ändå bra orimligt, att starta upplysningsverksamhet för utvandrare, som Sverige självt kunde försörja, men lämna utan handledning de utvandrade svenskar, som vilja åter bosätta sig i landet, tillföra detsamma under en stor del av invunnen erfarenhet och sparat kapital.

Dr Molin framhåller till slut, att den första Lindmanska regeringen gjorde genom den aldrig utnyttjade emigrationsutredningen en minnesvärd insats i vår befolkningsfråga, och hemställer, huruvida icke den nuvarande skulle finna tiden inne att under de efter världskriget så väsentligt ändrade förhållandena upptaga till ny prövning i sin helhet frågan om vårt folkutbyte med främmande länder.

Såsom Herr Statsrådet behagade finna, äro de av dr Molin i artikeln gjorda sakliga uttalandena, varmed han gratis stått till tjänst, vida värdefullare än all den upplysning, som kunde lämnas av de till konferensen särskilt inbjudna personerna. Det är ock att hälsa med tillfredsställelse att icke även i detta fall en dyrbar kommitté tillsattes, för att en av en sådan verkställd utredning skulle under en kommande regering drabbas av samma öde som den stora emigrationsutredningen och så många andra dyrbara kommittentredningar, såsom de dyrbara utredningarna rörande de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen.

Vi ha icke blott en utvandring utan även en invandring, påpekade dr Molin. Det är ock sannerligen av större vikt för samhället att i hämmande syfte ägna denna större uppmärksamhet än utvandringen i främjande syfte. En stor del av våra kvalificerade utvandrare lämna landet, enär de under här rådande förhållanden ej kunna längre hålla ut här hemma. Kälkborgerlighet, småaktighet, avundsjuka och andra dylika mindre förnäma egenskaper, som här i landet fått göra sig gällande, hava betagit dem arbetslusten. Avundsjuka belackare äro genast framme, när någon framträder, som skiljer sig från den slätstrukna massan, och när något bättre gjorts, än vad dessa själva kunna åstadkomma.

Det är invandringsfrågan, som

(Forts. å sid. 5.)

Om judarna och deras lögner.

Av dr Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

Jag hade väl föresatt mig att icke skriva någonting mera vare sig om eller mot judarne, men då jag erfarit, att de eländiga, förtappade människorna icke upphöra att locka till sig även oss, d. v. s. de kristne, har jag utgivit denna lilla bok, för att jag må finnas bland dem, som stått emot ett sådant giftigt tilltag av judarne och manat de kristne att akta sig för judarne. Jag hade icke tänkt, att en kristen skulle låta narra sig av judarne att träda in i deras nöd och elände, men djävulen är världens gud, och där Guds ord icke finnes, kan han göra vad han vill, icke blott hos de svage, utan också hos de starke, Gud hjälpe oss. Amen.

Nåd och frid i Herren, käre herre och gode vän! Jag har mottagit en skrift, i vilken en jude har samtal med en kristen och understår sig att förvända och förtyda skriftens språk, som vi anföra för vår tro om vår Herre Kristus och Maria, hans Moder, och med vilken han menar sig kullkasta vår tros grund. Därpå giver jag er och honom detta svar. Det är icke min avsikt att träta med judarne eller lära av dem, huru de tyda eller förstå skriften; jag vet allt det väl förut. Mycket mindre umgås jag med tanken att vilja omvända judarne, ty det är omöjligt. Och de två förträfflige männen *Lyra* och *Burgensis* hava för hundra och tvåhundra år sedan jämte flera andra trovärdigt beskrivit judarnes smutsiga tydning och verkligen ståtligt vederlagt den. Gent emot judarne hjälper ingenting, och de hava blott blivit allt värre och värre. Emedan de blivit så hårda och slöa för slag, att de icke vilja bliva visa av den förskräckliga plågan att nu över 1400 år leva i landsflykt och icke kunna få något slut därpå eller någon tid bestämd genom ett så häftigt, evigt ropande och skriande till Gud (såsom de mena): Hjälpa icke slagen, säger jag, så är det lätt att räkna ut, att vårt talande och tydande ännu mindre skall hjälpa. Därför må en kristen blott vara stilla och icke träta med judarne. Måste du eller vill du tala med dem, så säg icke mer än så: ”Hör du, jude! Vet du också, att Jerusalem och ert rike jämte templet och prästadömet varit förstörda i mer än 1460 år?” Ty i år, då vi kristna skriva 1543 efter Kristi födelse, är det jämt 1469 år, sedan Vespasianus och Titus förstörde Jerusalem och drevo judarne därifrån. Låt judarne bita i denna nöt och disputera så länge de vilja!

Ty en sådan grym vrede av Gud visar alltför väl, att de för visso måste fara vill och hava orätt. Sådant kan ett barn väl begripa. Ty så hemskt får man icke tänka om Gud, att han skulle straffa sitt eget folk så länge, så hemskt, så obarmhärtigt och därtill tiga stilla och icke trösta vare sig med ord eller gärningar och icke bestämma någon tid eller något stat. Vem ville tro på en sådan Gud eller hoppas på honom eller älska honom? Därpå tyder detta Guds vredes verk på att judarne för visso äro förkastade av Gud, icke mera äro hans folk och Han icke heller mer deras Gud. Och det går enligt Hosea 1:9: ”I ären icke mitt folk, så är icke heller jag er Gud.” Ja, det går dem tyvärr så och alltför mycket och förskräckligt. De må tyda, som de vilja, så se vi verkligheten för ögonen; det bedrager oss icke.

Och om det vore en gnista förnuft eller förstånd i dem, skulle de sannerligen tänka så inom sig: Ack, Herre Gud! Det står icke rätt till med oss: eländet är för stort, för långvarigt, för hårt: Gud har glömt oss. Jag är ju ingen jude, men jag vill icke gärna tänka på en sådan grym vrede av Gud över detta folk; ty jag förskräckes därför, så att det går genom kropp och själ. Vad skall det bliva i helwetet av den eviga vreden över falska kristne och alla otrogne? Nåväl! Judarne må hålla vår Herre Jesus för vad de vilja. Vilse, att det går så, som han säger (Lukas 21: 20. 22, 23): ”När I fån se Jerusalem omringas med krigshärar, då skolen I veta, att dess ödeläggelse är nära, ty detta är en hämndens tid, och stor nöd skall då komma i landet och en vredesdom över detta folk.” Summa: disputera icke mycket med judar om vår tros artiklar! De äro från ungdomen så uppfostrade med gift och agg mot vår Herre, att det icke finnes något hopp, förr än de komma därhän, att de genom sitt elände till sist bliva möra och tvingas att bekänna, att Messias är kommen och är vår Jesus. Eljest är det mycket för tidigt, ja alldeles fåfängt att disputera med dem om huru Gud är trefaldig, Gud är människa, Maria är Guds moder. Ty om intet förnuft eller mänskligt hjärta går in på sådant, huru mycket mindre skall icke ett sådant förbistrat, giftigt, blint hjärta som judarnes göra det? Vad Gud själv icke bättrar med sådana grymma slag, det skola vi, som sagt, lämna obättrat med ord och gärningar. Moses kunde varken med plågor eller under böner eller hotelser bättra farao; han måste låta honom drunkna i havet.

Så vilja vi nu, för att stärka vår tro, tala om judarnas grova galenskap i sin tur och till utläggning av skriften, medan de så giftigt häda vår tro. Kommer någon jude till bättring, så att han skämmes, är det så mycket bättre. Vi tala nu icke med judarna, utan om judarna och deras görande, så att våra landsmän också må veta det.

De hava en grund, på vilken de pocka och trotsa över måttan högt, och det är, att de äro födda av de högsta människorna på jorden, av Abraham, Sara, Isaak, Rebecka, Jakob och de tolv patriarkerna och så vidare av Israels heliga folk, såsom också Paulus bekänner (Rom. 9:5) och säger: ”dem tillhöra ock fäderna, och från dem är Kristus kommen.” Och Kristus själv säger (Joh. 4:22): ”frälsningen kommer från judarna.” Därför berömma de sig av att vara de ädlaste, ja allena ädla människor på jorden. Vi hedningar (gojim) äro mot dem och för deras ögon icke människor, utan knappt värda att av dem skattas för stackars maskar. Ty vi äro icke av det höga, ädla blodet, stammen, börden och härkomsten. Detta är deras argument, ett argument av trots och skryt, och det är enligt min mening för visso det förnämsta och starkaste.

Därför måste Gud lida i deras skolor, böner, sånger, läror och hela liv. Där träda de upp och stå inför honom och plåga honom (att jag må tala på mänskligt sätt om Gud) rätt väl. Där måste han höra, huru de berömma sig och lova honom för att han avskilt dem från hedningarna och låtit dem födas av de heliga fäderna och utvalt dem till sitt heliga egna folk o.s.v. Och på berömmelsen över blodet och den kroppsliga börden från fäderna är ingen måtta eller ände.

Vidare för att deras rasande, galna och dåraktiga vanvett må vara fullständigt, lova de och tacka Gud först för att de äro skapade till människor och icke till djur, för det andra för att de äro Israel och icke gojim (hedningar), för det tredje för att de äro skapade till män, icke till kvinnor. En sådan narraktighet hava de icke av Israel, utan av gojim. Ty så skrive historikerna, att greken Plato dagligen givit Gud sådant lov och tack (om annars sådan högfärd och Gudsförsmädelse skall kallas Guds lov). Ty Plato lovade också sina gudar för dessa tre

(Forts. å sid. 5.)

Den 22 Februari

Judas seger i sockerfrågan.

Sockerfrågans öde vid årets riksdag har givit oss ett nytt vittnesbörd om den i vårt land rådande parlamentarismens oduglighet som tillvaratagare av svenska folkets intressen. Det legaliserade politiska söndringssystemet under Judas hägn har åter fått ett tillfälle visa sin ändamålsenlighet ur upphovsmannens synpunkt. Partiildelserna och ett naturligtvis icke oavsiktligt tillkrånglat voteringsmaskineri gjorde det möjligt för Spelets Herrar att pressa fram ett avgörande i den riktning, som av Judiska Kahalregeringens officiella språkrör i landet, Bonniers Dagens Nyheter, påbjudits såsom "den enda möjliga och förnuftiga", nämligen avslag å varje som helst form av statligt stöd åt den betryckta sockerbetsodlingen. Israeliterna Bonnier och Heckscher hava all anledning vara nöjda och glada. De inhöstade en förvisso storartad seger, fingo åter ett tillfälle konstatera soliditeten i sin maktposition inom svenskt parlamentariskt liv. Regi och spel sköttes med erkännansvärd säkerhet. De agerade å arenan utförde sina respektive roller korrekt och skickligt. Målet för sockeraktionen hade för länge sedan auktoritativt angivits av Bonniers D. N. — *"rent bord"!*

Det stora parlamentariska "paradnumret" gick av stapeln under fullt värdiga former. Högerns ledare signalerade sin "samling kring regeringsförslaget", för tullförhöjning å socker eller — avslag. Eftersom man visste, att regeringsförslaget på förhand var dömt, innebar parollen i sak endast ett välvilligt accepterande av den lösning Bonniers D. N. presenterat såsom "den enda möjliga". Högern tog av "principiella" skäl hellre avslaget än medverkade till en tillfällig stödaktion för sockernäringen i enlighet med det frisinnat-socialdemokratiska subventionsförslaget. O, vilken principfasthet! Den näringsvänliga vänsterfraktionen aktade sig naturligtvis å sin sida för att följa den föraktliga högerlinjen-regeringsförslaget. Sedan detta väl utslagits, skreds till votering mellan å ena sidan det "demokratiska" subventionsförslaget och å den andra det "socialistiska" avslagsyrkandet. Här blev det högerns tur att demonstrera sitt "näringsintresse" genom att stödja det sistnämnda och i förening med kommunister och annan internationalistisk societet sätta parollen "rent bord" i verket. Principerna måste ju skyddas! Högerpartiets annonserade principfasthet var naturligtvis avsedd att imponera på publiken, men denna har helt säkert vid detta laget sett tillräckligt av "principfasthet" från "nationella partiets" sida, såväl när det gällt författningens och grundlagens helgd som det nationella försvarets m. fl. betydelsefulla frågors behandling för att alltför mycket låta dupera sig av granna talesätt.

Inom alla läger tyckes man ense om, att riksdagsmajoriteten varit för en hjälp under ena eller andra formen till sockerbetsodlingen, eftersom man visste, att opinionen i landet ej gillade det planerade dråpslaget mot denna näring, som haft en sådan ofantlig betydelse för det svenska jordbrukets höjande. Sakförhållandet framtvingade den parlamentariska aktionens uppläggande efter linjer, som i möjligaste mån skyddade partierna i gemen. Intet av de politiska partierna visade sig heller hågat ta äran av "bragden". Högern skyller på de frisinnade, vars förslag av "principiella" skäl var oantagligt för "de nationella", och vänstern skyller på högern, vars förslag var oantagligt ur "demokratisk" och "folklig" synpunkt. På så vis är man å ömse sidor skyddad — "fiende"-partiet får ta stöten av ett eventuellt missnöje bland de egna. Ingen är den skyldige. Det jude-politiska systemet är då för genialt inrättat! Betecknande för situationen var utan tvivel, att finansministern, som ju haft goda skäl att här tala, underlät att nyttja sina oratoriska talanger till förmån för det svenska näringsintresset. Hr Wohlin "högerns kronprins", gör ej bruk av sin "glänsande talaregåva" annat än när så passar. Avslagsyrkaren, hr Kristensson i Göteborg, lämnade den ganska sensationella upplysningen, att han visserligen av "principiella" skäl gått in för avslag, men ändock "skulle varit med om en undersökning om regeringen komme att godkänna en viss lösning, i vilket fall kanske ett enhälligt utskottsförslag kunnat föreligga". "Men regeringen har", förklarade hr Kristenson, "förhållit sig fullständigt passiv under utskottsförhandlingen, och det har varit omöjligt att få besked om den hade intresse för själva saken, även om den ej fick just sitt eget förslag igenom". Detta yttrande av avslagsyrkandets frambärare blottar obarmhärtigt högerpartiets falskspel i denna för vårt nationella näringsliv så viktiga fråga. Högern ville icke någon positiv lösning i frågan. Därför handlade den som den gjorde och vägrade samarbeta med andra partier till förmån för annan lösning än "rent bord". Hrr Lindmans och Tryggers parti har åter en gång visat sin sanna karaktär. Högerpressen har även all möda att försvara regeringens och partiets hållning, som ju genant kontrasterar mot deras stolta programutfästelser. Men dessa avse ju efter vad hr Per Albin Hansson auktorativt å samtliga partiers vägnar förkunnat endast röstfiske och äro på intet vis moraliskt förpliktande. De argument, som av motståndarna till en svensk sockerindustri anfördes till försvar för deras ståndpunkt, voro av det slag, att man måste förvånas över att höra sådant uttalas från en svensk riksdagstribun. Som bevis för betodlingens ändamålslöshet och skadlighet framhöll t. ex. avslagsyrkaren, hr Kristenson, att den i vårt land förda sockerpolitiken lett till betydligt ökade jordvärden i Skåne. Detta är nog så riktigt! Sockerbetsodlingen har väsentligt höjt åkerbruksjordens inom betodlingsdistrikten produktionsförmåga, varmed ofrånkomligen följt en stegring även av jordvärdet. Den jord som ger en hög avkastning har självfallet större värde än den som ger en låg sådan. Med den näringspolitik, våra intelligenta parlamentariker av i dag under hrr Bonniers och Heckschers ledning praktisera, hava vi emellertid all utsikt så småningom även här nå hän till det "idealtillstånd", där den svenska åkerjorden efter brittiskt exempel såsom i det närmaste värdelös kan läggas för fäfot som jaktmarker åt våra moderna kosmopolitiska rövriddare. Men våra parlamentariker akta sig visligen för att ge en antydan om vad vi den dagen, när Juda väl fått sitt planerade "rationella" världsmonopol i socker fix färdigt, ha att vänta i fråga om prislägen och kvaliteter å konsumtionsvaran socker.

"Paradnumret" vid 1929 års riksdag blev ett sannskyldigt spektakel, en skandal, en skam för den svenska folkrepresentationen. Som sådan skall det förvisso paradera i vår historia, såsom ett sorgligt vittnesbörd om det nu rådande förfallet i Sverige. Det svenska intresset offrades för det antisvenska. Juda bereddes ett livligt åtrått tillfälle ånyo visa sin "suveräna" maktställning inom svenskt politiskt liv, se sina intresseanspråk hävdade fram för och emot de svenskes och den som gick i täten som tjänsteutförare var vårt "nationella parti"! Även i de till synes mest komplicerade lägen är Den Osynliga Handen uppenbart kapabel att i förbistringens tecken leda utvecklingen mot sitt mål: det svenska nationalsamhällets utplånande och läggande under "det heliga Israels" spira. Man spelar ett högt spel i svenska folkets tålmodighet och godtro. Men vi vilja ej tro, att detta folk i längden skall vara villigt finna sig i kränkningar och utmaningar från inkräktarnas sida i oändlighet. Svensken saknar sydlänningens hetsiga sinne är mera betänksam. Men när han en dag handlar, gör han det med eftertryck, helt och fullt. Därom kunna de, som nu roa sig med att pröva hur långt han tål det kalla stålet, vara övertygade!

Borde då ej tiden vara inne för Sveriges vilseförda folk att vakna upp ur dådlöshetens slummer, vari det regerande Juda insövt det, vakna till insikt om arten av den politiska regim under Förstörelsen Makters hägn, det för närv. är hugnat med? Säkert är, att om det ej medan tid är vet att frigöra sig ur oket under de asiatiska förtryckarna, skall dess öde såsom folk snart vara utplånat från denna jord. "Paradnumret" — den stora skandalen vid 1929 års riksdag borde vara ägnad att i sin mån övertyga de likgiltiga samt visa dem nödvändigheten av att vi äntligen samla oss till försvar för vår hotade nationella tillvoro!

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

«Rent bord.»

Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) hälsar naturligtvis med livligaste tillfredsställelse riksdagens beslut att lämna den "ockonomiska" svenska sockerbetsodlingen åt sitt "välförtjänta" öde d. v. s. följa den av Israels Vise här anbefallda vägen "rent bord!" Den heliga demokratien har vunnit ny seger i kampen för sina "ideal", åter en gång kunnat njuta av att se sitt maktspråk blint lydas av "de själlösa". Det "frihetsvänliga" bladet, "de smås" i samhället beskyddare och väktare par préference, skriver sålunda under rubriken "Rent bord":

Rent bord! Det blev alltså i båda kamrarna slutresultatet av årets politiska sockerbatalj. Avslagslinjens målmedvetna förespråkare lyckades först med "subventionisternas" hjälp eliminera regeringens tullförhöjningsförslag. Och sedan lämnade högerns stora massa värdefullt stöd då det i de avgörande voteringarna gällde att slå ut den olyckligt utformade subventionslinje, kring vilken den väsentligen skånsktalande utskottsmajoriteten enats. Den ensamme avslagsreservanten i sockerutskottet står som segrare på slagfältet. Men envar inser att hans framgång icke oväsentligt främjats av de självsäkra betpatroner, vilka tydligen hoppats kunna med starka ord och stora later driva riksdagen in å protektionismens fällor. Även den utskottsmajoritet som utan hänsyn till det aktuella läget på världsmarknaden sökt ännu ett år låsa fast vår betodling vid ett "normalläge", vilket för närvarande tydligen är ytterst abnormt, har sin dryga skuld i utgången. Men främst uppnåddes denna likväl tack vare ett högerparti som stirrat sig så blint på möjligheten att här göra en protektionistisk framstöt att det, ställt emot väggen, i det avgörande ögonblicket hällre valde den rena avslagslinjen än den kompromissväg som subventionisterna bland socialdemokrater och folkfrisinnade erbjödo. Vilka olika motiv som ytterst bidrogo att skapa den majoritet som dikterade utgången må för övrigt lämnas därhän. Att resultatet blev det i föreliggande situation bästa tänkbara är obestridligt. Sverges riksdag har ännu en gång vägrat i vändningen när mäktiga särintressen sökt tubba den att ge sig det ekonomiska kvacksalveriet i våld.

Bortser man från spänningen kring de avgörande voteringarna, blev hela denna sockerbatalj på Helgeandsholmen en skäligen matt och lam tillställning. Riksdagen kom, som så ofta förr, i efterhand(!) ... I själva verket knöto sig förväntningarna alldeles särskilt till vad regeringen skulle ha att andraga i målet. Sedan den med armarna i kors och utan att på minsta sätt ha sökt kontakt med sockerutskottets majoritet sett sin proposition föras åt sidan undrade man allmänt vilka kraftprestationer jordbruksministern och hans kolleger tänkte komma med i kamrarna. Bör man någonsin orda om en spänd väntans upplösning i intet, så blir det väl här. Ty visserligen kunde ju hr Lindman och hans jordbruksminister för skams skull inte gärna alldeles tiga stilla. Men de beskedliga försvarstal som de åstadkommo för sin proposition voro knappast ägnade att vare sig ... meningsfränder eller imponera på motståndare. När hr statsministern satte sig ner efter sitt "stora" anförande i första kammaren hade nog varje åhörare i grund och botten klart för sig att regeringen från början resignerat. Dess bidrag till sockerfinalen var ett konsekvent fullföljande av dess blygsamma och anspråkslösa politik.

Med allt fog påtalades bristerna i den utredning på vilken jordbruksministern grundat sitt kuriösa uttalande "att tecken icke saknas som antyda att sockerkrisen är av övergående natur". Med skärpa efterlystes en grundligare utredning rörande de faktiska konsekvenserna av betarealens reducering — varvid (juden Heckschers) erfarenheter från 1926 års betodlarstrejk givetvis borde lämna gott åskådningsmaterial. Synd blott om subventionisterna som i fortsättningen själva måste ge sig ut på gungande grund för att motivera utskottets olyckliga subventionslinje. Det blev här en ful maskinsöm i subventionisternas hela bevisföring. Visst sökte man dölja den skarven genom att skjuta fram arbetslöshetssynpunkten i förgrunden. Talet om subventionslinjen såsom en nödhjälpslinje föll dock platt till marken i samma ögonblick som det påvisades att utskottet fullständigt underlåtit att anpassa sitt förslag efter de principer som hittills städse legat till grund för all vår statliga arbetslöshetspolitik... Det var visst jordbruksministern som fällde ett ord om att hela årets sockerbatalj gällt en "anpassningsåtgärd". Hur det talet rimmade med regeringens önskan att stimulera till en obeskuren betodling, får statsrådet själv reda ut. Säkert är, att den centrala bristen, även i utskottsmajoritetens plan just var att denna icke på minsta sätt hade prägeln av en "anpassningsåtgärd". Till allt detta kommo så de allvarliga betänkligheter vilka icke minst från liberalt håll framfördes mot utskottsmajoritetens uttalanden rörande arbetslönerna på betfälten. Att vederbörande här på lösa boliner givit sig ut på riskabla vägar är obestridligt. Man har också all anledning vara till freds med att avslagslinjens definitiva seger räddade riksdagen från att nu skapa ett prejudikat för tanken på av statsmakterna fastställda minimilöner.

Över huvud taget är det med odelad tillfredsställelse man hälsar riksdagens beslut. Ett första steg har tagits mot den anpassning efter läget på värdsmarknaden vilken i det långa loppet säkerligen icke kan undvikas.

Den store segervinnaren i slaget har talat och låtit "de själlösa" höra sina tankar om deras själsliga och moraliska nivå. De tjänande andarna få finna sig i att tämligen respektlöst bli raljerade. Betecknandet av "den ensamme avslagsreservanten i sockerutskottet" som "segraren på slagfältet" senteras naturligtvis i tacksamhet av den agerande koryféfiguren, men de, som ha någon kännedom om hur sakerna i verkligheten ligga till, le åt språket. Högern får sin välförtjänta, halvt vänskapliga klatsch för att "ha stirrat sig blind" på den protektionistiska vägen och sålunda stjälpt hjälpen till betodlingen. Och varför gjorde den det? Jo, den hade fått order från Den Högre Makten att så göra. Juda hade gett order till partiledarna, att *så skall det handlas,* och dessa vidarebefordrade sedan lojalt ordern till nummerkarlarna i kamrarna, som endast hade att marschera och inte resonnera. Undra på, att Bonniers Nyheter sedan har svårt för att låta bli att raljera. "Riksdagen kom, som så ofta förr, i efterhand" — saken var ju redan långt på förhand beslutad av Juda-Kahal, Sveriges verkliga regering i detta nu. Hr Bonniers tidning säger också, att "herr Lindman och hans jordbruksminister kunde för skams skull inte gärna alldeles tiga", men "det stod klart att regeringen från början resignerat". Regeringen "anpassade sig", "lade", sedan dess eget förslags öde var avgjort, "armarna i kors utan att på minsta sätt söka kontakt med sockerutskottets majoritet". Den var med andra ord så lydig som den gärna kunde vara, följde till punkt och pricka instruktionerna, vilket naturligtvis dess medlemmar komma att hållas räkning för när det gäller tillgodoseendet av de egna små intressena.

Bonnierorganets omtanke om "arbetslönerna på betfälten" senteras naturligtvis också livligt av "de små", vars sak det så heroiskt kämpar för. "Första steget har tagits", slutade Judas ledande organ här i landet hänfört, "mot den anpassning efter läget på världsmarknaden vilken i långa loppet säkerligen icke kan undvikas". Men ett gammalt ordspråk säger "ropa ej hej, förrän du är över bäcken!" Det är för tidigt för Israels barn att tro att saken beträffande Sverige och dess folk redan är fullt klar. Den svenske jätten befinner sig just i uppvaknande. När han väl hunnit gnugga sömnen ur ögonen, så att han får synfältet framför sig fullt klart, kommer han, därom kunna de många spekulanterna i hans godtro vara förvissade, att *göra rent bord* och det så det både syns och känns.

Högerpressen är helt naturligt i allmänhet starkt generad över det spel i sockerfrågan partiet lånat sig till, men söker efter bästa förmåga skyla över blamagen och lägga ansvaret för utgången på sina partipolitiska fiender. *Nya Dagligt Allehanda* (h.) skriver i en ledare, rubricerad "Ansvaret" bl. a.:

Riksdagsbehandlingen av sockerfrågan slutade med rent bord. Den svenska betodlingen lämnas åt sitt öde. Riksdagen har ånyo demonstrerat sin likgiltighet för uppehållandet och utvecklingen av en betydelsefull svensk näringsgren. Den sterila frihandelsdogmatismen har triumferat.

De frisinnade hade i sin hand att bestämma om betodlingen skulle få stöd eller icke. Men i stället för att lojalt böja sig för flertalsmeningen bland dem, som ville hjälpa betodlarna föredrogo de att med avslagslinjens anhängare som hjälptrupp genast slå regeringsförslaget. Deras försök att öva minoritetsdiktatur gick emellertid denna gång om intet. Flertalet lät sig icke påtvingas mindretalets uppfattning, kunde så mycket mindre göra det, som därmed en ny och till sina ekonomiska konsekvenser synnerligen betänklig näringspolitik skulle införts här i landet. I full vetskap om att högerpartiet i valet mellan subvention och avslag skulle taga det senare alternativet, röstade hr C. G. Ekmans parti fram avslagsyrkandet till kontraproposition i huvudvoteringen. Denna manöver klarlägger med all önskvärd tydlighet var ansvaret ligger för att ett dråpslag nu riktats mot den svenska betodlingen...

Högern har ingen anledning beklaga sig över detta, tvärtom. Regeringen och ett så gott som enhälligt högerparti skulle, av skäl, som stats- och jordbruksministrarna i går utförligt utvecklade, betraktat statssubventionens genomförande såsom ur näringspolitisk synpunkt mycket olyckligt. Det är väl också den enda vinsten av riksdagens lördagsbeslut att tanken på införande av direkta statsbidrag åt olika näringsgrenar så eftertryckligt avvisats.

Att det högintelligenta Allehanda ej anser sig ha anledning beklaga sig över utgången, betvivlas icke. För Sveriges land och folk ställer sig saken något annorlunda. På rättrogna högersjälar imponerar naturligtvis en sådan utläggningskonst som att "de frisinnade fällt betodlingen". Det ligger ej för högerkoryféernas röst att se annat än grandet i nästans öga. De borde dock begripa, att deras programmistiska ställning som nationellt och kristligt parti förpliktar i särskild grad. Men på de ifrågavarande hållen har man för länge sedan bitit huvudet av skammen.

Bondeförbundets ledande organ *Svenska Landsbygden* (bf.), som även anses ha relationer med den Bonnierfinansiella sfären, kommenterar sockerutgången såsom ett höger-politikernas okynnesverk. I en ledande artikel, "Högerns okynnespolitik", skriver författaremärket H. L. (riksdagsman Laurin) bl. a.:

Det är bekant, att på bondeförbundshåll ansågs högerpropositionen i sockerfrågan föga tillfredsställande, och detta framhölls också under debatten i riksdagen. Det stöd, som skulle beredas sockerbetsodlingen, var så njuggt tillmätt som möjligt, men det oaktat röstade bondeförbundet enhälligt för regeringens förslag, trots att inga utsikter funnos för att detta skulle segra. Herr Ekman ville på nytt spela vågmästare och hade fått utskottsmajoritet för ett subventionsförfarande. Mot principen med statssubventioner måste bondeförbundet kraftigt opponera sig, men man måste också ta hänsyn till de många tusen jordbrukarna och arbetarna ute i landet. De bry sig föga om principer, de önska icke vara brickor i ett maktspel mellan herr Ekman och herr Lindman — de se mera på om de kunna erhålla något litet tillskott till sin torftiga bärgning. Från den synpunkten kunde bondeförbundet i andra hand enhälligt rösta för subventionsförslaget, som i alla fall innebar en hjälp för tillfället. Och utsikt till framgång för detta förslag fanns, då en del socialister med hrr Sköld och Wigforss i spetsen voro beredda att stödja denna linje. Men hur handlade högern? I ren ilska över att ej dess förslag gick eller av hat till herr Ekman, förenade sig högern med huvudmassan av socialisterna och röstade ner subventionen. Det fanns dock några få som skämdes och röstade för subvention eller nedlade sina röster. Vi förmoda, att exempelvis högerbönderna på Gotland äro hrr Roos och Svedman synnerligen tacksamma för att de nedlade sina röster i en för befolkningen så viktig fråga.

(Forts. å sid. 5.)

Fråga Eder handlande efter ÖRNENS bröd!

S.F.S.F.

Ett lyckat sammanträde med Riksbaneret.

*Riksbaneret*s till lördagen den 16 februari utlysta möte kom i likhet med de närmast föregående att i huvudsak ägnas det nationalekonomiska spörsmålet, det ur nationell välfärdssynpunkt mest betydelsefulla av alla. Den allmänna åsiktsförvirringen på detta område är ju rent otrolig. T. o. m. en politisk organisation som Nationella Ungdomsförbundet, som dock låtit sig angeläget vara att till en viss grad utåt bevara skenet (om ej för annat så för att slippa riskera avfall) generar sig ej längre för att i sina organ och medlemskretsar driva en synnerligen energisk propaganda för de judisk-antisvenska nationalekonomiska teorierna under glorifierande av ekonomiska världscharlatanen professor Viberg-Cassel. Man vågar tydligen ej låta Nationens aktion i den nationalekonomiska frågan förbli utan motdrag.

Huvudtalare vid mötet var direktören *Adolf Anderson* å Ekebo, som i ett tredje och sista föredrag skärskådade problemet *"Nationalekonomi. Nationell eller internationell?"* Talaren lyckades i sitt anförande på ett synnerligen åskådligt, för envar tillgängligt sätt klarlägga den av våra ekonomici och politici avsiktligt så tillkrånglade, men i själva verket skäligen enkla frågan. Föredraget, som hälsades med livligt bifall, finnes in extenso återgivet å annan plats i tidningen.

Efter dir. A:s föredrag följde en livlig diskussion, varunder de framförda synpunkterna av olika talare underströkos och genom exemplifiering från skilda områden av samhällslivet belystes de för land och folk olyckliga följderna av den internationalistiska nationalekonomiska politik, som numera praktiseras i Sverige och som måste leda till nationell misär.

Slutligen höll tullkontrollören *E. Rudberg* ett väckande föredrag om *"Mål och medel i upplysningskampen"*, vari närmare utvecklades de vägar vi ha att följa i det nationella upplysningsarbetet samt de stora mål, mot vilka kampen bör riktas. Talaren underströk kraftigt. att den väg vi äro hänvisade till att följa för att kunna uppnå målet, *återupprättandet av ett nationellt Sverige* är *upplysningens*. Vårt folk måste sanningsenligt upplysas om förhållandena, så att det blir i stånd att fullt bedöma vad dess egen välfärd kräver.

Efter hr Rudbergs anförande, som hälsades med livliga applåder, följde en längre diskussion, varunder allmänt underströks behovet av en intensiv upplysningsverksamhet i S. F. S. F:s anda. Vi skola i annat sammanhang återkomma med en mera utförlig redogörelse för det intressanta och väckande föredraget.

—*n.*

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2.)

Högern har genom sitt handlingssätt visat hur litet den i verkligheten ömmar för jordbrukets folk. K a n h e r r L i n d m a n b l o t t v i n n a e n s e g e r ö v e r h e r r E k m a n, g å r h a n o c h h ö g e r n g ä r n a t i l l s a m m a n s m e d s o c i a l i s t e r n a ä v e n o m d e t b e t a l a d e p r i s e t ä r t u s e n t a l s s m å j o r d b r u k a r e s o c h a r b e t a r e s s v ä l t o c h n ö d. Även om man icke tyckte om subventionsförfarandet, var det dock en tillfällig hjälp och framtiden kunde kanske visa andra utvägar. Den som vinner tid har dock någon möjlighet att framdeles vinna bättre resultat. Herr Wigforss hade fullkomligt rätt då han sade, att högerns handlingssätt var likartat med mannens, som av fruktan för döden begick självmord. Men ytterst och innerst var det nog hatet till herr Ekman, som dikterade högerns uppträdande. Vi äro inga beundrare av herr Ekmans vågmästarepolitik, men är det nu verkligen högerns mening att landets eller åtminstone jordbrukets välfärd skall sättas på spel för hr Lindmans och högerns höga nöjes skull?

Man måste emellertid reagera mot en sådan politik. Fosterlandets väl går dock före hr Lindmans maktbegär. Man kan knappast tro, att högern vill ha något minnesmärke rest över denna sin seger över hr Ekman. Lördagens sockerstrid blev en bedrövlig illustration till det sätt, varpå högern infriar sina stolta vallöften om en praktisk och kraftig politik.

Man observere den iver, varmed artikelförfattaren understryker maktstriden partiledarne Lindman och Ekman emellan såsom den verkliga orsaken till vad som skett. Utan tvivel se de kretsar, som de facto dirigerat spelet, gärna, att saken på det viset lägges till rätta inför offentligheten, så att uppmärksamheten i möjligaste mån avvändes från dem själva. Tjänstförrättare saknas aldrig och ingenstädes! Man får nästan det intrycket, att artikelförfattaren fått direkta order från Högre Håll att kursivera de passusar i ledaren, som särskilt markera antagonismen mellan hrr Lindman och Ekman. Naturligtvis är maktstriden mellan hrr Lindman och Ekman ett faktum och ett sorgligt sådant. Men eftersom dessa inneha sina positioner som ledare för Judas partier i kraft av dess vilja, äro de ju hänvisade till att lyda och finna sig i vad under kampens olika skeden och ögonblick bäst passar Herrar Israeliter. Vilket de ock visat sig med glädje och lust göra.

ÖRNENS Kaffebröd är erkänt gott!

Riksdagen gjorde rent bord i sockerfrågan.

Riksdagen behandling av sockerfrågan förra lördagen resulterade i rent avslag å såväl tullförhöjning som subvention. Vid voteringarna utslogs först såsom väntat var regeringens tullförhöjningsförslag. Slutstriden kom alltså att stå mellan en statssubvention å 35 milj. kr. åt sockerbetsodlingen under innevarande år eller rent avslag. Avslagslinien segrade i båda kamrarna, i första med 70 röster mot 66 och i andra med 105 röster mot 86. Hela högerpartiet med några undantag röstade för avslag, likaså omkring hälften av socialdemokraterna och liberalerna, några få frisinnade och alla kommunisterna. För subventionen röstade flertalet frisinnade, alla bondeförbundare samt andra hälften av socialdemokraterna och liberalerna.

Adelsmötets öppnande.

Det 21:sta lagtima adelsmötet öppnades förra lördagen i Riddarhuset. Representerade voro omkring 115 av de på riddarhuset introducerade ätterna, vilkas huvudmän eller fullmäktige togo plats i de traditionella tre stora grupperna. Äldste närvarande greven, f. d. majoren greve Carl Lewenhaupt, öppnade mötet med ett tal vari han bl. a. yttrade:

"Då ridderskapet och adeln ånyo sammanträder i sin minnesrika samlingssal, så gå tankarna givetvis främst tillbaka till gånga tider, då det var S v e r i g e s välfärd, som här var föremål för ståndets förhandlingar.

Därmed oskiljaktligt framträder då också minnet av vördade förfäder, vilka så i goda som onda tider likväl alltid kraftigt fasthöllo vid det enda erkända målet f o s t e r l a n d e t s b ä s t a.

Så var väl då även den allmänna uppfattningen hos det svenska folket. Att sedermera mycket förändrats, veta vi allt för väl, men här är visserligen icke platsen för att ingå på en närmare granskning av de mer eller mindre upplösande tankeriktningar, som genomgå vår egen tid. Hos adeln med dess starka fäderneärvda traditioner skall fosterlandskärleken dock alltid finna sin fasta borg."

Därefter följde de viktigare valen. Ordförande blev överhovjägmästaren friherre Nils Trolle och vice ordförande f. d. landshövdingen friherre Fabian de Geer. Sedan dessa val förrättats, framträdde den nyvalde ordföranden till lantmarskalksstolen och hälsade ståndets medlemmar.

Stridsgasfrågan utredes.

K. m:t har med anledning av den av general- och marinstabscheferna m. fl. gemensamt gjorda framställningen om verkställande av utredning rörande ordnande av landets försvar med hänsyn till användningen av stridsgaser beslutat uppdraga åt arméförvaltningens artilleridepartement, sjukvårdsstyrelsen, marinförvaltningen och flygstyrelsen att verkställa ifrågavarande utredning i den mån sådan icke ankommer luftförsvarsutredningen samt att avge yttrande och förslag, som kunna föranledas av densamma.

Sockerbeslutets verkningar börja visa sig.

Sekr. i Skånes betodlareförening, landstingsman P. S t e n s o n i Fleninge, har i ett uttalande karaktäriserat riksdagens beslut såsom mindre välbetänkt. Betodlarna komma nu säkerligen att säga upp odlingskontrakten i sin helhet. Man har redan gjort förfrågningar hos sockerbolaget, som dock svarat att det ej kan gå med på något dylikt. Genom skiljedomsklausulen i kontrakten ha vi rätt att, därest exceptionella förhållanden skulle inträda, begära skiljedomsförfarande rörande uppsägningsrätten. Skulle vi ej kunna bli av med de kontrakt vi nu ha, ha vi ju alltid bestämmelserna i desamma om rätten att minska de sockerbetsodlande arealerna. Inför en ren och klar förlust synes det vara uppenbart att alla betodlare ämna söka minska sin betareal. Denna min uppfattning torde delas av alla betodlare i Skåne.

Riksdagsman G. S v e d m a n; V i s b y, framhåller att de 50 procenten komma betodlarna naturligtvis ej ifrån, och skulle arealen komma att utökas till 80 procent, torde Roma sockerfabrik åter sättas i gång som förut. Skulle emellertid detta ej ske, utan fabriken komma att nedläggas — måhända då för all framtid — bleve detta ett ekonomiskt slag för Gotland, som skulle komma att få sina verkningar för generationer framåt.

Särskilt de järnvägar, som anlagts efter sockerfabrikens tillkomst och på grund av sockerbetsodlingen, torde nämligen snart komma att stå inför ruin om betodlingen upphör.

Och liknande bli verkninganra av en nedläggelse i de andra sockerbetsodlande provinserna. I synnerhet blir situationen svår för de smärre järnvägarna i Skåne och Östergötland.

Utgivandet av den svenska statsförvaltningens historia.

Styrelsen för Nordiska administrativa förbundets svenska avdelning erinrar i en skrivelse till finansministern om sin framställning till k. m:t för två år sedan om ett anslag av lotterimedel å 125,000 kr. för utarbetande i anledning av 1634 års regeringsforms 300-årsjubileum 1934 av den svenska statsförvaltningens historia.

Styrelsen hade hoppats, att arbetet skulle kunna föreligga åtminstone i huvudsak färdigt till jubileet. Om frågan med det snaraste bleve avgjord, kunde åtminstone ett par av de avsedda delarna fullbordas till jubileet. Styrelsen hoppas därför, att, sedan nu samtliga i ärendet hörda myndigheter tillstyrkt framställningen, ärendet måtte få en snar och lycklig lösning.

Märkligt fynd i Socialist-Vatikanen i Wien.

Wienpolisen har i dagarna företagit en ny razzia i en "jakt- och skytteförenings" lokaler, vilka voro inrymda i socialdemokratiska partiets hus. Härvid påträffades omkring 300 gevär, 30,000 gevärspatroner, ett stort antal revolvrar samt flera lådor med maskingevärsdelar och fälttelefoner. Föreningen har upplösts av myndigheterna, som tagit dess tillgångar.

Dylika "arbetarskytteföreningar" ha, meddelar tidningarna i Wien, bildats i alla stadens distrikt såsom förstärkning till "det republikanska skytteförbundet". Var och en av dessa föreningar ägde egna skjutbanor. Från socialdemokratiskt håll göres gällande, att de funna vapnen endast voro avsedda "att skydda partiets hus och arbetartidningens tryckeri".

Samfundet För Svensk Folkupplysning. (S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt föröda vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

Köp ÖRNENS bröd! Spara omkostnader!

Invandringslagen bör skärpas!

(Forts. fr. sid. 1.)

regeringen bör ägna sin uppmärksamhet framför utvandringsspörsmålet. Nu för tiden kunna ju alla möjliga, mindre önskvärda individer, bolsjeviker, schackerjudar och annat dylikt folk utan svårighet bosätta sig här i landet och bliva upptagna såsom svenska undersåtar. Att här nämna några exempel är väl överflödigt. Det är sådant, som på allt sätt skall förhindras i samhällets välförstådda intresse. Herr Statsrådet har sig förvisso bekant, hurusom Förenta Staterna ock Brittiska Imperiets utomeuropeiska länder vetat att skydda sig mot icke önskvärda element, särskilt då av den gula rasen. Alla försök till medgifter härutinnan, t. ex. från Japans sida, ha ock välvisligen avvisats. Det är i främsta rummet från osunda invandrare, vi skola skydda oss, och mot deras beblandning med vår äktsvenska ras. Allt som kan få smak av propaganda för utvandring är av ondo. Och lika meningslöst som den nu ifrågasatta statsunderstödda propagandan för fred — propaganda för fred i ett land, som aldrig velat störa grannfriden.

Dessa synpunkter har jag, som själv ej är alldeles oerfaren på ifrågavarande område, tillåtit mig, framhålla jämte översändandet av ifrågavarande tidningsartikel.

Om Judarna och deras lögner.

(Forts. fr. sid. 1.)

stycken, att han var en människa och icke ett djur, en man och icke en kvinna, en grek och icke en barbar. Det är en narrs lov och en gudsförsmädande barbars tack, liksom de välske tycka sig ensamma vara människor, alla andra idel omänniskor, ankor eller möss emot dem.

Berömmelsen av Israels blod och stam kan nu ingen taga från dem. I gamla testamentet hava de (det förstår ingen jude) för den skull förlorat mången slaktning i krig. Alla profeterna hava straffat dem därför (ty det är en högfärdig, köttslig förmätenhet utan ande och tro), men de hava därför också blivit förföljda och hädade. Johannes döparen straffade dem hårt därför och sade: "berömmen eder blott icke, att I ären Abrahams säd; jag säger eder, att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham". Och han kallade dem icke Israels barn, utan huggormars avföda O, det gick Israels ädla blod och stam för nära. och de sade, att han hade djävulen. Vår Herre kallar dem också huggormars avföda; likaledes Joh. 8: 39: "ären I Abrahams barn, så gören ock Abrahams gärningar: I ären djävulens barn, han är er fader". Det kunde de icke lida, att de icke skulle vara Abrahams utan djävulens barn. Liksom de icke heller nu kunna lida det. Ty om de skulle övergiva denna berömmelse och denna grund, så skulle alla deras saker, som vila därpå, falla och bliva till annat.

(Forts.)

Den "tysta" propagandan mot Nationen.

(Forts. fr. sid. 1.)

deras roll väl genomskådats. Naturligtvis till stor besvikelse för uppdragsgivarna.

Vad gjorde man då? Jo, under strikt upprätthållande av tystnadsplikten beträffande Nationen inom "det offentliga ordet" anordnade man en våldsam kampanj i dagspressen mot allt vad misshagliga organ hette, vilka samt och synnerligen likställdes med en viss ökänd tidning, vilken på ett utmanande sätt ockrat på publikens sensationslystnad. I moralens och renlighetens namn igångsattes en "renlighetskampanj", som skulle återinföra god moral och ton i den svenska tidningspressen. Man valde visserligen det antydda sensationsbladet som förevändning för aktionen, men vi hava oss ur säkraste källa bekant, att den ytterst var riktad mot Nationen, som man hoppades på den inslagna olagliga vägen lätt och behändigt kunna göra sig kvitt, sedan ett precedensfall genom det åsyftade sensationsbladets ihjälbojkottande skapats. Det upplysningsarbete i sanningens anda vår tidning gått in för betecknades som "smuts" och "skandalskriveri". Man hade agenter springande omkring hos tidningsförsäljarna i huvudstaden, de där hotfullt varnade för saluförande av Nationen, alltmedan en intensiv muntlig propaganda efter samma linjer bedrevs på sådana håll. där en dylik ansågs nyttig. Men strävandet att framställa vår tidning som ett orent och omoraliskt tryckalster misslyckades fullständigt. Den allmänna uppfattningen bland svenskarna var ännu för sund för att dyligt judetric skulle accepteras. Spekulationen slog totalt slint, och slutligen nödgades man låta den under "borgarpressens" hägn teatraliskt tillskapade nya högsta "tryckfrihetsväktare"-myndigheten under bolsjevikagenten Nermans ordförandeskap träda tillbaka från sin funktion ovanom Sveriges rikes lag — en genant reträtt för Höga Vederbörande, i samband varmed bemälde Nerman i sin tidning Folkets Dagblad Politiken publicerade en längre artikel, vari han gav uttryck för sitt raseri över att den tidning, som den stora "antismutspresskampanjen" "i själva verket varit riktad mot, nämligen Nationen", lyckats gå fri. Hela aktionen var, menade hr N., under sådana förhållanden fullständigt misslyckad. Varpå denna taktik gentemot vår tidning måste överges.

Nya medel i motkampen måste alltså sökas! Förhoppningarna på Nationens självdöd visade sig alltfort fåfänga. Vad då att göra? Ja, under noggrant upprätthållande av den sacrosanta offentliga "tystnadstaktiken" skreds till organiserandet av en omfattande muntlig opinionspropaganda mot tidningen efter nya linjer. Den stora staben "tongivande" judeagenter inom de bildade klasserna mobiliserades. En intensiv propaganda igångsattes. I klubbar och sammanslutningar, där folk sammanträffa och den s. k. allmänna meningen formuleras, och i sällskapslivet, där frågan om Nationen fördes på tal, lancerades den uppfattningen, att Nationen var en "monoman tidning", som "skjuter över målet" och "oändligt överskattar judarnas betydelse" etc. Även där man förmenade sig i viss grad kunna erkänna det berättigade i en del av Nationens skriverier (man vågade tydligen ej annat!) måste man på det bestämdaste taga avstånd från "dess ensidiga och hatfulla utfall mot judarna, vilka dock gjort så mycket för vårt land och här i regel visat sig vara fullt lojala, nationellt sinnade medborgare" etc. Nationens förföljelse framställdes såsom grotesk, ingen respektabel person borde uppmuntra dylikt ovederhäftigt skriveri, som endast skedde till skada för den nationella saken och försvårade det nödvändiga goda samarbetet med israeliterna i Sverige. Och eftersom det ofta var "tongivande" personer, som gjorde sig till tolkar för den anförda uppfattningen, repeterades och accepterades den ofta av dem i sällskapen, som gärna rätta sin uppfattning efter andras. Omdömena fördes vidare — "Nationen är monoman på judefrågan ... dess judeskriverier äro tröttande... den uteslutande skadar den nationella saken" — så repeterades katekesläxan vidare o. vidare ut. Från olika håll rapporterades den också in till oss. Ofta måste vi le över den underbara samstämmighet i formuleringen som präglade de olika omdömena, som präglade de olika omdömena, vittnande om att den "tysta" muntliga propaganda bland de ledande svenska folkklasserna, Juda håller sig med, icke kommer den offentliga i pressen stort efter i fråga om tekniskt god skötsel. "Men, så låt judarna vara i fred", tillropar man oss från olika håll, "och ni skall få se att ni får opinionen på er sida!" Tack, det visste vi förut! Den dag Nationen upphörde att peka på judeinflytandet i vårt politiska liv, saknade Juda anledning organisera någon propaganda mot vår tidning o. vi skulle förmodligen också bli erkända som en "korrekt" "moralisk" sådan. Men i samma ögonblick hade vi lämnat själva den centrala frågan i utvecklingen, den stora och ömtåliga, som ensam ger förklaringen till allt i tiden och som skulle göra det möjligt för den svenska allmänheten att överhuvud kunna förstå sammanhanget i och meningen med vad som sker. Vi skulle svikit vårt program *att helt säga sanningen åt folket*, vilket vi icke voro villiga till. Men för att striden för svenska folkets upplysande i sanningens anda skall kunna föras till ett lyckligt slut fordras förvisso, att de som sympatisera med strävandet, känna sitt ansvar och sin plikt mot den gemensamma stora saken och icke låta förleda sig till att oreflekterat anamma de "allmänna omdömen" fienden genom sina många agenter låter utsprida bland allmänheten. Den "tysta" opinionsbildningen vid sidan av den offentliga representerar ett vida mer betydelsefullt medel i Judas maktkamp än de flesta ibland oss ana. Det gäller att vara på vakt ej mindre mot den muntliga än den tryckta opinionsbildningens förvillande inflytande!

Beställ ÖRNENS tårtor. Tel. 117 11.

Prova ÖRNENS 2 öres småbröd!

Kravet på en svensk nationalekonomisk politik.

(Forts. fr. sid 1.)

föreligga. Det återstår således endast en enda anledning, nämligen felaktig tullpolitik och som stöd för denna min uppfattning ber jag få erinra om vad jag i mitt tidigare föredrag åberopat beträffande de svenska tricotvaru- och fönsterglasindustrierna.

Våra nationella tillgångar böra omsorgsfullt tillvaratagas.

Bland de positiva krafterna för en familjs ekonomiska framsteg nämnes i tredje rummet nödvändigheten av att allt som har värde noga tillvaratages. Att denna sak är minst lika viktig när det gäller den större familjen, folkfamiljen, är ju utan vidare uppenbart, på samma gång som det också står klart för en var, som har ögon att se med, att vi på denna punkt låtit oss komma svåra försyndelser till last. Vad är det för värdeföremål vi ha att taga var på? Värdeföremålen äro: 1) Åkerjorden. 2) Skogen. 3) Betes- och kalmarker. 4) Gruvfyndigheter. 5) Vattenfall. 6) Den mänskliga arbetskraften.

Den svenska åkerjorden en källa till folkligt välstånd.

Beträffande åkerjorden är att anteckna, att vi i hela landet ha i runt tal fyra miljoner hektar åker och att den sammanlagda skörden på dessa fyra miljoner hektar som regel brukar uppgå till ett värde av, likaledes i runt tal, ettusentvåhundra miljoner kronor, d. v. s. c:a trehundra kronor pr hektar, eller mera populärt etthundrafemtio kronor pr tunnland. Dessa siffror visa att åkerjorden f. n. är dåligt tillvaratagen. Huru mycket som kan avvinnas ur ett tunnland jord är som bekant mycket olika, beroende på jordens bördighet, växttidens längd samt temperaturen och väderleken. Det är allmänt bekant att jorden i Skåne lämnar vida större skördar än i exempelvis Norrbotten. Mina egna erfarenheter på detta område härleda sig från mellersta Sverige, närmare bestämt Uppland, och om vi tänka på en sådan artikel som vete, anse vi det här skäligen medelmåttigt om vi få tio tunnor på tunnlandet, vid goda skördar bruka vi räkna med femton och en granne till mig har år efter år kommit upp till tjugo. Vid ett pris av tjugo kronor pr tunna skulle detta sistnämnda ge fyrahundra kronor pr tunnland. Om all åkerjord i landet varit i lika god kultur och skötts lika väl skulle värdet av årsskörden således kunnat ökas från ettusentvåhundra miljoner till tretusentvåhundra miljoner kronor. En sådan ökning ligger givetvis icke inom möjlighetens gränser, för det första därför att man icke kan så vete varje år och växtsäden ger betyd-

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 — 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

ANGBAGERI A.-B. ÖRNEN
Johannes Kyrkogata 10

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER
Telefon 392 61

Fråga efter ÖRNENS bröd!

Alla slags
Skinnbeklädnader
bäst och billigast i
Specialaffären
BEKLÄDNADSAFFÄR
Gustaf Peterssons Beklädnadsaffär
Sveavägen 60
(mitt emot Ad. Fr. kyrka)
Tel. 82 62

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Carson Swartz.
Charlottenborgs Slott, Motala V.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helår ..—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN
Fredagen den 22 Februari 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindstroms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

ÖRNEN tillverkar 60 olika brödsorter!

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

ÖRNENS delikata tårtor!

ligt mindre och kostar också mindre pr tunna. En så våldsam ökning är icke heller nödvändig för att vi skola kunna klara oss utan import. Under de senaste fem åren har från utlandet inköpts jordbruks- och ladugårdsprodukter för i runt tal femhundra miljoner kronor om året, under det att den egna produktionen varit c:a tolvhundra miljoner kronor. Om vi sålunda öka vår skörd med femtio procent d. v. s. från tolv till adertonhundra miljoner kronor, så är vi inne på fast mark och behöva ej längre importera några jordbruks- eller ladugårdsprodukter.

En sådan ökning av femtio procent av våra inhemska skördar ligger icke utanför det möjligas ram. Under de tio år jag sysslat med jordbruk har det lyckats mig att öka skördens storlek pr hektar räknat med mera än femtio procent, och jag hoppas kunna fortsätta. Förutsättningarna för en sådan ökning är emellertid treune: 1) den mänskliga arbetskraften måste ökas med femtio procent, 2) antalet dragare och redskap måste ökas med tjugofem procent, 3) konstgödningskonsumtionen måste ökas med femtio till hundra procent. Enligt mitt förmenande kan åkerjorden sägas vara väl tillvaratagen först då, när våra årliga skördars värde uppgår till tvåtusen miljoner kronor, d. v. s. femhundra kronor pr hektar. I fråga om skogen är det svårare att yttra sig om huruvida densamma tillvaratagits bättre än åkerjorden. Det är emellertid känt, att nyodlingen mångenstädes blivit eftersatt och att det sålunda finnes mycken kalmark som numera ingenting ger. Beträffande betesmarken, har ju densamma länge varit ganska mycket försummad, men under det senaste decenniet ha en del förbättringar kommit till stånd. Enahanda är förhållandet med våra gruvfyndigheter och vattenfall. Mycket återstår här emellertid att göra.

Den svenska arbetskraftens tillvaratagande.

Beträffande den mänskliga arbetskraften har jag tidigare påvisat huru illa densamma tillvaratagits, då man ofta låter skickliga yrkesarbetare livnära sig genom nödhjälpsarbeten av sådan beskaffenhet, att deras yrkesskicklighet icke alls kunnat komma till någon nytta. Ifråga om den mänskliga arbetskraften är det icke allenast kroppsarbetet som på liknande sätt slösas bort. För några månader sedan träffade jag en dam, som jag känner sedan min ungdom och som berättade att en hennes systerson, som utbildats till agronom, förgäves sökt finna sysselsättning i hemlandet, varför han nödgats mottaga anställning vid ett jordbruk i Argentina. Föräldrarna voro mycket bedrövade över att de måste skicka honom så långt bort, men de voro fattiga och hade intet annat val. Vi ha sålunda med stora kostnader anordnat läroanstalter och avlöna professorer och andra lärare för vår ungdoms utbildning och sedan, när utbildningen blir färdig, taga vi ej vara på den med stora kostnader färdigställda produkten. Detta är ju ungefär lika förnuftigt som om en snickare skulle förfärdiga en vacker möbel och sedan när den blir färdig ta en yxa och hugga ved av den.

Vi böra själva producera vad vi med fördel så kunna.

Den fjärde omständigheten, som nämndes såsom varande betydelsefull för en familjs ekonomiska välstånd var, att allt arbete som kunde utföras av familjens egna medlemmar av dessa blev utfört, så att utgifterna för den lejda arbetskraften komme att inskränkas till det minsta möjliga. Huru tillämpas väl denna princip inom den svenska folkfamiljen? Om vi hålla oss till den ovan omnämnda trettioårsperioden, så har importen i sin helhet under densamma stigit från i runt tal fyra hundra miljoner till femtonhundra miljoner kronor. Det kan på goda skäl antagas att ungefär hälften av importen vid periodens början var råvaror och den andra hälften bearbetade varor, men att förhållandet vid periodens slut förskjutit sig därhän, att endast en tredjedel då utgjordes av råvaror samt två tredjedelar av färdiga varor. Importen av färdiga varor, däri inberäknat jordbruks- och ladugårdsprodukter, skulle alltså under de senaste trettio åren ha ökats från tvåhundra miljoner kronor till ettusen miljoner kronor eller med femhundra procent. Landets folkmängd har under denna tid endast ökat med tjugofem procent, varav framgår, att den lejda utländska arbetskraften kommit att spela en allt större roll i vårt folks hushållning, med den påföljd, att arbetstillfällena för landets egen befolkning i motsvarande grad minskats. Härav arbetslösheten med ty åtföljande nödhjälpsarbeten. Dessa sistnämnda företeelser kunna med skäl betecknas som ett kräftsår på den svenska samhällskroppen och att Europas övriga stater också lida av samma sår betyder endast att det är enahanda principer, som där göra sig gällande och är till föga tröst för oss. Grunden till allt detta elände är ytterst att söka i en felaktig tullpolitik. Vilja vi göra oss det besväret med att undersöka var grunden ligger till U. S. A:s starka ekonomiska position, skall det snart stå klart, att denna grund är att finna i denna stats mycket aktiva tullpolitik. Om vi här i landet resolut följde U. S. A:s exempel skulle resultatet bli, att vår import om några få år skulle minskas från nuvarande ettusenfemhundra miljoner kronor till femhundra miljoner kr. Det föreligger icke någon speciell anledning antaga, att vår export, som f. n. är ungefär lika med importen, härav märkbart skulle beröras, men även om exporten skulle komma att minskas med ett par hundra miljoner, så behövde vi därför icke vara ledsna, vi skulle i alla fall förtjäna åttahundra miljoner kronor om året på affären, och av dessa åttahundra miljoner skulle säkert sexhundra miljoner kronor komma på de kroppsarbetande klassernas del.

Det är spekulanterna som förhindra en sund nationalekonomisk politik.

När nu förhållandena ligga se enkelt till, att det för en var måste vara uppenbart att enda och rätta vägen att skapa ekonomiskt välstånd bland vårt folks breda lager, såväl inom jordbruket som inom industrien, är att med ledning av tillgänglig statistik undersöka vilka varor som vi själva kunna framställa men som nu importeras samt att alla dylika varor beläggas med skyddstullar av sådan storlek, att våra egna arbetare kunna erhålla skälig försörjning vid sitt arbete med deras framställande. När som sagt hela historien är så enkel, varför har då statsmakterna icke vidtagit åtgärder i denna riktning? Svaret härpå kan icke bli annat än en erinran om den gamla historien, att om en person vårdslösar sin ekonomi är det alltid en hel hop som drar fördel därav. Så är givetvis också i förevarande fall förhållandet och alla dessa personer, som draga fördel av den nationella vårdslösheten, komma helt naturligt också att med all kraft sätta sig till motstånd mot alla åtgärder, som äro ägnade att förhjälpa de sämst lottade av nationens medlemmar till en bättre ekonomisk position.

Från vilket håll kunna vi då vänta motståndet? Jo, till en början hava vi statens och kommunernas tjänstemän. Det är en mycket stor kår vi här ha att räkna med och den är också mycket inflytelserik. Jag vill erinra om att endast en korporation, nämligen folkskolans och småskolans lärarepersonal omfattar c:a trettiotusen medlemmar, statens affärsdrivande verk femtiotusen, armén och marinen trettiotusen. Sammanlagt torde statens och kommunernas tjänstemän uppgå till ett antal av mera än tvåhundratusen. Det faller av sig själv att hela denna stora kår kommer att motsätta sig en effektiv höjning av tullarna, vilket skulle innebära, att deras reallöner komme att falla. Det förhåller sig emellertid så, att motståndet från denna kår kan betecknas som lojalt och legitimt. Jämfört med nödhjälpsarbetarna och statdrängarna på landet kan man ju säga, att statens och kommunernas tjänstemän ha det relativt väl ställt i ekonomiskt avseende, men jag vill bestämt betona, att jag icke missunnar tjänstemannakåren dess ekonomiska ställning och vill lika bestämt framhålla såsom min mening, att de böra få full kompensation för den höjning av levnadskostnaderna, som en effektiv tullhöjning eventuellt skulle åstadkomma. Denna sak kan lämpligast ordnas så, att lönerna uträknas icke efter kronans värde utan efter socialstyrelsens index. Statens och kommunernas tjänstemän torde säkerligen under sådana förhållanden låta tala med sig. Det finnes emellertid en annan grupp medborgare, som det blir svårare att komma överens med. Dessa äro exportindustriens folk.

Statstjänstemännen böra kompenseras vid en omläggning av vår ekonomiska politik.

Någon kompensation av liknande art som gentemot tjänstemannakåren kan här icke åstadkommas. En höjning av levnadskostnaderna skulle med nödvändighet försvåra exportindustriens ställning i landet. Den skulle emellertid icke komma att drabba all industri lika tungt. Sålunda skulle exempelvis trävaruindustrien, som kräver relativt lite folk, icke på långt när drabbas så hårt som till exempel maskinindustrien. Det finnes dock en lag i tillvaron som säger, att man aldrig kan få någonting utan offer. För att få vår jordbruksbefolkning och vår arbetarebefolkning i ekonomiskt avseende på fast mark, bli vi måhända nödsakade att offra en del av vår exportindustri. Jag räknade också med att vår export möjligen skulle komma att minskas med tvåhundra millioner kronor årligen. Detta är dock ett relativt billigt offer, när vi å andra sidan ha möjlighet att rädda ettusen millioner kronor under samma tid. Arbetare och tjänstemän inom exportindustrien torde i varje fall icke behöva förlora något, alldenstund det kommer att bli god användning för dem alla inom hemmaindustrien. Slutligen vill jag söka utreda förefintliga möjligheter för att med vår nuvarande författning kunna få en reform av våra tullförhållanden på sätt, som här ovan skisserats, genomförd. Då rösträtten till riksdagen numera praktiskt taget är allmän, gäller det alltså att utreda hur stor del av befolkningen som skulle ha ekonomisk fördel av reformen. Såsom regel kan till en början sägas, att alla de befolkningselement som medverka vid produktionen av våra förnödenheter skulle få sin ekonomiska ställning förbättrad. Detta gäller sålunda i första rummet alla som arbeta inom jordbruket, och det är känt att drygt fyrtio procent av landets befolkning ha sin försörjning genom arbete i jordbrukets tjänst.

Vidare ha vi industriens folk. Om vi undantaga exportindustrien, utgöra dessa c:a tjugo procent av landets folkmängd, sammanlagt alltså sextio procent av befolkningen, som skulle ha direkt ekonomisk fördel av en dylik reform. Indirekt skulle den emellertid bli till fördel för minst nittio procent. Genom att vår import minskades med ett tusen millioner kronor, komme vår nationalförmögenhet att ökas i mycket raskt tempo, så att vi bleve i tillfälle göra effektiva avbetalningar på vår statsskuld, vilket återigen skulle betyda att skatterna bleve avsevärt billigare. Utsikterna att få reformen genomförd även med vår nuvarande författning synes mig sålunda vara goda, men det är med säkerhet förenat med ett drygt arbete att få den stora massan av Sveriges folk insatt i förhållandena, vilket sammanhänger med vissa delikata omständigheter. Det är sålunda icke alldeles okänt, att åtminstone ett par av våra stora affärsbanker specialiserat sig på att finansiera det internationella varuutbytet. Härom är ju ingenting ont att säga så länge vederbörande hålla sig inom de gränser, lojaliteten bjuder. Dessa gränser lära emellertid stundom betydligt överskridas. Sedan respektive bankledningar fått klart för sig att på detta område stora vinster kunde göras med ringa arbete, låg det nära till hands att se sig om efter medel att trygga denna givande inkomstkälla. Det gällde då i första rummet att förhindra alla lagstiftningsåtgärder, som kunde bliva till hinder för den fria internationella varuförmedlingen. Det svåraste hindret, som här kunde tänkas förekomma, var givetvis höjda tullar. Det gällde därför först som sist att få folkopinionen inställd i den riktningen, att alla tullar således också skyddstullar vore en olycka för det fattiga folket.

En folkopinion för skyddstullar bör skapas.

För att kunna skapa en sådan opinion behövdes förbindelser dels med den ledande tidningspressen, dels ock med en del ledande män inom de olika politiska partierna. Det vållade heller icke några allvarliga svårigheter att åstadkomma dessa förbindelser vare sig till tidningspressen eller till de politiska partierna. Situationen av i dag är sålunda den, att vi som motståndare i denna sak ha att räkna med denna "treenighet", storbankerna, den ledande tidningspressen, en del ledande politiker inom de olika partierna. Gentemot sådana motståndare ville det ju förefalla som om striden på förhand skulle vara dömd att misslyckas. Det vore dock förhastat att utan vidare kasta yxan i sjön. Vi ha nämligen på vår sida både sanningen och det sunda förnuftet. Humbugen, lögnen och bedrägeriet äro visserligen fruktansvärda makter, men de äro icke oövervinneliga. Samarbetet mellan å ena sidan storbankerna och å den andra de olika politikerna, synes vara mest intimt inom vänsterpartierna. Det är också från dessa som det mest frenetiska motståndet möter mot alla åtgärder, som äro ägnade att skydda det svenska arbetet och de svenska arbetarna. Detta tyckes sammanhänga med den omständigheten, att vänsterpartiernas partiledningar ha sina riksdagsgrupper säkrare i sin hand och att partiledningarna varit säkert förankrade hos storbankerna. Om det endast gällt partiledningarna hade situationen troligen varit densamma också inom högerpartiet. Storbanksintresset och exportindustrien ha under de senaste tjugu åren varit väl representerade inom högerpartiets ledning.

Talet att skyddstullar äro till skada för de fattiga klasserna — en lögn.

Huru förhåller det sig nu med satsen att höga skyddstullar äro en olycka för de fattigare klasserna d. v. s. för arbetarna? Om denna sak är ju mycket att säga och jag får troligen anledning längre fram återkomma därtill, men redan nu vill jag försöka låta någon liten stråle av historiskt ljus belysa frågan. England är som bekant frihandelns förnämsta högborg i världen, under det att som dess motsats alltmera framträder det andra anglikanska stormaktsväldet U. S. A. Har nu England alltid haft frihandel? Nej. Också detta land hade tidigare tullar. Om jag ej misstager mig är det ungefär hundra år sedan tullarna där avskaffades. Var det de fattiga klasserna, arbetarna, som avskaffade tullarna i England? Ingalunda! Arbetarna hade vid denna tid ingenting alls att säga till om i landets politiska liv. Det var i stället de engelska storkapitalisterna, som kommit underfund med, att just på denna väg kunde massornas arbetskraft på det mest effektiva sättet exploateras. Och vad blev resultatet för Englands vidkommande av dessa hundra års frihandel? Resultatet ligger i öppen dag för alla som ha ögon att se med. I intet annat land i världen ha så stora rikedomar skapats på ett fåtal händer som i England, men i intet annat kulturland äro de breda massorna så utfattiga som i England. När kolarbetarna för ett par år sedan med sänkta löner pressades ner i de mörka schakten, hördes från de djupa leden och de underjordiska schakten ett olycksbådande mummel, som icke vittnade om några ljusa förhoppningar för framtiden. Englands frihandelssystem har icke skapats av det fattiga folket eller av arbetarna, utan av kapitalisterna, på mera modernt språk av storfinansen. Och det är samma storfinans, som ännu i dag stöder systemet. Sedan arbetarna numera lyckats skaffa sig säte och stämma i underhuset, ha emellertid grundvalarna för den stolta frihandelsbyggnaden begynt vackla. De engelska arbetarna äro nämligen ej dummare än att de förstå, att livsbetingelserna för deras amerikanska kolleger, tack vare de höga skyddstullarna, äro vida gynnsammare än deras egna.

Det finnes ett uttryck, som är ganska vanligt i talspråket, även om det ej återfinnes i någon ordlista, och detta är "Det sunda bondförståndet". Våra hederliga bönder och hemmansägare förstå sig måhända icke så mycket på den "vetenskapliga nationalekonomien", men en sak begripa de, och det är, att om de göra ett arbete själva, så slippa de att leja för detsamma, och om de icke behöva leja för det, så behöva de ej heller betala ut några penningar för ändamålet, och om de ej behöva betala ut pengarna, så ha de dem kvar, och om de hava pengarna kvar, så är deras ekonomiska position starkare än om de ha gett ut dem. Det är bara ett fel på denna enkla bondelogik. Den är så självskriven och så enkel och så solklar, att denna världens visa och förnumstiga kunna icke begripa den.

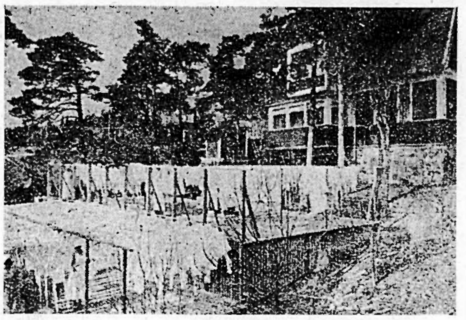

SOLTORKNING AV TVÄTTKLÄDER I BARRSKOGSLUFT
vid
Nockeby Tvättinrättning
(bästa landstvätt)
Gott utförande av tvätt, mangling och strykning. Specialité: Gardintvygnin g. Även reparation av söndrigt linne. Fem och punkt lig exp. Humana priser.
Tel.: Alsten, Namnanrop; Nockebybro.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Myntforget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Myntforget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

ÖRNENS Herrgårdslimpa!

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

DANSK NATIONALT
TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Svensk
Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga dricksepengar
[illegible]

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 10 (179) Fredagen den 8 Mars 1929. Årg. 5

Sveriges försvars-möjligheter.

Vårt lands läge erbjuder de bästa förutsättningar för ett effektivt försvar.

Det fältrop, under vilket våra s. k. fredsvänner gått till strid mot det svenska försvarsväsendet, har alltifrån "fredsrörelsens" begynnelse varit ett obevisat påstående, att Sverige i varje fall icke skulle kunna försvara sig gentemot ett ryskt anfall. Endast en gång hava signalerna växlat, nämligen åren närmast efter världskriget. Då hette det nämligen, att vårt läge blivit så förbättrat, att vi kunde nedrusta — vilket vi ock gjorde.Knappt hade detta skett, förrän det gamla ropet om omöjligheten att försvara oss ånyo höjdes. Följdriktighet har aldrig varit avrustningsfanatikernas starka sida.

Det är uppenbart, att vi skulle sakna möjligheter att med egna maktmedel avvärja ett anfall av en stormakt, om denna skulle kunna insätta hela sin kraft i ett anfall mot Sverige. Men detta är redan av militärpolitiska skäl omöjligt. Av strategiska, främst militärgeografiska skäl begränsas ytterligare en angripares möjligheter att bringa sina maktmedel till verksamhet mot oss.

Beträffande lantstridskrafter kan Ryssland angripa vår nordiska landgräns, först sedan Finland betvingats. Norrbotten, som ända till slutet av 1800-talet ur strategisk synpunkt betraktades som en ödemark, kan fortfarande "bära" endast jämförelsevis fåtaliga stridskrafter. I 1924 års proposition angående ny försvarsordning anfördes, att försvaret av den nordiska landgränsen krävde en styrka av 6 arméfördelningar. Med hänsyn till de geografiska och klimatiska förhållandena i Norrbotten är det tydligt att i denna styrka ingå även de krafter, som erfordras för att skydda förbindelserna mellan Norrbotten och rikets sydliga delar. — Över havet kan Ryssland icke på en gång överskaffa större styrka än 3—4 fördelningar. Det gäller således att —om man icke lyckats tillbakaslå landstigningen — anfalla och slå denna styrka, innan den hunnit förstärkas. Det fordras icke någon högre grad av räknekonst för att förstå, att vi med 12 fördelningar med lugn tillförsikt kunna möta ett eventuellt angrepp. Denna styrka, och mera därtill, hade vi före 1925.

På öppna havet kan Ryssland mot vår flotta utveckla hela sin överlägsenhet till sjöss. Därför hava vi efter krigsperioden i början av 1800-talet avstått från de fruktlösa försöken att hålla oss med en sjögående slagflotta och klokt nog organiserat vårt sjöförsvar i all huvudsak som ett skärgårdsförsvar. I skärgårdarna kan nämligen en stormaktsflotta icke fritt utveckla sin överlägsenhet. Där kunna våra för skärgårdskriget konstruerade fartyg upptaga ett framgångsrikt försvar. Skyddet av våra skärgårdsområden utgör också våra sjöstridskrafters främsta uppgift. Men våra örlogsfartyg äro så byggda, att de även kunna gå ut på öppna havet. Sålunda kunna de, främst med u-båtar, störande ingripa mot anfallsföretag över havet. En strid mot den ryska östersjöflottan är otänkbar för vår kustflotta. Därtill äro styrkeförhållandena för ojämna och måste beräknas förbliva det. Men en angripare kan tillfogas förluster under en överskeppning — ett eller annat transportfartyg kan bliva sänkt av våra u-båtar. Viktigast är dock, att flottan genom att försvara de skärgårdstäckta delarna av kusten begränsar fiendens anfallsriktningar, varigenom lösandet av arméns uppgifter i hög grad underlättas.

Slutligen kan Ryssland från sitt nuvarande område och med sitt nuvarande flygmaterial icke utföra bombarderingsföretag i luften mot Sverige. Även med de mest fulländade bombflygplan äro anfallsmöjligheterna i hög grad begränsade. Om Ryssland återtager Finland, Åland eller de baltiska staterna, förändras självfallet vårt luftstrategiska läge. Anfallsmöjligheterna ökas. Men vi hava dock alltid den fördelen att hava ett hav mellan vårt land och de ryska flygbaserna. Därtill kommer en annan omständighet av avgörande betydelse: vårt land erbjuder endast ett litet fåtal anfallsmål för bombarderingsflygning. På östkusten äro dessa anfallsmål Stockholm, Norrköping samt en del mindre, ur strategiska och krigsindustriella m. fl. synpunkter viktiga orter. Därest dessa möjliga anfallsmål förses med luftvärn — vilket ingalunda överstiger vår förmåga — minskas i hög grad en fiendes möjligheter att åstadkomma någon verkan med flyganfall. Om vi därtill organisera vårt flygvapen huvudsakligen med hänsyn till avvärjande av flyganfall, d. v. s. lägga tyngdpunkten vid jaktflygförbanden, kunna vi med lugn emotse även en fiendes angrepp i luften.

Av det föregående framgår, hurusom vårt lands försvar kräver samverkan mellan de tre försvarsgrenarna — armén, marinen och flygvapnet. De utgöra alla oundgängliga delar av vårt försvarsväsen. Riktigt använda i intim samverkan med varandra kunna de — om de organiserats med hänsyn till sina uppgifter — utgöra ett effektivt skydd för Sveriges land och folk.

Det på senare tiden ofta hörda talet om motsatsen är oriktigt. Talesmännen äro fanatici utan några förutsättningar att bedöma våra försvarsmöjligheter, sedda mot bakgrunden av en fiendes anfallsmöjligheter. Vi skola i följande artiklar något närmare granska dessa förhållanden. Här må endast fastslås våra möjligheter att försvara oss, endast vi äro besjälade av vilja att göra det och att ikläda oss de förpliktelser, som äro en följd därav. Ett folk, som icke *vill* försvara sig, *kan* naturligtvis ej heller göra det — och förtjänar ej att att förbliva en nation. Ett sådant folk kan införlivas med den kategori, som i våra dagar kallas "nationella minoriteter". Deras lott säges vara föga avundsvärd.

LYCKORIDDARNAS "IDEELA" KAMP.

Det kan tyckas förunderligt, att den storslagna idéela kamp, som kännetecknar utvecklingen i vår tid, blivit så negativ i sina praktiska verkningar. Aldrig hade så många behjärtade kämpar för mänsklighetens välfärd uppenbarat sig å arenan. Den ene klädde väl sin idéela strävan i en dräkt, den andre använde en annan utstyrsel; men det stora målet *människornas lyckliggörelse* gällde gemensamt för alla. Mänskligheten hade ju anledning se förhoppningsfullare än någonsin på sin framtid. — Och likväl finna vi den dag som är folken runt omkring oss bekajade av olustens och besvikelsens känslor. De ljuvliga drömmarna om allmän lyckotillvaro på denna jord blevo ej verklighet. I stället tedde sig denna alltmera prosaisk och grå. Den frihet man så hänfört kämpat för visade sig, när allt kom omkring, endast vara en än högre art av ofrihet. Desillussionen blev en permanent företeelse i den politisk-sociala kampen. Men massorna lärde sig efterhand att taga också den med jämnmod, d. v. s. ackomodera sig, tåligt bidande den väntande "stora slutliga segern", då lönen för deras ihärdiga kamp skulle komma.

Göra vi oss mödan en smula närmare undersöka förhållandena, skola vi emellertid rätt snart komma till klarhet i mysteriet. Förklaringen är i själva verket ganska enkel: folkens ledare råkade att på ett fatalt sätt förväxla sina privata synvinklar med det allmännas, det egna lilla jagets intresse med det gemensamma mänsklighetsintresset. Utvecklingen har, om man så vill, påfordrat detta. Endast de som voro besjälade av den "heliga" karriärlustan och redo att utan alla villkor underordna sig De Makthavande, hade utsikt att i konkurrensen kunna göra sig gällande; inga andra släpptes fram till inflytande, huru förtjänstfulla de i övrigt månde vara. De som ej visade sig förstå "tidens krav" samt därefter "anpassa sig", dömdes strax av den offentliga meningen såsom "oförbätterliga utopister", "verklighetsfrämmande", för att ej säga "sinnessvaga", vilka de stolta lyckoriddarna endast skänkte sitt suveräna förakt och bevärdigade med hån för deras bristande förmåga i kampen för framgång och upphöjelse.

Mellan de idealister, som jaga efter personlig framgång och lycka, samt dem, vilka utan hänsyn till personliga intressen kämpa för de höga mänsklighetsidealen, har alltid en djup väsensskillnad bestått. Medan för de förra, lyckoriddarna, den personliga framgången är allt, betyder denna för de senare i själva verket ganska litet. De sanna idealisterna fråga ej efter personlig vinning, ära eller makt. De veta, att deras kamp ej är av det slag, som krönes med gods och guld och ära utan att den snarare för till för-

(Forts. å sista sid.)

WALLENBERGSK RIKSBANKSCHEF?

v. Krusenstjerna på posten — bocken som trädgårdsmästsre.

Det är för Sveriges land och folk lyckligt, att den nuvarande så kallade högerregeringen, under ledareskap av partiets båda kosmopolitiska störpampar, icke får lov att till eget behag vara allenabestämmande i frågor av intrsse för oss alla, skriver generalkonsul *F. Cronholm* i en till statsminister Lindman ingiven inlaga. Se här ett exempel, bland så många andra, på det sätt varpå detta s. k. nationella parti arbetar för främjandet, till synes, av vissa storkapitalistiska intressen på bekostnad av allas vårt bästa! "Högern anses i allmänhet hålla på bankinspektören von Krusenstjerna" skriver "Aftonbladet" den 18 februari 1929 under rubriken "Vem blir riksbankschef?" I "Dagens Nyheter" den 23 i samma månad heter det: "Man hann endast att konstatera, att en av dem, bankdirektören von Krusenstjerna, trots högerpartiets stöd och hr af Jochnicks ivriga rekommendationer stötte på bestämt motstånd hos andra grupper." Och i går förmälde "Svenska Dagbladet", att samme herre alltjämt framföres "från borgerligt håll", samtidigt som det däri uppgavs, att avgörandet ånyo uppskjutits, till den 5 mars. Det är uppenbarligen ett målmedvetet arbete, som här försiggår bakom kulisserna. Är det då meningen, att Eders Excellens även här skall gå huset Wallenbergs ärenden på bekostnad av de intressen, som blivit Eder anförtrodda? Ty denne herre är huset Wallenbergs trogne tjänare.

Av en sällsynt enhällig press har herr von Krusenstjerna dömts såsåsom oduglig på sin post såsom bankinspektör, och hans avgång krävdes på sin tid av tidningar av olika färger. Men huset Wallenbergs gyllene makt höll honom kvar till förfång för landets intressen, som ju icke äro identiska med huset Wallenbergs. Skulle han då genom sin inkompetens såsom sådan ha meriterat sig till den vida ansvarsfullare posten såsom chef för rikets bank? Eller skulle han därtill utses blott därför, att det husets vilja är denna?

Se här några bidrag till hans meritförteckning, hämtade ur allenast två av de dagliga huvudstadstidningarna, som varit vältaliga nog! Uti en redaktionell ledare i "Stockholms Dagblad" den 16 mars 1923 skrives sålunda: "Det smärtar oss av personliga skäl att behöva säga det, men det måste sägas, vad en sakkunnig opinion väl tämligen enhälligt tänker: Lantmannabankens krasch betyder även bankinspektörens fall. Den nuvarande befattningshavaren som statlig bankkontrollör och vårdare av det finansiella hälsotillståndet har härmed löpt linan ut. Ett vaktombyte framställer sig såsom en oavvislig nödvändighet." Under loppet av år 1921 var bankinspektören von Krusenstjerna utsatt för ganska häftiga angrepp både i riksdagen och pressen. Kritiken stegrades i våldsamhet efter "skrällen" i Sydbanken. Han klandrades dels för obehörig inblandning i bankernas angelägenheter och dels för alltför stor efterlåtenhet; och vidare heter det: "För den allmänna opinionen är det två fakta, som i denna stund inteckna bankinspektörens förtroendeställning över skorstenarna. Den ena omständigheten är borgensförbindelsen vid Handelsbankens konsolidering. Den andra och avgörande är Lantmannabankens haveri i en farled, som nyss rapporterades klar. I det förra fallet inträffade, som alla veta, att *utomstående* eminent sakkunskap *måste* tillkallas för att vitsorda bankinspektörens uppfattning. Den kontrollerande statsmyndigheten *tvangs* med andra ord att som högre auktoritet åberopa en privat instans, som författningsenligt och logiskt själv stod under nämnda myndighets kontroll. Fanns det efter den betan någon prestige kvar, krossades den totalt mellan de båda kommunikéer, som med en månads intervall givit två stick i stäv gående skildringar av Lantmannabankens status. Den 6 februari tillläts styrelsen för banken i fråga offentligt meddela, att en rekonstruktion på basis av aktiekapitalets nedskrivning och tillförandet av fem millioner friskt kapital skulle skapa "en *fullt betryggande och solid grund för den nya bankens verksamhet.*" Den 14 mars går bankinspektören i författning om bankens stängning, samtidigt som en rekonstruktion nu förklaras kräva, utom de tidigare förutsatta fem millionerna, ett tillskott av staten på femton millioner. Detta är *för* raskt marscherat för att kunna undgå den enda fullt adekvata benämningen skandal. Det är fullständigt omöjligt att fatta hans tillvägagångssätt. Lantmannabanken, som på ett märkligt sätt kommit att belastas med industriella enhandskrediter, vilka möjligen kunna försvaras i en storbank, har tillstatts fullborda sin dödsritt. Bankinspektörens verksamhet har enligt många sakkunniges mening väsentligen letts av två grundsatser, som tillämpats i en ordning, rakt motsatt den av klok omtanke betingade. Under inflation och hausse lämnades ohejdad kredit; utplånanden av riksmarginaler tolererades. Men när krisen nått botten och industri- och börsvärden drivits ned till panikvärden, rekommenderas en försiktighet, som bara räknar med risker. Taktiken borde, naturligtvis modifierad, varit den omvända. Omdömet anses alltid ha brustit på den mest vitala punkten." Ett klarare och mera veder-

(Forts. sista sid.)

OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER.

Av dr Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Se nu, vilka fina Abrahams barn judarna äro, huru väl de artat sig efter sin fader, ja, vilket fint Guds folk de äro, då de berömma sig inför honom av sin köttsliga börd och fädernas adliga blod och förakta alla andra människor, ehuru han i allt detta håller dem för träck och aska av fördömd börd lika väl som alla andra hedningar. Ändå skall Gud vara lögnare för dem, de måste hava rätt och vilja med sådan hädisk, fördömd bön av Gud pocka på hans nåd och att få Jerusalem åter.

Vidare, om också judarna voro sju gånger blindare (om det är möjligt), så måste de ju se, att Esau eller Edom till den köttsliga börden ju är lika ädel som Jakob, emedan han icke blott är son av samme fader Isaak och moder Rebecka, utan också är den förstfödde sonen, vilken förstfödsel på den tiden var den högsta adeln bland de andra barnen. Vad har den lika födseln, ja förstfödseln genom vilken han var vida ädlare än Jakob, nu hulpit honom.? Likväl är han icke räknad bland Guds folk, ehuru han lika väl som Jakob och, som sagt, mycket mer än Jakob kallade Abraham sin farfader och Sara sin farmoder, liksom Abraham själv och Sara å sin sida måste hålla honom för sin sonson, hans son Isaks och Rebeckas son, och därtill för den förste och ädlaste sonen, men Jakob för den ringaste. Säg mig nu: vad har den köttsliga födseln eller blodets adel från Abraham hulpit honom?

Och om man här ville föregiva, att Esau blivit ond och därför förlorat äran, så svaras därpå för det första detta: Vi tala nu om, huruvida blodets börd av sig själv gäller för Gud, så att han därigenom kan vara eller bliva Guds folk. Gäller den icke: Varför berömmer sig då judarna så högt över sådant framför andra människobarn? Men gäller den: varför håller icke Gud hand över att den icke sviker. Ty om Gud anser den köttsliga födseln tillräcklig, för att de, som födas av de heliga fäderna, måste vara hans folk, så skall han icke låta dem bliva onda, på det han icke må förlora sitt folk och bliva en ogud (djävul). Men låter han dem bliva onda, så är det visst att han icke anser, att födseln skulle göra eller skaffa ett folk åt honom.

För det andra har Esau blivit förkastad från Guds folk icke därför, att han efteråt blivit ond, liksom icke heller Jakob genom sitt leverne efteråt kommit att räknas bland Guds folk, utan då de båda två ännu lågo i moderlivet, blevo de genom Guds ord åtskilda, Jakob kallad och Esau icke, enligt språket: den större skall vara under den mindre, och härtill gjorde eller halp icke att de båda legat under en moders hjärta, närts med enahanda blod och mjölk av en och samma moder Rebecka och tillika fötts av henne på en gång, så att man här måste säga, att huru enahanda kött, blod, mjölk, kropp, moder än må vara, har det dock icke kunnat gagna Esau eller hindra Jakob till den nåd, av vilken man blir Guds barn eller folk, utan ordet och kallelsen, som icke aktar födseln, skiljer här allting åt.

Sålunda kan också Ismael säga, att han likaväl är Abrahams rätte, naturlige son. Men vad hjälper honom här den köttsliga börden? Han måste ändock rymma Abrahams hus och arv och lämna det åt sin broder Isak. Säger du: Ismael är av Hagar, Isak av Sara; det gör ingenting mer än att det stärker vår sak. Ty att Isak är född av Sara, det skedde av Guds ord, och icke av kött och blod, emedan Sara såsom för gammal narturligtvis icke kunde föda barn. Men för att tala om börden, så är Ismael Abrahams kött och blod och naturlige son. Ändock hjälper en sådan helig faders blod och kött honom icke, utan skadar honom, emedan han icke har mer än kött och blod av Abraham och icke därtill också Guds ord, och det hindrar icke Isak, att han kommer av Abrahams blod, vilket intet gäller i Ismael, emedan Isak har Guds ord, som skiljer honom från hans broder Ismael, vilken dock är av samma Abrahams kött och blod.

Och vad vilja vi säga mera? Jag anser mig (om börden gäller för Gud) vara lika ädel som vilken jude som helst, ja, lika ädel som Abraham själv, som David, som alla heliga profeter och apostlar. Jag vill därtill icke vara dem tacksam för att de hålla mig för lika ädel (för bördens skull inför Gud) som sig själva. Och därest Gud icke vill se till min adel och börd lika väl som till Abrahams, Isaks, Davids o. alla helgons, så vill jag säga, att han gör mig orätt och icke är en rätt domare. Ty det låter jag icke taga ifrån mig, och det skall varken Abraham, David, profeter, apostlar eller ens en ängel i himmelen taga från mig, att jag berömmer mig av, att Noa (för att tala efter köttslig börd eller efter kött och blod) är min rätte, naturlige stamfader och hans maka (vem hon nu varit) är min rätta naturliga stammoder. Ty vi hava ju alla kommit från Noa ensam efter syndafloden. Från Kain hava vi icke kommit, då hans släkte alldeles utrotades i syndafloden jämte några av Noas fäder, svågrar och vänner.

Likaså berömmer jag mig av att Jafet, Noas förstfödde son, också är min rätte naturlige stamfader, och hans maka (vem hon också varit) är min rätta naturliga stammoder. Ty vi hedningar hava alla kommit från honom, såsom Mose säger (1 Mos. 10:5).Alltså har Sem, Noas andre son, med alla hans efterkommande intet att pocka på ensot sin äldre broder Jafet för bördens skull. Ja, om börden skall gälla, så har Jafet med sina efterkommande såsom den förstfödde sonen och rätte arvingen rätt att pocka mot Sem, sin yngre broder jämte hans efterkommande, de må heta judar eller ismaeliter eller edomiter. Vad hjälper nu den köttsliga förstfödseln den gode Jafet, vår stamfader? Ingenting alls. Sem behåller dock företrädet, icke för bördens skull (eljest måste det vara Jafet), utan därför att Guds ord och kallelse här är skiljoman över börden.

Alltså om jag ville räkna från världens bebyggande, huru vi alla äro komna från Adam och Eva, därefter alla från Set, Enos, Kenan, Mahalabel, Jared, Henok, Metusala, Lameck; så äro de lika väl våra stamfäder som judarnes, och vi komma allesamman från dem med lika ära, lika adel, lika beröm som judarne och äro lika väl deras kött och blod, som Abraham med all hans säd. Ty vi hava alldeles lika väl som de varit i samme helige faders länd, och här är alls ingen skillnad för bördens eller köttets och blodets skull, såsom allt förnuft måste säga. Därför äro de blinda judarna ju tillika grova narrar och mycket galnare än hedningarne, emedan de prisa sin köttsliga börd så högt inför Gud, ehuru de dock för dess skull icke äro bättre än alla hedningar, emedan vi alla äro av enahanda börd, kött och blod efter de allra förste, bäste, heligaste, förfäder och ingen kan förebrå eller förehålla den andre något särskilt, som icke också träffar honom.

Men låt oss komma härifrån! David kastar oss alla fint och väldigt i en hög, då han säger (Psalm 51:7): "se, i synd är jag född och i synd har min moder avlat mig". Gå

(Forts. å sista sid.)

Den 8 Mars

SVENSKARNA OCH DEN VÄSTERLÄNDSKA KULTUREN.

I kampen för de europeiska kulturfolkens bestånd gentemot de judisk-asiatiska omstörtningssträvandena intager den nordiska rasen en förgrundsställning. Bland folken av nordisk stam erkännas även svenskarna allmänt såsom det renaste och på den grund mest kapabla. Det är alltså ganska naturligt, att man inom sanna kulturkretsar i Europa nu har sin uppmärksamhet särskilt riktad på Sverige och härifrån väntar en betydelsefull insats i de politisk-historiska händelser, som stunda. Ett uttryck för denna uppfattning ute i världen, som ej minst av ledande personer inom den tyska rasforskningen och politiken delgivits vår tidning, var heltvisst general Ludendorffs uttalande till Nationen av den 7 okt. 1928, däri han yttrade: "För alla folk gäller i dag striden i samma grad en strid för bevarande av deras artbestånd och frihet. Drag med mig försorg därom, att folken av nordisk stam sluta sig närmare tillsammans!" Att det tyska försvarets under världskriget geniale ledare, som med orätt fått bära ansvaret för De överstatliga Makternas spel under krigsåren, den i alla skiften trofaste fosterlandsvännen, vilken framför någon annan nu levande tysk har äran av att det till sammanstörtning bragta Tyskland hitintills lyckats motstå det våldsamma judisk-bolsjevikiska anloppet — att samme general Ludendorff letts in på den nordiska rastanken såsom den förlösande, bär i sin mån vittnesbörd om denna frågas faktiska stora betydelse för den politiska och kulturella utvecklingen. Teoretikers såsom en Vacher de Lapouge's, en Gobineau's, en Austen Chamberlains, en Otto Ammons, en Herman Lundborgs och en Hans Günthers framförda uppfattningar i rasfrågan äro uppenbart på väg att erkännas av det praktisk-politiska livets män.

När man skärskådar det rådande tillståndet i Sverige samt besinnar den förpliktande ställning vårt folk i dess egenskap av jordens renaste nordrasiska folk intager, kan man ej undgå att erfara kånslor av skam över det sätt, varpå vi i det närvarande motsvara de förväntningar, den västerländska kulturvärlden med full rätt ställer på oss. Under gångna tidsskeden visste svenskarna att med ära hävda sin rangplats i kulturutvecklingen. I den stora Reformationen utförde Sverige en insats, som i alla tider skall stå inskriven såsom en av de största i historien. Det svenska namnet gick ärat och aktat över jorden. Svenskarna skapade åt sig ett namn såsom ett den mänskliga kulturens pioniärfolk. En genklang av detta av förfäderen skapade höga anseende möter oss ännu emellanåt i våra förbindelser med främmande folk, men för varje år som går bleknar glansen kring det svenska namnet, införden äreförgätna politik i tecknet av dansen kring Guldkalven, som under den inkräktande judisk-imperialistiska maktens hägn i senare tid inletts och som kommit oss att glömma förpliktelserna och ansvaret, som påvila oss. Vi kunna ej undgå att märka, att omdömet om oss såsom folk alltmer stadgar sig en ny riktning, nämligen att vi förfallit till en quantité negligéable, en part ej längre att räkna med, ett folk som avstått från rätten till liv och anspråket på att spela en roll i utvecklingen. Och ingen må förundra sig däröver. Våra Styrande hava, glömska av sina förpliktelser mot det egna landet och folket, i den främmande maktens, det revolutionssträvande Judas, intresse låtit förleda sig till att systematiskt undergräva den historiskt framvuxna svenska samhällsbyggnaden samt spoliera den nationella kultur, som gångna generationer gett oss i arv, samt sträva av all makt att förvandla vårt en gång fria och oberoende folk till ett lydfolk under den Gyllene Härskaren. Allt i frihetens namn! Gamla svenskmannadygder, som en gång gjorde det svenska namnet ärat och aktat i världen, hånas och förföljas, där de tilläventyrs drista visa sig, och bli alltmer sällsynta. I stället hava vi hugnats med nya medborgerliga dygder i mängd, de där ovillkorligt måste respekteras — tolerans, lojalitet, humanitet, kompromisskonst etc. samt hänsyn av alla upptänkliga slag. Den enskildes levnadsfilosofi har helt inställts på att bevaka sina privata intressen samt i varje skifte söka tillskansa sig största möjliga personliga vinst på de andras bekostnad. Och den som ställer sig utanför den allmänna tävlan o. vägrar underordna sig Tidens Mäktige är ohjälpligt dömd, hans bana är stoppad — han är en "jubelidiot". Strebersystemet har i sin fullkomnade gestalt förverkligats på alla samhällslivets områden, med den påföljd, att Sverige och svenskarna i dag icke styras av de bästa och dugligaste inom nationen utan av en skara lyckoriddare, som icke fråga efter om allt går i kvav, blott att de själva få tillfredsställa sin trängtan efter personlig ära, makt och glans, individer som i själva verket bort vara de sista att få taga befattning med rikets angelägenheter.

Denna olycksdigra regim har kunnat införas endast därigenom att folkets breda lager medels ett i lögnens tjänst inställt upplysningsväsen förts bakom ljuset rörande allt vad som händer o. sker. Svenskarna voro för rättskaffens för att kunna tänka sig ett bedrägeri av det slag vi idag bevittna. Dock, i samma ögonblick svindeln blottats, är det slut med deras menlöshet. Den nordrasiska kämpen reser sig då med en styrka, som kommer de stolta koryféerna att darra i lemmarna, kastar av sig oket och ställer på gammalsvenskt vis åter allt till rätta i detta land. Huvudstaden, där den regerande judiska kosmopolitismen har sin högborg, skall härvid bliva ställd i efterhand, ty landsbygdens folk med dess mera fasta rötter i den svenska jorden är det som nu liksom tidigare i historien skall utföra befrielseverket och rädda land och folk ur hotande undergång. Den upplösande propagandan har i själva verket ej nått längre än till ytan, folkets kärna är alltjämt frisk och sund. Det höves endast att svenskarna få upp ögonen för verkligheten, få denna klar för sig, och deras ställning är given. Det ligger ej för deras kynne att för tid och evighet spela rollen av slavhjon under det Judiska Mammon. När de en gång vaknat ur den förrädiska giftsömn, vari de insövts, skola de ock veta att handla. Det åligger envar fosterlandsvän att medverka till att dagen för den nationella restaurationstankens seger snart måtte komma och vårt folk åter med ära må kunna hävda sin rangplats bland kulturbärande nationer, förverkliga den för utvecklingen betydelsefulla uppgift, som åligger det i dess egenskap av världens förnämsta nordrasiska folk.

TILL NATIONENS PRENUMERANTER OCH LÄSARE!

Vi få härmed rikta en enträgen vädjan till våra läsare att för innevarande år i största möjliga utsträckning *postprenumerera*.

Det nu tillämpade utsändandet av tidningen i utgivarekorsband innebär en ständig, stor börda för expeditionen, vars arbetskraft behöves för de många viktiga uppgifter, som följa med tidningens kraftiga utveckling framåt; vidare erbjuder korsbandsutsändningen under rådande förhållanden, märkligt att säga, vissa svårigheter att genom de olika instanser, den har att passera innan tidningen kommer abbonenten till handa, få expedieringen att ske korrekt, något som ej sällan förorsakar dess försenade framkomst.

Alltså *postprenumerera!* Meddela vår expedition om postprenumereringens verkställande, på det att korsbandsutsändandet i alla sådana fall må kunna inhiberas!

PRESSKONSERTEN

Lindmanska utnämningsprinciper.

Hr Lindmans regering tyckes fast besluten att fullfölja den kosmopolitiska kurs, den strax vid maktens övertagande slog an. Givna löften till folket i val ger man en god dag. Revolutionsherrarna ha åter fått det lugnt och tryggt här i landet, näringslivets behov tillgodoses på sätt skedde i sockerfrågan (var dinerade månne herr utrikesexcellensen samma dag sockerfrågan avgjordes i riksdagen?), försvarsfrågan ställes elegant på framtiden etc. Icke heller i utnämningsfrågor försummar man att tillämpa "fullt statsmannamässiga" principer. Så nu senast vid befordrandet av hr ecklesiastikministerns svåger, dilettanten på processreformernas område, "socialistiske" koryfén Schlyter till president för hovrätten i Skåne. Utnämningen har helt naturligt väckt en stark indignation inom ansvarskännande juridiska kretsar samt å högerhåll, där man ännu håller en smula på anständighet i vårt offentliga liv.

Aftonbladet (h.) skriver:

Hr Schlyter besitter icke det balanserade omdöme, som erfordras hos innehavaren av en hovrättspresidentpost; därom bär bl. a. hans radikala och ensidiga processreformiver vittnesbörd. På sina håll betraktas denna utnämning som en utmaning mot större delen av landets domarekår. Vi beklaga att anmärkningar som dessa skola behöva framställas. Men det har varit nödvändigt att säga tydligt ifrån. En dylik utnämning från en högerregering hade ingen väntat.

I *Stockholms Dagblad* (h.) läses följande omdöme om den uppseendeväckande utnämningen:

Man talar stundom vid befordran av förutvarande statsråd om partibelöningar. I detta fall kan åskådaren, som till äventyrs är inne på sådana tankegångar, endast konstatera belönandet av förtjänsten inom ett annat parti.

Göteborgs Morgonpost (h.) karaktäriserar utnämningen som en av regeringen mot högerpartiet utdelad "stöt för bröstet". Tidningen skriver:

Det skall betonas, att det ogillande som framkommit mot hr Schlyters utnämning icke stött sig på den omständigheten att den nye presidenten är socialdemokrat. Vad som synts överraskande är att regeringens steg nog kan betraktas som ett ställningstagande till striden om processreformen, i vilken strid hr Schlyter som bekant intagit en mycket markerad och av landets domarekår mycket olika bedömd ställning. Både hr Bissmark och regeringschefen torde väl ha varit beredda på att utnämningen skulle stöta på ett särdeles kompakt oförstående inom högerpartiet, och när den icke desto mindre företogs får man antaga att de obekanta skälen för densamma måtte varit alldeles exceptionellt starka.

Rörande de reela skäl som spelat in vid den märkliga utnämningen lär den offentliga opinionen förgäves få spörja. Regeringen vandrar sin "egen" väg — det är ju förövrigt så man vill ha det på bestämmande håll.

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

Emigrationens mörka avigsidor.

I ett inlägg med anledning av den offentliga debatt, som uppstått kring socialministerns emigrationskonferens, yttrar riksdagsman I. Vennerström i *Nya Norrland* (s.) följande ord, som förvisso förtjäna att beaktas:

Visst har emigrationen "skött sig själv" under gångna tider. Men hur? Utvandrare som lyckats i främmande länder bli nog vederbörligen inregistrerade, och hemlandet är stolt över dem såsom levande vittnesbörd om den svenska folkstammens duglighet. Men vem har räknat alla dem som misslyckats och gått under. Den mängd av utvandrare, som spårat ur, är emigrationens mörkaste avigsidor. Emigrationen betyder en mångfald människors stigande till en högre levnadsstandard än i hemlandet. Men den betyder ock ett offerväsen av upprörande natur. Forskar man efter orsakerna till att så många svenskar sjunkit och sjunka till bottnen i främmande land, så stannar man mången gång vid individernas bristfälliga natur, men mången gång ligger ock anledningen däri att de rest ut på vinst och förlust och vetat ingenting eller föga om det land, där de hamnat. Det är dock svenska medborgare, som vandra ut, och därför kan det icke vara svenska staten likgiltigt, om i brist på kunskap om det främmande landet ett större antal av dessa medborgare skulle gå under i stället för att med tillgång till denna kunskap ha större utsikter att slå sig igenom till en god ställning.

Sant som det är sagt! Det naturliga medlet att bli kvitt emigrationens utan allt tvivel överskuggande mörka avigsidor är likväl att inom det egna landet skapa ett sådant tillstånd, att svenska medborgare där kunna få sin goda bärgning i stället för att såsom nu tvingas söka sin s. k. lycka långt bort i främmande länder, där klimatiska och andra förhållanden ofta ligga nordborna starkt emot. Det kunde tyckas som man inom svenska arbetarkretsar skulle ha anledning behjärta ett dylikt önskemål och äntligen upphöra med sin sterila dogmatiska ovilja mot att stödja den inhemska produktionen, som dock är enda vägen att skapa större förvärvsmöjligheter och ökat välstånd i det egna landet.

Sveriges statsskuld

utgj. den 28 febr. 1 836 912 975: 56 mot 1 836 902 475: 56 den sista januari. Den tillfälliga statsskulden hade ökat med 10 000 kr. till 22 385 000 kr. Den 30 juni utgjorde tillfälliga skulden kr. 22 820 000 och den sammanlagda statsskulden kr. 1 825 572 128 54.

Regeringen deklarerar sitt bristande intresse för rasfrågan.

I skrivelse till regeringen i augusti förra året hemställde styrelsen för rasbiologiska institutet i Uppsala om en ökning av det extra reservationsanslaget för dess verksamhet under kommande budgetår med 7,000 kr. eller från 65,000 till 72,000 kr. Framställningen motiverades med att det för arbetets bedrivande erfordrades ett genealogiskt biträde och en resassistent och fotograf, till vilkas avlöning skulle erfordras sammanlagt 7,000 kr. Synnerligen talande skäl anfördes för framställningen, vilken ock tillstyrktes av universitetskanslern. Vår för rasfrågan totalt oförstående "nationella" regering har dock naturligtvis icke sett sig i stånd tillstyrka framställningen. Hr ecklesiastikministern bevärdigade i sin huvudtitel densamma med följande rader:

"Den av styrelsen för rasbiologiska institutet gjorda framställningen giver vid handen, att institutet på grund av begränsningen av de till detsamma utgående anslagen har att kämpa med stora svårigheter. Tyvärr är jag dock icke nu i tillfälle att kunna tillstyrka högre anslag för institutet under budgetåret 1929—1930 än vad som utgått under de senaste budgetåren."

Naturligtvis har hr finansministern, som har hand om statspungen och vars intresse för rasfrågan av naturliga skäl ej kan vara värst stor, funnit det begärda anslaget oekonomiskt.

Judiska kooperationen går framåt.

Kooperativa förbundet och dess dotterföretag uppvisa för 1928 ett sammanlagt nettoöverskott av 4,68 milj. kr., vilket med cirka 1,1 milj. kr., överstiger överskottet för 1927. Liksom överskottet är det största den kooperativa centralorganisationen någonsin uppvisat, är också omsättningen den mest betydande hittills. Sålunda var omsättningen i förbundets varuavdelningar 135,3 milj. kr. Ökningen i jämförelse med försäljningen året förut uppgick till 15,4 milj. kr., och tillverkningsvärdet vid förbundets industrier uppgick till 67,6 milj. kr.

K. F:s ställning per den 31 dec. 1928 framgår av nedanstående balanssammandrag.

	1928	1927
Tillgångar:		
Kassa, bank o. obligationer	31,7	23,5
Varufordringar	3,7	4,0
Intecknings- o. kommunlån	11,9	9,9
Varulager	8,3	7,8
Fastigheter	4,2	3,6
Aktier	19,4	19,3
Garantikapital	1,5	1,5
Dotterföretagen	0,4	3,9
Skulder:		
Insatskapital o. fonder	18,5	16,2
Industrifonden	7,5	7,5
Skattefonden	0,6	0,4
Sparkasse- o. övriga inlåningsräkningar	48,5	42,2
Diverse kreditorer	4,1	5,5
Nettoöverskott	1,9	1,7

Stor-Stockholms utvecklingsfrågor

Föreningen Stockholms villastäder har till justitiedepartementet ingivit en skrivelse med anledning av det föreliggande förslaget till ny stadsbyggnadslag. Föreningen hemställer att k. m:t skall vidtaga åtgärder för åstadkommande av en med erforderlig auktoritet utrustad interkommunal myndighet, vars uppgift skulle bli att handha Stor-Stockholms utvecklingsfrågor, och att nu pågående arbete för en hela Stor-Stockholm omfattande regionplan gives en sådan administrativ grundval att planen gentemot de skilda kommunernas särintressen skall bliva för framtiden bestående(?!) Vidare hemställes om utfärdande av författningar, innehållande enhetligt gällande bestämmelser beträffande markägares skyldigheter att vid stadsplans upprättande avstå erforderlig mark för allmänt ändamål och bestämmelser, huru stor del av gatuanläggningskostnaderna, som av den enskilde markägaren skall bestridas, samt på vilket sätt och i vilken omfattning den enskilde markägaren skall äga skyldighet att ställa säkerhet härför.

Den nya jordbrukareorganisationen startar.

Enligt vad meddelats från Umeå, där en av initiativtagarna till den planerade nya riksorganisationen bland jordbrukarna är bosatt, föreligger nu stadgeförslaget till densamma klart. Konstituerande möte kommer att hållas i Stockholm den 16 mars för val av styrelse, beslut om stadgar m. m. Det föreslås att organisationen skall kallas Jordbrukareförbundet och att den skall vara opolitisk.

I och med att den planerade organisationen deklarerat sig såsom opolitisk har den också visat vad den går för. Meningen med densamma är uppenbart ingen annan än att neutralisera och avleda det bland jordbrukets män för närv. rådande allmänna missnöjet med den av statsmyndigheterna bedrivna jordbruksfientliga politiken. När detta missnöje är färdigt att slå ut i full låga, är man alltid redo att "ta hand" därom. Ledarna för den planerade organisationen kunna ej gärna vara omedvetna om, att de handla bedrägligt mot dem, vars intressen de säga sig vilja bevaka d. v. s. jordbrukarna, när de söka inbilla dessa, att deras ekonomiska ställning i nämnvärd grad skulle kunna förbättras på den opolitiska vägen. Avgörandet angående de ekonomiska villkoren för jordbruksnäringens bedrivande verkställes ju i verkligheten av den lagstiftande församlingen. Så länge denna såsom nu behärskas av israeliterna och deras internationalekonomiska hantlangare, hjälper det ej att jordbrukarna bygga upp åt sig aldrig så många och storståtliga riksorganisationer med än så namngranna styrelser. De bli i alla fall slagna till en slant. Det är otroligt att svenska jordbrukare ännu denna dag icke lärt sig förstå detta genom dyrköpt erfarenhet fastställda faktum.

Hallands betodlare önska bli befriade från all betodling.

Hallands betodlarförening har vid sammanträde i Halmstad beslutat avlåta en skrivelse till Sockerbolaget med anhållan om att bli befriad från all betodling. Därest detta icke bifölles, beslöt föreningen nedsätta arbetslönerna för betarbetarna från 115 kr. pr månad till 100 kr.

Stalin-kommunismen bedömd av Bronstein-Trotskij & Bonnier.

I en av sina publicerade artiklar i det ledande svenska judebolsjevikiska organet Bonniers Dagens Nyheter ger den bolsjevikiske judiske massmördaren Leiba Bronstein, s. k. Leo Trotskij — i sanningens intresse! — en karaktäristik av sin stallbroder och medtävlare om makten i Sovjetparadiset, "proletärdiktatorn" Djugaschvili-Stalin, vilken utpekas såsom en föraktlig, "oärlig och lögnaktig" person, som svikit revolutionens och proletariatets sak och lånat sig till tjänstehjon åt den svarta reaktionens krafter.

"Stalins seger är", yttrade Bronstein-Trotskij, "en seger för de mera moderata, konservativa, byråkratiska och nationalistiska tendenserna, en seger för anhängarna av den privata äganderätten över världsrevolutionens principer och Marxismens traditioner."

HÖGERPOLITISK PATRIOTISM.

Kungssången som snapsmelodi vid förnäm högerhippa.

När vårt s. k. nationella parti genom utgången av 1928 års val fördes till makten, väntade förvisso mången god medborgare att det skulle bliva en ändring i det allmänt omvittnade oefterrättlighetstillståndet och en moralisk och ansvarsmedveten regim äntligen se dagen i detta land. Någon sådan ändring har dock ännu ej kunnat förmärkas. Herrar Lindmans och Tryggers parti, som för närvarande njuter maktens sötma, skiljer sig visserligen formaliter från de övriga, framför allt genom sin markerade fosterländska utstyrsel, men i verkligheten är skillnaden mellan de samspelande parlamentariska grupperna långt mindre än folk i allmänhet tyckas vilja tro. De en smula initierade äro knappast överraskade över den utvecklingsaera i den gyllene "anpassningens" tecken högern vid makten gått in för. Den stämmer ganska väl med partiets traditioner.

Såsom en förvisso typisk illustration till den fosterländskhet, som "nationella partiet" älskar att bravera med, förtjänar att omnämnas en händelse som nyligen timade vid ett remarkabelt tillfälle, nämligen då Stockholms stadsfullmäktiges högergrupp firade den stora tilldragelsen av lektor Holmdahls av Lindmanska regeringen företagna upphöjelse till chef för kgl. skolöverstyrelsen. Händelsen har kommit ut och väckt ett visst uppseende inom socialdemokratiska kretsar. Enligt vad Nationen erfarit rörande densamma skall det ha gått mycket "fosterländskt" gemytligt till vid den ifrågavarande högerhippan till den utnämnde generaldirektörens ära. Man sjöng glada visor till skålarna efter fosterländska melodier med text författad av en förnäm borgarrådsfru, (vilken hedrades med en särskild skål för sin utmärkta diktkonst). Till första snapsen sjöngs sålunda en visa till melodien "Ur svenska hjärtans djup en gång..." Stämningen var storartad, och hrr arrangörer med hr Generalen Åkerman i spetsen hade stor tillfredsställelse av de lyckade arrangemangen.

Man må ej förvåna sig över, att en högerpolitisk fosterländskhet, som tar sig slika pregnanta uttryck, väcker irritation inom vänsterlägret samt att man på det sistnämnda hållet alltmer förlorar intresset och aktningen för våra nationella traditioner. När kungssången av högerns spetsfigurer inom den kommunala förvaltningen befinnes lämplig såsom snapsmelodi vid glada hippor, med vad moralisk rätt kan partiet och dess press då tadla att ett socialdemokratiskt borgarråd går i författning om fosterländska sångers, såsom svenska kungssångens, strykande ur de kommunala skolornas sångböcker? Hrr borgarråden Generalen Åkerman och Juhlin-Dannfelt böra taga sig en funderare på saken. Anse de verkligen, att den nationella saken är betjänt av dylika fosterländska manifestationer?

Kosmopolitiska Publieistklubben under nytt presidium.

"Publicistklubben", folkupplysarnas i den svenska judepressen illustra samfund för nytta och nöje, höll förra lördagen animerad årssammankomst i Salviigränd. Innan den kordialare delen av aftonen tog vid förrättades diverse val.

Hittillsvarande ordföranden, chefredaktör Axel Johansson, hade avböjt omval I hans ställe valdes nu till klubbordförande chefredaktör Ljunglund i Allehanda med 158 röster. Motkandidat var chefen för Bonniers T. T., direktören Gustaf Reuterswärd, som erhöll 105 röster. Hr Ljunglund fick 70 stockholmsröster och 88 landsortsröster, medan hr Reuterswärd erhöll 82 stockholmsröster och 23 landsortsröster.

ÖRNENS Kaffebröd är erkänt gott!

JUDAS ISKARIOTS
traditionstrogna stamförvanter skildras mästerligt i Mauritz Rydgrens berömda böcker:
EN ROPANDES RÖST I ÖKNEN
(inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern)
Pris Kr. 0:75
BERGTAGNA
(om det judiska världsherradömet)
Pris Kr. 3:—
samt
FÖRLATEN FALLER
av S. Nilus
(eller Sions Vises hemliga protokoll)
Pris Kr. 3:—
mot postförskott från
Bokförlaget Box 65, HÄRNÖSAND

MONOPOLDEBATTEN OCH DESS BAKGRUND.

Sprit- och Tobaksmonopolen hava som bekant genom första och andra statsmakternas olagliga förfarande tillkommit i strid mot grundlagens uttryckliga bestämmelser. Paragrafen 60 i regeringsformen förbjuder upprättandet av monopolier till vinning för kungl. maj:t och kronan, enskilda personer eller korporationer. Utan blygsel hava, såsom det nu är ställt, i stället såvill kungl. maj:t och kronan som enskilda och korporationer vinst av Sprit- och Tobaksmonopolen. Det är en hederssak för svenska folket att dessa grundlagsvidriga monopol snarast möjligt avvecklas och att grundlagsförbrytarna, statsråd och riksdagsmän, ställas vid skampålen.

Det var naturligtvis storfinansen som låg bakom och genomdrev monopolen, och inför storfinansens uttalade önskan är själva grundlagen intet annat än luft.

Sedan storfinansen väl kommit i besittning av monopolrättigheterna, ansåg den sig kunna handskas därmed efter behag. Allmän lag föraktades lika djupt som tidigare grundlagen. Och olagligheterna beskyddades av statsmakterna. Det heter så vackert, att lagen är lika för alla. Men vem har någonsin sett åklagarne ingripa mot storfinansen? Eller mot monopolens lagstridigheter?

D:r Ivan Bratt såsom chef för Spritmonopolet begick ett otal, rent lagstridiga handlingar. Men ingalunda blev han åtalad därför! Då han för desamma anmäldes till åtal hos justitiekanslern Arsell, drog sig denne ur svårigheterna genom det ytliga argumentet, att i dylikt fall var det regeringen, som borde förordna om åtal! Den nuvarande justitiekanslern har icke så mycket studerat grundlagen, att han vet, att regeringsformen uppställer de judiciella myndigheterna såsom en självständig tredje statsmakt, vars skyldighet är att, oberoende av regeringen, ingripa, där gällande lag så bjuder. Genom justitieombudsmannens försummelse fick den kriminelle d:r Bratt ostört löpa ur landet utan att bliva åtalad. Och när en behjärtad man av gamla stammen begärde reseförbud för d:r Bratt, visade sig den svenska dagspressen så djupt sjunken i storfinansens dy, att den gycklade med den man, som ville, att gällande lag skulle tillämpas. Så djupt har rättsförfallet gått i nutidens Sverige!

På grund av angreppen på d:r Bratts olagligheter, fann sig Ekmanska regeringen nödsakad att för syns skull tillsätta en monopolkontrollutredningskommitté. Men till vederbörandes överraskning tog denna kommitté sin uppgift på fullaste allvar. I densamma sutto verkliga och hederliga män såsom professor K.-G. Westman, rådman Dahl och Elof Ljunggren. Ehuru kommittén icke kunde eller hade rätt att göra en till grunden gående revision, framlades ett förkrossande material i dess betänkande. Utredningen om Spritmonopolet var snabbt verkställd och skulle hava kunnat föreläggas 1928 års riksdag. Men d:r Bratt måste skyddas! Därför beslöt finansministern Lyberg att saken skulle uppskjutas med motiveringen, att utredningen om Tobaksmonopolet borde samtidigt föreläggas riksdagen, och som den ännu ej var färdig, skulle först 1929 års riksdag få saken sig förelagd. För att, sedan även den graverande utredningen om Tobaksmonopolet blivit färdig, förhala tiden, så att utredningen ej komme inför 1929 års riksdags ögon, fann finansminister Wohlin på utvägen att utse justitierådet Borgström att inom finansdepartementet biträda med fortsatt utredning om monopolbolagens tilltänkta organisation, och så länge denna utredning pågingo kunde följaktligen saken ej framläggas för riksdagen.

Man får icke förtänka prof. K.-G. Westman, att han, när han såg att meningen var att hans förtjänstfulla arbete skulle rinna ut i sanden, i motionsväg sökte stävja de värsta oegentligheterna. Men han fick mothugg även från den sittande regeringens organ, Allehanda. Dess redaktör skrev en ledare om olämpligheten av att riksdagen gåve regeringen förhållningsorder i utredningsfrågor (sic!). — Monopolherrarna måste skyddas för den otäcka svenska lagen, och saken kan därför ej föreläggas riksdagen förrän förseelserna blivit preskriberande och fria från åtal.

Denna synpunkt framhöll prof. Westman (bf) även under onsdagens riksdagsdebatt. Varför, sade han, har icke mutaffären i Tobaksmonopolet åtalats. Polisundersökning krävde anmälan av målsägaren d. v. s. Tobaksmonopolet. Varför har sådan icke gjorts? Under tiden löper den 2-åriga preskriptionstiden ut. Riksdagen bör se till, att när sådana företeelser som detta provisionssystem komma fram i ett företag under riksdagens kontroll, de med kraft nedslås.

Prof. Westman vände sig mot de grundlagsvidriga monopolen: "Det är staten ovärdigt att tappa Eau de Vie på flaskor och att slå ölskvättar till vinskvättar och sedan sända detta till Norrland såsom vinglögg".

Den Westman-Dahlska motionen gick bl. a. ut på, vad Nationen flerfaldiga gånger hävdat såsom ofrånkomligt: en fortsatt till grunden gående utredning av båda monopolen; att revisionen förstärkes med av riksdagen utsedda revisorer; att för Spritcentralen böra meddelas bestämmelser, varigenom den hålles fri från varje intressegemenskap med företag, som självt eller genom dotterbolag tillverkar eller försäljer rusdrycker eller maltdrycker eller idkar hotell- eller restaurangrörelse.

Hr Boman (h) framhöll nödvändigheten av att statsrevisorerna finge rätt att granska monopolbolagens verksamhet.

Hr Lithander (h) sade sig vara motståndare till alla monopol, statliga såväl som enskilda, men så länge monopol finnas, måste vi få möjlighet att följa dess förehavanden. Riksdagsmän borde förbjudas att mottaga avlönade uppdrag inom monopolen. Talaren bad finansministern utreda hur monopolens inköp i utlandet tillgå. — Det är verkligen behövligt.

Naturligtvis blev den Westman-Dahlska motionen avslagen i båda kamrarne. Ty den judiska storfinansen sitter ännu i högsätet och kommenderar partierna, Lindmanshögern lika mycket som Per-Albinmarxisterna.

L.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

BOEPPLE.

De judiska rödbanditernas bekämpare.

Ernst Boepple föddes i Reutlingen i Württemberg 1887 och är utgången ur gammal bondemiljö med dinariskt inslag. Såsom historiker gjorde han sin fil. doktorsexamen i Tübingen, men studerade även i London, Oxford, Paris och Besançon. I världskriget deltog han som reservofficer vid 3 infanteriregementen. **Efter krigets slut tjänstgjorde han som lärare men tvingades av revolutionen att lämna statens tjänst. Han grundade då 1919 "Deutscher Volksverlag" i München. Som f. d. officer står han i sitt arbete frontkrigsgenerationen mycket nära. Hans förlagsverksamhet är klart antisemitisk.** Av utgivna böcker må här anföras "Juda's Schuldbuch" av Wilhelm Meister: — "Die Protokolle von Zion und die jüdische Weltpoltik" av A. Rosenberg: — "Erotik und Rasse" av H. Hartner: — "Im Bann des Films" av H. Büchner: — "Reden" av A. Hitler etc. etc. Redan 1922 förvärvade dr Boepple utgivningsrätten till "Russische Revolutions-Ritter", som nu i rysk-svensk översättn. sedan några månader är under publicering i Nationen.

D:r Boepple har gjort sig särskilt förtjänt av Europas tacksamhet genom grundandet av månadsskriften "Weltkampf" under redaktion av d:r Rosenberg, vars biografi redan delgivits Nationens läsare. Tidskriften behandlar framförallt världskampen mot judiskt finansvälde, marxism och bolsjevism. De redan utgivna 60 häftena ge en imponerande bild av det arbete, som under d:r Boepple's ledning redan utförts på folkupplysningens område. I "Weltkampf" behandlas också svenska förhållanden. Sålunda har "Weltkampf" påvisat i hur hög grad judiska professorer trängt in i svenska högskolorna med sina asiatiskt betonade läror. Avenså har Weltkampf givit en glimt av den judiska invasionen i Sveriges diplomatiska och konsulära kårer.

Helt utanför förlagsverksamheten har d:r Boepple och hans nordtyska maka skapat en nationell upplysningscirkel, som är synnerligen starkt orienterad mot nordiska ideal. D:r Günther's Rassenkunde har i denna cirkel enbart förespråkare. Den som haft förmånen att få gästa d:r Boepple's och hans makas gästfria hem, kan ej undgå att få en optimistisk syn på Tysklands framtid. Man påminnes här om den kraftiga tyska vilja, som ej låter motgångar och svårigheter hindra fullföljande av de planer, som leda till slutlig seger.

Frh. r. G-m.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Bolsjevikdrag i skolreformen.

Från svenskt lärarehåll hava vi mottagit nedanstående inlägg, belysande släktskapen mellan den "Ekmanska" läroverksreformen och den i Sovjetjudiska Paradiset praktiserade nya ordningen:

Den, som haft tillfälle att läsa prof. A. Karlgrens visserligen en smula torra men dock intressanta och sakliga framställningar i hans arbete "Bolsjevikernas Ryssland" och därjämte tagit del av vår nya läroverksstadga, kan knappast undgå att i den senare spåra vissa likheter med bolsjevikernas skolsystem. När allt kommer omkring, förefaller det nästan, som om vi helt stilla och för de flesta omärkligt vore på glid in i bolsjevismen.

Hos oss genomtrumfades läroverksreformen som bekant utan ringaste hänsyn till den verkliga sakkunskapen och utan att man genom föregående experiment sökt förvissa sig om de föreslagna förändringarnas lämplighet eller lärarnes förmåga att leda arbetet i den nya riktningen. Alldeles likadant gick det till i Ryssland, då bolsjevikerna där omorganiserade undervisningen. Reformen genomdrevs först, och alla de tusen frågor, som uppkommo till följd av densamma, fingo lösas först efteråt eller kanske snarare — förbli olösta.

I Ryssland ha bolsjevikerna avskaffat den gamla skolan med muntlig undervisning, läxläsning, minnesplugg och förhör. Även i vår svenska läroverksstadga tycks man vara inne på samma väg. Ungdomen är ju annars i den åldern, då minnet är friskt och mottagligt för intryck, varför det enligt naturens ordning också borde brukas, men ändå anses minneskunskapen mindre behövlig och önskvärd. I början av läroverksstadgans § 46 heter det nämligen: "Vid undervisningen skall i första hand tillses, att den harmoniska utvecklingen (vackert ord!) av lärjungarnas anlag och förmögenheter *icke må stå tillbaka för inhämtandet av minneskunskaper.*"

Det viktigaste i den bolsjevikiska pedagogiken är, som sagt, icke undervisning, icke läxgivning, icke utfrågande, utan exkursioner, promenader, teckning, modellering och alla möjliga arbetsprocesser, genom vilka lärjungarna anses kunna vinna utökning av sin erfarenhet. Häremot svarar i vår svenska läroverksstadga bl. a. de nya bestämmelserna om idrottsövningar, fotvandringar, exkursioner, friluftsarbete o. s. v. Utom de egentliga lovdagarna skola nämligen minst femton dagar under läsåret "användas för främjande av idrottsliv och friluftsverksamhet genom anordnande av idrottsövningar, längre vandringar, naturvetenskapliga och historiska exkursioner och andra studieutflykter, friluftsarbete och dylikt under läroverkets ledning och tillsyn." (Se läroverksstadgans § 20.)

Dessa femton dagar, som kunna fördelas i hel- eller halvdagar, äro alltså inga lovdagar i vanlig mening, som lärjungarna få använda efter behag, utan de äro jämförliga med lektionstimmar så till vida, som lärjungarna av rektor utkommenderas till exempelvis fotvandring, skridsko- eller kälkåkning, skidlöpning, utflykt till någon historisk plats m. m., varvid deras närvaro skall kontrolleras av de till ledning och övervakande likaledes utbeordrade lärarna. Man kan nog förstå, att dessa frilufts- och idrottsdagar under sådana förhållanden, trots sitt lockande namn, förlora mycket av sitt behag för lärjungarna, vilka helt säkert skulle uppskatta några få fria lovdagar betydligt högre än dessa jämförelsevis talrika tvångskommenderingar. Antagligen bli också friluftsdagarna till ringa eller ingen nytta ur studiesynpunkt, fastmer till skada, enär ju en avsevärd tid undanryckes det egentliga skolarbetet. Denna såväl som åtskilliga andra bestämmelser i läroverksstadgan torde komma att bidraga till försvagande av den kunskapsbildning, våra läroverk ha till uppgift att meddela.

Enligt det ryska bolsjeviksystemet bör läraren avhålla sig från att berätta något. I stället bör han uppmana lärjungarna att söka i den eller den boken, han bör ge dem anvisning på personer, som de kunna fråga, eller också uppmuntra dem att fundera ut saken på egen hand. Härtill finna vi motsvarande ansatser även i den svenska läroverksstadgan. I § 46 säges bl. a., att läraren bör anvisa lärjungarna utgångspunkter och medel att på egen hand söka arbeta sig fram till ökat vetande. Han bör lämna anvisningar om litteratur och andra hjälpmedel samt giva råd med avseende på arbetets planläggande och utförande, heter det på tal om uppgifter för det enskilda arbetet. Ehuru detta nog kan förefalla beaktansvärt, får man dock betänka, att om kunskapsinsamlandet i minnet allt för mycket åsidosättes och i stället det mesta skall framletas ur böcker för tillfället, torde slutresultatet dock bli mindre tillfredsställande. Att planlägga och ordna är nog bra under förutsättning, att man har något att ordna.

I Bolsjevikien anbefalles det att dela upp läroverkslärjungarna i grupper, som skickas ut i olika verkstäder för att där under en eller ett par veckor skaffa sig praktisk erfarenhet i industriarbetet. De ryska skolorna ha nämligen efter bolsjevismen fått en utpräglat polyteknisk karaktär. Gruppundervisningen antydes också i vår läroverksstadga, även om det inte talas om fabriker, i § 46, där det heter, att vid sidan av den egentliga klassundervisningen arbetet jämväl må anordnas så, att grupper av flera eller färre lärjungar få sig gemensamma uppgifter förelagda.

I de bolsjevikiska läroverken skola lärjungarna redovisa för de erfarenheter de inhämtat på ena eller andra sättet genom hållandet av föredrag och diskussioner. I vår nya läroverksstadga anbefalles också muntliga föredrag inför klassen, skriftliga redogörelser, samtal eller förhör i en eller annan form.

Prof. Karlgren framhåller i sitt arbete, att den bolsjevikiska skolan gjort fiasko. Ehuru bolsjevismens närmaste kulturuppgift angivits vara "kampen mot lössen och likvidering av analfabetismen", kan det knappast påstås, att bolsjevikerna rätt med denna jämförelsevis anspråkslösa uppgift, långt mindre med främjandet av den högre bildningen. Okunnigheten är stor. Visserligen håller man sig med en eller annan mönsterskola med särskilt dugliga lärare i eller omkring vissa större städer, och till dylika skolor ledsagas resande utlänningar, som i studiesyfte besöka Ryssland.

Prof. Karlgren betonar även bristen på disciplin bland den ryska skolungdomen. Självsvåldet florerar i hög grad. Det har gått därhän, säger förf., att om en far vill klappa till sin pojke, så säger denne: "Pappa, det är förbjudet av sovjetmakten." Skyggheten för kroppslig bestraffning, som lärjungarna i våra skolor i de flesta fall föredraga framför "anmärkningar" i klassjournalen, tar sig i vår nya läroverksstadga uttryck i följande punkt i § 53, där det heter: "Kroppslig bestraffning må under inga förhållanden förekomma, ej heller kränkande eller sårande behandling."

Det skall bli intressant att se, hur resultatet av skolarbetet efter de nya riktlinjerna kommer att gestalta sig. Småpojkarna och småflickorna jubla väl tillsvidare, då budskapet om idrotts- och friluftsdagarne bäres ut i klassrummen. Allt har ju ännu nyhetens behag. Men när de hunnit upp i de högre ringarna och kretsarna och studentexamen närmar sig, kanske de börja känna sig en smula betänksamma. Dock — reformen kan ju kompletteras genom att helt avskaffa studentexamen och, liksom man i början av bolsjevikregimen gjorde i Ryssland, lämna rätt åt varje 16-årig yngling eller flicka att utan vidare bli inskriven som student vid universitetet. Om det nu kan bli till någon glädje. Till utvecklingen av ett s. k. lärt proletariat borde det i varje fall kunna verksamt bidraga.

Det är ju känt, att man inom vissa skolpolitiska kretsar ivrar för att bana väg från folkskoleseminariet direkt till universitetet. Anser man det ej opportunt att i det syftet höja seminariebildningen, kan det måhända gå ledigare och lättare genom att försvaga och sänka läroverkens bildningsnivå genom tillämpandet av i viss mån bolsjevikiska metoder. Om det skulle visa sig, att seminariernas elever ginge ut bättre rustade än läroverkens för akademiska studier, då låge ju vägen öppen. Man har också icke hört omtalas, att idrotts- och friluftsdagar i större utsträckning ansetts behövliga för seminariernas alumner, som väl annars ha det nog så strävsamt. Även detta ger stöd åt den misstanken, att vår läroverksreform med dess många egendomliga bestämmelser tillkommit under inflytande av en skolpolitik, som har helt andra syften än att direkt främja och stärka den högre bildningen.

Nicolaus Scanus.

Beställ ÖRNENS tårtor. Tel. 117 11

Att observera vid Edra inköp!

Gör Edra inköp hos ortens köpmän och hantverkare så långt det är Eder möjligt och välj främst den önskade varan bland de *svenska* tillverkningarna, om sådana stå att få och äro goda nog.

Köp icke genom kringresande agenter och efter prover, det leder allt som oftast till missbelåtenhet. Var försiktig speciellt med sådana "köpmän", som flytta sina försäljningslokaler in i Edert hem. Det kan dessutom ej vara med hygieniska krav förenligt att varorna uppackas på en del därför mindre lämpliga platser, såsom ofta sker.

Felaktigheter vid inköp eller beställning hos ortens bofasta näringsinse det fördelaktiga i att göra sina inköp hos ortens bofasta köpmän och hantverkare, vilka betala sina skatter till Eder egen kommun.

Vid alla Edra inköp tillämpa *alltid* den goda regeln: *"K ö p e n d a s t k o n t a n t".*

Restaurant Forresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

ÅNGBAGERI A.-B. ÖRNEN
Johannes Kyrkogata 10

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER
Telefon 392 61

Fråga efter ÖRNENS bröd!

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

RIKSLEDAREN.

De nationella i landet på sin vakt!

Enligt vad vi hava oss bekant äro flerstädes i landet politiska provokatörsagenter f. n. i livlig verksamhet bland de nationella idéernas anhängare. Det säger sig självt, att dessa agenter städse uppträda som fullödiga nationalister. Deras uppgift är *dels* att för motpartens räkning utspionera ställningar och förhållanden inom det nationella lägret, *dels* att genom oskickligt uppträdande kompromettera den nationella rörelsen samt *dels* att genom splittringsåtgärder söka hindra denna att komma ur stället. Provokatörsagenterna äro med inne t. o. m. där de minst anas.

Det gäller för de svensksinnade att vara på sin vakt mot den fara, som hotar den nationella idén från de politiska provokatörernas sida!

Spara omkostnader!
Köp ÖRNENS bröd!

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helår ..—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN
Fredagen den 8 Mars 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULL OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET
NORA
STADSHOTELLET
ÖREBRO
STORA HOTELLET

ÖRNEN tillverkar 60 olika brödsorter!

Litteratur.

Furstenätter.

Under denna titel har J. Kessel givit en romantiserad skildring av de ryska emigranternas liv i Paris. Romanens första del handlar i ett av rysk aristokrati och intelligens bebott pensionat. Miljön är utmärkt realistiskt återgiven: Det är ett ständigt kommande och gående i korridorerna. Man dricker te och vodka och röker papyrosser. Man pratar och och sjunger inne på rummen till långt fram mot morgonen... En rasnordisk svensk förefaller det, som om dessa överklassryssar vore oändligt mycket sämre rustade för livet än alla andra. På grund av sin oförbätterliga barnslighet och lättsinnighet tyckas de vara alldeles försvarslösa. Deras slaviska sorglöshet är rent otrolig.

Bokens andra del visar parislivet i de ryska nattkrogarna, den miljö, som ryms kring Place Pigalle, med sin doft av bensin, parfym, smink och en aning kokain och morfin. Alla nöjeslystna turister känna dessa tillhåll för fulla amerikanare, saxofonspelande negrer, tangodansande argentinare, perversa damer, smokingklädda soutenörer, blomsterförsäljerskor, chaufförer och tiggare. Där leva människor, som börja sitt arbete då andra gå till sängs, och som lägga sig då andra stiga upp. Dessa hysteriska, perversa och barnsliga människor leva så att säga utanom den övriga mänskligheten. Här uppe kring Place Pigalle ligga fullt av ryska nattkrogar, som oavbrutet genljuda av musik, sång och vilda danser. Furstar av Rysslands främsta familjer dricka här som bröder med forna hästtjuvar. Kvinnor med blixtrande ögon och klädda i trasgranna klädningar skåla med de rika utländingarna... Hit till Paris, nattkrogar ha de ryska emigranterna samlats, gardesofficerare, professorer, hovdamer, cocotter, amatörartister och zigenare om varandra för att åt de av bullret, ljuset och spriten förslöade gästerna ge en fläkt av det barbari, som det oändliga, halvtasiatiska Ryssland med sina sånger och danser nedlagt i sina barns själar... Här i Pigalle kunna gamla amerikanska misser var natt låta uppvakta sig av en äkta furste; och f. d. prinsessor sälja sin gunst till förste bäste paveny med pengar, utan att reservera sig mot hans eventuella afrikanska eller asiatiska kulör.

"Furstenätter" är en upprörande roman, men den bör läsas av alla, som svärma för en världsfrälsning från öster. Man blir grundligt botad om man förut trott ryssarna vara ett föredöme. Bokens lärdomar äro visserligen negativa, men ej dess mindre värdefulla, ej minst för föräldrar, som tro sig kunna sända sina döttrar till Paris, utan att skaffa dem ordentligt "förkläde".

Kessel har, fastän knappt 30 år gammal, redan hugnats med franska akademiens stora romanpris. Han har varit med om krig och revolution och landsflykt och vad han skriver om verkar i allra högsta grad upplevat.

A. O. Europaeus.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Lyckoriddarnas "ideela "kamp.

(Forts. fr. sid. 1.)

nedring i ett samhälle där lyckoriddar-aeran härskar. Dock, detta betyder för dem mindre. Medvetandet om att vara sina höga ideal trofasta och ärligt medverka för desammas framgång har för dem långt större värde än guld, ära och berömmelse i rikaste mått. De taga därför ock med lugn det grinande hånet från De Väldige, som i sin vilda jakt efter framgång och upphöjelse lyckats manövrera sig fram till feta poster och areställen i det åt Mammon privilegierade samhället. De veta, att en gång skall dock sanningen och rätten tillvinna sig segern i världen. Medvetandet härom är för dem även den stora källan till förtröstan och styrka samt kommer dem att le åt de "ideelt" lagda lyckoriddarnas sköna utläggningskonst.

Alltså, förhäven eder ej alltför mycket, I koryféer, som medels eder "idealism" lyckats nå fram till edert mål: framgång, inflytande makt och storhet! Att I av klokhetsskäl kläden eder strävan i den allmänna välfärdens namn, ändrar intet i sakförhållandet. Det är, märken det väl, just eder förväxling av edra personliga intressen med den allmänna, folkliga, mänskliga välfärden som är skulden till att den "ideela" strävan av i dag blivit så fatalt negativ. Skamkänslan över edert handlingssätt gentemot dem, vilkas talan I utgett eder föra, borde förbjuda eder att placera eder på den offentliga moralens väktarpiedestal.

Wallenbergsk riksbankschef?

(Forts. fr. sid. 1.)

häftigt underbetyg kunde väl icke tilldelas bankinspektören inför offentligheten, än det han sålunda fick av "Stockholms Dagblad".

Men även den nuvarande regeringens speciella organ "Nya Dagligt Allehanda", som åtagit sig att söka försvara dess båda främsta ledamöters svikande av de under valkampanjen högtidligen givna löftena beträffande rikets försvar och bolsjevikpropagandan och även så gjort ehuru på ett mindre förnämt sätt, innehöll den 18 mars 1923 en ledande artikel under rubrik "Bankinspektionen", däri bankinspektörens omedelbara avgång krävdes. Det heter däri: "I detta nu torde väl alla vara ense om, att ett chefsskifte inom bankinspektionen är en ofrånkomlig sak. Den, som vill göra en sammanställning av den nuvarande bankinspektörens missgrepp, lär icke behöva klaga över brist på material. Bankinspektionen under den ledning, den haft under de senaste nio åren, har lagt i dagen en högst märklig förmåga att vara till hands där dess uppträdande icke var påkallat, medan man fåfängt fått efterlysa dess ingripande, då dess auktoritet och sakkunskap hade bort göra sig gällande. Man behöver blott, för att belysa den förstnämnda tendensen, erinra om bankinspektörens odiösa förslag år 1921, syftande till en reglering av bankernas avdelningskontor. Det, som i dessa dagar uppenbarats i samband med kraschen inom Svenska Lantmännens bank karaktäriserar den andra sidan av dess olyckliga uppträdande. Medan den allmänna opionen sålunda knappast är tillfreds med något uppskov med den nuvarande bankinspektörens avgång, torde den icke heller godkänna, att frågan om utseende av ny bankinspektör fördröjes. Långt viktigare än att nu diskutera *den för sitt fall mogna bankinspektörens* försummelser, är att göra klart för sig, hur efterträdaren bör vara beskaffad, så att man icke överraskas av en utnämning av någon person, som icke uppfyller de krav, man har rätt att ställa på innehavaren av en så betydelsefull post. Och här måste vi rikta en uppmaning till vår regering, närmast finansministern, att noga överväga, hurvida de eventuella kandidaterna, som lanceras från inflytelserika eller regeringen närstående kretsar, verkligen ha de väsentligaste betingelser för ett rätt handhavande av sysslan. Här är det icke nog att besitta den nödiga kännedom om våra bankförhållanden och vårt näringsliv i övrigt: det gäller även för den nye mannen att gå till sitt värv *fullt* obunden av sympatier och antipatier för vare sig någon viss institution eller några vissa intressegrupper inom vårt bankväsende. Det existerar ju som bekant, trots en viss sammanhållning utåt, rätt så markerade grupper bland våra privatbanker, vilkas hållning till varandra har många av den väpnade fredens och neutralitetens karaktäristika. Människan har icke lätt att ändra sina känslor av sympati eller antipati, och det vore för mycket begärt, att en person, som under en kanske decennier lång verksamhet inom något av dessa lägen fått sitt omdöme färgat av miljöstämningen, skulle kunna göra sig fullständigt oberoende av dessa sina känslor, då han skall sköta den delikata sysslan som den opartiska kontrollens handhavare. Det vore säkert lyckligt, om den nye mannen kunde tagas ur ett läger, där man icke vet av dessa konkurrenssynpunkter och där den ovan antydda stämningen icke påverkar omdömet. Vi böra nämligen komma ihåg, att den allmänna opinionen har rätt svårt att *efteråt* bedöma, om bankinspektören, sedan han en gång börjat fungera, fyller opartiskhetens alla krav. Ty sedan bankinspektionen år 1907 blev ett självständigt verk, är banksinspektören, som har sin befattning på livstid, icke skyldig att lämna ens finansministern någon rapport om sin verksamhet. Bankinspektionens *alla* göranden och låtanden äro höljda i den djupaste sekretess. Det är bl. a. ur denna synpunkt det är så viktigt, att regeringen ser sig sig noga för vid sitt val av person. Det gäller nu, att låta bankinspektionens misstag tjäna sin naturliga uppgift att leda till bättring och uppfostran. Den nya inspektionen har mycket att lära av den nuvarande. Och det är den nya, som nu intresserar."

Ja, så skrev då den nuvarande regeringens speciella organ, som uppenbarligen då ock tog för givet, att den så illa komprometterade herr von Krusenstjerna omedelbart skulle avgå: och vad som då skrevs har alltjämt sin aktualitet. Men vad betydde alla dessa skriverier mot huset Wallenbergs vilja? Han hade ju fått sin "utbildning" i Enskilda Bankens tjänst, men synes där icke ha varit till beräknat gagn. Han överflyttades så till bankinspektionens chefspost. Där kunde han kanske bättre tjäna sina herrar, på sätt ock skedde i fallet Handelsbanken. Bankens ombudsman, herr Riben, blev ju under liknande omständigheter befordrad till operachef. Ty de veta, vad som bäst gagnar dem, dessa herrar, och landets myndigheter ha till synes bara att lyda order.

I en annan tidning omförmäldes den 1 april 1923 under rubrik "Marcus Wallenberg, bankinspektören och N. D. A." beträffande affären Lantmannabanken, att tidningens chef fått en telefonisk erinran från herr Marcus Wallenberg i anledning av tidningens uttalanden om storbankernas intresse av Lantmannabankens fall, samt att han då skulle ha svarat, att det ju vore möjligt, att inte storbankerna direkt varit synliga i affären, men bankinspektören Krusenstjerna hade ju varit det.

Det skall ock här antecknas vad ännu en tidning hade att förmäla om transaktionerna i fallet Handelsbanken. Den uppgiver sig nämligen ha erfarit, *att* ett påstående av bankens dåvarande verkställande direktör Philipson, som jämte Eder nödgades lämna banken, att tanken på "konsolidering" vaknat hos honom under natten mellan den 3 och 4 november, icke skulle ha varit sant, enär saken beslutats redan den 1 november vid ett sammanträde hos bankinspektören, som under hela sammanträdet stod i telefonförbindelse med herr Marcus Wallenberg, sin förre chef: *att*, sedan saken sålunda blivit tillrättalagd av och för Wallenbergarna, dagen därpå, den 2 november, på börsen i Stockholm och i landsorten, "rykten" utsläpptes om väldiga avskrivningar på 90—100 millioner, som visat sig nödiga för banken, varav det våldsammaste kursfall följde, och aktieinköp för Enskilda Bankens räkning gjordes: *samt att* tiden ansågs vara mogen, den 4 november, för att Philipson borde för bankens styrelse framlägga "konsoliderings"-tanken och för det officiella besöket i Edert sällskap i Enskilda banken, därvid herr Marcus Wallenberg medgavs rätt att undersöka konkurrentbankens engagement.

Det är en bankinspektör, som så fattat sin uppgift på en statlig förtroendepost, som den s. k. högern, vars chef Ni ju är, vill hava till chef för rikets bank. Har då den nuvarande regeringen till sin uppgift att tjäna Wallenbergska intressen på bekostnad av landets? Är det måhända icke rikets intressen, som skola gå före allt annat?

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

Husmödrar!
Sänd en provtvätt till
Nockeby Tvättinrättning
som tvättar i mjukt och klart mälarvatten, varpå kläderna torkas i frisk sjö- och barrskogsluft. (Oftast soltorkning).
Bästa tvättmetod för linnetvätt.
Punktlig expedition.
Humana priser.
Tel.: Alsten, Namnanrop Nockebytvätten.

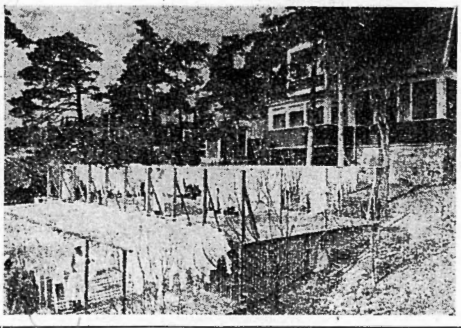

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Myntforget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Myntforget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

Om Judarna och deras lögner.

(Forts. fr. sid. 1.)

nu, du må vara jude eller heduing, född av Adam eller Abraham, av Henok eller David, och beröm dig för Gud av din sköna adel, din höga stam, din gamla härkomst! Här finner du, att vi alla äro burna och födda i synder av fader och moder, ingen, som heter människa, utesluten. Men vad betyder i synd född annat än född i Guds vrede och fördömelse, att vi av naturen eller börden icke kunna vara Guds folk eller barn och att vår börd, berömmelse och adel, ära och pris icke är eller kan vara något annat än att vi (om det icke blir något annat än den köttsliga börden) rätt och slätt äro fördömda syndare, Guds fiender och i all onåd? Där har du, jude, din berömmelse och vi, hedningar, lika väl med dig som du med oss. Bed aldrig, att Gud vill se till din adel, stam, kött och blod.

Men det vill jag hava sagt för att stärka vår tro, ty judarna låta icke taga ifrån sig denna högfärd och berömmelse av sin adel och sitt blod, som ovan år sagt: de äro förstockade. Men de våra skola akta sig för dem, så att de icke förföras av det förstockade, fördömda folket, som skyller Gud för lögn och stolt föraktar all världen. Ty judarna ville gärna draga oss kristne till sin tro och göra det också, där de kunna. Skall Gud vara dem, judarna, nådig, så måste de först hava bort sådana hädiska böner och sånger om sin berömmelse och sin högfärd även sitt blod ur sina skolor och ur sitt hjärta och sin mun. Ty sådan bön ökar och hopar alltjämt Guds vrede över dem. Men det skola de icke göra och icke heller ödmjuka sig så djupt, utom vad enstaka personer kunna göra, vilka Gud särskilt drager och förlossar från deras gruvliga fördärv.

Den andra berömmelsen och adeln, varöver judarne förhäva sig och varför de stolt och högmodigt förakta alla människor, är att de hava omskärelsen från Abraham. Hjälp Gud! Vad måste icke vi, hedningar, lida i deras skolor, böner, sånger och läror? Huru elakt stinka icke vi arma människor, för deras näsor, att vi äro oomskurna? Ja, Gud själv måste här ännu en gång gudsjämmerligt (att jag må tala så) låta martera sig. Där träda de inför Honom med outsägligt högmod och pocka: lovad vare du, världens konung, att du avskilt och helgat oss framför alla folk genom omskärelsens förbund! Och mycket flera olika ord allesamman riktade på, att Gud skall se till dem allena framför all världen, därför att de äro omskurna efter hans befallning, och fördöma alla andra människor, liksom de göra och begära.

På denna berömmelse eller adel pocka de ju lika mycket som på den köttsliga börden, och just därför skulle de om också Mose själv tillika med Elia och deras Messias komme och ville taga från dem en sådan berömmelse eller förbjuda sådan bön och lära, långt från att tro dem, hålla dem alla tre för de argaste tre djävlar i helvetet och skulle icke veta, huru de skulle nog förbanna och fördöma dem. Ty de hava beslutat för sig själva, att Mose, Elia och Messias skola bekräfta omskärelsen, ja till och med hjälpa till och stärka och berömma sådan högfärd och stolthet av omskärelsen och hålla alla hedningar (såsom de göra) för idel gruvlig träck och stank, därför att de icke äro omskurna. Ty såsom de för dem måla, tänka och önska det, så måste Mose, Elia och Messias göra. De vilja hava rätt, även om Gud själv gjorde annorlunda, ty de tänka, att då måste han också göra orätt.

Se dock nu här på de eländiga, blinda, galna människorna. För det första vill jag låta bero vid vad jag ovan sagt om den köttsliga börden. Om omskärelsen är nog för att göra dem till ett Guds folk eller helga och avsöndra dem för Gud från alla andra folk, så måste därav följa, att den, som är omskuren, icke skulle kunna bliva ond eller fördömd, och Gud måste icke heller låta det ske, om han hölle omskärelsen för en sådan helighet och kraft; liksom vi kristne säga: den, som tror, kan icke bliva ond eller fördömd, så länge tron förbliver, ty Gud håller tron så dyr, kostlig och kraftig, att han visst heliggör den, som har och behåller den, och låter honom icke bliva förtappad eller ond. Detta säger jag, låter jag nu vara.

För det andra ser man här återigen, huru judarna med denna bön blott mer och mer förtörna Gud. Ty de stå där och beljuga Gud med en hädisk, skändlig, oförskämd lögn och äro så blinda och dåraktiga, att de icke se texten 1 Mos. 17:10 eller hela skriften, som kraftigt och klart fördömer denna lögn. Ty så säger Mose (1 Mos. 17), att Abraham befallts att omskära icke blott sin son Isak (som då ännu icke var född) utan allt av mankön, som fötts i hans hus, son eller tjänare, även de köpta; och på en dag blevo alla jämte Abraham själv omskurna, även Ismael, som vid den tiden var tretton år gammal, såsom texten säger. Omskärelsens förbund eller bud omfattar således all Abrahams säd och avkomma, särskilt Ismael såsom Abrahams först omskurna säd. Och därmed är Ismael icke blott lik sin broder Isak, utan, om det skulle gälla för Gud, ett år tidigare omskuren och skulle därför kunna berömma sig av omskärelsen högre än Isak, och följaktligen skulle ismaeliterna vara att räkna för bättre än israeliterna, emedan deras fader Ismael haft omskärelsen, innan Isak (det är Israels fader) vart född.

(Forts.)

ÖRNENS Herrgårdslimpa!

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 371 och Vasa 372
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 11 (180) Fredagen den 15 Mars 1929. Årg. 5

Samverkan mellan armén och flottan — skydd mot invasion.

I två föregående artiklar hava vi påvisat Sveriges skyldigheter mot både sig självt och det europeiska statssystemet att medelst ett ändamålsenligt förvarsväsen trygga sin nationella självständighet samt våra möjligheter att avvisa ett fientligt angrepp. Vi skola i dag något närmare beröra lant- och sjöstridskrafternas inbördes samverkan vid rikets försvar samt deras därav betingade organisation.

Dessförinnan må dock med några ord beröras oriktigheten av att, såsom ofta skett under de senare åren, göra en skillnad mellan självständighetsförsvar och neutralitetsförsvar, Man har nämligen hållit före, att något direkt hot mot vår självständighet icke kan skönjas, varemot vi måste vara beredda att skydda oss mot att indragas i konflikter mellan andra stater. Det behöver knappast tilläggas, att det s. k. neutralitetsförsvaret påståtts kräva mindre försvarskrafter än självständighetsförsvaret.

Anledningen till denna begreppsförvirring synes vara att söka i en förväxling av begreppen neutralitetsbevakning och neutralitetsförsvar. *Bevakningen* är en ren polisuppgift, för vilkens upprätthållande kräves endast små styrkor. Men *försvaret* mot en neutralitetskränkning kräver precis samma styrka som försvaret mot ett anfall i direkt erövringssyfte. Detta är uppenbart redan därigenom, att *anfallet* utföres på samma sätt, oberoende av det politiska syftet med anfallet. Dess militära mål är alltid detsamma, nämligen att tvinga den angripna staten till underkastelse, och härför erfordras att bryta dennas motstånd, d. v. s. att avgörande slå dess krigsmakt.

Försvarskrafternas uppgifter bliva fullständigt lika, vare sig det gäller att *försvara* vår neutralitet eller vår självständighet, nämligen först och främst att avvärja en invasion: Övriga uppgifter äro endast av sekundär betydelse och kunna lösas, därest krigsmakten givits tillräcklig styrka för att lösa den huvudsakliga försvarsuppgiften.

En invasion över landgränsen kan avvärjas endast av landsstridskrafter (med dem tilldelade flygstridskrafter), men flottan kan medverka vid tryggandet av förbindelserna till den hotade landgränsen. Redan i ett sådant läge framträder således vikten av en samverkan mellan lant- och sjöstridskrafterna. Betydelsen av en dylik samverkan blir emellertid än större, när det gäller att avvärja en invasion över havet.

Fördelaktigast vore självfallet, att ett sådant anfall kan hejdas redan ute till sjöss. Härför kräves dock, att försvarsflottan kan slå anfallsflottan för att därefter kunna anfalla transportfartygen eller hindra dem att utlöpa ur sina hamnar. Men vi måste räkna med att ett fientligt anfall över havet företages i skydd av en stormaktsflotta, d. v. s. en flotta med verkliga slagskepp såsom huvudbeståndsdel. Våra kustförsvarsfartyg, vilkas artilleristiska styrka uppgår till knappast en tredjedel av ett slagskepps, kunna emellertid icke lösa en sådan uppgift. lika litet som ett regemente kan beräknas kunna besegra en arméfördelning om tre regementen.

Vi måste därför vara beredda. att en fiende kan landsätta trupper på vår kust. Flottans jämte kustartilleriets förnämsta uppgift är att begränsa anfallsriktningarna genom att försvara våra viktigaste skärgårdsområden. På övriga delar av kusten, vilka äga stor strategisk betydelse, måste finnas skyddstrupper ur armén för att förhindra smärre styrkor — icke överstigande en arméfördelning — att landstiga och för att, vid större landstigningsföretag, som icke kunnat avvisas, skydda fälthärens koncentrering till landstigningsområdet.

Ju starkare försvarskrafterna till lands äro och ju hastigare de kunna koncentreras till ett hotat område på kusten, desto större måste den landstigande styrkan vara. Men därmed ökas också transportflottans storlek — och sårbarhet. Det är svårt att skapa ett omedelbart skydd för en stor transportflotta, medan däremot ett fåtal fartyg lätt kunna givas en betryggande konvoj. Härav följer, att *ju starkare armén är, desto lättare har flottan att angripa en transportflotta.*

Våra nedrustares tal om att giva flottan större uppgifter och att därigenom kunna minska armén vilar därför på en felaktig uppfattning om arten av de båda försvarsgrenarnas samverkan.

I detta sammanhang må erinras om det engelska amiralitetets ståndpunkt till frågan om Englands kustförsvar vid krigsutbrottet 1914. Generalstaben krävde av den engelska flottan att den skulle taga ansvaret för skyddet mot en möjlig tysk landstigning, vilket ansågs kunna böra göras med hänsyn till den engelska flottans stora överlägsenhet gentemot den tyska samt till den omständigheten, att arméns 300,000 man utgjorde ett skydd till lands. Amiralitetet vägrade dock bestämt att taga detta ansvar och krävde, att utom territorialarmén två linjefördelningar skulle kvarhållas i England. Varom icke skulle tyskarna. ostörda av den engelska flottan, kunna överskeppa en tillräcklig styrka för att slå territorialarmén, vilkens organisation var milisartad. Den ansvarige engelske amiralens replik är belysande för de båda försvarsgrenarnas samverkan: "Ni kunna icke begära, att flottan skall spela internationell fotboll utan målvakt." Och amiralitetet fick sin vilja igenom.

Vad den engelska havbehärskande flottan icke kunde påtaga sig, kan förvisso icke någon ansvarskännande man vilja pålägga vår flotta, vilkens styrka är endast en bråkdel av en angripares.

Mot bakgrunden av det ovan sagda måste vi uppställa följande krav på våra lant- och sjöstridskrafter:

Lantstridskrafterna skola lämna ett omedelbart skydd för hotade gräns- och kustområden samt dessutom hava tillräckliga styrkor i beredskap att hastigt koncentreras till det område, som anfallits;

sjöstridskrafterna skola försvara våra viktigaste skärgårds-

(forts. å sista sidan.)

DEN STORA "ÅSIKTS"-STRIDEN.

En sats som man ofta får höra predikas av våra moderna samhällsförbättrre och statskloke är den: "Respekt för andras åsikter!" På ett sätt kan det ligga berättigande i detta krav på aktning för medmänniskornas övertygelse och åskådning. Det är ju icke människan givet att fälla några absoluta domslut över sin nästa, därtill är hennes syn alltför begränsad. Men detta får ej hindra henne från att taga upp striden mot ondskan och lögnen i denna värld får ej förleda henne att av missriktad pietetsfullhet skona bärarna därav endast därför, att de utge sina villoläror för religiös övertygelse. Striden gäller visserligen ej individerna såsom sådana utan dem i deras egenskap av redskap åt de onda makterna, dessas inkarnation, som det måste vara varje ansvarskännande medborgares plikt att av all kraft bekämpa, till oskadliggörande av deras olyckliga inflytelser i samhället.

Därför låter det sig icke försvaras, när de som sträva för en sann och rättskaffens ordning böja sig för de enträgna maningar till "respekt för andras åsikter", som i dag från alla håll ljuda. De innebära, dessa "humanitetskrav", i själva verket endast en uppfordran till kapitulation. Det är en falsk filosofi, som hävdar alla åsikters likaberättigande och lika värde. De negativt syftande, förstörande idéerna kunna ej till sin valör likställas med de positiva, uppbyggande. Den begreppsförvirring man finner på detta område är otrolig och visar, huru långt vi numera i själva verket avlägsnat oss från förnuftets och samvetets banor. Medan de skapande idéerna hava sin varelse i ljuset, verka de destruktiva alltid i mörkret. De sataniska spekulationerna, åsyftande mänsklighetens ofärd och undergång i ragnarök, till favör för gudlöshetens makter, äro ovillkorligt hänvisade till dunklet, därför att de, blottade inför människorna, äro dömda till misslyckande. Ty människorna vilja i verkligheten ej låta sig ledas av lögnen, som de hata och avsky såsom ett avgrundens verk; såvisst som en utveckling till mänsklighetens fromma endast kan ske i Sanningens tecken, en utveckling, som ger rätt åt alla. Så äro vi också i vår tid hänvisade till att skilja mellan Gott och Ont och att icke oberoende av valören värdera allt lika. Kravet på resande av en skljegräns mellan det ena och det andra slaget av idéer, åsikter och gärningar framträder även för varje dag med allt större styrka och kan snart ej längre negligeras. Ty vi äro komna till den punkt i den världshistoriska utvecklingen, då det stora avgörandet skall ske, antingen det Goda eller Onda skall tillerkännas härskarplatsen och bestämmanderätten i denna värld — då alla skola hava

(Forts. å sista sid.)

KLARHET I ERICSONSKA INTERNERINGSAFFÄREN!

Bankir Ericson har nu i sex år suttit inspärrad som »dåre». — Ha myndigheterna gått dunkla makters ärenden? — Märkliga avslöjanden.

Det skrevs som man erinre sig på sin tid åtskilligt i tidningarna om bankiren Gust. Ericsons inspärrande som förment dåre. Inspärrandet skedde under synnerligen uppseendeväckande former. Bankir Ericson kallades upp i ett ärende på Skandinaviska Kreditaktiebolagets kontor vid Gustaf Adolfs torg i Stockholm. Utan att han hade någon aning därom befunno sig i samma rum, där samtalet ägde rum, två av banken engagerade läkare, dolda bakom ett drapperi (verklig orientalisk anordning!), och på grund av de observationer. de medicinska herrarna bakom det mörka förhänget gjorde, där de förmodligen ej ens kunde se bankir Ericson (så kallad diagnostik på avstånd) förklarade de bankiren sinnessjuk och i trängande behov av hospitalsvård, som följaktligen omedelbart vidtog.

Praktiserande Stockholmsjurister, som vid samma tidpunkt haft tillfälle avhöra bankir Ericsons svaromål i annat ärende vid Stockholms Rådhusrätts 2:dra avdelning, hade därvid **emellertid fått** den uppfattningen, bildad av de svar, bankir Ericson angav på ordförandens frågor, att mannen alls icke var någon dåre, utan fullt klar i huvudet, ehuru något hetsig och agressiv, vilket under förhandenvarande förhållanden kunde vara rätt så förklarligt. Ehuru ingen av Stockholmsjuristerna, såvitt vi kunna erinra oss, offentligen tog till orda, var den övervägande åsikten bland dem, att mannamån blev begången mot bankir Ericson genom inspärrandet.

Generalkonsul Folke Cronholm har tagit sig an bankir Ericsons sak och bl. a. avlåtit tvenne skrivelser till socialministern, daterade den 12 och 17 februari, i den uppseendeväckande affären, vilka vi här nedan vilja återgiva.

Den förstnämnda skrivelsen lyder:

Härmed tillåter jag mig att vördsamt vända mig till Herr Statsrådet i följande angelägenhet. Jag förutsätter då, att hans excellens statsministern givit Eder del av de skrivelser, som jag tillställt honom den 23 november, den 10 och 19 december 1928 samt den 5, 8 och 29 januari rörande bankiren Gust. Ericson, allt på begäran av denne och hans hustru. Å ingen av dessa skrivelser har emellertid statsministern funnit för gott att svara, ej ens å den sista. däri jag blott anhöll att få veta, om de föregående lett till någon åtgärd eller komme att föranleda någon sådan från regeringens sida.

Då jag icke kunnat finna annat än, att största orätt vederfarits herr Ericson, och frånsett att jag icke personligen känner honom, har mitt samvetes röst — och samvetet är ju den moraliska lagen och känslan för det rätta inom oss — icke tillåtit mig att utan vidare avvisa honom, när han vände sig till mig med begäran om hjälp, i den mån jag skulle kunna lämna honom sådan, uti den förtvivlade belägenhet, vari han genom omständigheternas makt kommit, på det att han måtte återfå sin förlorade frihet, sin förnämsta tillgång, för att kunna sörja för sig själv, sin hustru och deras dotter. Själv har han alltjämt fått avslag på sina framställningar, utan likväl att någon som helst motivering härför anförts. Hans billiga begäran är blott, att han, som, i trots av att han kunnat framlägga en mängd intyg om frånvaron av varje slag av sinnessjukdom, under en tid av sex år hållits inspärrad å Växjö hospital, skall återfå sin frihet eller få lov att låta sig undersökas av en *opartisk* läkare. och, om han då skulle befinnas vara i behov av hospitalsvård, förflyttas till annat sjukhus i närheten av sin familj, från vilken han under så många år varit isolerad. Det är sannerligen ej lätt att förstå, varför regeringen ännu icke skänkt något beaktande åt en dylik i allo befogad begäran, då det väl bort vara dess plikt att bifalla densamma, åtminstone i vad den avser en opartisk läkareundersökning. Det torde väl ock vara hans medborgerliga rättighet att få en sådan hörsammad. Ej heller finnes det någon laga bestämmelse, varemot sådant skulle kunna strida.

Det är att märka, att herr Ericson, sedan han efter den lömska "undersökningen" av två kända psykiatrici, vilka båda för sitt otillbörliga tillvägagångssätt av medicinalstyrelsen erhöllo en välförtjänt reprimand, som ock genom pressen offentliggjordes, och i kraft av deras intyg blivit intagen å Långbro hospital, omedelbart utskrevs av professor Kinberg, som på heder och samvete intygade, att "han under den av honom företagna undersökningen *icke* kunnat konstatera, att herr Ericson lider av sinnessjukdom, och icke anser honom samhällsfarlig, varför han utskrives från sjukhuset, varest han ej behövt intagas, om större omsorg nedlagts på utrönande av hans sinnesbeskaffenhet före läkarebetygets utfärdande." Detta är ju ett klart friskbetyg, vilket emellertid icke hindrade. att en annan läkare kort efter hans frigivande förklarade honom sinnessjuk och förordade om hans intagande å hospital. Begrep-

(forts. å sista sidan.)

OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER.

Av dr Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

(forts. fr. föreg. n:r.)

Varför ljuga då judarna i sin bön och sina predikningar för Gud så skändligt, som om omskärelsen endast vore deras, varigenom de måste vara avskilda från alla andra folk och idel heligt Guds folk? Om de kunde skämmas; skulle de skämmas litet för ismaeliterna, edomiterna och flera andra folk, om de tänkte på, att de alltid varit en liten hop och knappt en handfull folk gentemot andra folk, som även varit Abrahams säd och även varit omskurna och utan tvivel låtit ett sådant bud av deras fader Abraham gå i arv på deras avkomma, och att visserligen den omskärelse, som gått i arv på den ene sonen Isak, är helt ringa mot den omskärelse, som gått i arv på de andra sönerna. Ty det står skrivet, att Ismael, Abrahams son, är vorden ett stort folk och fött tolv hövdingar, och likaså att de sex sönerna med Ketura (1 Mos. 25:16) besuttit mycket större länder än Israel och utan tvivel behållit omskärelsen från sina fäder.

Emedan nu omskärelsen enligt Guds bud (1 Mos. 17:10) är gemensamt för så många folk från Abraham (vars säd de alla äro lika väl som Isak och Jakob), och därutinnan icke är någon skillnad mellan dem och Israels barn: Vad göra då judarne, när de i sin bön lova och tacka Gud för att han genom omskärelsen skilt dem från alla folk och helgat dem samt gjort dem till sitt eget folk? Detta göra de: de häda Gud och skylla honom för lögn i hans bud och ord, då han säger (1 Mos. 17): omskärelsen skall icke blott vara ålagd Isak och hans avkomma, utan all Abrahams säd och icke tillstädjer judarne (för omskärelsens skull) någon åtskillnad gentemot Ismael, Edon, Midian, Efa, Efer o.s.v., vilka (1 Mos. 25:4) räknas till Abrahams säd, ty de äro alla omskurna och arvingar av omskärelsen lika väl som Israel.

Vad hjälper det nu Ismael, att han är omskuren? Vad hjälper det Edon, att han är omskuren, han, som därtill är född av den avskilde Isak och icke Ismael? Vad hjälper det Midian och hans bröder, födda av Ketura, att de äro omskurna? De äro dock icke därför Guds folk. Varken börd av Abrahams blod eller av Gud befald omskärelse hjälper dem. Hjälper omskärelsen icke dessa, så att de därigenom skulle vara Guds folk: huru kan den då hjälpa judarna? Det är ju enahanda omskärelse, befald av enahanda Gud, från enahanda fader, blod och kött eller härkomst, gemensamt för alla. Och här är idel likhet att se och ingen skillnad eller olikhet mellan dem alla, så vitt det angår omskärelsen och börden.

Därför är det icke en klok eller mästerlig, utan en grov, tölpaktig, narraktig lögn, då judarna berömma sig för Gud av sin omskärelse, som om Gud därför skulle se till dem och vara dem nådig, då de dock rätteligen borde veta av skriften, att de icke ensamma äro omskurna efter Guds befallning och därför icke kunna vara ett särskilt Guds folk, utan att det måste höra något annat och större därtill, alldenstund ismaeliterna, edomiterna, midianiterna och annan Abrahams säd kunna trösta sig lika mycket av denna berömmelse även inför Gud själv. Ty de äro i alla stycken dem lika nämligen till börd och omskärelse, som sagt är.

Men om judarne ville föregiva, att ismaeliterna och edomiterna o.s.v. icke hölle omskärelsen så fullkomligt som judarne, vilka, utom det att de avskära förhuden på gossebarnet, ytterligare med skarpa fingernaglar uppriva den lilla hinnan baktill vid stjärten, såsom man läser i deras böcker, och därmed göra barnet över måttan ont, utan och utöver Guds befallning, så att fadern, som skulle fröjda sig över omskärelsen, då han står där och hör det lilla barnet skrika, får tårar i ögonen och det skär honom i hjärtat: därpå kan man kort och gott svara, att en sådan tillsats är uppfunnen av dem själva, ja, ingiven av den lede djävulen, mot Guds frid, då Mose säger (5Mos. 4:2 och 12:32): "I skolen icke lägga något till det, som jag bjuder eder". Och med sådan djävulsk tillsats fördärva de sin omskärelse, så att för Gud intet folk håller omskärelsen mindre än de själva, emedan de med så brottslig olydnad vidhänga och öva sin fördömda tillsats emot Guds ord.

Låt oss nu se, vad Mose själv tänker om omskärelsen, 5 Mos. 10:16 säger han så: omskären edert hjärtas förhud och varen icke längre hårdnackade o.s.v. Vad skall det betyda, käre Mose? Skall det icke vara nog, att de äro kroppsligen omskurna? De äro ju genom den heliga omskärelsen avskilda och ett heligt Guds folk framför alla folk, och du kallar dem hårdnackade mot Gud, gör deras heliga omskärelse till intet och skändar det heliga, omskurna Guds folk. Du skulle nu tala sådant i deras skolor: hade de icke stenar, skulle de med träck och jord kasta dig ut ur landet, om du också vore värd tio sådana som Mose.

Likaså bannar han dem också 3 Mos. 26:41: "då skola deras omskurna hjärtan nödgas ödmjuka sig". Gå din väg, Mose! Vet du också, med vem du talar? Du talar med ett ädelt, utvalt, heligt, omskuret Guds folk, och du törs säga, att de hava oomskurna hjärtan. Det är mycket värre, än om de hade sjufalt oomskuret kött. Ty ett oomskuret hjärta kan icke hava någon Gud, och köttets omskärelse hjälper icke . Men ett omskuret hjärta kan väl ensamt göra ett Guds folk, även om den kroppsliga omskärelsen icke finnes eller kan finnas, såsom Israels barn varit de fyrtio åren i öknen.

Så bannar också Jeremias dem (kap. 4:4): "omskären eder åt Herren, skaffen bort edert hjärtas förhud, I juda män och I Jerusalems invånare; eljest skall min vrede bryta fram såsom en eld och brinna så, att ingen kan utsläcka den". O Jeremia, du skändlige kättare, du förförare och falske profet, törs du säga till det heliga, omskurna Guds folk, att de skola omskära sig åt Herren? Menar du då, att de först äro omskurna åt djävulen till köttet, alldeles som om Gud icke brydde sig om deras heliga kroppsliga omskärelse? Du hotar dem därtill med Guds vrede såsom en evig eld, om de icke omskära sina hjärtan, då de dock i sin bön icke tänka på en sådan hjärtats omskärelse och icke heller lova eller tacka Gud därför med en enda bokstav. Och du gör deras heliga omskärelse på kroppen så oduglig, att den förskyller Guds eviga vrede och evig eld. Jag råder dig: kom icke i deras skolor: alla djävlar skulle sönderslita och uppsluka dig.

Likaså säger Jeremia 6:10: "deras öron äro oomskurna, så att de icke kunna höra". Se så, käre Jeremia, du bär dig grovt och osnyggt åt mot det ädla, utvalda, heliga, omskurna Guds folk. Skall du säga, att ett sådant heligt folk har oomskurna öron och vad ännu värre är, att de icke kunnat höra? Vad betyder det annat än att de icke äro Guds folk? Ty den, som icke kan höra eller tåla Gud eller hans ord den tillhör icke Guds folk. Är han icke Guds folk, så är han djävulens folk, och då hjälper det varken att omskära, flå eller skrapa. Hör upp för Guds skull, Jeremia! Skall du så gruvligen förakta och fördärva den heliga omskärelsen, att du skiljer de utvalda, heliga omskurna människorna från Gud och överantvardar dem åt djä-

(forts. å sista sidan.)

Den 15 Mars

PARLAMENTET OCH SYNAGOGAN.

För trenne och ett halft år sedan eller vid tiden för Nationens framträdande inför offentligheten hade man inom vår politiska och publicistiska värld endast uttryck av djupaste förakt för de antisemitiska strävandena. Man hånade och gycklade blodigt med "de urbota fantaster", som gingo omkring och försökte inbilla folk, att judarna icke voro fullt lojala svenska medborgare. Att judarna i sin hårda och svåra kamp för tillvaron hölls samman inbördes, var ju endast en berömvärd egenskap, som förtjänade att stå som ett lysande föredöme för "de andra svenskarna", som intet annat gjorde än bara kivades och trätes. Att vilja klandra dem för deras överlägsenhet på skilda områden var lika ointelligent som småsint. Föreställningen, att de på något sätt illojalt skulle göra bruk av sin genialitet till skada för det folk, de gästade, var enbart löjligt och bottnade i en förfärande brist på gott omdöme etc. Och de som svarade för myndigheten i landet gjorde vad i deras makt stod för att främja denna uppfattning om judarnas absoluta och fullkomliga lojalitet, i pressen främst företrädd av Svenska Dagbladet.

Efterhand komplicerades emellertid situationen. Snart gick det ej längre att endast gyckla och begabba de "enfaldiga antisemiterna" såsom först skedde. Frågan rullades nämligen upp inför offentligheten rent vetenskapligt. Ett vidlyftigt teoretiskt och praktiskt material företeddes, bevisande hållbarheten av teorin om förhandenvaron av ett målmedvetet och planmässigt judiskt inflytande i Sverige liksom överallt ute i världen, en sammansvärjning av gigantiska mått från Judas sida mot alla andra folk, åsyftande deras underkastelse i blod. Blottandet härav väckte helt naturligt stark irritation inom det judiska lägret, där man aldrig räknat med möjligheten av att någon skulle drista lägga upp saken offentligt. Men man höll så länge god min, låtsade som om ingenting passerat och förlitade sig på sin förvärvade ställning såsom hemlig regeringsmakt i detta land. Ännu så sent som för någon månad sedan ansåg sig en av de ledande medlemmarna av riksdagen kunna försäkra för den som skriver dessa rader, att något judiskt inflytande inom svensk politik icke förefanns, att någon judefråga här alls icke existerade samt att riksdagen absolut ogillade varje slag av antisemitism. De svenska judarna vore, förkunnade den framstående representanten, fullt lojala samhällsmedborgare, något obehörigt intrång i landets angelägenheter hade de aldrig gjort sig skyldiga till, deras religionsutövning var deras privatsak, som vi saknade anledning blanda oss i. Vår tidning senare tillhandakomna utlåtanden från socialdemokratiska riksdagshåll tyda emellertid på att stämningen inom parlamentariska kretsar i denna fråga alls icke är såklar som man, av vår härovan nämnde sagesmans yttrande att döma, på ledande håll tyckes anse. Dessa utlåtanden visa snarare på, att "det hemliga skräckväldet" på Helgeandsholmen sett sina gyllene dagar. De bättre elementen inom representationen, som ej helt förlorat känslan av ansvar och plikt gentemot sina uppdragsgivare, ha, om vi rätt förstått saken, börjat reagera. Det gäller att se, om Söndringsmakten skall lyckas att medels sina väldresserade "partiledare" och "bossapparater" förhindra den begynnande andarnas frigörelse inom riksdagen d. v. s. bevara sina nuvarande, beslöjade "parlamentariska" diktatur.

Vårt framläggande av fakta såväl i vad avser den judiska kahalstyrelsen. den verkliga regeringsmakten i Sverige i detta nu, som världsrevolutionen i bolsjevismens gestalt, det stora medlet för det judiska världssjälvhärskardömets slutliga förverkligande, vilka fakta *icke* offentligt tillbakavisats, har uppenbart förtagit kahalherrarna möjligheten att längre spela på de gamla strängarna. Man har sett sig nödsakad hissa nya signaler, vilka med all sannolikhet även komma att följas av de officiella styrande. Ett intressant utslag av denna nya taktik är utan tvivel den judeorienterade skriftställaren E. H. Thörnbergs utläggning, "Judarnas kusiner" i Svenska Dagbladet för den 10 mars, vari författaren på ett stilistiskt visserligen framstående sätt behandlar judeinflytandets framsteg, under särskilt beaktande av den roll kristendomen och den frikyrkliga rörelsen härvidlag spelat såsom "den stora farleden för judaistiska inflytelser, bredare än alla andra och som varit öppen seklerna igenom". Ur den nämnda artikeln i Sv. D. må följande ur inledningen och slutet återgivas:

"D e t j u d i s k a i n f l y t a n d e t g ö r s i g, s o m a l l a v e t a, i h ö g g r a d g ä l l a n d e ä v e n h ä r i S v e r i g e.

Detta åvägabringas inte ensamt av de sex och ett halvt tusental mosaiska trosbekännare, som leva och verka inom våra landamären. Långt därifrån! Olika orsaker samverka till detta Israels välde. Naturligtvis få vi ej sluta till ögonen för härboende judars i regel lysande kvalitet, deras höga odling och särartade begåvning, deras hårda, men smidiga energi, deras starka, ibland dolda, men sällan slappnande sammanhållning. I bevakandet av sina intressen äro de än försiktigt smygande, än öppet djärva; än egoistiska, än altruistiska, individuellt såväl som kollektivt. Och städse kunna de vara stärkta och livade av medvetandet om sin folkgrupps oerhörda andliga och ekonomiska resurser runt omkring i världen: Vetenskapliga, filosofiska och skönlitterära författare både av den mest förnämliga och av mindre förnämlig rang jämte en rad strålande publicister, vilkas pennor ofta stödjas av rasens pengar, ställa oss i detta liksom i andra land dagligen och stundligen under påverkan. av judisk mentalitet...

Passion för reformer utmärker båda grupperna (judarna och de frikyrkliga). Lidelsen sträcker sig åtskilligt mera utåt, mot det stora samhället, än inåt, mot vederbörandes egen värld. Den judiska frihetsandan har förut berörts. Den väckte under förhållandenas tryck en befryndad stämning inom de puritanska sekterna. Inom dessa fostrades liberalismen; här ammades den politiska demokrati, för vilken de angloamerikanska länderna blevo härdar.

B a k o m d e t f o l k v a l d a p a r l a m e n t e t r e s e r s i g d e t l i l l a k a p e l l e t. M o t d e t t a a v t e c k n a r s i g e n s i l h u e t t a v s y n a g o g a n." (Spärr. av oss.)

Det erkännande av förhandenvaron av ett dominerande judiskt inflytande i Sverige, som här från själva Svenska Dagbladet möter oss, är särdeles anmärkningsvärt. Det torde kunna tolkas såsom ett tecken till att De Styrande här i landet ej längre anse det möjligt att söka förneka vad som snart om ej redan är allmänt känt eller riktigheten av den så förhånade uppfattning, Nationen framfört, utan nu se sig tvungna att konstatera "fait accompli". Vad vi särskilt taga fasta på i förf:s framställning äro orden: "Det judiska inflytandet gör sig ,som alla veta, i hög grad gällande även i Sverige . . . Bakom det folkvalda parlamentet reser sig det lilla kapellet. Mot detta avtecknar sig en silhuett av synagogan". I dessa ord har sanningen beträffande Judas roll i vårt nutida Sverige erkänts öppenhjärtligare än vi tidigare observerat i någon svensk dagstidning. Ett vackert framsteg alltså! Efter detta bör det ha sig svårt för våra anti-antisemiter inom och utanför riksdagen att såsom hitintills förneka ett judeinflytande i vårt offentliga liv. "Bakom det folkvalda parlamentet... synagogan" — realistiskt, målande! Klarare kunde satsen icke formulerats av en antisemit. Men i samma ögonblick vi kommit så långt, uppställa sig en del andra frågor: Företräder synagogan, vilken enligt Svenska Dagbladet är den institution som döljer sig bakom det folkvalda parlamentet, några speciella judiska planer och syften, icke sammanfallande med svenska folkets intressen? Alla icke-judiska forskares erfarenheter på området gå bestämt i den riktningen, att synagogan och dess kahalstyrelse i verkligheten utgöra den politiska och kulturellt styrande institutionen inom de stater, där judarna tillerkänts full medborgarrätt. Hava vi månne ej här den "stat i staten", varom i beslöjade ordalag alltemellanåt talas? Sedan synagogans maktställning nu s. a. s. officiellt erkänts, borde det vara angeläget att vinna klarhet i vad mån dess inflytande utövas planoch systemlöst eller efter plan och system samt om synagogans och judiska kahalstyrelsens politiska och kulturella strävanden äro inriktade på förverkligandet av Israels gamla plan på upprättandet av ett judiskt världssjälvhärskardöme. Är det då icke för främjandet av denna judafolkets fantastiska dröm som det nu inom "borgerliga" såväl som "proletära" kretsar här i landet med sådan febril iver arbetas för bolsjevikrevolutionens framdrivande? Kan man bestrida, att denna senare i verkligheten är det stora medlet för förverkligandet av judemaktens djärva plan på de icke-judiska staternas omstörtning i blod, på det sedan å ruinerna av det omstörtade världen det judisk-messianska världsriket skall kunna upprättas, i enlighet med Jahvegudens löften till sitt "utvalda" folk? Detta är frågor, vilkas besvarande Svenska Dagbladets publik nu helt säkert med spänt intresse avvaktar. När man sagt A brukar man få säga B. Eller är man kanske förhindrad f. n. gå längre i texten? Herrarna i dagspressen borde dock inse, att vi redan äro komna till en punkt, där det ej rimligtvis låter sig göra att längre spela komedi inför Sveriges folk. Vad mening skulle det vara att söka förtiga eller förneka vad gemene man redan begynt inse?

PRESSKONSERTEN

Lindmanshögerns försvarspolitik.

Regeringens praktisk-politiska handläggande av försvarsfrågan, den fråga som högerpartiet i val och propaganda städse presenterar som sin älsklingsfråga, har helt naturligt ej kunnat undgå att väcka en viss irriterad uppmärksamhet i fosterländskt sinnade kretsar, där man anser, att det bör finnas ett visst förhållande mellan ordet och handlingen. Det är så bekvämt att, när man väl nått idealet-makten, peka på den ändrade plattformen o. situationen samt alla de tusen "taktiska" och andra hänsyn man i sin nya, "ansvariga" ställning måste taga! *Ny Militär Tidskrift* låter emellertid de i valtider så patriotiska herrarna på regeringsbänken höra sanningen:

Det läge, i vilket försvarsfrågan bragts, har näppeligen varit mera bekymmersamt än i nuvarande stund. I få ord är detta läge följande.

Den positiva åtgärd, som i höstas kunnat vidtagas genom tillsättandet av en grundlig försvarsutredning har hittills försummats. Förhoppningarna om åtgärder för höjande av den nuvarande försvarsordningens effektivitet ha måst skrinläggas och de blygsamma äskandena för det nuvarande försvarets torftiga upprätthållande synas t. o. m. skola beskäras. Den invändning, som från vissa håll reses mot en förutsättningslös utredning av sakkunnige, att försvarsfrågan därigenom ånyo blott kastas ut som lekboll åt partipolitiken, synes näppeligen hållbar. Under alla förhållanden måste den risken tagas. Medvetandet om den bristande effektiviteten hos våra nuvarande försvarsanstalter måste sporra regeringen till ett försök att lyfta upp försvarsfrågan på saklig grund. Med hänsyn härtill tala starka skäl för att utredningen icke — såsom det bebådades i remissdebatten — utföres i departementet. Därigenom blir den lätt eller får åtminstone sken av att vara partipolitiskt betonad. Något bärande skäl varför en dylik utredning icke för åtskillig tid sedan igångsatts har ännu icke presterats. För var dag som går blir risken av ett "för sent" allt större. Förhållandet är nämligen det, att medan "obeslutsamhet och uraktlåtenhet att handla" hittills präglat regeringens ställning till försvaret, så hava dettas motståndare gått framåt med målmedveten energi.

Det finns blott e n möjlighet för regeringen att komma ur den nuvarande situationen: ett o m e d e l b a r t igångsättande av försvarsutredningen. Endast härigenom kan en ändring åstadkommas i läget, med en högerregering i försvarsstrid för 1925 års härordning, under det att vänsterpartierna liksom 1924 äro i färd med att flytta sina ståndpunkter allt närmare internationalisternas.

Hr Lindman har nu emellertid kommit med sin stora gest — en sakkunnigutredning *inom* departementet av det slag Ny Militär Tidskrift varnade för. Någon tvekan rörande vad som är att förvänta av denna "konservativa" regering borde ju ej längre behöva råda. Regeringen har, om vi ej äro felaktigt informerade, inrättat sig på "att sitta länge" i "den intelligenta anpassningens" tecken såsom hr Bonnier i D. N. uttrycker saken.

«Nordisk rasdogmatism.«

I sin artikel "Judarnas kusiner", införd i *Svenska Dagbl.* (h) för den 10 mars och berörd i vår ledare i dagens nummer, behandlar skriftställaren E. H. Thörnberg bl. a. Luthers inställning till det judiska problemet. Hr T. skriver:

Den nutida antisemitismen har väl sina djupaste rötter i den romersk- och grekisk-katolska marken. Men den har inte behövt förtvina i luthersk jordmån. Luther själv bröt ut i våldsamma angrepp mot judarna. Och än i dag fira judehatarna festmåltid på dessa utgjutelser, ehuru Luther, till följd av sina tydliga alpina drag, ingalunda kan vara föremål för en odelat hängiven dyrkan hos de antisemiter, som äro helt fångade i den nordiska rasdogmatismen. Luthers inställning gentemot sin tids ekonomiska och nationella företeelser och problem medförde naturligt nog avoghet mot det förskingrade Israel. Calvin hade, brukar man säga, sitt ansikte vänt mot staden och handeln, medan Luther hörde hemma i det gamla bondesamhället. Calvin var ju motståndare mot det kanonistiska ränteförbudet; han ville göra låneräntan fri till en viss höjd — han handskades med den "såsom en apotekare med giftet". Calvin och hans lärjungar erkände tydligen nödvändigheten av kapitalet och dess tillväxt, av kredit- och finansväsen, av affärslivets framträdande utveckling efter nya linjer. Och reformatorn i Genève bör ju kunna förutsättas ha sett på judarna med blidare ögon än den tyska reformationens rustike förgrundsgestalt.

Uttalandet synes oss intressant icke minst ur den synpunkten, att det visar, huru uppmärksamt man på den motsatta sidan följer med vad som står skrivet i Nationen, trots att man låtsar som tidningen icke fanns till. Vårt återgivande av Luthers uppfattning om judarna har kanhända ej kunnat undgå att irritera. Det går icke att avfärda den store reformatorn på samma behändiga vis som allsköns nymodiga auktoriteter, om man också tack vare sin energiska opinionspropaganda lyckats bannlysa hans katekes såsom "intelligensdödande" och "outhärdlig" för den studerande ungdomen. Vi förstå så väl adressen till förf:s yttranden sådana som att "judehatarna i dag fira festmåltid på Luthers utgjutelser mot judarna" samt att "Luther till följd av sina tydliga alpina drag ej kan vara föremål för en odelat hängiven dyrkan hos de antisemiter, som äro helt fångna i den nordiska rasdogmatismen". Vårt hävdande av den nordiska rasens förgrundsställning såsom den främsta kulturbärande hindrar oss givetvis ej att helt och fullt uppskatta förtjänstfullheten hos individer av en annan ras, där sådan gör sig gällande, tvärtom! Sakförhållandet rubbar emellertid intet i fakta rörande raserna såsom sådana. Den etiska uppfattningen nödvändiggör visserligen ett särskiljande av raserna efter deras egenskaper och därav härrörande olika värde ur mänsklig-kulturell synpunkt, men den vet icke av något dömande av individerna såsom sådana, vilket lyckligtvis är förbehållet en Högre instans i denna värld. Vi människor äro hänvisade till att hålla oss inom de skrankor, som utmätts åt oss. Men inom desamma hava vi icke blott rätt utan också skyldighet att efter bästa samvete och förstånd hävda, vad vi anse sant och rätt vara.

Den moderna högern — ett »idé- och folkparti.»

Det torde icke vara någon hemlighet, att även bland anhängarna av den Lindmanska "högerpolitiska" åskådningen f. n. råder en ganska utbredd undran beträffande dennas egentliga art, väsen och syfte. Det är icke bara på den "vänstra" sidan man har svårt för att klargöra sin politiska uppfattning. Och osäkerheten i tolkningen sträcker sig ej endast till de s. k. djupa leden, den uppenbarar sig alltmera som en konstant företeelse i själva topparna. Ledarna för de "liberala", "frisinnade" och "socialistiska" partierna avge ju alltemellanåt öppna bekännelser, att de intet förstå av de politiska "idealer" de i årtionden så heroiskt kämpat för. Hr Engbergs ledare i somras i denna sak var ju rent dråplig, en skön själs bekännelse så god som någon.

Intresserade medlemmar av högerpartiet, enkannerligen dess rekryterings- och kamporganisation "Nationella Ungdomsförbundet", hava meddelat oss, att de gjort energiska ansträngningar att av sina ledningar få veta besked om vad högern i verkligheten vill, men att det varit omöjligt att få någon klarhet i saken. Det bjudes endast på undvikande svar och allmänna vackra talesätt i den gamla vanliga stilen. Så mycket mer motiverat var det därför givetvis att partiledningen nyligen genom en av sina textutläggare lät höra en deklaration — den må så betecknas som lyckad eller ej. Deklarationen gavs av den högerpolitiskt livligt intresserade kaptenen Nils Rosenblad vid ett möte härförleden med Nationella Ungdomsförbundet i Norrköping. Kapten R. yttrade härvid bl. a.:

Högern har blivit ett stort idé- och folkparti med anslutning från alla samhällsklasser. Ett klassparti med sitt bestämda ehuru begränsade klientel kan utan större risk låta taktiska synpunkter dominera. Helt annat blir förhållandet för ett folkparti. Ett idéparti har större fördel i det långa loppet t. o. m. av ett nederlag än uppoffrande av de grundsatser, på vilka partiet byggt upp.

Det vore önskvärt att utläggarne av texten ginge problemet ett stycke djupare in på livet. Det är ju gott och väl detta om högerns förmenta förvandling till "ett svenskt idé- och folkparti"!, folk har anspråk på att få veta något närmare om vad partiet syftar till med sin "idépolitik". Hrr Lindmans och Tryggers praktiska politik ter sig, verkligen, ur svensk synpunkt sett, ganska underlig. Det är väl ändå därefter partiets som sådant natur bör bedömas? Att högern fiskar i alla folkklasser, (d. v. s. till en viss gräns) är nog så sant, men att därför ge den karaktären av "ett svenskt idé- och folkparti" till skillnad från intellektuellt mera lågt stående "klasspartier" är väl ej rätt. Högerpartiets praktiska politik har ju klart visat, att det alls icke är främmande för klassintressen d. v. s. det slag därav, som hör hemma i de storfinansiella sköldborgarna här i landet. Men i högertalares ögon äro kantänka den ifrågavarande klassen en gudomlig sådan, som alls icke får beblandas med de syndfulla, "själlösa" klassernas i detta land intressesynpunkter.

Hemliga register över motboksägare?

I en artikel i "Tidskrift för nykterhetsnämnderna" uttalar kyrkoherden Harald Hallén det önskemålet, att nykterhetsnämnderna för att rätt kunna handhava den individuella kontrollen skaffa sig hemliga sockenregister d. v. s. förteckning över kommunens samtliga motboksinnehavare. Dessa böra helst uppläggas så, att man för sprituttagen har flera årskolumner, varigenom man efter några år skulle ha en utmärkt överblick både över vederbörandes alkoholvanor och den allmänna tendensen inom kommunen.

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

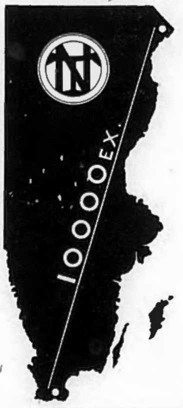

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

"VÄRLDSREVOLUTIONENS ORGANISATÖR" TILL PARIS? — BELA KUN REDAN DÄR.

Världspressen sysselsätter sig alltfort livligt med den celebrerade "revolutionshjälten"-massmördaren juden Leiba Bronstein-Trotsikjs dystra öde att av den "grymme" Djugaschvili-Stalin vid makten hava förvisats från Sovjetparadiset. Också hos oss ägna dagstidningarna helsidor åt "den store revolutionären" i landsflykt. Vi förmoda, att det "återuppståndna Palestina" ej har något emot att härbärgera sin store son, om så skulle gälla. Det är rörande att se "borgarpressen" nu fälla strida sorgetårar över den "stackars" "hemlöse" Bronstein; men så har ju också bemälde revolutionsjude utfört ett värv, som t. o. m. ställer många av de gammaltestamentliga storheterna i skuggan i det han under sitt regemente i Sovjet-Judéen låtit slakta åtskilliga miljoner "otrogna", främst bland dem Rysslands "sista zar".

Omdömena om "världsrevolutionens organisatör" växla åtskilligt. Bonniers Nyheter, som här i landet sin ställning likmätigt särskilt tagit sig an hans sak, ser i honom den store idealisten och herosgestalten, som får lida för sina höga idéer och sin övertygelsetrohet och som i B. N. nu beretts tillfälle meddela svenska folket "sanningen om Sovjetryssland". En författare i Stockh.-Tidningen "Serge Amin", som utgives representera sakkunskap på området, ger emellertid en tämligen ömklig bild av den "heroiske". Bronstein-Trotskij skildras av denne såsom en inbilsk skrävlare, en i högsta grad egocentrisk individ, som aldrig skytt något medel, när det gällt tillfredsställandet av sin sjukliga personliga ärelystnad. Här några utdrag ur artikeln:

"Trotskij var alltid mån om att satsa på den rat'a hästen. Under krigskommunismens tid, då man måste bada i sina medmänniskors blod för att anses som äkta revolutionär och kommunist, följde han modet. Men omedelbart efter Djersjinskis död, när en mera moderat epok inträdde, var han mycket angelägen om att i en bok om Lenin betona, att det huvudsakligen varit denne, som fordrat en hänsynslös tillämpning av terrorismen, medan Trotskij vid flera tillfällen avrått honom och sökt rädda dödsdömda.

Trotski är stor, så länge han förmår imponera på sina medmänniskor med skenet, både i sina handlingar och sina skrifter. De senare äro briljanta till formen, men redan en ytlig analys visar, att de sakna allt faktiskt innehåll. I viktiga ögonblick av sitt liv har han också visat, att han totalt saknar mod — både fysiskt och moraliskt. Man kommer ihåg hans beteende på trettonde partikongressen 1924, då han lydigt böjde sig inför triumviratet Stalin, Sinovjev och Kamenev, ehuru debatten gällde den viktiga frågan om införande av den demokratiska principen i partiet. Det var en halvtimmes samtal med Djersjinski som förmådde honom att göra avbön, erkänna sitt misstag och frivilligt gå i landsflykt i Kaukasus. Därifrån fortsatte han att spinna intriger mot Stalin, men i det fördolda.

Han vågade aldrig i Ryssland upptaga en öppen kamp med Stalin, åtminstone inte en väpnad kamp. Så länge han var kvar i Alma Ata, darrade han dagligen för sitt liv. Han koncentrerade bemödandena bland alla sina meningsfränder i Ryssland och särskilt ute i Europa på att skydda hans liv. Månne han inte också i djupet av sin själ välsignar den stund, då Stalin beslöt utvisa honom från Ryssland? I Europa, t. o. m. i Turkiet, känner han sig säkrare än i Stalins rike.

Övertygelse? Den radikale Trotski är en bluff. Men han måste bluffa. Nu känner han sig berövad allt det som varit väsentligt för honom, och rövaren är Stalin. Nu gör han det sista försöket att komma fram i historiens rampljus. Men kan det tänkas, att Trotski när han en gång försättes i frihet, skall kunna spela en historisk roll? Han kunde aldrig samla några kring sig under sina år i Schweiz, i Österrike, i Paris och i Amerika. Han är icke född till ledare av män, ty han betraktar sina närmaste medhjälpare endast som material, som finns till för att hjälpa honom att tillfredsställa sin äregirighet. När han ännu satt vid makten, rörde han aldrig ett finger för att hjälpa sina meningsfränder och vänner, när de blivit avskedade från sina ämbeten för trohet mot honom. Han kunde visa sig översvallande vänlig, rent av öm, mot sina vänner, så länge de voro oumbärliga för honom. Men när de upphörde att vara det, svalnade hans känslor genast. Utan betänkande lämnade han dem åt deras öde, ofta med en grymhet, som förvånade särskilt därför att den var så omotiverad."

Medan världsopinionen sålunda på det livligaste sysselsättes med "den store revolutionären", äro hans tillvaro och planer i exiseln alltjämt insvepta i stor hemlighetsfullhet. Dagligen utsändas från Konstantinopel, Berlin etc. telegrafiska meddelanden, om Bronstein-Trotskis underhandlingar än med den ena än den andra regeringen i Europa om inresetillstånd för att ägna sig åt "hälsans vårdande". För någon dag sedan uppgavs Bronstein ha flyttat över från ryska generalkonsulatet i Konstantinopel till hotell Tokatlian, där han emellertid på det noggrannaste undvek att visa sig eller ta emot några besök. Bonniers Nyheter förklarade hans plötsliga påtvungna tillbakadragenhet med att "Trotski befarar att förcämra utsikterna att få tyskt inresevisum genom att uppträda offentligt".

Från en av vår tidnings vänner i Frankrike erfara vi samtidigt, att man där räknar med en revolutionsframstöt från Israels sida under en nära framtid. Cotys presskampanj, som väckt ett enormt uppseende i hela Frankrike, har s. a. s. akutiserat krisen. Det anses, att man inom det Rotschildska d. v. s. judiska lägret beslutat sig för att till varje pris nu forcera bolsjevikrevolutionen, då man eljest fruktar att Coty skall få övertaget och massorna med på en nationell fransk diktatur i restaurerande anda. På den juderevolutionära sidan utvecklas f. n. en oerhörd energi. Arbetet ledes av den beryktade bolsjevikjuden Bela Kun, som sedan en längre tid tillbaka uppehåller sig i Paris. Inom nationella franska kretsar väntas Bronstein-Trotskij, alla dementier till trots, komma att infinna sig i Paris i samma ögonblick den pyrande revolutionsglöden bringas att slå ut i full låga. Alla skriverierna i världspressen av och om denne betraktas här, skriver vår meddelare, endast såsom camouflage till den allmänna opinionens vilseledande:

BONNIERSK HUMOR.

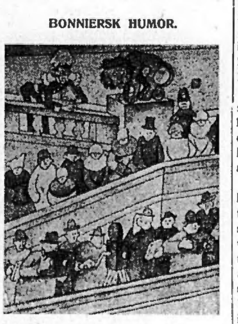

Herrarna i Israel hava sin egen syn på tingen. Någon egentlig kärlek eller respekt för de svenska gojims nationella institutioner och traditioner äro de icke bekajade av. Det där är ju allt bara "löjliga kvarlevor" från "barbarisk tid", då ofrihet och förtryck härskade i Sverige. Nu har svenska folket äntligen blitt "frigjort" i överensstämmelse med Jahvegudens ordinationer till sitt "utvalda" folk, på det Israels härlighet måtte bliva uppenbarad i all sin fullkomlighet.

Ja, våra nationella svenska institutioner och traditioner äro endast gjorda för att offras på det "heliga" folkets gyllene altare. Men detta får låta sig nöja med att vinna slaget bit för bit — Rom lika litet som Israels världsrike byggdes på en dag. Och tillsvidare måste man dra's med "de ogudaktigas" förhatliga institutioner — nöden har ingen lag — låta benyttja sig av dem såsom tjänsteförrättare. Det är mera riskfritt att låta fiendens egna sköta processen i gojims namn än att innan allt ännu är klart släppa röda terrorn lös. Dock, lydnad måste ovillkorligt krävas. Ve den gojimmonark, regering, riksdag eller enskilde representant, som ej inser sin plikt! — den "ovärdige" är snart bortsopad från sin höga plats. De i spelet agerande veta i regel även att väl taga sig tillvara, de äro dyrt förpliktade att alltid visa en glad uppsyn inför folket — detta behöver ju glada skådespel, och de som njuta sexfalt därav äro självfallet Israels barn, som finna alltsammans våldsamt humoristiskt — "de själlösas" i detta land själlöshet överskrider t. o. m. vad den djärvaste israelit kunnat hoppas på.

Till riksdagens öppnande bjöd Bonniers Nyheter som man erinre sig sina läsare på en galghumoristisk helsidesbild, föreställande ett vilt snöbollskrig på planen framför riksdagshuset. Allt vad parlamentariska koryféer heter, sågs sysselsatt med att ge varandra snösmockan. Det hela var anlagt på att på en gång framställa den folkliga överheten i dess sanna skepnad samt ge Sveriges folk ett uppiriskande skratt och suggestivt påverka det i sin uppfattning därhän, att den nuvarande riksdagen — som herrarna i Israel ju nu önska omvandlad till en, helst "proletär", judediktatur — när allt kommer omkring är ett enda stort skoj. I ena övre hörnan av bilden hade hr Bonnier låtit rita ut "de svenskes" monark samt Göta Lejon jämte några andra "själlösa" åskådare — så ynkliga som det gärna varit möjligt åstadkomma med stiftet. Vi återge här en reproduktion av "kungliga logen" å den nämnda propagandabilden. Den förtjänar att beskådas så som ett intressant uttryck av Bonniersk humor.

PUBLICISTORDFÖRANDEVALET — ETT OLYCKLIGT OMEN FÖR STORA B.

I vart förra nummer omnämndes, att Kosmopolitiska Publicistklubben valt sig ny ordförande. S. k. koftan, redaktör Johansson i Uppsala, önskade draga sig tillbaka från presidiet i den svenska publicitetens kollegiala samfund. Hans efterträdare på posten, redaktör Ljunglund, utmärkt för såväl sin tolerans som humanitet och lojalitet m. fl. berömvärda dygder, borde ju, kunde det tyckas, ha varit en kandidat, som skulle kunnat accepteras av litet var inom vår kosmopolitiska pressocietet, men egendomligt nog skall han icke funnit nåd för regerande judiske Pressöverkommissarien Karl Otto Bonnier, som satte igång en rent våldsam kampanj i syfte att i stället få ordförandeplatsen besatt med Israels i alla skiften lydige och trogne tjänare, direktören i Radiotjänst, reservkapten Reutersvärd (gift med judinnan Lamm). En utkommen tillfällighetspublikation ger följande intressanta skildring av det passerade, som vi icke vilja undanhålla våra läsare:

"Med anledning av nyvalet av ordförande i klubben utgick så en dagorder från Sveavägen 56 (Bonniers affärspalats, "svenske" Presskommissariens och Bolsjevikledarens i Sverige residens), att till varje pris förhindra att red. Ljunglund, som av högerpressens förening uppställts som kandidat, blev vald. Red. Ljunglund är nämligen av skilda orsaker "som salt i surt öga" på herrarna Bonnier, vilkas lilla försök helt nyligen att köpa Allehanda red. Ljunglund bestämt avvisat. Som motkandidat till herr Ljunglund presenterade herrarna Bonnier den avdankade huvudredaktören för St. D., numera direktören i Radiotjänst, reservkaptenen Reuterswärd, gift med en dotter av Israel, med namnet Lamm.

Härmed är egentligen allt sagt om Publicistklubbens senaste ordförandeval, ty de övriga reflexionerna göra sig själva. Men vi kunna ju tillägga, att valet föregåtts av den våldsammaste agitation. Personer, som inte en gång visste att de voro medlemmar av P. K., ha uppringts av valbossarne, som tiggt och bett dem att för Guds resp. Jehovas skull infinna sig och avlämna sina röster. Dagens Nyheters och Svenska Dagbladets redaktionsstaber voro befallda att vid livets förlust inställa sig och rösta "rätt" och landsortspressen, som får rösta med fullmakt, har varit utsatt för en energisk påtryckning.

Självaste Engberg liksom flertalet av sossarna reagerade mot judemågen, medan Per Albin, vilken numera såsom Bratts arvtagare blivit bergtagen i läger, där Israel sitter inne med övermakten, ställde sig på Reuterswärds sida.

Det vart också sossarna som avgjorde utgången, sossarna och landsorten. Förty annars hade det gått åt häcklefjäll, i det att judarnas energi bland Stockholmsrösterna lyckades samla en knapp majoritet på ett dussin röster till för reservkaptenen. Vilket emellertid inte fick någon betydelse genom den ansenliga övermakten för Ljunglund bland landsortsrösterna.

Den förödmjukande utgången på bondförsöket återspeglades i både D. N. och Sv. D. för söndagen. Då man ju icke kunde ge sitt dåliga lynne luft, nöjde man sig med att putta undan valnotisen i skymundan och låta sätta den med så liten stil som möjligt.

Dock: gömt är icke glömt! "Der kommer atter en dag." Och nästa gång Tredje Statsmakten skall gå till ett sådant här val, är det inte alls omöjligt, att undermineringsarbetet fortskridit så långt att 1929 års nederlag bytes i 1930 års seger.

Förthy den israelitiska Jehova är en mäktig gud..."

Alltså fick hr Karl Otto Bonnier till slut uppleva en motgång i sina "ideela" strävanden. Osannolikt är ej att flera komma att följa spåren. Att döma av den allmänna opinionstendensen, som alls icke är tilltalad av den ton hr B. och hans bröder i Israel behagat taga sig i detta land.

I DEN PROVOKATORISKA NYKTERHETSPOLITIKENS HÄGN.

Från olika nykterhetsnämnder i landet rapporteras till socialstyrelsen, att en stark ökning i motboksägarnas antal under det gångna året skett. Sålunda förekommo i en östgötakommun ett ovanligt stort antal ansökningar om motböcker. Vid en av nykterhetsnämnden företagen undersökning visade det sig, att ett flertal av de personer, som sökte motbok, tillhörde en avdelning av Nykterhetsfolkets sjukkassa. Kravet på helnykterhet hade upphävts, och strax var man allmänt färdig att göra bruk av sina nyförvärvade "rättigheter".

Flera tecken synas tyda på, att "intresset för helnyktra levnadsvanor är i avtagande, och att seden att använda rusdrycker utbreder sig", heter det i en av rapporterna till socialstyrelsen. Den ymnigt flödande extra tilldelningen före jul bör bättre kontrolleras, framhåller en annan nykterhetsnämnd. Kontrollen över användningen av de s. k. extra tilldelningarna är i stort sett föga effektiv. Det har inträffat att den beviljade extra tilldelningen använts uteslutande för personligt bruk och icke för det i ansökan uppgivna ändamålet.

Allmänt påtalas det alltmera tilltagande ungdomssuperiet. Fylleriförseelser bland icke motboksberättigade ynglingar är i starkt tilltagande. Hembränt, "hemjäsning", klass I och II med uppblandning av alkoholhaltiga preparat torde vara de förnämligaste berusningsmedlen. Surrogat användes i stor utsträckning i berusningssyfte. De preparat, som allmännast brukas, äro Eau de Cologne, "Portugal" och jäsning. Fall ha förekommit, då personer icke destillera jäsningen, utan äta den som välling och på det sättet berusa sig. Den "hembrända" spriten tillredes ofta av vanligt svagdricka, tillsatt med russin, sirap och jäst m. m., som bringas till jäsning och blir "synnerligen rusgivande". Särskilt ungdomen synes vara begiven på den s. k. sockerjäsningen, vilken enligt flera samstämmiga vittnesbörd f. n. synes mest äventyra det allmänna nykterhetstillståndet ute i landet. Motboksöverlåtelser och smyghandel med sprit hota även i stor utsträckning alkoholisera ungdomen.

Hembränningen synes alltfort vara i tilltagande. Att ordningsmakten, dess nit och intresse till trots, står maktlös mot denna vidriga hantering, gör förhållandet blott ännu mer bekymmersamt. En socialt skadlig inverkan på det uppväxande släktet är även den utbredda pilsnerdricksförbrukningen, som dock efter den 1 oktober i fjol genom lag blivit avsevärt hejdad.

*

Polisen i Borås lyckades häromdagen fånga trenne unga lönnbrännare på bar gärning. En del färdig vara jämte attiraljen beslagtogs. Brottslingarna ha omhändertagits av polisen, som föranstaltat om utredning i saken.

*

Södertälje rådhusrätt har dömt grovarbetaren Ernst Leonard Johansson för lönnbränning till 3 månaders fängelse samt att i tillverkningsskatt utge 3,900 kr. Vid undersökning i Johanssons bostad hade påträffats 10 liter hembränd sprit och 50 liter mäsk, som stod på kokning.

DÄR SPRITEN AVSKAFFATS.

Enligt meddelande från förbudslandet i Väster ha ett stort antal personer i Peoria, Illinois, blivit förgiftade av smuggelsprit, som försålts av en liga på tre män, vilka samtliga häktats. Hittills ha femton personer avlidit samt fyra blivit blinda. Många ligga dessutom svårt sjuka. En av de häktade har erkänt, att han inköpt 50 gallons sprit (= 225 liter) från ett spritsmugglarsyndikat i Chicago.

"JORDBRUKSSAKKUNNIG."

Måndagen den 18 mars inledes under sedvanliga grandiosa former årets lantbruksvecka å Stockholms Palladium i närvaro av kungligheter, regeringsledamöter samt allt slags crème de la crème — den svenska modernäringen till ära. Jordbrukets spetsar församlas åter i huvudstaden för att på "lojalitetens" plattform diskutera sitt yrkes angelägenheter samt förströ sig med vad denna i senvintertid kan ha att bjuda. Än en gång skola vi få njuta av att lyssna till en hr Tigerschölds m. fl. charmanta ordkaskader om Moder Jord och all den välsignelse som därur flödar. Hela den samlade kosmopolitiska pressen skall ägna det svenska jordbruket och dess män sin varma hyllning såsom en erkänsla för deras visade välförhållande att taga tidens besvärligheter med värdighet och lugn, för sin "lojalitet" i alla skiften. Själva Bonniers Nyheter har lagt åt sidan de i den politiska kampen så gärna brukade klichéerna "utmanande sockerpatroner" o. dyl. och är ganska milt i tonfallen.

Det är ju endast naturligt, att bland de många lysande personligheter, som vid denna storartade "vecka" skola undervisa Sveriges jordbrukare om huru de böra sköta sig för att få sin näring att gå ihop, även är en av hr Karl Otto Bonniers söner, fil. dr Gert Bonnier, som onsdagen den 20 mars föreläser i Läkarsällskapets stora sal om "Institutet för husdjursförädling, dess organisation och närmaste uppgifter". Man kan förstå, att hr Karl Otto Bonnier, som nu på fullaste allvar gått in för det svenska jordbrukets läggande för fäfot, genom sin egen son i spetsen för "Institutet för husdjursförädling" önskar att "rationalisera" också husdjursskötseln, så att högsta möjliga avkastning skall kunna påräknas av denna den dag vi gjort oss av med det "oekonomiska" högre jordbruket och den svenska jorden lagts ut till jakt- och betesmarker åt Israels barn. Men tror man sig kunna "rationalisera" boskapsskötseln därhän, att man kan få en ko att producera hur mycket mjölk som helst, skall man snart finna att man tagit fel. Själva hr Gustaf Leuvén blev bet på den uppgiften.

FRÅN SOVJETPARADISET.

SOVJETSTJÄRNA PÅ FALL.

Sedan den hänsynslöse "proletärdiktatorn" Stalin-Djugaschvili väl lyckats göra sig kvitt sin farligaste medtävlare om makten och härligheten i Ryssland, juden Leiba Bronstein — alias Janovskij,

alias Nikolaij, alias Trotskij — tyckes turen nu vara kommen till Nikolai Ivanovitsch Bucharin (eller "Bucherin"), den mäktigaste mannen i Moskva näst Stalin, att få avträda från arenan. Konflikten mellan Bucharin och Stalin gjorde sig öppet märkbar redan föregående sommar. Sovjetpressen ägnar i dag hela spalter på denna konflikt. Efter uppgörelsen med "vänsterns" eller den radikala kommunistiska flygelns ledare följer uppgörelsen med "högeroppositionen", i spetsen för vilken Bucharin står. Bucharin hade sett att Trotskijs extremt kommunistiska doktriner hotat ruinera Ryssland och att Stalins nu moderata, men ändock bondefientliga politik föga uträttade. Han gick därför — mer eller mindre öppet understödd av Kalinin och Rykoff — in för en konservativare kurs, som bl. a. siktade mot ett ganska vidsträckt erkännande av den privata äganderätten och propagerade särskilt för en bondevänlig politik i opposition mot Stalins tvångsåtgärder visaàvis bönderna. Till slut uppstod nästan öppen brytning mellan Stalin och honom.

Från "välunderrättade" kretsar i Berlin meddelar den för Trotskij ömmande St.-T., att bolsjevikdiktaturen anses befinna sig i en kris. Bucharins avgång som chefredaktör för Pravda betraktas som ett betydelsefullt symptom. Bakgrunden härtill skall ha varit följande: Kamenev hade i ett brev meddelat, att Bucharin uppsökt honom för att söka övertala honom att vara med i ett nytt block mot Stalin. Brevet framlades i centrala kontrollkommissionen och åstadkom en våldsam explosion. Bucharin beskylles för att ha gripits "in flagranti" under försök att förbereda en partirevolt och en statskupp. Kommissionen inkallade Bucharin och begärde en förklaring. Denne kom, men visste ej hur han skulle försvara sig. Stämningen på mötet var så tryckt, att Bucharins nerver icke förmådde stå emot den förfärliga spänningen. Han brast plötsligt i hysterisk krampgråt. Till sist såg han sig nödsakad att avgå från sina befattningar som redaktör av Pravda och som medlem av kommunistiska Internationalens presidium.

Rörande den nu pågaende striden mellan Stalin och "högeroppositionen" under ledning av Bucharin meddelar en Moskvakorrespondent, att densamma närmast gäller "tempot för socialiseringen". "Högermännen" spå att man på denna väg kommer att spränga grundvalarna för den ryska ekonomin och störta landet i ett fruktansvärt kaos. Stalin som alltjämt har den mäktiga partiapparaten i sin hand söker med alla medel misstänkliggöra sina motståndare. Den för icke länge sedan strålande Bucharinska stjärnan är nu också på väg att utsläckas. Högeroppositionen synes emellertid vara kraftigare och mera representativ än Trotskijfalangen och splittringen har nått ända upp i de högsta sovjetorganen. Brytningen mellan Bucharin och Stalin är så fullständig som möjligt. Det ovan berörda samtalet mellan Bucharin och Kamenev hade enligt den senares skriftliga relatering därav följande förlopp:

Den 11 juli 1928 avlade medlemmen i politbyrån och komminterns ledare Bucharin ett besök hos Kamenev. Han beklagade sig över att G. P. U:s agenter voro honom i hälarna och han förklarade för Kamenev, att han kommit för att underrätta honom om läget, så att han skulle veta varom kampen rörde sig. Kamenev skriver:

Kamenevs fråga: Är kampen så allvarlig?

Bucharin: Jag vill just tala därom. Vi äro av den meningen, att Stalins linje leder till hela revolutionens undergång. På denna linje råka vi i avgrunden. Differenserna mellan oss och Stalin äro mycket allvarligare än alla differenser som funnits mellan honom och oss... Sedan några veckor talar jag inte mer med Stalin. Han är en principlös intrigör, som låter allting annat stå tillbaka för sin maktlystnad. Vid ett sammanträde råkade vi i luven på varandra. Sådana uttryck fälldes som "du ljuger" o. s. v. Han har nu slagit till reträtt för att slakta oss.

Kamenev: Hur starka äro edra krafter?

Bucharin: Jag, Tomsky, Rykov, Uglanov. Men de ryggade tillbaka, när talet föll på Stalins eventuella avsättning.

Kamenev skildrar vidare hur en massa avslöjanden följde härpå. Tonen vittnar om ett absolut hat emot Stalin och en fullständig splittring. Samtidigt svänger man fram och tillbaka och frågar sig om man skall framträda eller icke. Framträder man, så blir man i enlighet med splittringsbestämmelserna fullständigt tillintetgjord. Uppträder man icke, kommer man att skjutas åt sidan genom små schackdrag, och dessutom får man bära ansvaret för ställningen i oktober, då det inte finns något spannmål mera.

Kamenev: Men hur hoppas ni kunna erhålla spannmål?

Bucharin: Saken är ju den att de hoppas kunna vidtaga så utomordentliga åtgärder, då svårigheter uppstå. Detta är krigskommunismen och döden... Det är inte nödvändigt att någon får reda på våra rörelser. Telefonera icke till mig. Man avlyssnar samtalen. G. P. U. förföljer mig och den bevakar även dig.

RESANDE få bo billigt privat. Flemminggatan 20 B, 3 tr. v. ing. fr. Agneg. Obs. 12 min. fr. Centralen. Tel. K. 34244.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40III
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
DANAÏS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Gör ett besök på
"Grytan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

Pianinon
förstklassiga fabrikat säljas billigt.
Regeringsgatan 66
Rep. o. stämn. utf. - 28 års praktik.
Tel. Duvbo 1 32.
DAVID PETTERSSON

Jag önskar att du skulle erhålla dessa upplysningar direkt. Innehållet i vårt samtal känna blott Rykov och Tomsky till.

Enligt meddelanden från Moskva var den sammanstötning, som vid guvernementskommitténs senaste sammanträde ägde rum mellan Stalinsanhängare och motståndare under debatterna om kontrollkommissionens redogörelse mycket stormig. Bucharin begärde ordet men Molotov, som presiderade, svarade, att "partiförrädare" icke finge uppträda på konferensen. Bucharin svarade med att kalla honom för skurk, och Molotov i sin tur med att under allmänt tumult, bravorop och visslingar utesluta Bucharin från sammanträdet. Då denne vägrade att lämna salen, hotade Molotov honom med att använda våld. Slutligen avlägsnade Bucharin sig, och ett stort antal av hans anhängare följde med. Bucharin skrek vid dörren till Molotov: "Ni har för ögonblicket den råa styrkan i era händer, och vi vika för den. Men kom ihåg att skrattar bäst, som skrattar sist!"

"ARBETARBRIGADER" TILL UPPRÄTTHÅLLANDE AV ORDNINGEN VID VALMÖTENA.

Om de förkrossande nederlag, bolsjevikerna lidit vid de pågående valen till sovjet, får man en föreställning vid studiet av publicerade utförliga siffror och bulletiner i sovjettidningar samt av skildringar av valinteriörer i städerna och på landsbygden.

Pravda för 28 februari skriver, att "valkampanjen försiggått i den tillspetsade klasskampens tecken". Hur tillspetsad denna kamp av bolsjevikerna mot bönderna varit ses tydligt av tidningens medgivande, att på flera platser trots partiets direktiv de medelstora bönderna berövats sina valrättigheter. Man lät t. o. m. på flera ställen med våld hålla "kulaki" borta från valmöten, som sammankallats av de fattiga bönderna. Dessutom påpekar tidningen att på flera ställen de lokala partiorganisationerna icke voro sin uppgift vuxna och underläto att bistå (= vågade det ej) de fattiga bönderna. För upprätthållande av "ordningen" vid valmötena voro regeringsmyndigheterna tvungna sända särskilda "arbetarbrigader" till landsbygden, vilka fingo lämna sitt arbete på fabrikerna för att hjälpa de terroriserade partitjänstemännen på landsbygden att få bukt på de upprörda bondemassorna.

KOMMUNISTISKA UNGDOMSNÖJEN.

En enquête, som företagits i syfte att pejla självtillståndet bland den kommunistiska ungdomen föranleder "Pravda" till en tämligen dyster betraktelse över läget under rubrik "Leninismens avantgarde förråder leninismen":

I stället för att sjunga "internationalen" unisont, deklamerar ungdomen vers, som luktar starkt av borgerlig neurasteni. Det låter på detta vis: "Varför leva? Varför arbeta? Vad duga vi till? Livet är så trist, vår sjudande energi finner inte längre något utlopp. Man talar om socialismens uppbyggande... nej, tusen gånger nej. Vår ungdom fordrar annat, har andra behov. Vår ärelystnad är av annat slag".

Ja, vi befinna oss inför en verklig revolutionär bankruttförklaring. Ett faktum är, att de s. k. dödsföreningarna växa i antal i Ryssland. Ynglingarna samlas och draga lott om vem som först skall begå självmord. Ibland kryddar man den hemska leken. Man laddar en revolver med en enda kula och vrider cylindern flera varv. Sedan låter man vapnet cirkulera i kretsen, tills skottet går av och en av deltagarna dödligt sårad störtar till golvet. Det finns inte en enda större sektion av unga kommunister eller de stora proletäruniversiteten, som inte har sin självmördarklubb.

I en nyssutkommen sovjetrysk roman "Cement" förklaras denna förtvivlan, som griper omkring sig bland ungdomen. Romanens hjältinna, Polia, som är rättrogen kommunist, säger på ett ställe: "Vi ha lidit, vi ha slagit i spillror... ett hav av blod för att komma fram till festerna på stinkande krogar och de stora butikernas oåtkomliga skyltfönster. Man har staplat lik i högar för att göra de hålor, där arbetarna söka skydd, ännu förfärligare och för att låta skurkar frässa och njuta av livet. Det finns endast detta alternativ: att rymma från denna republik, som trampat revolutionens ideal under fötterna — och det enda sättet att komma undan är döden — eller att göra som de andra: fröjda sig åt livet."

"Mer och mer", skriver man från alla håll i Ryssland till Pravda, "hänger sig den kommunistiska ungdomen åt dryckenskap". Av hundra uteslutningar ur partiet motiveras 27 med fylleri. Det händer, att polisen på gatan måste anhålla lokala partistyrelser in corpore. Vid förhör inför undersökningskommissionen fick denna en gång följande svar av fylleristerna: "Skulle ni vilja vara vänliga och visa oss den sida i 'Kapitalet', där Karl Marx fastställt hur många flaskor man får dricka."

Festerna i de kommunistiska ungdomsklubbarna sluta i regel med fruktansvärda backanaler. Tidigare anordnades balerna med propaganda, särskilt religiös sådan, som förevändning. För att komma in måste man vara utklädd till påve, biskop, präst eller rabbin. Mest omtyckta voro karrikatyrer av Kristus och jungfru Maria. Slutligen blevo gudarna och deras tjänare lika berusade och dansade till tonerna av psalmer, vilka synkoperats till jazz. Numera behöver man inga förevändningar för orgierna. När kommunistiska ungdomsförbundet firade tioårsjubileum, anordandes maskerader i klubblokalerna. Kommunismens förtrupper uppförde sig precis som de värsta "blodsugare". Man bombarderade varandra med serpentiner, och pierroter och colombiner skuttade omkring inför gips-Leninars mongoljska ögon. I stället för att skjuta på borgarna avfyrade de unga kommunisterna confettibomber mot varandra.

Medan en del ungdomar bilda "dödsföreningar" sammansluta sig andra — och de äro långt talrikare — för att leva livet leende. Ock på ett alldeles särskilt sätt. Pravda (Petrogradupplagan) har upptäckt en "Gula gorillornas orden", i vars medlemsförteckning höga sovjettjänstemän, ledare för sovjettrusterna och kända kommunister figurera. Var och en har sitt särskilda namn: apornas konung, apornas kronprins, chimpansernas kammarherre, orangutangernas ceremonimästare o. s. v. Denna glada skara möter upp i dräkter, som verkligen påminna om de kostymer apor skulle bära, om de varit i tillfälle att plundra ett modehus. Efter jazzen, som överträffar den vildaste mardröm, hänger man sig åt ett hejdlöst drickande. Med ett ord, kommunismen praktiserar darvinismen omvänt: människan återvänder till aporna.

Denna förening är långt ifrån den enda. Själva hotell l'Europe i Petrograd härbärgerar en förening kallad "Kabouki". I spetsen för denan står en känd kommunist och i "Kabouki" har man inte tråkigare än hos de "Gula gorillorna". Vid universitetet i Perm blomstrar en förening under namnet "Etioperna", vars medlemmar predika krig mot allt vad anständighet och moral heter. Till dess baler samlas "det medvetna och organiserade proletariatet" i paradiskostym! I Voronesj finns det något ännu styvare, nämligen "De röda grisarna", och blotta namnet torde vara nog för att ge läsaren en aning om programmet.

Avbetalningssystemets utveckling i U. S. A.

Ett belysande exempel på avbetalningssystemets oerhörda utveckling i Amerika lämnas i Commercial Investment Trust Corp:s senaste årsberättelse. Bolaget startade 1908 med 20,000 p. st. i kapital och har nu arbetat sig upp till världens största firma för finansierande av avbetalningsaffärer. Aktiekapitalet var f. å. 8,330,506 p. st. och omslutningen 56,400,000 p. st., vilken senare siffra innebär en ökning av 20 mill. p. st. på 12 månader. Bolagets verksamhet, som redan innesluter distribueringen av mer än 70 olika varutyper, har ytterligare utvidgats genom finansieringen av en sammanslagning i textilbranschen. Mer än hälften av bolagets verksamhet är inriktad på finansierandet av avbetalningsaffärer inom bilindustrien, men det har jämväl stora intressen i de industrier, vilka framställa åkerbruks- och verkstadsmaskiner.

Prova ÖRNENS 2 öres småbröd!

NÄR DEN MÖRDADE ZAREN «BESIKTIGADES» I KREML.

Bronstein-Trotskij ledde akten. Våldsam blixt och dunder från himlen. «Fru« Kollontay förlorade fattningen. Bronstein skrattade — »kvinnonerver«.

Ur General Ludendorffs tidning "Deutsche Wochenschau" återgiva vi i svensk översättning nedanstående märkliga skildring under rubriken "Teori och praktik inom frimureriet" av den historiska händelse, då den mördade zar Nikolai huvud "besiktigades" samt brändes i ugnen i Kremlpalatset av den segrande bolsjevikrevolutionens herrar:

Stor är klyftan mellan det ordsvall om höga, etiska mål, som logerna sända ut i den profana världen — utan att dock kunna förhindra dennas insikt om de hemliga, sig bakom orden döljande förbrytarbanden — och höggradbrödernas handlingar. Nästan lika så stor är klyftan mellan de sötsliskiga fraserna, som ljuda kring Johannesbroderns öron — även om denne mången gång som t. ex. vid den fruktansvärda edens avläggande kan få syn på frimureriets sanna ansikte — och praktiken. Ju högre brodern stiger i graderna, desto mindre blir klyftan mellan höggradlogernas angivna mål och cermonierna, och i de svarta logerna överensstämma fullständigt teori och praxis. Vi behöva blott se på Ryssland, där judarna upprättade den svarta logens skräckvälde.

Och vi minnas, förutom nedslaktandet av miljoner ryssar, svartskjortebrödernas *mord på zarfamiljen,* (se Deutsche Wochschau n:r 34, 1928). Hur sinnrikt höggraden förbereder dylikt *"arbete för Salomos Tempel"* visa ritualavbildningarna ur *Richardsons Monitor of Freemasonry. Practical Guide to the Ceremonies in all the Degrees etc. by Jabez Richardson, Philadelphia, David McKay, Publischer.* Här återges ur högsta gradens loge, "Fullkomlighetens Loge", ceremonien med följande bilder på sidorna 142—143.

Väl förberedda voro judarna Trotskij, Sinovjev et consortes, då de natten mellan 27—28 juli 1918, efter mordet i Jekaterinenburg särskilt läto skicka till sig Zarens huvud och enligt ett ögonvittnes berättelse — ur Fränkischen Kurir 20-11-1928 — förforo på följande sätt:

"På utsatt tid står jag framför Kremls portar. Befälhavaren vid vakten kommer fram och frågar vart jag vill hän. Jag visar honom mina legitimationspapper och en skrivelse till Kremls kommendant. Detta är tillfyllest och jag eskorteras av rödgardister över gården till kommendantens ämbetsrum. Det elektriska ljuset faller på de av regnet bildade vattenpussarna, i vilka de kringliggande byggnaderna spegla sig. Över gården rullar en bil, i vilken Peters och en kvinna sitta. Anländ till kommendantens rum,, överräcker jag honom mina papper. Han ringer upp Trotskij. Trotskij kan inte ge honom några upplysningar och därför ringer han upp Boutsch-Brujewitsch. Efter ungefär en halvtimme erhåller jag tillåtelse att gå vidare. Från kommendanten, som följer med mig får jag veta, att bränningen av zarens huvud skall äga rum i en tillbyggnad, som en gång använts till kök. "Där är allt i ordning, nu är det bara att gå till arbetet", tillade han leende.

Vi gå förbi Arke-Ängelkatedrålen och en gammal klosterbyggnad. Vid ingången sitter en vakt, som vid åsynen av kommendanten hastigt reser sig och står i stram giv akt. Ännu några steg och vi äro framme vid den lilla tillbyggnaden. Framför denna står redan en liten skara människor; de röka cigaretter och tala dämpat med varandra. Det börjar storregna; bakom floden (Moskava) ser man eldflammor stiga upp mot de mörka åskmolnen, bolmande rök. Brandkåren far i sporrsträck förbi Kreml och kyrkklockorna börja ringa. "Det gamla Rysslands skuggor begråta sin forne härskare" säger Krylenko hånfullt. I samma ögonblick en blixt, åtföljd av en väldig skräll, våra ögon bländas och vi fara förskräckta tillsammans, en kvinna uppger ett jämmerrop och jag ser en av de närvarande göra korstecknet. Förvirrad svär Krylenko till: "För fan, jag hade så när ropat fram olyckan!" Kommendanten öppnar dörren till byggnaden, och vi kommo in i ett litet, av en fotogenlampa och en brinnande ugn svagt upplyst rum. Nu tar jag de andra närvarande närmare i betraktande: de äro omkring 20 personer, däribland Lidük, Smirnow, Bucharin, Radek med sin syster och många andra. Senare kom Peters med Balabanowa, efter dem följde Lahzis, Zserschinski och Kamenev. Luften i det lilla rummet är så het, att man har svårt att andas. Alla äro mycket oroliga och upprörda, endast "die" Kolontai visar fattning, går kokett närmare den brinnande ugnen och försöker torka av sin dyrbara nedstänkta klänning. Till sist kommer Trotskij och i samma nu ställes på bordet framför de församlade en fyrkantig läderkappsäck. Trotskij hälsar på de närvarande och ser därvid forskande på dem, rådgör därefter helt kort med Dserschinski och Bucharin. Därpå befaller han att öppna kappsäcken. I detta första ögonblick omringas bordet så av nyfikna, att jag måste bli stående bakom och ej kunde se vad som försiggick framför mig. Nästa ögon-

blick börjar en kvinna ängsligt stöna och rusar bort från bordet. Trotskij skrattar: "Kvinnonerver!" Krylenko instämmer. Dserschinski däremot bemödar sig på ett komiskt-galant sätt att hjälpa "kamrat" Kollontai, banar väg för henne och sätter henne på en bänk vid väggen. Nu kan även jag ta läderkappsäckens innehåll i beskådande. Den innehöll ett kärl av tjockt glas med en rödaktig vätska, i denna vätska ligger Zar Nikolaus II:s huvud. Min rörelse är så stark, att jag knappast fattar, jag ser de för mig så välkända anletsdragen. Men det finns intet tvivel därom. Framför oss ligger huvudet av Rysslands sista kejsare, ligger där som vittne på det fruktansvärda drama, som för 10 dagar sedan utspelats på Uralbergens sluttning. Detta känna även de andra.

Man hör flera korta anmärkningar. Bucharin och Lahzis förundra sig över att Zaren blivit så grå. Och i själva verket voro både hår och skägg nästan borta. Kanske var det en följd av de sista förskräckliga ögonblicken före den grymma döden, för vilken han tillsammans med sin gemål och sina älskade barn föll offer: kanske även följderna av kriget, revolutionen och den långa fångenskapen.

Trotskij anmodar de närvarande att uppsätta en *skrivelse över besiktningen.* Detta är alltså det andra besiktningsprotokollet. "Die" Kollontai har under tiden försvunnit, men i stället äro andra nyfikna ditkomna. Bland dessa ser jag Krestinski, Polakow, några matroser kvinnor. Sedan protokollet är färdigt se alla ännu en gång på glasburken med dess innehåll och man kan läsa i deras ansikten, att de känna sig mycket obehagligt berörda och beklämda. Bucharin vill förjaga denna obehagliga stämning och försöker att från revolutionens synpunkt säga något uppmuntrande och för ögonblicket passande, men han kommer genast av sig och förstummas. Även den kallblodiga Lahzis stryker nervöst sitt stora, ljusa skägg och ser med sina en smula skelande ögon mot bordet.

Då ger Trotskij befallning att bära kärlet till den brinnande ugnen. De närvarande stiga av sig själva åt sidan, så att i mitten, en ungefär tio steg lång och två steg bred gång blir fri: Rysslands sista kejsarhuvuds sista väg. Och så märkvärdigt! Då detta huvud, buret av fiendehänder, anträder sin sista gång till den brinnande elden, böja sig instinktivt alla fiendernas huvuden för honom. Men blott ett ögonblick: Äkta kommunister få icke visa sig beklämda eller sentimentala, då den största segerakten över deras största fiende fullbordas. Nästa ögonblick slå eldslågorna kring Zarhuvudet och en outhärdlig lukt av bränt hår, ben och kött uppfyller det överhettade lilla rummet. Jag står icke längre ut och skyndar ut på gården. Under det uppfriskande regnet återvinner jag igen jämnvikten. Jag kan åter andas. I öster skymmer det redan; eldsvådan bortom floden är knappast längre skönjbar, men i väster åskar och blixtrar det ännu som om himmelen vredgas över människornas grymhet"

Litteratur.

SVART SKRATT.

Den amerikanska författaren Sherwood-Irwinsson Anderson föddes i Camden, Ohio 1876 som son av en sadelmakaregesäll och en kvinna (Smith) med något italienskt blod i ådrorna. Han hade en orolig ungdom och tjänade sitt uppehälle på varjehanda sätt. Bland annat var han gemen soldat i spanska kriget. Senare hade han plats i en oljefärgfabrik, men rymde en dag därifrån. Man ansåg honom sinnesrubbad. Emellertid livnärde han sig som annonsagent i Chicago och skrev samtidigt noveller. Först 1916 lyckades han få en förläggare till "Windy Mc Pherson's son", men varken denna eller ett par följande böcker gjorde honom ryktbar. Hans mest betydande verk anses vara "Dark Laughter", men det vill ej säga så mycket. Den tycks skriven av en vagabond för att glorifiera vagabondlivet. Disposition saknas fullständigt. En rasnordisk människa med normalt ordningssinne måste finna författarens skrivsätt avskyvärt. Han idisslar samma sak otaliga gånger, innan han äntligen blir färdig med den. I stället för att översätta boken, borde man omskurit den till en novell. Om man söker kronologiskt ordna det som omtalas, finner man först en glimt av krigstiden. Författarens karakteristik av krigspropagandan kan med fördel läsas av alla dem, som för 15 år sedan togo parti för den ena eller den andra sidan: "Män ljuga, kvinnor ljuga, barn ljuga, läras att ljuga. Predikanten ljuger, kungar ljuga, regeringar ljuga, författare ljuga, konstnärer teckna lögnaktiga bilder. En lögnens utsvävning! Fortsätt bara! Till det yttersta! Håll ut längre än den andre lögnaren! Vänd udden mot honom själv! Döda! Döda mera! Fortsätt med slaktandet! Frihet! Kärlek till Gud! Kärlek till människor! Döda! Döda! ..."

Ja, vad skulle murvlarna i Dagens Nyheter säga, om man nu gjorde en tablå av alla de ententelögner, de spridde under kriget? Och vad skulle Svenska Dagbladet göra för min, om man slog dem i synen deras tyska lögner? "Skall denna förbannat ynkliga civilisation helt lugnt få fortsätta utan att någonsin få en rungande klatsch i ansiktet?" — frågar författaren. På tal om kriget inflikar han också några rader om en jude, som enligt judisk sed lyckats slippa från att ligga i skyttegravarna; han fick i stället gräva latringropar! Det var ett rätt vanligt judiskt kryphål, och då kriget var över kunde dessa asiatiska "kombattanter" skruda sig i segermedaljer!!!

Amerikanarnas instinktiva sexualliv har författaren målat cyniskt och sant. Det är onekligen en stark humor i skildringen av societetsdamen, som förför en vagabonderande trädgårdsdräng, medan hennes rike och högt ansedde make i full uniform är ute och paraderar vid nationens segerjubileum. Detta lägersmål är bokens centrala händelse, som är föremål för det svarta skrattet, men författaren begagnar också andra tillfällen till erotiska målningar. Sålunda låter han en 'amerikanska beskriva en parisbal på Quartres Arts: Alla voro fulla. Männen sleto upp hennes klädning. Hon intogs av hemskt, skamligt, lystet begär. I levande tablåer visades 29 olika sätt att älska, alla naturtroget utförda av nakna människor. Amerikanskan kände inom sig något primitivt som hos en negerkvinna under en afrikansk dans. En sorts yrsel, en orgie, något vilt, otämjt. De flesta av männen där voro ynglingar, som legat i skyttegravarna. De hade blivit cyniska. De ville avslöja kvinnorna för deras löjliga pjolter, deras känslopjunk, ville släpa dem i dyn, så att det stank av dem... Västerländsk civilisation! Cherchez la femme! Soldaterna fördärvades till kropp och själ, och kvinnorna hjälpte till därmed. Kvinnorna pratade vitt och brett om att hjälpa till att vinna kriget. Quatres-Arts-balen ville göra slut på hyckleriet och visa den västerländska civilisationen i all sin nakenhet. Kriget för rättfärdigheten! — för världens frihet! Slut på hyckleriet!... Det, som efteråt tycktes göra den amerikanska baldeltagarinnan mest förtvivlad, var att hon sluppit undan fysiskt oberörd, att hon räddats undan de råa konstnärerna av en amerikan.....

"Amerikanskorna märka, när de komma till Europa, att den amerikanske mannen är på något vis undermålig gentemot kvinnorna. Annorlunda är det med européen. Han behärskar kvinnorna i stället för att vara deras träl. Européen verkar i jämförelse med amerikanen helt och hållet fullväxt, med en vinnande uppfattning, mycket mer värd, mycket intressantare."

Författarens satir över den affärsmässige konstnären är mycket träffande, ävensä över de förmögna yankees, som pratar konst: Ordmakeri betraktas i Amerika med mycken stolthet. Små grupper prata överallt om ordkonstnärer, färgkonstnärer... Vad är det för mening med detta eviga fjäsk om konstnärer? Okultiverade människor, som intet begripa, tro sig kunna skyla sin brist på kunskaper genom sådant prat.

Författaren snärtar också den amerikanska journalistiken: Vad är en tidning? Något av det mest okunniga i världen! En reporter snor omkring och telefonerar in notiser, och på redaktionen sitter en ordrik jude och broderar ut stoffet...

Och teatrarna? — "De spela sådan smörja, att man mår illa, och biograferna äro 10 gånger värre. Hollywood är märkt av en undermålighet, som är ryslig..."

Författaren har "visat det amerikanska livets rätta, osminkade ansikte"', konstaterar den svenske introduktören dr Österling. Boken kan då möjligen såsom avskräckande lektyr sättas i händerna på de ignoranter, som gör propaganda för världens amerikanisering.

Jag har redan protesterat mot författarens om en ko påminnande idisslande. Och ingalunda blir saken bättre genom det ryska inflytande man otvivelaktigt kan spåra. Låt vara, att det depressiva elementet hos den amerikanske författaren är en konstruktiv realism snarare än en destruktiv naturalism. Det hela smakar som en lobe's course av yankeen Whitman, ryssen Dostojevskij och juden Freud. Och denna amerikanska guano serveras svensk publik av asiaten Bonnier. Med rekommendation av Kungl. Svenska akademiledamoten dr Österling. Vad är egentligen smutspress?

A. O. Europaeus.

Alla upplysningar och material

rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, Stockholm.

RIKSLEDAREN.

HARALD LINDSTRÖMS Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 565
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast nos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

Fråga Eder handlande efter ÖRNENS bröd!

»FÖRSVARSSAKKUNNIGE».

Försvarsministern har nu i enlighet med sitt tidigare av k. m:t erhållna bemyndigande tillkallat sakkunniga att inom departementet biträda vid verkställandet av utredning i fråga om höjandet av våra nuvarande förvarsanstalters effektivitet. Dessa sakkunniga äro: gen.-löjtnanten G. R. J. Åkerman, ordf., avdelningschefen i utrikesdepartementet E. C:son Boheman, verkst. direktören i ingeniörsvetenskapsakademien, kommerserådet A. F. Enström, kommendör T. W. M. Lübeck, majoren L. E. G. Mellquist samt kommendören C. F. Tamm. Såsom sekreterare hos de sakkunniga ha tillkallats kapten G. N. O. Rosenblad och kapten H. H. I. Strömbäck.

Man kan ej undgå att frapperas över den sammansättning sakkunnigekommittén erhållit. Det förefaller nästan som om hr statsministern önskat belöna inom partiet "förtjänta" män. General Åkerman judehögerns slavpiskare i Stockholms stadsfullmäktige — ordförande! Kapten Rosenblad har ju också tjänat så länge i partiet, att en smula offentlig uppmärksamhet kunde anses vara på tiden. Och så den judebefryndade, utpräglat kosmopolitiske avdelningschefen i U. D. hr E. C:son Boheman. Hr "amiralen" Lindman förnekar sig aldrig!

Emigrationen från Sverige.

Enligt föreliggande statistiska redogörelse utvandrade under februari månad från Sverige till främmande världsdelar över Stockholm, Göteborg och hamnar i Malmöhus län 961 personer, varav 603 män och 358 kvinnor, och under januari och februari sammanlagt 2,128 personer.

Statlig institution för utdelning av spriträttigheter?

Svenska turisttrafikförbundet har genom sin ordförande, överståthållare Henning Elmquist, anhållit hos regeringen, att kommittén för revision av rusdryckslagstiftningen måtte få i uppdrag att vid fullgörandet av sitt uppdrag även beakta den utländska turisttrafikens stora betydelse för landet och dess beroende av goda restaurang- och hotellförhållanden. Tilldelandet av spriträttigheter åt turisthotell är ett intresse för hela landet, och förbundet ifrågasätter därför om icke en statlig institution borde upprättas med ändamål att pröva alla frågor om spriträttigheter.

»Slavpiskarns» i Soc.-Dem. inflytelsekrets.

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes den roll ekonomichefen i Socialdemokraten, hr Knut Ljungberg, hr Karl Otto Bonniers synnerligen intime, spelar i egenskap av det regerande Israels ekonomiske kontrollant och "slavpiskare" i Socialdemokraten d. v. s. i det ledande "socialistiska" organet här i landet. Eftersom vi vid tillfället uraktläto att vidröra de andra betydelsefulla funktioner, vari denne framstående väktare av det "utvalda" folkets intressesak inom det "proletära" lägret utövar sitt inflytande, må här följande meddelas rörande hans verksamhet vid sidan av ledarskapet i Soc.-Dem.

Ekonomichef Ljungberg är styrelseledamot i Svenska Tidningsutgivareföreningen från 1918 och vice ordf. från 1924, ledamot av styrelsen i A.-B. Tidningarnas Telegrambyrå från 1921, A.-B. Samorganisationen från 1915, styrelsesuppleant i A.-B. Radiotjänst, ledamot av Pressens Opinionsnämnd från 1923, revisor i Publicistklubben, revisor i drätselnämnden, ledamot av fastighetsnämnden, suppleant i Spårvägsbolagets styrelse m. m.

Hr Ljungberg är alltså med på åtskilliga olika håll, där möjligheter till inflytande föreligga.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

ÖRNENS Kaffebröd är erkänt gott!

JUDAS ISKARIOTS
traditionstrogna stamförvanter skildras mästerligt i Mauritz Rydgrens berömda böcker:
ENROPANDE RÖST I ÖKNEN
(inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern)
Pris Kr. 0: 75
BERGTAGNA
(om det judiska världsherradömet)
Pris Kr. 3: —
samt
FÖRLÅTEN FALLER
av S. Nilus
(eller Sions Vises hemliga protokoll)
Pris Kr. 3: —
mot postförskott från
Bokförlaget Box 65, HÄRNÖSAND

Ur utlandets press.

"Israel seirer over hele fronten."

Under ovanstående rubrik läses i *"Nationalt Tidsskrift"* (n.) i Oslo följande uttalande med anledning av den judiska sockerségern i Sveriges riksdag:

Vår presse har nesten ikke omtalt avgjørelsen av sukkersaken i den svenske riksdag. Ved å unddra sukkerbet-dyrkerne en liten statsstøtte tilintetgjøres en allerede oparbeidet næringsgren for jordbrukerne og titusenvis arbeidere mister levebrødet. Men jødenes verdenssukkerring er derved sikret monopol og hele den svenske jødepresse med Bonnierbladene i spissen og de jødiske socialøkonomer Heckscher og Cassel har kjempet drapelig for Israels sak.

Noget lignende men i mindre målestokk er vel monopolets seier over korntrygden her hos oss. I Sverige er de dog nu så heldige at de vet hvilke jøder har underlagt sig og korrupterer pressen, mens her i Norge visstnok ingen utenforstående kan påvise den jødekapital som øiensynlig har makten i f. eks. „Dagbladet" eller dets nærmeste nabo.

En studie av förhållandena i olika länder visar, att judedömet organiserat sitt härskarvälde i olika stater efter i stort sett enahanda principer. Den roll som, för att taga ett par exempel, en tidning som Dagens Nyheter eller en person som hr Karl Otto Bonnier spelar i de judiska strävandenas tjänst inom svensk politik och kultur, har sin motsvarighet i alla de stater, där "Guds utvalda" sitta inne med makten. Dagens Nyheter är i själva verket endast en filial för Sverige av en internationell judisk pressorganisation med avläggare i alla länder, såsom "Politiken" i Danmark, "Berliner Tageblatt" i Berlin, "Daily News" i London etc. Dessa språkrör för judedömet i olika länder tillhandahålla varandra "lämpligt" material rörande allt vad som inom resp. delar av världen tilldrager sig. Samarbetet bedrives synnerligen intimt och precist. När t. ex. revolutionsjuden Bronstein-Trotskijs stora artiklar om förhållandena i Sovjetparadiset publiceras, sker det samma dag i Dagens Nyheter i Stockholm som i Politiken i Köpenhamn. etc.

Vi tro emellertid, att Israel sett sina ljuvaste dagar i gamla Sverige. Det finnes en hel del saker som tyda på att den svenska "själlösheten" är på väg att ge med sig.

Interneringsgarantier.

Regeringen har framkommit med nytt förslag om interneringsgarantier, avsedda att lugna allmänhetens oro i detta avseende.

Förslaget innebär dels en begränsning av den psykiatriska befogenheten, dels ett utvidgande av densamma, i det att hela avgörandet lägges i psykiatriska händer. Allmänheten lugnas (!) med att besvärsinstitut inrättas för de internerade.

Det förefaller som om regeringen vid utarbetandet av förslaget ej hade haft någon jurist till förfogande. Det finnes nämligen en klar bestämmelse i regeringsformen (Sveriges Magna Carta), att ingen svensk medborgare får interneras utan att svensk domstol givit sitt samtycke därtill. Grundlagen ger man numera, sorgligt att säga, en god dag. Man borde dock haft så mycket reflexionsförmåga, att man haft i tankarna fallet att enligt nuvarande rättspraxis och lag ingen ens får förklaras omyndig, utan att domstol givit sitt beslut därom. Huru mycket viktigare är icke att samma garantier iakttagas vid människors internering. Först genom ett dylikt, grundlagsenligt förfarande, vinnes full säkerhet mot missbruk! Man får hoppas, att riksdagen vid behandlingen av lagförslaget icke måtte göra sig skyldig till ett nytt grundlagsbrott.

De nationella i landet på sin vakt!

Enligt vad vi hava oss bekant äro flerstädes i landet politiska provokatörsagenter f. n. i livlig verksamhet bland de nationella idéernas anhängare. Det säger sig självt, att dessa agenter städse uppträda som fullödiga nationalister. Deras uppgift är *dels* att för motpartens räkning utspionera ställningar och förhållanden inom det nationella lägret, *dels* att genom oskickligt uppträdande kompromettera den nationella rörelsen samt *dels* att genom splittringsåtgärder söka hindra denna att komma ur stället. Provokatörsagenterna äro med inne t. o. m. där de minst anas.

Det gäller för de svensksinnade att vara på sin vakt mot den fara, som hotar den nationella idén från de politiska provokatörernas sida!

Monopoldebattens eftermäle.

Dagens Nyheter skriver: Hrr Westmans och Dahls försök att locka riksdagen att föregripa den alltjämt pågående utredningen rörande de statliga monopolföretagen resulterade i ett välförtjänt bakslag för motionärerna. Alldeles bortsett från den sakliga innebörden i de Westman-Dahlska yrkandena måste man med odelad tillfredsställelse notera att riksdagsmajoriteten denna gång vägrade att falla första statsmakten i ämbetet."

Här inträffar det märkliga, att Bonniers Dagens Nyheter ord för ord upprepar högerorganet Nya Dagligt Allehandas i ledande artikel framställda argument.

Än mer! Under debatten "spelade den socialdemokratiske generalpostdirektören Örne på samma sträng som N. D. A. i måndagens ledande artikel: att riksdagen ej bör taga ratten ur regeringens hand" (citat ur N. Dagl. Alleh.).

Vadan detta rörande samförstånd mellan höger, liberaler och socialdemokrater? Det är så enkelt: den judiska storfinansen, vars skinn det gällde, hade givit sina förhållningsorder och frågan var därmed avgjord på förhand. Denna gång var det hr Leon. Ljunglund, som skötte första fiolen åt den judiska storfinansen och dirigerade presskonserten. Riksdagen, som annars håller på sin makt gentemot regeringen, var villig uppgiva även denna position, fastän, såsom det framgår av Nationens sista nummer, det var tydligt att de två senaste regeringarna med flit förhalat frågan i stället för utrett densamma.

Inom Bevillningsutskottet hade höger och socialister dikterat avstyrkandet av den Westman-Dahlska motionen, men reservationer hade anförts av tre bondeförbundare, två högermän och två frisinnade. Hr Lithander hade i utskottet direkt tillstyrkt motionen.

Fastän motionen, såsom nämnts, avslogs av båda kamrarne, blev motionerandet dock ej utan verkan. Det ser ut som om bondeförbundarne verkligen vaknat upp rörande frågans rätta innebörd och dess verkliga bakgrund. Det framgår bäst av hr Olssons i Kullenbergstorp (b. f.) yttrade under debatten: Han vore glad och förvånad över att man nu kommit så långt, att dessa frågor diskuterades. Det kunde ungefär kvitta, vilket beslut riksdagen nu fattade, ty klotet hade satts i rullning och de, som velat ha frågan i skymundan, kunde nog ej hejda det längre.

Av hr Olssons yttrande förstår man att bondeförbundarne ämna slå vakt kring prof. K.-G. Westman och hans utredning och ej tillåta att den rinner ut i sanden.

Riksdagen har naturligtvis ej direkt åtalsrätt gentemot de skyldige inom monopolbolagen, men om Monopolkontrollutredningens betänkanden hade blivit framlagda för riksdagen och alla de mot vederbörande graverande sakerna kommit under debatt i kamrarna, hade allmänne åklagaren icke längre kunnat underlåta att fullgöra den skyldighet och tjänsteförpliktelse, han hittills åsidosatt av den anledningen, att det gällde d:r Bratt och storfinansen. För att förhindra detta har saken förhalats. Den Westman-Dahlska motionen har hållit revisionskravet vid liv.

Även om regeringen ej för sin del varit på det klara med lämpligaste formen för monopolbolagens framtida organisation, hade de tryckta betänkandena bort av regeringen underställas riksdagen för att denna, på grund av de skandalösa förhållanden, som framkommit, skulle blivit satt i tillfälle att vidtaga de mest nödvändiga revisions- och andra åtgärder, som ej utan skada för staten tålde uppskov.

Genom sin underlåtenhet härutinnan har regeringen, liksom tidigare åtalsmyndigheterna, direkt tagit d:r Bratts lagstridiga åtgöranden under sina vingars skugga. Det är en mångfald olagligheter, som förekommit, utan att de beivrats. Här skall blott anföras ett litet exempel därå av så enkel beskaffenhet, att var man kan förstå, att allmänne åklagaren begått tjänstefel och betraktat d:r Bratt såsom en person, den där är frikallad från straff och åtal vid överträdande av tydlig lag. Sedan gammalt har i svensk lag av förklarliga skäl varit förbjudet för bolag, som sysslar med partihandel med rusdrycker (Vin- & Spritcentralen), att samtidigt idka minuthandel, utminutering, utskänkning (t. ex. restaurangrörelse å Grand Hotel). I denna lagbestämmelse har d:r Bratt totalt struntat och överträtt på flerfaldigt sätt — utskänkningen av brännvin å partihandelsbolaget Vin- & Spritcentralen tillhöriga Grand Hotel och Grand Hotel Royal är blott ett enstaka exempel därå. Dessa lagöverträdelser ha varit allbekanta för allmänne åklagaren i Stockholm, men, med åsidosättande av sina tjänsteskyldigheter, har han ej väckt åtal mot d:r Bratt. Samma är förhållandet med justitiekanslern Arsell, hos vilken d:r Bratts anmälts för bl. a. sagda förseelser; hos justitiekanslern har detta överträdande av tydlig lag "icke föranlett någon åtgärd". Nämnda och andra lagöverträdelser av d:r Bratt hava genom till Kungl. Maj:t ställda anmälningar varit bekanta för Ekmanska regeringen, utan att den ingripit, och även några av den nu sittande regeringens medlemmar hava kännedomen om anmälningarnas innehåll. Hur långt tål svensken kallt stål? Tillförene har alltid gällt allas likhet inför lagen. Skall svenska folket finna sig i, att det finns en person, d:r Ivan Bratt, som är rättsligt privilegierad och vars gärningar äro fredade från allt åtal?

Vin- & Spritcentralen har på grund av det sagda ovillkorlig skyldighet enligt lag att omedelbart avveckla hela sitt engagement i A.-B. Nya Grand Hotel. Har förre finansministern Lyberg vidtagit åtgärder för dess försäljning? Underlåtenhet härvidlag är åtalsmässig!

Beställ ÖRNENS tårtor. Tel. 117 11

Luthers lilla katekes' 400-årsjubileum.

Den evangelisk-lutherska världen firar i år minnet av Luthers lilla katekes' 400-årsjubileum. Med anledning härav har från olika, kyrkliga såväl som lekmannahåll röster höjts till förmån för ett värdigt begående av minnet av dess tillkomst. Denna lilla bok, som av Juda vid makten förbjudits såsom lärobok i svenska skolor, utgör ju som vi veta en sammanfattning av bibelns väsentligaste innehåll och av vår kristliga lära i sådan kärnfullhet och enkelhet, att ingen kunnat åstadkomma något likvärdigt. Judarna, som till varje pris ville ha bort den förhatliga o. farliga Lutherska katekesen, skapade med sina tidningar en konstlad folkopinion till förmån för kravet på dess borttagande ur skolundervisningen, ett krav som motiverades med att katekesen var "själsdödande" för de unga, samt läto slutligen sin tjänsteförrättare, hr Värner Rydén, utföra verket.

Årets jubileum kan av Sveriges folk ej begås på ett värdigare sätt än att det går in för den Lutherska katekesens återinförande i den svenska skolundervisningen.

Ytterligare »Pressemache» för juden Einstein.

Redaktionens av Svenska Dagbladet världsberömda vetenskapsman, astronomiamanuensen, fil. kand. Ansgar Roth, som på sin tid skötte den löjliga judiska pressreklamen i Sv. Dagbl. för "relativitetsteorien" har naturligtvis ej kunnat underlåta att celebrera juden Einsteins 50-årsdag med en artikel under strecket i Sv. Dagbl. om Einsteins nya "teorier". Liksom alltid, när astronomen Roth rör sig å det fysikaliska området ,äro grodorna icke tunnsådda. Exempelvis: "Den speciella relativitetsteorien, som framställdes av Einstein 1905, visade i d e n t i t e t e n av de elektriska och magnetiska fälten, vilka enligt Maxwell endast stodo i kausalt samband med varandra. Men av den relativa rörelsens princip följde, att det, som kallas magnetism i ett koordinatsystem måste vara elektricitet i ett annat." Det är verkligt ljusblå "vetenskap"! Koordinatsystem användas för att g r a f i s k t framställa en rörelse. Man kan använda sig av olika slags koordinatsystem, men genom att välja ett nytt koordinatsystem, kommer man i realiteten icke till någon ny, f y s i k a l i s k förklaring. Man kan skriva bokstäver antingen med blyertspenna eller med bläck, men detta ändrar ej i n n e h å l l e t i det skrivna ordet — den Einsteinska enfalden påstår motsatsen! Samma enkla taskspelerifinter användas av Einstein beträffande Euklidisk och icke-Euklidisk geometri — det är naturligtvis en smaksak, vilken man använder, men Einsteins korkbemängda hjärna har vågat påstå, att man genom användande av Riemannsk buktig geometri i st. f. Euklides' rätliniga skulle kunna komma till en ny fysisk världbild. Givetvis har Maxwell rätt uti att de elektriska och magnetiska kraftfälten ej äro identiska utan stå i kausalt samband med varandra.

Allt är relativt — utom den Einsteinska enfalden!

Förnya prenumerationen!

Försvarets centrala ledning och förvaltning.

Kunglig proposition framlagd.

Regeringen avlämnade på onsdagen en proposition rörande försvarets centrala ledning och förvaltning.

Propositionen, som berör samtliga försvarets förvaltningar, staber och trupper, går ut på, att i spetsen för hären och marinen skola ställas chefer, benämnda chefen för hären och chefen för marinen, med befälsrätt över all till hären respektive marinen hörande, personal, truppförband, staber, inspektioner, fästningar, sjöstyrkor m. m. samt med uppgift tillika att utöva den direkta ledningen av krigsförberedelsearbetet. Endast kommandoexpeditionerna samt armé- resp. marinförvaltningarna skola icke lyda under dem, men beträffande förvaltningarna skola cheferna äga att medelst direktiv utöva det inflytande på förvaltningarnas verksamhet, som är nödvändigt för att cheferna skola kunna i första hand ansvara för sin försvarsgrens krigsduglighet.

Försvarsministern har kommit till den slutsatsen, att armé och marinförvaltningarna böra behålla sin självständighet, men att cheferna för hären och marinen skola äga befogenhet att giva dem direktiv. I själva verket innebär detta huvudsakligen endast en utveckling och en legalisering av en i viss utsträckning redan tillämpad praxis. Till förekommande av konflikter och olämpliga ingripanden i själva förvaltningen bör direktivrätten avgränsas genom klara och tydliga instruktionsbestämmelser. Uppstår meningsskiljaktighet mellan chefen för försvarsgrenen och vederbörande förvaltning med anledning av direktiv, bör frågan hänskjutas till K. M:t.

Mot förslaget om ett försvarsråd bestående av stats-, utrikes-, försvars- och finansministrarna, de tre försvarsgrenarnas chefer samt ordföranden i rikskommissionen för ekonomisk försvarsberedskap, anför statsrådet, att det kan starkt ifrågasättas, om det överhuvudtaget är förenligt med statsrådens ställning i konstitutionellt hänseende, att vissa av dem skulle, innan ärendena avgöras av K. M:t, i egenskap av medlemmar i ett annat rådgivande organ än statsrådet intaga och deklarera sin ståndpunkt i de frågor det här gäller. Däremot anser han det böra tagas under övervägande, om icke cheferna för hären, marinen och flygvapnet samt ordföranden i nämnda kommission böra sammanknytas till ett organ med uppgift att stå till försvarsministerns förfogande för att i vissa frågor avgiva det sista och slutgiltiga fackmannayttrandet, innan dylika frågor underställas K. M:t.

I fråga om generalstaben föreslås, att vad som kommer att motsvara generalstabens huvudstation skall benämnas härens stab och vara chefens för hären organ för de militära ärendenas beredning. Sammanfattning av alla generalstabsofficerare skall kallas generalstabskåren. Härens stab föreslås fördelad på två sektioner, vardera med en generalkvartermästare som chef. Den första sektionen skall behandla ärenden, som hänföra sig till härens krigsförberedelser och krigsberedskap, och den andra ärenden, som röra fredstjänsten. Den första sektionens chef skall tillika vara chef för generalstabskåren med arméfördelningschefs befogenhet och regementschefs makt och myndighet.

Beträffande marinstaben föreslås, att den skall stå under närmaste befäl av en flaggman, benämnd stabsamiral.

Litteratur.

UTLÄNDSK TURISTREKLAM.

Efter att ha fullbordat en Bummel um die Welt, har den tyske journalisten R. Katz publicerat sina anteckningar om resan. Skildringen börjar med sjösjuka i Biscayabukten och fortsätter i en e g y p t i s k oas, befolkad av smokingklädda yankees. Nästan värre än sjösjukan är ett besök hos de heliga dervicherna, som äta levande ormar, eller en tågresa med arabherrskap. Hur en månskensnatt vid pyramiderna verkligen ter sig, får man också veta: loppor, araber, moskitos och annan ohyra gör all stämning omöjlig. Efter att ha läst Katz förlorar man all lust att be[illegible] Egypten. Samma blir förhållandet med I n d i e n, där ormar, blodiglar, råttor, korpar, moskiter, kackerlackor och löss härja överallt. Ty en hindu nekar absolut att döda en lus, befarande att hans faders själ kan ha reinkarnerats i just denna lus. Till övriga agrements i Indien kommer den fruktansvärda stanken från likbränningen och från de ruttnande lik, som kastats åt gamarna. Det intressantaste i Bombay är, enligt Katz, glädjekvarteret, som man dock kan besöka, endast om man har en tvättklämma om näsan. — "Måtte djävulen ta den här trakten!" — var en engelsmans avskedshälsning till Indien.

A u s t r a l i e n är en gammal förbrytarkoloni av landstrykare, skökor och mördare. Av de vilda urinvånarna har man blott kvarlämnat massor av giftiga ormar.

F i d c h i-öarna är en besvikelse. Undantaget hajarna och blodiglarna, ha kannibalerna civiliserats. Klimat: "det regnar 9 månader av året; sedan börjar den våta årstiden."

T a h i t i är Söderhavets mest syfiliserade ö, med krogar och skökor, spetälska och drinkare. Civilisation française!

J a p a n är geishornas land. Förf. låter oss få en inblick i vad det betyder. Han talar ibland rent språk, och geisha heter på tyska Hure. Européen blir ofta begeistrad för japanerna. Men i verkligheten är den japanska hövligheten en tom form, ty japanen hatar främlingarna. Japanbeundrarna glömma kvinnans låga ställning. Under jordbävningen 1923 omkom 600 geishor, som man ej ville släppa ut, av fruktan att den dyra varan skulle rymma. Japanens renlighet består däri, att han dagligen flyttar all synlig smuts under mattorna. Vilket är mycket roligt för lopporna. I Japan anses det för ohövligt att säga sanningen. Det är kanske därför ej ridderligt av förf. att likna de japanska järnvägskupéerna vid rullande dynghögar på grund av all deras lört. Japan är ej blott körbärsblommornas land: det bör också ses under regntiden, då varje spår av poesi är borta.

— "Man blir gul i detta fördömda land!" — säger en engelsman.

A m e r i c a och dess självmördande jäkt faller ej förf. i smaken. Amerikanerna äro världens brottsligaste folk, enligt statistiken.

Skildringen av en orkan på C u b a är lärorikare än d:r Key's förgyllande emigrationspropaganda. Uppryckta träd, avblåsta tak, brutna lyktstolpar, kullvräkta automobiler, sjunkna skepp, ångare med kölen i vädret, 35 meter höga vågor...

Katz slutar sin bok med en resumé: att förorda tropiska kolonier som hemort för vita är rent struntprat! (Det är att märka att Katz eljest har stor förkärlek för färgat folk.)

"Ein Bummel um die Welt" är gjord utan en förutfattad synpunkt och därför bättre än flertalet dylika resböcker. Författarens brist på vetenskaplig grundlighet uppväges av hans strävan efter opartiskhet. Stilen är ofta rolig. Boken kan alltså med fördel läsas såsom en lämplig motvikt mot den utländska turistreklamen.

A. O. E u r o p a e u s.

Spara omkostnader!
Köp ÖRNENS bröd!

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

ANGBAGERI A.-B. ÖRNEN
Johannes Kyrkogata 10

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER
Telefon 392 61

Fråga efter ÖRNENS bröd!

Att observera vid Edra inköp!

Gör Edra inköp hos ortens köpmän och hantverkare så långt det är Eder möjligt och välj främst den önskade varan bland de *svenska* tillverkningarna, om sådana stå att få och äro goda nog.

Köp icke genom kringresande agenter och efter prover, det leder allt som oftast till missbelåtenhet. Var försiktig speciellt med sådana "köpmän", som flytta sina försäljningslokaler in i Edert hem. Det kan dessutom ej vara med hygieniska krav förenligt att varorna uppackas på en del därför mindre lämpliga platser, såsom ofta sker.

Felaktigheter vid inköp eller beställning hos ortens bofasta näringsidkare det fördelaktiga i att göra sina inköp hos ortens bofasta köpmän och hantverkare, vilka betala sina skatter till Eder egen kommun.

Vid alla Edra inköp tillämpa *alltid* den goda regeln: *"K ö p e n d a s t k o n t a n t".*

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspriser:
Helår ...; Halvår 5: 25; Kvart. 2: 75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet.

NATIONEN

Fredagen den 15 Mars 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindstroms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL

STADSHOTELLET

NORA

STADSHOTELLET

ÖREBRO

STORA HOTELLET

ÖRNEN tillverkar 60 olika brödsorter!

Samfundet För Svensk Folkupplysning.

(S. F. S. F.)

skall enligt de antagna, för detsamma gällande, statuterna hava till uppgift

att verka för svenska folkets återupprättelse ur det förfall, vari det härskande osvenska systemet bragt det, samt återinförande av gammalsvenska hedersbegrepp i Sverige. Medlet härför skall framför allt vara upplysnings spridande i Sanningens anda till alla lager av vårt folk, till skingrande av de falska föreställningar på politikens, ekonomiens, kulturens samt övriga samhällslivets områden, som under rådande upplysningsväsen under judemaktens hägn givits allmän spridning och som hota att totalt föröda vårt folks andliga och materiella kraft.

Genom en upplysningsverksamhet i denna anda skall vägen beredas för en svensk nationell restauration i Sverige.

Den stora "åsikts-" striden.

(Forts. fr. sid. 1.)

att taga ställning till den stora frågan.

Redan under sin tidigaste tillvaro såsom folk slöt det gudlösa Juda förbud med underjordens makter i sin trävan för alla de andra folkens tillintetgörelse samt upprättandet av ett judiskt världssjälvhärskardöme. Utstyrd i fårakläder gick ulven ut på vandring i världen för att lägga de intet ont anande folken under sin klo. Ingenstädes uppenbarade han sig i sin rätta gestalt, överallt spann och verkade han i dunklet, reste folken i förödande inre strider samt förvillade dem medelst sin bländande destruktiva ideologi. Under inflytande härav befinner sig i dag all världen. Härskandet över guldet banade vägen för den judiska maktutvecklingen i lögnens tecken. Även Sveriges folk lyckliggjordes med den nya "frihetens aera", också här hava vi sedan lång tid tillbaka att bevittna den rasande kampen mellan de av Juda i söndring bragta olika folklasserna om ett otal "idéer" och "åsikter". De flesta svenskar läto engagera sig däri utan att reflektera över saken. Men envar kräver respekt för sin "åsikt"! Och den som dristar framträda och säga sanningen rörande hela denna "åsiktsstrid", denna vansinnets kamp om fingerade värden och luftiga påhitt, stämplas strax som mer eller mindre sinnesomtöcknad, ömkas och utskrattas för sin bristande goda uppfattning. Men de som håna hava aldrig gjort sig mödan närmare begrunda halten av de "åsikter" och "idéer" de så yvas över och presentera såsom "sina". De hava kritiklöst anammat dem av sina resp. partier och prtiorgan, antingen "åsikterna" nu röra sig på "höger" el. "vänster" o. man behagar kalla dem "moderata", "liberala", "frisinnade", "socialistiska", "kommunistiska", "demokratiska", "frihetsvänliga", "humanitära" eller något annat vackert. De hämtade åsikterna i sina partiorgan, lärde sig repetera dem för att sedan presentera dem som "sin" övertygelse. De gjorde sig aldrig besväret söka tränga in i de "åsikter" de förmenade sig omfatta, efterforska varifrån de härrörde eller vad de i verkligheten innebure samt vart de ledde. De begeistrades av den ordsköna utstyrseln till att utan vidare acceptera dem. Så kom det sig, att själva pioniärerna här i landet för de dominerande politiska "åsiktsriktningarna", vilka under årtionden så hänfört kämpat för sina "ideal", ännu den dag som är icke äro i stånd klargöra för vare sig själva eller andra vad de mena därmed. Ja, ju längre tiden lider och de reella frukterna av den "ideela"kampen träda i dagen, desto svårare, för att ej säga omöjligare blir det för de hålda "frihetskämparna" att förstå sin egen sak. Situationen artar sig alltmera konstbesynnerlig.

Det kan sannerligen vara på tiden att talet om "åsikternas likaberättigande" och "lika värde" brytes och att vi äntligen ägna de politiska och kulturella idéer vi omfatta och verka för också en smula reel uppmärksamhet. I dag mindre än någonsin kunna vi frigöra oss från realiteterna i denna värld. Vilja vi ej plötsligt se oss ställda inför en verklighet av ohyggligaste slag, är det nödvändigt att vi snarast bringa vårt ideela tänkande i överensstämmelse ej mindre med vårt mänskliga förnuft och vårt samvete än med verkligheten som sådan. Intet är farligare för ett folk än att i sin idéela strävan låta förleda sig att överge verklighetsgrunden, varå det bygger, förlora sig i fantastiska spekulationer. Vi måste återgå till verkligheten, se denna sådan den är samt därefter även inrikta vår ideela och praktiska strävan. Vi måste ånyo lära oss att kunna skilja mellan åsikt och åsikt, sanna och falska idéer, sann och falsk kultur. Detta är ett grundvillkor för att vi överhuvud skola kunna bevara vår plats såsom ett fritt och oberoende folk i nuet och framtiden.

Klarhet i Ericsonska interneringsaffären!

(Forts. fr. sid. 1.)

pet "sinnessjuk" har ju här i landet blivit ett mycket tänjbart begrepp, som kunnat utnyttjas för många "praktiska" ändamål, såsom tillgick i fallet Féron. Och överläkaren å hospitalet, där han alltjämt förvaras, har intygat, "att, om Ericsons påstående, att han icke gjort sig skyldig till de gärningar, till vilka Stockholms Rådhusrätt förklarat honom förvunnen, skulle överensstämma med verkliga förhållandet, tydligtvis i och därmed den förutsättning faller, under vilken Ericson för närvarande är å Växjö hospital intagen." Men trots detta, och att inför Rådhusrätten, förutom professor Kinberg, fem läkare, däribland professor Henschen, jämte ett flertal andra personer intygat hans friska och starka psyke, sitter han alltjämt såsom sinnessjuk i förvar å sagda hospital och utan att någon hänsyn tages till hans upprepade framställningar att återfå sin frihet. Man måste då få lov att fråga sig, vad då det kan vara för hemliga krafter, som vilja hans fortsatta internering. I övrigt åberopar jag vad som anförts i mina skrivelser till statsministern.

Vad som nu närmast föranlett mig att vända mig till Herr Statsrådet såsom chef för det departement, på vars handläggning dylika ärenden bero, är det i och för sig beklaganasvärda förhållandet, att statsminister Lindman icke velat besvara mina skrivelser. Jag har ock svårt att finna förklaring till hans underlåtenhet härutinnan uti den omständigheten, att han är *mig* redovisning skyldig beträffande förhållanden, som icke ha något med denna sak att göra, och aldrig gittat besvara något brev från mig med begäran om sådan redovisning; väl endast därför att dess innehåll för honom befunnits obekvämt. Och om herr Ericsons till mig lämnade uppgifter äro med verkliga förhållandet överensstämmande, borde herr Lindman ha ett särskilt intresse av att ägna herr Ericsons sak sin särskilda uppmärksamhet.

Jag anhåller nu därför vördsamt, att Herr Statsrådet ville hava godheten att snarast möjligt låta mig veta, om herr Ericson från regeringens sida kan förvänta den hänsyn, han jämlikt vår främsta grundlags § 16 har rätt att förvänta, till sina framställningar — att få tillkalla opartiska läkare i och för förnyad undersökning, och att omedelbart återfå sin frihet, om en sådan giver negativt resultat, eller, om den skulle giva vid handen, att han är i behov å sinnessjukhus, att bliva förflyttad till annat sådant, på det att han ej längre skall behöva vara helt och hållet isolerad från de sina, eller om regeringen av särskilda skäl, beslutat att lämna dem utan avseende och förty förmenar, att han för återstoden av sitt liv skall såsom sinnessjuk hållas inspärrad å hospital, trots bevis om frånvaron av sinnessjukdom hos honom vederbörligen förebragts. Jag dristar då tro, att ingen rättänkande människa skall kunna finna annat än, att det är regeringens plikt att skänka gehör åt dessa framställningar, särskilt som de komma från en person, som icke förlorat sin frihet till följd av begångna brott i laga ordning utan på grund av andra omständigheter, som torde vara väl kända.

Den senare skrivelsen har följande lydelse:

I anslutning till min skrivelse den 10 februari 1929 rörande bankiren Gust. Ericsons internering ber jag Herr Statsrådet att för bättre förståelse av sakens rätta sammanhang hava godheten taga del av en skrivelse från medicinalstyrelsen till överståthållarcämbetet den 6 oktober 1922, eller kort innan rådhusrättens utslag gavs, vilken i en å tjänstens vägnar bevittnad avskrift, som saknar både bevittnarens och styrelsens underskrift, tillställts direktionen för Växjö hospital, där Ericson fått göra en avskrift av densamma, som han bevittnad tillställt mig.

I denna skrivelse har styrelsen bl. a. funnit sig föranlåten — med vad rätt vet jag icke — att giva ämbetet detaljerade förhållningsorder, huru med hr Ericsons person skulle förfaras, på det att han ej ett ögonblick skulle återfå sin frihet, även om domstolens utslag bleve frikännande. Vidare föreskrives däri, att, om han i brist på plats där skulle komma att tillsvidare intagas å annan anstalt och därifrån utskrives — på sätt han blev från Långbro utskriven, då han ej befanns vara sinnessjuk — denna skulle lämna föreskrift därom, att "han icke får beredas frihet utan skall till Eder åter överlämnas", och heter det vidare, bör, därest han av vederbörande läkare förklaras icke vidare förete symptom av sinnessjukdom — jämför här professor Kinbergs förklaring! — det *"lämpligen"* underställes styrelsens prövning, huruvida hans sinnestillstånd då kan medgiva hans försättande på fri fot. Av en andra skrivelse härom säger sig herr Ericsons icke ha fått lov att taga del.

Nog synes det för den objektive bedömaren egendomligt, att styrelsen visat sådan omtanke om herr Ericson, då det likväl ålåg domstolen, jämlikt ett mer än 100-årigt kungligt brev, att överlämna honom till ämbetet, om utslaget bleve frikännande, sedan detta frikännande grundats på styrelsens utlåtande.

Redan i april 1925 ingåvo herr Ericson och hans hustru till direktionen för Växjö hospital en begäran om hans frigivning, och direktionen beslöt, att denna skulle cirkulera, men hittills har ingendera fått något svar. Fru Ericson har för mig uppgivit, att hon vid besök hos styrelsen blivit hänvisad till regeringen, och av denna till styrelsen, allt utan resultat.

Det synes sålunda, som om det beslutats, att herr Ericson skulle "oskadliggöras" under alla omständigheter, och att han för all framtid skulle anses vara sinnessjuk och för allmänna säkerheten vådlig samt förty för återstoden av sitt liv internerad bland dårar och därmed utan möjlighet att sörja för sig och sin familjs utkomst. Är det då i enlighet med grundlagens bud i dess § 16, är det överhuvud taget mänskligt att så handskas med en medmänniskas rätt till frihet för sin person, när densamma icke på grund av brottslig handling blivit i laga ordning förverkad? En underlåtenhet från regeringens sida att i denna uppseendeväckande affär överhuvud taget lämna ett besked å mina upprepade framställningar, kan ej annat än giva anledning till den misstanken, att här försiggått och alltjämt försiggår något, som icke får förekomma i ett ordnat rättssamhälle — i frihetens s. k. stamort på jorden.

Samverkan mellan armén och flottan . . .

(Förts. fr. sid. 1.)

områden samt störande ingripa mot fientliga företag mot övriga delar av kusten.

Det är uppenbart, att våra långa land- och sjögränsers försvar enligt ovanstående system kräver en fälthär med ett jämförelsevis stort antal "operativa enheter" (arméfördelningar eller självständiga brigader) samt en flotta, som utom lokalstyrkor kan organisera en för framstötar ur skärgårdarna lämpligt sammansatt "kustflotta".

Vad lantförsvaret beträffar, minskades år 1925 antalet fördelningar i krig från 12 till 4. Vid mobilisering kan fredsarméns antal enheter icke ökas på grund av främst otillräckliga befälskrafter. Det är nödvändigt att öka antalet arméfördelningar i krig, d. v. s. att återinföra reservtruppsorganisationen. Detta kan ske för jämförelsevis ringa kostnader. Dessutom måste trupperna göras anfallsdugliga, så att de kunna anfalla och slå i riket infallande fientliga arméer. Härför krävs, utom erforderlig utbildning, en tidsenlig beväpning och utrustning.

Beträffande flottan hava dess målsmän förklarat, att flottan för att fylla sina uppgifter behöver en kustflotta om 4 pansarskepp av Sverigetyp jämte en hangarkryssare och torpedfartyg m. m. Det är att hoppas, att de löften, som givits att bygga det fjärde pansarskeppet måtte bliva infriade, när frågan skall avgöras vid nästa riksdag.

Slutligen må framhållas, att ett effektivt försvar är den bästa garanti mot ett anfall. Ju mindre utsikter ett anfall har att lyckas, desto mindre sannolikt är att anfallet kommer till utförande.

Till ett effektivt försvar i våra dagar krävs emellertid icke endast lant- och sjöstridskrafter utan även flygstridskrafter jämte luftvärn. I en följande och sista artikel skola luftstridsmedlens uppgifter och organisation granskas.

Om Judarna och deras lögner.

(Forts. fr. sid. 1.)

vulen såsom förbannade och fördömda. De lova ju Gud för att han genom omskärelsen avskilt dem både från djävulen och alla hans folk och gjort dem till det heliga egna folket. O, det betyder blasphemavit (han har hädat). Korsfäst, korsfäst honom!

Vidare säger Jeremia (kap. 9:25, 26): "se dagar skola komma, säger Herren, då jag skall hemsöka alla omskurna, som dock äro oomskurna: Egypten, Juda, Edon, Ammons barn, Moab och alla ökenbor, ty hednafolken äro alla oomskurna, och hela Israels hus har ett oomskuret hjärta".

Vad blir det av den högfärdiga berömmelsen av omskärelsen genom vilken judarne framför alla hedningar vilja vara ett avsöndrat folk och heliga? Här kastar Guds ord dem i en hög med hedningarne och de oomskurne och vill tillika hemsöka dem, nämner därtill det bästa stycket, den ädla, kungliga stammen Juda och därefter hela Israels hus och, vad som är det värsta, han säger: hedningarne äro väl efter köttet oomskurne, men Juda, Edom, Israel, ehuru efter köttet omskurna, äro de mycket sämre än hedingarne, emedan de hava ett oomskuret hjärta, vilket är mycket sämre än att hava oomskuret kött, såsom ovan är sagt. Dessa och dylika språk visa med nödvändighet, att judarnes högmod och berömmelse av omskärelsen gent emot de oomskurne är ett rent intet och för Gud icke förtjänar annat än vrede, om den allena finnes. De hava (säger han) ett oomskuret hjärta. Judarne bry sig inte om en sådan hjärtats förhud, men mena likväl, att Gud skall höra och se till deras högmodiga omskärelse på köttet och deras högfärdiga berömmelse gent emot alla andra hedningar, vilka icke kunna berömma sig av omskärelsen. De se icke, de blinda, eländiga människorna, att Gud i dessa språk så tydligt och klart dömer deras oomskurna hjärta och därmed fördömer deras köttsliga omskärelse med deras berömmelse och bön. De fortfara alltjämt därmed, såsom dårarne och göra sitt hjärtas förhud ju längre dess tjockare med sådan högmodig berömmelse för Gud och förakt för alla andra folk och vilja alldeles ensamma vara Guds folk genom en sådan intig, högfärdig köttets omskärelse, tills deras hjärtans förhud blivit tjockare än ett järnberg så att det icke mer kan höra, och se, känna deras egen uppenbarade skrift, som de dagligen läsa med blinda ögon, på vilka vuxit en hinna så tjock, som ingen ekbark är.

Skall nu Gud höra och mottaga deras bön och lov, så måste de för visso först utdriva en sådan hädisk, skändlig, falsk, lögnaktig berömmelse och högmod ur sina skolor, sin mun och sitt hjärta; eljest göra de icke annat än att de därmed göra sin sak allt sämre och alltmera väcka Guds vrede mot sig. Ty den, som vill bedja inför Gud, han får icke träda fram med högmod och lögn, berömma sig ensam och förakta alla andra, ensamma vilja heta Guds folk, förbanna alla andra, som de göra. David säger (Psalm 5:5,6,7,): "du är icke en Gud, som har behag till ogudaktighet; den, som är ond, får icke bo hos dig: de övermodiga bestå icke inför dina ögon; du hatar alla ogärningsmän; du förgör dem, som tala lögn; de blodgiriga och falska äro en styggelse för Herren". Utan så heter det (såsom där följer v. 8): "jag får gå in i ditt hus genom din stora nåd; jag får tillbedja i din fruktan, vänd mot ditt heliga tempel".

(forts. i nästa n:r.)

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terrasser.

Någon gång
under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.
Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.
Hovleverantör
Leverantör till
H. M. Konungens
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Närike

ÖRNENS Herrgårdslimpa!

ÖRNENS delikata tårtor!

Restaurant Forresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Gynna Nationens annonsörer!

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott. Motala V.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 3 71 och Vasa 3 72
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1. OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½12 Middag ½12—7 Kväll 7—½12 Inga dricksspengar Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:r 12 (181) Fredagen den 22 Mars 1929. Årg. 5

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

SVERIGE OCH LUFTKRIGET.

Avrustningsfanatikernas sista stora paradnummer i den försvarsfientliga agitationen är den påstådda omöjligheten att skydda civilbefolkningen mot luftkrigets i bjärta färger utmålade fasor. Man tycks föreställa sig att i ett framtida krig himlen över vårt land kommer att förmörkas av täta ideligen återkommande armador av bombarderingsflygplan, vilka komma att lägga landet platt öde, förstört av giftiga gaser, brand och sprängämnen. Naturligtvis hör det till ritualen att påstå arméernas och flottornas roll vara utspelad med tillkomsten av det allhärjande flygvapnet.

En egendomlighet i denna tankegång är, att man tillskriver ett angripande flygvapen kort sagt obegränsad verkningsförmåga, medan däremot försvararens flygvapen och det därmed samverkande luftvärnet på förhand äro dömda såsom ineffektiva.

En annan egendomlighet är att möjligheterna att å ena sidan anfalla Sverige från luften och å den andra att försvara vårt land mot dylika anfall icke på något sätt utretts av katastrofteoriens målsmän innan de började sin kampanj. Man har velat tro och därför trott — eller sagt sig tro.

Företeelsen är icke ny i detta land, där stora delar av befolkningen äro principiellt försvarsfientliga. Man påminner sig i dessa dagar osökt det för 15 år sedan i samma kretsar gängse talet om u-båten såsom alla övervattensfartygs, enkannerligen slagskeppens baneman. Utvecklingen har icke gått i profetiornas tecken.

I sin blinda iver att finna skäl för en avrustning hava skräckmålarna förbisett det faktum, vilket borde vara även för dem uppenbart, att icke något land i världen dragit dylika slutsatser av luftkrigföringens tillkomst. Arméerna och flottorna finnas fortfarande, de förstnämnda t. o. m. talrikare nu än vid tiden närmast före världskrigets utbrott. Detta talande argument har, som nämnts, lämnats fullständigt å sido. Sålunda är det icke förvånande, att man ansett sig kunna framlägga sina tvärsäkra påståenden, innan den av regeringen igångsatta luftförsvarsutredningens resultat föreligger.

En saklig granskning av Sveriges luftstrategiska läge ger vid handen, att detta är sällsynt gynnsamt. Av skäl, som knappast behöva framläggas, kan man anse att våra västra gränser icke äro utsatta för flyganfall, så länge icke en fullständig omvälvning av de utrikespolitiska förhållandena ägt rum. I öster ligger Östersjön som ett skydd, vilket visserligen icke omöjliggör, men i hög grad försvårar luftanfall mot Sverige. Småstaterna på andra sidan Östersjön kunna aldrig — oavsett de politiska förhållandena — tänkas kunna skapa för flyganfall mot vårt land erforderliga flygstridskrafter. Den enda faran kan hota från Ryssland.

Med de bombplan, Ryssland för närvarande äger, kan det icke från sina nuvarande baser nå Sverige. Detta kan dock ske med de tidsenliga bombplan, som finnas, men effektiviteten av sådana anfall minskas i hög grad genom av flygavståndet betingad liten bomblast per flygplan och ringa frekvens i anfallen.

Ogynnsamma bli förhållandena, om flygbaserna framflyttas till nuvarande utländskt område, även om fortfarande stora svårigheter förefinnas att därifrån framföra anfall mot vårt land. Ett ryskt besittningstagande av Åland eller Gotland skulle helt förändra vårt luftstrategiska läge. Från dessa utgångspunkter kunna nämligen anfallen företagas av samma flygförband med kortare mellantider och med väsentligt ökade bomblaster. Än ofördelaktigare skulle förhållandena gestalta sig, om en fiende kunde sätta sig i besittning av ett område på det svenska fastlandet.

Försvaret mot luftanfall åligger sålunda icke enbart flygvapnet och luftvärnet. Lant- och sjöstridskrafter måste också i samverkan hindra en fiende att förlägga sin flygbas på svenskt område — på Gotland eller på fastlandet. Bibehållandet av status quo beträffande Åland är ävenledes ett förstahandsintresse ur svensk försvarssynpunkt.

En fiendes förutsättningar att utföra luftanfall bero emellertid icke enbart på möjligheten att med bombplan nå svenskt område. Det måste finnas anfallsföremål, vilkas bombarderande kan åstadkomma något resultat. Det är redan av organisations- och kostnadsskäl omöjligt att insätta den svåranskaffbara och dyrbara flygmaterielen till anfall, vilka kunna förutsättas medföra ingen eller ringa verkan. Det måste i detta liksom i andra avseenden finnas en viss proportion mellan det mål, som kan vinnas, och de medel, som måste användas härför. Anfall mot civilbefolkningen kan därför ske endast i form av anfall mot större städer eller industricentra. Sverige är ett av Europas glesast befolkade länder. Icke ens vårt tätast befolkade landskap, Skåne, når i folktäthet upp till siffrorna för Danmark och andra västeuropeiska länder. Endast en knapp tredjedel av vår befolkning bor i städerna, och dessa äro i allmänhet små. I t. ex. Nederländerna och Storbritannien bo däremot omkring tre fjärdedelar av befolkningen i städerna. I sistnämnda land är dessutom omkring hela 40 % av befolkningen koncentrerad i storstäder.

Den svenska industrien är i stor utsträckning förlagd till landsbygden. Vi hava inga industriområden, som äro jämförbara med Tysklands, Frankrikes och Englands. Våra svenska bruk erbjuda icke närmelsevis samma anfallsmål som dessa stora fabriksområden. Mot den utländska, till vissa begränsade områden centraliserade industrien står den starkt decentraliserade svenska bruksindustrien. Ur luftstrategisk synpunkt är detta en stor fördel.

I Sverige är det således endast ett fåtal orter, vilka erbjuda en fiende möjligheter att utföra verksamma luftanfall. Till dessa orter kan vårt luftförsvar koncentreras — och begränsas. Sålunda måste exempelvis Stockholm, Norrköping och Uppsala luftför-

(forts. å sista sidan.)

Interneringsinstitutet och den svenska friheten.

De som i vår tid ha att sjunga De Styrandes lov tröttna icke att inför massorna framhålla de enorma vinningar Rätten och Friheten under rådande "kulturregim" gjort. De uppnådda framstegen utläggas i vältaligaste ordalag. Folket har bara ännu så svårt att fatta den lycka som vederfarits detsamma, dock så småningom skall det lära sig fullt värdesätta sina välgörares storslagna verk, menar man. Men så de olycksaliga tvivlarna! Dessa oförbätterliga, som aldrig bli nöjda, kunna naturligtvis ej förlika sig med tiden, utan anmäla sin opposition mot den ideologi, som predikas. De kritisera elakt dennas chimärnatur och värdelöshet, sett ur det allmännas såväl som det rent mänskligas synpunkt, påtala obarmhärtigt den skriande ständiga motsatsen mellan ordet och förkunnelsen, löftet och infrielsen; och ju mera de kätterska fjärma sig från dagens "goda ton" desto mera se de sig placerade på hinsidan och offentligt bedömda som verklighetsfrämmande individer av lägre intellektuell halt, som de goda medborgarna i eget välförstått intresse böra skydda sig emot. Samhället har också i våra dagar i självbevarelsens intresse vetat att vakta sig emot dylika stackare, som kunde komma allmän ofärd åstad.

I detta upphöjda syfte existerar i vårt nutida svenska rättssamhälle en institution, som väl förtjänar att en smula närmare bestrålas av upplysningens ljus, nämligen det s. k. interneringsinstitutet, grundat på en i strid mot rikets grundlag tillkommen förordning. Genom denna inrättning hava snart obegränsade möjligheter i fråga om "icke önskvärda" individers oskadliggörande skapats, möjligheter som även flitigt utnyttjats av de spekulativa krafterna. Det är numera en tämligen enkel sak att med benäget bistånd av tjänstvilliga s. k. psykiatriker beröva enskilda individer friheten, samt låta inspärra dem på sinnessjukhus, trots de på intet vis kunna betraktas såsom samhällsfarliga eller i behov av dylik omvårdnad. Att interneringsinstitutet i stor utsträckning kommit att nyttjas såsom ett medel av spekulativt anlagda personer, som önska komma åt välbeställda anhörigas ägodelar, är ju en allmänt känd sak. Betecknande är även, att det aldrig saknas plats på sinnessjukhusen, när det gäller rika personer "i behov av vård", medan det alltid bjuder stora svårigheter att få en fattig patient, om än aldrig så starkt i behov av vård, placerad. Det sensationella fallet Feron, där f. universitetsrektorn, nuv. ordföranden i Nobelstiftelsen, en av de aderton i Svenska Akademien m. m. judeprofessorn Schück under välvillig assistens av hrr psykiatriker på ett

(Forts. å sista sid.)

J. O:s AKTION MOT POLISMÄSTARE HÅRLEMAN.

Den nuvarande justitieombudsmannen bär, om också icke uppbär, det lysande namnet Erik Gustaf Geijer. Det är icke uteslutet att, om historikern Erik Gustaf ännu levat, denne i dessa dagar sett sig föranlåten att på samtidshistoriens blad rista några vackra runor om obrottsligt svenskmannasinne hos den Stockholmske polismästaren Hårleman, som, glädjande att säga, i denna upplösningens tid visat, att han verkligen känner ansvaret för ordningen i huvudstaden och ansvaret gentemot den honom underlydande personalen — en ansvarskänsla, som riksdagens herr justieombudsman icke kan beröva honom.

Den manliga fasthet, varmed polismästareämbetet uppbäres av hr Hårleman, är givetvis en nagel i ögat på icke-önskvärda folkelement. Man söker därför med ljus och lykta efter tillfällen att misskreditera polismästaren. Man må icke föreställa sig, att det endast är kommunisterna, som önska komma hr Hårleman till livs. Icke heller att med dem endast förena sig de med massmördaren Trotskij fraterniserande Bonnierska bolsjevikliberalerna. Nej, det finnes jämväl några kosmopolitiserade högermän, som åstunda hr Hårlemans fall. Och detta fastän hr Hårleman blott fullgjort sin ämbetsmannaplikt på ett sätt såsom för några decennier tillbaka flertalet svenska ämbetsmän fullgjorde sin. Så hava förhållandena ändrats till det sämre på jämförelsevis kort tid.

Förspelet till, att dagspressens uppmärksamhet i dessa dagar riktats på hr Hårleman är en bagatellhändelse, som noga räknat torde förekomma i snarlik upplaga varje kväll, nämligen:

För någon tid sedan hände en kväll att en polisöverkonstapel Dahnberg på Drottninggatan ansåg sig böra anhålla en kvinna, som där ideligen inlett sig i samtal med för henne okända män. Dahnberg uppmanade henne att gå hem, vilket hon endast hånskrattade åt. Hon gick emellertid ett stycke och upp i en tvärgata och in i en port, men var om en stund åter ute på Drottninggatan under samma beteende som något tidigare. Då anhöll Dahnberg kvinnan. Hon befanns tidigare ha gjort sig känd för lösaktigt leverne och hade varit dömd till tvångsarbete, varifrån hon nyligen trigivits. Nu hade hon erhållit arbete som diskerska på en automat, vilket emellertid icke hindrade henne att flitigt flanera på gatorna sent på kvällarna.

Så långt lär väl polismannens beteende icke kunna klandras. Men därefter begick han en oförsiktighet, som givit upphovet till en oerhört lång och omfattande skriftväxling — han ringde till den uppgivna automaten och förfrågade, om kvinnan där hade fast anställning. Detta åstadkom i sin tur, att automatens innehavare — om av detta skäl eller av andra orsaker må vara osagt — avskedade kvinnan.

Kvinnan själv fann intet opassande föreligga i polisens åtgörande. Hon avdunstade hastigast möjligt från staden — om detta berodde på dåligt samvete eller ej lämnas därhän.

Men så kom riksdagens hr justitieombudsman, som kanske inte har full sysselsättning med behandlingen av inkomna anmälningar, att studera sanningsvittnet Folkets Dagblad Politiken och fick däri läsa om ovanstående märkliga händelse. Här var ett tillfälle att förvärva publicitetens guldsporrar! Kanske fanns här en möjlighet att göra sak mot den av så många hatade och fruktade polismästaren.

Ex officio ingrep J. O.! Polismästaren svarade på ett sätt, som enligt vårt förmenande varje ansvarskännande ämbetsmän i hr Hårlemans kläder bort göra — hr J. O. må först som sist veta att de saknas icke som med nöje ställa sig solidariska med hr Hårleman! Polismästaren berörde frågan om J. O:s ämbetsbefogenheter och uttalade sin uppfattning att gränserna för desamma överskridits.

J. O. blev upprörd dels över, att han själv blev ställd till svars, dels ock över att polismästaren skulle (av ansvarskänsla mot underordnade) förtigit något i sin förklaring till J. O. Det senare skälet framlyser i en J. O.-s skrivelse till överståthållaren, vilken skrivelse dessförutom innehåller en del av intresse:

Mitt huvüdsakliga syfte med min hänvändelse till Eder kan jag anse mig hava uppnått, skriver J. O. Ni har nämligen vid Eder handläggning av ärendet offentligen tillkännagivit. Eder uppfattning vara, att ett upprepande av vad som skett, så långt görligt är, bör undvikas. Polismästaren Hårlemans förklaring till mig, att Dahnbergs åtgärd icke vore olämplig, kvarstår sålunda icke längre såsom sista ordet av polisledningen i huvudstaden.

Tillika har jag erhållit bekräftelse på att Dahnberg i själva verket redan på ett tidigare stadium, trots polismästarens uppgift till mig i motsatt riktning, mottagit en erinran om det mindre lämpliga i det ifrågavarande förfarandet. Det var just möjligheten av en dylik lindrigare tillrättavisning jag hade i tankarna, då jag på sin tid framställde frågan, om Dahnbergs förfarande "lämnats helt utan anmärkning". Jag kan också dela Eder uppfattning, att någon bestraffningsåtgärd mot Dahnberg icke nu är på sin plats.

Men eftersom diskussionen i frågan är väckt, vill jag icke underlåta att tillkännagiva min avvikande mening beträffande de skäl, Ni åberopat för nämnda uppfattning. Dahnbergs skyldighet att av hänsyn till kvinnans arbetsanställning iakttaga försiktighet anser jag hava förelegat alldeles oberoende av hur det förhåller sig med samhälls- och könsmoralens av Eder anmärkta slapphet, av vilken kvinnans arbetsgivare väl icke utan vidare bort antagas vara anfrätt. Hade åter Dahnberg, såsom Ni icke synes vara

(forts. å sista sidan.)

OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER.

Av dr Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

(forts. fr. föreg. n:r.)

Denna psalm träffar alla människor, de må vara omskurna eller icke, synnerligen och särskilt judarne, åt vilka den särskilt (liksom hela den andra skriften) är given och gjord. De bliva också mästerligt avmålade däri för alla andra hedningar. Ty det är de, som överallt bedrivit ogudaktighet, avguderi, falsk lära och haft oomskuret hjärta, såsom Mose själv och alla profeterna ropa och klaga över dem. De hava likväl alltid velat vara Gud behagliga och därför slagit ihjäl alla profeter. De äro det onda, halsstarriga folket, som icke genom profeternas predikande, bannande, lärande låtit omvända sig från onda till goda gärningar, såsom skriften allestädes vittnar, och vilja dock vara Guds tjänare och stå för honom. De äro de skrytsamme, högfärdige skälmarne, som ända till denna dag icke kunna något mer än berömma sig själva av sin stam och sitt blod, berömma sig ensamma, förakta och förbanna hela världen i sina skolor, böner och läror. Ändock mena de sig sig bestå inför Guds ögon såsom de käraste barnen.

De äro de rätte lögnarne och blodhundarne, som förvänt och förfalskat hela skriften med sina lögnaktiga glosor (förklaringar) från begynnelsen till nu utan uppehåll. Och all deras hjärtans ängsliga suckar, och längtan och förhoppning går ut på att en gång få handskas med oss hedningar, såsom de på Esters tid i Persien handskades med hedningarne. O, huru kär hava de icke Esters bok, som så fint stämmer med deras blodtörstiga, hämdgiriga, mordiska åstundan och hopp. Intet blodtörstigare och hämdgirigare folk har solen någonsin skinit på än dem, vilka inbilla sig, att de äro Guds folk, för att de skola och måste mörda och dräpa alla hedningarne. Det är också det förnämsta, som de vänta av sin Messias, att han skall mörda och dräpa hela världen genom deras svärd; såsom de då i begynnelsen väl bevisade på oss kristne i all världen och ännu gärna skulle göra, om de kunde. De hava också ofta försökt det och blivit grundligt slagna på käften därför. Men därom kanske senare.

För att återkomma till deras falska, lögnaktiga berömmelse av omskärelsen, så veta de väl de skändlige lögnarne, att de icke ensamme äro Guds folk, även om de hade omskärelsen ensamma för alla folk ävensom att förhuden icke hindrar att vara Guds folk. Ändå träda de övermodigt fram inför Gud, ljuga och berömma sig att ensamme vara Guds folk genom den kroppsliga omskärelsen utan att bry sig om hjärtats omskärelse. Ty däremot stå väldiga exempel ur skriften. För det första Job, vilken de härleda från Nahor, som Gud icke ålagt omskärelsen med hans arvingar; och ändå visar hans bok väl så mycket, att helt få större helgon i Israel varit lika honom och hans folk. Och Naaman av Syrien har icke heller genom profeten Elisa blivit tvingad till omskärelse och dock blivit helig och Guds barn och utan tvivel många med honom.

Likaså står där hela profeten Jona, som omvände Ninive till Gud o. bevarade det med konung, furstar, herrar, land och folk, men dock icke omskar dem. Så har Daniel omvänt de stora konungarna i Babylon och Persien, såsom Nebukanesar, Cyrus, Darius o. s. v., och de hava likväl förblivit hedningar, oomskurna, och icke blivit judar. Liksom också förut Josef lärde Farao, hans furstar och folk, såsom Psalm 105:23 vittnar, och lät dem dock vara oomskurna. Sådant, säger jag, veta de förtvivlade, förstockade lögnarne, men ändå driva de omskärelsen så högt, som om ingen kunde vara Guds folk, som icke vore omskuren, och ställa till den hjärtesorgen, då de förföra en kristen, att de förmå honom till omskärelse, komma sedan inför Gud och berömma sig i sin bön (som om det vore riktigt väl gjordt), att de genom omskärelsen fört oss till Guds folk; skända, förakta, förbanna förhuden på oss, såsom en ful styggelse, som icke låter oss vara Guds folk, men deras omskärelse skall ensam giva allt.

Vad skall nu Gud göra åt sådan deras bön och lov, som de frambära med sådana grova, hädiska lögner mot all skrift, såsom vi hört. Han skall väl höra dem och föra dem åter till sitt land. Jag menar, att om de sutte i himmelen, skulle blott sådan berömmelse, bön, lov och lögn om omskärelsen störta dem i helvetets avgrund. Men därom har jag också skrivit mot sabbatarierna. Därför akta dig, käre kristne, för sådana fördömda människor, som Gud låtit sjunka ned i så djupa styggelser och lögner, att allt vad de göra och tala måste vara idel lögner, hädelse och ondska hos dem, det må synas huru gott som helst.

Men, säger du, vartill är då omskärelsen nyttig? Eller varför har Gud så strängt påbjudit den? Svar: låt du judarne sörja därför. Vad fråga vi hedningar därefter? Den är icke oss ålagd, såsom du hört, vi behöva den icke heller någonstädes och kunna dock vara Guds folk, såsom människorna i Ninive, Babel, Persien, Egypten. Så kan icke heller någon bevisa, att Gud någonsin befallt en profet eller jude, att han skall omskära hedningarna. Därför skola de lämna oss i fred med sina lögner och sitt avguderi. Och emedan de vilja vara så kloka och visa, att de vilja mästra oss hedningar och omskära oss, så låt dem först säga, vad omskärelsen är till eller varför Gud så strängt påbjudit den. Det äro de skyldiga att göra. Men det skola de göra, när de nu åter komma hem till Jerusalem, d. v. s. när djävulen skall fara till himmelen. Ty om de säga, att Gud har påbjudit den, för att han därigenom skulle bliva helig, salig och Guds folk, så har du hört, att detta är en skamlig lögn, emedan Mose och alla profeterna säga, att deras omskärelse (emedan de hava oomskurna hjärtan) icke hulpit dem själva, som den är påbjuden. Huru skulle den då hjälpa oss, som den icke är påbjuden?

Men vi kristne, för att tala för oss, veta väl, vartill den givits eller vartill den varit nyttig. Men därom vet ingen jude, och om man också säger det åt honom, så är det som man talar med en kloss eller sten. De släppa icke sin berömmelse och högfärd, det är sina lögner. De måste hava rätt, Gud måste vara en lögnare för dem och hava orätt. Låt dem därför alltjämt fortfara och ljuga, såsom deras fäder gjort från begynnelsen. Men oss lär Paulus (Rom. 3: 1, 2), att omskärelsen icke är nyttig eller givits, för att den ensam, såsom ett sådant verk, gör helig eller salig eller fördömer de oomskurna hedningarne, såsom judarne ljuga och häda, utan han säger: omskärelsen har nog varit nyttig därutinnan, att den blivit betrodd med Guds ord. Så är det: att omskärelsen är därtill given och därför instiftad, att Guds ord och löften skulle hållas och försvaras inom den, så att icke omskärelsen såsom ett verk i sig själv skulle vara nyttig eller tillräcklig, utan att de, som hade den, skulle med ett sådant tecken, förbund eller sakrament vara förbundna att lyda och tro Gud i hans ord och låta allt sådant äras av de efterkommande. Men om en sådan causa finalis eller grund till omskärelsen icke mera skulle vara för handen, skulle om-

(forts. å sista sidan.)

Den 22 Mars

Spelet med Sveriges bönder.

Den internationella maktens erövringståg i vårt land är såsom vid olika tillfällen här framhållits för närvarande framför allt inriktat på den svenska bondejordens annexion. Uppgiften ombesörjes av de "idépolitiska" partierna i innerlig förening. Villiga tjänsteförrättare saknas aldrig, vilka inom resp. partier sörja för tonen samt ordnandet av den erforderliga s. k. parlamentariska majoriteten, evad det gäller att fälla ett från höger eller vänster tilläventyrs framkommet yrkande på drägligare existensvillkor åt modernäringens utövare. Det parlamentariska balansinstrumentet ligger alltfort fast förankrat i Den Högre Maktens hand, där det fungerar med stor precision. Den enskilde representantens eventuella försök till personlig influering å händelserna är på förhand dömt. Hetsiga riksdagsdebatter kunna väl uppstå kring jordbrukets vitala angelägenheter — om ej annat så för att visa den goda viljan hos partierna — men utgången blir alltid. att jordbruket placeras å den förlorande platsen. Det kunde tyckas som Dagens Nyheter saknade anledning dag efter dag ömka sig över den "misslyckade" parlamentarismen. Vad kan man väl mera begära än att få alla sina önskemål och krav av statsmakten uppfyllda!

Den av Israels "idépartier" avvägda negativa vinstmarginalen för det svenska jordbruket, lagligen fastställd genom den stipulerade relationen mellan de för näringen gällande inköps- och försäljningspriser, har lett till det åstundade resultatet: jordbrukarna, som icke med iakttagande av all sparsamhet samt utnyttjande av den moderna teknikens hjälpmedel se sig istånd få sin näring att gå ihop, tvingas tillgripa sista resursen d. v. s. gå till bankerna med sina ännu återstående inteckningar för uppbringande av det för driften oundgängliga rörelsekapitalet. Där kreditgränsen redan uppnåtts, är ju endast att gå från gård och grund samt låta banken ta hand om det hela. Denna process, själva målet för den i dag förda jordbrukspolitiken i Sverige, har nu fortgått så långt, att det börjat jäsa bland folket i bygderna. Men de som svara för utvecklingen äro naturligtvis så skickliga att även kunna ta stötarna samt avvärja de stormar som möta, i enlighet med regeln bättre förekomma än förekommas".

Redan för något år sedan begynte flerstädes i landet strömningar förnimmas bland jordbrukets utövare gentemot den förda bondefientliga politiken. Vad var väl då naturligare än att De Maktägande själva togo om hand missnöjet! Dels gällde det att få den spontant framsprungna "nya bonderörelsen" ledd in på "rätta" vägar under "lämpliga" ledare. dels bjöds ju här ett osökt tillfälle att — två flugor i en smäll! — få en jordbrukarnas "egen" organisation att med entusiasm gå in för det stora avvecklingsprogrammet vis à vis jordbruket, för det israelitiska "världshushållets" förverkligande i detta land. Det förslog ej längre att peka på lantbruksveckan, lantbrukssällskapet och de många andra sammanslutningar, som hittills verkat till jordbrukets fromma — alla dessa hade ju visat sig inkapabla att avvärja det katastroföde, som nu hotade jordbr[illegible] —. Något nytt måste skapas, kring vilket förtroendet och kampviljan kunde samlas! När dagspressen blåste storsaluter för "förbundet i vardandet", som äntligen skulle förverkliga den bland jordbrukets män så länge närda enighetstanken samt skapa möjligheter för näringens upphjälpande ur dess iråkade ekonomiska betryck, stod saken strax klar. Man förstod, att den nya sammanslutningen skulle komma att inriktas efter linjer, som à priori dömde den till total maktlöshet inför de uppgifter, den formellt gick in för. Den som varit med några årtionden har sett spektaklet utspelas för jordbrukarna många gånger om. Det var det gamla som gick igen.

Efter en energisk reklamkampanj i dagspressen och en vidlyftig förberedande agitation i bygderna sammanträdde så förra lördagen en samling särskilt inbjudna representanter för jordbruket i Stockholm för den nya organisationens bildande. Konstituanten fick, trots förberedelserna skett under iakttagande av all varsamhet, ett ganska stormigt förlopp. Meningarna bröto skarpt samman på viktiga punkter. Men herrar arrangörer lyckades bemästra stormen och till slut få församlingen att godkänna sitt uppgjorda "programförslag". Enligt detta skall förbundet, vars namn blev "Riksförbundet Landsbygdens Folk", på opolitisk grund verka för en förbättring av jordbrukets ekonomiska villkor. Politik och religion skola vara bannlysta från förbundet — naturligtvis! Förbundet skall såsom en av initiativtagarna förklarade "uteslutande vara en folkligt-ekonomisk försvars- och kamporganisation för jordbrukets folk". Jo, det låter något. Men frågan gäller väl ändå i vad mån möjligheter finnas att på den inslagna opolitiska vägen förverkliga de önskemål man uppställt? Vi våga bestämt bestrida att så här är fallet. Den nybildade organisationens herrar initiativtagare och ledare kunna icke ha varit okunniga därom. Det är oförklarligt att de församlade 200 jordbrukarna överhuvud godtogo det presenterade "fackförenings-programmet". Intressant vore att veta på vilken studiekammare det formulerats. Vårt redan befintliga ekonomiska organisationsväsen på jordbruksområdet låtsades man ej om. Det var så bekvämt att avfärda sammanslutningar såsom Svenska Lantmännens Riksförbund och andra med att dessammas ledare varit odugliga Man häpnar blott över, att svenska jordbrukare ännu den dag som är icke kommit underfund med, att det ej är nog med många och stora organisationer och vackra program, med ståtliga mötesresolutioner och charmanta tal i förhandlingssal och mellan skål och vägg. Vad båtar allt detta när man saknar möjligheter att kunna ställa nödig makt bakom ordet. Vad ha väl alla våra jordbrukareförbunds teatraliska möten, resolutioner och i oändlighet hävdade önskemål och krav på beaktande av modernäringens intressen förmått uträtta? De som företräda makten hava respektlöst struntat däri, möjligen offrat några älskvärda fraser på en utsänd delegation. Jordbrukarnas önskemål hava totalt nonchalerats, och detta helt enkelt därför att de makthavande vetat, att de endast voro ord utan makt bakom. Veta då landets jordbrukare ännu ej, att de ekonomiska villkoren för näringen bestämmas av den lagstiftande riksdagen? Det måste betecknas såsom skamligt, ja brottsligt av de riksdagsmän och andra sakkunniga, som lånat sin medverkan till det iscensatta spektaklet men som måste ha förstått saken, att vilja söka inge lantmännen den falska föreställningen, att de skulle ha utsikt att på opolitisk grund kunna verksamt främja jordbruksekonomiens upphjälpande. Man avsäger sig på förhand det enda medel, *politiken* — inflytande å lagstiftningen, som står en till buds! Ligger det då sunt förnuft i slikt handlingssätt?

Vem som i verkligheten skött förberedelserna och regin för mötet fick man en erinran om genom det föredrag, som bjöds av docenten vid Stockholms handelshögskola Olof Jonasson om "Livsmedelsproduktionens utveckling". Prof. Heckscher ansåg det tydligen klokast. att denna gång ej själv visa sig utan överlåta framförandet åt sin underordnade, vilken ock utlade texten fullt korrekt efter de i Bonniers Dagens Nyheter uppdragna linjerna. Det var inga nya toner docenten Jonasson uppbyggde församlingen med. Sverige intog, förklarade han, appellerande till böndernas nationella självkänsla, en ställning såsom "ett av Europas industriella centra", vilket förpliktade oss "att nu övergå till animal produktion". "Jordbrukarna måste bli köpmän för att kunna göra sig gällande i det stora världshushållet." Inför denna pioniära uppgift som förmenades föreligga för oss i det "gemensamma världshushållet (— det judiska världsriket) måste Sveriges jordbrukare nu hålla samman". Ack, så vackert! Man förstår i dag så väl Bonnierpressens sedan lång tid visade utomordentliga intresse för "det nya förbundet". Programmet är precis vad Israels nationalekonomer, professorerna Heckscher och Cassel, i åratal predikat i sina resp. organ Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet, i strid mot svenskt sunt förnuft. Det högt uppdrivna svenska jordbruket skall enligt dessa herrar "nationalekonomer" läggas för fäfot såsom "oekonomiskt" till skillnad från det "ekonomiska" d. v. s. det som redan befinner sig i vall. Inom högtkultiverade åkerbruksområden, såsom t. ex. i Skåne, där jorden genom generationers strävsamma arbete drivits upp i en produktionskapacitet om 20.000 kg. sockerbetor och 20,000 kg. säd per tunnland, skall den återföras till sitt urstadium, läggas i betes- och jaktmarker! Inse icke Sveriges jordbrukare, att sådana teorier ur ren jordbruks- såväl som nationalekonomisk synpunkt är galenskap? Och detta var den upplysning man hade att bjuda de till huvudstaden sammankallade bildarna av det nya förbund, som skall rädda den svenska jordbrukareklassen ur dess iråkade ekonomiska elände!

Ett Varningens Ord alltså till Sveriges jordbrukare att ej låta sig lockas in i denna nya fålla, som av fienden presenterats dem! Sin energi och kraft böra de ej förslösa på teatraliska onyttiga anordningar i främmande makters intresse. utan i stället spara sig för den stora uppgift, som nu tvingar sig på och som fordrar deras fulla aktiva medverkan, nämligen *jordbrukarnas och allt Sveriges folks befrielse ur det iråkade slavoket under Juda.* Tvärtemot vad förkunnelserna ljödo vid Stockholmsmötet måste de slå in på just den *politiska* vägen såsom den enda möjliga. De hava här en uppgift i sin närings intresse. som helt sammanfaller med det allmännas väl. Må de besinna situationens allvar och äntligen göra ett slut på det olycksdigra spel i deras godtro, som här alltför länge fått bedrivas av deras och allt Sveriges folks fiender. Må de känna sitt ansvar och handla därefter!

GLÖM EJ

NATIONEN i Edèr annonskampanj 1929

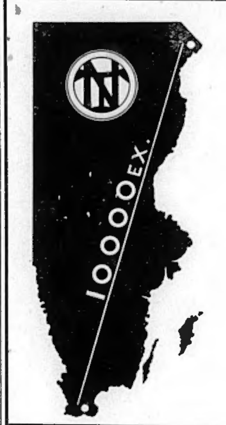

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

Förbundet »som skall göra't.«

Den nybildade "politiskt och religiöst neutrala" jordbrukaresammanslutningen, "Riksförbundet Landsbygdens Folk", som skall frälsa Sveriges jordbrukare ur deras iråkade bekymmersläge, hälsas med livlig tillfredsställelse av det Bonnier-Cassel-Järteska "ledande nationella kulturorganet" *Svenska Dagbladet* (h.). I en ny ledare "Ädel tävlan", ger tidningen den organisatoriska nykomlingen sin välsignelse. Konstituantens beslut om "politisk och religiös neutralitet" prisas helt naturligt såsom synnerligen klokt. De som "skola göra't" få också en del goda råd om huru de skola bära sig åt för att lyckas i sina lovvärda strävanden. Man vill inte alltför mycket låta påskina samhörighet med "det nya förbundet" utan ställer sig mera såsom intresserad, välvillig åskådare, en position som ju inte bara är taktiskt lämplig utan betingad jämväl med hänsyn till en sådan inträffande eventualitet som att det hela, trots allt, skulle urarta i fjasko. Sv. D. skriver:

Just nu står i vardande en för vårt lands jordbrukare ny organisationsform, vilken syftar till ett djupt ingripande i modernäringens framtida öde. I lördags konstituerades "Riksförbundet landsbygdens folk". Dess födslovåndor ha uppenbarligen varit ganska besvärliga, och det är icke gott att veta, vilka komplikationer, som kunna tillstöta. Så livligt som intresset för den nya organisationen varit. och så energiskt som agitationen för densamma bedrivits, hade man nog på sina håll väntat, att den nya föreningen vid sitt framträdande skulle te sig mera fullgången än vad fallet blev. Det enda, varom konstituanterna voro fullt ense, syntes vara. att jordbruksprodukterna för närvarande äro underbetalda och att jordbrukets ekonomiska förutsättningar äro mycket dåliga. Båda påståendena äro tvivelsutan med verkligheten överensstämmande. (Tack vare Sv. D:s och de andra "jordbruksvänliga" tidningarnas politik!) De ha knappast heller av någon på allvar bestridits: Detta allmänna konstaterande av ett allmänt erkänt sakförhållande utgör dock endast en negativ insats och icke något positivt program. Så snart det blev fråga om att draga upp riktlinjerna för vad som för framtiden borde göras, om nya impulser och nya vägar, då var det genast slut med enigheten. Icke ens om nödvändigheten av att giva den nya organisationen en fullständigt ekonomisk karaktär rådde full enighet, om också den politiska neutraliteten slutligen samlade majoritet.

Ehuru den nya jordbrukareorganisationens första steg ut i livet alltså blevo, ganska stapplande, är det självfallet icke uteslutet, att den med tiden kan vinna säkert fotfäste. I den mån "Riksförbundet landbygdens folk" kan lyckas förverkliga något av sitt mera antydda än klart utsagda program, kommer det att förvärva sig erkännande och tacksamhet av alla dem (framför allt hr Bonnier, Cassel och Järte!), som önska den svenska jordens brukare en ljusare framtid. Den har inriktat sig på att slå in på nya vägar — ännu visserligen varken klart utstakade eller ännu mindre färdigbyggda men dock nya, den syftar till att förbättra jordbrukets ekonomiska villkor, och i denna ädla tävlan bör den tillönskas framgång.

Det är i sanning rörande att läsa så mycken ömmande omtanke om jordbrukets ekonomi i det Bonnier-Cassel-Järteska organet. Tänk vad Sveriges jordbrukare nu måste känna sig lyckliga, och med vilken hoppfullhet de skola kunna skåda framtiden an!

På sina håll i dagspressen förmärkes dock ett visst reagerande mot det av vissa kretsar bedrivna allt oblygare spelet i de svenska jordbrukarnas "själlöshet". *Nya Dagligt Allehanda* (h) behandlar den nya organisationen i en ledande artikel, varur vi citera:

I de förhoppningar som anknytas till den nya jordbrukaresammanslutningen, skulle säkerligen vem som helst instämma, om det bara kunde styrkas, att den nya rörelsen har några möjligheter att hjälpa jordbruksnäringen ur dess nuvarande svåra läge. Men vad man hittills sett av rörelsens program och mål tvingar till en viss skepsis. Det heter, att organisationen skall gå in för tillvaratagande av jordbrukarnas intressen på olika områden, förnämligast i ekonomiskt avseende. Så långt är ju allt gott och väl. Men en annan fråga blir, om det står i förbundets makt att på detta område fylla någon förnuftig uppgift. Härvidlag råder stor oklarhet.

Jordbrukarna ha i huvudsak två vägar att gå, om de vilja förbättra sin ställning i samhället. De kunna å ena sidan vid de politiska valen se till, att jordbruksvänliga partier erhålla det största möjliga inflytande i riksdagen. Denna väg, den politiska, garanterar dem behörig hänsyn, framför allt vid avgörandet av anslags-, beskattnings- och lagstiftningsfrågor. Å andra sidan kunna jordbrukarna också bilda ekonomiska intressesammanslutningar, närmast då för inköp och försäljning av jordbrukets förnödenheter och produkter. Det ena utesluter icke det andra; tvärtom kräves, om jordbrukets intressen skola kunna effektivt tillvaratagas, ett målmedvetet arbete på både den politiska och den ekonomiska fronten.

Vilken ställning intar nu i här berörda avseenden den nya organisationen? Den skall vara opolitisk; meningen kan alltså ej vara att försöka någon ny partibildning. Återstår det andra alternativet, ekonomisk intressesammanslutning. Det är också en sådan, som närmast tycks ha föresvävat initiativtagaren. Men en riksomfattande organisation av denna karaktär finnes redan. Sedan snart tjugofem år tillbaka existerar i vårt land en lantmannasammanslutning, vars ändamål just är att för medlemmarnas räkning förmedla inköp av viktigare jordbruksförnödenheter (såsom utsäde, foder- och gödselmedel m. m.) jämte försäljning till utlandet av spannmål och stråfoder samt att verka för en ordnad avsättning inom landet av lantbrukets produkter och i övrigt befordra medlemmarnas ekonomiska intressen. Vi syfta på Svenska lantmännens riksförbund.

Det är förklarligt, att många jordbrukare i förtvivlan över de rådande svårigheterna bliva benägna att lyssna på och följa dem, som åter och åter predika organisationstankens nödvändighet. Bristande sammanhållning är ju utan tvivel en starkt bidragande orsak till att jordbrukarna undan för undan kommit i ett försämrat läge i förhållande till övriga näringsutövare. Men det gäller för jordbrukarna att se upp så att man icke går till en motsatt överdrift — från organisationslöshet till överorganisation. Själva ordet organisation får icke bliva något slags magisk formel.

Vill man få till stånd en jordbrukskooperation med syfte att hävda jordbrukets ekonomiska intressen på marknaden, hade man först bort göra klart för sig, om icke målet lika väl eller bättre kunde nås genom fortsatt utveckling av de redan existerande organisationerna. Ett sådant övervägande hade varit så mycket mera påkallat, som Svenska lantmännens riksförbund har bakom sig en synnerligen framgångsrik och gagnande verksamhet. Förbundet — som bildades 1905 på initiativ av greve Hugo Hamilton — omfattar numera 18 länsföreningar, 1 sig inneslutande c:a 11,000 socken- (lantmanna-) föreningar. Till organisationen äro anslutna över 82,000 medlemmar. Redan dessa siffror tala ju sitt mycket tydliga språk om den ställning som förbundet lyckats tillvinna sig bland våra jordbrukare. Någon anledning att nu plötsligt slänga denna beprövade organisation åt sidan såsom mindre lämplig eller värdefull finnes icke. Vidare hava vi redan nu en hel rad jordbrukareföreningar, var och en med sin särskilda uppgift i fråga om organiserandet av försäljningen av jordbruksprodukter. Vi ha t. ex. avelsdjursexportföreningen, smör- och äggexportföreningar, betodlareföreningar, andelsslakteriernas exportförening, mjölkcentralen, åtskilliga mejeri- och producentföreningar o. s. v.

Med hänsyn till här berörda förhållanden ha vi svårt att se, vilken förnuftig verksamhet det nya förbundet skulle kunna bedriva. det fyller näppeligen något behov.

N. D. A:s uppläggning av problemet är alldeles korrekt. Det gives *tvenne* huvudvägar, varå jordbrukets ekonomi står att främja, dels en *politisk,* dels en rent *ekonomisk.* Av dessa representerar den förra ju avgörandet i anslags-, beskattnings- och lagstiftningsfrågor, medan den senare närmast avser inköp och försäljning i gemenskap av jordbrukets förnödenheter och produkter. Observeras må dock, att den politiska vägen i verkligheten utgör den primära, eftersom där de stora linjerna för jordbrukets ekonomi de facto fastställas, inom vilkas ram de rent ekonomiska och fackliga organisationerna i sin verksamhet ha att röra sig. Situationen är emellertid särskilt bekymmersam för de svenska jordbrukarna på den grund att de "jordbruksvänliga" "idépolitiska" partier i söndringens tecken, de för närvarande äro hugnade med och som skulle tillgodose deras politiska intressen (i anslags-, beskattnings- och lagstiftningshänseende), när allt kommer omkring, endast äro jordbruksvänliga till namnet.

Den Ericsonska interneringsaffären.

De i föregående nummer publicerade uppseendeväckande aktstyckena rörande bankir Ericssons internering såsom "dåre" å Växjö hospital har föranlett *Arbetaren* (s) till en längre artikel under rubrik "Är regeringen för utövande av andlig tortyr?" Efte[illegible] ett ingående hava redogjort för de[illegible]-konsul Cronholms skrivelser [illegible] myndigheterna framkomna fakta skriver tidningen:

(Forts. å sid. 5.)

[3]

PRESSKONSERTEN.

(forts. fr. sid. 2.)

För egen del får Arbetaren instämma i kravet på en fullt opartisk läkarundersökning. På detta område har ju syndats och syndas dagligen i mycket hög grad av läkare. Detta kan ske mest därför, att psykiatrien är en ung och ännu så gott som fullständigt outforskad vetenskap. För samvetslösa människor ligger denna vetenskap sålunda väl till i avsikt att få för egoistiska syftens vinnande obekväma personer antingen satta under förmyndare eller berövade sin frihet genom internering. Allmänheten har ju dock börjat att reagera mot trafiken. Men det är betecknande, att när den så hårt förföljde och orättvist straffade Marsjösmeden inte vill uppge hoppet att en gång bli fri från den anklagelse, som riktats mot honom, och då han säkerligen också vill ha tillbaka de pengar, som stulits från honom, då kommer man stickandes med kravet på undersökning av hans sinnesbeskaffenhet, vilket i detta fall skulle komma att betyda Marsjösmedens instängning i hospitalens tortyrkammare.

Man avvaktar med intresse vad regeringen ämnar företaga i saken. Att vältaligt bara tiga, låtsas som det regnar, såsom man ju brukar göra i obehagliga fall, blir här kanske i längden svårt.

"Homo nordicus."

Uppfattningen om den nordiska rasens överlägsenhet såsom kulturbärande ras tyckes på väg att tränga igenom jämväl inom kretsar, där man tidigare saknade all förståelse för frågan. *Nya Dagligt Allehanda* (h) konstaterar som ett glädjande tecken, att uppskattandet av den egna rasens värde börjar göra sig märkbart även bland de i socialismens internationaliseringsidéer fostrade nordrasiska svenska arbetarna. Tidningen skriver:

Allt sedan förhistorisk tid bebor en och samma ras de tre skandinaviska länderna, och den rasen skäms inte för sig. Det är "Homo nordicus, en av de tre urstammarna för alla europeiska folk", såsom Harry Bidou säger i sin nyutkomna bok "Le nid de Cygnes". Men ännu en hederstitel har denna ras: "Överallt från Östersjön till Nordhavet återfinnes en egenskap, som gör dessa länder särskilt tilldragande: de skatta den mänskliga värdigheten högre än som sker annorstädes i Europa." Vi tro för vår del icke, att detta är tomt smicker. De nordiska folken torde verkligen både i sitt blod och i sin humanitet hava dyrbara skatter, som förtjäna att bevaras och kunna bliva hela världen till gagn. Är icke detta alla nordbors mening?

— — —

Det största svenska arbetarepartiet lever här icke i okunnighet. Kanske är vårt socialdemokratiska parti rent av moget att instämma i Viktor Rydbergs tack till den vänliga norna, som låtit honom födas "till ariskt blod, det renaste och äldsta, till svensk". De äro säkerligen också fullt på det klara med att bolsjevikisk terror och snuskeri skulle vara något för friborna svenska män outhärdligt. Men om de alltså hava en börd och en kultur, som förpliktar, kunde det då vara riktigt av dem att glömma bort denna förpliktelse? "Var stode vi, om de ej varit till", sjöng Tegnér om de gustavianska skalderna. Skulle de nordiska folken i dag besitta "denna säreget tilldragande aktning för människovärdet", som Bidou prisar, om icke våra fäder manligen värjt sitt folks frihet?

Vilken ansvars- och hederkänsla, personlig och nationell, besitta de, vilka handla, som om det vore komplett likgiltigt om det nu levande släktet kan överlämna fädernas frihetsarv till kommande släkten eller icke?

Det gäller dock att icke endast i teorien utan också i praktiken hävda de nordiska rasegenskaper, som författaren i N. D. A. med full rätt prisar. Ville man på sådana håll där man lärt sig inse rasfrågans betydelse och det ansvar som åligger nordrasen samt svenskarna såsom dennas främsta bärare — ville man där även handla i överensstämmelse med sin uppfattning, skulle det förvisso här i landet icke behöva se ut som det i dag gör.

Den nya riksbankschefen välkomnad.

Riksbankofullmäktige utsågo vid sitt sammanträde förra lördagen till förste deputerad fr. o. m. 1 april bankdirektören Ivar Rooth. Generaldirektör af Jochnick hälsade den nye riksbankschefen välkommen i ett anförande, vari han bl. a. yttrade:

"Det är en viktig och ansvarsfull post, som ni, herr bankofullmäktig, nu går att övertaga. Den avser chefskapet för världens sannolikt äldsta bank, Sveriges riksbank, vars betydelse och uppgifter torde komma att alltjämt ökas, icke minst på grund av vårt lands alltmer framträdande ställning på världsmarknaden. Befattningen uppbäres av traditioner, som förplikta."

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Latvija's statsöverhuvud.

Jan Kristiansson Czakste föddes 1859 såsom son av en bonde i Czakstegården i Leelsesava i Doblenska guv., Kurland. Redan hans förfäder hade satt sig upp mot de tyska baronerna, som ägde jorden och "själarna", och själv var han blott gymnasist i Jelgava, då som lettoman först uppträdde för sitt folks frigörelse. Efter att 1882—86 ha studerat i Moskva, blev han juriskandidat och fick en syssla i Jelgava's prokuratur. Han började nu ägna sig åt sociala frågor och valdes 1887 till ordförande i stadens lettiske förening. Då den byråkratiska banan ej passade hans intensiva verksamhetslust, tog han 1888 avsked och blev sakförare i Jelgava samt redaktör av veckotidningen Tehvija (= Fäderneslandet). Han framträdde även som talare och föreläsare i lettisk anda. Om tillblivelsen av den IV. all-lettiska sångarfesten 1895 inlade han stora förtjänster. Sedan de kurländska agrarkommittéerna 1902 bildats, deltog han entusiastiskt i deras arbete, försvarande småbrukarnas intressen gentemot den tyskättade adelns övergrepp. Som kurländsk dumec i I riksduman i S:t Petersburg företrädde han det lettiska progressistpartiets autonomiprogramm. Vid dumans upplösning följde han med till Viborg och ådömdes därför fängelsestraff såsom revolutionär. På grund av sin lettomani stämplades han som politisk förbrytare och ansågs av de baltiska baronerna vara en farlig rabulist.

Under världskriget fortsatte han det hemliga arbetet för sitt folks emancipation. Vid den tyska invasionen 1915 begav han sig till Jurjev och senare till Petrograd, där han blev den ledande kraften i de lettiska flyktingsorganisationer, som efter Gyllne Korsets mönster bildats.

Ett välvilligt understöd i sitt arbete erhöll Czakste från Zolotoj Krest i Köbenhavn, som där upprättat ett Russko-Skandinavskoe Tovariszczestvo till hjälp åt de krigslidande.

1916 kom Cz. till Stockholm för att göra propaganda för den lettiska frihetsrörelsen och utgav här en broschyr om "die Letten und ihre Latvija". På grund av sina underhandlingar med främmande staters regeringar betraktades Cz. av den kejserliga ryska regeringen som landsförrädare.

Efter marsrevolutionen 1917 återvände han emellertid till Petrograd, där han deltog i grundandet av Lettiska nationalrådet, vars president han blev. Av den provisoriska ryska riksregeringen sattes han till guvernator för Kurland, vars ämbetsverk evakuerats till Kasanj. Då Latvija 18/11 1918 förklarat sig vara en oberoende stat, valdes Cz. till dess riksföreståndare. Under sin svåra kamp mot bolszeviki och tyskarna understöddes den nya staten från svenskt håll med både pengar och volontärer. Czakste kom själv till Stockholm för att till härvarande legation överlämna oavhängighetsförklaringen. Till Latvija's förste delegat i Sverige insatte han den populäre diktaren Karl Jansson Paykull, känd under pseudonymen "Eevins" (— Hägg), en av sitt lands främste beundrare av svensk kultur. Efter en månads vistelse i Stockholm fortsatte Czakste till Paris för att som ordförande i den lettiska fredsdelegationen föra sitt lands talan vid fredsförhandlingarna.

Då äntligen Latvija's första konstituerande riksdag kunde sammanträda 1/5 1920, valdes Czakste till dess president och rikets föreståndare.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i
Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag
med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Rättsfallet bankir Ericson.

Ett tack från bankir Ericson till Nationen.

Med anledning av vår i förra numret införda artikel angående den sensationella Ericsonska interneringsaffären hava vi av bankir Ericson emottagit en brevskrivelse med tack för vårt inskridande, vilken vi här nedan i facsimile återgiva:

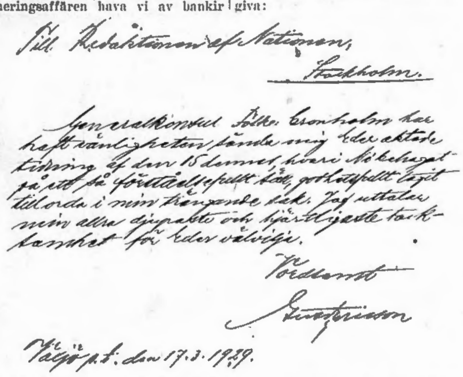

Till Redaktionen af Nationen,
Stockholm.

Generalkonsul Folke Cronholm har haft vänligheten sända mig Eder aktade tidning af den 15 dennes, hvari Ni behagat på ett så förståelsefullt sätt, [illegible] tagit till orda i min [illegible] sak. Jag uttalar min allra djupaste och hjärtligaste tacksamhet för Eder välvilja.

Vördsamt
[illegible]

[illegible] p.t. den 17.3.1929.

Vi vädja till den ärade allmänhetens omdöme huruvida denna epistel tyder på någon direkt sinnesförvirring hos den internerade. Herrar "psykiatriker" tillspörja vi ej alldenstund de under sin praktiska utövning av yrket ofta visat sig sakna gott omdöme vid bedömandet av en människas själstillstånd. Det är alls icke så säkert, att t. ex. de herrar "psykiatriker" och plutokrater, som på sin tid gingo i författning om bankir Ericssons ominösa internering såsom "dåre", om rollerna i dag skulle förbytas — sex år härefter vore i stånd författa så normala skrivelser som denna och flera andra vi varit i tillfälle läsa av bankiren. Bankir E. skriver i en av dessa, att han från början föresatt sig att det icke skulle lyckas hans antagonister att göra honom vansinnig, vilket ej heller lyckats dem. På den punkten tyckas vederbörande alltså ej ha så mycket att hoppas längre!

Av Riga's universitet kallad. s han till professor i folkrätt.

Czakste förblev rikspresident till sin död 1927. På intet vis lät han framgång och yttre utmärkelser inverka på sitt uppträdande. Han var alltjämt den enkle bondsonen, som fortsatte att leva på samma vis som förfäderna. Sina lediga stunder tillbringade han med arbete på sin gård eller i trädgården. Han var en alltigenom sund natur, alltid lugn och hjärtlig. Han hade den transbaltiska rasens ansiktsdrag med glest uppstruket hår och kort stubbat helskägg. Med sin lettiska hustru hade han ett tiotal barn.

Av svensk kultur var Czakste en mycket stor beundrare, härvidlag överenstämmande med sina landsmän i allmänhet, som ännu räkna den tid Östersjöprovinserna voro svenska såsom sitt lands "guldålder".

Czakste's namn förblir oupplösligen förknippat med den lettiska nationalrörelsen. Genom sitt osjälviska och uppoffrande arbete för Latvija's frihet och genom sina ovanliga statsmannaegenskaper blev han den centrala gestalten i den unga statens politiska liv. Äran av den stabilisering, som Latvija trots stora ekonomiska vanskligheter och andra inre såväl som yttre svårigheter uppnått, måste till en icke ringa del tillskrivas honom. Han är den lettiska historiens Gustav Eriksson Vase.

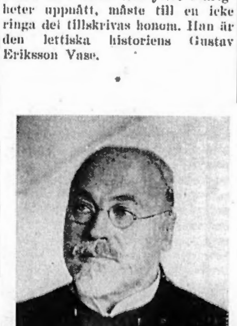

Då Czakste 1927 avled, blev notarien Gustav Semgals hans efterträdare såsom Latvija's rikspresident. Född 1871 av bondestam, blev han efter juridiska studier vid Moskovska universitetet sakförare i Riga. Vid sidan härav fann han även tid att utöva en flitig publicistisk verksamhet, dels såsom tidningsutgivare dels såsom medarbetare i lettisk press. Han blev 1917 borgmästare i Riga och var Czakste's ställföreträdare, då denne på annat håll arbetade för nationens frihet. Det blev sålunda Semgals som fick uppläsa den lettiska oavhängighetsdeklarationen 1918. Senare innehade han såsom krigsminister ett av rikets under dåtida förhållanden mest maktpåliggande och ansvarsfulla värv. Överhuvudtaget har Semgals inlagt mycket stora förtjänster om det nationella statsväsendets organisation, ej minst såsom riksdagsman. Hans energi och saklighet har allmänt uppskattats. Politiskt tillhör han (liksom Czakste) den demokratiska centern, som till sitt talrör har landets största dagblad "Jaunako Sinas" (— Nyaste nytt). I riksdagen representeras partiet dock endast med 2 av 100 röster. Som bekant finnes i den lettiska riksdagen ett tjog småpartier utom bondeförbundet och socialisterna, som eljest dominera på respektive höger och vänsterflyglarna.

Innan Semgals valdes till rikspresident var han notarius publicus i Riga. Han skildras allmänt såsom en mycket sympatisk personlighet, och Latvija kan således skatta sig lyckligt att ha fått ett statsöverhuvud som har alla förutsättningar att kunna bygga vidare på den stabila grund som redan lagts av Czakste.

I det forna moderlandet Sverige skall Latvija's renässans alltid hälsas med de hjärtligaste känslor.

*

Härvarande lettiska ministern excellensen Zarin, har, förutom de bägge presidentporträtten, även till vårt förfogande ställt värdefulla uppgifter rörande Latvija's kulturella liv, alltifrån den tid svenska regeringen sörjde för skolors inrättande i sin transbaltiska provins och för tryckning av bibeln (1689). Det är ej här platsen att närmare redogöra för Latvija's utveckling, men till rättande av en i svensk dagspress ofta synlig uppgift har man bett oss påpeka att en fjärdedel av landets befolkning tillhör den romersk-katolska kyrkan. Vidare må nämnas att den aktiva Nationella ungdomsrörelsen på sitt program upptar bekämpandet av de socialistiska och kommunistiska strömningarna, som sträva mot internationella, ateistiska och okyrkliga mål. "Det nationella Latvija gör front mot judarnas ekonomiska övermakt och mot de falska, opatriotiska folkledarne."

F. S.

Bondetåg för den lutherska katekesen?

Pastor J. H. Leander i Erikstad har framlagt ett förslag om igångsättande av ett nytt bondetåg för att få behålla katekesen. Pastor Leander anser att idén att genom ett nytt bondetåg understryka viljan av att få ha en evangelisk-luthersk undervisning i våra skolor, med nuvarande förbättrade kommunikationer, skulle kunna få en anslutning av omkring 100,000 personer. En sådan uppslutning skulle ej någon ecklesiastikminister våga negligera, framhåller förslagsställaren.

Pastor primarius Nils Widner är naturligtvis icke tilltalad av pastor Leanders förslag, som han finner synnerligen olämpligt. En sak som denna bör, säger han, avgöras i lugn och ro av vederhäftiga män och inte göras till föremål för agitation och folkuppbåd.

— Ja, så låter det i dag! Men var ha vi de "vederhäftiga männen"? När det gällde agitation och folkuppbåd till förmån för det judiska kravet på Lutherska katekesens borttagande ur skolundervisningen, då var sådant fullt på sin plats, men nu är det enligt modern teologisk uppfattning vordet opassande.

RASFÖRSÄMRINGEN I EUROPA.

Ett uttalande av prof. H. Lundborg.

Föreståndaren för Rasbiologiska institutet i Uppsala, professor Herman Lundborg, beklagar i intervjuuttalande till en tidning det bristande intresse våra nutida maktägande lägga i dagen när det gäller vården av vårt folkmaterial.

Här stå vi och stampa, när befolkningsfrågan egentligen borde tas upp med tiodubblad kraft, yttrade professor L. bistert. Allt borde rätteligen göras för att stödja familjebildandet och motverka en kvalitetsförsämring av vårt folk. Inte ens under Karl XII:s tid var det så galet ställt som det nu hotar att bli. Den biologiskt värdefulla avkomman förminskas och folkets kvalité sjunker.

Frankrike erbjuder ett varnande exempel. Där har upplösningsprocessen börjat på allvar. Raser blandas, utan åtskillnad till hudfärg och egenskaper. Det egna folket är på tillbakagång och man bjuder därför stora famnen åt främlingarna, som komma in till ett antal av 7,000 i veckan. Så ha t. ex. italienarna skapat hela befolkningsblock i Frankrike. Redan år 1925 voro de enligt statistiken över 800,000. Polackerna utgjorde då 300,000 och ryssarna 100,000. Hela antalet främlingar var då 2,800,000. Dessa siffror ha emellertid hastigt stegrats.

Det betänkligaste är emellertid att de färgade släppas in i landet i stort antal. De göra tjänst som soldater i en mängd garnisoner och ha på den vägen lätt att bli verkliga franska medborgare. Man lär ha ett par hundra tusen mer eller mindre kulörta soldater i republikens armé. Det är sedan lätt att förstå, att fransmännen äro på väg att bli ett folk av mulatter.

Sverige i det rasförstörda Frankrikes fotspår.

Om några mansåldrar kommer samma upplösningsprocess att kunna bevittnas även i Sverige — såvida ingenting göres för att sätta stopp för glidningen utför. De urartades fortplantning måste inskränkas genom asylering och sterilisering och familjebildningen bland de sundare måste stödjas oavsett inom vilket befolkningslager de befinna sig.

Det finns även i nutiden exempel på hur betydelsefullt ett gott urval är. Se på det isländska folket. Det räknar trots den usla miljön hundratusen medlemmar och det kan utan överdrift sägas, att ingen annan grupp procentuellt har så mycket duktigt folk. Namn som Finsen, Thorvaldsen och Stefansson äro världskända. För att inte tala om Eddasångernas diktare och Snorre Sturlason längre tillbaka. Detta bondefolks lilla huvudstad håller ett eget universitet med tre eller fyra fakulteter. Det visar på kvalitet.

En demonstration?

Mitt under de stora festligheterna i Oslo i samband med furstebröllopet onsdagens afton utbröt en förhärjande eldsvåda i manufakturfirman Steen & Ströms stora varuhus, som ligger i stadens centrum strax intill teatern. Hela byggnaden insveptes i ett våldsamt eldhav, som ställde illuminationen på Karl Johan i skuggan, och massor av stora eldgnistor dalade ned över stadens centrala delar flera hundra meter från eldhärden samt hotade såväl andra byggnader som de mångtusende människor, som vistades på gatorna.

Mitt emot brandplatsen befann sig telegrafbyggnaden, som inrymmer Oslos telefoncentral, telegrafstationen och rikstelefonstationen. Vid halv 9-tiden måste en del av arbetet i telegrafbyggnaden inställas på grund av hettan, och endast rikstelefonsamtal till utlandet kunde expedieras, medan inländska samtal voro omöjliggjorda. Flera fönster i denna byggnad sprängdes sönder. Stora folkmassor hade med anledning av de kunglgas färd till teatern samlats på gatorna, och man fruktade i början att panik skulle uppstå. Trafiken genom de centrala stadsdelarna var fullständigt stoppad under åtskilliga timmar.

Steen & Ströms varuhus, som är det största i sin bransch i Oslo, hade levererat en mängd toaletter till såväl festföreställningen onsdagsaftonen som bröllopshögtidligheterna på torsdagen, varav åtskilliga blevo lågornas rov.

JUDAS ISKARIOTS
traditionstrogna stamförvanter skildras mästerligt i Mauritz Rydgrens berömda böcker:
ENROPANDE RÖSTIÖKNEN
(inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern)
Pris Kr. 0: 75
BERGTAGNA
(om det judiska världsherradömet)
Pris Kr. 3: —
samt
FÖRLATEN FALLER
av S. Nilus
Sions Vises hemliga protokoll)
Pris Kr. 3: —
mot postförskott från
Bokförlaget Box 65, HÄRNÖSAND

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER
Telefon 392 61

Stockholms folkmängd vid årsskiftet.

Enligt Statistiska kontorets redogörelse uppgick huvudstadens folkmängd vid årsskiftet till 474,094 personer, vilket betyder en ökning i jämförelse med föregående års befolkningssiffra vid samma tid av 9,395 personer.

Ökningen hänför sig helt och hållet till ett inflyttningsöverskott. Såsom ett resultat av den naturliga folkökningens faktorer uppvisar nämligen Stockholm år 1928 ett nativitetsunderskott om 68 personer.

Firandet av Lutherska katekesens 400-årsminne.

Kontraktsprosten Gunnar Ekström, Falun, hemställer i en skrivelse till regeringen, att 400-årsminnet av Luthers lilla katekes matte firas även i skolorna. Han stöder sig på att lilla katekesen skrevs för undervisningen och anser därför att minnet av denna Luthers gärning bör firas så att det blir ett minne för livet. Detta, menar han, kan ske genom att lilla katekesen under återstoden av denna vårtermin får åtminstone i någon mån läsas "såsom den är avsedd att läsas och alltid förr blivit läst", och icke enbart som "ett historiskt dokument".

Kontraktsprosten tror icke att det skulle vara svårt att samla ett högst betydande antal underskrifter under hans framställning, men han har icke velat förspilla en dyrbar tid därmed, ufan är förvissad om att regeringen skall låta saken tala för sig själv.

»Den nya bonderörelsens» pionjärer.

Till ledamöter av det "förtroenderåd", som skall handha ledningen av det nybildade "Riksförbundet Landsbygdens Folk", valdes vid konstituerande mötet i Stockholm den 18 mars följande personer:

Stockholms län förvaltare Karl Lewin, Svartsjö; Uppsala län hemmansägare Verner Mattsson, Sandby, Karlholms bruk; Södermanlands län arrendator John Alder, Byringe; Östergötlands län lantbrukare Rudolf Gustafsson, Brålanda; Jönköpings län direktör Z. Lindström, Jönköping; Kristianstads län godsägare O. A. Troedson, Kvidinge; Malmöhus län riksdagsman Pehrsson i Bramstorp; Hallands län konsulent Erik L. Larson, Falkenberg; Älvsborgs län godsägare Johan Geis, Floda; Skaraborgs län landstingsman C. O. Larsson Sjötorp; Värmlands län f. d. riksdagsmannen E. G. Eriksson, Vadsbro; Västmanlands län lantbrukaren Sven Andersson, Runhällen; Gävleborgs län lantarbetaren Karl Norén, Hälsingtuna; Västernorrlands län lantbrukaren Axel Wedin, Eriksfors, Jämtlands län lantbrukaren A. V. Pettersson, Odensala; Västerbottens län hemmansägaren Viktor Johansson, Backen, Umeå; Norrbottens län landstingsman Arvid Stenberg, Lillpite. Ledamöter för vid mötet icke representerade län skulle sedermera utses.

Till förbundets ordförande valdes hemmansägaren Victor Johansson, Backen, Umeå och till vice ordförande hr Lewin i Svartsjö samt till övriga styrelseledamöter riksdagsman Axel Persson i Bramstorp, agronom Hultgren, hr Axel Wedin, Västernorrland och godsägare Laggberg, Västerås. Suppleanter blevo överstelöjtnant Wibom, Huvudsta, trädgårdsmästare Ridder, Rikssätra, och disponent Karl Martin, Vaxholm.

Till revisorer utsågos statskonsulent H. Ryde, Stockholm, godsägare John Vale, Örsundsbro, lantbrukare P. G. G. Pettersson, Stockholm med såsom suppleanter direktör David Bergholtz, Stockholm och hr Axel Gillberg, Svartsjö.

Gynna Nationens annonsörer!

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz.
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helå: 10: —; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 22 Mars 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindstroms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

J.O:s aktion mot polismästare Hårleman.

(Forts. fr. sid. 1.)

obenägen antaga, mera tillgodosett laga ordning och samhällets bästa genom att utan hänsyn till frågan om arbetsanställning kvarhålla kvinnan, skulle enligt min tanke underlåtenhet därutinnan under inga omständigheter kunnat uppfattas som en tillämpning av grundsatsen att ordningsmakten är till för att hjälpa. Ty berörda grundsats har, sådan den av mig fattats, ingen inriktning mot samhällets intressen. Men Dahnbergs egen utgångspunkt, den enda från vilken hans nu ifrågavarande handlingssätt lämpligen kan bedömas, var att kvinnan borde frigivas, om hon hade anställning. Vid sådant förhållande kan jag icke finna, att någon som helst undskyllan för Dahnbergs beteende kan sökas i än så befogade misstankar beträffande kvinnans vandel. Gavs hon fri, var nämligen, ju närmare branten hon befann sig, hennes behov av arbetsanställningens stöd desto större. Då jag, som sagt, likväl anser, att bestraffning av Dahnberg icke nu bör ifrågakomma, grundar jag denna åsikt främst därpå, att polismästaren själv efter moget övervägande intagit en synnerligen vacklande hållning i frågan och att det vid sådant förhållande kan synas obilligt att nu utkräva ansvar av en underordnad, som haft att handla utan lång betänketid. Skulle däremot, efter vad numera förekommit, t. ex Dahnberg i ett likartat fall upprepa sin obetänksamhet, så skulle jag otvivelaktigt anse bestraffning böra följa.

J. O. har åtalat polismästaren för dennes handhavande av skriftväxlingen i ärendet och, med åberopande av instruktionen för justitieombudsmannen, anhållit hos hovrätten att polismästaren måtte bliva dömd för sin obehöriga kritik.

Konstapeln Dahnberg har ödmjukast anhållit hos J. O. att jämväl bliva åtalad, men — och det är betecknande för vikten av det första ingripandet från J. O:s sida — denna begäran vill icke J. O. bifalla.

Det hela rör sig följaktligen numera om en rent formell tvist mellan J. O. i egen sak å ämbetets vägnar samt polismästaren.

Hos allmänheten kan en strömkantring i åsikter spåras. Man kan få höra samtal, däri hr Hårlemans fiender som gladde sig åt J. O:s första ingripande beteckna åtalet mot polismästaren såsom till dömes en smula krystat och därför till de förmodade verkningarna sannolikt ej alls glädjande för dem.

Men — låtom oss tills vidare och innan hovrätten yttrat sig ponera att åtalet mot polismästaren är befogat. Icke förty kan historien om "grandet och bjälken" idéassociationsvis komma på tal. Hur kommer det sig att J. O. icke, sin plikt likmätigt, väckt talan mot allmänna åklagaren för det denne försummat åtala styrelsen för Vin- & Spritcentralen för de lagstridigheter, den låtit komma sig till last? (se t. ex. sista numret av Nationen, därí framhölls att, fastän tydlig lag förbjudit partihandelsbolag med rusdrycker (Vin- & Spritcentralen) att idka utskänkning av brännvin i minut, detta dock opåtalt skett å bolagets dotterbolag Grand Hotel, där man kunde få se dr Bratt i egen hög person inspektera utskänkningen). Om icke J. O. anser det vara J. O:s ovillkorliga ämbetsskyldighet att här ingripa, kanske J. O. behagade angiva den paragraf i svensk lag, som upphöjer dr Ivan Bratt till en rättsligt privilegierad person, vars gärningar äro från allt åtal fredade? Det är märkvärdigt att ingen riksdagsman begärde svar å denna fråga, innan riksdagen omvalde J. O. Till en kommande riksdag får nog J. O. dock bereda sig härpå, ty såsom Kullenbergstorparen yttrade häromdagen i riksdagen, klotet är satt i rörelse och de som velat ha frågan om räfst med spritmonopolets herrar i skymundan, kunna ej längre hejda detsamma.

L.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Om Judarna och deras lögner.

(Forts. fr. sid. 1.)

skärelsen (såsom ett blott verk) icke mera gälla eller duga, i synnerhet om judarne skulle vidflicka eller vidhänga en annan causam finalem eller grund. Det angiver också Moses text (1 Mos. 17: 8, 11): jag skall vara deras Gud, och de skola därför hava ett sådant mitt tecken på sitt kött. Det är det samma, som Paulus säger, att omskärelsen är till för att man skall höra och hålla Guds ord. Ty om hans ord icke höres eller hålles, så är han visserligen icke mera vår Gud. I hans ljusa majestät kan detta eländiga livet icke tåla eller fördraga honom, såsom han säger (2 Mos. 33: 20): ingen människa kan se mig och leva.

Huru judarna hållit denna omskärelsens grund ,det visar hela skriften med otaliga exempel. Ty så ofta Gud velat tala med dem genom profeterna, det må hava varit om de tio buden, i vilka han straffat dem, eller om löftet om kommande hjälp, så hava de alltid varit förstockade eller, såsom de anförda språken av Mose och Jeremia här ovan visa av oomskurna hjärtan och öron. De hava menat, att de gjort rätt och väl, men profeterna (d. ä. Gud själv, vars ord de predikade) måste hava gjort orätt och illa. De slogo också därför ihjäl dem alla och hava ännu aldrig låtit någon gå oförföljd eller oförbannad, utom helt litet på Davids, Hiskias och Josias tid. Eljest har det genomgående draget i Israels och Juda folks hela historia icke varit annat än att häda, förfölja och bespotta Guds ord och dräpa profeter, så att man efter historien måste kalla ett sådant folk idel profetdråpare och Guds ords fiender. Det kan ingen, som läser bibeln, bedöma annorlunda.

Nu hade Gud, som sagt, icke givit dem omskärelsen och därigenom tagit dem till sitt folk, för att de skulle förfölja, bespotta, mörda hans ord och hans profeter och däri göra rätt och Gud en tjänst, utan, såsom Mose säger i texten om omskärelse, emedan den vore utan Gud skulle höra Gud och hans ord, d. v. s. de skulle låta honom vara sin Gud, varom icke skulle omskärelsen i och för sig själv icke hjälpa dem, såsom numera icke Guds omskärelse, emedan den vore utan Gud och strede mot hans ord samt blivit ett blott människoverk, ty han hade bundit sig eller sitt ord vid omskärelsen. Om de två äro skilda från varandra, så förblir omskärelsen en ihålig skida eller tomt skal, vari ingen kärna eller nöt är.

Jag vill giva dig en liknelse från oss kristna. Gud har givit oss dopet och sin kropps och sitt blods sakrament och nycklarne i den bestämda meningen eller *causa finalis*, att vi skola höra hans ord däruti och öva tron därpå (d. v. s. han vill därigenom vara vår Gud och vi skola därigenom vara hans folk). Se nu! Vad hava vi att göra? Vi hava farit åstad och skilt ordet och tron (d. v. s. Gud och hans bestämda mening) från sakramentet och gjort därav ett blott *opus legis* eller (som papisterna kalla det) *opus operatum*, rätt och slätt ett människoverk, som prästerna offrade åt Gud och lekmännen fullbordade som ett lydnadsverk, så ofta de mottogo det. Vad har nu här blivit kvar av sakramentet? Endast den tomma skidan — och blotta ceremonien. opus vanum, vari intet gudomligt mera finnes, ja, en gruvlig styggelse, varigenom vi förvandlat Guds sanning till lögn och tillbedit den rätta Aronskalven, varför Gud också överlämnat oss åt allehanda förskräcklig blindhet och otalig falsk lära och därtill också låtit Muhammed och påven med alla djävlar komma över oss.

Så har det också gått med Israels folk. Alltid hava de skilt omskärelsen såsom ett opus operatum, eget verk, från Guds ord och förföljt alla profeter, genom vilka Gud ville tala med dem (i enlighet med den instiftade omskärelsen) och det alltid stolt berömt sig av att vara Guds folk för omskärelsens skull. Sålunda stöta de sig med varandra. Gud vill, att de skola höra honom och hålla omskärelsen rätt och helt. Det vilja de icke göra, utan de vilja, att Gud skall se till deras omskärelseverk, d. v. s. halva omskärelsen (omskärelsens skal). Det vill han icke göra. Så komma de ju längre dess mera ifrån varandra, och det är omöjligt att förena eller försona dem.

Nå vem ville giva Gud orätt? Säg du, vem du är, som har förnuft om det skall höra Gud till, att se till deras verk, som icke vilja höra hans ord, eller om han skall hålla dem för sitt folk, som icke vilja hava honom till sin Gud. Efter all rätt och billighet må Gud säga vad psalmen sjunger: "de vilja icke veta av mig, så låter jag dem också fara", och Mose (5 Mos. 32: 21): "de hava retat mig med gudar, som icke äro gudar, därför skall jag reta dem med ett folk, som icke är ett folk".

(Forts.)

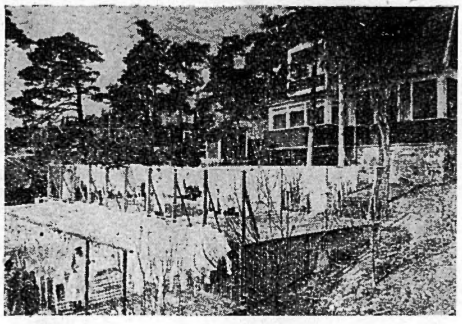

SOLTORKNING AV TVÄTTKLÄDER I BARRSKOGSLUFT vid

Nockeby Tvättinrättning
(bästa landstvätt)
Gott utförande av tvätt, mangling och strykning.
Specialité: Gardinstrygning. Även reparation av söndrigt linne. Ferm och punktlig exp. Humana priser.
Tel.: Alsten; Namnanrop: Nockebybro.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Sverige och luftkriget.

(Forts. fr. sid. 1.)

svaras, medan säkerligen ingen kommer på den tanken att bombardera Trosa eller Norrtälje.

Vid krig är det av ännu större betydelse än i fred att kunna upprätthålla trafiken på järnvägarna. Förstörandet av vissa större konstbyggnader skulle åstadkomma vådliga avbrott i järnvägstrafiken, varför även dessa måste luftförsvaras. Dessa försvarsföremål ringa storlek gör emellertid, att de kunna försvaras med långt mindre dyrbara och omfattande åtgärder än de större städerna. För en stad fordras såväl luftvärnsartilleri som kulsprutor, under det t. ex. även en stor järnvägsbro kan försvaras med enbart kulsprutor.

Luftvärnsartilleriet framkom först under världskriget, vid vilkets slut det nått en ganska hög grad av effektivitet, vilket visas t. ex. av statistiken på luftanfallen mot Paris. Men under de år, som förflutit efter världskriget, har luftvärnsartilleritekniken genomgått en revolutionerande utveckling. Därför kan nu med långt mindre antal pjäser än vad som erfordrades under världskriget nås en högre grad av effektivitet.

Vi kunna därför skapa ett gott skydd mot luftanfall, utan att pålägga oss för stora kostnader. Fullständigt effektivt kan detta försvar lika litet som andra försvarsmedel bliva. Även mot ett luftförsvarat Stockholm kan en fiende nedkasta bomber, vilka åstadkomma förluster. Men försvarets relativa effektivitet belyses därigenom, att det fordras en 20-dubbel kraftinsats för att utföra ett flyganfall mot ett försvarat Stockholm än vad som skulle fordras för att nå samma verkan mot den oförsvarade huvudstaden. Med denna siffra har ändock hänsyn tagits uteslutande till luftvärnsartilleriets effektivitet.

Till ett luftförsvar höra emellertid även jaktflygförband. Våra luftförsvarsövningar hava visat, att jaktflygarna hinna möta bombarderingsföretag mot exempelvis Stockholm och Uppsala. Ju starkare jaktflygförband vi äga, desto större bli de fientliga flygeskadernas förluster.

Sammanställas alla dessa förhållanden, finner man, att en fiende har ytterst små utsikter att utföra verksamma bombarderingsflygningar mot vårt land, under förutsättning att vi organisera våra försvarskrafter på ett ändamålsenligt sätt. För luftförsvaret krävses en samverkan mellan tillräckligt starka lant-, sjö- och luftstridskrafter.

Flygtekniken har förvisso infört ett nytt moment i krigföringen. Men den har icke omöjliggjort ett försvar, utan tvärtom skapat mot de nya förhållandena svarande försvarsmedel. Med hänsyn till dessas effektivitet och vårt lands luftstrategiska läge kunna vi lika väl försvara oss mot luftanfall som mot anfall till lands och sjöss — endast försvarsviljan finns. Om däremot en ansvarslös, i fanatismens tecken driven s. k. fredspropaganda åstadkommer, att vårt folk förlorar denna vilja, då kommer detta folk att utsättas för luftkrigets fasor och även för de än större lidanden, vilka bliva en följd av en kulturellt lågtstående makts erövring av det land, som förut varit härskare i Norden.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Interneringsinstitutet och den svenska friheten.

(Forts. fr. sid. 1.)

så upprörande sätt jagade sin rike släkting, vilken emellertid lyckades fly ur landet för att sedan med stöd av några av samtidens främsta vetenskapsmän på området, däribland prof. Henschen, bevisa det orättmätiga i sina förföljares interneringskrav — detta fall gav förvisso en så god illustration som något till det lättfärdiga sätt, varpå interneringsinstitutet numera nyttjas i privatspekulationens tjänst. Och fallet Feron torde en dast vara att betrakta som ett sporadiskt sådant. Våra sinnessjukhus läta dölja hemligheter av liknande slag i stort antal. En opartisk undersökning rörande patienterna å desamma skulle, har man försäkrat oss, ge tämligen sensationella resultat.

Men interneringsinstitutet skall i betydande utsträckning missbrukas inte bara av spekulativa anhöriga gentemot enskilda "i saknad av förstånd" vid förvaltandet av sina ägodelar. Det nyttjas uppenbart också i s. k. större intressens tjänst, såsom t. ex. i fallet bankir Ericson, vilket i vårt förra nummer berördes. Bankir E. satt inne med vissa för De Mäktige besvärande kunskaper, som han ej var tillräckligt klok att kunna hålla tyst med. Proceduren då han förklarades sinnesrubbad å Skandinaviska bankens kontor i Stockholm, dit han kallats och där han diagnostiserades av tvenne engagerade, bakom draperiet i direktörsrummet på orientaliskt vis gömda "psykiatriker", var ju sensationellt nog. Och rätten måste naturligtvis ha sin gång! I sex år har bankir Ericson nu, ehuru alls icke dåre eller samhällsfarlig individ, suttit inspärrad som sådan å Växiö hospital. Att hans närmaste anhöriga äro förtvivlade över den upprörande behandling som kommit maken och fadern till del, är ju endast naturligt. I sinom tid lär väl ock frihetens timma slå för honom, liksom vedergällningens för de samvetslösa individer, enskilda såväl som myndighetspersoner, vilka deltagit i den skamliga komplotten.

Såsom betecknande för det betraktelsesätt våra Makthavande i dag tyckas anlägga å interneringsinstrumentet såsom sådant eller såsom ett medel att göra sig kvitt misshagliga personer skall här ett flagrant exempel anföras: Någon dag strax efter det vår tidnings högt värderade medarbetare, direktör Adolf Anderson å Ekebo, i slutet av 1925 publicerat sitt stora angrepp i Nationen mot de skandalösa missförhållandena inom Spritmonopolet, uppvaktades han å sitt kontor i Stockholm av dåvarande chefredaktören för Bondeförbundets riksorgan i Stockholm i en utomordentlig mission från ordföranden i partiets riksdagsgrupp, framlidne riksdagmannen Johan Johansson i Kälkebo. Den utskickade framförde en hälsning till direktör Anderson från gruppordföranden att sluta upp med angreppen mot Spritmonopolet, enär dir. A. eljest, enligt vad riksdagsman Johansson från "inflytelserika håll" erfarit, riskerade att bliva internerad såsom sinnesförvirrad. Direktör Anderson uppfattade hälsningen såsom ett direkt hot, men förlorade alls icke fattningen utan skrattade hjärtligt till svar under framhållande, att det kunde man ju försöka med, om man hade lust, han avvek i varje fall inte från sin kampanj i spritmonopolfrågan, ty där skulle sanningen fram. Förmodligen var det icke någon tillfällighet, att man i samma veva i olika dagstidningar i Stockholm fick läsa referat av vissa dir. A:s framställningar till myndigheterna under rubriker sådana som "Ekebo åter i farten" etc., ägnade att angiva allmänheten den uppfattningen, att allt ej var rätt väl beställt med hans intellekt. Man såg sig emellertid nödsakad att åter dra in tentaklerna, kuraget för aktionens fullföljande svek tydligen. Det säger sig självt, att den beskedlige och icke så litet naive Johansson i Kälkebo låtit dupera sig av en högre instans — "de inflytelserika kretsarna" till att gå tillhanda med den ifrågavarande varningen till direktör Anderson. Utvecklingen av hela frågan visade i varje fall, att denne alls icke varit ute i ogjort väder, tvärtom! Händelsen, som under dessa år varit oss känd och som vi i detta sammanhang med dir. A:s medgivande delgiva offentligheten, anföres såsom ett notoriskt exempel på huru det nuvarande interneringsinstitutet jämväl nyttjas av Maktspelets i Rättens och Frihetens namn opererande Herrar i det fördolda.

Tiden hör sannerligen vara inne för den ansvarskännande delen av vårt folk att reagera mot ett institut, som medgiver missbruk och attentat mot den enskildes frihet och rätt av här berörda slag. Åtgärder måste vidtagas i riktning mot ett tryggande av den enskildes i grundlag stadgade frihet. Vi svenskar klandra med rätt det i andra primitiva länder rådande rättsförfallet, finna det rysansvärt, att t. ex. personer i Sovjetryssland, som ej gilla de makthavandes åskådning, brutalt deporteras eller interneras på grund av "oppositionell" uppfattning. Men är då, frågar man sig, ett system med internering av misshagliga personer mera moraliskt och med Rätten överensstämmande? En radikal uppröjning erfordras här förvisso, försåvitt vi för framtiden skola kunna göra anspråk på att verkligen få vårt svenska samhälle betraktat såsom ett rättssamhälle. Och vad skall världen få för uppfattning om oss, då den ser vad allt i Rättens namn här tillåtes passera?

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 371 och Vasa 372
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkretsförbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm.
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 13 (182) Torsdagen den 28 Mars 1929. Årg. 5

Domaremaktens självständighet och dess gränser.

Vid årets riksdag har inträffat det enastående fallet, att opinionsnämnden med elva röster mot trettiofem velat skilja en del justitieråd från deras ämbeten. Det var Marsjömannen som spökade.

Efter 103 § i regeringsformen enligt dess lydelse från och med år 1909 skall lagtima riksdag vart fjärde år, på sätt riksdagsordningen stadgar, tillsätta en nämnd, som äge att döma, huruvida högsta domstolens och regeringsrättens samtliga ledamöter gjort sig förtjänta att i deras viktiga kall bibehållas, eller om vissa av dem, utan bevisligen begångna fel och brott, varom föregående § handlar, likväl kunde anses böra från detta kall skiljas. Beslutar denna nämnd efter omröstning i den ordning, som i riksdagsordningen sägs, att någon eller några av högsta domstolens eller regeringsrättens ledamöter skola anses vara ifrån riksdagens förtroende uteslutna, blive han eller de därefter av konungen, hos vilken riksdagen härom skall göra anmälan, ifrån ämbetet genom nådigt avsked skilde. Dock tillägge konungen honom eller dem vardera en årlig pension till lönens halva belopp.

Regeringsformens principiella sats, att de som bekläda domarämbeten, så högre som lägre, kunna icke, utan medelst ransakning och dom ifrån sina innehavande sysslor av konungen avsättas, gäller således icke utan medelst rannsakning och behagar tvångspensionera justitie- eller regeringsråd.

Historiskt kan detta få sin förklaring av att ”Högre justitierevisionen” av 1789 var en avläggare till den riksrådsavdelning, som i äldre tider i sista instans avgjort rättegångsärenden, och de fungerande riksråden voro ej tillsatta på livstid. Mellan 1789 och 1809 tillsattes samtliga justitieråden endast på förordnande tills vidare och på utsatt tid.

I konstitutionsutskottets memorial till 1809 års riksdag infördes opinionsnämndsförfarandet med den motivering, att då den högsta domaremakten icke borde ”uppresas” såsom en oombytlig korporation till en stat i staten det befunnits nödigt icke allenast, att de ledamöter därav, som för bevisliga fel kunde tilltalas, skulle efter lag dömas, utan även att riksens ständer skulle kunna ifrån deras ämbeten till ett visst antal vid varje riksdag (riksdagen skulle då sammanträda vart femte år) skilja dem, som *genom ålder, sjuklighet eller andra sådana orsaker* bleve oförmögna att deras höga kall värdigt uppfylla *eller icke längre bibehölle det allmänna förtroendet.*

Grundlagstiftarne av 1809 följde ej härutinnan konstitutionsutskottets memorial, utan stadgade, att justitieråd, som ej bevisligen begått brott, dock kunde genom opinionsnämnden skiljas från sitt ämbete, om de, *misstänkta för väld eller oskicklighet kunde anses hava förverkat det allmänna förtroendet.*

Vid 1865—1866 års riksdag borttogos orden ”väld eller oskicklighet”, så att riksdagen fick friare tyglar än förut att avsätta justitieråd. År 1909 skedde en obetydlig omformulering i samband med att paragrafen utsträcktes att gälla även regeringsrättens ledamöter.

Sålänge justitiestatsministern samtidigt var justitierådsordförande och primus inter pares bland statsråden samt två justitieråd närvoro såsom t. f. statsråd vid behandlingen av justitieärenden i konseljen, var opinionsnämndens udd i själva verket icke så mycket riktad mot högsta domstolen såsom sådan utan mot konungen och statsrådet — misstroendevotum — såsom ock riksens ständers historia ger vid handen. Det kunde t. o. m. inträffa fall, då opinionsnämnden var ett absolut nödvändigt institut. Så är ej längre förhållandet.

Den vid årets riksdag av socialdemokratiska riksdagsgruppen gjorda demonstrationen visar faran för att jämväl högsta domstolen skall bliva politiserad genom tryck från opinionsnämndens sida, så att den ej skall våga att döma strikte efter lag, när det befaras att utslaget på något sätt skulle kunna såra det härskande politiska partiet.

Den urgamla svenska grundsatsen om domares oavsättlighet (och därmed följande självständighet, som gör att han vågar döma efter lag, okänslig för obehörigas inblandning på domslutet) måste upprätthållas.

Om därför 103 § i regeringsformen, som numera ej har något existensberättigande, det oaktat bör bibehållas i någon form, borde den endast omfatta det första av de två fall, som omnämndes i konstitutionsutskottets av 1809 memorial, nämligen tvångspensionering på grund av notorisk sjuklighet eller ålderdomssvaghet.

•

Enligt regeringsformen är den judiciella myndigheten en självständig tredje statsmakt, endast sorterande under grundlag och allmän lag. I 1809 års memorial till riksdagen yttrade konstitutionsutskottet, att det ”har sökt att bilda en styrande makt, verksam inom bestämda former, med en enhet i beslut och full kraft i medlen att dem utföra: en lagstiftande makt, visligt trög till verkning, men fast och stark till motstånd; *en domarmakt, självständig under lagarna, men ej självhärskande över dem.* Utskottet har vidare sökt att rikta dessa makter till inbördes bevakning, till inbördes återhåll, utan att dem sammanblanda, utan att lämna den återhållande något av den återhållnas verkningsförmåga”.

Sedan hos justitiekanslersämbetet (nuvarande innehavare f. d. hovrättsrådet i Svea Hovrätt O. H. Arsell), med uppräknande av de förbrytelser mot grundlag och allmän lag, som begåtts av styrelsen för Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen under doktor Ivan Bratts egid, anhållits om åtalsåtgärders vidtagande från ämbetets sida, har justitiekanslern slagit saken ifrån sig under hänvisning till regeringens ställning till revisionskravet — dock visligen utan att förneka, att olagligheter begåtts. Denna justitiekanslerns hållning strider mot grundlagens anda och sagda memorials påpekande av de judiciella myndigheternas självständighet och oberoende av de andra statsmakterna, endast sorterande under Sveriges rikes grundlagar och allmänna lag.

Justitieombudsmannen Erik Gustaf Geijer hade sin plikt likmätigt, även bort ingripa mot olagligheterna inom Brattsystemet, men har

(forts. å sista sidan.)

NYA REVOLUTIONSPLANER.

I samma ögonblick som nyhetsväsendet i landet vet att berätta om hemliga bolsjevikisk-revolutionära konferenser med deltagare från en mängd olika länder m. m. i samma stil och riksdagens justitieombudsman ser sig föranlåten att av skäl, vilkas formella natur är uppenbar för envar, demonstrativt och energiskt inskrida mot den (ur judiskrevolutionär synpunkt) i tjänsten alltför nitiske polismästaren i Stockholm, som ju hittills utgjort en nagel i ögat på herrar revolutionsssträvare i Sverige — i detta samma ögonblick ingå till vår tidning autentiska upplysningar, visande, att allvarliga saker nu åter äro å bane. När bolsjevikiske representanten Flyg för en månad sedan i sin kammare orerade om att man här snart kanske skulle ha att räkna med ett ”proletärdiktatoriskt” styre, log man naturligtvis i kosmopolitiska kretsar sitt sublima leende åt sådana fantasier. Ack! Hyste man på den revolutionära sidan några allvarliga närmare liggande planer, gick man inte och kolporterade ut dem — hr Flygs prat var ju närmast ett lugnande tecken. Vi erkänna villigt, att ”pratet” icke skulle förtjänat att observeras, om det blott varit uttryck för några lösa spekulationer från obesutna proletärers sida, men alldenstund bakom III internationalen de facto döljer sig vår tids utan all jämförelse starkaste ekonomiska makt, d. v. s. den judiska världsmakten med dess samlade materiella resurser, så är det icke försvarligt att taga de ”ideelt lagda” svenska bolsjevikernas ”oskyldiga” små förehavanden på skämt, såsom judepressen med Bonniers Dagens Nyheter i spetsen så gärna gör. Den nya ”diktatur”-demokratien betjänar sig i själva verket av en taktik som i fråga om raffinemang oändligt överträffar de visserligen beprövade gammal-parlamentariska partierna. Vad som synes dessa som ingen taktik alls kan för den ”nya” rörelsen vara nog så utstuderad sådan.

Det är ovisst, huruvida våra försoffade svenska myndigheter överhuvud observerat, att där givits en viss bakgrund till hr Flygs yverborna tal nyligen i riksdagen. Den som närmare följt med vad som tilldragit sig bakom draperiet, har emellertid kunnat övertyga sig om att så verkligen varit fallet. Intet tvivel råder nämligen därom, att icke planer åter äro å bane, liksom vid samma tidpunkt för ett år sedan, gående ut på ett försök att för judedömets räkning här sätta den planerade stora revolutionen i verket. I dessa planer, som även syfta till ett avgörande inom den allra närmaste framtiden, spelar bolsjevikiska representanten Flyg en synnerligen framskjuten roll. Sedan en längre tid tillbaka har hr Flyg efter talövningarna uppe i riksdagen

(Forts. å sista sid.)

J. O. OCH DEN ERICSONSKA INTERNERINGSAFFÄREN.

Varför ingriper ej lagens väktare?

Bankir Gust. Ericson har, såsom utförligt omnämnts i de de båda senaste numren av Nationen, icke mindre än sex år förvarats såsom ”dåre” å Växjö hospital. Detta fastän en sådan världsberömd storhet å hjärnforskningens område som prof. Henschen m. fl. redan från början förklarat, att bankir Ericson *icke* var sinnesrubbad. Härtill kommer, att överläkaren å Växjö hospital i intyg tydligt uttalat, att någon anledning att kvarhålla honom å hospitalet saknades, därest han ej hölles inspärrad i egenskap av brottsling, det vill med andra ord säga, att bankir Ericson enligt överläkarens mening icke är dårhusmässig.

Bankir Ericsons billiga begäran att efter utstånda sex års själsmarter å hospitalet bli undersökt av opartisk läkare och frigiven, om denne uttalar sig för att han ej är sinnesrubbad, har ännu icke bifallits. Detta är ett fall, där justitieombudsmannen borde ingripa till skingrande av oklarheten och hävdande av den grundlagsskyddade personliga friheten!

Generalkonsul Folke Cronholm har förty vänt sig till J. O. med följande skrivelse:

Jag ber att härmed få bringa följande till Herr Justitieombudsmannens kännedom, till den åtgärd detsamma må kunna anses böra föranleda.

Bankiren Gust. Ericson — vilken såsom ”sinnessjuk och för allmänna säkerheten vådlig” under sex års tid hållits internerad å Växjö hospital, isolerad från hustru och barn, oaktat han vid tiden för interneringen innehade ett av professor Olof Kinberg på heder och samvete utfärdat friskbetyg, som avgivits i samband med hans utskrivning från Långbro, där vederbörande först låtit internera honom, uti vilket tillika intygades, att han icke behövt där intagas, om doktorerna Billström och Olander nedlagt större omsorg på utrönandet av hans sinnesbeskaffenhet, samt att han icke vore för allmänna säkerheten vådlig — har till mig översänt en bevittnad avskrift av en skrivelse från medicinalstyrelsen till överståthållareämbetet den 6 oktober 1922, varav överläkaren å hospitalet givit honom del den 14 februari 1929, med begäran att jag skulle fästa Eder uppmärksamhet å dess innehåll. Av en andra skrivelse från styrelsen hade han emellertid icke fått lov att taga del.

Jag ber då att först få framhålla, att en annan läkare, doktor Anton Nilsson, emellertid var beredd att utfärda intyg om sinnessjukdom hos herr Ericson, utan avseende å professor Kinbergs friskbetyg och oaktat, förutom denne, fem läkare, däribland professor Henschen, och ett flertal andra personer inför rådhusrätten betygat hans friska psyke, samt att medicinalstyrelsen på grund av detta intyg avgav det utlåtandet, att han vid tiden för de brottsliga handlingar, för vilka han åtalats, varit berövad förståndets bruk. I kraft härav blev han av Stockholms Rådhusrätts 2:dra avdelning förklarad straffri, men överlämnades enligt ett mer än 100-årigt kgl. brev till överståthållareämbetet ”för att icke bliva farlig för allmänna säkerheten”. Och alltjämt anses han vara för denna farlig, ehuru varken d:r Nilsson eller styrelsen påstått något sådant och professor Kinberg intygat motsatsen. Till yttermera visso har överläkaren å hospitalet intygat, att ”om Ericsons påstående, att han icke gjort sig skyldig till de gärningar, till vilka Stockholms Rådhusrätt förklarat honom förvunnen, skulle överensstämma med verkliga förhållandet, tydligvis i och därmed den förutsättning faller, under vilken Ericson för närvarande är å Växjö hospital intagen.” Alltså ännu ett friskbetyg, utfärdat av hospitalets överläkare.

Ifrågavarande skrivelse från styrelsen, som avläts kort innan domstolens utslag gavs, hade avsänts till direktionen för Växjö hospital i en å tjänstens vägnar bevittnad avskrift, som likväl saknade såväl bevittnarens som styrelsens namnunderskrifter, och av denna har herr Ericson tillsänt mig en bevittnad avskrift. Av skrivelsen framgår, att styrelsen funnit sig föranlåten att kort före domstolens väntade utslag lämna ämbetet detaljerade förhållningsorder, på det att han icke för ett ögonblick skulle återfå sin frihet, om utslaget bleve frikännande från ansvar på grund av otillräknelighet. Om den andra skrivelsen, innehållande endast ”3 rader”, säger han sig veta, att däri gjordes framställning om hans omhändertagande, även om rådhusrätten icke skulle finna honom förvunnen till brottsligt förfarande. Växjö hospital hade redan då blivit bestämd såsom lämpligaste förvaringsort. Styrelsen framhåller, att ”försiktigheten bjuder”, att han i avvaktan på, att plats där kan beredas honom, hålles på lämpligt sätt internerad, och föreskriver tillika ämbetet, med vad rätt vet jag icke, — att, om han emellertid skulle komma att intagas å annan anstalt och därifrån utskrivas — på sätt han blev utskriven från Långbro, då han ej befanns vara sinnessjuk — ”han icke *får* beredas frihet utan skall till Eder åter överlämnas”, och, heter det vidare, bör, därest han av vederbörande läkare förklaras icke vidare förete symptom av sinnessjukdom — jämför här professor Kinbergs förklaring! — det *”lämpligen”* underställes styrelsens prövning, huruvida hans sinnestillstånd då kan medgiva hans försät-

(forts. å sista sidan.)

OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER.

Av dr Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

(forts. fr. föreg. n:r.)

Liksom hos oss kristne papisterna icke mera måste vara kyrkan, ty de vilja icke låta Gud vara sin Gud, emedan de icke vilja höra hans ord, utan förfölja det på det allra skändligaste och komma sedan fram med sina tomma skal, boss och agnar, hålla messa och sina ceremonier; dem skall då Gud se till och hålla dem för sin rätta kyrka och icke akta på, att de icke hålla honom för rättan Gud, d. v. s. han skall icke tala med dem genom sina predikanter, hans ord skall vara kätteri, djävulskap och allt ont. Ja, han skall göra det, såsom de väl skola erfara, mycket värre för dem än vad judarne erfarit.

Härav är nu gott att förstå, att omskärelsen varit nyttig och god, såsom Paulus säger, icke för sin egen skull, utan för Guds ords skull. Ty vi hålla för visst och det är sanningen, att de små barnen, omskurna på åttonde dagen, blivit Guds barn, såsom orden där står: jag vill vara deras Gud. Ty de hava fått den fulla, hela omskärelsen, ordet med tecknet och dessa icke skilda från varandra. Ty Gud är där, som talar med dem: jag vill vara deras Gud, vilket fullständigar omskärelser i dem, liksom hos oss barnen undfå det hela, rätta, fulla dopet, ordet med tecknet, och icke skilja dem från varandra, få kärnan i skalet. Gud är där, som döper dem och talar med dem och saliggör därigenom.

Men då vi blivit gamla, kommer påven och djävulen med honom och lär oss att göra opus legis eller opus operatun därav, skiljer ord och tecken från varandra, så att vi skola bliva saliga genom vår egen ånger, verk och satisfaktion, såsom Petrus säger i den andra epistein kap. 2 v. 22. att efter badningen åter vältrar sig i smutsen och hunden åter äter vad han utspytt. Så hava också judarne, då de blivit gamla, fördärvat sin goda omskärelse på åttonde dagen och skilt det från tecknet och gjort ett mänskligt eller svagt verk därav, varigenam de förlorat Gud och hans ord och nu icke mer hava något förstånd i skriften.

För visso hade Gud högt ärat dem genom omskärelsen och att han talar med dem framför alla folk på jorden och anförtror dem sitt ord. Och för att uppehålla detta sitt ord hos dem gav han dem ett särskilt land, gjorde stora under genom dem, insatte konungar och regering, överhopade dem med profeter, som icke allenast sade dem det bästa i närvarande tid, utan också utlovade den kommande Messias, världens frälsare, för vars skull han bevisade dem allt detta och bjöd dem bida på densamme och för visso vänta densamme ofördröjligen. Ty för hans skull är det, som Gud gjort allt: för hans skull är Abraham kallad, omskärelsen given och Israels folk så högt upphöjt, på det all världen skulle kunna veta, ur vilket folk, ur vilket land, på vilken tid, ja, ur vilken stam, släkt, stad, person han skulle komma, för att han icke skulle tadlas av djävlarna och människorna, som om han komme ur en mörk vrå eller av obekanta förfäder, utan hans förfäder måste vara stora ärkefäder, härliga konungar, förträffliga profeter, som vittna om honom.

Men huru judarna (utom några få) hållit ett sådant löfte och sådana profeter, är ovan sagt. De hava ännu aldrig kunnat tåla någon profet och allt framgent förföljt Guds ord och icke velat höra Gud, såsom alla profeterna klaga och skria över dem. Och såsom deras fäder gjort, så göra de också ännu i dag alltjämt och skola heller aldrig göra annorlunda. Ty om Jesaja, Jeremia och andra profeter nu igen skulle komma ibland dem och predika, vad de på den tiden predikat, eller säga, att judarnes nuvarande omskärelse och hopp på Messias vore intet, så skulle de få dö för deras händer, likaväl som det skett dem då för tiden. Den, som har förnuft (jag vill icke säga kristligt förstånd) må se till, huru självsvåldigt de förvända och rådbråka profeternas böcker med sina förtvivlade glosor emot sitt eget samvete (varom vi kanske redan kunde nämna något). Ty då de nu icke mera kunna stena och döda profeterna kroppsligen eller personligen, så rådbråka de dem dock andligen, sönderriva, förstöra och tilltyga deras sköna språk, så att det måste förtreta och smärta ett mänskligt hjärta, emedan man måste se, huru de genom Guds vrede äro helt och hållet överlämnade åt djävulen till besittning. Summa: det är ett profetmördande folk; kunna de icke mera mörda och rådbråka de levande, så måste de dock mörda och rådbråka de döda.

Vidare när de så hudflängt, korsfäst, bespottat, hädat och förbannat Gud i hans ord, såsom Jesaja 8: 21 profeterar, komma de framstruttande med sin omskärelse och andra leda, hädiska, diktade, intiga verk och vilja vara Guds folk allena och fördöma hela världen, och deras högmod och berömmelse skulle behaga Gud väl och Han skulle därför giva dem en Messias, som de utvälja och utmåla för honom. Därför akta dig, käre kristne, för ett sådant fördömt, förtvivlat folk, hos vilket du icke kan lära något annat än att förneka, häda och försmäda Gud och hans ord, mörda profeter samt stolt och högmodigt förakta alla människor på jorden. Ty om Gud också eljest vill låta allt passera (vilket dock är omöjligt), kunde han dock icke lida ett sådant osägligt (fast uselt och eländigt) högmod. Ty han heter en de ödmjukes Gud, såsom Jesaja 66: 2 säger: ”På vem skall min ande vila? Allenast på den ödmjuke, som fruktar mitt ord.”

Detta vare nog sagt om judarnas andra falska berömmelse, nämligen om den falska intiga omskärelsen, som dock icke hulpit dem på den tid, då de straffats av Mose och Jeremia för sitt oomskurna hjärtas skull; huru mycket mindre är den numera nyttig till något, emedan den icke är något mera än ett djävulens gyckelspel, varmed han driver gyckel och narr med dem liksom med turkarna. Ty där Guds ord icke mera är med, där är det rent slut med omskärelsen.

För det tredje hava de ett stort högmod över att Gud talat med dem och givet dem Mose lag på berget Sinai. Här komma vi på rätta stället. Här måste Gud låta pina sig riktigt och höra, huru de lova och sjunga honom för att han med sin heliga lag helgat och avsöndrat dem för alla folk och fört dem ur Egypten. Här stinka vi stackars gojim riktigt. Ack, vad vi äro rakt ingenting mot detta heliga, utvalda, ädla och högtberömda folk, som har Guds ord. Ja, säga de (såsom jag själv hört), käre, vad viljen I säga. Gud har själv talat med oss på berget Sinai och icke med något annat folk. Häremot hava vi ingenting att mucka; ty denna berömmelse kunna vi icke förneka, emedan Mose böcker äro för handen och även David vittnar (Psalm 147: 19, 20) och säger: ”Han har förkunnat för Jakob sitt ord och för Israel sina stadgar och rätter; och Psalm 103: 7: ”Han lät Mose se sina vägar, Israels barn sina gärningar.”

Och här säga de, hurusom vid samma tid vid berget Sinai de överste i folket burit små kransar till tecken på att de genom lagen

(forts. å sista sidan.)

Den 28 Mars

SANNINGEN – VÄGEN.

Alltemellanåt får man höra i häv-derna bevandrade, andens män tala om den eviga kretsgången på denna jord — "intet nytt under so-len" hette det redan på antikens tid. Deltagarna i dagens strider rycka dock föraktfullt på axlarna åt ett sådant tänkesätt, menande sig företräda något inte bara nytt utan själva lösningen å det mänsk-liga välfärdsproblemet; men när de skola till att förverkliga "idealen", brister det i förmågan. Världen be-står emellertid trots allt, och ut-vecklingen följer sin väg, vid sidan av de mäktiges beräkningar. De livs-kloka andliga ha rätt däri: de evi-ga sanningarna bestå, trots männi-skors försök att rubba dem, liksom Altets gestaltning, men det hela står därför ej stilla. Utvecklingen fortskrider rastlöst, naturens hjälp-källor utforskas och ställas i mänsk-lighetens tjänst. Det rör sig, ehu-ru i det stora loppet växlande över höjder och dalgångar, framåt mot något högre och bättre. Vid passe-randet av ett daldjup, såsom i vår tid, kan det vara frestande att ryc-kas med av pessimismen; dock även nöden har sin mening. Där prövas människorna, tvingas till själv-rannsakan, och där instinkten till självbevarelse finnes nedlagd, rea-gerar den, om ej förr så i nödens stund.

Medan den mänskliga utvecklin-gen, materiellt sett, från årtusende till årtusende, århundrade till år-hundrade, årtionde till årtionde, ja från år till år har att uppvisa de storslagnaste framsteg, som med rätta väcker vår beundran och stolt-het, nödgas vi bevittna, huru i etiskt avseende motsvarande fram-steg saknas. Detta är så mycket olyckligare, som människans väsen i ej mindre grad är andligt än kroppsligt. I teorin äro vi alla ense om att erkänna den av forntidens vise formulerade levnadsregeln "en sund själ i en sund kropp", men huru många äro de, som i dag, i tju-gonde seklet efter Kristus, i prak-tiken hylla densamma? Oberoende av vår bekännelse av munnen läto vi förleda oss att dyrka materien såsom vår gud, men nödgas i dag konstatera, att vi äro inne på vilse väg, som leder till avgrunden; ef-tersom människan icke endast be-står av materie utan även av själ, av en mot ljuset och rymderna trängtande ande, som ej låter sig tillfredsställas av kroppens momen-tana välbefinnande. Detta andliga väsende, som finnens hos oss alla, ropar efter något oändligt mycket större, rikare och skönare än vad stoftet förmår bjuda. Men judafol-ket dristade inför världen förneka tillvaron av en Gud, den där låter sol skina och mörker råda och allt under himlen leva och utveckla sig. De brottsliga, som i sin fåviskhet upphöjde sig till härskare över Ska-pelsen själv och sökte beröva män-niskorna deras hoppfulla tanke på något högre än detta timliga, ut-göra i själva verket mänsklighetens förbannelse, som det för henne gäl-ler att befria sig ifrån! Den till människornas ofärd förkunnade ju-diska materialismens villoläror ha-va nu nått en sådan utbredning bland folken, att de hota deras be-stånd. Kampen mot det onda måste fördenskull i dag på allvar tagas, därest ej Judas eftertraktade rag-narök på jorden skall bliva verk-lighet. Det kan vara förklarligt, att andligt kännande i en situation som den rådande gripas av förtvivlan; dock, så länge liv finnes, finnes hopp. Såvisst som Försynen är all-vis och arbetar för större mål, vis-serligen för oss dolda i det tillkom-mande, skall allt, blott vi rätt bruka våra förmögenheter, en dag ordna sig till det bästa. Vike alltså hopp-löshetens ande från oss!

Den högtid de kristna nu bereda sig att begå, Kristi korsfästelsedöd, erbjuder ett hoppets moment, större än något annat i mänsklighetens historia, inför vilket vi idag må stanna i begrundan. Vi högtidlig-hålla den gripande händelse, utspe-lad nere i Palestina för snart 2,000 år sedan, då historiens största ge-stalt, den fattige timmermanssonen av det fördrivna galliléfolket, Jesus Kristus från Nasareth, den männi-ska som utan jämförelse fått den största betydelsen å utvecklingen i världen, för sin Guds- och sannings-kärleks skull av det gudlösa Israel bragtes om livet såsom missdådare. Inse vi då, vad firandet av denna tilldragelse förpliktar till? När Kristus utandats sin sista suck på avrättningsplatsen å Golgata, trod-de judarna, att de för evigt gjort sig kvitt sin fruktade fiende, vil-ken obarmhärtigare än någon an-nan bröt staven över deras lögnlä-ror och predikade sanningsevange-liet såsom det för mänskligheten allena frigörande. Men judarna missräknade sig! Kristus var ej död för världen därför att de gått i för-fattning om hans undanrödjande. Det hjälpte ej att mordet å den oförvägne sanningskämpen under snart två årtusenden miljonfalt upprepats å Hans anhängare i alla delar av världen, liksom ej heller att judarna under sin vandring i förskingringen ,efter att först ha exploaterat Honom för sina mate-rialistiska syften, gjort vad i dess makt stått för att utplåna Honom ur människornas sinnen för att slutligen i dag framträda i Anti-krists gestalt, tagande en "hämnd" å folken i eld och blod enligt sina falska profeters bud. Kristus lever alltjämt bland folken, trots allt vad som gjorts för Hans avlägsnande från denna jord. Är då ej detta ett vittnesbörd vältaligare än något annat om fruktlösheten i judafolkets antikristliga kamp! Efterhand som utvecklingen skred framåt lärde sig folken förstå lögnens förbannelse för att i stället uppskatta sannin-gens bestående värde för männi-skorna. I samma mån lögnideolo-giens intighet bliver uppenbar för massorna, växer även förtroendet och anslutningen till det välfärds-program, *Sanningen*, som Kristus förkunnade såsom vägen i livet och evigheten. Väl gjordes av judarna, särskilt under de första århundran-dena efter Kristus, många försök att förvanska bibeltexten rörande Hans liv och verksamhet därhän, att den passade ihop med Israels materialistiska världsplaner, vari-genom åtskilligt i Skriften kom att framstå i icke sanningsenlig dager, men kärnan i Kristi lära har det ej varit möjligt förvanska. Den är mångfaldigt historiskt dokumente-rad och låter sig icke heller utplåna medels sentida försök sådana som den danske juden Brandes' bokverk "Sagan om Jesus" eller judetjäna-ren Hj. Söderbergs "Jesus Barra-bas", för att ej tala om all den an-dra, unkna, av antikristligt hat dry-pande "proletära" uppbyggelselit-teratur som i senare tid utsänts från det judiska Bonnierförlaget här i landet.

Den Jehovas mordängel, varom vi läsa i Gamla testamentet och som för snart tvenne årtusenden sedan bådades upp på Golgataberget utan-för Jerusalem till Kristi avdagata-gande, är i dag alltjämt i ivrig verk-verksamhet runt om i världen, strä-vande att nå alla de "osaliga" — icke judiska folken med sitt "straf-fande" svärd. För mänskligheten rycker det ögonblick allt närmare, då hon tvingas taga klar ställning till spörsmålet, antingen hon ön-skar en frigörelse i Kristi eller Juda-Antikrists tecken. Vad det se-nare slaget av befrielse innebär, veta vi från Ryssland, där Israels mordängel senast varit i massak-tion. Finge de materiella resurserna, tillgångarna å guld- och silverpen-gar, fälla utslaget, skulle helt visst det sig som heligt föreställande fol-ket vara självskriven segrare, men den andliga tillgången rår på den stora längden — här har Israel från begynnelsen tagit fel. Fördenskull skall ock segern slutligt varda Ho-nom beskärd, som, miljonfalt mör-dad, skändad och bespottad av det gudlösa folket årtusenden igenom, lärde människorna vägen till frigö-relse på jorden och salighet i evig-het. Och så skall Kristi verk en gång bli vad Han själv utgav det för — *ett frälsningsverk* för mänsk-ligheten. Först då, när Kristi evan-gelium godtagits av människorna såsom deras ledstjärna i utvecklin-gen, skola dessa kunna hoppas på ett lyckligare tillstånd på denna jord. Vägen heter *Sanningen.*

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

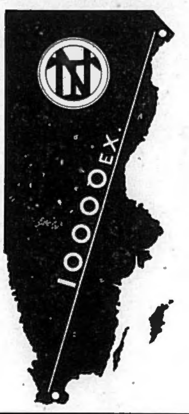

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL VAKEN OBEROENDE

PRESSKONSERTEN

»Socialistisk» fredspolitik.

I enlighet med de direktiv som lämnades vid Israels "proletära" internationals numro två i febru-ari hållna möte i London, äro våra tappra "socialistiska" frihetskäm-par som bäst i färd med att ropa ut avrustningskravet till "Sveriges arbetande folk". I vems namn det sker, aktar man sig dock visligen att berätta för massorna. Att i dag, då gud Mammon vid styret bereder sig att störta all världen i kaos och blod, orera för nationell avrustning, är förrädiskt och brottsligt handlat mot det egna folket, detsamma som att lägga landet öppet för Av-grundsmakten själv.

Men ack, vad fråga väl de tappra kämparna om slika bagateller — Je-hovas II international har befallt, och vad som befallt blivit måste ock med glatt mod utföras! Och i tek-niken och regin äro "frihetshjäl-tarna" Engberg, Hansson, Möller, Undén och alla de andra tjänande "bröderna" åt Israel väl förfarna. I sitt utsända stora fredsmanifest yttra hrr P. Albin Hansson, Möller och Edv. Johansson å Sveriges So-cialdemokratiska Arbetarepartis och Landsorganisationens vägnar bl. a.:

I själva Versaillestraktaten förklarades att den Tyskland ålagda avrustningen skulle utgöra inledningen till segermak-ternas egen avrustning. Detta löfte under-strykes i Konstitutionen för Nationernas Förbund, vars artikel 8 uttryckligen an-giver såsom en av Nationernas Förbunds uppgifter att genomföra en internationell begränsning av rustningarna ned till det minimum, som är förenligt med den na-tionella säkerheten.

Nu hava tio år förflutit, sedan dessa högtidliga löften avgåvos. Nationernas Förbund har tillsatt kommission efter kommission för att utreda och utarbeta förslag till överenskommelser om en all-män internationell avrustning, men icke ett enda verkligt steg till infriandet av de åt alla jordens folk givna löftena har tagits.

De "socialistiska" generalkoryfé-ernas uttalade besvikelser över det uteblivna infriandet av avrust-ningslöftena från Versaillefredens dagar ge säkert de verkligt sty-rande anledning att dra på smil-bandet; de illustrera den oerhörda vådan för ett folk av att ställa i spetsen för sig godtrogna, okunniga lyckoriddare, som utan vidare tro allt vad som kolporteras ut av världspolitikens spekulanter, till de enfaldigas fördärv. De internationel-la avrustningsproblemen voro aldrig avsedda för andra än de politiska analfabeterna, dit hrr Engberg, Hansson och Möller behagade räkna svenskarna. Världsmakterna U.S.A., Japan och England hade t. o. m. ett visst egoistiskt intresse av att länder sådana som Sverige avrustade — den enes död den andres bröd! — ehuru ju aktionen närmast var in-ställd i det världsimperialistiska Judas tjänst, som genom de smärre staternas avrustning och dymedels försvagade motstånds-kraft i hög grad gynnades i sitt erövringsarbete. Man började helt demokratiskt med småstaterna, när-mast avsedda att överföras till s. k. Sovjetunionen, som således bygges ut till en omfattning och styrka som slutligen skall möjliggöra en aktion för jäm-vikt stormakternas läggande un-der det judiska "världssamhället". Man går steg för steg, börjar med de små "själlösa" för att efterhand övergå till de stora — den gamla vanliga taktiken.

Frågan är blott huru länge det ansvarskännande Sverige skall till-låta de i fredens namn opererande "marxistiska" lyckoriddarna att spela hasard om rikets och folkets välfärd.

Katekesfrågan inför Sv. D.

Det Bonnierska "ledande natio-nella kulturorganet" *Svenska Dag-bladet* (h) hyser väl de livligaste sympatier för de tankar, som legat till grund för Bolstadsförsamlin-gens uppträdande i katekesfrågan, men måste helt naturligt av prin-cipiella skäl — ack, vad de där principerna äro bra att ha ibland! — avråda från åtgärder som kunna få förskräckliga konsekvenser:

Det är föga troligt, att den stridbara församlingen nu lyckas få sin vilja fram i fråga om statsanslaget. Även de, som sympatisera med församlingens strävan-den, måste nämligen säga sig, att kon-sekvenserna kunna bli ganska svåra att överblicka, om tydliga överträdelser av gällande förordningar icke beivras. Det gäller därför för vederbrande att behandla ärendet med all försiktighet; det behjär-tansvärda i församlingens framställning får ej skymma blicken för konsekven-serna.

Däremot kan det vara anledning att taga upp problemet till diskussion från en vi-dare synvinkel. Om det a priori ter sig groteskt, att kyrkans egna bekännelse-böcker skola vara förbjuden läsning vid undervisningen i kristendom och om hind-ret för en förnuftigare ordning ligger i undervisningsplanen, då bör konsekven-sen av den inträdda situationen bli en förnyad granskning av undervisningspla-nen. Denna är även ur andra synpunk-ter i behov av en revision. Det är på denna punkt som de kristendomsintresse-rades ansträngningar framför allt böra sättas in.

Man måste le åt det israelitiska organets goda råd till de kristen-domsintresserade om huru dessa böra inrätta sin kamp. I den stora utredningskvarnen ha ju besvär-ligare farågor än denna begravts! Huvudsaken är att man gör sig den kvitt för ögonblicket — med en en-kel "utrednings"-gest brukar det ju i regel gå lätt att få en icke-önsk-värd folkstämning att lägga sig.

En nykter nykterhetspolitik!

Ett uttalande av hr Elgeskog i Templar-Kuriren, vari yppas tvivel rörande förbudets genomförbarhet, föranleder *Karlstadstidningen* (—) till följande reflexion:

Det är visserligen icke någon oblandad tillfredsställelse att framhålla detta, att sanningen börjar inses även av dem som förut i sin trosiver icke velat se den. Förbudstron har varit en mäktig driv-kraft inom nykterhetsrörelsen, och det är inte gott att ersätta den med något an-nat. Det var ett starkt religiöst drag i denna tro: den väntade den absoluta folknykterhetens snara tillkommelse. Det följer besvikelse med upptäckten att den-na förväntan inte kan gå i uppfyllelse. Och det blir svårt att uppdriva någon hänförelse för de anspråkslösa uppgifter, åt vilka det nu blir nödvändigt att ägna arbetet.

Men ändå är det i grunden gott och väl att det klarnar kring förbudet även för dess egna bekännare. Ingen rörelse har på längden gott av att följa lednin-gen av ett irrbloss. Verksamheten på verklighetens hårda mark är mödosam och tålamodsprövande; men det är den enda som ger några bestående resultat.

Häri kan man endast instämma.

AKTIONEN MOT POLIS-MÄSTARE HÅRLEMAN.

Riksdagens justitieombudsman, den härskande regimens högsta väktare i detta land, har sin plikt likmätigt med hela den pondus äm-betet förlänar honom, såsom här förut omnämnts gått till attack mot huvudstadens i tjänsten alltför nitiske ordningsväktare, polismäs-tare Hårleman för dennes förmenta visade "vårdslöshet" och "oför-stånd" i den mångomskrivna affä-ren om diskerskan på Drottningga-tan. Det förefaller som om Hans Eminens J. O. varit ute och sökt med lykta för att kunna få sak med polismästare H. I varje fall har han anledning vara herrarna i Folkets Dagblad Politiken tacksam, vilka gett ett så storartat uppslag som den remarkabla diskerskaaffären. Tänk vad hr Erik Gustaf Geijer efter detta skall bli populär i "de-mokratiska" kretsar!

J. O. har nu låtit meddela offent-ligheten, att han låtit advokatfiska-kalen i Svea hovrätt uttaga stäm-ning å polismästare Gustaf Hårle-man enligt par. 17 kap. 25 i straff-lagen. Det åberopade lagrummet lyder:

"Visar ämbetsman vårdslöshet, försum-melse, oförstånd eller oskicklighet i sitt ämbete, och är ej särskilt ansvar därå satt, straffes med böter eller mistning av ämbetet till viss tid. Äro omständighe-terna synnerligen försvårande, må till av-sättning dömas."

Samtidigt med att offentligheten hugnas med detta meddelande upp-lyses, att polismästare Hårleman be-viljats någon tids tjänstledighet "för hälsans vårdande" (precis som fallet var för ett år sedan, då den stora revolutionära framstöten skulle göras och då man tydligen fann det lämpligast att ha polismäs-tare Hårleman permitterad — ehu-ru man som vi veta den gången kom av sig vid ingången).

Importöverskott å 9,6 milj. kr. under februari.

Enligt kommerskollegii statistik uppgick värdet av importen under februari till 87,0 milj kr. mot 127,2 milj. kr. februari 1928, medan ex-portvärdet utgjorde 77,4 milj. kr. mot 81,4 milj. kr. samma tid 1928.

Ett importöverskott för månaden förelåg alltså å 9,6 milj. kr. mot ett importöverskott för februari 1928 å 45,8 milj. kr. De abnormt låga import- såväl som exportsiff-rorna under februari d. å. ha gi-vetvis i hög grad påverkats av den svåra isblockaden.

Vår emigrationskvot 3,314.

Enligt de nya amerikanska invand-ringsbestämmelserna, som träda i kraft den 1 juli ,erhåller Sverige en kvot av 3,314 invandrare mot 9,500 föreg. år.

Motsvarande siffra är för Danmark 1,181, Finland 569, Nederländerna 3,153, Norge 2,377, Polen 6,254, Storbritannien och norra Irland 65,721, Irländska fristaten 17,853, Tyskland 25,957, Italien 5,802, Frankrike 3,086, europeiska och asiatiska Ryssland 2,784 samt Japan 100.

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten

Enkelrum från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong

Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Opinionsrörelsen för katekesen utbreder sig!

Vid Gillbergs kontrakts präster-skaps sammanträde förra fredagen behandlades frågan om religionsun-dervisningen i skolorna. Kontrakts-prosten T. Peterson inledde diskus-sionen med ett föredrag om Luthers lilla katekes som lärobok i folksko-lan och vid konfirmationsundervis-ningen samt berörde särskilt de nu-varande förhållandena i Bolstad, vilka han betecknade som obegrip-liga i ett evangeliskt-lutherskt land.

Efter diskussionen beslutades en-hälligt *dels* att tillställa kontrakts-prosten L. M. Engström i Bolstad ett sympatiuttalande "för hans djärva och bekännelsetrogna stånd-punktstagande i katekesstriden", *dels* vidare att ingå till stiftets prästmöte i Karlstad med motion om att få tillbaka katekesen som obligatorisk lärobok i folkskolan samt att kursplanen för ämnet kris-tendom måtte ändras till i huvud-saklig överensstämmelse med skol-överstyrelsens eget ursprungliga förslag i 1919 års undervisnings-plan.

Tillkallad »sakkunnig» i ränte-frågan.

Finansministern har med stöd av det bemyndigande som av k. m:t lämnats ho-nom tillkallat judiske professorn David Davidson att såsom sakkunnig inom fi-nansdepartementet verkställa utredning av frågan om postsparbankens och de en-skilda sparbankernas räntepolitik.

Spritcentralens nya styrelse.

K. m:t har förordnat för tiden till bo-lagsstämman år 1930 till ledamöter i a.-b. Vin- & Spritcentralens styrelse bankdi-rektör L. A. Hedenlund som ordförande, L. O:s sekreterare K. E. Johansson som vice ordförande samt riksdagsmännen E. G. E. Eriksson och S. Stendahl. Till supp-leanter ha förordnats chefen för justitie-departementets lagavdelning J. Alsén och statssekreteraren E. M. Kellberg. Till re-visorer ha utsetts landshövding S. H. Kvarnzelius och civilingenjören G. H. Hultman, samt till revisorssuppleanter aukt. revisorn S. Svensson och riksdags-man E. B. Andersson i Fältenborg.

K. m:t har med detta styrelseval de-monstrativt sanktionerat den avslöjade svindlareregimen i statens spritmonopol.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

JEHOVAS MORDKAMP.

Israels kamp för förverkligande av sin tusenåriga messianska dröm om herravälde över alla jordens folk och skatter har alltmer utvecklat sig till en kamp på liv och död med Kristus och Hans anhängare. När det icke lyckades judarna som ju av Kristus kallades "djävulens avföda", att medels mordgärningen å Golgata bli kvitt sin farligaste fiende i all tid utan denne fortsatte att andligen leva genom lärans förkunnelse i allt vidare utsträckning, togo de sig för att i stället exploatera Kristus i sitt mammonistiska kolonisationsverk, till de icke-judiska folkens försänkande i själlös tro, för vilket ändamål även förfalskningar av den första bibeltexten åstadkommos. Men ju mer tiden gick, desto mer skulle det visa sig, att Kristus och kristendomen för Israel var ett tveeggat svärd, vars delade egg till slut skulle komma att sammansmälta i en enda stor, vass klinga, riktad mot det självt — den dag då sanningen rörande dess djävulsspel gick upp för folken.

Heltvisst aldrig i tiden ha judarna så som i dag bemödat sig att utrota den för 2,000 år sedan mördade Kristus från denna jord. Den i de fariseiska skrifterna påbjudna förgörelsen av alla "hednafolken" (= icke-judarna) har alltmera givits karaktären av ett universellt fälttåg mot Kristus. I ett årtionde har som vi veta kampen mot Kristus nu senast "med alla till buds stående medel" förts i det nya Kanaan, Sovjet-Ryssland, men icke heller detta senaste väldiga fälttåg har lyckats utrota Honom — Han fortsätter att leva och med allt större kraft, trots de där i miljontal statuerade exemplen av korsdöden, något som ju borde mana de förstockade till en smula eftertanke. I Talmud, judarnas gällande lagbok, föreskrives alltfort såsom den mest bjudande plikten att kämpa mot Kristus och hans anhängare. Det heter där bl. a.: "Vi böra söka bringa ur världen de bästa ibland de kristne, ifall det är oss möjligt ... Att döda en mina (en otrogen) är ingen orätt. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer ... Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa ... Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk."

Hela historien, nu senast den judiska bolsjevismens framfart i Ryssland, är ett enda stort vittnesbörd om att de ord som återfinnas i dessa "heliga" judiska lagbud icke äro några tomma talesätt utan fullt allvarligt menade.

Gör ett besök på

"Grytan"

CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

SOCIALISTISK MIDDAG.

Med stor tillfredsställelse konstateras på den "borgerliga" sidan litet varstans bland de judestyrda folken, huru den goda smaken i senare tid gjort storartade framsteg inom det proletära lägret. Man måste ju även ha något att visa på för att kunna övertyga det allra nyaste röda gardet, bolsjevikerna, något som tydligt illustrerar det så mycket omskrivna olyckliga "förborgerligandet av socialdemokratien"! Och tjänstvilliga finnes det alltid gott om.

Ur danska tidningar återge vi här menuen och vinlistan till en "socialistisk middag" som Köpenhamns marxistiske borgmästare, hr Hedebol, nyligen gav för en kommitté, som haft att göra med nedrivningen av kvinnofängelset på Christianshavn:

Canapés russes.
Äkta sköldpaddsoppa.
Ostron naturel.
Sprängd and favorite.
Färska champignoner.
Ungt lamm, compot, salat.
Glace au four.
Petit fours.
Mocca.
—
Sherry (1868).
Rhenvin (1921).
Slottsvin (1910).
Champagne (finaste märken).
Madeira (1840).
Cognac (1850).
Whisky.
Likörer.
Havanna m. m.

Detta var ju t. o. m. så "proletärer" som Rydèn och "general" Örne skulle kunna vara med om'et!

FRÅN SERALJEN TILL GRÖNA LUND!

Tiden ger förunderliga exempel på hur det kan växla för människorna här i livet. För ej länge sedan satt juden Bronstein-Trotski som alla ryssars (bödels)-härskare i Moskvas Kreml — i dag lever han i neslig förvisning utanför sin forna härskaredomän som en simpel avfälling och förrädare. Sic transit gloria mundi!

Också i vårt land förefaller folkets omdöme om sina välgörare vara statt i förvandling. I varje fall försäkrade oss häromdagen en bekant stockholmsk arbetare, som väl känner stämningen i arbetarlägret, att "den judesocialistiska humbugen" sett sina bästa dagar här i Sverige. Arbetarna ha numera ganska allmänt genomskådat den marxistiska ideologien. De anse även, att tiden snart är inne för deras stolta "ledare" och förkunnare av den judiska marxismens läror att flytta över från Seraljen till Gröna lund, där deras konster i framtiden säkert komme att göra sig vida bättre än i deras nuvarande miljö.

PLIKTTROGEN HÖVDING.

Vår utomordentlige hövding för Älvsborgslänet, hr A. von Schneidern, gift med judinnan Rosenbaum (vilket förnäma gifte självfallet i hög grad medverkat till mannens upphöjelse), har kommit en hel del oro åstad bland menigheten i landet genom sitt av pliktkänsla förestavade yrkande av avslag å statsbidraget å 11,500 kr. till Bolstads församling — såsom ett straff för dennas olagliga tilltag att i strid mot det av Jehova här i Sverige genomförda katekesförbudet under 1928 ha undervisat skolungdomen i Luthers lilla katekes. Att en sådan oerhörd brottslighet måste straffas, var ju naturligt! Det är blott egendomligt vad Israels barn fråga litet efter lag och författning, när det gäller svenska och kristna intressen — då låtsas man konsekvent som om ingen vare sig grundlag eller allmän lag funnes till i detta land.

Bonniers Nyheter vitsordar också livligt hr landshövdingens handlingssätt — "han hade ingenting annat att göra än se till att lagen och förordningen följdes, varför ock länsstyrelsen beslöt avstyrka statsbidraget till församlingen." Ja, det är ju gott att man har överhetspersoner, som förstå sin plikt i fråga om lags och författnings tolkning å "rätta" sättet! Mot "den snälle och fromme herden", kontraktsprosten Engström, som gjort sig skyldig till den brottsliga undervisningen i den förhatliga Lutherska katekesen, är hr Bonniers tidning i stället så mycket mer onådig — hr kontraktsprosten lever borta från verklighetsvärlden, när han "håller fast vid salig Luthers lilla katekes som den allena saliggörande moraliska vägvisaren genom livets ondska". Hur kan "den sangviniske kontraktsprosten" då föreställa sig, att Sveriges upplysta folk skulle återvända till svartväldet! — detta är ju barnsligt över alla gränser.

Dock, herrarna i B. N. må inte vara alltför säkra på sin sak.

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40'''
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

DEN FÖRSTA REKLAMEN.

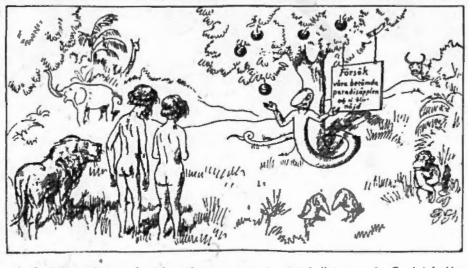

Ur Socialdemokraten återgiva vi ovanstående utsökta teckning av konstnären Robert Högfelt, illustrerande reklamens betydelse, som tyckes ha varit både känd och uppskattad redan under släktets tidigaste tillvaro, i det första ljuva Paradiset, där ju allt skulle ha gått lika fritt och behagligt till som i "Guds utvaldas" allra nyaste, det i Öster, s. k. Sovjet-Judéen. De Gudomligas och den "själlösa" gojimmänniskans roller äro tydligen ackurat desamma i de yttersta som i de första tiderna: "Kom bara och smaka på vår utmärkta och billiga frukt, så ska ni bli så lyckliga och sälla så."

DET KRISTNA PÅSKFIRANDET.

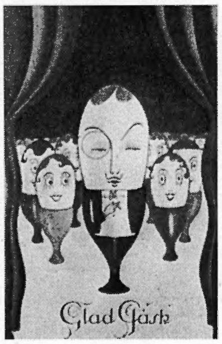

Från olika håll har klagats över att denna påsk, till skillnad från tidigare påskhelger, i svenska handelsbutiker icke kunnat få köpas påskkort, hänvisande å det kristna påskfirandets själva innebörd. Endast uppsluppna bilder i den moderna konststilen — ägg, kycklingar, höns, orientaliska koketter o. dyl. fanns det i överflöd. Vid förfrågan i affärer, som handla med påskkort svarades, att den i år mera än vanligt ensartade genren berodde på, att praktiskt taget all vykortsfabrikation numera omhändertagits av Barnens dags-juden Axel Eliassons förlag, vilken alltså är den som bestämmer i fråga om tendensen i de hälsningar som under den kristna påsken per post växlas mellan de goda svenskarna.

I DEN PROVOKATORISKA NYKTERHETSPOLITIKENS HÄGN.

Vid en visitation nyligen ombord å Malmöångaren "Egon", som på resa Danzig—Landskrona av ishinder nödgats angöra Malmö, lyckades tullmännen i en av kolboxarna anträffa en större mängd enlitersdunkar estnisk "dubbelsprit". Under en efterföljande visitation upptäcktes ytterligare ett 10-tal dunkar, inmurade i cementen i akterpiken. En matros och en eldare erkände sig skyldiga till mureriarbetet och komma att åtalas.

*

Såsom ett exempel på hur man i dagspressen, den förda provokatoriska nykterhetspolitikens beskyddare, bemödar sig att popularisera den olagliga spritsmugglingen (ett av de för ögonblicket mest gouterade folkliga demoraliseringsmedlen) återges följande "lilla historia" i Bonniers Sv. D.:

För en tid sedan blev en person i ett av Stockholms förstadssamhällen, vilken var starkt överlastad, anhållen och förd till samhällets polisstation, där han blev inlagd i sinkabirum, för att sova ruset av sig. Polisen misstänkte emellertid, att mannen innehade förbjudna kvanta, och gjorde fördenskull visit i hans bostad, där, efter mycket letande, till sist i skafferiet påträffades en enliters plåtdunk, som medtogs till polisstationen. Luktsinnet gav utslag för exportsprit, varpå spritmätaren kom fram och visade på 90 proc., med en kvantitet av 85 centiliter.

Dunken förseglades, etiketterades och inlästes på säkert ställe.

Så skrevs rapport om saken och insändes till landsfiskalen, som i sinom tid beordrade en polisman att hämta den dyrbara klenoden för att föra den till Stockholm och tullfiskalen för undersökning och analys, innan syndaren kunde straffas och ställas inför Pilatus.

Analysen kom emellertid med en fin överraskning. Den gav tillkänna 40 proc. starkvara av allenast 24 centiliters kvantum. Tablå!

Polismannen återvände till sitt land och landsfiskalen delgavs den högst märkvärdiga rapporten av analysen.

Hur kunde varan i det förseglade kärlet avdunsta så till den grad både till volym och styrka! Ja, säg det den som kan! Landsfiskalen rasade, hade oupphörliga förhör med sina underlydande, men nix, intet hjälpte.

Och den anhållne syndaren slapp, tack vare någon törstig ordningens väktare, att ställas inför tinget och dömas för olovligt i riket införd smuggelvara.

— Ja, så låter det, när man vill popularisera omoralens och olaglighetens system!

*

Ett dödsfall på grund av spritförgiftning inträffade för några dagar sedan ombord å finländska motorfartyget Loue, som f. n. ligger i Oxelösunds hamn. Fartyget, som för ett par månader sedan anlände till Oxelösund från Höganäs med last av tegel, destinerad till Finland, blev nödsakat kvarligga i Oxelösund på grund av issvårigheterna. Under tiden begav sig befälet och besättningen hem och endast tvenne besättningsmän, Hugo Layne och Gustaf Wall kvarlämnades som vakter. Den förstnämnde hade i fartyget hittat en gammal skeppskompass, vilken han slog sönder, varefter han drack ur spriten. Han insjuknade och dog ett dygn efteråt, och läkaren hade endast att konstatera spritförgiftning.

YTTERLIGARE 15 MILJ. TILL DÅRHUSBYGGEN.

Våra nutida styresmän intressera sig som bekant livligt för svenska folkets s. k. sinnesvård, bl. a. genom förande av en sådan politik på nykterhets- och alla andra områden, som bjuder möjligheter för en högt utvecklad fängelse- och hospitalsverksamhet. Judetidningarna se sig också i tillfälle kunna bevittna en storartad utveckling på brottslighetens helgade gebit, ingivande de bästa förhoppningar om framtiden. För De Styrande är det tydligen även ett kärt nöje att kunna visa sitt reformnit genom äskande av ständigt ökade anslag till nya fängelse- och dårhusbyggen — framtidens bostäder åt de "själlösa" gojim i detta land.

Häromdagen avgav k. m:t sålunda en proposition om ytterligare anslag till hospitalsbyggnader, å 15 milj kr. Förslaget går i huvudsak ut på följande: På det s. k. Kyrkobordet i Umeå socken skall uppföras ett hospital med 918 vårdplatser för en kostnad av 7,650,000 kr. Jönköpings regementes kasern i Jönköping skall omändras till en sinnessjukanstalt med 1,220 vårdplatser för 6,750,000 kr. Redan beslutade arbeten för inrättande av sinnesslö- och sinnessjukanstalter i förutvarande kaserner i Sala, Örebro och Vänersborg samt ombyggnadsarbeten vid Uppsala hospital skola fullföljas, med vissa utvidgningar utöver förut beslutad plan för en merkostnad av tillhopa något över 600,000 kr.; antalet platser i Vänersborg ökas från 850 till 870. För nästa budgetår begäres ett hospitalsbyggnadsanslag på 4,100,000 kr.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma korbad tillhandahålles mellan 10 f. m. – 8 e. m
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3,

ISRAELS FRAMRYCKNING INOM DET SVENSKA DOMAREVÄSENDET.

Nyligen kunde Bonniers "Svenska" Dagbladet glädja sin publik med en stor fotografisk bild av en tjänstgörande "kvinnlig domare" vid Stockholms läns västra domsagas häradsrätt, nämligen judinnan Ebba Heyman, omgiven av ett antal nämndemän m. fl. Dessa lära emellertid, enligt vad meddelats oss, alls icke ha varit trakterade av den ära som av Bonnierbladet ägnats dem, då de fingo agera miljö för den kvinnliga judiska domaren.

Litet varstans finna vi förövrigt i dag Israels barn på framryckning inom det svenska domareväsendet. Så kunde t. ex. häromdagen nedanstående meddelande från tillförordnade domaren vid Södra Roslags Häradsrätt juden Sal. Nissalowitz läsas i dagspressen:

"Köpman Knut Emil Gustaf Öberg, Stadsägan n:r 78, Råsunda, har på grund av en den 6 mars 1929 ingiven ansökan denna dag försatts i konkurs vid Södra Roslags Häradsrätt. Då anledning förefinnes till antagande, att gäldenärens bo icke förslår till bestridande av konkurskostnaderna, kommer konkursen att handläggas enligt 185 § konkurslagen.

Haga tingshus den 22 mars 1929.

I tjänsten:
Sal. Nissalowitz."

FRÅN SOVJETPARADISET.

KAMPEN MELLAN "STALINISTER" OCH "TROTSKIJISTER".

Kampen mellan "högerkommunister" (stalinister) och "vänsterkommunister" (trotskijister) pågår alltfort med största iver i det sovjetska Paradiset. De sistnämnda tyckas alls icke besvärade av sin "store" ledares landsförvisning eller därav att det ena hundratalet trotskijanhängare efter det andra sändas "på rekreation" till Sibirien eller i fängelsehålorna. "Oppositionen" har uppenbart mycket starka rötter i Sovjetlandet, naturligt förresten i betraktande av den lysande roll den berömde sonen av Israel, Bronstein-Trotskij, där spelat i den stora "lyckliggörelsen". "Proletärdiktator" Stalin har nu enligt vad meddelas från Moskva sett sig nödsakad vidtaga ytterligare åtgärder gentemot sin konkurrent om makten och härligheten.

Under ledning av particellerna ha sålunda i alla fabriker i Moskva föredrag hållits om "Trotskijs förrädiska verksamhet" och resolutioner mot honom antagits. Men inte heller detta har kunnat bringa trotskijanhängarna till tystnad. De agitera alltjämt med största energi för sina idéer. Häromdagen t. ex. uteslötos ur partiet 10 spårvägstjänstemän i Saratov, vilka hörde till Trotskijorganisationen. De hade icke blott spritt flygblad och broschyrer, utan också propagerat mot de statliga lånen samt försökt arrangera strejker. — Vid sågverken i Novo Sibirsk ha fem partimedlemmar uteslutits samt ställts inför domstol, på den grund att de försökt överföra particellerna till Trotskijorganisationen och utfört sabotage vid sågverken.

SOVJETSK SEXUAL-STATISTIK.

När Israels barn i vild revolutionsyra stormade fram över det gamla Ryssland, enligt gammaltestamentligt föredöme, bemödade de sig som vi veta att fullgöra värvet så grundligt som möjligt. Alla som misstänktes kunna bjuda motstånd mot "de utvaldas" gudomliga aspirationer, eller c:a ett 10-tal miljoner "otrogna", utrotades medels skäran och hammaren, och hos dem som tillätos överleva den "proletära frigörelsen" släpptes naturdrifterna lösa — människorna återfördes till det ursprungliga stadiet. All utveckling, all erfarenhet som under gångna årtusenden vunnits var, förkunnades det, "borgerliga påfund" av ondo. Man måste begynna om igen från början, Revolutionen skulle frigöra människorna från alla gamla band — Judas eviga förkunnelse! — och lättast frigjorde man sig från sådana som förmenades karaktärisera den "borgerliga" moralen på sexuallivets område. En pionjär för den proletära sexuella moralen var den lyxuösa "fru" Kollantay, som lät hjältinnan i sin berömda bok "Arbetsbinas liv", Zenia, yttra: "Könslivet är för mig endast en fysisk tillfredsställelse, jag växlar älskare efter min stämning. Nu är jag i grossess, och jag vet inte vem som är far till mitt barn, och det är mig också likgiltigt". Konsekvenserna av den av sovjetjudarna proklamerade "nya sexuella läran" artade sig dock snart så pass besvärliga — städerna översvämmades av väldiga hjordar föräldralösa, halvvilda barn, för att här blott peka på en av de mest bedrövliga sociala företeelser som den "frigjorda" sexuella aeran skapade — att de styrande slutligen under trycket av de ohyggliga följderna av deras nyinförda system nödgades pruta av på sina "proletära" ideal och på en del punkter återgå till "borgerlig" uppfattning.

På judiskt håll betraktas dock saken, i vad den sexuella "frigörelsen" angår, vid sidan av dess "religiösa" (Jahves befallningar och löften till sitt folk!) innebörd såsom ett i högsta grad intressant experiment. I Bonniers Nyheter fann man häromdagen en längre betraktelse av dr. T. J. Arne över vad som i sexualt hänseende sig tilldragit i Sovjetlandet. Förf. redogjorde för ett nyss utkommet verk av en viss dr. J. Lass i Odessa, innehållande resultatet av en omfattande enquête rörande de sexuella frågorna bland den studerande ungdomen i denna stad. Dr. Lass' enquête betecknas av förf. i B. N. såsom "ett värdefullt kulturdokument av otvivelaktig betydelse som jämförelsematerial även för sexuologiska forskare i andra länder". Här några utdrag därur:

Enquêten utgick från professuren i hygien och distribuerades till manliga och kvinnliga lärjungar vid de olika högskoleavdelningarna. Inalles framställdes 82 frågor, och dessa hänförde sig ej blott till ungdomens sexuella liv, utan även till bostads- och levnadsförhållanden som därmed kunde äga samband. Av 3,500 utskickade frågeformulär besvarades 2,328, däribland 1,801, eller 77,4 proc., av studenter och 527, eller 22,6 proc., av studentskor. Nära tre fjärdedelar av de tillfrågade voro under 25 år och kvinnornas genomsnittsålder något lägre än männens. Femtiotre proc. befunno sig i åldern 21—25 år.

Mer än hälften av hela studentantalet har ej åtnjutit läroverksbildning. I fråga om ärftlig belastning, särskilt med hänsyn till nerv- och själssjukdomar, alkoholism, tuberkulos och syfilis konstaterades följande: Av 1,715 svarande hade 77,6 proc. fullt friska föräldrar. Nervösa lidanden funnos hos föräldrarna till 15 proc. ungdomar. Endast 11,9 proc. förklarade sig dock ha utmärkt hälsa. En femtedel av de manliga och en fjärdedel av de kvinnliga studerandena hade klen hälsa, resten tillfredsställande.

Denna ungdom, som i stor utsträckning lider av en försvagad hälsa, måste sköta sina studier under ekonomiska förhållanden, som ej äro ägnade att förbättra densamma. De trånga, smutsiga bostäderna och den dåliga födan nedsätta energin och skapa en pessimistisk sinnesstämning. — Vad skulle väl våra studenter säga om att bo 5 i ett rum? Detta är dock fallet med 8,3 proc. (134 personer) av Odessastudenterna. Men det är värre är så. Åtta proc. av de manliga och 6,5 proc. av de kvinnliga studenterna måste leva i ett rum med mer än 10 kamrater, ända upp till 20 à 30. Av hela det utfrågade studentantalet leva 61,7 proc. (1,317 st.) i studenthem, som sakna de mest primitiva bekvämligheter, som äro smutsiga, oreparerade, utan tillräckligt ljus, luft och eldstäder. De som bo privat ha det knappast bättre. Nära en femtedel måste dela säng med kamrater.

Med födan är det lika illa beställt som med bostäderna. Nära 52 proc. av de manliga studenterna få otillräcklig föda, 0,3 proc. äter aldrig middag, 43,8 proc. få tillräckligt med mat, men endast 5 proc. äter verkligen bra. Många studenter erhålla blott ett mål om dagen. Och då bostads- och näringsförhållandena äro så undermåliga, är det klart att flertalet studenter icke förmå skaffa kläder och böcker, för att ej tala om teater- och biografbesök. Statistiken visar att 14,1 proc. förmå kläda sig skapligt, 12,5 köpa böcker, 16,9 proc. gå på bio eller teater. Bäst ställda äro eleverna vid infanteriskolan, där bortåt 25 proc. behärska dessa möjligheter.

Men alla dessa frågor och svar gällde blott som förberedelser till det väsentliga, undersökningen av de ungas sexuella liv. Nära 50 proc. fingo sin sexuella upplysning i åldern mellan 10 och 15 år. Flickorna förblevo längre i okunnighet än pojkarna. Lärare och föräldrar spelade en mycket ringa roll som förmedlare av den sexuella upplysningen. Böcker och kamrater gingo här i spetsen, därnäst läkare och tidningar. Eftertanken hade i flertalet fall väckts genom iakttagelser i djurvärlden. Puberteten infaller omkring 14-årsåldern, för flertalet pojkar senare, för de flesta flickor tidigare. Här spela emellertid de olika nationaliteterna in med olika utvecklingstid för män och kvinnor. De judiska pojkarna äro tidigare utvecklade än de judiska flickorna; hos storryssarna är det tvärtom. Ukrainarna förhålla sig i detta avseende som judarna.

Den första förälskelsen inträdde hos gossarna i 32 proc. fall före 14 års ålder, hos flickorna i 28 proc fall. Den spelar hos de senare en viktig roll för upprätthållandet av en fortsatt förbindelse, som mest tar sin början hos kvinnan i åldern

18—21 år, hos ynglingarna ett par år tidigare. Under det att teaterbesök och en del böcker öva ett eggande inflytande, förminskas det sexuella intresset av strängt andligt arbete, i viss utsträckning även av kroppsarbete och sport. Bland de ryska studenterna är trots propagandan för profylaktiska medel deras användning ännu ganska ringa. En tredjedel av studenterna äro gifta; en undersökning i Moskva 1904 kunde uppvisa 7 proc. äktenskap, en annan vid slutet av revolutionen (1922) 21 proc. Antalet gifta studentskor har däremot sjunkit sedan 1922 från 31 proc. till 25,4 proc., vilket torde kunna förklaras av att kvinnorna under revolutionstiden ofta gifte sig för att få ett skydd, under det att de nu känna sig säkrare och göra strängare urval. Emellertid föreligger en allmän tendens att ingå tidiga äktenskap. Många studenter framhålla i sina svar de lyckliga följderna av äktenskapet för deras arbete. Av de gifta studenterna leva 63,3 proc. i borgerligt äktenskap, 20,2 proc. i kyrkligt, 16,5 proc. i fritt äktenskap. Motsvarande siffror för studentskorna äro 57,7 10,6 och 31,7 proc. På 790 äktenskap föllo 95 skilsmässor, d. v. s. 12 proc. De kvinnliga studenterna förete en något högre procent än deras manliga kamrater. Av 1,342 studenter ha 889 (63,3 proc.) av materiella hänsyn tvingats att leva i celibat. Detta motiv anföres endast av 19,7 proc. bland studentskorna (inalles 304 avgivna svar). Bland de senare förklara nära två tredjedelar (64,2 proc.) att de sakna ett lämpligt föremål, under det att samma motiv endast gäller för 27,8 proc. av studenterna. Somliga tycka inte om familjeliv, nämligen 8,9 proc. av studenterna och 16,1 proc. av studentskorna. Åtskilliga av de senare finna att äktenskapet utgör ett hinder för deras samhällsarbete. För många är det motbjudande att ingå äktenskap under förhållanden som ännu icke kunna kallas normala.

Samtliga gifta studentskor söka undandraga sig moderskapet på ett eller annat sätt. Mest populär synes aborten vara, som ju är lagligt tillåten i Sovjetryssland och i ett antal fall upprepats ända till fyra gånger av samma person. Mer än en fjärdedel av de gifta studenterna medgiva att de även underhålla utomäktenskapliga förbindelser. Hos kvinnorna är detta relativt sällsynt —om de nu äro lika uppriktiga som sina manliga kamrater! — De många lösa förbindelserna medföra emellertid ofta veneriska sjukdomar. Dessa äro uppenbart stadda i stark ökning. Minst 1/4 av de tillfrågade studenterna ha drabbats därav. Den vanligaste smittokällan äro prostitutionen. Av de sjuka ha 84 proc. sökt läkarhjälp. Halva antalet studenter erkänna icke tillvaron av kärlek. Njutning, ja, men kärlek — "borgerlig ideologi"! Kvinnorna tro hellre därpå. Emellertid är det många bland de icke troende som ändå varit förälskade, somliga upp till 18 gånger, men ungefär hälften bara en gång. Den platoniska kärleken hyllas endast av 12,6 proc. bland studenterna, men av 17,4 proc. av studentskorna. Åtskilliga studenter finnas som idealisera kvinnorna, över 53 proc. förklara sig mest uppskatta kvinnans moraliska och intellektuella egenskaper, de övriga mera hennes fysiska skönhet. Bland kvinnorna är det blott 23,2 proc. som främst beundra mannens fysiska egenskaper.

Av de manliga studenterna anse 77 proc., av de kvinnliga 90 proc. att idealet för en förbindelse mellan könen är ett permanent monogamt samliv, 16 proc. av studenterna och 3,7 proc. av studentskorna önska ett ordnat samliv med flera personer, c:a 7 proc. av de förra och 6,3 proc. av de senare erkänna inga fasta band alls.

Ja, så låter det "värdefulla kulturdokumentet!"

NY REVOLUTIONSKOMPLOTT I BULGARIEN.

Enligt vad meddelas från Sofia har bulgariska polisen upptäckt en ny vittutgrenad kommunistisk sammansvärjning — vilken månne i ordningen? I en av stadens förstäder häktades en sedan tre år tillbaka efterspanad kommunistledare, som var i besittning av vapen och stora belopp av utländska penningar. Vid husundersökningen påträffades även komprometterande korrespondens med tredje internationalen. Senare häktades fem personer, däribland en sovjetagent som nyligen anlänt från Ryssland. Efterspaningarna fortsättas, och man räknar med att ytterligare ett antal misstänkta personer komma att häktas.

REVOLUTIONS-ISRAEL LIVLIGT VERKSAM I INDIEN.

Från Indien rapporteras en på sista tiden starkt ökad röd verksamhet. Bolsjevikerna hade i samband med anordnade stora strejker i Bombay planerat en revolutionär framstöt. Myndigheterna inskredo emellertid i förekommande syfte. En razzia företogs med flera hundra poliskonstaplar i flera privata byggnader och kontor, varvid en mängd personer häktades och massor av kommunistisk propagandalitteratur beslagtogos.

Myndigheternas åtgärder ha vållat en stark upphetsning bland arbetarna. Omfattande försiktighetsmått ha vidtagits i Bombay och polis och militär utposterats på alla viktiga punkter, beväpnad vakt utsattes vid fabrikerna etc.

VAKNEN UPP, SVENSKA JORDBRUKARE!

Det finns olika sätt att väcka ett lands bönder. Jösse Erikssons bedrifter, som vi ju alla känna från skolbänken, ger belägg för den gamla sanningen, att det är intet ont, som ej har något gott med sig. Han lyckades åstadkomma en väckelse av Sveriges bönder, vilka med Engelbrekt i spetsen, en av de ädlaste och oegennyttigaste bondehövdingar, ränsade landet från utländskt förtryck och därmed grundlade en samhällsordning, lämpad efter svenska förhållanden.

Dalafogdens metoder ha upptagits av det ryska Sovjet. I Ryssland lär ju dess förslöade och förpinade bönder piskas, och helt säkert kommer resultatet att bli detsamma som på Jösses tid: en bonderesning. Den som lever får se, om det ändå inte till sist blir de ryska bönderna, som komma att sätta Ryssland på fötterna.

I vårt södra grannland, Danmark, försiggick på 60-talet en bondeväckelse. Där var det ej djuriska fogdar eller juderegeringar, som voro väckarne, utan där var det en enkel lantpräst, Gruntvig, som genom bildandet av folkhögskolorna åstadkom uppryckningen. Vad denna uppryckning har betytt för Danmark, är överflödigt att nämna, det är känt av alla. Danmarks ledande bönder bruka då och då ta bladet från munnen och säga ifrån vad som är nyttigt och icke nyttigt för Danmarks landsbygd. Och den bestraffande kritiken vänder sig för det mesta mot Stor-Köpenhamn, och andra större städer också, där socialdemokraterna ha sina starkaste fästen.

Se vi på vårt land, så kan man förmärka en väckelse bland landsbygdens folk. Detta visar ju förra årets valresultat. Och man må innerligen önska att vakenheten må fortfara, för så vitt landsbygden skall repa sig igen. Orsaken till den uttalade önskan, om ändrad kurs, är väl i grund och botten de olidliga förhållanden vårt jordbruk kommit i. Rättvist skall erkännas, att det är många samverkande faktorer, som skapat fram alla de hundrade och en svårigheterna, och jordbrukarna frita sig nog inte själva heller, men främst bottnar det i det halvsocialistiska statsskick, som vi under årens lopp så småningom blivit välsignade med. Ty det är ett fastslaget faktum, att ett socialistiskt-kommunistiskt program — som i grund och botten är det samma — utsuger och utstöter ett lands bondeklass.

En svensk, som besökt Australien, berättar, att han kände sig imponerad av hur det landets stads- och industriarbetare hade det. Tre à fyra rum, badrum, egen bil och så mycket kort arbetstid, som gjorde att arbetaren kunde lyfta upp sin familj i bilen och nästan dagligen göra en liten lustresa. Svensken kände sig, som sagt, imponerad och frågade sig hur detta var möjligt, men han fick förklaringen, då han kom ut på landsbygden. Där fick han göra bekantskap med slitet och släpet och fattigdomen. Det var landsbygdens folk, som fick sitta emellan.

Vi skola nu ej tro att de socialistiska och kommunistiska idéerna äro en uppfinning av juden Karl Marx. Ingalunda. De ha praktiserats under andra kulturepoker och resultatet har blivit detsamma: en utsugen landsbygd och en förintad bondeklass och därmed förr eller senare ett nationellt sammanbrott.

Det socialistiska programmet är farligt därför att det är så bedårande vackert o. verkar därför suggererande på massan. Det har därför med lätthet ryckt de frisinnade och liberala partierna med sig i en alltför fruktbärande samverkan. Att eftertankens kranka blekhet börjat infinna sig hos mången av dessa partiers främsta, bevisas av vad en gammal frisinnad riksdagsman, som suttit sina 30 år i riksdagen som frisinnad representant — och gör det än — sade under förra årets valrörelse. Det var en ärlig själ, och han yttrade privat till undertecknad: "Vi ha lierat oss för mycket med socialdemokraterna, det inse vi nu, men det är så svårt att ta tillbaka vad vi förlorat".

Det är nog så. Gott i alla fall att väckelsen kom, nu må man som sagt önska, att den fortsätter. Och efter allt att döma, gör den nog det, ty det socialdemokratiska väldet har, av vad alla tecken visa, stångat hornen av sig, åtminstone vad vårt land beträffar. Ingen leker ostraffat med de ekonomiska lagarna, och en landsbygds välstånd bygges ej upp av en socialdemokratisk-kommunistisk lagstiftning. Detta visar oss historien och historien brukar ej ljuga.

Vaknen upp, svenska jordbrukare! Ingen tid är att förlora.

Värmländsk småbrukare.

BOLSJEVISMENS BLODRUS.

Av R. NILOSTONSKI.

(Forts. fr. n:r 9.)

VI.

Människoslakthuset vid Sladovajagatan 5.

Dödandet av offren ägde icke rum i de egentliga skräckhusen utan i de till dem hörande människoslakthusen. Dessa voro vanligen förlagda i automobilgarage och vagnbodar på gårdarna till skräckhusen eller också tvärs över gatan, stundom på något avstånd. I sistnämnda fall hörde de mellanliggande husen i kvarteret till skräckhuset och avspärrades fullständigt. Slaktningen försiggicks vanligtvis vid midnatt, men fortsattes ofta till morgonen. Såsom nämnts måste dödskandidaterna kläda av sig fullständigt nakna i ett särskilt rum och fördes över gatan i paradisdräkt till slakthusen.

Slakthuset till guvernementstjekan vid Sladovajagatan n:r 5 befann sig i ett garage på gården. Bredvid befann sig ett trevåningshus åt gatan, däri alla kommissarierna, skarprättarna och liebhabrarna på människoslaktning — degenererade, sadister, kokainister — hade sin varelse. Här ägde varje natt orgier rum och i detta hus företogs av sadisterna de djävulska torteringarna. I understa våningen funnos ett otal av koffertar, som rövats från olika håll. Trots användande av näsduk och luktsprit var det svårt att här uppehålla sig. Luften var här så tjock och penetrerad av liklukt och utdunstningar från blodhavet, att man fick tårar i ögonen därav. Här fanns verkligen en ström av människoblod. Hela det cementerade golvet i det rymliga garaget var fullt av koagulerat blod, blandat med hjärnsubstans, huvudskalleben, skalper och andra rester av människor, som bildade en skräckinjagande massa, flera tum hög. Alla väggarna voro besprutade med blod och bland tusende hål av gevärskulor klibbade hjärnsubstans och hårrester. Från mitten av garaget ledde en ränna till rummet bredvid och ett underjordiskt avloppsrör, en ränna ¼ meter bred och lika djup samt 10 meter lång. Denna kanal var, fastän det vid besöket var 2 dagar efter sista slaktningen, i sin hela längd och ända upp till kanten fylld med blod. Bredvid denna skådeplats lågo i trädgården till samma hus blott ytligt övertäckta de 127 liken från sista slaktningen. Liken voro redan svarta och uppsvällda. Det föll oss särskilt i ögonen, att alla liken hade sönderslagna huvudskallar, somliga till och med alldeles tillplattade. Synbarligen måste de ha blivit dödade genom att huvudet krossats med ett block. Några av liken saknade helt och hållet huvuden, fastän de ej blivit avhuggna utan avryckta, såsom ock synes på fotografier. Alla liken voro nakna.

I vanliga fall blevo emellertid liken genast efter slaktningen förda på foror eller lastautomobiler utanför staden och begravdes där. Bredvid de nämnda liken i trädgården påträffades i ett hörn av densamma 80 lik i en grop. Å dem kunde vi se sadisternas framfart och att dessa på de mest olika sätt sönderbråkat och lemlästat offren. Här lågo lik med uppskuren mage, andra lik utan lemmar, somliga lik voro alldeles sönderkrossade. På somliga voro ögonen utstuckna och huvud, ansikte, hals och kropp voro genomstuckna. I ett lik hade en stor kil indrivits i bröstet. I ett hörn av gropen fanns ett antal armar och ben utan kroppar. Vid trädgårdens staket påträffades flera lik, som till synes ej varit utsatta för en våldsam död. Men då de efter några dagar obducerades av läkarna, fann man likens mun, luft- och matstrupe fulla av jord. Dessa olyckliga hade alltså blivit levande begravda. Det var folk av olika ålder och kön, gubbar, män, fruntimmer och barn. En fru låg sammanbunden med ett rep med en ungefär 8-årig flicka, sannolikt hennes dotter; båda visade skottsår. På grund av den starka förruttnelsen kunde tyvärr icke läkarna, bland vilka befann sig den berömde ryske anatomen professor Kosserotov fastställa, med vilket tortyrredskap de mindre såren utdelats.

Trots den fruktansvärda lukten, som härskade i synnerhet vid utgrävningen, vallfärdade hela Kiev till denna plats, de flesta för att söka rätt på någon slaktad anhörig. Här utspelades de mest hjärtslitande scener när offrens olyckliga anhöriga påträffat en son, en broder eller barn sin fader. Kanske befunno de sig i ett ännu värre själstillstånd, som irrade omkring ett lik och icke med bestämdhet visste, om det var den sökta släktingen eller ej. Och såsom ett skämt med denna förskräckliga tragedi, som icke blott var en rysk tragedi utan måste anses såsom en hela världens tragedi, såsom ett hån mot de hårt prövade anhöriga lågo på gården tusentals tömda buteljer. Det var, såsom framgick av etiketterna, de mest olika sorters viner, de dyraste likörer och de finaste franska champagnemärken, som man ej hade kunnat tro skulle kunna anträffas i ett av hunger utdöende land, men som tydligen bolsjevikkommissarierna hade avnjutit samtidigt med den för dem angenäma människoslaktningen.

(forts. i nästa n:r.)

RASBLANDNINGENS FAROR.

I en artikel under ovanstående rubrik behandlar N. D. A. de faror som den hejdlösa blodsblandningen mellan olika raser medför för folken och utvecklingen i världen.

Den blodsblandning, som geografiskt och historiskt har mesta betydelsen, är, skriver författaren av den ifrågavarande artikeln, den mellan europé och indian. Visserligen ha massor av negerslavar importerats till Amerika och detta fädrens brott komma efterkommande att heltvisst få lida mycket för. Mer än en tiondel av Junuajteds innevånare äro svarta. De äro bra att ha som arbetare, men bojkottas socialt, t. o. m. med egna spårvagnar. Blandgiftermål anses som dödssynd, blir lynchning. Men politiskt ser det svart ut. Nog få amerikanarnas barn och barnbarn dyrt betala en dag att deras förfäder importerade och misshandlade negrer. Guds rättvisa arbetar ju långsamt, men straffet utkräves på barnen allt intill tredje och fjärde led.

I Brasilien, där slaveriet upphävdes så sent som 1887, är utvecklingen en annan. Negrer och negergiftermål anses fullt likvärdiga, ingen rasskillnad. De ärligt vitas trygghet ligger däri, att de äro i antal överväldigande. Ännu. Så blodblandningens faror märker man inte ännu så mycket av.

Annat i spansk-Amerika, två gånger så stort som Europa, med nu 60 milj. innevånare, i en mängd republiker. Dit invandrade för några hundra år sedan spanjorer, låt oss säga ett par miljoner, vilda äventyrare, stråtrövares vederlikar. Nog dödades på smärre öar alla indianer, men infödingarna voro för många, ibland rätt civilserade, såsom i Mexiko. Där blev blodblandning, den största i historien. Ättlingarna bruka kallas mestiser, och skiljas åt på terzeroner, kvarteroner etc. Men under århundradena har man förlorat räkningen på graderna.

För att nu närmast tänka på Mexiko i den permanenta upprorsrörelsens land, så har blodblandningen i detta land om 17, kanske 20 milj. innev., över allt mått rikt på naturtillgångar, ja världens sannolikt rikaste land, avsatt märkliga frukter. Hur fint skulle ej där allting varit, om ej de ursprungliga fåtaliga spanjorerna funnit för sig de talrikaste, mest civiliserade bland alla indianer. Blodblandningen är oerhörd, man kan endast hoppas att om några hundra år ett nytt folkslag skall uppstå, som fått ny jämvikt. Tills vidare finns föga jämnvikt. Mestadels tala alla spanska och anse sig alla vara stolta spanjorer. Men antalet banditer tyckes nästan lika stort som i Chicago, och det vill icke säga litet.

Avskräckande exempel saknas alltså icke, väl förtjänta att observeras av de "kultur"-individer som här i landet arbeta för rasblandning.

MOSKVAS KAMP OM ARBETARRÖRELSEN I SVERIGE.

5 milj. rubel ha anslagits till en svensk kommunistisk landsorganisation.

Det är ju en känd sak, att inom den svenska fackföreningsrörelsen sedan flera år tillbaka en synnerligen hätsk kamp pågår mellan socialdemokrater och kommunister om inflytandet över de fackorganiserade arbetarna, om funktionärsposter och ledamotskap i fackförbundens och fackföreningarnas styrelser och övriga institutioner. Denna kamp har under senaste halvåret till ytterlighet skärpts. Röda fackföreningsinternationalens chef i Moskva, hr Losowsij, har enligt vad N. D. A. erfarit, givit stränga order om att "sympatisörerna" i Sverige äntligen måtte göra sådana kraftansträngningar, att de kunna bli tillräckligt många och få nog starka organisationer för att inträda som självständig svensk sektion i den bolsjevikiska fackliga internationalen. Med andra ord: den förtvivlade dragkamp, som f. n. pågår mellan socialdemokrater och kommunister på varje fackföreningsmöte, varje facklig konferens eller kongress, på rabaldermöten och ständigt och jämt i de respektive riktningarnas många tidningar, skall fullföljas med all energi

Det måste stå klart, att det här gäller en uppgörelse av allvarligaste slag, där det rör sig om fackföreningsrörelsens framtida inriktning, huruvida det svenska fackföreningsfolket skall ledas av svenska män, utsedda av de svenska arbetarna, eller om de skola lystra till och lyda order från bödelsherrarna i Kreml.

Man behöver blott taga del av en passus i Losowsijs internationella order till de kommunistiska fackföreningsmedlemmarna för att förstå, dels en del av de senaste stora strejkernas förlopp, dels den kamp om inflytande inom alla större fackförbund, som för närvarande pågår. I denna order heter det bl. a.:

"De av kommunisterna bildade fackliga utskotten måste vid strejker och andra tillfällen utarbeta och uppställa fordringarna i arbetarnas namn, och i arbetarnas namn måste de förklara, att överenskommelser, som äro slutna bakom deras rygg inte ha någon giltighet. De måste förhindra att fackföreningsbyråkraterna närma sig företagarna och bakom kulisserna inleda förhandlingar; de måste öppet förklara, att blott de på kommunisternas initiativ valda strejkutskotten äga rätt att leda kampen, att de allenast äga rätt att i arbetarnas namn föra förhandlingar och sluta överenskommelser."

Om vi se på fjolårets stora konflikter inom gruv- och pappersmasseindustrierna och erinra om, att dessa ettriga och långvariga samt för näringslivet så skadliga konflikter i stort sett leddes och hölls gående tack vare kommunisterna; om vi erinra om huru kommunisterna med all makt försökte driva fram en strid vid nyåret inom metall- och verkstadsindustrien, huru de betecknade den preliminära uppgörelsen som ett förräderi mot arbetarna, samt dessutom påminna om den hetsagitation, som drevs och drivits mot den av socialministern inkallade arbetsfredskonferensen och om den "anti-mondkonferens", som kommunisterna sammantrummade i slutet av januari, då förstår man klart, att hr Losowskijs order följes till punkt och pricka av Moskvas svenska vapendragare.

Socialdemokraterna och "reformisterna" ha — givetvis i eget välförstått intresse — beslutat sig för att stävja kommunisternas framfart inom fackföreningarna och hindra att svensk arbetarerörelse ställes under Kominterns och Moskvas ledning, men kommunisterna svara med nya aktioner, som sätta de reformistiska ledarnas både prestige och ställning i fara. L. O. har, om än lamt, sagt ifrån, att den ej vidare vill tolerera kommunisternas fronderi, och vissa fackförbund ha rent av hotat med att suspendera eller utesluta medlemmar, som mera lyda order från Röda fackföreningsintrenationalen, än de följa förbundsstadgarna.

Alla dessa redan vidtagna eller förberedda åtgärder bekomma emellertid kommunisterna inte det ringaste; de hånskratta åt både åtgärder och hot, arrangera nya upptåg för de mera okritiska arbetaregrupperna, blanda sig i varje konflikt på arbetsmarknaden och kräva "i arbetarnas namn" — alldeles som Losowskij befallt! — att den eller den åtgärden, tvärtemot vad fackförbunden och dess ledare bestämma, skola vidtagas.

Inom arbetarrörelsen har man länge förvånat sig över dels kommunisternas lika djärva som uppenbara fronderi mot den fackliga ledningen, dels över att L. O. och fackförbunden icke tagit itu med hårdhandskarna mot dem, som i uppenbart trots överträda stadgar och beslut, samt strunta i solidaritetens bud. Man har väntat, att antingen kommunisterna skulle falla till föga inför risk att uteslutas ur fackföreningarna, eller — när de icke gjorde detta — att de skulle bli uteslutna. Intetdera har skett. Striden har tvärtom tilltagit i skärpa — men L. O. har ingenting gjort för att sätta sig i respekt.

Förklaringen till å ena sidan kommunisternas allt djärvare framfart, å andra sidan landsorganisationens slapphet mot deras aktion skall emellertid ligga däri, att bolsjevikernas högsta råd vid ett hemligt bolsjevikiskt konklavsammanträde i Moskva redan i julas givit löfte om att 5 miljoner rubel skola ställas till förfogande samma dag, som telegrafisk underrättelse ingick till Moskva, att den svenska landsorganisationen uteslutit kommunisterna för det dessa visat lydnad mot Losowskijs order om fraktions-, cell- och gruppbildning inom fackföreningsrörelsen. Dessa pengar skulle användes till skapandet av en ny svensk, av bolsjevikerna ledd landsorganisation. Det är detta löfte som stimulerar kommunisterna till deras fortsatta frondering inom fackföreningarna — och som skrämmer L. O. från att vidtaga åtgärder mot dem.

TEATER

"DEN KÆRE FAMILIE."

Man märker hos Esmann kroaseringen av dansk-norsk-tyska artegenheter. Som son av en dansk infanteriofficer kan han ge utmärkta porträtt av den danska societeten, och det var därför helt naturligt, att "Den kære familie" skulle bli en succès då den 1892 först förevisades. Åskådarne kände genast igen v a r a n d r a. Först den fine och fräcke greve Måsenhjelm, som, tack vare sitt ringa förstånd, aldrig förlorar sin säkerhet. Sedan han ruinerat sig på en mätress, blir han en hänsynslös hemgiftsjägare. Ett annat exempel på dansk aristokrati är herr v. Sköldpadda, vars inskränkthet är oinskränkt. Den skånska adeln företrädes av friherre af Leijonstam, som tack vare hr Ekmans tolkning torde vara den trevligaste av de tre. Oscarsteaterns publik gav honom till och med sitt bifall tillkänna inför öppen ridå.

Vidare presenteras den engelske titulärkonsulen Randall, som tror sig tillhöra diplomatiska kåren, fast han egentligen är businessman; han är typen för en engelsk stockfisk, hypokritisk och filistermässig! Efter dessa representanter för adeln och diplomatien kommer den fete direktören Friis, typen för en karaktärslös köpenhamnare, som aldrig har en fast ståndpunkt, men är lycklig så ofta han kan visa sig överlägsen gentemot andra. Han sätter gärna näsan i vädret och skryter med sina "konstsamlingar", men hans affärsmoral är minst sagt tvivelaktig. Hans medrepresentant för den danska grosshandeln är den löjlige juden Ludwig, en tacksam roll, som det ej är svårt att finna modeller till.

På mansiden förtjänar även nämnas den unge Friis, en slyngel, som utmärkt spelar rollen av "sin rike faders son".

På kjolsidan innehaves huvudpartiet av den lättsinniga Emily Friis, gift Lejonstam. Fru Brunius har här tillfälle att visa all sin skicklighet. Av de andra systrarna Friis företräder konsulinnan Randall självgodheten, och Ida Friis den av en grevetitel bländade bachfischen.

Oscarsteaterns rollbesättning är i allmänhet god och pjäsen är såsom samhällssatir både nyttig och nöjsam. Esmann var onekligen en behändig arrangör och hans repliker äro ofta rätt roliga. Hans karaktäristiker äro tydliga men ytliga. Skådespelet är överhuvud taget typiskt för samtidens superficiella kultur. Själv besatt ej Esmann någon högre bildning. Efter att några år utan synbar framgång ha studerat juridik, blev han journalist och var en av dem, som bidrog till att ge den 1884 startade judetidningen Politiken dess blaserade, sarkastiska ton. Stilen går igen även i "Den kære familie". Då Esmann 1904 i ett hotellrum i Köpenhamn nedskjutits av en mätress, skrevs rätt mycket både för och mot honom, men man torde kunna enas om att han var en av 90-talets framgångsrikaste danska teaterförfattare.

S c a n d i a n o.

För våra abonnenter i Stockholm att beakta!

På förekommen anledning meddelas härmed, att prenumeration å tidningen *NATIONEN* i Stockholm även kan verkställas direkt å posten. Förbudet mot postprenumeration å tryckalsters utgivningsort gäller endast dagliga tidningar, alltså icke veckotidningen *NATIONEN*.

Gynna Nationens annonsörer!

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast nos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsateller
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F
selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5·— Halvaar Kr. 2:75.

Luthers lilla katekes åter till heders!

I anslutning till de från skilda håll framställda yrkanden att Sveriges folk på ett värdigt sätt måtte begå minnet av Luthers lilla katekes' i år inträffande 400-årsjubileum skriver en författare i Nya Dagligt Allehanda nedanstående, väl värt att begrunda i de vidaste kretsar:

Luthers lilla katekes firar i år sitt 400-årsjubileum. Det är ett märkligt jubileum. Vårt evangeliskt-lutherska kyrkofolk har all anledning att högtidlighålla minnet av denna boks tillkomst och träda fram med tacksägelse inför Herrens ansikte, enskilt och i helgedomarna.

Luthers lilla katekes är en underbar bok. Den utgör en sammanfattning av bibelns väsentligaste innehåll och av vår kristna lära i sådan kärnfullhet och på samma gång i sådan enkelhet, att ingen kunnat åstadkomma något likvärdigt. Många har försökt skriva läroböcker i kristendom, som skulle kunna ersätta och uttränga den. Men ju flera sådana som sett dagen, dess tydligare har det blivit, att Luthers lilla folkbok står alltjämt oupphunnen.

Luthers lilla katekes var behövlig för den tid, då den kom till. I den påbegynta kampen mot andlig nöd och förmörkelse ville den meddela kristendomens klara ljus liksom i ett samlat knippe. Den var en stor Guds gåva. Och den blev i reformationens församlingar mycket värderad. Icke endast i Tyskland utan i andra evangeliskt lutherska länder har den sedan tiderna igenom haft näst bibibeln hedersplatsen vid den kristliga skolundervisningen, ja, aktats oumbärlig. Den har varit ett medel till kristlig undervisning och fostran och till sammanhållning kring den gemensamma läran.

I våra svenska skolor har den från början uppburit hela skolarbetet. Huvudsakligen för undervisning i bibel och katekes har den kommit till, och utan den hade de alltjämt saknat sin fasta grund. Klar kristlig kunskap har vårt folk först och främst velat vinna genom sin folkskola.

Nog har vi skäl att fira jubileum vid tanken på den mäktiga, andligt befruktande livsström, som lilla katekesen under de 400 bakomliggande åren utgått till oss och andra folk. Välsignelsen därav är stor.

Då vårt kyrkofolk går att fira minnet av lilla katekesens första framträdande blandar sig likväl i högtidsglädjen ett djupt vemod. Jubelåret finner oss i ett tragiskt läge. Denna samma välsignade bok är i själva verket en i våra folkskolor förbjuden bok. Den får ej där inläras. Det får icke för barnen talas om densamma på annat sätt än som om ett historiskt dokument, som visar, huru man förr uppfattat den kristna tron. Man skämmes för att vidkännas den såsom något, som skulle kunna hava betydelse för vår tid. Det stora framåtskridandets män se med förakt ned på den. Den lilla katekesen har i vårt land haft och har alltfort sin förnedringstid, då dess värde förnekas och begabbas. Det är synnerligen populärt att tala illa om katekesen. Och den är officiellt ställd i skamvrån.

En katekesfiende dristade sig i känslan av tillfällig maktfullkomlighet att, medan vårt kyrkofolk sov, draga ett brett streck över den boken i skolans läroplan. "Bort med den!" Det var hans befallning. Och därmed var den utestängd från skolan. Det kom som en stor överraskning, när man äntligen vaknade upp och begynte fatta allvaret i vad som skett, men då var det redan gjort. Icke hade det måhända varit för sent att få ändring, om Sveriges kyrkofolk rest sig som en man för att påyrka sådan. Men någon signal därtill från dem som inom kyrkan äga myndighet hördes icke av. Blott några enstaka röster höjdes, men för övrigt var det tyst. Man resignerade. Man släppte utan något kraftigare motstånd den dyrbara skatten. Våra barn fingo vara den förutan. En viktig del av vårt kristliga arv förslösades.

Sedan dess har nu gått ett decennium. Oro har här och där förnummits och understundom tagit sig ganska starka uttryck. Man har mer och mer börjat inse vidden av förlusten. Den ena församlingen efter den andra har sökt tigga sig till en hel eller halv timmes ökad kristendomsundervisning. Ibland har det verkligen lyckats. Man har också begärt att få lilla katekesen åter. Men nej. Det är en farlig bok. Så betraktas den nu i vårt evangeliskt-lutherska land! Flera hundratusen män och kvinnor anhöllo för något år sedan, att den måtte frigivas och återinföras i skolan. Men petitionen lades obesvarad åt sidan. Den kunde saklöst behandlas så. I detta fall blev folkets röst icke hörd. Det var dock här fråga om det folket, som ville slå vakt omkring våra dyrbaraste värden. Det folkets samvetsnöd förstod man sig icke på, då man likväl eljest på maktägande håll ofta visat sig ganska känslig för de samvetsömmas önskningar. Katekesfiendskapen har sålunda fått lagens skydd.

I jubiléets år synes katekesfiendskapen komma att taga sig ett särskilt kraftigt uttryck. Man bereder sig att slå ned ketekesivrarna med makt och statuera avskräckande exempel. Man klämmer till med de hårdaste vapen, som stå till förfogande.

En församling på Dal, Bolstad, har varit nog djärv att låta barnen i sina skolor fortsätta med att läsa katekes. Den har känt det som en samvetssak. Denna svåra förseelse har länge väckt bekymmer hos dem som skola tillse att intet otillbörligt får förekomma i våra skolor. Nu är emellertid tålamodet slut, och man synes besluten att krossa motståndet. Inte går det an att man i Bolstads skolor läser Luthers lilla katekes, då Rydénska undervisningsplanen icke vill veta av den. Det är en allvarlig fara. Och detta ofog kunde ju lätt breda ut sig till andra skoldistrikt. I den riktningen torde tankarna hos vederbörande ha gått. Och så tar man ifrån församlingen ett statsbidrag på 11,000 kr. K. bfhde i Älvsborgs län har beslutat detta, sedan folkskoleinspektören tillstyrkt en sådan åtgärd.

Inför detta skådespel stå vi alltså: Samma år som lilla katekesens 400-årsjubileum firas i alla evengelisk- lutherska länder med tacksamhet och stor glädje, samma år sätter man i vårt land i gång med en verklig förföljelse mot en församling som för samvetets skull icke anser sig kunna kasta ut denna kära gamla lärobok ur sin skola. Sammanträffandet är anmärkningsvärt.

Är detta möjligt? Är det icke endast en ond dröm? Med djup förödmjukelse måste vi erkänna, att det är ett faktum. Och vi har förtjänt det.

Men det måste bli ändring, så sant icke dekadansens ande ohjälpligt fått makt med vårt folk.

Men skall det bli ändring, så heter första steget bot och syndabekännelse bland Sveriges kyrkofolk. Att utvecklingen kunnat gå dit den nu gått tyder på stort avfall och mycken likgiltighet för vad dyrast vi äga.

Därnäst måste komma en allmän och beslutsam resning för att få sådana bestämmelser, som utgöra en skamfläck i skolans läroplan, utrensade från densamma, bestämmelser, som kunna göra det möjligt att tänka på tillgripandet av sådana mått och steg. **Luthers lilla katekes åter till Sveriges folkskolor!** Det vare lösen.

Huru skulle vi utan resandet av detta krav kunna fira jubileum? Det vore ju nästan ett gäckeri. Med Guds hjälp, i stor ödmjukhet och på samma gång i frimodig tro, låtom oss i detta jubileumsår träda fram inför dem det vederbör och söka göra vår röst hörd. Vi få icke utan strid släppa den gåva, Gud givit oss och våra barn i Luthers lilla katekes. Finge angreppet mot Bolstads församling bli en tändande gnista, som framkallade ett vitt flammande eld av trosnit och bekännaremod, och finge denna eld väcka och samla allt vad ärligt kyrkofolk heter i Sveriges land till gemensam värn för den dyrbara klenoden, då bleve i sanning det onda vänt till godo.

»Svenska» Dagbladets styrelse.

Svenska Dagbladets aktiebolag höll förra onsdagen ordinarie bolagsstämma i Stockholm under ordförandeskap av dr. Helmer Key, därvid ansvarsfrihet beviljades samt styrelse och revisorer omvaldes. Styrelsen utgöres alltså av fil. dr Helmer Key, professor U. Quensel, byråchefen O. Järte och direktör Gust. Grönfors, med professor Gust. Cassel och redaktör Gust. Ahlbin som suppleanter.

President Hoovers kabinett.

Den nytillträdde amerikanske presidentens kabinett har följande sammansättning:

Statssekreterare, Henry L. Stimson, New York.

Skattkammarsekreterare, Andrew W. Mellon, Pennsylvania.

Krigssekretrerare, James W. Good, Iowa.

Attorney General, William D. Mitchell, Minnesota.

Generalpostmästare, Walter F. Brown, Ohio.

Flottsekreterare, Charles Francis Adams Massachusetts.

Jordbrukssekreterare, Arthur H. Hyde, Missouri.

Inrikessekreterare, Ray Lyman Wilbur, California.

Arbetssekreterare, James J. Davis, Pennsylvania.

Handelssekreterare, Robert Patterson, Lamont, Illinois.

TRYCKFRIHET OCH — HANDLINGSFRIHET.

I tidningen "Vidi" stod förra året att läsa en artikel som framhöll Tryckfrihetens — förbannelse. Nämligen som utlösning för och paralysering av de vita folkrasernas stigande harm inför det judiska folkets växande arrogans, grundad på dess överlägsna förhållande till guldet.

Författaren i "Vidi" liknade de vita raserna vid en *galt*, som inbillar sig eliminera den dunkelt anade dödsfaran genom att ljudligt *grymta* under den honom i styrka underlägsne slaktarens kniv. Sammalunda "tillåter" juden sitt slaktoffer — de vita raserna — att "lösa ut" sin dödsångest och paralysera *sin* överlägsna styrka — i och genom tryckfriheten.

Tack vare denna — dock väsentligen tilltäppt av guld — ges vi tillfälle att ganska högljutt grymta eller avlyssna varandras grymt. Och så ge vi oss tillfreds. "Där fick ändå juden!" Och så övergå vi åter till att hålla efter — varandra. I sak. I handling.

Det är i sak och i handling vi våga oss på varandra — även vi andra, som inte låta köpa oss.

Att våra köpta bröder och systrar och vänner offra oss för en silverpenning — det veta vi.

Det kusliga är, att vi själva ej våga oss på andra än —, varandra.

Vi grymta — en och en, eller i små klungor — när kniven vrids om i vår strupe, men vi bita — varandra. Vi bita inte slaktaren — och hans legodrängar.

Hur förklara detta?

En generell förklaring är nog den, att *rasen* i själva verket är på dekis. Den *är* degenererad. Och det första, som då deklinerar, är det *moraliska modet*, självbevarelseinstinkten. Som individ och som ras. Som folk.

Och vartill tjänar det att förneka eller förtiga, att denna degeneration nått sitt akuta — sista? — stadium genom den oss och våra stackars kvinnor pålurade — "kvinnofrigörelsen"?

I sin briljanta bok *"Vem skall segra — Amerika eller Europa"* (i kampen om världshegemonien) ger *Lucien Romilt* slutsvaret sålunda: "Den världsdel skall segra, som först återför kvinnan till hemmet och familjen".

Och han tillägger, att om inte der "frigjorda" västerländska kvinnan frivilligt återvänder till sina natur- och kulturbetingade plikter som maka och mor — så hotar henne den islamitiska kvinnans slaveri. Den vite mannen skall snart ledsna på att fungera som bihang till en honom fysiskt, moraliskt och intellektuellt underlägsen varelse, som använder sin nya frihet främst till att våldföra sig på hans av naturen samhällsbildande och samhällsuppehållande instinkt.

Kvinnans lösgörande ur sitt naturliga samband med familj och samhälle — hennes självförhävelse som något *i och för sig* — frigör alltid hos kvinnan i första rummet de animala instinkterna — av "kulturen" bibehållande endast det, som ökar hennes individuella trivsel och behag — på samhällets bekostnad.

Så bevittna vi just nu sanningen i V. Rydbergs ord (i Romerska dagar): "Sedan mannen gjort kvinnan till sin like i sedefördärv, sjunker kvinna hastigt djupare än mannen — och fördärvet är oläkligt, ty släktets vagga står vid en skänd: härd".

I varje dekadenstid bevittnas den sanningen, och man kan säga, att ett samhälle är sådant dess kvinnor äro — men också, en kvinna är sådan, mannen gör henne.

Har de vita rasernas män nu gjort sina kvinnor sådana, de äro? Har vi nordiska män "frigjort" våra kvinnor — och därmed bragt vårt land i dess nuvarande läge av svaghet och förfall?

Knappast. Vi ha låtit det ske — och detta är illa nog. Vi ha låtit det ske — och Europas övriga folk ha låtit det ske. Medlet har varit *trycksvärtan* o. målet: Västerlandets undergång. *Viljan* har varit den gemensamma fiendens....

Och *han* har inte använt tryckfriheten till lönlöst grymtande! *Först* använde han den till kvinnans frigörelse. Därmed var i själva verket gärdet upprivet och vägen för vilken "åsikts-" och "opinion"bildning som helst. På den vägen lockade och föste fienden in den "fria" kvinnoskocken — och de arma hannarna följde efter. In i den stora fänadsfålla, där vi nu skumpa omkring — med fänadens egenhet att låta bussa oss mot varandra, en och en' eller i hopar, respekterande endast de bräckliga stängsel som på samma gång hålla oss kvar i fållan och skydda våra — herrar.

Men tryckfriheten tillåter oss att grymta och böla därinne — om vi inte sälja våra mular och trynen — att grymta och böla, ja. Men handlingsfriheten — själva friheten — är oss förmenad. Vi stirra på det bräckliga stängslet och inbilla oss att vi äro instängda. Hör- och synbarligen trivas våra honor (s. v. v.) inom det där stängslet — och de hannar som sålt sina mular och trynen leva där glada dagar, trivandes som fänad.

Men — de män, som inte trivas? Ack, de grymta och böla. Och stånga där och där — eller sparka — varandra.

De inbilla sig ännu vara — män. Men deras handlingar äro — fänadens.

Var går Du, svenska yngling, Du inkarnerade attavism från forna stoltare, förnämare tider? — Var mognar i en ynglingabarm den harm, som skall med en *viljans* blick och en *härskares* ord fösa fänaden ut ur degenerationens och förnedringens förhäxade fålla — till etniskt och socialt *lagbunden* frihet *som myndiga män och värdiga kvinnor*?

K.

Företrädesrätt åt svenska handelsagenter!

Svenska handelsagenters förening, som i dagarna avhållit sin ordinarie stämma, har i enlighet med beslut vid föregående årsmöte under 1928 utfört ett energiskt arbete för att svenska importörer vid köp av varor från utlandet måtte låta affärerna förmedlas av handelsagenter med hemortsrätt i Sverige.

Styrelsen har utsänt cirkulär på svenska, tyska, engelska och franska i stora upplagor till olika länder. Handelskammrarna i New York och London och de flesta svensk-engelska sammanslutningar ha likaledes gjort propaganda för svenska agenters företrädesrätt. Cirkulären har också bidragit till att utländska huvudmän på svenska händer överflyttat agenturer, som förut innehafts av utlänningar.

Internationell jätteavbetalningstrust.

Enligt meddelande från Newyork har Commercial Investment Trust Corp. förvärvat aktiemajoriteten i Motor Dealers Credit Corp. och Pierce Arrow Finance Corp. Härigenom sammanföres två bolag med en gemensam årsförsäljning på 400 mill. doll. Dessa bolag ha förut finansierat Studebakers avbetalningsaffärer, vilka f. å. uppgingo till 75 mill. doll. Genom detta förvärv kommer Commercial Investment Trust Comp. i tillfälle att utnyttja de nyförvärvade bolagens över hela världen utgrenade försäljningsorganisation för att utöka sina egna avbetalningsaffärer. Dessa internationellt anlagda avbetalningsaffärer komma att omfatta ett stort antal ledande amerikanska automobilmärken och väntas den amerikanska automobilexporten härigenom komma att kraftigt stimuleras.

Newtons bibliotek återfunnet?

Efter Newtons död 1727 skingrades hans bibliotek, man vet icke vart. Först nu i dagarna påstår en överste Willami sig ha påträffat biblioteket i dess helhet jämte en av Newton själv handskriven förteckning över detsamma, varigenom man kan kontrollera att det är komplett. En förut icke känd avhandling av Newton om "Månens beskaffenhet" på 110 handskrivna sidor finns även i biblioteket. Fyndet har gjorts i en antikvitetsbokhandel i den lilla staden Cirencester.

Polisrazzia mot kommunistorganet i Basel.

Från skilda länder i Europa rapporteras om tilltagande revolutionär aktivitet. Så ock från Schweiz, där polisen för några dagar sedan såg sig föranlåten göra en razzia mot den kommunistiska tidningen Vorwärts, utkommande i Basel, varvid dennas hela upplaga för senaste fördagen beslagtogs.

Hemliga kommunistkongressen i skandinavien.

Enligt vad ur skilda källor förspörjes försiggår på svenskt område en hemlig kommunistisk konferens, som tillmätes stor betydelse. Aftonbladet säger sig från "initierat håll" ha erfarit, att sammankomsten utgör ett led i en ny omfattande propagandaaktion i Skandinavien. Det är icke blott fråga om en mindre konferens, den betraktas på goda grunder som en internationell kongress, icke endast riktad mot Trotskijs anhängare utan huvudsakligen och framför allt åsyftande främjande av vissa planer beträffande den kommunistiska propagandan i Skandinavien och de nordiska ländernas erövrande åt kommunismen. I samband med kongressen i Stockholm avhållas även kommunistiska konferenser i landsorten.

Vid den hemliga konferensen i Stockholm, vilken uppges pågått från d. 22 till d. 24 d:s deltogo förutom de svenska ombuden 17 andra delegerade, därav 5 norrmän, 5 danskar och 7 andra utländska "kamrater", bland vilka de schweiziska och italienska kommunisterna voro representerade. Under tiden 25 till 27 mars skola dessutom särskilda hemliga kommunistiska konferenser hållits i Hälsingborg och Kalmar, vilka platser betraktas som de kommunistiska högborgarna för den svenska landsorten. Vid dessa konferenser skola de nya direktiven från Moskva för den kommunistiska propagandan i Skandinaven framläggas. Dessutom hållas liknande konferenser i Norge och Danmark, i Norge i någon ort vid svensk-norska gränsen samt i Danmark i Kalundborg.

Att bolsjevismen f. n. utvecklar en alldeles särskild intensiv verksamhet i de skandinaviska länderna framgår bl. a. därav, att förutom de omnämnda ryska kommunisterna, vilka redan anlänt till Sverige, en hel del andra av kommunismens framstående personligheter sedan någon tid vistas i Skandinavien. Sedan slutet av förra veckan befinna sig de framstående franska kommunisterna Dalmar och Perasch samt den italienske kommunisten Montimore i Hälsingborg. Sedan en längre tid ha de vistats i Köpenhamn, där de deltagit i en hel del hemliga konferenser med ryska kommunister inom därvarande sovjetlegation. Vidare befinna sig i Oslo sedan den 9 mars de ryska kommunisterna Vladimir Ossetschi och juden David Löwinson, varav den senare, medlem av tredje internationalens exekutivkommitté är medlem av sovjets handelsdelegation. Juden Löwinson var till slutet av förra året ledare för den irländska kommunistiska sektionen men är numera dirigent för den skandinaviska sektionens pressavdelning. I Oslo har han under senaste tiden deltagit i flera hemliga konferenser, och är även utsedd att leda de hemliga kommunistiska konferenserna utanför Stockholm. Man har för avsikt att bedriva en intensiv propaganda även i danska kolonierna, varför Löwinson i slutet av nästa månad ämnar avresa till en ort därstädes, efter vad det uppgives Trangesvang.

Bland de propagandaåtgärder, som föreslå, nämnes bl. a. startandet av en ny bolsjevikisk tidning, som skall få namnet "Den skandinaviska Stjärnan" eller något liknande och vars första nummer kommer ut någon av de närmaste dagarna. Meden härtill tages ur den kvarts miljon rubler sovjetregeringen anslagit till pressprapaganda i Skandinavien som ställts till Löwinsons disposition.

Slutligen hade Moskva givit direktiv om organiserandet av särskilda kommunistiska "nationella bataljoner" för vilket ändamål belopp ställts till den skandinaviska kommunistiska centralens förfogande.

RÄTTELSE.

I vår ledande artikel i förra numret insmög sig ett missvisande sättfel, som vi härmed önska korrigerat.

Vid tal om den högkultiverade skånska jordens uppdrivna produktionskapacitet nämndes en avkastning av 20,000 kg. säd per tunnland. Siffran skulle såsom alla sakkunniga torde förstått vara 2,000 i stället för 20,000.

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman
för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER
Telefon 392 61

FRÅN FILMPROGRAMMEN

PASSION.

Filmatiseringen av Frondaie's roman kan endast betecknas som lyckad. Mathot är förträfflig som både regissör och aktör, och han har valt sina typer med god blick för rasvalörer. Själv av alpin statur, spelar han mycket trovärdigt den franske målaren, medan han till den äckliga charmörens roll lyckats finna en medelhavstyp, som på ett briljant sätt återger den italienske modeskribentens pjaltiga figur. För rasnordiska människor verka de "passionerade" sydeuropeerna närmast löjeväckande med sina obehärskade utbrott. Denna film är lärorik just därför att den ger en vederhäftig och naturtrogen bild av för Norden främmande raser.

Scandiano.

Judeliberalismens stockholmskoryféer.

"Liberala föreningen" i Stockholm, som ju i det borgerliga lägret har att företräda de judebolsjevikiska strävandena till svenska folkets lyckliggörelse, har i dagarna hållit årsmöte, varvid nominerades koryféer.

Till ordförande i den illustra sammanslutningen efter direktören Allan Cederborg, som undanbett sig återval, utsågs förre högskolerektorn judebolsjevikiske professorn Ivar Bendixon. Till ledamöter av centralstyrelsen valdes vidare: börsdirektör Kurt Belfrage, direktör John Bergvall, generalkonsul David Bjurström, direktör Allan Cederborg, tandläkare Gotthard Dahlén, folkskollärare Hjalmar Ericsson, direktör Erik Forssberg, fil. mag. Gunnar Gyllander, direktör Henning Karlson, fröken Berta Körsner, folkskoleinspektör Carl Lidman, direktör Harald Mårtens, grosshandlare David Niklason, redaktör Torvald Sachs, förman C. A. Sandberg, advokaten Math. Stael von Holstein, d:r Alma Sundquist, byråföreståndarinnan Axianne Thorstenson, advokaten Olof Wærn och civilingenjör E. Paul Wretlind samt nyvaldes, jämte professor Bendixson, grosshandlare Ivan Lublin, direktör Ernst Lyberg, sekreterare Sven Odén och överlärare Edvin Stålfelt efter chefsassistenten Nils Aastrup, advokaten Axel Gard, redaktör Arvid Grundel, bankofullmäktig Ivar Rooth och kamrer Knut V. Taubner, vilka undanbett sig återval.

Skörden av spritbåtar och automobiler i Finland under 1928.

Spritsmugglingen i "förbudslandet" Finland måste, att döma av finska tullväsendets nyligen publicerade rapport rörande beslag av båtar och automobiler, använda vid spritsmuggling, vara synnerligen betydande. Siffrorna för 1928, under vilket år denna smuggling slagit alla föregående rekord i det finska förbudets historia, uppgå nämligen till ej mindre än 343 motorbåtar, varav dock endast ett fåtal betecknas som mycket "snabbgående" (racerbåtarna klara sig tydligen undan förföljarna), 18 segelbåtar, 125 roddbåtar och 247 automobiler.

Båtar och automobiler försäljas på auktion och inbringa staten en icke obetydlig inkomst, som dock ingalunda står i proportion till den förlust, som smugglarna få vidkännas genom beslagen. Smugglingen är tydligen en mycket god affär, då den förmår bära såväl förlusten härav som den under året beslagtagna spriten (1928 beslagtogs c:a 970,000 liter 96 % sprit samt dessutom annan spirituosa och vin). Härtill komma ådömda böter och förlorade "arbetsdagar" vid avtjänandet av fängelsestraff. Den välorganiserade spritsmugglingen har dock naturligtvis ordnat med försäkring mot dessa risker.

RESANDE få bo billigt privat. Flemingatan 20 B, 3 tr. v. ing. fr. Agneg. Obs. 12 min. fr. Centralen. Tel. K. 34244.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 38.

ALLA SLAGS
Skinnbeklädnader
och ÖVERDRAGSKLÄDER för motorcyklister
bäst och billigast i
Specialaffären
Gustav Peterssons Beklädnadsaffär
SVEAVÄGEN 60
(mitt emot Ad. Fr. kyrka. Tel. 82 62.

JUDAS ISKARIOTS
traditionstrogna stamförvanter skildras mästerligt i Mauritz Rydgrens berömda böcker:
EN ROPANDE RÖST I ÖKNEN
(inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern)
Pris Kr. 0: 75
BERGTAGNA
(om det judiska världsherradömet)
Pris Kr. 3: —
samt
FÖRLATEN FALLER
av S. Nilus
(eller Sions Vises hemliga protokoll)
Pris Kr. 3: —
mot postförskott från
Bokförlaget Box 65, HÄRNÖSAND

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår ..—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Torsdagen den 28 Mars 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

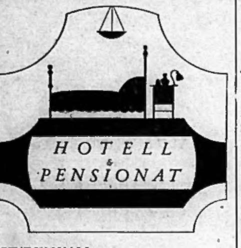

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

RIKA FORNLÄMNINGFYND I STOCKHOLMS OMNEJD.

Vid den uppteckning av fornminnen å Järvafältet och vissa delar av Sollentuna och Solna, som under 1928 utförts av amanuensen vid Statens historiska museum fil. lic. K. A. Gustavsson har icke mindre än omkring 1,700 fornlämningar, därav 1,500 hittills okända, inregistrerats. Den oerhört rika skörden av nyupptäckta fornlämningar kommer att upptecknas på den nya karta över Stockholms omgivningar som är under utarbetande på Stockholms stadsplanekontor. Undersökningarna fortsättas under innevarande år bl. a. i Solna och Brännkyrka. Bromma och Lovö äro redan förut grundligt undersökta. Amanuensen Gustavsson har lämnat en del upplysningar rörande de gjorda fynden.

Ett av de större gravfält som anträffats, är beläget norr om Knista gård i Spånga. Det rymmer icke mindre än 169 gravar, vilka konstaterats tillhöra tiden mellan 800 och 1050. De tidigaste äro alltså från Vikingatiden, medan andra åter tillhöra brytningstiden mellan heden och kristen tid. I trakten av Neder-Järva ligger bl. a. en stor gravhög, 3 meter i höjd och med 25 meters diameter, med 140 gravar. En del av dessa äro från 600- och 700-talen. Gravhögen sträcker sig in i Ulriksdals slottsträdgård, och där har man just iakttagit några gravar, som röja kristet begravningsskick, exempelvis gravsättning i öster och väster. Vid Kymlinge gård rakt öster ut från Spånga kyrka har man funnit en större jordhög, som är gravplats för många vikingar. Andra fornlämningar gå ännu längre tillbaka, såsom ett gravröse vid Kista, som torde härröra från bronsåldern, alltså från tiden 1800 till 650 före Kristus. Vid Akalla har man iakttagit en gammal offerkälla, och vidare ha flera runstenar upptagits och tytts. En runsten från detta område har beretts plats på Skansen. Det planeras att på en del håll utföra grävningar för att få reda på till vilken ålder vissa fornlämningstyper höra.

Amnuensen Gustavsson drog den slutsatsen av undersökningarna, att det måste ha varit en stor bebyggelse i trakten norr om Stockholm under vikingatiden. Man har förut ofta framfört den uppfattningen, att trakten omkring Stockholm saknat bebyggelse och att Stockholm blivit relativt sent bebyggd. Genom denna inventering av fornlämningar har sålunda kunnat visas, att bebyggelsen tvärt om varit betydande. Det är också av vikt, att inventeringen får fortgå, då man därigenom får ett rikt material till klarläggande av frågorna om Stockholms uppkomst och äldsta historia.

Nya revolutionsplaner.

(Forts. fr. sid. 1.)

regelbundet direkt begivit sig ut på de nattliga revolutionsövningar, som försiggått i Stockholms omgivningar. Den plan som uppgjorts för det planerade anfallet mot huvudstaden är icke någon hemlighet. Meningen är, att detta skall utgå från Nacka. Man har för avsikt att i båtar nattetid taga sig in till Lidingön, därifrån anfallet närmast inriktas mot Livgardet till häst, Svea Artilleri och andra viktiga "försvarspunkter" som nu förmenas vara tillräckligt "uppluckrade", samtidigt med att aktionen mot det civila Stockholm inledes i Norra stadsdelen med begynnelse i Hjorthagenkvarteret, för vilket disponeras 4 hundramannagrupper. Sedan huvudstadens norra del cernerats fullföljes aktionen in mot de centrala delarna. Hundramannagrupperna äro utplanterade å sina respektive kvarter och hus. Medan avdelningar av desamma tränga in i husen för revolutionsgörats utförande, vaktas husens portar av därutanför stationerade grupper, som medels stickvapen (det i revolutionära nattstrider såsom mest effektivt ansedda vapnet) ta emot alla, som tilläventyrs försöka rädda sig genom att fly ur husen, och i gathörnen äro posterade, likaså med stickvapen utrustade 8-mannagrupper, de där svara för att ingen otillåten slipper utanför det inringade fältet. — Detta endast en del av den uppgjorda snygga anfallsplanen!

Vi ha ansett det vara vår plikt att offentligt omtala planen. Denna är, av förberedelserna att döma, redan fortskriden så långt, att en framstöt när som helst kan vara att förvänta. Vi förmoda, att riksdagens justitieombudsman, för den händelse han har intresse för saken, genom Stockholms polismästare skall vara i stånd införskaffa sig behövliga upplysningar om vad som för närvarande är under planläggning mot det svenska samhället.

Glöm ej
att prenumerera på
Nationen!

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

J. O. och den Ericsonska interneringsaffären.

(Forts. fr. sid. 1.)

tande i frihet. I april 1925 hade herr Ericson och hans hustru ingivit en skrift med begäran om hans frigivande till hospitalsdirektionen, som beslutat ,att denna skulle cirkulera, men hittills hade ingendera fått mottaga något svar. Fru Ericson har för mig uppgivit, att hon vid besök hos styrelsen hänvisats till regeringen, och av denna till styrelsen, allt förgäves.

Jag vet icke om styrelsen i dylika fall plägar giva ämbetet liknande förhållningsorder, innan domstols utslag fallit, men nog synes för den objektive bedömaren den omtanken om herr Ericson, som kommit till uttryck i sagda skrivelse, vara i sitt slag enastående. Det förefaller, som om det hade beslutats, att han under alla omständigheter skulle "oskadliggöras", och att han för all framtid skulle anses vara sinnessjuk och för allmänna säkerheten vådlig samt förty för återstoden av sitt liv hållas internerad bland dårar och därmed utesluten från möjligheten att sörja för sig och sin familjs utkomst. Är det då i enlighet med grundlagens bud i dess paragraf 16, är det det överhuvud taget mänskligt att så handskas med en medmänniskas rätt till frihet för sin person, när densamma icke på grund av brottslig handling blivit i laga ordning förverkad?

Förfaringssättet bör ses i belysning av det första försöket till frihetsberövandet, som gjordes av en härvarande storbanksdirektör med benäget biträde av förutnämnda "specialister", vilka för sitt, en legitimerad läkare ovärdiga förfarande av styrelsen erhöllo en skarp tillrättavisning, som ock blev offentliggjord. Anledningen till ifrågavarande direktörs ingripande finner måhända sin förklaring i följande uttalande i d:r Nilssons utlåtande om herr Ericson till styrelsen: "Han fastnar kritiklöst för ett i bankkretsar vid denna tid synbarligen tämligen spritt rykte, att banken ifråga utfärdat reverser på stora belopp för att därmed påverka personer i betydande ställning att främja en planerad sammanslagning mellan några Stockholms- och Skånebanker." Han har för mig uppgivit, att ordalydelsen av dessa reverser finnes intagen i rådhusrättens protokoll tillika med namnen å dem, som undertecknat dem, bland vilka skulle befinna sig den nuvarande regeringschefen amiral Lindman såsom representant för den bank han då tillhörde men sedan nödgades lämna, samt att ingen av de uppgivna undertecknarna under rättegångens lopp bestritt tillvaron av dessa reverser. Jag har endast velat återgiva detta hans påstående i detta sammanhang till Eder kännedom.

Det är ej spörsmålet, huruvida herr Ericson gjort sig skyldig till brottslig handling eller icke, vilket ju redan av den dömande myndigheten avgjorts, som det här gäller. Det är interneringsfrågan, frågan, om det finnes laga grunder eller någon som helst berättigad anledning, som motiverar hans kvarhållande å hospital såsom sinnessjuk och samhällsfarlig. Det spörsmålet synes mig ock av allt att döma nu böra underkastats en ingående prövning av Herr Justitieombudsmannen.

Den främsta av våra tillgångar är väl den, som består i rätten till frihet för den egna personen. Hade ingen läkare velat taga på sitt ansvar, såsom d:r Nilsson nu gjorde, att förklara herr Ericson sinnessjuk, så hade han väl dömts till urbota straff för vad som mot honom påtalats. Han hade då lagligen förverkat sin rätt till personlig frihet. Men efter utståndet straff hade han återfått densamma. Var det måhända detta, som till varje pris skulle förhindras? Sex års frihetsförlust hade väl ändock inte straffet kunnat bliva. Har han måhända icke efter sex års internering bland dårar, isolerad från hustru och barn, fått nog straff för vad han förbröt och som han, om han icke förklarats sinnessjuk, på sätt skedde, fått sona med kortare frihetsförlust? Var man då måhända rädd för att han efter utståndet straff skulle kunna uppge något som han kände, och som för vissa mäktiga herrar skulle kunna medföra obehagliga följder? Man får icke dränka en människa i glömskans hav blott därför, att hon en gång blivit förpassad till dårhus. Sinnessjukdom kan ju liksom annan sjukdom botas eller åtminstone hävas, och allmänfarlighet kan ju upphöra, om någondera varit anledning till interneringen.

Herr Ericsons billiga begäran är, att han nu måtte få lov att låta sig undersökas av en *opartisk* läkare och att, om en sådan undersökning giver negativt resultat, han omedelbart måtte återfå sin frihet, eller att han, om den skulle giva vid handen, att han är i behov av vård å sinnessjukanstalt, måtte överflyttas till annan sådan, på det att han ej längre skulle vara isolerad från sina härstädes levande hustru och barn. Han har vänt sig till mig med begäran om den hjälp, jag skulle kunna lämna honom i hans olyckliga belägenhet, en begäran, som mitt samvetes röst icke tillåtit mig att utan vidare avvisa, trots vi icke äro personligen bekanta. Det är ock för den skull, som jag nu tilllåtit mig att härmed vända mig till Herr Justitieombudsmannen, sedan jag förgäves vänt mig till statsministern Arvid Lindman, som icke besvarar skrivelser, vilkas innehåll är för honom obekvämt.

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Vördsamt

Hovleverantör
Leverantör till
H. M. Konungens
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terrasser.

NATIONELT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

Om Judarna och deras lögner.

(Forts. fr. sid. 1.)

stiftat ett äktenskap med Gud och blivit hans brud och att de hållit bröllop med varandra. Man ser också härefter i alla profeterna, att Gud ställer sig och talar med Israels barn som en man med sin hustru.

Kommen nu fram Jesaja, Jeremia och alla profeter och den av er, som vill, må vara käck och säga, att ett sådant ädelt folk, med vilket Gud själv talar, ja, vilket han genom lagen tager till äkta åt sig själv och förbinder sig med som med en brud, att det icke skulle vara Guds folk. Jag menar, att han skulle råka illa ut och få sota därför. Med tänderna (om de icke hade några andra vapen) skulle de slita och bita honom i stycken, för att han ville taga ifrån dem denna berömmelse, lov och ära. Det kan icke sägas eller begripas ,vilket halsstarrigt, otämjt, förtvivlat högmod sitter i folket, vilket uppväxt i dem genom denna förmån, att Gud själv har talat med dem. Ingen profet har därför kunnat uppkomma och bestå emot dem, icke ens Mose själv. Ty 4 Mos. 16:3 började Kora och föregav, att de voro alla ett heligt Guds folk, över vilket Mose ensam ville regera och lära. Sedan den tiden hava de gemenligen varit idel koraiter, mycket litet rätta israeliter. Ty liksom Kora förföljde Mose, så hava de ännu aldrig lämnat någon profet levande eller oförföljd, mycket mindre lytt honom.

Och har det befunnits, att de varit en besudlad brud, ja, en förtvivlad sköka och ond kona, med vilken Gud alltid måste slåss och brottas. Straffade eller slog han dem med sitt ord genom profeterna, så slogo de honom på munnen och dödade hans profeter eller beto som en arg hund i den käpp, med vilken de blevo slagna, såsom Psalm 95:10 säger: "I fyrtio år var det släktet mig till leda, och jag sade: de äro ett folk, som far vilse med sitt hjärta, och de vilja icke veta av mina vägar." Och Mose själv säger (5 Mos. 31:27): "Jag känner din gensträvighet och hårdnackenhet; se, ännu medan jag har levat kvar bland eder, haven I varit gensträvige mot Herren; huru mycket mer skolen I ej då bliva det efter min död." Och Jesaja 48:4: "Jag visste, att du var så styvsint, ja, att din nacksena var av järn och din panna av koppar." Den, som vill, må själv läsa, och judarne veta väl, huru Israels barn i alla profeterna genomgående kallas ett ohörsamt, ont folk och den värsta sköka, ehuru de högt berömde sig av Mose lag och omskärelsen och därtill av fädernas blod.

Här kunde man säga: ja, sådant må vara sagt om de onde judarne, icke om de fromme, såsom de nu äro. Välan, jag låter denna gång nöja mig med, att de bekänna och måste bekänna, att de onda judarne icke kunna vara Guds folk, och att blodet, omskärelsen och Mose lag icke hjälper dem. Varför berömma de sig av omskärelsen, blodet och lagen, de ondaste likaväl som de fromme? Och ju ondare en jude är, desto högfärdigare är han, endast därför att han är en jude, d. v. s. av Abrahams säd, omskuren och under Mose lag. Ty David och andra fromma judar hava icke varit så stolta, som de nutida förtvivlade judarna, vilka, så onda de äro, likväl vilja vara de ädlaste herrar gent emot oss hedningar för blodets eller lagens skull, som dock kallar dem de värsta skökor och bovar, som solen skiner på.

Vidare: äro de fromma judar och icke det horiska folket, såsom profeterna säga, huru kommer det sig då, att deras fromhet är så hemlig, att Gud själv icke kan veta om den och icke heller de själva. Ty de hava nu i snart 1 500 år (som sagt) bedit, ropat och gjort bot; ändå vill Gud icke höra dem, ehuru vi veta av skriften, att Gud vill höra den rättfärdiges bön eller önskan, såsom Psaltaren säger: "han gör vad de vilja, som frukta honom, och hör deras bön", och Psalm 34:16: "Herrens ögon äro vända till de rättfärdige och hans öron till deras rop"; Psalm 50:15: "åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig" och många fler språk i skriften. Ty om de icke voro, vem skulle då vilja eller kunna bedja? Summa: han säger i första budet, att han vill vara deras Gud. Hur kommer det sig då, att han icke vill höra dessa judar? De måste sannerligen vara det onda horiska folket, d. ä. intet Guds folk och deras berömmelse av blodet, omskärelsen och lagen måste vara fräck. Om bland dem funnes en enda from jude, som hölle med dem ,den måste bli bönhörd; ty Gud kan icke låta sina helige bedja förgäves, varpå skriften giver många exempel. Därav sluter man väldeligen, att de måste vara icke de fromme judarne, utan det horiska och mordiska folkets förtappade hop.

(forts. i nästa n:r.)

Domaremaktens självständighet och dess gränser.

(Forts. fr. sid. 1.)

han ställt sig passiv och låtsat såsom om han ej hade en aning om dessa missförhållanden samt låtit denna inom Sveriges hävder enastående Panamaaffär förbliva i okvalt bo.

Det bestrides icke, att både justitiekanslern Arsell och justitieombudsmannen Geijer äro skickliga jurister, men för att värdigt uppbära dessa höga ämbeten är det ej nog med kunskaper i lagfarenheten, utan fordras därjämte, för att riket i en brydsam tid ej skall lida men av underlåtenhet att vidtaga åtgärder, jämväl helt andra egenskaper, bäst formulerade av författaren Olof Högberg i "Stora vreden" i hans karaktäristik över norrländske generalguvenören Loth, med stort gillande citerad av jur. professorn A. O. Winroth i hans "Strödda uppsatser", under framhållande, att det är sådana män, Sverige behöver å de för land och folk viktigaste posterna.

Ehuru Högsta domstolens ledamöter, liksom andra domare, böra vara "självständiga under lagarna" få de ej bliva "självhärskare över desamma". Även den faran förefinnes.

Prejudikaten från Högsta Domstolen gälla nämligen såsom skriven lag. Gå dessa i strid med tydlig lag, har den judiciella myndigheten inkräktat på den lagstiftande myndighetens (första och andra statsmaktens) grundlagsenliga område, och vare enligt § 101 i regeringsformen justitieombudsmannan *pliktig*, ävensom konungens justitiekansler berättigad att den eller de felaktige under tilltal ställa inför den riksrätt, vars sammansättning omförmäles i § 102 av regeringsformen.

Det är fråga om, huruvida det icke förekommit ett dylikt fall, då Högsta Domstolen överskridit sin befogenhet och riksrättsförfarandet kunnat komma att tillämpas.

Enligt jordabalken är köp av fast egendom (på grund av dess vikt och betydelse) ett s. k. formalavtal d. v. s. ogiltigt, om det ej upprättats i noga överensstämmelse med lagens föreskrift, det är "skriftligen och med tvägge manna vittnen och de villkor däri sättas, varå samma köp sig grundar". Det skall vara två, samtidigt närvarande verkliga köpevittnen (vittnen till köpet och dess bestämmelser), ej två personer, som kunna intyga, att namnteckningarna äro äkta, och det är ej tillräckligt att säljare och köpare medgiva namnunderskrifternas äkthet (köparen kan t. ex. säga: min namnteckning under kontraktet är äkta, men jag bestrider att köp kommit till stånd, emedan blott ett vittne varit närvarande; än så länge är det enligt svensk rätt enbart ett kontraktsförslag). Det finnes emellertid prejudikat på att, fastän laga formaliteter ej iakttagits, köpet det oaktat förklarats giltigt, trots köparens bestridande under hänvisning till gällande lag. Underrätter och hovrätt hava vid lika rättsfall servilt böjt sig för den av obehörig statsmakt gjorda lagändringen. Har emellertid en fastighetsköpare i förlitande på lagens bestämmelser underskrivit ett köpekontrakt, därå t. ex. blott ett vittne förefunnits, och ansett att därmed endast förslagskontrakt vore upprättat, men han sedan av domstol dömes mot sitt bestridande att fullgöra köpekontraktet samt Högsta Domstolen fastställer dylik dom, är köparen i sin fulla rätt att påfordra och justitieombudsmanen pliktig att igångsätta riksrättsåtal mot de ledamöter av Högsta Domstolen, som förbrutit sig mot gällande lag och obehörigen sökt tillägna sig konungens och riksdagens lagstiftnings- och lagändringsmakt. Till sitt fredande kunde i slikt fall de tilltalade justitieråden ej åberopa, att den fria bevisprövningen i och med den tillärnade process-"reformen" vore i antågande.

L.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 3 71 och Vasa 3 72
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Svensk Bondepolitik
i det förgångna,
i det närvarande
och i framtiden
TRE FÖREDRAG
av
Dir. Adolf Anderson å Ekebo
Ord. i Stockholms läns valkrets-förbund av Bondeförbundet
Pris 25 öre + porto. Finnes å Nationens expedition.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½8—½12 Middag ½12—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 5898. Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:r 14 (183) — Fredagen den 5 April 1929. — Årg. 5

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

RIKETS SÄKERHET OCH GARANTIERNA DÄRFÖR.

Situationen har tillspetsats, situationen mellan det lagbundna samhället, å ena sidan, och de revolutionssträvande kommunisterna, å andra sidan.

Kommunistchefen, riksdagsmannen Flyg i Nacka, har övermodigt i riksdagen antytt, att kommunisterna kanske snart vore herrar i landet; o. deras hemliga angreppplan mot huvudstaden, vilken plan förmodligen utarbetats å sovjetjudiska "handels"-delegationen, som ingalunda torde sakna militära experter, har icke kunnat hemlighållas.

Det har gått så långt, att myndigheterna hava att välja mellan att med ett omedelbart ingripande genom åtal och häktningar förhindra utbrottet eller vidtaga åtgärder efter inscensättandet av detsamma, vilket senare är liktydigt med att blod onödigtvis kommer att utgjutas.

Så länge den svenska allmänheten icke ville taga revolutionshotet på allvar utan ansåg det för ett teoretiskt munväder utan kampmedel och stöd av militär sakkunskap kunde myndigheterna ursäkta sin underlåtenhet med att aktivitet skulle väcka ovilja och försvåra ingripande vid senare tidpunkt, då åtgärder bleve mera oundgängliga. Nu, när även personer i bemärkt ställning säga sig tro på möjligheten av en kommunistkupp — även om det sker med tillägget att den hastigt kommer att nedslås — och den ansvarskännande delen av befolkningen börjat vakna ur sin likgiltighet samt revolutionsplanerna alltfort vunnit i styrka, torde polismyndigheterna ej vara alldeles obenägna för aktion. Däremot torde dessa för att kunna på en gång få till stånd en verklig upprensning och rensa luften i ett enda notvarp uppställa såsom villkor att den juridiska bevisföringen mot de skyldige ligger på förhand klar.

Därför är i närvarande stund allmänhetens positiva deltagande i utredningsarbetet om komplotten mot rikets säkerhet synnerligen betydelsefullt. Allt vad menige man känner till om densamma eller vad kan misstänkas stå i samband därmed bör inrapporteras. Värdefullast är om med åsyna vittnen kan styrkas brottsligt revolutionära yttranden och förberedande åtgärder.

Det är icke enbart en medborgerlig plikt att inberätta dylikt, det är enligt lag brottsligt och straffbart att, när man känner slika planer, underlåta att omtala, vad man vet. Strafflagen stadgar utan misskund i kap. 8:

"Var som vet förräderi eller sådant brott emot rikets säkerhet, som ovan sagt är, å färde vara, och det ej i tid upptäcker, dömes till fängelse eller straffarbete i högst 4 år. Har han ej de skäl, varmed han tilltror sig kunna den brottslige till gärningen binda; uppenbare då, utan att nämna person, de omständigheter, som honom kunniga äro, eller straffes som nyss är sagt."

Det är känt, att kommunisterna förfoga över stora vapenförråd. Den, där känner förvaringsplatserna för dessa vapen, give det ofördröjat tillkänna, även rörande enstaka vapen.

Kommunistiska militärövningar pågå för närvarande nattetid. Noggrannast möjliga uppgifter därom äro givetvis av värde.

I strafflagens 8 kap. 16 § stipuleras "straffarbete från och med fyra till och med åtta år för den, som tager gåva eller förläning av främmande makt för att dess fördel emot riket främja eller riket eljest skada". Från Sovjet-Judéen subsidieras den svenska bolsjevikrörelsen. Allestädes utdelas detta guld genom "handels"-delegationerna. I England är man mera på sin vakt än här hemma. I engelska parlamentet interpellerades förra året inrikesministern, om han tänkte anställa undersökningar rörande huruvida de ryska handelsdelegationerna, som voro i verksamhet i London, använde sina penningmedel till befrämjande av revolutionära rörelser i England. Inrikesministern reste sig ögonblickligen och svarade, att han redan hunnit fullständigt förvissa sig om att så verkligen var förhållandet; han vore emellertid ivrigt sysselsatt med ytterligare undersökningar i saken. Svaret väckte det största uppseende och det formligen haglade nya interpellationer angående vidtagande av säkerhetsåtgärder. — Den, som har kännedom om liknande utdelning av penningemedel i Sverige, bör genast omtala allt vad han vet därom.

Nästan viktigast av allt är att få veta, var kommunisterna förvara sina hemliga, komprometterande handlingar och papper, så att dessa kunna beslagtagas. Englands nuvarande inrikesminister vidtog på sin tid razzian mot Arcosbyggnaden, vilken lämnade så rikt byte av komprometterande handlingar och gav den närmaste anledningen till avbrytande av de rysk-engelska förbindelserna. De svenska myndigheterna ha härstädes lika stor anledning att verkställa en "Arcosraid", men vi förmoda, att de dessförinnan behöva från almänhetens sida tillförlitliga upplysningar om var dessa handlingar förvaras och innehållet i desamma, så att bevisningsfrågan på förhand är säkerställd. Så önskvärt detta sistnämnda är, bör det ej avskräcka den, som endast sitter inne med grundade misstankar att lämna sin skärv till befordrande av det vidlyftiga utredningsarbetet.

Situationens allvar kräver att alla redlige män äro på sin vakt och hålla ögonen vidöppna mot allt, som här tyder på den annalkande revolutionsfaran, samt om de funnit något spår följa detsamma, så långt det kan följas, och i fosterlandets intresse för sådant ändamål offra även en dyrbar tid.

Med allmänhetens benägna biträde, sedan den väl fått klart för sig, att den har skyldigheter härvidlag och kan göra stor nytta — många jakthundar äro harens död! — skulle det, förmoda vi, icke dröja över hövan länge, innan fullgod utredning förelåge. Om därefter myndigheterna mot förmodande icke åtgjorde, vad som borde från deras sida åtgöras, kunde myndigheterna ställas mot väggen och tvingas därtill och bleve för övrigt helt säkert tvingade till aktion av just samma allmänhet, som nedlagt arbete på att få saken utklarad.

L.

SVENSKA BÖNDER, VAKNEN UPP!

Den stora processen med Sveriges bönder, för den självägande svenska bondejordens läggande under den judisk-imperialistiska maktens spira, är såsom vi tidigare framhållit f. n. i full gång. Medlet är den av Israels "idépartier" genom tryck ovanifrån (plutokratien) såväl som underifrån (demokratien) genom lagstiftning så avvägda, negativa vinstmarginalen för näringen, att denna förtagits möjligheten att få debet och kredit att gå ihop och sålunda tvingas tillgripa "sista resursen", d. v. s. gå till bankerna med sina ännu återstående inteckningar för uppbringande av det för driften nödiga rörelsekapitalet. Ack, vilket skönt perspektiv! Att den agerande judefinansiella kretsen är fullt beredd på den oundvikliga reaktionens gentemot den jordbruksfientliga politiken inom bondeleden oskadliggörande, hava vi nogsamt fått omvittnat i den under Bonnierpressens egid lancerade nya, "opolitiska bonderörelsen", vars syfte skulle vara *dels* att neutralisera och avleda missnöjesstämningen bland jordbruksfolket, *dels* att utnyttja densamma för det "nya" Bonnier-Wallenbergska "världsrationaliseringsprogrammet", åsyftande den "oekonomiska" svenska åkerbrukskulturens återgång till vallodling och kreatursskötsel, varigenom jordbruksvärdena ytterligare komme att nedbringas och ökade möjligheter sålunda skapas för den svenska bondejordens omhändertagande av bankerna till vrakpris.

I vårt nästföregående nummer uttalade vi vår förvåning över att svenska jordbrukare velat låna sin medverkan till det ömkliga spel, som i och med det "nya riksförbundets" startande inletts. Det hela var för genomskinligt att icke genomskådas. Men tjänstvilliga saknas aldrig, inte heller på jordbruksområdet. Erfarenheten borde dock lärt "det sunda bondförståndets" män en del. Man har endast att hoppas, att den stora massan av svenska jordbrukare skola vara tillräckligt sunda i sin uppfattning för att resolut vägra den iscensatta "rörelsen" sin anslutning och sitt stöd. Det vore eljest fatalt, då experimentet otvivelaktigt skulle stimulera vederbörande till forcerande av takten i sina "välloyliga" erövringssträvanden, alldenstund de finge ett nytt bevis för att Sveriges bönder äro själlösa stackare, som låta tumla om med sig hur som helst. Just ur den synpunkten ställer sig saken kanske som mest allvarlig.

Den otroliga flathet som visades av deltagarna i det Stockholmsmöte, varvid det startade "politiskt och religiöst neutrala" "nya förbundet" bildades, har uppenbart animerat herrar arrangörer att gå vidare på stråten. I konsten att lura bönder har man kantänka under

(Forts. å sista sid.)

MONOPOLDEBATTEN.

Vad riksdagsprotokollen avslöja.

Nationen har tidigare i korthet berört monopoldebatten inför innevarande riksdag och i samband därmed något kommenterat uttalandena. Sedan riksdagens protokoll i saken nu förefinnes tryckt, visade det sig att under debatten förekommit uttalanden, som dagspressen (i den hemliga regeringsmaktens intresse) diskret underlåtit att återgiva, varför vi funnit anledning här nedan införa riksdagsprotokollet i dess helhet. Vi börja med Första Kammarens protokoll (nr 13 1929), så lydande:

Föredrogs ånyo bevillningsutskottet betänkande nr 5, i anledning av väckt motion om skrivelse till Konungen angående beaktande av vissa synpunkter vid den fortsatta utredningen av frågan om anordnandet av den statliga kontrollen av spritcentralens och tobaksmonopolets verksamhet.

I en inom första kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 145, hade herrar *Westman och Dahl* hemställt, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att vid den fortsatta utredningen av frågan om anordnandet av den statliga kontrollen av spritcentralens och tobaksmonopolets verksamhet måtte iakttagas:

A. *Beträffande båda monopolföretagen*

att den förstärkning av revisionen, som ur det allmännas synpunkt vore önskvärd, borde ske genom av riksdagens kamrar utsedda revisorer samt

att formen av aktiebolag med delägarskap av enskilda aktieägare bibehölles,

B. *Beträffande Vin- och Spritcentralens verksamhetsområde*

att sådan förändring genomfördes i rusdrycksförsäljningsförordningen den 14 juni 1917, att Pris- och inköpsnämnden avskaffades, samt

att för Vin- och spritcentralen meddelades bestämmelser, som avsåge att hålla denna fri från varje intressegemenskap med företag, som självt eller genom dotterföretag tillverkade eller försålde rusdrycker eller maltdrycker eller idkade hotell- eller restaurangrörelse,

C. *Beträffande tobaksmonopolet*

att för riksdagen framlades utredning rörande förekomsten av provisioner i tobaksmonopolet och de åtgärder, vartill utredningen gåve anledning.

Utskottet hade i det nu föredragna betänkandet på åberopade grunder hemställt, att förevarande motion I:145 av herrar Westman och Dahl, om skrivelse till Konungen angående beaktande av vissa synpunkter vid den fortsatta utredningen av frågan om anordnandet av den statliga kontrollen av spritcentralens och tobaksmonopolets verksamhet, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Reservationer hade avgivits av, utom annan,

1:o) herrar *Boman*, *K. Oscar Ericson* i Oberga, *Leander*, *Nilsson* i Hörby och *Svedberg*, vilka ansett, att utskottets yttrande bort hava den lydelse, reservationen visade, samt att utskottet bort hemställa, att riksdagen i anledning av den väckta motionen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla,

1) att i den blivande organisationen för de båda monopolföretagen föreskrift måtte lämnas, att revision kunde äga rum jämväl genom av riksdagen utsedda revisorer om och när riksdagen så beslöte; och

2) att formen av aktiebolag med även enskilda aktieägare måtte bibehållas.

2:o) herr *Bergman*, som förklarat sig instämma i det av herr Boman m. fl. i förestående reservation under punkt 1) angivna yrkandet.

Herr *Boman:* Herr talman! Som kammaren torde finna, är detta utskottets betänkande åtföljt av tre reservationer. I den ena av dessa yrkas rent bifall till den väckta motionen, i den andra, som är avgiven av mig och fyra medreservanter, hemställes att riksdagen i anledning av motionen "måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, 1) att i den blivande organisationen för de båda monopolföretagen föreskrift lämnas, att revision må äga rum jämväl genom av riksdagen utsedda revisorer om och när riksdagen så beslutar: och 2) att formen av aktiebolag med även enskilda aktieägare bibehålles". Till den första punkten av detta yrkande har även den tredje reservationen anslutit sig.

Jag vill gärna medge, att såsom allmän regel kan det inte vara lämpligt, att riksdagen, under det att en utredning pågår genom Kungl. Maj:t, lämnar några direktiv, men så alldeles okänt är detta inte — jag vill erinra om att riksdagen i fjol skrev angående taxeringsförordningen ,och för närvarande ligger i bevillningsutskottet en av ett antal motionärer gjord framställning om vissa riktlinjer beträffande denna revision av taxeringsförordningen. Jag tror nog, att man skulle kunna finna flera fall, då dylikt har inträffat.

Men det föreligger dessutom alldeles särskilda omständigheter i detta fall. Det förelåg från monopolutredningsmännen ett utlåtande angående Vin- och spritcentralen, daterat den 14 januari i fjol, och det sista utredningsbetänkandet om tobaksmonopolet är daterat den 21 november i fjol.

Förra året erhöll riksdagen meddelande om att Kungl. Maj:t ämnade på ett år förlänga avtalet med Vin- och spritcentralen för att bli i tillfälle att samtidigt underställa riksdagen båda ärendena, angående

(forts. å sista sidan.)

OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER.

Av dr Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

(forts. fr. föreg. n:r.)

Också är denna fromhet, som sagt, hos dem själva så hemlig, att de icke heller själva kunna veta något om den (vad skulle då Gud veta om den?). Ty de äro fulla av all ondska, fulla av girighet, armod, hat inbördes högmod, ocker, stolthet, förbannelse mot oss hedningar, så att en jude måste hava mycket skarpa ögon, om han skulle igenkänna en from jude, för att icke tala om, att de allesamman skulle vara Guds folk, såsom de berömma sig. Ty de gömma sannerligen sin fromhet mycket starkt under sina uppenbara laster och vilja likväl allesamman, ingen utesluten, vara Abrahams blod, omskärelsens och Moses' folk, d. ä. Guds folk, emot vilka hedningarna måste vara idel stank, ehuru de väl veta, att Gud icke kan tåla sådant, icke heller tålt det av änglarne. Ändock skall och måste han höra deras lögner och hädelse, att de vilja vara hans folk för lagens skull, som han givit dem, och därför att han talat med deras fäder vid Sinai.

Vad skall man mera säga? Om berömmelsen av att Gud talat med dem och att de hava hans ord eller bud vore nog, för att Gud därför skulle anse dem för sitt folk, så äro djävlarna i helvetet mycket värdigare att vara Guds folk än judarna, ja bättre än alla människor. Ty djävlarna hava Guds ord och veta mycket bättre än judarna, att det är en Gud, som skapat dem, vilken de äro skyldiga att av all makt älska, ära, frukta och tjäna, icke missbruka Hans namn, höra Hans ord på sabbaten och alla stunder, icke dräpa eller göra något ont mot hans skapade varelser. Vad hjälper dem nu, att de veta och hava Guds bud? Käre, låt dem berömma sig, att de därmed äro Guds särskilda, egna, kära änglar, emot vilka andra änglar måste vara intet. Huru mycket bättre vore det icke för dem, att de icke hade Guds bud eller icke visat det; ty hade de det icke, så skulle de vara ofördömda. Nu äro de fördömda, just därför, att de hava hans bud och dock icke hålla det, utan oavlåtligen göra däremot.

Likaså kunna mördare och skökor, tjuvar och skälmar och alla onda människor berömma sig, att de äro Guds heliga, särskilda folk, emedan de hava hans ord och veta, att de skola frukta och lyda honom, älska och tjäna honom, ära hans namn, icke dräpa, icke begå äktenskapsbrott, icke stjäla och icke göra ont. Ty om de icke hade hans heliga rätta ord, så kunde de icke synda, men om de synda och bliva fördömda, så är det visst, att de hava det heliga, rätta Guds ord, emot vilket de synda. Låt dem nu berömma sig, liksom judarna, att Gud helgat dem genom sin lag och utvalt dem till ett särskilt folk framför alla människor.

Just sådan berömmelse är det också, då judarna i sina skolor berömma sig och lova och tacka Gud, att han genom sin lag helgat dem och gjort dem till det särskilda folket, ehuru de väl veta, att de icke hålla något av dem, äro fulla av högfärd, avund, ocker, girighet och all ondska, och de allra mest, som vilja vara mycket andäktiga och heliga i sin bön. Ty de äro så blinda, att de icke blott bedriva ocker för att icke tala om de andra lasterna, utan lära det som en rätt, som Gud bjudit dem genom Mose; därutі de, liksom i alla andra stycken, skändligen ljuga på Gud, varom det nu icke är tid att tala.

Om de åter föregiva, att om de också icke vore heliga genom de tio buden, emedan alla hedningar och djävlar äro skyldiga att hålla dem eller måste därigenom vara oheliga och fördömda, hade de dock Moses andra lagar utom de tio buden, vilka då äro givna endast åt dem och icke åt hedningarna och genom vilka de måste vara helgade och avskilda över alla folk. Ack, Herre Gud, vilken rutten, lös, intig hjälp och undflykt är icke det! Om de tio buden icke hållas, vad är då hållandet av de andra lagarna annat än ett blott gyckelspel och fastlagsskämt, ja ett riktigt hån, varmed Gud hålles för narr. Liksom om hos oss en ond sate ginge i påve-, kardinals-, biskops- eller prästkläder och hölle alla sådana personers lagar och sätt och vore under sådan andlig skrud en riktig djävul, en varg, en kyrkans fiende, en gudsförsmädare, som trampade både evangelium och de tio buden under fötterna, förbannade och fördömde dem: o, vilket skönt helgon det skulle vara för Gud!

Eller om i världen en vacker kvinna uppträdde i jungfrukrans och iakttoge den jungfruliga tuktens eller ståndets sätt, rätter och uppförande och därunder vore en otäck, skändlig sköka emot de tio buden, vad hjälpte henne här den sköna lydnaden, att hon i yttre åthävor iakttog all jungfruståndets rätt och sätt? Det skulle hjälpa henne till att man blev sju gånger hätskare på henne än på en fri, öppen sköka. Så har Gud genom profeterna alltid kallat Israels barn för en sådan ond sköka, därför att de under den yttre lagens och helighetens sken och skrud övat allahanda avguderi och ondska, såsom Hosea särskilt klagar (2:4, 5 och följande).

Väl är det fint, om en jungfru eller kvinna är from, att hon är ärligt och snyggt klädd och smyckad och i det yttre uppför sig fint och tuktigt; men om hon är en sköka, så passade kläderna, prydnaderna, kransen och smyckena mycket ärligare på en so, som ligger i smutsen; såsom Salomo säger (Ordspr. 11, 22): som en gyllene ring i sons tryne är en skön, dåraktig kvinna (det är en sköka). Därför är berömmelsen av Moses övriga lagar utom lydnaden för de tio buden väl värd lystnad, ja den gör dem sjufalt ovärdigare att vara Guds folk än hedningarna äro. Ty de övriga lagarna äro icke givna, för att de skulle göra ett Guds folk, utan för att pryda och smycka Guds folk i det yttre. Liksom de tio buden icke äro givna, för att man skulle berömma sig därav och stolt förakta all världen, som om de därför vore heliga och Guds folk, utan de äro givna för att man skall hålla dem och däri vara Gud lydig såsom Mose och alla profeterna på det häftigaste påyrka. Icke skall den berömma sig, som har dem (såsom det är sagt om djävulen och onda människor), utan den skall berömma sig, som håller dem. Men den, som har dem och icke håller dem, skall skämmas och förskräckas, såsom den där visserligen därigenom blir fördömd.

Men detta stycke är mycket för högt för de blinda, förstockade judarna, och om du skulle tala med dem därom, så vore det lika som om du predikade evangelium för en so. De kunna icke veta, vad Guds bud är; mycket mindre skulle de veta, huru det bör hållas. De kunde ju icke höra Mose eller se honom i ansiktet, han måste lägga ett täckelse däröver, vilket täckelse ännu i dag är där, och de se ännu icke Moses ansikte, det är, hans lära, den är förtäckt för dem till denna dag. Så kunde de icke heller höra Guds ord på berget Sinai, då han talade med dem, utan veko tillbaka och sade till Mose: tala du med oss, så vilja vi höra och göra det; Herren skall icke tala med oss, eljest måste vi dö. Det är ett högt profetiskt för-

(forts. å sista sidan.)

Den 5 April

FOLKLEDARNAS FALSKSPEL.

Vår tids folkrörelser, evad de presenteras under ena eller andra formen, såsom autokratiska eller folkligt demokratiska, ha vissa gemensamhetsdrag. Alla utges för att representera den folkliga välfärden. Och folket, som sällan eller aldrig är i tillfälle tränga in i mysterierna och kontrollera värdet av vad som bjudes, tror dem som skönast tolka dess ytliga böjelser och ha mest att lova. Så uppstod en sportmässig tävlan om massans "i suveränitet" sympatier och röster, vilka fingo tjäna såsom plattformer för de mest underbara maktsystem. Den som förstod att vältaligast utlägga texten, uppbringa de solidaste agitations- och valfonderna samt hålla sig med de skickligaste demagogerna, hade trumf på hand. Ingen reflekterade över, att allt detta fordrade kapital och väldiga sådana, att de ändlösa floder propaganda-litteratur, som vällde fram över landamärena, den personliga agitationen o. s. v. krävde enorma insatser av penningar, i förhållande vartill insamlade medlemsavgifter intet betydde. Med sådana prosaiska detaljer var det icke lämpligt att besvära de "ideellt" kämpande, det vore att profanera den upphöjda kampen till mänsklighetens saliggörelse. De stora rörelserna i tiden måste till sitt väsen vara förbehållna det lilla fåtalet "invigda", menade man, dem som ha att bära ansvaret för utvecklingen.

Sålunda kom det sig, att i skeendet i vår tid en sådan skriande motsats inträdde mellan ordet och handlingen. De folkliga rörelserna presenterades fram i de mest bestickande ordalag under löften till alla och envar, som lystrade, om guld och gröna skogar; men i den mån de bereddes tillfälle att i maktställning verka för "idealen" uppvisade de helt andra frukter än dem som utlovats. Och varför detta? Jo, löftena voro endast camouflage, lockbeten för massorna "i suveränitet", vilkas stöd man behövde såsom underlag för sina maktpositioner och strävanden. Och för varje erfaren desillution presterades en mer eller mindre plausibel förklaring, ett nytt önskemål eller krav, ägnat att helt attrahera uppmärksamheten. Det gällde, hette det, bara att energiskt fullfölja kampen — den stora segern vinkade redan! Ja, så lyckades man att undan för undan övervinna besvikelsens känslor hos de vilseförda samt den tveksamhet som därur spirade. De nyss desillusionerade voro snart åter med liv och lust uppe i den "ideela" kampen, och eftersom ingen var i stånd upptaga konkurrensen med den rörelserna och deras ledningar behärskande makten, den judiska storfinansen, lyckades denna i regel tämligen behändigt bemästra missnöjet samt leda massorna vidare in för nya, hänförande uppgifter, som kommo dem att snart glömma desillusionerna. De lämnades icke tid till självreflektion.

Det omnämnda förhållandet är att konstatera ej endast inom politiken utan inom snart sagt alla folkliga rörelser i tiden, vilka ju överlag utmärkas av sin dualism — *dels* en för publiken avsedd, praktfullt utstyrd, verkligheten beslöjande yttre sida, *dels* en bakre sådan, där de reela uppgörelserna ske i enlighet med program, vilka aldrig förevisas den "suveräna" massan och som i regel intet ha gemensamt med vad som står skrivet på de offentliga programtavlor, som spikas upp i kommunerna. Dessa normerande hemliga program äro samt och synnerligen inställda med *den judiska revolutionen och det judiska världssjälvhärskaredömet* såsom det stora slutmålet. Men detta får till intet pris den enkle mannen i ledet veta, antingen han nu bekänner sig till "höger", "liberala", "frisinnade", "socialister" "kommunister", "fascister", "förbudister", "bibelforskare", "fredsvänner", "nykulturister" eller något annat vackert. Det är lyckligast för honom själv, menar man. Det vore orätt att störa honom i hans hängivna kamp för "idealen". I god tro har han gått in för dessa utan att ha gjort klart för sig vare sig deras ursprung, innebörd eller syfte, utan att förnuftsenligt ha granskat dem. Han accepterade dem därför att de klingade så ljuvt för hans sinne och så vackert rekommenderades i hans "egen" tidning av framstående, "allmänt aktade" personer i samhället. Alltså behövde han ej besvära sig med att kontrollera deras halt utan kunde lugnt godta dem. Att ett ögonblick misstänka falskspel eller mindre ärliga motiv hos föregångsmännen till den stolta "frihetsrörelse" han givit sin anslutning, låg honom fjärran — det skulle varit honom ovärdigt. Den hederlige svensken kan ej tänka sig något sådant. Och just på grund av denna sin moraliska uppfattning kom han att bli ett mera lättfånget byte än någon av annan nationalitet i den i dunklet verkande judemaktens hand, vilken nu med uppbjudande av sina omätliga resurser av all kraft inriktar sig på att förvandla världen till ett ragnarök i bolsjevismen, på det att sedan å ruinerna av det omstörtade judarnas "gudomliga" världsrike må uppstå i all dess härlighet. Steg för steg ledes han mot avgrunden, utan att förstå det — hans ledare äro förpliktade att förneka tillvaron av en judeimperialism! — utan möjlighet att inom det beståendes ram kunna göra sitt inflytande gällande till hejdande av utvecklingen mot undergång.

Men en dag, då svindeln ej längre kan upprätthållas, skall sanningen gå upp för folket och folkrörelsernas ledare från nu, de ansvariga såväl som de oansvariga, få svara för sina gärningar. Då skall förhållandet regleras mellan ledare och ledda! Ögonblicket närmar sig, då folkledarnas sacrosanta dubbelspel skall varda dömt av folket självt såsom ett skändligt bedrägeri, ja ett brott, och kravet på en ny, moralisk regim skall växa fram med oemotståndlig kraft över allt Sveriges land, brytande den under Judas hägn organiserade destruktionens härskarställning. Det är på hög tid att det folkliga uppvaknandet kommer. Ingen dag att förlora. Förstörelsens krafter ha redan hunnit allt för långt i sina diaboliska strävanden för det svenska samhällets omstörtning.

PRESSKONSERTEN

Kampen mellan kristendom och judendom.

Allteftersom tiden framskridit har det blivit allt svårare för den i judedömets tjänst sedan lång tid tillbaka inställda dagspressen i vårt land att alldeles förneka sanningen rörande vad som händer och sker. När Nationen i oktober 1925 trädde inför offentligheten, log man sitt medlidsamma löje åt våra "vilda fantasier" om "en judefråga", "hemliga makter" etc., ja på sina håll slår man visserligen alltjämt på de strängarna. Men i samma mån upplysningens ljus spritts ut till folket, har situationen kommit att gestalta sig rätt så besvärlig för de stora "upplysningsorganen". Dessa ha ju ett visst behov av de resp. tongivande kretsars, de äro hänvisade till att samarbeta med, förtroende och aktning och kunna ej totalt negligera den opinion som uppstår utanför "den organiserade opinionsbildningen". Vad alla redan veta lönar det sig ju icke att söka förtiga eller förneka, därmed utsätter man sig endast för folks åtlöje.

Alltså fick man för ej länge sedan i själva *Svenska Dagbladet* (h.) läsa en i och för sig mycket märklig artikel av skriftställaren E. H. Thörnberg, vari öppet erkändes, att den verkliga maktutövaren i vårt nutida Sverige var judiska synagogan eller såsom det ordagrant hette: "Det judiska inflytandet gör sig, som alla veta, i hög grad gällande även här i Sverige... Bakom det folkvalda parlamentet reser sig det lilla kapellet. Mot detta avtecknar sig en silhuett av synagogan." I en ny icke mindre anmärkningsvärd artikel i Sv. D. under rubriken "Kristusskuggan", av förf. Alf Ahlberg, beröres nu ytterligare problemet om den hemliga maktkampen i samhället. I den sistnämnda artikeln redogöres för den ryske författaren D. S. Mereszkovskij's nyss utkomna verk "Messias" och "Gudarnas födelse", i vilka den mellan Kristus och Antikrist (Juda) pågående världskampen avhandlas. Ur artikeln i Sv. D. må följande anföras:

För den ryske diktarens sätt att se kommer hela historiens blodiga skådespel att te sig som en kamp för "att arbeta fram denna Kristusprincip, som lyfter det mänskliga över djurets plan. Kristus mot antikrist, Gudsriket mot vilddjurets rike, gudamänniskan mot djuret, som förhäver sig till människogud, det är de båda polerna, som ge världshistorien dess dramatiska spänning. Denna spänning har aldrig varit starkare än i vår tid. "Bakom den öppna striden, den nationella, politiska, ekonomiska, sociala, utkämpas den fördolda religiösa striden mellan de två lägren, det kristliga och det antikristliga. Från de kemiska formlerna för giftgaserna som uppfinnas för nästa, ännu mycket ohyggligare krig... till den ateistiska sovjetpropaganda, varmed man vill uppvigla den sjätte världsdelen, det forna Ryssland, mot Kristus, så långt sträcker sig den antikristliga stridsfronten. Genom en fruktansvärd erfarenhet kommer det måhända att bevisas, att det mänskliga förnuftet vilar på det gudomliga och att en lösbrytning från det är vansinne. Liksom den vansinniga människan upphör att vara människa, så kommer kanske den vansinnig vordna mänskligheten, om ock fysiskt densamma, att icke längre andligen vara vad vi mena med mänsklighet. Det uppstår ett nytt släkte av människoliknande varelser, vilkas fysionomier allt oftare skymta i den nutida människomassan." Blekt och svagt som gryningsljuset genom dimmor lyser genom röken, som ångar från historiens blodiga slagfält och de altaren, där man bränner rökoffer och brännoffer till falska gudars ära, detta ljus, som gör människan till människa; det skymtar och försvinner, fladdrar som en fackla i stormen men kan aldrig helt släckas ut, sedan det väl en gång lyst fram i världen... Men gudamänniskan är en lidande, kämpande, fången gud, och skenbart triumferar vilddjuret i världen.

Den syn på utvecklingen i världen som i den citerade ryska författarens verk kommer till uttryck överensstämmer fullt med den framställning som lämnades redan i nr 7 av *Nationen* den 13 nov. 1925 uti en ledande artikel, "Kampen mellan judendom och kristendom", däri bl. a. uttalades:

"Bakom händelserna i tiden sådana de framställas för folken pågår en hård kamp mellan olika makter om herraväldet över själarna och det timliga i världen. En analysering av dessa på djupet kämpande krafter och det spel som där i närvarande tid utspelas vore förvisso en uppgift av rang för en samvetsgrann forskare på samhällslivets område. Men som det ej anses opportunt att inför offentligheten röra därvid, uteblir — i varje fall den populariserade framställningen.

De makter, som brottas under ytan äro judendomen och kristendomen, den senare visserligen öppet konstituerad i de olika kristna kyrkosamfunden, men den förra så gott som uteslutande verkande under hemliga former. Dessa makters inbördes kamp pågår sedan snart två tusen år tillbaka. Den gäller ingenting mindre än tvenne skilda världsideal, tvenne skilda världssystem. Kampen, som under olika tidsskeden förts under olika former och med olika intensitet, har merendels ej varit skönjbar för folkens massor, då den sällan eller aldrig utkämpats i den direkta motsatsens mellan judendom och kristendom tecken utan städse beslöjats."

I vårt n:r 32 den 19 aug. 1927 yttrade vi i en ledande artikel, "Front mot antikristningsströvandena!", följande:

"Striden om herraväldet över människorna och världen, mellan Ljusets och Mörkrets makter står i dag kanske hetare än någonsin. Den utkämpas väl i allmänhet icke så mycket direkt under folkens ögon utan uppenbarar sig företrädesvis i tidens politiska och kulturella yttringar. Vi skönja den framför allt i den oavbrutet pågående brottningskampen mellan den historiska etiskreligiösa livsåskådningen och den materialistiska. Den förra hyllar Sanningens evangelium, tror på en tillvaro ovan materien och har sedan tvenne årtusenden tillbaka haft sin främste förkämpe i Kristus och kristendomen; den senare, den materialistiska, ser däremot i världslig storhet och makt allt samt företrädes av Judafolket, vilket för uppnående av sin gamla världshärskardröm ej skytt att direkt sluta förbund med Lögnens furste."

Den uppfattning rörande världsutvecklingen som efter den ryske författaren Mereszkovskij nu kommer till uttryck i Svenska Dagbladet är alltså endast vad Nationen för tre och ett halft år sedan uttalade men som man ansåg som "vilda fantasier." Även för Sv. D. gäller en utvecklingens lag. Sanningen låter sig i längden icke fördölja.

»Stark regeringsmakt».

Tanken på "en stark regering" efter nymodernt mönster leker alltjämt vissa kosmopolitiska kretsar i hågen. Uppsalastudenterna, som plötsligt hedrats med en viss pionjär roll som idélancerare och uppskickare av försöksballonger, ha nu tagit upp saken till diskussion, vilket ju väl passar dem såsom företrädare för den tankeriktning, som så gärna omfattas av högerns "starke man", Uppsalarepresentanten, diktatorn in spe, förre bondeförbundsledaren Nils Wohlin, som ej minst genom sitt "resoluta" uppträdande i monopolfrågan vid denna riksdag förvärvat sig stadgat anseende som "stark man" i det judefinansiella lägret. Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) hör naturligtvis till dem som alldeles särskilt intressera sig för den annonserade "studentdiskussionen", i vilken självaste f. d. statsministern Ekman i egen hög person skall deltaga. Efter en "politiskvetenskaplig" paralelljämförelse mellan engelsk och svensk parlamentarism yttrar D. N. bl. a.:

Denna bildserie över de engelska minoritetsministärerna tiden 1846—52 förefaller ganska bekant. Den kunde lika gott varit hämtad från vårt eget galleri för minoritetsministärer. Samma tendens inom riksdagen att diskreditera första statsmakten, samma oförmåga hos regeringen att bevara det administrativa arbetet för sig själv och behålla den politiska ledningen i sina händer. Med kraften av en naturlag driver partisplittringen regeringen ut på det sluttande planet. Personlig duglighet, vackra föresatser, taktiska finurligheter — ingenting förslår i längden genemot de upplösande krafter som driva sitt spel när det parlamentariska läget saknar fast förankring och kraftsamling och varje ansats till ordnad samverkan möts av ett misstroende som ständigt behåller sista ordet. Läget har liksom låst sig. Det var erfarenheten i England, och likadant är det hos oss. Vi skola vandra i samma eviga kretsgång så länge som de ledande inom olika partier icke få upp ögonen för det r e l a t i v a i sin partitro och för nödvändigheten av att offra något av sin envetenhet för begränsade, praktiska syften. Den nuvarande situationen liknar bra nära misär, personlig och allmänpolitisk fattigdom. Den påminner om ett omdöme som en gång fälldes om första kammaren; med en liten förändring, förestavad av tidernas omskiftelse skulle det lyda: allting flyter, bara regeringsmakten befinner sig i stadigt sjunkande.

Bonnierherrarnas kritik av de svenska minoritetsministärernas ömklighet förefaller skäligen malplacerad, eftersom vederbörande under desammas regemente i praktiskt taget varje fråga av vikt alltid får sina "frihetsvänliga" önskemål och krav fullt ut tillgodosedda. Om någon haft anledning att träda fram och betyga den nuvarande "inkompetenta parlamentarismen" sin stora facksamhet och aktning, så hade det väl just varit hr Karl Otto Bonnier. Men det finns folk som aldrig bli nöjda. I sockerfrågan hade hr Bonnier senast tillfälle konstatera, att "folkets sanna nytta" under rådande regim alls icke behöver bli tillbakasatt, och fallet med finansminister Wohlins sensationella initiativ i monopolkontrollfrågan visar ju tydligt, att det därunder ej heller saknas möjligheter att vid behov agera "stark regeringsmakt". Varför då denna ständiga veklagan över regerings- och statsmaktens "sjunkande", "ineffektivitet" och "förfall"?

(Forts. å sid. 5.)

Prenumerera på NATIONEN!

DEN NYA LÄRAN OCH DEN GAMLA.

För Nationen av J. L.

"Religion och teologi äro två skilda vetenskaper; den förra skall lära oss insikt om våra plikter mot ett heligt Gudomsväsen; den senare lär oss plikter mot mänsklig auktoritet."

Alla nya tankar som framträda på människans andliga område här på jorden, mötas vanligen med misstro, förutfattade meningar eller förakt ifall de råka störa vardagslivets åsikter och trosformer. Annorlunda gick det ej heller med den lära som Jesus på sin tid förkunnade. Och då denna "nya" lära — kristendomen — i sinom tid spred sig till de europeiska folken för att tagas som statsreligion, skedde detta tyvärr med hjälp av våld, list och klassintressen, som bidrog till att en stor del av den judiska barbarreligionen medföljde. Påvedömet övertog ledningen, och dess maktbefogenhet och världsliga intresse var det som isynnerhet bidrog till att indraga den människofientliga judiska jahveismen med sin lidelsefulla egoistisk - materiella nitälskan i den kristna förkunnelsen, med den påföljd, att den kristna tron till den grad förvanskades och vantolkades, att i st. f. Jesu rena lära vi fingo en mer judisk än kristlig bekännelseform i våra kristna kyrkor. Och med detta irrläriga system hålla vi ännu idag till godo, och kalla det kristendom, ehuru Jesus själv, helt och hållet, förkastade det judiska religionsystemet såsom odugligt för sin läras tillämpning. Luk. 5:36,37. Sedan påvedömet slutligen tillägnat sig s.a.s. ensamrätten till att förkunna kristendomen i förjudad anda och form, trodde det sig bäst kunna förmedla gudsgemenskap genom bildandet av asketiska munk- och nunne- ordnar, vars medlemmar måste förbinda sig till avhållsamhet från äktenskap och världsliga förströelser av alla slag, både inom och utom sina klostermurar. Men inom själva dessa "kristendomens plantskolor" utvecklade sig så småningom ett liderligt liv, så att ett samtida vittne vet berätta att man genom barnskrik, hundskall och jakthorn kunde på långt håll fastställa att man befann sig i närheten av något nunnekloster.

Den vidsynte munken, sedermera den store reformatorn, Luther betecknade emellertid äktenskapsförbudet såsom "ett djävulens påfund". Striden mot detsamma tillspetsades också under elfte århundradet ända därhän att prästerna förklarade att de hellre avstodo från prästtjänsten än äktenskapet, med hotelse att påven må taga änglar till dessa ämbeten ifall han ej nöjde sig med människor. Men den blinda lydnad eller s.k. "kadaver-lydnad" som den katolska kyrkan fordrar av sina bekännare synes dock även i detta fall haft åsyftad verkan på det giftaslystna prästerskapet, ty äktenskapsförbudet gäller forfarande för detta stånd inom katolicismen.

Beträffande den nya läran så har man gjort den okristlig t.o.m. inom själva protestantismen genom att framkalla oberättigade meningsskiljaktigheter, såsom t. ex. striden om dopet, treenighetsläran och förutsbestämmelsen (predistinationen) vilka alltjämt utgöra tvistämnen inom den kristna menigheten. Med avseende på treenighetsläran så måste man medge, att densamma saknar stöd i Jesu förkunnelse, ty Jesus har aldrig framställt mer än ett gudsbegrepp — vår Himmelske Fader, och vad förutbestämmelsen beträffar så finner den här ej heller någon tillämpning. Vill man använda densamma på vårt livs utveckling,så blir människans sedliga frihet tillintetgjord och hennes personliga ansvars-skyldighet upphävd samt rättens grundval rubbad; människan förvandlas till en lekboll i ödets band. Vid bedömmandet av denna dogm göra sig dessutom följande synpunkter gällande: Lyckan kan ej *vinnas* och olyckan ej *avvändas*, rättrådighet är till intet gagn, ej heller är godtycke och tyranni till skada. Det är en lära för brottslingar och lättingar, ty de kunna urskulda sig med att det är deras öde, vad som än må hända, och de behöva ej plågas av samvetsagg, eller ens tänka på någon sinnesändring. Men en sådan sinnesförfattning kan dock endast förutsättas hos en onormalt utvecklad människonatur, och verka avskräckande. Dessutom finna vi ock att denna lära är stridande mot Jesu maning: "Varen I fullkomlige såsom eder himmelske fader är fullkomlig".

I detta uttalande finnes ej något medgivande för ett oundvikligt öde i människolivets jordiska utveckling. Ja, det ligger tyvärr många missgrepp i den kristna trosläran. Hur kunna t. ex. våra kristna teologer med gott samvete förkunna att vår Himmelske fader utvalt judarna till "sitt egendomsfolk", då detta gudsbegrepp först av Jesus uppenbarades till judarna med känt resultat. Jesus karaktäriserade däremot judafolket utan omsvep som varande" djävulens barn och huggormars avföda". Joh. 8:44. Matt. 12:34. Han riktade sig därför i första hand till judafolket med den motiveringen: "Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare". Matt. 9:13. "...de helbrägda behöva icke läkare utan de kranka". Luk. 5:31. Jesu anmodade därför också sina lärjungar att i synnerhet påverka judarna med sin lära: "... gån hellre till de förlorade fåren av Israels hus emedan de voro såsom får som icke hava någon herde". Matt. 10:6, 9:36. Jesus hade ock fullt klart för sig vilket bemötande de härvid komme att röna, i det han tillägger: "Jag sänder eder såsom får mitt ibland ulvar". Matt. 10:16.

Men detta hårdnackade, mordgiriga och människofientliga judafolk, som vid sitt första framträdande genom Abraham slöt förbund med lögnens och mörkrets furste, El Schaddai (Joh. 8:44), kunde ej ens Jesus med sitt kärleksbudskap betvinga, varför det synes utsiktslöst att någonsin komma till rätta med detta "djävulens egendomsfolk" och dess sataniska lära. Alla andra folks religioner äro ojämförligt högre, renare och ädlare än det judiska systemet, vars gudsbegrepp Jahve i sina livsyttringar, åsikter och intressen endast är judens jämlike, såsom t. ex. i Mos. 18: m.fl. Det är därför ganska naturligt att de gamla häretikerna*) i det judiska gudomsväsendet Jahve endast sågo det ondas upphov, denna världens furste, för vilken åsikt de måste lida martyrdöden. Alla dessa grymheter tillskriva vi en förgången tids okunnighet, hur långt ha vi då kommit i tillämpningen av Jesu lära? Måste vi icke blygas för att nödgas tillstå, att vi i st. f. judarnas direkta förnekelse installerat en i högsta grad förnedrande förvanskning av den nya läran och dess gudsbegrepp, i det att vi i likhet med judarna åkalla samma antikristliga judiska gudsbegrepp som Jesus betecknade såsom den onde anden själv. Joh. 8:44. Vår "kristna" lära är genom denna irrlärighet alltså i huvudsak fortfarande judisk, varigenom vår kristna kyrka själv gör den kristna tron omintet, i det att den förklarar det antikristliga judiska gudsbegreppet, Jahve-Sebaot "trefalt heligt". Därför måste vi ropa ut så högt vi kunna :Bort med denna "härskarornas gud", denna människofiende och blodtörstige ande! Bort med hela hans följe av rövarehövdingar och massmördare, dessa förgrundsfigurer i judisk hedendom, men som i vår närvarande kristendomsförkunnelse framställas i tal och bild såsom förebildliga personligheter i kristen tro. O, vilken dårskap och förvillelse!

---

* Motståndare till det gamla testamentets gud, Jahve-Sebaot.

GLÖM EJ

NATIONEN i Eder annonskampanj 1929

Genom en annons i NATIONEN träffar Ni chefer och ledande personer samt i övrigt en köpstark och vaken allmänhet över hela landet!

NATIONELL — VAKEN — OBEROENDE

PRESSKONSERTEN.

(Forts. fr. sid. 2)

Bonniers och tippningsraseriet.

Enligt *Göteborgsposten* (l.) föreligga planer på igångsättande av en hela riket omfattande våldsam kampanj i syfte att amma upp ett spelintresse av liknande slag som det Göteborg sedan någon tid främst i ledet varit hugnat med. Tidningen konstaterar i en ledande artikel, att bakom detta "tippningsraseri" döljer sig ingen mindre än självaste firman Bonnier. Vi citera:

En Göteborgstidning, vars idrottsredaktör tillhör ledningen för Allmänna tippningssällskapet, konstaterade, att detta spelintresse "är en ganska isolerad företeelse" och att den hittills "icke omfattats med någon större entusiasm utom Göteborgs gränser". Detta förhållande har tydligen i hög grad oroat tidningen ifråga, ty den konstaterar, att "i denna punkt torde emellertid ganska snart en ändring komma till stånd. Allmänna tippningssällskapet har i varje fall satt i gång med en större organisation, som skall omsluta hela landet". Vidare upplyses det att man i dagarna öppnat kontor i Malmö och inom de närmaste dagarna blir det också en central i Stockholm.

Enligt vad Allmänna tippningssällskapets ledning meddelat Göteborgspressens representanter skulle **B o n n i e r** stå bakom. Går förlaget in för att "sprida idén över landet", som det så vackert heter i en göteborgskollega, kan man vara övertygad om, att spelvansinnet kommer att sprida sig som en löpeld — märk väl under förutsättning att icke starkare krafter kunna mobiliseras mot detsamma. Bonniers förfogar över miljontals kronor, det äger ett stort bokförlag och en stor daglig stockholmstidning, det utger ett otal tidskrifter och magasin, det är en av landets största annonsörer, det äger den svenska pressens distributionsapparat och mycket, mycket mera. Bonniers är en makt, en oerhörd makt i det svenska samhället. Om planen med Allmänna tippningssällskapet lyckas kan man förutsäga, att Bonnier icke blott gör en massa pengar på tippningen utan även genom den s. k. idrottsfonden och de arvoden som komma att betalas, skaffar sig inflytande över vår idrott, över Sveriges i detta nu största folkrörelse.

Nya Dagligt Allehanda (h.) kommenterar uttalandet i Göteborgs-Posten med följande ord:

Vi vilja i det längsta tvivla på att svenska pressen — med något naturligt undantag — går med på att befrämja detta osympatiska tillämnade företag. Månne inte i stället våra ärade kolleger börja komma underfund med att de gjorde ett svårt misstag, då de nyligen, när möjlighet dock därtill förelåg, försummade att sätta en bom för det kring sig gripande inflytandet av ett företag, som synes ha satt sig före att beröva den svenska pressen känslan av det fria ordets förpliktelser och ansvar.

Man börjar tydligen både på det ena och andra hållet komma till insikt om att den Bonnierska "ukulturverksamheten" här i landet har sina sidor.

Den Bonnier-Heckscherska sockerpolitiken verkar!

Den för innevarande år anmälda betarealen till samtliga Svenska sockerfabriksaktiebolagets fabriker utom Roma (där anmälningstiden ännu ej utgått) utgör 21,754 har eller 58,2 procent av fjolårets areal vid samma fabriker. Med anledning av minskningen i odlingen kommer enligt vad meddelats en koncentration av driften att vidtagas, och fabrikerna i Hälsingborg, Ängelholm och Genevad att stängas. De till dessa fabriker anslutna arbetarna komma i så fall att överlåtas på Hasslarpsfabriken. De vid de nedlagda fabrikerna sysselsatta kampanjarbetarna bli dock utan arbete.

Det enda rätta är naturligtvis att tillskyndarna av den i den judiska förstörelsens tecken förda sockerpolitiken i vårt land, hrr Bonnier, Heckscher, Cassel etc. få bära de ekonomiska konsekvenserna av sin politik. De som bli arbetslösa på grund av driftsnedläggelsen böra alltså vända sig till de nämnda israeliterna med krav på att bli hulpna!

Älvsborgshövdingens »straffåtgärd» mot Bolstad överklagas.

Bolstads församling har på extra kyrkostämma beslutat uppdraga åt församlingens skolråd att hos k. m:t och regeringsrätten anföra besvär över länsstyrelsens beslut att vägra församlingen statsanslag för dess skolor. Därjämte yrkas att Luthers lilla katekes måtte lösgivas för alla församlingar, vilka önska i sina skolor använda denna lärobok vid undervisningen i kristendom.

Hagdomstolens statuter revideras — Amerika ansluter sig?

Juristkommissionen för revision av ständiga internationella Haagdomstolens statuter som varit samlad till session, har nu avslutat sitt arbete. Resultatet anses i allo tillfredsställande, då full enighet uppnåtts beträffande de amerikanska förbehållen till domstolen och rörande vissa viktiga förändringar i dennas statuter.

Den viktigaste punkten i förslagen om statutrevision, vilka rådet skall behandla i juni och församlingen i september, rör ökningen av antalet domare från 11 till 15, vilka skola väljas i september 1930, sedan de nuvarande medlemmarnas mandat utgått. Med hänsyn till den under det senaste året hopade arbetsbördan skall domstolen för framtiden vara permanent församlad. Dessutom skola i statuterna infogas bestämmelser om utfärdandet av utlåtanden från domstolen.

Englands kooperativa slå sig på tidningsaffären.

Den engelska kooperativa rörelsen har i dagarna övertagit den kända söndagstidningen Reynold's Illustrated News för en summa av 150,000 pund d. v. s. omkring 2,700,000 svenska kronor.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Gynna Nationens annonsörer!

Det svenska judas kamp mot kristendomen.

Blir det barnens julgran härnäst?

Under rubriken "Blir det barnens julgran härnäst?" berör en författare i N. D. A. "Spectator", med anledning av "katekesfallet" i Bolstad den antikristliga kampanj som sedan lång tid tillbaka bedrivits av "det heliga folket" vid styret i Sveriges land. Vi återgiva här artikeln i fråga:

När den store reformatorn Luther var ute på resor och de tyska barnen öppnade grindarna för han ekipage, brukade han icke blott giva barnen slantar, utan han samlade dem kring vagnen och gjorde dem frågor i deras kristendomskunskap. Han fann härunder, att okunnigheten var mycket stor och att stor förvirring om det allra enklaste moment i den kristna läran rådde. När han så kom från en av dessa resor och tänkte på barnen, nedskrev han vår från barndomen välbekanta: "Luthers lilla katekes". Under fyra århundraden har denna lilla bok bland högst sakkunnigt folk, stora pedagoger m. m., ansetts som ett klassiskt snilleverk. Man har försökt sätta något annat i stället, men ingen har kunnat ersätta den lilla, korta barnaläran. I blixtbelysning, i korta, djupa satser har Luther i dessa fem huvudstycken, så mästerligt ordnade, framställt hela den kristna lärans kärna och fundamentalaste innehåll. Och detta på endast ett par tre blad; allt så kort, något kärvt och korthugget, men först och sist innehållsrikt och anlagt på att kunna lätt inläras och minnas. Ett mästerverk helt enkelt. Detta om Lilla katekesen. För de tyske skollärarna åter skrev Luther en större katekes, och det var ju tråkigt — insändaren har en 40-årig erfarenhet i folkskolans tjänst — att man så länge i vårt land fordrade ordagrann minnesläsning av den s. k. långkatekesen.

Ja, varför tog man bort detta? Jag tror ingen kunnat ge ett förnuftigt svar därpå. Skolreformens män svarade visserligen, att barnen som lärobok i kristendom skulle begagna hela bibeln med Jesu Bergspredikan som grundval. Men ingen människa med en aning pedagogisk erfarenhet kan tro, att det var någon mening i detta. Ville man rent av göra undervisningen i kristendom omöjlig? har man frågat. Det är en **l ä r o b o k** i kristendom barnen måste ha och sedan katekesen — vi mena den lilla — togs bort, har det varit ett ideligt försök att söka åstadkomma en ersättning för Luthers mästerskapelse. Ingen har lyckats. Skolråden ha infört olika slags läroböcker. När skall detta straffas?

I likhet med ett antal präster och religionslärare, som märkt hur barnens kunskap i kristendom under de senare åren blivit allt sämre och sämre, önskade så Bolstad tillbaka katekesen. Detta blev för präst och folk en samvetssak, då de ömmade för sina barns religiösa fostran. Nu ha de dömts till drygt straff härför, och så säger man, att Sverige är ett fritt land och att i synnerhet ingen religionsförföljelse förekommer. Det ligger något gripande i Bolstads-prästens ord: "Man tänker snart fira katekesens 400-årsjubileum — under det jubilaren sitter i fängelse". Och varför skulle vi icke vänta svåra tider, särskilt för Sveriges kristna folk. I katekesen och "bibliskans" borttagande, i läseordningens fem timmar gymnastik i veckan och 3 timmar i kristendom, barnens lämnande utan lärobok i religionen m. m. är ju blott ett eko från judarnas dystra: "Tag denne" — Kristus — "av vägen". Och hur skulle det vara annorlunda? Den majoritet, som genomdrev skolreformen, var ju lärjunge till Marx, som högt förkunnade: "Kristendom och socialismen förhålla sig till varandra som eld och vattten". Tag denne av vägen.

Vi ha kommit långt i Sverige. Man tyckes vara lamslagen av skräck och låter Marx och Moskvas folk dirigera. Kungssången få ej barnen sjunga. Varför skulle ej sångerna till den törnekrönte konungen ock komma att förbjudas? Till och med i ett hedniskt land hade "Kamrat Alice", som narrade ett barn att mitt i huvudstaden gå med en brinnande bibeln varit dödens på synnerligen kort tid. Vi tänka oss en skymflig, brinnande bild av Budda, kringburen i Indien eller Japan. Hos oss gick "Alice" straffri! Vi ha kommit långt. Och vi fråga sist: När blir de **s v e n s k a b a r n e n s** julgran förbjuden?

Stackars svältande barn österut få ej se den mera. Hon minde ju om Honom, som är "världens ljus". "Tag denne av vägen"!

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. n:r 10.)

"d'Abrest" alias Kohn. — Judepublicist.

Adachi, Kenzo. — Född 1864 i Kumamoto. Grundade i Korea flera tidningar för japansk propaganda. Anklagad för medbrottslighet i mordet å koreanska drottningen, men frikänd. Bereste 1919 Europa och Amerika. Var japansk trafikminister 1925—27. Är jap. parlamentsledamot och ledare av Miniseipartiet.

"dell'Agga" alias Gerson. — Jud. publicist.

"Ahlgeen" alias Schelenz. — Jud. publicist.

"d'Alfrany" alias Löwenthal. — Jud. publicist.

"von der Als" alias Löwy. — Jud. publicist.

"von Amberg" alias Hirschberg. — Jud. publicist.

"d'Ange" alias Engel. — Jud. publicist.

Arahata, Katsuzo. — Född i Jokohama 1887, började han sin bana som springpojke, gick senare kring och sålde socialistisk litteratur och utgav slutligen socialistpublikationer, samt översatte verk av Webb och Shaw. Har 3 gånger suttit i fänglese för brott mot allmän ordning.

Austrinsz, Antons. — Född 1884 i Vec-Piebalg, Livland, genomgick han lärarseminariet i Sanktpetersburg och var en kort tid folkskollärare. För deltagande i revolutionen 1905, varvid han blev svårt sårad, blev han fängslad och måste senare föra en fyktings besväriga liv, utan fast vistelseort. Han livnärde sig som skriftställare och journalist. Han har utgivit ett dussin böcker med dikter, noveller och romaner och erhållit lettiska kulturfondens pris för diktboken "Dzihwes burwiba" (livstjusning). Han bor nu i Riga. (Namnet Austrinsz = Östanvind).

"Bennet" alias Levison, Olivia. — Jud. publicist.

Blodnieks, Adolfs. — Född 1889 i Tuckum, Kurland, blev han handelselev i Polytechnicum i Riga. Han deltog i revolutionen 1905 och blev svårt sårad då den ryska straffexpeditionen slog ned. Som politisk flykting var han med i flera revolutionära organisationer. Under världskriget tjänstgjorde han vid en flygkår. Efter revolutionen var han ledamot av arbetar- och soldatsovét i Moskva, och deltog sedan i Latvija's frihetsrörelse samt blev riksdagsman och preses i finans- och budgetkommisionen, representerande den demokratiska centern. Sedan 1919 redigerar han den av honom då grundade tidningen "Latvija" och har skrivit talrika referat över landets finansiella frågor; hans specialitet är bankväsen och ekonomisk publicistik. Han är medlem av finansministeriets ekonomiråd. I riksdagen leder han nu det av honom grundade småbrukarpartiet. Han är bosatt i Riga.

Bogrov. — Kejserlig poliskommissarie i Aszabad. Pålade folket godtyckliga skatter, och stal kronmedel. Fastän överbevisad fick han kvarstå i tjänsten men fanns ännu 1914 upptagen å Svarta listan över opålitliga officerare och adelsmän.

Czirikov, Evgenij-Nikolaeviez. — Född 1864 såsom son av en rysk pop, gjorde han sina universitetsstudier samtidigt med Uljanov-"Lenin" och blev redan på 90-talet känd som författare av humoresker och skådespel med motiv från rysk landsort. Hans drama "Evrei" höjdes till skyarna av judepressen; (i svensk övers. kallat "Judarna"). Hans största verk är en romanserie, betitlad "Ungdom", "Förvisning", "Återkomst", "Familjen", "Vedergällningen", som tillsamman vill vara en den ryska intelligensens krönika från 1880-talet til våra dagar.

Såsom intim vän till Peszkov-"Gorkij" har Cz. publicerat en del av sina verk å dennes förlag. Han var 1913 konstkritiker i "Kievska'a Mysl" där Bronstein-"Trotskij" samtidigt var politisk referent. Cz:s politiska ställning framgår därav att han under kejsaregimen satt i fängelse 4 gånger. Under 19 år bodde han i ett trähus i Sanktpetersburg men flyttade efter bolsjevikrevolutionen 1917 till Moskva, livnärande sig som journalist och föreläsare. På samma sätt tjänade han sitt bröd i Ukraina och Krim. Då slutligen bolsjevikerna erövrade även dessa landsändar, måste Cz. utblottad rymma till Stambul med son och dotter. Han slog sig ned i Sofia, förtjänade livets nödtorft genom medarbetarskap i Berlin- och Parispressen. För att undkomma det tryckande armodet flyttade Cz. senare till Praha. Efter att hela sitt liv ha kämpat "mot carismens tyranni och omänsklighet" har han nu jagats i landsflykt av sina vänner "frihetskämparna".

Czubinskoj. — Juris professor. Medlem av ryska K.-D.-partiet. (C. A. 43).

Czrcidze, Nikolaj-S:viez. — Denne georgiske revolutionär hade studerat i Odessa, från vars universitet han på 90-talet relegerades för medbrottslighet i studentoroligheter, och därefter i veterinärskolan i Xarkov, men ägnade sig slutligen åt journalistik. Som S. D. representant i 3—4 ryska riksdumorna gjorde han sig för sin skarpa intelligens och sina väl preciserade propositioner. Han var den ende som ej deltog i de chauvinistiska utgjutelserna vid krigsbrottet, och den förste som bröt "den patriotiska tystnaden", då han 15.7.1915 fordrade regeringens avgång för att folket självt skulle få ta landets öde i sina händer. Vid marsrevolutionen 1917 blev han den förste presidenten i Soldaternas och arbetarnas sovjet. Övertrumfad av bolsjeviki, måste han efter novemberrevolutionen fly till Georgien. Han förde 1919 sitt kaukasiska fäderneslands talan vid fredskonferensen i Paris och senare under propagandaresor i andra länder. Han begick självmord i Paris 1926. (C. A. 66-7; R. R. R. 78). —

Czxenkeli. — Georgisk revolutionär, född i Suckum, där fadern var en ortodox präst. Han spelade en stor roll, som S.-D. representant i 4. ryska riksduman och senare i organisationen av den Georgiska republiken. Till yrket är han advokat och journalist. "Trots sin fulhet är han superb, då han från tribunen denoncerar bolsjevikis övergrepp."

(Forts. i nästa n:r.)

Bonnier j:r inträder i D. N:s styrelse.

Dagens Nyheters aktiebolag höll sistlidna tisdag årsstämma, varvid till styrelseledamot efter avlidne professorn Gunnar Andersson nyvaldes förutvarande suppleanten ingenjör Tor Roxendorff samt som suppleant nyvaldes **b o k f ö r l ä g g a r e Å k e B o n n i e r.** Övriga styrelseledamöter och revisorer omvaldes.

Hrr Branting och Höglund Socialdemokratens styrelse.

Tidningsföretaget Social-Demokraten hade påskdagen årsstämma under ordförandeskap av hr Bertil Eriksson. Av de i tur avgående styrelseledamöterna återvaldes hrr Oskar Karlén och P. A. Hansson samt nyvaldes advokaten G. Branting och redaktör Z. Höglund efter hrr Arvid Kämpe och A. V. Färm. Av de i tur avgående revisorerna omvaldes hr E. Holm samt nyvaldes hr Karl Karlsson efter A. G. Ståhl.

Hirschska Telegrambyråns årsstämma.

Aktiebolaget Svenska telegrambyrån har i dagarna hållit bolagsstämma. Till styrelse omvaldes direktörerna Ch. Werner, ordförande, **H e l g e H i r s c h,** verkställande direktör, Job Jonsson, vice verkställande direktör samt B. Lindell.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i
Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag
med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman
för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER
Telefon 392 61

Litteratur.

Bard och borgherre.

Neuburg vid Heidelberg grundades på 1100-talet av benediktiner från Kloster Lorsch, och blev senare ett stift för adliga jungfrur samt kom på 1700-talet i Ignatianernas och därpå i Vincentianernas ägo. Sedan 1825 tillhörde det en Goethe närstående familj och disponeras nu som majorat av Alexander Augustssohn Grashey baron Bernus. Sedan jag 1911 blev geschäftsträger hos Nobiles Academici i Heidelberg's riddarhus, har jag många gånger besökt Neuburg, plockat kirschen und küsse i trädgården, svärmat i månskenet över Neckar, sett blommorna spira och bladen falla i slottsparken...

Från landsvägen, som dammig följer Neckars lopp, svänger bilen av åt vänster uppåt sluttningen, därifrån det av dunkla lövmassor överskuggade Stift Neuburg blickar ned på flodens färdsel. Vägen dit upp, som blir allt brantare, kantas av äppleträd. Till höger har man floden, till vänster ser man fält och ängar, och därbakom den stora skogen. Så kör man genom gårdsporten, där än i dag en stenbild av Gudsmoder hälsar en välkommen. På insidan av porten finns ett par halvt förvittrade stentavlor med inskriptioner. Höger om porten är ett gammalt runt hörntorn med infallet tak och till vänster ett portvaktshus av nyare datum. Gårdens mitt upptas av en gräsplan, kantad av buskar och höga, åldriga träd och på sydsidan av glödande rosor. Framför den långa ekonomibyggnaden står en åttkantig brunn med ständigt sorlande vatten. Rakt fram begränsas gården av residenset, utefter vars sydsida en terass sträcker sig. Vildvin och efeu kläda torn, murar och träd. Lövkojor, dalier och malvor ge färgglans åt gräsmattorna. På andra sidan floden står Königstuhl i majestätisk prakt. I en krypta finner man gravstenar över klostertidens abedissor. Där parken begynner, låg klostrets begravningsplats. Nu växer där endast träd. En dyster stämning härskar kring den bruna dammen, som ligger i tät skugga, och vid vilken även om dagen flädermusen fladdrar kring.

Man stiger in i det forna klosterhuset, vars trappor och korridorer är behängda med gamla stick. Baronen tror själv, att här spökar om nätterna... I biblioteket finner man böcker av gamla alkemister; den götiska cellen innehåller magiska apparater och på väggarna hänger bilder av Rosenkreuzare, adepter, astrologer, magier...

Från bildsalen har man genom de höga fönsterbågarna en praktfull blick över Neckardalen, besjungen av Hölderlin, Richter, Brentano, Arnim, Eichendorff och så många andra rimsmeder.

Genom en försal kommer man ned i kapellet, vars götiska fönster fyllas av glasmålningar. Här brukar baronens bror, som är katolsk präst, då och då läsa mässan. —

Neuburg's nuvarande ägare föddes i Lindau 1880 såsom son av en bayersk officer Grashey och en fröken Bernus av en ofrälse fransk emigrantsläkt, som 1863 fått österrikiskt adels- och friherrepatent. Den adlades dotterson Grashey adopt. Bernus erhöll 1885 badiskt adels- och friherrepatent samt ärvde 1908 efter sin morbror Neuburg. Han är den ende manlige titelbäraren, i det han med sin hustru fröken Glasenapp från Riga endast har en dotter. Efter gymnasiststudier i Heidelberg och Speyer studerade han vid universitetet i München samt tjänade till 1902 som badisk dragon. Som författare har han utgivit flera band egna dikter och översättningar av Keats, Rosetti m. fl. samt skrivit flera "skuggspel". Åtskilligt har han själv rubricerat som "singsang".

Han sjunger gärna om höst och förgängelse och med förkärlek skildrar han de mörka nätternas ångest. Väl diktar

R E S A N D E få bo billigt privat. Fleminggatan 20 B, 3 tr. v. ing. fr. Agneg. Obs. 12 min. fr. Centralen. Tel. K. 34244.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helår [illegible]:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 5 April 1929.

ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindstroms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

han även kärlekssånger, men då oftast till det som varit. Heintze-Heinse-"Rost" finner han gudomlig, och han ger stundom själv det intrycket, att han är en romantiker som försenat sig ett århundrade.

Såsom anhängare av Steiner's antroposofi tror han naturligtvis på reinkarnation och karma. Ett typiskt exempel är "Schuld":

I mina nätters dunkel ser
jag ofta handen av ett lik,
som reser sig invid min bädd,
förskräckande mig med sitt hot,
och genom nattens stillhet hörs
en viskning ljuda i mitt rum.
Jag ryser, ty som från en kör
emot mig klaga dessa ord:
Din själ belastas av ett rysligt mord,
som du med din fördömda hand begick
uti din förra jordinkarnation.
Du tog den oförsonta skulden med
i detta liv, som stammar ifrån det.
Igenom ljus och dunkel driver du
emot den dagen, vilken dig fördömt...

— — —

Skalden har också diktat hymner till Karoline Günderode-"Tian", till vilken han tycker sig fäst med olösliga band sedan en tidigare inkarnation ett sekel tillbaka. Hon är alltjämt hans själs älskade, hans tvillingsjäl, hans förlorade brud. Det är nu över hundra år sedan hon dränkte sig i Rhein av olycklig kärlek till Heidelbergfilologen Creuzer, som avbrutit deras påbörjade kärleksförhållande. Skaldens mystiska läggning går igen även i dikter om kvinnorna av i dag, såsom i "Schöne frauen":

Sköna kvinnor hava vita händer,
som kärlekens gyllne skålar hålla,
och de räcka hult åt dig sin gåva,
och du känner Något sig gestalta
djupt i dig, — en gåta, som sig aldrig
lösa låter... Alltid
likväl anar du en fjärran Konung...

Värdefullast är skaldens katolska dikter, t. ex. "Die Nonne", om nunnan, som för Jesu skull odlade röda och vita rosor och gula kungsliljor, eller "Fra Angelico", vars målarkonst var hans gudstjänst.

Skalden vandrar gärna kors och tvärs genom fattigkvarterens smutsiga gator, varest nöden med gråa ögon stirrar honom i anletet, och varje vinkel visar andra laster... I det sparsamt bleka lyktskenet tyckte han sig under en sådan vandring se en man bärande på ryggen ett kors med inskriften: "Ihr sollt euch lieben!"

Som reservofficer deltog slottsherren till Neuburg naturligtvis i sitt fosterlands försvar, men han tvekar ej erkänna, att så länge i historien ännu svärdet hotande hänger över nationernas hjässa, kan det ej vara tal om någon mogen, verkligt fri mänsklighet.

I en mig tillägnad bok har skalden skrivit: "Vi äro två aldrig finnande sökare, obeständiga som drömmar, men andra skörda, vad vi sått... Vi tro och veta mångahanda och längta så mycket, men förlora och vinna med samma glädje ... Och alla förgätna visor äro i oss levande och sköna. Vi finna och söka städse åter... Vi lämnade många fiender och vänner vid vägen, men ha ingen skuld därtill, ty det måste så vara. Omfamningar och korsade klingor... Blott sökandet har någon mening..."

I en särskild dikt har skalden utpekat "En svens vägar":

Alla vägar kallar
emot solen dig hän:
den genom portar och hallar,
den genom skimmer och irrsken,
den genom silverne sal,
den genom granarnas dal,
den genom drömmar... Nu väljen!
Varje väg är smal...

F. v. S.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Svenska bönder, vaknen upp!

(Forts. fr. sid. 1.)

årens lopp förvärvat sig en skicklighet, som man ej vill underlåta att i en situation som denna helt utnyttja. Judiska pressorgan av skilda kulörer ägna nu också sitt livliga intresse åt den "förhoppningsfulla" "nya rörelsen". Signalen i det Bonnier-Järteska "ledande nationella kulturorganet" Svenska Dagbladet har tillfullo förståtts. En viss stimulerande konkurrens om "den nya rörelsen" har redan etablerats i partiernas press. För ögonblicket presenterar sig särskilt den judefrisinnade med det "antisemitiska" Falu-Kuriren och det "kristliga" Svenska Morgonbladet som intresserad part. Man rosar där "den nya sammanslutningens" vackra "opolitiska" syfte och prisar dess resoluta ställningstagande mot den gamla bonderörelsens politiserande tendenser — man tål icke någon inblandning! — samt väntar sig stora ting till gagn för "den betryckta modernäringen" av "det nya förbundet" — vilket allt naturligtvis med livligaste intresse noteras av den övriga partipressen, synnerligast den Bonnierska. Alltmedan på sina håll tanken lancerar olika slag av "bondetåg" till huvudstaden för åstadkommande av "ett intimare samarbete mellan stad och land," för "tråkighetens på landet avskaffande" m. m. i samma stil. Man är tydligen beredd att, om så behöves, organisera de svenska böndernas missnöjesrörelse på fullaste allvar, efter alla den moderna konstens regler."

Till spekulanterna i Sveriges bönders godtro skulle vi emellertid vilja rikta ett *varningens ord*. Önskar man fortsätta spelet, får man också vara beredd att ta konsekvenserna därav. Spelet har fortgått länge nog. Ett fullföljande av den inslagna vägen skulle dock givetvis ha det goda med sig, att "den slumrande jätten" på Sveriges landsbygd äntligen på allvar vaknade upp ur den dvala, vari man med sitt lögnupplysningsväsen lyckats insöva honom. Så ur den synpunkten kunde det förvisso vara nyttigt nog, att spelet fullföljdes. Önskar man redan nu se en bondeuppmarsch till landets huvudstad, så kan man emellertid vara förvissad om att inga Bonnierska, Heckscherska eller Järteska agenter skola lyckats leda densamma efter sina spekulativa huvuden. Uppmarschen kommer! Man kan vara lugn, och när den kommer, så kommer den att rikta stöten mot själva *pestbölden*. Då, om ej förr, skola de som nu spekulera i den svenska bondens enfald, få sitt livligt åtrådda lystmäte, få lära känna honom, veta var han är samt vad han tänker och känner!

Monopoldebatten

(Forts. fr. sid. 1.)

såväl Vin- och spritcentralen som tobaksmonopolet. Nu föreligger väl anledning att antaga, att ett liknande uttalande måste göras även i år beträffande Vin- och spritcentralen. Huruvida det konstitutionellt låter sig göra att förlänga avtalet med tobaksmonopolet utan riksdagens hörande, vill jag inte bestämt yttra mig om, men jag är tveksam därvidlag, ty där finnes dock ett avtal om ett utarrenderat statligt monopol över tobakstillverkningen, under det att Vin- och spritcentralen endast av Kungl. Maj:t erhållit rättighet till partihandel med vin och spirituosa — på detta område finns ju intet beslutat monopol, utan endast ett faktiskt sådant, och där existerar ytterligare den bestämmelsen att Kungl. Maj:t har utfäst sig att icke lämna någon ytterligare partihandelsrättighet till någon annan än dotterbolag till Vin- o. Sprincentralen.

Men det är inte nog härmed, utan detta ärende berör även ett område, som svenska riksdagen med rätta ansett vara utomordentligt ömtåligt. Det berör riksdagens beskattningsrätt. Ingen som tagit del av utredningskommitterades betänkande lär kunna jäva riktigheten av det uttalade, som göres i den av mig m. fl. avgivna reservationen, då vi säga, att dessa båda

Husmödrar!

Sänd en provtvätt till

Nockeby Tvättinrättning

som tvättar i mjukt och klart mälarvatten, varpå kläderna torkas i frisk sjö- och barrskogsluft. (Oftast soltorkning).
Bästa tvättmetod för linnetvätt.
Punktlig expedition.
Humana priser.
Tel.: Alsten, Namnanrop Nockebytvätten.

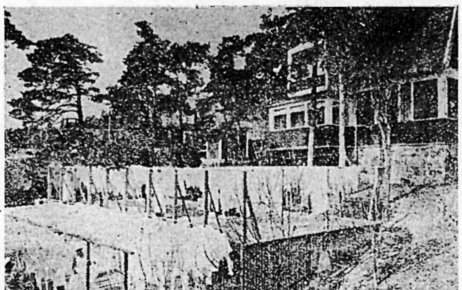

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

monopolföretag icke allenast inkassera skattemedel åt staten utan också bestämma beskattningens storlek i den form, att prissättningen på deras varor är avgörande för skattens storlek.

Vidare bekräftas i betänkandet nog också påståendet, att under dessa år avsevärda miljonbelopp uttagits i skatt utan svenska riksdagens beslut eller kännedom. Ett praktiskt bevis för sanningsenligheten av detta mitt påstående torde ligga däri, att då finansministern i år under hand hade erfarit, att Vin- och spritcentralen skulle sänka sina priser — varigenom naturligtvis den beskattning, nämligen omsättningsskatten på spritdrycker, vilken procentuellt utgår, skulle komma att sjunka, såvida inte antalet förbrukade litrar kraftigt stege, varom man ju inte hade någon visshet — så fann finansministern sig föranlåten att avvika från vad som var bebådat i statsverkspropositionen och föreslå en höjning från 50 till 55 procent beträffande den utgående omsättningsskatten. Klarare bevis behövs väl inte för att den nye chefen för Vin- och spritcentralen funnit, att det tidigare har uttagits högre pris medförande större vinster än vad som varit avsett enligt riksdagens tidigare uttalande, att bästa möjliga priser å detaljhandelsbolagen och att vinsten skall utgå i form av skatt.

Slutligen vill jag säga, att den form, reservanterna givit sitt yrkande, inte, såvitt jag kan finna, på något sätt begränsar Kungl. Maj:ts frihet att föreslå den organisation för dessa båda monopolbolag, som efter undersökning kan finnas lämplig. Vi uttala endast, att hur än organisationen må bliva, så bör riksdagen, när den så önskar, äga rätt att deltaga i granskningen av företagen, och jag vill uttryckligen betona, att i reservationens motivering uttalas, att härmed tages icke ståndpunkt till det förslag, som är avgivet av utredningskommitterade, om en viss form för revision, nämligen genom en ständig jourhavande revisor. Sålunda begränsas icke på något sätt friheten att föreslå den organisation, som befinnes lämpligast.

För egen del skulle jag vilja göra ett uttalande, men det står endast för mig själv, och det är, att den lämpligaste formen för en revision vore sannolikt att låta statsrevisorerna verkställa densamma i samband med deras övriga revisionsarbete. Vill man förebygga, att dessa båda affärsföretag besväras av tvenne under samma år förekommande revisioner, så skulle detta mycket lätt låta sig göra, om de båda monopolbolagens räkenskapsår omlades att löpa t. ex. från 1 juli till den 30 juni. Då bleve det helt naturligt, att aktiebolagsrevisionen inträffade på samma tid, som då statsrevisorerna äro samlade.

Huruvida det härför skulle behövas någon grundlagsändring eller ej är en fråga, som jag inte vill yttra mig om. Meningarna på detta område äro emellertid, har jag kunnat förstå, icke så obetydligt delade.

I det andra yrkandet, som framställts reservationsvis och som den ene reservanten, herr Bergman, icke har biträtt, hemställes, "att formen av aktiebolag med även enskilda aktieägare bibehålles". Skulle man gå över och förvandla dessa monopolföretag till rena statsföretag, bleve den första punkten i reservanternas hemställan obehövlig, ty det fölle av sig självt, att varje statsinstitution utan vidare kan granskas av statsrevisorerna. Men då jag och mina medreservanter haft den uppfattningen, att det nog innebär vissa fördelar, att rörelsen drives i aktiebolagsform, och att dessa fördelar äro så pass betydande, samt att de olägenheter, som till äventyrs åtföljt dem, ingalunda ständigt behöva finnas, så ha vi funnit oss böra tillfoga det yrkande, som innehålles i punkt 2.

Med stöd av vad jag här anfört, herr talman, ber jag nu att få yrka bifall till den av mig och mina medreservanter avgivna reservationen såväl i punkt 1 som i punkt 2, och jag vågar hemställa, om herr talmannen eventuellt ville framställa proposition på punkt 1 och punkt 2 var för sig, då det finnes ytterligare en reservant till förmån för punkt 1.

Herr *Nilsson, Johan*, i Kristianstad: Den motion, som här föreligger och som utskottets utlåtande avser att besvara, har ju avgivits av tvenne motionärer, som deltagit i utredningen angående dessa bägge statsmonopol — vi ha oss alla bekant, vilka jag syftar på. Nu ha motionärerna där tagit upp en hel del spörsmål, som de begära, att riksdagen redan på detta stadium skall taga ställning till. Bevillningsutskottet har icke ansett det vara lämpligt att under nuvarande förhållanden göra några bestämda uttalanden vare sig i den ena eller andra riktningen. Som bekant har Kungl. Maj:t fortsatt med utredningen. Den pågår under finansministerns egen ledning, och uppdrag är lämnat till en särskild utredningsman, som skulle fortsätta arbetet angående monopolföretagens förhållanden.

Nu har finansministern givit vissa direktiv till denna utredningsman, och dessa direktiv finna inte motionärerna tillfredsställande, utan de föreslå i sin motion, att riksdagen skall göra vissa bestämda uttalanden, som väl då skulle bli direktiv för den fortsatta utredningen.

Det kan ju i allmänhet inte anses vara lämpligt, att riksdagen vid ett stadium som detta av en utredning skall ingripa i Kungl. Maj:ts åtgöranden. I och med att bevillningsutskottet har intagit denna principiella ställning har utskottet därför inte på något sätt sagt ifrån, att icke de spörsmål, som motionärerna ha fäst uppmärksamheten på, böra vinna beaktande, utan tvärtom säger ju utskottet i sitt utlåtande: "Utskottet förutsätter, att vid denna utredning jämväl de synpunkter motionärerna framhållit bliva föremål för allsidigt övervägande." Det förefaller mig, som om motionärerna borde kunna vara tillfredsställda härmed, och detsamma borde gälla reservanterna. Det är ändock att vänta, att denna utredning blir slutförd i så pass god tid, att riksdagen får dessa frågor på sitt bord redan nästa år. Då får man väl slå sig till ro till den tidpunkten och vänta med att taga ställning till denna fråga, tills utredningsarbetet har blivit slutfört.

Det är denna principiella ståndpunkt, som utskottets majoritet har intagit, och jag kan inte finna annat än att den borde kunna gillas av första kammaren. Jag ber därför, herr talman, att få yrka bifall till utskottets hemställan.

Herr *Bergman*: Herr talman! När Vin- och spritcentralen inrättades, så hette det ju, att den skulle innebära avlägsnandet av det privata intresset i alkoholhanteringen. Den ene finansministern efter den andre deklarerade inför riksdagen att all dess vinst skulle tillfalla statsverket. Det lider nog intet tvivel, att detta var den egentlige upphovsmannens mening och framför allt deras mening, som läto förmå sig att medverka från nykterhetslägret — till vilka i förbigående sagt jag icke hörde, men det var många, som i god tro medverkade. Men man skall vara blind på båda ögonen för att icke se, att denna mäktiga stat i staten har blivit ett instrument icke blott för statens skatteuppbörd utan även för starka privatekonomiska finansintressen.

Det är känt och vittnat till full evidens, att miljoner efter miljoner gått staten förbi och fått tjäna enskilda intressen.

Erfarenheten har visat, att finansministrarna, oberoende av vilket parti de tillhört, ha varit synnerligen undfallande för Vin- och spritcentralen, även där en allmän mening krävt en kraftig och självständig hand. En viss ljusning har nu visat sig i och med den undersökning, som nyss ägt rum angående de bägge monopolföretagen och som har bragt åtskilligt i dagen, men som ju genom de direktiv, som utredningsmännen fingo, blev begränsad, så att de icke kunde gripa in i de kanske mest betänkliga sakerna.

Emellertid var denna utredning i alla fall en nyttig gärning. Nu uttala sig utskottet och dess talesman här ganska optimistiskt om den tillit man kan hysa till den fortsatta utredningen och den nuvarande regeringens åtgärder. Det skulle vara glädjande, om man kunde dela deras mening i det avseendet, och jag hoppas ju gärna det bästa, men det kan i varje fall inte skada, att riksdagen säger sin mening åtminstone i den punkt, där det yrkas, att riksdagen, som representerar svenska folket, genom de revisorer, som den utser, skall kunna få granska här ifrågavarande stora företags förvaltning och åtgöranden. Det är ju dock i verkligheten fråga om företag av den största statsfinansiella betydelse och det förefaller då mycket egendomligt, att riksdagen, som annars har så vidsträckt granskningsrätt genom sina revisorer, icke skall få ha någonting därmed att göra.

Däremot är jag mycket tveksam, huruvida det är lämpligt att nu yttra sig så bestämt, huruvida dessa monopolföretag böra fortfara att vara bolag, eller om staten helt enkelt skall göra dem till vad de dock i realiteten äro, nämligen verkliga statsmonopol, även i formellt avseende. Det är för tidigt, synes det mig, att taga ståndpunkt till detta spörsmål nu, innan den senaste utredningen är slutförd. Därför kan jag icke ansluta mig till herr Bomans reservation helt och hållet, men som han redan har nämnt, instämmer jag med honom i den första punkten angående riksdagens granskningsrätt, och jag instämmer också med honom i hans hemställan till herr talmannen, att reservationen måtte föredragas punktvis, så att vi kunna få rösta om varje punkt för sig. Jag yrkar då bifall till den första punkten i herr Bomans med fleras reservation.

(forts.)

Om Judarna och deras lögner.

(Forts. fr. sid. 1.)

stånd att veta vad Guds bud är och huru det skall hållas. Mose förstod det väl, då han sade (2 Mos. 34:7): du är den Gud, som förlåter synder, och ingen är oskyldig för dig", det är, ingen håller dina bud utom den, som du förlåter synderna; såsom David också vittnar (Psalm 32:1, 2): "säll är den, vilkens överträdelse är förlåten, vilkens synd är överskyld; säll är den människa, som Herren icke tillräknar missgärning"; och i samma psalm v. 6: alla helgon måste bedja för sin synd, d. v. s. intet helgon håller Guds bud. Hålla helgonen det icke; huru skola de gudlösa, otrogna, onda hålla det? Återigen psalm 143:2: o, Herre Gud, gå icke till doms med din tjänare, ty inför dig är ingen levande rättfärdig. Det är ju också tydligt nog talat, att även Guds helige tjänare icke äro rättfärdiga för Gud, om han icke tager bort sin dom och handlar med nåd mot dem, det är, de hålla icke hans bud och behöva syndernas förlåtelse.

(Forts.)

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 371 och Vasa 372
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Grosse Naturworscher
Eine Geschichte der Naturforschung in Lebensbeschreibungen
Von Prof. Dr. Ph. Lenard.
Heidelberg.
Mit 69 textsganzseitigen Bildnissen
Preis geb. Mk 10.—. Gebd Mk 12.—
Professor Lenard ist selbst einer der bedeutendsten deutschen Physiken der Gegenwart; für seine bahnbrechenden Forschungen auf dem Gebiete der Kathodenstrahlen wurder er mit dem Nobelpreise ausgezeichnet. Er steht im scharfen Gegensatze zu der materialistirchen Weltanschanung, welche die Natur entseelt und jedes tiefere Eindringen in die Naturgeheimnisse vom Standpunkt der Nitzlichkeit aus betrachtet. Vielmehr zeigt er an den Lebensläufern der grossen Meister, dass sie von höchsten Idealismus und tiefer Ehrfurcht vor der Natur zu ihrem Werk getrieben wurden.
Z. F. LEHMANNS VERLAG
München.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kvöll 7—½12 Inga dricksepengar
Ingen spritservering

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefoner: Red. Norr 5898
Exp. „ 5899

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 15 (184) Fredagen den 12 April 1929. Årg. 5

RIKSDAGEN OCH MONOPOLEN.

Debatten i första kammaren en veritabel straffpredikan över de misskötta monopolföretagen.

Hr Örne sökte dock spela den ståndaktige tennsoldatens roll.

År 1926 väcktes av representanter från de borgerliga partierna i riksdagen en motion om undersökning av spritmonopolets verksamhet. Med nöd och näppe lyckades den enigt samverkande socialdemokratiska och kommunistiska riksdagsfalangen avslå motionen. Dr Bratt, som tydligen ville smida medan järnet var varmt och för framtiden söka förhindra all inblandning i sina göranden och låtanden, skyndade sig att i sitt villiga språkrör, N. D. A., införa en längre, i flera av tidningens nummer fortlöpande, artikel, betitlad: ”En riksdagsdebatt om Spritcentralen”. Förmodligen ansågs artikeln vara synnerligen förtjänstfull, eftersom den sedermera utkom i broschyrform och tillställdes pressen m. fl. Ur minnet skola ett par exempel på dr Bratts ”nedgörande” kritik av kritiken framdragas. Under debatten i andra kammaren anmärkte dr Arne Forssell, att Spritcentralen allt efter omständigheterna visste förskansa sig bakom än sin statliga ställning och än sin ställning som enskilt företag, och på så sätt gjorde sig ogripbar. Påståendet bemöttes av dr Bratt med en motfråga: ”Månne det ej är kritikens fel, att Spritcentralen icke är gripbar?” Dr. Bratt kommer icke att återupprepa sin perfida fråga. Den har numera fått det svar den förtjänar. Svaret rungade ju så kraftigt, att dr. Bratt lyftes från sin piedestal. Det föga mindre kraftiga ekot därav i riksdagen måste vid detta laget hava förnummits även i hans tämligen avlägsna tillflyktsort vid Champs Elysées. — En annan av talarne under nyssnämnda debatt, hr Lithander, hade i misshugg råkat beteckna Fenixpalatset som ett dotterdotterbolag till Spritcentralen (strängt taget hade hr Lithander rätt, enär Spritcentralen i sina böcker lät avskriva förlusterna å Fenixpalatset), vilket föranledde dr Bratt att behandla felsägningen i ett särskilt kapitel under rubriken: ”Kan en dotter hava tvenne mödrar?”. Då spörsmålet gällde ekonomiska ting, kunde svaret obetingat blivit jakande. En av dr Bratts skapelser, A.-B. Städet, hade som bekant tvenne mödrar, firmorna Grönstedt & C:o och Tegnér & Wilcken. Dessa båda exempel äro emellertid endast tagna för att påvisa, att den åberopade broschyren närmast var ett uttryck för dr Bratts ökända skrivklåda. Den, som till äventyrs studerat aktstycket i tanke att finna ett bemötande i sak av de verkliga angreppen mot spritmonopolet, blev helt besviken. Samtidigt som man därför måste beklaga, att dr Bratt icke befann sig i första kammaren den 6 mars och fick till livs *sanningen*, var man å andra sidan hjärtinnerligt tacksam slippa se spalterna i Bratt-organen de närmaste dagarna fyllda av dr. Bratts intervjuvägen erhållna ironiska uttalanden, starkt bemängda med vad man på folkligt språk kallar för brännvinsadvokatyr.

Vi övergå till årets riksdag.

Ehuru skarpa hugg utdelades i bägge kamrarna, blev dock tyngdpunkten förlagd till ”senaten”, där de båda motionärerna, tillika ledamöter i monopolkontrollutredningen, ha sitt säte. Debatten, vars viktigaste inlägg intagits i föregående och detta nummer av ”Nationen”, påbörjades av *hr Boman*, vilken ifrågasatte, huruvida det vore konstitutionellt riktigt, att regeringen förlänger avtalet med tobaksmonopolet, ehuruväl endast på ett år, utan riksdagens hörande. Vidare påpekade talaren som stöd för sin reservation, att de båda monopolföretagen icke endast inkassera skattemedel åt staten utan också bestämma beskattningens storlek genom prissättningen vilken varit undandragen riksdagens hörande och kontroll.

Utskottsordföranden, *hr Johan Nilsson, Kristianstad*, poängterade, att utskottsmajoritetens avstyrkande ståndpunkt berodde på principiella skäl, samt att utskottet i sitt utlåtande sagt: ”Utskottet förutsätter, att vid denna utredning jämväl de synpunkter, motionärerna framhållit, bliva föremål för allsidigt övervägande”. Om endast principiella skäl motiverat avslagsyrkandet, borde majoriteten på ett mera markant sätt understrukit sitt gillande av motionärernas synpunkter. Framtiden får emellertid visa, vad utskottsmajoriteten bär i skölden.

Hr Bergman kom med de beskaste sanningarna. Talaren påpekade, att den ene finansministern efter den andre deklarerat inför riksdagen, att all Spritcentralens vinst skulle tillfalla statsverket samt fortsatte: ”Det lider nog också intet tvivel, att detta var den egentlige upphovsmannens mening och framför allt deras mening, som läto förmå sig att medverka från nykterhetslägret. — — — Man skall vara blind på båda ögonen för att icke se, att denna mäktiga stat i staten har blivit ett instrument icke blott för statens skatteuppbörd, utan även för starka privatekonomiska finansintressen. Det är känt och vittnat till full evidens, att miljoner efter miljoner gått staten förbi och fått tjäna enskilda intressen”. Hr Bergman framhöll i fortsättningen, att samtliga finansministrar, oberoende av partifärg, varit synnerligen undfallande för Vin- & Spritcentralen, även där en allmän mening krävt en kraftig och självständig hand. En ändring till det bättre hade visserligen skett, menade talaren, genom monopolkommitténs utredningar, men utredningsmännen hade på grund av begränsade direktiv icke kunnat ”gripa in i de kanske mest betänkliga sakerna”, Hr Bergman är förtjänt av ett ärligt tack för sina ord. Så tycker och tänker 99 % av svenska folket. Särskild uppmärksamhet bör ägnas den omständigheten, att ingen enda röst i kammaren höjdes för att söka bemöta hr Bergman. Man kan endast tillägga: Väl bekomme herrar revisorer och styrelseledamöter i spritmonopolet! Är tiden ännu icke mogen för Eder att avgå från Edra befattningar?

Hr Westman redogjorde för skälen till motionens inlämnande, bland vilka finansministerns feltolkning av förslaget om livbolagen som stamaktieägare spelade in. Vid sidan härav kan man icke värja sig för den tanken, att motionärerna med en viss oro bemärkt de ansatser till bagatellisering av monopolkontrollberedningens be-

(forts. å sista sidan.)

Dekorativ patriotism.

Den förfallets utveckling i kosmopolitisk anda vi i dag bevittna i Sverige har medfört en paradoxal omkastning av alla värden och begrepp. Det är icke längre den personliga förtjänsten, dugligheten och troheten som belönas utan fastmera dessa egenskapers motsatser. Den som tjänstvilligt underordnar sig den nya härskarmakten, det på landets förstörelse i bolsjevismen inriktade Israel, befordras med höga värdigheter, offentlig upphöjelse samt förtjänsttecken av alla slag, medan den som låter sig ledas av gammalsvenska, moraliska begrepp samt av ansvar gentemot det egna folket för det mesta ”får titta i månen” efter såväl befordran som utmärkelser.

Att den nya härskarmakten, trots sin så ofta, särskilt inom vänsterlägret, deklarerade avsky för allt som har sammanhang med den nationella kulturen och traditionen, ej försmått att använda sig av de medel till patriotiskt belönande som stått till buds, är emellertid knappast att förvåna sig över. De av Juda under rådande förhållanden till nationell overksamhet dömda ledande gojimklasserna skola ju ha något att ägna sina patriotiska känslor åt samt kämpa för! Det nationella utmärkelsetecknet har i själva verket befunnits värt att inte bara bibehållas utan jämväl i allt större utsträckning nyttjas såsom en förträffligt stimulans för de nämnda kretsarna, som fostras till självhärlighet ej minst genom att jaga efter praktfulla dekorationer och utmärkelsetecken — att pryda bröstet med. till åskådliggörande inför all världen vilken högviktig och förtjänstfull medborgare man är. Denna ”patriotiska” jakt efter ”förtjänsttecken” eller s. k. lull-lull har på sistone här i landet antagit former, som kommit hela det nationella ordensinstitutet att framstå i löjets dager. Se på mig, huru praktfull och förtjänstfull jag är samt vilken god patriot! Också här breder ”den nya” andan ut sig. Saken har i dessa dagar fått en drastisk belysning genom vissa sensationella offentliggöranden rörande i stor stil förekommen, rent affärsmässig handel med svenska ordenstecken.

Principiellt äro vi visserligen emot att svenska män genom att hänga glittrande dekorationer på bröstet vilja demonstrera sin förtjänstfullhet inför världen — slikt anstår enligt vårt sätt att se mera det ”svagare” könet! — men vi äro i betraktande av verkligheten som den är, beredda acceptera principen om förtjänstens premiering medels yttre utmärkelsetecken såsom praktiskt motiverad. Kan en hägrande vasatrissa verkligen utgöra en sporre för den enskilda medborgaren att fullgöra sin plikt i samhället, må institutionen gärna bestå. Men vad man ovillkorligt måste reagera emot är, att våra svenska ordenstecken göras till en köpvara, som vilken inflyttad schackerjude som helst kan för-

(Forts. å sista sid.)

SPARBANKSKRASCHEN.

Centralfiguren — ”proletärbankir” Aschberg.

Vid pass år 1912 upprördes den svenska allmänheten över att en dittills okänd skrädderiidkare av polsk-judisk börd Olof Aschberg lyckats tillfoga greve Carl Bonde miljonförluster genom att indraga honom i tomtspekulationer vid Mälarhöjden. Greven hade litat på uppgifter från hr Aschbergs sida, som ej höllo streck. Juden grundlade emellertid därigenom sin förmögenhet. Tidningspressen rörde mycket i saken, men hr Aschberg blev ej tillräckligt stämplad, beroende på att man då ej kände hr Aschbergs affärsmetoder.

Från sina grevliga jaktmarker övergick juden till proletärobjekt. Pälsklädd höll han tal i Hornsbergs hage och välsignade proletärerna genom att hålla händernas flatsida uppåt. Därefter startades Nya Banken för att uppsuga proletärernas kapital, och den forne skräddaren var vorden bankdirektör.

Det var en rätt underlig bankrörelse. Bland annat gjordes såsom villkor för att större växlar skulle diskonteras av ”banken” eller, när dessa förföllo, omsättningar skulle beviljas, att den stackars acceptanten skulle inköpa en eller annan aktie i hr Aschbergs södra förstadstomtbolag. Alla åtnöjde sig emellertid ej med detta åtgörande utan höllo blott för ögonblicket god min, men sedan växeln väl var helt inlöst, förelade de hr ”bankdirektören” att omedelbart återköpa aktierna, annars bleve det polisanmälan. Juden fogade sig häruti, men gjorde såsom villkor, att utbytet av aktierna mot kontanter skulle ske på något ställe, där inga vittnen voro närvarande. Sålunda föreslog han en gång sammanträffande i Kungsträdgården kl. 8,15 f. m., och på utsatt tid kom mycket punktligt juden och återköpte aktierna i sitt förstadsbolag, sedan han uppsökt en undangömd plats och först noga spejat och spanat, att ingen människa mera än hans f. d. offer fanns i närheten.

Att hr Aschberg vid denna tidpunkt var så mån om att tvinga på folk sina förstadsaktier, visar, att tomtbolaget redan då åsatts så högt värde, att juden icke väntade högre i framtiden.

Men aktierna skulle ytterligare upptaxeras och så inregistrerades den 20 december 1918 Mälarhöjdens aktiebolag, däri juden ej var synlig, utan såsom stiftare fungerade disponenten Axel Ridderstad, kamrer Erik Johan Thyrén, revisor Fredrik Hammarstrand, direktör E. Filip Edström och den för sina affärer beryktade landsfiskalen i orten K. A. Arnheim.

Emedan vinsten på tomtjobberiet var ställd på mycket lång sikt, behövdes stort rörelsekapital och efter Aschbergskt recept beslöts i god tid att proletärerna skulle finansiera jobberiet.

När inbjudan till stiftande av Allmänna sparbanken utfärdades 1915, förkunnades om dess verksamhet, att småfolkets och arbetareorganisationernas lånemöjligheter hittills varit ytterst begränsade, trots att arbetarna och småfolket ha så oerhörda sparkapital, vilka dock placerats utan den minsta tanke på att direkt folkliga företag borde kunna få stöd därav. Den nya sparbanken skulle emellertid organiseras efter helt nya, fullt betryggande principer.

Till styrelse valdes banktjänsteman Albin Weidenhayn, direktör Gust. Svensson, verkst. dir., sekreterare C. E. Kinman, v. verkställande direktör och kassadirektör, advokat J. A. Hultman, förtroendeman Edv. Johansson, förtroendeman Edvard Wiberg och förtroendeman F. L. Nordgren med redaktör J. A. Wallin, platsexpeditör Gust. Wiberg, ombudsman J. A. Joelsson och kassör Henrik Jacobsson som suppl.

Juden var icke synlig. Men hr Aschbergs hus vid Vasagatan klövs mitt itu och förvandlades till två hus. Herr Aschbergs Nya Banken residerade i nr 6 och vännen Svensson i nr 4, som givits en något ny fasad, så att det ej skulle observeras, att huset tidigare utgjort till utseendet en fortsättning till nr 6.

Tills bubblan i dessa dagar brustit genom ingripande från landshövding Hasselrots sida, lät Allmänna Sparbanken utan samvetsbetänkligheter småfolk där deponera sina små sparade medel, som omedelbart utlånades på långlån till sagda och andra lika övervärderade tomtbolag, däri sparbankens verkst. dir. Gust. Svensson ävenledes var verkst. direktör. Insättarna torde lida en förlust på 35 miljoner kronor. Det är ingen förmildrande omständighet att medel, huvudsakligen småfolks enda besparingar, placerats på ett sätt, att vederbörande, som tänkte ensamma behålla vinsten på eventuell förtjänst av tomtjobberiet, bort inse att i 90 fall av 100 penningarne vore kastade i sjön. Sparbankens braskande annonser för att fånga relativt fattigt folk och förstöra de mottagna depositionerna tala sitt tydliga språk. ”Proletärernas” kassor torde länsats i större utsträckning än socialdemokraterna hittills velat medgiva. ”Proletärerna” torde vid detta laget kommit till insikt om att bekantskapen med den ”arbetarevänlige” pälsklädde juden från Hornsbergs hage i längden blivit något dyrbar, och hans välsignande Gebärder med handflatorna komma sent omsider att besvaras av arbetarne med förbannelser.

•

Sparbankerna i riket hava hittills stått under kontroll av Konungens Befallningshavande i länen, som brukat förordna till ombud någon ämbetsman och sällan eller aldrig någon i finansiella transaktioner rutinerad person. Även om vederbörande ombud gjort vad i hans förmåga stått, har kon-

(Forts. sista sid.)

Vad är det som hindrar en ren kristendomsförkunnelse i våra kyrkor?

För Nationen av J. L.

”Räck båda händerna åt den rena kristendomen, men icke ett finger åt den antikristliga judendomen”.

”Det är en stor och olycksdiger förvillelse — säger Viktor Rydberg — att reformationen skulle vara ändad med Luther. Han själv var av annan åsikt. Olycksdigert var ock det steg, att nämligen de s. k. symboliska böckerna upphöjdes från den mänskliga temporära auktoriteten till en stadigvarande och ofelbar myndighet.”

Men vilka hinder ligga då egentligen i vägen för kristendomens frigörelse från den sataniska judendomen? På denna fråga har kristenheten rättighet att fordra ett klart och sanningsenligt svar, ty Jesus själv har utdömt det judiska religionssystemet (Luk. 5: 36, 37), vilket är helt naturligt, då det endast innehåller omoral, egoism och materialism. Är det t. ex. förenligt med Jesu lära att tillbedja ett gudsbegrepp som utser en rövarehop till sitt ”egendomsfolk” med befallning att utrota alla andra folk (1 Mos. 17: 10—14), vilkas länder och egendom han befaller dem att taga i besittning genom mord och plundring? 5 Mos. 1:30. 2:25, 31. 3:3—8. 6:10, 11. 7:1, 2, 16, 22, 24. Den som vill komma till klarhet om oförenligheten mellan judendom och kristendom behöver endast jämföra egenskaperna hos deras resp. gudsbegrepp för att finna sammanblandningen absurd på grund av de omoraliska, bedrägliga och människofientliga tendenserna i jahvesystemet; men tyvärr ha de kristna folken icke desto mindre blivit indragna i detta system, såväl i religiöst som politiskt och ekonomiskt avseende. Dock, hur starka de krafter än må synas, som arbeta på vårt förslavande under Jahves ”egendomsfolk”, så skall detta oberättigade och opåkallade förmyndarskap sönderbrytas så snart sanningen blir känd av den stora allmänheten. Det är en förbrytelse mot den kristna menigheten att den alltjämt hålles i okunnighet om rätta förhållandet mellan judendom och kristendom, och att man ej lärt den att skilja mellan ett onskefullt och ett kärleksrikt gudomsväsen. Men otroligt är det, att man har mod till att heligförklara själva ursprungsbegreppet för det antikristliga jahvesystemet, vars huvudsakliga uppgift ligger i att tillintetgöra den kristna läran.

Det kan vara lärorikt att i detta sammanhang anföra ett omdöme av D:r Martin Luther om judafolket. I 32:dra bandet av hans samlade skrifter, utgivna i Karl Heyders förlag, yttrar Luther under rubriken: ”Om judarna och deras lögner” (varur delar redan återgivits i Nationen) sålunda: ”Aldrig har solen belyst ett mera blodtörstigt och hämndgirigt folk än dessa, som påstå sig vara Guds folk för att kunna mörda och pina ihjäl hedningar. Och det högsta de förutsätta hos sin väntade Messias, är att han med sitt svärd skall mörda och tillintetgöra alla andra folk... En jude eller ett judehjärta är så stock-sten-järndjävulskt-hårt, att det på intet sätt kan uppmjukas... när deras Messias kommer, skall han taga allt jordens guld och silver och fördela det bland dem.” Men mer än någonsin gäller idag den store reformatorns maning till prästerskapet, i det han fortsätter med följande anvisning: ”Och eder mina kära vänner, såväl kyrkoherdar som pastorer, vill jag i all förtrolighet ålägga edert ämbete, att ni varnar edra församlingsbor för den eviga skada, såsom ni väl förstå att göra, att de akta sig för judarna och undvika dem varhelst det är möjligt!”

Detta borde utgöra en hälsosam varning för vår kristna kyrkas representanter, samt föranleda ett resolut avståndstagande från det omoraliska jahvesystemet i den kristna förkunnelsen. En genomgripande reformering i ren kristlig anda är här av nöden för att vi ej slutligen helt skola nedsjunka i den judiska ”surdegen” en reformering som äntligen befriar oss från det mångguderi varmed vi f. n. laborera, i trots att vi ju berömma oss av att vara monoteister. Och rätta förhållandet borde ju vara så, enligt Jesu uppenbarelse av den ende sanne Guden — *alla* människors himmelske Fader! Men den kristna teologien synes ej vara tillfredsställd med detta sakförhållande, ty den har förskaffat sig ett flertal gudar. Förutom den antikristlige judeguden Jahve-Sebaot, som den kristna teologien t. o. m. heligförklarar och ställer främst i sin förkunnelse, introducerar den även en treenighetslära, om vilken Jesus aldrig haft något att meddela oss. Att ödmjukt acceptera ett sådant mångguderi och undergivet erkänna detsamma liksom ett ofrånkomligt öde, är förnedrande och ovärdigt för en kristen trosbekännare. Endast ett

(forts. å sista sidan.)

MONOPOLDEBATTEN.

Vad riksdagsprotokollen avslöja.

(forts. fr. föreg. n:r.)

Herr *Westman:* Herr talman, mina herrar! I min egenskap av motionär är jag givetvis utskottets ärade ordförande tacksam därför att han i sitt anförande så starkt betonat, att utskottets avslagsyrkande icke innebär, att utskottet har ställt sig sakligt avvisande till de synpunkter, som framföras i motionen. Den ärade utskottsordföranden framhöll i stället, att skälet till att utskottet avstyrkt motionen är, att Kungl. Maj:t anser ytterligare utredning vara erforderlig och utskottet inte velat ingripa i den pågående utredningen.

När den ärade ordföranden sade, att detta är en principiell ståndpunkt, så kan jag däremot för min del icke instämma med honom. Sådan är icke riksdagspraxis. Vi veta alla, att riksdagen ofta ger direktiv för utredningar, som Kungl. Maj:t verkställer. Vi veta också, att sedan Kungl. Maj:t satt i gång med verkställandet av dylika utredningar, kommer det ofta motioner, vari yrkas, att riksdagen skall ingripa genom att ge Kungl. Maj:t påminnelser eller genom att anmoda Kungl. Maj:t att beakta även den eller den omständigheten, den eller den synpunkten. Dessa motioner röna mycket olika öden. Ofta bli de avslagna — jag har själv i andra lagutskottet många gånger varit med om att avvisa motioner, som inneburit ingripande i utredningar. Vi veta av egen erfarenhet nästan alla, att det förekommer talrika sådana avslag. Men jag har också — och det ha Ni alla, mina herrar — varit med om att tillstyrka och besluta skrivelser från riksdagens sida i dylikt fall. Det finns talrika prejudikat härpå. Saken förhåller sig helt enkelt på det sättet, att här föreligger en omdömesfråga. Riksdagen har att avgöra, om den i det föreliggande fallet anser, att den vill framföra någon synpunkt. Det måste naturligtvis ur principiell synpunkt vara så, att riksdagen har en dylik frihet, ty om riksdagen har givit Kungl. Maj:t ett bestämt angivet uppdrag i ett visst fall och riksdagen sedan finner, att det har kommit till några nya omständigheter, så måste riksdagen kunna frigöra Kungl. Maj:t från det första

(Forts. å sid. 5.)

Den 12 April

NATIONELL ÅTER-UPPRÄTTELSE.

Sveriges folk har äntligen börjat vakna upp ur den dvala, vari det härskande lögnupplysningsväsendet i långliga tider hållit det insövt, samt inse vad tiden är liden. Ingen må förundra sig över att mången behjärtad fosterlandsvän vid detta uppvaknande grep efter vad som syntes honom innebära en möjlighet till räddning. Det var fullt förklarligt, att han, efter att ha fått allvarsläget klart för sig, sökte efter radikala medel till det ondas betvingande. En blick ut i världen gav vid handen, att en liknande situation som hos oss rådde i de flesta kulturländer. Ett lysande exempel på nationell självhävdelse i en tid då förstörelsens makter tillätos hejdlöst grassera snart sagt överallt, erbjöd emellertid Italien, där den nationella revolutionen i fascismens namn lyckligen genomförts. Det hade lyckats Mussolini att på ett sätt som väckte världens beundran betvinga kaos samt återinföra ordning och reda i sitt land. Exemplet imponerade och manade till efterföljd å andra håll, där situationen artade sig snarlik. En fast hand som åter ställde allt till rätta — se där vad som behövdes! För allt flera framstod den nationella diktaturen efter italiensk-fascistiskt mönster såsom enda räddningen.

Man övertänkte blott ej vad er dylik i verkligheten innebar liksom ej heller om den lämpade sig för de egna förhållandena. Vid närmare reflekterande nödgades man dock inse, att den diktatoriska regim, som med påvemaktens stöd införts i Italien, minst utav allt passade Sveriges folk. Det är möjligt, att den s. k. upplysta despotismen under varande förhållanden kunnat ha sitt berättigande i ett land, där folkets stora massa varken är skriv- eller läskunnig; men förvisso ej hos oss. Icke utan skäl har Sverige betecknats såsom "frihetens stamort på jorden" och dess folk förvärvat stadgat anseende såsom ett av världens främsta kulturfolk. Skulle väl detta, det fribornaste bland folk med stoltare traditioner än något annat, av desperation låta förleda sig att ge den frihetsklenod, det under sekler vårdat såsom ett dyrbart arv från fädren, till spillo? Nej! Tanken var utesluten. Den garanti en politisk diktator av dagsens typ kunde bjuda ifråga om den enskildes rätt var i själva verket illusorisk.

Den väg vi hava att vandra för att komma ur det iråkade förfallet under den judiska destruktionsmakten är konstitutionens och den svenska traditionens. Vi måste utgå ifrån att vi äro kapabla att själva ordna för oss, även där det råkat komma på sned, och att vi alls icke äro hänvisade att kopiera främmande folks mönster i fråga om nationell självhävdelse. Därtill känna vi oss alltför mycket som svenskar — uttrycket må skorra aldrig så illa i herrar israeliters öron. Svensken är det, han, den rättmätige arvtagaren av Svea rike och ingen annan, som skall gestalta nationens framtid! Liksom Sveriges rike byggts upp i den monarkiska statsformens hägn, skall dess fortbestånd såsom fri och oberoende stat gestalta sig under denna statsform. Den författning, vi mottagit såsom ett arv från fädren, erbjuder de bästa garantier för en fortsatt utveckling i svensk frihetsanda, blott den hålles i helgd — något som dock beklagligtvis i vår tid alltför ofta ej skett. Enligt författningen utövar konungen i statsrådet allena den verkställande och styrande befogenheten. Lagstiftningen utövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt, medan beskattningen tillhör riksdagen allena och lagskipningen handhaves av oavsättliga domare, vilka döma efter lag och laga stadgar. I grundlagen, som står *över* konung, riksdag och domstolar, angivas de lagligen fastställda grundvalarna för de svenska statsmakternas rättigheter och inbördes förhållanden ifråga om landets styrelse, beskattning och lagstiftning, ävensom garantierna för grundlagens efterlevnad. — Denna av föregående generationer lagda grund för den svenska samfundsordningen är en av de solidaste, som något folk har att uppvisa och vittnar vältaligt om vårt folks höga kulturståndpunkt i gången tid. Den monarkiska konstitutionen innebär enligt gällande grundlag de facto en garanti mot urartning inom samhällslivet samt mot missbruk från olika håll. Då ett förfallstillstånd sådant vi i dag bevittna, trots de i grundlagen stadgade konstitutionella garantierna, kunnat inträda, visar detta — sorgligt att säga! — att dessa ej längre hållas i helgd. I detta brottsliga brytande av konstitutionens helgd hava vi ock att söka anledningen till att den revolutionssträvande judiska inkräktaremakten i vår tid lyckats tillskansa sig den illegala ställning såsom hemlig regeringsmakt den här numera innehar.

Det krav som i detta nu måste uppställas såsom ovillkorligt är *att författningens helgd återupprättas.* En allmän folkmening bör resas, som framtvingar respekt därför samt återför utvecklingen på sunda banor, om så detta skall ske emot deras vilja, som i dag representera makten i samhället. Den ödesdigra destruktionspolitik, som här alltfort bedrives till svenska folkets andliga och materiella förslavande under den judiska härskaremakten, kan och får icke längre tolereras. Det måste äntligen bliva ett slut på det förrädiska spelet! Vilja ej de makthavande själva godvilligt inse nödvändigheten av att en radikal ändring snarast kommer till stånd, få de vara beredda på att de ansvarskännande i landet se sig nödsakade att, innan ännu förstörelsearbetet hunnit fullkomnas, av all kraft inskrida *till författningens värnande, riksekonomiens skyddande mot total spoliering, samt det svenskfolkliga frihets-, lag- och rättstillståndets återupprättande i Sveriges land.*

De nationella i landet på sin vakt!

Enligt vad vi hava oss bekant äro flerstädes i landet politiska provokatörsagenter f. n. i livlig verksamhet bland de nationella idéernas anhängare. Det säger sig självt, att dessa agenter städse uppträda som fullödiga nationalister. Deras uppgift är *dels* att för motpartens räkning utspionera ställningar och förhållanden inom det nationella lägret, *dels* att genom oskickligt uppträdande kompromettera den nationella rörelsen samt *dels* att genom splittringsåtgärder söka hindra denna att komma ur stället. Provokatörsagenterna äro med inne t. o. m. där de minst anas.

Det gäller för de svenskSinnade att vara på sin vakt mot den fara, som hotar den nationella idén från de politiska provokatörernas sida!

PRESSKONSERTEN

Fosterlandslösheten i Sveriges riksdag.

Den stora försvarsdebatten i riksdagen i samband med utredningsmotionernas avlivande visade tydligt och klart, att våra "folkrepresentanter" äro fast beslutna att vidbliva sin en gång intagna fosterlandslösa ståndpunkt samt till slutet fullfölja arbetet på det svenska nationalvärnets totala spolierande, till stor glädje naturligtvis för sina i de svenskes enfald spekulerande höga beskyddare bakom kulissen. Hrr Engberg, Ekman et consortes höra alltfort till den samling politiker som ingenting lärt och ingenting glömt. Hr Engberg har nu kommit så långt, att han vill ha bort allt försvar, blott icke försvaret för den egna penningpungen! *Nya Dagligt Allehada* (h.) konstaterar, huru socialdemokratien är stadd i ett allt hastigare rutschande utför på försvarsnihilismens sluttande plan:

Den stora försvarsdebatten och avgörandena i frågan böra ha gjort slut på de sista illusionerna om att vänstern skulle känna ansvar för rikets säkerhet eller anse sig bunden av egna utfästelser. Den tvekar icke att så långt den vågar utnyttja sin makt. Det enda, som sätter en gräns för dess framfart mot försvaret, är en beslutsam mobilisering av de försvarsvänliga krafterna. I samma ögonblick de senare resignerade och giva spelet förlorat, kommer den totala avrustningen som ett brev på posten.

För de försvarsvänliga i landet måste det stå klart, att resignationens och den falska lojalitetens ande nu måste vika och ge rum för dådkraftig vilja till handling. Det måste äntligen sättas ett stopp för landsförräderiets framfart i detta land!

Spekulationer i klasskamp.

Spekulanterna i klasskamp börja åter vädra morgonluft i detta land, åtminstone göra de vad de kunna för att väcka den gamla, hänförande klasskampsstämningen till nytt liv — tillvaron börjar tydligen kännas vederbörande en smula trist och fattig på begeistrande moment. Redaktör Engberg kör för väl tiotusende gången fram med sin stora lärofader, längesedan avsomnade ideologiska storsvindlaren juden Karl Marx-Mordecai, i *Socialdemokraten* (s.), där han på känt manér filosoferar över "Klasskampens skärpning":

Den partiella förbättringen i arbetarklassens ekonomiska läge har icke något med kapitalismens utveckling att skaffa. Det har Karl Marx redan påvisat i "Inauguraladressen" vid Internationalens bildande 1864 (Alltså!) Marx har i det stora hela dokumenterat sig som en samhällshistorisk forskare och vägvisare av sådan pålitlighet, att arbetarvärlden gör klokt i att noga behjärta hans ord. De äro en klar stridsfanfar mot åsikten, att den kapitalistiska utvecklingen medför en fortgående avspänning av klassmotsatserna.

Behöver det sägas, att i den mån arbetarklassens faktiska procentuella andel i de produkter, den med sitt arbete skapar, notoriskt minskar, samma mån måste enligt allt sunt förnuft den totala utsugningen bli större? Det är tyvärr så, att kapitalismens produktionstekniska framsteg äro s t ö r r e än arbetarklassens sociala framsteg. Inför ett dylikt faktum måste varje marxistiskt tänkande socialist säga sig, att teorin om ett pågående socialt närmande mellan kapitalisternas värld och arbetarnas är grundfalsk.

Vi tro att Sveriges arbetare äro för intelligenta för att följa den i marxismens banala former stelnade "samhällsreformatorn" Engberg i hans rekommendation av revolutionsjuden Marx' salighetsläror. Hr E. tror icke på en avspänning av klassmotsatserna, av det skälet att han i likhet med sina vänner i Israel icke vill någon sådan. Ty den dagen skulle hans i klasskampens tecken uppbyggda stolta position som "folkledare" förvandlas i stoft. Hans klagolåt över kapitalismen verkar med förlov ansträngd, eftersom han själv är en av dem som främst har äran av den suveräna maktställning samma kapitalismen lyckats förvärva sig i Sverige, på bekostnad av det svenska folket.

Engbergsk argumenteringskonst

Vår stolte förkunnare av judemarxismens "folkliga" välfärdsläror, redaktör Arthur Engberg, som under årens lopp hunnit förvärva sig en förvisso storartad skicklighet i konsten att hyckla åsikter och elegant bolla med allsköns politiska glosor, har överraskat — om nu här det ordet låter sig använda — världen med en ledande bekännelseartikel i sitt organ *Socialdemokraten* (s.), vari han närmare motiverar sin självuppgivelsepolitik med avseende å det svenska nationalförsvaret. Hr E., som för dagen ser sig föranlåten slå på den nationella strängen, skriver i sin försvarsfientliga artikel bl. a.:

Naturligtvis bör man försvara sig i denna onda värld... Sverige har en förnämlig folkstock, en prima ras med stora intellektuella och moraliska resurser. Det är icke med militära anordningar denna högtstående folkstam skaffar sig respekten i världen. Det är genom sin andliga och materiella kultur, genom sina prestationer på de områden, där mänskligheten söker vidga och stärka sitt herravälde som kulturskapare.

Alltså, eftersom Sverige är i den lyckliga belägenheten att ha en förnämlig folkstock, en prima ras samt stora andliga och materiella värden att vårda, bör det "i denna onda tid" gå i spetsen för nationell självuppgivelse och som föregångsnation avhända sig alla möjligheter att kunna försvara dessa sina värdefulla tillhörigheter! — sann Engbergslogik! Det är endast oförklarligt, att våra intelligenta svenska arbetare den dag som är kunna taga marxistiska koryfén Arthur Engbergs förkunnelser för kontant. Någon smula logik bör väl i alla fall finnas med i den politiska diskussionen. Det förefaller som hr E. skattade alltför starkt åt sina själsfränder — israeliternas underbara uppfattning av svenska folket såsom idel "själlösa djur".

Sveriges statsskuld.

utgjorde vid mars månads slut kronor 1,836,793,964:45 mot kronor 1,836,912,975:56 vid föregående månadsskifte. Minskningen beror på att den tillfälliga upplåningen nedgått från kr. 22,385,000 till kr. 22,260,000. Den fonderade skulden har däremot ökats med omkring 6,000 kr.

Sedan den 30 juni 1928 har statsskulden ökats med c:a 11,22 miljoner kr.

Stockholmslandstormens pingstmanöver till Strängnäs.

Stockholms landstormsmäns största manöver och övning för året har av gammal tradition förlagts till pingshelgen och hållits omväxlande i Roslagen, på Gotland, Mörkö och andra lämpliga platser. I år komma övningarna och tävlingarna att äga rum i Strängnästrakten den 18, 19 och 20 maj.

Ledare och organisatör för pingstövningarna är Stockholms landstormsförbunds chefsinstruktör kapten Nils Stenbeck, och han har vid sin sida ett trettiotal linjeofficerare som stridsdomare. Övningstrupperna ledas av landstormsofficerare. Landstormskvinnor från Stockholm och Strängnäs komma att sköta förplägningen.

Landstormsofficerskurser vid Gottskär.

Göteborgs landstormsbefälsförening kommer i sommar ånyo att anordna landstormsofficerskurser å sin naturskönt belägna lägerplats vid Gottskär. Kurserna omfatta alla tre omgångarna samt första och andra hälften av 1:a och 3:e omgången, alltså fem olika kurser.

Chefsinstruktör blir som förut kapten W. Nyman, I.17, och som instruktörer tjänstgöra kaptenerna Björlingsson och Westermark, I.17. Ett kompani från I.17 kommer att ställas till förfogande sista veckan. Inryckning sker den 29 juni och utryckning den 15 juli.

Regeringens inkonsekvens.

K. m:t har uppdragit åt häradshövdingen i Mellersta Värends domsaga *Sven Bellinder* att i anslutning till de utredningar, som genom vederbörande polis- och åklagarmyndigheters försorg eller eljest komma till stånd, verkställa undersökning huruvida med avseende på förhållanden, som äga samband med sparbankernas obestånd, förekommit omständigheter av beskaffenhet att påkalla rättsliga åtgärder från det allmännas sida samt till k. m:t inkomma med utlåtande härom.

Här har regeringen handlat snabbt och riktigt. Särskild person förordnas att göra utredning om och inkomma till regeringen med uppgift å i vad mån brottsliga handlingar begåtts inom de kullbytterade sparbankerna. Sedan detta utlåtade inkommit, kommer regeringen att överlämna detsamma till justitiekanslern med förständigande att väcka åtal.

Men varför har ej samma åtgärd vidtagits för att beivra olagligheterna inom Brattkoncernen? Att olagligheter begåtts där är allom uppenbart och har av dr Bratt själv i obetänksamhet medgivits i ett radioföredrag — dr Bratt höll före att det utvisade skicklighet och intelligens att kunna kringgå lagen utan påföljd!

Utrikesexcellensen Trygger är f. d. juris professor och justitieråd och vet alltså tillfullo, att dr Bratt överträtt lagarna, och måste tillika inse vådan för rättsväsendet av att en person är rättslig privilegierad och fredad från allt åtal för sina gärningar.

När regeringen nu ingripit mot olagligheterna inom Allmänna sparbanken och således vet, hur i slikt fall handlas bör, måste det framstå såsom ett direkt beskyddande av dr Bratts olagligheter, om ej samma åtgärd vidtages mot Spritcentralen. Regeringen kan ej skylla på att pågående utredning om *den blivande kontrollen* över Spritcentralen förhindrar beivrande av redan skedda olagligheter, som enligt gällande rätt *skola* föranleda åtal — en sådan undskyllan vore bondadvokatyr.

Den av regeringen nu vidtagna åtgärden har sina konsekvenser och om regeringen ej utdrager dessa och snabbt handlar därefter, har den för eftervärlden och i historiens ljus brännmärkt sig själv grundligt.

Kyrkomötet och katekesen.

Det till Stockholm församlade femtonde allmänna kyrkliga mötet har bl. a. haft att behandla den av kända olika anledningar aktualiserade katekesfrågan. Under mötets första dag höll ärkebiskop Söderblom ett föredrag om "Katekesens jubileum", vari han underströk den Lutherska katekesens stora värde som lärobok i kristen tros- och sedelära. Men naturligtvis kunde icke detta utsägas utan att hr Söderblom samtidigt skulle skatta åt den "populära" uppfattningen om katekesen såsom ett pinoredskap för de unga. Katekesen hade, framhöll han, råkat i vanrykte på grund av "oförståndigt katekesplugg", men "missbruket av katekesen" hade i alla fall "ej lyckats utrota kärleken till densamma hos dem som kunna och förstå den". Man tycker, att Svea rikes ärkebiskop icke skulle behövt excellera med denna gest åt det antikristliga lägret. Han vet nämligen lika väl som varje annan i sakerna något insatt person att "katekesplugget" — "missbruket av katekesen" endast varit en skenmotivering, som det antikristliga Juda i propagandan benyttjat sig av för att kunna komma den hatade kristendomsundervisningen till livs i Sverige. Men naturligtvis senteras Hans Högvördighets korrekta framställning av saken livligt av vännerna i motlägret.

När sedermera på onsdagen det kyrkliga mötet hade att fastställa sin ståndpunkt till katekesfrågan, visade det sig, att väl den allmänna meningen var för ett resolutionsuttalande, men gingo uppfattningarna starkt i sär, när det gällde formuleringen därav. Man fick det intrycket, att kyrkofolket ute i landet icke har något överdrivet stort förtroende till den svenska lutherska kyrkans överhet. Ja, en av mötesdeltagarna yttrade t. o. m. tvivelsmål "huruvida ens ärkebiskopen begrep katekesens verkliga värde — den Onde och hans anhang begrep visst ännu bättre". Att få mötets majoritet att samlas kring ledningens resolutionsförslag, var tydligen icke möjligt, och vidare förelåg ett stort antal enskilda sådana. Till slut lyckades emellertid vår formuleringsskicklige ärkebiskop laga ihop en "diplomatisk" kompromissresolution, väl åsyftande katekesens frigivande men samtidigt innehållande vissa bekännelser rörande mötesdeltagarnas uppfattning av den nuvarande undervisningsplanen, som vi våga betvivla äro med sanningen överensstämmande. Resolutionen som tillställts Konungen, har följande lydelse

"Femtonde allmänna kyrkliga mötet uttalar sin tillfredsställelse över undervisningsplanens föreskrift att "bibelns egen framställning skall utgöra omedelbar grundval för kristendomsundervisningen", och att nämnda undervisning skall ha till mål att giva barnen "en samlad och levande bild av Jesus, hans liv och verk". Samtidigt som mötet alltså betonar undervisningsplanens religiöst fostrande syfte, vill mötet likväl erinra därom, att frågan om undervisningen i kristen tros- och sedelära ännu ej erhållit en tillfredsställande lösning. Så mycket större skäl förefinnes för ett tillmötesgående av det inom stora delar av vårt folk framförda kravet, att Luthers lilla katekes må tillåtas som lärobok i folkskolan. En sådan frihet synes väl överensstämma med den grundsats om "vidhjärtad fördragsamhet mot olika tänkande", vilken undervisningsplanen i sin första anvisning angående kristendomsundervisningen betonar.

Därjämte synes det mötet önskvärt, att före det sjätte skolåret textord ur katekesen upptagas bland de minnesord, som i läroplanen föreskrivas till ordagrant inlärande. Mötet vill sålunda hemställa, att i landets skolor Luthers lilla katekes må i dess helhet genomgås och dess tre första huvudstycken inläras."

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5: —
Dubbelrum från Kr. 10: —
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Försvarsorationer i riksdagen.

Den stora försvarsdebatten i riksdagen förra lördagen med anledning av ingivna olika motioner om en ny försvarsutredning — vilken naturligtvis utmynnade i ett bryskt tillbakavisande av varje anspråk på beaktande av det svenska riksförsvarets intressesynpunkt — gav den svenskfientliga maktens frihetshjältar ett efterlängtat tillfälle åter slå ett slag för sina "ideal" samt visa sina utmärkta talanger för folket. Alldeles särskilt duktiga visade sig marxisten Arthur Engberg och rusdrycksreformatorn C. G. Ekman, vilka i folkflertalets namn gåvo sitt stora misshag tillkänna över att Sverige ej tillräckligt hastigt avrustade.

Hr Engberg belönades också för sitt friska antimilitaristiska anförande, som utmynnade i att vi måste "se verkligheten i ögat" och fullkomna nedrustningen, med en varm eloge av trätobroderns för syns skull Bonniers Dagens Nyheter, som komplimenterade honom för hans "vältaliga", intresset fångande" anförande, som rönte "ett flertal instämmanden". Småguatet i vardagslag betyder ju mindre, huvudsaken är att man är ense i de stora praktiska avgörandena, såsom när det gäller att nedskrota det svenska nationalförsvaret, att gå till storms mot det svenska näringslivet, att hålla svindlarsystem och millionförskingringar av statsmedel ss. i Spritmonopolet vid liv etc. — där sviker aldrig Arthur Engberg De Heligas i Israel sak. Hans "proletära" sphinxnatur borde vid detta laget vara genomskådad av litet var.

Skara stift protesterar mot katekesförföljelsen.

Skara stifts kommunala folkskoleförbund har vid hållet årsmöte i Falköping i den genom fallet Bolstad aktualiserade frågan om katekesundervisning i skolorna efter en längre diskussion gjort följande uttalande: "Mötet beslutar uttala en skarp gensaga mot den åtgärd, som vidtagits mot Bolstads församling att indraga ett statsbidrag på 11,500 kr., endast därför att den fortsatt i folkskolan låta barnen inlära Luthers lilla katekes, samt påyrkar att en ändring av nu gällande bestämmelser sker, att dylika åtgärder omöjliggöras och att föreskrifter meddelas, att Luthers lilla katekes skall i folkskolan inläras samt tiden för kristendomsämnet på grund därav ökas."

Bolstads vädjan till konungen.

Bolstads församling har till k. m:t ingivit en klagoskrift över den sensationella avstängningen av statsbidraget med anledning av att Luthers lilla katekes i strid mot Israels här dekreterade vilja använts såsom lärobok vid kristendomsundervisningen. Skolrådet hemställer, att k. m:t i regeringsrätten "täckes på laga grunder samt för allmän rimlighets och rättfärdighets skull beordra länsstyrelsen i Älvsborgs län att utbetala statsbidraget jämte räntor". Alternativt hemställes att, "om detta emot all församlingens förmodan icke kan ske, k. m:t i statsrådet täckes i nåder bevilja oss utfåendet av statsbidraget i vanlig ordning jämte ränta". Slutligen hemställer skolrådet, att "k. m:t i statsrådet i varje fall täckes i nåder förordna att Luthers lilla katekes detta stora jubileumsår utfrias från sitt fängelse och återinsättes på sin gamla plats i våra folk- och småskolors kristendomsundervisning eller, därest denna bok icke för närvarande skulle kunna som obligatorisk lärobok i kristendom återinföras, att det åtminstone lämnas fritt åt alla församlingar, som det vilja, att använda den som lärobok i sina skolor".

"En församling står icke", skriver skolrådet, "i tioårig, endräktig kamp, i tioårig risk att förlora statsbidraget endast i följd av en, låt vara vacker, religiös känslorörelse. Här föreligger en annan grund: vårt steg är en bekännelsehandling. Vi äro lutherska kristna. Vi vilja ock att våra barn skola bliva det. Därför kunna vi icke låta oss nöja med en allmän kristendomsundervisning. Vi vilja ha en bekännelsetrogen luthersk sådan. Ty bekännelselöshet leder till religionslikgiltighet, religionsfientlighet, gudlöshet. Vi önska mycket att denna olyckliga utvecklingsgång måtte förhindras i vår församling och, om möjligt, hos vårt folk."

Litteratur.

Duguet: "Moskva et la Georgie martyre." (Tallandier, Paris.)

Duguet: "Un bagne en Russie rouge." (Tallandier, Paris.)

Malsagov: "An island hell, a sovet prison." (Philpot, London.)

"Cze-ka", la terreur bolszeviste. (Povoloskij, Paris.)

Melgunov: "La terreur rouge en Russie." (Payot, Paris.)

"Vademecum antibolszevique." (Corraterie 13, Geneve.)

Juvin: "La republique des sovets." (Nantes.)

"La vague rouge", mensuelle. (Paris.)

"The patriot", weekly. (Boswell, London.)

"Prométhée", revue causasienne. (Paris.)

Rouse: "The nameless beast." (Boswell, London.)

Szulgin: "Ukraina et le cauchemar rouge." (Tallandier, Paris.)

Masaryk, "Proletarier, professor, president". (Orbis, Praha.)

Popov: "Sous l'étoile des sovets." (Plon, Paris.)

Karlgren: "Bolszevikernas Ryssland." (Stockholm.)

Deutsch: "Die Juden in der russischen Revolution. (Berlin.)

Spiridovicz: "Den hemliga världsregeringen." (Stockholm.)

Balabanova: "Minnen och upplevelser." (Stockholm.)

Figner: "Natt över Ryssland." (Stockholm.)

"Rouge-et-noir de la Revolution Russe."

Harteveld: "Svart och rött." (Stockholm.)

*

För dagen vilja vi endast omnämna "Un bagne en Russie rouge", vari Duguet skildrar bolszevikfängelset i Solovki, en sannskyldig "hungerns, tortyrens och dödens ö". Boken är försedd med ett företal av vår gamle svenskvän Jules Claine, f. d. fransk generalkonsul i Helsingfors samt försedd med heliogravyrer. Vi önska boken den vidaste möjliga spridning. Skildringarna av de deporterade antibolszeviki's hemska behandling måste hos envar rättsinnad människa väcka den djupaste avsky för den våldsregim, som sedan 1917 härskar i det forna ryska kejsardömet, — numer en asiatisk utpost mot väster.

A. O. Europaeus.

HARALD LINDSTRÖMS Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

LUDENDORFF.

Bland dem, som i främsta ledet ryckt in för det ariska Europas återupprättelse och den västerländska kulturens räddning ur hotande undergång i judisk bolsjevism är såsom här tidigare framhållits Generalen *Erich Ludendorff* i Tyskland, ledaren av det tyska nationalförsvaret under världskriget. General L:s personliga insats har varit av största betydelse för händelseutvecklingen i Tyskland och i hög grad bidragit till att det överhuvud lyckats detta land att motstå den fruktansvärda bolsjevikisk-revolutionära anstormning som efter världskrigets slut gjordes från det revolutionssträvande Judas sida. Som ingen annan gick Ludendorff in för ett avslöjande inför folken av De Överstatliga Makternas djävulsspel och gav därmed folkens i dunklet opererande fiende ett av de svåraste hugg denne någonsin fått utstå.

Den roll general Ludendorff spelade under världskriget i egenskap av det tyska nationalförsvarets geniale ledare var icke mindre betydelsefull än den han efter kriget kom att spela såsom en av ledarna för det ariska Europas försvarskamp mot den revolutionssträvande judemakten. För alla dem, som med intresse och sympati följa hans heroiska kamp mot De Överstatliga Makterna i tiden, bör det ha sitt intresse att närmare känna hans tidigare levnadsöden, varför vi här nedan efter en till vårt förfogande ställd redogörelse återge några data ur den märklige mannens liv.

*

Ludendorff föddes den 9 april 1865 på godset Kruszewnia i preussiska Polen. Hans far var reservofficer, ryttmästare, och skulle gått officersvägen, om ej praktiska hänsyn spelat in. Gossen gick helst för sig själv och satt mest vid boken. Hans uppfostran anförtroddes till en början åt en gammal tant, som kallade honom en liten läshäst. Då han skulle in i kadettskolan i Plön, gick han förbi alla sina jämnåriga kamrater och blev omedelbart intagen i tredje klassen. Faderns förhoppningar om en stor framtid för pilten skulle ej bli gäckade. Två år senare kom han till den stora kadettskolan i Gross-Lichterfelde och utnämndes 1882, knappt sjuttonårig, till officer vid det i Wesel förlagda infanteriregementet n:r 57; han tjänstgjorde där i fem år. Sommaren 1887 beordrades han till en kurs vid gymnastikskolan i Berlin och skickades därefter att tjänstgöra vid marininfanteriet i Kiel och Wilhelmshafen. Ludendorff fick nu tillfälle att under å tjänstens vägnar företagna resor lära känna land och folk. Några år senare förflyttades han till 8:de infanteriregementet i Frankfurt an der Oder och intogs kort därefter i krigsakademien i Berlin. Han var då sedan några år tillbaka oberlöjtnant.

Vid akademien specialiserade han sig på Ryssland och gjorde sig snart bemärkt. Efter slutad kurs blev han kommenderad till generalstaben och reste som generalstabens stipendiat till Ryssland.

Under studie- och läroåren visade han samma förtegna väsen som under de tidiga barndomsåren. Sällan med kamraterna, mestadels ensam vid böcker och kartor. Under den årslånga resan i Ryssland skaffade sig den vetgirige oberlöjtnanten en ingående kännedom om ryska förhållanden, en kunskap, som under kriget avsatte sig i lysande segrar.

År 1895 inträde Ludendorff som kapten vid generalstaben med tjänstgöring i "stora generalstaben". Tre år senare gick han enligt vanlig ordning över till trupperna och förde två år kompani vid 61 regementet i Thorn. Tre år därefter var han tillbaka i generalstaben där han 1902 blev major. Han fästes först vid några truppstaber, men fastnade sedan i stora Generalstaben, där han, överstelöjtnant 1908 och överste 1911, under flera år innehade befattning som avdelningschef. Under en del av denna tid var han lärare i taktik vid krigsakademien. År 1913 övertog han chefskapet för 39:e infanteriregementet i Düsseldorf och blev kort före krigsutbrottet chef för 85:e infanteribrigaden i Strassburg. Samtidigt fick han generalmajors grad.

I Generalstaben hade Ludendorff förvärvat ett utomordentligt stort anseende, vilket inom kort förskaffade honom chefskapet för generalstabens viktiga andra avdelning, den som hade att behandla uppmarschplaner. Med all säkerhet har Ludendorff verksamt bidragit till utarbetandet av planerna för de tyska arméernas snabba uppmarsch 2—4 augusti 1914, och man torde tryggt kunna påstå, att denna geniala plan, vilken säkert kommer att göras till föremål för ingående studier vid Europas, Förenta staternas och Japans militära högskolor, högst väsentligt bidrog till de sedan slag i slag följande segrarna.

Ludendorff var den flitige, geniale arbetaren i stabskvarteret, som med mästerskap noggrant utstakade de tyska arméernas fälttågsplaner. Man har kallat honom fältmarskalk Hindenburgs högra hand, men man kommer kanske sanningen närmare, om man kallar Hindenburg Ludendorffs högra hand.

ANTISEMITISK LITTERATUR.
En ropande röst i öknen
av *Maurits Rydgren*
(om det judiska världsherradömet)
Kr. 0:75.
Bergtagna
(en inblick i det fördolda)
Kr. 3:—
Förlåten faller
av *S. Nilus*
eller Sions Vises Hemliga protokoll.
Kr. 3:—
Till återförsäljare rabatt.
BOKFÖRLAGET
Box 65 - HÄRNÖSAND

Monopoldebatten.

(Forts. fr. sid. 1.)

direktivet genom att ingripa i utredningen och säga: var så god, här är ett nytt direktiv. Jag är för min del fullkomligt övertygad om att jag rätt återger svensk riksdagspraxis, när jag säger, att det finns inga som helst konstitutionella betänkligheter mot att bifalla motionen, om riksdagen anser sakliga skäl tala härför. Jag tror alltså, att vi lugnt kunna lämna den konstitutionella frågan åsido.

Jag ber nu att i korthet få utveckla de skäl, som medfört, att jag ansett, att man bort draga den föreliggande frågan inför riksdagen, och de skäl, som tala för att riksdagen bör vidtaga en åtgärd med anledning av den väckta motionen.

Det första skälet är att vi efter vad som har blivit konstaterat nödgas gå ut ifrån att det inom tobaksmonopolet har innästlat sig ett *provisitionssystem*. Första gången frågan, huruvida det förekom provisioner inom tobaksmonopolet eller inte, kom upp, var i sammanhang med den Seiersenska affären. För min del vill jag blott säga, att jag är av den uppfattningen, att det ingalunda är slutgiltigt utrett, hur det förhåller sig med den saken. Frågan om förekomsten av provisioner fick ny aktualitet därigenom, att monopolkontrollkommittén i sitt betänkande meddelade, att den erhållit kännedom om att ett anbud från en tobaksfirma hade framställts till en tjänsteman inom tobaksmonopolet om provisioner vid inköp av tobak.

Man har velat bagatellisera den händelsen. En tidning riktade den 28 november i fjol en fråga till verkställande direktören rörande vad som här förekommit, och jag skall ur dess artikel bara anföra ett kort stycke. Tidningen framställde till verkställande direktören frågan, om någon polisanmälan skett eller vore att vänta. Verkställande direktören »meddelade som svar härpå att någon sådan anmälan icke gjorts, och han sade sig icke kunna förstå, vartill en sådan angivelse skulle tjäna, då det hela inskränkt sig till ett försök utan resultat och ingen som helst skada skett».

För min del kan jag inte underlåta att finna detta yttrande ganska egendomligt och innebärande ett bevis på en glömska, som man inte skulle ha väntat sig, ty vid den tiden låg saken dock till på det sättet, att monopolkontrollutredningen hade anmält vissa förhållanden rörande en annan tjänsteman inom monopolet, och styrelsen hade vidtagit enligt sin egen uppfattning skarpa åtgärder mot honom. Visserligen hade också denna sak förnekats i tidningarna av verkställande direktören, men det förhåller sig dock som jag säger. Vidare hade styrelsen erhållit kännedom om ytterligare fakta, som voro ägnade att giva styrelsen det intrycket att en utredning kunde vara behövlig. Efter det uttalande, som verkställande direktören gjorde den 28 november, fattade styrelsen dagen därpå, den 29, beslut att sätta i gång en utredning på det sättet att styrelsen anmodade en allmänt aktad och ansedd advokat att verkställa en utredning om vad som hade försiggått i fråga om provisioners tagande inom monopolet. Till en början fick man också veta, att det var styrelsens mening, att detta skulle vara en förberedelse till en polisanmälan. För den utredningsman som monopolet tillkallade, har monopolkontrollutredningen ställt hela sitt material till förfogande, och även annat senare tillkommet material har kommit till hans kännedom. Man kan därför för närvarande säga, att den här affären är av vida större omfattning än vad som framgår av monopolkontrollutredningens betänkande. Jag har fäst uppmärksamheten på affärens omfattning även av de skäl, att finansministern uti sitt yttrande till statsrådsprotokollet, vilket här finnes tryckt i bilagan till motionen, på sid. 11 säger, att "styrelsen ansett angeläget, att full klarhet ofördröjligt åvägabragtes rörande erbjudandet av provisioner från viss leverantör, och för sådant ändamål anförtrott den härför erforderliga utredningen åt en utanför bolaget stående, fullt opartiskt och kompetent person». Jag instämmer gärna i de lovord, som finansministern giver tobaksmonopolets förtroendeman. Men jag vill fästa uppmärksamheten vid, att finansministern har nöjt sig med alldeles för litet, då finansministern talat om och uttryckt sin tillfredsställelse med det förhållande, att utredningen skulle avse erbjudande av provisioner endast från *viss leverantör*. Vidare anser jag för min del, att finansministern har skrivit tämligen oriktigt, därest i hans uttalande får inläggas, att han är belåten med, att denna affär avvecklas utan att någon polisanmälan äger rum. Ty det möter, som jag av egen erfarenhet vet och som var och en lätt kan tänka sig, för en person, som ej är rustad med de maktmedel, som stå till polisens förfogande stora svårigheter att komma till klarhet i en affär av den art, varom här är fråga. Jag måste för min del uppställa det spörsmålet: varför har icke styrelsen gjort en polisanmälan? Redan i oktober månad erinrade monopolkontrollutredningen styrelsen om, att det fanns anledning antaga, att provisioner erbjödos inom dess bolag, och man hade då kunnat ifrågasätta, om det ej varit klokt, att styrelsen genast hade kraftigt ingripit. Sedan dess har det nu gått fyra månader, och under tiden löper preskriptionstiden. För de förseelser, varom här är fråga, är preskriptionstiden både i fråga om straff och skadestånd två år. Således: det är ingalunda av mindre betydelse, att en så lång tid av preskriptionstiden som fyra månader har fått förflyta. Saken ligger ju till på det viset, att offentlig åklagare äger befogenhet att föra talan i mål av den beskaffenhet, varom jag nu talar. Men han får göra detta först efter det, att målsägare har gjort anmälan till honom. Enligt min mening borde styrelsen ha skött detta på det sätt, att styrelsen vid sidan av sin privata utredning också hade satt polisen i rörelse. Jag vill gärna erkänna, att en framstående advokat kan uträtta mycket, som kanske polismyndigheten ej skulle kunna göra, men å andra sidan kan utan minsta tvivel polisen göra mycket, som den framstående advokaten ej kan göra, och det hade enligt min mening varit det lämpligaste, om styrelsen sålunda hade gått fram på två linjer. Jag menar, att så fort styrelsen funnit tillräckligt material föreligga för polisanmälan, så borde denna ha skett och alltså advokaten ej fått ensam taga på sig bördan att verkställa en grundlig och omfattande utredning. Man vet inte när den blir avslutad. Under tiden ställer styrelsen sig avvaktande, och därunder löper preskriptionstiden.

Det är enligt min mening synnerligen viktigt, att man bekämpar provisionssystemet så fort det börjar sticka upp huvudet. Statsmakterna ha varit av samma mening. De ha 1919 stiftat en lag mot illojal konkurrens. Det skedde naturligtvis i den förhoppningen, att lagen skulle visa sig verksam, och när åtal av offentlig myndighet gjorts beroende av målsägare, litade man naturligtvis på, att målsägaren skulle finna det vara förenligt med sitt intresse att göra anmälan. Så sker ju också i de flesta fall i vårt land därför, att det vanligen finnes flera målsägare, som äro bosatta inom landet. Men i detta fall förhåller det sig ej så. I detta fall finnes praktiskt taget i Sverige endast en målsägare, nämligen tobaksmonopolet. Därför har tobaksmonopolet i sin hand att hindra, att en polisutredning kommer till stånd, genom att underlåta att göra anmälan. Hade det funnits svenska konkurrenter, hade de kunnat göra en anmälan, men nu finnes det naturligtvis ej några svenska konkurrenter till de utländska tobakshandlarna därför, att vi ej ha någon svensk tobaksodling, som i detta fall kunde komma i fråga som konkurrent.

Det förhåller sig tyvärr så, att provisionssystemet är ganska utbrett inom vårt näringsliv. Den svenska redligheten har på det området visat sig mindre hållfast än vad man skulle ha hoppats och önskat. Detta är ägnat att väcka allvarliga farhågor. Skulle på grund av bristande skyddsåtgärder mot provisionssystemet detta sprida sig så, att det inträngde även i statsförvaltningen, skulle situationen i vårt land bli ohygglig. Man brukar ofta klandra den svenska riksdagen. Man brukar jämföra våra dagars riksdag med frihetstidens. Men i ett avseende råder det en himmelsvid skillnad mellan våra dagars riksdag och frihetstidens. Däruti nämligen, att våra dagars riksdag är fullständigt fri från den korruption, som rådde under frihetstiden. Man äger därför anledning att hoppas, att i vår riksdag skall finnas den moraliska stämning, som innebär, att riksdagen obevekligen kräver, att när dylika företeelser sticka upp huvudet inom områden, över vilka riksdagen har inflytande, skola dessa tendenser nedslås och de missförhållanden, som inrotat sig, undanröjas. Jag anser för min del, att riksdagen skulle göra vårt land stort gagn och behandla sig själv värdigt, om riksdagen genast vid första antydan till att sådana företeelser som dessa inte beivras med den skärpa, som är önskvärd, ingriper för att få till stånd, att den styrelse, varom det nu närmast är fråga, utan dröjsmål vidtager alla erforderliga åtgärder.

Om alltså det förhållande, som jag nu berört, har utgjort en anledning till att väcka den motion, som behandlas här i dag, har jag också haft ett par andra syften med motionen.

Ett av dessa har varit att klargöra den huvudpunkt, varom striden rörande de båda monopolföretagens framtida organisation kommer att röra sig. Statsrådet har i sitt uttalande till statsrådsprotokollet yttrat, att huvudfrågan enligt utredningsmännens mening skulle vara den, att livbolagen skulle inträda i de båda bolagen såsom innehavare av respektive stam- och preferensaktierna. Som motionärerna ha uppvisat i motionen, beror detta på en missuppfattning. Huvudpunkten för utredningsmännen har varit, att man skulle bibehålla och giva verkligt innehåll åt *aktiebolagsformen*. De skäl, som tala för att göra detta äro dels, som allmänt har erkänts — även av herr statsrådet — handelspolitiska, dels också, att man på detta sättet får tillfälle att tillgodogöra sig enskilt initiativ, enskild affärserfarenhet, och att man också på det viset erhåller större rörelsefrihet för ledningen av företagen. Dessutom kan man på det sättet, genom att ha enskilda delägare i aktiebolaget, vinna en garanti inför allmänheten för, att vid skötseln av företagen inte politiska synpunkter få komma in i alltför stor utsträckning. Allmänheten får se, att dessa monopolföretag ej betraktas såsom någon politikernas ensak. Vilken åsikt man än har om utsträckningen av statsdriften till olika områden, synes det som om man likväl borde kunna vara ense därom, att det vore synnerligen olämpligt, att staten socialiserade och under sitt ansvar som statsdrift dreve rörelsen inom de båda affärsgrenar, varom det här är fråga, spriten och tobaken. Enligt min uppfattning och min känsla är det staten ovärdigt att handla med sprit, att förskära konjak eller eau de vie eller att slå ihop vinskvättar av överblivna vinlager för att sälja dem som glögg i Norrland, med ett ord att driva hela den rörelse, som är oundgänglig i en sådan affär. Och jag tror också, att man lugnt kan säga, att det ej heller är lämpligt för den svenska staten att uppträda som köpare på olika vitt avlägsna tobaksmarknader och sedan hava tobakslager, som råka ut för det ena eller det andra ödet. Jag tror, att det är bättre, om ett eller annat tobakslager förstörs på enskilt konto än att det skall ske på statens.

Det yrkande, som är framställt i motionen, och som även återkommer i reservationen, avser att föra fram redan nu den huvudpunkt, varom striden i det följande kommer att stå, nämligen om man skall i en eller annan form socialisera de båda monopolföretagen eller icke. Skall man göra dem till områden, där drift på statens ansvar skall förekomma? Eller skall man behålla en aktiebolagsform? Det torde väl ej vara tvivel enligt min tanke därom, att man åtminstone från borgerligt håll skall känna sig benägen för att välja en aktiebolagsform med enskilda aktieägare i viss omfattning, och jag vågar tro, att man också långt in i det socialdemokratiska lägret skall rygga tillbaka för att slå in på socialiseringen i fråga om dessa företag.

Nu kan man säga: varför äro herrarna så angelägna om att riksdagen skall taga ståndpunkt i detta avseende redan nu? Kunna ej herrarna lita på, att riksdagen nästa år, när frågan då kommer fram, skall kunna vaka över, att en sådan aktiebolagsform blir den, som kommer att genomföras? Till svar härå vill jag säga, att statsrådet och chefen för finansdepartementet genom tidigare uttalanden låtit förstå, att han inte varit obenägen att tänka sig en socialisering i en eller annan form av dessa båda företag. Hans uttalande till statsrådsprotokollet ger honom också fria händer att gå ifrån aktiebolagsformen, även om han använt formuleringar, som visa att han ej är benägen att därvid gå så långt, som kontrollstyrelsen enligt sin gamla kända ståndpunkt önskar. Man kan, därom ha vi fått erfarenhet, icke med säkerhet lita på, att en högerregering alltid handlar så som man skulle vänta sig efter de principer, som den företräder. Under sådana omständigheter har jag ansett, att det är nödvändigt att redan nu föra denna fråga på tal. Ty om det från regeringens sida nästa år skulle komma ett förslag, som innebär, att regeringen i verkligheten har övergivit aktiebolagsordningen, kan det möta svårigheter för bevillningsutskottet att då gå tillbaka till denna. Skall bevillningsutskottet göra detta, får bevillningsutskottet naturligtvis börja på att föra underhandlingar med enskilda för att förvärva dem som aktieägare, och då kan det ju hända att bevillningsutskottets ärade ordförande råkar ut för en kritik av samma innehåll som den han i år råkade ut för vid de underhandlingar som utskottet bedrev i sockerfrågan. Jag har därför velat räcka den ärade ordföranden en hjälpande hand, så att den ärade ordföranden ej skulle behöva råka ut för en sådan obehaglig situation två år å rad.

Slutligen skall jag be att få med några ord beröra frågan om anordnande av *revision* av de båda företagen. Som herrarna säkert erinra sig, har 1922 års riksdag gjort ett uttalande av det innehåll att det ej är tillräckligt med av Kungl. Maj:t utsedda revisorer utan att riksdagen bör få inflytande på revisionen. Och erfarenheten har väl sedan dess bekräftat, att den revision, som hittills kommit till stånd, inte har varit effektiv. De revisorer, som hittills fungerat, de ha ju

RESTAURANT RUNAN.
Dalagatan 50, Stockholm.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Göteborg
Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER
Telefon 392 61

RESANDE få bo billigt privat. Fleminggatan 20 B, 3 tr. v. ing. fr. Agneg. Obs. 12 min. fr. Centralen. Tel. K. 34244.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Claes Swartz, Charlottenborgs Slott, Motala V.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår [illegible]; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 12 April 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

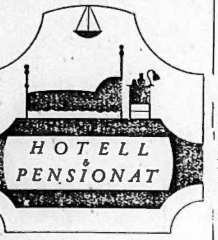

HUDIKSVALL

STADSHOTELLET

NORA

STADSHOTELLET

ÖREBRO

STORA HOTELLET

— med vissa undantag — fattat sin uppgift så, som det är alltför vanligt, att revisorer göra i vårt land i enskilda företag. De fatta sin ställning så, att de äro majoritetens män lika väl som bolagsstyrelsen är det, och de draga sig därför för att framställa några som helst anmärkningar. Vi ha i vårt land till vår olycka haft alltför många sovande revisorer. Det har varit en olycka ej blott för de enskilda affärsföretagen, utan också för våra kommuner. Jag vill ej uppriva de sår, som vi alla säkert tänka på. Riksdagen bör enligt min mening nu få ett tillfälle att sätta in en livgivande kraft i revisionen av våra båda monopolföretag. För att riksdagen skall medverka vid revisionen av dessa företag finnes det också ett alldeles särskilt skäl däri, att dessa företag, som redan den förste ärade talaren påpekade, hava karaktären av skatteinstrument. Det skall helt säkert visa sig, att om riksdagen utser revisorer, komma dessa revisorer att hava ett ryggstöd, som kan vara behövligt för dem, när de börja att uppträda kritiskt gentemot stora och mäktiga affärsintressen. Det är vidare att förvänta, att riksdagens revisorer komma att stå uti den nära kontakt med allmänheten, som är av den allra största betydelse, om de skola finna uppslagsändar för sin verksamhet.

Den förste ärade talaren ville i sitt anförande lämna därhän, hurvida det vore lämpligt, att man anförtrodde granskningen å riksdagens vägnar åt statsrevisionen, eller om man skulle utse särskilda revisorer. Jag vill för min del säga, att om man vill behålla aktiebolagsformen så tror jag, att det av juridiska skäl kommer att visa sig vara omöjligt att anförtro granskningen åt statsrevisionen, enär man då riskerar, att statsrevisorerna få tillfälle att granska först sedan bolagsstämman beviljat ansvarsbefrielse. I så fall blir emellertid ju statsrevisorernas ställning föga aktningsbjudande. Ty då kan ju deras granskning ej resultera i något uttalande av verklig juridisk betydelse. Utredningsmännen ha också vid den förberedande prövningen av den här frågan kommit till det resultat, att det är nödvändigt, om man vill behålla aktiebolagsformen, att man går över till systemet med särskilda av kamrarna utsedda revisorer. Härigenom vinner man också en mycket stor fördel, den fördelen nämligen, att riksdagens granskningsmän få tillfälle att utöva en kontinuerlig granskning. Det är så gott som nödvändigt, om revisionen skall ha något värde inom affärsföretag av den omfattning, att den kan utövas kontinuerligt och ej bara begränsas till de månader av året, då statsrevisorerna äro samlade.

Jag vågar tro, att de huvuddrag, som jag här tillåtit mig framhålla, äro av den betydelse, att det har varit värt att fästa riksdagens uppmärksamhet vid dem. Jag har nu framlagt mina åsikter. De äro ju fixerade i de yrkanden, som äro framlagda i den av mig och herr Dahl väckta motionen. Men det är givet, att man ej kan begära, att riksdagen i alla punkter skall göra de uttalanden, som man skulle anse vara önskvärd. I den av herr Boman m. fl. angivna reservationen har en ytterligare utkristallisering

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

trollen därigenom varit bristfällig, varför motion väckts vid årets riksav huvudlinjerna ägt rum, och eftersom det möter mindre betänkligheter för flere av kammarens ledamöter att ansluta sig till denna reservation än till motionen, så vill jag för min del också göra det. När jag gör det, vill jag särskilt framhålla, att uti herr Bomans reservation visserligen i klämmen saknas ett uttalande, att utredningen rörande provisionssystemet bör offentliggöras och framläggas för riksdagen, men att det i stället finns ett uttalande av samma innehåll infört i motiveringen, så att i det avseendet ett bifall till reservationen och till motionen är likvärdig. Jag anser mig därför, herr talman, böra yrka bifall till den av herr Boman m. fl. avgivna reservationen.

(forts. i nästa n:r.)

Sparbankskraschen.

(Forts. fr. sid. 1.)

dag om bättre kontrollåtgärder. I Stockholm har överståthållaren själv varit sparbanksgranskare. Han angripes nu mycket hårt av Bonnierska Dagens Nyheter, som påfordrar grundlig räfst, "oberoende av vederbörandes höga samhällsställning". (tydligen avseende överståthållaren). Man får dock tills vidare hålla före, att han granskat efter bästa förmåga, må så vara väl formellt, vilket är det hittillsvarande systemets fel, men att han såsom icke varande finansman ej förstått bedöma hypotekens värde eller bristande värde. Den osynlige judens (hr Bonniers intime väns) planläggande av hela jobberiet beröres givetvis ej med ett enda ord eller ens en antydan av hr Bonnier, som i stället söker uppkonstruera en syndabock för att allmänhetens ögon icke skola vändas mot hr Olof Aschberg. Staten bör emellertid träda hjälpande emellan — genom att för framtiden förhindra all import av judar, i främsta rummet östjudarne, "aschkenasim".

L.

Vad är det som hindrar en ren . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

andligt herravälde som har sin grund i Jesu lära och liv kunna vi erkänna, jämte en laglig, rent nationell överhet. Främmande despoter, varhelst och i vilken form de må framträda, måste man för egen och för sina rättrådiga medmänniskors skull avsky och tillbakavisa.

"Ingen tycker om att gå till botten med ett fartyg på vilket han inskeppats med våld och som har navigerat i strid mot hans önskan — har någon sagt — men detta tvångssystem är just vad som tillämpas på den svenska nationens närvarande religiösa, politiska och ekonomiska utveckling. Religion och lagar ha dock endast något värde, när de avse samhällets förädling och välfärd i sin helhet och ej endast några främlingars och enskildas nytta.

Den rena kristendomens tillämpning i människolivet är emellertid ett medel att bilda en motvikt till de egoistiskt-materiella tendenserna, genom att föra oss bort från splittringen i livets alldagligheter och samla själen till begrundande av de eviga tingen, samt koncentrera våra böjelser till det inre själslivets förkovran, för att åt detsamma skänka lugn och allvar, värdighet och tillförsikt i vårt barnaskapsförhållande till vår Himmelske Fader, ty det heliga har en renande kraft som vi måste tillägna oss för att slutligen kunna komma i närmare förbindelse med ett heligt gudomsväsende. Denna rena, kristligt religiösa känsla ingiver oss nytt mod, vidgar hjärtat med outsäglig fröjd, och utgör tillika det salt som skall hindra det andliga livets förruttnelse i denna materialistiska värld, där alldagslivet ofta verkar hårdhänt då det av sitt råmaterial skall dana kristliga varelser, ty en obeveklig stränghet synes råda i utvecklingens lag.

Men i gemenskap med "gudsbegreppet Jahve-Sebaot" är det ej tänkbart att någon god utveckling kan komma till stånd, ty han utväljer åt sig ett "egendomsfolk", icke för att göra dem till goda männi-

Någon gång

under året behöver Edra tvättkläder torkas i sol och barrskogsluft. Vi utföra sådan tvätt då vårt läge vid skog och sjö tillåter oss tillmötesgå denna alla husmödrars önskan. De kunder som önska se huru härvid tillgår inbjuda vi att bese arbetet härmed, en tur med vår ångbåt från Kungsholmstorg till Stora Essingen kan göras tur och retur på en timma.

Hovleverantör
Leverantör till
H. M. Konungens
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

Vördsamt
ESSINGE ÅNGTVÄTT
TVÄTT- OCH STRYKINRÄTTNING
Telefon: 336 42 STOCKHOLM Tel. Essingen 12
Lagning av all slags tvätt utföres på begäran.
Inlämning: Sibyllegatan 21. Tel. Ö. 8 22.

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.

Restaurant och Terrasser.

skor och medborgare, utan för att utbilda dem till rövare, mördare och plundrare genom "förbund" och upprepade befallningar till dylika brott, varvid han lovar att själv och med sina änglar gå före i striden. 2 Mos. 14: 14. 4 Mos. 31:. 32: 20—23. 5 Mos. 1, 30. 2, 25, 31, 35. 3, 11. 11, 24, 25.

Judeguden fordrar ovillkorlig lydnad, och hotar med de avskyvärdaste straff för olydnad. 5 Mos. 28:. Försiktigtvis har han emellertid lagt straffets utmätning i rabbinernas händer, varför de av juden åtnjuta större respekt än Jahve själv. För judarna äro alltså mord och plundring av icke-judar ingenting annat än ett fullgörande av "gudomliga befallningar". Men kan denna "frälsningsväg för hedningar" stå i överensstämmelse med Jesu lära? För den "kristna" teologien synes åtminstone detta ej vara omöjligt, då den i sin dogmatik upptager det judiska religionsystemets "surdeg".

Dekorativ patriotism.

(Forts. fr. sid. 1.)

värva mot erläggande av tillräckligt antal slantar till de herrar, som svara för institutets handhavande. Detta är rent ut sagt att draga Vasa- och Nordsstjärnenamnen i smutsen. Hur långt vi numera äro komna i urartning på området kan man förstå, när bolsjevikjuden Karl Otto Bonniers kumpan och högra hand, juden Hirsch i Telegram- och Pressbyråerna, innehar — hör och häpna! — posten som kanslist i själva K. m:ts Serafimerorden, under vilken samtliga svenska ordnar höra. Det har i själva verket utvecklat sig därhän, att en ändring på området är nödvändig, försåvitt ej hela ordensinstitutet skall bli till ett allmänt åtlöje. Skall det ligga någon förnuftig mening däri och skall detsamma ej totalt förlora sitt anseende bland allmänheten, är det oundgängligt, att principerna för dess handhavande radikalt omläggas, så att det åtminstone blir den medborgerliga, patriotiska förtjänsten som utmärkes och icke dennas motsats. Detta är ett villkor sine qua non.

Riksdagen och monopolen.

(Forts. fr. sid. 1.)

tänkanden, som på olika håll, icke minst i pressen, kommit till synes, och fördenskull önskade i tid få det hela ordentligt dryftat i riksdagen. I varje fall ha motionärerna trots utgången i riksdagen den största anledning känna tillfredsställelse med resultatet av sin aktion. Man fäster sig särskilt vid att hr Westman konstaterade förekomsten av ett *provisionssystem*

inom tobaksmonopolet samt att han efterlyste anledningen till att dess styrelse underlåtit göra polisanmälan i mutaffären. Hr Westman fällde emellertid ett yttrande, som icke må stå oemotsagt: "Man brukar jämföra våra dagars riksdag med frihetstidens. Men i ett avseende råder det en himmelsvid skillnad mellan våra dagars riksdag och frihetstidens, däruti nämligen, att våra dagars riksdag är fullständigt fri från den korruption, som rådde under frihetstiden". Med uteslutande av hr Westman och några få likasinnade torde förhållandet i nämnda hänseende i dag ej stort skilja sig från frihetstidens, ehuru det sker under andra former. Numera honoreras herrar politiker i första hand medels välavlönade uppdrag och utsikter till befordringar eller dyl. I egenskap av ordförande i monopolkommittén bör hr Westman bättre än de flesta känna till, huru vederbörande sköta sådana uppdrag.

Hr Örne var tydligen den som fått sig anförtrott att föra monopolens talan. Efter att för ordningens skull hava uttalat en förkastelsedom över det påtalade provisionssystemet, fann sig "generalen" föranlåten yttra några ord om frågan i allmänhet. Till att börja med erkände hr. Örne, att han saknat tid att ingående studera de båda utredningarna. Att hr. Örne det oaktat utbredde sig om monopolens förtjänster och samtidigt ville lära riksdagen förstå, huru farligt det vore att denna utsedde revisorer i monopolföretagen, vittnar om en frigjordhet, vilken sannerligen icke blir mera tilltalande genom den okunnighet om fakta som samtidigt blottades. Beträfffande monopolens fel och förtjänster får kritiken anstå till en efterföljande sammanfattande artikel om debatterna, men redan nu kan man dock gentemot hr Örnes påstående "Även i tekniskt avseende tror jag att dessa bägge monopol hava gått i spetsen och gjort åtskilligt, som enskilda icke skulle ha åstadkommit — — ", med största fog rikta den frågan: Vad är det för "åtskilligt", som monopolen uträttat, där enskilda skulle kommit till korta? Om hr. Örne endast *tror* att så är förhållandet, borde blotta anständighetskänslan ålagt honom hålla tand för tunga. Monopolen äro visserligen hr Örnes och hans trosfränders skötebarn, men då de förvaltats så illa, att praktiskt taget hela landet fordrar en ändring till det bättre, verkar det både oblygt och enfaldigt att söka framhäva just dessa monopols förträfflighet på bekostnad av enskild företagsamhet. Så visste hr. Örne berätta, att varken inom hans parti eller offentligheten framkommit krav på att helt förstatliga monopolen, ja icke ens tobaksarbetarnes fackliga organisation hade på sistone rest några dylika krav. (Man får jämte hr. Örne hoppas, att tobaksarbetarna till fullo uppskatta denna gest!). Det måste ha verkat en smula förvirrande på hr. Örne, då hr Dahl upplyste om att Kontr.-styrelsen i infordrat yttrande förordat ett förstatligande av Spritcentralen. Hr. Örne kunde icke förstå, att revisorer, valda av riksdagen, hade någon större kraft i jämförelse med kanske samma personer, valda av Kungl. Maj:t. "Jag tvivlar icke alls på att om riksdagen tillsätter revisorer med den instruktionen, att så många anmärkningar som möjligt skola göras och att villkoret för vederbörande skall få kvarbliva i sitt revisorämbete är, att han hopar anmärkningar i stora mängder, komma sådana anmärkningar att framställas av de riksdagsvalda revisorerna, men jag undrar, om verkligen något sådant kan vara till gagn från statens synpunkt, och jag hoppas, att de ärade motionärerna icke tänkt sig, att saken skulle läggas på det viset". Man måste verkligen gnugga sig i ögonen och undra, om man läst rätt innantill. Är det verkligen chefen för ett kungl. svenskt ämbetsverk, som gjort sig till tolk för dylikt utsökt nonsens? Skillnaden mellan av Kungl. maj:t och av riksdagen valda revisorer klarlades på ett övertygande sätt av hr. Dahl. Men härtill vill man lägga, att monopolföretagen under sin relativt korta tillvaro genom manipulationer av de mest märkliga och invecklade slag (för spritcentralens del även falsk bokföring), förkastliga medelsplaceringar samt oförsvarbara, förlustbringande engagement frånhänt i synnerhet statsverket men även skattemyndigheterna miljonbelopp, utan att företagens revisorer haft något att erinra däremot. Tydligen finner hr Örne denna affärsmoral tilltalande, eftersom fordringarna på effektiv granskning av monopolens skötsel förmådde honom att frammana den vrångbild av en saklig revision, han i det citerade yttrandet gjorde. Hr. Örnes inlägg i debatten böra noga studeras. De giva en god uppfattning om mannen sådan han är, typen för en politisk streber och vindflöjel. Personen i fråga nämndes bland kandidaterna till den ansvarsfulla chefsposten för riksbanken!

Ett par av replikerna under den fortsatta debatten förtjäna att kommenteras. De hade sin upprinnelse i hr. Westmans yttrande: "Enligt min uppfattning och min känsla är det staten ovärdigt att handla med sprit, att förskära konjak eller eau de vie eller att slå ihop vinskvättar av överblivna vinlager för att sälja dem som glögg i Norrland". På grund av den sista satsens formulering är man berättigad anse, att en dold kritik av Spritcentralens blandningsmetoder ligger förborgad i hr. Westmans ord. Initierade hava sig sedan länge bekant, att exempelvis Spritcentralens glögg är en blandning på lindrigt sagt gott och ont. Förmodligen har hr Westman funnit särskilt den till Norrland försålda glöggen alltför "magstark". Dr. Bratt å sin sida har väl gått ut ifrån, att norrlänningarna äro t o. m. mindre kräsmagade än övriga innebyggare i landet. Sedd mot bakgrunden härav, verkar utskottsordförandens replik "Huruvida glöggen smakar bättre i Norrland, om det finnes den ena eller den andra organisationsformen, skall jag låta vara osagt", säkligen billig. Hr. Bergman vilken icke heller till fullo fattade galoppen, begagnade tillfället att plädera för sin fixa idé totalförbundet: "Jag delar hr. Westmans uppfattning, att det är staten ovärdigt handla med sprit, men då han därav drager den slutsatsen, att staten bör anförtro dessa staten ovärdiga affärer åt några enskilda personer, vilka i form av privata bolag skola handhava vad staten anser för smutsigt att lägga sig i, så tycker jag detta är ett något jesuitiskt resonemang. Skall staten ha ansvar för affären och vinsten därav, lär den väl icke kunna komma ifrån smutsen i alla fall. En sådan affär som rusdrycksförsäljning bör enligt min syn på saken drivas i syfte att snarast möjligt avvecklas". Den logiska följden, om ovanstående önskemål förverkligas, måste bli den, att hr. Bergman finner rusdrycksförsäljningen mindre "smutsig" då den omhänderhaves av smugglare och lönnbrännare. Som förhållandena på detta område gestaltat sig världen runt, hade man icke väntat sig att vidare få höra dylikt från hr. Bergman. De påminna för att använda hans egna ord vid kritiken av hr. Ekman i skolfrågan "om röster från barbarskogens djupaste snår". Något totalförbud få vi icke inom överskådlig tid här i landet, så för den skull bör yttrandet icke tillmätas någon betydelse. Men då hr. Bergman tillhör spetsarna inom nykterhetsrörelsen, bidrager han genom offentliga uttalanden av detta slag till att försena rörelsens inriktning på positiva mål.

En stor del av debatten ägnades frågan om statlig eller icke statlig drift av monopolföretagen. Härtill blir tillfälle återkomma i en följande artikel.

(forts.)

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 371 och Vasa 372
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Des Tacitus Germania
Herausgegeben, übersetzt und mit Anmerkungen versehen von
Prof. D:r E. Fehrle, Heidelberg
Mit 30 Abbildungen. Geh. Mk 4.50, geb. Mk 6.—.
„Eine überaus handliche Ausgabe mit geschickt gegenüber gestellter deutscher Uebersetzung. Schon im Text sind Kurze, treffende Hinweise namentlich auf Caesars. Bellum Galicum." Auschliessend folgen etwa 50 Seiten Anmerkungen, die die Fehrlesche Ausgabe weit über alles erheben, was über die „Germania" bisher für einem weiteren Leser-Kreis geschrieben worden ist. Rassenkunde, Vorgeschichte und Volks-Kunde aller germanischen Völker mit ihren neuesten Ergebnissen sind in reistem Masse heraugezogen."
J. F. LEHMANNS VERLAG
München.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—[illegible]
[illegible] dricksp[illegible]
[illegible] spritservering

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefoner: Red. Norr 5898
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:r 16 (185) Fredagen den 19 April 1929. Årg. 5

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Stockholmssystemets ”sociala” inkvisitionsmetoder.

Brattsystemet är till sin natur alltigenom osvenskt, och följaktligen opsykologiskt. Detta har vid flere tillfällen framhållits i Nationen och bevis därför framdragits.

I dagarna har aktualiserats ett fall av inkvisition på grundval av anonym angivelse. Detta visar ytterligare, huru osvenskt hela Brattsystemet är. Inkvisition och upptagande av anonyma angivelser äro och hava varit vanliga företeelser hos den s. k. medelhavsrasen, och **det var därifrån inkvisitionen på sin tid spred sig över** Europa, och det är ingen tillfällighet att inkvisitionen bibehöll sig längst i Spanen, ty detta land har en enhetlig befolkning av medelhavsras, som där är renare företrädd än på andra håll. Den romerska rätten innehöll även mycket av inkvisitoriska metoder, vilket ävenledes förklaras av att dess stiftare tillhörde övervägande medelhavsrasen.

Enligt nordisk rättsuppfattning har det städse ansetts såsom i högsta grad föraktligt att befatta sig med inkvisition och anonyma angivelser, och en hederlig svensk skakar icke längre hand med den, som nedlåtit sig till något så lågsinnat.

För den ”kulturliberale” dr Ivan Bratt, vars psyke företrädde lägre stående rasers egenheter, voro inkvisition ach anonyma angivelser gefundenes fressen och upptogos såsom viktiga integrerande delar av Brattsystemet, närmast för dess ”individuella kontroll”.

Den individuella kontrollen (även den en osvensk inrättning, ty den nordiska rasen står för högt för att in corpore ställas under självgjorda förmyndare) slukar årligen miljoner kronor i onödan, till förlust för statskassan. I strid mot avgivet löfte, när han fick sig oktrojen tillerkänd, infördes den individuella kontrollen — en ”social” storman som dr Bratt har aldrig känt sig bunden av löften.

Trakasseringssystemet tog sig sådana uttryck som, om två personer bodde i samma våning, Stockholmssystemet skrev till den ene av dem och meddelade, att hans ansökan att erhålla motbok ej kunde beviljas; visserligen funnes det ingen anmärkning mot honom personligen och han skulle gärna fått motbok, om han ej bodde tillsammans med sin broder, vilken ej var berättigad erhålla motbok; utfärdades motbok, kunde nämligen befaras att den icke-motboksberättigade bleve av brodern bjuden på sprit, som uttagits på motboken, och till förhindrade härav förklarade Stockholmssystemet båda obehöriga att innehava motbok med systemet. — Det är skandalöst att behandla fria svenska medborgare på det viset. Dylika brev hava av Stockholmssystemet utfärdats i mycket stor utsträckning. Om en familjemedlem ej betalt skatt, hände det att dr Bratt i officiell skrivelse skvallrade om detta och mycket annat för andra familjemedlemmar och släktingar. Det var en gemenhet, vanlig hos lågtstående raser, men främmande för och föraktad av människor av nordisk ras. Ehuru dr Bratt kom från ett bildat hem och hade mycket aktningsvärda föräldrar, uppförde han sig i föregivet ”socialt intresse” såsom en individ utan den enklaste uppfostran och utan de primitivaste hedersbegrepp.

På restauranterna snokade för dr Bratts räkning en härskara av föraktliga spioner — också osvensk inrättning — och en ”kapten” — kan väl knappast vara någon svensk officer eller ångbåtsbefälhavare, som sjunkit så djupt? — Malmberg var på Stockholmssystemet chef för spioneriavdelningen. Dessa avskyvärda spioner lät dr Bratt svenska staten avlöna. Svenska folket har funnit sig i att sådana ovärdiga utgifter utdebiterats på dess skattsedlar.

När Stockholmssystemet fått under behandling en anmälan mot någon person, kommenderas denne att infinna sig på bolagets kontor å utsatt tid och om han ej kommer tillstädes, ”spärras” motboken. Hur kan en sprithandlare understå sig att befalla fria svenska medborgare att inställa sig på sprithandlarens kontor? Sprithandlaren är väl ingen officiell myndighet! Stockholmssystemet är ett privat aktiebolag (att bland aktieägarna befinna sig även statsverket förändrar ej saken) och har ej den allra minsta officiella myndighet — om f. d. kanslisekreterare, sprithandlare Peyron har något ärende till någon person, är det hans ovillkorliga skyldighet att själv eller genom ombud besöka denne. Dr Ivan Bratts proussen och egenmäktiga översittarfasoner äro kränkande för fria svenska medborgare och det måste göras ett omedelbart slut på dessa ohyfsade manér.

Såsom fullgod ”anmälan” har dr Bratt från första början betraktat anonyma angivelser, som rent av varit hans skötebarn. Detta system har hängt i även sedan dr Bratt, överbevisad om lagstridigheter, måst skudda fosterlandets stoft från sina fötter.

En förman, anställd i stadens tjänst, vid namn Karlsson, har begått självmord genom att hänga sig. Orsaken uppgives vara den, att någon illasinnad person i syfte att skada mannen ifråga insänt anonym anmälan till Stockholmssystemet och beskyllt personen ifråga för att missbruka sin inköpsrätt. Av en första undersökning framgick, att angivelsen bestreds såsom varande falsk, men Stockholmssystemet spärrade det oaktat ögonblickligen motboken utan att ha slutfört sin undersökning. Denna gav sedermera till resultat, att förman Karlsson varit utsatt för förföljelse från illasinnad person och att systemet genom sättet för sitt ingripande bragte förman Karlsson till förtvivlan.

Nya Dagligt Allehanda har velat göra en kliché av det anonyma brevet, men sprithandlare Peyron har vägrat villfara denna begäran under uppgift att det vore att röja den privata brevhemligheten. Den Brattska föreställningen. att anonyma brev äro fullt likställda med verkliga brev, sitter tydligen bergfast i sprithandlare Peyrons hjärna. Anonyma brev äro emellertid — det säger sig självt — ej privata och hemliga papper utan ha sin plats i papperskorgen och böra på begäran prisgivas åt allmänheten för att stävja det anonyma brevskriveriet.

Dagspressen vill lägga huvudparten av skulden för det inträffade på den anonyme brevskriva-

(forts. å sista sidan.)

Politisk oskuldsfullhet.

Den juderevolutionära planen på det svenska samhällets omstörtning i blod har sina ivriga medhjälpare och vänner långt utanför namnbolsjevikernas skara, d. v. s. dem som låtit inskriva sig i ”Sveriges kommunistiska parti”. Överallt där Israel sitter inne med inflytande och makt har det entusiastiska beskyddare, ehuru man utanför det officiella partiet, på den ”socialistiska” såväl som ”borgerliga” sidan, i allmänhet bemödar sig att beslöja sina sympatier, för att ej väcka publikens misstankar. Man måste ju ha denna med sig! I sak gör man dock vad i ens makt står *för* omstörtningsrörelsen. Bonniers Dagens Nyheter har härvid t. o. m. visat en så stor iver, att dess roll som bolsjevikorgan börjat genomskådas av lilet var, självfallet till stor bedrövelse för ”kulturbladets” ägare och dirigent, hr Karl Otto Bonnier, och dennes heroiske medkämpe Torsten Fogelqvist. Men även inom hrr Lindmans och Tryggers parti, det s. k. nationella, har den revolutionära judendomen sina solida försänkningar.

Självaste hrr Bonniers och Keys ”Svenska” Dagbladet företräder i sin praktiska gärning en rent judebolsjevikisk linje såväl i vad avser politiken som kulturen och ekonomien, och denna så lättfärdigt beslöjad, att ingen längre borde behöva leva i tvivelsmål om var det ”ledande nationella kulturorganet” hör hemma. Svenska Dagbladet excellerar i likhet med syskontidningen Dagens Nyheter i fullkomlig okunnighet rörande bolsjevismen, har ingen aning om vad den i realiteten är eller vill, vet ej vad snart hela världen vet, att den är judedömets stora världsrevolutionära rörelse, lancerad i tidens mognad, till förverkligande av det ”heliga” folkets mördareplan mot den icke-judiska världen och det ”gudomliga” judiska världssjälvhärskardömets upprättande. Bonniers Dagens Nyheter liksom Bonniers ”Svenska” Dagbladet framhärda i sin gamla ”uppfattning” av bolsjevismen såsom världsproletariatets ”frihetskamp”, vilken emellertid för vårt lands vidkommande är av så oskyldig natur att den svensk förmenas göra sig löjlig som tar de ”ideelt” anlagda bolsjevikungdomarna på allvar.

Men när någon representant för dagspressens orkesterassemblé dristar avvika en smula från den officiella uppfattningen av bolsjevismen såsom ett stilla ”proletärt” skämt i den politiska kampen, visar strax det Bonnier-Keyska organet en ilsken uppsyn och bådar upp sina kvicka satiriker att avrätta den ”enfaldige”, som vägrar skratta åt de bolsjevikiska upptågsmakarna. Så hände häromdagen. när Allehandas redaktör under en kammardebatt råkade yttra några opassande ord om

(Forts. å sista sid.)

Nationell folkupplysning

Ett väckande föredrag av tullkontrollören Carl Rudberg.

Över ämnet ”N a t i o n e l l F o l k u p p l y s n i n g” höll tullkontrollören *Carl Rudberg*, Stockholm, på söndagen i Norrtälje samskolas lokal föredrag inför en efter de lokala förhållandena synnerligen talrik, synnerligen intresserad publik. Mötet hade anordnats av *N. U. C. ”Rurik”* av S. F. S. F., och öppnades av artisten Nils Tirén, som i ett kortare anförande hälsade de närvarande välkomna.

Tullkontrollör Carl Rudberg.

Inledningsvis betonade talaren nödvändigheten av en verkligt nationell folkupplysning i den hänsynslösa sanningens tecken, om vårt svenska folk icke skall taga allvarlig, obotlig skada, ja totalt förgiftas av det fruktansvärda sammelsurium av lögner och vrångningar, som nu dagligen och stundligen serveras detsamma. En av dessa och ej minst farliga är den stora, moderna livslögnen, eller rättare *döds*lögnen, som alltid bringat och alltid skall bringa individerna och folken på fall, att livets mål endast är självisk njutning, och att människan har ansvar endast inför sig själv, men icke inför något annat eller någon annan. Livets mål är i stället pliktuppfyllelse. Det är att söka göra världen bättre. Att hjälpa, där hjälp behöves, och att strida mot våld och våld, mot lögn och orättfärdighet. En högre rättvisa utkräver alltid ansvaret av oss människor.

Ej endast privatekonomisk utan än mera nationalekonomisk upplysning är vårt folk i behov av. Vår första och viktigaste omsorg är hjälp åt jordbruket, som genom kraftiga tullar bör skyddas mot utländsk konkurrens. ”När bonden har det bra, ha alla det bra”, säger ett ordspråk med rätta. Det var ett högt stående jordbruk, som jämte ett starkt försvar hjälpte oss igenom världskrigets påfrestningar. Om jordbruket ytterligare höjes, kan det försörja hela vårt folk. Detta är ett verkligt kulturförsvar. Det är ingen mening i att låta jordbrukarna leva vid svältgränsen. Redan Axel Oxenstierna sade, att den svenske bonden är en fri man och att det i Sverige är en heder att vara bonde. Men nu synes man vilja göra den svenska bonden beroende av storfinansen och utlandet. Tal. ville dock mana jordbrukarna att akta sig för falska vänner. De, som nu tagit jordbrukarnes intressen speciellt på entreprenad, tyckas gå helt andra ärenden än jordbrukets.

Vår med rätta för sin skicklighet, omutlighet och självständighet berömda ämbets- och tjänstemannakår, sedan århundraden den lagbundna ordningens och den lugna utvecklingens fasta stöd, söker man nu också på olika vägar göra till viljelösa hjon åt dem, som för ögonblicket lyckats tränga sig fram till maktens köttgrytor. Detta är ett oerhört farligt experiment, som med kraft måste stävjas. Ty om det finge genomföras, skulle snart historier à la sparbankskraschen höra till vanligheten och rättssäkerheten för gemene man bli skäligen illusorisk i Sveriges land.

Talet om, att vi genom att höja tullarna skulle försvåra vår export, reducerade talaren till dess rätta värde, och betonade, att vi måste höja våra tullsatser, endels synnerligen kraftigt, för att skaffa mesta möjliga arbete åt vår yrkesskickliga, präktiga arbetarstam och i görligaste mån sätta stopp för den veritabla syndafloden av utländska varor, vilka vi kunna tillverka allra minst lika bra själva.

Under försvarsfrågans behandling i riksdagen 1925 sade en person, att intet folk gått under för bristande försvarsvilja. Ingen ropade ”lögnare!” åt denne talare. Och likväl vederlägges ett sådant påstående på varje historiens blad. Men nu heter det så ofta, att vi ej kunna försvara oss, och i övrigt litar man på Nationernas förbund.

Med god vilja kunna vi dock försvara oss mot vilken fiende som helst. Vi ha haft det värre ställt i forna tider, men vårt folk gick enigt fram till seger i förtröstan på Gud och sin rättvisa sak.

Vårt nuvarande regeringssätt är, konstaterade talaren, ett flagrant brott mot grundlagen, som icke genom några som helst tysta överenskommelser mellan statsmakterna eller någon som helst på ena eller andra sättet tillskapad tradition kan sättas ur kraft. Parlamentarismen har gjort den skändligast tänkbara bankrutt över hela världen, minst av allt passar den oss svenskar, och likväl omhuldas den i detta nu i Sverige med ömmaste omsorg. Och varför? Jo, därför, att den passar partipåvarna av skilda kulörer, individer, för att nu taga ett enda exempel, som utan att blinka förklara eller låta sina hjon förklara, att Sveriges försvar skall få umgälla, att Sveriges folk givit

(Forts. sista sid.)

Vad är det som hindrar en ren kristendomsförkunnelse i våra kyrkor?

För Nationen av J. L.

II.

Den rena kristna tron är den enda ljusstråle som kan skingra själviskhetens och njutningslystnadens andliga mörker i denna oroliga värld. Men sorgligt nog synes den kristna kyrkan vara oskiljaktigt fången i det judiska religionssystemets villfarelse, och i enlighet därmed erbjuder hon sina bekännare ett dogmatiskt dubbelspel genom att å ena sidan förebära en djup andlig mening i kristlig riktning och å den andra sidan inhöljer sig i det antikristliga Jahvesystemets förklädnad, vilken läroform Jesus aldrig upptagit i sin förkunnelse och som därför är absolut främmande för den rena kristendomen.

Judarna äro det enda folk i världen som i sin religion tagit gudsbegreppet till medbrottsling för att därmed legalisera sina egna orättfärdigheter. Jahves befallningar få övertaga ansvaret för alla nidingsdåd och blodbad; och rabbinerna läsa Jahves välsignelse över alla segerrika skändligheter.

Den kristna kyrkan synes emellertid ha glömt att Jesus själv avslöjade judendomen såsom oduglig för den utveckling som var föremål för hans förkunnelse. Matt. 15: 9. 16: 6, 12. Luk. 5: 36. Jesus förkunnade ”ett nytt bud” (Joh. 13: 44) som innehöll kärlekens budskap från hela mänsklighetens Himmelske Fader, i motsats till judeguden Jahve-Sebaot, som endast är judarnas gud, enligt hans ”förbund” med judafolket. 1 Mos. 12: 7, 15: 18, 17: 10—14. Den svenska kyrkan lever dock ännu till stor del sitt torftiga andliga liv på den klerikalism som medeltidens kyrkofurstar ansågo vara överensstämmande med sina egna materialistiska fördelar, utan hänsyn varken till den kristna lärans renhet eller till den menighet för vars andliga utbildning de buro ansvaret.

Med avseende på judafolkets förhållande till sin gud Jahve-Sebaot, framhålles det ofta, då deras sataniska handlingar framdragas i sin rätta belysning, att orsaken till dessa ogärningar ligger däri att judafolket avvikit från Jahve och gått egna vägar i synd och orättfärdighet. Men gent emot ett sådant påstående, ställa vi den frågan: När och vid vilka tillfällen har judafolket avvikit från sin Jahves befallningar och föreskrifter att mörda, plundra och taga byte? Nej, vad man än må ha för anledning att förebrå judarna, så måste man dock fritaga dem för olydnad mot Jahves befallningar, ty de ödelagda länder som olyckligtvis hemfallit åt deras maktlystnad, bära vittnesbörd nog att de fullföljt Jahves föreskrifter att mörda och plundra. Ett undantag från denna regel kanske vi dock måste konstatera, nämligen då Saul, enligt Samuels åsikt, hade syndat mot Jahve genom att Saul av medlidande hade skänkt den besegrade konung Agag nåd och låtit honom få leva, ehuru Jahve hade befallt att dräpa både man och kvinna, både barn och spenabarn, både få och får, både kamel och åsna”. Men Samuel gottgjorde omedelbart denna Sauls försyndelse, i det han ”högg Agag i stycken inför Jahves ansikte”. 1 Sam. 15: 3, 18, 20, 33. Det torde vara obehövligt att spilla många ord på ett sådant religionssystem, där högsta lydnadsmomentet inför ”gudsbegreppet” består i mordgiriga handlingar. Men nog kan man göra anspråk på att den kristna kyrkan icke borde ställa sig solidarisk med ett sådant djävulskt system! Men för att göra förvirringen fullständig, så förkunnar den kristna kyrkan t. o. m. att denne judiske Jahve är identisk med Jesu himmelske Fader, vilket icke allenast är en oerhörd hädelse, utan en i högsta grad opassande fantasi, som saknar varje spår av sanningsenlighet. En sådan teologi är ett ansvarslöst umgänge med den vishet vars ursprung heter auktoritet. Man är här frestad instämma med en akademikers uttalande: ”Theologi är ett gudlöst umgänge med Gud”!

Men varmed vill man bevisa att Jesu himmelske Fader fordrar blodsoffer?

Har Jesu någonsin framställt en sådan fordran? Nej, det är den rasrena judiska blodsofferkulten som indragits i den kristna trosläran, och som ovillkorligen måste bortrensas ur vår kristna förkunnelse. Det är en livsfråga för mänsklighetens existens såsom kristen menighet, att den kristna teologien befrias från den förnuftets fångenskap i vilken den f. n. är bunden. Vill den kristna kyrkan vinna det inflytande som den är kallad att tillvarataga och vårda inom det mänskliga samhällslivet, så måste hon resolut frångå sina judiska irrvägar och uteslutande tillägna sig gemenskap med den evigt sanne Guden — Jesu Himmelske Fader. Det är ett självbedrägeri att inbilla sig att den stora allmänheten skall kunna bliva en kristen me-

(Forts. å sista sid.)

MONOPOLDEBATTEN.

Vad riksdagsprotokollen avslöja.

(forts. fr. föreg. n:r.)

Herr *Bergman:* Herr Talman! Den siste ärade talaren yttrade sig bl. a. om aktiebolagsformen och rekommenderade ett vidhållande av den därför att den dels skulle ge större rörelsefrihet och dels möjliggöra utnyttjandet av den enskilda affärsrutinen. Jag vill då säga, att denna större rörelsefrihet med användande av affärsmetoder från den enskilda verksamheten just är det som föranlett de klandrade åtgärderna. För min del tycker jag, att en affär sådan som denna, bör ha så liten rörelsefrihet som möjligt. Jag delar herr Westmans uppfattning, att det är staten ovärdigt att handla med sprit, men då han därav drager den slutsatsen, att staten bör anförtro dessa staten ovärdiga affärer åt några enskilda personer, vilka i form av privat bolag skola handhava vad staten anser för smutsigt att lägga sig i, så tycker jag detta är ett något jesuitiskt resonemang. Skall staten ha ansvar för affärén och vinsten därav, lär den väl icke kunna komma ifrån smutsen i alla fall. En sådan affär som rusdrycksförsäljning bör enligt min syn på saken drivas i syfte att snarast möjligt avvecklas.

Det var emellertid icke närmast för att utveckla detta radikala program jag begärde ordet, jag säger det blott därför att herr Westman kom in på dessa saker sedan jag begärt ordet. Jag begärde annars ordet därför, att herr talmannen meddelade, att han icke kunde bifalla den framställning, som herr Boman och jag hade gjort, att taga reservationen punktvis. Jag anhåller därför att få ändra mitt yrkande såtillvida, att jag nu yrkar bifall till min egen reservation, som ju är identisk med första punkten i herr Bomans. Den innebär således, ”att riksdagen i anledning av den väckta motionen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att i den blivande organisationen för de båda monopolföretagen föreskrift lämnas, att revision må äga rum jämväl genom av riksdagen utsedda revisorer om och när riksdagen så beslutar”. Denna formulering innebär, som herrarna torde finna, icke något ställnings-

(Forts. å sid. 5.)

Den 19 April

Falsk nationalism.

Nationalismen har råkat i vanrykte i Sveriges land. Ingen må förundra sig däröver, då den i sin nutida gestalt alls icke utgör något uttryck för en sann svensk nationalism utan endast en förvillande vrångbild därav, också den en produkt av den världsimperialistiska maktens sällsamma förvanskningsförmåga. Den officiella patriotismen av i dag, som gärna rör sig med storsvenska talesätt och lysande historiska minnen, bygger icke på svensk grund, utan på den i landet med judeguldets hjälp genomförda nationella söndringen såsom naturlig och riktig. Dess nationella omvårdnad är alltså à priori hänvisad till en starkt begränsad del av nationen, nämligen de kretsar, som vid "idépartisystemets" införande reserverades för det s. k. högerpartiet. Denna patriotism är därför ock till sitt väsen falsk och provokatorisk och måste såsom sådan utdömas

En sann svensk nationalism kan aldrig godtaga ett på lögn och bedrägeri uppbyggt, i den nationella folksöndringens och -fördärvets intresse tillkommet politiskt system. Accepterandet av ett dylikt är i själva verket detsamma som meddelaktighet i förräderiet. Den åsiktsriktning, som utger sig företräda den nationella intressesynpunkten, har utan vidare godtagit den falska dogmen om nationens naturliga uppdelning i ett antal folkgrupper med inbördes fientliga intressen, varigenom skulle nödvändiggöras ett permanent inre politiskt krigstillstånd i samhället, en evig förödande kamp om allsköns idéer och värden, vilkas reela halt man aldrig gjort sig mödan granska. I stort hava dessa med förment fientliga intressen utrustade folkklasser beskäftigt sammanförts i tvenne huvudgrupper, "borgare" och "proletärer", av vilka dock endast en del av de förstnämnda eller högern deklarerat för en nationell uppfattning, medan den övriga delen av de borgerliga jämte proletärerna öppet bekänt sig till "internatismen" — antinationalismen — judendomen. Även inom det läger som utgav sig för nationellt engagerade man sig sålunda för en grundfalsk åskådning, som ställde en stor, ja större delen av svenska folket utanför den nationella gemenskapen och onaturligt skilde de undre och övre folklagren från sitt naturliga inre sammanhang — för att störta dem i förödande, vansinniga inbördesstrider. Ty i samma mån stora kategorier av vårt folk och särskilt kroppsarbetarna stämplades som internationalistiska — antinationella, provocerades de till antinationalism, utstöttes ur den folkliga gemenskapen. Och de "borgerliga" och proletära" ledarna i spetsen för de olika "idépolitiska" lägren samverkade energiskt för denationaliseringens förverkligande i allt större omfattning — så att i dag även det parti, som skrudat sig i nationell dräkt, i realiteten ingenting annat är än ett språkrör och kamporgan för den revolutionära internationalismens — Världs-Judas intressen och strävanden i Sverige. Den enklaste eftertanke borde dock sagt de nationellt tänkande, att den förfäktade motsatsställningen inom nationen var falsk samt att det svenska fosterlandet i ej mindre grad är kroppsarbetarens än den andlige arbetarens arvedel.

Denna judesvenska nationalism, som i yverborna, provocerande och utmanande talesätt vetat att hävda fosterländskhetens idé, har åstadkommit en fullständig förvirring på det nationella begreppsområdet samt drivit mången ärlig fosterlandsvän över i det internationalistiska lägret, som lockade med all sin honungssöta lögnfraseologi och sina många ordfagra löften på papperet. Vårt på annat ställe i tidningen återgiva uttalande av den skarpsinnige sociologiske tänkaren Bengt Lidforss år 1905 tyder på att han av just denna urartning inom den nationella politiken i Sverige drevs över i det socialistiska lägret, där det vid den tiden gavs ett visst utrymme för personliga åskådningar; och samma torde fallet varit med många andra hederliga svenskar, vilka erfarit vämjelse över den bedrövliga judesvenskhet, som i senare tid fått göra sig bred inom det "nationella" lägret i vårt land. De begåvo sig emellertid därmed, utan att rätt förstå det, ur askan i elden! Redan vid sekelskiftet voro israeliterna de som angåvo tonen i de nationellas krets. De voro vid den tiden ivrigt verksamma för uppammande av en osund nationalistisk stämning, som kunnat möjliggöra en nationell katastrof genom brödrakrigets lössläppande mellan Nordens folk. Men spekulationen gick lyckligtvis om intet. Och liksom för trenne årtionden sedan är det i dag Israels barn som ange tonen och leda den nationella politiken i Sveriges land. Det Lindman-Tryggerska "nationella" partiet, som — i likhet med övriga "idépartier" under rådande regim — i huvudsak finansieras med judiskt guld, är i sin praktiska verksamhet inställd å judiska linjer, för judiska mål och har tagit som en av sina främsta uppgifter i nuet att skydda den judiska spekulationen och de judiska revolutionssträvandena på svensk grund. Dess "toleranta" ställningstagande till bolsjevismen och godkännandet av den revolutionära Komintercentralens upprättande i landets huvudstad gav härvidlag ett vittnesbörd, som ej kunde missförstås. Snart varje den minsta vink från judedömets "suveräne" ledare i Sverige hr Karl Otto Bonnier i hans Dagens Nyheter efterkoms lydigt av vårt "nationella partis" stolte ledare. Situationen inom partiet belystes frappant vid det tragikomiska valmöte i höstas, då Stockholmshögerns kandidatlista för riksdagsvalen fastställdes. En fraktion inom partiet krävde vid tillfället klara besked av de föreslagna kandidaterna, särskilt beträffande revolutions- och monopolfrågorna. De svensk-nationellas aktion väckte emellertid stor oro bland hrr kosmopoliter och man fick bevittna en för högerledningen tämligen genant, ostentativ opinionsyttring från de talrikt tillstädeskomna judarna, vilka tydligen uppkommenderats till mötet av Mosaiska församlingens herde, till bevakande av Israels intressen, och som även lyckades genomdriva sin — den Lindman-Järteska kandidatlistan, vars representanter oförbehållsamt accepterade högerns gamla "toleranta" politiska ståndpunkt i revolutions- och monopolfrågorna etc. Händelsen var betydelsefull, då den tydligt visade svenska folket *vem* som i verkligheten nominerar "nationella partiets" riksdagsmän i rikets huvudstad i detta nu. Inom högern var det allmänt känt, att kandidatlistan formulerats av partiets nominelle ledare i Stockholm, f. d. marxisten Otto Järte, och ej mindre allmänt var det känt, att bakom herr Järte stod "liberale" bolsjevikledaren och folkupplysningskommissarien juden Karl Otto Bonnier. Och såsom i huvudstaden så även ute i landet, där partibossarna och tidningspolitikerna allmänt äro de där "ordna" kandidatlistorna, varvid alltid nogsamt sörjes för att inga ur kosmopolitisk synpunkt mindre önskliga kandidater uppföras å valbar plats. Ingen må sedan heller förundra sig över att "de nationellas" politik i den svenska riksdagen, nationellt sett, numera artar sig så litet fruktbärande som fallet är. Den judesvenskhet Bengt Lidforss för tvenne och ett halft årtionden sedan så skarpt påtalade såsom ett nationellt lyte i detta land, har fullkomnats.

Det är på hög tid att staven brytes över den falska, till sitt väsen provokatoriska, antisvenska nationalism som i dag för spiran i Sverige, och en ny sant svensk nationalism skapas, som helt utmönstrar det judiska inflytandet ur svensk nationell politik och äntligen åstadkommer en förnuftig uppställning av problemet, där nationens samtliga lojala element, andens såväl som kroppens arbetare, tillerkännas sin behöriga plats i den folkliga gemenskapen. Detta krav, som icke längre kan tillbakahållas, innebär jämväl ett brytande med hela det falska politiska system i folksöndringens tecken varunder vi nu lyda, ett förverkligande av nationens återupprättelse ur förfallet under Juda. *Fram för det målet!*

PRESSKONSERTEN

System-tjekans dåd inför den »upplysta» opinionen.

Den sorgliga händelse som inträffat under rådande nykterhetspolitiks hägn och som populärt benämnts "affären Karlsson" har äntligen kommit våra dagstidningar att inse, att det är något på tok med det "nykterhetssystem" varmed de lyckliggjort svenska folket och i alla väder skyddat såsom en helig folklig klenod. Det är för mycket av sensationella ting, som inträffat i dessa dagar för att man skulle kunna alldeles negligera en sådan händelse som "system"-tjekans förföljelse mot Karlsson och dennes därav vållade självmord. Dagstidningarna äro över hela linjen så duktiga som icke på länge och kritisera systemet av hjärtans lust. Själva hr Arthur Engberg råkade för ögonblicket falla ur sina normala gängor, glömmande fader Marx-Mordecai och hans "proletära" salighetsförkunnelser, för att ägna en högstämd, kritisk ledare åt sin gamla skyddsling. Under rubriken "I systemets skugga" skriver hr E. i *Socialdemokraten* (s.):

Affären Karlsson har rullat upp problemet om den "individuella kontrollen". Det var kanske icke en dag för tidigt att den kom under debatt.

Den individuella kontrollen är ett tveeggat svärd. Ingen bestrider, att den såsom princip har åtskiliga förtjänster i kampen mot alkoholmissbruket. Men erfarenheten har tyvärr givit vid handen, att principens inneboende logik lett fram till konsekvenser, som verka avskräckande. Steg för steg har kontrollverksamheten trängt in på den enskildes frihetsområde och inspunnit allt och alla i ett vidunderligt nät av spionage, av nosande och snokande i folks mest privata och intima angelägenheter. Det är redan ett faktum, att Stockholmssystemet har ställt huvudstadens befolkning under en övervakning, som i fråga om inkvisitionsmässig närgångenhet är vida mera omfattande än polismyndigheternas. Hrr Hallgren och Hårleman ha aldrig till sitt förfogande haft en motsvarighet till systemets "moralregister". Stockholms medborgare äro i detta register intimt kvalificerade. Deras mindre tilltalande egenskaper finnas där angivna. Det föres ett slags moraliskt konto över deras göranden och låtanden.

Man kan på mycket goda grunder fråga sig, huruvida det kan vara rimligt att till handeln med alkoholvaror knyta ett system, som i sådan grad som detta överantvardat medborgarnas enskilda angelägenheter åt ett sinnrikt organiserat spioneri, som, bildlikt talat, lyssnar vid nyckelhålen, smyger fram i dunklet, tar upp skvaller, slidder-sladder och förtal och växer ut till en sannskyldig tjeka mitt inne i den demokratiska staten. Här har den individuella kontrollens princip helt enkelt riktat en mördande spets mot den personliga rättssäkerhetens bröst. Egentligen är det förunderligt, med vilket tålamod medborgarna funnit sig i den utveckling som här ägt rum. I alkoholkontrollens tecken har faktiskt ett väsentligt stycke svensk medborgarrätt givits till spillo. I kontrollprincipens tjänst har också "Systemet" blivit ett odjur. Det har mer eller mindre blivit ett självändamål. Det handlar, som om medborgarna vore till för dess skull, och icke det för deras skull. Ur denna självhärlighet har spirat upp en vildvuxen flora av allsköns trakasserier, godtycke och hänsynslöshet. Det är kanske icke så anmärkningsvärt, att ett system, som utvecklats och fullkomnats i denna anda funnit sig böra taga jämväl det anonyma angiveriet i sin tjänst.

Vad som skett i affären Karlsson påkallar grundlig eftertanke. Enligt vår mening lärer det bli ogörligt att göra halt inför det anonyma angiveriet som sådant. Tiden synes vara inne att på bleka allvaret ta upp till prövning frågan, huruvida icke utminuteringskontrollen och allt dess väsende vuxit ut till ett verkligt hot mot den individuella rättssäkerheten, och huruvida ej denna kontroll i sitt genomförande tillförsäkrat frågan om "nubben" en varken önskvärd eller rimlig central ställning i nationens tanke- och intresseliv. Man undkommer nu icke tvånget att ställa hela utminuteringskontrollens ändamålsenlighet under debatt. Dess princip har prövats. Den har visserligen medverkat till alkoholbrukets "reglering", men den har samtidigt visat sig ur stånd att minska den totala alkoholkonsumtionen. Den har lagt beslag på nationens psykiska energi och uppmärksamhet i en omfattning, som är alldeles orimlig. Den har skapat en stat i staten och utlämnat gemene mans rätt åt det rena godtycket. I dess spår ha spioneri, bakdanteri och anonymt angiveri smugit fram. Den har uppammat trakasseri, byråkratiska övergrepp och ett lösaktigt lagtrots.

Rent språk alltså! Detta hindrar dock naturligtvis ej, att hr Engberg med parti, härnäst frågan om Brattens system på allvar kommer under debatt i riksdagens kamrar, på gammalt beprövat manér slår vakt kring den i dag så förkättrade **"staten i staten"** och dess mångfaldiga gånger konstaterade, brottsliga manipulationer med svenska folkets kontanta tillhörigheter. Konsekvens i betraktelsesätt, överensstämmelse mellan ord och handling är ej våra politikers av i dag starka sida. Vad som säges i dag, är glömt i morgon, men det verkar i det ögonblicket det uttalas gott.

Det omoraliska systemets eget organ *Nya Dagligt Allehanda* (h) kan märkligt nog ej undgå att vid sidan av sina obligatoriska utgjutelser till "systemets" berömmelse erkänna, att det icke helt är utan skuld i det passerade — alltid ett erkännande. N. D. A. skriver:

Vi ha ingen anledning vika från vår ståndpunkt att detta restriktionssystem lyckats åstadkomma storartade resultat i avseende på det allmänna nykterhetstillståndets förbättrande och för höjande av den allmänna kulturnivån. Därmed har följt bättre familjelycka i tusentals, för att icke säga tiotusentals, hem, stora samhällsgruppers uppryckning ur tidigare av spritdryckerna orsakat förnedringstillstånd, ett förfinat umgängesliv på restaurangerna och mycket annat. Men då man, som varje med oförvillat omdöme utrustad samhällsmedlem måst göra, ger sitt erkännande både åt restriktionssystemets syftemål och de ernådda resultaten, kan man samtidigt ej komma ifrån fastställande av det stora ansvar som påvilar de organ vilka handhava tillämpningen av ett system som innebär åtskilligt av tvång och intrång på rörelsefriheten.

Rätten och lämpligheten av att i vissa fall följa anonyma angivelser är förvisso ett ömtåligt problem, en sak med flera sidor, och vi ha icke djärvheten utan vidare proklamera ett ja eller nej i den saken. Däremot kan med så mycket större bestämdhet krävas att åtgärder mot en särskilt utpekad individ icke må på grund av anonym angivelse tillgripas, förrän grundliga undersökningar genomförts och dessa lett till sådant resultat att det med fullkomlig visshet kan antagas att den anonyma angivelsen har fog för sig. I det stycket har Stockholmssystemet tydligtvis svårligen försyndat sig i fallet Karlsson, då mannens motbok spärrades, d. v. s. inköpsrätten indrogs innan något som hälst resultat av de inledda undersökningarna förelåg.

Allehanda hade gott kunnat inskränka sig till att tala endast i eget namn i stället för i "varje med oförvillat omdöme utrustad samhällsmedborgares". Uppfattningen om "systemets" oändliga, moraliska och nyttiga verkningar torde "kulturorganet" helt säkert vid det här laget vara tämligen ensamt om och vittnar ju blott om en beklagansvärd brist på förmåga att se sammanhanget mellan orsak och verkan. Men att "systemets" eget organ och vapendragare i alla skiften sett sig nödsakat erkänna, att detsamma icke varit helt utan skuld i det passerade, är i alla fall ett intressant tecken, värt att notera.

Engbergs klasskampslära gillas livligt av F. D. P.

Redaktör Engbergs senaste frimodiga deklaration till förmån för den judemarxistiska klasskampsläran blev såsom kunnat väntas på det livligaste senterad av fränderna i bolsjeviklägret. I vårt förra nummer kunde vi påvisa, huru det ledande "liberal"-bolsjevikiska organet Bonniers Dagens Nyheter älskvärt komplimenterat honom för hans lyckade uppträdande för en vecka sedan i riksdagen rörande försvaret, då han gick in för det svenska nationalförsvarets totala nedskrotande. I dag är det det officiellt ledande "proletär"-kommunistiska bolsjevikorganet, ***Folkets Dagblad Politiken*** (k), som komplimenterar honom för hans klara uppfattning av klasskampsproblemet. F. D. P. skriver:

Vi antar att Per Albin Hansson och andra samförståndsapostlar inom det socialdemokratiska partiet såg betänksamma ut, när de häromdagen slog upp partiets huvudorgan och fick se en ledarerubrik, som lydde: "Klassmotsättningarnas skärpning". Det står ju fullständigt i strid med vad man annars gör gällande på det hållet, där t. o. m. en del påstår att klassmotsättningarna inte alls finns. Inte nog med att herr Engberg i Soc.-D:s ledareavdelning påstår, att klassmotsättningarna skärpes. Han är även nog hädisk att i dessa mondismens tider göra gällande att kapitalismens utveckling inte betyder en avspänning av klassmotsättningarna...

Allt detta är ju fullständigt dräpande argument mot mondistherrarna i socialdemokratiska partiet och i landsorganisationen... Engberg konstaterar det riktiga faktum, att den samhälleliga klyftan vidgas och att utsugningen skärpes... Den som närmare tänker igenom saken blir nog snart tämligen klar över att Marx' konstaterande av, att den kapitalistiska utvecklingen fördjupar och tillspetsar de sociala motsättningarna, är fullt tillämpligt för dagens läge, men att detta också samtidigt är dödsdomen över mondismen och socialdemokratins politik. Skärpta motsättningar inom det ekonomiska livet måste också innebära skärpt politisk kamp.

I realiteten äro alltså hrr Engberg och Kilbom fullt överens, ehuru de spela sina kort en smula olika — varom ju förövrigt deras handlande i viktigare politiska frågor lämnar klara vittnesbörd, såsom när det gällt det svenska nationalvärnets och det svenska kulturarvets ödeläggande, näringslivets förstörelse, den införda korruptionens väktande samt sist men ej minst den judiska klasskampslärans hållande i helgd i Sveriges land.

Den Ekman—Engbergska försvarsnihilismen.

Vår stolte rusdrycksreformators, hr C. G. Ekman, likn enfaldiga som oförsynta tilltag, då han under en riksdagsdebatt om försvarets anslagsbehov djärvdes beteckna det i Stockholm nyligen avhållna opinionsmöte för försvaret såsom "ett hot mot författningen" har på sådana håll inom vänsterlägret, där man tydligen ej alldeles förlorat känslan för anständighetens bud, väckt kraftiga gensagor. Det är hart otroligt, att en politiker som hr Ekman, som i den mest ohöljda cynism direkt trampat Sveriges författning under fötterna, såsom skett, kan djärvas träda fram och orera i författningens namn för sina mot rikets säkerhet och bestånd riktade obscura planer. *Upsala Nya Tidning* (l) anser uppenbart att det gått för långt och varnar avrustningsivrarna, enkannerligen hrr Ekman och Engberg, för att vara allt för heta på gröten, enär de eljest lätt kunna frambesvärja vad de icke skulle vilja (?) — en fara för demokratien själv — U. N. T. skriver:

Man har verkligen stor anledning att spörja våra avrustningsivrare, om de riktigt tänkt sig in i de konsekvenser som en ensidig avrustning skulle kunna få för den medborgerliga friheten i vårt land och för vårt demokratiska statsskick. Låt oss anta att en riksdagsmajoritet skulle falla på idén att följa red. Engberg och ta ut steget mot en isolerad svensk avrustning. Tror någon verkligen att detta skulle kunna ske utan att få högst allvarliga inrepolitiska konsekvenser? Det är inte fråga om något hot, utan blott ett lugnt och kallt konstaterande av något ofrånkomligt, om man fastslår, att i samma ögonblick man försökte att fullständigt rasera statens försvar, frivilliga militära organisationer mycket snart skulle växa sig starka och bli en stat i staten.

Man har i våra dagar sett talande exempel på vart det kan föra, om en stark reaktion uppstår inom vissa grupper mot demokratiens urartningar och frivilliga kampförbund bildas, som äro militärt organiserade och ha militära maktmedel till sitt förfogande. De som varit med om att arbeta för den allmänna rösträttens genomförande i vårt land och som hylla den uppfattningen att den demokratiska statsformen är den enda som är värdig ett fritt och högtstående kulturfolk som det svenska, de önska givetvis uppriktigt att vårt land måtte förskonas från en sådan utveckling, som vissa andra länder och folk fått uppleva. Vart skulle det för övrigt bära hän, om de demokratiska länderna i Europa avrustade, medan de många stater, som infört diktaturen, stode rustade till tänderna?

Vill man att demokratierna, som genomfört medborgarnas frihet, skola på det sättet ställa sin frihet värnlös mot diktaturer som, ha väldet till sitt fundament och till äventyrs kunna uppträda fredsstörande? Vill man ej detta och inser man att försvaret, så länge världens alla stater icke kunnat enas om att gemensamt avskaffa rustningarna, är ett nödvändigt skydd och värn för demokratien, så måste också de små länderna ta konsekvenserna och inte fegt hålla sig undan i förlitande på att de stora demokratiska folken ensamma skola bära bördorna och ensamma skola upprätthålla försvaret för demokratiens bestånd i världen. Samfällt kunna de demokratiska folken söka göra sitt inflytande gällande för en internationell nedrustning. Men så länge världen ser ut som den gör, blir försvaret det enda säkra och trygga värnet för demokratien och för medborgarfriheten i n o m ett land såväl som u t å t.

Allt detta är ju saker som varje med vanligt sunt förnuft utrustad medborgare väl förstår, men våra "demokratiska" frashjältar av en Ekmans och en Engbergs typ ha för länge sedan upphört att tänka förnuftigt, ja att alls tänka — de endast orera, deklamera och "kräva", på order av sina höga uppdragsgivare i Israel, vilkas hela strävan ju går ut på att slå gamla Sverige i spillror samt försvarslöst utlämna svenska folket i den mordlystna "internationalistiska" härskarmaktens våld.

När skall då Sveriges vilseförda folk vakna upp ur sin slummer och skaka av sig oket under förtryckarna — sina falska ledare?

Bankverksamheten under mars.

Banksammandraget för mars utvisar en ökad inlåning av 13 milj. kr. till 3,540 milj. kr. medan utlåningen inräknat den till 230 milj. kr. ökade rediskonteringen hos riksbanken steg med 55 milj. kr. till 4,410 milj. kr. Utlåningsöverskottet ökades sålunda 42 milj. till 870 milj.

Privatbankernas och riksbankens sammanlagda nettofordran på utlandet har under månaden gått ned 39milj. kr. till 228 milj. kr. De utländska tillgodohavandena voro nämligen 381 milj. kr. och skulderna till utlandet 153 milj. kr. Emellertid har tillgången av utländska obligationer ökats 3 milj. kr. till 201 milj. kr. varigenom den i banksammandraget synliga valutareserven blir 429 milj. kr. eller 36 milj. kr. mindre än en månad tidigare.

»Stockholms motboksägare» klara till kamp!

Föreningen av Motboksinnehavare i Stockholm med omnejd, som räknar omkring 1,500 mellemmar, har vid hållet konstituerande möte antagit stadgar och utsett styrelse. Ledamöter av styrelsen blevo följande personer: byråchefen i arméförvaltningen O. N. Bruhn, stadsfullmäktigen arkitekt Konr. Elméus, redaktör Hjalmar Gustavson, redaktör Olof Haraldsson, handlande A. B. L. Holmberg, direktör Gustav Lind, direktör B. K. Lindberg, förrådsmästaren i postverket Gustav Mattelin, sekreteraren i socialstyrelsen Ivar Nilsson, köpman Helge Olsén och f. d. förtroendemannen, statsfullmäktig J. P. Pehrsson. Till revisorer utsågos skräddarmästare J. Goetzinger och köpman S. Lindblom med f. d. posttjänsteman E. W. Ekström och f. d. sergeant A. W. Wahling som suppleanter.

Vid efter mötet hållet styrelsesammanträde valdes till föreningens ombudsman köpman Helge Olsén, utgivare av tidningen "Motboksägaren".

»Tippklubbarna» i Göteborg åtalas.

Detektiva polisens andra avdelning i Göteborg har nu till poliskammaren ingivit rapport rörande styrelsens för Götaverkens nya gissningsklubb verksamhet, som bedrivits i strid med bestämmelserna angående vadhållning med totalisator och eventuellt kungl. förordning angående förbud mot lotteri.

Klubben, som varit i verksamhet sedan den 11 nov. 1928, har anordnat tävlingar varje vecka från den 16 nov. 1928 till den 15 mars i år. Gissningsavgifterna uppgå för hela tiden till 91, 334 kr. och sammanlagt de utbetalda vinstbeloppen till kr. 80,842:70. Gissningsavgifternas belopp har vid de olika tillfällena varierat mellan kr. 1, 554:50 och 8, 266 kr. Högsta vinstbeloppet har utgått med kr. 7,541:65, vilket tillfallit en enda vinnare. Vid ytterligare fyra tävlingar har en person utfått hela vinsten, varierande mellan kr. 2, 257 :45 och kr. 6, 922 :35. Ordföranden i klubben, svarvaren Erland Vilmar Hansson, har uppburit 10 procent av alla gissningsavgifter.

Poliskommissarie Lindholm yrkar på åtal och poliskammaren har överlämnat handlingarna till stadsfiskalen.

Ytterligare en gissningsklubb i Göteborg har blivit föremål för en rapport, nämligen "gissningsklubben Rosenlund". Sedan tävlingarnas början den 10 feb. i år har i avgifter influtit kr. 948 :75 och högsta belopp en person vunnit genom sin gissning har varit 198 kr. Även i detta fall har polisen anmält vederbörande till åtal.

K. M:TS ORDENSKANSLIST.

Det "heliga" Israel har i sin beslöjade kamp för folkens underkastelse under sin spira tillämpat en, man skulle kunna säga genialisk-satanisk strategi. Kampen har varit inriktad ej mindre mot samhällenas höjder än deras undre regioner. Medan somliga Israels barn haft att strida i djupet, bland de sämstlottade och samhällets olycksbarn, ha andra spelat rollen av furstarnas och statsmännens "visa" rådgivare och inspiratörer. Mellan dem som verkat i toppen och i det undre har i regel ej något samband kunnat förmärkas, men ett sådant har icke desto mindre städse förevarit. Karaktäristisk härvidlag var förvisso den disput som efter den stora revolutionens genomförande i Tyskland uppstod mellan detta lands judar rörande vem som främst hade äran av "befrielseverket". Kejsarens rådgivare och allt i allom hovjuden Rathenau gjorde anspråk på huvudparten av äran och stack ej under stol med sitt missnöje över att hans insats icke allestädes tillräckligt uppskattades.

Beträffande vårt land är det ju en känd sak, att Israels barn här icke äro stort mindre representerade bland de "proletära" massorna än kring tronen. Den nuvarande judiska maktutövningen förutsätter helt enkelt denna anordning. Det gäller för "Guds utvalda" att vara med där inflytande utövas i det svenska gojimsamhället, vid tronen, i societeten, i kulturkretsarna, inom affärs- och företagarevärlden, bland småborgarna, bönderna och arbetarna — och på alla håll leda och styra mot det stora gemensamma målet: det j u d i s k a s j ä l v h ä r s k a r d ö m e t s u p p r ä t t a n d e. Den roll juden Karl Otto Bonnier, det svenska pressupplysningsväsendets "suveräne" ledare, härvidlag spelar i egenskap av bolsjevikisk politisk och kulturell ledare har ofta berörts i denna tidning, medan hans rasfrände och kompanjon i arbetet, Kanslisten i K. M:ts Serafimerorden, "bulgariske humanitärkommendören" Helge ben-Julius Hirsch, innehavare av och chef för "Svenska" Telegrambyrån samt Bonniers delägare i "Svenska" Pressbyrån etc., hittills varit mindre uppmärksammad. Under det Karl Ottos intresse framför allt är inriktat mot det svenska gojimsamhällets mellan- och undre lager, går Helge ben-Julius' håg mera mot höjderna. Hans lysande bana (var tidigare anställd i försäkringsbolag) började i och med "övertagandet" av Eklundska Svenska Telegrambyrån, i vilken han 1922 installerade sig såsom verkställande direktör och huvudintressent. Förutom sin anställning som Karl Otto Bonniers kompanjon i "Svenska" Pressbyrån är han styrelseledamot i diverse försäkrings- och industribolag samt föreningar, medlem av Stockholmsgillet, "Stora Sällskapet" m. m. År 1922 kallades Hirsch av Konungen till Kanslist i K. M:ts Serafimerorden, under vilken samtliga svenska ordnar höra. Bland övriga utmärkelser som kommit den framskjutne unge israeliten till del äro att nämna riddare av kgl. Vasaorden samt kommendör av Bulgariska Orden för humanitära förtjänster.

MODERN ORDENSKOMMERS.

I vår artikel "Dekorativ patriotism", införd i föregående nummer, påtalades, närmast med anledning av vissa i dagarna gjorda sensationella avslöjanden, det alltför affärsmässiga sätt, varpå det "nationella" ordensinstitutet i senare tid kommit att nyttjas i Sverige, i det dekorationer i stor utsträckning gjorts till en ren köpvara, som vilken schackrarjude som helst kan förvärva sig mot erläggande av nödigt antal slantar. Då det kan ha sin nytta — dem det vederbör till hälsosam varning! — att visa på ett aktuellt praktiskt exempel till åskådliggörande huru "fritt" kommersen med nationella utmärkelsetecken under rådande kosmopolitiska frihetsregim bedrives i landet, tillåta vi oss referera ett av de mera förnämliga fall av dylik handel som i en artikelserie i F. D. P. återgivits. Olyckan ville att en jude råkat komma med i serien, vilket förmodligen var anledningen till att Soc.-Dem. framställde yrkande på inskridande från den hedersamma publicitetens sida mot det obscura "nya Fäderneslandet" — F. D. P., som företagit sig framdraga saken offentligt. Det omnämnda speciella fallet avsåg en göteborgsk klockjude, lydande namnet Julius Hüttner, som under loppet av några få år köpt sig till en hel del utmärkelsetecken, såsom Vasa- och Nordstjärneordnarna, konsulstitel m. m. till ett sammanlagt pris av 60 à 70,000 kronor, så att han i dag är fullt "societetsfähig". Ordensligans höge chef, generalkonsuln för Costa Rica Jöns Victor Andersson, hade emellertid en hel del besvär med "fallet Hüttner", eftersom "det låg mycket emot honom" here i Göteborg, men lyckades i alla fall excellent. Den första handlingen i affären, vari juden anmälde sig som "ordensaspirant" lydde:

"Kort levnadsbeskrivning:

Namn: Julius Hüttner.

Född den 1/4 1881, Göteborg.

Fader. B. S. Hüttner, innehavare av den gamla välkända firman med samma namn.

Egen ställning: Verkst. Direktör i B. S. Hüttners Aktiebolag i Göteborg, Kungsgatan 62.

Utbildad i Göteborgs Högre allmänna läroverk. — Har sedan unga år deltagit i min faders affär samt där genomgått en grundlig och allsidig köpmannautbildning. — Fackstudier i USA samt i Schweitz.

Bolagets nuv. aktiekapital uppgår till 450,000 kr. — Är delägare i ett flertal firmor i Göteborg. — Är medlem av härvarande Handelskammare. Ledamot av Centralstyrelsen för Göteborgs Liberala Valförening. —

Ekonomiska referenser: Nordiska Handelsbanken i Göteborg, Skandinaviska Kredit A.-B. i Göteborg samt Wärmlandsbanken.

Personliga referenser: Konsul And. Mellgren. Riksdagsman Erik Röing. L. a. R. 2 K.

Göteborg den 28/12 1924.

Julius Hüttner."

Samtidigt som denna "meritförteckning" avläts till ordenskapitlet tillställde Hüttner generalkonsul Andersson en så lydande skrivelse:

"Julius Hüttner,
Verkst. Direktör i B. S.
Hüttners A.-B. i Göteborg
Göteborg 28/12 24.

Generalkonsuln m. m.
Herr Victor Andersson
Stockholm
Drottninggatan 13

Herr Generalkonsul!

Jag har denna dag till geheimehovrådet Drott v. Taube överlämnat ett belopp av kr. 17,000: — fördelat i tvenne checker à kronor 5,000: — respektive 10,000: — samt 2,000: — kronor kontant. — — har emottagit dessa penningar fr. mig under redovisningsansvar.

Jag har uppdragit åt hovrådet v. Taube att till något välgörande ändamål som kan ligga H. K. H. vår aktade Kronprins Gustaf Adolf nära överlämna denna summa kr. 15,000: — varjämte jag edgivit att överlämnade 2,000: — får användas för kostnader i ärendet.

Beloppet är överlämnat under de villkor som i Hovrådets revers av den 28 d:s till mig stipulerats och återgår således beloppet till mig i händelse inom 4 dagar från dags dato min utnämning till R. W. O. 1. kl. ej ägt rum.

Med utmärkt högaktning.

Julius Hüttner."

Hüttner var otålig! Han ville ha affären klar på fyra dagar. Så fort gick det dock ej utan juden fick lugna sig. Men den 25/1 kunde generalkonsuln för Costa Rica telegrafera till Ligans Berlinombud:

"Hüttner utnämnd.

Victor."

I ett någon dag senare avsänt brev till Ligans Berlinombud yttrade generalkonsuln bl. a.:

"Trots mina svåra smärtor i måndags måste jag gå upp, vilket kostade mig en oerhörd hård pers, men hade jag icke gjort det, hade Hüttner icke kommit med.

Jag sade Dig i början att jag misstänkte att det låg m o t för honom i Göteborg. Var lugn för att det gjorde så, och att hade han icke genom oss fått ordnat det nu, hade han fått titta i månen efter sin lysande stjärna.

Du vet att jag blev lovad saken och den 8 d:s hade jag det hela klart, så kom första stöten, ärendet lades latent. Den 12 fick jag upp det ånyo att expedieras den 15, ånyo stoppades det och lades åt sidan. Du kan tänka Dig min förtvivlan när icke ens en gång den referens Du uppgav höll att ta i!

Jag hade middag på Royal i måndags för 5 personer, flott, det kostade mig nära 300 kr., det är både vad jag lagt ut och förtjänat. Så som Du ser kan det ibland kosta att vara mellanhand. Vidare fingo vi garantera 2,500 kr. till annat ändamål för att få alla med.

Som Du ser har jag gjort vad jag kunnat, men jag ville genomdriva saken för att visa Dig att Den Ligan jag tillhör kan uträtta något, även där andra ingenting förmå. Jag förstod också att det kunde vara till nytta för Dig. Nu är jag glad över att det är slut.

En sak återstår. Gratialkassan. Det brukas lämna 1 à 2,000 kr. till behövande. Fördelningen gör ibland Riksmarskalken ibland Statsfrun... Jag brukar alltid infinna mig några dagar efter utmärkelsens erhållande och överlämna dylikt, Hüttner måtte väl för tusan vara så pass hygglig att han härutinnan icke backar, ty då blir det förargligt för mig och en svårighet för honom då han i en framtid vill hava nordstjärnan.

Kom ihåg! Från Göteborg får han ingenting...

Jag vill icke underlåta nämna att det vanliga för Vasen är 20, för Nordstjärnan 25 tusen, och dessutom ha gjort något och stå väl till. En femma kan gås ned, men då försvåras det hela.

Må så gott. Hälsningar.

Din tillgivne
V. Andersson."

"Vidi" (varur vi lånat ovanstående lyckade bild till den dekorerade göteborgske klockjudens förhärligande) konstaterar att Hüttner "ingalunda backat" i fråga om bidraget till gratialkassan, middagsnotan från Grand etc. utan skött sig perfect, så att han sedermera också fått sin nordstjärna och konsulstiteln, vilket allt beräknas ha kostat sammanlagt sina modiga 60 à 70,000 kronor.

Ja, så går det numera till i detta land! Man må ej förvåna sig över att intresset för våra nationella värden under rådande judesvenska regim alltmera utplånas bland de breda lagren. De som skolat pietetsfullt handha vården därav hava på alla områden gjort vad de kunnat för att bringa det fosterländska namnet i vanrykte.

"TILL KAMP MOT FÖRTRYCKARSAMHÄLLET!"

Det revolutionssträvande, världsimperialistiska Israel har genom sin nya proletära kamporganisations, s. k. kommunistiska arbetarepartiets göteborgsavdelning, tecknande sig "Göteborgs Kommunistiska Organisationer", låtit utsända ett cirkulärupprop å blodrött papper (tryckt å A.-B. Göteborgstryckeriet, Göteborg 1929), vari de svenska arbetarna fostras för sin "pionjära" roll. Uppropet vänder sig mot landstormsfolket, "borgarklassens hejdukar", och erinras "proletärerna" om sin plikt i den stora kampen. Dess senare del lyder:

"K a m r a t e r!

När du ser dessa hurrapatriotiska äckel under utövandet av sitt ruskiga hantverk, tänk då på att du är en arbetare, en proletär, som inte har den minsta anledning att känna någon gemenskap med detta s. k. fosterlandsskydd. E n p r o l e t ä r h a r i n t e t F o s t e r l a n d a t t f ö r s v a r a!

Dessa, som stå i förtryckaresamhällets sold, tillhör en klass, fiender till den klass du själv tillhör. Och en gång när slutuppgörelsen mellan din klass och denna klass blir ett trängande behov, ha då din ställning klar som ärlig proletär, så att du vet å t v i l k e t h å l l d u s k a l l v ä n d a d i t t v a p e n.

P r o l e t a r i a t e t h a r e n v ä r l d a t t v i n n a, m e n e n d a s t s i n a b o j o r a t t f ö r l o r a."

Förstklassigt Pensionat
för resande
Klarabergsgat. 40
(nära Centralstationen) Stockholm
Telefon Norr 163 17
M. JOHNSSON

Gör ett besök på
"Grytan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

ISRAELS FRAMRYCKNING Å DEN SVENSKA BOKMARKNADEN.

Almqvist & Wicksells ansedda boktryckeri A.-B. har vid i dagarna hållen bolagsstämma beslutit att såsom ledamot i styrelsen efter framlidne borgmästaren Johan von Bahr invälja judeprofessorn Henrik Schück, vilken omedelbart utsågs till styrelseordförande.

"VETTET" I H.-T. TILL "SYSTEMETS" FÖRSVAR.

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning synes vara den enda "ledande" tidningen i landet, som gillar Stockholmssystemets åtgöranden i det riksbekanta dramat. Mannen, som tog sig av daga, hade säkerligen gjort detta förutan Stockholmssystemets ingripande, och systemet kan ej lastas för en enskild tjänstemans försummelse, deklarerar "vettet" i H. T. Anledningen till det passerade, den anonyma angivelsen, förbigås med fullkomlig tystnad. Jesuitismen i H. T. finner tydligen inga gränser, då det gäller att skynda den "liberale" dr. Bratt och hans verk till undsättning.

VÅRA BOURBONER PÅ NORRLANDSTRIPP.

Enligt vad kosmopolitiska dagspressen upplyser artar sig riksdagsmännens planerade sommarutflykt till Norrland att bli en stor succés. Låtom oss alla glädjas däråt! Man kan förstå att våra förträffliga parlamentariker efter sin dådrika verksamhet å Helgeandsholmen kunna vilja vila ut ett slag och lufta på sig, se hur menigheten har det. Det säger sig själv, att den fria resan anordnats till folkets väl, till främjande av de hjärtliga relationerna mellan folk och representation.

En parlamentarisk kommitté har utsetts, som omhändertagit bestyren med resans anordnande, så att den må kunna ske under fullt värdiga former. Ledamöter av kommittén äro biskop O. Bergqvist (h) samt riksdagsmännen Ernst Hage, Luleå, (s) och Gustav Rosén, Umeå (f). Soc.-D. upplyser, att hitills icke mindre än 206 riksdagsmän antecknat sig för deltagande, därav 148 från andra kammaren och 58 från första kammaren. Åtskilliga av de antecknade äro i ledande ställning inom partierna, och flera av kamrarnas journalister åtfölja på färden, varför vi säkerligen ha att emotse många och intressanta skildringar i sommar från de norrländska distrikten, för att tala med den citerade avisan.

Resan beräknas omfatta 11 dagar samt begynna den 9 juli. Samlingen sker i Umeå, där utställningen i första rummet beses. Därefter sker uppdelning å olika grupper, vilka få tre dagar på sig att studera industriella anläggningar, kolonat och dylikt. Sedan göres en avstickare till Boliden, där malmfälten och de nya anläggningarna närmare beskådas, samt vidare utfärder till lappmarken, varefter färden fortsättes uppåt Luleå och Kalix. Till Seskarö och Haparanda far man pr båt. Vidare pr bil genom Tornedalen via Pajala över Finnmarken fram till Kiruna, varpå följer en utfärd med järnväg till Narvik samt en härlig båtfärd å fjorden, om så medhinnes. Därefter återresa till Gällivare och Malmberget, varvid Porjus väldiga anläggningar besökas.

Vi skulle alls icke missunna våra goda representanter deras lilla fria sommarrekreations- och studietripp till midnattssolens bygd, blott de ville begagna sig av den visdom och de dyrbara intryck de därunder inhämtade. Men ännu ha vi icke kunnat upptäcka, att någon åstundan att vilja lära av verkligheten skulle vara tillfinnandes hos dem, utan tyckas de tvärtom sträva att efterlikna de berömda bourbonerna, som ingenting lärde och ingenting glömde. 1929 års riksdag har utplånat varje förhoppning om en äntligt vaknande ansvarskänsla gentemot det egna folket hos dessa representanter, som kalla sig svenska folkets men vilkas engagemang hos den gyllene judiska härskaremakten uppenbart är alltför solitt för att de skulle kunna ägna sina nominella uppdragsgivare någon omtanke.

I DEN PROVOKATORISKA NYKTERHETSPOLITIKENS HÄGN.

Onsalatullen har i dagarna gjort ett gott kap i Göteborgska skärgården. Vid Röda holme påträffades nämligen 52 st. 10-litersdunkar sprit, rymmande sammanlagt 520 liter. Dunkarna befunno sig på tre famnars djup i vattnet. Spritpartiet har omhändertagits av tullen i Göteborg.

För någon tid sedan anträffades på samma plats 500 liter 90-procentig sprit, som nedsänkts i havet.

Enligt meddelanden från Norrtälje förekommer alltjämt en livlig kommers med "förbjuden vara" i Roslagsbygden, trots alla ansträngningar som gjorts att komma densamma till livs. Ett för några dagar sedan förövat överfall mot målaren Zackeus Jansson, Esfuna, har ställts i samband med på hemorten bedriven smuggling.

Jansson hade tidigare på kvällen iakttagit en del mystiska bilmanövrer vid ett vägskäl som ligger några hundra meter från hans bostad, och han hade därvid yttrat till medlemmar av sin familj, vilka även voro närvarande och iakttogo manövrerna, att det säkert var spritsmugglare som lastade över en last från en bil till en ånnan. Efter en stund skulle J. gå efter ett par hinkar vatten, men kommen till brunnen överfölls han, dock utan att i mörkret kunna se vem som förfördelade honom. De slag som utdelades mot Jansson voro så kraftiga att han svimmade och starkt blodflöde uppstod. Det anses, att överfallet förövats av en spritsmugglarvakt, som hört J. fälla det omnämnda yttrandet om spritkommersen.

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

ÄNNU EN UNIVERSITETSPROFESSUR ÅT JUDA?

Sakkunniga rörande återbesättandet av den efter professor Evert Wrangel lediga professuren i konsthistoria med konstteori vid Lunds universitet ha förklarat samtliga sökande, docenterna juden Ragnar Josephson och Henrik Cornell i Uppsala samt docenten i Lund Helge Kjellin kompetenta. Docent Josephson placeras naturligtvis av samtliga sakkunniga i första rummet.

TROTSKIJ FICK "NEJ" AV BERLIN — HANS SJUKDOM SIMULERING.

Häromdagen hade Bonniers Dagens Nyheter den smärtsamma plikten meddela sina läsare, att dess i veckor närda förhoppning om inresetillstånd till Ryssland för "världsrevolutionens organisatör" juden Bronstein-Trotskij krupit i skrinet; i det tyska riksregeringen beslutat avslå hans inreseansökan. Bonnierkorrespondenten upplyste samtidigt i gråtmild ton, att Bronstein "tillsvidare stannar i Konstantinopel för att förmodligen senare draga sig tillbaka till Prinsöarna och där fullborda sin självbiografi samt en bok om ryska regeringen".

Rikskabinettets beslut i frågan föregicks av en häftig kampanj mellan de judiska och nationella lägren i Tyskland. Att segern i striden slutligen utföll till de sistnämndas favör, vittnar om ett uppvaknande hos tyska folket som med glädje antecknas. Ej mindre kännbart måste nederlaget erfaras av israeliterna, som mobiliserat jämväl hela sin väldiga "borgerliga" inflytelseapparat till förmån för den ökände revolutionsjuden-massmördarens insläppande i Tyskland. Vi återge härnedan ett uttalande från denna "trotskijstrid" i det ledande nationalsocialistiska organet "Völkischer Beobachter".

"Då alla andra regeringar, även de mest förjudade", skriver V. B., "utan vidare avböjt att giva Trotskij, denna pestbacill, inresetillstånd, är det högst förvånande att man på allvar i Tyskland underhandlat om att giva asylrätt åt denna man, som under åratal skymfat Tyskland, hetsat mot Tyskland och subsidierat revolutioner inom Tyskland. Den tyske bolsjeviken Kurt Rosenfeld, försvararen av de bolsjevikiska mördarna i Sofia och juridisk rådgivare åt mordbrännarna i Wien 1927, har i dessa dagar varit i livlig verksamhet för att jämna vägen åt sin rasfrände. Såsom kännare av de tyska spetsborgarnas psyke, framlade han ett läkareintyg av den judiske professorn Zitron, genom vilket intyg den häpna allmänheten fick veta, att den judiske blodhunden Trotskij redan 1926 i hemlighet besökt Tyskland för att låta upprepara sin eländiga kroppshydda. Nu måste han åter nödvändigt släppas in i tyska republiken, betyga med upprächta händer judarna Rosenfeld och Zitron. Och i stället för att känna tillfredsställelse med att den man, som har på sitt samvete att miljoner ryssar marterades till döds, även träffats av ödet, utgjuta sig tyska medborgare om, att man borde handla "humant".

Anmärkningsvärt är det intima samspelet mellan den judiska storkapitalismen och massmördaren Trotskij. Juden Ullsteins tidningar voro de första, vilka autentiskt kunde omtala Trotskijs ankomst till Turkiet, då detta ännu av turkiska regeringen bestreds. Och Ullsteintidningarna (motsvarande Bonniertidningarna hos oss) voro sedan dess fanatiska anhängare av inresetillstånd för Trotskij. Hand i hand med dem går den alljudiska börstidningen i Frankfurt. Dennas korrespondent har redan haft ett långt samtal med den moskovitiske blodhunden, och bladet innehåller på första sidan en oförblommerat smickrande berättelse därom. Det heter däri, att Trotskij's figur fått över sig en "märkbar embonpoint" och att hans ögon hava "ett kallt djup". Trotskij låter förstå, att detta ej är den sista fasen i konflikten. Och till sist undrar Frankfurter Zeitung om ej Trotskij med tiden kommer att bliva "en sagohjälte".

Av det sagda framgår tydligt, att Trotskij's förmenta sjukdom är ett medvetet bedrägeri för att framkalla medborgerlig gråtmildhet. Verkliga avsikten med sovjetmördarens inresa till Tyskland eller Österrike är att åter sammansvetsa det splittrade kommunistpartiet samt ånyo insätta det mot tyska folket inklusive tyska arbetarna. Frankfurter Zeitung kalalr Bronstein-Trotskij "den moderna folkresningens systematiker". Och alldenstund de tyska bolsjevikerna äro i behov av en ledare, som de f. n. sakna, skulle det måhända lyckas den judiske huliganen att med tillhjälp av alljudiskt kapital kunna mobilisera avskum och förbrytare för att därefter våga en framstöt."

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhængigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

FRÅN SOVJETPARADISET.

RELIGIONSSAMFUNDENS STÄLLNING.

Sovjet regeringen har utfärdat en ny lag, som reglerar de religiösa samfundens ställning inom sovjetrepublikerna. Enligt denna skola religiösa föreningar inregistreras å den plats, där de ha sin verksamhet. Rättsligt skola föreningarna icke betraktas som juridiska personer. Verksamhet av ekonomisk eller annan art, som går utöver gränserna för kultens utövande, är förbjuden. De ha dock rätt att hyra lokaler, nödvändiga för gudstjänstordningen.

DE UNGA PIONJÄRERNA UTMÄRKA SIG.

I våra svenska social-, kultur- och nykterhetspolitikens stora föregångsland Tjeka-Paradiset pågå som bäst förberedelser till nya "folkliga" val. Enligt meddelanden från Moskva äro dessa valförberedelser mera än vanligt storslagna. Särskilt väntar man sig gynnsamma resultat av "de unga pionjärernas" aktivitet i egenskap av anonyma angivare. Redan i februari hade 110,000 väljare i Moskva blivit förklarade förlustiga sin valrätt, och detta väsentligen tack vare "de unga pionjärernas" angivelse. Isvestia upplyser om, att hundratusentals barn deltaga i valkampanjen. De anordna gatudemonstrationer, uppträda i stora flockar på valmöten och ropa ut kravet på "den tredje generationens rättigheter". De ha bl. a. avslöjat en sammansvärjning av kulaker — äro med ett ord Bolsjevik-Rysslands framtidshopp. En skollärarinna vid namn Evgenja har jämte biträdande lärare fått mottaga offentligt beröm av valkommissionen för det utmärkta sätt, varpå de och deras adepter hedrat sig i "den pionjära propagandan".

RÄFST MED SOVJETSPIONER I LETTLAND.

Enligt meddelanden från Riga ha ett 20-tal personer, tillhörande den nyligen uppdagade spioneriorganisationen för Sovjetrysslands räkning, anhållits i gränszonen. De anhållna, vilka till största delen äro bosatta i gränsområdet, stodo under ledning av en jägmästare, hos vilken ett antal brev, kvitton och fotografier påträffats.

RÖVARE I SYNAGOGAN.

Medan man i den stora synagogan i Chikago häromdagen firade 10-årsminnet av det nya kungariket Rumäniens existens, i närvaro av rumänska regeringsrepresentanter och andra personer i officiell ställning, inträngde plötsligt fem beväpnade banditer i synagogan, hotade de närvarande med revolvrarna och utplundrade dem. Rövarnas byte i smycken och kontanter uppskattas till 80,000 dollar. Sedan samtliga besökare grundligt utplundrats försvunno rövarna.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

När revolutionen genomfördes i Moskva.

Ett givakt för oss svenskar!

Eftersom den judiska dagspressen i vårt land alltjämt envisas vilja betrakta den revolutionära judebolsjevismen såsom ett oförargligt proletärt skämt, som ingen förnuftig människa bör ta på allvar, kan det vara på sin plats att här återgiva några rader ur ögonvittnet prof. Wilh. Harteveld's 1925 utgivna broschyr "Bolsjevikkuppen i Ryssland", visande hur man på den judaicerade borgerliga sidan i Ryssland under det revolutionära förberedelsestadiet anlade just samma betraktelsesätt som den judeborgerliga pressen i våra dagars Sverige.

"Det första stadsfullmäktige i Moskva efter bolsjevikkuppen i Petrograd företogo sig var att utgiva ett dekret, enligt vilket "huskommittéerna", vid äventyr av förfärliga repressalier, hade att utlämna sina vapen under loppet av tre dagar. Härigenom gjordes samhället faktiskt försvarslöst och bolsjevikerna kunde sedermera slakta människor som får.

Men ingen i Moskva trodde på bolsjevikernas seger. Man skrattade åt den "lilla klicken". Teatrarna höllo öppet och i kabareterna sjöng man lustiga kupletter om bolsjevikerna — allt detta två à tre dagar före katastrofen... Och denna kom de sista dagarna i oktober 1917 (rysk tid). Det började med att liksom på en given signal grupper av desertörer och ligister besatte en mängd offentliga byggnader i den "militära revolutionskommitténs" namn (så kallades i Moskva bolsjevikorganisationen). Denna kommitté inledde strax underhandlingar med stadens borgmästare, Rudneff, angående överlämnandet av makten. Då dessa underhandlingar icke förde till resultat, skredo bolsjevikerna till aktiv framryckning mot samhället. Stridskrafterna voro icke ens jämföresevis lika. Samhället försvarades av unga junkrar, officerare, studenter samt en handfull borgare, på sin höjd 2,000 människor mot 100,000 välbeväpnade desertörer och matroser (ankomna från Kronstadt) med både lätt och tungt artilleri. Vad gjorde under tiden de 600,000 borgarna, av vilka åtskilliga ännu hade vapen och som med lätthet hade kunnat slå tillbaka de revolutionära banditerna? Jo, de gömde sig hemma och darrade. De bildade ett nytt parti, som man kallade D. T. V. S. ("De till vanvett skrämda"). Till slöheten och sorglösheten kom också fegheten. Och när kuppen var över yttrade med all rätt kommissarien Lunatjarski: "Det är svårt att tänka sig något fegare än dessa borgare. Om vi i dag utgiva ett dekret om att de alla ska bli hängda, så ställa de sig i kö." Han hade rätt!

Vi svenskar kunna draga vissa lärdomar av dessa händelser i Ryssland och härvid även finna anledningen till, att en liten klick av människor kunde bli härskare över en hel nation. Vi se då, att samhällets slöhet, sorglöshet och feghet voro bolsjevikernas bästa medhjälpare. Slöheten gjorde, att man icke märkte och icke vidtog några åtgärder, för att i lindan kväva bolsjevikernas propaganda. Sorglösheten bestod däruti, att man icke tillskrev denna propaganda den betydelse, den i verkligheten hade. Man såg ned på den, överlägset skrattande (precis som Bonniertidningarna i Sverige!), men slutade att skratta, när det var för sent. Fegheten härrörde sig huvudsakligen från brist på fosterlandskänsla och från kärlek till det egna lilla kära livet.

Bolsjevikerna voro 1917 hänsynslösa, när det gällde att segra och de kunde bekämpas endast med lika och samma vapen.

De europeiska kulturfolken, som icke vilja komma under bolsjevismens skräckvälde, måste hänsynslöst kväva den bolsjevistiska propagandan i dess första stadium — eller som galgkandidater "ställa sig i kö" som min vän Lunatjarski sade. Det gives ingen medelväg.

Svenska folk! Försvara din frihet, dina närmaste, ditt hus och hem mot internationella äventyrare och deras mordplaner. Försvara dina arbetare mot deras värsta fiende — bolsjevismen, och straffa sådana individer, som, under kommunismens täckmantel och för judaspengar, syssla med det så ruskigt yrke — nämligen att röja vägen till sitt eget fosterland för barbariets rödgardister, färdiga att i Sverige upprepa Reals och Sofias blodbådd".

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

JUDESVENSKHETEN.

(Efter Bengt Lidforss.)

Judarnas roll såsom tongivande jämväl inom det nationella lägret är ingalunda någon nyhet från i dag. Vid sekelskiftet eller tiden för unionskrisen voro Israels barn i detta land t. o. m. mera storsvenska än någon svensk, ja kungen själv, ity att möjligheter då yppade sig att kunna få de nordiska gojim-folken i luven på varandra och deras iver för de svensk-patriotiska känslornas uppbringande till den explosiva värmegraden var då helt enkelt storartad. *Bengt Lidforss* gisslade i sin 1905 utgivna "Storsvenska semiter" obarmhärtigt den provokatoriska, "uppblåsta och löjliga judesvenskhet", som vid denna tid gjorde sig bred inom det nationella lägret i vårt land. Vi citera därur följande:

Ingenting är löjligare än den semitiska nationalism, eller kortare uttryckt den *judesvenskhet*, som på senare åren börjat göra sig bred här i Sverige. Strindberg har redan för mer än tjugo år sedan — i "Nya riket" — tecknat en odödlig bild av den svenske Moses, som ej lämnar något tillfälle obegagnat för att manifestera sitt redliga svenskmannasinne, och denna typ har med åren antagit allt groteskare dimensioner. En svensk man kan numera knappast yttra ett oförbehållsamt ord angående svenska förhållanden och svenska storheter eller överhuvudtaget röra vid den svenska nationalismen utan att den semitiske professorn Karl Warburg far till väders med en iver och en gestikulation, som osökt minner om den svarta figuren i den leksak, som barnen kalla "fan i flaskan". I den presskamp, som på sista tiden från svensk sida förts emot Danmark och Norge, ha judiska skribenter, i främsta ledet Herrar Schück och Warburg, gått i elden för Sveriges ära; ingen förmenar naturligtvis dessa herrar deras rätt att yttra sin mening i vilket spörsmål som helst, men en smula eftertanke och självkritik borde dock kunna säga dem att en undersåte ej bör vara mera rojalistisk än kungen och en jude icke svenskare än Sveriges kung.

Rekordet i fosterländskhet har dock, synes det oss, i dessa dagar slagits av en judisk herre vid namn Marcus, som i en uppsats betitlad "Nationell kultur" och som ledare införd i Göteborgs Aftonblad bl. a. presterar följande dråpliga tirader:

"Vår svenska kultur stiger trots allt fram ur djupet av det svenska folkets och den svenska historiens medvetande sådant det lever kvar i sina djupaste och skönaste former. Den bär i sin barm det svenska kynnets urgamla ideela ström, vilken än sakta sorlande som sommarskogen, än brusande högt som svallet mot skären, drager fram på botten av hela vår historia, och den har över sig den rytm av frisk kraft och den klang av trumpeter, som präglat de bästa och tappraste dåden i samma historia.

Därför är det en oavvislig plikt för samliga partier och bildningar i vårt samhälle att söka tillägna sig de verk och andan däri, som skärast tala till oss om det svenska lynnets säregna brytningar. Och det gäller främst för det fåtal svenskar, som verkligen känna den nuvarande kulturen som en del av sitt eget liv, att aldrig tröttna på att förkunna om det svenska i konst, litteratur, musik och vetenskap för de okunniga, de likgiltiga och de utländska Det är därför som likgiltighetens och hatets ström hos de vuxna måste dämmas för och hänvisningen till landets nationella kultur måste predikas för att blicken sedan måste vända sig ut över landets storhet självt och till det resliga, ordkarga, begåvade släkte, som trots allt ännu bebor vår gamla mark."

"Det svenska kynnets urgamla ideella ström", "det resliga, ordkarga, begåvade släkte, som trots allt ännu bebor vår gamla mark" och slutligen uppropet mot "de okunniga, de likgiltiga och de utländska" — vilken särskild "Reiz" ligger icke i dessa maningar, då man vet att bakom det hela står den semitiske herr Marcus V.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

Engelska pressens förtrustning.

Spekulationskapitalet har lagt embargo på det "fria ordet".

Nyligen omtalades i Nationen, att i England bildats ett bolag med ett kapital på över 56 miljoner kr., vars ändamål uppgavs vara att förvärva inflytande över viss engelsk och utländsk press för dess kommersiella exploatering. Särskilt riktades i stiftelseurkunden uppmärksamhet på att den kontinentala pressen visat en långsam utveckling i förhållande till expansionen inom den engelska pressen. En i dagarna utkommen handbok, The British Press (Europa Publications Ltd.), fäster uppmärksamheten på den nya koncernen samtidigt som den lämnar en översikt över den engelska pressens förtrustning. Översikten är författad av mr Herbert Tracrey och ger en tröstlös bild av den press som hitintills med stolthet kallat sig fri och oberoende. Som företeelsen har en viss motsvarighet inom andra länders pressvärld, om den där dock i allmänhet ej så öppet kommit till uttryck, förtjänar den att noga observeras jämväl utanför det brittiska imperiet.

Det är icke i första hand de senaste årtiondenas överväldigande tekniska utveckling som medfört revolutionen inom engelsk press, konstaterar författaren. Annonsens värde har blivit uppenbar icke endast för annonsörerna utan också för spekulanterna. För några år sedan konstaterade lord Beaverbrook att Londontidningarnas årliga annonsinkomst belöpte sig till 243 milj. kr. Daily Mail, som 1926 hade en daglig upplaga av 1,700,000 exemplar, betingade sig — enligt Encyclopædia Britannica — för sin första sida ett annonspris av 25,200 kr. News of the World, den största söndagstidningen, med en upplaga av 3 milj. exemplar, tog 39,600 kr. pr annonssida. Punch, med en upplaga av 200,000 exemplar, hade i varje nummer annonser för 140,000 kr., månadskriften Good Housekeeping tog på varje nummer in 216,000 kr. för annonser och hade i sitt julnummer annonser för 324,000 kr. Times kunde under år 1926 glädja sig åt en daglig annonsinkomst av 90,000 kr. Associated Newspaper Ltd. har officiellt uppgivit sin annonsårsintäkt till över 54 milj. kr.

Med dessa siffror för ögonen är det icke underligt att den engelska spekulerande allmänheten gärna placerat sina pengar i tidningsaktier. Jätteinkomsterna ha fört till bildandet av truster, för vilka tidningarnas tradition, kulturella och politiska uppgifter i allmänhet icke spelat någon roll och för vilka den ekonomiska avkastningen varit det väsentliga.

De mäktigaste tidningstrusterna äro Rothermere, Berry och Harrison-konsernerna.

Rothermere-gruppen.

Det första steget till bildandet av Rothermere-gruppen togs av lord Rothermere efter hans broders lord Northcliffe, död. Kontrollen över Daily Mirror, Sunday Pictorial och ett antal skotska tidningar låg redan tidigare i lord Rothermeres hand. I syfte att förvärva Northcliffeaktierna i Associated Newspapers, representerande 53 procent av aktiestocken, bildade lord Rothermere år 1922 Daily Mail-trusten. Köpesumman för Northcliffeaktierna — 29 milj. kr. uppbringades genom utgivandet av 7 procents debentures. Året därpå förvärvade trusten 49 procent av Beaverbrookgruppens aktier och senare på året inköptes de tidningsaktier som ägdes av E. Hulton & Co. Denna transaktion gjorde Rothermeregruppen till ägare av två dagliga tidningar i London. Evening Standard och Daily Sketch samt Sunday Herald och Manchestertidningarna Daily Dispatch, Evening Chronicle, Sporting Chronicle, Sunday Chronicle och Empire News, Daily Mail-trusten finansierade köpet genom en andra emission av 7 procent debentures till ett belopp av 14,4 milj. kr., med vilken summa även den första emissionen likviderades.

Samtidigt med köpet av Hulton Co. såldes 51 proc. av aktiestocken i Londontidningen Evening Standard till lord Beaverbrooks grupp för 4,5 milj. kr. Lord Rothermere, som styr Daily Mail-trusten, äger alltså även 49 procent av aktierna i Beaverbrooktidningarna — en egendomlig omständighet i betraktande av att dessa senare tidningar, Daily Express, Evening Standard och Sunday Express, äro farliga eller överlägsna konkurrenter till Rothermeretidningarna Daily Mail, Evening News och Sunday Dispatch.

När nyheten om denna transaktion sipprade ut ansåg lord Beaverbrook det nödvändigt att offentligen förklara att han icke hade några intressen i Rothermerepressen och att lord Rothermere icke hade något annat intresse i Beaverbrooktidningarna än i sin egenskap av innehavare av en icke utslagsgivande aktiepost. Trots det finansiella samröret gjorde lord Beaverbrook gällande att han och lord Rothermere "var och en efter sin övertygelse och oberoende av varandra tog ställning till de aktuella problemen". Det kvarstår emellertid som ett faktum att de båda företagarna äro djupt intresserade av de båda koncernernas finansiella framgång. Rothermeregruppen har även betydande ekonomiskt inflytande över industriella företag inom pappers- och trävarubranschen.

Berry-gruppen.

Nästan parallellt med Rothermere-gruppens utveckling har följt den s. k. Berry-gruppens expansion. Gruppen representeras av två bröder, sir William Ewart Berry och sir J. Gomer Berry. Den började fånga tidningsvärldens uppmärksamhet omkring 1916, då den förvärvade den ekonomiska kontrollen över Sunday Times samt senare över Financial Times, Daily Graphic och flera förlag, bland dem Cassell & Co., Weldons Ltd. och Kelly's Directory. Bröderna Berrys förvärv höllo sig likväl inom relativt snäva gränser till dess de år 1924 av lord Rothermere jämte ett stort antal tidskrifter köpte Daily Dispatch, Sporting Chronicle, Evening Chronicle samt Empire News, en affär på 8,5 milj. kr., vilken finansierades genom en emission av 8-procentiga preferensaktier av Allied Newspapers Ltd., till vilket företag även Sunday Times överfördes. Året därpå stiftades ett nytt bolag, Allied Northern Newspapers, som lade under sig en rad skotska tidningar, bland andra de ledande Glasgow-tidningarna, samt senare på året huvudparten av Sheffield-pressen.

I början av 1926 intågades även North Eastern Daily Gazette i Berrytrustens garn, och strax därpå inköptes genom Allied Newspapers Daily Sketch och Illustrated Sunday Herald. Dessa illustrerade tidningar hade kommit i lord Rothermeres ägo genom hans köp av Hulton-aktierna och hade givit honom monopol inom den illustrerade dagliga pressen med undantag av en enda tidning, som kontrollerades av Berrygruppen, Daily Graphic. När Daily Sketch föll i händerna på Berrygruppen slogs Daily Graphic samman med denna och Sunday Herald döptes om till Sunday Graphic. Kronan på verket satte Berrygruppen 1926, då den införlivade Amalgamated Press, till vilken grunden lagts 1896, och erövrade den ekonomiska kontrollen över Gulf Pulp and Paper Co. of Canada och Imperial Paper Mills. Expansionen fortsatte under 1927, då Darlington and Stockton Times, Bristol Times och slutligen Daily Telegraph föllo som mogna frukter.

Striden mellan Rothermere och Berry om kvällstidningarna.

Den hårdaste striden mellan Rothermeregruppen och Berrygruppen utkämpades 1928, då båda sökte erövra det finansiella inflytandet över kvällstidningarna i England. Inledningen till striden blev lord Rothermeres stiftande av Northcliffe Newspapers Ltd för att möjliggöra samarbete mellan Daily Mail och Daily Mirror å ena sidan och en rad kvällstidningar ute i landsorten å den andra. Berrygruppen synes hittills ha tagit hem största vinsten. I många städer äro båda företagen representerade och deras tidningsekonomiska inflytande sträcker sig över hela landet. Karaktäristiskt för den senaste expansionen är att båda grupperna köpt tidningar utan någon som hälst hänsyn till dessas politiska ställning eller tradition. I Swansea i Sydwales köpte sålunda lord Rothermere både de liberala och konservativa tidningarna, medan däremot bröderna Berry, som redan i sin ägo hade två av distriktets främsta konservativa tidningar, lade sig till med South Wales News och South Wales Echo, vilka tillhört familjen Duncan och sedan långliga tider kämpat för de liberala idéerna.

Harrison-gruppen.

Vid sidan av ovan nämnda mäktiga och initiativkraftiga koncerner förtjänar även nämnas Harrison-gruppen, bakom vilken står Inveresk Paper Co. Den ledande mannen i koncernen, advokaten William Harrison, har öppenhjärtligt förklarat att företagets tidningsförvärv huvudsakligen har tillkommit i syfte att trygga avsättningen från koncernens pappersbruk. Sphere, Graphic, Illustrated London News och alla de övriga tidskrifter, gruppen kontrollerar, härföras sålunda närmast till pappersindustrin. Ett nytt led i koncernens pappersförädling blev förvärvet förra året av Daily Chronicle och Sunday News.

Tidningstrusternas enorma finansiella anslutning.

Det har erbjudit vissa svårigheter att få en ekonomisk överblick över dessa mäktiga finansgrupper och deras omfattande transaktioner. En uppräkning av företagens aktiekapital ger föga ledning, även om Rothermeregruppens stiger till den icke föraktliga summan av 216 miljoner kr. och Berrygruppens till mer än dubbla summan. Aktiernas marknadsvärde är naturligtvis betydligt större. Några få exempel kunna belysa kapitalökningen och de ökade kraven på tidningarnas avkastning. Vid bolagsstämman med Daily Mail-trusten förra året meddelades att aktiekapitalet vid starten år 122 uppgick till 28,8 milj. kr. Det ökades 1923 till 45 milj. Trusten utgav år 1922 debentures till ett belopp av 28,8 miljoner och 1923 en emission på ytterligare 144 milj. På sex år har hela denna emission inlösts med 10 procents premium. Företaget har, förklarade styrelseordföranden vid stämman, inga förpliktelser med prioritetsrätt före aktierna. Utdelningen på inbetalad aktie är 17½ procent, fri från inkomstskatt. Daily Mirror startade med ett kapital av 8,1 milj. kr.; det nuvarande kapitalet är 31,5 milj. och aktiernas marknadsvärde icke mindre än 187 milj. kr.

En uppfattning om vilka väldiga kapital det här gäller kan man få av köpesummorna vid några av de senaste årens transaktioner. Berrygruppen betalade 1924 för Hultons tidningsaktier 72 milj. kr. kontant och 27 milj. kr. i sju procents debentures. Då Berrys år 1926 förvärvade Amalgamated Press erlade de en köpesumma av 144 milj. kr. i kontanter och 5½ procents debentures, ett pris som var fjorton gånger större än det ursprungliga företagets kapital.

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(forts. fr. föreg. n:r.)

Catz, alias "Dobrogeanu" alias "Jinks", Gherea alias "Robert". — Född 1885 i Slavjanka, gub. Ekaterinoslav, blev han revolutionär redan i gymnasiet i Ekaterinoslav, vars 5 klass han nödgades lämna. Fortsättande sina studier i Xarkov, inträdde han 17-årig i därvarande socialistkrets. För att fritt kunna utöva sin revolutionära propaganda, öppnade han en jernbod i Slavjanka, men flyttade efter ett par år till Halberstadt därpå till Sebastopol, sedan till Chisinau och 1875 till Jassy, där han blev arbetare i en skolästfabrik. Senare hade han plats i en järnbod i Bern, som han dock lämnade för att göra revolutionär propaganda i Genève. Därifrån återvände han till Jassy, gifte sig och for så till Mindre Asien för att propagera bland därboende ryssar. En tid levde han sedan i Bucuresti på falskt amerikanskt pass med namnet "Robert Jinks", men uppspårades och fördes till Ryssland 1878 samt internerades i Petropavlovska fästningen. Ådömd livtidsdeportation till en ort vid Vita havet, lyckades han i en fiskarbåt rymma till Vadsö i Norge. Nu bosatte han sig 1879 som krögare vid järnvägstationen i Ploesti, Romania, framdeles utvecklande en intensiv revolutionär propagandaverksamhet genom brochyrer, tidningar och artiklar, studom publicerade under pseudonymen "Cajus Grachus". Han dog i Jassy 1920.

Diktonius, Elmer. — Född 1896 i Helsingfors såsom son av en verkmästare, studerade han i H'fors 6-klassiga lyceum och i musikkonservatoriet och senare i Frankrike och England. Han har skrivit en hel del "hårda sånger", som röja hans socialistiska uppfattning. Han har varken moral, etik eller religion, och han vill ej ha dem. Det konservativa hatar han; mot det liberala lyfter han sitt hundben. Han förstår det aktiva och passiva, men det som är därmellan — i politiken liberalerna — överstiger som meningslöst hans förstånd. Han älskar revolutionismen, men han föraktar de revolutionärer som sakna hjärna. Livet är för honom en lek med tunga stenar; och dyrken för återvändsgränder är dynamit. Diktonius gör ej anspråk på att besitta några riddarlater; han slåss oregelmässigt och vilt med smutsiga busnävar och olovliga sparkar. Han rasar, slår pannan blodig, klöser sitt kvalda hjärta, häver sitt skrovliga skri: "Om mina ord ej för några till barrikaderna, skall jag spotta på dem." Men den mest skrikande, radikala skrift är stumt konservativ i jämförelse med gatstenarna i händerna på en hungrande proletärhop. Diktonius erkänner, att han skriver, därför att han är svag: "Bättre vore att med en yxa gå ut i världen och dänga omkring sig." Hans skildring av revolutionärerna är onekligen realistisk: "Är de helvetets eldare? De är svarta i synen; de är trasiga, magra och stinkande; de springer, de skriker, de har stulna gevär i händerna; de skjuta, och till krigsrop har de en svordom: Snart översvämmar de alla boulevarder. Som spillvatten rinner deras blod i rännstenarna. Det skjuts ur fönstren, men det kommer alltjämt fler till av dem, tränga sig in i husen, gör fasliga ting, mördar, skövlar, tuttar på allt till en djävulsk brasa..." Sådan är revolutionen, karaktäriserad av en revolutionär. Ännu ett citat torde vara nog för att fullständiga bilden av den socialdemokratiske proletärskalden: "Såsom det av sjukdöda hästar och skabbiga kattor i de amerikanska köttmaskinerna blir välsmakande korvar, så förvandlas livets små misärer och klosettbekymmer till skarpslipade tankar och konstvällukt i mitt inre; och just det är det sublima." (Sic!)

Donner, Karl-Ottosson. — Född 1888 i Helsingfors av en fröken Munck, som falskligen uppgivits tillhöra den i verkligheten utdöda svensk-finska adelssläkten n:r 130 Munck i Fälkulla ("Fulkila"). Efter studier i Helsingfors, Budapest och Cambridge samt resor till Sibirj blev han fil. mag. 1914 och tjänstgjorde tidvis som extra biblioteksamanuens. Efter att ha rymt från Finland, sysslade han 1916—18 i Sverige och Tyskland med konspirationer mot ryska kejsardömet, och stod därför på Svarta listan över landsförrädare, sökt av polisen. Efter finska frihetsförklaringen återgick D. till studierna och blev fil d:r 1923. Har även arbetat som journalist och docent. Nu bosatt i Finland. Var endast ur rysk synvinkel att anse som revolutionär.

Donner, Sven. — Med kand.; medlem av aktionskommittén mot ryska kejsardömet 1916.

Dorfot. — Fransk kommunist, som med bolsjevikryska pengar sökt åstadkomma fransk revolution. Anklagad för korruption av kommunisten Laporte i dennes bok om Kreml's hemligheter.

Davidoviez, Juda Leib ben-David. — Född 1855 i Vilna, studerade han medicin utan att dock kunna praktisera som läkare. Han tillhörde 70-talets första socialistkrets i Vilna men blev senare en ivrig anhängare av den judiska nationalismen. Han kämpade 1876 på serbisk sida mot turkarna. Under diverse pseudonymer medarbetade han i rysk-judiska tidskrifter. Han var en av de första som använde hebreiskan som talspråk. D. avled 1898 i Odessa.

Druckoj-Liobeckij, Jeronim-Edvinovicz. — Född 1861 i Lunin, gub. Pinsk, tillhörde han en furstesläkt, som härstammade från den svenske vikingen Rörekr närmare fr. den helige Vladimir-Svjatoslavovicz Kievskij. D. besökte Peterburgska universitetets juridiska fakultet. Han representerade Minska gub. i I riksduman, där han röstade med autonomistgruppen. Hans signalement visar en hög panna, vänsterbenat, slätstruket hår, mustascher. Han avled i Warszava 1919, efterlämnande änka, född Götzendorf-Grabovska.

(Forts. i nästa n:r.)

TEATER

VILDDJURET.

Didrings vildmarksskildring verkar i hög grad upplevad. Särskilt måste man uppskatta de träffande bilder han lyckats åstadkomma av ingenjörerna, tvivelsutan gripna direkt ur livet. Hela interiören med dess atmosfär av tobak, gräl och lättja synes överensstämma med verkligheten.

Dramatiska teaterns representation förtjänade ett gott betyg. Vilddjuret, den unga vildmarkshonan, hade funnit en vederhäftig tolkare, som lyckades trovärdigt framhäva huvudrollens transbaltiskt betonade rasdrag av såväl psykisk som fysisk art.

Borgarflickan representerade den slanka, blonda nordiska typen, som slutligen måste känna sig dragen till den manligaste av de bägge männen.

Utan att vilja ingå i detaljer och småkritik, bör sägas att teatern på ett berömvärt sätt löst den av författaren givna uppgiften. Stycket förtjänar både att ses och läsas dock ej av konfirmander. Det har åtskilliga lärdomar att ge envar reflekterande och kritisk människa, som ej har teatern endast till tidsfördriv.

Publiken var, fastän pjäsen ej tillhör den lustiga genren, tydligt intresserad.

Scandiano.

Litteratur.

OUTWARD BOUND.

Vane, till yrket skådespelare, återvände psykiskt nedbruten från krigsteatern i Levanten. Då han skrev sitt såsom ovan betitlade drama hade han alltså själv varit nära döden. Tydligen hade han också studerat Svedberg-Svedenborg och förmodligen även Lodge och Doyle. Dramat spelas av 9 döda personer ombord å Charon's färja, moderniserad till ångbåt. Högsta hönset bland passagerarna är den förnäma överstinnan Banks, vilken emellertid av underjordens tullkontrollör avslöjas som "en ondskefull sköka, dotter av en till namnet okänd korpral vid något lanciärregemente". Hon hade i livet varit en intrigant, med en giftig tunga, och till straff dömdes hon nu att leva med sin man, översten. De övriga dödspassagerarna äro mindre storheter. Dramat har särskilt vunnit genklang hos spiritisterna.

Le Normand.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Se upp med bolsjevikerna!

Den bolsjevikiska propagandan tyckes, av många tecken att döma, fortfarande bedrivas med all energi över snart sagt hela världen. Från skilda delar av jordklotet komma meddelanden som vittna om att bolsjevikerna arbeta på att nedriva månghundraåriga statsskick och kulturvärden samt försöka tillvälla sig makten i samhällena och lägga beslag på allt vad de komma över — vilka planer det dock gäller att i tid stoppa.

I England fann man i fjol grundad anledning att häkta och utvisa åtskilliga bolsjevikledare och samma var förhållandet i Japan. I Shanghai upptäckte de kinesiska myndigheterna för någon tid sedan en bolsjevikkomplott och sågo sig föranlåtna häkta 52 personer, vilka komprometterat sig såsom inblandade i komplotten. Och vid ett tillfälle meddelades från Athén huru där upptäcktes, att på initiativ av franska kommunister planer uppgjorts att sänka hela grekiska flottan. Och de försök som upprepade gånger gjorts i flera andra länder att ställa till revolutioner, ha bevisligen satts i gång och finansierats från bolsjevikiskt håll.

Med dylika klara fakta för ögonen, måste man förvåna sig över, att kommunisterna — vilka själva äro nog öppenhjärtliga att erkänna, att de äro besodlade från Moskva — få så jämförelsevis ostörda husera i vårt land. Gång på gång gives det belägg för att de energiskt och målmedvetet arbeta på att försöka preparera, särskilt ungdomen, för en av dem förr eller senare tillämnad kupp. Moskvaagenterna bedriva bevisligen en vittutgrenad och väl organiserad spioneriverksamhet och söka under denna verksamhet inhämta upplysningar i minsta detalj, om vår industri, vårt försvar, vår export, våra tullförhållanden och vårt gränsskydd, ja överhuvud allt som kan vara dem till nytta vid ett eventuellt revolutionsförsök. Samma taktik begagnas över hela linjen. Från Riga har meddelats för ej länge sedan till svenska tidningar, att där företagits en stor razzia bland kommunisterna, ävensom att man funnit och beslagtagit en mängd komprometterande dokument, varför flera kommunister anhållits, däribland tvenne "emissarier" från komintern. I Finland ha nyligen 14 kommunister ådömts tukthusstraff, då de bevisligen tillhört ett utgrenat kommunistiskt konspirationsnät samt gjort sig skyldiga till förberedelser för högförräderi och skaffat sig en kopia av en hemlig karta.

Åtskilliga för kommunisterna i vårt land besvärande avslöjanden, ha som bekant även då och då gjorts. Vid valen i höstas sade emellertid svenska folket tydligt ifrån att det icke tålde några attacker mot den bestående samhällsordningen. *Det är dock ej endast myndigheternas skyldighet att se upp med alla konspirationer mot samhället, utan varje ansvarskännande medborgare bör anse sig skyldig att omedelbart anmäla om han förmärker något i den vägen misstänkt.* Det duger icke att insöva sig i säkerhet, utan böra vi noga se upp med denna uppenbara samhällsfara och reagera mot densamma i tid, innan något händer! Att judar och bolsjeviker äro en kräftskada på vårt sunda ekonomiska liv, hava vi i dessa dagar fått ett färskt exempel på i den stora sparbanksskandalen, där den judisk-bolsjevikiska bankiren Aschberg spelat rollen av motor och spiritus rector, trots hans generade försök att neka därtill.

Cives.

Polismästare Hårleman svarar J. O.

Polismästare Gustaf Hårleman har till Svea hovrätt avgivit förklaring i anledning av det mot honom i hovrätten på J. O:s föranstaltande anhängiggjorda åtalet med yrkande om ansvar för tjänstefel i samband med affären Dahnberg. Polismästarens förklaring är amper både i sak och form och genomandas en djup indignation över det sätt, varpå ordningsmakten i Stockholm i denna sak blivit angripen samt hur man tagit lögnaktiga uppgifter i tidningspressen till intäkt på angrepp mot polisledningen och hr Hårleman personligen.

J. O:s påståenden i skrivelsen till advokatfiskalen, vilka ligga till grund för åtalet, gå ut på att polismästaren dels fört J. O. bakom ljuset och dels genom att intaga motsatta ståndpunkter visat en vacklande hållning, som måste verka upplösande på disciplinen och skada allmänhetens förtroende till poliskåren. "Det är häpnadsväckande beskyllningar — säger polismästaren — som här riktas mot mig och det är för mig obegripligt, att J. O. kunnat finna skäl för sådana anklagelser." Hr Hårleman vidhåller, att han sanningsenligt besvarat J. O:s frågor.

"Vad angår den inverkan min hållning haft på allmänhetens förtroende till polisledningen så är det för mig", yttrade vidare polismästare Hårleman, "icke lätt att bedöma den sidan av saken, men jag vet att lika högt som jag skattar allmänhetens förtroende lika angeläget har det för mig varit att göra min plikt till allmänhetens bästa och det är beklagligt att inför allmänheten givits oriktiga framställningar om sakens sammanhang, vilka varit ägnade att skada icke blott polischefens ställning utan även förhållandet mellan polisen och allmänheten."

Aschberg och Stockholms sparkassa.

Det är en känd sak att "proletärbankir" Olof Aschberg allt ifrån begynnelsen av sin affärsbana sökt göra sig personligen osynlig, i det han i de flesta affärer, där han varit intresserad, icke skyltat med sitt eget namn. "Han synes ej, men finnes där ändå!" Givetvis har det ej varit utan orsak att han ej öppet velat stå för sina affärer.

Här må som ett exempel på nämnda förhållande anföras, att "Stockholms sparkassa, Förening u. p. a.", har samma telefonnummer, nämligen 79 51, till sin expedition som Bankiraktiebolaget Olof Aschbergs notariatavdelning. Bägge logera i n:r 6 Vasagatan, Stockholm, och äro uppenbart så intimt sammankopplade som möjligt, fastän detta ej utåt är synligt.

Då Stockholms sparkassa väl också är en sparbank, vars medel tydligen placeras av bankir Aschberg, borde det i dessa dagar vara av intresse att granskning snarast sker, huru placeringen ägt rum samt om den utgör tillräcklig säkerhet för insättarnes sparade slantar.

De internationella bibelforskarnas program.

Det judiska världsrikets upprättande!

(Efter Nationalt Tidsskrift, Oslo.)

De internationella bibelforskarna ha nu arbetat länge här i landet, men vem som är deras ledare känner man i allmänhet ej till. Vad som emellertid står fast är att rörelsen finansieras med judiska pengar — det blev bevisat för ett par år sedan. Efter en tysk bok återgives här en del.

Stiftare och fader till denna sekt, De Internationella Bibelforskarna kallad, är naturligtvis en jude, nämligen den amerikansk-judiske köpmannen Russell, som kallade sig pastor och betecknades som en stor reformator. Han har nedskrivit sin "lära" i sju böcker "Skriftstudier", som av de "Internationella Bibelforskarna" på 26 olika språk i massupplagor sänts ut över världen tillsammans med vagnslaster flygblad, böcker, broschyrer etc. Russels verksamhet fortsattes av domaren Rutherford, vars bok "Befrielse" visar tydliga spår av den stora världsammansvärjningen sådan den avslöjats i "Zions vises protokoll". Betecknande är att största delen av tryckalstren är prydd med den judiska Davidsstjärnan, national- och segertecknet, som Sovjetryssland brände in på de olyckliga offren för den judiska världsrevolutionen. Då stjärnan bär "världsbyggmästarens" namn, förstå vi också rörelsens upphov. Internationella Bibelforskarnas program är sålunda enligt Leinhardt följande:

1. *Mål.* Grundläggandet av ett världsrike under en Messias, som härstammar från "Guds utvalda folk". Det kommande världsrikets huvudstad skall bliva Jerusalem, som samtidigt skall vara världens finansiella centrum och skall uppta alla de största bankerna i världen. "Dit skall alla jordens folk sända sina sändebud (Folkförbundet) och där skola de mottaga sina lagar. Guds välsignelse vilar över den som fogar sig under dessa förordningar och hela världen skall bliva ett paradis (Jfr Ryssland!).

Detta Israels nya förbunds institutioner skall "nådigast" stå öppet för alla folk.; Judarna d. v. s. det av gudomlig nåd återupprättade Israel skall vara Guds heliga, utvalda folk, jordens främsta nation (!) och Messias' medbröder vid utdelningen av den gudomliga välsignelsen (alltså det judiska världsrikets överhet!).

De finansiella furstarna skola ha makten. Det nya riket skall byggas med guld, d. v. s. det judiska världsriket skall vara mamonistiskt, den judiska penningspungens och *den judiska världsbankens* rike. "En religiös regering av judar skall efter Guds vilja styra det nya riket. Detta existerar så snart ett större antal rika judar bosatt sig i Palestina."

II. *Medel.* Ändamålet helgar medlen. Krig, hungersnöd, anarki, farsot, terror, mord, massmord, bolsjevism äro huvudmedlen för att nå målet. De troende skola visa världshärskaren *blind lydnad.* Den som ej fogar sig i detta "Gud behagliga system" (de hebreiska blodhundarnas!) han faller. "Men den som troende underordnar sig den judiska världshärskarens "gudsingivna" ledning skall leva. Då judarna vilja bli de trofastaste mot den sanne gud Jehova, skola de som hans utvalda och heliga folk förskonas samt vara kallade till ledare i Guds tusenåriga rike." (Se Eisner, Bela Kuhn, Trotskij m. fl.!).

Skolor. "De nuvarande statsunderstödda universiteten utbreda vantro och störta därigenom världen i anarki." Skolorna förvandlas till "religiösa skolor" (d. v. s. de skola under sken av religion främja den judiska världspolitikens och de världsammansvurnas strävanden).

"*Kyrkan* skall upplösas och uppslukas av anarkiens stormflod. Det förbittrade folket skall vända sig mot prästerskapet liksom under den franska revolutionen, och i en skräckinjagande karneval skola dödsklockorna ringa över de i kampen förtappade.

"*Alla nationers tillintetgörelse* skall komma. — Alla nationer förstöras. De nationella gränserna falla bort".

Frihet, jämlikhet, broderskap-kommunism. "Alla förordningar som i århundraden hållit folken lydande under de civila, sociala och religiösa makter försvinna. Alla människor bli lika. Det skall bli en herde och en hjord". Jorden blir alla människors samegendom. Det skall bli ett paradis (ss. i Ryssland!). Alla människor äro bröder.

Kristenheten skall genom krig, revolution, anarki och pest helt tillintetgöras och förvandlas till en öken och göras värdig mottaga ärones konung, d. v. s. judarnas messias. "Jehovas angrepp på denna världens riken skola, medföra deras fall samt göra de av hunger och nöd vanvettiga mäniskorna beredda och villiga att erkänna den sanne konungen och hans regering! — Ärans majestät väntar att bli tillerkänd makten över Folkförbundet. Judarna skola först prisa honom såsom sin frälsare och Gud(!). De med blodskuld tyngda kejsarna, kungarna och generalerna ha gjort undersåtarna till kanonmat och föda åt markens djur! —

Världsanarki, hungersnöd och revolution skola utrota en del av mänskligheten. En trängelns tid skall komma som aldrig förr! Den nuvarande samfundsordningen skall förstöras och försvinna i denna den stora försoningsdagen — det stora Harmagedons daggryning. Det nuvarande samhällets kyrkosystem, finansiella och övriga institutioner skola gå i kvav."

III. *Framtidsstaten.* I "gudsrikets" intresse tillåtes *mord* för det höga föremålets skull. Skoningslöst skall den utrotas som ej böjer sig under den judiska världsordningen (se Ryssland!). Därmed har varje borgerlig tros- och samvetsfrihet upphört att finnas till — och det jude-bolsjevikiska världstukts- och människoslakthuset upprättats.

Detta program överensstämmer som man finner tämligen helt med det som framlagts i Sions Vises protokoll. Även i Sverige utvecklas f. n. en stor energi och offras enorma summor på propaganda för judebolsjevismen verkande "bibelforskarerörelsen". Sammanlagt skola i olika länder i detta nu icke mindre än omkring 30,000 predikanter vara i arbete därför.

Monopoldebatten

(Forts. fr. sid. 1.)

tagande till den frågan, huruvida dessa eventuella revisorer böra vara de vanliga statsrevisorerna eller några *ad hoc* av riksdagen särskilt valda revisorer. Den fastslår endast den principen, att riksdagen med avseende på en verksamhet med denna statsfinansiellt betydelsefulla karaktär skall ha samma möjlighet som i avseende på andra statens affärer, att genom av riksdagen utsedda revisorer utöva den granskning, som kan anses påkallad.

Jag ber alltså att få yrka bifall till min reservation.

Herr *Nilsson, Johan,* i Kristianstad: Herr talman! Jag har funnit mig föranlåten begära ordet en gång till för att med anledning av den ärade motionärens yttrande här säga några ord.

Den ärade motionären sade, att det sedan utredning hade avlämnats, icke hade tillkommit några nya omständigheter och det kan ju då inte heller vara anledning till att nu vidtaga några särskilda åtgärder; den utredning, som vi här tala om, pågår ju i vanlig ordning, och man har ju intet annat att göra än att ge sig till tåls, tills den blir slutförd. Det ämne, som motionären tog upp, var just frågan om provisionerna, och han var tydligen mycket ängslig för att icke detta skulle vederbörligen beivras och ansåg att det fanns skäl för att se det så som om man ville bagatellisera den frågan. Jag vill försäkra den ärade motionären, att man i utskottet nog haft sin uppmärksamhet fästad på den, men det har kommit till utskottets kännedom, vilket motionärerna och förresten hela riksdagen har reda på, att monopolbolagets styrelse vidtagit åtgärder för att få en ingående utredning om dessa spörsmål till stånd. Frågan huruvida sedan dessa förhållanden äro av den art, att de skola bli föremål för rättslig undersökning eller ej, torde det väl icke vara möjligt för utskottet eller för riksdagen att på detta stadium taga någon bestämd ställning till. Jag är förvissad om att, därest det finns anledning till att rättsliga åtgärder skola vidtagas, dessa icke komma att försummas. Det synes mig som om det icke vore nödvändigt vare sig för utskottet eller för riksdagen att säga ifrån om dessa saker nu, därför att det måste väl vara självfallet att något uttalande härutinnan icke må anses vara varken lämpligt eller nödvändigt.

Vad sedan beträffar organisationsformerna, angående dels själva monopolbolagens handhavande och dels revisionen, kom ju den ärade motionären i sitt uttalande icke fram med några nya uppslag, och jag vill understryka, att utskottet inte har tagit ställning vare sig till det ena eller det andra utan avvaktar, att den utredning, som nu pågår, skall komma med någon slutgiltig ställning i hithörande spörsmål. Jag vet icke, huruvida, frågan om den ena eller den andra formen skall vara mera tilltalande, om man skall kalla det för socialisering eller ej, är av så stor betydelse, ty vi ha väl i alla fall klart för oss, att båda dessa företag ju äro förstatligade och att det bara gäller själva organisationsformen. För övrigt är det icke någon, som har annan uppfattning än den, att resultatet av deras verksamhet skall komma statsverket till godo helt och hållet. Huruvida glöggen smakar bättre i Norrland, om det finns den ena eller den andra organisationsformen, skall jag låta vara osagt. Det kommer väl att smälla lika högt förmodar jag.

När sedan den ärade motionären ville varna mig för att komma in på några villovägar och nämnde, att detta var anledningen till att motionen kommit fram, skulle jag vilja säga, att denna motion väcktes långt innan bevillningsutskottet påbörjat sitt arbete under detta år eller i varje fall innan det sammansatta bevillnings- och jordbruksutskott, som den ärade talaren syftade på, kommit i arbete. Han syftade givetvis på att detta utskott gjort en förfrågan angående det ärende, som det hade under omprövning. Jag vill bestämt påstå, att denna lilla utsvävning, som utskottet här gjort sig skyldig till, var mycket oskyldig i förhållande till de anvisningar, som de ärade motionärerna ge i sin motion då de säga: "Om t. ex. Kungl. Maj:ts förslag skulle innebära, att aktiebolagsformen skulle övergivas för en annan organisationsform, skulle det erbjuda stora svårigheter för riksdagen att återgå till densamma, enär det på grund av tidens korthet och de ovissa förhållandena skulle vara vanskligt för utskottet att föra erforderliga underhandlingar med enskilda till ett lyckosamt slut."

Det må ju vara förlåtligt om utskottet handlat som antytts, då det till sitt förfogande haft litteratur av detta slag, därtill utgiven av ett förutvarande statsråd och en mångårig och beprövad ledamot av konstitutionsutskottet. Då är det klan...tt man icke kan anse det vara så förfärligt farligt, om man i en annan fråga skulle göra någon mycket oskyldigare förfrågan än vad de ärade motionärerna här vilja peka på.

När sålunda herr Westman vill påstå, att detta torde utgöra någon sorts varning för vad vi gjorde långt efteråt, vågar jag påstå att det är rena skrymteriet, därför att herr Westman hade säkerligen icke, då denna motion skevs, reda på vad vi skulle företaga oss.

Jag vill, herr talman, ytterligare understryka att i det yttrandet, som hr Westman här haft, ha icke framkommit några som helst argument, som ge anledning för kammaren att icke här följa utskottets hemställan, ty de påpekanden, som gjorts såväl i motionen som i en av motionärernas uttalanden här, de ha understrukits i utskottsutlåtandet, då det säges, att de böra vederbörligen beaktas under framhållande av att utskottet nu endast vill säga ifrån att det anser, att vi icke äro färdiga att taga slutgiltig ställning till huruvida det skall ordnas på det ena eller andra sättet. Jag är förvissad om att kammaren gör klokast i att lugnt avvakta den utredning, som vi ju säkerligen ha att förvänta inom den närmaste tiden. Med dessa ord ber jag då att få förnya mitt yrkande om bifall till utskottets hemställan.

Herr talmannen tillkännagav, att anslag utfärdats till sammanträdets fortsättande kl. 8 e. m.

Herr *Örne:* Herr talman, mina herrar! För min del kan jag på det allra livligaste instämma med herr Westman, då han talar om faran av att ett provisionssystem skulle kunna innästla sig i statsförvaltningen eller i de affärer, som staten har med att göra. Över huvud anser jag att provisionssystemet bör över allt med de allra kraftigaste medel och med den största energi bekämpas. Nu säger emellertid herr Westman att preskriptionstiden löper för var dag som går. Jag frågade mig, då jag hörde detta yttrande, varför herr Westman valt denna egendomliga väg att få upp saken till regeringens beaktade, den egendomliga vägen att väcka en motion, som han ju visste skulle komma att ligga ganska länge i utskottet och i lyckligaste fall icke komma fram förrän i mitten av riksdagen. Då herr Westman särskilt hade sin uppmärksamhet fäst på den saken, tycker jag att han borde ha interpellerat statsrådet och chefen för finansdepartementet vid något av de första plena som kammaren höll denna riksdag. Det hade då blivit tillfälle att få en allmän uppmärksamhet riktad på frågan och få den även debatterad i riksdagen. Det syfte, som motionärerna haft, kan inte vinnas genom en riksdagsskrivelse, såvitt jag förstår, i någon större utsträckning än som kunde ha vunnits genom en interpellation.

Sedan skall jag be att få yttra ett par ord beträffande frågan i allmänhet. Jag har inte haft tillräckligt mycken tid — det skall jag gärna erkänna — att ingående studera de bägge monopolutredningarna. En sak, som slagit mig, beträffande båda utredningarna, är emellertid att de synas mig i huvudsak ha fäst sig vid de *anmärkningar,* som kunna vara att göra emot skötseln av företagen, men mycket litet framhävt de *förtjänster,* som förvaltningen av de bägge monopolen har.

Det synes mig vara alldeles obestridligt att det knappast finns några monopol på dessa områden som äro bättre skötta ifrån statsfinansiell synpunkt än tobaksmonopolet och spritmonopolet i Sverige. Även i tekniskt avseende tror jag att dessa bägge monopol hava gått i spetsen och gjort åtskilligt, som enskilda icke skulle ha åstadkommit, men jag ger herr Westman och hans medmotionär fullkomligt rätt uti att det särskilt i tobaksmonopolet förekommit saker, som icke få förekomma vare sig i offentlig eller enskild förvaltning. Men med ett starkt understrykande av detta kan man ändå inte underlåta

Nationens vänner uppmanas

att i möjligaste mån verkställa sina inköp av tidningen m. m. hos sådana försäljare och affärer, som korrekt uthänga Nationens löpsedel och framhålla densamma för kunderna. Våra vänners aktiva medverkan och stöd är här så mycket mera påkallat som fienden, särskilt i Stockholm, med lock, pock, och hot om stryk, åtal o. s. v. mot försäljarna äro i ständig verksamhet till försvårande av Nationens spridning.

Ludendorffs Volkswarte.

Från och med 1:a maj utger General Ludendorff en tidning, som skall tjäna tyska folkets upplysning och befrielse. Den är den enda tidning, i vilken General och fru Ludendorff medarbeta.

Beställes på posten. Pris för månad 1 mark. Korsband 1:35.
Redaktion: München.
Schellingstrasse 39—45.

VINBEREDNING

Vinboken med fullständig beskrivning på hemmaberedning av de flesta vanliga vintyper Kr. 1,—.

Vinjäst: Madeira, Malaga, Portvin, Tokajer, Rheinwein, Haute Sauterne m. fl. pr. st. Kr. 2,—.

Koncentrerat fruktmos av äkta druvor etc. i paket räckande för 10 liter vin, Kr. 1,50—.

Det färdiga vinet är ej ett surrogat, utan ett äkta vin med högsta alkoholhalt och i kvalitet överträffande i handel förekommande importerade viner, det må vara hur dyrt som helst.

Vid beredning av 50 liter vin blir kostnaden per liter ca 38 öre eller ca 25 öre per helbutelj.

Alla tillbehör ständigt på lager.
SPECERIAFFÄREN
Grevgatan 38. Stockholm. Tel. N. 263 89
Till landsorten mot efterkrav.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

ANTISEMITISK LITTERATUR.

En ropande röst i öknen
av *Mauritz Rydgren*
(om det judiska världsherradömet)
Kr. 0:75.

Bergtagna
(en inblick i det fördolda)
Kr. 3:—

Förlåten faller
av *S. Nilus*
eller Sions Vises Hemliga protokoll.
Kr. 3:—

Till återförsäljare rabatt.

BOKFÖRLAGET
Box 65 - HÄRNÖSAND

Grosse Naturforscher
Eine Geschichte der Naturforschung in Lebensbeschreibungen
Von Prof. Dr. Ph. Lenard. Heidelberg.
Mit 69 teils ganzseitigen Bildnissen
Preis geh. Mk 10.—. Gebd Mk 12.—

Professor Lenard ist selbst einer der bedeutendsten deutschen Physiken der Gegenwart; für seine bahnbrechenden Forschungen auf dem Gebiete der Kathodenstrahlen wurde er mit dem Nobelpreise ausgezeichnet. Er steht im scharfen Gegensatze zu der materialistischen Weltanschauung, welche die Natur entseelt und jedes tiefere Eindringen in die Naturgeheimnisse vom Standpunkt der Nützlichkeit aus betrachtet. Vielmehr zeigt er an den Lebensläufern der grossen Meister, dass sie von höchsten Idealismus und tiefer Ehrfurcht vor der Natur zu ihrem Werk getrieben wurden.

J. F. LEHMANNS VERLAG
München.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

RESANDE få bo billigt privat.
Fleminggatan 20 B, 3 tr. v. ing. fr. Agneg.
Obs. 12 min. fr. Centralen. Tel. K. 34244.

Skinnmöbler omfärgas
så de bli som nya, enl. indisk metod.
Enda färgning som håller mot solen.
Obs. Utföres endast av
CARL EKELUND, Skinnmöbelspec.
Mästersamuelsgat. 6, Stockholm.
Tel. 128 81.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helå. ''·—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 19 April 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

att visa på de goda sidor, som denna förvaltning har haft.

Herr Westman fäste stor avseende vid, att aktiebolagsformens bibehållande borde av riksdagen understrykas. Jag blev mycket överraskad av detta, ty jag har ej hört någon starkare opinion, som krävt, att dessa bägge monopol skulle förvandlas till reguljära ämbetsverk. Inom mitt eget parti har jag icke på länge hört någon, som talat för detta — på allvar, åtminstone — och inom övriga partier känner jag icke ställningen, men offentligen ha åtminstone icke några starkare krav på detta kommit fram. Till och med tobaksarbetarnas fackliga organisation, som tidigare ville ha det hela ordnat som ett ämbetsverk med ordinarie statsanställning för arbetarna, även denna organisation har nu, så vitt jag vet, icke de sista åren på något skarpare sätt betonat kravet i den riktningen, och då ser jag icke varför det finns någon särskild anledning för riksdagen att vid detta tillfälle särskilt framhålla aktiebolagsformen såsom den, som bör i framtiden användas.

Herr Westman framhöll mycket starkt, att det har funnits alltför många sovande revisorer här i landet och att det varit en stor olycka både för den kommunala och för den enskilda verksamheten. Jag ger honom fullständigt rätt i detta, men jag har å andra sidan, det måste jag säga, rätt svårt att förstå, att riksdagsmän, valda till revisorer av riksdagen, ha någon slags särskild kraft i jämförelse med kanske samma personer, tillsatta av Kungl. Maj:t. Jag trivlar icke alls på att om riksdagen tillsätter revisorer med den instruktionen att så många anmärkningar som möjligt skola göras och att villkoret för, att vederbörande skall få kvarbliva i sitt revisorsämbete är, att han hopar anmärkningar i stora mängder, komma sådana anmärkningar att framställas av de riksdagsvalda revisorerna, men jag undrar, om verkligen något sådant kan vara till gagn från statens synpunkt, och jag hoppas, att de ärade motionärerna icke tänkt sig, att saken skulle läggas på det viset.

När det gäller en sådan affärsverksamhet som denna, är det givet, att revisorerna måste uppmärksamma de stora linjerna i förvaltningen och fästa styrelsens uppmärksamhet enskilt på alla de småsaker, som finnas att anmärka på, och att, om de se, att rättelse icke åstadkommes, även föra fram detta inför offentligheten; men jag tror, att vi kunna säga, om vi följt statsrevisionens verksamhet under de sista åren att åtskilliga anmärkningar framkommit, som kanske icke varit absolut nödvändiga och kanske icke heller så fullt befogade som offentliga revisionsanmärkningar böra vara. Men de anmärkningar, som framkommit, ha ju städse av pressen utnyttjats för att angripa den förvaltning, mot vilken anmärkningarna riktats, på ett sätt som kanske icke alltid varit fullt lämpligt ur vare sig den föreliggande sakens synpunkt eller ur statsnyttans synpunkt. Institutioner som tobaksmonopolet och spritmonopolet ha givetvis behov av en viss rörelsefrihet, och det gäller att inte framställa anmärkningar i annat fall än då denna rörelsefrihet har begagnats på ett sätt, som varit stridande emot statens intresse. Att revisionen bör vara noggrann och vara sträng är jag sålunda fullt ense med motionärerna om, men jag finner icke detta nödigt att särskilt inrätta revisionen så, att den skall lägga an på att göra anmärkningar i tid och otid.

Till slut skall jag be att få säga ett par ord om den så att säga konstitutionella sidan av saken. Motionärer hemställa, att riksdagen måtte begära att vid "frågan om anordnandet av den statliga kontrollen av spritcentralens och tobaksmonopolets verksamhet måtte iakttagas" o. s. v. Det är således en direkt order till regeringen, som riksdagen skulle ge. Kan det verkligen vara önskvärt, att riksdagen i organisatoriska frågor utfärdar sådana order, innan en pågående utredning blir färdig och förelagd riksdagen? Jag tror, att det skulle vara högeligen olägligt, om riksdagen skulle slå in på dylika banor.

För min del har jag tillräckligt stort förtroende för den nu sittande regeringen, liksom jag haft det för de två närmast föregående, för att tilltro regeringen förmågan att göra så gott det i mänsklig makt står för att få spörsmålen allsidigt utredda, innan de föreläggas riksdagen. Om det sedan är så, att riksdagen icke är nöjd med de förslag, varuti utredningarna resulterat, så har ju riksdagen möjlighet att ändra, och skulle det befinnas att de behövliga ändringarna äro så stora, att de icke kunna genomföras av den pågående riksdagen, finns det ju alltid den möjligheten att skriva och begära ett nytt förslag. Vi skola komma ihåg, att när det gäller organisationen av dessa bägge anstalter, så är det inte så oerhört brådskande att frågan om aktiebolag eller icke aktiebolag eller om livförsäkringsbolagens ställning såsom aktieägare och dylikt behandlas under den ena eller den andra riksdagen, utan vad som här är viktigt är, att de missbruk, som konstaterats i förvaltningen, bli tillräckligt kraftigt beivrade. Själva organisationsfrågan är icke av den trängande natur att den behöver avgöras det ena eller det andra året. Jag kan för min del inte förstå, att det skulle vara någon lycka, om vi skulle komma in i ett sådant tillstånd i fråga om rikets förvaltning, att vi ha en regering, vars uppgift är att styra och vid sidan av den ha en riksdag, som ideligen griper tag om ratten och vrider åt sitt håll. Det måste komma att medföra de allra största olägenheter, om inte i varje särskilt fall, så i det stora hela för förvaltningen av landet. Jag anser för min del, att riksdagen bör ha stor makt, men bör frivilligt ålägga sig den begränsning, som hänsynen till klok och riktig förvaltning alltid och allestädes måste kräva. Och en sådan hänsyn består bland annat i att inte innan en utredning är fullbordad, komma med order om vilket resultat denna utredning bör komma till.

Med dessa ord, herr talman, ber jag att få yrka bifall till utskottets hemställan.

(forts. i nästa n:r.)

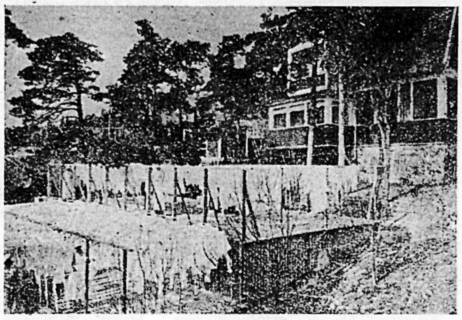

SOLTORKNING AV TVÄTTKLÄDER I BARRSKOGSLUFT vid

Nockeby Tvättinrättning
(bästa landstvätt)
Gott utförande av tvätt, mangling och strykning. Specialité: Gardinstrykning. Även reparation av söndrigt linne. Ferm och punktlig exp. Humana priser.
Tel.: Ålsten, Namnanrop: Nockebybro.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Myntforget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Myntforget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Politisk oskuldsfullhet.

(Forts. fr. sid. 1.)

den revolutionära propagandan i landet. Hr Key lät en av sina rolighetsmakare uppträda i "Marginalen" och platta till den parlamentariske "pratmakaren" — sådana där små hugg på lämpligt ställe bruka i vanliga fall ha god verkningskraft! — som undfägnat hrr kommunister, denna erbarmliga "quantité negligeable", med en ärebetygelse som de alls icke förtjänade, i det han uppbyggde den vördade församligen med ett — antingen nu konstruerat eller äkta! — hemligt bolsjevikcirkulär. De själlösa i detta land skola kantänka bevaras i sin humoristiska uppfattning av bolsjevismen såsom någon slags blandning av "proletär frihetsrörelse" och "ungdomligt skämt", som numera ingen förnuftig människa tager på allvar.

Men "Svenska" Dagbladets naiva försök att inbilla svenskarna, att judebolsjevismen är en konstruerad samhällsfara faller på sin egen orimlighet. En rörelse som för närvarande kan hålla hela världen i ett tillstånd av revolutionär kris låter sig ej karaktärisera som rätt och slätt "ett poletärt skämt". Detta borde ju herrarna i de illustra bladen begripa. Sunda förnuftet hava de dock tydligen långt före detta lämnat bakom sig. Åtskilliga i dessa dagar cirkulerande, fullt äkta (obs. Sv. D.!) bolsjevikiska masscirkulär till arbetare- och militärungdom visa tydligt att talet om en bolsjevikisk revolutionspropaganda i Sverige så långt ifrån är någon uppfinning av överhettade hjärnor att det fast mer är en högst reell, aktuell, bevisbar verklighet. I några av de ifrågavarande uppropen manas direkt till mord å borgarna. Och att uppmaningarna ingalunda, såsom Bonniers Sv. D. och D. N. förmena, avse skämt, framgick av det sensationella bombattentatet mot nationella ungdomsmötet i Degerfors häromdagen, vilket endast av en lycklig slump ej kom att få de avsedda förödande verkningarna. Sakkunnig utredning har ju nämligen ådagalagt, att det i församlingslokalen inkastade järnröret med 100 grams dynamitblandning, därest det enligt beräkning exploderat, skulle kostat massor människoliv och sårade. Vår "proletärpress" skrattade hjärtligt åt saken och hade stort nöje av att erfara "de borgerligas" skräckslagenhet inför "knallpulverattentatet". Konsekvensen borde ju ock bjudit herrarna Key och Järte i Sv. D. att förena sig i den "proletära" skrattkonserten.

Vad på sistone tilldragit sig i Sverige tyder på att kampen mellan det juderevolutionära elementet och det nationella skärpts i en riktning som här tidigare ej varit sedd. Arbetarna hetsas i allt våldsammare ordalag till kamp mot "borgarna"-"utsugarna"-"förtryckarna", till "klasssamhällets" störtande — på det Israels barn må kunna rycka fram och ta hand om alltsammans. Det kan ej undgås att sådden till slut bär frukt. Den skyldige, som då ertappas, är emellertid aldrig den verkligt ansvarige — denne håller sig dold bakom solida förlåt, oåtkomlig för den uppretade massan, han exponerar sig aldrig där de kämpande härskarorna riskera liven för "idealen" och — hans kassakista. Blir någon straffad för ogärningen är det alltid den förledde, enfaldige, den av judepropagandan uppeldade. Det artar sig till att här i landet uppstå ett politiskt-socialt krigstillstånd liknandet det Tyskland sedan någon tid varit hugnat med, där uppmaningar till medborgarmord samt kniv-, revolver- och bombattentat mot församlingar, polismän och enskilda höra till ordningen för dagen, ehuru pressen skriver så litet som möjligt därom, för att ej gjuta olja på de upprörda vågorna. Detta politiska krigssätt borde emellertid ej ligga för svenskarna, det överensstämmer ej med gammal god sedvänja i detta land. Vi vilja tro, att svenska arbetare skola veta att reagera mot införandet av slika främmande seder och bruk. Det gäller för arbetarna liksom för dem som tillhöra de intellektuella folkklasserna att i denna onda tid gardera sig mot de mörkrets krafters spel, som nu allestädes äro verksamma i syfte att söka framprovocera inbördeskrig, kaos och katastrof i Sverige! De bättre krafterna inom alla folkklasser hava i nuet en viktig mission att fylla såsom vaktare av den svenska folkstammens värdefullaste egenskaper.

Nationell folkupplysning.

(Forts. fr. sid 1.)

dessa samma individer en liten vink om deras dödlighet. Vi måste framtvinga en kungamaktens renässans till skydd för folkmakten mot herremakten, som det hette förr i världen, eller som det nu bör heta, det vett- och ansvarslösa partipåveväldet.

Ett annat, lika flagrant grundlagsbrott är tillskapandet av monopolen. Tal. levererade en mördande kritik av dessa och erinrade bl. a. därom, att spritmonopolet tillkommit på programmet att främja nykterhet och sedlighet, medan det de facto koncentrerat vårt folks tankar kring spriten och undan för undan framprovocerar ökat bruk och missbruk av densamma, ej minst bland kvinnor och barn, gör förut oförvitliga män till brottslingar och i det yttersta av dessa dagar givit upphov till fallet — Karlsson. Nykterhetslagstiftningen måste bringas till överensstämmelse med sunda förnuftets och den allmänna rättskänslans krav, om den ej skall få rent motsatt verkan mot den avsedda.

I fråga om bolsjevismen är faran därför långt större och mera överhängande än det borgerliga Sverige vill tro. Mot denna fara måste den allmänna opinionen tvinga myndigheterna att med yttersta kraft gripa in. Vilja eller våga de ej detta, så måste Sveriges folk taga saken i egen hand. Så har skett tillförene, när den högsta nöd stått för dörren.

Vår nationella utveckling och självbestämmanderätt bör, slutade talaren, på allt sätt kraftigt hävdas mot utländskt inflytande. Vårt fosterlands oberoende och utvecklingsmöjligheter på den fredliga odlingens fält måste hävdas. Låt oss verka för att vårt rika fosterländska arv rätt förvaltas och förmerat må kunna överlämnas åt kommande släkten!

Stockholmsystemets "sociala" . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

ren. Detta är oriktigt. Ingen aktningsvärd person upptager anonyma angivelser (undantag: polismyndigheter i mordsaker), och, om ej "systemet" haft förkastlig praxis, hade Karlsson ännu levat. Allehanda har föreslagit kriminell aktion mot den anonyme brevskrivaren. Om det kan bli tal om kriminell aktion i fallet Karlsson, bör den naturligtvis riktas mot Stockholmssystemets tjänstemän och dem, som givit tjänstemännen instruktioner av föraktligt innehåll. I allt fall bör allmänheten påfordra att alla av de ledande inom Stockholmssystemet, som tagit anonyma brev på allvar och trakasserat fria, svenska medborgare på sådan grund, utan dröjsmål avskedas.

"Spärrningen" av motböcker sker även orättvist. Varför har icke t. ex. generalkrigskom. Bergenholtz' i Djursholm motbok spärrats? Han har dock i bolagsstyrelsen sagt ja och amen till dr Bratts lagstridigheter, och, eftersom Stockholmssystemet skall arbeta i sedlighetens intresse, kan en sådan person ej vara motboksberättigad, långt mindre än en konkursförklarad. Och advokaten Tjernelds motbok...? Fil dr Moritz Marci motbok ...? Dessa två rådgivare åt Brattkoncernen, som ej genom sitt veto förhindrat dr Bratts kringgående av lagen, fastän det bör stått i deras makt att förhindra detsamma.

Kontrollstyrelsen, som säkert haft kännedom om det anonyma åtalsraseriet och spioneriofoget utgör enligt § 19 mom. 2 i rusdrycksförsäljningsförordning uppsiktsmyndighet över Stockholmssystemet. Överdirektören Svensson och de fanatiska byråcheferna Jönsson-Thulin och Sam Larsson ha ej fattat sin ämbetsuppgift att kontrollera dr Bratts åtgöranden. I stället hava de städse uppträtt såsom advokater *för* dr Bratt. Allmänheten bör genom protestmöten påfordra att Kontrollstyrelsens ledande poster besättas med nya män, såvida ej detta fullständigt onödiga ämbetsverk, tillkommet till synes för att "partivänner" skola flott underhållas på statens bekostnad, helt avvecklas.

L.

Vad är det som hindrar en ren . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

nighet genom att man förkunnar Kristi fienders människofientliga åsikter. Vår kyrka lider av en tärande sjukdom, framkallad av sanningslöshet i dogmen och missuppfattning av Jesu rena och heliga lära. Det judiska inflytandet får ej gå ända därhän att bliva den hemliga amma som skall tillföra de kristna folken sin förgiftade andliga näring. Gent emot dylika företeelser kan det svenska folket ej låta behandla sig så som omyndiga barn eller omdömeslösa medborgare, utan i medvetandet om sina legitima och ansvarsfulla plikter mot familj och fosterland resolut bevaka de religiösa och politiska intressen som betinga vår nations fria nationella tillvaro och utveckling. På svaghetens och toleransens efterlåtenhet följer alltid fräckhetens orimliga pretentioner. Denna utveckling är det just som känntecknar vår närvarande tidsperiod. Skälmar och bedragare anse sin underlägsenhet berättiga dem att regera världen. Främlingars despotism är en orättvisa och deras inflytande över ett självständigt kulturfolk en absurditet. Ridderlighet och ädelmod mot omoraliska makter vållar endast nationell förfall, ty rättvisa lagar och förordningar åsidosättas genom deras inflytande. I ett sådant system hålles skälmen för lika med hedersmannen och inkompetensen sättes i högsätet.

Ja, vi måste tyvärr konstatera att Kristi efterlängtade rike utbildats till ett "mammonsrike" som helt genomsyrats av den judiska "surdegen", emedan protestantismen ej frigjort sig från den irrläriga judendomen. Om vi nu se tillbaka på den hårda strid som kristendomen under flydda tider haft att utstå och som även sträcker sig fram till våra dagar, så måste vi förstå att den innehåller något som är värt att strida för. Men för att fatta och förstå detta värde måste vi se på kristendomens grundprinciper, *ty dessa och endast dessa* utgöra den grund på vilken läran vilar. Och vi finna då att dessa principer äro *kärlek, rättfärdighet och sanning*, vilka äro de högsta etiska egenskaper som människorna kunna fatta. Dessa principer tillämpade Jesu i sin lära och sitt liv, och ingen har någonsin såsom han, varken förr eller senare förverkligat och beseglat dem med sitt liv. Det må vara tillbörligt att i sammanhang härmed framställa den frågan, till vem det vara månde: Kan du med den djupaste eftertanke och vishet framleta i ditt medvetande några högre, renare, ädlare, mera osjälviska egenskaper som ha större utsikt att förädla mänskligheten, än dessa, av Jesu i ord och gärning tillämpade, så låt världen få veta dem! Men intill dess måste vi medge att Jesu rena lära innehåller det högsta mål som människan kan eftersträva här på jorden!

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

Låt
Ljungberg Dopave system leda.
Ljungbergs Förlag Lidingö 2.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 371 och Vasa 372
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm.
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 17 (186) Fredagen den 26 April 1929. Årg. 5

SYSTEMET SÅDANT DET ÄR.

Tiden bör nu vara inne för kontrollstyrelsens avskaffande.

Stockholmssystemets allbekanta åtgärd att på grund av anonym angivelse avstänga en hygglig och rättskaffens arbetsförman i Stockholm från inköp å hans motbok med tyåtföljande inkvisitoriska förhör, resulterade i det tragiska slut, mannen gick till mötes, har mer än någon annan åtgärd från spritbyråkratiens sida bidragit till att hos den stora allmänheten öppna ögonen för det s. k. Brattsystemets avskräckande sidor. Den indignation, vilken på olika håll tagit sig uttryck över vad man anser vara en personlig rättskränkning från Stockholmssystemets sida, är den enda ljuspunkten i denna dystra historia. Svenska folket är tydligen icke så försoffat, att det håller tillgodo med vad som helst. Och dock är det endast på grund av den utgång, rättskränkningen i detta fall hade till följd, som reaktionen uppstod. Liknande och många gånger ännu svårare övergrepp hava i åratal begåtts nästan dagligdags landet runt av systemet i det "sociala" välfärdsintressets namn, men den med spritbyråkratien allierade pressen har nogsamt aktat sig för att ingripa kritiserande. Tvärtom! Ju påtagligare misslyckandet av det oerhörda experiment, som kallas Brattsystemet, blivit, desto sterilare och mera hårdnackade former har försvaret antagit i denna press. De få fristående organ, som tillhört oppositionen, hava hittills stått tämligen maktlösa. Har månne den allmänna opinionen börjat framtvinga ett ställningstagande? Vågar man icke fortsätta i de gamla spåren längre eller är sinnesförändringen endast av övergående art? Fastän hr Engberg i Socialdemokraten, för att nu taga ett exempel, funnit ögonblicket kräva ett underkännande av systemet i dess helhet, så utgör detta icke något hinder för att personen ifråga, sedan någon liten tid förgått, återfaller i sin gamla roll av Brattsystemets trogne drabant och lovprisare. Han är framför allt de hastiga övergångarnas man. Pressen får jämte dr Bratt, Kontrollstyrelsen och Stockholmssystemet dela ansvaret för det inträffade. Ja, egentligen finnes det ytterligare en anklagad, nämligen vår nykterhetsrörelse, sådan den manifesterar sig i Svenska Morgonbladet.

Från och med år 1920, då den under världskriget avstängda importen av spritdrycker i full utsträckning kunde återupptagas, har vår spritbyråkrati med alla till buds stående medel måst inrikta sig på att bevara skenet av restriktionssystemets förträfflighet. Till en början gällde det att få ned försäljningssiffrorna, enär dessa under första delen av nämnda år voro lika höga som under motsvarande tid 1914. Man tillgrep omsättningsskatten, vilken, ehuru ordentligt tilltagen, emellertid icke visade sig vara tillfyllest, utan kombinerades med en kraftig minskning i såväl motböckernas antal som också den individuella ransoneringen. Under de två närmast följande depressionsåren kunde man peka på en stark nedgång i den officiella försäljningsstatistiken. Att man samtidigt lade grunden till en alltmera vittomfattande smuggling och lönnbränning samt förtäring av surrogat, såsom hårvatten, parfym, torrsprit, blanksvärta och denaturerad sprit m. m., bekymrade icke höga vederbörande nämnvärt. Då bättre tider randades, stego försäljningssiffrorna hastigt, och tiden var inne för nykterhetsfolkets förbudsfalang att gå till attack. Härtill voro icke minst politiska spekulationer drivfjädern. Det är överhuvud märkligt, vilken dominerande ställning politiken kommit att intaga i vår alkoholfråga, alldeles oavsett de politiska motsättningarna mellan förbudets anhängare och motståndare, men förklaringen till "gåtan" är icke så svår att finna. Redan från början av sin offentliga verksamhet satte dr Bratt i system att binda politiska pampar av olika grader vid sina skapelser. Genom spritmonopolets tillkomst blevo möjligheterna i den vägen nästan obegränsade, och man kan tryggt påstå, att ingen annan här i landet i så hög grad som dr Bratt bidragit till att förgifta vårt politiska liv. Om någon statistikhungrig person, exempelvis hr Rosenborg, ville göra sig omaket taga reda på och offentliggöra, vilka politiska strebermän som äro "insyltade" i spritmonopolet och restriktionssystemet med avläggare, skulle "uppsättningen" väcka allmän och oförställd häpnad. Spritbyråkratiens senaste politiska förvärv är ingen mer och ingen mindre än socialdemokratiske partiordföranden, hr Per Albin Hansson, vilken fr. o. m. nyåret inträdde som vice ordförande i Stockholmssystemets styrelse med löfte att få övertaga ordförandeposten nästa år. I dagarne har hr Hansson hugnats med "förtroendet" att vara styrelseledamot även i "Sara". Vilka kvalifikationer hr H. besitter för uppdragen ifråga är icke känt. Möjligen skulle till dessa då räknas de "sociala" fraser hans "pratkvarn" frambringat i riksdagen. Men det blir feta löner för en lekman, och något skall väl den ha, som utbyter sin ställning som "arbetarerepresentant" mot den betydligt mera utsatta posten som spritbyråkrat. För den utomstående verkar det dock som om hr Hanssons plats särskilt med tanke på fallet Karlsson borde vara en helt annan än den han intager. Huru länge skola Stockholms arbetare fortfara att vara brickor i partipåvarnas spel?

Kontrollstyrelsen anammade också med förtjusning dr Bratts idé och utvecklade den vidare. Resultatet härav blev bl. a. den kohandel i spritens tecken, vilken etablerades mellan det kungl. ämbetsverket och "frisinnet" och som avsatt så betänkliga spår över hela landet. Den köpande allmänheten måste finna sig i allt fler och fler meningslösa bestämmelser och trakasserier. Nykterhetsnämnderna fingo obehörigt inflytande. Spioneriet blev i form av de s. k. kontrolldelegationerna en offentlig institution. Om, efter vad det säges, dir. Bergvall i Stockholmssystemet, tidigare byråchef i Kontrollstyrelsen, varit upphovmannen till den "hemliga kontrollen" så har han i dessa dagar all anledning begrunda det gamla ordspråket "hut går hem". Kulmen i det föga uppbyggliga spektaklet nåddes, då den store "vågmästaren" sökte förhjälpa Kontrollstyrelsen till att utse kontrollanter i länsstyrelserna, de på sin tid mycket omtalade P. O. — Under tiden ha de ödesdigra verkningarna av Brattsystemet ostört fått fortgå. Den officiella försäljningen av spritdrycker och viner var förra året cirka 9 millioner liter större än år 1922. Genom tullmyndigheternas beräkningar har man fått ett begrepp om smugglingens storlek. Den beslagtagna spriten utgör endast en tiondedel av all smuggelsprit. Det blir alltså åtskilliga millioner liter av den varan. Lönnbränningen har fått en oanad

(forts. å sista sidan.)

De svenskes kapitulation.

Det ligger förvisso en sanning i den gamla sentensen, att ett folk förtjänar det öde som beskäres det. Också vi svenskar hava den dag som är anledning erinra oss orden. Vi deltaga så gärna i den allmänna klagolåten över tidens missförhållanden, men finna oss, när det kommer till stycket, som snälla lamm i allt. När det gäller att övergå från ord till handling, äro vi ej längre med, då krypa vi beskedligt åter in under selen, som vi nyss så ordstolt utdömde. Det är så många hänsyn att taga. Inte vill man väl för några, må vara vackra idéers skull riskera något av sin välfärd — det vore att följa oförnuftets väg. Alltså resignerar man och söker efter bästa förmåga övertyga sig själv, att man handlar rätt och klokt när man gör som man gör. Det vore förresten löjligt att tro, att den enskilde skulle kunna göra något till förhindrande av den stora utvecklingen — han skulle därigenom blott skaffa sig en massa onödiga obehag samt utsätta sig för skada i sitt näringsfång. Åhnej, jag aktar mig! Det finnes andra som stå närmare till att intressera sig för den allmänna välfärden.

Ja, så låta så ofta resonemangen i de kretsar, där man vore närmast till att göra något för vårt folks räddning från det ohyggliga öde, som för varje dag allt allvarligare hotar det. De som förstodo saken och hade i sin makt att göra något, höllo sig borta. Men tiden rider fort. Hastigare än någon anar skola vi vara ställda inför det stora avgörandet, antingen att vi vilja fortleva såsom ett fritt och oberoende folk eller gå under i judisk bolsjevism, såsom tidigare så månget folk gjort. Den stolta fasad, vårt nutida samhälle har att uppvisa, duperar de många med sin skenbara soliditet. Då och då inträffar emellertid en händelse, som ger oss en erinran om den väldiga process som i det fördolda försiggår, såsom senast den väldiga sparbankskraschen, vilken icke bliver den sista i sitt slag; och jämsides därmed fullföljes med all kraft det politiska, moraliska och kulturella förstörelsearbetet på alla områden, så att det ögonblicket rycker allt närmare, då vårt samhälle skall vara moget för den stora "frälsningen" i judisk bolsjevism. Ty när dess grundvalar underminerats till bristningsgränsen, kan det icke längre bestå. När ett folk kommit därhän, att det förlorat förmågan att reagera och viljelöst låter sig ledas av fienden mot undergången, såsom fallet nu är med det svenska, är läget så allvarligt som tänkbart och ödestimman ej avlägsen. Det saknades ej röster som medan tid var varnade, men man vägrade lyssna till dem. Svenskarna sakna alltså all rätt till

(Forts. å sista sid.)

Avfolkning eller nationell tillväxt?

Sverige lär lida av överbefolkning. I årtionden har denna lära förkunnats från akademiska lärostolar. Professor Knut Wicksell, som här i landet införde Malthus' teorier, fick gå i graven med orubbad tro på riktigheten av sin förkunnelse, men mindre lycklig har hans förnämsta efterföljare varit. Professor Sven Brisman lär ju inför senaste årens erfarenheter ha kommit till det resultatet, att "man tagit alldeles för lätt på dessa frågor".

Statistiska Centralbyrån har nu varje år att meddela sjunkande nativitetssiffror, vilka på sistone årligen varit världsrekord. Frankrike, som nu i hundra år haft att brottas med denna fråga, har distanserats av vårt land. Nu är det vår tur, endast med den skillnad, att det här går mycket fortare.

Frankrike har löst denna sin livsfråga på det sätt, att där årligen mottages en mängd invandrare. "Utlänningarnas fädernesland" kalla fransmännen sitt land, som nu lär inom sina gränser hysa omkr. 3 milj. människor från andra länder. Efter kriget har negerfrågan blivit aktuell. Franska folket börjar förlora sin vita hudfärg. Denna främmande beblandelse har emellertid uppehållit folktalet, som numera håller sig konstant i närheten av 40 miljoner i europeiska Frankrike.

Med ungefär 22 proc. större ytvidd än Sverige har Frankrike närmare 6½ gånger större befolkning. Frankrike *känner* sig behöva mera folk, men kan icke självt åstadkomma en ökning. Ras- (även färg-) blandning har blivit följden med alla de problem, som därav uppkomma.

I Sverige har överbefolkningsteorien okritiskt mottagits av vetenskapen, av allmänna opinionen och av staten själv. Den passade förträffligt till den småsvenskhetens anda, som bredde ut sig över landet efter 1808—09 års förkrossande krig. En långsam ökning av folktalet till 7 miljoner, därefter en tid av stillastående och sedan en långsam nedgång till en lämplig nivå, som blivit satt olika, dels vid 5, dels vid 3 milj .— sådan är den teori, som Wicksell och Brisman företrätt. Teorien synes emellertid icke vilja hålla streck, i det nativitetens under de sista åren lavinartade nedgång snarare artar sig till en katastrof än till ett ärorikt folks gående till vila på sina lagrar. Förblödning under sömnen är vad som förestår. Må vi därför hålla oss vakna och se på saken.

Först och främst måste vi göra klart för oss, att vår sjukdom heter *under*befolkning och icke *över*befolkning, vilka båda lära förete i viss mån samma symptom, ont om "platser", trängsel om utrymmet på alla områden. Fransk erfarenhet talar för, att detta är vårt fall. Detta har också uttryckligen hävdats av en fransk nationalekonom, som ifjol vid besök i Sverige intervjuades av Sv. D., vilket dock häri endast såg en hyllning av originalitet. Dess chefredaktör har alltjämt fortsatt sitt intensiva arbete att bereda utrymme i andra världsdelar för vår "övertaliga" befolkning. Hur barnkullarnas minskning kan försvåra kampen för tillvaron må här i korthet visas. Färre barn göra mindre skolklasser, parallellavdelningar försvinna, lärarantalet kan minskas, antalet årligen utexaminerade lärare och lärarinnor bör sänkas, vissa seminarier äro föreslagna till indragning. I de städer, där dessa seminarier finnas verkar detta starkt på inackorderingsfrekvensen. De, som försörja sig med inackordering (i många fall som enda inkomstkälla), lida starkt intrång i sin näring. Detta är endast första ringen av den i vattnet kastade stenen. Inflytandet av de minskade barnårgångarna kan ledas hur långt man vill som bevis för därigenom alstrad trängsel. Man lär nu också ha övergivit teorien, att en svensk befolkning på 3 eller 5 milj. skulle få så gott utrymme och bekvämt på alla sätt.

Den hejdlösa födelsekontrollen är en tidens sjukdom. Javäl, men då den yttrar sig starkast här, bör den kunna hållas inom rimliga gränser. England och kontinenten äro i hög grad trångbodda, men icke Sverige. Om man mindre blint trott på överbefolkningsteorien, borde en hel del kunnat vara gjort av det, som nu bör göras. Arbetsfred först och främst, som nuv. socialministern visat sig behjärta. Vår industri har nu en oerhörd expansionsförmåga, men de osäkra förhållandena inom landet driva den utåt. Vi ha redan många världsindustrier. Fler kan det bli och *inom landet*. Vår omistliga järnmalm skulle kunna frambringa förädlingsföretag i massa och, i fråga om de högsta kvalitetsprodukterna, utan konkurrens, om all sådan malm förädlades inom landet. "Lyckliga Sverige" sade en gång en framstående tysk industriman med tanke på vår vattenkraft och andra naturrikedomar.

Ännu ha vi bevarat vår rena nordiska ras, av vilken vårt folk är den främsta och förnämsta representanten. Trängseln söder- och österifrån kan i längden icke undgå att upptäcka vårt geografiska tomrum. Det gäller sålunda om svenskar eller ett blandfolk framdeles skola bebo det land, där enligt Montelius våra fäder bott i 15,000 år.

H.

Vad lära vi av gamla testamentet?

För Nationen av J. L.

"Endast genom att komma i förbindelse med ett heligt gudomsväsen kan människosjälen vinna frid, och utan denna frid gives ingen frid."

Av den gamla judiska familjekrönikan, det s. k. gamla testamentet, lära vi hur en religion *icke* bör vara beskaffad för att motsvara sitt ändamål, d. v. s. att förhjälpa människan till en god och ädel livsutveckling. Enligt detta judiska religionsystem är det endast fråga om judafolkets materiella fördelar. Deras gud Jahve, som utvalt dem till "sitt egendomsfolk", transporterar utan vidare äganderätten till alla jordens länder, skatter och företräden åt detta nomadfolk med uppdrag att med våld taga det i besittning och ej sluta några förbund med dess ägare, utan tillintetgöra dem och "dräpa både man och kvinna, både barn och spenabarn, både får och fä, och icke låta något leva som andas." 5 Mos. 11:24. 7:1, 2, 16. 1 Sam. 15: 2, 3. Är detta icke barbari, så finnes ingen handling i människolivets tillvaro som förtjänar detta namn. Och den inspirerande anden i detta rövaresystem är judeguden Jahve-Sebaot, "härskarornas gud", som lovar "sitt utvalda egendomsfolk" att gå före dem i striden med "änglar", bålgetingar och stenregn från himmelen. 5 Mos. 7:20. 2 Mos. 23:23. 33. 2. Jos. 10:11, 12. Ja, han låter sol och måne stå stilla "nästan en hel dag", på befallning av en judisk rövarehövding, för att denne vid fullt dagsljus skall kunna förfölja och döda sina offer. Någon evighetstanke på ett liv efter detta eller ansvarskänsla inför ett heligt och rättfärdigt gudomsväsen känner judendomen icke. I dess gudsbegrepp ligger ingen livgivande andlig kraftkälla, utan endast en personifikation av människonaturens sämsta egenskaper — egoism och materialism. Det representerar ett väsen, som anbefaller och välsignar orättfärdighet, stöld, mord och brott av alla slag. 2 Mos. 3:22. 12:29. 23:20, 27, 29, 32. 33:2. 5 Mos. 3:18. 6:11.

Jahve är själv personligen behjälplig med att tillintetgöra hela nationer, han sänder ut sina mordänglar i detta syfte, 2 Mos. 12:29, delar byte med "sitt egendomsfolk", 4 Mos. 31:1—50, och förbjuder under strängaste straff att "göra förbund" med någon annan gud. 2 Mos. 34:12. 5 Mos. 28. Jahve befallde judarna redan vid sitt första framträdande att stjäla guld- och silversmycken och granna kläder från egyptierna. 2 Mos. 3: 22. 12:30. Dessutom dödade han till judarnas förnöjelse allt förstfött i Egypten, både bland människor och boskap, under det han bestämde att "bland judarna skall icke en hund gläfsa varken mot människor eller boskap", 2 Mos. 11:7, "på det I skolen förnimma att Jahve gör skillnad mellan Egypten och Israel". Att beteckna judafolket med namnet "Isarel" är dock i detta fall oegentligt, ty det var först storbedragaren Jakob som vid sin återkomst från Laban lade sig till med denna kananeiska titel för att dölja sin verkliga nationalitet, 1 Mos. 32:28, såsom judarna för sed hava ännu i dag. I fortsättningen få vi lära känna Jahve såsom trollkonstnär, och "på det mina under skola många varda" säger han, så gjorde Mose och Aron alla dessa under inför Farao", vars hjärta Jahve för detta ändamål ville förhärda och förstocka.

Kan man förutsätta att det är Jesu himmelske Fader som här talar? Kan det ligga något bevis för helighet och rättfärdighet däri att Gud skulle förhärda och förstocka människans hjärta, för att därigenom få tillfälle att på ett onaturligt sätt visa sin makt att kunna tillfoga politiska motståndare svåra plågor och skada? Kan man förutsätta att i ett sådant handlingssätt ligger gemenskap med ett heligt gudomsväsen? Nej, det är den mest otyglade själviskhet, som på ett oförsynt och lögnaktigt sätt här framträder för att söka utnyttja sina medmänniskors godtrogenhet och dumhet till egen fördel. Det är en fräckhet i religiöst bedrägeri, vars like man förgäves skall söka finna hos något annat folk än det judiska. Men att man vill inbilla andra folk att ett sådant själviskt utstuderat hokus pokus skulle innehålla någon sanning samt att det kan vara lämpligt att inblandas i kristliga trosformer, är en oerhörd förbrytelse mot det kristna gudsbegreppet! Jahve är emellertid frikostig med sina "under och tecken" till judarnas förmån, för att förskaffa "sitt utvalda folk" alla möjliga fördelar på andra folks bekostnad, genom spioneri, plundring och mord i oändlighet. 4 Mos. 13:3. Jos. 2: etc. Berättelser om dylika omoraliska handlingar fortgå genom hela gamla testamentet, alltid förbundna med Jahves befallning och godkännande. Det torde icke behövas mycken tankeskärpa för att konstatera det bedrägliga och diaboliska syftet i en sådan religion, där svekfull egennytta, krass materialism och fräck lögnaktighet fira triumfer över godtrogenhet och dumhet. Hade detta system icke blivit satt i förbindelse med kristendomens rena och heliga lära så hade det säkerligen för länge sedan fått sin givna och välförtjänta plats i glömskans sköte, men nu lever det sitt parasitartade liv i den kristna förkunnelsen, med hopp om att dock slutligen helt kunna förkväva den kristna andan.

Vad gamla testamentets innehåll i sin helhet beträffar, kan det uttryckligast bedömas med denna sentens: Beviset för sanningen behöver icke vara begripligt. Något annat kan man ej heller begära då det är fråga om inspirationer från den ande som Jesus kännetecknade i Joh. 8:44. Att denne ande har en särskild förmåga att förvirra och vilseleda mänskligheten är oss bekant. Det var endast Jesus som hade andlig kraft och insikt nog att tillbakavisa och hålla honom på tillbörligt avstånd Matt. 4:10. Men med blygsel och beklagande måste vi åse hur den kristna kyrkan håller sin skyddande och välsignande hand över detta gudsbegrepp som inspirerade judafolket till att korsfästa förkunnaren av den lära som blottade detta folks lögnaktiga religionssystem. Den kristna teologien synes vara av den åsikten, att lärans renhet är beroende på tillämpningen av judiska dogmer, medan verkliga förhållandet är, att den kristna läran är dömd till undergång om judiska trosformer få anses som kristna grundsatser.

Detta system att sammanblanda tvenne varandra motsatta religioner har visat sig vara ett utomordentligt medel att skapa gudsförnekare, tvivlare, skrymtare och hädare, emedan Jahves ande förhärdar och förstockar människohjärtat. Jahve ståtar med sådana meriter till fromma för "sitt utvalda folk", som t. ex. "Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förfära alla de folk till vilka du kommer". 2 Mos. 23:27. "Skräck och fruktan för eder skall Jahve sprida över varje land, som I beträden, såsom han har sagt eder". 5 Mos. 11:25. "Framför honom går pest, och farsot följer I hans spår. Sol och måne stå stilla i sin boning, för hans pilars sken försvinna de, för glansen av hans blixtrande spjut. I harm går han över jorden, i vrede tröskar han folken". Hab. 3. 3: 5, 11, 12. Kunna vi finna någon kristlig tanke i en sådan lovsång till Jahves ära?

(Forts. å sista sid.)

Den 26 April

Socialismens stordåd.

Sveriges socialdemokratiska arbetareparti har i dessa dagar firat minnet av sin tillblivelse för 40 år sedan. Partiets tidningar prisa händelsen såsom en lycklig epok i vårt folks historiska utveckling. Det kan alltså vara på sin plats att något närmare granska förhållandena, vad som blivit av det barnet, som föddes under så lyckosamma auspicier, om det motsvarat de storslagna förväntningar, som ställts därpå samt vad det lyckats åstadkomma i det svenska samhället under sin hittillsvarande livsverksamhet.

Ingen lär kunna bestrida det i och för sig berättigade och lovvärda i den strävan för de kroppsarbetande klassernas höjande socialt, intellektuellt och materiellt som socialdemokratien gick in för. Olyckan ville blott, att den såsom skett skulle komma att utnyttjas av mänsklighetens svurna dödsfiende för helt andra syften än de föregivna, nämligen den blodbesudlade judemaktens brottsliga världsimperialistiska planer. När Israel under ledning av sin store son Karl Marx-Mordecai höjde parollen "proletärer i alla länder förenen eder!", skedde det icke, såsom utgavs, i de "förtryckta" folkmassornas intresse utan uteslutande i den judiska världsimperialismens, som endast önskade utnyttja dem för sina spekulativa syften. Judemakten såg i massornas nominella maktutövning medlet till befästande och fullkomnande av sin redan vid 1800-talets mitt dominerande härskarställning hos folken — hän mot det stora målet: judiska världssjälvhärskardömets upprättande. I egenskap av rörelsens andliga ledare och ekonomiska stödjare allt ifrån begynnelsen hade den allestädes i sin makt att dirigera dess praktiska verksamhet i enlighet med sina speciella önskningar. De hänförande program, som bjödos massorna, stiliserades därefter. Parollen "frihet, jämlikhet och broderskap" var aldrig ämnad annat än som ett medel för skapande av den masspsykos, i vars tecken Juda i proletariatets namn skulle tilltvinga sig det absoluta herraväldet över nationerna, deras styrelser och samfund. Likaså var idén om folkens uppdelning å klasskampsgrund en falsk sådan. Den etablerade kampen mot kapitalismen inställdes från begynnelsen efter skeva linjer, i det densamma uteslutande inriktades mot de besittande, ledande nationella folkklasserna, medan de verkliga kapitalisterna, judebankirerna och de med dessa allierade judiska kapitalisterna, på det omsorgsfullaste höllos utanför skottlinjen. Den "proletära" politiska kampen blev sålunda i verkligheten en kamp för de ekonomiska värdenas och maktbefogenheternas inom nationalstaterna överflyttande från de tidigare nationella innehavarna till den i "folkviljans" namn opererande judiska finansfurstendomen, som genom sina i politikens konst skolade "folkledare" skickligt förstodo att leda massorna för sina önskemål.

För utförandet av sin viktiga uppgift i Världs-Judas tjänst utrustades massorna som bekant med politiska rättigheter samt bereddes vissa momentana förmåner, liksom legosoldater alltid förhållandevis rikligt honoreras för sin tjänsteutövning. De voro emellertid på grund av bristande allmänna kunskaper ur stånd att bedöma innebörden och konsekvenserna i praktiken av alla de "önskemål" och "krav" de kommenderades upp för, utan voro helt utlämnade åt sina "ledare". På dessas moraliska halt kom i själva verket allt att bero. Efterhand som de gamla programmen uttröskats, utan att de däri givna löftena kunnat förverkligas annat än formellt, tvingades man dock redigera om texten. Alltflera nya "ideal" och utläggningar av det "socialistiska" välfärdsprogrammet presenterades. Men ju mer tiden framskred, desto svårare blev det för socialismens förkunnare att förklara texten. Själva hr Arthur Engberg nödgades under senaste valrörelsen öppet erkänna i Socialdemokraten, att ingen av våra svenska "socialistiska" lärofäder, när allt kom omkring, kunde göra klart för sig vad "socialismen" egentligen var. Så dags, tyckte man, efter fyra årtiondens hänförd kamp för "idealen"! Bekännelsen var ju sensationell. Men vi kunde stå hr E. och hans okunniga medapostlar till tjänst med upplysning i saken: "Vad socialism är och vill är *det judiska världshärskaredömets upprättande*. Mot detta mål har den under judisk ledning helt ställda socialistiska internationalens alla strävanden politiskt, ekonomiskt och kulturellt i alla länder i gången tid varit inriktade och äro det alltjämt." Dess praktiska verksamhet i Sverige liksom i andra länder bevisa sanningen av detta påstående. Den reela makten och egendomsinnehavet i det svenska samhället hava medels socialismen, i innerlig samverkan med övriga "idépartier" under Israels hägn, de facto i största utsträckning överflyttats från de tidigare ledande nationella folkklasserna till den judisk-imperialistiska makten. Se på finans- och företagareväsendet, på upplysnings- och kulturområdet i vårt land! Huru det lyckotillstånd i socialismens namn, svenska folket hugnats med, i verkligheten ter sig, veta vi i dag alla: Sveriges en gång fria och oberoende folk har tvingats under det judiska mammonsoket såsom aldrig tillförene i historisk tid under ett främmande ok, dess öden länkas icke längre efter svenska ideal till landets egna invånares välfärd utan uteslutande efter den judiska världsmaktens intressen och planer. Till namnet härskar här visserligen i dag massan, men blott till namnet. I verkligheten styr det judiska mammon genom sina utvalda kreatur i spetsen för massorna. Hela vårt politiska liv har inrättats och ställts i dess tjänst i enlighet med den beprövade imperialistiska satsen "Söndra och härska!" Statsstyrelse och lagstiftningsmakt hava i den sociala välfärdens namn omdanats från sina ursprungliga uppgifter i det egna landets och folkets tjänst till redskap åt den judiska inkräktaremakten. Våra nationella livsfrågor försumpas och saboteras på allt sätt. Stat och kommuner hava drivits i en brottslig skuldsättning på miljarder till den internationella judiska ockrarefinansen och sålunda gjorts beroende av denna; land och folk hava utlämnats till en exploatering av tidigare okänt slag, till en sanniskyldig rovdrift åt den judiska finansmakten; laglöshet och korruption härska överallt. Den i dagarna inträffade sparbankskraschen och "affären Karlsson" äro i själva verket endast yttringar på ytan av det stora som under den nya regimens hägn rör sig på djupet, händelsevis blottade detaljer av en inre upplösningsprocess, som man ännu så länge helst håller skyddad för våra ögon.

I och med att Sveriges folk lyckliggjorts med detta "idealtillstånd" är emellertid socialismens egentliga mission enligt Israels beräkning fullgjord i vårt land. Demokratien har spelat ut sin roll i "den folkliga frigörelsens" tjänst, saknar längre existensberättigande — mohren har gjort sin tjänst! Härav kom det sig ock, att vid tiden för det av judemakten igångsatta, finansierade och dirigerade stora världskrigets avslutande en ny "proletär" "frihetsrörelse" lancerades — bolsjevismen, åsyftande att med massornas hjälp avveckla "den uttjänta demokratien" och i dess ställe upprätta ett judediktatoriskt styre under namn av "proletariatets diktatur". Massorna voro ej längre lämpliga som maktutövare under fria, "demokratiska" former, deras vaknande till insikt om spelet samt den roll de i själva verket spelat i den judiska imperialismens tjänst var ej heller önskvärd. Detta förhindrades kantänka behändigast genom att den "proletära" diktaturen infördes, varigenom massorna åter fråntogos sina tillkämpade fri- och rättigheter. Miljarder judiskt guld ha under dessa år offrats på världsrevolutionen. Det väntade omedelbara genombrottet inställde sig emellertid ej, man har nödgats lägga aktionen på längre sikt än som först var meningen, och är för närvarande i färd med undermineringsarbetets fullföljande i detalj, på alla områden därhän, att katastrofen en dag med naturnödvändighet måste inträda, då de nationella kultursamhällena på grund av den fullkomnade upplösningen i deras inre av sig själva störta samman — då tiden är inne för den universella revolutionens genomförande och Israels tusenåriga rikes upprättande på denna jord.

Det är emellertid att hoppas, att Sveriges intellektuellt och moraliskt så högtstående arbetare, en gång väl komma till insikt om verklighetsläget, i eget välförstått intresse skola veta att reagera mot de diaboliska planer som äro å bane mot dem och deras land. De sakna överhuvud varje anledning att till främjande av den judiska bödelsmaktens fullföljda obscura planer avsvärja sig sin nationalitet och sina traditioner. Tro våra arbetare verkligen, att de hava något av gott att vänta av en fortsatt utveckling i katastroftecknet under själva den renodlade kapitalismens, det internationella Judas hägn? Förstå de ej, att den "antikapitalism", de under årtionden hängivit sig åt, varit ett bedrägeri? Tiden bör vara inne för dem att inse sitt misstag och överge de falska "internationalistiska" judiska välfärdsläror, som ytterst blott åsyfta deras fördärv, för att i stället anamma den sanna idealismen, som ger anden dess behöriga plats vid sidan av den materiella tillvaron, erkänner sanningens och den mänskliga kärlekens evangelium i stället för hatets och klasskampens ävensom alla lojala och för samhället behövliga och nyttiga klassers, kroppsarbetarnas såväl som intelligensarbetarnas, berättigande i tillvaron samt strävar efter att i kristlig anda förverkliga den sanna mänskliga frihets- och lyckotanken — den enda väg som kan föra framåt? De hava här en uppgift av oanad räckvidd och betydelse, en historisk mission till hela folkets och fosterlandets välfärd. Men fortsätta de på de vägar, de för närvarande under falska ledares inflytande vandra, skall detta oundvikligen leda till katastrof för dem själva och för allt folket. Vi tvivla ej på att de i avgörandets stund skola veta att välja *den rätta* vägen.

PRESSKONSERTEN

Subventionen åt restaurantbolagen bort!

I en ledande artikel, rubricerad "Ler- och långhalm", avger *Göteborgs Morgonpost* (h) en vidräkning med de allmänna restaurantbolagen. Med utgångspunkt från Göteborgssystemets dotterbolags, Göteborgs Allmänna Restaurantbolags, förvaltningsberättelse för fjolårets verksamhet framhålles i artikeln bl. a. det anmärkningsvärda i, att såväl detta bolags som S. A. R. A:s i Stockholm fastighetskonto ökas för varje år och frågas om bolagen startats med avsikt att bliva fastighetsbolag; de stora vinsterna måste döljas — och då ligga ju fastighetsaffärer närmast till hands! Med tanke på det oegentliga i att vinsten döljes och att bolag, som ha en sådan enorm vinst, det oaktat åtnjuta hemlig subvention i form av vinsten på maltdrycksförsäljningen, skriver författaren i G. M:

Inför detta förhållande må varje skattebetalare och varje för allmänna angelägenheter intresserad person ha rätt att fråga: huru länge skola kontrollstyrelsen och resp. systembolags styrelser tillåta att lagens bestämmelser på detta sätt kringgås till förfång för statsverket? Systembolagen äro enligt sina statuter skyldiga att inleverera nettovinsten av all rörelse de idka. Det vore orimligt att antaga att denna bestämmelse blir kraftlös därför att en viss del av rörelsen omhänderhaves av ett dotterbolag, som för detta erhåller bidrag från moderbolaget. Det hjälper inte att man pekar på härvarande Restaurangbolags till systembolaget återburna kontanta ersättning. Vi ha vid tidigare tillfällen haft anledning tala om den hemliga subvention Restaurangbolaget uppbär i form av vinsten på maltdrycksförsäljningen. Redan vid tiden för Restaurangbolagets monopolställning uppskattades denna vinst till omkring 450,000 kronor. Sedan dess ha med full säkerhet både omsättning och vinstbelopp ökats ansenligt. Det skulle vara intressant att få reda på hur stor den omskrivna vinsten var under fjolåret. Härom upplysa emellertid föreliggande papper ingenting.

I detta sammanhang erinrar man sig osökt slutklämmen i hr Lithanders redogörelse till vederbörande utskott i riksdagen i samband med den av honom väckta motionen om en undersökning av restaurangbolagens verksamhet. Så här skrev hr L.:

"—. Under alla förhållanden måste den subvention, restaurangbolagen erhålla genom att få tillgodoräkna sig vinsten å pilsnerdricksförsäljningen, upphöra, och endast kontant ersättning lämnas av systembolagen för utskänkningens handhavande. Vidare är det av vikt, att restaurangbolagens bokslut göras klara och överskådliga så att misstroendet på denna punkt försvinner. Det synes mig vara en för kungl. kontrollstyrelsen tacknämlig plikt att härtill få medverka".

Kontrollstyrelsen synes emellertid icke ha lust att följa den givna anvisningen. Vad det kungl. ämbetsverket egentligen åsyftar är svårt att få någon hållbar föreställning om. Nog vill det emellertid se ut som om dess månhet om statsintresset inte vore allt för dominerande. Kontrollstyrelsen har dock en möjlighet att bevaka statens ekonomiska intressen i systembolagen, bland annat genom sin rättighet att utse två av deras revisorer. Vad Göteborgsbolaget beträffar har emellertid revisionen under åratal, man vore frestad att säga av princip, icke funnit sig föranlåten att anmärka på det annars anmärkningsvärda ekonomiska mellanhavandet mellan moder- och dotterbolag. Genom någon förunderlig ödets skickelse — vars osynliga trådar vi icke i detta sammanhang skola försöka reda ut — har valet av revisorer för 1928 års räkenskaper kommit att falla på två herrar, vilkas ekonomiska kvalifikationer i dagarna i annat sammanhang kommit att bli föremål för diskussion, nämligen ordföranden i styrelsen för Allmänna sparbanken i Göteborg och samma företags verkställande direktör. Vi avstå som sagt från att söka utreda vilka krafter i det fördolda som medverkat vid valet av just dessa båda herrar till revisorer i systembolaget; men när man erinrar sig att hr Ahlberg tillika är revisor i Restaurangbolaget samt att ytterligare tre av Allmänna sparbankens styrelseledamöter, hrr Dahlin, B. Jonsson och Åkesson, återfinnas i Restaurangbolagets styrelse, så får man svårt att tro annat än att något slags samröre här föreligger under kungl. kontrollstyrelsens nådiga beskydd. Möjligen har man hoppats att genom lämpliga personval gardera sig mot viss annars tänkbar kritik av Restaurangbolagets verksamhet.

I ljuset av senaste veckors händelser borde det nu stå klart för de flesta att det är på tiden att det luftas ut något i dessa skumma krokar. Framför allt vore det önskvärt att Restaurangbolaget får en ledning som inte på sätt som skett hittills undanhåller staten inkomster och som, kanske med en smula offer av politiska intressen, desto mera intresserar sig för sociala och nykterhetsfrämjande reformer. Det är gott och väl att inreda trevliga och ljusa serveringslokaler, men sådant är tidens krav och kan inte undgås.

Det borde vara angeläget för systembolagets styrelse att till varje pris, även om dess maktställning skulle behöva anlitas något hårdhänt, få en genomgripande ändring till stånd — detta även med bortseende från kontrollstyrelsens eventuella privata önskemål. Efter dr Bratts expatriering bör tiden vara kommen även för en förutsättningslös omprövning av hans för staten och skattebetalarna hittills synnerligen dyrbara ekonomiska experiment.

Vi instämma i det av artikelförfattaren och tidigare av riksdagsman Lithander framställda kravet att den subvention, restaurantbolagen erhålla genom att få tillgodoräkna sig vinsten å pilsnerdricksförsäljningen, omedelbart måtte upphöra. Restaurantbolagen böra icke tillåtas att dölja sina stora vinster genom placering i fastigheter, å vilka därefter avskrivning sker, utan måste vara skyldiga redovisa hela vinsten till staten. Bolagens nuvarande fondering visar att subventionen är obehövlig och skadlig för det allmänna intresset.

Det Bonnierska sockerbeslutets verkningar.

De "välsignelserika" verkningarna av de av Bonnierjudarna med demokratiens hjälp företagna attentatet mot den svenska sockerbetsodlingen ge sig alltmera till känna. För dagen meddelas, att samtliga arbetare vid Hälsingborgs sockerbruk, inalles ett 70-tal, uppsagts till den 30 april, då fabriken slår igen. Rörande de uppsagda arbetarnas anställning har ännu ingenting bestämts, men man tar för givet att en del av dem skola kunna beredas sysselsättning i Hasslarp och Genevad.

Häradshövding Wallenberg om jordbrukets betryck.

Vid Skattebetalarnas förenings förra fredagen hållna årsmöte i Stockholm höll ordföranden, häradshövding Marcus Wallenberg, ett anförande om vikten av en förnuftig skattepolitik för företagsamhet och näringsliv. Vad som överraskade i hr W:s anförande var hans kraftiga framhållande av jordbrukets betydelse samt nödvändigheten av att dess betryckta ställning upphjälptes — en ton som man icke är van att höra från det hållet.

"Det är så mycket angelägnare", yttrade tal., "att den svenska handeln, industrien och sjöfarten blomstra, som man tyvärr nödgas konstatera att — liksom i ett flertal andra länder — jordbruket befinner sig i det största betryck. När man ser vilka skatter lantmännen få bära i avgifter till stat, kommun, landsting och vägdistrikt, så kan man ej låta bli att tänka på, att pretentionerna på "alla nutida bekvämligheter" inom det offentliga icke stå i rätt förhållande till de bekvämligheter, som jordbrukets befolkning kan bestå sig. Det höga skattetryck, som f. n. råder inom ett stort antal av landskommunerna, har till stor del sin grund i jordbruksnäringens betryck. En förbättring av jordbrukets avkastning innebär givetvis ett större skatteunderlag och därmed lägre skattesatser. Modernäringen kräver därför den största omsorg. Det går inte i längden med en alltför stor skillnad i befolkningens levnadsstandard. Frågan är inte speciell för vårt land. I olika former uppträder den överallt. Ett vittgående upplysningsarbete kräves för att problemet skall kunna lösas, och Skattebetalarnas förening vill gärna lämna sin medverkan härtill."

Men vad säger då professor Gustaf Cassel, den internationella hushållsordningens hängivne förkämpe, om dylika kätterska teorier?

Svensk antropologi.

Den framstående svenske antropologen (rasforskaren), f. d. professor C. M. Fürst i Lund har i egenskap av vårt lands representant bevistat den antropologiska kongressen i Tübingen den 17—21 april, vilken händelse föranleder oss att ägna den svenska vetenskapens insats i forskningen på området någon närmare uppmärksamhet.

Sverige har varit ett föregångsland på antropologiens område. Redan på 1700-talet drog Linné upp en indelning av människoraserna såsom den förste inom denna vetenskapsgren. Anatomiprofessorn Anders Retzius (1796—1860) gjorde viktiga antropologiska iakttagelser och införde den brukliga indexberäkningen för huvudskallar. Hans efterträdare, baron Gustaf von Düben (1822—1892), gjorde sig även ett namn såsom rasforskare och har särskilt studerat lappfolkets kranier. Professor Gustaf Retzius (1842—1919) och här nämnda professor Fürst utgåvo 1902 jätteverket "Anthropologia Suecia", på sin tid det förnämsta arbetet i sitt slag. Det har inom ett kvartssekel efterföljts av professor H. Lundborgs och docenten Josua Linders i slutet av år 1927 publicerade stora bok "The Racial Characters of the Swedish Nation", som i fackpressen enstämmigt betecknats såsom ett vetenskapligt stordåd.

Prof. Fürst, som 1919 avgick med pension, ägnar sig allt fortfarande med kraft åt sitt vetenskapliga värv. Han är f. n. sysselsatt med undersökning av förhistoriska grekiska kranier och hans samling av sådana, som förvaras i Lund, är den rikhaltigaste i världen.

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5: —
Dubbelrum från Kr. 10: —
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Åter klander mot judisk läkare å Sabbatsberg.

Överläkaren vid Sabbatsbergs sjukhus, docenten Josefson, skall enligt vad meddelats i pressen ha gjort sig skyldig till en i högsta grad upprörande behandling av ett sjukdomsfall. Patienten, en 17-årig flicka, som skulle vårdas för reumatisk värk i benen, hade visat en stark rädsla för dr Josefson. Efter några dagars vistelse å sjukhuset fick flickan hallucinationer och blev oregerlig. Läkaren fann emellertid icke dessa symptom på något sätt egendomliga, utan ansåg att ett kok stryk skulle vara bästa medicinen. Modern sökte nu ordna om att flickan kunde föras till sitt hem, och en annan nervspecialists undersökningar gåvo vid handen att flickan var omtöcknad till sitt förstånd.

Docenten Josefson har intervjuats i saken och hänvisat vederbörande att göra anmälan inför medicinalstyrelsen eller hälsovårdsnämnden, hans strängt upptagna tid medgav honom ej att ingå på någon pressdiskussion i frågan.

Flickans moder bör genast göra anmälan till Medicinalstyrelsen, så att saken blir klarlagd!

Svensk-lettiska föreningen.

anordnar torsdagen den 9 maj kl. 20 i Nyloftet å Skansen en välkomstfest för de c. 30 professorer och studenter från Riga universitet, vilka samma dag anlända till Stockholm i ändamål att företa en studieresa genom Sverige.

Anmälan om deltagande i festen kan göras hos lettiske konsuln, Eriksbergsgatan 12 A.

Protestmötet mot Brattsystemets övergrepp.

Motboksägareföreningens i onsdags afton anordnade stora protestmöte i Stockholm blev en kraftig opinionsyttring mot det oefterrättlighetssystem svenska folket hugnats med på rusdryckshanteringens område. Mötet, vars huvudtalare var redaktör C. N. Carleson, beslöt efter en mycket livlig och tämligen enig diskussion att genom tre av föreningens styrelseledamöter personligen uppvakta såväl 1928 års rusdryckskommitté som kontrollstyrelsen med en resolution, så lydande.

"Motboksinnehavare i Stockholm, samlade till offentligt möte den 24 april 1929, protestera mot de ljusskygga och för den enskilde individen mången gång kränkande metoder, som Stockholmssystemet använder vid utövandet av den Systemet jämlikt gällande rusdrycksförsäljningsförordningen anförtrodda individuella kontrollen."

Den för kontrollstyrelsens chef avsedda resolutionen lydde: "Med anledning av det svar som A.-B. Stockholms-Systemet avgivit på den av Föreningen Motboksinnehavare i Stockholm med omnejd till Kontrollstyrelsen ingivna skrivelsen, föranledd av det i pressen omtalade fallet Karlsson, ha motboksinnehavare i Stockholm, samlade till talrikt besökt offentligt möte, beslutat att vädja till Eder att ålägga A.-B. Stockholms-Systemet att till kontrollstyrelsen överlämna samtliga de rapporter, uppgifter och andra handlingar, som lämnats av de tjänstemän inom bolaget, som i ena eller andra avseendet haft att taga befattning med det härovan omnämnda fallet Karlsson".

En av deltagarna i diskussionen vid mötet, vilken tidigare varit anställd i Stockholmssystemets tjänst, sade sig kunna blotta åtskilligt om hithörande förhållanden, vilket skulle komma åhörarna att baxna. Han inskränkte sig emellertid till en kritik av systemet såsom sådant och framhöll att, beträffande Brattkoncernens manipulationer, hela pressen visat sig vara korrumperad med undantag av Nationen och Motboksägarnas tidning.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Caesar Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

RIKSDAGENS J. O.

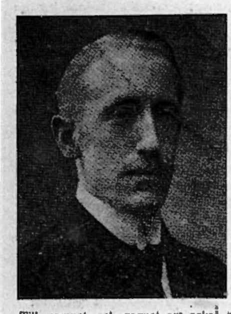

Till namnet och gagnet om också ej till utseendet väl känd är "Riksdagens J. O.". Det saknas alltså ej anledning presentera den illustre mannens konterfej å denna spalt. Inofficiellt lyder han namnet Erik Gustaf Geijer, jur. utr. kandidat, härstammande från en till Sverige på 1600-talet invandrad böhmisk släkt, ingalunda "någon österrikisk friherre- eller adelsätt".

Enligt författningen åligger det det höga ämbete, hr Geijer i egenskap av justitieombudsman bekläder, att vaka över att rikets ämbets- och tjänstemän fullgöra sina skyldigheter. Det säger sig dock självt, att det förhållandet, att Israels barn här kommit att ta hand om makten och länka utvecklingen in efter sina speciella, revolutionsvänliga syften, icke heller kunnat undgå att suggerera i fråga om sättet för justitieombudsmannafunktionens utövande. Eftersom J. O. utses av varje riksdag för ett år i sänder, är det tydligt, att han för ämbetets behållande är hänvisad till att i hög grad tolka sin författningsenliga uppgift i överensstämmelse med de "uppfattningar" som omfattas av den honom utseende riksdagsmajoriteten och dennas ledande storjudiska sfär. Gör han det ej, måste han naturligtvis vara beredd på att återvalet nästföljande riksdag torkar in.

Häri torde vi även ha att se anledningen till J. O:s ämbetsutövning i senare tid allt mera kommit att få karaktären av en tjänstefunktion under riksdagen till bevakande av dennas säregna "uppfattning" rörande olika ämbets- och tjänstemäns fullgörande av sina åligganden och mindre någon strängare tolkning därav enligt rikets författning. Betecknande härvidlag är förvisso det sätt varpå vår nuvarande J. O. tolkat sin tjänsteplikt, när det gällt de många påtalade skandalösa transaktionerna i statens spritmonopol ävensom hans blundande inför den sedan åratal bedrivna judebolsjevikiska upprorsrörelsen i landet, i vilka båda stora grundfall han enligt instruktionen haft icke bara rättighet utan också skyldighet att inskrida till garderande av svenska statens = folkets välförstådda intressesynpunkter. Varje till J. O. ställd anmälan med påvisande av lagstridiga åtgöranden från spritmonopolherrarnas och juderevolutionärernas sida har som bekant av honom besvarats, med "föranleder ingen åtgärd". Däremot varslas hos J. O. en allt större benägenhet att vilja vara den här i landet de facto regerande revolutionära judemakten till lags, vilket särskilt på sista tiden kommit till uttryck i en rad uppseendeväckande åtal i relativa lapprifrågor mot ordningsmaktens främsta representanter i huvudstaden (åtalet nyligen mot polismäst. Hårleman skedde efter påstötning från revolutionsorganet F. D. P.) samt mot rådhusrätten i Halmstad, som djärvts uppträda mot Israels revolutionärers "vällovliga" strävanden. — Så nog för det "Riksdagens J. O." av i dag fullgör sin viktiga funktion till Höga Uppdragsgivarnas välbehag. Annat vore synd att säga.

ISRAELS "PROLETÄRA" UPPMARSCH I SVERIGE.

Det "heliga" Israels kamp för världens läggande under sin spira och de "ogudaktiga" (= icke-judiska) folkens tillintetgörelse har i alla tider (alltifrån gammaltestamentets dagar till våra bolsjevismens) och hos alla folk varit inställd i tecknet av massornas revoltering mot sina ledande folkklasser. De väldiga "folkresningarna" till frihets-, jämlikhets- och broderskapsidealets förverkligande ha åstadkommits med judiskt guld, änskönt naturligtvis under det långa loppet ej heller "proletärernas" slantar försmåtts. I allmänhet låtsar man inom arbetarerörelsen icke så mycket om denna sak, men någon gång är man öppenhjärtlig, såsom t. ex. när Folkets Dagblad Politiken i sin hyllningsdikt till den "idealiske" bankdirektören Olof Aschberg (upphovsmannen till den stora sparbankstragedi vi i dag bevittna) på hans 50-årsdag i den svenska arbetareklassens namn framförde ett hänfört tack "för gott stöd åt olika grenar av svensk arbetarrörelse och gott samarbete i helg och söcken". Utvecklingsvägen ligger i dag fullt klar: Den proletära revolutionen är det som skall göra't, tillförsäkra Israel dess drömda världsherravälde. Det mycket auktoritativa judiska organet Univ. Israel skrev också 1867: "Revolutionen heter Israels stjärna, vilken alltid har lyst över Israels huvud och som kommer att lysa allt klarare".

Här i landet har socialdemokratiska arbetarpartiet i dessa dagar firat 40-årsminnet av den stora "proletära uppmarschen". Den 22 april 1889 konstituerades nämligen partiet, som skulle fullborda den judiska erövringen av Sverige och definitivt binda dess folk i slaveri under Guldkalven. När ett år senare, den 1 maj 1890, den stora demonstrationsuppmarschen ägde rum i Sveriges huvudstad för massornas "frigörelse", "frihet, jämlikhet, broderskap", mot kapitalismen (den svenska), mot överklassen (den svenska), mot det "borgerliga" samhället (det svenska), skedde den "för att visa, att bakom deras krav stod massan". I alla länder hade Israel till den dagen bådat upp sina främsta. Här såg man sålunda främst i ledet av det väldiga demonstrationståg, som drog fram genom Stockholms gator, spridande skräck bland de svenska "borgargojim", vid varandras sida Hjalmar Branting och Karl Otto Bonnier, de begge agerande huvudfigurerna, den förre i egenskap av formell ledare, den senare i egenskap av den reele. Våra fotografier förskriva sig från det historiska tillfället. Under det heliga förbundets hägn sköttes sedermera under årtionden Sveriges politik i massornas namn till Judas välsignelse. Hjalmar Branting genomtvingade med stöd av sin förbundne Karl Otto Bonnier, en "reform"-politik här i landet i överensstämmelse med Israels önskningar. Till lön för denna sin gärning fördes han av den inom pressopinionen till härskarställning framryckande judemakten allt högre och högre på ärones tinnar. Och när han för något år sedan gick bort, firades han av judepressen, alltifrån yttersta högern till yttersta vänstern, såsom den storvulne "folkbefriaren", långt mera än en konung eller kejsare, ja upphöjdes till en folkets gud.

Den andre av de båda förbundna, Karl Otto Bonnier, är ännu bland de levande och står i dag i sin makts härlighet och glans, stoltare än någonsin — som den store segraren mitt bland sitt folk uti Sveriges land, höljd av rikedom, ära och berömmelse såsom den här numera allsmäktigt regerande judendomens förste, bolsjevismens sanne ledare, den där kulturen o. s. v. i sin hand — "Sveriges har ledningen av opinionen, politiken, okrönte konung". Han och Israel var den part, som vann på förbundet med Hjalmar Branting och Sveriges arbetareklass: De äro vordna herrar i detta land.

Skinnmöbler omfärgas
så de bli som nya, enl. Indisk metod.
Enda färgning som håller mot solen.
Obs. Utföres endast av
CARL EKELUND, Skinnmöbelspec.
Mästersamuelsgat. 6, Stockholm.
Tel. 128 81.

II ARBETAREINTERNATIONALENS 1-MAJ-MANIFEST.

Israels II arbetareinternationals manifest, för vilket Sveriges arbetare uppfordrats demonstrera instundande 1 maj, lyder:

"Mot krigsrustningar!

Mot imperialism och militarism!

För avrustningslöftenas uppfyllande!

För ingående av ett verksamt avrustningsfördrag!

Mot företagardömets reaktionära planer!

För 8-timmarskonventionens ratifikation!

Mot den fascistiska reaktionen!

För demokratien!

För socialismen!"

Man fäster sig vid, att kampen mot kapitalismen alldeles strukits ur 1-majprogrammet. Det behövs numera kantänka ej. Gojimfolkens kapitaltillgångar äro vid det här laget till väsentlig del överflyttade i "egendomsfolkets" ägo. Kamp mot imperialismen ja, all annan imperialism än judeimperialismen!

SV. D. ANIMERAR TROTSKIJ TILL SVERIGEBESÖK.

Vårt "ledande nationella kulturorgan" Bonniers Svenska Dagbladet har vederfarits äran av en intervju med "världsrevolutionens organisatör", juden-massmördaren Leiba Bronstein-Trotskij i hans förvisning i Konstantinopel. Intervjuaren tillsporde den judiske blodhunden om han inte tänkt sig möjligheten av att komma till Sverige och här bosätta sig, sedan han fått nej av Tyskland. Här ett utdrag ur intervjun:

"— Och Sverige? Det påstås, att ni ämnar eder dit?

Ett leende krusar hans läppar, och ett spjuveraktigt uttryck lyser i hans öga.

— Man säger så mycket. Man har också sagt Tjeckoslovakien, Schweiz och Frankrike. I själva verket har jag aldrig gjort någon framställning därom eller ens under hand sökt informationer.

Sverige! Ett vackert land med hög kultur och vänliga människor, som dock genom många års fred och relativ välmåga i alla samhällsklasser kanske blivit något väl bekväma. Har jag inte rätt? Jag kunde mycket väl tänka mig att söka en tillflykt i Sverige. Men skriv nu för gudsskull icke: "Trotski kommer till Sverige." Ingenting är bestämt. Jag har ju ingen brådska.

— Och förhållandena i Ryssland?

— Bolsjevismen behöver sin tid. Vad som hittills skett, är bara en början, men den nuvarande regeringen är för nationell, för litet aktiv utåt. Bolsjevismens samfund måste vara internationellt lika väl, som den kapitalistiska världsordningen är det. Det är modernt att påstå, att vi ha spelat ut vår roll eller åtminstone äro på väg att göra det."

Intervjun är som synes väl illrättalagd för det "borgerliga" kälkborgarpsyket. De "själlösa" svenska gojim få veta, att den israelitiska blodhunden funnit behag i vårt land och ingenting har emot att här bosätta sig. "Sverige är ett vackert land med hög kultur och vänliga människor" — skickligare hade ju saken inte kunnat läggas till rätta för "borgar"-publiken. Ett vackert land, hög kultur, vänliga människor! Vem skulle väl kunna tro, att den, som talar så vackert om oss och vårt land, skulle kunna hysa — lika litet som en Bonnier, en Aschberg, en Ehrenpreis eller Saul — några mindre vänliga avsikter? Och dock förhåller det sig så; i dagliga intervjuer låter han världen veta, att den bolsjevism, vi hittills sett, bara är en liten ringa början till vad som komma skall, att han är full av förtröstan. Trotskijs aktning för vårt "vackra land", "höga kultur" och våra "vänliga människor" är ej större än att han i hänförelse också här skulle släppa lös blodbadet och förstörelsen om och när detta bleve honom möjligt. Detta vet naturligtvis även Bonniers Sv. D:s korrespondent i Konstantinopel, som i slutet av sin intervju upplyser, att "Trotskijs ögon fått en hård glans och dragen kring hans mun ha blivit skarpare."

I en redaktionell notis ställer sig visserligen Bonniers Sv. D. för syns eller skams skull tveksam rörande det förslag tidningens korrespondent gjort revolutionsjuden — att komma till Sverige. Det är tydligt, att intervjuen lancerats såsom en försöksballong till utrönande av möjligheten för ett inresetillstånd till Sverige för ras- och själsfränden. Det gäller för de nationella i landet att här vara på sin vakt! Skulle vi nedlåta oss till att emottaga denna den ruskigaste bland förbrytare, vilken ingen annan europeisk stat av ren självbevarelsedrift velat härbärgera? Åhnej, här får allt herrarna Bonnier hoppas förgäves! Intervjun i deras Sv. D. förefaller vara skriven av samma illustre författare som förmedlade intervjuerna till den tyska judeborgerliga pressen medan striden för Trotskijs inresetillstånd pågick i Tyskland. Man återfinner i intervjun i Bonniers Sv. D. samma uttryck som på sin tid förekommo i artiklarna i Frankfurter Zeitung m. fl. tyskjudiska organ — "Trotskijs ögon har fått en hård glans"... "dragen kring hans mun ha blivit skarpare",... "ett leende krusar hans läppar" etc. Svenska folket betackar sig dock för den äran!

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

ÅTER ETT "KULTUREVENEMANG" I HUVUDSTADEN.

Den Stockholmska judepressen gör i dessa dagar en oerhörd reklam för den okända finska dekadans- och bolsjevikskalden Diktonius, som hedrat huvudstaden med en visit. Hans gästbesök inleddes med ett stort föredrag å Stockholms Judiska Högskola, varpå följde allmän glorifiering i dagstidningarna. Det säger sig självt, att också Bonniers Svenska Dagbladet var med i hyllningen. Där lästes till den stores ära en understreckare, "Diktonius", hållen i den högre stilen och refererande vissa utdrag ur hans diktverk, som möjligen kunde gå inför organets "borgerliga" publik. Den förhärligande artikeln inleddes med orden "På den finlandssvenska modernismens banér lyser i granna röda revolutionära bokstäver: Diktonius". Då det ju bör vara av intresse att även känna den del av den glorifierade "skaldens" verskonst, som framför allt gjort honom till den storhet han blivit, återge vi här nedan några utdrag ur denna del av hans produktion efter hans på Bonnierförlaget förra året utkomna verk.

I "Ave Caesar!" som enligt "skalden" kommer att förvandlas till "Ve Caesar!" läses bl. a.:

Gladiatorerna kommer
taktfast trampande
att straffa dig och ditt sällskap
för alla tiders blodiga skådespel.
Vi kastar dig ej på arenan —
vi söker dig i ditt prunkande palats.
Vi tussar inga vilddjur på dig —
dina gärningars följder blott.
Och vi skratta ej åt dina lidanden —
våra tänder är bistert sammanbitna.
Ve Caesar!
Fåfängt bligar ditt skevande öga
på våra tummar —
de är stadigt vid trycket.
Hur du än ber: en vägg,
ett skott.—
vi, dina trälar, gör det,
har ingen nåd."

I "Julnattsvisa" utlägges det nya judisk-bolsjevikiska evangeliet sålunda:

"I denna natt, för partusen år sedan föddes ett barn
(säger man),
fick namnet Jesus, vart snickargesäll, profet
(berättar man)
korsfästes för våra synder, frälste oss
(trodde han).
Men i denna natt, efter partusen år, står vi här.
Ett realt faktum: hundramiljoner svältande satar,
till jorden tryckta, i våra stinkhålor döende,
med piskornas blodmärken på våra ryggar,
förenande våra tarmars hungersång
till kyrkklockornas bingbång
i morgon — liksom alla de partusen gånger 365 dagarna som gått
pressande vår livskraft till förbannelsearbete
för att öka rekordkapaciteten av några fräckas bukar
(att vi ids).
Men jag
med min "logiskt tänkande hjärna" av 20:de seklet säger:
Jesus har aldrig funnits — vi är beviset.
Och han skall aldrig komma.
Det är vi, som engång skall bli människosöner.
Det är vi, som skall hamra korsen — åt pilatusarna, ty vi vet det rätta.
Det är vi, som skall skaka av oss vår uselhet.
Det är vi, som skall frälsa oss själva."

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsateller
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

Det fattades tydligen det sanna modet hos det Bonnierska "ledande nationella kulturorganet", eftersom det ej inför sin publik vågade presentera "den store författarens" mest epokgörande verser. Är kanske Sv. D.-"borgerligheten" ännu ej mogen därför?

I DEN PROVOKATORISKA NYKTERHETSPOLITIKENS HÄGN.

Vid ett gille i Malmberget natten till i söndags, varunder förtärts stora kvantiteter "hembränt", uppstod ett elakartat slagsmål, varunder ett knivskärningsdåd förövades. En arbetare V. Holmlund tilldelade med en kniv en annan arbetare B. Engström ett allvarligt hugg i magtrakten. Den skadade infördes omedelbart till sjukstugan i Malmberget, medan Holmlund anhölls. Från sjukhuset meddelas att man hoppas kunna rädda den knivskurne till livet, om också utgången är oviss.

Tullens bilpostering i Norrtälje beslagtog häromnatten en spritbil på vägen mellan Spillersboda och Norrtälje. Tullbilen, som befann sig på jakt efter misstänkta landsvägspassagerare, mötte plötsligt en gammal fordbil, som fick signal att stanna. Under den jakt, som uppstod mellan de bägge bilarna, passade en av de åkande på att avdunsta. Chauffören anhölls emellertid och fördes jämte bilen till Norrtälje. I bilen fanns endast cirka 10 liter sprit jämte en tiolitersdunk med vatten. Smugglarna hade nämligen passat på att kasta ifrån sig några dunkar under den vilda jakten. Dessa återfunnos även, men de hade vid fallet mot marken slagits sönder och spriten var borta. Smugglarna äro hemmahörande i ett av Stockholms grannsamhällen.

*

Den för förfalskning åtalade f. handlanden Hj. Jonsson i Torsby har av Fryksdals övre tingslags häradsrätt dömts till tre månaders fängelse. Han hade en längre tid genom att förfalska ägarens namn utkvitterat sprit på en motbok, tillhörig en till Amerika utvandrad person.

EN "DEN NYA KULTURENS" BÄRARE.

Vi återge här bilden av senaste "nykulturella" dragplåstret i Tyskland, negersångaren Paul Robeson, som f. n. gästar Berlin, uppbyggande de goda tyskarna med modern "tysk sångkonst" å juden Goldmanns teater. Vad tiden lider få vi förmodligen också här i Sverige äran av ett besök av Robeson. När denne visslats ut från Berlin, är det vår tur att taga emot och hylla "den nya kulturpersonligheten", liksom vi förut fått applådera en negroid nakendansös Josefine Baker, en judisk bolsjevikdekadant Toller m. fl. storheter.

SPRITSMUGGLING I STOR SKALA I NORGE.

Norska polisen har nu avslutat utredningen rörande en större spritsmugglingsaffär, bakom vilken stått ett konsortium i Oslo av vars medlemmar ledaren arresterats. Konsortiet hade under tiden april — november i fjol insmugglat omkring 56,000 liter sprit.

Även i Moss har polisen under senaste tiden haft att utreda en större spritsmugglingshistoria. Den smuggelsprit det här rörde sig om kom från Göteborg. Polisen har beslagtagit c:a 1,000 liter sprit. Ett flertal personer ha häktats.

FRÅN SOVJETPARADISET.

SOVJETS "FINANSREGENT" AVSKEDAD.

En händelse av mest sensationella slag har i dagarna inrapporterats från Moskva, i det att sovjetmaktens finansielle ledare alltifrån begynnelsen, juden Aron Scheinmann, genom en ukas från Kreml avsatts från samtliga sina innehavda befattningar, däribland posten som president för sovjetryska statsbanken, ställföreträdande folkkommissarie för finansväsendet samt medlem av arbets- och försvarsrådet. Rörande anledningen till avskedandet meddelas ingenting.

Till Scheinmanns efterträdare som chef för statsbanken har utnämnts Pjatakoff, som spelat en framträdande roll vid förhandlingarna med den engelska industridelegationen, som nyligen besökte Sovjetryssland.

BOLSJEVIKERNAS KAMP MOT RYSKA BÖNDERNA.

Från skilda delar av Paradiset ingå meddelanden om alltjämt växande jäsning bland bönderna mot den sovjetjudiska regimen. Lantbefolkningen är ytterst upphetsad över de höga skatterna och det hänsynslösa sätt, varpå de indrivas. Flerstädes, särskilt i trakterna av Batum i sovjetpubliken Georgien har det kommit till allvarliga oroligheter. Sovjetmyndigheterna ha företagit masshäktningar av uppstudsiga bönder. De georgiska trupperna, som utkommenderats för att kuva de upproriska, vägrade att lyda order. I deras ställe avsändes avdelningar av G. P. U. till Batum. Presidenten i georgiska sovjetrepubliken har låtit mobilisera de kommunistiska partimedlemmarna i de av upproret hotade områdena.

I alla delar av sovjetriket motsätta sig förövrigt kulakerna (= storbönderna) spannmålsindrivningen. På flera platser ha sovjettjänstemän överfallits och mördats. I distriktet Rubzowsk gjorde bönderna öppet motstånd, när myndigheternas representanter inskredo mot dem för att de ej levererat den föreskrivna kvantiteten spannmål. I flera byar i distriktet Barnaul gjorde småbönderna gemensam sak med kulakerna och genompryglade skatteindrivarna.

Från Sibirien, där bönderna hittills lämnats något så när oantastade, förspörjes nu också om häftiga förföljelser mot lantbefolkningen. I Sibiriens rikaste spannmålsdistrikt Pokrovsk ha de förutvarande röda soldaterna, som nu äro distriktsföreståndare och guvernörer, på allt sätt sökt göra livet surt för bönderna. Sålunda klädde man fyrtioåtta bönder i narrkåpor och tvingade dem att tåga genom hela distriktet, bärande stora plakat, på vilka lästes "Chamberlains vänner". På andra orter bildade de kommunistiska agitatorerna verkliga banditband av daglönare och arrendatorer, som släpptes lös mot kulaki, vilkas spannmålslager utplundrades. Spannmålen sålde de till de bolsjevikiska insamlingsbyråerna och behöllo sedan försäljningssumman. I förföljelsen togo även de "antireligiösa" del. Under allehanda förevändningar stängdes några kyrkor. Bönderna, som voro uppbragta över dessa godtyckliga åtgärder, vägrade emellertid utlämna sina kyrkor åt bolsjevikerna och gjorde allvarligt motstånd mot kyrkorövarna. De kommunistiska myndighetspersonerna läto då hämta brandsprutor och riktade under den rådande starka sibiriska kölden deras strålar mot bönderna, av vilka många senare avledo till följd av denna behandling.

DEN RELIGIÖSA RÖRELSEN I TILLVÄXT.

Trots sovjetmyndigheternas alla ansträngningar att förkväva det religiösa livet växer sig detta allt starkare. De ständiga alarmropen häröver i den officiella pressen förbli utan verkan. Utvecklingen tyckes följa helt andra banor än dem som utstakats av de styrande i sovjetlandet. Vid senaste fackföreningskongressen framställdes av Tomski krav på en viss religiös neutralitet, "emedan fackföreningarna skulle bli tomma kadrer, om man icke ville respektera de troende medlemmarna". Fackföreningstidningen Trud har nyligen på nytt vänt sig mot det "stridbara prästadömet" varmed mindre menas fråga om den ortodoxa

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och välllagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

kyrkans poper än sektledarna. Enligt officiella siffror räkna ensamt sekterna 1.7 miljoner unga medlemmar vilket ju är en stor missräkning för de kommunistiska "konsomols", som äro speciellt intresserade av att bekämpa kyrkan.

Sekterna anpassa sig skickligt efter de nya förhållandena. De sjunga sina religiösa sånger till Internationalens och andra kommunistiska "hymners" melodier. I deras bönböcker finnas porträtt av Karl Marx och Lenin! I Petersburg och andra städer förkunna poperna öppet vid offentliga diskussioner, att religionen varken motsvarar socialismen eller kommunismen. De kyrkliga samfunden organisera i sina bönehus kurser i sömnad, främmande språk, maskinskrivning och stenografi.

"Trud" kräver en skarpare censur i fråga om den sekteristiska litteraturen. Särskilda personer skola utbildas därtill. Enligt en annan tidskrift räkna ensamt i guvernementet Viatka de religiösa samfunden 7,000 medlemmar, under det att det ateistiska "De gudlösas förbund" knappast räknar 2,000.

PRODUKTION EFTER MARXISTISKA PRINCIPER.

Fil. lic. Ivan Poludi berättar i en tidning om sina under vistelse å platsen gjorda erfarenheter rörande förhållandena vid det nyanlagda Sjasbruket, vilket skulle förse Nordryssland med papper och pappersmassa. Det relaterade fallet förmenas vara typiskt för det rådande tillståndet på den ryska produktionsmarknaden.

De nya dyrbara maskinerna äro, framhåller förf., redan till stor del obrukbara. De ryska företagarna skylla detta på maskinleverantören, men felet är de ryska arbetarnas och arbetsförhållandenas. Det är att märka, att ⅔ av samtliga anställda för första gången sett en maskin vid Sjasbruket; de anlände dit direkt från landsbygden och hade sysslat med lantarbete m. m., men icke varit pappersarbetare eller ens industrianställda. Man försökte anordna kurser för dem, man talade om arbetsdisciplin och nykterhet, men det hjälpte icke. Intet under att man i en av masknierna hittade galoscher, i torkanläggningen t. o. m. byxor, som arbetarna kastat dit. Ej mindre än 306 fall ha förekommit då fabriksledningen måst ingripa mot slöa, berusade eller saboterande arbetare. Läget förvärras därigenom att trustens tekniska direktör (motsvarande överingenjören) besöker det nya bruket endast 3 à 4 gånger i månaden, då han har sin bostad i Leningrad.

Dessa omständigheter bära skulden till att självkostnadspriset för närvarande är 3 à 10 gånger högre än det planerade. Enligt planen skulle en ton cellulosa kosta 144 rubel, medan självkostnadspriset i oktober uppgick till 717 rubel, i november till 1,267 rubel och i december till 1,262 rubel.

MERA OM TOLLER.

Ernst Toller var en judisk litteratör från trakten av Bromberg. Vid krigsutbrottet anmälde han sig såsom frivillig vid bajerska tunga artilleriet. Under kriget gjorde han sin plikt. Under vistelse i dr Marcuses sanatorium vid Ebenhausen återföll han så småningom i sitt gamla, radikal-pacifistiska farvatten och skrev där sitt första anarkistiska drama. Under strejkrörelsen 1918 kom han i nära beröring med juden Kurt "Eisner" och hjälpte denne att upphetsa massorna. Efter omstörtningen blev han av Eisner kallad till München och utnämnd till en av ledarna för arbetarrådet. En del revolutionsmän sammanträdde den 5 april 1919 i Wittelbachska palatset, och Toller, Landauer, Mühsam och Klinghöfer drogo sig tillbaka till drottningens sovrum, där de fattade definitivt beslut om att utropa rådsrepubliken i München, varpå blodsorgien sattes i verket.

BLODIGA KOMMUNISTKRAVALLER I BERLIN.

Flera blodiga sammanstötningar mellan kommunisterna och polisen ha de senaste dagarna ägt rum på olika platser i Berlin. Kommunisterna försökte trots förbud demonsterera på öppen gata och fordrade dessutom tillåtelse till gatudemonstrationer den 1 maj. Tvenne poliskonstaplar skadades vid sammanstötningarna. Man väntar, att nya allvarliga sammanstötningar skola inträffa den 1 maj.

BOLSJEVIKRAZZIA I WARSCHAU.

Natten till i måndags anhöllos i Warschau över 100 kommunister av polisen. Anhållandena stå i samband med att två hemliga kommunistiska tryckerier upptäckts, varvid ett omfattande propagandamaterial beslagtagits.

ÅTER KOMMUNISTRAZZIA I JAPAN.

En ny stor razzia mot kommunister har företagits i Japan, varunder omkring 300 personer, de flesta studenter, häktats.

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

PLANERAD REVOLUTIONSKUPP I TURKIET.

Enligt vad meddelas från Konstantinopel ha tretton kommunister häktats, vilka stått i spetsen för en kommunistorganisation i Stambul med förgreningar i landsorten, som arbetat för samhällets revolutionära omstörtning. Utredningen har visat, att ledarna mottagit understöd från utlandet. Kommunisterna ha även stått i hemlig förbindelse med en arbetarförenings medlemmar. De häktade skola föras till Smyrna, där den rättsliga undersökningen av sammansvärjningen skall företagas.

PLANERAT BOLSJEVIKATTENTAT MOT BULGARIENS KUNG.

Bulgariska polisen har lyckats förhindra ett attentat mot konung Boris, vilket skulle förövats efter konungens återkomst till Bulgarien från hans resa till Belgien. I konungens salongsvagn upptäckte polisen på torsdagen två bomber, vilkas sprängverkan skulle varit kraftig nog att spränga ett helt tåg i luften.

STORT EVENEMANG I LONDONS SYNAGOGA.

Den 13-årige Edmund Leopold Rothschild av Rotschildska världskejsardynastien, son till mr Lionel de Rotschild, hade för några dagar sedan att för första gången genomgå ceremonien att läsa lagen i synagogan i London, varvid närvoro mer än 3,000 judar. Det är första gången på 30 år som en son till huset Rotschild genomgått den storslagna ceremonien.

Denna försiggick under belysning av tusende ljus och den svaga orangefärgade dager, som filtrerade sig fram genom det röda och gula konstglasfönster, som uppsatts till minne av familjen Rotschilds överhuvud. Kvinnornas färgrika dräkter — det kvinnliga inslaget tilläts endast intaga plats på de övre gallerierna — och den flammande färgprakten i det Rotschildska fönstret gåvo, skriver i en Bonniertidning, som refererar den stora händelsen, den nödiga reliefen åt de kring gossen samlade tusentals svartklädda männen med sina vita schalar. Den unge Rotschild stod i föreståndarens bänk bredvid sin fader och nära den äldste rabbinen. Efter ceremonien följde den vanliga "gudstjänsten", i vilken gossen tilläts deltaga för första gången såsom en vuxen man. Sir Robert och lady Waley Cohen, gossens morbror, m. fl. av den judiska koloniens spetsar voro närvarande.

S.A.R.A:s verksamhet under år 1928.

P. A. Hansson i styrelsen.

Stockholms allmänna restaurangaktiebolag, vilket tidigare om åren brukat redovisas som dotterbolag till Stockholmssystemet, har i år utsänt separat styrelseberättelse. I den meddelas, att bolaget vid 1928 års slut hade 24 restauranger, varjämte Alhambra och Djurgårdsteaterns restaurang hållits öppna under sommarmånaderna i vanlig utsräckning. I likhet med föregående år har bolaget dessutom handhaft restaurangrörelsen i riksdagshuset under riksdagsperioden. Bolaget har även under det gångna året övat tillsyn till marketenteriet vid Värtagasverket samt handhaft ledningen av aktiebolaget Vin- och Spritcentralens marketenteri vid Reymersholm. Vidare har bolaget såsom under föregående år handhaft restaurangrörelsen vid de fester, som anordnats i Gyllene salen i Stadshuset. Aktiebolaget Fenixpalatsets likvidation har under året slutförts. Arbetena å bolagets nybyggnad vid Bryggaregatan ha avslutats, och en del av den nyinköpta tomten, som icke behövt tas i anspråk, har försålts.

Avtal har träffats med Aktiebolaget Diligentia om inrättandet av en modern folkrestaurang i nybyggnaden vid Norrtullsgatan, i närheten av Odenplan. Den nya restaurangen kommer att omfatta såväl andra- som tredjeklassavdelning och beräknas ske mot slutet av detta år. Å bolagets restauranger voro vid början av 1928 anställda 1,032 personer och vid dess slut 1,084.

Bolagets inkomster uppgingo under 1928 till 5,03 milj. kr., varav för matserveringen 3,89 milj. kr., kaffe och andra drycker (ej rusdrycker) 0,21 milj. kr., cigarrförsäljningen 47,000 kr. och hotellrörelsen 20,000 kr. Utgifterna voro under samma tid 4,21 milj. kr., varför nettovinsten utgjorde 411,000 kr. Jämte från år 1927 kvarstående vinst på 160,000 kr. stodo alltså till bolagsstämmans förfogande 571,000 kr., varav till aktieägarna utbetalas oförändrat 10 procent på stamaktier, eller 60,000 kr., och 7 procent på preferensaktier, eller 98,000 kr. Till personalens pensionskassa anvisas 50,000 kr. Till avskrivningar på fastigheter och byggnader anvisas 207,000 kr., varjämte till ny räkning överföras 156,000 kr.

Balansräkningen redovisar i tillgångar 4,71 milj. kr., däribland i bankräkningar 2,10 milj. kr. Bland skulderna märkas inteckningslån på 392,000 kronor.

Aktiebolaget Hotell Kronprinsens tillgångar voro 31 december 1928 368,000 kr., varav i bankräkning m. m. 182,000 kr. och i hotell- och restauranginventarier 153,000 kr. Nettovinsten uppgår till 24,000 kr.

Vid på tisdagen hållen ordinarie bolagsstämma i S. A. R. A. valdes till ordinarie ledamöter av styrelsen kassör J. E Berglund, redaktör Per Albin Hansson, direktör Albin Mild, kanslisekreterare Alfred Peyron och major Otto Zethelius samt till suppleanter advokaten John Tjerneld, major Hampus Palm och direktör John Bergvall. Till revisorer omvaldes statskommissarien Nils Spilhammar och revisor Einar Cassel.

Ärade Husmödrar!
All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

BOLSJEVISMENS BLODRUS.

Av R. NILOSTONSKI.

(forts. fr. nr. 13)

VII

Tjekans människoslakthus.

Allukrainska tjekans kretsmordkommissions slakthus vid gatan Jelisavetinskaja var beläget i en stor vagnbod på gården till huset nr. 19. I själva huset lågo pinokamrarna och bödlarnas rum. Skräckkammaren fanns i grannhuset, nr. 17. Hela golvet var betäckt med levrad blodmassa, hjärnsubstans och benflisor. En lång ränna förde blodet till avloppsbrunnen. Vi observerade här en stupstock, på vilken offren haft att lägga sina huvuden samt en bräckstång, med vilken huvudena krossats. Omedelbart bredvid stupstocken befann sig en grop, i vilken vid sönderkrossandet av skallarna hjärnmassan flöt ner, och den var till bredden fylld av mänsklig hjärnsubstans. Vid väggen funno vi på golvet en mängd hjärnskålar, om vilka stadens invånare hade talat och varom mera nedan.

På gården bland diverse bråte anträffades det kors, på vilket 1ste löjtnant Sorokin, som bolsjevikerna misstänkte vara frivillig spion, någon vecka före Kievs intagande blivit korsfäst. Hans anhöriga hade varit närvarande i Kiev vid tilldragelsen.

Ingången till slakthuset där tjekan utförde sitt blodiga hantverk.

Besiktning av utgrävda lik i slakthusets trädgård.

första i trädgården framför ett träd, som stod vid jordvallen till en iskällare. Här blevo människorna skjutna på vanligt sätt. Voro bödlarna i särskilt animerad sinnesstämning släpptes offren lösa i trädgården, varefter föranstaltades en veritabel hetsjakt. Det andra avrättningsstället, det egentliga "bojjna", var beläget i ett välvt källarrum. Dit steg man ned på en trång, mörk trappa, såsom i en djup grav, och kom in i ett brett, dystert och grått rum. Ehuru inga lik mer funnos där, var stanken så fruktansvärd, att man fastän försedd med en näsduk, doppad i luktsprit, knappt kunde uthärda en minut. I den stora trädgården till detta hus voro på skilda ställen slakthusets offer begravda. I övrigt påträffades hela berg av tömda vinflaskor.

I kinestjekan eller, såsom den officiellt hette, militärtjekan, höllos fångarna i griftliknande valv (som liknade katakomberna i Odessas skräckhus) varifrån de fördes genom en korridor, som slutade med en ättestupa, utför vilken de störtades. Här härskade huvudsakligen letter och kineser, som marterade och dödade de olyckliga efter kinesiska metoder. Emedan rummet aldrig gjordes rent och de fångna aldrig utsläpptes, bildade det en formlig kloak. Liken bortskaffades merendels först någon vecka efter avrättningen. Slakthuset var beläget i en mindre stenbyggnad på gården, varest kineserna samtidigt pinade och slaktade. Tortyren var av sådan beskaffenhet att man har svårt förstå att en mänsklig hjärna är istånd att utfundera något så djävulskt. Ett exempel kan dock anföras. Delikventen fastbands vid väggen eller vid en påle, varpå ett flera tum brett järnrör (sådana som i Ryssland användas till samovarer) pressades med ena öppningen mot hans kropp. Genom andra öppningen insläpptes en råtta, varefter där påsattes ett trådnät, så att råttan ej kunde komma ut. Vid nätet uppgjordes därefter eld. Det till förtvivlan bragta djuret faun nu ingen annan utväg än att gnaga sig in i kroppen på den olycklige. Det fruktansvärdaste vid denna martering bestod uti, att densamma fortgick i timtal, ja, ibland till påföljande morgon, innan delikventen gav upp sin sista suck.

Miljöbild från slakthusets fängelsegård.

I ett träskjul funno vi marken mycket uppgrävd. Det var här sovjetkommissarierna pinade sina offer genom att gräva ned offren i jorden ända till halsen och i denna ohyggliga ställning fingo offren kvarbliva, så länge de höllo ut. Förlorade delikventen medvetandet, grävdes han upp och fick ligga på golvet och kvickna till, varefter han åter begravdes. Härvid tillfredsställde ofta bolsjevikjudinnor sin sadistiska lust mot de arma huvuden, som stucko upp ur jorden, i det de malträterade dem, och nöjets höjdpunkt var att sticka ut ögonen. Före avtåget ur Kiev hade bolsjevikerna nyss begravt flere personer på nämnda sätt, vilka de ej hunno gräva upp före bolsjevikernas flykt. Frivilliga armén anträffade flere dylika olyckliga, vilka kunde grävas upp och räddas till livet.

Tjekaoffer uppradade å slakthusets gård.

Likbesiktning efter en exekution i slakthusets trädgård.

I allukrainska mordkommissionens slakthus i hörnet av Jekaterinaskaja och Lipski Pereulok funnos två avrättningsplatser. För det

(forts. i nästa n:r.)

Litteratur.

En österrikisk svenskvän.

Familjenamnet Salburg tros vara taget efter Saalburg a. d. Saale. I 15 århundradet ägde en Salburg en blygruva nära Voigtsberg i Voigtland. En dennes avkomling Heinrich Bartolomeisohn S. köpte 1605 gården Falkenstein med Altenhof etc. i Oberösterreich, återtog den romkatolska religionen och fick 1608 barontitel. Grevetiteln kom i familjen med Hermann Gottliebssohn S. 1665.

Familjens nuvarande huvudman Teodor Ottosohn Salburg, född 1870 i Leonstein a. d. Steyr, är juris doktor från universitetet i Graz, har varit dragon och bor nu som åkerbrukare i gården Altenhof. Det låter ju alltsammans ganska prosaiskt och i rättvisans namn må därför tilläggas, att han med förkärlek omhuldat litteraturen och musiken.

Av Salburgs dikter och dramer må särskilt framhålles "Der wahre König", ett svenskt folkungadrama, som förtjänar sin särskilda behandling. Hans första drama uppfördes 1908 men slog ej genom, enär det ännu saknade mogenhetens stämpel. Efter kriget skrev han "Der wahre König" och "Vittoria Orsini", en bok om kriget, och många andra saker.

"Mer än av något annat har jag alltid tilltalats av Skandinaviens historia och de skandinaviska folkens egenart," — skriver Salburg i ett av sina brev. — "Intet folk, undantagandes romarna, har utövat ett så starkt inflytande på Europas historia som det nordiska folket. Under lång tid regerades Europas stater rentav från Norden, och i de flesta dynastier fanns åtminstone en droppe nordisk kraft och dådlust. England, Danmark, Frankrike, Syditalien ha haft sin mest glänsande tid under normannavälde. Särskilt är Skandinaviens urhistoria tilldragande, liksom även de dåtida invånarnas art och livsuppfattning. Sveriges historia erbjuder en mängd ovanliga och fängslande företeelser; en av de mest sympatiska är folkets alltid vakna självmedvetenhet och frihetskärlek. Än i dag torde Skandinaverna vara de mest framskridna av de europeiska folken, såväl i kultur som i civilisation. Ett bevis härför är den nordiska litteraturen, som just under de sista decennierna erövrat världen, och vartill den samtida tyska litteraturen ej kan förete något ens tillnärmelsevis likvärdigt. Tysklands stora namn var under sista tiden Hauptmann; men hur kan han mätas med Ibsen, Strindberg o. s. v.? Vilken tysk berättare är så originell som Selma Lagerlöf, Lie, Hamsun och andra?

"De nordiska ländernas mest tilltalande drag är att deras kraft och storhet alltid vilat på den frie bonden, odalbonden, och att det länge ej fanns någon annan adel. Den sent omsider på konstlad väg skapade tjänstadeln har icke heller någon betydelse såsom kast."

Utan att vara principiell antisemit, har Salburg uttalat sig mot den judaiserade Gula Internationalen, som nu genom sin guld- och pressmakt behärskar världspolitiken: **"I politik och finans äro judarna en olycka.** Som sakerna nu ligga, äro de på alla linjer av den krassaste materialism behärskade förhållandena tröstlösa, hopplösa." Beträffande det av judendomen starkt influerade **Maçonneriet** har Salburg uttryckt följande åsikt: "Det yttre var det starkare; icke idèn, utan den synliga logen övervägde, och därmed de evigt mänskliga svagheterna: fåfänga, egoism, ärelystnad o. s. v., så att maçonneriet erbjuder en beklaglig bild av konfusion och nedgång. Det moderna, politiska maçonneriet har blivit en egoistisk maktorganisation."

På en fråga om hans ställning till fredsfrågan, har Salburg svarat: "Det moderna kriget är enligt min egen erfarenhet ett vansinne; det är endast pengar och teknik och kan därför intet bevisa och allra minst avgöra världsåskådningsdifferenser. Det avgör blott yttre, politiska maktfrågor och är därför ej bättre än tidigare kabinettskrig. Om ett sådant krig utges vara en kamp för världsåskådningsfrågor, för rätt och frihet, medan det allt från början fördes för politiska och ekonomiska intressen, — vilket för mången tycks bli klart först efteråt, — så är det ett folkrättsligt bedrägeri, och dess utgång bevisar intet. Den svensk-norske kung Oskar II företrädde sedligt och uppriktigt en pacifism, som varje förnuftig människa måste approbera. I en österrikares ögon måste en sådan furste synas så mycket mer sympatisk och ovanlig som statsbegreppet i Mellan-Europa ända till världskriget var rent dynastiskt och militäriskt, absolut fientligt mot alla moderna idéer och problem, som i den övriga världen sedan länge stodo på dagordningen. Nu har världskriget åter på tapeten bringat folkförbundsidéen, som ju icke är absolut ny; denna idé sammanhänger i grund med maçonneriet. Dess framgång betingas av huruvida det etiska momentet i politiken, vilket hittills alltid förkvävts av de materiella intressena äntligen finna mer beaktande. Politiken var nästan alltid och är nu mer än någonsin ekonomipolitik, d. v. s. skrupelfri strävan efter utbyte. För denna strävan ställes allt annat i andra eller tredje linjen: rättvisa, frihet, moral, alla egentliga livsvärden och idéer; ja, även dessa begrepp måste göra slavtjänst åt vinningslystnaden och den politiska imperialismen. Helt visst kan ingen regera utan makt; frågan är emellertid, vem som besitter makten, hur han använder den, och vartill han brukar den. För närvarande sträva såväl den gula, som den röda Internationalen blott efter makt att förverkliga sina egoistiska system, ej att förverkliga ett sant människovärdigt samhälle. Krig i rent politiskt-imperialistiskt syfte är förkastligt. Men att kämpa för förverkligandet av andliga och etiska värden är livets egentliga innehåll.

Salburg tillhör ej dem som eftersträva yttre framgång. "Man kan ej arbeta för något högre än för de bästas erkänsla," säger han. "Bär man tagen på allvar av dem, så är det framgång nog; mer begär jag ej."

I en följande artikel skall jag närmare behandla Salburg's svenska folkungedrama "Der wahre König".

A. O. EUROPAEUS.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat.
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

Stenåldershyddor i Uppland.

Ett flertal märkliga fynd.

I sista häftet av Fornvännen redogör doc. Gunnar Ekholm för en serie av stenåldersboplatser, som under de senaste åren anträffats runt stränderna av Bålinge mossar i Uppland. Det är ej mindre än fem dylika boplatser, som uppdagats och undersökts, vid Sötmyra och Persbo, Ytterby och Vadbron. Tusental av lerkärlsbitar, djurben m. m. ha här tillvaratagits; på boplatsen vid Anneberg saknades keramik men i stället funnos här yxor i avsevärt antal, delvis av så ålderdomlig typ, att boplatsen måste hänföras till en tidig del av den yngre stenåldern, döstiden.

I samband med dessa boplatser anträffades även tvenne husgrunder, som i många avseenden äro förtjänta av uppmärksamhet. Det är ej blott det, att de tillhöra de äldsta kända husen i vårt land, en nog så märklig sak. Till sitt konstruktionssätt äro de dessutom så egenartade, att man synes berättigad betrakta dem som ett slags övergångsform mellan den primitiva människans äldsta boningsform, den i naturliga gömslen såsom grottor, skrevor under bergavsatser o. d., och kulturmänniskans konstmässigt byggda hydda. I varje framställning av husets historia på nordisk botten måste dessa uppländska hyddor hädanefter komma att bilda utgångspunkten; ur den urform, de representera, låter sig sedan serien av hustyper i gradvis skeende utveckling framdeduceras.

Hyddorna ha anträffats den ena vid Persbo, den andra vid Ytterbo. Det för bägge utmärkande är, att de anlagts i vinkel mellan tvenne sammanstötande stenblock, så att två av hyddans väggar kommit att utgöras av den naturliga bergbildningen. I övrigt har hyddans vägg eller väggar vilat på ett lågt fundament av grus och stenar samt utgjorts av flätat risverk, tätat med översmetad lera, varav stora mängder vid den eldsolycka, som förhärjat Persbohyddan, hårdbränts. Bägge hyddbottnarna äro av obetydlig utsträckning, men det oaktat tillvaratoges i de delvis halvmetertjocka kulturlagren ej mindre än 2,000 resp. 1,000 föremål. Eldstaden låg i ena fallet mitt i ingången, i andra fallet inne i hyddan.

Man har hittills på grund av gjorda fynd vant sig att anse, att den äldsta stenåldershyddan varit ett rund, klinat flätverkshus, i enlighet med denna uppfattning har den bekanta modellhyddan på Skansen utformats. De i Uppland gjorda hyddfynden utgöra en varning mot denna schematisering av den äldsta nordiska husformen. Stenålderns såväl som den förhistoriska tidens bostäder överhuvud taget ha uppenbarligen ofta fått sin form betingad av olikartade naturbildningar, till vilka de anslutit sig.

Nationens vänner uppmanas

att i möjligaste mån verkställa sina inköp av tidningen m. m. hos sådana försäljare och affärer, som korrekt uthänga Nationens löpsedel och framhålla densamma för kunderna. Våra vänners aktiva medverkan och stöd är här så mycket mera påkallat som fienden, särskilt i Stockholm, med lock, pock, och hot om stryk, åtal o. s. v. mot försäljarna äro i ständig verksamhet till försvårande av Nationens spridning.

Den judiska mammonshungern.

Bonniers förolyckade "tippning" ett belysande exempel.

Att judarna icke heller i vårt land sky något medel, när det gäller att komma i besittning av guldet, är ju nogsamt känt. Dagligen lämnas oss bevis för, att "ändamålet helgar medlen" är den upphöjda grundsats, som av vederbörande följas vid förökandet av deras förut abnormt stora rikedomar. Intet område av mänsklig strävan — ej ens religionen — är skyddat för deras snöda profitlusta. Naturligtvis skulle ej heller idrotten vara det.

Till allmän glädje blev dock deras allra senaste påhitt, "tippningen", ett fiasko — kom av sig vid ingången, tack vare att opinionen i landet för en gångs skull råkade vara på vakt. Det visade sig ju nämligen vid närmare påseende, att det planerade geschäftet, som naturligtvis emanerade från herrarna Bonnier, var i strid inte bara mot bestämmelserna om totalisator utan också mot förordningen angående förbud mot lotteri. Men vem hade väl trott, att de svenske skulle våga reagera mot ett "mindre lagligt" Bonnier-geschäft? Och likväl gjorde de det! När saken väckte allmän uppmärksamhet och indignation och våra myndigheter, glömmande sina inofficiella skyldigheter till regerande huset Bonnier, omsider hotade att i kraft av rikets lag inskrida, såg man för gott draga sig tillbaka med den kränkta oskuldens min på sitt anlete, låtsande som om man ej haft med saken att skaffa — precis som proletärbankir Aschberg gjorde i den bekanta sparbanksskandalen, när det skred mot bubblans bristning.

Det kunde tyckas som om herrarna Bonnier redan förtjänade tillräckligt på de "själlösa" svenskarna för att behöva inlåta sig på dylika "affärer". Enligt senast utkomna taxeringskalender, som säkert ej överdriver, hade herr Karl Otto Bonnier 1928 en inkomst av 569,280 kr. och sönerna Tor, Åke och Gert resp. 221,050 kr., 137,930 kr. och 42,390 kr. samt dottern en inkomst av 37,690 kr. — vilket sammanlagd gör en årsinkomst av 1,008,340 kr. För fem personer borde denna summa förslå för "en människovärdig tillvaro", såsom den judisk-"proletära" termen plägar lyda, eller hur, hrr socialdemokrater? De finnas, som få klara sig på mindre.

Det inträffade förtjänar att observeras som ett nytt bevis för hur nödvändigt det är att vi se upp med våra "svenska" judar och deras internationella trosfränders underbara uppfinningsrikedom, ty denna saknar förvisso alla gränser. Knepen äro mångahanda och tangera så gärna gojims lagparagrafer, när det gäller att komma i besittning av den så livligt åtrådda mammon.

K. L.

TEATER

"ALICE SIT-BY-THE-FIRE."

Oskarsteaterns nya stycke av J. M. Barrie fortfar att dra folk. Egentligen är det en barnpjäs, och dess sens moral är, att man ej bör låta barn gå på teatern, om man ej vill riskera, att de få förvända idéer i det lilla huvudet. Teaterns uppsättning är originell så till vida att man försättes tillbaka till sekelskiftet. De agerande tillhöra alla en engelsk överstefamilj med undantag av mr Adolfsson Rollo som med stor framgång gör en obegåvad engelsk bachelor. Överste Goly Ström är en högröstad officer och fru Brunius en något bedagad, yppig överstinna. Deras dotter (fru Tidblad) lyckas fullkomligt återge en överspänd backfish. Spelet är överhuvud å alla händer gott. Pjäsen skulle passa utmärkt som skolprogram.

Scandiano.

Judiska pressinternationalen upprättar »hedersdomstol»!

Internationella journalistunionen har vid hållet sammanträde i Prag beslutat inrätta en internationell journalistisk hedersdomstol. En kommitté tillsattes för utarbetande av statuter. Vidare antogs förslaget om upprättande av ett internationellt journalistinstitut.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Är talfilmen konstnärligt berättigad?

Av Kapten CARL SÖDERBERG.

Från kaptenen vid kgl. Flottan Carl Söderberg har redaktionen av Nationen fått emottaga nedanstående inlägg i den aktuella frågan om talfilmen och dess berättigande. Då det behandlade spörsmålet ur nationellt konstnärlig synpunkt är av en viss betydelse, öppna vi gärna tidningens spalter för en diskussion i frågan, och emotse eventuella kortare inlägg från konstnärsintresserade håll. Vi lämna här ordet till kapten Söderberg:

Förespråkarna för talfilmens idé vilja göra gällande, att den talande filmen har större konstnärligt värde än den stumma, att man genom att även utnyttja de till filmbilderna hörande ljuden tagit ett steg i riktning mot fulländningen. I det följande vill jag emellertid söka bevisa, att man genom införandet av ljud i filmen icke allenast gjort densamma onjutbar ur konstnärlig synpunkt utan även åstadkommit något som strider mot sunda förnuftet.

Mången ställer sig kanske undrande inför detta mitt påstående. Verkligheten uppfatta vi ju med alla våra fem sinnen, men den stumma filmen med endast synsinnet. Är icke då den film bättre, förnämligare, som förmå påverka flera av våra sinnen? Nej, och åter nej! Dylik film har intet konstnärligt existensberättigande! Och varför? Jo, kort och gott därför att man aldrig kan ernå någon konstnärlig helhetsverkan genom att plocka ihop reproduktioner av en verkligheten tillhörande enhets olika företeelsedelar och sedan s. a. s. fysiskt sammanblanda dessa reproduktioner i avsikt att åstadkomma en bild av nämnda verklighetsenhet. Det hjälper icke att bild och ljud upptagas samtidigt och en idealisk överensstämmelse därigenom ernås, en bild kan aldrig tala. Jag vet, att de ljud, jag hör, icke komma ur bildens mun, hur väl de än äro avpassade efter munnens rörelser, och redan detta är tillräckligt för att föreställningen som sådan på ett estetiskt sinne skall verka grotesk och löjlig, vilket väl ändå ej är meningen. Men härtill kommer en annan sak!

Verklighetens enheter äro sammansatta av delföreteelser, vilka i analogi med ovan använt betraktelsesätt kunna sägas vara kemiskt förenade med varandra. Denna verklighet anamma vi med våra fem sinnen på ett naturligt, d. v. s. idealiskt sätt. Men verklighetens avbildningar m. m. uppfatta vi icke på samma sätt. Vi tvingas nämligen in i andra föreställningsvärldar, då vi ställas inför bilder av verkligheten eller höra därifrån reproducerade ljud. Nå, detta må vara gott och väl, men nu kommer det viktigaste! Föreställningsvärldarna äro i dessa båda fall alldeles icke desamma! De återgivna ljuden verka på mitt hörselsinne på ett "naturligare" sätt än mitt synsinne mottager intryck av bilderna, hur stereoskopiska dessa än må vara. Av det återgivna ljudets och bildens föreställningsvärldar liknar givetvis den förstnämnda mycket mer verklighetens än den senare. Det återgivna ljudet träffar mitt öra på samma sätt som det verkliga, ja, är det tekniska utförandet fulländat, kan det förväxlas med originalljudet! En bild, om än stereoskopisk, kan däremot ej lura mig att tro att det är verkligheten jag ser. Man må icke missförstå mig och tro, att jag skulle fördöma bildframställningen! Det är blott bildernas och ljudens samtidiga framförande jag anser icke böra förekomma. Jag kan få konstnärlig njutning genom att med slutna ögon åhöra ljud (befinna mig i ljudets föreställningsvärld) och jag kan så även vid åskådande av stumma bilder (vid vilket senare tillfälle min själ och mina tankar vistas i bildens föreställningsvärld). Men måste jag på samma gång både höra och se, då uppstår givetvis, mer eller mindre förnimbart, en brytning i mitt själs- och tankeliv. Förhållandet torde i viss mån kunna jämföras med det, som uppstår, då jag försöker se på ett föremål med ett konvext glas för det ena och ett konkavt dito för det andra ögat. Oaktat man nog kan tycka sig hava roligt vid en filmföreställning av ifrågavarande slag, kan man dock ej känna den lugna, konstnärliga njutning, som man erfar vid åskådandet av en stum kvalitetsfilm. Man känner sig osäker, vet ej, om man skall lyssna till ljudet eller se på bilderna, man tycker det är liksom svårt att sammanhålla det hela. Den nöjeskänsla man vid ett dylikt tillfälle kan erfara, torde även ofta vara liktydig med den känsla av beundran, man alltid måste hysa för en genial uppfinning. Man finner det hela "lustigt". Men, handen på hjärtat, gör icke hjältens stumma spel betydligt starkare, konstnärligare intryck än om man, samtidigt med agerandet, hör en röst, vilken man vet icke kommer från hans mun, ryta fram repliker eller mer eller mindre smekande viska ömma ord i den skönas rosenöra.

Ingenting här på jorden kan föras längre än till en viss gräns. Och filmen såsom konstnärlig företeelse (det är som sagt endast härom jag talar) måste, för att kunna bibehålla denna egenskap, vara stum. Häri ligger också skillnaden mellan teater och film. Försöker den senare tränga in på den förra, faller den platt till marken, men håller den sig inom sitt rätta gebit, har den existensberättigande och fyller väl sin plats i kultursamhället. Det vore alltså skada, om filmen sku'le urarta till gyckelspel!

Carl Söderberg.

Gynna Nationens annonsörer!

Regeringen — Brattkoncernens beskyddare.

I anslutning till de synpunkter, som framlades i n:r 15 av Nationen under rubrik Regeringens inkonsekvens har generalkonsul *F. Cronholm* till statsminister Lindman ingivit en så lydande skrivelse:

Regeringen har genom sitt ingripande i den senaste riksskandalen, som ånyo bragt skam och skada över vårt lands goda namn och anseende i främmande land, gjort en god gärning, och dess aktier hava stigit — icke mycket, men litet. Ty det skedde snabbt, och även riktigt. Jag förutsätter då, att de brottsliga manipulationer, som bliva avslöjade, också bliva åtalade utan hänsyn till person, i den mån de enligt vår lag äro straffbara, och att det hela icke resulterar i en s. k. vacker gest, på sätt det kunnat betecknas ifråga om utredningarna rörande de grundlagsvidriga sprit- och tobaksmonopolen. Beträffande sparbanksskandalerna krävde ju också en enhällig s. k. fri press ett omedelbart regeringsingripande, medan beträffande monopolskandalerna samma ofria press till hänsynsfull tystnad blivit vederbörligen förpliktad, o. därmed förlorade även regeringen lusten att ingripa. Varför har då icke regeringen ingripit till beivrande av olagligheterna inom dessa båda företag? J. K. och J. O. anse sig vara förhindrade att ingripa på grund av statsmakternas ställningstagande härutinnan. Och polisen gör intet. Varför?

I riksdagen yttrades nyligen beträffande det s. k. Brattsystemet: *"Det är känt och vittnat till full evidens, att miljoner efter miljoner gått staten förbi och fått tjäna enskilda intressen."* Innebär icke detta en beskyllning för förskingring av statsmedel eller för trolöshet eller annat brottsligt förfarande? Herr Bratt har ej heller haft något att invända mot att vid upprepade tillfällen hava offentligen kallats "Storförskingrare av statsmedel". Men på hans wallenbergska bud biter ju intet. Är det månnda icke regeringens plikt att ingripa, på det att de sålunda förskingrade miljonerna bliva till staten återburna, och de, som tillgodogjort sig desamma på statens bekostnad, bliva ställda till laga ansvar för vad de låtit komma sig till last? Att olagligheter begåtts, är allom uppenbart, skrev nyligen en tidning, som tillika påpekade, att detta av herr Bratt själv i obetänksamhet medgivits, idet han i ett radioföretag höll före, att det utvisade skicklighet och intelligens att kunna kringgå lagen utan påföljd. Regeringen kan ej heller försvara sin underlåtenhet att göra sin plikt härutinnan med en hänvisning till nu pågående utredning. Utredning har redan skett, och det är nu regeringens plikt att låta vederbörligen beivra vad som genom densamma avslöjades såsom olagligt. Eljest komma manipulationerna att fortgå som förut. Åtalsrätten blir preskriberad. Diverse komprometterande bevismaterial blir otillgängligt. Är det då monopolpotentaternas ärenden, statsmakterna gå istället för det svenska folkets?

Vi vänta på svar i dessa frågor. Det är den regering, för vilken Eders Excellens är ansvarig, som det tillkommer att besvara desamma. Konsekvensen av en underlåtenhet även härutinnan skola ej komma att utebliva.

MONOPOLDEBATTEN.

Vad riksdagsprotokollen avslöja.

(forts. fr. föreg. n:r)

Herr *Leander:* Herr talman! För ett par dagar sedan läste man i en av huvudstadens tidningar, att bakom motionärernas synpunkt torde "stå en stark och utbredd opinion, som med begriplig och berättigad förvåning följt vissa osunda utvecklingstendenser inom monopolföretagens förvaltning. Vad t. ex. tobaksmonopolet beträffar är det alldeles givet en fråga av allmänt intresse att få klarlagt, i vilken utsträckning provisioner därstädes förekommit, och att för framtiden förebygga sådana medelsplaceringar och valutaspekulationer, som de av monopolkontrollutredningen påtalade". — — "Frågan om huru den statliga kontrollen över monopolföretagen skall anordnas är likaledes av synnerlig vikt att få behörigen utredd." Man skulle kunna tro, att detta uttalande vore ett förord för bifall till det yrkande, som framställts av reservanterna, men detta finner nu tidningen vara konstitutionellt betänkligt eller rentav oriktigt. Det skulle vara, menar tidningen, att sätta sig i Kungl. Maj:ts "stad och ställe", och det skulle utgöra ett betänkligt ingrepp på Kungl. Maj:ts myndighetsområde. Det är nu emellertid icke alla, som kunnat lägga sig till med denna uppfattning.

Denna fråga är ju icke någon ny fråga, som nu diskuteras för första gången, utan den har förevarit här i riksdagen flerfaldiga gånger, så att de, som varit med här i riksdagen under några år, äro ganska väl insatta i frågan. Det torde väl ändå vara en stadgad majoritet här inom riksdagen, som anser, att riksdagen också bör ha ett ord med i laget i fråga om revisionen av monopolföretagens räkenskaper och förvaltning eller, såsom nu reservanterna hemställa, att riksdagen skulle få utse revisorer i en eller annan form för granskning av monopolföretagens förehavanden. Likaledes torde det väl också vara de flesta här inom riksdagen, som hysa den uppfattningen, att bolagsformen med enskilda aktieägare i viss grad bör bibehållas.

Min vän, professor Bergman, har visserligen vissa betänkligheter häremot, såsom vi hörde. Nu brukar det ibland vara fallet, att statens företag skötas ganska dåligt, och i så fall skulle det kunna vara ett nykterhetsintresse, att staten finge ensam inneha skötseln av ifrågavarande företag. Såsom herr Westman förut framhållit, skulle det emellertid medföra ganska stora betänkligheter och vanskligheter, om staten skulle helt övertaga denna hantering. Jag tror således, att även herr Bergman omsider skall finna, att bolagsformen är den bästa. Även med hänsyn till detta förhållande borde det icke vara så farligt, att riksdagen talar om för Kungl. Maj:t, att den i dessa båda punkter har bildat sig en stadgad mening, ty det bör ju ändå vara ett förtroendefullt samarbete emellan regering och riksdag. Om man säger, att det skulle vara att träda Kungl. Maj:ts rätt för nära, ifall riksdagen på detta sätt uttalade sig, kan man icke tycka annat än att det vore att se spöken rentav på ljusa dagen. Omsorgen om regeringsmaktens prestige, som man särskilt på sista tiden har visat sig hysa, den är ju ganska lovvärd, men man kan gå för långt i denna sin nitälskan, och det vill synas som om man redan på visst håll kommit nära gränsen av det sentimentala.

I allt fall är ju nu frågan genom den väckta motionen återigen bragt på tal i riksdagen, och det gäller för riksdagen att göra ett uttalande. Det uttalande, som utskottet föreslår, finner jag för min del vara alltför svävande och intetsägande, höll jag på att tillägga, och jag har därför ansett, att jag borde sluta mig till den av herr Boman m. fl. avgivna reservationen, ty jag kan icke finna, att den innehåller något så förgripligt.

Visserligen kan man med herr Örne erkänna de goda sidorna av förvaltningen inom monopolföretagen, men det är väl icke det vi nu ha att yttra oss om, utan här gäller det att rätta till sådant som är i olag, och det är sannerligen ganska mycket att anmärka emot vad som förekommit inom monopolföretagen.

Herr Westman, som är fullständigt inne i frågan, sade ju, att det är mycket anmärkningsvärt, som kommit i dagen, men han lät förstå, att det kan vara ännu mer, som ingen har reda på, och det ha vi på känn litet var. Då vore det väl underligt, om icke riksdagen skulle kunna göra ett så hovsamt uttalande som det, som reservanterna här föreslagit. Det gäller ju i alla fall en beskattningsfråga, och där tillkommer det riksdagen att säga sitt ord.

Härmed har jag, herr talman, velat yrka bifall till båda punkterna i den av herr Boman m. fl. avgivna reservationen.

Herr *Dahl:* Herr talman! Jag tillåter mig först med några ord beröra den konstitutionella inställning, som denna fråga har fått genom sista delen av den näst föregående talarens anförande, liksom ock genom den tidigare offentliga diskussionen. Det har uttalats "förvåning" över att ett sådant yrkande som motionärernas kunnat framkomma, och jag förmodar, att ordet "förvåning" skall vara en älskvärd omskrivning för det omdömet, att motionärernas tilltag är opassande. Herr Örne kvalificerade sin mening på den punkten därhän, att han påstod det vara opassande, att riksdagen ger direktiv för en pågående utredning: det vore lyckosamt, om riksdagen ej fattade om ratten, utan lät Kungl. Maj:t sköta regementet. Jag delar alldeles herr Örnes mening, att riksdagen icke skall bli någon regerande institution, men jag skulle mycket misstaga mig, om inte herr Örne många gånger varit med om skrivelser till Kungl. Maj:t, vari det framställts alldeles bestämda önskemål i fråga om vissa ärendens utredning och behandling. Jag vågar rentav uttala en förvissning om att så skett. Detta står i fullkomlig överensstämmelse med den rätt, som herr Örne jämlikt 89 § regeringsformen torde tillerkänna riksdagen, nämligen befogenheten att "uttala önskemål angående allmänna inrättningar av alla slag", Kungl. Maj:t naturligtvis obetaget att sedan fästa större eller mindre avseende vid dessa önskemål, och med risk för Kungl. Maj:t, när han framlägger sitt förslag till riksdagen, att få det avslaget eller skickat tillbaka. Det var det, herr Örne påpekade såsom ett önskvärt alternativ. För min del tycker jag, att det är ett sämre alternativ; ty det är bättre att riksdagen, så långt dess befogenhet sträcker sig, säger till Kungl. Maj:t: så här vilja vi ha det, och kommer det förslaget, skola vi gå med på det. Jag tycker således för min del, att det ej är något egendomligt och än mindre opassande, när riksdagen gör framställningar angående sina önskningar. Den omständigheten att en utredning pågår kan väl i all rimlighet icke förminska önskvärdheten av att betona vissa synpunkter, så långt utredningens läge kan medge.

Riksdagen har tidigare i denna fråga uttalat mycket bestämda önskemål. Så skrev riksdagen 1922 i fråga om revisionen av de monopolistiska bolagen. Sedan riksdagen hade erinrat, att dessa förslag hade så betydande ekonomisk räckvidd, att en särskild granskning av desamma ur statsfinansiell synpunkt borde företagas, fortsatte riksdagen vidare: " Den rätt att utse vissa av bolagets revisorer, som enligt nu gällande bolagsordningar tillkommer Kungl. Maj:t, torde i detta hänseende icke kunna anses tillräcklig. Den i bolagsordningen stadgade revisionen bör i statens intresse kompletteras med en rent statlig revision, som från allmänna statsfinansiella synpunkter granskar bolagets förvaltning. Resultaten av detta revisionsarbete böra därefter framläggas för riksdagen. Huruvida denna revision bör ske genom statsrevisionen eller på annat sätt, saknar riksdagen anledning att för närvarande uttala."

Där har riksdagen således, mina herrar, uttryckligen för så lång tid tillbaka som för sju år sedan betonat, att här bör tillkomma en statlig revision utöver bolagsrevisionen,

Israel-Antikrist låter varna för »katekesstrid»!

Att "Guds utvalda" vid makten icke skulle försumma att låta sina bålda "frihetskämpar" i riksdagen varna för den ur "demokratisk" synpunkt så ömtåliga katekesfrågans återframträdande i striden, var ju endast vad som kunde väntas. Det plägar i regel ej behövas mer än en dylik varning för att de svenske skräckslagna skola fly fältet. Till förra lördagens plena framställdes i bägge kamrarna interpellationer till ecklesiastikministern i katekesfrågan.

I första kammaren fördes ordet av "liberale" koryfén Mauritz Hellberg, som framställde följande frågor:

"Kunna vi förlita oss på, att statsrådet avstyrker de framställningar, som gjorts eller komma att göras om katekesutanläsningens återförande i en eller annan form eller i viss omfattning inom folkskolan?

Finner statsrådet lämpligt att vid en kommande behandling av framställningar om revision av folkskolans undervisningsplan lämna dess kursplaner i kristendomskunskap jämte till dem knutna anvisningar i deras principiella delar orubbade?"

I andra kammaren var det "socialistiske" koryfén Sävström som hugnades med äran att få framföra interpellationen, som avslutades med orden: "Då jag känner mig övertygad om, att ett återinförande av katekesutanläsning i folkskolan kommer att i landet ge upphov till upprivande strider och bitterhet, varav intet gott kan komma, anser jag vara av yttersta vikt att erfara, huru den inom regeringen i första hand ansvarige ställer sig till dessa spörsmål."

Ur Jesuitordens gloriösa historia.

Redan få år efter Jesuitordens bildande förklarade universitetet i Paris hela orden för en skadlig inrättning. Det oaktat fingo jesuiterna fast fot i Frankrike år 1562. Men redan 1594 blevo de utjagade ur Frankrike sedan jesuiten Chatel gjort ett mordförsök mot Henri IV. Då den milde konungen 1603 tillät dem återvända, blev han mördad av Ravaillac.

Jesuitpatern Lamormain föranstaltade mordet å Wallenstein. Orden var under trettiåriga kriget den verkliga själen i katolska ligan och gjorde kriget råare och blodigare än nödvändigt.

År 1758 igångsatte jesuitorden ett attentat mot Joseph I i Portugal, med anledning varav minister Pombal genomdrev deras utvisning ur detta land.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i
Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag
med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Ludendorffs Volkswarte.
Från och med 1:a maj utger General Ludendorff en tidning, som skall tjäna tyska folkets upplysning och befrielse. Den är den enda tidning, i vilken General och fru Ludendorff medarbeta.
Beställes på posten. Pris för månad 1 mark. Korsband 1: 35.
Redaktion: München.
Schellingstrasse 39—45.

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman
för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

ANTISEMITISK LITTERATUR.
En ropande röst i öknen
av *Maurits Rydgren*
(om det judiska världsherradömet)
Kr. 0: 75.
Bergtagna
(en inblick i det fördolda)
Kr. 3: —
Förlåten faller
av *S. Nilus*
eller Sions Vises Hemliga protokoll.
Kr. 3: —
Till återförsäljare rabatt.
BOKFÖRLAGET
Box 65 - HÄRNÖSAND

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helå. ·· —; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 26 April 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1029.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET
NORA
STADSHOTELLET
ÖREBRO
STORA HOTELLET

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Hållbarheten
av Edert dyrbara linneförråd beror av huru tvätten skötes. Under de senaste tjugo åren hava vi själva tillverkat såpa och tvål för att kunna kontrollera och garantera att våra tvättmedel icke skadar tvätten. Då väderleken tillåter torkas all tvätt ute i sol och barrskogsluft. Vi utlova ett förstklassigt arbete. Enda besväret Ni får med tvätten och strykningen är att ringa oss.

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

Vördsamt
Essinge Ångtvätt
Stockholm C
Telefoner: Sthlm 336 42, Essingen 12
Uthyrning av servietter och duktyger:
Butiken Sibyllegatan 21 — Tel. Österm. 8 22

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
Restaurant och Terrasser.

och har tillika starkt betonat att såsom statlig revision godkänner ej riksdagen en av Kungl. Maj:t ordnad revision, utan vill ha den med riksdagens medverkan. Det är således mycket positiva direktiv, utredningsmännen här haft att följa, och 1926 års finansminister tvekade ej ett ögonblick om innebörden av dessa direktiv, ty i sitt yttrande till statsrådsprotokollet, när monopolkontrollutredningen tillsattes, framhöll han, att tre olika vägar i fråga om revisionen kunde tänkas. Det skulle således vara antingen statsrevisionen eller ett utanför företagen stående statligt kontrollorgan eller också ett kontrollorgan, som byggdes in i organisationen, men allt under förstärkt statlig kontroll.

Nu komma här åtskilliga talesmän fram för den meningen, att här skola vi visst ej ordna ett slags kontroll, som kan ha någon smak av politisering, ty det passar icke för dessa, framför allt såsom enskilda affärsföretag drivna verk. Korteligen, man stryker ett streck över hela utgångspunkten för detta arbete, precis som om den ej funnits, antagligen beroende på att man glömt bort hur utgångsläget var. Men den som känner handlingarna har klart för sig, att här menade man från början, att det skulle vara *en under riksdagens medverkan anordnad statlig kontroll.*

Herr Örne ville göra gällande, att en revision, vald av riksdagen, icke var i tillfälle att utöva större kraft än en revision vald av Kungl. Maj:t. Det beror på hur kraftfulla personer riksdagen, respektive Kungl. Maj:t utser. Men då den av Kungl. Maj:t utsedda revisionen urartar till att bli permanent, med ständig förnyelse för uppdraget, blir det i alla fall aldrig samma effektivitet som om revisionen blir till innehavet växlande. Jag delar den mening, som låg bakom herr Örnes uttalande, att det visst icke vore lyckligt att politisera vare sig affärsföretagen eller revisionen, såvida man med politisering menar, vad som kanske är den allmänna uppfattningen, att det hela får den inte så angenäma bismaken av partipolitik, men om jag med politisering ej menar annat än att man får in politiska synpunkter, då är det ingenting att vara rädd för, ty det här är i högsta grad en politisk, en statspolitisk institution.

Dock vill jag visst ej gå så långt som utskottets ärade ordförande, när han sade, att båda företagen voro förstatligade, och sedan kunde det "smälla lika högt", som han sade, om det blir den ena eller andra organisationsformen som användes. Jag tror, att det kan "smälla" alldeles ofantligt olika, herr utskottsordförande, och det är just för att man ej vill vara med om en eventuell smäll av ganska obehaglig effekt, som man säger, att här vilja vi behålla bolagsformen. Och det vill jag svara herr Örne när han frågade: varför skola vi behöva säga det? Är det någon människa som satt i fråga bolagsformen? Jo, herr Örne, det har visst satts i fråga. Kontrollstyrelsen har satt i fråga, att sprithandeln skall förstatligas. Det skymtar fram ännu i kontrollstyrelsens sista uttalande med anledning av monopolkontrollutredningens betänkande. Härom säger nämligen kontrollstyrelsen: "En ny utredning i ämnet borde i stället åvägabringas, därvid spörsmålet om statens drivande av affärsrörelse borde äga rum." Så vitt jag förstår, pekar det just på en direkt statlig ledning. Jag tror således icke det förhåller sig så, som herr Örne framhöll, att ingen människa tänker på ett förstatligande här.

Jag ber att till utskottets ordförande få rikta denna erinran, att det icke förhåller sig så, som han i sitt första anförande antydde, att finansministern i ärendet givit direktiv, som motionärerna icke äro nöjda med. Finansministern har på utredningens förslag i fråga om försäkringsbolagens inflytande på verksamheten och velat beteckna det som ett huvudmoment. Det ha vi riktat oss emot. För övrigt har finansministern ej givit några direktiv, vilket tydligen framgår av yttrandet till statsrådsprotokollet, och det är just ovissheten om de direktiv, som finansministern kan vilja lämna vid utredningen, och den fullkomliga frånvaron av dessa direktiv i uttalandet, som föranlett, att motionärerna begära hos riksdagen fastställandet av direktiv.

Jag skulle kunna förstå, att en och annan kan tänka såsom herr Örne: det behöves kanske icke numera någon statlig revision; det kan kanske vara tillräckligt med en revision under en sådan ordning som i allmänhet tillämpas vid affärsrörelse i bolags form. Jag skulle kunna förstå det, om icke båda dessa betänkanden hade kommit fram, och som jag hoppas, också blivit lästa. Här finnas verkligen så många punkter i dessa betänkanden, som bestyrka, att det kunde ha varit nyttigare under de år, som gått, om revisionen varit anordnad på annat sätt, och således också måste bestyrka, att det vore önskvärt om revisionen för framtiden, när det nu ej skett tidigare, bleve ordnad på annat sätt. För att icke trötta skall jag ej göra några citat, men för att förenkla läsningen för de herrar, som först för några dagar sedan på riksdagens bord fått mottaga dessa betänkanden, skall jag be att få hänvisa till några sidor; angående spritcentralen till sid. 89, där avskrivningarna stå upptagna. Jag vill ställa en fråga till herr Örne, som icke endast är en framstående ämbetsman utan, som jag trott mig finna, också en mycket framstående affärsman, när han tager del av icke allenast avskrivningarnas resultat utan också de former, under vilka avskrivningarna tillkommit, som gjort det till ett nästan oöverkomligt arbete, kan man säga, att i full utsträckning komma underfund om alla dessa avskrivningar och i varje fall försvårar arbetet även för de mest fackmässigt tränade revisorer. — Jag vill fråga herr Örne: kan det vara riktigt, att ett under statens auspicier och med betydande befogenhet i fiskalisk riktning utrustat verk driver sin affärsrörelse så, att man verkligen ibland måste ställa sig tveksam till huruvida det överhuvud är meningen, att man skall komma underfund med vad som skett? Så här det i alla fall drivits, och det kan herr Örne finna bekräftat, om han läser vad som under ansvar blivit uttalat i beredningens betänkande på sid 89 o. följ. Beträffande tobaksmonopolet skall jag be att få hänvisa till sid. 87—88, där det gäller vissa affärstransaktioner om utländska valutor, och till sid. 134 angående mutor. Den som tager del av vad som här förekommer, kan icke, tror jag, bärga sig för tanken, att det icke allenast är erforderligt utan oundgängligen förenat med offentlig anständighet, att riksdagens redan för sju år sedan uttalade önskemål om statlig kontroll verkligen blir fullföljt och tillgodosett. Jag menar vid sådant förhållande, att när man vid personligt deltagande i detta granskningsarbete fått mycket livligt intryck, naturligtvis mycket livligare än om man endast läst själva betänkandena, att här verkligen blottats ett behov på den punkten, har det icke förefallit vara en olämplig åtgärd, att man hemställt till riksdagen att förnya sin anhållan från 1922, när verkligen så mycket kommit till, som endast är ägnat att kvalificera behovet av vad riksdagen redan då ansåg erforderligt, nämligen en statlig kontroll. Inför den ståndpunkt, bevillningsutskottet här tagit till frågan, har jag ansett det maktpåliggande, att kammarens ledamöter erinra sig vad riksdagen redan 1922 i denna fråga uttalade, och det så mycket mera, som det synes mig antingen att saken på åtskilliga håll fallit i glömska, eller att man ändrat mening. Och har man på ett eller annat håll ändrat mening, är det så mycket mer maktpåliggande för de andra, som vidhålla denna mening från 1922, att här ge uttryck åt denna sin ståndpunkt.

Det väsentliga av vad motionärerna velat vinna har framkommit i den av herr Boman och hans medreservanter avgivna reservationen, och jag är därför naturligtvis tacksam för att denna reservation framkommit och kan inskränka mig till att hemställa om bifall till densamma.

Greve *Lagerbjelke:* Herr talman! Jag har begärt ordet för att yttra mig i en fråga, som den siste talaren mest uppehållit sig vid, nämligen den om monopolbolagens revision. Jag får då säga, att jag till fullo instämmer i den mening, som i det avseendet förut uttalats av en talare, nämligen herr Örne. Herr Örne förklarade, att han ej kunde förstå hur det kunde vara någon anledning att antaga, att revisorer, som utsågos av riksdagen, skulle få någon särskild större förmåga än den, som kunde förutsättas hos av Kungl. Maj:t utsedda revisorer. Jag delar fullständigt den uppfattningen. Herr Westman, som först yttrade sig i denna fråga, uttalade, att det skulle vara ett tillfälle för riksdagen att insätta en särskilt livgivande kraft som revisor, och ansåg, att av riksdagen utsedda revisorer skulle ha förmåga att med större auktoritet och självständighet än av Kungl. Maj:t utsedda bevaka det allmännas rätt. Jag får säga, att jag i det avseendet ställer mig fullständigt tvivlande. Har det varit så, att de av Kungl. Maj:t under de gångna åren utsedda revisorerna icke haft erforderlig kompetens eller tillräckligt nit, lär väl det avhjälpas genom att Kungl. Maj:t utser revisorer med större förutsättningar att på lämpligt sätt sköta sitt uppdrag. Bleve det så, att riksdagens kamrar skulle utse revisorer, anser jag tvärtom, att det skulle medföra olägenheter. Det kan icke hjälpas, att politiken skulle blanda sig in i tillsättandet av dessa revisorer, och en reservant, herr Lithander, talar uttryckligen om fördelen av att revisorerna skulle tillhöra olika politiska partier, och i den vägen skulle det nog gå.

Men, säger nu den siste talaren, herr Dahl, 1922 års riksdag har gjort ett bestämt uttalande i det avseendet och uttalat sig för statlig kontroll, och därvid har det framhållits olika alternativ. Man har tänkt sig antingen att statsrevisorerna skulle åtaga sig revisionsuppdraget, eller ett särskilt räkenskapsverk eller någon annan ordning. Jag får då säga, att skola dessa monopol förbli bolag, och i det avseendet lär väl praktiskt sett knappast råda några olika meningar inom svenska riksdagen, så lär det ändå vara nödvändigt, att det utses revisorer, som ha för granskning av vanliga bolag nödiga förutsättningar och kompetens. Detta erfordras säkerligen. Särskilt vore det orimligt, att då enligt bolagslagen revisorerna följa ett bolags verksamhet året om, statsrevisorerna skulle kunna åtaga sig uppdraget. Jag vill säga, att det förefaller vara en synnerligen naturlig lösning, att jämte de av Kungl. Maj:t utsedda revisorerna, som här skulle utföra bolagsrevisorers vanliga uppdrag, det därjämte blir en statlig kontroll. Och jag kan ej inse, att det skulle vara något hinder för att det lämnades bemyndigande åt statsrevisorerna eller något räkenskapsverk att, i den mån dessa myndigheter finna det påkallat, taga större eller mindre del av dessa monopolbolags räkenskaper och förvaltning och på det sättet komplettera den vanliga bolagsrevisionen. Detta synes mig sakligt och formellt kunna lätt ordnas.

På grund av vad jag nu anfört, herr talman, tillåter jag mig yrka bifall till utskottets förslag.

(Forts. i nästa n:r.)

De svenskes kapitulation.

(Forts. fr. sid. 1.)

klagan när de en dag varda ställda inför tvånget av en underkastelse under den blodbesudlade judiska makten, vilken de sedan lång tid tillbaka de facto tolererat såsom härskare i Sveriges land. De som mena att det är tids nog att då bereda sig till motvärn äro fångna i en bedräglig illusion.

Det ordinära betraktelsesättet gentemot bolsjevikerna inom det "borgerliga" lägret i vårt land påminner i mycket om det som före revolutionen kom till uttryck bland Rysslands "borgare", vilka skrattade åt och hånade "den lilla klicken" intill det ögonblick, då denna trädde fram på allvar. Det är ej uteslutet att också hos oss åtskilliga "borgare", den dag det gäller, följa sina ryska gelikars exempel — att gömma sig hemma, varigenom det blev en synnerligen enkel sak för bolsjevikerna att slakta ned dem som djur — vilket föranledde Lunatjarski att yttra om de ryska borgarna de orden: "Om vi idag utgiva ett dekret om att de alla skola bli hängda, så ställa de sig i kö", vartill prof. Harteveld fogade orden: "han hade rätt". Exemplet från Ryssland borde ju utgöra en varning för oss här i Sverige, men ack, våra svenska "borgare" anse sig stå på en så oändligt mycket högre ståndpunkt i alla avseenden än det forna Rysslands, att vad som där skedde här icke är tänkbart. Man förvånar sig blott över att våra svenska "borgare" under dylika förhållanden ej förmått höja sig till en verkligheten mera motsvarande uppfattning om bolsjevismen än de ryska för mera än ett årtionde sedan. — Ett folk förtjänar det öde som beskäres det. Vill det ej värja sig mot olyckan, undgår det den ej heller.

Systemet sådant det är.

(Forts. fr. sid. 1.)

omfattning. Som bevis kan nämnas, att landsfiskalerna i Norrland å tjänstens vägnar förklarat sig stå maktlösa däremot på grund av dess allmänna utbredning. Den denaturerade spriten förtäres alltjämt i stora mängder. Beläggningen å alkoholistanstalter slog år 1928 alla tiders rekord. Med andra ord konsumeras det lika mycket rusdrycker nu i landet som före kriget. Skillnaden är "bara" den, att Brattsystemet årligen haft tusentals lagbrott, tidigare så gott som okända, i släptåg. Enligt en av Nya Dagligt Allehanda för ett par år sedan på grundval av officiella siffror upprättad alkoholstatistik för en del länder, där varken förbud eller något slags Brattsystem råda, hade såväl konsumtionen av spritdrycker som ock antalet fylleriförseelser i dessa länder minskats proportionsvis betydligt mera än i Sverige. Enbart detta sakförhållande utdömer Brattsystemet. Om därför enskilda insändare i tidningarna alltjämt orda om Brattsystemets goda verkningar, måste detta skrivas på okunnighetens konto. Den obetydliga förbättring, som numera kan spåras i det allmänna nykterhetstillståndet, vilket är vida sämre än som framgår av den icke alltför värdefulla fylleriststatestiken, är tidsandans förtjänst men icke Brattsystemets. Spritbegäret, rent allmänt sett, är för närvarande större än någonsin. Den som vill göra ett besök på "sara"-krogarna strax före stängningsdags en fredag eller en lördag, skall där finna det uppväxande släktet i majoritet. Talet om dryckessedens förbättring verkar i dessa surrogatsupningens tider som ett hån.

Vad är att göra? Varje förhoppning om en bättre tingens ordning genom den tillsatta rusdryckskommittén bör omedelbart skrinläggas. Resultatet av dess arbete kan icke bliva annat än en halvmesyr. Endast en aktion i stort, som tager sikte på en väsentligt annorlunda beskaffad representation i riksdagen än den vi nu äro begåvade med, kan med utsikt till framgång upptaga kampen mot spritbyråkratien. Huvudvillkoret för att man i fortsättningen skall lyckas är Kontrollstyrelsens avskaffande. Detta ämbetsverk är en kristidsföreteelse utan fortsatt existensberättigande. Dess verkliga uppgift, kontrollen över systembolagens ekonomiska skötsel, bör lämpligen anförtros åt Kungl. Kommerskollegium. Har man kommit så långt, torde det icke möta några större svårigheter att få till stånd ett nykterhetsbefrämjande försäljningssystem, som har stöd i det allmänna medvetandet. Motboksägarnas Riksorganisation har här ett tacksamt arbetsfält. Man må blott akta sig för att lancera något allmänt 4-liters system. Då är saken på förhand dömd. Ingen ärlig svensk lämnar stöd eller röst åt Brattsystemet med eller utan försvårande omständigheter. Vi kunna icke komma ifrån dr. Hindhedes ord: "Om det gäller att i tysthet och obemärkthet förgifta svenska folket, då är Brattsystemet genialt inrättat".

S.

Vad lära vi av gamla testamentet?

(Forts. fr. sid. 1.)

Avsikten med att framställa ett sådant gudsbegrepp är tydlig nog; det är ett kringvandrande barbarfolks sätt att söka sprida respekt för sig då man själv ej är i besittning av några respektfulla egenskaper. Gent emot en sådan gudsgemenskap är det endast upplysning i kristligt moraliska sanningar som är av nöden och att resolut tillbakavisa alla judiska religiösa missfoster. Det är endast en på en ren och sann kristlig grundval som en i andligt och lekamligt avseende tillfredsställande tillvaro kan uppbyggas och vinna auktoritet. Den alltmer tilltagande religiösa likgiltigheten inom de kristna församlingarna kan nog ej tillskrivas motvilja mot kyrkan som sådan, utan mot de förvirrande bekännelseformer som upptagits i den kristna förkunnelsen, där ingen vettig människa kan finna sig till rätta med alla motsägelser och förbrytaretyper som där göras till helgon. Den gamla bekväma teologiska förlägenhetsfrasen att: "vad man ej förstår, skall man med vördnad gå förbi, och ej sprida oroväckande sanningar", utgör icke mer något "gångbart mynt" i vårt "upplysta" tidevarv. Genom judiskt-antikristliga och antinationella sidoinflytanden kommer kyrkan i en skev ställning gent emot den kristna allmänhet, som hon är kallad att vägleda, fostra och vårda i Jesu rena lära.

Om det goda är vårt mål, så måste det ock vara vår uppgift att tillägna oss detsamma. Evangeliet är vägledningen till denna utveckling, men sannerligen icke gamla testamentets banaliteter, omoral och motsägelser. På ett sådant system kan intet tillfredsställande resultat vinnas. Ett exempel blott vilja vi ännu anföra: "Och Jahve sade till Mose: Gör dig en orm och sätt upp honom på en stång, så kan var och en som blivit stungen och som ser på honom bliva vid liv. Och Mose lät göra en orm av koppar och uppsatte den på en stång; och om en orm hade stungit någon och han blickade upp mot kopparormen, så blev han vid liv." 4 Mos. 21: 8, 9. Men i fortsättningen lyder kopparormens historia så: "Och Hiskia gjorde vad rätt var i Jahves ögon... och han slog sönder den kopparorm som Mose hade gjort." 2 Kon. 18: 3, 4. Vilken förvirring!

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 39.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

Låt
Ljungberg Dopave system leda.
Ljungbergs Förlag Lidingö 2.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 3 71 och Vasa 3 72
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm

Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2. Middag ½2—7
Kväll 7—½12.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

N:r 18 (187) — Fredagen den 3 Maj 1929. — Årg. 5

KONTROLLSTYRELSEN BORT!

Framställning till Konungen om kontrollstyrelsens avskaffande.

Föreningen Mot Monopol har i finansdepartementet ingivit en så lydande skrivelse:

Till *Konungen.*

Den åsikt, Föreningen Mot Monopol sedan år tillbaka hyst och uttalat, nämligen att Kontrollstyrelsen i sitt nuvarande skick enbart vore av ondo, börjar vinna allmänt gehör. Sålunda citerade Stockholms Dagblad den 29 april 1929: "Kontrollstyrelsen är trots sin stora makt — och om möjligt ännu större maktkänsla — i närvarande stund intet annat än en koloss på lerfötter." Ett par dagar tidigare, den 27 april, yttrade Göteborgs Morgonpost i en ledande artikel: "Huvudvillkoret för att man skall lyckas i kampen mot spritbyråkratien är Kontrollstyrelsens avskaffande. Detta ämbetsverk har förlorat allmänhetens förtroende, och dess konstgjorda maktställning är endast fotad på en tillfällig politisk konjunkturs vacklande grund. Ett ämbetsverk, som går andra ärenden än statens, bör inte längre ha rätt att bestå. Dess snabba avskaffande måste ligga envar, och icke minst statsmaktens utövare, om hjärtat. Den kontrollerande verksamhet, som kan vara av nöden, bör överlåtas på någon därtill bättre skickad myndighet, och verket i övrigt avvecklas, som det kristidsblomster det från början varit. Ju förr denna nödvändiga operation företages, desto bättre för nykterhetspolitiken och desto behagligare för land och folk. Har man väl kommit så långt, att Kontrollstyrelsen avskaffats, torde det icke möta någon större svårighet att få till stånd ett nykterhetsfrämjande försäljningssystem, som har stöd i det allmänna medvetandet."

Kontrollstyrelsens egentliga uppgift är enligt § 19 mom. 2 i rusdrycksförsäljningsförordningen att öva kontroll över systembolagen. Kontrollstyrelsens ledande personer, överdirektören Svensson samt byråcheferna Ejnar Jönsson-Thulin och Sam. Larsson synas ej ens hava fattat denna sin ämbetsplikt; i stället för att hava kontrollerat dr Ivan Bratts och systembolagens åtgöranden, hava de städse uppträtt såsom advokater *för* dem. Rörande Brattkoncernens olagligheter har aldrig försports ett klandrande ord från Kontrollstyrelsens sida. Ej heller har Kontrollstyrelsen anmärkt på Stockholmssystemets inkvisitoriska förhör med enskilda på grundval av anonyma angivelser och godtyckliga "spärrande" av motböcker samt otaliga sätt av trakasserande av enskilda motboksinnehavare och källarmästare. Hela systemet, som beskyddats av Kungl. Kontrollstyrelsen, är till sin natur alltigenom osvenskt och följaktligen opsykologiskt. Inkvisition och upptagande av anonyma angivelser äro och hava varit vanliga företeelser hos den s. k. medelhavsrasen, och det var därifrån inkvisitionen på sin tid spred sig över Europa, och det är ingen tillfällighet att inkvisitionen bibehöll sig längst i Spanien, ty detta land har en enhetlig befolkning av medelhavsras, som där är renare företrädd än på andra håll. Den romerska rätten innehöll även mycket av inkvisitoriska metoder, vilket även ledes förklaras av att dess stiftare tillhörde övervägande medelhavsrasen. Enligt nordisk rättsuppfattning har det alltid ansetts såsom i högsta grad föraktligt att befatta sig med inkvisition och anonyma angivelser. Hela detta Stockholmssystemets trakasserande av enskilda medborgare i allmänhet och källarmästare isynnerhet fölle bort om kontrollen över systembolagen överflyttades från Kontrollstyrelsen, som kunde sättas på indragningsstat, till Kungl. Kommerskollegium, som i äldre tider haft liknande kontrolluppgifter. Kungl. Kommerskollegium sitter inne med tradition och värdigt uppträdande och vet vad som skickar och anstår ett ämbetsverk, som i sig representerar staten.

Ett annat ämbetsverk, det ärevördiga Kungl. Kammarkollegium, som utsprungligen ensamt skötte Rikets drätsel och varifrån Kommerskollegium utbrutits såsom ett dotterämbetsverk, kunde även tänkas övertaga sagda kontrolluppgift. Kollegiet bevakar ännu idag i många avseenden statens rätt och intressen. Det har inseendet över till staten eller under åborätt upplåtna boställen, hemman och lägenheter. Ämbetsverkets advokatfiskal skall tillse, att staten ej obehörigen avhändes egendom. Kollegiet bevakar Kronans rätt vid vattenmål, vattenregleringar och sjösänkningar. Då kollegiet år 1909 delvis miste sin kollegiala natur och fick en generaldirektör i stället för en president, som varit primus inter pares, utfärdades en instruktion, enligt vilken ämbetsverket skulle handlägga ärenden av kameral natur eller som angå den allmänna hushållningen.

Staten har stora ekonomiska intressen att bevaka inom systembolagen, och ordnandet av och tillsynen över spirituösa dryckers försäljning hör till "den allmänno hushållningen" i den bemärkelse detta uttryck förekommer i gällande grundlag, regeringsformen. Det förefaller alltså såsom om ifrågasatta kontrolluppgiften väl skulle överensstämma med Kungl. Kammarkollegii övriga ämbetsåligganden.

Den kontroll, som nu skall utövas av Kontrollstyrelsen, är egentligen enbart ett övervakande av systembolagens *ekonomiska* skötsel. Kontrollstyrelsen har oriktigt fattat sin uppgift vara att, jämte detta av staten lämnade arbetsuppdrag, tacite vara representant jämväl för en av staten officiellt icke såsom sin erkänd, privat "nykterhets"-rörelse av fanatisk eller halvfanatisk natur, som icke blott sett genom fingrarna med utan storligen gillat inkvisitionsmetoder på grundval av anonym angivelse (med hemligstämplande av protokollen därom såsom diplomatiska sekretesser) och allehanda trakassering av motbokskunder och källarmästare, oförvitliga svenska medborgares ställande under olagligt förmyndarskap, provokation och spioneri, samt indirekt uppammat smuggling och lönnbränning och åstadkommit moral- och rättsbegreppens förslappning, varjämte spritförtäringsseden fastlåsts genom Brattsystemets hemliga instruktioner näranog såsom en medborgerlig skyldighet. "Om det gäller att i tysthet förgifta svenska folket, då är Brattsystemet genialt inrättat", skrev den världsbekante, danske näringsfysiologen dr Hindhede i tidningen Nationen.

Genom överflyttande av ifrågavarande kontrolluppgifter från Kontrollstyrelsen till Kommerskollegium eller Kammarkollegium skulle alla de osympatiska företeelser, som under Kontrollstyrelsens egid fått florera inom Stockholmssystemet, försvinna. Kommerskollegium eller Kammarkollegium skulle inskränka sin granskning till den författningsenliga, den ekonomiska kontrollen, med åsidosättande av dr Bratts hemliga instruktioner. Jämte rent ekonomisk granskning skulle resp. Kollegium givetvis tillse, att oför-

(forts. å sista sidan.)

Svenskens tolerans.

Svenskarna ha liksom varje annat folk sina nationaldrag, som ej utan vidare låta sig utplåna, för uppgående i någon slags universell, "rationell" folktyp. Rättskaffens till sin läggning ha de aldrig kunnat tänka sig annat än att samma moraliska egenskap måste vara tillfinnandes också hos andra nationaliteter. Denna deras goda tro har emellertid kommit att utgöra en eggelse för främmande, lägre stående folk och raser att hänsynslöst inkräkta på det legitima svenska intresset samt här tillskansa sig en, visserligen omsorgsfullt beslöjad maktställning, som alltmer blivit till ett hot för Sveriges land och folk. Och det den dag som är i en grad såsom icke tillförene. Det ligger i svenskens natur att tro gott om inte bara sina stam- och rasfränder, utan i all synnerhet om dem av främmande stam, som av honom inbjudits att slå sig ned i hans land — som hans gäster. Att det skulle falla dessa in att missbruka hans gästfrihet, kunde han aldrig tänka sig.

Efter som utvecklingen skridit framåt ha emellertid vittnesbörd i mängd inställt sig, ådagaläggande det ödesdigra i detta betraktelsesätt. Främmande folk- och raselement, särskilt judar och valloner, hava, i skydd av vår visade enastående "tolerans", förstått att här tillvälla sig en dominerande ställning och på bekostnad av landets egna fört utvecklingen in på fosterlandslöshetens och den nationella ödeläggelsens banor. Faktum beslöjas dock inför massorna, i det att även upplysningsväsendet, tidningspressen, lagts under inkräktarnas välde. Man låter ingen annan folkmening än den av israeliterna och deras i kampen förbundna, vallonerna, dikterade komma till svenskarnas öron. Den stämning av opposition häremot, som under utvecklingens gång ej kunnat undgås, har sålunda betagits möjligheten att inom det beståendes ram kunna komma till uttryck. Genom övertagandet av den svenska opinionsbildningen skapade inkräktarna åt sig en garanti mot varje slag av nationell folklig reaktion. De godtrogna svenskarna fingo så dyrt som gärna tänkbart, med sitt folkliga välstånd, sin frihet och suveränitet, betala sin alltför långt gående tolerans vis à vis främlingarna, vilka på det skamligaste missbrukat det högsinnade förtroende som här visats dem.

Inom vida kretsar av Sveriges folk börjar man äntligen ana, att allt icke är som sig bör. Ställd under påverkan av det judiska upplysningsväsendet låter man emellertid alltjämt gärna invagga sig i den föreställningen, att situationen i vårt land ej är värre än att den gott kan tolereras. Partier och överhetspersoner göra i alla fall sitt bästa, menar man, man får vara tacksam och glad att det är som det är. Se

(Forts. å sid. 5.)

KOMMUNISTISK BARN-PROPAGANDA.

Ett hemskt kapitel.

Ända intill senaste tid har det ansetts som en oskriven lag, att barnen skulle hållas utanför de politiska partistriderna. Det har varit den ryska bolsjevismen, i andra länder kallad kommunismen, förbehållet att bryta mot denna lag. Nu är det t. o. m. alldeles tvärtom, i det propagandan bland barnen omhuldas med särskilt intresse av den världsomfattande kommunismen och dess bolsjevikiska central i Moskva. Fördelen av att på detta sätt värva anhängare, som snart sagt med modersmjölken insupit de kommunistiska idéerna, är uppenbar. Barnen fostras till hängivna soldater i den röda arméns filialer jorden runt och skola, om icke omstörtningen kommit förr, som vuxna bilda den bolsjevikiska hjälptruppen i eget land, när Ryssland ger signal till det krig, som skall genomföra världsrevolutionen.

Sedan några år finns här i landet en organisation, som heter Arbetarbarnens förbund. Detta förbund har emellanåt propagandaveckor, den första i oktober 1927. Dessa veckor äro högtidsstunder, genom vilka masstillslutning avses och instruktion lämnas angående det dagliga arbetet för rörelsens spridande i hemmen, i skolorna och på arbetsplatserna. De anslutna barnen kallas pionjärer, vilka bl. a. ha till uppgift att organisera alla barn i sin omgivning. När barnen växt upp till ungdomar, bli de kommunister med ytterligare förpliktelser.

Hur man fångar barnen må med ett par exempel belysas.

Den kvinnliga agitatorn, som kan sin sak, samlar några småttingar i sitt hem, berättar sagor och undfägnar dem med gotter. När bekantskapen riktigt gjorts och skaran ökats, handla sagorna företrädesvis om Ryssland och lyckotillståndet där. Hon leker skola med dem i berättande form. Hon frågar, om inte den här skolan är bra roligare än deras vanliga skola. Jo, det tycka de förstås alla. Ja, ser ni, så här går det till i de ryska skolorna. Alla jämförelser röra sig naturligtvis med förhållandena i barnens dagliga liv. Varken barn eller föräldrar förstå, vad som ligger under det hela. I de smås sinnen ingjutes emellertid en glödande kärlek till allt ryskt och en bergfast förvissning om, hur mycket bättre allting är där än här. Och snart få de avlägga pionjäreden, varmed de svära att alltid vara Lenin och hans verk trogna.

En arbetarpojke går in i en av våra vanliga scoutkårer och får där efterhand lära sig en hel del saker, varåt hans mor, som är änka, mycket gläder sig. Han blir i hemmet tjänstvillig och lydig samt i allo en bättre pojke än förut. En dag förklarar modern, att han skall övergå till den lilla ortens andra scoutkår, där endast arbetarpojkar äro medlemmar. Hon försvarar sitt beslut med att hon fått påtryckning av sina likar om det olämpliga i, att hennes son tillhörde en kår, där alla samhällsklasser voro representerade. Och nu skulle han flytta över. Den nya kåren befanns vara en kommunistisk pionjärkår. Men både mor och son, som icke förstodo innebörden härav, funno det vara bättre, att han var bland sin egen klass. Och så blev han mogen för pionjärrörelsen.

När barnen hunnit så långt, få de börja arbeta för kommunismens grundsatser och mål, som äro: 1. förståndets triumf över trons vidskepelse och över att tro på Gud; 2. förintandet av fosterlandskärleken; 3. förgörandet av familjer och demoralisation av ungdomen i den nakna sanningens namn; 4. förnekelse av kärleken till nästan, underblåsandet av hatet till de högre klasserna och terror såsom grundval för den styrande (ryska) regeringen; 5. utrotandet av alla moraliska, juridiska och sociala grundsatser; och såsom slutmål den ekonomiska kommunismen, proletariatets diktatur samt utplånande av all nationalitet.

Några citat av de rättesnören, de unga ha att följa: "kommunistpartiet är vår far, och sovjets kvinnosektion är vår mor"; "vår uppgift är icke att reformera, utan att förgöra varje slag av religion, varje slag av moral"; "vi hata kristendomen och de kristna, till och med de bästa bland dem äro våra fiender"; vi skola förgöra himlens gudar och jordens kapitalister".

Ryssarna själva finna icke resultatet gott. Bucharin förklarade för fyra år sedan i en rapport, att "komsomolmiljön utvecklar ofta en stank, så man kan bli sjösjuk." Men systemet måste främjas för de ledande judarnas triumf över mänskligheten.

Till sist ett par exempel på resultatet. En rysk mor hade vid revolutionen undsluppit blodbadet, men hennes lille son blev kvar och omhändertagen av sovjet. Som litet mera försigkommen skrev han till sin mor, som vistades i Frankrike: "Jag skriver till dig för att uttrycka mitt hat och mitt förakt för dig. Man har upplyst mig om, att du är en smutsig borgarkvinna och att min far och du alltid varit fiender till arbetarna och bönderna."

Samma scen mellan en emigrerad far och hans son, som fått uppsöka honom: "Jag ville få den fullständiga frånvaron av den sonliga känslan bekräftad. Jag har kommit till den övertygelsen, att jag inte äger den och att den inte får existera. Detsamma gäller om religionen."

I Göteborg bars i demonstrationståget 1. maj 1927 en fana med inskrift "I mödrar, lären edra barn att hata hemmen." Den brinnande bibeln på en fana vid liknande tillfälle i Stockholm torde vara i färskt

(Forts. å sid. 5.)

ANDENS OCH MATERIENS INFLYTANDE PÅ RELIGIONEN.

För Nationen av J. L.

"Religionen har till uppgift att förmedla förnuftets och den andliga frihetens fordringar och plikter i människolivets utveckling."

Kristendomen är en uppenbarad andereligion, icke för något enskilt "utvalt" folk likt judendomens egoistiskt-materiella föreskrifter, utan för hela mänskligheten, enligt Jesu maning: "Gån ut och gören alla folk till lärjungar". Matt. 28:19. Kristendomen hänvisar oss till ett heligt och rättfärdigt gudomsväsen, världsaltets upphov och ledare, den ende sanne Guden, vår Himmelske Fader. Kristendomen riktar vår tro och vårt hopp på en översinnlig tillvaro i en till helighet syftande livsform i de himmelska boningarna.

Det framgår tydligt härav att kristendomen såsom religion betraktad, icke har något grundfäste i materien, vilken blott tjänar som medel för människoandens utveckling här på jorden, där den goda och den onda makten kämpa om herraväldet. Och denna kamp koncentreras i synnerhet i de båda religionsformerna, kristendomen och judendomen, vilka i verkligheten förhålla sig till varandra såsom magnetnålens nordpol och sydpol, d. v. s. tilldragande och frånstötande.

Det var medeltidskyrkan förbehållet att i sin dogmatik upptaga och förena det omoraliska innehållet i den judiska familjekrönikan, det s. k. gamla testamentet, och därmed länka ihop en alldeles oberättigad orsakskedja mellan kristendom och judendom, trots motsatserna i de båda religionsformerna. Denna sammanslutning synes tyvärr ännu i vår "upplysta tid" hållbar nog för att binda två ting samman vilka till sitt väsen och innehåll äro absolut oförenbara. Det är anden och materien man här sökt sammanlänka till förfång för Jesu rena läras förkunnelse, vilken man tror sig kunna ersätta med judiska ceremonier och berättelser om "heliga judiska patriarker", vilka vid närmare påseende utmärkt sig genom sin brottslighet och vilkas gud av Jesus kallades "lögnens fader". Joh. 8:44. Men likväl förklarar den kristna kyrkan detta gudsbegrepp "trefalt heligt". Är det då möjligt att lära oss förstå den himmelsvida skillnad som ligger i den kristna och den judiska religionen, samt deras resp. gudsbegrepp, Jesu Himmelske fader och judeguden Jahve-Sebaot? Denne senare har ej ringaste intresse för något annat folk än judarna, åt vilka han skänker hela jorden till besittning, 2 Mos. 19:5, samt lovar dessutom "att sprida fruktan och förskräckelse för judarna bland alla folk till vilka de komma". 2 Mos. 23:27, 5 Mos. 5:11, 25. I detta "löfte" synes judeguden, för en gångs skull, ha talat sanning, ty enligt världshistorien och vår nyare tids erfarenheter, har förödelsens styggelse, medelst mord och plundring, alltid varit judarnas trogna följeslagare. Ännu aldrig har judafolket lämnat något bevis för att deras närvaro bland främmande folk åstadkommit någon välsignelse eller god utveckling, medan däremot deras vandringar över alla jordens länder alltid kännetecknats av revolutioner, krig, hungersnöd, gudsförnekelse och omoral i alla former. Och deras bemödanden i övrigt består däri, att de med sina sammanockrade storkapital binda sina värdfolk i slavbojor, eller helt tillintetgöra dem, såsom deras gud Jahve befaller dem. 5 Mos. 3, 4, 6; 7:1, 2, 16. Man måste dock medgiva, att då sådana handlingar ingå i ett folks religion och deras gudsgemenskap består i att genom de grövsta förbrytelser omöjliggöra andra folks tillvaro, så kan en sådan religion rättvisligen icke tillerkännas någon annan benämning än *satanisk*.

Det synes klart och tydligt att detta religionssystem uteslutande grundar sig på materien, d. v. s. att de materiella, själviska intressena behärska hela systemet samt äro grundläggande för gemenskapen med Jahve. Detta förhållande fastställes också obestridligen i hans "förbund", vilka även äro begränsade till hans egen folkras, judarna, som han gjort till sitt "egendomsfolk". Alla andra folk ha intet människovärde inför denne ras-gud.

Den som vill förkunna verklig kristendom måste därför skilja mellan den lära som Kristus förkunnade, och det halvjudiska system som kyrkan kallar kristendom. Kristus lärde känna judendomen såsom den farligaste fienden till sin lära och till mänsklighetens sedliga utveckling, emedan den saknar varje spår av sann etisk religiositet. Det var just i kampen mot detta sataniska system samt för övertygelsen om sanningen i sin egen lära som Jesus måste offra sitt liv, och för denna sin orubbliga övertygelse dödade judarna honom. Häri finna vi ett tydligt bevis för motsatserna

(Forts. sista sid.)

MUTORNA INOM TOBAKS-MONOPOLET.

Preskriptionsfrågan nödvändiggör sakens omedelbara handläggande.

Under Monopoldebatten vid årets riksdag påpekade, såsom förut omtalats, prof. K. G. Westman att fara förelåg att åtalsrätten rörande mutorna inom Tobaksmonopolet preskriberades, därest ej styrelsen för A.-B. Tobaksmonopolet fortast ingåve direkt anmälan i saken till allmänna åklagaren. Utan dylik anmälan kunde allmänna åklagaren ej upptaga saken till prövning, och styrelsen för Monopolbolaget ville tydligen icke vidtaga den nödiga åtgärden! Det kan emellertid med skäl ställas den frågan, huruvida styrelsen för A.-B. Tobaksmonopolet ensam är att betrakta såsom målsägande, ty sådan är varje person eller korporation, som lidit skada på grund av annans brottsliga handling. Generalkonsul Folke Cronholm har i enlighet härmed ansett kungl. Maj:t och kronan i detta fall vara rätter målsägande och förty till kronans högste ombudsman, justitiekanslern, ingivit en skrift med begäran bl. a., att Kungl. Maj:t och Kronan genom justitiekanslern måtte begagna sig av denna sin rätt samt föranstalta om polisförhör. Skrivelsen är av denna lydelse:

Ännu en medlem av det stora huset Wallenberg har blivit avslöjad inför offentligheten. Han har blivit beskylld för handlingar, vilka vi andra icke anse vara hederliga. Men även ifråga om honom har varje laga åtgärd uteblivit. Det är den av sagda hus tillsatte chefen för tobaksmonopolet, vilket liksom spritmonopolet, blev av Kungl. Maj:t och riksdagen instiftat i uppenbar strid mot rikets främsta grundlag. Det är herr Oscar Wallenberg, som ansett det vara med sina egna intressen bäst förenligt att "frivilligt" träda tillbaka, sedan resultatet av de Kungl. Kommitterades utredning blivit framlagt inför offentligheten, liksom hans kollega i spritmonopolet dr Bratt, som stillatigande funnit sig att offentligen kallas "storförskingrare av statsmedel", såg sig föranlåten att "frivilligt" övergå till annan näring, sedan även hans egenartade sätt att förvalta det gods, som blivit honom anförtrott, blivit

(Forts. å sista sid.)

Den 3 Maj

»Folkväldet.»

Historien vet att berätta om de mest skilda slag av folkliga styrelsesätt, alltifrån det autokratiska med makten förlagd hos en enda person till det ultrademokratiska med massan av medborgare såsom häskare. Den ena eller andra formen har i allmänhet varit förestavad av lämplighetsskäl, efter rådande förhållanden inom staterna, antingen nu utvecklingen gestaltat sig på nationell grund eller mera bestämts av främmande, osvenska och kosmopolitiska intressen. Men alltid har den till namnet tjänat samma höga mål: *Folkets välfärd*, även där den från början till slutet varit inriktad på skyddandet av härskande klassers privilgierade ställning. Om en styrelseordning bliver till gagn eller skada för det folk det avser, beror dock på de moraliska och intellektuella kvalifikationerna hos dem, som bära upp densamma. Där ledarna varit värdiga sådana, har utvecklingen, oberoende av de former varunder myndigheten utövats, plägat ske till allmänt väl, medan ovärdiga ledare blott varit till olycka för sina folk. Åter och åter ha vi bevittnat, huru formen, när det gäller folkens styrelse, är av underordnad betydelse och andas allt. Men likväl är det ofrånkomligt, att också här vissa Skapelsens i naturen utstakade riktlinjer givas, dem vi ej i längden ostraffat synda emot. Evad det gäller den ena eller andra styrelseformen, en autokratisk eller demokratisk, står det fast, att den verkliga ledningen och makten alltid utövas av ett ringa fåtal.

Sedan långt tillbaka hava folkens styrelseskick i sin gestaltning influerats av det världserövrande Juda. I enlighet med dess imperialistiska "välfärdssyften" omvandlades de efterhand till demokratiska "masstyren", vari den judiska maktens mot nationalsamhällenas bestånd riktade strävanden och verksamhet beslöjades. Det var så bekvämt för Juda att ropa ut sina många önskemål och krav gentemot gojimsamhället i massans i stället för sitt eget namn! Att metoden dugt, veta vi i dag. Den judiska världserövringen har i alla tider varit inställd i tecknet av massans revoltering mot sina "orättfärdiga" nationella ledande klasser och styrelser. Massan var politiskt okunnig och ur stånd att kunna bedöma innebörden och konsekvensen av sina handlingar, följde kritiklöst de stortaliga ledare, som ställts i dess spets — alltså lämpade hon sig förträffligt som kamptrupp för det "heliga" folkets upphöjda planer. Medan de ledande klasserna alltmer fostrades till självförgudning och övergivande av de sanna fosterländska idealen, samt till provokatoriskt uppträdande, mobiliserades massornas primitiva instinkter, framför allt avundsjukan och hatet, till kamp mot de i nationell pliktförgätenhet nedsjunkna ledande folkklasserna. Den passande kampmiljön var skapad. Folken stodo uppdelade i inbördes fientliga läger: "borgare"—"proletärer", vilkas hela intresse koncentrerades på den inbördes kampen på liv och död om makten, äran och härligheten. Den "undre" nationen kommenderades under ledning av Israels utvalda agenter till storms mot den förhatliga "övre" och de nationella samfundsordningarna. Över hela linjen proklamerades "det suveräna folkväldet" — "massans eget styre". Tiden var inne för förverkligandet av det "folkvälde", varom Israels välinitierade bibelskrivare siat. Även dessa måste ju dock insett, att ett "folkets eget" styre icke låter sig realisera annat än i den judiska lögnideologien.

Det "folkvälde" man i dag allestädes så yves över är alltså i verkligheten rena svindeln, ett bedrägeri till den folkliga själlösheten fullkomnande. Ett beslöjat judevälde är det, detta och ingenting annat. Bakom den förment maktutövande "suveräna" massan styra i dag hos folken diktatoriskt en handfull hänsynslösa israeliter i sin världserövrings intresse. Pressen, parlamenten, regeringarna hava förvandlats till dessa hemliga judediktaturers slavar, som lyda den minsta vink från Guldkalvens Herrar. Varje tänkande människa måste ju förstå, att idén om massans styrelseutövning är falsk. Ett folk kan självfallet icke styras av en massa individer med olika syn på tingen och i saknad av kunskaper i de många viktiga spörsmål, som erbjuda sig för en statsledning. Massan bliver alltid i sin uppfattning av de allmänna problemen beroende av de informationer som bjudas henne av dem, som fungera som hennes ledare. Något självständigt omdöme eller styre är hon av naturliga skäl oförmögen utöva. Hon kan acceptera, eventuellt avvisa sina ledares utläggningar och program. För genomskådande av halten av deras förkunnelser saknar hon i regel förutsättningarna, vederbörliga teoretiska och praktiska insikter. Hon är med ett ord utlämnad i sina ledares våld. Huru lätt de "suveräna" massorna låta sig ledas av Israels "proletärt" utstyrda folkrörelser, belyses av det förhållandet, att samma massor, som för något årtionde sedan i demokratiens namn i hänförelse tillkämpade sig medborgerliga fri- och rättigheter i samhällena, nu — sedan de åt judarna erövrat makten och härligheten i dessa — över hela linjen ej mindre hänfört låta sig uppkommenderas till kamp för "medborgarrättigheternas" avskaffande, till förmån för "proletärdiktaturen". Skådespelet är förvisso allt annat än uppbyggligt. Men det visar det judiska "folkväldet" i dess sanna skepnad. För "folkledarna" ställer sig saken så bekväm. De behöva ej ta på sig något personligt ansvar för sina ord och gärningar — de ju endast tolka massans röst och vilja. Ingenting kunna de läggas till last för. När infriandet i praktiken av de många stolta löftena om frihet, jämlikhet, broderskap, om kapitalets erövring åt de obesuttna, guld och gröna skogar åt alla etc. uteblir, är det massan som misslyckats i sina förhoppningar och ideal, icke ledarna! Ja, demokratien rent av förbjuder personligt individuellt inflytande — sådant anses farligt. Ledarna för en demokratisk rörelse få ej ha en egen åsikt, eftersom de blott äro massans talesmän och endast ha att ge uttryck åt de stämningar, som under inflytande av Israels många energiska agitatorer i de djupare skikten framföras såsom "suverän" folkvilja. — Att ett sådant system skulle göra sig storartat för dess höga upphovsmän, säger sig självt, men obegripligt är, att våra intellektuellt högtstående svenska arbetare kunnat taga det för gott. Jämväl den enklaste medborgare borde ju förstå, att detta "folkvälde" i verkligheten ingenting annat är än en ren illusion. Sanningen låter sig ej avskaffa genom demagogisk ordkonst. Folken ha alltid lets och komma alltid att ledas av enskilda, över mängden sig höjande andar på gott eller ont, antingen direkt eller indirekt, öppet eller hemligt. Dagens populära fras att massan skulle "leda sig själv" är medvetet svindel, ett bedrägeri till omtöcknande av deras sinnen i de dunkla makters intresse, som önska utnyttja hennes primitiva instinkter för sin suspekta strävan.

Sveriges folk bör nu sannerligen hava fått nog av detta i "folkväldets" namn sig draperande hemliga judediktatoriska styrelseskick för att vara färdig med domen däröver. Vad nu måste fordras är: *rent spel!* Den beslöjade hemliga maktutövningen måste upphöra. Inga oansvariga ledare längre. Individer som icke vilja stå för sina gärningar och bära ansvaret därför, måste bort från arenan! Lycksökeriets och kvacksalvandets tid måste vara ute. Den mot nationell undergång inriktade judiska utvecklingen i "folkväldets" namn måste hejdas och i stället en positiv, svensk utveckling inledas! Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund, svensk till sitt väsen samt inriktad mot svenska mål. Den svenska statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och en ny aera inledas, åsyftande det egna landet och folkets välfärd, i stället för såsom nu endast det judiska inkräktarefolkets. Det på svenska folkets andliga och materiella förstörelse inriktade judiskpolitiska söndringssystemet måste avskaffas och det politiska livet reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Vägen som härvid bör följas är *de verkliga intressenas och kvalifikationernas representation samt en kvalificerad regeringsmakt i den svenska grundlagens anda.*

PRESSKONSERTEN

Den juderevolutionära faran.

I en ledande artikel, "En herre från Moskva", påtalar nu själva *Svenska Dagbladet* (h.) den upprorspropaganda, som av Moskvainternationalen under handelsdelegationens förklädnad bedrives i alla länder och som nu senast fått sin illustration genom vissa avslöjade revolutionsförberedelser i Egypten. Sv. D. tyckes äntligen på väg att inse, att bolsjevismen, när allt kommer omkring, icke är en fullt så skämtsam företeelse som den tidigare hållit före utan att den förtjänar att tagas även från den allvarligare sidan. Tidningen skriver:

Medan underrättelserna om förloppet av första maj på olika håll vittna om Moskvas mordbrandsanläggningar, ha utförliga uppgifter kommit till handa om sovjets avslöjade förehavanden på ett särskilt håll. Några kortfattade telegram ha redan omtalat, att de egyptiska myndigheterna lyckats blotta en central för bolsjevikpropaganda, enligt vanan förklädd som en rysk "handelsdelegation", vars gagneliga verksamhet för det ekonomiska utbytet staterna emellan påkallar gästvänskap och allehanda privilegier. De närmare detaljerna om det egyptiska exemplet äro högeligen lärorika.

För två år sedan öppnade Moskva underhandlingar med regeringen i Kairo. Uppslagsändan var mycket välfunnen: egyptiska staten hade stora bomullsförråd, som de vänliga sovjetherrarna så gärna ville stå till tjänst med att placera i Ryssland. Men naturligtvis kunde ingenting uträttas, förrän sovjet fått i Alexandria installera en kommunistisk cell, kostymerad som "Textile Imports Ltd". Till att börja med tycktes denna agentur nöja sig med att bedriva sådana affärer, som officiellt voro dess uppgift, men de egyptiska myndigheterna voro icke naiva nog att tro på bomullsryssarna, även om dessa i det privata umgänget flitigt läto förstå, att de i själ och hjärta hade en mycket kritisk uppfattning av kommunistdiktaturen och endast intresserade sig för de kommersiella ärendena. De bespejades noga, i synnerhet sedan efter ankomsten av en ny chef för "Textile Imports" bomullsköpen hastigt avtagit. Det blev snart också tydligt, att bomullsinköpen endast voro camouflage och att den verksamhet, som bedrevs, avsåg skapandet av en organisation för kommunistpropaganda i Egypten och angränsande länder. Inom kort hade man bevis nog i händerna för att häkta ett antal kommunister som sysslat med "bomullsaffärer". Man kom därvid i besittning av ytterligare värdefullt bevismaterial, och snart var den verksamhet, som sovjetdelegationer bedriva i så många olika länder, ordentligt avslöjad vad förehavandena i Egypten beträffar.

De funna dokumenten visade att bomullsryssarna skickats till Egypten endast och allenast i syfte att där organisera en propagandacentral för den hitre Orienten. Bland dokumenten var även ett, som bevisade, att verksamheten i Alexandria helt och hållet avsåg från Moskva dirigerat kommunistiskt mullvadsarbete. Likaledes fick man otvetydiga belägg på att befälhavarna på sovjets fartyg regelbundet användas för att tillställa sovjets hejdukar i de olika länder, som besökas, nödiga penningmedel, och att de överhuvud tjänstgöra som kurirer mellan Moskva och främmande länder.

Det finnes ingen som helst anledning betvivla, att de i Egypten avslöjade förhållandena ha full motsvarighet på andra håll. Skillnaden torde endast ligga i den olika grad av skärpa, med vilken de ryska förehavandena hållas efter. Samma vittnesbörd framkommer också i underrättelserna om försöken i olika huvudstäder att anställa oroligheter. Moskvas framgång är, som synes av kontrasten mellan underrättelserna från Berlin och från Paris, helt och hållet beroende på den grad av målmedvetenhet, varmed den lagliga samhällsmakten i olika länder beslutsamt tar moskvaherrarna och deras anhang i kragen.

Den självklara konsekvensen av den av Sv. D. här deklarerade uppfattningen borde ju vara, att också i Sverige, som väl även bör få räknas bland "motsvarigheterna", en annan syn på spörsmålet än den hittillsvarande må komma till uttryck i myndigheternas ställningstagande till de juderevolutionära förehavanden mot det nationella samhället. Det är emellertid ett stort steg från ord till handling eller ens ett påyrkande därav. Att de herrar som föra spiran i Svenska Dagbladet skulle vara mäktiga ett sådant steg, förefaller icke mycket sannolikt, i betraktande av den storartade "tolerans" de hitintills lagt i dagen på området.

Kontrollstyrelsens avskaffande.

Åtskilliga tecken tyda på att kontrollstyrelsen börjar bli mogen för sitt avträdande från arenan. I det allmänna medvetandet är den det ju för länge sedan. Ty ingen har någonsin kunnat förstå den förnuftiga meningen med denna "kontrollerande" myndighet. *Göteborgs Morgonpost* (h) skriver under rubriken "Kontrollstyrelsen bör avskaffas" följande

När riksdagen år 1915 bestämde sig för att inrätta kgl. kontrollstyrelsen, kunde väl knappast någon av dess andliga fäder ens drömma om att staten därmed skulle få en bortbyting i vaggan. Redan ämbetsverkets första sammansättning borde emellertid ha väckt betänkligheter. Den i högsta grad ömtåliga uppgift, som reserverats för nykomlingen inom den svenska byråkratien, borde ha förutsatt en helt annan grad av sakkunskap, vidsynthet och balans än som representerades av den uppsättning akademiska ungdomar, som från början rekryterade detsamma. Dessa herrar besjälades av ett för visso uppriktigt men beklagligt ensidigt nykterhetsintresse och voro genomgående i saknad av praktisk erfarenhet.

Man kan icke tillvita dem att de låtit den varierande styrkan i de dryckesvaror de haft sig underlagda stiga sig åt huvudet, men de förefalla i stället desto mera påverkade — eller skola vi rent av säga berusade? — av maktens söta vin. Makt och befogenhet hade nämligen i rätt enastående skala tilldelats det nya ämbetsverket, och från första början kringstrålades dess handlingar av ett självmedvetet valspråk: Över kungl. kontrollstyrelsens beslut må ingen talan föras!

Kontrollstyrelsen är ju som bekant, i likhet med påven i Rom, ofelbar och tycks också ha fått gåvan att kunna meddela denna imposanta egenskap åt sina underlydande, systembolagen. Hur många medborgare här i landet ha väl någonsin — eller rättare, finns det någon enda som vunnit rättelse genom att överklaga ett systembolags beslut? I sin underbara kombination av att på en gång vara åklagare, domare och exekutor har kontrollstyrelsen inte ens ryggat tillbaka för att utfärda bestämmelser i strid med gällande lag, och den har icke inskränkt missbruken av sin maktställning ens till domarekallet. Även på andra områden har verket ingripit på ett sätt som kommit stort ohägn åstad. Vi avse närmast det sätt, varpå det tilllämpar sin befogenhet att utnämna ordförande i systembolagen. Naturligtvis är det alldeles abderitiskt att kontrollstyrelsen skall kunna till högsta styrande inom systembolagen tillsätta personer, vilka många gånger nödgas handla i en anda som starkt strider både mot deras egen och de kommunala, oktrojbeviljande myndigheternas innersta övertygelse och vilja. Det vore högst angeläget att snarast möjligt återgå till den äldre och naturligare anordningar att länsstyrelserna, och icke den centrala spritregeringen i huvudstaden, utse de offentliga ombuden i systembolagen.

Mycket hade kunnat förlåtas kontrollstyrelsen, om den vid bevakande av statens rätt i sprithanteringen i dess helhet visat samma drag av strävhet och byråkratism som allmänheten i så rikt mått fått göra bekantskap med. Så har emellertid märkligt nog icke varit fallet. Vid olika tillfällen, senast för några dagar sedan, ha vi haft anledning att efter förtjänst karaktärisera den förbluffande likgiltighet ämbetsverket lägger i dagen i fråga om restaurangbolagens ekonomiska skötsel. Av hr Lithanders på sin tid till riksdagen inlämnade redogörelse för de sistnämnda bolagens verksamhet fann man — inte utan förvåning — att kontrollstyrelsen ertappats med att i ett officiellt infordrat yttrande ha serverat en starkt missvisande statistik över det ekonomiska resultatet av systembolagens utskänkning i Stockholm och Göteborg — nota bene till restaurangbolagens favör! Ett sådant förfaringssätt ger åt sina utövare en stämpel som icke behöver närmare karakteriseras och som försätter dem i en klass, där Sveriges ämbetsmannakår sedan århundraden icke hör hemma.

Kontrollstyrelsen är trots sin stora makt — och om möjligt ännu större maktkänsla — i närvarande stund likväl ingenting annat än en koloss på lerfötter. Ämbetsverket har förlorat allmänhetens förtroende, och dess konstgjorda maktställning är endast fotad på en tillfällig politisk konjunkturs vacklande grund. Ett ämbetsverk, som går andra ärenden än statens, bör inte längre ha rätt att bestå. Dess snabba avskaffande måste ligga envar, och icke minst statsmaktens utövare, om hjärtat. Den kontrollerande verksamhet, som kan vara av nöden, bör överlåtas på någon därtill bättre skickad myndighet, och verket i övrigt avvecklas, som det kristidsblomster det från början varit. Ju förr denna nödvändiga operation företages, desto bättre för nykterhetspolitiken, och desto behagligare för land och folk.

Det är ett glädjande tecken, att en ansedd daglig tidning som Göteborgs Morgonpost på det kraftfulla sätt som skett ryckt in för den olidliga spritbyråkratiens störtande, vilken förhindrar en sund nykterhetsrörelse och utgör en fara för den urgamla svenska friheten. Det är alldeles riktigt, att kontrollstyrelsens avskaffande är en första förutsättning för ett sakernas ordnande till det bättre å spritförsäljningsområdet.

Första maj-oroligheterna.

Från Revolutions-Israels officiella regeringsspråkrör Moskva-Komintern hade utgått order, att kommunisterna i alla länder skulle ställa till oroligheter och helst även uppror i samband med årets förstamaj-demonstration. Den borgerliga världen skulle, som det hette i parollen från Moskva, få en liten försmak av sitt kommande öde. I flertalet huvudstäder i Europa var emellertid vädret så ogunstigt som möjligt för en revolutionär massaktion: kyla, regn, snö och blåst — vilket torde ha bidragit till att den iscensatta "allmänna revolten" ej blev allvarligare än den blev. På de flesta håll hade myndigheterna mobiliserat alla till buds stående krafter för mötande av den planerade jude-revolutionära anstormningen.

I Paris hade myndigheterna vidtagit de mest omfattande preventiva åtgärder och ej mindre än 2283 kommunister hade före slaget tagits i förvar. Genom detta kraftingripande från myndigheternas sida berövades de franska kommunisterna möjligheten att kunna kunna sätta sin väl förberedda revolution i verket. Den kommunistiska tidningen "Humanité" för 1 maj beslagtogs.

I Berlin artade sig majfirandet särskilt allvarligt. Ett fullt utbildat kommunistiskt uppror sattes där i scen. Efter en synnerligen orolig dag med ständiga, delvis svårartade sammanstötningar mellan kommunistiska arbetaremassor och polis i olika delar av staden tog situationen på aftonen i de norra arbetarförstäderna, i synnerhet Wedding, en ytterst allvarlig och oroande utveckling. Vilda och blodiga barrikadstrider utkämpades på Küstliner Strasse och Nettelbecks Platz. De röda avlossade flera tusen skarpa skott från barrikader och husens fönster, och polisen gick till storms under karbin- och kulspruteeld samt med hjälp av pansarbilar och strålkastare. Striden som började vid 7-tiden, avgjordes först vid ½10-tiden, då polisen erövrat barrikaderna. Ett flertal personer dödades under gatustriderna och de sårade räknades i hundratal. "Gatustriderna i Wedding ha icke något med majdemonstrationerna att göra, det är uppror, kommunistiskt uppror!" — förklarade aftonen efter bataljen en polisämbetsman i hög ställning.

Spritcentralen minskar sitt aktiekapital med 5 milj. kr.

På Aktiebolaget Vin- & Spritcentralens ordinarie bolagsstämma i förra veckan beslöts bl. a., att fem miljoner kr. av preferensaktiekapitalet skulle inlösas av bolaget den 17 september 1929. Då preferensaktier förut hava funnits till ett nominellt belopp av 20 miljoner kronor blir alltså från och med nästa höst preferensaktiekapitalet endast 15 milj. kr.

Genom den beslutade åtgärden underlättas statens förvärv av Spritcentralen. Stamaktierna, tillsammans uppgående till 400,000 kr., vilka nu äro fördelade å tio st. av dr Bratt utsedda personer, kunna, som bekant, enligt avtal med staten, förvärvas för nominella beloppet.

Den judiska näringspolitikens följder.

Det av judarna Bonnier och Heckscher i intim förening med "representanterna" i parlamentet framtvingade landsskadliga riksdagsbeslutet gentemot den svenska sockerindustrien har resulterat i, att i Skåne fem sockerfabriker den 30 april stängts.

Största delen av de vid fabrikerna anställda arbetarna komma, enligt vad upplyses, att avskedas och för de kampanjarbetare, som där haft sysselsättning någon tid av året, finnes icke längre något arbete. Tidningen Arbetet uppskattar hela antalet arbetare vid de fem fabrikerna till omkring 1,000 kampanjarbetare och 170 årsanställda arbetare. Av de sistnämnda avskedas 120.

Vi upprepa vad vi tidigare sagt, nämligen att de, som genom det senaste attentatet mot den svenska sockerindustrien blivit ekonomiskt lidande i form av vållad arbetslöshet etc., böra hänvända sig till dess höga tillskyndare, dem som ha skulden därtill, i första hand judarna K. O. Bonnier och Eli Heckscher, med anspråk på att bli hulpna.

Revolutions-Israel & J. K. segrade!

Stadsfiskal G. Falk i Halmstad, som på föranstaltande av J. K. åtalats för tjänstefel bestående däri att han före det han fått J. K:s uppdrag åtalat en kommunistisk flygbladsspridare vid Hallandsmanövern i höstas, har av Halmstads rådhusrätt dömts att böta 25 kr.

J. K. — som tyckes tävla med J. O. ifråga om skyddandet av Israels revolutionärers "vällovliga" strävanden i Sverige — har som bekant även föranstaltat om åtal mot Halmstads rådhusrätt för det ratten upptagit målet till handläggning.

Hrr v. Schneiderns och Billqvists kamp mot Bolstad.

Länsstyrelsen i Vänersborg har hemställt till k. m:t att avslå Bolstads församlings yrkande om åläggande för länsstyrelsen att utbetala det sökta statsbidraget jämte ränta. Länsstyrelsen förmenar, att förutsättning saknas för nådeansökningens beviljande, enär församlingen icke har för avsikt att vidtaga ändring i de avseenden, som föranlett avslaget på ansökningen om statsbidrag utan framhärdar i sitt ogudaktiga katekesnit.

Tjänstvilliga folkskoleinspektören E. Billqvist hemställer likaså hos k. m:t att församlingen genom anslagets indragande måtte bestraffas för sitt ogudaktiga katekesnit och att besvären måtte lämnas utan allt avseende.

Ännu en jordbruksorganisation bildad.

En del jordbrukare i Ångermanland ha, enligt vad meddelas från Örnsköldsvik, tagit initiativet till bildandet av en ny riksorganisation för landets jordbrukare, då de anse det s. k. producentförbundet, som nyligen konstituerades i huvudstaden, icke tillräckligt aktivt för att kunna förbättra jordbrukets dåliga ställning.

Enligt de antagna stadgarna för det nybildade förbundet, som är "politiskt neutralt" och kallar sig "Jordbruksfolkets riksförbund", skall förbundet vara en hela landet omfattande sammanslutning, vare sig de äro arbetare, kolonister, torpare, arrendatorer, hemmansägare eller godsägare. Förbundets uppgift är att söka skälig ersättning för skogs- och jordbruksprodukter samt skäliga arbetslöner. Det skall jämväl hävda sina medlemmars rätt till erhållande av arbetstillfällen och sträva för att jordlösa medlemmar erhålla jord för sitt hem och sin existens. I programmet ingår även "att värna äganderätten och bekämpa alla från äganderättssynpunkt främmande åskådningar, som på ett eller annat sätt undergräva äganderättens bestånd". Förbundet skall vidare stödja och deltaga i det frivilliga studie- och bildningsarbetet för att kulturellt höja jordbrukets folk. I frågor, som röra jordbruksbefolkningens ekonomiska intressen, skall förbundet till samtliga riksdagspartier framställa sina önskemål samt därefter till förbundets medlemmar tillkännagiva de olika partiernas ställning till de framställda önskemålen. Förbundet skall även upprätthålla och stödja för jord- och skogsbruket erforderlig försäljningsverksamhet samt kraftigt deltaga i och stödja jordbrukskasseverksamheten.

"FRIHETSGENERALEN."

Bland Israels många stolta "frihetskämpar" i Sverige intager förvisso "frihetsgeneralen", socialistisk-kooperatistisk-kapitalistiska generalpostdirektören Anders Örne en rangplats. Hans skicklighet i de kosmopolitiska konsterna är så stor, att han behändigt låter sig användas varhelst propagandastöten behöver sättas in, t. o. m. på de mest ömtåliga punkter, där de övriga koryféerna bliva bet. Till utseendet är han charmeuren, hans tal är ordfagert, hans retorik bedövande å enklare sinnen, hans auktoritet, livligt omhuldad av judepressen, alltifrån yttersta höger till yttersta vänster, överväldigande. Han "sköter" en socialistisk eller kooperatistisk församling med samma överlägsna elegans som en kapitalistisk eller enskild nationell företagareassemblé. Och som han vidare är totalt främmande för skrupler, inses lätt, att han skall vara skickad såsom få att agera tapper kämpe för de mångfaldiga slag av förehavanden Israels barn här numera äro i färd med och som ju ofta tarva en förslagenhet utöver det vanliga måttet.

När det gällt att hävda den judiska intressesynpunkten i viktigare ting, i senare tid framför allt de som röra ekonomien och den internationella samfärdseln, har det i regel även varit den stolte "frihetsgeneralen" som fått äran främst figurera på arenan. Hans "kloka" ord ha samma underbara klang på den "proletära" som "borgerliga" sidan — på ena som andra hållet lyssnar man andäktigt till hans välljudande stämma. Såsom den manhållande länken mellan de tu lägren, de bägge förbundna plutokratien-demokratien gör han sig storartat. I dag är det "generalens" uppgift att med smekande ord och fraser övertyga massorna om nödvändigheten ur arbetarnas och de smås i samhället välfärdssynpunkt av Världs-Judas senaste ekonomiska programpunkt: de nationella skrankornas nedrivande till favör för det planerade judiska "världssamhället", i morgon har han att medels kvasivetenskapliga orationer överbevisa landets näringsidkare om nyttan och värdet för nationen och framför allt dess företagarevärld av att äntligen överge de "trångsynta" nationella skrankornas väg för att i stället resolut slå in på det internationella "fria" varuutbytet.

Det var alltså i fullaste överensstämmelse med programmet, när herrarna Wallenberg bjödo Sveriges industriförbunds till huvudstaden församlade årsmöte för 1929 på ett teatraliskt huvudanförande av "frihetsgeneralen" för ökade rättigheter i Sverige för det "betryckta" internationella kapitalet, för de nationella skrankornas borttagande samt större frihet för de stackars utlänningarna (= israeliterna) i detta land. Import- och exportförbuden måste bort, liksom spärren för utlänningars obehindrade tillträde till Sverige, de föråldrade lagarna om utlänningars fastighets- och aktieförvärv äntligen försvinna! Ett käckt framskridande på denna utvecklings väg skulle, försäkrade "generalen", väsentligt höja det allmänna välståndet i vårt land. Slutklämmen i det ståtliga propagandaanförandet lydde:

"Passtvånget är ägnat att i det allmänna medvetandet bibehålla en klassificering av människorna efter i det stora hela alldeles ovidkommande synpunkter. Avgörande för om en person bör få vistas i ett land och försörja sig där bör icke vara, om han är född på ena eller andra sidan om en av Europas tyvärr talrika gränslinjer, utan om han är en hederlig, arbetsam och i övrigt värdefull människa. Det har förefallit som om under de senaste åren det svenska näringslivets män börjat i allt större utsträckning övergiva metoden att kräva stöd från statens sida i form av tullpålagor och allehanda inskränkningar i den fria tävlan mellan olika företag och företagsformer för att i stället inrikta sina strävanden på att få alla sådana hinder för den ekonomiska verksamhetens expansion undanröjda, vilka icke påkallas av samhällets nödvändiga krav. Denna omsvängning är att hälsa med glädje."

Den Örneska praktorationen, varmed Sveriges till huvudstaden församlade industrimän undfägnades — herrarna Wallenberg ha tydligen sin "goda" smak i behåll! — blev dock glädjande nog icke oemotsagd. Flera talare varnade kraftigt för "generalens" spekulationer. Dr H. Nordensson uttalade sina starka tvivel angående lämpligheten av att på sätt föreslagits släppa in utlänningarna på den svenska marknaden, vilket lätt kunde leda till ödeläggande av svenska industrier samt högre priser. Envoyen Lagercrantz bad få veta, huru man vid passtvångets borttagande skulle förhindra att icke önskvärda individer inkommo i landet. Varpå vår "nationalekonomiska" bolsjevikprofessor juden Heckscher ogenerat som alltid genmälte, att de olägenheter, som möjligen kunde uppstå genom att en eller annan mindre önskvärd individ slank in i landet, voro så minimala i förhållande till de stora fördelarna som vunnos genom passtvångets avskaffande, att de voro utan all betydelse. — Dessa ord yttrades av en jude som i sin egen person mer än de flesta andra illustrerar just de "icke-önskvärda" utlänningarnas för land och folk skadliga inflytande — i sanning dråpligt! "Det är en livsfråga för vår industri", deklamerade vidare bolsjevikprofessorn, "att icke utestänga goda inflytelser från vilket land de komma må." Vad han menade med "goda" inflytelser, veta vi ju i dag, d. v. s. sådana som härröra från Israels barn.

Vi tro ej att den Örneska bravaden vid årets stora industrimöte hör till hans mera lyckade prestationer. Sveriges industrimän äro i gemen för kloka för att låta imponera på sig av slik demagogi. Detta borde även industriförbundets herrar styrelseledamöter vetat!

"DU SKALL OCKRA PÅ GOJIM."

Judarna ha som vi veta sin egen syn på denna värld och allt vad där rymmes. Enligt de "gudomliga" talmudska religions- och lagböckerna skapade Israels Gud världen enkom för judarna samt gav "sitt" folk befallning att icke bara röva ifrån "de ogudaktiga" (icke-judarna) allt vad de ägde av gods och guld utan därtill också förgöra dem såsom evigt förbannade varelser. Denna befallning ha även "Guds barn" sökt efter bästa förmåga efterkomma. Israels historia under gångna årtusenden är ju nämligen en enda serie gyllene fälttåg i krisernas och krigens tecken. Den berömda rabbinen Maimonides säger även i Talmud: "Gud har befallt oss att fordra ockerräntor av gojim (icke-judarna) samt att förgöra dem." På annat ställe i samma "heliga" religionsbok heter det: "Gud har givit alla ägodelar på jorden och alla folks liv i judarnas våld."

MOSAISKA TROSBEKÄNNARNAS APRILSTÄMMA.

Mosaiska församlingens ordinarie aprilstämma hölls söndagen den 28 april i församlingens samlingssal under ordförandskap av d:r A. Fürstenberg. Församlingsföreståndarna beviljades ansvarsfrihet för 1928 års förvaltning. Vidare mottogos en del donationer, bl. a. från avlidne grosshandlaren H. S. Josephson i form av en lånefond.

VÅREN ROPAS UT Å STOCKHOLMS GÄRDE.

Våren har åter en gång gjort sitt intåg i gamla Sverige. Den stora dagen skulle i huvudstaden firats med en folkvandring i större stilen under blodröda fanor och klingande spel ut till Stora Gärdet. Men Försynen var ogunstig. Det snöregnade värre än någon dag på månader — evenemanget måste uppskjutas till söndagen 5 maj, då alltså vårens utropande i stället sker med gamla frihetsfågeln Arthur E. som förste bas. Från en av kullarna å Gärdet kommer han att sjunga sin nyaste vackra vårhymn: "Avrustning, klasskamp!" till glädje och lycka för alla dem som förunnas lyssna till hans ljuva stämma. Bara nu inte det otäcka antidemonstrationsvädret håller över söndagen. Det vore ju fatalt att ännu en gång behöva skjuta upp 1 maj.

Skinnmöbler omfärgas
så de bli som nya, enl. indisk metod.
Enda färgning som håller mot solen.
Obs. Utföres endast av
CARL EKELUND, Skinnmöbelspec.
Mästersamuelsgat. 6, Stockholm.
Tel. 128 81.

"HELL STAUNING!"

Alltsedan resultatet av de danska folketingsvalen blivit känt — vilket ju innebar en seger för den på avrustningsparollen frammarscherande socialdemokratien — har hr Engbergs Socialdemokraten varit skådeplatsen för ständiga hänförda glädjeyttringar. Folkens nationella avväpning = överlåtande med hull och hår åt det "heliga" Revolutions-Israel har i allt högre grad utvecklat sig till våra svenska marxisters och i synnerhet hr Arthur Engbergs älsklingstanke. Det rudiment till svenskt försvarsberedskap som finnes kvar är ju nu det enda som håller tillbaka den stora "folkfrälsningen" efter sovjetjudiskt mönster, så man förstår väl den heliga ivern hos hrr marxister att vilja fullkomna sitt stolta verk. Hr Engberg jublar: Danmarks folk har visat vägen, fram nu också, svenska socialdemokrater, för det stora idealet, eder lyckas fullbordande.! Danska sossepartiets ordförande, juden Stauning, hyllas som den store "danske" folkhjälten: hell Stauning!

Det säger sig själv att glädjen icke är mindre stor i det danska judelägret än i hr Engbergs tidning. Juden Stauning som fått danske kungens uppdrag att bilda ministär, har yverboret förkunnat, att nu skall det bli avrustning och det efter noter. Att de radikala judarna också ville vara med i det högtidliga ögonblicket, delande äran och glädjen, var ju blott naturligt. I sin ministär lät också "socialistiske" juden Stauning kalla sin "radikale" rasfrände juden Zahle, som beklätts med justitieministerposten. Och för att göra triumfen i Israel fullständig lät man gojimkungen offentligt förklara, att han var synnerligen tillfredsställd med hela den utveckling sakerna tagit.

"SEGERN REDAN KLAR", JUBLAR FEUCHTWANGER.

Stockholm har åter hedrats med besök av en kulturell föregångsman, juden Lion Feuchtwanger. — Det behöver knappast sägas, att dylika numera så gott som uteslutande höra till det "utvalda" folket, andra befinnas ej värdiga! — Bonniers Dagens Nyheter hade naturligtvis en spirituell intervju med "den världsberömde tyske författaren" (tyskarna betacka sig säkert för den äran att få räkna juden som "tysk"). För det hänfört lyssnande D. N. deklamerade juden:

"Europa är på väg till Österlandet. Vägen går från Nietzsche till Buddha, från det kämpande Karma till Nirvanas ro och självuppgivelse. Sammanstötningen mellan europeisk och österländsk livsuppfattning och inställelse på livsproblemen är vad som rör sig i tiden. Europa har träffat sitt val, det är på väg österut. Om hundra år komma icke barnen i skolorna att läsa om och av de grekiska och romerska filosoferna. De komma att studera Österns vise män och tänkare . . .

Framtidens litteratur kommer att bli sociologisk. Händelser och öden gripa in i varandra som plankorna i ett golv äro fogade samman. Om jag till exempel vill skildra en revolutions inbrott och dess inverkan på ett människoöde, måste jag göra ett tvärsnitt genom det samhälle som omstörtats samt gripa olika, karaktäristiska öden. På detta sätt kommer allt i sitt sammanhang och får den rätta reliefen."

Feuchtwanger är som man finner säker på sin sak d. v. s. på Österns = Israels = Revolutionens seger över den "fördömda" Västern", vilket ju alltid måste kännas skönt för rasfränderna i Bonniers D. N. att höra. Dock, en vis Försyn har sörjt för att träden icke växa in i himlen — något som gäller också för Israels barn.

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

NY BONNIERINTERVJU MED BLODHUNDEN TROTSKIJ.

Bonniers Dagens Nyheter fortsätter att bedja för sin själsfrände "revolutionshjälten"-massmördaren juden Leiba Bronstein-Trotskij i exilen, som ånyo uppvaktats med en intervju angående det förvägrade inresetillståndet till Norge. Trotskij låter genom B. N. veta, att norrmännens bekymmer rörande hans person voro fullkomligt omotiverade. Norska riksdagen hade alls icke behövt påtaga sig något ansvar för hans säkerhet i landet — något för de svenska att observera, när frågan en dag här blir aktuell.

"Jag har", yttrade Trotskij, "många fiender, men också många vänner. Min säkerhet i förvisningen betraktar jag som en personlig angelägenhet. Då Moskvas herrar visade mig ur landet handlade de med full vetskap om hur förhållandena skulle gestalta sig för mig. Om någon är ansvarig för min säkerhet, så är det Moskva och inte den regering till vilkens land jag får inresetillstånd."

Ja, så talar en som är medveten om sin höga rang!

I DEN PROVOKATORISKA NYKTERHETSPOLITIKENS HÄGN.

Över-Luleå tingslags häradsrätt har dömt ynglingarna G. Lundström och G. Bäck från Över-Luleå till sex månaders straffarbete för lönnbränning i samband med stöld. I och för lönnbränningen hade de tillgripit ett parti socker och diverse kärl. En i lönnbränningen delaktig pojke fick böta 800 kronor. I tillverkningsskatt skola de tre ynglingarna utbetala sammanlagt 7,800 kronor.

•

En för några dagar sedan inträffad eldsvåda i Falun, vilken lade spelhuset intill Adolf Fredriks schakt vid Falu gruva i aska, har visat sig vara anlagd av lönnbrännare. Polisutredningen i saken har lett till att ett flertal personer anhållits.

FÖRBUDETS "IDEALISKA" VERKNINGAR I FINLAND.

Våra svenska s. k. nykterhetsvänners stolta föregångsland i judisk provokatorisk nykterhetspolitik, Finland, kunde för första kvartalet 1929 uppvisa följande imposanta siffror: Mord 6, dråp och misshandel med dödlig utgång 59, försök till mord eller dråp 8, grov misshandel och slagsmål 195, lindrig misshandel 206, vållande till död eller kroppsskada 31, barnamord 8, övriga brott mot person 29 eller sammanlagt 557. Under samma tidrymd gjordes 2,987 brott mot förbudslagen. — En god början alltså!

Dessa siffror från det nya årets första kvartal ge ringa hopp om förbättringar i situationen, snarare tvärtom. Trots skärpta bestämmelser i lagen går brottslighetssiffran uppåt med rasande fart och myndigheterna stå maktlösa. Till jämförelse kan nämnas att brotten mot person under första kvartalet år 1928 stego till 445 och brotten mot förbudslagen till 2,507. Den finska pressen, som blivit blaserad i dessa saker, återger såsom om det ingenting av vikt vore i kortfattade och kyliga referat, kanske bara en petitnotis, de mest upprörande blodsdåden ute i bygderna.

Värst ställer sig situationen tiden omkring de nationella högtidsdagarna, framför allt jul och midsommar. Det har varit formliga blodsveckor, fyllda av bestialiska dåd och vildaste dryckesorgier.

Men sistlidna mars står ej blodsveckorna långt efter. Under månaden förövades nämligen i Finland 60 dåd med 34 dödsoffer och 41 mer eller mindre skadade personer.

Med dessa storslagna praktiska resultat för ögonen förstår man väl den iver varmed också hos oss folkförstörelsens krafter med sådan iver hålla fast vid förbudet såsom den enda "rationella" vägen fö allmän folknykterhets skapande. I verkligheten är också det "kristna" förbudet ett av judemaktens allra förnämsta medel i deras kamp för de kristna folkens demoralisering och förstörelse i bolsjevism.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

FRÅN SOVJETPARADISET.

BOLSJEVIKISK HUSHÅLLNING.

Ett prydligt exempel på bolsjevikisk hushållning lämnar det av sovjetregeringen år 1923 igångsatta bolaget "Murmanskt industri-, speditions- och kolonisationsbolag", som under sin förvaltning fick järnvägslinjen, som förbinder den alltid isfria hamnen Murmansk vid Ishavets kust med det centrala Ryssland. Bolagets uppgift skulle vara att kolonisera den öde Murmanstrakten och järnvägsområdet samt att främja dess ekonomiska utveckling.

Enligt "Ravda" är resultatet av bolagets 5-åriga verksamhet bedrövligt. Kolonisationen begränsar sig till ditflyttning av 160 familjer. Oskicklig exploatering av traktens skogar gav ett deficit på 2,189,000 guldrubel. Fisket vid Ishavets kust, som förut givit stora vinstmöjligheter, har gått tillbaka tack vare det kommunistiska bolagets okompetenta inblandning i organisationsarbetet, vilket i stället för att utveckla fisket endast hjälpt till höjning av fiskpriserna och förorsakat en förlust på mera än 2 mill. rubel.

PLANERAD BONDERESNING I UKRAJNA.

Sovjetryska statspolitiska förvaltningen i Charkov har avslöjat en vittutgrenad bondeorganisation, som rekryterats huvudsakligen bland bönderna i Ukraina.

Organisationen, som stod under ledning av en bonde, Nikita Sjmurtjuk från Berdiijeguvernementet hade avdelningar spridda huvudsakligen i Ekaterinoslav-Bielotserkovsk-, Kivarog- och Umanj-områdena samt över huvud på Dnieprs högra strand. Umanj var rörelsens säte. Den understöddes av alla kringboende bönder och har bestått ända sedan 1925. Medlemsavgifterna, som utgjorde 10 rubel årligen, betalades mycket regelbundet. Man hade t. o. m. anordnat kongresser, som höllos på mera avsides belägna bondgårdar. På en av dessa gårdar hittades ett i jorden utgrävt sex meter djupt rum, i vilket hemliga sammanträden hållits samt vapen och ammunition förvarats.

Sjmurtjuk utgav sig för att vara den räddade storfurst Mikael Alexandrovitj och kallades allmänt "tsar Mikael". Bönderna hade till hans statskassa insamlat 6 ½ skålpund guld. Organisationen lär ha varit väl försedd med vapen och hade t. o. m. ett stort antal kulsprutor. Sjmurtjuk och 31 av han anhängare tillfångatogos omsider efter en häftig strid med statspolitiska förvaltningens trupper, varvid många dödades och sårades å båda sidor. Striden varade ett helt dygn. Myndigheterna räkna med, att organisationen har föreningar i andra, rent ryska guvernement.

TROTSKIJISTERNA STADDA PÅ FANFLYKT.

Sovjetryska centralkommitténs ordförande, Jaroslavskij, har förklarat att två tredjedelar av Trotskijoppositionens anhängare lämnat sina fanor och att ansökningar om återupptagande i partiet inströmma i massor. Processen mot de trotskijister som förbrutit sig mot partisolidariteten fortginge med ökad fart efter Trotskijs utvisning och publicerandet av hans artiklar i den borgerliga pressen. Särskilt vore arbetareelement i färd med att lämna den "illegitima" Trotskijorganisationens led.

Ludendorffs Volkswarte.
Från och med 1:a maj utger General Ludendorff en tidning, som skall tjäna tyska folkets upplysning och befrielse. Den är den enda tidning, i vilken General och fru Ludendorff medarbeta.
Beställes på posten. Pris för månad 1 mark. Korsband 1: 35.
Redaktion: München, Schellingstrasse 39—45.

HUR ANTISEMITISM STRAFFAS I DET NYA KANAAN.

En av de delikataste och besvärligaste uppgifter sovjetstyrelsen har sig anförtrodd är uppenbart den att bekämpa det allestädes bland befolkningen jäsande hatet mot judarna. Ryssarna ha ju icke kunnat undgå att efterhand komma under fund med att det "proletära" välfärdssystem de hugnats med endast är en nödtorftigt beslöjad judisk blods- och utsugarediktatur. Så fort antisemitismen råkar komma till uttryck i form av något slags trakasseri eller förföljelse mot judarna är emellertid den sovjetska lagens straffande arm ögonblickligt framme.

Senast meddelas om en rättegång i Zaporoskija mot ett antal bönder, som för någon tid sedan anstält förföljelse mot invånarna i en judisk småbrukeby. Av de anklagade bönderna dömdes fem till döden.

U. S. A. "BIGGEST IN THE WORLD" ÄVEN IFRÅGA OM BROTTSLIGHET.

Tredje årsrapporten över det amerikanska spritförbudets verkningar visar att resultaten av förbudet äro mycket nedslående. Korruption, tilltagande brottslighet, överfall, mord och missbruk av previlegier, olaglig sprittrafik, tilltagande alkoholism, sjuklighet, anhopning av rättegångar — se där några av de "välsignelserika" följder, förbudet medfört och som ständigt ge sig tillkänna.

Newyork anses lämna det mest avskräckande exemplet. Men situationen är ej stort bättre i andra städer. I Filadelfia har korruptionen undergrävt den allmänna moralen t. o. m. inom poliskåren. Chikago har blivit kallad brottets huvudstad i världen, Detroit har också utmärkt sig på samma sätt och i Buffalo arbetar ett spritband i verkligt internationell skala. I Pittsburg strömmar särskilt wiskyn i floder genom operationer av ett syndikat, som har förbindelser med såväl den officiella världen som med poliskåren.

Åtalen för fylleri ha ökats oerhört sedan förbudets början och antalet dödsfall, förorsakade genom alkoholism, tredubblats. Newyorks hälsovårdsdepartement konstaterar, att sjukligheten på grund av alkoholism ökats från 1,9 pr 100,000 invånare under 1920 till 7 under 1927. Antalet beslagtagna destillationsapparater har stigit från 70,000 under 1921 till 217,278 under 1928. De anslag, som beviljats av kongressen för åtgärder, nödvändiga på grund av förbudet, ha samtidigt ökats från 3,750,000 doll. under 1920 till 28,970,345 doll. — över 107 mill. kr. under 1928.

»Svensk-ryska sällskapets» årsmöte.

"Svensk-ryska sällskapet" har i dagarna hållit sitt årsmöte på restaurang Rosenbad. Bland de närvarande märktes bolsjevikjuden minister V. Kopp, dr K. Hildebrand, direktör S. R. Bogatin, grosshandlaren E. Hamrin, m. fl. Den gamla styrelsen omvaldes och kompletterades med legationssekreteraren A. A. Austrin, direktör S. R. Bogatin och ingenjör Gösta Cedergren.

Kanadas inkomster av det amerikanska förbudet.

En stor del av den sprit, som försäljes i Förenta Staterna kommer från Canada, som i de flesta provinser avskaffat det under krigsåret införda förbudet. Enligt "The Globe", en av de ledande tidningarna i Ottawa, visar den canadensiska handelsstatistiken för 1927, att Canada detta år exporterade för ej mindre än fem och en halv mill. dollars starköl, porter o. dyl., samt att praktiskt taget hela denna export gick till Förenta Staterna. Före det amerikanska förbudet uppgick motsvarande exportsiffror till några få 100,000 dollars pr år.

Exporten av canadensisk whisky och transiteringen av skotsk whisky, franska viner och annan utländsk spirituosa från Canada till Förenta Staterna belöpte sig 1927 till ett värde av c:a 32 mill. dollars. År efter år har denna export varit i stark och oavbruten stegring, och under loppet av de sista fyra åren ha siffrorna tredubblats.

Visserligen finnes en tarktat mellan Canada och Förenta Staterna med bestämmelser mot smuggling, men dessa äro uppenbart utan all effekt.

Gör ett besök på
"Grytan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Striden mellan Coty och Rotschild V.

Stor oro i det internationella judelägret.

I ett föregående nummer av Nationen har berörts den storslagna kamp, den franske patrioten, parfymfabrikanten Francois Coty tagit upp till fosterlandets räddning ur den hotande undergången i judebolsjevism under "regerande världskejsaren" Edouard Rotschild V. Att Frankrike under dessa år lyckats undgå bolsjevismens öde, är kanske allra främst Cotys förtjänst, vilken satt in hela sin svindlande förmögenhet och all sin kraft på det folkbefriande värvet. Den oro, hans uppträdande väckt i det judiska lägret, som ju redan betraktade sig som segerherre i landet, återspeglas i en irriterad Pariskorrespondens till Bonniers Dagens Nyheter. En judisk skandalskrivare, Louis Latzarus, har skickats fram med en mot Coty riktad smädeskrift, som man f. n. översvämmar Frankrike med. Bonniers Nyheter intygar att den analys av Coty, som juden presenterat, är "den mest förkrossande". Ur artikeln i B. N. må följande återges.

"Ingendera parten i den väldiga striden mellan Coty och hans tidningar och den övriga (judiska) franska pressen har ännu gått segrande ur striden, men hittills leder Coty på poäng. Och denna poängledning är inte bara förarglig för de konkurrerande tidningarna, den är också farlig för republikens inre fred, ty skulle Coty vinna på knockout, så kan han försöka sig på en statskupp med ty åtföljande upplopp och andra otrevligheter. Ty det är inte bara för ro skull den högtsträvande parfymtillverkaren skaffat sig en förkrossande aktiemajoritet i le Figaro, och i Le Gaulois, två högst konservativa tidningar, som han lanserat, billighetstidningen L'Ami du Peuple, vars morgon- och kvällsupplagor utgå sammanlagt i över en miljon exemplar, som han ekonomiskt understöder, Frankrikes bäst redigerade opinionstidning, rojalistbladet l'Action française, och den reaktionärt politiskt betydelsefulla Le Journal de Débats, som han så gott som helt underhåller, ett dussin landsortstidningar, bland dem den bland bönderna mycket lästa La Voix de la Terre. Nej, det är inte bara för att ha någonstans att göra av sina miljarder — Coty är för närvarande Frankrikes rikaste man — som han förra året förlorade två miljoner på Figaro, som han sedan sin Ami du Peuples startande för elva månader sedan pungat ut med hundra miljoner för att hålla den gående och som han släpper ifrån sig miljoner och åter miljoner för att de övriga tidningarna inte skola dö sotdöden. Nej, något motiv har han för allt detta och mycket annat som han sysselsätter sig med vid sidan om fabrikationen av små nätta buteljer med doftande vätskor.

Vilket detta motiv är — något som för övrigt aldrig varit en hemlighet — får man veta i en i dagarna utkommen bok av den kända författaren och polemikern Louis Latzarus vilken fått titeln "Un ami du peuple, Monsieur Coty". Jag tror inte en enskild person någonsin blivit så illa åtgången i en offentlig skrift som Coty blir i denna bok. Det är den mest förkrossande analys av en människa och hans gärning man gärna kan tänka sig...

Men värre än allt annat är, skriver Latzarus i sin utgivna pampflett, att parfymkungen strävar efter att bli Frankrikes diktator, en fascistisk ledare à la Mussolini. I sin Ami du Peuple, som läses av cirka fem miljoner människor, utövar han en stark pressning på okritiska sinnen. Det nuvarande systemet är ruttet — en mängd inträffade skandaler, som han nogsamt omhuldat, har hjälpt honom på traven i det avseendet — parlamentarismen bör avskaffas, landet behöver en stark, ledande hand, en auktoritet, en diktator. Det är underförstått att diktatorn skall bli monsieur Coty. Han skall rädda Frankrike. Det är, (menar hebrèen Latzarus) skrattretande att tänka sig Frankrikes öden ledda av en parfymhandlare som är analfabet.

Faktum är emellertid att Coty samlat en stor skara beundrare omkring sig. Genom att medels penningar och skickligt tillrättalagda intriger separera de båda rojalistiska kumpanerna Maurras och Valois har han fått den rojalistiska ungdomen på sin sida, och den utgör inte endast en skränande skara, utan en livvakt som gärna går i döden för sina åsikter. Genom att skänka femtio tusen francs till poliskårens pensionskassa har Coty vidare fått en mängd beundrare bland lagens väktare, och de kunna vara bra att ha när stunden är kommen. I Figaros redaktion sitta en general och en amiral, och tack vare dem har han fått stora försänkningar inom officerskåren. Sin väldiga skara arbetare har han helt på sin sida; dem har han gjort mycket för, bl. a. i de olika fabrikerna inrättat mässer, där de anställda för en löjligt billig penning kunna få alldeles utmärkta måltider. De många förbunden av f. d. deltagare i kriget gynnar han på alla möjliga sätt och har genom en häftig presskampanj hjälpt dem att få förhöjda pensioner. De äro honom hängivna. Allt är upplagt således — inte för en omvälvning viserligen, men möjligen för pinsamma uppträden och mycket obehag."

Ack ja, man förstår så väl, att situationen i "det fria Frankrike" börjar kännas pinsam för Israels barn. Där ansågs ju saken långt före detta "helt klar". Det stora avgörandet mellan Edouard Rotschild V och Francois Coty närmar sig allt mera.

DET MODERNA BANKVÄLDET.

25 storbanker förvalta 7 1/2 miljarder guldmark egna fonder och 80 miljarder främmande medel.

Efter Nya Dagligt Allehanda återgiva vi nedanstående av bankirfirman Bröderna Arnold i Dresden utarbetade intressanta sammanställning rörande de internationellt kända storbankernas ställning enligt senaste bokslut.

87½ miljarder koncentrerade hos 25 storbanker.

Det är inalles 25 storbanker som äro medtagna i nedanstående stora tabell, Englands "fem stora", sju amerikanska, fem tyska samt fyra franska och svenska. Alla siffror äro omräknade i riksmark. Av dessa framgår följande:

Fem länders 25 storbanker äga icke mindre än 3,8 miljarder guldmark aktiekapital och dessutom lika mycket eller även ledes 3,8 miljarder guldmark reserver samt disponera i runt tal 80 miljarder guldmark främmande medel. Då den avgörande ledningen av varje storbank knappast består av mera än 10 à 15 personer och storbankerna vidare innehava de behärskande positionerna inom moderna länders näringsliv, så är det nog riktigt vad den mördade Rathenau en gång påstått, att världens ekonomiska öde avgöres av 300 ledande finans- och affärsmän. Faktiskt är antalet ännu lägre, även om man icke tar hänsyn såsom här sker till en del andra länders storbanker.

Över 600 miljoner mark utdelningar.

Samma 25 storbanker lämna i år den mycket beaktansvärda summan av över 100 miljoner guldmark i utdelningar till sina aktieägare. Beloppet motsvarar en ränta av 5 proc. à 12 miljarder guldmark. I medeltal utgjorde utdelningen icke fullt 6 proc. à aktiernas nominalvärde. På börserna värderas emellertid de nom. 3,800 milj. aktier f. n. med över 25 miljarder mark. Avkastningen à börsvärdet belöper sig därför till endast 2,4 proc. i medeltal.

13 miljarder vatten i de amerikanska storbanksaktiernas börsvärde.

Den vanvettiga (av de judiska finanshajarna igångsatta) spekulationen har i Amerika drivit upp kurserna för storbanksaktier till 1,230 proc. av nominalvärdet i medeltal. Börsvärdet av 1,5 miljarder mark aktier ha trissats upp i över 18 miljarder mark. Avkastningen motsvarar i detta fall endast 1,44 proc.! Man begriper nu även, varför de amerikanska storbankerna i sitt innersta hjärta alls icke äro benägna att understödja Federal Reserve Boards upprepade aktioner mot börsvanvettet och varför det officiella Washington alltjämt tvekar att godkänna användningen av mera hårdhänta medel mot spekulanterna. Om börsvärdet av de amerikanska storbanksaktierna bringades i överensstämmelse med anspråket på en normal avkastning av 5 proc., skulle medelkursen ramla från 1,230 till 356 proc. och totala noteringssumman från 18,25 till 5,25 miljarder. Omkring 13 miljarder mark spekulationsvatten böra i så fall pumpas ur kurserna, om icke resp. banker direkt eller indirekt (genom gratisaktier eller billiga nya aktier) höja sina utdelningar. Hos den vad aktiekapitalet angår största amerikanska banken, National City Bank, är avkastningen så låg som — säger och skriver — en procent och den överstiger hos ingen annan amerikansk storbank 2,37 procentsgränser.

Avkastningen i övriga länder.

Även kurserna à de franska storbankernas aktier äro starkt upptrissade. Här är dock medelavkastningen högre, 3,24 proc. Medelkursen är 500 proc. Avtappningen av spekulationsvattnet skulle reducera densamma till 324 proc. och börsvärdet från 1 miljard mark till 655 miljoner eller med en tredjedel.

Betydligt högre är avkastningen à de fyra svenska storbankernas aktier. Medeltalet är 4,6 proc. och medelkursen 230 proc. Något vatten finns även i de svenska kurserna.

Fullt normal är avkastningen à storbanksaktier i England. Här lämnar inget institut mindre än 4,97, alltså praktiskt taget 5 proc. Medeltalet uppgår till 5,1 proc. Medelkursen är med 332 proc. fullkomligt tryggad.

De tyska storbankerna förränta aktiekurserna bäst. De lämna 5,5 procent i medeltal. Endast den starkt spekulativt lagda Danatbanken (Darmstädter- und Nationalbank) ger blott 4,25 proc. avkastning.

Englands storbanker alltjämt starkare än Amerikas.

Englands "big five" kommendera fortfarande bland alla länders storbanker den största penningmakten, 2⅓ miljarder guldmark egna fonder och 34 miljarder främmande medel. Det sammanlagda aktiekapitalet såväl som reserverna äro dock mindre än de sju amerikanska storbankernas. Inlåningen är däremot alltjämt 7,3 miljarder mark större.

Krigets och inflationens följder i Tyskland och Frankrike.

I långt avstånd efter de engelska och amerikanska storbankerna följa nu — efter nederlaget i världskriget och den stora inflationen — Tysklands. De förfoga över 800 miljoner mark egna fonder och sammanlagt 10 miljarder kreditorer. Av inlåningen representera dock mera än 40 proc. eller över 4 miljarder — utländska medel. I själva verket är därför de fem tyska storbankernas inlåning, den rent inhemska, lägre än de fyra franskas, som uppgår till 6,25 miljarder guldmark.

De fyra svenska storbankerna disponera icke fullt 3 miljarder mark främmande medel (förlagslånen medräknade), och kunna således i fråga om inlåningens absoluta storlek icke mäta sig med de stora ländernas. Men de svenska institutens sammanlagda aktiekapital är över 100 milj. mark eller en tredjedel större än de franskas. Fonderna utgöra 143 proc. av de franska bankernas och årets utdelningar äro precis lika stora! Sverige har 6,1 milj. invånare, Frankrike 42 milj. eller sju gånger så många och härskar dessutom över 60 milj. afrikaner och asiater. De svenska storbankerna disponera 3,5 miljarder mark eget och främmande kapital, medan de tyska disponera 10,8 miljarder eller blott tre gånger så mycket och Tyskland har 66 milj. invånare eller 11 gånger mera än Sverige. De tyska bankernas utdelningar äro i år sammanlagt endast 21,5 milj. mark eller två tredjedelar större än de svenskas. Värderingen av det internationella inflytandets omfattning bör givetvis baseras på en hel rad andra faktorer. Siffror kunna icke blott adderas, utan de böra kanske även — vägas, om uttrycket är tillåtet. En svensk-ägd miljard guldmark är i denna besynnerliga värld nu en gång vida lättare än en amerikanskägd.

Midland Bank — den största banken.

De flesta medel, egna och främmande, förvaltar ett engelskt institut, Midland Bank, alltså världens största bank. De största egna fonderna utvisar en amerikansk bank Guaranty Trust Co., (763 milj. mark), de minsta ett franskt, Comptoire National d'Escompte (61,5 milj. mark). National City Bank är den bank, som äger det största aktiekapitalet (378 milj. mark. Det minsta (41 milj. mark) finns hos nyssnämnda franska bank, som även har den lägsta reservfonden (20⅓ milj.). De största reserver redovisas (med 469 milj.) av Guaranty Trust Co. Den högsta utdelningen, 30 proc., lämnas av ett amerikanskt institut, Bankers Trust Co. Den lägsta, 10 proc., av tre tyska och två svenska banker.

I fråga om inlåningen bilda de svenska storbankerna arriärgardet med Banque Nationale de Crédit i sin mitt. Vad de egna fonderna beträffar, intar Skandinaviska Kredit A.-B. plats nr 14 med Svenska Handelsbanken på plats 17, Stockholms Enskilda Bank på nr 21 och Göteborgs bank på plats 23. Ordnas åter bankerna efter aktiekapitalets storlek, så intar Handelsbanken plats 15 d. v. s. före 3 tyska och samtliga fyra franska institut, Skandinaviska nr 17, Enskilda banken 21 och Göteborgs bank på 23.

Översikt

(i miljoner riksmark).

	Kreditorer	Egna fonder	Därav akt.-kap.	Utdelning	D:o i proc. av a.-k.	D:o i % av fonderna	Aktiernas börsvärde	Avkastn. i % av börsvärdet	Medelkurs
1) England	34,064	2,374	1,304	222,3	17,0 %	9,4 %	4,340	5,1	332
2) Amerika	26,784	3,403	1,470	261,9	17,8 %	7,7 %	18,140	1,4	1,230
3) Tyskland	10,000	803	520	54,0	10,4 %	6,7 %	985	5,5	190
4) Frankrike	6,234	423	202	32,7	16,2 %	7,7 %	1,007	3,25	500
5) Sverige	2,927	608	308	32,6	10,6 %	5,4 %	700	4,6	230
Summa	80,009	7,611	3,804	603,4	15,9 %	7,9 %	25,172	2,4	417

Tjugofem storbanker.

	Kreditorer	Aktiekapital	Reserver	Samtl. egna fdr	Utdeln. i %	Dagskurs i %	Avkastn. i %
	(i tusental riksmark)						
1) England:							
Midland Bank	8,049,660	274,032	274,032	548,064	18	360	5,00
Lloyds	7,214,142	322,529	204,000	526,529	16⅔	317	5,26
Barklay	6,835,656	323,508	209,100	532,608	14	282	4,97
Westminster Bank	6,024,465	190,131	190,131	380,262	20	397	5,04
Nat. Provinc. Bank	5,939,992	193,380	193,380	386,760	18	335	5,37
2) Amerika:							
Guaranty Trust Co.	6,364,268	294,000	469,022	763,022	16	1,027	1,56
National City Bank	5,665,901	378,000	323,375	701,375	20	2,000	1,00
Chase National Bank	4,732,484	252,000	325,492	577,492	18	1,110	1,62
Am. Exch. Inv. Trust Co.	3,084,711	168,000	227,153	395,153	14	592	2,37
Bankers Trust Co.	2,453,170	105,000	325,025	430,025	30	1,900	1,58
Cont. Nat. Bank a. Trust Co. of Chicago	2,253,867	147,000	148,588	295,588	16	693	2,31
Equitable Trust Co.	2,229,545	126,000	113,816	239,816	12	600	2,00
3) Tyskland:							
Deutsche Bank	2,453,891	150,000	82,500	232,500	10	175	5,71
Dresdner Bank	2,112,544	100,000	34,000	134,000	10	171	5,85
Darmst. und Nationalbank	2,082,620	60,000	60,000	120,000	12	281	4,27
Disconto Gesellschaft	1,767,570	135,000	66,500	201,500	10	166	6,00
Commerz- und Privatbank	1,583,634	75,000	40,383	115,383	11	198	5,50
4) Frankrike:							
Société Générale	2,046,077	51,313	48,193	99,506	14	366	3,83
Crédit Lyonnais	1,932,141	66,094	131,360	198,354	20	666	3,00
Compt. Nat. d'Escomp.	1,495,332	41,063	20,367	61,480	16	531	3,01
Banque Nat. de Crédit	760,371	43,103	20,525	63,628	13	401	3,24
5) Sverige:							
Svenska handelsbanken	1,224,087	101,250	80,838	182,088	10	201	5,00
Skand. kredit A.-B.	844,048	98,087	106,663	204,750	10,6	236	4,47
Göteborgs bank	448,903	49,219	39,375	88,594	10	184	5,43
Stockholms ensk. bank	370,173	59,063	53,438	112,501	14	310	4,52

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. n:r)

Doumergue, Gaston, — Född 1863 i Aigues- Vives, Gard och tillhörande en protestantisk familj, var han först advokat i Nimes 1885—90, därefter domare i Cochinchine och i Algérie och valdes 1893 till radikal parlamentsdeputerad för Nimes. Han var kammarens sekreterare 1895—96, kolonialminister 1902—5 i Combes' kabinett, och kammarens vice president 1905—6. Efter att ha varit (1906—7) handelsminister och (1909—10) instruktionsminister i olika regeringar, blev han 1910 senator för Gard. I dec. 1913 bildade han eget kabinett, men höll sig endast ett halvår; 1914—17 var han åter kolonialminister. Såsom emissarie till Petrograd 1917 understödde han de ryska revolutionärerna och uppfördes på Röda listan. Han blev 1923 fransk senatspresident och 1924 statspresident. (Från fransk synpunkt är han ej att betrakta som revolutionär.)

Dragomanov, Mixail-Petrovicz. — Född 1841 i gub. Poltava, blev han 1873 professor i Kiev, men avsattes 1876. Han flyttade då till Geneve, där han grundade en tidskrift samt publicerade "Le tyrannicide en Russie" (1881). Från 1888 var han professor i Sofia, där han avled 1895.

Drabkin, alias "Gussev"(?).

"Duchowetzki", alias Berger. — "Doktor", jud. publicist.

Dukes, alias "Afirenko" alias "Krylenko" alias "Markovicz", Paul. — Född 1889 såsom son av predikanten E. J. Dukes och mrs Pope. Uppfostrad i Caterham school och S. Petersburgs musikkonservatorium. Umgicks med revolutionära ryska studenter. Anställd vid kejs. Mariaoperan i S. Petersburg 1913—15. Ledamot av the Anglo-russian Commission, Petrograd 1915—18. Vid marsrevolutionen 1917 samarbetade han med revolutionärerna. Engelsk spion i Ryssland 1918—19, därvid uppträdande som falsk cz. k. agent under diverse falska namn. Han var senare östeuropeisk specialkorrespondent till "Times" 1920 och fick s. å. engelskt adelskap (knight) med sir-titeln. Som föreläsare i Amerika 1921—23 blev han 1922 gift med mrs Rutherford, en dotter av mrs V. K. Vanderbilt, och bor sedan dess i Newyork. Hans 1922 publicerade bok "Red dusk and the morrow; adventures and investigations in Sovet-Rossia" innehåller hans äventyr som spion. D. är anti-bolszevik.

Dukurs, Robert. — Född 1886 i Pzols, Valmiera, genom gick han en lantbruksskola och deltog därefter som socialdemokrat i revolutionen 1905. Han arresterades 1908 som medlem av S. D.-partiet och dömdes 1909 av krigsrätt till 4 års tvångsarbete. Efter avtjänat straff deporterades han 1912 till Sibirj, därifrån han hemkom 1917. Jan. 1921jan. 1923 var han lettisk arbetsminister. Han är sedan 1922 riksdagsman, och var 1922—23 Latvijas delegat vid Intern. arbetskonferensen i Genève. Han har skrivit talrika socialdemokratiska publikationer. Bor nu i Riga.

Dumenko. — Bolszevikanförare för rytteriet i Ukraina 1919. Sedermera såsom antisemit avrättad av bolszeviki.

Dvorkin, Jakob Markovicz. — Bolszevikagent i Stockholm 1921.

Dybenko. — Kejserlig rysk matros. Bolszevik. Har sammanlevat med den beryktade fru Kollontaj, bolszevik-envoyée i Oslo. Han kommenderades 1928 till mellersta Asien.

Dzsaparidze. — Georgisk adelsman, c. 40 år. Efter studier i Moskva blev han journalist och var socialdemokratisk representant för i II. riksduman. Dömdes samtidigt med Cereteli till tvångsarbete och avled på vägen till Sibirj 1908.

Dzsibladze, Silvester. — Georgisk journalist. Deltog i grundandet av S. D.-partiet i Georgien och kan jämte Jordania anses vara partiets skapare. Satt under kejsarregimen flera gånger i fängelse. Han avled nära Tiflis 1921 i en ålder av 55 år och begravdes av bolszeviki i tysthet för att undvika demonstrationer.

Dzierzynski, Feliks Edmundovicz. — Född 1877 i Vilna, tillhörde han en polsk adelsätt från Grodnokretsen. Han lämnade 1894 gymnasiets högsta klass för att helt ägna sig åt Soc.-dem. revolutionspropaganda men fängslades 1897 och deporterades til Nordryssland. Sedan han lyckats rymma, var han en tid i Varszava. Ånyo fasttagen deporterades han till Sibirj, men lyckades undkomma och bodde därefter först i Berlin, sedan i Krakov och vistades 1906 i Stockholm som delegat vid ryska S. D.-kongressn. Efter att ytterligare ha deporterats och rymt, befriades han 1917 ur fängelset i Moskva och invaldes i bolszevikpartiets centralkommité. Han vann världsrykte såsom grundare och chef av Czersvyczajnaja Kommissija (= Cz.-K.) 20/12 1917. Namnet ändrades 6/2 1922 till Gosudarstvennoe Politiczeskoe Upravlenie (= G. P. U.). Han har också haft andra viktiga poster. Denne magre man med sitt röda hakskägg såg ut som en godmodig vardagsmänniska, av signalementet att döma. Han var kallt övervägande, lugn, oegennyttig, och nykter och hade ett prosaiskt, korrekt sätt. Utan att blinka undertecknade han de tusentals dödsdomar han fann nödvändiga för revolutionens framgång och bolsjevikväldets bestånd.

(Forts. i nästa n:r.)

Vad svenska staten äger.

Riksräkenskapsverket har i sin sammanställning av statens fasta och lösa egendom uppskattat statens bruttotillgångar den 30 juni 1928 till 4,837,1 milj. kr. Skulderna uppgå till 2.703,1 milj. kr. och nettotillgångarna utgöra således 2.134 milj. kr. Något mer än hälften av bruttotillgångarna äro att hänföra till fast egendom och härav är nära tre fjärdedelar fastigheter under affärsverkens förvaltning. Största värdebeloppet bland dessa uppvisar järnvägsstyrelsen med icke mindre än 835,1 milj. kr. I övrigt redovisas för byggnadsstyrelsen 141,1 för riksmarskalksämbetet 77,9, för medicinalstyrelsen 53,5 samt för Uppsala och Lunds universitet 40,5 milj. kr. Av den för riksmarskalksämbetet angivna siffran avse 50 milj. kr Djurgården, som med hänsyn till 1928 års markavtal med Stockholms stad höjts till denna siffra från det år 1918 upptagna "minimivärdet" av 1 milj. kr.

Bland tillgångarna ha icke upptagits vissa samlingar, såsom Nationalmuseets tavelsamlingar, k. bibliotekets boksamlingar o. dyl. För bedömandet av storleksordningen på de värden, varav staten på dessa områden är i besittning, lämnas emellertid dessa uppgifter särskilt. Värdet uppgår för Artillerimuseet till 1 milj. kr., Statens sjökrigshistoriska samlingar 1,655,000 kr., von Hallwyiska donationsfondens samlingar 2 milj. kr., Kungl. bibliotekets boksamlingar 10 milj. kr., Nationalmuseets samlingar 27,558,000 kr., Livrustkammarens samlingar 8 milj. kr., Naturhistoriska riksmuseets samlingar (inkl. inventarier) 4,350,000 kr., Vitterhets-, historie- och antikvitetsakademien 17,480,000 kr., Akademien för de fria konsterna, böcker och planschverk, 90,000 kr., Uppsala universitet 15,700,000 kr., Lunds universitet 7,300,000 kr och Riksgäldskontoret: i riksdagshuset befintliga oljemålningar, skulpturer m. m. 85,300 kr., eller sammanlagt 95,218,300 kronor.

Nationens vänner uppmanas

att i möjligaste mån verkställa sina inköp av tidningen m. m. hos sådana försäljare och affärer, som korrekt uthänga Nationens löpsedel och framhålla densamma för kunderna. Våra vänners aktiva medverkan och stöd är här så mycket mera påkallat som fienden, särskilt i Stockholm, med lock, pock, och hot om stryk, åtal o. s. v. mot försäljarna äro i ständig verksamhet till försvårande av Nationens spridning.

NATIONALT TIDSSKRIFT

Keysergt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT

KOBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

Merry Grill

Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 798

Ärade Husmödrar!

All slags tvätt och strykning mottages tacksamt, handmetod - billiga priser.
Bad- och Tvättinrättningen
VANADIS
Billiga och bekväma karbad tillhandahålles mellan 10 f. m.—8 e. m.
Frejgatan 41—43 - Stockholm
Tel. Vasa 188 46

Brattkoncernens restaurantmonopol.

Bland dr Ivan Bratts intentioner till svenska folkets undertryckande var även genomförandet av restaurantmonopol. S. A. R. A. i Stockholm och Göteborgs Restaurantaktiebolag hava vuxit oroväckande i makt samt hava den förmånen åtnjuta subvention i form av vinsten å pilsnerdricksförsäljning, vilken senare oegentlighet riksdagsman Lithander som bekant påtalat.

Restaurantrörelsen vid 1930 års stockholmsutställning skall, enligt vad upplyses, i tysthet, utan att hugade spekulanter haft tillfälle inlämna anbud, överlåtits på S. A. R. A. Med anledning varav en restauratör till bestyrelsen för utställningen riktat följande frågor:

1) Varför ha icke respektive utställningsrestauranter genom offentliga annonser i dagspressen utbjudits på entreprenad eller uthyrning?

2) I den händelse avtal redan under hand träffats med någon, eller några, vore det i så fall möjligt få reda på vem eller vilka som äro de utvalda?

3) Har bestyrelsen i så fall noga undersökt icke blott den sökandes ekonomiska stabilitet utan fastmera, och ej minst, hans kvalifikationer?

4) Har det varit, eller är det bestyrelsen angeläget utvälja sådana personer, som genom föregående verksamhet visat sig äga förmåga att uppehålla en verkligt förnäm restaurantkultur, så att sådana skandalösa förhållanden, som väl för bestyrelsen bekant förefunnos på Huvudrestauranten å Göteborgsutställningen 1923, under nästa års utställning här i Stockholm kunna undvikas?

5) Har bestyrelsen beräknat hyressumman så, att den som får ansvaret för skötesln av restauranterna icke genom en för högt tilltagen hyra ser sig nödsakad att genom en onaturlig prissättning utkräva denna felkalkylering från bestyrelsens sida av allmänheten?

6) Om någon av de mindre restauranterna är ledig till uthyrning, kan i så fall en offentlig annons härom påräknas?

Utställningens generalkommissarie, hr Gregor Paulsson, gav härpå följande svar, vari mellan raderna pekas på Brattsystemets allsmäktiga hand:

Med anledning av dagens brev med insändare rörande restauranterna på utställningen får jag meddela, att kommissariatet icke anser sig för närvarande i tillfälle att besvara dessa. Förhandlingar beträffande utställningens stora restauranter äro i gång med ett konsortium av Stockholms främsta restauratörer, vilket konsortium av Stockholmssystemet erhållit de utskänkningsrättigheter, utan vilka restaurantrörelse, som bekant är, icke kan drivas i vårt land. Så snart dessa förhandlingar lett till resultat, skall utställningen meddela pressen detta och giva en utförlig framställning av restaurantväsendet på utställningen.

Det är Stockholmssystemet, som beviljar utskänkningsrättigheter och alltså bestämde vem som skulle få det givande restaurantmonopolet vid utställningen. Stockholmssystemets val föll naturligtvis på dess eget dotterbolag, S. A. R. A.

Direktör Peyron i Stockholmssystemet har interpellerats i saken, men vägrat att yttra sig. Saken är tydligen sjuk. Hur länge skall svenska folket finna sig i det olagliga Brattsystemets olagliga despotism?

Den judiska »vita slav»-handeln.

Ett i England opererande konsortium av engageringsbyråer för teatrar har avslöjats vara rätt och slätt maskerade slavhandlarecentraler. Dessa byråer tillhöra en stor organisation med huvudsäte i Australien. Agenterna äro i verksamhet över hela Europa och Amerika och de ha i regel ett lätt spel. Scenen lockar ju unga flickor mer än någonting annat. Engagemangsanbuden se mycket trovärdiga ut — villkoren äro naturligtvis inte alltid lika lysande; men det är ju en chans att komma ut, och nästan varenda ung flicka, som kommer i beröring med agenterna, låter lura sig och underskriver kontraktet och råkar därmed i själva verket helt i "teaterbolagets" våld.

Offren äro i regel icke äldre än sexton eller sjutton år, och agenterna göra naturligtvis sitt urval endast bland de vackraste och mest välskapade. Flickornas anhöriga låta sig bedragas med samma lätthet. Bland relaterade fall märkes ett som gällde engagemang å en Opera comique i Buenos Aires. De fyra unga flickor, som voro med i truppen, gingo ett ohyggligt öde till mötes; teatern var nämligen ingenting annat än en maskerad bordell. En av dem begick självmord, och en annan förhindrades i sista stund att följa kamraten i döden. Den tredje försvann, troligen i floden, medan den fjärde lyckades rymma med hjälp av en ung man, som hjälpte henne därifrån.

Putsar Ni fortfarande
Edra metaller? — Onödigt arbete om Ni använder "ASTROL". 1/1 fl. 2: 85, 1/2 fl. 1: 50. Pengar, tid och arbete sparas.
Mot postförskott från firma
EINAR ABERG,
Stockholm 4 - Tel. S. 33 97
Återförsäljare antagas.

D:R OTTO AMMON.

Den kände rasforskaren.

Från fru Bertha Berblinger, född Ammon, i Hamburg har Nationen haft nöjet mottaga följande nekrolog över hennes den 15 januari 1916 avlidne fader, den världsbekante rasforskaren d:r Otto Ammon i Karlsruhe.

Begreppet raskunskap har, företrädesvis genom d:r Hans F. K. Günthers böcker och hela falangen av nutida rasforskare, fått en så vidsträckt utbredning, att man har svårt att föreställa sig, hur föga människor tidigare ägnade ens en tanke åt antropologiens omfattande och viktiga område. En av forskarne, som öppnade dörrarna till detta vetenskapsfält var tysken Otto Ammon.

Otto Ammon föddes den 7 december 1842 i Karlsruhe i Baden såsom den andre i ordningen av köpmannen Jakob Ammons söner. Emedan Jakob Ammon avled tidigt och hans hustru Emma, född Woettlin, gått bort redan tio år före honom, växte Otto Ammon upp under farföräldrarnes vård.

Det kan näppeligen antagas, att under 1850-talet det var mycket tal i borgerliga kretsar, inte ens i den mest bildade medelklassen, om rasfrågor, men det oaktat döko hos 20-åringen Otto Ammon tankar upp, som läto ana hans kommande inriktning, tankar, som dock under första perioden av hans verksamhet syntes nästan bortjagade av hans på andra områden liggande tjänsteåligganden, men som dock, bekräftade och stärkta av det växlande livets erfarenheter, slutligen blevo innehållet i hans livsverk.

Otto Ammon var examinerad ingeniör och såsom sådan anställd i statens tjänst, men därjämte var han ägare av den inbringande tidningen "Konstanzer Zeitung". På grund av en svår sjukdom måste han emellertid lämna tidningen och vistelsen i Konstanz vid Bodensjön och drog sig tillbaka till Karlsruhe. Där sysselsatte han sig med fornforskning men mest med politik — han var den borne journalisten i detta nästan betänkliga ords bästa bemärkelse — och det är förvånansvärt, med vilken säker blick han kunde överskåda de sociala frågornas tillkrånglade område. I dag, då rastanken börjar att tränga in överallt, komma många genom förmedling av hans arbeten över till politiken, ty Otto Ammon insåg redan då orsakssammanhanget emellan ras och politik samt ras och samfundsordning. Med stöd av dessa sina insikter skrev han ned de saker, som berörde honom så djupt, sedan han först genom ett oändligt mödosamt arbete prövat och fastslagit åsikternas riktighet. Genom de noggrannaste mätningar hade han undersökt och fastställt kroppsliga kännetecken i rasavseende hos icke mindre än 30,000 människor, och detta stora material bearbetades på det samvetsgrannaste. På sådant vis tillkom år 1893 boken "Die natürliche Auslese beim Menschen" (Det naturliga urvalet hos människan), år 1895 "Die Gesellschaftsordnung und ihre natürlichen Grundlagen" (Samfundsordningens naturliga grundvalar), vilken bok, (översatt till engelska och franska) utgör ett verk, som fått sin största betydelse i våra dagar. Nu för tiden, då försök göres att betrakta samfundsordningen och samfundsskikten såsom något rent villkorligt, som likaså villkorligt kan ändras, visar sig, hur djupt Ammon fattat saken, då han höll före, att de voro organiskt framvuxna ur härstamningens lagar, arvsanlag och naturligt urval och utgjorde ett uttryck för något i djupaste bemärkelse oföränderligt. Vetskapen härom ställde Ammon i strid med socialdemokratien, som han nedgjorde i ett flertal mindre skrifter: år 1891 "Darvinismen mot socialdemokratien", år 1896 "Bondeståndets betydelse för stat och samfund". Huvudverket, till vilket förarbetena datera sig från åren 1886—1895, utkom 1899 under titeln "Zur Antropologie der Badener" (Bidrag till Badensisk raskunskap). Bokens grundvalar äro kroppsmätningar å elva årgångar Badensiska värnpliktiga och över 2,000 lärjungar vid högre allmänna läroverk, vilka mätningar för varje enskild individ upptogo kroppslängd, hår- och ögonfärg, skalleform och övriga rasmärken och voro sammanförda i statistiska tabeller.

Sina sista levnadsår ägnade sig Otto Ammon företrädesvis åt politik. Hans egentliga livsverk var avslutat. Universitetet i Freiburg utsåg honom till hedersdoktor. Hans högsta önskan i livet, att i Sverige kunna fortsätta sina rasforskningar och därstädes närmare kunna studera den nordiska rasen, gick icke i uppfyllelse, men med dessa rader har hans dotter velat framföra en tyst hälsning till det land, som städse lekte fadern, rasforskaren d:r Otto Ammon, i hågen — den nordiska rasens stamland!

Hamburg i april 1929.

Bertha Berblinger.

Spelet fascister—kommunister

har genom det nyligen inträffade bombattentatet i Degerfors åter en gång fått sin belysning. "Fascistdiktatorn" har i sitt organ låtit offentligheten veta, att "attentatet" alls icke var något äkta attentat utan endast ett arrangerat sådant: några föraktliga unghögerherrar hade önskat sak med de snälla kommunisterna. Bomben var, förklarade "diktatorn", så oskickligt tillverkad, att "tändsatsen med stubintråd lossnat så fort bomben stötte mot ett bord, innan den föll". Saken var klar! "Diktatorn" hade själv vid ett tillfälle i egen hög person uppvaktats med ett anbud från högerhåll att arrangera attentat för att ge stöd åt aktionen mot kommunisterna, men naturligtvis avböjt. Något sådant kunde ju aldrig kommit i fråga.

Det säger sig självt, att "vännerna" i de marxistiska lägren med förtjusning skulle anamma "fascistdiktatorns" förklaring på beställning. Folkets Dagblad Politiken i likhet med Socialdemokraten voro idel hänförelse. "Diktatorn" kunde glädja sig åt att bli hållen för en ganska aktningsvärd motståndare och prisades för sin ärlighet vis à vis "den konkurrerande unghögerorganisationen". Skulden för det passerade har överflyttats på "rätta" hållet, tack vare den hederliga "fascistdiktatorn"! Att man på den kommunistiska sidan måste känna sig över hövan tacksam för en så utomordentlig hjälp, är självklart. "Fascistdiktatorns" avslöjande var ju sensationellt och mördande. Hans stämplande av "attentatet" såsom "renodlad provokation för misstänkliggörande av någon eller några enskilda", var vittnesmål nog!

Vi känna icke intimiteterna inom den s. k. "unghögern" och hava ingen större aktning för ifrågavarande politiska fraktion, men vi tro likväl, att den moraliskt låter sig placera på högre nivå än "fascistdiktatorns". Vad vi sett av resp. ledningar talar bestämt därför. Ty om någonstans provokation i dess mest fullödiga gestalt kommit till sin yppiga växtlighet här i landet, så är det väl just i "fascistdiktatorns" krets, där den tydligen är som vattnet för fisken. Spionaget har på det hållet i den grad satts i system, att den ene ej tycks veta var vem den andre är — linjerna mellan fascism och kommunism lära på ett sådant sätt gå samman, att ingen rätt vet var han har fascisten eller kommunisten. Situationen kom ju att tämligen så drastiskt belysas, när i samband med en viss undersökning inför polisen för något år sedan en av "generalerna" från Vallhallavägen avslöjades ha skrivit provocerande allarmartiklar för Folkets Dagblad *emot* fascismen för att få mera fart i spelet mellan de begge om diktaturen konkurrerande lägren. Naturligtvis var det varken hrr fascisters eller kommunisters mening att denna intimitet skulle nå offentligheten, men olyckan ville det så. Förargligt!

Där provokationen och spionaget så som i det fascistisk-kommunistiska lägret praktiskt satts i system, kan ju allt tänkas. Likaväl som fascister gått förklädda till rödskjortor och kommunister till svartskjortor samt idkat hemligt inbördes umgänge, är det högst sannolikt att både fascister och kommunister jämväl gått skrudade i unghögerkläder. Några slags moraliska skrupler skulle säkerligen icke hindra hrr diktatorsaspiranter på ena eller andra sidan från att arrangera små trevliga sensationer, som kunde komma en del buller åstad och samla den allmänna uppmärksamheten kring deras "vällovliga" förehavanden. Sådant är ju deras och i all synnerhet fascistpamparnas omhuldade specialitet — ingen kan väl vänta att de utan vidare skulle avstå från sitt favoritnöje. Spelet är så intressant och spännande och — för vederbörande riksfritt.

Det samspel, vi vid olika tillfällen konstaterat mellan de båda diktatorssträvande falangerna fascisterna-kommunisterna, har såsom framhållits, genom "fascistdiktatorns" senaste ställningstagande *för* kommunisterna i bombfrågan på nytt belysts. Var bombattentatet i Degerfors icke något rent kommunistiskt tilltag, så är det högst sannolikt att det var ett påhitt av de samspelande fascistisk-kommunistiska kumpanerna. Ett dylikt samarbete vore ju inte svårare att tänka sig än det som på sin tid konstaterade, då "fascistgeneralerna" skrevo hetsartiklar mot fascismen i Folkets Dagblad. Vad man hittills sett av vederbörandes spel ger en rätt att tänka och tro allt.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 363
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Svenska internationella pressbyråns verksamhet.

Svenska internationella pressbyrån, som startades i början av 1927 av fil. dr B. Brilioth genom finansiellt stöd från ledande svenska industri- och finansintressen, har utsänt en broschyr över sin verksamhet under de gångna två åren.

Av denna framgår, att byråns huvudkontor är beläget i Stockholm, men den mest omfattande delen av organisationen är förlagd till utlandet. Det vid Stockholmskontoret utarbetade pressmaterialet tillställes utlandspressen genom byråns talrika platsombud i olika länder. F. n. går materialet till ledande tidningar och pressorgan i 34 olika stater. Materialet utsändes på engelska som grundspråk men översättes och tillställes utlandspressen på över 20 olika språk. Bland viktigare ämnen, som byrån behandlar, äro att nämna: Sveriges ledande industriers utveckling, vår exportindustris framsteg på utlandets marknad, våra bankers årsberättelser, svenska handelsflottans tillväxt och rederiernas årsberättelser, svenska hamnars verksamhet, flygväsendets framsteg, turisttrafikens framsteg och Sveriges turistattraktioner, Sveriges affärsdrivande verks arbete och årsresultat, svenska uppfinningar, svensk järnmalm och järnmalmsexport, meddelanden om tändsticksindustriens utveckling, nyemissioner etc., Nobelstiftelsens verksamhet, resefrekvensen till Sverige, Stockholm stads utveckling, intressanta arkeologiska upptäckter och nyare svenska rön inom vetenskaperna i allmänhet, Sveriges industriella, ekonomiska och kulturella landvinningar i utlandet, svensk litteratur, konst, teater och musik, Stockholm såsom centrum för internationella kongresser, Sveriges naturtillgångar och deras utnyttjande, socialt arbete, svenska riksdagen, ledande svenskars gärning etc

Bonniers T. T:s verksamhet under 1928.

Den Bonnierdirigerade Tidningarnas telegrambyrå a.-b. redovisar för räkenskapsåret 1928 en vinst å rörelsen av kr. 75,746: 89. Tidningarnas telegrambyrå betjänar för närvarande 174 tidningar med judebetalat nyhetsmaterial.

Svenska journalistföreningens Stockholmskrets.

har vid sitt i dagarna hållna årsmöte till styrelseledamöter återvalt hrr Sigfrid Hansson, ordförande, M. Winberg, vice ordförande, J. E. Rosendahl, kassör, H. Dikman, sekreterare, och B. Greitz.

Förtrustningen inom bankvärlden.

Enligt meddelanden från New York planeras en ny stor banksammanslagning, nämligen mellan Equitable Trust Company och Seabord National Bank. Det nya företaget skulle därmed få ett aktiekapital på 85 millioner dollar samt disponera över fonder på sammanlagt 859 miljoner dollar. Det förljudes, att när sammanslagningen väl genomförts, det nya bolaget kommer att sammanslås med National City Bank, som härigenom skulle bli världens största bank.

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

Fria ord.

Sparbankskraschen och tidningspressens ansvar.

Hr Redaktör!

Anhålles om införande av nedanstående i Eder ärade tidning.

Våra borgerliga tidningar hava tyvärr lika litet som de proletära insett, att man ej med tumshöga bokstäver i rubriker bör i utlandets ögon svärta ned *eget* land. Hava icke fetstilsrubrikerna kommit t. o. m. amerikanska affärsmän att tro det vara på upphällningen med vår valuta, så att vår generalkonsul därute måst sammankalla amerikanska pressmän för att för dem förklara, vad saken egentligen betydde i pengar, även om de moraliska sidorna kunna vara stora nog? I denna fetstilsrubriksförsedda hetskampanj spelar vår tarvliga stockholmska judepress en oerhört ful roll. Landsortspressens är mera försynt.

Man måste vädja till alla tidningsmän av *svensk* nationalitet att hädanefter ej av blind partipolitik eller inför trycket av de mäktiga penningetruster som hota att förkväva vårt folks moraliska uppfattning, om det skulle uppstå liknande situationer, totalt uppgiva sin heder och inför hela utlandet draga ned det svenska i smutsen.

Senast har man nu angripit Jordbrukarebanken. Den skall promt inför ett borgerligt blad som angripare tvingas att öppet låta sig dissikeras. Är detta då "fair play"? Är det icke i stället en smutsjournalistik långt värre än den Fäderneslandet på sin tid bjöd på?

Sätt det *svenskt* är *högt*, följ alltid sanningens grundsatser, kom icke fram med beskyllningar i saken som Ni ej känner och som sedan kanske visa sig falska, med andra ord, följ ***hederlig gammal svensk journalistik*** och lämna den amerikanska sensationsjournalistiken med oftast osmakliga bilder, överskrifter och text, som numera känneteckna nästan så gott som hela huvudstadspressen.

Gammal svensk affärsman.

Änkan Karlssons vädjan till Konungen.

Fru Gerda Karlsson — änka efter förmannen Ernst Karlsson, som tog sitt liv med anledning av Stockholmssystemets skamlösa förföljelse mot honom — har i en skrivelse till finansdepartementet anhållit om ekonomiskt bistånd. Fru K:s framställning avslutas med följande ord:

"E. k. m:ts ställningstagande till min bön om hjälp torde av naturliga skäl komma att vara beroende av den uppfattning som E. k. m:t kan komma att få beträffande det rättmätiga i den lagtillämpning, som lett till min mans död. Jag vågar därför i underdånighet enträget vädja till E. k. m:t att innan denna min bön om hjälp upptages till slutlig prövning E. k. m:t ville föranstalta därom att det utredningsmaterial, som ännu hemlighålles, måtte bli för E. k. m:t tillgängligt."

Kommunistisk barnpropaganda.

(Forts. fr. sid. 1.)

minne, då saken ledde till rättsligt ingripande. Straffet blev minimalt, om ens något.

Våra lagar äro icke avpassade efter en sådan vidrighet som denna barnpropaganda och därför kraftlösa. Inför denna hastigt skeende förgiftning av en hel barngeneration, så långt man kommer åt, borde dock alla goda känslor reagera och handlingskrafter väckas.

H.

Svenskens tolerans.

(Forts. fr. sid. 1.)

på Ryssland och åtskilliga andra länder och jämför, och du skall säkert uppskatta vad du har! Och den enskilde, som saknar erforderliga informationskällor för att objektivt kunna bedöma förhållandena, accepterar i allmänhet de förklaringar som ges. Samhällsbyggnadens stolta fasad hålles alltid putsad och fin, solid och imposant. Vad som rör sig bakom draperiet "besvärar" man ej menigheten med — det angår henne strängt taget ej, d. v. s. förrän ögonblicken äro inne. Alltså ger hon sig till tåls, slår sig åter till ro, i bästa fall i lugn förtröstan på de goda krafternas seger: Kommer någon och talar om "allvarsläge", slår man ifrån sig med begge händerna och förebrår honom "svartmålning" och "mindre balanserat omdöme". Den världsbekanta nutida svenska godtron och tålmodigheten fira ideligen nya triumfer — till stor glädje för de Israels "heliga" barn i detta land.

Men plötsligt förnimmes liksom en blixt från den klara himmeln, varpå följer en fruktansvärd smäll — en rad banker, som tagit till sin uppgift att särskilt "vårda om" folkets sparslantar, kullbyttera. Tusentals sparare se sig på ett ögonblick berövade sina legitima tillgångar. Pengarna ha försvunnit — i *vilkas* kassavalv de hamnat får folket *aldrig* veta; det vet blott, att de äro borta — en episod i den pågående stora processen. Men eftersom det underbara "demokratisk"-kosmopolitiska välfärdssystem under Israels hägn, som låtit denna privatekonomiska expropriation av småfolkets sparslantar försiggå, icke som sådant får misskrediteras, låter man staten träda emellan. Det är så bekvämt att låta staten betala. De judiska finanshajarna, som skött spelet bakom kulisserna, veta att risken för dem praktiskt taget är lika med noll. Några diredaktörer och koryféer i klistret, äusen, vad kommer det oss vid! Missnöjet bland allmänheten tystas ju så lätt — staten får betala kalaset! Medan utifrån landet indignerade stämmor förnimmas och "protestmöten" av sparare, som "fordra" sin rätt. Spekulanterna i guldförvärv och samhällsomstörtning gnugga emellertid förtjust händerna: en finfin vinst har gjorts och den bestående svenska gojimordningen har fått en ny knäck. För syns skull tävla partierna, de i gemen för olyckan ansvariga, ädelsinnat i att visa de "stackars" spararna sin välvilja genom att "hjälpa" dem — medels nya duktiga grepp i statspungen, vars länsande ju är judeparlamentarikernas allt överskuggande ideal.

Sedan stämningen nödtorftigt lagts "till rätta", fortsättes åter spelet. Nästa stora krasch väntas till hösten. Vilka banker och storföretag blir det, som då få "hälsa hem"? Ämnar månne staten fortsätta med att hjälpa finanshajarna i deras "vällovliga" strävanden att expropriera svenska företag i det oändliga? Det ser så ut! Ingen tar gesterna med "sparbankskontroll" o. dyl. under rådande förhållanden på allvar. Men borde då ej tiden snart vara inne för Sveriges folk att vakna upp ur sin "själlösa" godtro, sin enastående tålmodighet, innan ännu främlingarnas "välsinade" expropriation av dess egendom hunnit fullföljas till slutet? Det är känt, att det skall hårda slag till för att väcka svensken ur iråkad slummer; men det kunde tyckas som en händelse som den nu inträffade stora sparbanksskandalen borde vara ägnad att äntligen väcka de sovande svenskarna. Eller skall uppvaknandet först komma, när vårt folk i sin helhet hunnit ruineras och slås i bolsjevism av de judiska inkräktarna? Då är det emellertid *för sent.*

Restaurant Foresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Göteborg
Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

ANTISEMITISK LITTERATUR.
En ropande röst i öknen
av *Maurits Rydgren*
(om det judiska världsherradömet)
Kr. 0: 75.
Bergtagna
(en inblick i det fördolda)
Kr. 3: —
Förlåten faller
av *S. Nilus*
eller Sions Vises Hemliga protokoll.
Kr. 3: —
Till återförsäljare rabatt.
BOKFÖRLAGET
Box 65 - HÄRNÖSAND

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helår 10:—; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Fredagen den 3 Maj 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

Kontrollstyrelsen bort!

(Forts. fr. sid. 1.)

vitliga svenska medborgare ej trakasserades, utan försäljningen finge försiggå under värdiga former. Liksom den enskilde parvenyen, har uppkomlingsverket Kontrollstyrelsen haft svårt att hålla sig korrekt på mattan, här instruktion för ämbetsverket.

Ehuru stor trakassering av enskilda källarmästare ostört fått fortgå från Stockholmssystemets sida, har dettas egen källarmästarerörelse genom dotterbolaget S. A. R. A. lämnats i ro och rent av och i hög grad privilegierats samt hemligen subventionerats med Kontrollstyrelsens goda minne genom att få tillgodoräkna sig vinsten å pilsnerdricksförsäljningen. Stockholmssystemet beviljar utskänkningsrättigheter och har därmed i sin hand att privilegiera S. A. R. A. Sålunda har i dagarna gått en notis genom pressen, att S. A. R. A. på sådant sätt tilltvingat sig monopol vid 1930 års Stockholmsutställning, utan att andra hugade spekulanter fått tillfälle att avgiva anbud. Detta är att kränka andra restaurantidkare och passar ej i ett fritt land som Sverige.

Kontrollstyrelsen har vidare mycket litet reda på sig, när där begäres upplysningar. I S. A. R. A:s räkenskaper har funnits en mystisk fordringspost på c:a 700,000 kronor. Bolagets direktör Mild och d:r Bratt lämnade på förfrågan olika uppgifter om vad denna fordran innebure. Icke ens aktieägare i S. A. R. A. ha kunnat få tillförliglig uppgift om denna post. Kontrollstyrelsen har också kommit till korta; endast "konfidentiellt" har S. A. R. A. dit lämnat meddelande i saken. Därmed kan ju ej allmänheten och än mindre aktieägare i S. A. R. A. vara belåtna. Kontrollstyrelsen hade bort inberätta saken till finansministern, så att regeringen kunnat vidtaga nödiga åtgärder för statlig kontroll av systembolagens dotterbolag.

Kontrollstyrelsen har icke endast tolererat systembolagens förhatliga spionerimetoder, utan idkar själv spionerirörelse. Just nu har dagspressen förmält, att en hos Kontrollstyrelsen anställd "byråinspektör" (pilsnerdricksspion) Höijer i Skellefteå verkställt en "pilsnerdricksrazzia" och därefter anmält för olaga utskänkning en källarmästare, som emellertid kunde visa klara papper på, att han hade rätt utskänka pilsnerdricka och skött utskänkningen mönstergillt. I gamla Sverige med dess uråldriga, höga rättskultur uppträder alltså någon liknande den kejserliga ryska oxranan eller det nuvarande Sovjet-Rysslands tjeka. Det är ett sorgligt förfall! Om någon bryter mot pilsnerdricksförordningen, är det allmänna åklagaren i orten, som skall beivra förseelsen liksom andra förseelser och därmed har staten tillräckligt sörjt för åtalsbefogenhet. Men Kungl. Kontrollstyrelsen skickar därjämte ut särskilda spioner och låter till och med statsverket avlöna slika individer. Svenska staten har, det behöver knappast sägas, aldrig tillförne avlönat spioner, som haft till uppgift att spionera på fria, svenska medborgare. Det är först den nuvarande Kontrollstyrelsen, som dragit ned det svenska rättsväsendet till en så låg nivå, som förut endast ansetts passa halvasiatiska och halvbarbariska stater såsom Ryssland.

På grund härav få vi i djupaste underdånighet hemställa det täcktes Eders Kungl. Maj:t låta utreda lämpligheten av att den Kungl. Kontrollstyrelsen nu tillkommande uppsikten över de s. k. systembolagen överflyttades till Kungl. Kommerskollegium eller Kungl. Kammarkollegium samt att dessa kollegier vid remisshandlingarnas ditsändande finge nådig befallning att yttra sig över den hārhos i underdånighet föreslagna åtgärden.

Stockholm den 30 april 1929.

Underdånigst
FÖRENINGEN MOT MONOPOL:
Adolf Anderson
Föreningens ordf.
Adr.: Upplandsgatan 51, Sthlm.
Sten Lothigius.
Föreningens sekr.

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Husmödrar!
Sänd en provtvätt till
Nockeby Tvättinrättning
som tvättar i mjukt och klart mälarvatten, varpå kläderna torkas i frisk sjö- och barrskogsluft. (Oftast soltorkning).
Bästa tvättmetod för linnetvätt.
Punktlig expedition.
Humana priser.
Tel.: Alsten, Namnanrop Nockebytvätten.

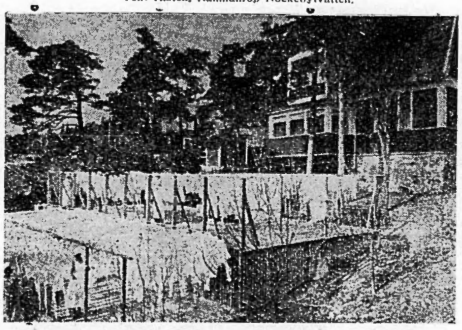

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Mutorna inom tobaksmonopolet.

(Forts. fr. sid. 1.)

av samma kommitterade offentligen avslöjat.

Det har icke tillåtits riksdagen att grundlagsenligt pröva resultaten av dessa dyrbara utredningar. De ha undanhållits densamma. Förutvarande finansminister Lyberg bär ansvaret härför ifråga om spritmonopolet. Han skulle ock bliva dess chef efter d:r Bratt. Den nuvarande finansministern statsr. Wohlin har beträffande tobaksmonopolet samma underlåtenhet på sitt samvete. Men han har sökt att lugna det upprörda, men dock beskedliga svenska folket genom att anordna en ny dyrbar utredning rörande spritmonopolet istället för att omedelbart framlägga den redan verkställda. När den om några år blivit framlagd, ha vi väl en annan finansminister, som är besjälad av lika hänsynsfull underlåtenhet gent emot dessa grundlagsstridiga företag. Måhända är den nuvarande då chef för tobaksmonopolet. Under tiden fortgå manipulationerna inom monopolen liksom förut åtalsrätten har blivit preskriberad. Diverse komprometterande bevismaterial har kunnat bliva otillgängligt. Man kan då med rätta fråga sig, om det är monopolpotentaternas ärenden statsmakterna gå i stället för det svenska folket. Det är ju ock rättsvidrigt, att ledamöter av riksdagen, som skola granska monopolens förvaltning, skola få lov att bekläda högt avlönade befattningar inom desamma. Penningens makt har alltid gjort sig gällande.

På motionsvägen ha emellertid av några av de förut kommitterade, vilkas samvetsgranna och trägna arbete sålunda blivit underkänt av båda dessa finansministrar, vissa förhållanden inom monopolen kommit på tal i riksdagen. Men motionen blev naturligtvis av riksdagen avvisad. Intet sakskäl förebragtes. Det endast framhölls, att "utredningen pågick". Hur länge skall den då pågå? Var den kanske icke redan verkställd, ehuruväl på ett för monopolherrarna föga behagligt sätt.

Beträffande tobaksmonopolet yttrades emellertid åskilligt från sakkunnigt och opartiskt håll, som förvisso bör förtjäna herr Justitiekanslerns särskilda uppmärksamhet. Jag syftar då på de s. k. mutaffärerna. Det gäller ju här ett statligt monopolföretag, ehuru ett grundlagsstridigt sådant. Allmänheten har rätt att vänta besked inom de närmaste dagarna rörande de pinsamma provisionsaffärerna, och det får inte ens med en skymt av sanning kunna sägas, att undersökningarna lagts på en sådan bog, att de — med tanke på gällande preskriptionsbestämmelser — försvåra ett lagligt beivrande av eventuella förseelser, skrev "Dagens Nyheter". I riksdagen påpekades, att inom tobaksmonopolet förekommit valutaspekulationer av en art, som knappast kunnat tänkas förekomma annat än i familjebolag med endast en verklig aktieägare. Och en allvarsamniare anklagelse från en riksdagsbänk är väl icke tänkbar. "Nya Dagligt Allehanda" framhåller, att bakom den av riksdagen till monopolherrarnas behag avvisade motionen står en stark och utbredd opinion, som med begriplig och berättigad förvåning följt vissa osunda utvecklingstendenser inom monopolföretagens förvaltning, samt att det beträffande tobaksmonopolet alldeles givet är en fråga av allmänt intresse att få klarlagt i vilken utsträckning provisioner därstädes förekommit och att för framtiden förebygga sådana medelsplaceringar och valutaspekulationer som de av monopolkontrollutredningen påtalade. Reservanterna i riksdagen med herr Boman i spetsen förklara bl. a., att utredningen ådagalägger att inom båda bolagen utöver de bokslutmässiga vinster, som uppvisas, intjänats högst betydande belopp — som dolda reserver, skattemedel, som uttagits *utan riksdagens beslut och kännedom*. Dessa dolda reserver kvarstå nu i bolagets böcker i form av oskäligt nedskrivna lagervärden, i den mån de icke förbrukats för täckande av förluster, som icke heller bokslutmässigt uppvisats.

Riksdagsmannen Erik Röing, av Kungl. Maj:t utsedd granskningsman beträffande tobaksmonopolets förvaltning under år 1928, har avgivit ett särskilt yttrande, vari han uttalat: "Jag finner det synnerligen beklagligt och anmärkningsvärt, att verkställande direktören, d. v. s. den nu "frivilligt" avgångne O. Wallenberg, underlåtit att med all kraft genast ingripa för att bekämpa och avlägsna en så beklaglig affärsmetod som att försöka använda mutor vid affärers uppgörande med tobaksmonopolet."

I riksdagen har en av motionärerna och förutvarande utredningsmännen professor Westman, som på tal om spritbolaget bl. a. yttrade, att det "är staten ovärdigt att tappa eau de vie på flaskor och att slå ölskvättar till vinskvättar och sedan sända detta till Norrland såsom vinglögg", beträffande tobaksmonopolet påyrkat polisundersökning av de s. k. provisionsaffärerna. Han har därvid framhållit gentemot finansminstern, att den genom en advokat igångsatta privata undersökningen icke har samma medel till sitt förfogande som polisen o. att dennes undersökning i varje fall borde kompletteras med en polisundersökning. Han har ock påpekat, att det tillkommer målsägaren, d. v. s. tobaksmonopolet, att härom göra anmälan till polisen, och frågar, varför sådan icke skett; tilläggande: Under tiden löper den tvååriga preskriptionstiden ut. Är det då meningen, att så skall få ske med statsmakternas goda vilja? På frågan, varför det icke blev någon polisanmälan i mutaffären, svarade den socialistiske riksdagsmannen Bärg, som sitter i bolagets styrelse, att kommitténs betänkande ej hade sådan formulering, att det kunde bli skäl för polisanmälan. Så lät den förklaringen från riksdagsmannen — styrelseledamoten — anklagad och åklagare i samma person, vartill motionären genmälde: Bolaget ville göra polisanmälan mot den fabriksföreståndare, som i N. N.-fallet blivit *utsatt för mutförsök* och som omedelbart rapporterat *försöket* till styrelsen. Kommittén ansåg, att polisanmälan icke borde riktas mot honom, men hindrade däremot icke styrelsen att göra anmälan mot den utländska firma, som gjort mutförsöket. Den oskyldige, som gjort sin plikt, skulle alltså enligt Wallenbergsk uppfattning, bli föremål för bestraffning, men icke den skyldige, som sig mot lag förbrutit.

I detta sammanhang ber jag att få fästa Eder uppmärksamhet å innehållet i bifogade artiklar, dels i "Nationen" den 8 mars 1929 under rubrik "Monopoldebatten och dess bakgrund", samt dels i "Vidi" den 7 och 14 i samma månad under rubriker "Ett öppet brev", "Stark tobak åt f. d. tobaksmonopolchefen" och "När den stora mutskandalbomben sprack. Det knakar i huset Wallenbergs grundvalar."

Under åberopande av ovanstående tillåter jag mig underställa Eder prövning följande spörsmål, som i detta sammanhang egentligen uppställa sig själva. Var står det skrivet, att beträffande tobaksmonopolet endast detta är rätt målsägare för en polisanmälan i mutaffären? Det är väl icke bolagets styrelse, som äger bolaget. Det är ju staten. Varför skulle då icke staten vara rätt målsägare i första hand? Och varför skulle icke riksdagen kunna vara rätt måls-ägare, när bolagets styrelse är redovisningsskyldig inför riksdagen? Såväl Kungl. Majt som riksdagen böra väl då hava såväl rätt som plikt att göra dylik anmälan. Och Kungl. Maj:ts och riksdagens högste ombudsmän äro ju justitiekansleren och justitieombudsmannen. Varför skulle då icke någon av dessa, främst väl då den förre, vara grundlagsenligt pliktig att föranstalta om polisundersökning, åtminstone till förhindrande av preskription, frånsett att hela företaget i och för sig är grundlagsstridigt? Varför skulle icke kommitterade själva göra polisanmälan? De hade ju rätt att granska bolagets förvaltning. I den rätten ingick väl rätten att jämte andra sakkunniga tillkalla även sakkunniga från polisen, när brottsliga förehavanden upptäcktes, och vederbörlig utredning härom på annat sätt kunde erhållas. Det var ju den allsidiga opartiska utredningen, som var deras huvuduppgift, och en polisutredning hade väl kunnat tillgripas såsom ett medel jämte andra att åstadkomma en sådan. Och icke fick det väl spela någon roll, om en Wallenberg bleve lidande på kuppen. Av denne kunde man ju ej heller rimligen vänta, att han skulle göra polisanmälan mot sig själv. Och även om enligt gällande lag åtalsrätten i liknande fall skulle tillkomma allenast styrelsen, så behöver väl ej justitiekanslern eller justitieombudsmannen taga någon hänsyn därtill, när varken Kungl. Maj:t eller riksdagen tog hänsyn till grundlagens bestämda förbud mot monopolets instiftande. På ett olagligen tillkommet affärsföretag, som till på köpet förbrutit sig mot gällande lag, böra väl extra judiciella åtgärder kunna vidtagas. Det är nog ock, liksom obegripligt, att gällande lag skall kunna förhindra staten att genom sina organ vederbörligen bevaka statens intressen, även om så skulle komma att ske på bekostnad av huset Wallenberg, och här gäller det statens intressen. Och samma allmänhet måste dock ställa sig oförstående inför en underlåtenhet från vederbörande statsmyndighet att ofördröjligen anbefalla polisundersökning i laga ordning rörande de av staten själv utsedde utredningsmännens anmälan om förekomsten av mutor inom detta statliga monopolbolag. Sunt förnuft vägrar att fatta, varför icke staten skulle ha ens rätt att beivra olagligheter i sitt eget bolag. Har det måhända från Kungl. Maj:t meddelats Eder förbud att ingripa mot något av de båda grundstridiga monopolbolagen? Eller är det blott huset Wallenbergs vilja, som uppreser sig häremot? Sveriges folk har rätt att få klart besked härutinnan, och Sveriges folk har rätt att fordra en fullt opartisk utredning om dessa offentligen påtalade mutaffärer samt de skyldigas laga bestraffning.

Andens och materiens inflytande på religionen.

(Forts. fr. sid 1.)

mellan kristendom och judendom, men ändock fortfar den "kristna" kyrkan alltjämt att i sin förkunnelse förhärliga den antikristliga judendomen. Sorgligt nog måste vi konstatera denna sanning. Andligheten har fått lämna plats för gammaltestamentlig materialism och judisk gudsgemenskap, vilka egenskaper ej äro ägnade att sammanblandas med kristendomens rena sanningar. Härigenom har den kristna kyrkans dogmer blivit ett system, som kallas teologi och som fordrar många och långa studier för att komma till "rätta insikten i läran!" Men då man slutligen är färdig med denna lärobyggnad, finnes det icke många bland dessa lärda, som äro fullständigt ense om begreppet på tro, nåd, dopet, Kristi offerdöd, återlösningen, predestinationen, evigt straff, himmel och helvete, och icke minst, rätta sättet att komma till en rätt omvändelse och frälsning. Var och en som vågar sig in i denna teologisk-filosofiska labyrint, utan att äga en bestämd vilja och ett mottagligt sinne för de andliga tingen, samt en uppriktig önskan och strävan att lära känna sanningen i Jesu lära, kan svårligen finna sig till rätta i dessa förvirrade och motstridiga uppgifter om tro och gudsgemenskap, med tvenne oförenbara gudsbegrepp och deras motsatta principer i förhållandet till mänskligheten. Resultatet blir i följd härav endast möda, inre strider och tvivel, men ingen frid och ingen andens gemenskap med vår Himmelske Fader.

Men vad teologien rikligt begåvat oss med, är judisk religionsåskådning, som i hög grad förråar och demoraliserar vår utveckling i alla riktningar.

Under judiskt inflytande och anförarskap söker man nedbryta och utrota även de sista resterna av verklig kristendom och samhällsanda. Men trots alla ansträngningar hos dessa hemliga makter att fördumma och helt avkoppla de kristna folkens rättsbegrepp, så finnes det dock ännu så mycket förnuft kvar hos den stora allmänheten, att man börjar inse varthän denna judiska utveckling under Jahve-Sebaots spira syftar. Skenhelighet, egoism och slughet få i den judiska religionen ersätta sanning, rättfärdighet och förnuft. Vad som ej är ägnat att bidraga till judarnas materiella fördel, är för dem ej förnuftsenligt. Självintresset står i judendomen över både förnuft och moral, vilket bäst bevisas av de principer, som deras gud Jahve-Sebaot representerar. Judafolket har aldrig mäktat utsträcka sina andliga känslospröt längre än till detta omoraliska och människofientliga gudsbegrepp, som befaller "sitt egendomsfolk" att utspionera, överfalla, utplundra och tillintetgöra sina medmänniskor. 4 Mos. 13:3; Jos. 2: etc.

Till jämförelse med judendomen kunna vi här återgiva en sentens ur de gamla egyptiernas "dödsbok", som lyder så: "Då förnuftet tager sin bostad i själen, leder den denna till den högre kunskapens ljus". Detta tänkespråk som framgått ur ett folks religiösa själsliv, vars kulturella ståndpunkt föraktfullt nedflyttats av "Jahves utvalda folk" till lägsta platsen på "hedningarnas" rangskala, står dock oupphinneligt i andlig höghet gent emot judendomen; ty i den judiska religionens annaler skall man förgäves söka finna någon tillnärmelsevis så högt syftande tankeflykt på det andliga området. Vi få härvid ej heller glömma att Moses fick sin uppfostran och utbildning i den egyptiska staden Heliopolis' profetskolor, men att han, enligt den gamle hävdatecknaren Tacitus, "stiftade lagar för judafolket som voro rakt motsatta de egyptiska", vilket förklarar det barbari som vi finna i den judiska religionen och den människofientliga ställning den intager gent emot alla folk utom den egna rasen.

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 99.

Låt
Ljungberg Dopave system leda.
Ljungbergs Förlag Lidingö 2.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 371 och Vasa 372
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyktershetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61
Frukost ½9—½2. Middag ½2—7
Kväll 7—½12.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:r 19 (188) Lördagen den 11 Maj 1929. Årg. 5

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

S. A. R. A. bör ställas under skarp kontroll.

Det kan inte tillräckligt ofta understrykas, att monopolen tillkommit i strid mot bestämmelsen i § 60 i regeringsformen, ty man måste hålla i friskt minne, att statsmakterna äro på dekadans i det land, vars grundlagar ej hållas i helgd.

Tobaksmonopolets enda raison d'être skulle vara ökade statsinkomster, men från den synpunkten hade en förhöjd direkt tullavgift till staten varit att föredraga framför en skattskyldighet till ett privilegierat bolag. Det är ett betänkligt missförhållande ,att tobaksgrossisterna för importerad tobak äro kontributionsskyldiga till det i privat vinningssyfte tillkomna Tobaksmonopolet. Men finanshusens hemliga avsikt var att så småningom strypa både grosshandlare och detaljister inom branchen, och, väl allenarådande, funnes det rika tillfällen att på hemliga stigar skära guld med täljknivar. Naturligtvis sattes till chef för tobaksmonopolet en klar representant för storbankerna.

Spritmonopolets enda raison d'être skulle vara att höja det sedliga tillståndet i landet. Men Brattsystemet har i stället fastlåst spritbegäret och mer än något annat förslappat de moraliska begreppen och undergrävt rättskänslan, självt stående över lagarna och opåtalt brytande däremot. Enligt d:r Ivan Bratts underliga terminologi är det i "socialt syfte" rätts- och moralbegreppen undergrävts.

S. A. R. A. är enligt Kontrollstyrelsens utlåtande ett dotterbolag till A.-B. Stockhomlssystemet. D:r Bratt förutsåg, att förr eller senare skall staten övertaga spritbanteringen och till dess borde man genom att med statens pengar starta dotterbolag lägga under sig helt och hållet den svenska hotell- och restaurantindustrien, vilken staten ej kunde lägga beslag på, utan man hade för sig själv i okvald besittning för framtiden.

D:r Ivan Bratt, som lånat sig till synligt redskap för de mörksens makter, som bakom kulisserna rycka i trådarna, hade av den judiska storfinansens herrar beklätts med uppgifter att genomföra jämväl monopoliseringen av landets restaurantväsen, och då från restauratörer framställdes krav på lättnad i de restriktioner, varmed de skulle strypas, uppträdde d:r Ivan Bratt helt ogenerat såsom en båld stridsman till "det allmännas försvar" gentemot de privata företagarnas "egoistiska" anspråk. Han vädjade till nykterhetsfolkets välvilliga bistånd till att "det allmänna" och icke det privata vinstbegäret måtte behärska hotell- och restaurantrörelsen, alltunder det han genom sitt alkoholbegäret stimulerande system fastlåst supseden, hans system således från nykterhetssynpunkt odugligt, liksom det från statsfinansiell synpunkt är totalt misslyckat, från nationalekonomisk syn på tingen onödigtvis ödslande med livsmedlen genom mattvånget, från judiciell ståndpunkt i högsta grad kriminellt dels genom sin tillkomst i strid med tydlig lag och dels genom därinom sedan begångna mångfaldiga olagligheter såsom inköp av dotterbolag med staten tillkommande pengar — korteligen det antisocialaste system som svenska folket någonsin råkat ut för.

Första etappen mot restaurantrörelsens monopolisering gjordes 1914 med bildandet av de s. k. folkrestauranterna, startade i "socialt intresse". Ledningen för dem tillfredsställde emellertid ej monopolherrarna ,ty de hade av misshugg utsett till direktör en representant för den äktsvenska kärntypen. Denne avlägsnades med våldsamma medel och det utspreds, att "han hade misslyckats, därför att han ej förmått lösa den organisatoriska uppgiften."

Därefter startades med penningar, som bort inlevereras till statsverket, S. A. R. A. — Gjord polisanmälan att det vore olagligt att så använda statens medel, medförde naturligtvis "ingen åtgärd", och den dråpliga kontrollstyrelsen framhöll, att "anmärkningen borde lämnas å sido, ty i den mån den hade principiell innebörd drabbade den ej blott A.-B. Stockholmssystemet, utan även de övriga systembolag, som bildat liknande dotterbolag".

S. A. R. A., som skulle sköta Stockholmssystemets brännvinsutskänkning, har åtnjutit subvention dels i kontanter och dels hemligt genom att få tillgodogöra sig vinsten å pilsnerdricksförsäljningen.

Ehuru tillkommmet "enbart i socialt intresse" har S. A. R. A. en lysande ekonomi. Å aktiekapitalet, två miljoner kronor, utdelas årligen sju procent, samtliga dess restauranter äro guldna, ograverade bankfordringar har bolaget, uppgående till mer än aktiekapitalet och för att dölja ytterligare vinst, fonderas den i fastigheter. Man kringgår att vinsten, förutom den som går i form av 7-procents utdelning till de privata aktieägarna, bör via Stockholmssystemet gå till statskassan. S. A. R. A., vars bestämmande styrelseledamöter äro hämtade från Stockholmssystemet, disponera efter behag spriträttigheter och kan däri genom kujonera andra källarmästare.

Stockholmssystemet tillåter ingen att granska S. A. R. A:s hemliga papper. Privata aktieägare åtnjuta icke den lagstadgade inblicken. I dess böcker fanns såsom bekant en mystisk post "utestående fordringar" å 700,000 kronor, som dock årligen något minskas. Vid ordinarie bolagsstämman år 1921 framställde direktör Adolf Andersson förfrågan, vad denna post innebure. Direktören i S. A. R. A., hr A. Mild, svarade, att "utestående fordringarne" utgjorde resterande inackorderingsavgifter för spisande gäster. Det låter högst otroligt, att S. A. R. A. skulle lämna kredit åt matgäster. Vid sagda bolagsstämma sade sig d:r Ivan Bratt ej kunna erinra sig, vart de 700,000 kronorna tagit vägen. I en skrivelse till kontrollstyrelsen erkände han emellertid senare, att summan utlånats till S. A. R. A.:s dotterbolag och andra närstående "företag". På begäran av aktieägaren i bolaget, direktör Adolf Anderson å Ekebo, uppvaktade notarius publicus Angur von Hedenberg den 12 november 1926 dir Mild med en skrivelse, däri begärdes uppgift om gäldenärernas namn och beloppens storlek för en var rörande ovannämnda "utestående fordringar" och vilka säkerheter, som lämnats av gäldenärerna. Direktör Mild vägrade att svara, såsom framgår av notarius publicus protokoll.

På senaste tiden har ryktet cirkulerat, att de 700,000 kronorna utlånats av S. A. R. A. till en Kungl. kontrollstyrelsen synnerligen närstående person och att sekretessen

(Forts. sista sid.)

Till Nationens vänner!

Den allmänna åskådning, NATIONEN sedan sin tillkomst den 1 okt. 1925 gjort sig talesman för, har under tidens fortskridande i allt högre grad besannats av utvecklingen själv. Den oss i dagliga livet mötande verkligheten talar ett språk, som icke låter sig nedtysta. Inför detta falla de demagogiska luftbyggena samman, det hjälper icke att de skickligaste byggherrar undan för undan mobiliseras till det förrädiska systemets upprätthållande — dess öde är givet.

Glädjande att säga hava i senare tid allt flera tecken försports, tydande på, att man inom skilda folkklasser börjat taga sakerna med det större allvar, som betingas av deras valör. Spörsmålet om rikets väl och svenska folkets fortbestånd är icke någon fråga som lämpar sig för behandling i det uppsluppna skämtet eller i fjärderangsplanet, såsom våra jude-"patriotiska" publicister tyckas anse. Vi äro ingalunda några fiender till humorn, men vi anse, att skämtet må ha sin plats ,liksom allvaret sin. En politik, som strävar efter att skämta bort alla de stora och allvarliga problemen, är icke någon ärlig sådan. Nej, låt sak vara vad den är, förbli vid sin rätta valör! — Detta är en sats som dagspressens herrar hade anledning närmare övertänka. På deras sätt att sköta sina plikter gentemot allmänheten beror det ju ej minst att vi i olika hänseenden kommit därhän vi äro komna. Men svenska folket är alltjämt sunt i sina tänkesätt — att det på sätt i vår tid skett råkat på villovägar och i åtskilliga stycken gripits av begreppsförvirring, har mest sin förklaring däri, att det av bekvämlighet låtit förleda sig till att okritiskt, eller såsom israeliterna kalla det "själlöst", anamma den i folkförstörelsens tjänst inställda upplysning, som den nutida judaicerade pressen bjuder det. När vårt folk nu över hela linjen tyckes vilja gå in för en självbevarelsens reaktion gentemot det härskande falska upplysningsväsendet, visar detta, att kärnan av nationen alltfort är frisk och stark, trots allt vad som gjorts att bringa den i förruttnelse.

Vi våga, med den kännedom vi ha om förhållandena, anse, att NATIONENS verksamhet icke varit utan betydelse för det begynnande uppvaknande, som för närvarande kan förmärkas bland svenskarna. Meddelanden, som komma oss tillhanda från de mest skilda håll ,tyda på, att vårt under så anspråkslösa former bedrivna arbete för upplysnings spridande haft verkningar i åstundad riktning. Jämväl av riksdagspolitiker från olika partier har under de senast förflutna månaderna självmant betygats för oss, att NATIONEN numera är en politisk faktor i Sverige. Kosmopolitiska dagspressen vet naturligtvis ingenting härom, utan fortsätter

(Forts. å sid 6.)

Försvarsväsen och utrikespolitik.

När vi införa nedanstående inlägg av en vår högt värderade medarbetare, vilket torde få anses signifikativt för den inom vissa nationella kretsar förhärskande uppfattningen rörande svensk utrikespolitik, anse vi oss med ett par ord böra ange redaktionens ställning till det avhandlade betydelsefulla spörsmålet.

Vi äro principiellt helt ense med författaren däri, att en nation med politisk självkänsla och sannfärdiga ideal icke kan undgå att hävda sin vilja även utrikespolitiskt. Allt hänger på valet av program, på målet och medlen för den yttre politik man vill främja. Statsmännen och politikerna synas tyvärr blott alltför ofta avvika från den sanna självbevarelsens och moralens väg, när det gäller utrikes politik, för att i stället förlora sig i visionära vinningar.

Det är möjligt att författaren har rätt i sin tankegång, att Sverige genom ett aktivt uppträdande på centralmaktssidan under världskriget kunnat förkorta detta och avgöra dess utgång i en för Europa och mänskligheten mindre olycklig anda, men här rör man sig endast med antaganden. Det sannolika är nog att Lloyd Georges sats, att "den som disponerar de sista silverkulorna vinner kriget" under alla omständigheter hållit streck. De ledande i Tyskland såväl som Ryssland beseglade själva sina folks öden genom att lättsinnigt leka med den revolutionära glöden, till möjliggörande av krigskonstellationens omvandling till en tysk-rysk allians. Men man behärskade ej på respektive håll de krafter man släppte lösa! Sällan eller aldrig har en lek med elden hårdare straffats.

Att Sverige i den tid som är ej endast av egen självbevarelsedrift utan även i den kristna västerländska kulturens intresse inför de perspektiv som nu erbjuda sig icke kan undgå att utrikespolitiskt hävda en egen ståndpunkt, är ofrånkomligt. Härutinnan har utan tvivel författaren rätt. Vi få dock ej låta engagera oss i ett folkligt brodermördande av det hittills kända slaget under Judas ledning och till dess favör. Nödgas vi taga ställning till en blivande allmän uppgörelse mellan den judiska sovjetmakten och Västerlandet,*måste* fronten och parollen inrikes som utrikes vara *fullt klara*.

Vi lämna här ordet åt vår medarbetare:

Försvaret är statens yttersta medel att genomdriva sin utrikespolitiska vilja. Härav följer och bekräftas snart sagt dagligen, att ett lands inflytande i det utrikespolitiska umgänget är starkt beroende av dess krigsmakts styrka och duglighet, hur långt avlägsen diskussionen än må vara från krigets möjlighet. Denna fluktuation kan närmast jämföras med en akties stigande eller fallande börsvärde, allt efter de mer eller mindre avlägsna möjligheter, som kunna utöva inflytande på dess räntabilitet. Den utrikespolitiska ställningen, exempelvis 1914 och senare, spelar naturligtvis stor roll, om, som då var fallet, två ungefär jämnstarka stormaktsgrupper stå mot varandra i ett avgörande på liv och död. Som tungan på vågen kan då även en liten makt med gott försvar tillfälligtvis intaga ställningen av världens skiljedomare, om situationen skickligt utnyttjas. Sådan var Sveriges ställning under de första krigsåren. Nu tillgänglig litteratur bekräftar, vad som då kunde anas, att båda de kämpande grupperna med oro motsågo Sveriges event. ställningstagande på motståndarnas sida. Det var detta förhållande, som bland annat nödgade ententen att vid årsskiftet 1914—15 söka uppnå den alltmera nödiga förbindelsen med det vacklande Ryssland genom Dardanellerna i st. f. över Skandinaviska halvön. Turkiet hade redan inträtt i kriget på tyska sidan. Major Th. Wennerströms bok Sverige i ryska pressen under världskriget sammanställer en rad ryska pressuttalanden, som visa den verkliga förskräckelse, varmed Ryssland emotsåg ett angrepp av Sverige. Vi ställde oss då neutrala såsom saknande intresse i den ena partens seger eller den andras. Så togs det åtminstone i utlandet, men i verkligheten var det väl gamla vanan, som dikterade beslutet om vår neutralitet. Eljest kunde vi väl haft en uppgift att söka åstadkomma ett annat resultat än den "segerfred", som följde efter mer än fyra år.

Frånvaron av all utrikespolitik var då som alltid vår lösen. Detta måste väl vara orsaken till det svenska sättet att betrakta försvarsväsendet. Onödigt och dyrt heter det. Vi kunna här bortse från den sista tidens pacifistiska agitation, som uppenbarligen härrör från Ryssland, säkerligen utan att största delen av alla dessa föredragshållare misstänka ett sådant ursprung.

När Nationernas Förbund i samband med det tyska fredsslutet trädde i kraft, bidrog detta i hög grad att öka den svenska föreställningen om onödigheten av alla utrikespolitiska omsorger. Detta ledde konsekvent nog till nedrustningsbeslutet av 1925, föregånget av det Tryggerska förslaget av 1924, det olyckligaste, som i modern tid framlagts av någon svensk statsman med blick för rikets behov. Här undantagas sålunda alla de s. k. statsmän, som av demokratien fösts fram till makten och som äro blinda för allt utom för den klass' intressen, de förmena sig företräda. Efter fredssluten framträdde på Östersjöns östra kant en rad av stater, som bildade en barriär mellan

(Forts. å sid 6.)

OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER.

Av dr Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

(Forts. fr. n:r 14.)

Härtill hör nu en man, av vilken vi helas, som bär vår egen synd för oss, såsom Jesaja 53:4 säger: Herren har lagt all vår synd på honom. Ja det är att rätt förstå, vad Guds bud är och huru man måste hålla dem, nämligen när vi veta, erkänna, ja även känna, att vi hava dem och icke hålla eller kunna hålla dem och därför för Gud måste vara arme syndare och skyldiga samt endast av blott nåd och barmhärtighet få förlåtelse för sådan skuld och ohörsamhet genom den man, på vilken Gud lagt sådan synd. Härom tala och läsa vi kristna, sådant tala och lära oss profeterna och apostlarne. Och det är desse, som varit och äro vår Herre Guds brud och rena jungfru, och de berömma sig ändå icke av någon lag eller helighet (såsom judarna göra i sina skolor), utan klaga över lagen och ropa om nåd och syndaförlåtelse. Men judarna äro så heliga som barfotamunkarne, vilka hava så mycken helighet till övers, att de därmed hjälpa även andra människor till himmelen, och behålla ännu ett stort förråd därav för att sälja. Med alla dessa skall man icke tala om dessa saker, ty där är blindhet och högfärd så fast som ett järnberg. De hava rätt, Gud har orätt. Låt dem fara och låtom oss stanna hos dem, som bedja Miserere, den femtioförsta psalmen, d. v. s. dem, som veta och förstå, vad som är lag och att hålla eller icke hålla lag.

Märk nu härav, käre kristne, vad du gör, om du låter de blinda judarna förföra dig. Då går det visserligen rätt efter ordspråket: om en blind leder den andre, så falla båda i gropen. Mera kan du icke lära av dem, än oförmåga att förstå Guds bud och att berömma dig och vara högmodig mot alla hedningar, som äro mycket bättre än de inför Gud: emedan de icke hava sådant helighetens högmod och dock göra mycket mera av lagen än de göra, de högfärdige helgonen och fördömda gudsförsmädarna och lögnarna.

Därför akta ,dig för judarna och vet, att där de hava sina skolor, där är ingenting annat än ett djävulsnäste, i vilket idel självberöm, högmod, lögn och hädelse samt smädande av Gud och människor bedrives på det allra giftigaste och bittraste sätt, såsom djävlarna själva göra. Och om du ser eller hör en jude undervisa, så tänk icke annat, än att du hör en giftig basilisk, som även med sin åsyn förgiftar och dödar människorna. De hava genom Guds vrede kommit därhän, att de mena, att deras berömmelse, högfärd, beljugande av Gud, förbannande av alla människor är idel rätt, stor gudstjänst, som väl anstår och tillhör ett sådant ädelt blod från fäderna och de omskurne helgonen (huru onda de än känna sig själv i gruvliga laster) och vilja härmed hava gjort rätt. Akta dig för dem!

För det fjärde hava de den stora, höga berömmelsen och högfärden, att de hava fått av Gud Kanaans och Jerusalems stad och tempel. Ehuruväl Gud många gånger nedslagit denna berömmelse och högfärd, särskilt genom konungen i Babel, som bortfört dem och förstört allt, liksom konungen i Assyrien förut bortfört och förstört hela Israel, och till sist blivit alldeles utrotade o. förödda genom romarne sedan mer än fjortonhundra år, så att de måtte begripa, att Gud icke har sett till eller vill till land, stad, tempel, prästdöme eller furstedöme, så att han därför vill hålla dem för sitt eget, särskilda folk. Ändå har deras (nacke av järn) (såsom Jesaja kallar den) icke blivit böjd eller deras panna av koppar icke blivit röd av blygsel; de förbliva alltjämt starrblinda, förhärdade och obevekliga, hoppas ännu alltid, att Gud skall åter föra dem hem och giva dem allt åter.

Nu hade Mose ofta och många gånger förkunnat för dem, att de icke för sin rättfärdighets skull finge intaga landet för andra hedningar, emedan de vore ett halsstarrigt och ohörsamt folk; för det andra att om de icke skulle hålla hans bud, skulle de mycket snart fördrivas och omkomma. Och då han väljer staden Jerusalem, tillsätter han mycket tydligt i alla profeterna, att om de icke hålla Guds bud, vill han förstöra och tillintetgöra staden Jerusalem, sitt säte och sin tron. Lika så då Salomo hade byggt tempel, offrat åt Gud och bedit, sade han till honom (1 Kon. 9; 3, 6, 7): "Jag har hört dig och helgat detta hus". Strax därintill "men om I skolen vända om och icke hålla mina bud, så vill jag utstöta Israel ur landet och förkasta detta mitt heliga hus, så att det skall bliva till spe för alla hedningar" Oaktat allt detta stodo de, såsom de ännu stå, som en klippa och en själlös stenbild fast vid att Gud givit dem landet, staden och templet och att de därför måste vara Guds folk eller kyrka.

De höra och se icke, att Gud har givit allt för att de skulle hålla hans bud, d. ä. hålla honom för sin Gud, och då skulle de vara hans folk och kyrka, liksom de berömma sin stam och fädernas blod: men att han utvalt deras stam därför och därtill, att de skulle hålla hans bud, det se de icke och akta det icke. Sin omskärelse berömma de, men det, för vilket de äro omskurna, nämligen för att de skulle hålla Guds bud, det är ingenting. Sin lag, tempel, gudtjänst, stad, land och herravälde berömma de, men varför de hava det, akta de icke.

Djävulen har besatt detta folk med alla sina änglar så att de alltid berömma för Gud de yttre tingen, sina gåvor, sitt görande och sitt verk, d. v. s. offra de tomma skalen utan kärna; dessa skall han se till och därför hålla dem till sitt folk, upphöja och välsigna dem över alla hedningar. Men att han vill hava sina bud hållna av dem som en Gud, det vilja de icke se. Så går det då enligt Moses språk: de hålla mig icke för Gud, så håller jag dem icke för mitt folk, liksom även Hosea 2, 2 säger.

Och om Gud icke hade låtit förstöra staden Jerusalem och fördrivit dem ur landet, utan de ännu skulle innehaft det liksom förut, så skulle ingen kunnat övertyga dem, att de icke vore Guds folk, emedan de ännu hade templet, staden och landet, oavsett huru onda, ohörsamma och halsstarriga de vore, även om det dagligen snöat idel profeter och tusen Mose stått där och skriat: I ären icke Guds folk, ty I ären ohörsamma och motspänstiga mot Gud. De kunna ju icke släppa sin galna, rasande berömmelse, att de äro Guds folk, ehuru de nu i 1500 år varit fördrivna, förstörda och i grund förkastade. Ännu hoppas de att åter komma dit för sin egen förtjänst skull. Ty de hava ju intet löfte därom, varmed de kunde trösta sig, utom vad de smörja in i skriften ur sin galna inbillning.

Vår apostel Paulus har sagt om dem, att de nitälska om Gud, men med oförstånd. De vilja vara Guds folk med sitt görande, sina verk och sitt yttre väsen och icke av blott nåd och barmhärtighet, såsom dock alla profeter och de rätta Israels barn måst göra, som sagt. Därför finns det ingen råd eller hjälp. Alldeles liksom våra papister, biskopar, munkar och präster jämte de

(Forts. å sista sid.)

Den 11 Maj

Israels världsrevolution.

Det på världens erövring i revolutionens tecken inriktade Israel hade till årets förstamajdemonstration planerat en allmän framstöt mot Västerlandet. Stora förväntningar voro ställda på aktionen. Att de ej gingo i uppfyllelse, berodde säkert mindre på någon uraktlåtenhet från revolutionssträvarnas sida än på de "eländiga" gojimsamhällenas vaksamhet inför vad som var å bane.

England lät redan för länge sedan verkställa en upprensning av det revolutionära nästet genom Arcosraiden samt hemförpassandet av tredje internationalens hela "handelsdelegations"-sällskap. Extra skyddsanordningar träffades där nu även. Det nationalmedvetna Frankrike, "världskejsaren" Edou. Rotschild V:s egen hemort, var så förtänksamt att dagen före den revolutionära aktionens igångsättande låta lagens väktare försäkra sig om några tusen bolsjevikledares personer, så att revolten också här förhindrades komma till utbrott. Bland stormakterna var det endast det starkt judeinficierade republikanska Tyskland, som underlät att vidtaga prohibitiva, betryggande åtgärder. Detta land blev även det som fick äran agera skådeplats för den koncentrerade framstöten. Att saken där togs på fullt allvar, är uppenbart. Israels barn hade förlitat sig till att tvenne socialdemokrater, d. v. s. anhängare av juden Marx' salighetslära, stodo i spetsen för styret i Berlin, nämligen i rikskanslers o. polispresidents ställning. Denna spekulation höll dock ej. Väl hade nämnda överhetspersoner undvikit att på engelskt och franskt manér i förväg gardera sig genom anstiftarnas oskadliggörande samt inskränkt sig till upprätthållande av det sedan månader gällande förbudet mot demonstrationer under bar himmel, men detta var endast en prohibitiv halvåtgärd, som så när kunnat kosta det tyska nationalsamhället dess tillvaro. Situationen kom nämligen att utveckla sig särdeles kritiskt i Berlin. Revolutionsmännen visste att till det yttersta utnyttja möjligheterna. Från det revolutionära högkvarteret utsändes parollen: "trotsa förbudet" — "gatan fri 1 maj!" "Borgerlig" och "proletär" judepress samverkade av all makt för åstadkommande av den allmänna panikstämning, i skydd varav revolten skulle kunna genomtrumfas och "proletärdiktaturens" utropande ske. Den utsända parollen, att "trotsa" den borgerliga överheten, följdes även av stora arbetaregrupper. Ett planmässigt bolsjevikuppror etablerades i den tyska rikshuvudstaden, varunder vissa delar därav i hela fyra dygn höllos besatta av de revolutionära trupperna, vilka utrustats med vapen och ammunition i överflöd. På upprorets andra dag lät det med revolutionsherrarna i Berlin samarbetande Bonniers Dagens Nyheter till den "moraliska" verkan det hava kunde presentera Berlins polispresident för sina läsare såsom en i arbetarekretsar "impopulär" personlighet. Först efter insättandet av sina sista reserver lyckades Berlins polismakt att på upprorets fjärde dygn bli herre över situationen. Under "krigsdagarna" gjorde den tyska judepressen vad i dess makt stod för de rödas seger, bl. a. genom att söka ingiva allmänheten den föreställningen, att rikshuvudstaden redan var vunnen för "proletärdiktaturen". Påtryckningarna åt alla håll i dylik riktning voro oerhörda. En genklang av den "kampglada" stämningen inom Berlinska judekretsar förspordes i vårt ledande svenska bolsjevikorgan, Bonniers Dagens Nyheter, som hänfört kunde meddela sina läsare, att den tyska ordningsmakten stod maktlös inför den röda frammarschen, d. v. s. att denna segrat. Men herrar israeliter i Berlin och Stockholm jublade för tidigt. Den tyska ordningsmakten bestod provet. Det *tyska* Berlins reaktionskraft var tillräckligt stark för att kunna kväva det revolutionära anloppet. Israel förlorade slaget. Sedan utgången var klar, kunde man också i Bonniers Dagens Nyheter spåra en illa dold besvikelse över den uteblivna segern.

Vad Sverige beträffar råder intet tvivel, att man här lät sitt uppträdande vid majjubiléet helt bestämmas av framstötens öde i Tyskland. Hade denna krönts med åstundad framgång, hade hr Bonnier = den judiska kahalregeringen i Stockholm, vår "hemliga regeringsmakt", med all säkerhet låtit order utgå om bolsjevikrevolutionens genomförande till varje pris här i landet och alla disponibla krafter inom de "proletära" och "borgerliga" lägren mobiliserats för ändamålet. Sannolikt hade vi då ock fått skåda en imposant sovjetflotta operera i Stockholms grannskap såsom en i första hand "moralisk" påtryckning. Med den utveckling saken fick i Tyskland vågade man sig emellertid ej på experimentet, utan nöjde sig med en "fullt fredlig" majdemonstration under sedvanliga former, med röda fanor, klingande spel och sjungande av Israels "international" — samt naturligtvis sympatiyttringar i tal och å standar för de "kämpande bröderna i Berlin".

För de svenskar som av propagandan i judepressen låtit förleda sig till att tro, att bolsjevismen blott är "ett proletärt skämt", ej värt att tagas på allvar, bör det i samband med årets maj-firande inträffade utgöra en kraftig maning att vakna upp ur sin slummer. Att vi i Sverige den här gången så lätt kommo ifrån den planerade "allmänna" revolutionen beror givetvis mindre på vår egen utmärkta reaktionskraft än på misslyckandet i Tyskland, vilket förtog våra svenska judar modet att här låta det gå till handling. Vi hava emellertid åter en gång fått konstatera, att Israel av det ohyggliga fiaskot i Ryssland på intet vis låtit inverka på sig i riktning mot världsrevolutionens avskrivande från programmet. Detta kände man väl förut. Planen kommer icke att överges, förrän det judiska våldsregementet över hela linjen definitivt stäckts och Israels barn återbördats till sitt hemland. Intill det ögonblicket komma de att med insatsen av allt sitt guld och all sin kraft fullfölja sin diaboliska plan mot mänskligheten, detta *dels* via statsorganen i de olika nationalsamhällena, som "lagligen" inställas för dessas omstörtning, o. folkens slavbindande genom fortsatt skuldsättning till det internationella ockrarkapitalet, *dels* via den likaså i laglighetens namn fullföljda revolutionspropagandan för massornas fostrande, alltifrån tidigaste barnaår, till förvillade "marxistiska" samhällsomstörtare. De judiska maktpositionerna inom politiken, ekonomien, kulturen och upplysningen byggas allt vidare ut, tills en dag gojimsamhället på grund av inre upplösning är moget för sammanstörtande. Inom judelägret skulle ett bolsjevikiskt genombrott i detta nu i Tyskland ansetts liktydigt med "proletärdiktaturens" seger i Europa. Ett gemensamt, samtidigt tryck från ett sovjetistiskt Ryssland och ett likadant Tyskland skulle gjort det omöjligt för Polen, randstaterna och Skandinavien att längre stå emot, varpå rörelsen som en flammande eld sprede sig vidare ned över västliga och södra Europa. Inför ett bolsjeviserat europeiskt fastland vore England dömt att ge vika. — Samtidigt förberedes planen på ett nytt stort krig, som skall föras i tecknet *"för eller emot bolsjevismen"* och beräknas alternativt (om ej den rena revolutionära linjen inom den närmaste tiden lyckas) skola fullkomna verket. Soldaterna under det kommande kriget i de mot sovjetmakten kämpande folkarméerna beräknas vara så starkt inficierade av bolsjevismens idéer, att den dag, röda upprorsfanan på en given signal höjes inom desamma, de komma att svika sina plikter mot "borgarsamhällena" och "proletärdiktaturen över hela linjen utropas, d. v. s. Israels seger varda fullkomlig.

Detta är icke några fantasier eller skräckmålningar, det är blott ett återgivande av *faktiska planer* från De Världssammansvurnas = Israels sida. Det gäller för alla folk att äntligen frigöra sig ur den "själlösa" godtro, vari de låtit insöva sig av den judiska lögnpropagandan samt se verkligheten i ögat, försåvitt de skola kunna undgå det förgörelsens öde som tillärnas dem. I den avgörande kamp, som förestår, duger ej för den enskilde individen eller det enskilda folket att förlita sig till andra. Å vårt eget förhållande, vår egen insats och vilja till liv beror det, om vi skola undgå förödelsen under de fruktansvärda kriser i judebolsjevismens tecken, som redan kasta sina skuggor framför sig över Västerlandet, om det skall förunnas oss fortbestå såsom fria svenska medborgare i ett eget fritt Sverige eller om vår tillvaro såsom folk snart skall vara ändad. Visst är, att för oss likaväl som för Europas övriga folk ligger ödestimman långt närmare i tiden än vi kunna tro. *Svenskar vaknen upp, innan det är försent!*

PRESSKONSERTEN

Revolutions-Israels «försöksmobilisering».

Det bolsjevikiska upprorsförsöket i Berlin kommenteras av olika svenska dagstidningar. *Aftonbladet* (h) skriver under rubriken "En lärdom i blod":

Efter flera dagars hårda strider synes ordningsmakten i Berlin äntligen ha lyckats återställa lugnet i de av kommunistupploppen hemsökta stadsdelarna — åtminstone tills vidare; kommunistledarna ha ju lovat återkomma och man kan under alla förhållanden antaga, att stämningen under den närmaste tiden förblir åtskilligt irriterad och laddad med orosmöjligheter. Det lugn, som åstadkommits, har vunnits till ett dyrt pris. Mer än ett tjugutal dödade och hundratals sårade människor ha med sitt blod fått betala den uppvisning i revolutionär gatukamps-taktik, som de tyska bolsjevikernas ledning funnit anledning att sätta i gång.

Vi skåda här frukten av en från kommunistiskt håll sedan lång tid tillbaka målmedvetet och hänsynslöst bedriven upphetsande propaganda. Enligt den från ledningen i Moskva utfärdade ordern var det meningen, att arbetarna i de s. k. kapitalistiska länderna den 1 maj skulle trotsa alla polisförbud och "visa sin oövervinneliga vilja till strid". Ordern innehöll den detaljerade anvisningen till proletärerna i alla länder att gå ut på gator och torg och visa, "att de äro beredda till strid". Dagen borde ge en försmak av den sociala strid, som skall komma!

"Kommunisterna ha uppnått v a d d e ö n s k a d e", konstateras det i ett upprop i det ledande tyska socialistorganet "Vorwärtz". "Den 1 maj, på denna högtidsdag för hela världens socialistiska arbetare, ha under timslånga strider mellan kommunister och polis många sårade och dödade med sitt blod färgat Berlins gator röda." A t t d e t t a v a r v a d d e ö n s k a d e bevisas bl. a. därav, att Berlin-kommunisternas organ Rote Fahne redan före den första maj dagligen uppmanat till motstånd mot republikens lagar. Parollen var att gatorna skulle erövras för "proletariatet". Den kommunistiska distriktsledningen för Wasserkante förklarade åtskilliga dagar före den kritiska dagen i en rundskrivelse, att "det skulle givas döda den 1 maj". Etc. "K o m u n i s t e r n a b e h ö v a d ö d a", hette det vidare i det socialistiska uppropet, "de döda och sårade i Berlin utgöra agitationsmateriel för kommunisterna och intet annat. Dessa offer ha fallit på order av den kommunistiska centralen. Detta är sanningen." Bevisat är också, att rena kriminella element befunnit sig bland kommunistledarna (liksom när bolsjevikrevolutionen genomfördes i Ryssland!), vilket utgör en förkrossande dom över den blodiga kommunistkuppen. Här avslöjas hela samvetslösheten i den politik, som den revolutionära ledningen i Moskva under ett lika samvetslöst bistånd från betjänter i andra länder bedriver med insatsen av vilseledda arbetares liv och blod. En lärdom som denna borde ej gå spårlöst förbi.

Bonniers *Dagens Nyheter* (l), den judiska bolsjevismens huvudorgan i vårt land, företräder naturligtvis sin egen syn på saken. Det "borgerliga" bladets deljkata ställning nödvändiggör en handläggning av problemet i känd stil från ovan, såsom neutral, intresserad åskådare. Under rubriken "Försöksmobilisering" skriver det Bonnierska husorganet:

Det finns flera drag i denna blodiga revolt som förtjänar att närmare observeras. De tyska kommunisterna hade i likhet med sina partivänner i andra länder i veckotal förkunnat att majdemonstrationen skulle bli en kommunistisk klang- och jubeldag, och vidlyftiga förberedelser gjordes för att ge oroligheterna en så elakartad karaktär som möjligt. Polispresidenten i Berlin nöjde sig med att även för den stora demonstrationsdagen upprätthålla det förbud mot demonstrationer under bar himmel som infördes för några månader sedan. Man kan betrakta detta som en säkerhetsåtgärd, men demonstrationsförbudet har också en annan sida. Det är sedan årtionden (tack vare judepropagandan) en bland arbetarna rotfäst föreställning att gatan "tillhör" dem den första maj: ett förbud att göra den vanliga proletära uppmarschen kunde alltså förväntas bli ett förträffligt agitationsmedel i deras händer som till varje pris ville sätta samhället i gungning. Det var ju också vad som skedde. Under en hetskampanj, som även för kommunistiska anspråk söker sin like i våldsamhet, sökte den kommunistiska pressen resa arbetaropinionen mot demonstrationsförbudet. Härtill kom ett annat moment som till det yttersta sporrade kommunisternas föresats att hedra sig inför sina uppdragsgivare i Moskva: socialdemokraterna inneha flera viktiga poster i regeringen, och bland annat är rikskanslern socialdemokrat, Berlins polispresident är socialdemokrat, de organiserade arbetarmassorna voro beslutna att respektera demonstrationsförbudet (och gjorde det också). Här var ett utmärkt tillfälle att nagla fast de hatade socialdemokraterna som "arbetarklassens förrädare" och "den borgerliga samhällsordningens handgångne män".

Slagfältet för den tredje internationalens (= Israels) angrepp på Europa förlades alltså till Berlin — till Berlin, som är huvudstaden i det land som gått längre än något annat i sina försök att genom tillmötesgående och vänskaplig samverkan på skilda områden återvinna den ryska staten åt en lojal sammanlevnad med andra länder. En försöksmobilisering var det, varken mer eller mindre. Kommunisterna hade valt ett relativt gynnsamt ögonblick för att visa arbetarmassorna hur revolutionsmaskineriet är tänkt att fungera i klasskampens sista fas. Genom en lokal revolt mot ordningsmakten tvingas denna att i självförsvar gå till angrepp mot upprorsmännen. Denna blodiga sammandrabbning, som kommunisterna göra allt för att förvärra och förlänga, framställes som "mördarsamhällets" attack mot de oskyldiga arbetarna, och med uppbjudande av sina yttersta agitatoriska resurser söka de resa hela landets arbetaropinion mot bödlarna: den politiska storstrejksparollen går över landet för att tvinga samhället på knä. Detta är programmet, och det följdes i alla delar under den tredje internationalens stora aktion i Berlin. Att den slogs ned, skall inte hindra (judiska) Sovjetunionens ambassadör i Berlin att försäkra den socialdemokratiske rikskanslern om "sovjetregeringens synnerliga bevågenhet" och "obrottsliga lojalitet".

Herrarna Bonnier äro som man finner väl med i spelet. De kunna även tolka händelserna och dessas mening med en auktoritet som förvisso av ingen bestrides. T. o. m. F. D. P. måste här, om det gäller, böja sig! Deras nonchalanta och skenbart ointresserade ställning till saken i det ögonblick som är, *efter* misslyckandet, är en taktisk åtgärd till falskspelets fortsatta beslöjande inför de "själlösa" svenska gojim, som ju intet få veta av vad som i verkligheten är å bane.

Stockholmstidningen (l), tar frågan mindre lättfärdigt än det "ledande liberala organet". St.-T. skriver:

Hela världens fiende är den ryska bolsjevismen alltjämt. Hatet och fiendskapen ligga tidtals liksom fördolda under allehanda strävanden efter diplomatiska och kommersiella fördelar genom hjälp av de avskydda "kapitaliststaterna". Men allt som oftast slå lågorna ut än här, än där. Nu har det senast varit arbetarrörelsens gamla högtidsdag, den 1 maj, som flerstädes missbrukas av Moskvapartiet. I Berlin formligt upplopp och upprorsförsök samt än i dag fortsatt agitation för storstrejk, det sista även på flera andra ställen i Tyskland...

Bakom alla dessa samtidiga företeelser ligger en gemensam, mot Väst-Europa riktad fientlig plan. Överallt vill man tända inbördeskrigets brand, och överallt där detta i någon avsevärd mån lyckas, i synnerhet i sovjetrikets närhet, eftersträvar man upprättandet av kommunistiska rådsrepubliker på de gamla kulturstaternas spillror. Men ännu är Europa icke värnlöst, och planerna skola misslyckas överallt där självbevarelseinstinkten ännu är levande och vågar uttrycka sig även i handling.

Utanför det exclusiva Bonnierska presslägret tyckes man alltså på väg att inse, att bolsjevismen verkligen är en samhällsfara av största betydenhet — "hela världens fiende". Det borde då också vara på tiden, att man här i landet slutade upp med att praktisktpolitiskt behandla den som "ett proletärt skämt"!

Den bolsjevikiska barnpropagandan.

På sina håll inom dagspressen börjar man tydligen ana att den kommunistiska barnpropagandan icke är någon barnlek av vanligt slag, utan att en viss uppmärksamhet från det allmännas sida gentemot företeelsen är ganska motiverad. *Nya Dagligt Allehanda* (h), behandlar problemet i en ledande artikel, rubricerad "Kommunistisk barnpropaganda:"

Kommunisternas aktivitet tycks i alla länder befinna sig i växande. Händelserna i Tyskland visa, att man numera även är beredd göra allvar av de länge uttalade hotelserna mot det borgerliga samhället. Planmässiga överfall på ordningsmakten ha ägt rum, och många oskyldiga människor ha därunder fått sätta livet till. Det är tydligt att man måste räkna med att kommunisterna kunna komma att bruka v å l d, när de på annat sätt icke vinna vad de önska. Vad man hos oss måste betrakta såsom det mest betänkliga är den allt intensivare kommunistpropagandan bland b a r n o c h u n g d o m. Det lider intet tvivel, att i längden just denna propaganda måste komma att få de skadligaste verkningar.

Första gången en större allmänhet fick upp ögonen för den s. k. pionjärrörelsens omfattning och inriktning torde varit vid förra årets majdemonstrationer. "Kamrat Alice" och hennes standar är ännu i färskt minne. Rörelsen har sedan dess ej legat i lägervall. Landet runt äga ständigt nya möten med olika pionjäravdelningar rum. En person tillställde oss härom dagen en affisch om ett dylikt möte, angivet såsom anordnat av "Arbetarbarnens förbund". X. X. pioniäravdelning, 66 Röda Stjärnan, hette det, skulle den 30 april kl. 5 e. m. sammanträda i godtemplarlokalen i X. X. På dagordningen stod "Diskution (stavningen bibehållen!) — deklamation — sångövning m. m." Nederst å affischen fanns ett tryckt tillkännagivande av följande lydelse:

"Arbetarbarnens Förbunds uppgift är att vara en motvikt till skolans nationalistiska uppfostran och de religiösa söndagsskolornas fördumning av arbetarbarnen. Pionjäravdelningarna vill även lära alla arbetarbarn känna arbetarrörelsen och kämpa gemensamt med de äldre klasskamraterna för barnens intressen. Genom aktivt arbete fostras medlemmarna till duktiga kämpar för arbetarklassens befrielse.

Alla arbetarföräldrar uppmanas att sända sina barn till våra möten."

Vad ett motverkande av skolornas "fördumningsarbete" eller av kommunistagitatorer ledda "diskutioner" gå ut på, inses utan svårighet. Systematiskt förgiftas de ungas sinnen genom en besinningslös hetskampanj mot lag, religion och myndigheter. Den sedliga grund, på vilken vår ungdoms fostran hittills vilat, undergräves eller slås alldeles sönder. Ett nytt släkte växer upp, som från begynnelsen insupit hatets och våldets livsluft. Hos detta nya släkte kan ingen motståndskraft väntas emot den förledande påverkan, vars frukter tyskarna i dessa dagar fått så bittra erfarenheter av.

Tanken på ett lagligt förbud emot all politisk agitation bland ungdomar under en viss ålder har flera gånger varit uppe i samband med diskussionerna om den bolsjevikiska pionjärrörelsen. Möjligen kan tanken av praktiska skäl icke realiseras i den form, förslagsställarna tänkt sig. Men att vi här ha att göra med en företeelse, till vilken samhället icke kan förbliva likgiltigt, står klart för varje ansvarskännande medborgare. Folk ur alla politiska läger — kommunisterna undantagna — borde kunna vara överens om att barnen måste hållas utanför de politiska striderna. De få tids nog syssla med allmänna angelägenheter och göra sin mening i politiska ting gällande, utan att under uppväxttiden bearbetas med hets- och hatpropaganda. Åtgärder emot dem, som förföra barnen till uppstudsighet i skolorna eller söka inympa förakt hos dem för religion och fosterland, äro högeligen påkallade. Kommunisternas osmakliga agitation bland ungdomen har redan alltför länge ostört fått pågå. Avbrytes den icke genom ett beslutsamt ingripande från myndigheternas sida, komma nom kort rent olidliga förhållanden att ha skapats.

En främmande makt söker att för sina dunkla syftens främjande betjäna sig av de ungas kritiklöshet och godtrogenhet. Striden står ej mellan olika idéer och åskådningar; den står mellan ryskt (judiskt) och svenskt. Den gäller, om det uppväxande släktet skall läras att t ä n k a r y s k t (judiskt) eller t ä n k a s v e n s k t, om det skall läras att uppskatta och bygga vidare på den västerländska kulturens grund eller om det skall utlämnas åt (judiskt-)asiatiskt barbari. Denna kraftmätning kan icke lämna staten oberörd. Det är statens både rätt och plikt att tillse, att kulturarvet icke äventyras.

Självfallet är det statens både rätt och plikt att tillse, att det svenska kulturarvet icke äventyras. Att detta ej sker, beror uteslutande på det otillbörliga illegala inflytande israeliterna med hr Karl Otto Bonnier i spetsen medgivits utöva i Sverige. Dessa, vilkas hela strävan är inriktad på det svenska nationalsamhällets omstörtning i bolsjevism, kunna naturligtvis ej i denna se någon fara. Men för svenskarna ställer sig saken annorlunda. Ämna de verkligen i fortsättningen tolerera judarnas oförsynta bolsjevikiska förstörelsearbete bland barnen, då äro de sannerligen värda det öde i blodsbolsjevism som tillärnas dem.

Mitt emot Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varmt vatten
Enkelrum från Kr. 5: —
Dubbelrum från Kr. 10: —
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Den Aschbergska bankpolitiken.

I ett föredrag nyligen över sparbankskraschen inför Lunds handels- och industriförening berörde *professor Emil Sommarin* den roll den judebolsjevikiske finansmannen Olof Aschberg spelat i egenskap av direktör Svenssons i Allmänna Sparbanken höge läromästare. I ett svar i Svenska Dagbladet hävdar hr Aschberg, att direktör Svensson varit skicklig i konsten långt innan han kom i förbindelse med denne samt protesterar indignerat mot den "rasbiologiska synpunkt" prof. S. anlagt på problemet. Prof. Sommarin svarar i sin tur med att uttalande i *Sydsvenska Dagbladet* (h), vari han närmare belyser den propaganda som av hr. A. på sin tid tid bedrevs för Allmänna sparbanken. Han citerar ur en propagandaskrift av hr A.:

"Allmänna sparbanken har till uppgift att samla arbetarnas och småfolkets ekonomiska kraft till gagn för dem själva och deras företag. För värnande av sin självständighet och ernående av oberoende äro individerna liksom staterna hänvisade att förvärva sig ett ekonomiskt beredskap. Småfolkets ekonomiska beredskap är av två slag. Småfolkets första ekonomiska beredskap består i skapande av den fackliga organisationen eller av medlemskap i sjukkassa eller i försäkring, såsom liv-, olycksfalls- och brandförsäkring. Småfolkets andra beredskap består i skapande av en om än ringa personlig reserv och säkerhetsfond att användas vid arbetslöshet och vid sjukdom, således vid tillfällen, då den första ekonomiska beredskapen, de från fackföreningen eller sjukkassan utgående understöden äro förbrukade eller till utfyllnad av från dessa organisationer utgående understöd. Till framskapande av småfolkets andra ekonomiska beredskap vill Allmänna sparbanken lämna sin medverkan. Sparbanken uttalar därvid förhoppning om att i detta sitt arbete få räkna på bistånd och hjälp från alla dem, som äro intresserade av arbetarklassens och småfolkets höjande i ekonomiskt hänseende."

Denna sista vädjan till den på många håll passionerade hängivenheten för arbetarklassens höjande ekonomiskt och socialt, intellektuellt och moraliskt, som uppburit den organiserade arbetarrörelsen, betecknade jag i mitt föredrag i Lund såsom oförsvarlig, därför att orden användes och förestavades av personer, vilka med kringgående av allmän lag i själva verket gjort sig till talesmän för en illojal parallellorganisation till det under ett helt århundrade uppbyggda svenska sparbanksnätet och startat sin speciella s. k. sparbanksrörelse på lösaste grunder i påtagligt syfte att redan från början göra den inkomstbringande för sig och konsorter och att driva spekulationer, vilkas art inom kortare eller längre tid måste varda uppenbar.

Man tycker att de svenska arbetarna av det på förevarande område etablerade "samarbetet" med israeliterna bort lära sig förstå att detta samarbete överhuvud ej är så riskfritt som de hittills i allmänhet föreställt sig.

Förnya prenumerationen!

GENERALMÖNSTRING MED ISRAELS RÖDA KAMPTRUPPER.

Årets förstamajdemonstration under ledning av Israels utvalda "arbetareledare", till "massornas befrielse", blev säkert icke det förnämliga evenemang man i Stora Högkvarteret vid Wahrendorffsgatan (Synagogan) av allt hjärta hoppats på. Motigheter mötte ju från början. Först motocmonstrerade själva Naturen genom att första maj bjuda på det mest miserabla väder som nödvändiggjorde den folkliga friluftsaktionens uppskjutande tills söndagen 5 maj. Då voro Vädrets makter så gunstiga som någon kunde önska — men den rätta stämningen uteblev dock. "Den allmänna framstöt" till förmån för "proletärdiktaturen", som av Revolutions-Juda planerats till första maj, hade ej krönts med väntad framgång. I Berlin, där läget tedde sig allvarligast, hade myndigheterna visserligen fyra dagars fullt arbete för att bli herre över det röda upproret. Utgången av "den universella aktionen" var ju fatal för vederbörande hos oss. Hade man ej i Tyskland, där saken så väl förberetts, med insättande av judedömets alla samlade resurser inom de "borgerliga" och "proletära" lägren kunnat lyckas genomtrumfa sovjetdiktaturen, så var det ovisst, om Israels barn i Sverige skulle kunna gå i land med uppgiften, allrahelst som den militära avrustningen och polisens avväpning här ännu ej hunnit helt genomföras. Alltså drog man sig i avgörandets stund för att låta revolutionsparollen gå ut till sina pioniära skaror.

De som voro med i den gamla tiden samt åskådat majdemonstrationer under arbetarrörelsens tidigare skede, kunde ej hålla tillbaka vissa jämförande reflektioner mellan nu och fordom. Den "proletära" massrörelsens verklige ledare, judiske mångmiljonären Karl Otto Bonnier, som vid Brantings sida ledde den stora uppmarschen i Stockholm för 40 år sedan i spetsen för det väldiga demonstrationståget till kamp **för** massornas "frigörelse", **mot** "kapitalismen", överklassen" och "det borgerliga" samhället — denne hr Bonnier, som alltjämt är den judisk-"proletära" massrörelsens "suveräne" ledare i Sverige, syntes nu ej i tåget. Hans närvaro i de kämpandes led ansågs förmodligen ej taktiskt klok. De röda fanorna — Israels "proletära" fälttecken — svajade dock nu liksom förr i riklig mängd över de den judisk-"proletära" nationalhymnen "Internationalen" avsjungande demonstranternas huvuden. Parollerna på standaren skilde sig emellertid i viktiga punkter mot förr. Sålunda syntes ej längre någon uppfordran till kamp mot kapitalism. Och varför ej? Jo, på den punkten har Guldkalvens folk fått alla sina krav tillgodosedda. De tidigare besittande svenska folkklassernas ägodelar hava vid det här laget, med massans hjälp, praktiskt taget överflyttats å "Guds utvalda", liksom äran och makten. Men i stället lät man den demonstrerande massan så mycket kraftigare understryka kraven på avrustning och klasskamp, varmedels ju det "själlösa" svenska folket definitivt skall betvingas under Israel samt göras värdigt för den slutliga "frälsningen" i bolsjevism. Det pikanta inslaget i demonstrationen gavs av Israels alla nyaste "proletära" frihetsfraktion, kommunisterna, som öppet hissat Davidsstjärnan, och förde kampparoller sådana som "ned med de förrädiska socialdemokratiska ledarna" o. dyl. samt hade att uppvisa stora följen i Israels diaboliska konster inlärda "pioniära" barntrupper.

Om också ej den "proletära" massrörelsens själva Överbefälhavare och själ, juden Karl Otto Bonnier, den här gången personligen deltog i demonstrationen, visste man väl, att det var hans ande som svävade över den "folkliga" tillställningen, i all synnerhet var han med på den radikala flygeln, hos de kära bolsjevikerna, där hetsen mot gojimöverheten går som skarpast. Något som man även följande dag fick bekräftat vid studerandet av hans livorgan Dagens Nyheter, vars första sida i huvudsak var upptagen av stora propagandistiska kommunistplakat från demonstrationen, föreställande gojimmajestätet, pioniära barntrupper m. m., däribland ovanstående bild av Bonnierjudarnas gemensamme tecknare i Dagens Nyheter och Folkets Dagblad, vilken avsåg att inför den svenska opinionen framställa monarken "sådan han är". Bonnierjudarnas syn på den svenska kungligheten är som man finner ungefär lika humoristisk som deras uppfattning av deras egen revolutionära "proletärrörelse". — Men en dag är det slut med svenska folkets tålamod, och då lära allt Israels barn i detta land få söka sig en mera tacknämlig marknad för sina "proletära" upptåg, skulle vi tro.

FRÅN REVOLUTIONEN I BERLIN.

Efter Aftonbladet återge vi ovanstående typiska miljöbild från de heta revolutionsdagarna i Berlin i början av maj. Några unga tyska polismän synas i färd med att förflytta en judisk bolsjevikledare och verksam deltagare i det "proletära" upproret till en säkrare förvaringsplats. Man observere den markanta typskillnaden mellan fången och hans väktare!

II INTERNATIONALENS KORYFÉER KOMPLIMENTERA VARANDRA.

Om årets förstamaj-demonstration också ej blev något evenemang i den stil, herrar arrangörer hoppats på, blev den i alla fall ett stort glädjeämne för vissa "marxistiska" koryféer, framför allt vår stolte "frihetskämpe" Arthur Engberg, huvudtalaren å Stockholms Gärde, som hade den lyckan att till sina demonstrerande vänner i Socialdemokraten kunna framföra en ärofull hälsning från en av socialismens store banbrytare, juden Edvard Bernstein. Det höves kantänka att "dra med" sina "lärofäder" av Bernsteins" typ i en tid, då ingen enda svensk socialdemokrat, enligt hr Engbergs egen utsago nyligen, begriper ett dyft av hela marxismen, d. v. s. det "ideal" de nu fyra årtionden så tappert och framgångsrikt kämpat för. Juden Bernstein (vars distingerade bild vi här återgiva) lyckönskade hr Engberg till den storartade framgången. Att denne var översäll, säger sig själv. Skriftställaren Thörnberg hade säkert ganska rätt i sin nyligen i Dagens Nyheter verkställda diagnos av hr. E., att han, trots gruffet med Bonniers, med sin själ hörde hemma i det judisk-bolsjevikiska lägret. Människan bör ju bedömas mindre efter sina ord och mera efter sina gärningar. På vilken linje hr Engberg befinner sig, är av honom själv omvittnat.

Ute på Gärdet deklamerade han vältaliga för "klasskamp och avrustning" — det gamla kända programmet. Den "gudomliga" marxistiska klasskampen är för honom liksom vattnet för fisken, utanför vilket han ej kan leva, i varje fall ej trivas, d. v. s. existera under drägliga omständigheter, varför man förstår hans entusiasm. På avrustningens område skulle Sverige "bryta förtrollningen" genom att resolut gå i spetsen. Vår tid är ju nämligen, såsom han nyligen framhöll i en ledare i Socialdemokraten, o n d. Därför måste vi avrusta, inbjuda vem som vill att ta oss, visa oss som karlar. Det sanna modet alltså! Förövrigt braverade riddar Arthur med att han icke det minsta var bekajad av några "religiösa och moraliska maximer". Nåja, det visste man förut! Den som på sätt skett låtit engagera sig för det folkförstörande Judas politik i vårt land, kan icke vara besvärad av några högre ideal. Det är blott förunderligt, att Sveriges hederliga arbetare icke inse vådan för sig själva av att låta sig leda av individer utan spår av moraliska grundsatser. Sunda förnuftet borde säga dem, att detta måste leda till ofärd.

REFORMER TILL HÖJANDE AV REPRESENTATIONENS BEKVÄMLIGHET.

Tvenne betydelsefulla förslag föreligga hos riksgäldsfullmäktige om verkställande av vissa reformistiska åtgärder inom kamrarnas plenisalar, åsyftande höjandet av våra representanters bekvämlighet. Det ena förslaget, som beräknas draga en kostnad av 200,000 kr., avser en anordning, enligt vilken mittgången i kamrarna bibehålles, medan pulpeterna placeras i rader intill varandra på gradiner, som från mittgången bågformigt sluta upp mot platsen framför presidiet. Detta bibehålles i sitt nuvarande skick, ehuru med minskat utrymme. Till gradinerna gives tillträde såväl från mittgången som från salens sidor. Enligt det andra förslaget skulle pulpeterna göras mera ändamålsenliga genom utökning av skivorna och minskning av den skjutbara sitsen, som dessutom omstoppas och gives ett mera tillbakalutande och med den höga värdigheten passande läge. Kostnaderna härför beräknas till 80,000 kronor.

För att bekvämligheten skall bli fullständig fattas nu bara talarlänstolar för representanternas "stora" anföranden från riksdagskatedern. Med den självbevarelsekänsla, som behärskar vårt nuvarande parlament, har man all anledning förvänta att också denna reform snart blir en "folklig" verklighet.

I DEN PROVOKATORISKA NYKTERHETSPOLITIKENS HÄGN.

Göteborgs rådhusrätt har dömt mjölkhandlaren B. I. F. Kallander mot hans nekande för smuggling av cirka 650 liter sprit till tre månaders fängelse. En av Kallander förhyrd bil samt spriten förklarades förbrutna.

•

Kriminalpolisen i Göteborg har i dagarna gjort en finfin fångst, i det den beryktade spritsmugglaren Bremers förnämsta medhjälpare, Paul Jönsson, infångats. I likhet med de flesta mera framstående spritsmugglare uppträdde han med stor elegans och bodde under sin vistelse i Göteborg på Grand Hotel, där även anhållandet skedde. Han sköter Bremers rörelse under dennes frånvaro. Han har upprepade gånger tillskrivit de norska myndigheterna för att genom dem komma i kontakt med Bremer, av vilken han önskar en generalfullmakt för att reda ut hans affärer. Närmast behövde han denna för att kunna rädda Bremers sista spritracer, den magnifika "Alliance", undan de lagsökande fordringsägarna.

•

Generaltullstyrelsen har beslutat extra ordinära åtgärder för bekämpande av den omfattande spritsmugglingen vid lastageplatserna utefter Ångermanälven, i det styrelsen beordrat tvenne tjänstemän från tullkammaren i Stockholm att från och med seglationens början stå till tullkammarens förfogande med uppgift att i samarbete med tullbevakningen i Härnösand samt den särskilt förordnade spritpolisen vid de olika lastageplatserna söka beivra olaglig införsel av spritdrycker. Den förordnade spaningspatrullen skall företaga särskilda eftervisitationer på de lastande fartygen samt visitera de effekter som vid slutet av lastarbetet föras i land av stuveriarbetarna.

•

Från Göteborg rapporteras en avsevärt ökad spritsmuggling. Under april månad ingavos till tullmyndigheterna på platsen 39 rapporter om olovlig varuinförsel mot 32 motsvarande månad 1928 och 21 för april 1927. De beslagtagna varorna utgjordes av 526 liter spritdrycker, 3,310 cigarretter och 3,6 kilo tobak. Dessutom hade besättningsmän sökt insmuggla 61 slipsar samt en del borddukar och näsdukar av silke samt en revolver och ammunition. Kustbevakningen i Onsala har vid en holme anträffat 52 dunkar sprit sammanslagna till två torpeder" samt rymmande 450 liter.

•

Kontrollstyrelsens nyligen företagna "pilsnerrazzia" i Ångermanland har fått ett efterspel. Bland de tretton namngivna personer, som utskänkt betydande kvantiteter pilsnerdricka utan att ha rättighet till sådan försäljning, var även hotellägaren P. Björklund i Ullånger. Hr B. hade emellertid k. b:s resolution av den 19 sept. 1927 av innehåll, att han under tre år fr. o. m. den 1 okt. nämnda år äger rätt att utskänka pilsnerdricka till spisande gäster. Hr B. har i ett tiotal år innehaft dylik rättighet utan att vare sig nykterhetsnämnden på platsen eller polismyndigheterna haft någon anmärkning att göra mot hans sätt att sköta försäljningen i fråga. Såsom redan omnämnts i var förstasidesartikel föreg. nummer.

Hr Björklund har nu med anledning av kontrollstyrelsens aktion i saken hos länsstyrelsen, protesterat mot anklagelsen, varjämte han gör anspråk på att hållas skadelös för de men han genom densamma kan anses ha åsamkats.

•

På den under Judas hägn här praktiserade provokatoriska nykterhetspolitikens konto får även räknas en spritaffär, som i söndags ägde rum i Stockholms Gamla stan och som fick en våldsam epilog, i det 27-åriga skomakaren Halvar Johansson från Älta störtade i gatan från två våningars höjd huset Österlånggatan 9.

Vid halv 6-tiden på aftonen hörde grannarna ett våldsamt gräl i porten mellan ett sällskap på fyra à fem personer. Enligt uppgift skulle de ha blitt osams om betalningen av en liter brännvin. En poliskonstapel, som befann sig i närheten ropades an, men när han hann fram, stängde bråkmakarna porten och fortsatte grälet i en lägenhet två trappor upp. Så länge konstapeln befann sig i trappuppgången förhöllo de sig tysta, men så snart han gått började de slåss. Under slagsmålet hördes ropet: "Nu skall du ut, din dj—l", varpå Johansson ögonblicket efter kom utfarande genom fönstret och föll med huvudet före ned på gatan. I fallet ådrog han sig ett benbrott och en skada i ena handen samt ett mindre krossår i huvudet. Johansson fördes i ambulansvagn till Serafimerlasarettet och därifrån till Mörby lasarett, då han var hemmahörande i Stockholms län.

"FOLKFÖRBUNDETS" TRAKTATPRODUKTION.

Enligt vad "folkförbundets" informationsavdelning upplyser, har antalet fördrag av olika slag, som överlämnats för registrering och publicering, nu uppnått den ståtliga siffran 2,000. De av förbundet utgivna traktatsamlingarna omfatta hittills 77 volymer och två register.

FRÅN SOVJETPARADISET.

SOVJET-ANTIKRISTS KAMP MOT RELIGIONEN.

Den ryska påsken firades, enligt vad meddelades från Moskva, natten till i söndags på ett mera ovanligt sätt, i det inga ansträngningar sparades i den sovjetryska metropolen, för att hålla publiken borta från alla religiösa ceremonier. I alla kyrkor bruka gripande påskgudstjänster äga rum, som kulminera, när prästerna vid midnattstid i glänsande skrud draga i procession genom kyrkorna med brinnande vaxljus, helgonbilder och rökelsekar.

Enligt order från regeringen hade alla film- och teaterföreställningar uppskjutits i två timmar, så att spelet började först klockan 10 på aftonen och varade till efter midnatt. Överallt i Moskva arrangerade den antireligiösa sammanslutningen "De gudlösas union" väldiga karnevaler, som samlade över 200,000 uppsluppna karnevalsgäster. I de kommunistiska klubbarna samlade man medlemmarna till antireligiösa föredrag, varefter följde dans till musik av larmande jazzorkester. I det berömda Stratsnojklostret invigdes ett antireligiöst museum, som skall visa den nära anknytningen mellan hedningarnas avgudadyrkan och de kristnas tro och likheten mellan den ortodoxa kyrkan och tsarregimen.

Trots all denna agitation voro kyrkorna som vanligt överfyllda. Sannolikt blir det dock Rysslands sista påsk, enär sovjetmyndigheterna planera att stryka alla kyrkans festdagar i kalendern.

SOVJETS 8-TIMMARSDAG SÅDAN DEN ÄR.

Vid 1928 års ekonomiska världskonferens i Genève framställdes klagomål mot handhavandet av bestämmelserna för normalarbetsdagen i Sovjetryssland. Arbetstiden för anställda och arbetare i Ryssland var visserligen reglerad på pappret men i praktiken hölls 8-timmarsdagen för det mesta icke, utan överskreds genom utförande av arbete på övertid, långt över vad som är lagligen tillåtligt utan att de kontrollerande myndigheterna ingrepo däremot. Klagomålen voro grundade på officiella ryska uppgifter. Internationella byråns för arbetarfrågor i Genève underavdelning i Berlin har med anledning av vad sålunda framkom vid Genèvekonferensen utarbetat en sammanställning av bestämmelserna rörande reglerandet av arbetstidens längd i Sovjetryssland och hur de tillämpas, på grundval av r y s k a publikationer, förordningar och tidskrifter. Denna undersöknings resultat föreligger i två utförliga uppsatser i den av arbetsbyrån i Berlin utgivna "Internationale Rundschau der Arbeit".

Den ryska "a r b e t e t s k o d e x" innehåller i den nya avfattningen av den 22 oktober 1922 den allmänna bestämmelsen, att utsträckandet av arbetet över en normalarbetstid av åtta timmar dagligen är förbjudet. Men den tillåter inskjutandet av övertimmar i undantagsfall och höjer antalet övertimmar för varje arbetare till 120 årligen. — Redan av dessa bestämmelser framgår, att även enligt folkkommissariatets åsikt ett schematiskt genomförande av 8-timmars dagen icke är möjligt att förena med de krav som i praktiken uppstå. Kodexen går emellertid ett steg längre och bestämmer, att vid säsongarbete antalet övertimmar får höjas utöver det i allmänhet gällande måttet, d. v. s. över 120 timmar. — I "förvaltningsväg", d. v.s. genom bestämmelsen från folkkommissariatet i samförstånd med centralrådet för fabrikerna ha sedermera bestämmelserna för arbetstidens reglering ytterligare uppluckrats. Arbetskodexen själv talar om "en icke fastställd arbetstid" för tjänstemän och sovjetfunktionärer. I förvaltningsväg har nu denna till sin längd från fall till fall växlande arbetstid utsträckts att gälla också sådana arbetare och anställda, vilkas arbete "till följ av orsaker, som ligga i arbetets karaktär kunna fordra överskridandet av gränserna för den normala arbetstiden". I största allmänhet är dessutom för vissa bestämda yrken, inom vilka arbetet under vissa tider hopar sig, infört förlängd arbetstid. Vid arbeten på telegraf- och telefonlinjer är t. ex. under tiden från april till november maximiantalet övertimmar höjt till 300.

På grund av alla dessa undantag och oklara bestämmelser har det gått så långt, att antalet lagstridiga och utan tillstånd använda arbetstimmar betydligt överskrider antalet tillåtna arbetstimmar. I Donezområdet med sina talrika industriella anläggningar kunde fabriksrådet inom ett distrikt fastställa, att i oktober 1926 utfördes t i l l å t e t arbete under 99 285 timmar, medan sammanlagda antalet övertimmar inom distriktet var 620 947; i februari 1926 erhölls tillstånd till 100 750 övertimmar, men utfördes arbete under 476 422 timmar. I Ukrajna, dit Donezområdet hör, arbetade enligt en statistik för år 1924—27 en tredjedel av alla industriarbetare på övertid. På var och en av dessa arbetare kommo 4½ timmars övertidsarbete. Den effektiva arbetstiden var alltså för dessa utsträckt till 12 timmar. Inom byggnadsfacket är enligt berättelser av vederbörande folkkommissarie under den viktigaste byggnadstiden på sommaren i genomsnitt arbetstiden dagligen 10 till 12 timmar. Attatimmarsdagen fasthålles knappast vid något bygge.

Dessa exempel på hur det tillgår i praktiken visa tydligt, hur svagt det i själva verket är ställt med genomförandet av 8-timmarsdagen i Ryssland. Och nu skall enligt en högtidlig kungörelse från sovjetregeringen i oktobermanifest 1927 i den ryska industrien införas en 7-timmars arbetsdag! Det säger sig självt, att stor uppståndelse råder bland arbetarkretsar över detta lovande och lockande beslut. Inom många industrier fordra arbetarna införandet av 7-timmarsdag omedelbart. Oppositionen kastar regeringen i ansiktet den förebråelsen att proklamerandet av 7-timmarsdagen bär tydliga tecken av att vara enbart en demagogisk paroll för dämpande av missnöjet bland arbetarna.

LETTLAND HÅLLER EFTER MOSKVAS AGENTER.

Lettiska polisen har häktat flera från Moskva anlända agenter för komintern, som inkommit i landet på falska papper. De innehade vid ertappandet bl. a. proklamationer från Moskva på olika språk jämte instruktioner från komintern till alla utländska kommunister att vid 1-majfirandet framprovocera sammanstötningar mellan polisen och socialisterna samt anordna angrepp mot fängelserna.

KOMMUNISTISK KONSPIRATION I SPANIEN.

De spanska myndigheterna ha upptäckt en ny kommunistisk konspiration, åsyftande att störta regeringen och den bestående ordningen i landet i samband med det stora arbetareuppbådet första maj. 150 personer arresterades för delaktighet i oordningar nämnda dag. Ett antal landsflyktiga revolutionärer skulle ha stått beredda att gå från franska sidan av gränsen in i Spanien, men hejdade sig, när de erforo att komplotten var upptäckt.

REVOLUTIONSARBETET I INDIEN.

Enligt meddelande från London är det nu konstaterat, att oroligheterna i Bombay varit en frukt av den kommunistiska agitationen. Lördagen den 5 maj uppstodo åter allvarliga uppträden i staden, varunder 7 människor dödades och 90 skadades. 200 hinduer, som kastade sten på mohammedanska fotgängare, omringades av polisen och togos tillfånga. Myndigheterna nödgades rekvirera militär hjälp från de närmaste garnisonerna.

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. H O L M V Å L L S FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

Skinnmöbler omfärgas
så de bli som nya, enl. indisk metod.
Enda färgning som håller mot solen.
Obs. Utföres endast av
C A R L E K E L U N D, Skinnmöbelspec.
Mästersamuelsgat. 6, Stockholm.
Tel. 128 21.

Pälsar, Dräkter, Kappor och Klänningar
beställes fördelaktigast nos
E M I L M O S S B L A D S
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

Ludendorffs Volkswarte.
Från och med 1:a maj utger General Ludendorff en tidning, som skall tjäna till tyska folkets upplysning och befrielse. Den är den enda tidning, i vilken General och fru Ludendorff medarbeta.
Beställes på posten. Pris för månad 1 mark. Korsband 1:35.
Redaktion: München.
Schellingstrasse 39—45.

Alla upplysningar och material
rörande bildandet av *UPPLYSNINGS-CIRKLAR* av *"Samfundet För Svensk Folkupplysning"* lämnas av undertecknad, adress tidningen Nationen, Södra Kungstornet, *Stockholm.*
RIKSLEDAREN.

Gör ett besök på
"Grytan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Rättsmedvetandet i U. S. A. undergrävt.

Newyorkpolisen erkänner förbudets totala fiasko.

"Det heliga Israels" världserövrarekamp har vad det amerikanska folket angår framför allt skett i demoralisationens tecken. När den moraliska känslan hos befolkningen tillräckligt uppluckrats, skall tiden vara inne för "Världens herrar" i Newyork-Wallstreet att låta amerikanska folket undfägnas med det nymoderna "folkliga" styrelsesätt, som Ryssland redan lyckliggjorts med och som man hoppas redan innevarande år ha klart i Europa. I detta arbete för det amerikanska folkets utvecklande i demoraliserande, ja kriminaliserande anda har det "kristna" förbudet (våra svenska nykterhetsvänners ideal) haft en avgörande betydelse. Verkningarna arta sig i dag även på ett sådant sätt, att de ansvariga folkledarna börja bäva för sitt verk. En Newyorkkorrespondent skriver härom i ett brev till N. D. A. bl. a.:

Amerikas adertonde "amendment", d. v. s. förbudslagen ,håller på att urarta till det mest blodiga gyckel, som t. o. m. de vältränade amerikanerna någonsin varit med om. Förmodligen står man inför början till slutet, och medan oppositionen mot lagen i alla delar av landet börjar växa med lavinfart gripa brottsligheten och laglösheten omkring sig till den grad, att myndigheterna i de större samhällena stå rådlösa.

Sedan president Hoover tillträdde presidentposten och tillkännagav sin avsikt att se till att förbudslagen efterlevdes, har hela Amerikas ögon varit riktade på Newyork, där förbudsmyndigheterna i Washington insatte sin första stora offensiv, med tillhjälp av Newyorks nye energiske polischef, Grover Whalen. Polischefen gjorde en undersökning i Newyork, och resultatet blev att han av sina män upplystes om att icke mindre än 35,000 "speakeasy's" — hemliga krogar och salooner — voro kända av polisen, d. v. s. bedrevo sin rörelse öppet och ogenerat. Polischefen översände listan till mrs Willebrandt i Washington, förbudsmyndighetens energiska representant, och denna gav order till de 200 förbudspoliserna i Newyork att tillsammans med stadens egna poliser gripa sig an med lagöverträdarna.

Det dröjde endast några dagar — sedan gav polischefen i Newyork upp. Han förklarade att han endast hade 18,000 man till sitt förfogande, och de räckte knappast ens att sköta alla övriga sysslor. Om alla salooner i Newyork skulle stängas — och hållas stängda — behövde minst två man utposteras vid varje. Det skulle kräva 70,000 polismän bara det, och vilka skulle sedan sköta trafiken, hålla efter förbrytarna och utföra alla andra sysslor, som fordrades av polisen? Newyorks polischef måste erkänna att situationen var hopplös, det var ingenting att göra åt saloonerna.

Kampen mot nattklubbarna och den undre världen.

Men helt öppet ville man inte erkänna detta fiasko för den nya förbudsregimen. Man beslöt gå en gyllene medelväg genom att koncentrera sig på några få slags nästen i Newyork, och sådana som intresserade polischefen där mera än de vanliga oskyldiga saloonerna. Det var de platser i Newyork, som — förutom att de servera spritvaror — utgjorde samlingsplatsen för förbrytarligor och den organiserade "undre världen".

Man har med andra ord kommit därhän, att medan förbudslagens upprätthållande numera knappast kan få en polis att ens vrida på huvudet, så har en av förbudets mest ödesdigra följder, den organiserade laglösheten och storindustrialiserade brottsligheten blivit ett jätteproblem, som hotar hela Amerika med anarki och upplösning, om ingen radikal ändring snart åstadkommes. Och Newyork har den senaste tiden börjat övertaga Chicagos gamla roll såsom förbrytartillhåll. Det är i all synnerhet de mera utstuderade förbrytarna, storsvindlarna, juveltjuvarna och bankrånarna, som börjat göra Newyork den äran, och deras mest gouterade tillhåll har numera blivit de många nattklubbarna kring Broadway och teaterdistrikten. Det var därför mr Whalen satte in sina ansträngningar på att stänga de mest notoriska av dessa, och det är denna aktion, som nu lett till ett kraftigt bakslag för både honom och förbudsmyndigheterna i Washington.

Tre av Newyorks mest kända nattklubbsinnehavare blevo offer för den första razzian, nämligen "Nattklubbsdrottningen" och filmprimadonnan — på lediga stunder — "Texas' Guinan", vidare en annan känd nattklubbsvärdinna Helen Morgan samt en svensk herre vid namn Nils T. Granlund, tidigare populär hallå-man i radio, sedermera etablerad såsom nattklubbsägare och hallåman bakom egen bardisk. Rättegången mot dessa tre blev sensationell, och särskilt "Tex" genomförde sin roll av förförd oskuld lika skickligt som filmen "Chicagos" världsberömda Phyllis Haver.

"Newyorks Nattklubbsdrottning" höll själv ett glänsande försvarstal och bevisade att hennes "Frivolity Club" på 54:e gatan nära Broadway icke endast var ett fullt respektabelt ställe — det hade bland sina gäster många medlemmar av Newyorks exklusivaste societet, och hade även patroniserats av många kända europiska förnämiteter. Hon gick t. o. m. så långt, att hon började räkna upp namnen på olika furstliga gäster, bl. a. från Sverige, som under det senaste året besökt hennes klubb. Men nu ingrep allmänne åklagaren och protesterade mot miss Guinans sätt att blanda in kända personers namn i detta mål. Han påpekade, att många förnäma besökare i Newyork även avlägga ett besök på Tombsfängelset i Newyork och på Sing-Sing, men sådant kan knappast anföras såsom ett bevis på att Sing-Sing-fångarna äro respektabla och Sing-Sing'en respektabel plats.

Med dylika argument från bägge hållen och inför fullpackade åhörarbås försiggick rättegången en hel vecka, tills juryn tog sig en överläggning och frikände både miss Guinan, miss Morgan och Nils Granlund. Juryn tillade, att den komme att frikänna hur många som helst av samma kategori "förbrytare", vilka i den allmänna opinionens ögon icke ha gjort sig skyldiga till några brott. Juryn förklarade, att så länge hälften av Newyorks befolkning dagligen besöker och gynnar saloonerna och nattklubbarna, vore det i strid med de amerikanska lagarnas anda att stämpla de åtalade såsom brottslingar.

De åtalade frikändes, och hela Newyork jublar.

Och därmed är hela förbudslagen och dess genomförande dömd att misslyckas i Newyork — detta förklarade stadens polischef själv när det frikännande utslaget kom, och sådan tycks den allmänna meningen vara. Förbudslagen har fått en moralisk knäck som kanske aldrig hittills, och antiförbudsopinionen har fått vind i seglen på nytt. Newyork kan fr. o. m. nu öppet nonchalera lagen, många anse att den aldrig kommer att kunna upphävas, men att den praktiskt taget kan sättas ur bruk genom att alla låtsas som om den aldrig funnits till. Och medan förbudsfrågan alltså på detta sätt så småningom försvinner — för Newyorks vidkommande, och många andra stater ämna följa exemplet — träder ett annat problem och därmed i själva verket sammanhängande problem i förgrunden och håller på att bli det allt annat överskuggande sociala problemet, nämligen laglösheten och brottsligheten.

Brottsligheten kostar U. S. A. 16,000 milj. doll. om året!

National Crime Commission, som nyligen företagit en hela landet omfattande utredning med anledning av den katastrofartat växande brottsligheten, har i dagarna framlagt några resultat av denna undersökning, som kommit många att bli betänksamma. Kommissionen beräknar att brottsligheten f. n. kostar U. S. A. varje år minst 16,000,000,000 dollars. Innebörden av denna siffra framgår bättre vid jämförelse med vissa andra årliga omsättningssiffror. Hela värdet av U. S. A:s utländska handel inberäknat all import och export, uppgick icke till mer än omkring 9,000 miljoner dollars under det senaste året, d. v. s. 7,000 milj. dollars mindre, och hela den penningsumma, som utlånats av Förenta Staterna under världskriget och omedelbart efter detta är 5,000 milj. dollars mindre än de 16,000 milj. dollars, brottsligheten kostar U. S. A. pr år.

— Det är brottsligheten som hotar hela denna stad och hela vårt land med anarki, om den icke hejdas, förklarar Newyorks polismästare. Det är brottsligheten som storindustri och den organiserade undre världen som börjar bli den stora faran. Gent emot den är förbudet och förbudsöverträdelserna en bagatell.

Den »oskyldiga« bolsjevikiska propagandan.

På den bolsjevikiska sidan utvecklas f. n. en livlig propagandaverksamhet. Å vår utkiksspalt refereras ett dylikt, här ett utdrag ur ett annat tryckt å Frams förlag, betitlat "Till mönstringsskyldiga arbetare- och småbondepojkar":

"Att köra bort kapitalisterna, fabrikanterna, godsägarna och bankherrarna, att själv ta landet i besittning. — — — För detta behövs dina armar och din militära utbildning. Gå därför in i den borgerliga armén. Lär dig hantera vapnen. Det kommer att behövas. Men lär dig samtidigt, *åt vilket håll du skall rikta geväret.* (Kurs. av oss.) Inte mot de fiender som dina officerare peka ut, utan mot utsugarna och hela kapitalistklassen. De är dina verkliga fiender och för att bättre bli i stånd att besegra dem skall du lära dig att hantera vapnen.

Sveriges kommunistiska ungdomsförbund."

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 38.

BOLSJEVISMENS BLODRUS.

Av R. NILOSTONSKI.

(Forts. fr. n:r 17.)

VIII.

Människoslaktandet i städerna Woroneth, Charkov, Poltava och Jekaterinoslav.

Såsom nämnts blevo dödskandidaterna nattetid förda nakna över gatan till slakthusen, varest de på olika sätt, vanligen genom sönderkrossande av skallen eller genom skott dödades. När de skulle skjutas måste offren, nakna som de voro, lägga sig på magen i den vidriga, blodiga massan och erhöllo därefter, om bödlarna voro nådiga och ej upplagda för att martera dem längre, en eller flera kulor i nacken. För att minska besväret att bortföra liken lät man ofta offren ställa sig i gåsmarsch och sedan i tur och ordning en i sänder stiga upp och lägga sig i en stor likkår, där han sköts. Offret n:r 2 måste lägga sig ovanpå den nyss dödade kroppen, som för övrigt ännu ofta gav livstecken ifrån sig, för att slaktas på samma sätt o. s. v. tills siste mannen var "expedierad". Ofta blev den överfyllda kistan, även om någon ännu visade livstecken och var vid sans, med våld tillpressad och bortfördes därefter med en lastautomobil.

På nyssnämnda vis dödades emellertid offren endast, om mördarna icke voro i stämning eller slöa på grund av dryckeslag under sista natten eller om avrättningen av någon anledning brådskade.

Skedde mördandet under dagen i ett slakthus, som icke var tillräckligt isolerat, och föredrogo bödlarna skjutande eller skrek offret för högljutt lät man en till hands varande lastbil gå i tomgång så att bullret därav dämpade ljudet av skottet eller skriket.

Den som snart efter sin arrestering fann sin död kunde sålunda skatta sig lycklig. I vanligt fall pinades offret på en otalig mängd olika raffinerade sätt, som mången gång drogo ut veckotals och hela månader. Döden var bara apoteosen, slutledet i en lång kedja av pinliga förfaranden, och döden hälsades av de olyckliga i tjekafängelserna såsom en befriare.

Liksom själva morddåden voro pinosätten olika i olika skräckhus. Somliga föredrogo själsliga, andra kroppsliga lidanden.

Över de vanliga pinosätten, som användes mot officerare, soldater och kosacker, skall i korthet yttras några ord. Bortskärandet av axelstyckena på skuldrorna, inslåendet av spik i axlarna i stället för de stjärnor, som utgjorde gradbeteckningen, utskärandet av senor på benen, inbrännandet av ordenskraschaner på bröstet o. s. v. var mycket vanligt och användes i alla bolsjevikiska pinokamrar. Vidare gavs det hundratals sorter icke precis "militäriska" pinosätt såsom utryckande av naglarna, bortslitande av fingrarna, avslagandet av tänder etc., av vilka pinosätt somliga ansågos av de större tjekorna såsom "föråldrade" och "omoderna".

Dessutom hade varje mordkommission, i synnerhet de större, sina särskilda "specialiteter", som medlemmarna hade förkärlek för. Det skulle bliva för långt att uppräkna och redogöra för alla de till tusentalet uppgående mordkommissionerna i Sovjetparadiset, varför här komma att omnämnas endast några större tjekor, i de städer, där jag själv varit närvarande vid undersökningar rörande sovjets ohyggligheter och själv besett skräckhusen, offren och corpora delicti.

Sålunda föll mig i ögonen i guvernementstjekan i staden *Voronesz,* som befann sig i Neczajews hus vid torget och leddes av tjekisterna Pelman, Ryndin och Boroch, några av blod drypande fat, i vilka voro inslagna spikar. I dessa fat placerades de fängslade, nakna människorna, varefter faten rullades runt. I detta slakthus blevo samtliga offer märkta genom brännjärn med den röda arméns femuddiga stjärna. Några lik, såsom av prästen Snesaren, funno vi omlindade med taggtråd. Det var vanligt, även i andra tjekor, att på detta sätt plåga präster. Vidare hade sadisterna i Voronesz förkärlek för att plåga folk medels eld.

Tjekan i *Charkov* hörde, liksom den i Kiev, till de stora och moderna, och följaktligen användes där mycket förfinade pinomedel. Här huserade den i hela Ukraina bekante sadisten och bödeln Sajenkov och en "kamrat Edvard". Skräckhuset i Charkov var vida berömt för sin skicklighet att skalpera folk och särskilt övade sig "folkkommissarierna" därstädes att "dra' av handskar" d. v. s. skalpera händerna på offren. Skalperna, som våra soldater funno i mängd i Charkovs skräckhus utställdes i alla städer i södra Ryssland och överlämnades därefter till förvar åt general Wrangels armé. Vidare hade "socialisterna" i Charkov utpräglad förkärlek för att draga ut och krossa tänder och käkar, varvid de, såsom vi även funno i Kiev, begagnade sig av en riktig tandläkarestol; vidare för att såga knotor, vilket även var en specialitet i städerna Zarizyn och Kamyschin vid Volga. Gentemot andliga förforo tjekisterna i Charkov på samma sätt som deras kamrater i Poltava. Präster och munkar spetsades på kil, varefter mordbanden dansade såsom galningar omkring offren, satte cigarretter i munnen på dem samt omvirade offren med taggtråd för att öka deras kval.

I *Poltava,* varest matrosen "Grischka Prostitutka" härskade, spetsades på en dag 18 munkar på kilpåle. Sadisten Grischka som varje invånare i Poltava känner noga till, gick städse djupt dekolletterad och sminkad. Varje gång, sedan han utfört något av sina lustmord, prydde han sig med en blodröd ros och for därefter med sitt sentimentalt egenkära utseende genom gatorna tillsammans med sina prostituerade. På senaste tiden slaktades särskilt bönder i Poltava, emedan de givit tillkänna sitt missnöje med att en av dem högt skattad filantrop, som i byarne uppfört ett flertal skolor och sjukhus, avrättats. I det Poltavska skräckhuset fann jag flera, fristående, förkolnade träpålar. Invånarne påstodo, att här hade Grischka Prostitutka låtit bränna de "rebelliska" bönderna, varvid han själv och hans prostituerade hade suttit på stolar runt omkring och njutit av det uppbyggliga skådespelet. Detta invånarnes påstående bestreds först av undersökningskommissionen, men vid närmare undersökning påträffades vid pålarne förkolnade likdelar, som skingrade allt tvivel.

I *Jekaterinoslav,* varest samtliga tjekamedlemmarne, inklusive presidenten och vice presidenten, voro av hebreisk nationalitet, begagnade man sig så gott som aldrig av arkebusering. Dessa sovjetkommissarier föredrogo att krossa offrens huvud med ett tungt block, liksom i Kiev, med den skillnaden, att i Jekaterinoslav proceduren gick långsamt och att offren måste ligga med ansiktet uppåt, så att de kunde skåda den annalkande döden. Bödlarna hade därjämte en vild passion för att *stena och korsfästa.* Det var endast rödgardisterna, som sköto "kontrarevolutionärer", som de anträffade på gatan, och hade fria händer att handla så. Men den carte blanche, de fått, begagnade de på sådant vis att t. ex. i Klosterparken lågo hela högar av lik, kring vilka hungriga hundar i stor skock församlat sig. Det officiella regeringsorganet "Putj k svobodje" (Vägen till frihet) skrev därom: "Det vore dock på tiden, att liken bortskaffades från gatorna, ty hundarna, som smakat människokött, hava blivit hotfulla och anfalla även levande människor."

(forts. i nästa n:r.)

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5: —. Halvaar Kr. 2: 75.

Nationens vänner uppmanas

att i möjligaste mån verkställa sina inköp av tidningar m. m. hos sådana försäljare och affärer, som korrekt uthänga Nationens löpsedel och framhålla densamma för kunderna. Våra vänners aktiva medverkan och stöd är här så mycket mera påkallat som fienden, särskilt i Stockholm, med lock, pock, och hot om stryk, åtal o. s. v. mot försäljarna äro i ständig verksamhet för försvårande av Nationens spridning.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggat
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

Pressen och politiken i England.

"Pressens frihet har allmänt trampats under fötterna."

I några föregående artiklar ha i Nationen ur engelsk källa berörts den märkliga utvecklingsprocess, som i senare tid försiggått inom Englands tidningsvärld, i det praktiskt taget hela landets press förtrustats under det ledande storkapitalets spira. Denna utveckling har föranlett uttalanden inom och utom parlamentet av kända politiker och andra framstående personligheter, vilka kraftigt varnat för den anträdda utvecklingens väg. Vi återge här nedan ett uttalande, nyligen publicerat i Nya Dagligt Allehanda av den kände engelske politikern lord Oxford and Asquith om "Pressen och politiken i England", vilket under för handen varande förhållanden kan vara förtjänt av allmän uppmärksamhet:

"För någon tid sedan fann jag bland mina gömmor ett i november 1914 daterat, brev av (juden) lord Northcliffes hand — för övrigt det enda jag kan påminna mig ha mottagit från honom, eller åtminstone ett av de mycket få. Detta brev kastar ett skarpt ljus över de faktorer, som enligt hans mening byggt upp pressens stora makt, inte blott sådan den ter sig i det politiska livets alldagliga strider utan i tider av den största nationella nöd.

Brevet är av följande lydelse:

'Käre mr Asquith!

Chefen för rekryteringsdepartementet har bett mig att ställa mina många tidningar till förfogande för värvningen av soldater. Jag anser det därför vara min plikt att meddela Eder, att enligt de informationer, som jag inhämtat från hela England och hela Tyskland, i många delar av vårt land, i synnerhet i landsorten, okunnighet om det verkliga läget, vankelmod eller också en löjlig optimism härskar, medan man i Tyskland kan inregistrera en oerhörd begeistring för kriget.

Förmodligen har ni i dagens nummer av Daily Chronicle läst en artikel, i vilken vissa brister inom rekryteringsväsendet påtalas. Jag instämmer till fullo med Daily Chronicle. Huvudfelet ligger dock däri, att engelsmännen inte få andra underrättelser från kriget än förlustlistorna, vilka näppeligen stimulera krigsintresset, medan hos tyskarna detta intresse skickligt underblåses av pressen genom att denna publicerar skildringar av krigskorrespondenter, fotografier och teckningar. Ej heller har man uraktlåtit att taga filmen i sin tjänst.

Det engelska folket *kan* helt enkelt inte genom de nu praktiserade metoderna ryckas med, och jag tror att om inte en ändring med det snaraste vidtages ett starkt bakslag är att vänta. Om det skulle intressera Eder har jag åtskilligt att tillägga härom, allt visande hur föga gemene man gjort reda för sig att vi kämpa en kamp med vår existens som nation såsom insats.

Er tillgivne
Northcliffe.'

Jag betvivlar riktigheten av Northcliffe's diagnos — det går inte att bortse från olikheten i engelskt och tyskt nationallynne. Men hans ingripande på detta sätt och vid denna tidpunkt var av oerhörd betydelse.

Lord Bryce har karaktäriserat pressen som "demokratiens största fara". Den åsikten kan jag icke ansluta mig till. Vi ha visserligen — både under och efter kriget — ofta nog bevittnat, att *en press, som betvivlar eller undertrycker fakta, som låter sig nyttjas som instrument vid politiska eller personliga intriger och som begagnar sin möjlighet att bland de oinitierade bilda opinion, kan bli inte bara en makt utan en fullkomlig helvetesmaskin.* Men i England har aldrig funnits en officiell press som den Bismarckska i Tyskland. Ehuru förhållandena mellan de engelska ministrarna och pressen tidvis varit mycket goda, har regeringen aldrig haft ett officiellt pressorgan, ännu mycket mindre då någon med statsmedel understödd telegrambyrå.

'Intervjun', vilken infördes i engelsk press av W. T. Stead, har utvecklat sig till att bli en institution. Alla personer, som taga del i det offentliga livet, ha vant sig vid att begagna intervjun som en säkerhetsventil, då ångtrycket blivit för starkt. Ibland är intervjun ett bra medel, men oftast är den farlig. Sedan länge har jag av princip icke medgivit några intervjuer. Både motståndare och meningsfränder ha med anledning härav utsatt mig för kritik. Stead, andreredaktör i Pall Mall, var den som satte sin personlighet på nämnda tidning och gjorde den till en levande och inflytelserikt organ; han var en av förgrundsfigurerna i den Victorianska pressen.

Stead hade tvenne samtida, vilka bidragit till att skänka den moderna journalistiken dess särprägel, George Newnes och Alfred Harmsworth. Ingen av dem var i direkt mening skribent. Newnes startade en veckotidning, som huvudsakligen innehöll 'passbitar' och som han kallade 'Tit-Bits'. I dess ursprungliga form innehöll den en massa oläsbar smörja uppblandat med pristävlingar av alla slag — den senaste flugan, korsordet, är en direkt avläggare av dessa tävlingar. Alfred Harmsworth, den äldste av en initiativkraftig brödraskara, startade ett konkurrentföretag, som han med tanke på 'Tit-Bits' tävlingar kallade 'Svar'.

Ur dessa små frön utvecklade sig två skogar, som fullkomligt överskuggat den engelska tidningsvärlden och ombildat densamma. Harmsworth grundade Daily Mail och med tiden förvärvade han The Times, som han lade om till ett högmodernt organ. Newnes blev en föregångsman för veckopressen. Hans tidskrift, Strand Magazin, har funnit många efterapare. Harmsworth-gruppen är ännu i dag — trots att dess grundare, lord Northcliffe, är död och Times inte längre är dess tillhörighet — mäktigast i vår trust-rika press.

Vi begära, att *vår press skall vara fri. Men detta en gång av demokratien till heligt upphöjda slagord har trampats under fötterna inte bara av diktatorerna i Spanien och Italien. Pressens frihet reduceras alltmera i Förenta staterna. Och i England kan man inte visa ifrån sig såsom ogrundad farhågan för att det en gång skall vara slut med pressens frihet."* (Kurs. av oss.)

De påtalade utvecklingstendenserna inom Englands press ha som vi veta sin starka motsvarighet inom den svenska, som numera nästan så gott som helt lagts under den bolsjevikorienterade juden K. O.-ben Albert Bonnier och under dennes inflytande just nyttjas i den "ofrihetens" och "fullkomliga helvetesmaskinens" anda, varför den engelske författaren så kraftigt varnar.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 365
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitet: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Steriliseringslag av behovet påkallad.

Sakkunnigas förslag framlagt.

De av socialministern tillkallade sakkunniga, hovrättsrådet G. Lindstedt samt professorerna vid medicinska fakulteten i Lund Essen-Möller, Sjövall och Wigert, ha nu framlagt förslag till steriliseringslag.

Enligt svensk rätt är sterilisering för närvarande tillåten blott av rent medicinska skäl och alltså icke för att förebygga nedärvning av en sjukdom eller förhindra att avkomma alstras av personer, som äro varaktigt ur stånd att handha vårdnaden av sina barn, framhålles i betänkandet. Såväl rashygieniska som sociala skäl för sterilisering kunna emellertid äga berättigande. Svensk lag har sedan länge sökt genom äktenskapsförbud hindra nedärvning av sinnessjukdom och fallandesot, men då detta förbud icke kommit att motsvara sitt syfte och internering ej kan företas i mer än viss utsträckning, har tanken uppstått att komplettera dessa metoder med en legalisering till rätten av sterilisering, varmed förstås ett ingrepp, som i motsats till kastrationen icke medför någon ändring i den opererades sexuella välbefinnande.

De sakkunniga framhålla, att stor osäkerhet ännu råder i vissa punkter om risken för nedärvning under olika förhållanden ,men att detta dock ej bör tas till intäkt för en helt negativ ståndpunkt. Ofta blir kännedomen om risken ett nog så exakt moment för bedömandet, om ett steriliseringsingrepp kan anses befogat. I vissa fall, då denna risk är avsevärd, finna de sakkunniga berättigat att låta detta moment ensamt fälla utslaget — ofta kan härvid den andre makens psykiska tillstånd vara vägledande. I andra fall med mindre risk anses det befogat att låta den sociala indikationen kombineras med den sjukdomsprofylaktiska. Ingreppet bör här vara tillåtet om det finns skäl anta, att den sjuke skall bli varaktigt urståndsatt att fullgöra sin vårdnadsplikt. Denna kombination kan understundom förväntas vid dementia præcox och är givetvis regel vid fall av sinnesslöhet. Att låta vårdnadssynpunkten vara ensamt avgörande — alltså sterilisera i fall där ingen nedärvningsrisk finnes — kunna de sakkunniga icke förorda.

Som en garanti mot missbruk av lagen föreslås dels samtycke av den, på vilket ingreppet skall utföras, dels sakkunnig omprövning av varje fall, innan tillstånd till sterilisering lämnas. Som prövande myndighet föreslås den rättspsykiatriska nämnden i socialiseringsstyrelsen, vilken i denna nya uppgift bör förstärkas med representanten för juridisk teori och praxis i medicinalstyrelsens vetenskapliga råd. För att tillförsäkra steriliseringsärendena fullt konfidentiell behandling förutsätta de sakkunniga ändring i tryckfrihetsförordningen.

Hemlig kommunistkongress i Stockholm.

En halv milj. rubel till propagandan i Skandinavien.

Enligt vad från välunderrättat håll i Berlin meddelas hålles i dessa dagar en från Moskva planerad hemlig skandinavisk konferens i Stockholm. Komintern representeras vid kongressen av tvenne medelmmar; den ene, Jevgennij Kolkewitz, är officiell medlem av handelsdelegationen i Wien men i verkligheten vikarierande ledare för den sovjetryska propagandacentralens skandinaviska sektion. Den andre, Rostovcev, är ävenledes medlem av kominterns ledning, men har under senaste tiden lett en del hemliga kommunistiska illegala konferenser i Wien.

I den hemliga konferensen, som ledes av dessa bägge herrar och hålles i ryska handelsdelegationen i Stockholm, delta 16 delegerade från Norge och Danmark. Sedan nyåret råder nämligen en viss konflikt mellan Moskva och de skadinaviska kommunisterna, bland vilka Bronstein-Trotskij vunnit ett betydande antal anhängare bland de judiskt orienterade kretsarna.

Dszugaszvili-Stalins ovannämnda ombuds svenska uppgift är att på den ifrågavarande konferensen bringa oppositionen till tystnad samt förmå de motsträviga att återvända till det Stalinska fadershuset. För ändamålet har komintern anslagit ett belopp av en halv milj. rubel att användas för propagandaändamål i Skandinavien. Av dessa medel är hälften avsedd för den kommunistiska pressen i Skandinavien, medan 50,000 rubel skola gå till "Röda hjälpen" och 75,000 till "den kommunistiska ungdomsrörelsen". Som huvudvillkor har uppställts, att alla de av Bronstein-Trotskijs anhängare, som icke vilja omvända och bättra sig, hänsynslöst skola drivas ut ur det kommunistiska partiet.

R. N.

Lutherska världskonventets möte i Köpenhamn.

Vid det den 26 juni till 4 juli i Köpenhamn sammanträdande andra Lutherska världskonventet komma enligt vad meddelats från bestyrelsen praktiskt taget alla lutherska kyrkor i hela världen att bli representerade. Till dato ha från olika länder och nio missionsstationer anmälts 400 deltagare ,varav 180 äro officiella deltagare. Huvudparten kommer från Amerika, varifrån samtliga lutherska synoder sänt ombud. Även från Italien, Kina, Sydafrika och Australien väntas deltagare. Sverige företrädes av bl. a. ärkebiskop Söderblom, överståthållare Elmquist, Uppsala universitets rektor, professor Stavenow, landshövdingen friherre Ramel i Malmö, biskop Stadener i Strängnäs ,professor E. Briem i Lund och kyrkoherde Per Pehrsson i Göteborg, av vilka de båda sistnämnda även äro medlemmar av konventets exekutiva kommitté.

Konventet öppnas onsdagen den 26 juni med en gudstjänst i Vår Frues kirke, där Själlands biskop, dr Ostenfeld, predikar. Samma dag håller ärkebiskop Söderblom ett föredrag om "Luther som kristlig personlighet och hans betydelse för Norden". Följande dag talar biskop Stadener över ämnet "Vad har Lutherdomen att giva kristenheten". Lördagen anslås till förhandlingar och föredrag av bl. a. domprosten Maroni från Oslo. Under söndagen predika flera av konventets medlemmar i Köpenhamns kyrkor, och vid den inre missionens dag, som på eftermiddagens firas i Söndermarken, tala åtskilliga kända danska och utländska predikanter. Måndagen den 1 juli företages ett besök i Lund. Efter ankomsten dit samlas konventdeltagarna till gudstjänst i domkyrkan, där predikan hålles av biskop E. Rodhe. På eftermiddagen vidtaga förhandlingar å akademiska föreningen. Under de begge följande dagarna märkas bland talarna konventets president, dr J. Morehead, U. S. A., biskop Max von Bonsdorff, Finland, samt presidenten för de Förenade Lutherska kyrkorna i Amerika ,dr Knubel. Konventets sista dag, den fjärde juli, ägnas åt administrativa frågor ,såsom val av kommitté och ämbetsmän. Avslutningsgudstjänst hålles i Vår Frues kirke.

Vår emigration till Kanada.

Immigrationen till Kanada utgjorde året 1 april 1928—31 mars 1929 167,722 personer eller 16,125 personer mera än näst föregående år. Av invandrarna voro 3,297 från Sverige.

Medan vi låta vårt eget värdefulla folkmaterial utvandra, importera vi årligen i massor på landets och folkets ofärd inriktade bolsjevik- och schackerjudar. Är det sunt förnuft i en dylik politik?

Släktforskning

i in- och utländska arkiv utföres

Löjtn. Erik Croon Swartz,

Charlottenborgs Slott, Motala V.

Aschberg och sparbanksskandalen.

Hur det jobbades i Nya Banken. — Styrelsen lånade 80 procent av kapitalet.

Ju mer man fördjupar sig i undersökningar av de skandalösa oegentligheterna i de på senaste tiden tillkomna sparbankerna, desto mera finner man, hur allt bottnar i den av Olov Aschberg grundade Nya banken, av vilken Allmänna sparbanken är en direkt arvtagare.

Nya banken tillkom som man vet i syfte att komma åt arbetarnes pengar. Framför allt var den avsedd för "placering" av fackföreningarnas och sjukkassornas medel. Det hette så vackert att de skulle användas för att möjliggöra uppkomsten av "produktiva företag", som bleve "arbetarnas egna." En början gjordes med en fotogenköksfabrik vid Tellusborg straxt utanför Stockholm.

Vid tillkomsten av detta företag spelade Aschberg och Gerhard Magnusson en huvudroll. De hade kommit på den fina idén, att patentet för det berömda Primusköket, som skaffat sig världsmarknad, var fritt. Ett patentbrev gäller som bekant bara för en viss tid, och nu var tiden utgången. Som det samtidigt rådde konflikt vid Primus verkstäder, var det ju lätt både att göra det nya företaget populärt i socialdemokratiska kretsar och att få yrkesskickligt folk från den blockerade fabriken.

Det var en början. Och sedan gick det på i den stilen. Pengar från arbetarkassorna strömmade in och användes i "produktiva företag". Aschberg hade i Nya banken omgivit sig med fackföreningsherrar, bland dem Magnusson, som med tiden blev stadsfullmäktiges ordförande.

Så kom kristiden, som öppnade nya fält, i synnerhet för jobberi i valutor. Nu var den bekante Ingmansson också medlem av bankens styrelse. De kapital, som insatts i banken, fingo riklig användning icke minst av styrelsemedlemmarna för deras egna affärer.

Det gick så långt, att revisorerna till sist måste göra anmärkning. Det befanns då att av det i banken insatta kapitalet, hade styrelsen själv "lånat" ej mindre än 80 procent.

Det har vid närmare undersökningar också framkommit en hel del andra egendomliga förhållanden. Sålunda hade styrelsemedlemmarna av bankens medel lånat 4 millioner för inköp av tyska mark, som fallit så lågt, att de beräknade att marken snart skulle stiga igen. De hade emellertid räknat fel. Marken hade ännu icke nått sin bottenkurs, utan fortfor att falla. Vad gjorde då styrelsens medlemmar? Jo, de sålde marken till Nya banken. Men med den manipulationen var det märkvärdiga, att de sålde den till en föregående dags högre kurs i stället för gällande dags. På det sättet fick banken bära förlusten av styrelsemedlemmarnas misslyckade markspekulation.

Stockholms polisstyrka behöver utökas.

Överståthållarämbetet för polisärenden begär hos stadsfullmäktige att fr. o. m. nästa år få öka poliskåren i Stockholm med 11 konstaplar och ändra 10 kriminalkonstapelbefattningar till lika många kriminalöverkonstapelsbefattningar. Den senare anordningen motiveras med kriminalavdelningens behov att binda ett större antal goda spanande krafter, vilka med avstående av befordran till överkonstapeltjänst vid ordningspolisen vilja ägna sig åt avdelningen.

Av de nya konstaplarna äro 7 avsedda att placeras i Östermalms vaktdistrikt. Detta distrikt blev icke tillräckligt tillgodosett vid genomförandet av 1921 års organisation, och behovet av ökad bevakning där har sedermera starkt ökats, bl .a. till följd av ökad trafik, ökad bebyggelse samt ökad folkmängd. Det har klagats mycket över otillräcklig bevakning såväl i allmänhet inom denna trakt som kanske mest beträffande tillsynen i Humlegården, på Karlavägen och angränsande gator. Dessutom erfordras fyra nya konstaplar för den del av Nacka socken som den 1 januari 1930 inkorporerades med staden.

10,000 ryska flyktingar i Finland.

Enligt uppgifter från finska statens central för understöjande av flyktingarna uppehålla sig f. n. i Finland c:a 10,000 ryska flyktingar.

Restaurant Foresta

LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.

Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning

Erkänt god mat. Humana priser

Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.

Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

Allmänt bolsjevikrevolt i Västeuropa 1 aug.

Ny order utfärdad av Judiska Komintern.

Upptakten till den stora avgörande kampen mellan Revolutions-Israel och Västerlandet var tydligen gjord i och med den till årets första maj planerade framstöten. Men naturligtvis kunna de goda svenskarna inte tro att det är fråga om något allvarligt utan endast vad Bonnierpressen tutar i deras öron — "små oförargliga proletära skämt", förrän dagen är inne, då hela vår världsdel står i brand. Då är det, mena de "själlösa" i detta land, tids nog att röra på sig!

Offren från de under första majveckan iscensatt oroligheterna hade knappast hunnit jordas, förrän Moskva uppmanar till nya blodsutgjutelser. Det franska kommunistorganet "Humanité" och dess tyska kollega "Rote Sturmfahne" offentliggöra nämligen ett upprop, undertecknat av internationella kommunistiska byrån i Moskva för de västliga staterna, i vilka försäkras, att barrikadstridernas tid ännu icke är förbi och att Berlinoroligheterna komma att upprepas på bredare bas. Tidpunkten har redan fastställts till den 1 augusti. I uppropet heter det bl .a.:

"På barrikaderna i Wedding och Neukölln har den kämpande revolutionära internationalismens fana utvecklats. Detta måste vara ett tecken för arbetarklassen även i andra länder med tanke på den internationella 'röda antikrigsdagen' den 1 augusti. Berlinproletariatet har givit signalen för den röda dagen, som kommer att bli en vändpunkt i den intenationella arbetarrörelsen, nämligen proletariatets övergång till motoffensiv på bred front mot världskapitalismen. (Alltså Israels "arbetarinternational" mot Israels guldinternational — o, svindel!) Berlinproletariatets majaktion var endast en inledning till denna offensiv — en förpostfäktning. Ni arbetare och undertryckta i alla länder! Bilda en järnbataljon omkring Berlinproletariatet, understöd genom massmöten ,offentliga demonstrationer och, där det är möjligt, genom politiska strejker det tyska proletariatets aktion! Erövra den 1 augusti i respektive länder gatan åt arbetarklassen och tillgodogör er därvid de politiska och tekniska erfarenheterna av kampen i Berlin och av polisens stridsmetoder!"

Central sparbanksinspektion.

De sakkunniga, som den 10 april av k. m:t tillkallades för utredning om ändrade bestämmelser rörande tillsynen över sparbanker, ha nu avgivit sitt betänkande. Förslaget går ut på, att länsstyrelserna skola bibehålla sin nuvarande befattning med tillsyn över sparbankerna, men att därjämte skall inrättas en central sparbanksinspektör såsom chef, en biträdande ledamot och en byråingenjör.

Den föreslagna centrala inspektionen skall hava till uppgift att tillhandagå med råd och upplysningar ifråga om lämpliga inrättandet och bedrivandet av sparbanks verksamhet, att med uppmärksamhet följa sparbankernas verksamhet samt att om inspektionen finner, att sparbanks verksamhet icke står i överensstämmelse med sparbankslagen eller sparbankens reglemente göra de erinringar hos sparbankens styrelse eller de framställningar hos konungens befallningshavande, vartill inspektionen finner sig föranlåten. Inspektionen skall äga rätt meddela föreskrifter angående sättet för förande av sparbanks räkenskaper. Inspektionen skall vidare äga rätt att sammankalla sparbanks styrelse.

Kostnaderna för den centrala inspektionen, som skulle träda i kraft den 1 juli i år, beräknas till 70,000 kr. om året. Dessa kostnader skola enligt förslaget bestridas av sparbankerna.

K. m:ts avlämnade proposition om ändringar i sparbankslagen, åsyftande införande av en central sparbanksinspektion ansluter sig i allt väsentligt till det nyligen avlämnade sakkunnigebetänkandet. Den innebar att en central sparbanksinspektion inrättas, fristående såväl från finansdepartementet som från bank- och fondinspektionen, samtidigt med att länsstyrelsernas tillsyn över sparbankerna och de av länsstyrelserna härför utsedda allmänna ombuden bibehållas.

Socialismen förbjuden i Litauen.

Det litauiska socialdemokratiska partiet har genom en förordning av inrikesministern förklarats upplöst på grund av statsfientlig verksamhet.

I andra stater tyckes man ännu ej ha kommit under fund med, att den judiska socialismen är fientlig mot all annan statlig verksamhet än den som avser det "utvalda" folkets världshärskarvälde. Inte ens inom det egna partiet lär man i allmänhet ha saken klar för sig.

MONOPOLDEBATTEN.

Vad riksdagsprotokollen avslöja.

(Forts. fr. n:r 17.)

Herr *Bärg:* Jag begärde ordet för att komma i tillfälle att lämna en kort upplysning i anledning av en passus i herr Westmans anförande, och jag skulle vara tacksam, om herr Westman ville bestyrka, att jag riktigt refererat vad som förekommit, eller också rätta mig. Jag anser mig ha rättighet och skyldighet att lämna denna upplysning, därför att vad som påtalats av herr Westman har förekommit under den tid jag suttit som ledamot av tobaksmonopolets styrelse, och dess bättre — jag kan nu begagna tillfället att säga det — förlägga sig de anmärkningar, som gjorts i utredningsbetänkandena, till den tid, då jag icke hade med denna institution att skaffa.

Herr Westman förebrådde tobaksmonopolets styrelse, att den icke hade, samtidigt som den satte i gång med sin utredning av de s. k. mutfallen, även gjort polisanmälan om fallen, och han frågade, varför icke styrelsen hade gjort det. Han tycktes dessutom vilja göra troligt, att monopolstyrelsen genom ointresse för denna sak eller av andra skäl särskilt förhindrat, att en polisutredning kom till stånd, alldenstund monopolstyrelsen var den enda part, som kunde göra anmälan i dylikt fall. Jag måste ha fattat herr Westman rätt, att han med detta påtalade fall åsyftade vad som finnes angivet i betänkandet å sid 134—135, nämligen där den s. k. firman N. N. hade erbjudit en av tobaksmonopolets tjänstemän provision. Herr Westman kunde ej avse fallet Seiersen, därför att Seiersenfallet hade underkastats polisutredning. Jag vill då bringa i herr Westmans åtanke hur förhållandet var med fallet N. N., som vi också här kan kalla firman. Detta fall fick tobaksmonopolets styrelse kännedom om först genom monopolkontrollutredningens meddelande. Jag vet, att herr Westman mycket väl känner till, att förhållandet är det, att monopolstyrelsen fick kännedom om detta, då styrelsen fick taga del av kontrollutredningens betänkande, innan det överlämnades till finansministern, och detta meddelande i utredningsbetänkandet angående fallet N. N. var formulerat på sådant sätt, att man inom styrelsen, ansåg sig ha skäl för en polisanmälan. Denna fråga avhandlades inför styrelsen då monopolkontrollutredningen var närv. och hr Westman i spetsen för den. Jag vill bringa i herr Westmans åtanke, att jag personligen vid det tillfället — det kan ej vara indiskret att omtala det — särskilt fäste uppmärksamheten på att om det var riktigt, som det stod skrivet i detta utkast till betänkande, måste det resultera i att tjänstemannen i fråga bleve underkastad polisförhör. Om en stund, sedan vi skilts åt, kom herr Westman i spetsen för kamraterna upp och lämnade ett ytterligare meddelande för att visa styrelsen, att den tjänsteman, som här är omtalad, verkligen var skuldlös, och utredningen ändrade sedan i det slutliga betänkandet formuleringen så, att det icke var skäl för en polisanmälan. Vad hade monopolstyrelsen annat att göra, synes det mig, än att då söka efter andra möjliga fall? Det är väl icke rimligt att begära, att styrelsen skulle vända sig till polismyndigheterna och anmäla hela tjänstemannakåren, som hade haft med detta att göra, utan att kunna stödja sig på något av den beskaffenhet, att det kunde ligga till grund för en polisanmälan? Det kan väl ingen begära. Styrelsen satte omedelbart i gång med den utredning, som nu pågår, och väntar naturligtvis med allra största intresse att få se, om det vid denna utredning skall framkomma några förhållanden, som påkalla åtgärder från styrelsens sida i det ena eller andra hänseendet. Jag vill betyga, att det inte kan finnas något rimligt skäl, varför monopolbolagets styrelse skulle vilja i fortsättningen dragas med en ordning så förkastlig som den här påtalade, om det finnes någon möjlighet att få ett sådant grepp på saken, att man kan göra rent hus. Men det är orimligt att kräva, att styrelsen utan påtagliga skäl skall vända sig till polismyndigheterna. Förresten skulle polismyndigheterna icke upptaga en sådan anmälan. Enligt vad jurister förklarat, kan man inte gå till väga på det sättet, att man genom en generell hemställan ställer ett krav på utredning om mutförsök, som äro straffbara.

Om jag har tagit fel beträffande det åsyftade fallet, ber jag herr Westman vara vänlig att rätta mig. Men jag vill hava sagt, att något fall därutöver av den beskaffenhet, att det finnes lagliga skäl att göra polisanmälan, är ännu icke bekant för styrelsen. Det skulle vara önskvärt, att styrelsen icke finge skäl till ingripande. Dess värre vågar jag icke med säkerhet hysa en sådan förhoppning.

Herr talman, jag har intet yrkande.

Herr *Westman:* Herr talman! Jag skall börja med att svara den siste ärade talaren. Han berörde i sitt anförande det fall, som angivits i monopolkontrollutredningens betänkande, då en fabriksföreståndare i tobaksmonopolet anmälde för oss på därom gjord förfrågan, att han varit utsatt för mutningsförsök från en råtobakshandelsfirma, som i betänkandet betecknats med N. N. Herrarna hörde av den ärade talarens egen berättelse, hur han och tobaksmonopolets styrelse reagerade vid denna anmälan. De ville göra en polisanmälan mot den fabriksföreståndare, som omtalat för oss, att han hade varit utsatt för detta mutförsök, som omedelbart då detta skett hade tillkallat en medlem av kontorspersonalen och låtit uppräkna pengarna samt genast anmält saken för verkställande direktören, vilket bekräftades av verkställande direktören vid ett samtal, som vi hade med honom, såsom framgår av det protokoll från vårt sammanträde, som jag under min polemik med verkställande direktören offentliggjorde i tidningarna. Ifrågavarande föreståndare hade alltså vidtagit en hel del försiktighetsåtgärder, som gjorde, att man åtminstone med det material, som vi hade tillgång till, måste anse, att om en polisanmälan skulle göras, borde den icke riktas mot honom, men däremot — ja, herr Bärg avbryter mig och säger, att polisanmälan bort riktas mot den utländska firman och att vi hindrat det. Men det ha vi aldrig gjort. Vi ha aldrig lämnat några som helst upplysningar, som skulle ha hindrat det. Vi ha endast för styrelsen framhållit, hur denna föreståndare gått tillväga, och då det visade sig, att styrelsen inriktade sitt intresse på att komma åt honom, ha vi ändrat formuleringen av vårt betänkande, så att därur icke skulle uppstå någon missuppfattning om hur saken gått till. Men naturligtvis hade vi med största nöje sett, om styrelsen hade ingripit mot firman. Jag läste ju emellertid här ur en tidning upp, vad verkställande direktören sade. Han förklarade ännu den 28 november, att det inte fanns någon som helst anledning att ingripa — varken mot firman eller någon annan. Det framgår fullt tydligt, att han vid sitt uttalande också tänkte på firman, om man läser, vad som står förut i tidningsmeddelandet. Han vidtog emellertid enligt dessa den åtgärden, att han sent omsider avstängde firman från leverans, men han gjorde ingen polisanmälan. Det framgick vid vår utredning, att ifrågavarande fabriksföreståndare 1925 och 1926 omtalat för verkställande direktören, som är styrelseledamot, att den utländska firman gjort mutningsförsök, men verkställande direktören hade ännu i oktober 1928 på intet sätt ingripit mot firman och icke ens givit den någon reprimand för dess uppförande. Nog kan man säga, att dessa fakta jämte flera andra vittna om, att man från monopolstyrelsens sida haft en klar uppfattning om vikten av att ingripa på detta område och försöka utrota det ogräs, som här kunde hava insmugit sig.

Men jag övergår till den sak, som den ärade talaren närmast intresserade sig för. Den ärade talaren sade, att när monopolkontrollkommitténs betänkande kom, hade styrelsen icke kännedom om något annat än det nu omnämnda fallet. Det förvånar mig, att den ärade talaren kan säga så, ty vi hade dock tidigare gjort en anmälan till styrelsen om en annan tjänsteman, vilket hade föranlett styrelsen att ingripa mot denne. Vidare ber jag att få meddela, att vi ställde våra protokoll till styrelsens förfogande. I dessa står omtalat, att den först omtalade tjänstemannen, den fabriksföreståndare, som var utsatt för mutningsförsök, antydde, att han hade fått höra av den tyska, den utländska firman, att det fanns andra som hade tagit emot provisioner från dem. Slutligen har det, som den ärade talaren vet, kommit i dagen åtskilliga andra fakta på senare tiden. Nog tror jag, att det hade kunnat finnas anledning för styrelsen att anlita polismyndigheten för att få en utredning till stånd. Men det är förklarligt, att en styrelse drar sig för att taga itu med kraft på ett dylikt område, ty det är givetvis motbjudande för den att tänka, att det, naturligtvis emot styrelseledamöternas önskningar, inrotat sig svåra missförhållanden inom det företag, där de äro satta att övervaka det allmänna bästa.

Jag skall be att även få säga några ord med anledning av den föregående debatten. Den allra största vinningen av denna debatt vad beträffar de framtida organisationsspörsmålen, är enligt min tanke det uttalande, som gjordes av herr Örne, när han så starkt förklarade, att han var anhängare av aktiebolagsformen och att såvitt han visste hans parti stod på samma ståndpunkt. Det gladde mig så mycket mera att höra detta, som utskottets ärade ordförande uttalat den satsen, att organisationen

TEATER

ROLF'S REVY.

China-teatern blir förmodligen ett av centra för huvudstadens konst- och kultursökande residenter och resenärer under den eventuellt kommande sommaren. Revyns största förtjänst är att den ej paraderar med den eljest sedan decennier obligatoriska fyllbulten. Reklamen för vårt från moskoviterna importerade smörgåsbord väckte stark genklang hos publiken, särskilt hos den fylligare delen. En mycket lyckad parodi på våra söndagsseglande charmörer åstadkoms av Rolf själv, sittande i lä med fastgjorda skot och med en flicka mellan knäna. (Kantringen ägde rum först sedan draperiet dragits för.) Publikgunstlingarnas reklambyrå är också en bra satir, som förtjänar höras. En brådmogen backfish's små funderingar angående sin mammas underliga insikter var ganska näpen. De clowniska akrobaterna voro både duktiga och skrattretande. Men negrerna kan direktionen saklöst returnera till Congo; deras konst roar högst obetydligt så här långt norr ut. Det kolorerade barnet uppväcker endast medlidande. Skänk det till K. F. U. K.: Däremot måste erkännas, att de asiatiska systrarna rörde sig behagfullt. Baletten uppvisar åtskilliga välskapade exemplar; utstyrseln, såväl Försynens som teaterskräddarens, var stundom präktig.

Utan att vara någon invandrad profet, tror jag mig kunna påstå, att Rolf lyckats träffa våra inhemska chinesers smak. De gustibus disputandum est.

Aristogonos.

Prenumerera på NATIONEN!

Putsar Ni fortfarande

Edra metaller? — Onödigt arbete om Ni använder "ASTROL". 1/1 fl. 2: 85, 1/2 fl. 1: 50. Pengar, tid och arbete sparas. Mot postförskott från firma

EINAR ÅBERG,

Stockholm 4 — Tel. S. 33 97

Återförsäljare antagas.

Restaurant GÖTA HORN

Hornsgatan 1 - Stockholm

GOD MAT - ÖL & VIN

Musik

Ny Regim

Göteborg

Emil H. Andersén

GÖTEBORG

Telefon 332 18 - 332 19

Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.

GÖTEBORG

HALDA SKRIVMASKINER

KONTORSFÖRNÖDENHETER

ACME STAPLE COMP.

HÄFTMASKINER & KLAMMER

Grosse Naturforscher

Eine Geschichte der Naturforschung in Lebensbeschreibungen

Von Prof. Dr. Ph. Lenard. Heidelberg.

Mit 69 teils ganzseitigen Bildnissen Preis geh. Mk 10.—. Gebd Mk 12.—

Professor Lenard ist selbst einer der bedeutendsten deutschen Physiken der Gegenwart; für seine bahnbrechenden Forschungen auf dem Gebiete der Kathodenstrahlen wurde er mit dem Nobelpreise ausgezeichnet. Er steht im scharfen Gegensatze zu der materialistischen Weltanschauung, welche die Natur entseelt und jedes tiefere Eindringen in die Naturgeheimnisse vom Standpunkt der Nützlichkeit aus betrachtet. Vielmehr zeigt er an den Lebensläufern der grossen Meister, dass sie von höchsten Idealismus und tiefer Ehrfurcht vor der Natur zu ihrem Werk getrieben wurden.

J. F. LEHMANNS VERLAG München.

Läs och sprid Nationen!

Prenumerationspris:
Helår [illegible]; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN

Lördagen den 11 Maj 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

HUDIKSVALL

STADSHOTELLET

NORA

STADSHOTELLET

ÖREBRO

STORA HOTELLET

var fullkomligt likgiltig för honom. Detta förvånade mig verkligen, ty det visar ju, att han hyser likgiltighet inte bara för principen utan också för de praktiska konsekvenser i andra, tredje och fjärde led, som en anslutning till den ena eller andra principen måste medföra. Det kommer säkerligen utskottets ärade ordförande att komma underfund med, därest han skulle studera saken närmare och jämföra, hur den ena och den andra organisationen skulle taga sig ut vid ett utformande av densamma.

Den ärade utskottsordföranden missuppfattade alldeles vad jag yttrat på ett ställe i mitt första anförande. Han betecknade som skrymteri något som från min sida endast var ett skämt. Det kan ju hända, att det är opassande att skämta i den svenska riksdagen. I varje fall trodde jag, att man skulle kunna göra det, när man gjorde det helt och hållet godmodigt, och att jag gjorde det godmodigt, är så mycket mera säkert, som jag för min del icke riktade någon som helst anmärkning mot den ärade ordföranden för de underhandlingar han bedrev i det läge, vari sockerfrågan kommit. Jag tillåt mig endast påpeka, att om han nu går med på reservation, skulle han undvika att råka ut för sådan kritik, som han blivit utsatt för. Att jag gav honom detta råd, innebar naturligtvis icke, att jag instämde i den kritiken. Det kan vara otrevligt ändå att bliva utsatt för kritik, även om jag inte är med bland dem, som kritisera.

Det har av herr Örne talats om att det skulle vara olämpligt, att riksdagen i detta fall utser revisorer, därför att det kunde tänkas, att dylika revisorer fattade saken så, att de måste göra anmärkningar, ty eljest blevo de icke omvalda. Det vill med andra ord säga, att herr Örne hyser oro för, att man på det sättet skulle få motsatsen till det nuvarande systemet, sådant det i allmänhet tillämpas i vårt näringsliv. Där veta ju revisorerna, att om de göra en anmärkning, bli de inte återvalda. Men samtidigt yttrade herr Örne, att han inte kunde tro, att riksdagens revisorer skulle få större kraft än Kungl. Maj:ts. Jag vet inte riktigt, hur man skall förena denna oro och denna misströstan. Det förefaller mig, som om de skulle strida mot varandra. Jag tror verkligen, att om riksdagen skulle utse revisorer, förelåge det ingen fara för att de skulle gå till överdrift. Men de skulle komma att känna, att de hade en tillräckligt stark och självständig ställning och ett ryggstöd bakom sig för att kunna göra något. Ha inte Kungl. Maj:ts revisorer också ett sådant ryggstöd, frågar herr Örne. Men, herr Örne, vi ha sett, att de — med vissa undantag — icke ha fungerat så effektivt, som man skulle ha önskat. Om herr Örne gått igenom det material, som förelagts dessa revisorer, sett de promemorior, i vilka vissa av de saker, som monopolkontrollutredningen anmärkt på, framhållits för dem, skulle herr Örne förvåna sig över, huru det hänt, att de förbigått anmärkningsvärda saker. Det är enligt min mening förklarligt, om revisorer, som utses av Kungl. Maj:t, icke känna sig ha tillräckligt stöd bakom sig för att

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

våga bryta en lans med mäktiga finansintressen, och det av det enkla skälet, att regeringarna växla. En finansminister utser revisorer och sakkunniga. Sedan kommer en annan finansminister, som inte hyser något förtroende alls för dessa personer. Då kunna de ju inte känna sig ha samma stöd som om de bakom sig ha riksdagen, vilken i alla fall är en mera kontinuerlig institution än regeringen numera kan anses vara.

Jag skall inte gå in på det stora författningsproblem, som herr Örne tagit upp. Det förefaller mig, som om den frågan inte behövde beröras efter allt som är sagt om den saken.

Jag ber, herr talman, att få vidhålla mitt yrkande.

Herr *Boman:* Herr talman! Endast några få ord. Jag är uppkallad av ett yttrande, som herr Örne här fällde angående formuleringen av reservanternas hemställan. Han sade, att det innebär en direkt order till Kungl. Maj:t om inrättande i detta fall av en revision genom riksdagen. Nej, förlåt, det gör det inte. Det står, att "revision *må* äga rum jämväl" etc. Det avser, att en möjlighet skall finnas, att en sådan revision skall kunna inrättas, men ingalunda är det någon order, såsom herr Örne framhöll i sitt yttrande.

En del annat i herr Örnes anförande, som jag annars skulle ha velat svara på, har i viss mån blivit bemött av den siste ärade talaren, men det kvarstår ett uttalande, som gjordes om att riksdagsrevisorerna skulle påverka företagens rörelsefrihet. Jag tillåter mig fråga, huruvida chefen för kungl. postverket och chefen för telegrafverket eller cheferna för de övriga affärsdrivande verk, som finnas, känna sig hindrade i sin behöriga rörelsefrihet genom att riksdagens revisorer ha rätt att ingripa granskande. Jag tvivlar på det. Jag tror, att de ha självständighet nog, men de ha en känsla av att vad som är föreskrivet måste och bör följas samt att det inte går an att gömma undan saker, som uppenbarligen ha skett i dessa monopolföretag.

Jag ber, herr talman, att få vidhålla mitt yrkande.

(Forts.)

Litteratur.

HUSET VID TORGET.

I den amerikanska romanen av W. C. Bullit finner man en hel del värdefulla pärlor bland den erotiska svinfödan. —

"A m e r i c a är jordens största teaterscen om herrskapet tillåter. Uppträdande av sådana oförlikneliga clowns som Boyan och våra övriga 100 % amerikaner, hämtade från Londons ghetto! Var eljes kan man få se 100 000 000 människor buga sig i stoftet var dag i dyrkan av gamla käringar av båda könen? De, som hopkoka nya lagförslag och censurera och revidera och t. o. m. höja Kristi moral genom att ur Bibeln bortta alla hänsyftningar på Vin...! Vart skall det ta vägen med ett land, där skenheligheten och hyckleriet klivit upp i högsätet... Nu leva vi i biografens och radions tidevarv, då pantlånaren kallas bankir, och våra nationalhjältar äro Fairbanks, Ford och Morgan. Man nästan frestas att citera vad den gamle antikverade lantjunkaren Thomas Jefferson en gång i tiden sade: Gud förbjude att vi någonsiin skulle få leva 20 år utan någon revolution!

— — —

Vi ha gått vilse i en skog av maskiner och banker och annonser och reklam. Jag sörjer över det som vederfarits America. Men var är livet annorlunda? Hela världen har kommit in i maskinens tidsålder..."

Författaren låter en statsman yttra om den amerikanska överklassen: "Vad äro vi för högdjur? Åtminstone inga aristokrater! Endast bourgeoisie! Antingen vi haft statsmän, diplomater eller generaler bland våra förfäder eller inte, så äro vi alla ättlingar av en eller annan framgångsrik krämare. Det äro alla, som det är något bevänt med i America. Det är fånigt att påstå, att vi äro aristokrater eller att vår societet skall vara något så extrafint. Vi äro i bästa fall krämarfolk, som varit förmögna i åtskilliga generationer, det är allt... Vi äro endast kolonister, som tjänat en smula pengar och bestämt vår egen snobbighetsstandard. Och den är både ömklig och löjlig."

I munnen på en rik affärsman lägges detta uttalande om amerikanarna:

"I det här landet rymmas inte längre några gentlemen... Jag är sjuk och led på att se folk, som borde vara betjänter och stalldrängar och slaktare, vräka sig med villor och lantegendomar och pärlor åt fruarna, och sträcka fram nosen och vädra kring senaten... Affärslivet ligger i händerna på judar och parvenyer..." "Varenda kotte blir rikare och dästare för var dag som går, och staden blir bullersammare och fulare och sotigare och stinkigare."

En inflytelserik chefredaktör får avge ett liknande vittnesmål om America: "Tydlig framgång ser man överallt. Varenda mänska förtjänar och ger ut mer pengar än någonsin förut, men ingen tycks vara lyckligare för det! Och det är likadant överallt. Hela landet har rott upp sig, blivit gränslöst välbärgat och förmöget. Det värsta är att män, som borde varit gatsopare och slaktare och montörer och faktiskt skulle varit det i varje annat land, här hos oss äro millionärer. Härom dagen hade en judisk-tysk bankir fräckheten tillskriva mig, att en av min tidnings ledare var amerikansk. Det värsta är, att han troligen hade rätt."

— — —

Efter dessa amerikanska bevis på självkännedom kan det vara av intresse att också höra något om e n g e l s m ä n n e n: Gentlemän och statsmän äro kulturens prydnader, men i E n g l a n d te sig t. o. m. prydnaderna som höga hattar på söderhavsvildar. Ingen kan väl tycka att engelsmän äro civiliserade. De förstå sig mindre på levnadskonst än något folk i världen utom amerikaner och kolonister. De fuska bort sin kärlek, och än värre fuska de bort sin makt. De ha aldrig frambringat en förstklassig kompenist eller konstnär. Och med undantag av skalden Shakespeare, så är deras poem intet annat än dödsskriken från känsliga mänskor, som måst stanna i England, eller jubeltjuten från dem som undkommit till Italia... Inte ens den famöse engelske gentlemannen är värd sin skinande gloria. Alla kujoneras de av sina kammartjänare och taffeltäckare... Alla engelsmän ha en black om foten. Alla äro de stöpta i samma form."

"Man skall ej låta sig imponeras av alla de titlar, som ständigt surra i ett engelskt hus. Man bör erinra sig sina kunskaper i biologi: Från och med kungen och the duke of Norfolk och premierministern och ända ned till gatsoparen äro de allihop 90 % vatten liksom vi själva, och ingen av dem är värd ett dugg mer aktning än någon av våra gamla tjänare."

— —

För rättvisans skull måste vi även citera ett uttalande om Kaiser Wilhelms forna undersåtar:

"T y s k a r n a ha en stor kultur. De ha frambringat allt, utom gentlemen och statsmän."

— — —

Att förf. icke är någon philosemit, framgår av följande drastiska maxim:

"På j u d e f r å g a n finnes det bara två lösningar; från tidernas begynnelse har det bara funnits två: ingifte eller massaker. Man kan inte konkurrera med judarna, såvida man ej är grek eller armenier. Om de äro så få till antalet som i England, kan man ju gifta sig med dem utan att så synnerligen fördärva sin egen ras med krumnäsan och den dåliga affärsmoralen, men om de äro så många som i America, äro pogromer den enda lösningen."

Undertecknad kan här icke instämma med mr. Bullit, ty rasblandning är alltid av ondo för den bättre parten, och pogromer äro än mindre sympatiska.

— — —

Det är ej blott i sina nationella karaktäristiker som förf. är sakkunnig; han gör också ofta rätt roliga uttalanden om yrkesgrupper, såsom då han säger: "Inom diplomatiska kretsar flirtas det jämt och samt; de ha ju snart sagt intet annat att göra."

Författaren glömmer det diplomatiska intrigspelet. Hur skulle eljest "världsfreden" kommit till?

A. O. Europaeus.

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell. Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter. Det förnäma familjehotellet par préférance.

Restaurant och Terrasser.

Hållbarheten

av Edert dyrbara linneförråd beror av huru tvätten sköttes. Under de senaste tjugo åren hava vi själva tillverkat såpa och tvål för att kunna kontrollera och garantera att våra tvättmedel icke skadar tvätten. Då väderleken tillåter torkas all tvätt ute i den ozonrika barrskogsluft. Vi utlova ett förstklassigt arbete. Enda besväret Ni får med tvätten och strykningen är att ringa oss.

H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Nerike

Vördsamt

Essinge Ångtvätt
Stockholm C
Telefoner: Sthlm 336 42, Essingen 12

Uthyrning av servietter och duktyger:
Butiken Sibyllegatan 21 — Tel. Österm. 8 22

Försvarsväsen och utrikespolitik.

(Forts. fr. sid. 1.)

Ryssland och Östersjön. Tillkomsten av denna barriär bidrog att förstärka trygghetsintrycket. Men vad Trygger borde ha sett, det var att det nya skyddet, som 1924 och 25 i svenska riksdagen åberopades som stöd för nedrustningen (jämte tillvaron av N. F.), var mycket bräckligt. Skyddet existerar icke längre än dessa små stater kunna uppehålla sin självständighet gentemot Ryssland. Redan då (24 och 25) påpekades från försvarsvänligt håll, att den politiska himlen alls icke var molnfri. I närvarande stund ter den sig så hotande, att man allmänt talar om en nära förestående ny katastrof. Under en sådan äro Finland och randstaterna, om de lämnas att ensamma kämpa mot Ryssland för sin tillvaro, icke mycket värda. Men detta är ju det skydd, som tillåtit oss att *till en tredjedel* minska vår fälthärs styrka. Konsekvensen bjuder oss då att med denna tredjedel bidraga till upprätthållandet av denna skyddande barriär.

Vi ha fått ett utrikespolitiskt mål av första ordningen — Finlands och de baltiska staternas bevarande som självständiga stater, vilket Sverige även med sitt starkt beskurna lantförsvar anses kunna åstadkomma diplomatiskt och militäriskt. Men med riksdagsvänsterns oresonliga prutande på försvarsanslag går det icke. *Det bästa möjliga* måste göras av 1925 års härordning, flygvapnet uppbringas till avsedd styrka (nu $^1/_{10}$ därav) och flottan utbyggas åtminstone tillnärmelsevis till den nivå, som den under kriget innehade.

H.

S. A. R. A. bör ställas under skarp kontroll.

(Forts. fr. sid. 1.)

vidtagits för att skydda denne. Det är nog säkrast att kontrollstyrelsen omedelbart dementerar ryktet, så att det ej vinner tilltro och sprides vidare. Det är ock på sin plats, att Antimutinstitutet utan dröjsmål gör en undersökning om förhållandet, huruvida även här d:r Bratt "bandit" personer, vars bevågenhet han velat vinna.

Till Nationens vänner!

(Forts. fr. sid. 1.)

att låtsas som om tidningen ej fanns till. Tiga ihjäl oss, såsom man hoppades, kunde man ej! För oss och våra själsfränder är emellertid NATIONENS vunna politiska position att notera med glädje, då det visar, att kampen icke, som mången velat tro, är hopplös, utan att tidningens idé tvärtom i utomordenligaste grad har framtiden för sig. Så mycket större skäl förefinnes då även för alla och envar som gilla vår strävan att solidariskt medverka för det stora målets förverkligande: *svenska folkets återupprättelse och räddning ur hotande undergång under den blodsudlade, revolutionssträvande judemakten!* Intet tvivel råder, att ej segern är given, blott envar vet sin plikt mot den gemensamma saken och handlar därefter.

Vad som framför allt behöves är, såsom vi ofta framhållit, *Upplysning*. Folkupplysning i sanningens anda! Detta är enda medlet för det judiska lögnsystemets brytande, enda vägen ut ur eländet, in på sunda utvecklingsbanor. NATIONEN kommer att obrottsligt fullfölja sina traditioner i den anda som hittills. En dylik upplysning är vad vårt i söndringens tecken vilseförda folk i nuet behöver och innerst även trängtar efter. Redan når vår tidning ut till de mest skilda kretsar av folket, och allestädes förnimmas goda verkningar. Men kampen är hård, eftersom fienden — som bl. a. disponerar över pressdistributionsapparaten — gör vad i hans makt står för att försvåra NATIONENS spridning. Det bör fördenskull kännas som en bjudande plikt av solidaritet för alla som gilla tidningens strävanden, att medverka för dess ökade spridning, varigenom våra möjligheter att kunna öva inflytande å utvecklingen stärkas. En särskilt effektiv form av stöd, som vi vilja rekommendera våra vänner, är *att prenumerera å NATIONEN för ett visst (större eller mindre) antal personer eller företag*, såsom t. ex. olika grupper företagare, arbetareförmän, tjänstemän i stad och på land, förtroendemän, allmänna institutioner och ställen, där lektyr tillhandahålles allmänheten. Tidningens befordrande pr post till den ena eller andra önskade kategorien av medborgare ombesörjes av dess expedition i Stockholm. I den mån vår vädjan hörsammas komma meddelanden därom att lämnas i tidningen. Bidragsgivare för prenumerantanskaffning, som önska vara anonyma, garanteras absolut anonymitet.

I den saks intresse, för vilken NATIONEN gått in, vilja vi hoppas, att de bland våra vänner, som sympatisera med vår strävan och äro i den ställning, att de så kunna, ej skola försumma att ge oss sitt stöd i kampen. Lita ej på "de andras" offervilja eller aktivitet, utan handla själv! Och uppskjut ej tills i morgon, gör det redan i dag! Det gäller här icke något personligt eller själviskt intresse utan en gemensam livssak, som alla, som kommit till klarhet om verklighetsläget i vårt land, böra känna det som en plikt att efter måttet av sina krafter biträda. Endast i tecknet av alla likasinnades solidariska medverkan är en seger för den stora sak det gäller tänkbar. *Våra vänner ha här i sin makt att ge NATIONEN ett kraftigt handtag, till stärkande av dess position samt ytterligare ökande av dess möjligheter till inflytande i den nationella återupprättelsens anda. Måtte denna vår vädjan icke förklinga ohörd!*

Om Judarna och deras lögner.

(Forts. fr. sid. 1.)

ras anhang vilja med våld vara Guds folk och kyrka och att Gud skall se till dem, därför att de äro döpta, hava namnet och sitta vid styret. Där stå de som en klippa, även om hundra apostlar komme och sade: I ären icke därför kyrkan, att I fören sådant väsen eller gören många egna verk och gudtjänst, även om I gören det på bästa sätt; utan I måste förtvivla om allt detta och blott och bart hänga fast vid nåden och barmhärtigheten i Kristus; varom icke, ären I djävulens sköka eller skojarskola, och icke kyrkan. De skulle väl vilja mörda, bränna, jaga bort sådana apostlar; men att de skulle tro dem och akta på den rätta tron därav blir intet.

Likaså göra turkarne och alla sekterister med sin gudtjänst. Och allt är fullt av judar, turkar, papister och sekter, som allesamman vilja vara kyrka och Guds folk efter sin inbillning och berömmelse, utan att akta på den rätta tron och lydnaden för Guds bud, varigenom allenast Guds barn bliva och förbliva. Och fastän de icke alla gå till väga på enahanda sätt, utan den ene tager den här vägen, den andra den där vägen och vilja ut på mångahanda sätt, så äro de dock allesamman av enahanda mening och slutligt uppsåt, så att de genom sitt görande vilja komma därhän, att de bliva Guds folk, och så skryta och pocka, att de är de, som Gud skall se till. Det är Simsons rävar, som äro hopkopplade med svansarne, men med huvudena löpa från varandra åt mångahanda håll.

Men det är, som ovan är sagt, mycket för högt för judarne, turkarne och papisterna; såsom Paulus säger (I Kor. 2: 14): "en självisk människa tager icke emot vad som hör Guds ande till, ty ont måste utgrundas på ett andligt sätt"; eljest förbliver det, som Jesaja säger (6: 10): med seende ögon se de icke, med hörande öron höra de icke, ty de veta icke vad de höra, se, tala eller sätta, och mena likväl icke, att de skola vara blinda och döva.

Det må vara nog sagt om judarnes falska berömmelse och högmod, då de med idel lögner vilja förmå Gud att hålla dem för sitt folk.

(Forts.)

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

Gynna Nationens annonsörer!

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6·20.

Låt
Ljungberg Dopave system leda.
Ljungbergs Förlag Lidingö 2.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 371 och Vasa 372
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nyk:erhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½12. Middag ½12—7
Kväll 7—½12.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefoner: Red. Norr 5898.
Exp. „ 5899.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:r 20 (189) Lördagen den 18 Maj 1929. Årg. 5

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75
Lösnummer 25 öre.

Attentatet mot Jordbrukarbanken.

Då staten år 1923 övertog Lantmannabankens genom baron Djurklou tilltrasslade affärer och bildade Jordbrukarbanken, vars aktier å 20 miljoner kronor ägas av staten med undantag av knappa 100 000 kronor, var banken djupt engagerad i åtskilliga då värdelösa fabriker, och man befarade, att staten längre fram skulle bliva nödsakad ytterligare insätta åtskilligt rörelsekapital. Det hettes, att det egentligen var socialdemokraterna, som önskade en statens privata affärsbank och genomdrev riksdagsbeslutet om Lantmannabankens övertagande, men man får ej bortse från att första kammarens talman, greve Hugo Hamilton, var ordförande i Lantmannabankens styrelse, och att såväl han själv som honom närstående vänner i högerledningen gjorde allt för en avveckling i tysthet, enklast genomförd genom statsingripandet. Det har på senare tider framkommit, att i Lantmannabankens portfölj fanns bl. a. en inkorrekt tillkommen post på c:a 600,000 kronor, men att saken nu, när den kom till allmän kännedom, var preskriberad och att förty icke längre åtal kunde väckas mot bankens direktör Djurklou. Det var icke så särdeles angenämt för den nya banken att övertaga vacklande fabriker och baron Djurklou's halvprivata affärer, engagements, som icke kunde avvecklas utan förlust.

Under bankokommissarien C. G. Dahlgrens ledning har Jordbrukarbankens solvens ingalunda försämrats, utan bankens ställning torde i närvarande stund vara vida säkrare än då banken startade för sex år sedan. Efterföljande förluster på de Djurklouska engagementen torde uppgå till tolv millioner kronor, varå redan avskrivits 6 miljoner kr. Det är storfinansen, som dragit försorg om, att bankens soliditetsställning nu tilldrager sig allmänna uppmärksamheten. Storbankerna sökte fiska i grumligt vatten och slå mynt av den genom sparbankskraschen uppkomna oron hos allmänheten. Det igångsattes för en månad sedan i Stockholms Dagblad en nedsvärtningskampanj mot Jordbrukarbanken, som bl. a. haft till följd att insättarna i banken uttagit 20 miljoner kronor. Det kan vara svårt även för den solventaste bank att stå emot en sådan påfrestning. Bankens ledning ävensom Social-Demokraten och andra tidningar hava dock sökt upplysa allmänheten om, att St. Dagbl:s påstående om, att bankens ställning vore undergrävd, saknade belägg och att Stockholms Dagblad blott fört storbankernas talan i genomskinligt syfte att dessa senare skulle kunna billigt förvärva Jordbrukarbanken. I själva verket var bankens ställning, när St. Dagbl. började sitt angrepp, bättre än den någonsin förut varit. Banken hade då en diskonteringsskuld på tre miljoner kronor, och då en del pengar väntades in, hoppades man under maj månad kunna helt avveckla denna skuld. Vid maj månads början omslöt banken en insättning på ej mindre än 133 miljoner kronor. Det finns ingen anledning till en tvångsförsäljning av banken. Naturligtvis böra däremot de gamla Djurklouska engagementen å sex miljoner kr. avskrivas. Bankinspektionen anser att endast 2,300,000 kronor behöva avskrivas. För detta ändamål har banken tillgängligt 1,300,000 kr. Bankens behov härvidlag skulle således blott vara en miljon kronor. Och man får taga med i beräkning, att banken under sin 6-åriga verksamhet varit i stånd att redovisa en vinst av mellan sju och åtta miljoner, som redan kommit staten till godo.

Storbankernas önskan att förvärva Jordbrukarbanken har understötts av regeringen, främst finansministern Wohlin. Med den hänsynslöshet, som står präglad i hr Wohlins tartariska anletsdrag, lät han en kommission från storbankerna: Stockholms Enskilda Bank, Svenska Handelsbanken, Skandinaviska Kreditaktiebolaget och Göteborgs bank "för statens räkning" granska Jordbrukarbankens portfölj. Det är något oerhört att låta konkurrenterna få inblick i detalj i det tilltänkta offrets engagements. Skulle Staten behöva några granskningsmän för sådant ändamål, hade givetvis ojäviga personer bort anlitas. Och statens ordinarie organ Bankinspektionen hade ju redan yttrat sin mening. Det hände visserligen, att Handelsbanken på sin tid lade upp alla sina papper för konkurrenten Stockholms Enskilda bank, men det var en frivilligt vald nödfallsutväg.

Ej nog med att hr Wohlin lät bankens konkurrenter få full inblick i Jordbrukarbankens affärshemligheter. Bakom ryggen på bankens chef, bankokommissarien Dahlgren, hade han i hemlighet förhandlingar med storbankerna om överlåtande på dem av statens aktiepost d. v. s. praktiskt taget samtliga aktierna. Allmänhetens reaktion mot hr Wohlins tilltag nödgade honom emellertid att göra en omsvängning och i st. begära av riksdagen tillskott till bankens rörelsekapital.

Det är en stor fara för landet, om de judiska storbankerna bliva allenahärskande på finansområdet. Jordbrukarbanken har varit dem en nagel i ögat, därför att den på det hela taget stått utanför deras krets. Den tilltänkta kuppen får nu anses såsom misslyckad. Hr Arthur Engberg begär hr Wohlins finansministerhuvud på ett fat. Hr Engbergs angrepp på hr Wohlin var icke, såsom det storbankerna närstående Svenska Dagbladet velat påskina, obalanserat, utan på det högsta motiverat. Det är icke en svensk regering värdigt att uppträda såsom storbankernas lydige slav. Det är hr Wohlin, som uppträtt obalanserat och på det halvasiatiska manéret.

Nationen är motståndare till statssocialiseringen av jord och övriga produktionsmedel och hyllar den enskilda äganderätten, som hänger nära samman med den nordiska rasens kynne och utgör ett sine qua non för att den skall kunna utveckla sina specifika krafter. Men bankväsendet och allt vad som skulle kunna kallas "de improduktiva medlen" böra bringas i ett sådant förhållande till staten, att den judiska storfinansens osunda utväxter hindras, vilka äro såsom ett upplösande ferment i en nordisk rättsstat. Självklart möta härvid stora svårigheter, och fara föreligger, att i en statens affärsbank judar och judiska principer skola söka tränga sig in. I

(Forts. sista sid.)

Dagspressens nya taktik.

Sanningssägandet har alltid varit en svår uppgift. Människorna vilja i allmänhet ej gärna höra obehagliga saker — deras håg ligger mera åt skådespelen och de lustiga upptågen. I samma ögonblick någon djärves bryta mot de oskrivna lagarna i samhället, är han dömd. En värld av fiender reses ur det osynliga emot honom. Ve den "förrädiske"!

När NATIONEN för trenne och ett halvt år sedan gick in för en nationell renaissance i vårt land i kristligt moralisk anda, skedde det i fullt medvetande om de svårigheter som mötte. Vi visste, att vi inom publiciteten och det offentliga livet endast skulle ha att räkna med fiender och motstånd. Vi visste också, att svenskarna under rådande judisk-kosmopolitiska regim försjunkit i ett tillstånd av största liknöjd- och dådlöshet, samt att det måste jättekrafter till för att kunna väcka dem därur. Förakt var också den enda känsloyttring man vid vår tillblivelse bevärdigade oss. Låt dem bara hålla på ett slag, de tröttna snart! — så hette det. Dagspressen, det regerande Judas mäktiga vapen framför alla andra i kampen, instruerades att ej låtsas om vår tidnings tillvaro. Parollen löd: "Nationen skall ihjältigas!" Och dagspressen följde lydigt parollen. Men efterhand gjorde man den sorgliga upptäckten, att "ihjältigningstaktiken" misslyckats. Trots den omsorgsfullt upprätthållna tystnaden trängde NATIONEN fram till offentlig uppmärksamhet. Det gick ej längre att betrakta den som obefintlig.

Sedan man alltså inom det kosmopolitiska lägret äntligen kommit till klarhet om sitt snöpliga misslyckande i taktiken att "tiga ihjäl" NATIONEN, har man nu slagit in på en annan taktik i motkampen. Under övergivande av sin tidigare "tystnadstaktik", går man in för tidningens klassificering bland obscura revolutionära och anarkistiska judeorgan, sådana som Folkets Dagblad Politiken, Stormklockan och Brand. Den borgerliga publiken skall bibringas den uppfattningen, att NATIONEN tillhör en kategori tidningar som ingen anständig människa befattar sig med. För några dagar sedan kunde således i hr Keys "Svenska Dagbladet" läsas en kåserande artikel av hr Erik Lindorm under rubriken "När fan läser bibeln", inställd på en dylik klassificering av NATIONEN. Efter att ha citerat en kampfrisk vers ur Stormklockan, skriver f. d. bolsjevikiska författaren bl. a.:

"Medges måste att citatet härovan kan utnyttjas av vilken riktning som helst. Lösryckt ur sitt sammanhang är det ett obestämt stridsrop, som likaväl kan utslungas av en flammande, svartögd

(Forts. å sid 6.)

FREDSAGITATIONEN.

En stormflod av fredsagitation går nu över Sveriges bygder, ihärdigt fortsättande trots all vederläggning, som oftast torde bemöta den. Svenska folket har dock genom faktiska händelser, som nu tillhöra historien, visat sig vara ett av jordens mest fredsälskande folk. Agitationens syfte är också alls icke att hindra Sverige att börja krig, utan som bekant att förkväva den försvarsvilja, som ännu finnes kvar, och att driva det till fullständig avrustning.

Alla dessa pacifistiska föredragsturnéer, som vi väl alla känna till, gå efter samma program. Man påvisar i ord och bild krigets rysligheter, som ju av ingen förnekas. Krigets nyaste medel, gas och bomber, skildras såsom omöjliggörande allt försvar och såsom drabbande särskilt den civila befolkningen. Hellre vad som helst än att utsätta sig för detta, sådan är den tankegång man försöker inge den okritiske åhöraren.

Nu är ju verkliga förhållandet, att vårt stora och glest befolkade land är mindre än de flesta andra länders sårbart i luftkriget med dess gas- och bombanfall. De stora städerna äro här de sårbara punkterna. Avståndet mellan våra stora städer är så stort, att intet sådant anfall kan i en raid beröra två städer. För att med gas eller bomber ödelägga t. ex. Stockholm åtgår, enligt vad sakkunskapen beräknat med stöd av erfarenheter från kriget och därefter skedd utveckling, en så stor luftflotta, att ingen stormakt har tillräckliga luftstridskrafter härför. Ryssland är så långt avlägset, att dess flygväsen med nuvarande närmaste bas som utgångspunkt — innersta hörnet av Finska viken — icke alls kan företaga ett anfall mot svenskt område. Däremot skulle situationen bli en helt annan, om en rysk flygbas kunde anordnas på Finlands, Estlands eller Lettlands kust eller, ännu värre, på t. ex. Gotland eller Åland. Som nyss här påvisats, är det därför ett det största intresse för oss, att dessa staters självständighet upprätthålles.

Vidare glömmer man, att försvarsmedlen mot luftkriget hållit jämna steg med luftstridsmedlens utveckling. Det har alltid varit så, att nya stridsmedel lett till uppkomsten av medel och metoder att skydda sig mot dem. Och nu kan om luftkriget sägas, att försvarsmedlen i detsamma äro överlägsna dess anfallsmedel.

Här i Sverige äro vi således i den lyckliga ställningen, att vi kunna ta alla dessa hårresande skildringar av luftkrigets rysligheter med stor ro. Att de äro betydligt överdrivna framgår bäst därav ,att befolkningen i de länder, som under kriget utsattes för luftanfall och som i ännu högre grad skulle bli föremål för sådana i ett nytt krig, med jämnmod motser en sådan möjlighet. Det *var i verkligheten* icke så farligt som det skildrats, och f. ö. vidtar man nödiga försvarsåtgärder.

Många okritiska människor ha emellertid utom tvivel låtit påverka sig av skräckstämningen och godtagit agitatorernas paroll "hellre vad som helst än detta". Dessa människor förklara sig beredda att lägga hela landet värnlöst och låta vilken makt som helst komma hit och göra med oss vad som helst. På ett sådant möte hörde jag en man förklara, att om han på gatan bleve anfallen, så skulle han inte försvara sig, även om han hade två revolvrar på sig. Låtom oss gå till botten med detta. Antag, att hans hustru och barn också bleve misshandlade med risk för livet. Konsekvensen av denna missuppfattning av religionens bud skulle kanske förmå vår man att tillåta även detta. Men om dessa våldsverkare toge hans barn ifrån honom, satte dem i kommunistiska skolor och lärde barnen kommunismens katekes, som bjuder att utrota varje slag av religion och moral samt att hata föräldrar och fosterland. Skulle han inför vissheten om detta tveka att med våld, med sina två revolvrar, söka skydda sina små från att bli mördade till sina själar? Helt säkert kan ingen än så förvänd uppfattning av den fridsamhet, som vår religion ålägger en kristen, gå ända därhän. Tolstoy fick aldrig uppleva bolsjevismen, eljest hade han nog i den punkten kommit till det resultatet, att självförsvar kan vara en plikt och maktlöshet därvidlag ett brott. En far måste göra vad han kan för att hindra själamord på sina barn.

Denna själsfördärvande uppfostran är just, vad som väntar våra barn, om sovjets välde utsträckes över Sverige. Men det låter också tänka sig, att det civiliserade Europa icke skulle med lugn åse Sveriges — och därmed förmodligen hela Nordens — bolsjevisering. Kanske uppkomme ett stort krig av den orsaken, och då naturligtvis på svenskt område. Då hade vi krigets gräsligheter över oss och stode som värnlösa lam (det skulle ju tilltala friborna svenskar?), ett stridsföremål mellan det asiatiska Ryssland och den civiliserade världen.

Det vore ju rätt egendomligt, om svenska folket efter 1918 års demokratiska genombrott skulle göra ett sådant bruk av sin rätt att vara "herre i eget hus", att en av de första åtgärderna vore att göra denna rätt så osäker, att vem som ville finge ta den rätten ifrån det självbestämmande folket. Annars brukar det ju vara så, att den, som har förvärvat en rätt eller maktbefogenhet, sen inrättar sig så, att han får behålla den.

Fredsagitationen, sådan den nu bedrives leder till orimliga konsek-

(Forts. å sid 6.)

OM JUDARNA OCH DERAS LÖGNER.

Av dr Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

(Forts. fr. föreg. n:r)

Nu vilja vi tala om det huvudstycket, i vilket de bedja Gud om Messias. Här äro de först de rätta helgonen och fromma barnen; här vilja de sannerligen icke vara lögnare eller hädare, utan vissa profeter, att Messias icke har kommit, utan ännu skall komma. Vem vill här straffa dem, för att de misstaga sig eller fela? Om alla änglar och Gud själv på berget Sinai eller i Jerusalem i templet öppet skulle säga, att Messias kommit för länge sedan och man nu icke mera kunde vänta honom, så måste Gud själv vara djävulen och alla änglar idel djävlar. Så vissa äro dessa heligaste, sannfärdigaste profeter, att Messias icke kommit,. utan ännu skall komma. Mycket mindre skola de höra oss, såsom de hittills gjort och ännu alltjämt göra, ehuru de genom mycket finare, lärdare män, även av sitt släkte, blivit så ståtligt överbevisade, att även sten och trä, om de hade haft förnuft, måste bekänna sådant, men likväl med vett och vilja rusa mot erkända sanningar. Men deras fördömda rabbiner, som väl veta annat, förgifta deras arma ungdom och gemene man så självsvåldigt och omvända dem från sanningen. Ty jag håller före, att om sådana skrifter skulle läsas hos gemene man och ungdomen, skulle de alle stena sina rabbiner och hata dem värre än de hata oss kristna. Men de bovarne hindra, att det kommer för dem, såsom man rätteligen menar.

Och om jag icke lärt känna mina papister, så skulle det hava varit mig otrevligt, att det skulle finnas på jorden så onda människor, som med vett och vilja skulle sätta sig emot uppenbar, erkänd sanning, det är Gud själv i ansiktet; ty jag hade icke väntat mig sådant förstockat sinnelag i någon människas hjärta, utan endast i djävulens hjärta. Men nu förundrar jag mig varken över turkarnes eller judarnes blindhet, hårdhet, ondska, emedan jag måste se sådant hos kyrkans allra heligaste fäder, påve, kardinal, biskop. O du förskräckliga vrede och obegripliga dom av det höga gudomliga majestätet, huru kan du vara så föraktad hos människobarn? Att vi icke ögonblickligen bäva rent till döds för dig! Huru outhärdlig är icke din blick även för de allra heligaste hjärtan och ögon, såsom man ser i Mose och profeterna; men dessa stenhjärtan och järnsjälar håna dig så trotsigt.

Men ehuru vi kanske arbeta förgäves på judarna (ty jag har ovan sagt, att jag icke vill disputera med dem), vilja vi dock, för att stärka vår tro och varna de svaga kristne för judarna och framför allt Gud till ära, för oss själva tala om deras vanvettiga narraktighet, för att bevisa, att vi tro rätt och de alldeles fara vilse i denna artikel om Messias. Vi kristne hava vårt nya testamente, som vittnar för oss visst och nog om Messias; men att judarne icke tro det, fråga vi icke efter och tro mycket mindre deras fördömda glosserande och låta dem alltjämt fortfara att vänta på sin Messias. Deras otro skadar oss icke. Men om den hjälper eller hittills hjälpt dem, därom må de fråga sin långvariga landsflykt, som väl skall svara för oss. Den, som icke vill framåt, han stanne bakom. Ty de göra precis som om vi vore mycket angelägna om dem, och förvända skriftens språk oss blott till förtret, ehuru vi alls icke begära eller behöva deras omvändelse till vår fördel, nytta eller hjälp, utan göra allt, vad vi därav göra, till deras bästa. Vilja de det icke, så må de låta det vara; vi äro urskuldade och kunna väl umbära dem med allt vad de äro, hava och förmå till saligheten. Vi hava skriften bättre än de, det veta vi (Gudi lov) förvisso, och den skola icke alla djävlar, långt mindre de eländige judarne, taga ifrån oss.

Först och främst taga vi för oss språket i 1 Mos. 49: 10: spiran skall icke komma bort från Juda, tills Silo kommer och honom skola folken sälla sig till. Detta den helige patriarken Jakobs språk, som han talat på sitt yttersta, hava de nye, främmande judarne hittills mångfaldigt rådbråkat emot sitt eget samvete. Ty de veta väl, att deras tydande och vridande är bara självsvåld och bovstreck. Och deras glosor förefalla mig liksom en ond, halsstarrig kvinna, som bjäbbar emot sin man och vill hava sista ordet, ehuru hon väl vet, att hon har orätt. Så mena också de förblindade människorna, att det är nog, om de kunna skälla och pladdra mot texten och dess rätta förstånd,

(forts. å sista sidan.)

VARFÖR HAR G. O. WALLENBERG EJ ÅTALATS?

G. O. Wallenberg, grundaren av routen Trelleborg—Sassnitz, blev, såsom det uppgives, därför att hans bröder ansåg honom besvärlig och ville hava honom långt avlägsnad, svensk envoyé i Tokio, där han utmärkte sig på ett sådant sätt, att han blev tvungen avgå, men i stället för att ställas inför rätta, befordrades han till ministerposten i Konstantinopel, skyddad av regeringen.

I skrivelse till konstitutionsutskottet vid innevarande riksdag har generalkonsul *Folke Cronholm* anhållit, att konstitutionsutskottet, som har grundlagsenlig rätt att infordra statsrådsprotokoll, måste därur inhämta orsaken till att G. O. Wallenberg skyddats av regeringen och ej ställts till svars för sina gärningar. Hr Cronholms skrivelse till konstitutionsutskottet har denna lydelse:

Medelst skrivelse den 17 januari 1929 tillåt jag mig bringa till Utskottets kännedom, i och för den åtgärd det berodde på detsamma att vidtaga, att Kungl. Maj:t på föredragning av förutvarande utrikesministern Eliel Löfgren, vilken såsom advokat fört talan inför engelsk domstol för envoyén Axel Wallenberg uti en rättegång av särskilt uppseendeväckande art, beslutat, att inga laga åtgärder skulle få vidtagas mot envoyén G. O. Wallenberg i anledning av utrikesdepartementets påtalande mot honom, att en åt honom såsom beskickningschef för angivet ändamål anförtrodd större penningsumma, som han underlåtit att införa i kassaboken, *avhänts* beskickningen; *att* han i skrivelse från Konstantinopel meddelat departementet, att hans tillgodohavande hos beskickningen i Tokio då utgjorde yen 1,952: 61, vars motsvarande värde kronor 3,641: 62 blev på hans begäran till honom av departementet utbetalt; *att* han vägrat att efterkomma departementets anmodan att omedelbart återbetala det sålunda orättmätigt åtkomna beloppet, under påstående att förstnämnda åt honom anförtrodda summa blivit enligt "antekning i hans almanacka" av honom utbetald till viss person,

(Forts. å sista sid.)

Den 17 Maj

Falsk maktfilosofi.

De härskande ha i alla tider brukat samma metoder vid upprätthållandet av sina maktsystem. I regel ha de ej ansett nödigt skilja mellan rätt och orätt, varför det också gått som det gått. Systemen ha hållit en tid, men när deras rättslöshet blivit uppenbar för folken, ha de fallit i spillror. Den utveckling, vi i tjugonde seklet prisa såsom en kultur av högsta rang, är i verkligheten blott skenet av en sådan. Frånvaron av djupare andligt innehåll gör den till en villfarelse, en bedräglig illusion. Faktum, tusenfallt omvittnat, borde lärt människorna inse fåfängligheten i den renodlade materialistiska maktfullkomlighetens filosofi.

Att tillståndet i världen, sådant det i dag yppar sig, är så fjärran det ideal, Kristus uppenbarade, beror framför allt på, att människorna endast med munnen anammat det kristna kärleks- och broderskapsevangeliet och av hjärtat framhärda i dyrkandet av självgjorda gudar. De judiska skriftlärda å Kristi tid skillde sig tydligen ej stort från våra dagars ”kristna” fariséer, vilka gärna exponera sig som allmoseutdelare och om mänskligheten förtjänta individer, trots de i själen tillhöra gud Mammon. Här råder ingen skillnad mellan dem som kämpa på den högra och vänstra sidan. Deras kamp rör sig i själva verket ej om några högre mänsklighetsvärden, den är krasst materialistisk, en strid om jordisk ära, makt och härlighet — detta och intet annat. Därför blir den även negativ till sina verkningar, framskapar ständigt nya och allt svårare oros- och missförhållanden, d. v. s. motsatsen till vad som lovas. Men människorna trängta efter rättfärdighetens styre. När detta fortfar att utebli och de härskande blott framhärda i sin maktfullkomlighet, vägrande att skilja mellan rätt och orätt, drivas folken allt vidare ut i desperation, till förtvivlade handlingar — till självförstörelse i bolsjevism.

Väl förhåller det sig så, att det världserövrande Israel skickligt förstått att för sina diaboliska syften på allt sätt befordra och utnyttja de materiella behovsyttringarna hos de icke-judiska människorna. Men det vore i hög grad orätt att vilja fritaga de ”kristna” från ansvar för vad som sker. Dessa sveko sin plikt mot den kristna idén, av vinningslusta och feghet. I blind auktoritetstro slöta de upp kring falska ledare, som med sin ordkonst blott strävade att hålla dem borta från Sanningen. Och de falska ledarna togo en hög ton och förkunnade, att Skapelsen danat människor av tvenne skilda slag, nämligen *dels* snillrika eller själfulla — de som betrotts med styret och makten i samhället, *dels* själlösa, mindervärda — den stora hjorden, danad att lyda. De senare, som i sina handlingar influeras av lägre instinkter, främst avundsjukan, hade ej annat val än inse sitt lägre värde samt underordna sig dem som på grund av sina stora förtjänster beklätts med makten. På sin höjd kunde man tycka synd om de ”enfaldiga” och ”avundsjuka”. Men ingen kunde begära, att hänsyn skulle tagas till dem — ”de mindrevärda.”

Som främste förfäktare inom svensk publicitet av denna geniala teori om människornas klassificering i ”Mer” — och ”mindrevärdiga” kommer Nya Dagligt Allehandas chefredaktör, vilken illustre filosof-politiker ägnat spörsmålet en djupsinnig betraktelse i en artikel ”Mindrevärdekänslan”. Författaren ger häri uttryck för sin medömkan med de ”mindrevärda”, vilka dock tyvärr ha det svårt att kunna fatta sitt eget mindre värde. Ur hans artikel må följande återges:

”Känslan av mindrevärde yppar sig allra starkast hos de avundsjuka. De ligga vaksamt på lur för att komma åt en person, vars betydenhet förefaller dem olidlig. Med rätt eller orätt begagna de varje möjlighet att skada honom och utmåla honom som ett monstrum. En välkänd art av denna psykiska sjuka kallas för jalousie de mètier. Men självklart erkänner ej gärna den hatiske ens för sig själv känslan av mindrevärde... Man må dock ej förväxla ödmjukhet med mindrevärdeskänsla. Vad är väl till sist humorn om ej uttrycket för den komplicerade känslan av ödmjukhet och stolthet? Men man må akta sig för den som tar illa upp ett oskyldigt skämt. Hos honom regerar mindrevärdet under högfärdens later.”

Den lösning av problemet, vi här möta, är som man finner enkel och billig. Frågan gäller blott, om ”de mindrevärda” hunnit tillräckligt långt i själlös undergivenhet för att resignera inför den absolutistiska läran. Höll teorien streck, skulle, tycker man, de som på grund av sin överlägsenhet under rådande judisk-kosmopolitiska regim, förts till ledare- och maktställningar i samhällena, ha något att visa på, som motiverade deras uppfattning om sitt mervärde. Men var äro då deras storverk? Den citerade illustre politikern-publicisten låter oss veta, att hos de Mervärda ”den komplicerade känslan av ödmjukhet och stolthet” till slut resulterar i en humoristisk syn på Alltet. Vilken underbar filosofi! Men att han ej är omedveten om bräckligheten i sin argumentation, förstår man därav, att han säger sig obehagligt irriterad av de ”högfärdiga” ”mindre värda”, som ”ta illa upp ett oskyldigt skämt,” — genomskåda ”skämtet.” Han borde dock veta, att där skämtet avser att fördölja sanningen, är det ej något ”oskyldigt” sådant.

Nej, de problem som i vår tid möta, låta sig ej lösa efter så enkla metoder som att efter maktinnehav klassificera människorna i Mer- och mindrevärda. Principen är ej ny, den har praktiserats av De Mäktige i alla tider, men dess misslyckande måste i dag betraktas såsom definitivt. Makten låter sig ej utan vidare identifiera med rätten. Den blir rätt *först då* när den brukas i Sanningens och rättfärdighetens anda. Utopier! — ropa de själfulla Mervärda. Men utopierna bli en dag verklighet, ty folken komma i längden icke att finna sig i rättslösa styrelseordningar, som förvägra dem Sanningen. Det är i denna de härskande maktsystemens imoralitet, i den skärande motsatsen mellan de makthavandes ord och gärningar, vi ytterst ha att söka anledningen till de svåra sociala missförhållanden, som folken i vår tid ha att brottas med och som hastigare än någon anar kunna föra dem till katastrof. Den rättslösa maktfilosofien har haft sin tid.

De nationella i landet på sin vakt!

Enligt vad vi hava oss bekant äro flerstädes i landet politiska provokatörsagenter f. n. i livlig verksamhet bland de nationella idéernas anhängare. Det säger sig självt, att dessa agenter städse uppträda som fullödiga nationalister. Deras uppgift är *dels* att för motpartens räkning utspionera ställningar och förhållanden inom det nationella lägret, *dels* att genom oskickligt uppträdande kompromettera den nationella rörelsen samt *dels* att genom splittringsåtgärder söka hindra denna att komma ur stället. Provokatörsagenterna äro med inne t. o. m. där de minst anas.

Det gäller för de svensksinnade att vara på sin vakt mot den fara, som hotar den nationella idén från de politiska provokatörernas sida!

PRESSKONSERTEN

Storfinansens aktion mot Jordbrukarbanken.

Storfinansens senaste grandiosa framstöt mot sin hatade konkurrent Jordbrukarebanken blev ett snöpligt fjasko för herrar aktionärer inom och utanför k. m:ts regering. Lindmanska ministären nödgades i sista stund uppge sin snygga plan att försälja den statliga banken till de rovlystna storbankerna. Den opposition, aktionen mötte inom politiska kretsar, blev nämligen till slut hrr Lindman, Trygger och Wohlin övermäktig, så att de i all hast tvungos sadla om. I synnerhet ingrep *Socialdemokraten* (s) kraftigt på oppositionssidan. Redaktör Engberg, som händelsevis en gång råkade ställa sig på den svenska sidan, bjöd finansministern en ledare, ”Hr Wohlin”, varur vi citera:

Det börjar klarna. Höger är höger och handlar och vandlar som höger. Hr Lindmans regering kan icke krypa ur sitt eget skinn. Dess väsen är givet med dess klasspolitiska skaplynne. Den är kött av storfinansens kött och ben av des ben. Att av den begära ett uppträdande, som ginge de storkapitalistiska intressena emot, vore därför att begära det orimliga. Hr statsministern står med båda benen i bolags- och bankväldets värld. Hr utrikesministern är icke mindre starkt rotad i samma mylla. Hr handelsministern är ”gjord” av hr Marcus Wallenberg. Hr jordbruksministern klänger sig fast som en mistel på bolagsväldets stam... Och hr finansministerns skepp har nått sitt Ithaka, sin dröms vårvita ö i havet, sedan nihilismens sirener frestat honom, bonderomantikens Kalypso tjusat honom i sin grotta och Poseidon låtit honom lida skeppsbrott vid diverse kuster. Nu är han äntligen i hamn. Hans oroliga ande har liksom funnit sig själv. Med något av sin vår- och dårdiktnings livs- och blodtörst har han kastat sig över de möjligheter hans nya parti bjöd. Det står som ett moln av hasard, va banuekynne och våghalsighet kring hans framfärd. Han älskar både att vara och att synas och sätter sannerligen icke sina påsar vid dörren.

Hr Wohlin gjorde sin entré på den parlamentariska arenan med en smattrande krigsfanfar mot storfinansen. Med utsökt blygsamhet kråmade han sig såsom den Sankt Göran, som vore kallad att platt förgöra storbanksväldets drake. I dag är han i färd med att storbanksväldet till behag spela ett djärvt spel med Jordbrukarbankens öde. Han har anmält sin villighet att förhjälpa storfinansen till att bli Jordbrukarbankens ägare. Ut med staten! In med storbanksintresset! Det är hr Wohlins recept i denna angelägenhet. Och därför har hans mun varit förseglad, allt medan ryktessmideriet i tidningspressen med genomskinlig planmässighet sökt bringa Jordbrukarbanken i misskredit. Hr finansministern har icke känt något behov av att utsäga det självklara ordet, att Jordbrukarbankens insättare icke kunna löpa någon risk. Han har föredragit att lämna panikmakeriet i fred och att icke stäcka den onda Famas hänsynslösa framfart. Det faktum, att hans tystnad beledsagats av en ivrig och andfådd kampanj i storbankstidningarna, i syfte att skrämma upp Jordbrukarbankens insättare, har riktat allmänhetens akt på ett tankeväckande sammanhang mellan hr socialministerns stäger och hr finansministerns ”tiga-är-guld”-taktik. Man har sett, lett och förstått. Bakom ”samförstånds”-bluffens dimbankar har högern genom hr finansministern djärvt och cyniskt organiserat och med den största hänsynslöshet inlett angreppet mot det hlygsamma försöket att hålla storbanksintressena tillbaka.

Främst inriktas här uppmärksamheten på hr Wohlin. Landets finansminister intar ju en särskilt framskjuten ställning i brottningen med de problem, som bankhistorien upprullat. Han står som den naturlige talesmannen för det allmännas synpunkter. Han är statens målsman framför andra i tvekampen om den bank, som praktiskt taget är statens egen. Varför har hr Wohlin tegat? Varför har han indirekt främjat den massuttagning ur banken varom pressen förmält? En ansvarig finansminister, som handlar på ett sådant sätt, får ursäkta, att han ställes mot väggen. Det är veterligt, att han under hand ombetts att sin plikt likmätigt säga ett lugnande ord, ägnat att stoppa den meningslösa paniken bland insättarna. Han ville det icke. Däremot lade han i dagen en utomordentlig iver, när det gällde att sätta i verket de sedan lång tid inom storbankslägret omhuldade planerna på Jordbrukarbankens försäljning. F ö r s t indirekt underblåsande av den för bankens ställning menliga insättarepaniken, s e d a n beskäftig aktion i syfte att få banken överantvardad i privatbankernas hand. Vad sägs om en finansminister, som opererar på slika linjer? Jordbrukarbanken har varit uttryck för en annan tendens än den av storbankerna omfattade. Därför har den alltifrån sin start varit dömd att bli de storfinansiella intressenas villebråd. Ropet på dess avveckling har med jämna mellanrum höjts från det läger, som i den nuvarande regeringens utpräglade storbanksfysionomi fått ett representativt uttryck för sin innersta strävan. Mot Jordbrukarbanken har förts en kampanj med försåtliga och förgiftade vapen. Nu ansåg man tidpunkten vara inne att skrida till handling. Försåtligheten hade fyllt sitt värv, ryktessmideriet burit frukt, den systematiska presskampanjen skapat ett gynnsamt utgångsläge. Men först och sist hade uppsåtets bärare funnit en finansminister, redobogen att erbjuda sina bona officia.

Finansministern blev emellertid, såsom ovan framhållits, icke i tillfälle utföra sina bona officia. Regeringen tvangs inför den våldsamma opinion, som från olika håll mötte dessa förehavanden, i avgörandets ögonblick kovända. Att den med sin djärva aktion ytterligare i hög grad försvagat sin ställning, är uppenbart. I stället för en lysande victoria, som herr Lindman, Trygger och Wohlin hoppats på, blev det ett det snöpligaste nederlag. Lindmansherrarna ha åter en gång lyckats kompromettera det nationella namnet, i vars dräkt de behagat skruda sig.

Den hotade restaurangnäringen.

I en artikel, ”Hotad näring”, behandlar *Stockholms Dagblad* (h) det genom dr Bratt et consorters olagliga manipulationer uppkomna oefterrättlighetstillståndet inom restaurangväsendet, som hotar den enskilda, utanför den judefinansiella domänen liggande näringen med ruin. Tidningen skriver:

Den enskilda hotell- och restaurangnäringen här i landet bedrives under ganska otrygga förhållanden. Den ena ”systemrestaurangen” efter den andra uppstår. Allt som oftast händer det, att en systembolagsstyrelse vägrar förnya en enskild restaurangägares spriträttighet och överflyttar denna på ett av bolaget självt startat företag. Här står den enskilde företagaren fullständigt rättslös. Denna av systembolagen och deras dotterföretag, restaurangbolagen, bedrivna konkurrens med den enskilda näringen, ställer sig så mycket betänkligare som en dylik affärsverksamhet icke kan sägas ingå i de uppgifter av social natur, som enligt gällande förordningar åligga dessa företag. Man gör här utflykter på ett område, som bör vara enskild företagsamhet förbehållet. Denna senare har svårt att med framgång upptaga tävlan med konkurrerande företag som laborera med statsmedel och som i viktiga avseenden intaga monopolställning.

Här berörda förhållanden ha föranlett Sveriges centrala hotell- och restaurangförening att ingå till kontrollstyrelsen med en skrivelse, vari hemställes om skydd mot denna olämpliga konkurrens. Föreningen kräver 1) att inga nya dotterbolag få bildas; 2) att detaljhandelsbolagen icke få utvidga eller avsevärt omlägga den hotell- och restaurangrörelse, de själva nu kunna bedriva; 3) att detaljhandelsbolagen åläggas tillse, att deras dotterbolag icke få utvidga eller avsevärt omlägga sin nuvarande verksamhet, samt 4) att detaljhandelsbolagen icke få själva investera eller lämna sin medverkan därtill, att deras dotterbolag investera i hotell- eller restaurangrörelse annat nytt kapital än som oundgängligen erfordras, såsom för normalt underhåll av för sådan rörelse disponerade fastigheter och brukade inventarier eller för nyanskaffning i mindre omfattning.

Föreningens krav synas rimliga. Såvida det är statsmakternas mening att den enskilda hotell- och restaurangnäringen skall få fortleva — och någon dödsdom har ju ännu icke officiellt avkunnats — så bör också näringen kunna göra anspråk på skydd mot en konkurrens, vilken utan överdrift kan betecknas som illojal och därtill överflödig.

Det ser ut som om restauratörernas respekt för det olagliga Brattsystemet äntligen brustit. Det hade varit lyckligt, om Sveriges centrala hotell- och restaurangförening långt tidigare protesterat mot Brattkoncernens skumraskplaner att monopolisera restaurangsrörelsen.

Sverige i teten för den ekonomiska avrustningen.

I en sammanfattning av det nuvarande världsfinansiella läget konstaterar ”ekonomiska kommittén” i Genève, att endast Sverige och Tyskland (de båda länder utanför Sovjetryssland där Israel f. n. mest ogenerat regerar) under de senaste två åren tagit någon större hänsyn till de av ”ekonomiska världskonferensen” (världsbankirernas konferens) anbefallda tullsänkningarna. I allmänhet har icke kunnat spåras någon benägenhet att följa det av ”ekonomiska världskonferensen” anbefallda uppgivandet av skyddstullstendensen. Särskilt oroande finner kommittén ovissheten angående Englands framtida tullpolitik. De nuvarande tullskrankorna utgöra, heter det, ett allvarligt hinder för återhämtningen och saneringen inom världsekonomien (till förmån för det judiska världshushållet). Kommittén slutar med att ”kräva” allmän tullsänkning i enlighet med världskonferensens förslag.

Opinionsyttringar för katekesen.

Ett antal församlingar förutom de tidigare omnämnda i Älvsborgs län, såsom Örs, Dalskogs och Gunnarsnäs församlingar, ha till regeringen insänt på församlingsmöten beslutade uttalanden, vari bl. a. begäres att de församlingar, som så önska, måtte äga rätt att på vanlig skoltid låta sina barn inlära Luthers lilla katekes.

Hr Aschbergs »sparkassa u. p. a.»

Stockholms Sparkassa, Förening u. p. a., som har lokaler i den omniösa adressen Vasagatan 6, d. v. s. i grannhuset till Allmänna sparbanken, har varit föremål för undersökning från polismyndighetens sida och dess chef, bankdirektör G. A. N. Ramberg, blivit hörd angående föreningens verksamhet.

Styrelsen i föreningen, som registrerades den 20 oktober 1928, utgöres förutom av Ramberg av socialfullmäktigen Herman Lindqvist och köpmannen K. A. Magnusson med adv. J. O. Vesterstål och bankkamrer N. O. E. Vigren som suppleanter. Dess ändamål uppges vara att förvalta medlemmars pengar och värdepapper samt ”att bedriva in- och utlåningsrörelse åt medlemmarna och skaffa dem lån”. Andelarna lyda på 5 kr. och startkapitalet erhölls genom att en intressent — ej namngiven — inköpte ett flertal andelar. Föreningen utgöres av 30 medlemmar, som betalt 1,039 andelar med 5,195 kr. Omslutningen den 1 febr. 1929 utgjorde kr. 10,315:33. Lån på växelräkning till högst 300 kr. utlämnas mot 8 proc. Omkostnaderna ha ej bestämt fastslagits, detta av följande intressanta skäl: föreningen har drivit sin verksamhet i lokaler, som disponeras av Olov Aschbergs Bankir a.-b., och någon uppgörelse med detta företag hade ännu ej träffats.

Motbokskontrollen bör från grunden revideras!

Föreningen av Motboksinnehavare i Stockholm med omnejd har till kontrollstyrelsen ingivit en skrivelse angående frågan om anonyma angivelser till A.-B. Stockholmssystemet.

Föreningen uttalar inledningsvis sin tillfredsställelse över att Stockholmssystemet förklarat sig ämna frångå sin förutvarande praxis att taga notis om anonyma angivelser. På tal om fallet Karlsson konstateras, att K:s motbok indrogs innan Stockholmssystemets undersökning slutförts, men härpå har Systemet icke velat eller ej kunnat ingå på någon förklaring. Lojala motboksinnehavare kunna emellertid icke finna sig i den hemlighetsfullhet, som alltjämt omger Stockholmssystemets handläggning av dylika medborgares motboksärenden. Systemet bör åläggas att till kontrollstyrelsen ingiva samtliga rapporter, uppgifter och andra handlingar i fallet Karlsson. Ett dylikt framläggande är ofrånkomligt med hänsyn till framställningen om understöd från Systemet till Karlssons änka. Slutligen begäres kontrollstyrelsens medverkan till hävande i möjligaste mån av den för lojala motboksinnehavare kränkande och olidliga sekretess, som hittills omgivit Stockholmssystemets handläggning av motboksärenden, varjämte Systemets motbokskontroll bör bli föremål för en genomgripande revision.

»Sveriges religiösa reformförbund.»

Märklig religiös nybildning.

Under presidium av professor Em. Linderholm bildades vid ett enskilt sammanträde i Stockholm den 12 maj en sammanslutning ”Sveriges religiösa reformförbund”, avsedd att vara ett uttryck för tidens behov av en etisk-religiös nyorientering, av andlig frigörelse och fördjupning. Förbundet kommer till hösten att framträda inför offentligheten.

För utarbetande av stadgar samt fixerande av de närmaste arbetsuppgifterna tillsattes en interimsstyrelse, vars medlemmar blevo professor Linderholm, Uppsala, ordförande, översten Erik Bjuggren, Eksjö, pastorsadjunkten fil. lic. P. Bolinder, Sandviken, docenten Hilma Borelius, Lund, professor Ivar Broman, Lund, kyrkoherden Aug. Bruhn, Skepparslöv, professor Sven Ekman, Uppsala, advokaten Edvin Gidén, Göteborg, kyrkoherden, dr Herman Neander, Estuna, ledamoten av första kammaren kyrkoherde Karl Sandegård, och hovpredikanten dr Clemens Åhfeldt, Stockholm.

I sin högmässopredikan i Clara kyrka dagen för det nya förbundets bildande anförde prof. Linderholm vissa synpunkter, som torde få anses tolka den av dess grundare omfattade åskådningen. Enligt professorn hade Luther endast påbörjat en reformation i rätt riktning. Reformationens betydelse låg icke huvudsakligast i ”rättfärdiggörelsen genom tron”, utan i återställandet av Gudsbildens enhet. Han gav en historisk återblick över Gudsbegreppet genom tiderna och påvisade huru Jesus själv predikade Guds höghet och helighet liksom de gammaltestamentliga profeterna. Det var den i andra århundradet genom det fjärde evangeliets ord som i Thomas mun om min Herre och min Gud som sedermera frambragte Jesuskulten, i den katolska tiden efterföljd av Mariakulten och helgondyrkan. Luther bröt icke med allt detta, han gav i stället åt Jesus alla de egenskaper av medlare som katolikerna givit Maria och förde sålunda genom reformationen icke tillbaka kristendomen till Jesu egen tid, utan endast till 3- à 400 årskyrkan. Kristusmystiken skymmer i vår tid för mycket bort Gudsbegreppet. Det talas mycket mer om Kristus än om Gud i både predikningar och psalmer, och frälsningsbegreppet har därigenom, framhöll professorn, blivit alldeles för invecklat och svårfattligt för människorna i våra dagar. Endast en helig Gud, höjd över alla förvillade begrepp, kan frälsa människorna.

Systemet lägger sig till med »undersökningskommission».

Stockholmssystemets styrelse har beslutat tillsätta en undersökningsnämnd för utredande av vissa förhållanden inom bolaget. Medlemmar i denna nämnd blevo vice ordföranden i styrelsen f. d. statsrådet Per Albin Hansson, byrådirektör S. H. Kinmanson och ombudsmannen V. E. Ek.

Kommissionens första uppgift skall vara att utreda verkställande ledningens direktiv och dispositioner ifråga om motbokskontrollen samt undersöka behovet av ökat lokalutrymme och förstärkt personal för betjänande av den allmänhet, som har att söka Systemet i motboksärenden.

Rasbiologiska perspektiv.

Under denna rubrik har vår världsberömde antropolog professoren Lundborg i Uppsala ånyo utformat de lärosaker, som borde vara normgivande för all framsynt politik.

Denna tidning har upprepade gånger tagit till orda i samma fråga och därvid alltid framhållit de Lundborgska perspektivens omotsägliga betydelse, ty en rationell rasvård och klok befolkningspolitik tillhöra förvisso kulturfolkens allra viktigaste uppgifter.

Det gäller att till varje pris hålla folkets kvalitet uppe, men detta ernås ej enbart genom förbättrade levnadsvillkor, såsom demokraterna inbilla sig. Förvärvade egenskaper är visserligen av den allra största betydelse för de levande, men av noll och intet värde för avkomlingarna i det de aldrig kunna ärvas. Miljön skapar sålunda intet nytt i arvshänseende: den endast modifierar i god eller dålig riktning verkningarna av de anlag vi fått i arv.

Det är en ära för Sverige att äga världens första Rasbiologiska institut, men det är en skam, att det ännu finns riksdagsmän, som ej satt sig in i eugenikens lagar, vilka rätt förstådda och utnyttjade, utgöra en snart sagt outtömlig källa till förädling och framåtskridande.

Emellertid äro vi nu så långt komna, att vi utan överdrift kunna anse den person obildad, vilken ej känner prof. Lundborgs rasbiologiska teser.

STORFINANSEN — "FOLKFRÄLSAREN".

Sveriges folk har åter en gång förunnats att närmare få känna av Den Gyllene Internationalens "folkfrälsande" verksamhet. Den så våldsamt populariserande sparbankskraschen gav det en ny erinran om det storslagna ,som rör sig på djupet och som då och då tar hem sina modiga firtiprocentförtjänster — för att slutligen, i tidens mognad, ta hem **hela** spelet. Man nöjer sig tillsvidare med att gå fram anspråkslöst, i etapper. Att den välsignade "allmänna sparbanks"-skandalen av Storfinansen skulle utnyttjas för ytterligare storstilade framstötar på de ekonomiska jaktmarkerna, var självklart. Upptakten inom opinionsbildningen sköttes också med sedvanlig skicklighet. Vad kom det Vederbörande vid, om några stackars tjänande själar fingo bita i gräset — den som inlåter sig i "affärer", får stå sitt kast! Först gällde det att avveckla den "gamla surdegen", för att sedan i skydd av den panikstämning, man lyckats uppmobilisera, fortsätta jakten. Det hör till Storfinansens väsen att passa tillfällena, och ett sådant som det här fick man ej låta sig gå ur händerna! Inte var det väl bara för nöjes skull Internationella Bankallianen, sig kallande "Världens Herrar", i sitt stora manifest strax före världskriget uttalade de stolta orden: "Stunden är kommen för Storfinansen att öppet diktera världens lagar, liksom den förut gjort det i hemlighet... Storfinansen är kallad att tillträda arvet efter kejsar- och konungariken med en auktoritet, som icke blott sträcker sig över ett enda land utan över hela jordklotet." Naturligtvis var det vederbörandes mening, att parollen också skulle följas av De Gudomlige i staterna runt omkring.

"En nagel i ögat är Jordbrukarbanken
på den glupska storfinansen,
för thy skall den också mista livhanken
och Wohlin är med på rulljansen."

(Soc.-Dem.)

När upptakten till "sparbanksskandalen" gjordes i kosmopolitiska dagspressen, förstod man som sagt, att det här ej gällde någon "avveckling" i vanlig stil, där staten fick nöjet betala kalaset, utan att jämväl nya stora planer dväljdes hos De Mäktige. Det dröjde ej heller länge, förrän det blev klart, att bland de föremål aktionen främst tog sikte på, var Jordbrukarebanken — ett villebråd som länge kittlat de storfinansiella jägarna. En intensiv presskampanj, grundad på falska uppgifter, inleddes i "den allmänna välfärdens" namn, i syfte att framskapa en panikstämning, som drev kunderna bort från banken och sålunda skapade utgångspunkter för ett kraftfullt inskridande mot densamma. När man medels presspropagandan hunnit så långt, att man ansåg banken tillräckligt mör, i det allmänheten skrämts att i stor utsträckning uttaga sina tillgodohavanden, lät man Lindman—Tryggerska regeringen rycka in och verkställa "en inventering" genom storbankernas experter av Jordbrukarbänkens tillgångar och ställning. Finansminister Wohlin, Storfinansens trogna drabant, som så älskvärt ställde sig till hr Marcus Wallenbergs förfogande, när det gällde att, med förbigående av riksdagen, underkänna den på dennas föranstaltande verkställda Westmanska monopolkontrollutredningen, var naturligtvis strax färdig till lydig tjänsteförrättning även här. I stället för att, sin plikt likmätigt, vidtaga åtgärder mot den skandalösa hetskampanjen mot Jordbrukarebanken, erbjöd han Storfinansen sina bona officia och lät "i nåder" beordra herrar spekulanter att inventera bankens portfölj i och för försäljning. Jo, man förstår att skicka sig! Högerregeringen hade fått ett nytt utmärkt tillfälle visa sin "eminenta" duglighet.

Ur Socialdemokraten, som i denna sak händelsevis råkat ställa sig på den svenska intresseståndpunkten, återge vi ovanstående bild, illustrerande det uppbyggliga spel, Storfinansen i kompaniskap med sina trogna i frimurareamiralens regering nu senast förlustat sig med. För Wohlin gällde det att i handling visa Storfinansen sitt goda sinnelag, att han verkligen är "den starke man", Bonnierpressen och hr Ljunglund i Allehanda hålla honom för, på det han må befinnas värdig för vidare befordran under den "auktoritativa" styrelseregim, man inom Storfinansen räknar med såsom morgondagens. Hr Engberg i Sossen, hade för en gångs skull rätt, när han i en ledande artikel uttalade, att hr Wohlin slutligen återfunnit sig själv. Hans kärlek står till Det Stora och Sköna, såsom han redan lät oss veta i sin ungdoms diktning, vilken naturligtvis måste ha gjort ett särdeles starkt intryck på Storfinansens Herrar. Såsom t. ex. följande veckra strofer:

"Jag älskar den man som lyss till allt
som stönar ur seklernas tunga vindar,
men riglar sin port och skrattar kallt
inom spetsiga gallergrindar;
som ensam och hård bak förgyllda lås
hör gatornas hat mot portalerna slås
men lyfter sitt glas och beklagar torrt
att folk behagar förgås.

Jag älskar den furste som furstar lik
gör sitt liv till maktens och lyckans fester
och bjuder slösigt och glad och rik
vackra och stolta gäster,
och efter supén från sitt slotts balustrad
som en burlesk tablå efter vinernas rad
visar dem torgen ,där ljusen fladdra
över svultna massors skrik."

SVENSK STORMAN AV I DAG.

Varje tid har sina stormän, också vår. Här i landet är den man, vars distinguerade bild vi här skåda en av dem vi i dag mest yvas över. Han är nämligen inte bara kolingens utan också bobbans andliga fader. (Vår intelligente Carl G. Laurin anser honom härför t. o. m. förtjänt av världsrangplats.) Den framställning han i bild givit av svensken har gjort honom till en av den rådande kosmopolitiska regimens i vårt land synnerliga gunstlingar. Han har såsom högst få beretts väg till ärones höjder, har belönats med professur, hedersdoktorvärdighet, inval i "de vittras samfund" Svenska Akademien etc., samt erkännes på alla håll såsom en av våra främste inom andens och kulturens värld. Hans bidrag till "nubbens" populariserande har givetvis icke varit föraktligt. Numera är han välbeställd per kontrakt fästad vid den K. O. ben-Albert Bonnierska "kulturpubliciteten". Om på grund av denna sin tjänsteställning eller av övertygelse han yttrade det ordet, att "Sverige har icke fler orientaler än det behöver", skall i detta sammanhang lämnas därhän.

När "kolingens" pappa i söndags fyllde 60 år, firades han som sig bör av hela den kosmopolitiska pressen såsom en svensk storman.

I DEN PROVOKATORISKA NYKTERHETSPOLITIKENS HÄGN.

Överståthållarämbetet tillstyrker hos k. m:t ett förslag från polismyndigheten om anvisande av 24,000 kr. till inköp av en ny motorbåt för tullpolisens räkning. Den i Stockholm inrättade tullpolisavdelningen har sedan 1923 haft till sitt förfogande en motorbåt, som anskaffats av Stockholmssystemet. Båten är nu emellertid så försliten, att den ej längre kan användas utan fara för de ombordvarandes liv.

Kaptenen, styrmannen och stewarten på ångaren Egon voro häromdagen instämda inför rådhusrätten för att ha bedrivit en omfattande spritsmuggling från tyska hamnar till svenska västkusten. Av de fem vittnen, som hördes, ville svarandena, som företräddes av advokaten K. A. Hallberg, jäva ett, nämligen en besättningsman ombord på fartyget, som avskedats på grund av att han uppträtt hotfullt mot befälet ombord och vid avskedandet hotat att han skulle hämnas.

Revolutionskrigsskådeplatsen i Berlin 1—4 maj 1929.

(Efter "Der Stürmer.")

Den "proletära" valplatsen — där Israels mordängel gått fram.

Röda Generalstaben — operationernas ledare, i fullt arbete.

Ynglingen fick dock avgiva sitt vittnesmål som var mycket graverande för befälet och besättningen ombord. Han berättade sålunda bl. a., att då fartyget legat i Danzig man tagit ombord flera billaster med sprit. Denna sprit hade sedermera i hamnarna utportionerats till kända smugglare. Han ansåg, att en omfattande spritsmuggling förekommit och att kaptenen S. Banck måste ha haft vetskap därom. Övriga vittnen, som även ha anställning ombord, hade däremot ej sett till någon smuggling. Målet uppsköts för ytterligare utredning till den 22 juni.

En ny fas i den aktion, som vår stora nykterhetskoryfé redaktör Alexis Björkman i egenskap av ordförande i Sveriges nykterhetssällskaps upplysningsbyrå igångsatt mot Åmåls nya bryggeriaktiebolag, har inträtt. Bryggeriet begärde på sin tid tillstånd att få försälja pilsner från sitt nederlag i Bengtsfors. Ansökan tillstyrktes av nykterhetsnämnden, kommunalfullmäktige och landsfiskalen, men avstyrktes av kommunalnämnden och ligger nu hos länsstyrelsen. De gjorda tillstyrkandena föranledde protest från en del samhällsbors sida, som stöddes av redaktör Alexis Björkman, som uttagit stämning på disponenten G. Nilsson samt föreståndaren i Bengtsfors, hr P. Mörnfors, med yrkande om ansvar för förseelse mot förordningen den 11 juli 1919 om försäljning av pilsnerdricka.

Vid målets påropande inför Vedbo häradsrätt bad landsfiskal R. Larsson, Bengtsfors, inom vars distrikt de förmenta förseelserna skulle blivit begångna, få till protokollet antecknat att han efter hållna förhör ej funnit något som helst skäl föreligga för ett åtal. I en ingiven skrift meddelade emellertid redaktör Björkman att orsaken till åtalet vore att finna i den omständigheten att då frågan om anslag till nykterhetssaken behandlades i riksdagen, en ledamot, vilken fått kännedom om anmälan, begagnat tillfället till ett anfall mot nykterhetssaken och anklagat redaktör Björkman för falsk angivelse. På grund härav hade han ansett sig böra uttaga stämning i saken för att få utrett huruvida angivelsen var falsk eller ej. — Svarandena förbehöllo sig rätt till rekonventionstalan, vari kommer att yrkas ansvar för falsk angivelse m. m. Målet uppsköts till den 2 augusti.

Ett spritsmugglingsförsök i större stil på Skånes sydkust har omintetgjorts genom tullens vaksamhet En tullpatrull på spaning, som fattat posto i skogskanten i närheten av Bedinge fiskeläge, ungefär mitt emellan Ystad och Trälleborg, observerade vid 1-tiden natten till tisdagen, att en båt närmade sig land. Det var en motorracer av modern konstruktion, som av smugglarna roddes fram med åror för att icke göra något buller.

Vid strandkanten började smugglarna langa spritdunkar ur båten. Då ett femtiotal dylika förts i land ansågo de utposterade tullmännen tiden vara inne att ingripa. Flertalet spritsmugglare lyckades komma ombord i båten, som skyndsamt försvann utat sjön, troligen till ett längre ut förankrat fartyg. Tullbevakningen anhöll en person, som visade sig vara en dansk grosshandlare vid namn Mortensen, som någon tid bott i en av villorna i Bedingeskogen. Det anses, att smugglarna haft ett betydligt större parti ombord i motorbåten än de 500 liter som tullmännen lyckades lägga vantarna på.

Skinnmöbler omfärgas
så de bli som nya, enl. indisk metod.
Enda färgning som håller mot solen.
Obs. Utföres endast av
CARL EKELUND, Skinnmöbelspec.
Mästersamuelsgat. 6, Stockholm.
Tel. 128 21.

FRÅN SOVJETPARADISET.

LÄGET TOLKAT AV RYKOV.

Meddelanden från Moskva tyda på tillvaron av en latent regeringskris. Motsättningen mellan Stalin, vilken närmast tillhör den yttre regeringskretsen, men faktiskt är den ledande på grund av sin ställning inom kommunistpartiet och sin viljekraft, och så gamla ledare som Rykov, Bucharin och Tomski har uppenbart närmat sig bristningsgränsen. Då Rykov är ordförande i folkkommissariernas råd och sålunda intager en ställning, motsvarande konseljpresidentens i andra länder, är schismen mellan honom och Stalin givetvis det viktigaste momentet i konflikten. Rykov, Bucharin och Tomski inlämnade nyligen tillsammans en skriftlig anhållan att bliva befriade från sina uppdrag, men den nu avslutade kommunistkonferensen i Moskva resolverade, att ett dylikt kollektivt uppträdande icke var förenligt med kommunistisk uppfattning. Rykov skall numera vara fullt på det klara med, att den Stalinska kursen är mycket farlig, då den med nödvändighet leder till ökad spänning mellan industriarbetarna och bönderna. Han försvarar emellertid ännu den Stalinska industrialiseringen, medan de högeroppositionella vända sig med stark kritik mot den tyngre industrien. Han visar dock en dragning åt kommunisthögerhåll och den kritik, han framförde på Moskvaguvernementets sovjetkongress, är ytterst besvärande för den härskande regimen.

Rykov erkänner öppet de stora livsmedelssvårigheterna. Som motivering för ransoneringen av vissa livsmedel anger han önskvärdheten att tillgodose arbetarnas och tjänstemännens intressen. Inköpsböckerna äro bevis på förefintlig nöd och utgöra "garanti för den arbetande befolkningens tillfredsställande i ett läge, *då det ej finnes nog varor för alla*". Det är ej möjligt, säger han, att i år ej giva envar bröd i obegränsad myckenhet, därför att det ej finns tillräckligt med spannmål. År 1913 utgjorde den egentliga spannmålsskörden 81,6 millioner ton, år 1926 74,5 millioner, år 1927 78,3 och år 1928 blott 73,6 millioner ton, under det att folkmängden (inom nuvarande område) ökats från 140 till cirka 154 millioner. Den besådda arealen var i höstas 3 procent mindre än året förut, vilket genomsnitt får sin oroväckande betydelse genom upplysningen, att minskningen i det vanliga brödsädesområdet Ukraina utgjorde 10,4 procent och i Nordkaukasus 10,6 procent. Man har denna vår utskickat mera utsäde än vanligt. Bristen på dragare är en av de förnämsta orsakerna till jordbrukets efterblivenhet. Då väderleken än så länge ej varit synnerligen tjänlig, har man all anledning vänta en dålig skörd i år, och redan nu härskar den yttersta livsmedelsbrist inom stora områden av landet! Ett oundgängligt villkor för framställning av traktorer och andra jordbruksmaskiner och redskap är, framhåller Rykov, ökad produktion av tackjärn och stål. Han klandrar den låga arbetsintensiteten, den bristande arbetsdisciplinen och skadegörelsen på maskinerna. Vid industriens utbyggande saknar man för övrigt erforderliga tekniska ledare. För femårsplanens genomförande behöver man 25,000 nya "specialister" och dem har man icke. I trots av brödsädesbristen går femårsprogrammet ut på stor spannmålsexport inom periodens slut; det lovar också en ökning av arbetslönen med 56 och av böndernas inkomster med 46,1 procent.

Pälsar, Dräkter,
Kappor och
Klänningar
beställes fördelaktigast hos
EMIL MOSSBLADS
Damskrädderi & Pälsatelier
2 Sergelgatan 2 - Stockholm
Telefoner N. 19587, 13274.

FOSTERFÖRDRIVNINGEN SOM ANTIKRISTLIGT KAMPMEDEL.

"Det heliga Israels" kamp för de "otrogna" (icke-judiska) folkens förgörelse utkämpas på olika linjer, och medlen, som utnyttjas, äro mångahanda. Ett kampmedel, som f. n. allestädes särskilt uppskattas, är det att frigöra de "otrogna" innan de ännu kommit hit till denna värld. Hos alla "kulturfolk", där judarna sitta inne med makten, bedrives i dag en intensiv propaganda för fosterfördrivning och s. k. barnlös kärlek. I vårt land är det de "kommunistiska" och "liberala" bolsjevikfalangerna som gå i spetsen för den samvetslösa fosterfördrivningspropagandan, vilken ju ingenting annat är än en klar mordpropaganda. Våra "liberala" och "socialistiska" kvinnorepresentanter ha här beretts ett välkommet tillfälle att från riksdagstribunen bravera inför folket med sin (av israeliterna inspirerade) "reformlusta"!

I det stora föregångslandet, Sovjet-Judéen, har man nu i sju år prövat systemet med legaliserad "social fosterfördrivning", abortframkallning på sociala indikationer, som sjukhusläkare ålagts utföra. Särskilda avdelningar, s. k. abortarium, ha för ändamålet upprättats vid sjukhusen. De resultat, som uppnåtts äro emellertid av sådant slag, att t. o. m. sovjets egna läkare rysa därför. Gynekologen dr Emil Bovin har nyligen i ett föredrag, som finnes återgivet i "Svensk Läkartidning", på grundval av officiell sovjetrysk statistik behandlat saken.

Enligt Moskvaprofessorn Serdukoffs statistik har sålunda i staden Moskva antalet kända missfall ökats från 7,969 år 1922 till 31,986 år 1926, d. v. s. fyrafaldigat ökats. I ett abortarium tillhörande Dostojevskisjukhuset i Moskva utfördes år 1925 2,699 fosterfördrivningar, nästan uteslutande å unga kvinnor mellan 21 och 30 år. 50 procent av dessa voro första gången havande, men å 38 procent hade fosterfördrivning gjorts 1 eller 2 gånger förut. I endast 7,2 procent företogs ingreppet av medicinska anledningar, d. v. s. sjukdomar hos den havande, såsom tuberkulos, syfilis etc.

De risker som erbjuda sig vid fosterfördrivning ha emellertid, framhåller professor Serdukoff, ingalunda minskats därigenom att ingreppet numera sker genom specialister. En betydande del av funna kroniska gynekologiska åkommor anser han ha fosterfördrivningarna till orsak. Utförda på unga flickor, 17—18-åringar, efterföljas de ofta av bestående sterilitet. Samma har blivit följden, när de utförts upprepade gånger hos äldre, och han har sett kvinnor, på vilka de under loppet av 2 år utförts 4 gånger. Han framhåller att anhängarna av den legaliserade och utbredda fosterfördrivningen endast beaktat tekniken och de närmaste följderna, men icke taga hänsyn till efterföljande rubbningar av psykisk art eller störningar i de inresekretoriska organens verksamhet . Efterföljande förlossningar hos kvinnor, som undergått fosterfördrivning, finner han ha företett vida allvarligare rubbningar än hos andra. Också har han hos de förra sett dödfödslar uppträda betydligt oftare.

DRYCKENSKAPEN BLAND DEN KVINLIGA UNGDOMEN.

I den sovjetryska veckotidningen Projektor, som utkommer i Moskva, lämnas en hemsk skildring av förhållandena bland de drickande flickorna inom ett stort företag i Leningrad. Den himlastormande hänförelse som grep den ryska ungdomen vid revolutionens utbrott, har av allt att döma förkvävts av det diktatoriska systemet och efterträtts av resignation och dov förtvivlan. Skildringen i Projector lyder:

För omkring en månad sedan ägde ett ovanligt talrikt besökt möte med flickor, som äro drinkare, rum i en av de största fabrikerna i Leningrad. Mötet var sammankallat av den kommunistiska ungdomens organisationer, som hade föresatt sig att utröna hur djupt alkoholismen, som på sista tiden fått stor utbredning bland vår fabriksungdom, var rotad. Av förhandlingarna vid mötet, framgick, att nästan alla flickorna drucko...

I ett hörn reste sig Katja Jerwolajewa: "Jag vill nu berätta om mig. Jag kom in i fabriken 1923 och invaldes i den kommunistiska ungdomens centralstyrelse. Efter varje sammanträde gick man till krogen, och det blev alltid så, att man drack. Också vid aftonsammankomsterna, då inte bara de unga från vår fabrik utan också partivännerna från distriktskommittén voro med, dracks det. Jag skall berätta om mig. Det var på något pinsamt sätt att inte dricka, när alla runt omkring drucko. Avböjde man, sades det: Varför är du pryd som en spetsborgarflicka? Jag tänker, att ingen skall säga mot, att vi alla i drucket tillstånd ha varit med om sexuell förbindelse. Och mannen har vanligen inte varit den, som man går tillsammans med och som man älskar utan någon tillfällig...

Också mig har det hänt så. Vi gingo och promenerade, gingo så in i en ölstuga, där han beställde öl för mig och brännvin för sig. Jag drack ut och undrade, varför ölet föreföll mig så starkt. Jag hade inte märkt, att han gjort i ordning en dryck åt mig ur två flaskor. Sedan gingo vi ut i parken... Nästa dag träffade jag honom. Vad är det du gör, sade jag, du tillhör dock den kommunistiska ungdomen, hur kan en medlem i den göra något sådant, det är dock lumpet. Jag var drucken och du utnyttjade det. Han skrattade blott: Vad är det att bråka om, är du kanske ett litet barn, var du med om det för första gången? Jag har sörjt en smula över det, men sedan har det blivit mig likgiltigt. Jag vet redan, att om man går ut på ett möte med pojkar, så slutar det så...

Och om du inte dricker, då tar man dig inte med någonstans. Det heter då, att hon sitter liksom på kyrkogården och har det långtråkigt. Så ha långtråkigt för dig själv! Nästan alltid, när man samlades till något nöje eller gör en utflykt, är man noga med, att de är lika många pojkar och flickor. Och om en flicka ger sig i väg för tidigt eller på annat sätt drar sig tillbaka, skratta pojkarna ut henne efteråt. Den som inte dricker blir likaså utskrattad. Och tänker man riktigt efter, så tänka vi på samma sätt om pojkarna. Och bland oss menar man, att den som inte dricker gör sig till, är pryd och fördärvar det roliga. Varför skall man då inte dricka...?"

Som nummer två talade Lisa Karejewa: "Det är inte bara det, som Katja talat om. Det är alldeles riktigt, men man måste också se den andra sidan. Hos oss, bor man till exempel mycket dåligt, sjutton flickor i ett enda rum, säng vid säng så tätt intill varandra, att man knappast kan vrida sig runt. Man går hem från arbetet som till ett fängelse. Ingen av oss går i klubben (arbetarklubben, som skall finnas vid varje fabrik), där måste du gäspa käkarna ur led. Till klubben kan av oss blott den gå, som skulle vilja hänga sig. Böcker läses inte bland oss, och i tidningar tittar den som intresserar sig därför under rasten — så kommer kvällen, vad skall man då göra, vart skall man då gå? Var och en är glad, om en pojke tar henne med sig ut. Under vårt hem finnes en ölstuga, musik, en sångkör sjunger, kabaretartister uppträda. Så sitter man där uppe, hör och hör, och slutligen rycker man på axlarna, pudrar sig och springer ut. Pengar har man inga, det är alltså klart, vart det går...

Det förekommer också, att man inbjudes någonstädes — till något nöje eller någon utflykt, och man har ingenting att ta på sig, inga skor, ingenting anständigt. Då lägger man tillsammans, och köper en flaska brännvin på två, tre flickor, dricker och glömmer att man inte har någonting att ta på sig. Eftersom vi redan tidigare utan att genera oss ha berättat, kan jag tala om, att många flickor genom "extraförtjänster" skaffa sig kläder. Och pojkarna veta redan, hur det är. Om någon plötsligt har ett par goda skor eller ett par silkesstrumpor, så heter det, att där behöver du bara öppna på portmonnän...

Jag berättade om vårt hem, att man där är glad, om en pojke tar en med sig ut. Man följer honom också hem över natten, bara för att slipa återvända till bostadskasernen, fastän man vet, att han inte tar en med sig blott och bart som partivän och kamrat. En sådan flicka gillas av alla, och hon kommer att göra allt för att än oftare få följa med ut.

Brännvinet ruinerar oss, gör oss till krymplingar. Vi dricka dock, emedan vi inte veta varthän det går med oss, emedan det inte finns någon plats där det är vackert och vänligt. Man borde undvika spriten som pesten, man borde fly undan den, ty med spriten börja alla olyckor, men vart skall man fly? Och så dricker man. Och det gör en så ont i själen, ens innersta fattas av ångest, när man tänker på hur man lever."

Ludendorffs Volkswarte.
Från och med 1:a maj utger General Ludendorff en tidning, som skall tjäna till tyska folkets upplysning och befrielse. Den är den enda tidning, i vilken General och fru Ludendorff medarbeta.
Beställes på posten. Pris för månad 1 mark. Korsband 1:35.
Redaktion: München.
Schellingstrasse 39—45.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérsgatan 17. Tel. Norr 215 38.

DE UTLÄNDSKA KONCESSIONERNA.

Nyligen utsändes genom ryska telegrambyrån (Tass) en notis angående de utländska koncessionerna i Ryssland. Det fanns allt som allt 68 dylika, därav 12 tyska, 11 japanska, 8 engelska, 6 polska o. s. v. I nummer 69 av Izvestia lämnas en del intressanta kompletterande upplysningar. Av dessa framgår bl. a., att det i Sovjetryssland investerade utländska kapitalet uppgår till 50,05,000 rubel.

I början av innevarande ryska finansår, d. v. s. i okt. 1928, meddelades från Kreml att koncessionspolitiken skulle utvidgas. Izvestia av 6 nov. publicerade en imponerande plan över koncessioner, som skulle erbjudas "de kapitalistiska utsugarna", — guld- och koppargruvor, malmfält av olika slag ,byggandet av verkstäder och bruk (14 järnverk, 6 kopparvalsverk, 24 mekaniska verkstäder), elektriska kraftverk, cellulosafabriker, cementbruk och garverier, sockerraffinaderier, järnvägar (huvudsakligen i sydöstra Ryssland), bevattning, bomullsodling och skogsavverkning. Ett dylikt erbjudande kunde ju ej annat än stimulera företagarandan. Under fyra månader har, meddelas nu i Izvestia, Sovjet avslutat lika många kontrakt som under hela året 1927—28.

De av Sovjet lämnade garantierna för de utländska koncessionerna äro följande: rätt att exportera vinsten på företaget, samma beskattning som de ryska statsföretagen, beräknad av "neutrala domstolar", tillräckliga leveranser av råmaterial och tillämpning av arbetarlagarna. På denna sistnämnda punkt uppstå emellertid alltid konflikter. Arbetaren erkänner nämligen endast en herre i Ryssland — staten. Eftersom staten utger sig för att vara en "proletärstat" har den följaktligen att taga hänsyn till vissa anspråk, som en enskild arbetsgivare ej skulle uppmuntra. En rysk arbetare i ett kapitalistiskt företag betraktar helt naturligt "kapitalisten" som klassfiende och behandlar honom i enlighet härmed, följaktligen blir ryska staten snart tvungen att ta ställning på arbetarnas sida gentemot den utländske företagaren. På så sätt uppstå allvarliga konflikter, vilka redan betagit många koncessionsinnehavare lusten.

Det är denna onormala situation att en borgerlig arbetsgivare tvingas arbeta under kommunistisk regim, som utgör det förnämsta hindret för en livligare koncessionspolitik. Under 1924—25 utgjorde de privata företagens produktion 4,3 proc. av Rysslands totala produktion, 1925—26 2,5 proc, och 1927—28 endast 2,2 proc.

STORSMUGGLAREN INFÖR SKRANKET.

Enligt vad meddelas från Oslo kommer åtal att anställas mot tre av huvudpersonerna i Bremeraffären, nämligen svenska medborgarna Ernst Bremer och A. Enoksson samt norrmannen Andersen, i vars hem Bremer i början av februari anhölls.

Bremer åtalas för att han sedan våren 1924 bedrivit regelbunden smuggling av sprit till Norge. Under sina olika färder till Norge har Bremer insmugglat under 1924 cirka 40,000 liter sprit, under 1925 cirka 50,000, 1926 cirka 50,000, 1927 cirka 50,000 och 1928 samt till 1 februari 1929 omkring 140,000 liter sprit. Enoksson ställes till ansvar för att han från våren 1924 till våren 1925 bedrivit spritsmuggling ombord å motorfartyget Smickow samt för att han olovligen återvänt till Norge. Andersen slutligen åtalas för delaktighet i Bremers smugglingsaffär.

Vidare kommer åklagaren begära beslag på motorfartyget Smickow, en trålare och tre motorbåtar samt två spritpartier på sammanlagt 22,000 liter. Målet handlägges vid domstolen i Larvik under innevarande maj.

TEATER

GENBOERNE.

De som vilja ta närmare kännedom om Jens Christian Pedersen Hostrup-"Kristrup" hänvisar jag till hans egna Erindringer och vad "Genboerne" beträffar till Schlichtkrull's studier över denna studentkommedi. Hostrup-"Kristrup" hade, då han 1843 skrev densamma, just klarat sin teologiska ämbetsexamen. Han hade själv varit alumn i Regensen och kunde därför con amore satirisera den egenkära studentmiljön. Vaudevillen är en blandning av hantverkarrealism och mystik. Man får t. o. m. se en skymt av "den vandrande juden". Huvudpersonen är emellertid den adlige löjtnanten v. Buddinge, som nu utföres av Dramatiska Teaterns danske gäst, cand. phil. Poul E. Reumert. Denne har här ett tillfälle att ge fritt utlopp åt sitt halvfranska temperament. Även om miljön ej spelar så stor roll som arvsanlagen, måste det dock betyda åtskilligt, att skådespelaren är son av en aktör och en dansös. Den som i Comédie Française sett Reumert såsom Tartuffe, förvånas ej över hans prestation såsom löjtn. von Buddinge. Endast en dansk kan göra rollen med sådant lune. Emellertid sekunderas Reumert förträffligt av Dramatiska Teaterns ensemble. Särskilt gör sig spinnsidan uppmärksammad.

Aristogonos.

Litteratur.

EN RASNORDISK SLÄKTBOK.

Under senare år har intresset för släktforskning otvivelaktigt ökats högst avsevärt inom alla samhällsklasser. Samtidigt har man ej kunnat undgå att märka, att förefintliga genealogiska verk på nordiska språk, ehuru kvalitativt framstående, kvantitativt dock äro ganska få.

För att söka efterhand i någon mån utfylla de luckor, som förefinnas på detta område, är det som nu ett nytt verk "GENEALOGIA GOTHICA" förberedes till utgivande under redaktion av E. C:son Swartz. Rikhaltigt material finnes, kunniga genealoger bilda medarbetarestaben. Arbetet beräknas börja utkomma instundande höst.

GENEALOGIA GOTHICA avses utkomma i omkring fyra, minst 80-sidiga häften pr år, i vilka 50-60 släkter beräknas bli behandlade. Subskriptionspriset blir kr. 5:— pr häfte.

Främst bland medarbetarne må nämnas Friherre Karl K:son Leijonhuvud, förutvarande utgivare av "Ny svensk Släktbok", som till Genealogia Gothica överlämnat hela sitt genealogiska arkiv, vidare Friherre C. E. Fleetwood, utgivare av adelstidskriften "Arte et Marte", Kapten A. Kugelberg, redaktör av personhistoriska avdelningen i Kungl. Första Livgrenadierregementets historia, D:r Hans Key-Åberg m. fl.

Alla uppgifter om släkter, som önskas publicerade, mottagas med intresse av GENEALOGIA GOTHICA, som gärna verkställer släktutredningar, där så åstundas.

Såsom antydes redan av namnet, kommer den nya släktboken att behandla rasnordiska eller götiska ätter i första hand. Då släktforskningen är en av eugenikens förnämsta hjälpvetenskaper, måste den nya släktboken hälsas med stor tillfredsställelse.

A. v. G.

LA BELGIQUE ANCIENNE.

En härvarande ledamot av Societé royale d'archeologie de Bruxelles har bett oss meddela, att första delen av La Belgique Ancienne, behandlande stenåldern, och redigerad av konservatorn baron de Loë, nu kan rekvireras till ett pris av 20 belgas från Vroment & Cie, Bruxelles. Verket torde ha ett särskilt värde för fastställande av det inflytande, som utövats av från Norden till belgiska landsändar utvandrade gotiska stammar.

I DIVORATORI.

Annie di Anselmo dei Vivanti föddes 1868 i London såsom dotter till en förrymd italiensk revolutionär och en judinna Lindau från Tyskland. Efter moderns död rymde hon 14 årig till Amerika och blev varitesångerska. Som sådan uppträdde hon i Italien 1887. Med företal av Carducci publicerade hon "Liriche" (1890). Hon gifte sig 1892 med en amerikansk advokat John Chastres. Senare gick genom världspressen en historia om en rik engelsman, som skjutit sig för hennes sköna ögons skull. Sin egen historia har hon delvis berättat i romanen "I divoratori" (1911). Det är en tjock lunta på 400 sidor ,innehållande en massa ofta riktigt återgivna detaljskildringar, som emellertid äro fullkomligt onödiga för romanens vidkommande. Man får det intrycket, att förf. plottrat in en massa saker huller om buller blott för nöjet att nedskriva dem eller för att visa hur bra hon kan avmåla sin miljö. Av särskilt intresse äro ett par italienska herrtyper.

Aldo della Rocca är en lat och lögnaktig posör, som framlever sitt liv på bekostnad av de kvinnor han lyckas tjusa med sin skönhet och sin falska grevetitel. I verkligheten är han alls icke adlig. Namnet härleder sig därav att farfadern såsom hittebarn funnits på en klippa. Han är just den typ, som utländska damer oftast råka ut för.

Antonino di Giacomo dei Tiriadelli är en dagdrivare som tillbringar sin tid med att förälska sig i de kvinnor han möter. Att arbeta är för dessa män något avskyvärt. De äro bägge typiska för medelhavsrasen. "I divoratori" är såsom roman illa disponerad, men om man tror sig orka läsa den, så äro detaljerna, såsom antytts, av ett visst etnografiskt värde.

A. O. Europaeus.

ROMANIA.

Generalkonsulen prins Konstantin J. Karadja har i dagarna publicerat "Några drag ur landets historia och utveckling", så mycket intressantare för svenska läsare som förf. är av svensk möderneras, i det hans morfader var den i dessa spalter redan biograferade destillatoren Lars Olsson Smith. Såsom sonsonson av Joannes Georgides Karadja, vilken 1812—18 var turkisk landshövding eller hospodar i Valachiet, är generalkonsulen redan genom sin börd särskilt intresserad av romansk historieforskning. I det nu föreliggande arbetet omnämner han den svenske emissarien Klas Brorsson Rålamb's "constantinopolitaniska resa" 1657, varunder denne, stundom förklädd till krämare, passerade Siebenburgen och Valachiet. Förf. omnämner, såsom orsak till Valachiets nedgång, hurusom adeln genom våld och svek tillägnade sig jorden. De förvekligade bojarerna förvandlades småningom till en slags hovadel, beroende av furstens nycker. Landet utarmades av rövarne, som höllo till bland bergen, och av furstens fogdar, som härjade på slatterna. Överallt var tvedräkt och strid. Bojarerna intrigerade och brukade vilka medel som hälst för att öka sin makt. Hospodar- eller guvernörposterna salubjöds i Stambul till den mestbjudande, och det var vanligt att hospodarerna på sultanens order avrättades, så snart de gåvo anledning till missnöje.

Tack vare den romanska jordreformen och adelns avskaffande äro förhållandena nu efter världskriget fullständigt förändrade, och det nya Romania har många förutsättningar att gå en ny storhetstid till mötes under det populära Hohenzollern'ska furstehusets ledning. Utåt har det i stor utsträckning varit de bägge hittillsvarande drottningarna Elisabet (av ätten Runkel-Vied) och Marie (av ätten Goseck-Wettin), som i egenskap av författarinnor gjort Romania känt och ärat i Europa. Om den sistnämnda har Nationen redan haft en hyllande artikel.

Utan att ingå på Karl XII:s vistelse på romanisk mark, har förf. även på kulturens områden funnit beröringspunkter mellan Sverige och Romania: Likheten mellan de båda ländernas textila folkkonst är ofta så slående, att man måste fråga sig, om ej de vackra mönster, som visa de svenska och romanska bondekvinnornas stora konstskicklighet, äro ett arv från den götiska folkvandringstiden. Att de från Götaland utvandrade öst- och västgöterna en gång härskat i de landsändar, som nu bilda Romania, är ett historiskt faktum. Svenskar och romaner ha alltså traditionen bakom sig, då de nu i våra dagar söka återknyta intimare förbindelser mellan de bägge staterna.

A. O. Europaeus.

Gör ett besök på
"Gryfan"
CAFÉ OCH MATSERVERING
25 Lästmakaregatan 25
Telefon 160 83
NY REGIM
Specialité: God och vällagad mat
Lunch o. Supé med allmänt smörgåsbord
Fina Dinémiddagar
A la carte hela dagen
Billiga priser och trevliga lokaler

Ryska Revolutionens Riddare.

Av RADCA NADVORNY.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Dzugaszvili alias "Stalin" (= Stål), Josef Vissarionoviez. Född 1879 i Tifljsdistriktet, såsom son av en fattig georgisk lantarbetare. Efter att en tid ha varit hamnarbetare, lyckades han komma in i det ortodoxa prestseminariet i Tiflis, men relegerades 1898 för revolutionära åsikter. Härefter arbetade han i det Soc. Dem. partiet. Han blev 1903 fängslad och deporterad till Sibirj, men rymde 1904. År 1905 deltog han i rånandet av statskassan i Tiflis och dömdes till tukthus men lyckades gömma sig. Ånyo upptäckt och fängslad 1910, rymde han 1912 till Galicia, men greps 1913 och deporterades till Sibirj. Befriad genom revolutionen 1917, återkom han till Petrograd och blev redaktör i Pravda (= sanningen), samt på hösten bolsjevikkommissarie för nationalitetsärenden. Under inbördeskriget deltog han aktivt i försvaret av staden Caricin, som därför omdöpts till "Stalinsk." Fastän D. stod Uljanov nära, var dennes politiska testamente fyllt av misstroende till D; detsamma underströk hans oduglighet och oärlighet, samt talade om möjligheten av maktmissbruk från hans sida.

D. deltog 1920 i muselmanska kommunistkongressen i Baku och ledde senare förhandlingarna med turkiska regeringen i Angora.

Bolsjeviken Bronstein har kritiserat D. på det skarpaste, sägande att denne omgivit sig med bolsjevikpartiets sämsta element, vilka äro fullständigt korrumperade: "makten har alldeles demoraliserat dem. De utveckla en byråkratism utan like och nedslå allt som står i vägen för deras makt. D:s anhängare är genompyrda av kryperi och deras gunstlingssystem saknar motstycke."

Bolsjeviken Budeny har beskyllt D. för att vilja spela röd diktator, fast han därtill saknar alla förutsättningar och blott gör sig löjlig bland alla verkliga kommunister. "Han lider av politisk blindhet, ty han ser ej att det utom bolsjevikpartiet finns 100 000 000 muszíki, vars medborgerliga rättigheter och intressen måste tillgodoses.

D. är mycket oroad av den tilltagande antisemitiska stämningen inom den röda krigsmakten, och han lär ha uttalat sig för de mest drastiska åtgärder för att undertrycka de antisemitiska demonstrationerna.

"v. Eden" alias Loeb, Julius. — Judisk publicist.

Eerakkala alias "Erkko", Eero Johansson. — Född 1860 i Orimattila såsom son av en bonde. Han studerade först inom fysiskmatematiska, sedan inom den juridiska fakulteten. Han var journalist i "Keski-Suomi" i Jyväskylä 1887-89 och i "Päivälehti" i Helsingfors 1889—03, då han landsförvisades. Under de följande åren tryckte och utgav han "Amerikan Kaiku." Efter återkomsten 1905 tog han hand om "Helsingin Sanomat" och blev dess redaktör 1908. Han har representerat ungfinska partiet i borgarståndet vid flera landtdagar och var 1918-1920 socialminister, trafikminister och handelsminister efter vartannat i tre olika regeringar. Han tillhör nu finska framstegspartiet.

Efremov, Ivan-Nikolaeviez. Född 1866. Har i I—IV riksdumorna representerat de danska progresssisterna (CA 23).

Ehrenburg. Ilja-Grigorjevicz, — Född 1891 i Moskva skrev han redan 1903 en broschyr mot antisemitismen och deltog som barrikadkämpe i revolutionen 1905. Efter att upprepade gånger ha dömts till fängelse, blev han 1910 landsförvisad för revolutionärt skriftställeri. Han genomvandrade nu till fots Europa och slog sig ned i Paris. Därifrån återkom han 1917 till Petrograd, men utvisades ånyo 1920 av sovjetregeringen. Han är en typisk representant för judarnas revolutionära karaktär. Hans självbiografi återfinnes i "Das neue Russland", IV:1-2.

Elinson alias "Mixailov" — judisk revolutionär.

Elston alias Sumarokov alias Jusupov, Feliks- Feliksovicz. — Född i Sanktpetersburg 1887 såsom sonson av hittebarnet Feliks "Elston". "Graf Sumarakov", efter sin fars morfar, och "furst Jusuppov" (= Josefsson) efter sin morfar, enligt ukas av 1914. Han mördade 1916 Rasputin, enligt ett av E:s nior till E:s svärmor Ksenia (kejsarens syster) skrivet brev, som uppsnappades av oxrana och överlämnades till kejsaren. Storfurst Sergej- Aleksandroviez's änka Elisabet välsignade honom i ett telegram för hans "patriotiska handling". Franske ambassadören Paleologue kallar honom en pervers dilettant av Dorian Grey's sort.

(forts.)

KONST OCH KULTUR.

SVENSK-FRANSKA GALLERIET.

Här uthänges f. n. en hel del svenska tavlor, i stor utsträckning franska bilder, som på ett pregnant sätt illustrera intendenten S. C:son Bergströms i ett föreg. n:r av Nationen berörda uttalande om Svenska artisters löjeväckande efterapning av galliskt artisteri.

Nils F. Dardel står visserligen genom sin schweiziska extraktion rätt nära franska källor, men hans "gröne jägare" är dock en färgorgie, som alltför mycket erinrar om barnkammarkonst.

Patrik Knutsson Reutersvärd har en hård, stel kulissteknik. Hans helfigur av den halvnakna cocotten visar dock en viss färdighet. Bäst av hans saker är Borgholms ruin.

Gösta Sandels har med delvis vackra färger kladdat en "Magdalena"; även hans "hästar och nakna män" är kladdiga, men sakna ej dekorativ verkan.

Jürgen Tönnesson Wrangel tycker också om att smeta; bäst är hans "bro".

Svarstad presenterar ett suddigt porträtt av fru Undset.

J. F. Willumsen's "Ofre for det nationale spögelse" är en utmärkt tendensbild, vars givna plats borde vara Krigsministeriet i Paris. Var finns en mecenat?...

Överhuvud taget är det ej mycket av det uthängda som kan intressera svenska konstvänner.

Le Normand.

ITALIENSKT I SVENSK-FRANSKA GALLERIET.

Frånsett de rent geografiska ortsmotiven, är redan ämnesvalet rent italienskt: Överraskningen i rövarkulan! Den sårade rövaren! Episod från Roma's plundring! Malaria!.. Även andra dukar utan geografisk beteckning förråda sitt ursprung: Lancerotto's bröllopsdans av trasgrant folk på en lortig gata framför en husvägg med delvis avfallen rappning gör genast ett italienskt intryck...

Bland utställningens stämningsfullaste dukar är den snart 60-årige Balestrieri's månbelysta klostergång (2,300 kr.). Ett vackert motiv är även Delleani's kyrkfolk i Pollona (850), och rent rörande är Irolli's fromma flicka, en blond och blåögd, rasnordisk typ (2,600 kr.). Ett annat sympatiskt barnporträtt visar den unge Galante i Den lilla krubban (1,350 kr.). Galli är representerad med en blond Madonna (3,800 kr.) och en blond ängel (2,850 kr.). Om överhuvud några dukar skulle stanna i Sverige, borde det bli någon av de här nämnda, men prisen äro genomgående alltför höga. Hemma på Via Sistina skulle man nöja sig med lika många lire som nu begäres i kronor! Den gamle Mancini vill här rent av ha 15,000 kr. för en kvinna av medelhavsras. Visserligen är hon rappad med färg till flera millimeters tjocklek, men priset måste dock anses esorbitante, även om modellen skulle ingå i köpet.

Vår beundran för italienskt måleri kulminerar inför den oöverträfflige bastarden Lionardo från Vinci och avtager i samma mån de moderna artisterna avlägsna sig från dennes konstideal.

Scandiano.

Merry Grill
Tegnérgatan 28, Stockholm
2:dra huset från Drottninggatan
INTIM DANSRESTAURANT
Den populära
Imperial Orchestra
Best. tel. V. 789 och V. 793

AGRIKULTUR-UTSTÄLLNING.

I Praha anordnas enligt vad czéskoslovenska legationen meddelat oss, en agrikultur-utställning 15—21 maj. Densamma omfattar även vegetal-, skogs- och animal-produktion, jordbruksmaskiner, kooperation m. m. Upplysningar rörande svenska exportmöjligheter erhålles genom legationen.

Jordbrukets nödläge.

Över detta ämne höll artisten Nils Tirén, Länna, nyligen ett livligt sentetat föredrag i Estuna. Talaren underströk kraftigt behovet av en sakförståndig folkupplysning rörande förhållandena, ej minst i vad det gäller inköp och försäljningar av alster från jordbruksnäringens utövare.

Differensen mellan jordbrukarnas försäljningspris och detaljpriset vid utförsäljningen av produkterna, såsom smör, mjölk, kött, potatis m. m., är, framhöll hr Tirén, alltför stor. Vid inköp av produkter till jordbruket tagas även ofta på dessa oskäliga vinster. Dessa vinster gå för det mesta till håll som vi minst skulle önska. Av undersökningar, som verkställts, framgår, att det är judarna, som ligga bakom en mångfald av dessa affärer och företag, och deras profithunger finnes det i många fall ingen gräns för. De stora affärsföretagen inom vårt land finansieras av dessa i olika skepnader. Sprit- och tobaksmonopolen stå under samma inflytande, som även förstå att håva åt sig av vinsterna i desamma. Samma gestalter, israeliterna, är det som skymtar fram bakom världskrigets kulisser och som representera ledningen för Sovjetryssland. Konferenserna angående den ekonomiska avvecklingen efter världskriget dirigeras ävenså från detta håll.

Talaren avslutade sitt intressanta föredrag med en maning till alla att göra allt för att skapa ett svenskt Sverige samt ej låta leda sig av utlänningar under vilken skepnad det vara må.

Hotellfolket och spritkoncernen.

En märklig inlaga till kontrollstyrelsen.

Sveriges centrala hotell- och restaurantförening, som i dagarna varit samlad till årsmöte i huvudstaden, beslöt därvid efter en ingående överläggning om den enskilda hotell- och restaurangnäringens nvarande läge, att till chefen för kontrollstyrelsen ingiva en skrivelse, vari påtalades en mängd egendomliga företeelser inom den s. k. spritkoncernen samt begäres skydd för den enskilda företagsamheten inom restaurangnäringen.

I skrivelsen föreslås bl. a., att föreskrifter måtte utfärdas, att inga nya dotterbolag få bildas av koncernen, att detaljhandelsbolagen icke få utvidga eller avsevärt omlägga sin egen hotell- och restaurangrörelse, att detaljhandelsbolagen i sin ordning icke må tillåta sina dotterbolag att utvidga verksamheten samt att detaljhandelsbolagen icke få själva investera eller lämna sin medverkan till att dotterbolagen investera i hotell- och restaurangrörelse annat nytt kapital än som oundgängligen erfordras såsom normalt för underhåll av fastigheter och inventarier.

Vidare erinras om att k. m:t den 21 sept. 1928 beslöt bemyndiga chefen för finansdepartementet att tillkalla sakkunniga för eventuell revision av nu gällande rusdryckslagstiftning. Av statsmakternas ställningstagande till rusdrycksproblemets reglerande framgår, att statsmakterna ansett självklart att den enskilda hotell- och restaurangrörelsen även för framtiden är behövlig och önskvärd. Då borde också utvecklingen på restaurangområdet icke tå fortgå som hittills. Resultatet skulle annars kanske bli att statsmakterna ställas inför förhållanden som skulle försvåra om ej rent av förhindra en fri prövning av hithörande frågor. Åtgärder för att vidmakthålla status quo beträffande den enskilda hotell- och restaurangrörelsen äro så mycket mer på sin plats som det åtminstone beträffande ett av koncernens företag, Vin- och spritcentralen, från auktoritativt håll påfordrats, att det skall helt avveckla sina i restaurangbranschen intresserade dotterbolag. Beträffande detaljhandelsbolagens verksamhet tillhör det kontrollstyrelsen att vaka över deras medelförvaltning. Kontrollstyrelsen torde alltså ej sakna möjlighet inverka även på deras dotterbolag i den mån de vilja utvidga sin nu bedrivna hotell- och restaurangverksamhet.

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KØBENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar Kr. 5:—. Halvaar Kr. 2:75.

Alla fosterlandsvänner
bör läsa
general Ludendorffs intressanta arbete:
KRIGSHETS och FOLKMORD
under de sista 150 åren, pris 2:50 mot
postförskott från,
Förlag: E. P. HOLMVALL, Box 3097,
Stockholm 3.

Ur utlandets press.

"Bankkrakkene og Jødene."

Under ovanstående rubrik behandlar *Nationalt Tidskrift* (n), Oslo, det sista stora äveneanget på bankplundringens område i Sverige, varav framgår att man inom vårt broderland på andra sidan Kölen rätt så väl följer med vad som händer och sker i vårt land. N. T. skriver:

Både i den norske og svenske presse av alle politiske farver er der fortalt en hel del om de siste svenske banksammenbrudd. Tilsynalatende belyses miseren meget inngående, så intet synes stukket under stol. På den fille undtagelse nær, at bak hele svindelen skjuler sig den bekjennte sovjetbankierjøde Olof Aschberg, som iallfall den konservative presse ikke burde ha grund til å dekke, hvis det ikke var nettopp fordi han er jøde og meget intimt knyttet til pressedynastiet Bonnier. Han synes med stort held å ha anvendt duper, så hans eget navn ikke figurerer i skandalen.

Sitt første kupp gjorde jøden da det i 1912 lyktes ham å tilføie grev Carl Bonde et milliontap på tomtespekulasjoner. Denne bedrift ga ham vel forståelse av hvilket rikt arbeidsfelt her lå unyttet for jødisk spekulasjon og samtidig innsikt i hvordan svindelen best kunde organiseres.

Aschberg grundla 1917 i Stockholm Nya Banken, hvis første og viktigste opgave sikkert var å formidle de store pengetransaksjoner i forbindelse med den russiske revolusjon, og „bankieren" flyttet da også til Moskva som sovjetjødenes finansielle geni og opholdt sig i sovjetparadiset endel år. Men øiensynlig fandt den forhenværende polsk-galiziske skredder det bekvemmere å snyte svenske bønder enn å spise kirsebær med sine egne blodhunde i Moskva, hvorfor han vendte tilbake til Sverige.

Selv folk både her i landet og annetsteds, der burde vite bedre, er naive nok å tro, at når sådant hender er det tilfellets spill og når så jødene beriker sig er det fordi de er så meget smartere. Men det er nu på tide at man også her i landet instiller sin horisont noget videre. Når f. eks. våre sparebanker røk var sikkert både tilretteleggelsen av årsakene og deres virkninger utpønsket i et av de jødiske hovedkvarterer. De politiske marodører tilvenstre for venstre utfører kun troskyldig nok dummienes rolle.

Sparebanksystemet her i norden er jødene (og selvfølgelig deres lakeier) en forargelse, fordi det opsamler nasjonal kapital som benyttes for nasjonal-økonomiske formål istedetfor å komme i hendene på den sjakrende internasjonale jødefinans.

Nationens vänner uppmanas

att i möjligaste mån verkställa sina inköp av tidningar m. m. hos sådana försäljare och affärer, som korrekt uthänga Nationen löpsedel och framhålla densamma för kunderna. Våra vänners aktiva medverkan och stöd är här så mycket mera påkallat som fienden, särskilt i Stockholm, med lock, pock, och hot om stryk, åtal o. s. v. mot försäljarna äro i ständig verksamhet för försvårande av Nationens spridning.

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

Till Nationens läsare!

Styrelsen för tidningsföretaget NATIONEN får härmed, enligt denna dag fattat beslut, meddela, att tidningens utgivande med detta nummer av ekonomiska skäl *tills vidare* upphör.

I mera än tre och ett halft års tid, d. v. s. sedan den 1. okt. 1925, har NATIONEN utkommit med 1 nummer i veckan eller tillsammans 189 st. Styrelsens tre ledamöter, som varit övertygade om att tidningen haft en uppgift att fylla i nutida svenskt politiskt liv, ha under den gångna tiden praktiskt taget ensamma fått bära den ekonomiska tungan. En tidning som NATIONEN, vilken tagit till sin uppgift att omutligt och utan omsvep säga sanningen, är nämligen, i den tid som är, under sin genombrottstillvaro hänvisad till att gå med ekonomisk förlust. NATIONEN har väl under sin verksamhetstid förskaffat sig en vidsträckt vänkrets, tillhörande alla samhällslager, jämväl de burgnare, men när det gällt att bistå ekonomiskt, har man blott undantagsvis varit redo därtill.

Alldenstund styrelsens ledamöter icke ensamma mäkta bära den ekonomiska tungan av tidningens utgivande, hava de beslutat att *tills vidare* nedlägga tidningen. Ett återupptagande av dess utgivning beror på i vad mån erforderligt stöd från intresserades sida kan vara att påräkna.

Stockholm den 17 maj 1927.

För tidningen NATIONENS styrelse:

Elof Eriksson.

Redaktör o. ansvarig utgivare.

General Ludendorffs kamp mot frimureriet.

General Ludendorffs energiska kampanj mot frimureriet har väckt till liv en våldsam polemik i Tyskland. Den av motståndarna till en början nyttjade taktiken att förklara generalen sinnesrubbad har icke kunnat vidmakthållas utan har man sett sig nödsakad gå in på ett sakligt bedömande av hans uttalanden. General L. har genom sina offentliggjorda avslöjanden uppenbart tillfogat fienden ett högst kännbart avbräck. Det är intressant att studera de ofta motstridiga men så mycket mer karakteristiska uttalanden, som härom inflyta särskilt i vissa av det tyska frimureriets ledande organ.

I n:r 7/8 för 1928 av tidskriften Latomia (Leipzig), ett av det tyska frimureriets mest välrenommerade doktrinära organ, finna vi sålunda följande drastiska bekännelse, som en viss Br. Rudolf Klien låtit undfalla sig:

"Det mest kränkande i Ludendorffs broschyr (mot frimureriet) är att han utlämnar oss åt löjet; men ännu värre är att vi måste erkänna vår egen skuld därtill. Vår ritual är judisk från början till slut: allmänheten måste härav draga den slutsatsen att något samband finnes mellan oss och vår tids judendom. Så mycket mer som denna ritual tillämpas av alla frimyrarloger i hela världen."

Härtill genmäla visserligen ett par protestantiska och preussiska storloger i Berlin, att frimurareritualen möjligen kan stå under Israels inflytande hos andra loger och i första rummet hos det Eklektiska Frimurarförbundets Storloge i Frankfurt a. M., men att ritualens, texternas och symbolernas innebörd är rent kristen hos dem själva.

Gent emot Ludendorffs anklagelser inskränka logerna i Berlin med avsikt sitt försvar till det egna ordenssystemet. De synas t. o. m. hava föga aktning för frimurare-ordens övriga branscher, vilket icke är utan intresse eftersom detta innebär en bekännelse och samtidigt en anklagelse ehuru av annan art än Br. Kliens, skriver "Revue Internationale des Sociétés Secrètes", Paris N:o 9, 1929.

Ovannämnde R. Kliens i sammandrag återgivna uttalande lyder på originalspråket:

"Was für jeden aufrechten und ehrliebenden Freimaurer das kränkenste an der Ludendorff-Broschüre ist, ist das, dass wir verspottet und der Lächerlichkeit preisgegeben werden. Was aber noch schlimmer ist, wir müssen, wenn wir Selbsterkenntnis üben, zugestehen, dass an der Möglichkeit dieser Verspottung wir selbst nicht schuldlos sind... Dass das Publikum, dem unser vom Anfang bis zu Ende altjüdisch durchsetztes Ritual vorgeführt wird, daraus den Schluss zieht und ziehen muss, dass wir dann auch innige Beziehungen zum jetzigen Judentum haben müssen, sei nebenbei bemerkt. Jedenfalls kann sich Ludendorff vorläufig in dem angenehmen Bewusstsein wiegen, dass ihm seine Beweisführung geglückt ist...

"Denn dieses jüdische Ritual ist üblich und gültig in **allen** Freimaurerlogen der **Erde**. Sie alle, alle trifft also die Ludendorff'sche Spottkritik, sie alle geht's an. Es wird nicht mehr lange dauern, bis die Ludendorff-Broschüre in fremde Sprachen, vor allem in die englische übersetzt sein wird... und dann kann und muss sich die gesamte Freimaurerei auf dem Erdenrund den Spiegel vorhalten."

Eller i svensk översättning:

"Vad som för varje uppriktig och rättsinning frimurare är mest kränkande i Ludendorffs broschyr är att vi förhånas och utlämnas åt löjet. Men ännu värre är, att om vi vilja visa självkännedom, så måste vi tillstå att vi icke äro utan skuld till att detta begabberi kan äga rum... I förbigående må nämnas att allmänheten, genom att få del av vår från början till slut av gammaljudisk anda genomsyrade ritual, drager och måste draga den slutsatsen att vi därför även måste vara i intim förbindelse med vår tids judendom. I varje fall kan Ludendorff tills vidare taga saken lugnt i det angenäma medvetandet att han lyckats i sin bevisföring...

"Ty denna judiska ritual tillämpas och är gällande i alla frimurarloger i hela världen. Alla utan undantag träffas följaktligen av Ludendorffs hånkritik, vilken gäller dem alla. Det kan icke dröja länge förrän Ludendorffs broschyr blir översatt till främmande språk, främst engelska... och då kan och måste all världens frimureri se sig självt i spegeln."

Det bör även påpekas att den i artikeln omtalade Eklektiska Storlogen i Frankfurt a. M. är en s. k. "humanitär" loge, som även antager judar till ordinarie medlemmar men det oaktat synes vara "erkänd" av det svenska frimureriet. Enligt Matrikeln över Frimurare-Ordens IX. provins (Sverige) för år 1925 står denna Frankfurterloge i förbindelse med Svenska Stora Landslogen i Stockholm, hos vilken den då var representerad av f. ordföranden i Stockholmssystemet, generalkrigskommissarien Fredrik Engelbert Bergenholtz.

Även en av de i artikeln åsyftade logerna i Berlin, nämligen Die Grosse Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland, står enligt samma matrikel i förbindelse med det svenska frimureriet genom ömsesidiga representanter. Nuvarande statsministern, titulärамiralen Salomon Arvid Achates Lindman, var år 1925 dess ombud hos Svenska Stora Landslogen.

K. L.

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD' MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjtn. Erik Cason Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

HARALD
LINDSTRÖMS
Boktryckeri
Apelbergsgat. 58 - Tel. 583
Kataloger, Broschyrer, Affärstryck
Specialitét: Tidningar o. Tidskrifter
Begär offert!

Den judiska friheten.

Ett vittnesbörd av prof. Lidforss.

Alltemellanåt får man bevittna, hurn det frihetstrångtande Bonniers Dagens Nyheter beklagar sig över den icke-Bonnierska pressens ofrihet. De eländiga "ofria" gojimorganen, som varken kunna eller vilja förstå folkets sanna väl, borde helst med detsamma försvinna! Betraktelsesättet är ju intet nytt, utan av gammalt dato. Redan för ett kvartsekel sedan braverade Bonniers D. N. med sin "frihet", som ställde organet i en särsklass, utanför och framför den övriga pressen. Sedan dess hava en mängd svenska tidningar av olika kulörer lagts under det judiska husets spira, vadan ju numera en hel del räknas hemmahörande i "frihets"-kategorien. Professor *Bengt Lidforss* tog på sin tid i en ledande artikel i tidningen Arbetet, rubricerad "Socialistpressens frihet", de frihetsorerande herrarna i D. N. i upptuktelse för en deras oration över den svenska socialistpressens ofrihet. Ur prof. L:s artikel i Arbetet må följande anföras, som visar, att den Bonnierjudiska frihetskänslan tog sig ungefär samma uttryck vid sekelskiftet som den i dag gör:

"Men skulle någon vilja göra sig till målsman för de åsikter om judiskt väsen och judisk kultur, som uttalats av t. ex. författaren till "Rembrandt als Erzieher" och av Houston Stewart Chamberlain, så skulle han finna icke blott "Dagens Nyheter" utan också "Handelstidningen" och "Svenska Dagbladet" hermetiskt slutna för en sådan idériktning. Och hos förläggarna skulle det gå honom på samma sätt; en liten oskyldig uppsats, som undertecknad en gång under rubriken "Semitisk nationalism" offentliggjorde i denna tidning, fick under inga omständigheter medtagas i den samling av för övrigt tämligen agressiva artiklar, som undertecknad under titeln "Socialistisk journalistik" utgav på det Bonnierska förlaget."

«Social» gest.

Socialstyrelsen håller före, att den av landssekretariatet påpekade bristen i styrelsens levnadskostnadsundersökningar så långt möjligt bör avhjälpas. Nästa levnadskostnadsundersökning skall utvidgas till att omfatta ett större antal arbetarhushåll av den fattigare kategorien. Undersökningar i syfte att mäta och följa levnadsstandardens verkliga höjd böra vidare enligt socialstyrelsen äga rum regelbundet med vissa mellanperioder. Till hugsvalelse för de fattiga.

Beträffande bostadsräkningarna ha dessa allt mer fått sitt innehåll begränsat och den nu pågående ansetts böra inskränkas till en redogörelse endast för hyresbeloppen. Bostadsfrågans vikt kunde dock, menar den "sociala" styrelsen, motivera den relativt ringa kostnadsökning som ett mera fullständigt bearbetande av hyresräkningsmaterialet, särskilt ur bondesynpunkt, skulle föra med sig. Även de större kostnader som verkställandet av en ny, mera ingående bostadsundersökning skulle vålla det allmänna, skulle helt visst uppvägas av motsvarande nytta(?).

Sverige-Latvija.

Denna tidning har redan förut vid flera tillfällen givit uttryck åt de starka sympatier som besjäla den svenska nationen gentemot dess forna transbaltiska dotterländer. Därför hälsa vi också med ett hjärtligt välkommen de lettiska akademici, som under ledning av professoren Balodis nu gästa vårt land. Den berömde arkeologen behöver väl knappast någon presentation, men vi kunna dock erinra om, att han är född 1882, och efter studier i Dorpat och München, från 1912 var docent och professor vid ryska universitet, tills han 1924 återbördades till Riga. Enligt vad han muntligen meddelat kommer han att i höst göra utgrävningar, tillsammans med Uppsalaprofessorn Nerman av lettiska gravfält, som förmodas stå i relation till en tidig svensk utvandring.

Till ära för främlingarna hade Svensk-lettiska sällskapet anordnat en välkomstfest å Skansen. Letternas sympatier för det gamla moderlandet Sverige tolkades med hjärtliga ord av såväl prof. Balodis som envoyén Zarine. Samkvämet präglades av den kordialaste stämning. Bland de söta studentskorna är även en dotter av den förste lettiske presidenten Czakste, vars biografi våra läsare torde erinra sig från nr 181 av denna tidning.

Vi hoppas att denna lettiska studieresa skall ännu fastare knyta banden mellan fränderna väster och öster om Östersjön.

Till
MOTORSÄSONGEN
Alla slags
Skinnbeklädnader
Överdragskläder för Motorcyklister
bäst och billigast i
Specialaffären
Gustaf Peterssons
Beklädnadsaffär
Sveavägen 60
(mitt emot Ad. Fr. kyrka)
Tel. 82 62

MONOPOLDEBATTEN.

Vad riksdagsprotokollen avslöja.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Herr *Örne:* Herr talman! Jag skall bara ge ett par korta repliker.

Om herr Dahl inte tror, att den nuvarande regeringen vill göra sitt bästa att få fram tillfredsställande former för de båda monopolbolagens verksamhet, tycker jag, med mina statsrättsliga utgångspunkter, att herr Dahl borde anmoda den nuvarande regeringen att avgå, ty frågan är så pass viktig, att man inte kan ha en regering, om vilken man tror, att den icke har god vilja på detta område. För min del faller det mig inte ett ögonblick in att härvidlag betvivla den nuvarande regeringens goda vilja, och därför tycker jag, att riksdagen icke har anledning att skriva.

Herr Dahl påpekade ett par saker angående avskrivningarna i spritcentralen. Jag har också observerat, att förfarandet där hade gått något krokiga vägar. Emellertid kunde jag icke finna av vad monopolutredningen påpekat i den frågan, att det var någon oredlighet med i spelet eller att något blivit rövat från staten.

Slutligen måste jag kanske för att undvika missförstånd säga, att jag för min del ej har tagit någon ståndpunkt till sättet för revisorernas utseende. Det är mycket möjligt, att det kan vara lämpligt att anknyta monopolbolagens revision till statsrevision eller låta riksdagens kamrar utse särskilda revisorer. Men vad jag har vänt mig mot är övertron på, att dessa revisorer skulle bli så mycket bättre än av Kungl. Maj:t utsedda.

Nu säger herr Westman i sitt sista uttalande, att av Kungl. Maj:t utsedda revisorer inte kunna göra något, ty de ha intet stöd bakom sig, på grund av att regeringarna växla så ofta. Vi ha haft många regeringsskiften här i landet, men hittills tror jag icke, att något av dessa regeringsskiften har förorsakats därav, att folk, som vilja vara mindre redliga emot det allmänna, ha fått inflytande vid regeringstillsättningar. Jag tror för min del, att en revisor, som gör sin plikt, kan vara ganska lugn, vilken regering som än sitter, för att ha regeringens stöd bakom ryggen. Skulle han bli avsatt, därför att han gjort sin plikt, tror jag, att det skulle bli synd om den finansminister, som gjorde den avrättningen.

Men eftersom saken har kommit på tal, skall jag be att direkt få fråga: vad är det som har förekommit i vin- och spritmonopolets förvaltning efter 1923, som är av den beskaffenhet, att alldeles speciella övervakningsåtgärder äro påkallade? Jag har, som jag sade, inte hunnit läsa dessa digra betänkanden så grundligt, men jag har fått det bestämda intrycket, att det mesta, som monopolkontrollutredningen framdrager av mindre tillfredsställande åtgärder, inköp av främmande aktiebolag o. s. v., hände före omorganisationen, medan spritmonopolet ännu var att betrakta som ett privatföretag. Det skulle vara intressant att få veta, vilka stora fel som äro begångna i bolagets förvaltning efter den sista omorganisationen.

Min ärade vän herr Boman frågade mig, om chefen för postverket eller chefen för telegrafverket känner sig få en förminskad rörelsefrihet genom statsrevisorernas tillvaro. Jag kan på den frågan svara mycket uppriktigt, att jag som chef för postverket aldrig har handlat på det sättet, att jag har känt någon som helst ängslan för statsrevisorerna. Jag tror inte, att man inom statens verk i allmänhet har någon anledning att vara rädd för de sakliga anmärkningar, som statsrevisorerna kunna göra. Men däremot kan jag icke underlåta att säga, att statsrevisorerna för några år sedan gjorde en hel del anmärkningar, som voro ägnade att nedsätta allmänhetens förtroende till statsverksamheten, kanske mest genom det sätt, på vilket statsrevisorernas anmärkningar slogos upp i pressen. Det är ju så, att allmänheten läser rubrikerna och icke vad som står under dem, och ännu mindre läser den de förklaringar, som avgivas. Det var en hel rad anmärkningar, som enligt min mening icke voro befogade och som riksdagen icke heller ställde sig bakom, men anmärkningarna hade givetvis skadat tilltron till statens förmåga att driva ekonomisk verksamhet, och det tycker jag inte är riktigt trevligt. Revisorer böra även ha någon självdisciplin, när det gäller att göra anmärkningar. Anmärkningar böra göras, när det har förefallit något, som skadat företagets intresse eller den allmänna moralen, men det är icke nödvändigt att draga fram saker, som äro av mindre betydelse, annat än inför styrelsen.

Men jag har här bara teoretiskt diskuterat frågan, huruvida det ovillkorligen ligger i sakens natur, att av riksdagen utsedda revisorer skola vara bättre än av regeringen utsedda. Den frågan får emellertid liksom övriga frågor utredas av regeringen, och jag är för min del villig att gå på linjen av riksdagen utsedda revisorer, om jag, sedan hela utredningen ligger på bordet, skulle finna, att detta är det lämpliga sättet att ordna saken. Längre tycker jag inte, att man kan komma.

Herr talman! Jag vidhåller mitt förutvarande yrkande.

Herr *Bärg:* Herr talman! Jag finner det efter herr Westmans replik angeläget fästa uppmärksamheten på, att jag i mitt förra anförande inte med ett ord berörde de mellanhavanden, som av herr Westman åberopades, mellan herr Westman och verkställande direktören, mellan verkställande direktören och tidningarna samt tilläventyrs mellan herr Westman och tidningarna. Hela denna sak har jag inte yttrat ett ord om, utan jag talade om vad som förekommit i *monopolbolagets styrelse.*

Herr Westman uttalade sin förundran över, att jag kunde säga, att styrelsen inte förut hade kännedom om några dylika fall. Jag var ju därvid mycket angelägen om att undantaga fallet Seiersen, vilket ju inte kunde åsyftas med herr Westmans anmärkning, att polisutredning icke skett, ty i detta fall hade ju polisutredning ägt rum.

Till sist vill jag, herr talman säga, att herr Westmans anklagelse således måste gå ut på att styrelsen icke polisanmält den utländska firman och då herr Westman yttrar, att han *tror,* att det också senare förelegat fall, som *kunnat* giva skäl för anmälan, vill jag, herr talman, säga, att det knappast kan vara tillräckligt för monopolets styrelse att göra polisanmälan, därför att herr Westman till äventyrs *tror,* att det *kan* ha funnits skäl till sådan anmälan.

Herr *Dahl:* Herr talman! Endast ett par ord med adress till herr Örne.

Denne ärade ledamot tyktes vilja föra denna fråga upp på ett ännu mera storpolitiskt plan än där den tidigare har befunnit sig, då han vädjade till mig och sade, att om jag icke förutsatte, att regeringen gjorde sitt bästa i denna fråga, borde jag anmoda regeringen att avgå. Till att börja med vill jag säga, att jag tar mig aldrig så majestätiska fasoner, att jag riktar dylik anmodan till en regering. Gentemot själva tankegången i herr Örnes resonemang har jag mycket svårt att underlåta att göra en gensaga. Jag kan inte förstå, att herr Örnes replik har det minsta berättigande under annan förutsättning, än att herr Örne har den meningen, att en enskild riksdagsman skall om den för tillfället fungerande regeringen i stort sett har samma åskådning som han själv, finna sig förhindrad att till regeringen göra framställningar angående sina önskemål, ty han skall utan vidare förutsätta, att regeringen själv besörjer allting. Jag får säga, att det är ett ganska underligt resonemang från en man, som i synnerlig grad representerar demokrati och parlamentarismen, att förutsätta, att man skulle skänka ett sådant blint, tillitsfullt förtroende till en regering bara därför, att den i stort sett omfattar ens egen åskådning. Jag tänker mig, att om en riksdagsledamot finner, att någonting i rikets allmänna hushållning tarvar en framställning till regeringen, är han alldeles oförhindrad att biträda en dylik framställning, inte minst, när den sittande regeringen är av den beskaffenheten, att han kan hysa förhoppning om, att hans framställning vinner just det avsedda beaktandet. Jag tycker således, att herr Örnes replik här utgår från en alldeles felaktig värdesättning av riksdagsmännens rätt och befogenhet till initiativ.

Herr *Kristensson:* Herr talman! Den iver, med vilken de båda motionärerna här gå i elden för att få åtminstone en del av sin föreliggande motion bifallen, gör att jag måste yttra några ord. Jag har alltid satt det allra största värde på de båda motionärerna, och det gjorde mig uppriktigt ledsen, att jag icke kunde i utskottet biträda motionen, men det var mig verkligen omöjligt att ingå på en realprövning av densamma just av de skäl, som här förut framhållits av utskottets ärade ordförande och av herr Örne.

Här föreligger ett kommittébetänkande. Så komma kommitténs ordförande och dess ledamöt och väcka en motion, i vilken de föra fram vissa frågor ur detta betänkande och be riksdagen på förhand tag ställning till dem, innan riksdagens ledamöter alls läst betänkandet, innan riksdagens ledamöter ännu mindre läst de yttranden över betänkandet, som avgivits av statskontoret och andra myndigheter, och innan riksdagen ännu mycket mindre tagit del av vad den part, som i detta fall är anklagad, haft att andraga. Kungl. Maj:t har förklarat, att tiden och andra omständigheter icke medgivit för Kungl. Maj:t att till innevarande riksdag framlägga ärendet och att Kungl. Maj:t fortfarande har det under förberedande behandling. Vid sådant förhållande säger jag mig, att det i alla fall strider mot vanlig riksdagspraxis, att riksdagen ur ett så stort organisatoriskt komplex som det här föreliggande bryter ut vissa punkter och säger: Beträffande dessa ting skola vi a priori, innan utredningen är slutförd, slå fast, att det skall vara så och så.

Utskottet har ju nu behandlat motionärerna så välvilligt som det är möjligt för ett utskott att göra, när man inte kan gå med på motionärernas kläm utan i alla fall måste avstyrka denna. Vi ha ju förutsatt, att Kungl. Maj:t verkligen tager dessa saker under allvarligt övervägande. Och för min del förutsätter jag ännu något mera. Jag förutsätter, att även de saker, som här under debatten i dag från olika håll äro framdragna, av Kungl. Maj:t tagas i allvarligt övervägande vid den utredning, som under Kungl. Maj:ts auspicier fortfarande pågår. Det kan inte hjälpas, herr Dahl, att om inte kammaren i detta nu härvidlag ställer sig bakom utskottet, blir det i alla fall, mer eller mindre inlindat — det får var och en taga efter sin personliga läggning — ett misstroendevotum mot den sittande regeringen, och vederbörande statsråd borde icke underlåta att taga under allvarligt övervägande, om samma förutsättningar längre föreligga för honom, som när han tillträdde sitt ämbete. Det kan man nog inte komma ifrån.

Jag ber, herr talman, att få yrka bifall till utskottets hemställan och än en gång påpeka, att jag för min del icke har inom utskottet ingått i en realprövning av denna sak, därför att alla akter lågo inte på bordet, och jag vill se dem först, innan jag tager ståndpunkt vare sig för eller emot vad motionärerna här framhållit.

(Forts. i nästa n:r.)

Putsar Ni fortfarande
Edra metaller? — Onödigt arbete om Ni använder "ASTROL". 1/1 fl. 2:85, 1/2 fl. 1:50. Pengar, tid och arbete sparas.
Mot postförskott från firma
EINAR ÅBERG,
Stockholm 4 - Tel. S. 33 97
Återförsäljare antagas.

Tre Svenska Kronors Inkarnation
Ljungbergs Förlag, Lidingö 2

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman
för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

Des Tacitus Germania
Herausgegeben, übersetzt und mit Anmerkungen versehen von
Prof. D:r E. Fehrle, Heidelberg
Mit 30 Abbildungen. Geh. Mk 4.50, geb. Mk 6.—.
„Eine überaus handliche Ausgabe mit geschickt gegenüber gestellter deutscher Uebersetzung. Schon im Text sind Kurze, treffende Hinweise namentlich auf Caesars. Bellum Galicum." Auschliessend folgen etwa 50 Seiten Anmerkungen, die die Fehrlesche Ausgabe weit über alles erheben, was über die „Germania" bisher für einem weiteren Leser-Kreis geschrieben worden ist. Rassenkunde, Vorgeschichte und Volks-Kunde aller germanischen Völker mit ihren neuesten Ergebnissen sind in reistem Masse herausgezogen."
J. F. LEHMANNS VERLAG
München.

Läs och sprid Nationen!
Prenumerationspris:
Helå. [illegible] —; Halvår 5:25; Kvart. 2:75.
LÖSNUMMERPRIS: 25 öre.
Kommissionärer för prenumeration och lösnummerförsäljning antagas å alla platser i landet

NATIONEN
Lördagen den 18 Maj 1929.

BOKBINDERIARBETEN
ALLA SLAG, RASK LEVERANS, OMSORGSFULLT OCH TILL MODERATA PRISER.
BRATTS BOKBINDERI AKTIEBOLAG
Klarabergsgatan 52, 2 tr., STOCKHOLM.
Telefoner: 151 35, Norr 56 20

Harald Lindströms Boktr., Sthlm 1929.

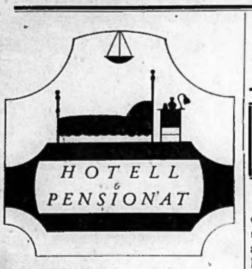

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET
NORA
STADSHOTELLET
ÖREBRO
STORA HOTELLET

Den ekumeniska faran!

Vid senaste ärkesbiskopsval sattes som man erinre sig i första förslagsrummet biskop Danell i Skara, i andra rummet biskop Eklund i Karlstad samt i tredje professor Söderblom. Regeringen utnämnde emellertid till ärkebiskop den, som stod i sista förslagsrummet. Statsrådsprotokollet hettes vara hemligt men det oaktat är det en offentlig hemlighet att av detsamma tydligt framgår att den överraskande utnämningen skedde sedan i protokollet antecknats en av dåvarande utrikesministern K. A. Wallenberg gjord kraftig framstöt till hr Söderbloms förmån. Den ene kosmopoliten stödde den andre.

Det var en olycka för Sveriges land att icke någon av de värdigare ärkebiskopskandidaterna, biskop Danell eller biskop Eklund, utnämndes att bekläda den höga posten.

Biskop Söderblom yves över sina ekumeniska, hoc est kosmopolitiska segrar. Men vad är det som har sänkt den sedliga nivån i landet om icke just den ekumeniska andans intrång på alla områden på bekostnad av gammalsvensk hederlighet och snävt svenska synpunkter? Endast en nationell kyrka är verkligt stark. Må gärna de kristna kyrkorna, vilket de för länge sedan gjort hr Söderblom förutan, sluta upp med inbördes träta av dogmatisk natur, men i och med att huvudvikten lägges på ekumenisk bog, inträder en upplösningsprocess i stil med religionshistorisk fördragsamhet — f. d. religionshistoriske professorn Torgny Segerstedt jubel förra året att den kristna kyrkan var stadd på avskrivning. Icke utan orsak har Finlands ärkebiskop stämplat Nathan Söderblom såsom kättare. Och bl. a. från Göteborgs stift har med rätta hörts herdatoner av så skarp kritik, att väl ingen förutvarande ärkebiskop nödgats stillatigande svälja så beska piller. Någon större aktning från det inhemska, verkligt kristna prästerskapet kan icke hr Söderblom fägna sig med, men den egna berömmelsen utåt kontinenten överskyggar för honom allt — och gör hans blick för det egna folkets väl skum.

Vad var den Lutherska protestantismen, om icke en protest mot den romerska medelhavsrasens förvanskning av de kristna lärosatserna, en förvanskning som ej hade hemortsrätt i norra Europa.

Å andra sidan behöver den Lutherska reformationen fullföljas efter de linjer, som J. L. uppdragit i Nationens spalter och det svenska folket befrias från oket av Gamla Testamentets judiska surdeg. Sålunda frigjord kristendom stämmer i sina lärosatser väl överens med den urnordiska Hávámals sedelära. Den nya reformationen kommer att stärka det sedliga medvetandet på nationell grund.

Gynna Nationens annonsörer!

JÄRN OCH METALLSKROT
LUMP OCH TOMGLAS
Tel. 802 77 KÖPES Tel. 802 77

PARISER-CAFÉET
27 Kungsgatan 27
STOCKHOLM

Om Judarna och deras lögner.

(Forts. fr. sid. 1.)

och fråga icke efter, att de ljuga självsvåldigt. Och giv väl akt på, att de hellre skulle tåla, att språket aldrig blivit skrivet än att de skulle släppa sin mening. Det tillfogar dem ett brännsår och de kunna icke komma förbi det.

Ty de gamle, rätte judarna hava haft den meningen, som vi kristna hava, nämligen att makten eller spiran skall stanna i Juda tills Messias kommer: honom skola då folken sälla sig till och tillfalla, d. ä., då skulle spiran icke vara blott i Juda stam, utan (såsom profeterna efteråt klarlägga) på Messias tid komma bland alla folk på jorden. Emellertid till dess han komme, skulle spiran stanna i den trånga lilla vrån Juda. Detta är (säger jag) profeternas och de gamla judarnes mening, det kunna de icke förneka. Ty också deras kaldeiska bibel, vilken de icke töras motsäga lika litet som den hebreiska, visar detta klart. Den lyder så: "Från Juda hus skall "schultan" icke borttagas, ej heller "sofra" från hans barnbarn evinnerligen, tills Messias kommer, vilken riket tillhör, och folken skola göra sig honom lydiga." Detta är den kaldeiska texten, troget och säkert översatt, vilket ingen jude eller djävul kan förneka.

Vad nu Mose på hebreiska kallar "schebat" och vi spira, det kallar den kaldeiske uttolkaren "schultan". Dessa ord vilja vi förklara. Schebat på hebreiska betyder virga, här egentligen icke ett spö, ty däremed förstår gemene man björkris, varmed man agar barn; icke heller en käpp, varmed sjuka och gamla gå; utan en lång stav, som en domare har i handen, när han sitter till doms, vilken stav med tiden, då världens prakt tilltagit, blivit av silver och guld och nu heter scepter eller spira, d. ä. en kunglig stav. Skeptron är ett grekiskt ord, som hos oss blivit scepter. Ty även *Homerus lib. I* beskriver sin konung Achilles, att han haft en träscepter smyckad med silverspikar. Där av ser man väl vad scepter varit och varför de till sist blivit helt och hållet av silver och guld. Summa: det är den stav, den må vara av silver, trä eller guld, som konungen eller den, som är i hans ställe, bär, och den betyder ingenting annat än herradöme eller konungarike; härutinnan är intet tvivel hos någon.

För att klarlägga detta begagnar den kaldeiske uttolkaren icke ordet schebat, stav eller scepter, utan sätter i stället den person, som bär samma stav, och säger: schultan, d. ä. en furste, herre eller konung, skall icke komma ifrån Juda hus, d. ä. det skall finnas en sultan i Juda hus, tills Messias kommer. Ty sultan är också hebreiska och nu väl bekant för oss kristne, som mer än sexhundra år krigat med Egyptens sultan och sannerligen vunnit litet. — Ty saracenerna kalla sin konung eller furste sultan, d. ä. herre eller herskare eller överherre.

Sufra är vad eljest på hebreiska heter sofer (ty kaldeiska och hebreiska äro icke långt ifrån varandra och nästan enahanda, liksom Sachsen och Schwaben talar enahanda tyska, och dock är där stor skillnad), men sofer hava vi i allmänhet översatt med kansler. Safra tyda de nu allesamman, även Burgensis, som scriba, skrivare: sådana kallar evangelium skriftlärda. Det är icke simpla skrivare, som skriva för betalning eller utan makt. Det är de vise, stora regenter, *doctores, magistri,* som lära, visa och uppehålla rätten i riket. Det inbegriper väl också kansli, parlament, hov, råd och allt, som genom vishet och rätt hjälper till att regera. Ty det menar Mose med ordet "menokek" vilket betyder den, som lär, uppsätter och inrättar bud och befallning; liksom det hos saracenerna är sultanens skrivare eller skriftlärda, hans doktorer, mästare och lärda, vilka lära, tyda och uppehålla hans lands rätt. I påvedömet äro påveåsnans skrivare eller safra kanonisterna eller Esnisterna, som lära och uppehålla hans dekret och rätt. I kejsardömet äro kejsarens safra eller skriftlärde, juris doktorer, världsliga jurister, som lära och uppehålla den kejserliga rätten och giva råd.

Så hade Juda också skrivare, det är skriftlärde, som lärde och uppehöllo Moses lag, som var deras landsrätt. Därför hava vi översatt "mehokek" med mästare, d. ä. doktor, lärare. Och det lilla språket betyder mehokek, d. ä. mästaren, skall icke tagas från hans fötter, det är, lärare och åhörare, som sitta vid föterna, skola förbliva i den vanliga regeringen. Ty varje Gud måste, om det skall bestå, hava dessa två stycken nämligen en makt och en rätt. Landet måste (säger man) hava en herre, ett huvud, en regent. Så måste de också hava en rätt, efter vilken regenten håller sig. Det är staven och mehokek eller sultan och safra, såsom Salomo också visar. Då han hade fått staven, d. ä. riket, bad han icke om något annat än vishet, för att han skulle kunna regera folket rätt (1 Kor. 3:9). Ty där blott makt utan rätt är, där Sultanen går och låter vad han vill och icke vad han skall, där är ingen regering, utan tyranni, såsom Nero, Caligula, Dionyonius, Hinz och dylika äro; det består icke heller i längden. Återigen där rätt utan makt är, där går den vilda pöbeln också vad den vill och där förbliver ingen regering. Därför måste båda vara där, rätt och makt, sultan och safra, så att det ena hjälper det andra.

(forts. i nästa n:r.)

Restaurant Foresta
LIDINGÖ. Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Ygberg, Källarmästare

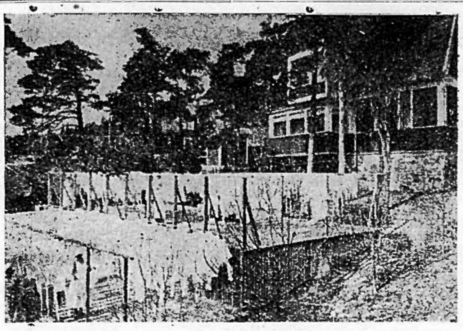
SOLTORKNING AV TVÄTTKLÄDER I BARRSKOGSLUFT
vid
Nockeby Tvättinrättning
(bästa landstvätt)
Gott utförande av tvätt, mangling och strykning. Specialité: Gardinstryknin g. Även reparation av söndrigt linne. Ferm och punkt lig exp. Humana priser.
Tel.: Älsten, Namnanrop: Nockebybro.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Attentatet mot Jordbrukarbanken.

(Forts. fr. sid. 1.)

stället för att nedsvärta Jordbrukarbanken och dess nuvarande ledning, hade man bort hålla banken räkning för att denna, den första statens privatbank, kunnat hålla sig relativt självständig gentemot storbankernas inflytande. Storbankerna ha velat "sanera" Jordbrukarbanken d. v. s. göra den till ett deras jobberiföretag, på samma sätt, som hr Marcus Wallenberg "sanerat" så många bolag, som haft ont om rörelsekapital. Ett företag är inte osunt enbart därför att det har knappt om rörelsekapital och saknat kapitalistförbindelser. En verklig sanering av storbankerna, Stockholms Enskilda Bank, Skandinaviska Kreditaktiebolaget. Svenska Handelsbanken och Göteborgsbanken voro däremot högst önskvärd, och om Stockholms Dagblad på allvar ville ägna sig åt detta mera ärofulla värv, funnes en rikhaltig flora att uppbotanisera. Och när få vi en regering, som väcker proposition om denna ingående sanering? Då storbankerna ej ansågo det ogranmlaga att bekika Jordbrukarbankens samtliga affärshandlingar, blir den prejudicerade konsekvensen, att de tacite givit sitt samtycke till, att deras egna hemliga affärstransaktioner framdrages i solljuset.

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6:20.

Varför har G. O. Wallenberg ej åtalats?

(Forts. fr. sid. 1.)

utan att likväl kunna styrka detta påstående vare sig genom den påstådde mottagarens kvitto eller hänvisning till föreskriven bokföring därom i räkenskaperna; *samt att* hans efterträdare i ämbetet, som ställts under åtal, förty icke kunde göras på något sätt ansvarig "för att beskickningen i Tokio avhänts meranämnda belopp", — vilket Kungl. Maj:ts beslut, som saknade varje motivering, enligt mitt förmenande vore grundlagsstridigt.

Såsom utskottet har sig bekant, blev på sin tid samme Wallenberg av samtliga under honom vid beskickningen anställda tjänstemän anmäld för vissa förbrytelser i ämbetet samt ock befunnits skyldig till allt vad som lagts honom till last, men ej heller då tillät Kungl. Maj:t, att åtal mot honom anställdes. Huset Wallenbergs vilja uppreste sig däremot, och inför den fick rikets lagar stå tillbaka. "Straffet" utmättes i form av en reprimand, som Kungl. Maj:t, för att kunna undgå sin grundlagsenliga åtalsplikt, omedelbart förklarade hemlig. Icke ens anmälarne fingo därav taga del, och för säkerhets skull blev utrikesdepartementets under konseljen tjänstgörande sekreterare tillsagd att avlägsna sig, när detta ärende skulle föredragas. Min särskilda framställning till Kungl. Maj:t att få för egen del därav taga del har ock blivit avslagen. Trots reprimanden återvände han till sin höga förtroendepost och fick där kvarstanna, tills han blev *av anställningslandets regering utvisad,* vid avresan åtföljd av två detektiver, men blott för att kort därpå befordras till en ny förtroendepost i utrikestjänst. Anmälarna, som i allo hade rätt och blott gjort vad tjänsteplikten bjöd dem att göra, blevo från sina poster återkallade. Så går det till här i landet, när den, som sig förbrutit heter Wallenberg. Även den så föredragande utrikesministern hade sålunda handlat i strid mot grundlagen. Frågan om hans och statsministerns grundlagsenliga ställande till svars härför blev emellertid i utskottet nedtystad. Det har nu ock blivit en av huset Wallenbergs vilja oberoende regering, om en sådan skulle kunna tänkas här i landet, omöjliggjort att av honom utkräva laga ansvar för vad han då förbröt, ty herr Sandlers regering var omtänksam nog att ombesörja sådan ändring i gällande preskriptionsbestämmelser, att förbrytelserna ifråga därigenom blevo preskriberade. Jag hade nämligen uti mitt vällovliga arbete till erhållande av upprättelse för allt vad herr K. A. Wallenberg såsom utrikesmininster mot mig företagit allenast till hämnd för min anmälan mot brodern, sett mig nödsakad att hos Konungen begära laga undersökning inför domstol av hans förehavanden, eller mitt ställande till svars för angivelsen, om den befunnes oriktig. Den nya preskriptionslagen fick också en avfattning, som ej skulle ha gjorts bättre i Enskilda Bankens direktionsrum.

Det var den dåvarande regeringschefen, som den gången, herrarna Wallenberg till behag, förhindrade vidtagandet av laga åtgärder, trots han förut för mig uttryckligen förklarat, att Wallenberg "finge gå", om vi hade rätt, och att vi "finge gå", om han hade rätt. Han är nu för andra gången regeringens ansvarige chef. Det skulle då kunna tyckas, att han nu skulle vilja gottgöra vad han då underlät och förty åtminstone icke förhindra, att de senast upptäckta och offentligen avslöjade penningemanipulationerna gjordes till föremål för domstolsundersökning. Varken han eller utrikesministern har emellertid vågat något åtgöra mot denne Wallenberg, trots deras uppmärksamhet blivit vederbörligen fäst å ifrågavarande brist i beskickningens kassa, som blev täckt först efter upprepade anmaningar från departementets sida, allt på sätt framgår av den utredning, varav jag med min förstnämnda skrivelse givit Utskottet del. Det hade ock varit den dåvarande utrikesministerns plikt att genast föranstalta om åtal mot herr Wallenberg, när sådant anbefalldes mot hans efterträdare i ämbetet envoyéen Bergström, som var oskyldig samt ock frikändes från varje ansvar. Justitiekanslern och justitieombudsmannen ha ock vägrat att något åtgöra.

Då Kungl. Maj:ts förstnämnde beslut icke åtföljdes av någon som helst motivering, begärde jag att få veta de lagliga skäl, på vilka Kungl. Maj:ts beslut att ingen åtgärd skulle vidtagas, blivit grundade. På föredragning av den nuvarande utrikesministern Ernst Trygger beslöt då Kungl. Mj:t, att även denna framställning icke skulle till någon åtgärd föranleda, vilket jag ock bragt till Utskottets kännedom.

I anslutning härtill ber jag nu att få underställa Utskottets prövning det spörsmålet, huruvida icke detsamma, som har att vaka över våra grundlagars efterlevnad av statsrådets ledamöter, bör av utrikesministern kräva upplysning rörande de skäl, som föranlett även honom att underlåta att anbefalla laga undersökning om den honom underlydande envoyéns ifrågavarande sätt att handhava anförtrodda medel och föra beskickningens räkenskaper, ävensom huruvida hans och hans närmaste företrädares förhållande i denna affär varit i enlighet med grundlagens bud. Ty varken i grundlag eller allmän lag eller laga stadgar medgives straffrihet för medlemmar av huset Wallenberg. En underlåtenhet från Utskottets sida att föranstalta om grundlagsenlig undersökning härom kan ju icke tolkas på mer än ett sätt. Likheten inför lagen består blott till namnet. Huset Wallenbergs vilja går före lagstiftarens bud.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Petterssons Söner Fabriks A.-B.
Odengatan 72 - Stockholm
Telefoner: Vasa 371 och Vasa 372
Tillverkar och försäljer:
SAFTER - SYLTER - MARMELADER
KONFEKT - CHOKLAD
Köper och säljer:
Alla sorts bär under bärsäsongen

Dagspressens nya taktik.

(Forts. fr. sid. 1.)

fascist som av en glödande, blåögd anarkist. Det kan likaväl stå i Spökknippet eller Nationen som i Stormklockan eller Brand. Förmodligen har det också stått på alla fyra ställena!"

Någon dag senare lästes i Nya Dagligt Allehanda en s. k. spetsartikel av tidningens chefredaktör, rubricerad "Starka kämpar", vari samma tendens tydligt angavs. Författaren refererade ett samtal, som han påstod sig ha haft med en fosterländskt sinnad man, som nyligen hemkommit från utlandet och som var idel tillfredsställelse över de utmärkta förhållanden, som rådde i Sverige. Tack vare naturligtvis hrr Lindman och Trygger! Ur dialogen, som utspann sig, må följande anföras:

"— I fråga om ordning och organisation står Sverige utan motstycke i hela världen...

— Tyst, min herre, sade vi. — Någon kunde höra er från riksdagen eller pressen.

Men han bara gick på.

— Det finns inte i världen så hederliga riksdagsmän som hos oss och inte heller någon så duglig regering. Vem vågar motsäga detta inom pressen?

— Spökknippet, F. D. P., Nationen, Stormklockan...

Vår interlokutör gjorde en avvärjande rörelse. — Inte talar man om sådana organ, inte!

Så nu vet svenska folket, d. v. s. dess "borgerliga" hälft, den saken: Ingen talar om "sådana" organ, som Folkets Dagblad, Nationen och Stormklockan, usch nej! Frågan är bara om ej herrarna i Sv. D. och N. D. A. något överskattat sina resp. läsares bristande goda omdöme, när de söka inbilla dem, att NATIONEN tillhör samma obscura klass tidningar som de av "de ledande kulturbladen" uppräknade. Åtminstone skulle vi tro det.

Fredsagitationen.

(Forts. fr. sid. 1.)

venser och är av alla tecken att döma av främmande ursprung. Den härrör från någon, som vill bryta vår försvarsvilja genom dessa skräckmålningar, genom att vädja till en ovärdig feghet.

H.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61
Frukost ½9—½2. Middag ½2—7
Kväll 7—½12.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:R 190 — FREDAGEN DEN 11 OKTOBER 1929 — ÅRG. 5

BREV TILL FARISÉERNA.

Dagens samtalsämne rör sig om en utländsk turist, som tagits i förvar av polisen. Han har, driven av längtan att skåda Svea rikes underbara natur, ej kunnat lugna sig till dess han fått sitt pass viserat, utan passerat gränsen utan att skaka hand med Trelleborgs polismästare, till vars åliggande det hör att hälsa främlingarna välkomna hit. Hela rikets poliskår har genom Tovariszcz Ex. R:s (så heter turisten ifråga) förbiseende känt sig förbisedd, vilket bör lända andra turister till varning. Må alltså ingen hädanefter glömma, att åtminstone lägga ett visitkort i Trelleborgmästarens brevlåda. —

Nu finns det ju också illvilliga mänskor som beskylla gospodin Ex. R. för revolutionära intentioner och därför vilja utvisa honom ur landet. Ett sådant tänkesätt är dock rent bolszevistiskt och saknar borgerlig logik.

När man tillåter tovariszcz Kilbom och hans adliga gemål att göra upprorspropaganda i riket, så är det rent ohövligt att neka en främmande turist samma tidsfördriv. Vi måste dock se till att ej förverka det vackra omdömet, att vi äro Nordens fransmän!

På tal om bolszeviki, så ha de erhållit ett utomordentligt vackert lovord uti Die Memoiren des Satans, vilka från det helvetiska idiomet översatts till tyska av Hans Hauptmann och utgivits av vår vän doct. Böpple i München. Tovariszcz Satan finner ej ord goda nog att uttrycka sin förtjusning över det arbete hans vänner Leninisterna utfört för hans räkning. Nåja, läs själv Memoarerna, ty de innehålla en hel mängd salomonisk visdom. För det fall att tovariszcz Kilbom ej för tillfället skulle ha tid att läsa sin Höge Herres Memoarer, vill jag här återge det språk, som bör närmast intressera honom.

”Immer ist es ein ganz erlesenes gaudium, von einem, der sich besonders grosstut, zu wissen, dass er ahnungslos auf einem thron mit angesägten beinen sitzt.”

För att intet av det pikanta måtte förspillas, serverar jag sauцen i originalförpackning. —

Medan jag skriver om kommunister, erinrar jag mig en episod från den tid Generalkonsul Ström tillhörde den sovetryska diplomatien. Efter ett möte i Halland sökte han bibringa en fattig statsman — alias ”statare” — kommunismens lära:

— Den, som äger kor, ger dem åt samhället till gemensamt gagn...

— Ja, det är utmärkt, — sade halländingen.

— Den som äger hästar, ställer dem till kommunens förfogande.

— Alldeles riktigt!

— Likadant, om man har en gris, — fortsatte generalkonsuln.

— Nej, inte en gris, — invände halländingen allvarligt; — jag har själv en gris, och så dum är jag väl inte, at jag skänker bort något som jag själv äger...

Generalkonsulns diplomatiska skicklighet räckte ej till att övertyga hans halländske landsman om kommunismens förträfflighet. För resten har generalkonsuln själv t. v. lagt den bolszevistiska katekesen på hyllan, och jag har ej hört omtalas, att han skänkt bort sina egna inventarier.

Månne icke detta rent av är anledning till att socialismens vackra lära ej överallt accepterats. Om proletär-excellensen Sandler, generaldirektören Örne och f. v. konsulenten Levinson etc. behölle resp. 6,000 kronor för eget behov och skänkte resten till de fattiga, skulle nog en större anslutning till socialistkommunen ernås. Om samtidigt Hennes Nåd proletärfru Branting född Jäderin droge in på sitt bruk av smink och puder, så skulle rikets handelsbalans bli en helt annan.

Också proletärbaronen Schiller-Palmstjärna, p. t. i London, borde tänka allvarligt på att leva efter det socialistiska programmet. Ingalunda avser jag nu att klandra hans accepterande av de vackra ordenskrachanerna, ty de kunna vara bra att täcka champagnefläckarna med, utan jag tänker mer på hans privatliv. Såsom ärlig proletär måste hans högsta nöje givetvis vara att så ofta hans kontorsgöromål i legationen ge honom en fri stund, umgås med de många svenska hantverkare och sjömän, som hedra London med sin närvaro.

Jag nämnde något om baronens ordnar. Det påminner mig om att sovetryska Komintern instiftat en synnerligen förnämlig dekoration, kallad Judasorden. Den har form av en silverpenning och bär å aversen talet ”30”, samt är avsedd att bäras kring halsen i ett hårt åtdraget rött band. Enligt ett från välinformerat håll emanerande rykte kommer den ädle människovännen Tovariszcz Kilbom att i dagarna benådas med denna höga orden.

Tovariszcz Aleksandrov väntas med det snaraste åter från Moskva med den vackra överraskningen.

Jag gratulerar i förväg!

Pub Li Kan.

P. S.

Just nu fick jag en mycket intressant dokumentation från kinesiska legationen rörande sovetdiplomatiens hemliga revolutionspropaganda i Kina. Mandarinerna därborta vid Gula floden äro kloka män, tycks det. De ha utan alltför tidsödande ceremonier föranstaltat en undersökning av sovetdiplomatiens lokaler och därvid lagt handskarna på ett rikhaltigt material, bevisande ryska upprorsplaner i Kina. Hur skulle det vara, om vi toge lärdom av Mandarinerna och lärde ryssarna mores?! Man bör av utlandet lära allt, vad som där är bättre än hos oss, och det kan i detta fall ej betvivlas, att kineserna handlat betydligt förståndigare än våra egna myndigheter i behandlingen av bolszevikdiplomatien.

Idem.

Nya gudar och gamla.

Mänskligheten har äntligen lösts ur sina bojor och Frihetens aera gått upp över världen. De gamla gudarna ha fått vika för nya och mera förnuftsenliga. Odens och Kristi saga är all. Folkens sällhet känner ej gränser. Inga tryckande band längre — allmän lycka och glädje. Det stora flertalet har kommit till sin rätt. Ack, huru skönt att få andas fritt, känna sig som människor, frigjorda från förhatliga fördomar, att få leva livet helt i stället för att hänge sig åt löjliga illusioner och offra åt inbillade ”högre” världen! Moralens bud voro ju i verkligheten endast lumpna påfund av förtryckarna, som önskade hålla folken i okunnighet, slaveri och misär. Lyssnen då till Den Gudomligas ljuva sång till klangen av pokaler och harpospel: Fröjdens allt folk, njuten eder vunna frihet... Den Store Förlossaren är kommen i all sin härlighets gyllene glans. Honom heil! — Så lyder dagens lösen, given av Tidens Mäktige.

TILL ALLMÄNHETEN!

Nationen presenterar sig med detta nummer, då tidningen ingår i femte året av sin tillvaro, i nytt format och ny utstyrsel. De formella omändringar som härvid genomförts ha uteslutande betingats av hänsyn till allmänheten, på grundval av under åren gjorda praktiska erfarenheter. En tidning är i vår tid i måhända högre grad än något annat företag hänvisat till att till viss grad anpassa sig efter den publika smakriktningen. Det tidigare större formatet, som ej längre är à jour, har fått vika för ett mera praktiskt och ändamålsenligt och utstyrseln har, som våra rande riktning, dock utan att på rande riktniing, dock utan att på minsta vis tidningens karaktär och allmänna inriktning förändrats.

Det är vår förhoppning, att *Nationen* i sin nya gestalt i ej mindre grad än hittills skall lyckas vinna publikens bevågenhet. Den kamp för svenska folkets återupprättelse, vi upptagit, fordrar ett solidariskt stöd från själsfrändernas sida, icke endast i ord utan ock i handling. Här gäller ju icke någon enskilds intressesak utan allas vår gemensamma. Händelserna runt omkring oss tala sitt allt tydligare språk, visande att den tidpunkt ligger oss nära, då avgörandet skall träffas, om svenskarna skola förbliva herrar i sitt eget land. Det räcker icke längre att blott se till dagens små bekymmer. Alla folk, också vårt, tvingas att äntligen höja sig till de större perspektiven och ägna sin omtanke jämväl åt de problem, av vilkas lösning deras tillvaro i framtiden beror. Utvecklingen rinner i vår tid fort, för varje dag antager spelet allt mera försåtliga former. Det kan hastigare än de flesta ana vara ”för sent”.

Vi vilja tro, att *Nationens* upplysningsarbete i Sanningens anda under de gångna åren icke varit förgäves, utan att det tvärtom avsatt ganska pregnanta spår inom utvecklingen på skilda områden. Ett nytt skede i tidningens verksamhet inträder härmed, och vi hoppas, att det måtte bliva i än högre grad fruktbärande för de höga fosterländska idéer, åt vilka vi vigt våra krafter.

Redaktionen.

UR INNEHALLET:

Svensk utveckling. Ledande artikel.

Kungahusets härstamning. Judisk eller götisk?

Bolsjevism i skolan. Av överstelöjtn. N. Hårleman.

Bland helvetesmaskiner och paradisfåglar. Originalskildring från världskrigsfronten.

Asiatiska Aristokrater.

DEN 11 OKTOBER.

SVENSK UTVECKLING.

Nationens kamp för en nationell restauration inträder härmed i sitt andra skede. När vi för fyra år sedan, i oktober 1925, höjde fanan, ljöd vår röst som en ropandes i öknen. Men den förklingade icke förves. De beslöjade töcknen ha begynt skingras. Sanningen är på marsch, till stor förskräckelse naturligtvis för alla dem som länge levat högt på folklig förvillelse. Svenskarna ha börjat vakna, om de ock ej ännu kommit sig för att skaka av det förhatliga främmande oket. Början är gjord, och intet skall kunna hindra verkets fullföljande till ett lyckligt slut.

De ibland oss som ha ögon att se med kunna ej undgå att se, att den till himlen lovsjungna internationalistiska kultur vi hugnats med är en falsk sådan, osvensk och destruktiv till sitt väsen, som måste leda till nationell katastrof. Den måste därför bort och ersättas med en äkta, svensk kultur i moralisk anda. Men förverkligandet av detta önskemål förutsätter ett brytande av den härskande korruptionen samt en omgestaltning av hela vårt offentliga liv framför allt i avseende å de författningsenligt ansvariga myndigheterna och dessas verksamhet. Statsmakten, som urartat till ett redskap åt Den Gyllene Kalvens riddare, måste återupprättas ur sitt förfall och ånyo inställas i svenska folkets tjänst och politiken återföras till sin naturliga uppgift. Det måste sättas stopp för det landsförrädiska statsskuldsättandet, vars enda syfte är att slavbinda vårt folk under det internationella finanskapitalet, och en ny positiv aera inledas. Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund, svensk till sitt väsen och inriktad mot svenska mål.

Det vore oss fjärran att vilja förorda en utveckling, som i missriktad självuppskattning ställde sig utanför den övriga världen. Men vi få ej låta vår världsberömda svaghet för allt utländskt förlora sig i rena självuppgivelsen, vi måste veta vårt värde såsom den nordiska rasens främsta representant bland folken och taga oss i akt att icke kritiklöst anamma allt utifrån kommande, blott det försetts med kulturell beteckning. Ett folk som vill bestå genom tidens stormar måste främst av allt veta att bevara sitt nationella kulturarv i helgd. Varje ansats av illasinnade främlingar att medels förrädiska handlingar vilja spoliera detsamma måste hänsynslöst tillbakaslås. Här må tillropas de dristige: bort med fingrarna! Vi måste äntligen resa oss till försvar för vår hotade nationella kultur. Ingen tid att förlora!

———

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1929.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2. Middag ½2—7
Kväll 7—½12.

PRESSKONSERTEN

DET BOLSJEVIKISKA SPEKTAKLET.

”Hur länge skall spektaklet fortsätta?” frågar *Nya Dagligt Allehanda* (h) i en ledande artikel på tal om de senaste bolsjevikiska bravaderna i samband med Ex. R.-delegationens framfart på svenskt område. Tidningen skriver:

Det inträffade våren 1928, att svenska riksdagen frikostigt gick med på att upprätta en rysk enklav i Sveriges rike. Varnande röster saknades icke; man insåg på många håll, att en regering, vars hela strävan gick ut på att underminera samhällsordningen i de borgerliga staterna, skulle få mycket svårt att motstå frestelsen att illojalt utnyttja den enastående förbindelseled till de svenska bolsjevikkretsarna, som i och med 1928 års avtal öppnades.

Man kan icke påstå, att Ryssland efter avtalets undertecknande visat sig ointresserat för Sveriges inrepolitiska förhållanden. Med ojäviska bevis har styrkts, att samtliga större strejker i vårt land antingen inspirerats eller i alla händelser förmedels rikliga subsidier underblåsts från ryskt håll. Vårt näringsliv har alltså genom ryskt förvållande ådragits betydande förluster. Samtidigt har Kominterns ledning sökt pressa de svenska kommunisterna att skrida till våldsam aktion mot det bestående svenska statsskicket...

Inbördeskriget mellan de svenska kommunisterna är i och för sig ett groteskt och löjeväckande skådespel. Moskva har direkt och ogenerat ingripit i striden. Sedan någon tid har landet översvämmats av en samling suspekta individer, för offentligheten kända under kollektivbeteckningen Ex. R. Man vet om dessa att de kommit in på olaglig väg och att de gent emot kommunistpartiet i Sverige intaga en ”rådgivande och kontrollerande ställning”. Under sådana förhållanden är det icke förvånande, att de svenska myndigheternas passivitet börjat ådraga sig uppmärksamhet både inom och utom landets gränser. Man frågar sig, om den svenska polisen verkligen står alldeles maktlös mot de ryska äventyrarna, och om det är meningen att Ex. R:arna även framgent skola tillåtas efter behag bedriva sina stämplingar.

Kronan på verket satte de ryska intrigörerna under onsdagsnatten, då de läto sina anhängare med våld ”erövra” den kommunistiska partilokalen. Det farsartade i den nattliga överrumplingen — båda partierna ropade på polis! — hindrar inte att vad som förekommit måste bedömas även som en rätts- och ordningsfråga. Det synes obestridligt, att minoritetens kupp genomfördes under medverkan av i Moskva utbildade stormtrupper. Det har vidare oemotsagt uppgivits, att under ”barrikadstriderna” även revolverskjutning förekom. Det ena som det andra oändligt betecknande för det tillstånd, som Moskva vill införa i vårt land. Men vad säga den svenska rättsordningens väktare om dylika stridsmetoder? När har det blivit tillåtet att utan rättslig påföljd resa livsfarligt vapen?

Den svenska regeringen torde icke kunna förutsättas ämna med armarna i kors åse fortsatta Ex. R.-spektakel på svenskt område.

Man avvaktar med spänt intresse vad regeringen ämnar göra i saken. Taktiken att låtsas som om det regnar lär efter detta svårligen kunna vidhållas.

HÖGERNS JORDBRUKSVÄNLIGHET.

Om några skulle ha det väl ställt i detta land, så borde det sannerligen vara jordbrukarna. De äro omgivna av idel vänner. Politikerna tävla om deras ynnest, och valmannen ute i bygden har ofta svårt att bestämma sig för vilket av de jordbrukarvänliga partierna han skall giva sin röst. Den som visar sig skickligast i talets ädla konst tar för det mesta hem spelet. Herrar politiker i pressen äro även allmänt jordbrukarnas vänner. De bli ofta varma av rörelse när de tala om ”våra idoga odalmän” — ”landets ryggrad” etc. Högerns publicister utösa sin avsky över vänstern, som genom sina okloka åtgöranden endast lägger stenar i vägen för modernäringen, medan vänsterns å sin sida energiskt tadla de samvetslösa högerherrarna som hindra varje ärlig strävan till jordbrukets upphjälpande ur sitt betryck. Förståndet och förmågan räcka emellertid, när det gäller att omsätta jordbrukarevänligheten i handling, lika litet till på det ena som andra hållet.

Under rubriken ”Jordbruket i nödläge” lät *Svenska Dagbladet* (h) häromdagen sitt gissel vina över den eländiga jordbruksfientliga vänstern för dess visade oförstående för jordbrukets sak. Professor Cassels tidning yttrade sålunda:

Det duger icke längre att endast låta tiden gå. Nu har man på känn, att någonting måste göras utöver vad som hittills kunnat ske i riksdagen. Frågan är endast vad?

Den parlamentariska vägen är som alla veta ytterst svårframkomlig. Riksdagen står splittrad, när det gäller jordbrukets intressen. Högern gör visserligen allt vad den kan och har lyckats få en hel rad önskemål tillfredsställda, ehuru det skett med stor möda och under övervinnande av ett starkt motstånd ... Det är följaktligen svårt att beräkna utgången av ett riksdagsärende, som har med jordbruket att göra; säker kan man endast vara på att ett mycket starkt motstånd reses från vänsterhåll, när mera betydelsefulla förslag i jordbruksfrågor föreligga. Men detta motstånd framträder naturligtvis icke alldeles obeslöjat. Vackra talesätt kan man nog kosta på sig, och man är heller icke så sparsam på goda råd. Vad lantbrukarna själva önska och vilja, betyder ej så mycket; det finns alltid teoretiker på vänstersidan, som hitta på andra utvägar, och bakom sådana metoder kan det tydliga motståndet ibland för ögonblicket döljas.

”Högern gör allt vad den kan för jordbruket” — jo, det låter något! Med minnet och förmågan är det tydligen klent beställt hos bladet. Tro herrarna i Sv. D. verkligen, att allmänheten redan glömt partiets roll vid sockerfrågans behandling 1929 års lagtima? För att nu hålla oss till ett enda fall av färskare datum. Hade icke högern nedlagt sina röster i stället för att rösta rent avslag, hade sockerbetsodlarna enligt det Skjöldska förslaget fått *åtminstone något* för eventuell överodling. Nu fingo de intet! Var kanske skälet för högern enbart politisk jalousi — principfasthet hette det! — eller var det icke så, att också påtryckning från annat, av rörsockerimport intresserat håll inverkade?

PARTIPOLITISK SPEKULATION.

Folksöndringens härförare i detta land få det allt besvärligare att upprätthålla sitt verk samt det folkliga förtroendet därtill. Inom det ena partiet efter det andra yppa sig djupgående sprickor och schismer. De om äran och härligheterna fäktande koryféerna iakttaga ej samma värdiga disciplin och inbördes hänsyn som tidigare. De borgerliga partierna hava vidare svårt att bevara de hjärtliga inbördes relationerna från sista valsamgåendet.

Till en början är det de s. k. ytterlighetspartierna, högern och bolsjevikerna, som mest fått sitta emellan. Högern vid regeringsmakten har ej förmått hävda sitt fosterländska program från 1928 års val, varav följt missmod och försvagad disciplin inom partiets djupa led. Såsom åtminstone delvis ett uttryck härför torde man ha att se den animerade striden mellan ”gammal” och ung ”höger” om mandatplatserna i första kammaren. — Inom ytterlighetspartiet till vänster har schismens ande lyckats föra det till öppet inbördeskrig, i det att ”majoritet” och ”minoritet” där nu som bäst äro i färd med att förgöra varandra.

Herrar socialistledare fröjda sig naturligtvis av hjärtans lust åt den begynta upplösningen inom ytterlighetspartierna. Hrr Engberg och Hansson se redan makten hägra inom räckhåll och förespå socialdemokratien en lysande framtid. Herr Hansson anställer i *Ny Tid* (s) några betraktelser över det nya politiska läget och antecknar till socialdemokraternas fördel ”de två mycket stora händelser” som av socialdemokraterna på allt sätt böra utnyttjas:

Det första och för det närvarande viktigaste är den borgerliga samlingens upplösning. Utvecklingen har inneburit ett ytterligare fjärmande av höstens allierade från varandra o. ett faktiskt närmande mellan vänsterpartierna. Den andra stora händelsen är upplösningen bland bolsjevikerna.

Visar sig vänstermajoriteten mäktig av samling till gemensam lösning av vissa frågor, som länge legat oss varmt om hjärtat, kommer detta att stärka vänsterpartiernas ställning gentemot högerpartierna vid kommande val. På samma gång verkar otvivelaktigt den sittande regeringens oförmåga att uppfylla de förhoppningar, som högerns valseger väckte i högerns leder, nedslående och förvirrande inom högerns väljarskaror. Genom en klok politik och väl avvägd propaganda kunna vi förvisso ur detta läger hämta både röst- och mandatvinster.

Beträffande bolsjevismen böra vi ej hänge oss åt illusioner om dess snara förintelse. Även om en del flyr detta inbördesfejdernas parti, kommer det säkert att en tid framåt finnas kvar tillräckligt många enfaldiga själar för att partiet skall kunna fortsätta sin verksamhet. Det blir nog nödvändigt att fortfarande avdela vissa stridskrafter för att hålla marodörerna i schack.

Herrar socialistchefer göra kanske klokast i att ej hänge sig åt alltför våldsamma spekulationer i de andra partiernas ofärd. Den dag Sveriges arbetare genomskådat den socialistiska jättebluffen, lär väl upplösningen inom deras eget parti inte heller kunna undvikas. Politiskt ”enfaldiga själar” tyckes det förövrigt i våra dagar finnas gott om inom alla partier, ej minst på den Engberg-Per Albinska sidan.

DAGENS NYHETER SOM BOLSJEVISMENS AGENT.

I ett redaktionellt uttalande i *Nya Dagligt Allehanda* (h) framhålles, att genom de dokument som föllo i polisens händer vid infångandet av Ex. R. Bonowicz klarlagts det spel som bedrivits från Moskva i syfte att framkalla och vidmakthålla stridstillstånd mellan arbetsgivare och arbetstagare inom de svenska industrierna. Tidningen skriver:

Bland annat konstaterades, att den långvariga och förödande striden under förra årets förra hälvt inom cellulosaindustrierna varit bolsjevismens verk, och i Bonowicz' handlingar gåvos uttryck åt största förtjusning över att de ryska hejdukarna flera gånger lyckades omintetgöra uppgörelse, som framlagts av den från regeringen tillsatta särskilda medlingskommissionen...

Härigenom orsakades svenskt näringsliv enorma skador, och även arbetarna svåra förluster genom utebliven arbetsförtjänst under flera månader.

Det var i början av april förra året, som medlingskommissionen framförde försöket nummer två till åstadkommande av uppgörelse. Efter intensiva förhandlingar mellan parternas delegerade framlades ett förslag till uppgörelse, som tillstyrktes jämväl av arbetarepartens ombud. Den gången ansågs emellertid nödigt utskicka medlingsförslaget till omröstning och som högeligen önsklig, för att icke säga oeftergivlig, förutsättning angavs, att medlingsförslagets innehåll och omröstningssiffrorna från de olika arbetsplatserna skulle hemlighållas, till dess slutresultatet överlämnades till medlingskommissionen. I samband härmed riktades hemställanden till tidningarna om lojalitet i ifrågavarande avseenden; om man bortser från F. D. Politiken, efterkom också hela pressen i arbetsfredens och det svenska näringslivets intressen dessa önskemål. Ett iögonenfallande och högst betänkligt undantag visades från ett borgerligt håll — Dagens Nyheter (juden Bonniers ägande tidning) började redan den 7 april att enligt en stort upplagd organisationsplan dag för dag införa omröstningsresultaten allt som de stodo att erhålla från de olika arbetsplatserna. Flera demarscher gjordes från såväl industrihåll som från mera allmänt betonade sociala märkesmän, i syfte att förmå tidningen avstå från detta successiva offentliggörande av omröstningsbarometern, men utan resultat. Det säger sig självt, att sifferuppgifterna angående omröstningarna alienast kunde erhållas från arbetarna vid de olika fabrikerna — rapporterna duggade tätast från det starkt bolsjevikbetonade Norrland — och rapportörerna måste ha funnits bland arbetsledarne. Då dessa vid de norrländska massafabrikerna voro kommunistiskt sinnade, kom ju D. N. att bli **rent bolsjevikiskt informerad.** Offentliggörandet av röstningssiffrorna verkade emellertid ytterligare deprimerande på de arbetare inom industrierna, som ville uppgörelse, men som ännu icke vid det successiva publicerandet hade avgivit sina röster. Förfarandet fick fördenskull en psykologisk effekt av mycket olycklig art. På så sätt kom en borgerlig (läs judisk) tidning att gå bolsjevismens ärenden. Att samma tidning i ledande uttalanden parallellt med indiskretionerna å nyhetsavdelningen förde en direkt antiindustriell propaganda må ju sägas ha varit den liberala kollegans ensak. Men när man nu efteråt har klara belägg för att striden varit iscensatt på Moskvaorder och drogs ut på längden genom ryssagenters inflytelse, framstår Dagens Nyheters antiindustriella och an-

Vill Ni slippa putsa Edra metaller?
Astral
Firma Einar Åberg, Stockholm 4.

ORDNAR

OFFICIELLA OCH OCCULTA.

I.

ARCADIA.

Redan 22.7 1652 är de första statuterna daterade för den akademiska orden som under växlande beteckningar och slutligen med namnet Arcadia florerat ända till våra dagar.

På de Heliga tre kungars dag, 6. 1. 1653 gav jungfru Kerstin-Gustavsdotter Vase en arkadisk herdefest, där hon själv föreställde herdinnan Amaranta. Till minne härav instiftade hon den Arkadiska Amarantaorden, vars dekoration bestod av några slags "palmes academiques" kring två A samt med den italienska devisen Dolce ne sarà la memoria.

Sexton herrar och lika många damer av drottningens intima umgänge voro de första medlemmarna av denna arkadiska orden. Då drottningen sedan, efter att ha nedstigit från tronen, lämnade Sverige, tog hon den nya stiftelsen med sig. Under hennes vistelse i Paris 1656 grundades där en "fransk tunga" — ordre privé pour belles lettres et beaux-arts — men den största betydelsen fick dock akademiens "italienska tunga".

Under det skede, varunder Skandinavien ständigt var invecklat i krig och kardinalen Plessis-Richelieu förhandlade med det protestantiska Sverige för att draga nya komplikationer över Europa, blev Roma ett verkligt Arcadia för poeter, skådespelare och musici, fornforskare, lärde och utövande konstnärer.

Schillers ättling, Alex. Ludwigssohn Gleichen, den utmärkte skildraren av "det galanta Europa", har om Arcadias "italienska tunga" lämnat följande beskrivning:

"I palazzo Riario vid Lungara, där svenska exdrottningen slog sig ned med sitt hov, uppstod ett slags sällskapsliv, vars make Roma ännu aldrig skådat. Den fria ton som den kungliga Svenskan anslog med männen, väckte till en början förvåning, men sedan sympati, och italienarna, som så gärna höra sin egen röst, tävlade om att vinna tillträde till hennes fester. I förening med sina trogna bland rikets stormän, lärde, diktare och konstnärer, stiftade hon Accademia reale degl' Arcadi, avsedd att vara en bestående erinran om det muntra och intelligenta hovet vid foten av Janiculo. Kardinalen Albani (senare påven Clemens XI) hörde till humanist-akademiens mest omtyckta gäster; han gällde för en utmärkt kännare av antiken och var en framstående improvisatör. När han talade, förmådde salen ej rymma de tillströmmande åhörarna. Alessandro Guidi, en spenslig liten man, enögd och puckelryggig, var favoritskalden vid detta musernas hov.

I Bosco Parrhasios amfiteater uppförde Arcadia vid den första av sina fester hans herdespel "Endymion". Detta stycke var byggt på en idé av exdrottningen, som egenhändigt satte till några verser i det färdiga manuskriptet.

Den kgl. svenska hovhållningen i Roma gav ett förfinat drag åt den grovhet, som dittills karaktäriserat det romerska sällskapslivet, och stod i god samklang med stämningen inom de klerikala kretsarna, vilka med tiden vande sig vid perukerna och de små yttre finesserna som efter hand lyckades göra sig gällande. Den italienska adeln skickade sig så småningom mer hyfsat vid matbordet och i salongerna, och lade i damsällskap band på de brutala kraftyttringarna. När de arkadiska herdarna, med vilka kyrkofurstar, diplomater och romerska dignitärer i frid och endräkt umgingos, bugade sig för den snillrika och fördomsfria svenska exdrottningens spira för att i cirklade ordalag filosofera över livets kulturella värden, var det som om ett lätt stänk av doftande puder kastats över det romerska samhället och mildrat dess högtidliga värdighet.

Den sålunda i många avseenden tjusande hovidyll, som avlöst donna Olympia Maldachinis lystna och snikna herravälde, skulle dock ej bli av lång varaktighet. Sedan de enskilda tvisterna ej mer fingo avgöras medels öppet slagsmål på gatan, och sedan denna världens store föregått med exemplet att med list och fagert tal uppnå det som fältslaget ej förmådde skaffa, växte skvaller och förtal såväl inom obetydliga som inom inflytelserika kretsar till en företeelse av hittills ej anade dimensioner.

Exdrottningen beredde genom oförsiktighet och alltför stor frispråkighet sina fiender utmärkta tillfällen att ställa till konflikter och skada henne. Stolt över att på fädernet tillhöra Europas ädlaste ras, uppträdde hon ofta högdraget och övermodigt mot den italienska aristokratien, och denna hämnade sig genom ett tarvligt bakdanteri, som tyvärr av senare tids historici tagits för sanna vittnesbörd och därför influerat historiens domslut över exdrottningen.

Århundraden framåt har dock Roma bevarat minnet av den svenska ex-drottningen med alla hennes excentriska idéer, och hennes Accademia reale degl' Arcadi fortlever än i dag."

Nordisk Familjeboks uppgift att densamma nedsjunkit till att vara blott en mondän adelsklubb överensstämmer på intet vis med verkligheten. Liksom i parisarnas Collège de France, hålles offentliga föreläsningar i olika vetenskaper av italienska lärde i dess palats vid San Carlo al Corso i Roma och denna den äldsta av alla landets akademier räknar städse påven som sin hederspastor och protektor. Drottning Kristinas efterträdare på Sveriges tron hava alltid ansetts som självskrivna ledamöter av akademien. Vår nuvarande konung blev, som bekant, vid sitt senaste Romabesök högtidligen införd i densamma. Prinsarna Eugen, Gustaf Adolf och Wilhelm mottog redan 1922 inval, på förslag av en svensk ledamot.

Den italienska akademiens dekoration liknar de franska guldpalmerna, dock med en panpipa i mitten. De franska arkadernas "Palmes d'Honneur Académiques" är lika de franska guldpalmerna men är krönt av en kunglig krona, samt bäres i amarantrött band, enligt en kungl. ordonnance undertecknad av Gustaf III vid hans besök i Paris 1771. Det är denna arkadiska dekoration, som sedan av Buonaparte togs till modell för hans "palmes universitaires". Arcadias "franska tunga" är alltjämt royalistisk men har "nedsjunkit till ett slags adelsklubb" — som Nordisk Familjebok säger. Dock har densamma 1902—03 upprättat en Cercle de Gobineau och utgör sedan 1913 den franska grenen av l'Académie Interuniversitaire. Detta enligt "Der nordische gedanke in France", av doct. Hans K. Gunther i "Deutschlands erneuerung", dec. 1927.

Eftersom åtskilliga skandinaver hedrats med de akademiska palmerna, återges här lydelsen av det diplom som utställdes för konung Oscar II:

"Le grand chancelier, vu les statuts du 22 juillet 1652, vu les ordonnances royales de 1656, 1669 et 1771, vu les decrets concernant le qui pro quo au sujet des officiers de l'instruction publique, descerne à Oscar fils d'Oscar Bernadotte nos palmes d'honneur acad'mique".

Den i Sverige sedan 22 juli 1760 existerande "Amaranterorden" vars dekoration bär devisen "Memoria dulcis", har intet gemensamt med Kristinas arkadiska orden, ehuru namn t och devisen vid densammas grundande av ett par unga tjenstemän valdes för att ge sken av en sådan gemenskap.

M. F. Eosander.

Om judarna och deras lögner.

Av D:r Martin Luther.

(Övers. för Nationen.)

(forts. fr. n:r 189.)

Därför kalla de för safra de råd, som skulle vara i Jerusalem av Juda stam, vilka de kalla sanhedrin. Alla dessa utrotade Herodes, en främling, en edomit, alldeles, och han blev alltså i Juda hus både sultan och safra, både stor och ....,,,,,,, både herre och skriftlärd. Då började detta patriarkens språk att uppfyllas, att Juda icke mera hade herradömet ej heller safra. Då var det tid, då måste Messias komma och intaga sitt rike på Davids stol i evighet, såsom Jesaja 9:7 profeterar. Låt oss därför nu se på patriarkens språk.

Juda du är det (säger han). Dig skola dina bröder prisa ". Detta anser jag, torde icke behöva någon glossa; det torde vara klart nog sagt, att Juda stam skall vara ärad framför alla sina andra bröder och hava företrädet.

Vidare: "din hand skall vara på dina fienders nacke". Detta är ju också klart nog, att den berömda förnämliga Juda stam måste hava fiender och motstånd; men hon skall hava lycka och seger. Vidare: "dina bröder skola böja sig och buga för dig". Det är återigen klart, att här talas icke om fångenskapen, utan om herraväldet över hans bröder; vilket allt är uppfyllt i konung David. Men samma Juda stam har icke allenast i David blivit herre över sina bröder, utan har också gripit omkring sig som ett lejon och tvungit andra folk under sig, såsom filisteer, syrer, moabiter, ammoniter, edomiter.

Detta nämner han med dessa härliga ord: "ett ungt lejon är Juda, av rovet har du kommit högt; han har lagt sig som ett lejon och som en lejoninna, vem vill resa sig upp mot honom? Det är, han har satt sig och har upprättat ett rike, vilket ingen kunnat hindra, ehuru folk därom mycket ofta och kraftigt försökt det.

Nåväl, hittills har patriarken upprättat, insatt och bekräftat riket, sultanen, spiran, safra i Juda stam, där sitter Juda, sultanen, och regerar: vad skall nu ske? Det skall ske, säger han: han skall förbliva så, tills Messias kommer, det är, många skola sätta sig emot honom och vilja störta och tillintetgöra riket, så att det blir alldeles bortskaffat från jorden; såsom konungarnas och profeternas historia rikligen vittna, att alla hedningar ständigt och jämt handskats svårt med dem, och han själv ovan sagt, att Juda måste hava fiender. Ty i världen går det så till: där ett rike eller furstendöme kommer högt, där finnes ingen ro hos den avundsjuke, tills det blir förstört i grund. Det säga alla historier och exempel.

Men här säger den helige ande: detta rike i Juda stam är mitt, det skall ingen taga ifrån mig, huru ond och mäktig han vara må, om det också vore helvetets furstar. Det skall alltså heta: non auferetu (det skall icke borttagas). I djävlar och hedningar sägen väl auferetur, vi vilja taga bort det, vi vilja äta det, vi vilja göra det tyst, såsom Psalm 74:8 mycket klagar: men det skall förbliva oätet, oförött; schebåt eller sultan skall icke komma bort från Juda hus, ej heller safra från hans barnbarn, även om I bleven galna och dåraktiga, tills Silo eller Messias kommer.

Och när han kommer, skall det bliva ännu mycket annorlunda och härligare. Ty då I icke velat tåla Juda stam i en trång, liten vrå, vill jag allra först göra ett riktigt, stort lejon av honom, som i hela världen skall bliva sultan och safra, och jag vill göra det så, att han icke skall draga något svärd eller utgjuta en droppe blod, utan folken skola utan tvång och gärna göra sig honom underdåniga och hörsamma. Det skall vara hans kungarike. Ty riket och allt är dock hans.

Fatta denna mening och tanke och gå därmed till texten, den hebreiska och kaldeiska, vad tycks, om ditt hjärta jämte bokstäverna icke skola säga dig: vid Gud, det är sanningen, det är patriarkens mening. Gå sedan till historierna och se, om det icke tillgått och skett så och så ännu sker; så skall du återigen nödgas säga: det är sannerligen så. Ty det kan icke förnekas, att sultan och safra förblivit hos Juda stam ända till Herodes, ehuruväl stundom klent och icke utan stora fienders motstånd uppehållet; ändå är det ju uppehållet. Men under Herodes och efter Herodes har det dock varit alldeles slut och förvisso bortgjort, så att även Jerusalem, där Juda stams tron varit, och Kanaans land icke mera blivit kvar och således språket är uppfyllt, att sultanen har kommit bort och Messias har kommit.

Nu har jag icke tid att uppvisa, vilken rik källa detta språk är och huru mycket profeterna hämtat därur om judarnes fall och hedningarnas kallelse, varom dessa nya judar alls icke vilja veta någonting. Det hava vi för denna gången klart och väldigt av detta språk, att Messias måste hava kommit på Herodes' tid, eller också måste vi säga, att Gud icke hållit sitt löfte och alltså ljugit. Det skall ingen annan göra än den lede djävulen och hans tjänare, de falska bastaderna och främmande judarna. De göra det också oupphörligt. Gud måste vara lögnare, de vilja hava rätt, att Messias ännu icke kommit, ehuru Gud kort och gott sagt, att Messias skulle komma, innan spiran var alldeles borta från Juda, vilken nu varit borta i snart 1,500 år, såsom Guds klara ord står där och därtill den uppenbara verkligheten och uppfyllelsen av samma ord.

UNGHÖGERKUPPEN .

Bland märkligare händelser under sommaren förtjänar bl. a. att observeras Allehandas chefredaktörs, herr Ljunglunds utsparkning ur första kammaren, ett verk av en fraktion inom Allmänna Valmansförbundet, kallande sig Unghögern, i förbund med diverse underjordiska makter. I aktionen för hr L:s uteslutning ur riksdagen medverkade åtskilliga s. k. goda krafter. Den hade naturligtvis aldrig lyckats, om ej riddar Lejonhjärta på grund av ett mindre opportunt uppträdande råkat vara persona ingrata inom vissa mäktiga sfärer. Vi erinra oss huru han på sin tid, vid behandlingen av frågan om det svenska pressmonopolets överlåtande till firmorna Bonnier-Hirsch (där han stod i öppen position), helt lakoniskt förutsade, att hans frondering komme att betyda hans fall. Själv skapade han den goda utgångspunkten för det förutsedda fallet, först och främst genom sin hållning till den Brattska Panamaaffären, och vidare genom sitt överlägsna vingleri i olika frågor, varigenom han stötte bort många av dem som eljest skulle varit hans vänner och sålunda själv beredde vägen för den utsökta kombination av politisk-ekonomisk natur, som nu kastade honom ur sadeln och i vilken de framåtsträvande herrarna Forsell gåvos ett kärkommet tillfälle att få spela en ärofull roll. Man misstar sig säkert ej, om man antar, att bakom den "lycklige" professorn Forsell och hans broder Arne andra, ännu viktigare personer gladdes minst lika mycket över omplaceringen i högerns 1:a-kammarrepresentation. Svinhugg går igen, heter det! Att tjäna två herrar går inte — det borde ju en så vis man som hr Ljunglund veta. På sina håll i högerpressen har gjorts gällande, att den fronderande "unghögern" i Stockholm från början till slut skulle utgöras av mindre sympatiska streberherrar. Vi sakna anledning betvivla uppgiftens riktighet. Men "gammalhögerns" herrar lära inte heller kunna svärja sig fria från den påtalade svagheten. I själva verket rör sig ju striden mellan "gammal" och "ny" höger, vad huvudstaden beträffar, mest om en strid om platserna vid köttgrytan.

Svenska folkets inkomster.

Enligt vad finansdepartementet meddelat belöper sig inkomst- och förmögenhetsskatten i Sverige detta år till ett par milioner kronor mera än förra året. Resultatet av årets taxering utvisar, att inkomst- och förmögenhetsskattesumman enligt taxeringsnämndernas beslut uppgår till den imponerande summon av 152.900.000 kr. För år 1928 kom man till en summa 150.809.000 kr. Det nu beräknade beloppet är emellertid ej att anse såsom definitivt, ty i prövningsnämnden och högre instanser äro säkerligen ändringar att vänta.

Om något ont dig synes, Så säg att ont det är.

(Havamal.)

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
för elektriska anläggningar och hissar
Auktoriserad Revesionsbesiktningsman

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

DANSK NATIONALT TIDSSKRIFT
KÖPENHAVN F.
Selvstændigt - uafhengigt - antisemitisk
Helaar K. 5:—. Halvaar Kr. 2:75.

ANTISEMITLITTERATUR
det bästa av såväl svensk
som utländsk, hos
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
Adr.: Box 3097, Stockholm 3.

Släktforskning
i in- och utländska arkiv utföres
Löjt. Erik C:son Swartz,
Charlottenborgs Slott, Motala V.

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM
MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 58 98
Exp. „ 58 99

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... „ 5.25
Kvartal .... „ 2.75
LÖSNUMMER 25 ÖRE

FREDAGEN DEN 11 OKTOBER 1929

SOMMARPOLITIK.

Ack, hur fort rinna ej årets tider undan — sommaren 1929 är nu ett minne blott, vi stå redan mitt uppe i den kulna hösten. Det skulle föra alltför långt att söka ge en översikt över allt vad märkligt sig tilldragit denna sommaren inrikes och utrikes. Ett och annat må dock här kallas i minnet.

*

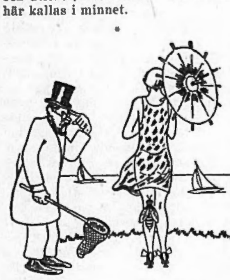

Vad först våra "farbröders" och "fastrars" norrlandsresa beträffar, kunde ju dagspessen på sin tid entusiastiskt meddela, att den blev en succés av första rangen, ja ett rent triumftåg för de gode herrar och svenske män och kvinnor. Folket uppe i nordanbygden senterade på det livligaste den ära som visades det. Det var en enda lång serie av hyllningsfester och lyckade upptåg. Det säger sig självt, att "farbröderna" och "fastrarna" under färden avlagt all besvärande partiettikett och att de gjorde sitt bästa för att tillvaron skulle bli så angenäm och friktionsfri som möjligt. Diskuterades politik, så skedde det under hjärtliga och humoristiska former. Naturligtvis försummades ej heller att på "fristunder" ägna sig åt nyttiga idrotter och naturstudier. Norrlandsnaturen har ju så mycket vackert att bjuda resenären. Allas vår vän, statsman Värnor von Kobbelfleisch, som är en ivrig naturdyrkare och samlare av antikviteter m. m. dyl., lyckades ock på stranden utanför det idylliska Umeå uppbotanisera en alldeles ny fjärilsort, som lär vara ett mellanting mellan vanlig fjäril och fluga. Den har redan vetenskapligt döpts till Guluyasa aviata. Hans Härlighets upptäckt tycks emellertid alldeles ha förbigåtts av den eljest så påpassliga och vetenskapligt intresserade dagspressen. Varför händelsen som sagt väl förtjänar att här noteras. Vad vännen Brånalt beträffar, vadade han förgäves ute i strandkanterna, sökande efter humrar. (Kaffe och punsch fanns på hotellet.) Somliga förströdde sig vidare med segling och laxfiske och — naturligtvis — dans i "societeten" om aftnarna.

*

På försommaren trakterades svenska folket som man erinre sig med en animerad uppvisning i politisk skjutkonst av ingen mindre än själve herr Övervågmästaren, förre excellensen Ekman med tummen, som vecka ut och vecka in kuskade omkring i bygderna och sköt skarpt på den ouppfostrade regeringen Lindman, som alltmera utvecklat sig till en fara för Demokratien. Herr Ekman har tröttnat på att icke vara statsminister — det är nu en gång så, att den som varit där längtar tillbaka. Han sekunderades med stor energi av bonden Reuterskjöld, som i årtionden förgäves sett taburetten hägra för sina ögon. Men som den gode Carl Axel blott representerar sig själv och icke något parti, förmådde han ej hjälpa sin dyre vän Carl Gustaf upp på den efterlängtade stolen, åtminstone ej på ögonblicket. Slutligen tröttnade emellertid Carl Gustaf på det evinnerliga kuskandet och drog sig tillbaka till sitt sommarnöje — för att samla krafter till stundande stora strider, då Regeringssätet till varje pris skall intagas och Demokratiens seger i detta land fullkomnas, till glädje ej mindre för ordensbröderna därute i U. S. A.. än de här hemma. I den "kristliga" Morgonbladspressen fortsatte dock tjänstförrättande broder Ollén av hjärtans lust striden för snar regeringsförändring i "sannt frisinnad" anda. Antagonisten från i går, Per Albin, var ej längre någon samhällsfiende utan nu rent av en högst acceptabel vän. Och Per Albin visade sig icke okänslig för de locktoner, som höjdes från frisinnets

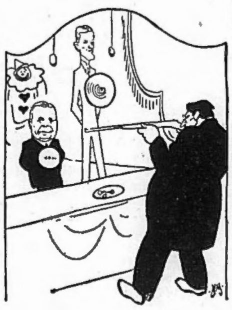

sköldborg. Han lyssnade med synbarligt välbehag till den ljuva stämman som Ekman med tummen lät höra ifrån sig. Så nog för det statsman Ekman legat i under sommaren för taburetten, annat vore synd att säga. Spelet börjar nu snart på allvar, varvid det ger sig, vem som tar hem detsamma. Det anses i politiskt kloka kretsar att Finansens Herrar tröttnat på en högerregering, som inte ens visat sig kapabel att klara den så elegant upplagda lilla Lantmannabanksaffären, som ju tvang herr Wohlin att för ögonblicket dra sig tillbaka en smula. Att vänstern vid makten ej är mindre medgörlig än högern, när det gäller det "allmänna" intresset, vet man av erfarenhet.

*

Så kom rötmånadens 1:a dag det stora evenemanget "Röda dagen", då alla de utlevade gamla staterna på givet kommando från Moskva skulle kastas över ända — medels bolsjevikrevolutionen. På sina håll hade man svårt att förstå meningen med att månader i förväg skriva "kaptaliststaternas" myndigheter på näsan att det universella Ragnarök, varom Israels barn drömt i årtusenden, skulle komma just den dagen anno 1928. Evenemanget krympte emellertid ihop till en tämligen harmlös folktillställning. Kanske var det ej heller meningen att det skulle bli någon allmän omstörtning utan blott en respektingivande demonstration av "massornas vilja", såsom det på sin tid hette, när proletärerna Branting och Karl Otto Bonnier första gången förde huvudstadens "arbetande folk" till jättedemonstration under Röda Fanan. Här liksom i utlandet hade myndigheterna nu varit så taktlösa att på grund av annonseringen bereda sig till motvärn mot eventuella försök att 1. augusti störta samhället, med påföljd att Kilbom, Flyg & C:o icke vågade sätta sin plan i verket, varför de nu råkat i onåd hos sina herrar i Moskva, vilka tröttnat på den slappa tjänsteförrättningen. Det blev ukaser och bullor i långa banor med stränga förhållningsorder: härefter eder rätter och packer! Och så fick man bevittna ett sorglustigt krig på kniven mellan "majoritet" och "minoritet", d. v. s. ledarna vid de moskovitiska köttgrytorna och de efter samma plats i solen, hoc est rublerna, längtande och trängtande. Kilbom måste t. o. m. anlita den föraktliga polisens hjälp mot de Ex. R: s onda anslag. Han lär nu för övrigt, sedan subsidierna från Moskva hotat alldeles torka in, vara i färd med bildandet av ett "nationellt kommunistiskt parti" i Sverige. Med förståelsefulla vänner sådana som sparbanksskandalens illustre grundare, proletärbankiren Aschberg m. fl., bör han ju hava goda utsikter att gå iland jämväl med denna uppgift. Tredje internationalen har som vi veta andra kanaler än den officiella styrelsen i Moskva. Som det nya skinande bolsjevikiska ljuset efter den så snöpligt avfockade Kilbom presenteras en viss hr Edvin — mannen som nu skall göra't.

BERNADOTTES SLÄKTSKAPSBEKYMMER

De som voro med på gamle kungens tid erinra sig säkert, att icke heller han var befriad från bekymmer i tillvaron. Spörsmålet om dynastiens härstamning stod ofta mitt uppe i diskussionen. Judarna, som då på allvar begynte sin stora framryckning på bred front i detta land, hävdade med stor iver anspråk på rasfrändskap med regerande kungahuset, varmed uppenbart avsågs att på högsta ort ernå känslor av inbördes förståelse och solidaritet. Teorin om släktens asiatiska ursprung, bl. a. framförd i den israelitiska litteraturen, godtogs även ganska allmänt, jämväl i det antijudiska lägret runt om i världen, där den ännu mångenstädes omfattas rent axiomatiskt.

Bekymren rörande Bernadottes härstamning inskränkte sig emellertid ingalunda till den nämnda lancerade teorin om släktens semitiska ursprung. Kung Oscar hade ofta stort besvär med att kontrollera äktheten av alla de anspråk, som framställdes av mer eller mindre obscura anförvanter, vilka önskade räkna släktskap med regerande svenska kungahuset. Särskilt skall han ha haft det bekymmersamt under sina semestervistelser nere i det sköna Biarritz i själva omedelbara grannskapet av Pau, där han vid sina visiter uppvaktades av släktskapsaspiranter en masse.

Efter detta böra emellertid varken regerande kungahuset eller svenska folket längre behöva leva i några tvivelsmål. Nationens genealogiska sektion har, närmast med anledning av att härstamningsfrågan av en del orsaker åter kommit att aktualiseras, verkställt en definitiv utredning, särskilt med hänsyn till det påstådda asiatiska inslaget, varvid allt överhuvud tillgängligt material i in- och utlandet, bl. a. på ort och ställe i Frankrike, noggrant studerats. Vi hänvisa till den i detta nummer begynnande redogörelsen över forskningsresultatet. Som ett intressant apropå i sammanhanget återge vi ovanstående bild av gamle kungen, ivrigt studerande sina släktskapsförbindelser.

Asiatiska Aristokrater.

Antologi av anekdoter.

Josef Adelsohn, värd: — Ett micket fint vin, icke sant?

Damen: — Alldeles utmärkt. Är det mycket gammalt?

Värden: — Ach nein, jak kepte tet strax efter min ferste konkurs... fer fem och tjuge år sedan.

*

Bankiren: — Jag har nyligen blivit invald i 'Millionärklubben". Den, ska doktorn tro, representerar en hel massa pengar.

Doktorn: — Hur många nollor är då med i den?

*

Fader Abraham Geber till sin son Isak:

— Scher tu, min schon, om tu hitter tie öre, så pehöver tu icke lemne tet till ten polis. Hitter tu en krone, så bör tu lemne tet till ten polis; tu får ett hederligt namn, und ett hederligt namn är mans ett kapital. Men om tu hitter ett helt kapital, så pör tu mans pehålle tet. Tu har tå ett kapital und pehöver intet hederligt namn.

Abel Pergament: — Ach min fen, jack har fått så ont i mine händer.

Jacob Levin: — Ja, varfer schpråker tu så micket, Apel?

*

Josef Hirsch: — Värklig likke, ser tu min fen Obadja, pestår i dag som i alle tider teruti att tu keper för 1:50 vat din gonkurrent petaler med 2 kråner.

*

— Kom Isaak, låt oss nu pare vare vänner igen. Kom nu och sitt hos mick, så ska vi räkne vore penge.

— Nej, Isapella, jack vill icke rekne vore penge i dag.

— Isaak, nu skall tu vare som förr och komme och sitte hos mick och så skall vi rekne vore penge.

— Nej, Isapelle, jack har sagt tig, att jack icke vill rekne penge i dag. Förresten har jack reden reknat tem i dag.

*

Benjamin Rubenson: — Fi faen, Moses, tin brocent är fer heg, tet är ju ten rene -ame ocker! Varken jak eller ten Sachs är så unferschämt. Vad tror tu vår Herre ticker om tin prejeri? 91 brocent, fi faen!

Moses Nachmansson: — Jack er logn, Benjamin, vår Herre leser det som 16 brocent, ty han ser det ju uppifrån.

*

Leonard Hallgren: — Det är då för märkvärdigt, bäste hr Aronowicz, vad utvecklingen går framåt nu för tiden. Ett sådant jäktande, en sådan rastlös strävan på alla områden. Se bara på den svenska bokförlagsverksamheten. För icke länge sedan förtäljde tidningarna att Bonniers köpt Norstedt & Söner samt att Gebers lagt under sig Haeggströms tryckeri. Nu få vi veta att Bonniers köpt också Åkerlunds — för 12 miljoner .. Ja, det är minsann storartat. Driften inom bok- och tidskriftsvärlden skall nu rationaliseras, till båtnad för svenska folket. Jag skulle rent av vilja likna utvecklingen vid en kapplöpning.

Nathan Aronowicz: — Di har visst så rätt, hr Hallgren... Tet är en schtorarted utveckling, där vi vinner med minst en näslängd varende dag.

*

Sara Goldschmidt: — Som sagt, er hustru kan jag inte bli, men min vänskap skall ni alltid ha.

Kain Silberstein: — Ach ja, tet er nu gott und väl, men vat er ten vänskap mot ten schtore hemgift.

*

Baron von Mcsenthal: — Na, tu Sara, Lea und lille Isak, na schtår vi alltså i vattnet. Tet schkall ainsann bli ett minne för hele livet.

KAPITALISTEN OCH PROLETÄREN
(Blindbock)

Var ä' kapitalisten?

*

BRONSTEIN EJ ÖNSKVÄRD I HOLLAND

Efter att förgäves ha sökt tillstånd att bosätta sig i åtskilliga europeiska stater har "världsrevolutionens store organisatör", juden Leiba Bronstein-Trotskij, nu även fått avslag å en framställning till holländska regeringen, som betackar sig för äran. Avslaget motiveras med att "Bronsteins närvaro skulle vålla landet obehag".

"Kapitaliststaterna" äro tydligen icke så enfaldiga som Herrar Revolutionärer hoppats på.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:R 194 — FREDAGEN DEN 8 NOVEMBER 1929 — ÅRG. 5

BREV TILL FARISÉERNA.

Under den gångna veckan har redaktionen uppvaktats med talrika skrivelser, särskilt från officershåll, med anhållan om att rasbiologiskt undersöka byrådirektörskan Lindpisk's härstamning. Men sådant låter nu ej göra sig i rappet, utan fordrar långvariga undersökningar i sockenböckerna. Byrådirektörens förmildringsadvokat har sagt, att direktrisen har spanskt blod och därför är temperamentsfull. Han vill förmodligen ge sin kund ett romantiskt Carmen-drag. Men vi ha föga sinne för blodig jalousi och andra tjurfäktningar i vårt land. Man kan göra en trip till Espana liksom man går i menageriet, men man har därför ingen sympati för sederna i tigerburen. F. ö. har också sagts att herrskapet Lindpisk har tattarblod eller annat orientaliskt inslag...

"Ingen german kan bete sig så och vara med om något så fegt och grymt," skriver en högre militär från Wärmland. Naturligt är att Dassens Nyheter sökt taga patrasket i försvar: lika barn leka bäst ihop! Underligare är det, att Stockholms Dagblad satt i gång en aktion i samma riktning. Är det korruption? Eller gäller det bara att salvera en logebroder? Handen på hjärtat, bästa fariséer!

•

Medan vi äro inne på kapitlet om misshandel, så låtom oss säga några ord om prins Mohamed bey som nu slutat sina dagar på Långholmen. Han begick på svensk botten brott, som rättvisligen bestraffades, men om han utfört samma hantverk på andra sidan vår östgräns, skulle han glorifierats som en hjälte. Det är breddgraden det kommer an på här i livet. Prinsen och hans garde av adliga officerare begick den oförlåtliga funten att fortsätta kriget på neutralt område. Eljes lär icke ens våra egna myndigheter haft något att invända mot verksamheten. Eftersom det nu ej längre finns någon kvar av gardet här i Sverige, så behöver det knappt längre vara en hemlighet, att de avskaffade bolszevikernas antal var större än processen utvisade. Vid rättegången nämndes ej heller, att ryske generalkonsulen von Kuroedov och hans svenske efterträdare Ström undgingo katastrofen endast tack vare "indisciplinärt" ingripande av en svensk-finsk monarkist, som förmedlade prins Mohameds förbindelser med Wrangelregeringen och Georgiska beskickningen i Berlin. Det borde f. d. generalkonsuln, numera teaterdirektören tänka på, när han läser sin aftonbön.

•

På tal om tanke, så har en abbé Dimnet skrivit en bok om konsten att tänka. Om man med tänkande menar en personlig reaktion inför tillvarons fenomen, så kan man ge den gode abbén rätt i, att de flesta människor inte tänka alls. Utan att vara elak, måste man nog konstatera, att flertalet går med i fårskocken. De likna bra mycket f. d. uthemske excellensen Löfgren, som en hel afton satt i teatern och njöt av den asiatiske rödbanditen Tollers drama, ty han visste ju icke att kritiken följande morgon skulle beteckna Toller som en kandiserad merde.

Till dem, som ej tänka så värst mycket själva, kunna också räknas börsjobbarna. De flaxa vanligen upp och ned som en flock yra höns. Se bara på New-york!

Mot bakgrunden av senaste yankeebragd i Wallstreet ter sig i något underligt ljus herr M. Wallenbergs fariséciska trosbekännelse, att det är finansmännen, som framförallt kunna göra anspråk på epitetet "samhällets stöttor". Jag vill minnas, att de amerikanska finansmännen strax före deras stora världskrig blevo skärskådade rätt närgånget. Det var den fräcke Thomas W. Lawson, som målade fan på bladet i sin till Ingarnas stiftare och handhavare försända bok om High cost living. Broder Marcus måtte aldrig lyckats komma över den dyrbara boken. Den oförskämde mr Lawson sade rent ut som det är, att det enda Jobs söner lyckats åstadkomma är: höga levnadskostnader. För undvikande av en liknande publikation i Sverige, borde broder Marcus undvika att sätta likhetstecken mellan business and government. Börsens belackare kunna ju eljes påpeka, att presidenten Lincoln saknade en Wallstreet clerk's förtjänstkapacitet, och att Grant förlorade alla sina pengar och något av sin reputation i en kort Wallstreet-karrier, eller att Mc Kinley var en så usel businessman, att hans vänner nödgades betala hans skulder innan han kunde uppställas som presidentkandidat. Detta sagt med amerikanska exempel, men fariséerna känna nog personligen en hel del sådana statsmän i gamla Sweden.

•

Bröderna Sklareks bankrutt erinrar i rätt hög grad om bilden å första sidan. Bröderna voro mycket trogna anhängare av marxismen och lyckades därför komma upp i smöret bland de regerande röda riddarna i Berlin. Men på banketterna, som saknade motstycke, följde slutligen bankrutten. Som också saknar motstycke. T. o. m. bland de Aschbergska frackproletärerna. Tills vidare.

PUB LI KAN.

UR INNEHALLET:

Nationell solidaritet! Ledande artikel.

Kungahusets härstamning. Prinsessan Ingeborgs anor.

Jordbruket — rikets modernäring. Av H. K. H. Kronprins Gustaf Adolf.

Occulta och officiella ordnar. III.

Bankir Aschberg och banksvindeln. III. Bostadsföreningar och rubelsmuggling.

FRACKPROLETÄRERNAS SAMVETE.

(SE VIDSTÅENDE TEXT.)

FOLKETS FÖRFÖRARE.

"Orättvisornas samhällen" ha äntligen fått vika för rättfärdighetens, och friheten, jämlikheten, broderskapet införts i världen. I och med att "folken själva" genom sina valda ledare tagit hand om styrena. Man tröttnar heller icke i att sjunga den nyvunna frihetens lov. Vilket framför allt sker vid ståtliga banketter medels fagra tal och skummande glas. Man samlas kring rika bord, i festlig glans och njuter i fulla drag den vunna härligheten samt lyckönskar varandra till att äntligen ha nått fram till paradisets port.

Men de "frigjorda" folkens representanter förmå ej sträcka sin blick utanför de magnifika kongressballarna. Väl komna till makten hava de "proletära" ledarna förirrat sig i kapitalismens egna salonger samt tävla inbördes om att vara de främsta vid bourgoisiens galatillställningar, glömmande att dela med sig åt sina behövande bröder av sitt överflöd. Hade ej deras ögon så bländats av allt det sköna, varmed Tidens Mäktige förstått att omtöckna deras sinnen, skulle de ha skådat en värld, alls icke motsvarande den de trodde sig ha skapat. Medan frihetstalen ljuda i kongressalarna vandrar nödens demon fram bland människorna hemskare än någonsin. Upplysningen sanna ljus tillåtes ej tränga ut till folken. Sanningen rörande det folkförödande världskriget undanhålles alltjämt massorna. I Ryssland har under ett årtionde ett tiotal miljoner människor (i noga överensstämmelse med de "gudomliga" påbuden till "egendomsfolket" i gamla testamentet) slaktats ned som boskap, utan att "världens samvete" reagerat. I Tyskland, för att taga ett enda dagsaktuellt exempel, pågår för närvarande under den demokratiska republikanismens hägn en öppet tolererad ohygglig mordverksamhet av stor omfattning — varav dock utlandet intet får veta — också den frammanad av den gyllene Internationalens dunkla krafter. För att nu ej tala om de otaliga människoliv som i ständigt stigande tempo överallt offras i det allt vildare spelet å Guldkalvens tron och varav endast ett fåtal namn av självspillingar och i armod förtvinade olyckliga nå fram till offentligheten. Utanför de magnifika kongressalarna fullkomnas folkens utarmning och slavbindande för tid och evighet under Guldkalvens ok.

Allt detta se de "frigjorda" folkens valda ledare dock icke. Deras tid medger dem det ej. De äro för strängt upptagna av att hålla elden brinnande å det gyllene frihetstemplets altare.

PRIS: 25 ÖRE

DEN 8 NOVEMBER.

NATIONELL SOLIDARITET

Att den enskilda nationen i likhet med den enskilda individen i sin existenskamp framför allt är hänvisad till sin egen kraft, borde stå klart för envar. Men icke förty syndas i vår tid oerhört mot denna självskrivna sats. Även från sådana håll, där i vardagslag rikligen offras på söndringens altare, kan emellanåt toner förnimmas, som tyda på, att man i sina ljusare stunder är fullt på det klara med att man är inne på falska vägar. Men därifrån och till att våga bryta med det bedrägliga systemet är steget alltför långt. En deklaration från framskjutet publicistiskt håll som förtjänar tagas fasta på är utan tvivel redaktören Ljunglunds vid Allmänna Valmansförbundets 25-årsfest hållnad tal. Ur anförandet må följande citeras:

"Varje folk liksom varje enskild person, som vill rycka upp sig till livsduglighet, måste medvetet samla sina krafter till enhetlig handling... Den svenska arvsynden, inte splittring, är ett svårt hinder för samling kring nationella mål... Styrkebältet heter enighet om det nationella, svagheten är inre splittring samt dyrkan av främmande gudar."

Sanna ord. Blott de åtföljdes av handling, ty utan dylik äro orden ej mycket värda. Men hur skulle det vara möjligt — vi tillåta oss fråga — att på grundval av nuvarande politiska system, byggt efter den förrädiska maximen "Söndra och härska!", kunna realisera den åtrådda enigheten? Författaren måste ju veta att den inre söndring, mot vilken han med full rätt vänder sig och vari också högern såsom parti har sin ljuva tillvaro, är en organisatorisk skapelse, där visserligen folkets kända svaga böjelser genialiskt exploaterats. Det är i denna den o r g a n i s e r a d e, i system satta, lagligen erkända folksöndringen vi i verkligheten ha att söka det stora hindret för enighetstankens förverkligande. Det praktiserade doktrinära partisystemet förbjuder ett samfällt hävdande av det nationella intresset, såsom den politiska utvecklingen i vårt land klart visar. Ty de parlamentariska partikombinationerna anordnas så gott som alltid efter sådana principer, att varje positivt syftande initiativ, oberoende av från vilket håll det emanerar, på förhand är dömd att misslyckas. Om den fällande majoriteten tages från höger eller vänster, är i regel blott en taktiksak. Ett accepterande av satsen om nationell solidaritet måste därför, om det skall kunna tagas som allvarligt menat, innebära ett underkännande av grunden för det nuvarande partiväsendet efter fiktiva intressegemenskaper. Vill man en ändring till det bättre, kommer man ej ifrån själva grundarbetet. Det är detta man i partikretsar har så svårt för att förstå. Man föredrar att experimentera och toppskära det sjuka trädets kvistar framför att gå till roten och bortoperera den tärande sjukdomskällan.

Vilja vi en politiskt utveckling i den nationella samverkans anda, till folkets i dess helhet välfärd, måste vi främst av allt klargöra för oss de fundamentala bristerna i det rådande systemet, under vars hägn missförhållandena uppstått, samt allvarligt inrikta oss på att råda bot mot desamma. Naturen själv har anvisat de vägar, som äro att följa. Samhällsorganisationen är ju intet självändamål, lika litet som kapitalet får vara det. Den avser endast att tillgodose de inom dess ram verkande medborgarnas intressen. Att tillvaratagandet av dessa icke bör ske på en slump eller efter ovidkommande, overkliga synpunker, borde vara självklart. Det är blott förunderligt att våra statslärda ej inse detta. Väl vitsordas numera realiterna allmänt såsom den bärande grunden för utvecklingen, men man tyckes, när det gäller medborgargrupperna, ej gjort sig mödan klargöra, huru med dessas inre intresseförhållande ställer sig. En ganska ytlig utredning skulle ge vid handen, att ett visst relationsförhållande är förhanden, vilket i ett ordnat samhälle måste utgöra det naturliga underlaget för den politiska representationen. Våra förkättrade förfäder voro inne på denna utvecklingslinje, som dock avfördes av de inflyttade spekulanterna i förvillande söndring eller som de kalla det "folkfrihet". Förhållandena tvinga oss emellertid tillbaka till ett representationssystem, som bjuder möjlighet för nationell självhävdelse under tillgodoseende av olika medborgargruppers berättigade intressen inom ramen av det hela. Det i "idépolitikens" namn bedrivna hemliga maktspelet har haft sin tid. I n t r e s s e- o c h k v a l i f i k a t i o n s p r i n c i p e r n a, avpassade efter nutidssamhällets behov, måste åter till heders i vårt politiska liv!

PRESSKONSERTEN

HR HECKSCHER SOM "SOCIAL" JORDBRUKSAPOSTEL.

Hebreiska nationalekonomen professor Eli F. Heckscher fortsätter i trosfränden Karl Otto Bonniers liv- och husorgan *Dagens nyheter* (!) sina pekoralistiska skriverier mot det svenska jordbruket, som i "världssamhällets" intresse, åtminstone temporärt, bör läggas för fäfot. I en artikel, rubricerad "Jordbrukets sociala uppgift", däri bl. a. ges uttryck för det stora nöje, som de senaste veckornas ivriga jordbruksdiskussion berett honom(!) tar professorn fasta på några från Skåne uppbotaniserade fall av social misär hos jordbruksbefolkningen, varpå den "demokratiske" professorn bygger allsköns slutsatser om jordbrukets bristande värde som främjare av de sociala strävandena. Materialet är hämtat från de marxistiska upplysningsorganen "Clarté" och "Arbetet", vilka mobiliserats till undsättning. Hr Heckscher skriver:

Så som enquêten i de nämnda organen skildrar förhållandena på en del andra namngivna skånska gårdar får det sägas att man får söka länge innan man hittar motsvarigheter i nutida industridistrikt. Se här ett par exempel:

"Lägenheten består av två rum med nakna, brokiga murväggar. Taket är sådant att man från vinden obehindrat kan se ned i rummen. Fullkomligt outrotliga skäktor fylla lägenheten. Dessa kryp ha tvingat invånarna att efter hand slå sönder och bränna upp möblerna. Nu återstå endast några oundgängliga rester. Ett av barnen ligger i bakträget. I denna miljö växa sex barn upp." "Läsaren torde kunna föreställa sig följderna av att sova i ett oeldat rum försett med stengolv, där dessutom väggarna äro vita av frost och snön lägger sig över sängkläderna." "Drängkammaren för två personer är belägen ovanpå stallet. Upp till kammaren leder en smutsig trappa. På avsatsen innanför dörren till kammaren ligger en veritabel liten avskrädeshög. Under ena väggen ligger en annan smutshög. Golvet är lika smutsigt som nere i stallet. Möblemanget utgöres av två sängställ. Det ena en trälåda, det andra till hälften en utrangerad säng, till hälften trälåda." Man undrar vad hälsovårdsnämnden i Stockholm skulle göra med den som tillät sig att där placera folk i sådana bostäder.

Även om redogörelsen skulle innehålla överdrifter eller vara ensidig, får man väl åtminstone tills vidare antaga att den hindrar "den sociala tyngden av den allvarliga frågan", för att nu en gång citera statsrådet Dahl, från att väga över åt jordbruket — med andra ord att större utbredning av detta slags levnadsvillkor än som fordras av hänsyn till den inhemska jordbruksproduktionens omfattning ej utan vidare bör eftersträvas.

Emellertid finns det också en annan synpunkt av antagen social natur som anses motivera en större jordbruksbefolkning än jordbruksproduktionen i sig själv kräver. Det är jordbrukets förmåga att bereda arbetstillfällen, att sysselsätta befolkningen. Att jordbrukets arbetslöshet så gott som fullständigt försvunnit visar att man ej har någon sysslolös jordbruksbefolkning att underhålla. Och så till slut några ord om tanken att man behöver hålla jordbruket uppe nu därför att det kan tänkas att man någon gång i framtiden behöver bereda arbetskraften sysselsättning inom jordbruket. Det innebär att man nu, när man oförnekligen kan sysselsätta befolkningen i en mycket lönande industriell verksamhet, skall reducera denna till förmån för en mindre lönande näring därför att denna i en framtid, om vilken vi icke veta vare sig n ä r eller över huvud taget o m den inträffar, kommer att bli mer lönande än industrin. Sådant anses som praktiska synpunkter.

Jag slutar denna min artikel med att konstatera att de sociala skäl som anförts för en större jordbruksbefolkning än produktionen kräver icke hålla streck.

Hr Heckscher är som synes särdeles fördomsfri när det gäller att "konstatera" det svenska jordbrukets mindervärdighet ur social synpunkt. De framletade fallen av social nöd vid skånska jordbruk utgöra ju endast bevis för den missgynnade ställning jordbruksnäringen numera tack vare hr Heckscher et Consortes intager i svenskt ekonomiskt liv. Låt jordbruket komma till sin rätt och fall sådana som de relaterade skola ej behöva störa "det sociala samvetet"! Talet om jordbrukets bristande förmåga att bereda arbetstillfällen anstår illa den person, som framför andra är ansvarig för den olyckliga utarmningspolitik, som under senare år förts vis à vis jordbruket i vårt land och som särskilt i de betodlande distrikten avsevärt inskränkt arbetstillfällena. Att jordbrukets arbetslösa tvingas att draga sig in till städerna för att där söka sysselsättning, är ett förhållande som "nationalekonomen" Heckscher naturligtvis aldrig kunnat tänka sig.

Enda medlet att få våra nationalekonomiska professorer att taga sitt förnuft till fånga är tydligen att staten bereder dem tillfälle till någon tids rekreation ute i uppfriskande jordbruksarbete. Där skola sannolikt de griller, varav de nu lida, gå sin kos.

PARTIDISCIPLINEN BLAND RIKSDAGSBÖNDERNA PÅ UPPHÄLLNINGEN.

Den inom jordbrukarleden spontant framsprungna opinionsrörelsen har uppenbart ställt partiherrarna i en högst delikat ställning. Det tyckes vara på upphällningen med disciplinen bland partibönderna i själva riksdagen. För dagen observeras särskilt ett uttalande av den bemärkte frisinnade riksdagsmannen *Sven Bengtsson* i Norup, som i en intervju i *Svenska Morgonbladet* (f.) uttalat sig i jordbruksfrågan. Hr Bengtsson anser att varken organisation, rationalisering eller tull utgöra universalmedel mot det onda. Han erinrar om att jordbrukarna redan äro i stor utsträckning ekonomiskt organiserade och att rationaliseringen också nått mycket långt. I fortsättningen heter det:

"Ingen tänker rubba de spannmålstullar vi nu ha, men varför skall det svenska vetet ligga 5 à 6 öre i pris under det utländska? Nog böra också åtgärder vidtagas för att möta de exportpremier, som vissa länder infört och därmed alldeles förstört våra egna producenters möjlighet till ett normalt pris på sin vara.

Läget är allvarligt, och något måste göras, men vad? Det är ej lätt att lyfta sig själv i håret. Överproduktion på såväl säd som animaliska födoämnen tyckes vara rådande i alla länder. De två enda länder, som importera av våra produkter, torde vara England och Tyskland, men även där jämra sig jordbrukarna över dåliga tider och priser.

Hrr Bonnier och Heckscher få tydligen svårt att hålla ihop sina skaror.

EFTERDYNINGAR FRÅN REVOLUTIONEN VID LUNTMAKAREGATAN.

Moskvaherrarnas nya officiella språkrör, *Stormklockan* (k.), mäter skäppan full åt "polisprovokatören" Carl Kilbom för den förrädareroll han spelat i samband med senaste revolutionen vid Luntmakaregatan samt herrarna X. R:s verksamhet på svensk grund. Här ett par utdrag:

De sista veckornas händelser ha visat prov på ett synnerligen fruktbärande samarbete mellan Kilbomsriktningen och polisen. När Kilbomsgänget stulit den svenska Kominternsektionens huvudorgan Folkets Dagblad ringer han till en Hårlemansstation och ber om en polisvakt till tjuvgodsets skydd. Som en gärd av tacksamhet för denna värdefulla hjälp har Kilboms blad upprepade gånger gett polisen värdefulla tjänster och tips. Ronowicz-Purmanns häktning torde knappast kunnat äga rum utan direkt angivelse. Anhållne Ferguson hade icke kunnat utvisas därest han icke i Kilboms blad utpekats som exekutivrepresentant.

Att han och hans tidning sedan emellanåt söker spela upp sig till indignation över den Hårlemanpolis, som de så intimt samarbetar med, är rena och klara hyckleriet. Därmed söka de bara maskera sin egen fula angivartjänst. Som en jämförelse kan nämnas att den svenska Kominternsektionen alls icke bett polisen besvära sig med en av luntmakarna högt betrodd herre (= Flyg), som lagt sig till med aktier vilka voro en viss organisations tillhörighet, som underlåtit att redovisa anförtrodda medel och som tagit växlar i det företags namn, i vilket han var anställd och använt pengarna till privata ändamål...

Ni proletärer, som understött Kilbom! Är det icke en upplyftande syn med "kommunistledaren" som ringer till Hårleman och tar emot hans gossar högst egenhändigt? Inte nog med det, han inviger dem förtroligt i planerna på "att dränka" det kominterntrogna folket och att med sekreterare Samuelson i spetsen gå till erövring av partilokalerna på Torsgatan! De revolutionära arbetarna borde sannerligen vara färdiga med den sortens "kommunistledare".

Ja, av sina egna skall man höra't! När kominterorganet förfasar sig över att revolutionshjälten Flyg stulit den organisations medel, i vars tjänst han var anställd för "privata ändamål", förfaller indignationen något ansträngd. III. internationalen lär ju eljest att man inte behöver vara så nogräknad med andras tillhörigheter.

SVERIGES STATSSKULD.

Enligt riksgäldskontorets nu föreliggande berättelse för 1928—29 uppgick statsskulden vid slutet av budgetåret till 1,835.17 mill. kr., varav 22.35 mill. kr. tillfällig statsskuld. Förräntningen av statsskulden krävde under året 86.63 mill. kr.

Fördelad å landets samtliga invånare utgör statsskulden 300 kr. pr person.

DET SVENSKA VETEMJÖLET BÖR GYNNAS!

Östergötlands Köpmannaförbund har genom sitt arbetsutskott uppmanat medlemmarna att inför kundkretsen framhålla fördelen av — även ur nationalekonomisk synpunkt — att i största möjliga utsträckning köpa det svenska vetemjölet, varigenom köpmännen kunna bidraga till att öka omsättningen för våra svenska odlare och giva dem ett välbehövligt handtag under nuvarande brydsamma konjunkturer. En liknande uppmaning har i Stockholm framställs från livsmedelshandlarnas kommitté till föreningarnas medlemmar att förse sig med det svenska mjölet, samtidigt med att en annonspropaganda igångsatts i pressen för att i önskvärd riktning påverka allmänheten.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser.
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Yngberg, Källarmästare.

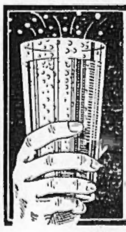

ETT GLAS DÅ OCH DÅ

med härligt sprudlande *Fruktsalt-Samarin* verkar uppiggande och energigivande. Det utdriver den skadliga urinsyran ur kroppen, uppfriskar blodet och befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, osunda rester, som skola bort. Ni håller Er i god form genom dagligt användande av *Fruktsalt-Samarin*. Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. *Obs.! Ej i lös vikt.*
Säljes överallt.

Cederroths Tekniska Fabrik - Stockholm

JORDBRUKET — RIKETS HUVUDNÄRING.

AV H. K. H. KRONPRINS GUSTAF ADOLF.

SVERIGES KRONPRINS.

Jordbruket i vårt land intager en mycket viktig plats såsom producent av förnödenheter, vilka jämväl finna avsättning utom vårt lands gränser. I själva verket är ju vår export av lantmannaprodukter högst betydande, inverkande väsentligt på handelsbalansen. Det synes mig viktigt och riktigt att framhålla, att vårt land är ett i hög grad jordbrukande land, ett förhållande som man nog har en viss benägenhet att förbise i våra dagar.

Om nu redan exporten av lantmannaprodukter äger stor betydelse, hur mycket större betydelse har inte jordbruket som producent av näringsmedel? Det svenska folket självt skulle helt enkelt inte kunna existera denna produktion förutan. Och så sysselsättes oaktat all industrialisering fortfarande gott och väl 40 procent av hela vår befolkning av jordbruket och dess binäringar.

Det är då mycket beklagligt, att man måste fastslå att modernäringen verkligen torde befinna sig i en kraftigt markerad depressionsperiod. Denna, man skulle väl kunna säga, kris på jordbrukets område är nog eljest den enda verkligt mörka punkten för närvarande inom det svenska näringslivet. Om medlen att råda bot för detta onda äro meningarna delade, men alla torde vara eniga därom, att det svenska jordbruket är för landet så viktigt och att det tillika är så starkt förankrat i vårt medvetande, särskilt hos landsbygdens folk, att det måste rida ut de nuvarande svårigheterna, skulle de också till synes vara hart när oövervinnerliga. Ty det är väl ändå så, att en sund folkhushållning hos oss ej uppkallar frågan: jordbruk eller industri, utan det rimliga är väl att både det ena och det andra måste bestå och utvecklas, mer eller mindre jämsides med varandra till fromma för vårt land i dess helhet.

Vad som emellertid är säkert, det är, att alla de krafter, som lantmännen själva förfoga över, måste insättas för att övervinna nuvarande svårigheter. Vårt luftstreck är kargt och den svenska jorden ger knappast frivilligt några skördar. Ihärdigt, tålmodigt arbete och skicklighet måste till, alla möjligheter måste tillvaratagas; alla teknikens hjälpmedel måste utnyttjas. Lyckligtvis veta vi, att våra svenska lantmän äro ett segt och ihärdigt släkte, som ej låter sig nedslås ens av upprepade motgångar.

KYRKOMÖTET FÖLL UNDAN I KATEKESFRÅGAN.

Det nyss avslutade kyrkomötets beslut i den omstridda katekesfrågan blev, att den framförda motionen om återinförande av Luthers lilla katekes såsom lärobok i folkskolan avslogs och utskottsutlåtandet antogs. Detta senare gick ut på att endast vissa delar av lilla katekesen skulle inläras, liksom nu är fallet i fråga om en del psalmverser samt att katekesen må komma till friare användning vid den sammanfattande undervisningen i den kristna tros- och livsåskådningen.

Beslutet innebär en eftergift för den från antikristliga hållet bedrivna ytterst intensiva propagandan, som ju hotade att här släppa lös det sociala inbördeskrigets demoner.

STOCKHOLM BLOMSTRAR PÅ LANDSORTENS BEKOSTNAD.

Stockholms statistiska kontor konstaterar i en i dagarna utsänd entusiastisk redogörelse, att det ekonomiska livet i huvudstaden för närvarande företer en bild av stor livaktighet. Denna tar sig särskilt uttryck i stark inflyttning från landsorten och livlig byggnadsverksamhet, både för bostadsändamål och för kommersiella och industriella behov.

Stockholm har också, framhålles i redogörelsen, under de senare åren kunnat glädja sig åt stark folkökning, kraftig byggnadsverksamhet, ökade insättningar och tillgodohavanden, särskilt i sparbanker och på sparkasseräkningar, ökningar beträffande beviljade lagfarter, taxeringsresultat, kommunikationssiffror, rörelse i stadens hamnar, förbrukning av gas och elektrisk energi m. m.

En Ulster för 85 kr. får Ni hos PUB

Vår herrkonfektionsavdelning kan nu visa Eder allt, som är sista ordet i herrulstrar — de dubbelknäppta, i livet lätt insvängda, med markerad axelbredd — liksom de enradiga, som också falla inom modets ram. Har Ni t. ex. sett våra tre specialulstrar? Gör det annars. Ni blir förvånad, när Ni får se vilka utmärkta moderna tyger det är i dessa ulstrar

i prislägen

85: —, 98: —, 125: —

Paul U. Bergströms A.-B.

Norr 13 Hötorget, 74 Drottningg. Söder 54 Hornsgat. Mitt f. Ad. F:r torg

PÄLSAR, DRÄKTER och KAPPOR

beställes fördelaktigast hos

Emil Mossblad

DAMSKRÄDDERI & PÄLSATELIER

Sergelgatan 2 — Stockholm

Norr 195 87, 132 74

Jättetub STOMATOL

Hos varje handlande till 1.— kr. pr st.

NORDEN OCH UTLANDET

DEUTSCH-NORDISHES JAHRBUCH 1929.

Bl. a. ha Fridjof Nansen och Ernst Didring lämnat bidrag. Den förres artikel heter "Die Völker Europas" och den senares "Unsere Zeit erfordert nationalen Einsatz".

Programmet för det internationella arbetet innebär för Fridjof Nansen, att vi med alla krafter måste främja samförståndet och det förtroendefulla samarbetet mellan folken, och detta framför allt på det ekonomiska området, så att det blir ofänkbart, att oenighet staterna emellan i framtiden avgöres med brutalt våld. Men samtidigt måste folkens inrepolitiska och andliga självständighet, deras nationella egenart, det karakteristiska för deras andliga liv, deras politik, språk, seder och bruk, kort sagt, allt det, som ger prägel av ett särskilt folk, omsorgsfullt bevaras. Naturen strävar icke efter utjämning utan efter differentiering och olikformighet, och mångfaldigheten själv gör människornas liv rikare och yppigare och räddar från den gråa tråkigheten.

Men icke bara i internationalismen lurar en fara utan även i kommunismen med sin kollektivism. Men detta vore ett brott mot utvecklingens alla lagar inom både samhället och naturen. Kampen för tillvaron skulle i viss mån bli avskaffad. Men en sådan utjämning skulle visa sig ännu ödesdigrare för mänsklighetens kulturella framtid än utjämningen mellan nationerna.

Även Ernst Didring hävdar, att det internationella samarbetet inte får hindra det nationella arbetet. Andra nationer, säger han, hålla fast vid sitt väsen, hjälpa de sina. Vi synas ännu leva i farlig okunnighet om att just vår tid fordrar av varje folk, som vill bestå, den yttersta anspänning för nationella insatser.

PRODUKTIONSINDEX FÖR SEPTEMBER VAR 131.

Enligt Svensk Finanstidning var sysselsättningen inom våra ledande industrier under september synnerligen god och produktionsvolymen överträffade väsentligt tidigare års. Tidskriftens produktionsindex blev sålunda 131 mot 119 samma månad i fjol och 117 för två år sedan.

Med ledning av septembersiffrorna kan man bilda sig en ungefärlig föreställning om hur stor produktionsökningen varit för de i indexen ingående industrierna under årets tre första kvartal i förhållande till tidigare år. Mätt med tidskriftens index har produktionsvolymen för varuslagen i fråga stigit till 136 för nämnda tid mot blott 102 samma tid i fjol under arbetskonflikternas inverkan samt 114 för 1927 och 110 för 1926.

Vill Ni slippa putsa Edra metaller?
Köp då snarast en flaska Astrol
Hel fl. 2:85, halv fl. 1:50.
Firma Einar Åberg, Stockholm 4. Tel. 8. 3307.

NATIONALT TIDSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO

Eneste antisemitiske publikation,

Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6: 20.

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

EN TÄT PROLETÄR.

Den i förra numret omnämnda Boken är verkligen ytterst intressant och läsvärd. Det inbetalade aktiekapitalet var *trettiotusen* kronor och för detta belopp inköpte man en fastighet, taxerad till *455,000* kronor.

Bolaget Boken stiftades redan 1918 samtidigt med A.-B Politiken men först 1920 inköpte man fastigheten Luntmakaregatan 52. Aktietecknarna voro sju personer och ur ekonomisk synpunkt högst intressanta. Detta gäller särskilt den största aktieägaren, en herre som tecknade 10,000 kronor. Denne Krösus hette A. Jonsson eller Algot Jansson, ej riktigt säkert vilketdera, ty språkbruket i handlingarna är vacklande. Bemälde A. Jonsson lyckade dock aldrig tillkämpa sig någon funktion, varken å stämma eller i styrelse. Bankir Aschbergs kamrer, hr Engström, som brukar sitta vid protokollet å bolagsstämmorna, försäkrade dock, att den frikostige aktietecknaren var personligen närvarande, varför hans befintlighet icke gärna kan ifrågasättas.

Sedermera höjdes Bokens inbetalda aktiekapital med 20,000 kronor. Ekonomichef Karl Kilbom lade dock beslag på alla de nyutkomna aktierna, och enligt vad styrelsen intygar i dokument av den 27 juli 1922, "blev inbetalningen fullgjord i penningar". Därigenom kom hr Kilbom att äga sammanlagt *29,800* kronor av aktiekapitalet. Som han dessutom äger *19,800* kr. i A. B. Politiken, är hr Kilbom en *tämligen tät proletär*, d. v. s. *om man tager stämmaprotokollen efter bokstaven.* Hr Kilbom överflyglar rent av hr Aschbergs egen kamrer, herr Armand Engström, vilken endast spenderat *12,050* kronor, *vilket belopp denne insatt i A. B. Politiken,* allt enligt stämmoprotokoll, inlämnade till myndigheterna.

Fastighetsbolaget Boken har givetvis även en styrelse, vilken består av fem representativa män. Styrelsens myndighet synes dock vara en smula luftblandad, ty i skrivelse av 27 sept. 1920 meddelar densamma, att i allt vad som rör fastighetsbolaget Boken *"skall man hänvända sig till kamrer A. Engström, som har rikstelefon, namnanrop. Svenska Ekonomibolaget."*

Stiftelseurkunderna för A. B. Boken och A. B. Politiken äro uppsatta av en känd advokat, och denne återfinnes även i en mängd av bankir Aschbergs andra företag. Nu sedan hr Aschberg lyckats bliva förmögen karl och lever en mångmiljonärs luxiösa liv i Paris har han givetvis ingen användning för juristter. Därför har hr Aschberg sett till, att advokaten kommit i åtnjutande av lämplig rekreation å en liten avlång holme i Mälaren, med utsikt över det vackra Stockholm. Advokaten gick nämligen och företog sig på utredandet av ett annat av hr Aschbergs företag.

Sens.moral: Guldkalvens makt är stor, och det hyggliga svenska småfolket v i l l bedragas!

Akum.

KILBOMMARNAS UTESLUTNING UR KOMINTERN.

"Stormklockan" som övertagit Fokets Dagblads tidigare roll som Moskvas officiella språkrör i Sverige, tillkännagiver Kilbom & consortes uteslutning ur partiet i ett meddelande, så lydande:

"Kommunistiska internationalens exekutivkommittés presidium meddelar att det stadfäster den rekonstruerade partiledningen i Sveriges kommunistiska parti, sektion av Komintern, och likaledes stadsfäster denna partiledningsbeslut att ur Sveriges kommunistiska parti, sektion av Komintern, utesluta Oskar Samuelson, Karl Kilbom, Nils Flyg, Arvid Olsson, Einar Olsson, Herman Johansson, Karl Malmros, August Spångberg, L. H. Landén och Einar Adamsson."

Prenumerera! - Annonsera!

Göteborg

Emil H. Andersén

GÖTEBORG

Telefon 332 18 - 332 19

Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.

GÖTEBORG

HALDA SKRIVMASKINER

KONTORSFÖRNÖDENHETER

ACME STAPLE COMP.

HÄFTMASKINER & KLAMMER

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2. Middag ½2—7
Kväll 7—½12.

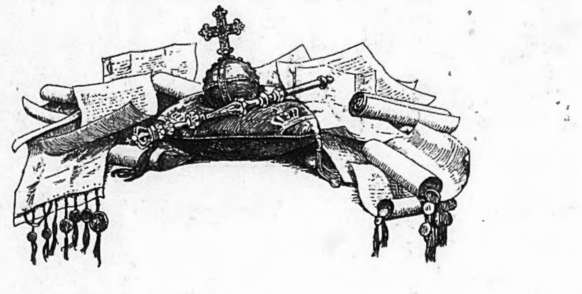

KONUNGAHUSETS HÄRSTAMNING.

BIDRAG TILL DEN RASBIOLOGISKA FORSKNINGEN.

PRINSESSAN INGEBORGS FÄDERNESTAM I 25 LED.

1. — Egilmar, som uppges varit son av Hajo i Rustringen, tillhörde med säkerhet en enkel vasallsläkt, troligen av götisk ras, och levde i 12 seklets början.

2. — Egilmar, som torde byggt Oldenburg, var fogde i Rasted.

3. — Kristian i Oldenburg.

4. — Moritz, torde varit den förste av släkten, som blev riksomedelbar.

5. — Kristian v. O.

6. — Hans v. O.

7. — Kristian v. O.

8. — Hans v. O.

9. — Konrad v. O.

10. — Kristian v. O.

11. — Dietrich v. O. var liksom de föregående alltför obetydlig för att biograferas.

12. — Kristian-Dietrichssohn v. Oldenburg, född 1426, valdes till kung i Danmark 1449, i Norge 1450, i Sverige 1457. Han var en svag och småsinnad natur med starkt utpräglad lust till yttre glans. Som regent tillvaratog han mer egna än folkens intressen och saknade sans och sinne för realiteterna. Norrmännen ha stämplat honom som en usel monark och svenskarna, som med rätta givit honom namnet riksförrädaren, körde av med honom 1464. Han avled i København 1481.

13. — Friedrich-Kristianssohn v. O., född 1471, blev hertig i Slesvig och Holsten 1490 och var kung i Danmark och Norge 1523—33. Till karaktären underfundig och listig, var han en lat och overksam regent, som sällan besökte Danmark, utan mest uppehöll sig i Gottorp. Danska språket lärde han sig aldrig. Han avled 1533.

14. — Kristian Friedrichssohn v. O., född i Gottorp 1503, fick en helt tysk uppfostran. Han blev dansk-norsk kung 1534. Hänsynslöst lät han fängsla biskopar och präster, som ej rättade sig efter hans påfund. På sitt vis var han dock religiös. Ett försonande drag var, att han ej tillät dryckenskap och omåttlighet vid hovet. Norrmännen ansågo honom vara en dålig monark. Han avled i Koldinghus 1559.

15. — Hans-Kristianssohn v. O., född i Koldinghus 1545, blev aldrig erkänd som regerande hertig utan blott som godsägare i Slesvig. Han nedrev Ryd kloster och byggde där Glücksburg, alias Lyksborg, varest han avled 1622. Med 2 hustrur hade han 23 barn.

16. — Alexander-Hanssohn v. O., född 1573, bodde först i den westfaliska gården Beck i Minden, men ärvde 1622 Sönderborg by. Då han 1627 avled, lämnade han i arv åt sina elva barn endast skulder.

17. — August-Alexanderssohn v. O. zu Beck, född 1612, kom 1633 till Tyskland och bodde från 1646 till sin död 1675 i gården Beck i Minden. Han hade 9 barn.

18. — Friedrich-Augustssohn v. O. zu Beck, född 1653, gick i brandenburgisk militärtjänst och tjänade sig upp till general samt blev preussisk guvernör i Köningsberg, där han avled 1728. Han hade 12 barn.

19. — Peter-August-Friedrichssohn v. O., född 1696, död 1775.

20. — Anton-August v. O., född 1727, dödligt sårad vid Kunersdorf 1759, var gift med en ej ståndsmässig jungfru Friederike (Albert-Kristofs dotter) Rötha-Dohna.

21. — Friedrich v. O., född 1757, uppfostrades hos sin mors mor i Königsberg och utnämndes som 5-årig pilt till rysk premiermajor. Han trädde 1777 i aktiv preussisk militärtjänst och deltog i bayerska tronföljdskriget. Efter att en tid ha bott som privatman i gården Lindenau vid Braunsberg, blev han 1790 preussisk regementschef, deltog i kriget mot Polska och blev generallöjtnant. En kort tid var han 1797 i rysk tjänst, men gjorde sig omöjlig hos caren och återvände till sin gård i O. Preussen. Han ägnade sig under resten av sitt liv mest åt kemiska och fysiska studier. Då hans ekonomi var mycket dålig, kom han till Danmark 1804, fick titeln generallöjtnant och bebodde den honom skänkta gården Wellingsbüttel i Holsten till sin död 1816. Han var gift med en icke ståndsmässig jungfru Friederike Leopoldstochter Schlieben.

22. — Wilhelm-Friedrichssohn v. O., född i den ostpreussiska gården Lindenau 1785, fick en alltigenom tysk uppfostran. Han blev emellertid dansk ryttmästare 1804 och slogs mot svenskarna vid Stralsund 1809. Under Wienkongressen förargade han sig över furstarnas låga egennytta och ringaktning för folkens rätt. Han blev 1816 herzog v. Holstein-Beck och 1818 dansk generalmajor. Sedan han 1825 fått Glücksburg, antog han titeln hertig av Lyksborg. Han avled 1831 i Gottorp. Hans 10 barn fingo tysk uppfostran.

23. — Kristian-Wilhelmssohn v. O., född i Gottorp 1818, erhöll i hemmet en tysk uppfostran men kom efter faderns död till København och utnämndes vid sin konfirmation till dansk ryttmästare. Vid 20 års ålder blev han student i Bonn, och vid ett besök i Rumpenheim lärde han känna sin blivande hustru. Under det slesvig-holsteinska kriget ställde han sig i harnesk mot sin äldste bror Karl v. O., hertig i Lyksborg. Han blev 1863 dansk kung och vann som sådan många vänner genom sitt fordringslösa och tillmöteskommande uppträdande. Han avled i København 1906, efterlämnande 6 barn.

24. — Frederik-Kristiansson v. O., född i København 1843, fick dansk uppfostran och utnämndes efter sin konfirmation till dansk officer. Vid 20 års ålder blev han student i Oxford och vid 24 fick han dansk generaltitel. Han gifte sig i Stockholm 1869 med Lovisa-Karlsdotter Bernadotte, som skänkte honom 8 barn. Som dansk kung från 1906 sökte han åstadkomma ett gott förhållande till grannarna. Humanitära institutioner hade alltid i honom en vän. Han fick en tragisk död i Hamburg 1912.

25. — Ingeborg, född 1878, gift 1907 med Karl-Oskarsson Bernadotte, västgötisk titulärhertig, som hon skänkt 4 barn.

Genom sitt enkla och flärdfria sätt har hon blivit en av de populäraste medlemmarna av det kungliga svenska huset.

INGEBORGS 16 FÄDERNE ANOR.

Nationen har redan i n:ris 190—193 behandlat Ingeborgs mors 16 fädernеanor, vadan vi i det följande inskränka oss till att skärskåda hennes fars 16 anor.

I.

1. — Anton-August (Peter-Augusts son) Oldenburg; se n:r 20 å Oldenburgska descendenslistan.

2. — Friedrich, alias n:r 21.

3. — Wilhelm, alias n:r 22.

4. — Kristian, alias n:r 23.

5. — Fredrik, alias n:r 24, far åt Ingeborg, alias n:r 25.

II.

Friederike-Albertstochter Rötha-Dohna, av en sedan 12 seklet känd tysk trotjänarsläkt från Pleissen. Denna ej jämbördiga jungfru blev mor åt I: 2. Om hennes härstamning från den östgötiske bonden Axel-Nilsson (utan släktnamn) i Eknäs, se tidskr. Östergötland, 1918, sid 145).

III.

1. — Karl-Leopold-Georgssohn Schlieben, av en sedan 12 seklet känd tysk trotjänarsläkt från Meissen.

2. — Friederike; denna ej jämbördiga jungfru blev mor åt I: 3.

IV.

Maria-Eleonora-Karlstochter Maul-Mgowska-Lehndorf, av en sedan 13 seklet känd tysk trotjänarsläkt från Pomerellen. Denna jungfru blev mor åt III: 2.

V.

1. — Friedrich-Wilhelmssohn Hennegauer i Kassel, av en sedan 9 seklet känd, troligen götisk trotjänarsläkt från Hennegau. Han härstammade i 18 led från Isaakios (Andronikos son) Angelos, basileos i Konstantinopolis 1185, instiftare av Gyllne Korsets orden.

2. — Karl, vän till den illa beryktade frimuraren Bohman alias Boheman, kopparslagarson från Jönköping; hans biografi läses i Nationen n:r 173—174: Ryska Revolutionens Riddare.

3. — Louise; hon blev mor åt I: 4.

VI.

Maria-Georgstochter Este, av en troligen götisk från Olberto i Este härstammande padovansk trotjänarsläkt, som på 1000-talet invandrat till Würtemberg. Hon blev mor åt V:2.

VII.

1. — Frederik-Kristiansson Oldenburg, av samma släkt som I.

2. — Luise; hon blev mor åt V:3.

VIII.

Louise-Georgstochter Este, syster till VI och mor åt VII: 2.

IX.

1. — Friedrich-Wilhelmstochter Hennegauer identisk med V: 1.

2. — Friedrich i Rumpenheim.

3. — Wilhelm i Rumpenheim.

4. — Luise, mor åt I: 5.

X.

Maria-Georgstochter Este, identisk med VI, och mor åt IX: 2.

XI.

1. — Karl-Wilhelm-Karlssohn Zutphen, av en sedan 11 seklet känd, troligen götisk trotjänarsläkt.

2. — Karolina-Polyxena; mor åt IX: 3.

XII.

Karolina (Kristian-Karls dotter) Saarbrück, av en sedan 11 seklet känd, troligen götisk trotjänarsläkt i Trier. Hon blev mor åt XI: 2.

XIII.

1. — Frederik-Kristiansson Oldenburg, identisk med VII: 1.

2. — Frederik.

3. — Charlotte, mor åt IX: 4.

XIV.

Juliana (Ferdinand-Alberts dotter) Este, av samma släkt som VI och mor åt XIII: 2.

XV.

1. — Ludwig-Kristianssohn Schwerin, av en sedan 12 seklet känd slavisk släkt i Mecklenburg.

2. — Sophie, mor åt XIII: 3.

XVI.

Charlotte-Sophie (Franz-Josias dotter) Eilenburg-Wettin-Gotha, av en sedan 10 seklet känd trotjänarsläkt i Sachsen; hon blev mor åt XV: 2.

— — —

Sammanfattningen av det ovanstående visar, att av probantens 16 (13 olika) anor äro 11 (9 olika) tyska av 8 olika släkter, och 4 (3 olika) italiensk-tyska av samma släkt, samt 1 slavisk-tysk. Det är antagligt, att de flesta av dessa 10 olika släkter äro av götisk ras från folkvandringstiden.

Här kan möjligen vara platsen ange, att den uppställning och de beteckningar, som i det föregående använts, motsvara det system som antagits först av Nobiles Academici och sedermera av de flesta forskare, som syssla med genealogi för vetenskapligt ändamål. För rasbiologen har individens titlar och rangförhållanden värde endast för bedömandet av miljöinflytanden, under det att ursprunget är utslagsgivande för blodets sammansättning och därmed för alla ärftliga egenskaper.

LE NORMAND.

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 39.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET
NORA
STADSHOTELLET
ÖREBRO
STORA HOTELLET

Redaktion: Erik C:son Swartz under medarbetareskap av Greve F. U. Wrangel, Friherre Karl K:son Leijonhufvud, Friherre C. E. Fleetwood m. fl.

Utkommer häftesvis och omfattar i Skandinavien bosatta eller till utlandet utflyttade släkter av nordisk stam.

Alla uppgifter om släkter, som önskas publicerade, emottagas med intresse av redaktionen, som också gärna verkställer släktutredningar, där så åstundas.

Adress: Postfack 7102. Stockholm 7.

JORDEN RUNT

CORPS DIPLOMATIQUE.

U. S. A. har till sin minister i Habana utsett den judiske industririddaren Harry Danielsson Guggenheim, en son av den beryktade kopparmagnaten.

*

Den 82-årige elleniske diplomaten Charilaos Stavro har skjutit sig i Centralbadet i Wien.

VATIKANEN FRIGÖR SIG FRAN FASCISTCENSUREN.

Påvestatens tidning Ossevatore Romano har nu flyttat in i sin nya byggnad, som ligger inom påvestatens gränser. Tidningen undandrager sig därmed den fascistiska censuren och torde i framtiden kunna relatera händelser, som regeringen hittills har kunnat undertrycka.

PAVEN DRYFTAR PALESTINASITUATIONEN.

Enligt förljudande från Rom skall det samtal, som påven i dagarna haft med Nationernas förbunds generalsekreterare, sir Eric Drummond, ha stått i samband med situationen i Palestina.

RÖDBANDITERNA I U. S. A.

I stället för den avlidne juden Victor Berger har Socialistpartiet i U. S. A. till sin president valt den judryske anarkisten Hillquit, född i Riga för 60 år sedan. Han har studerat juridik i Newyork och skrivit ett antal socialistböcker samt var 1917 föreslagen till borgmästare i New York. Partiets tidningsorgan äges av juden Kahane.

VÄRLDENS HÖGSTA BYGGNAD.

Världens högsta byggnad blir det bankpalats som City Bank-Farmers Trust Company i New York, ett dotterbolag till National City Bank, är i färd med att uppföra och som kommer att ligga 25 meter över tinnarna på New Yorks hittills största byggnad, Bank of Manhattans skyskrapa eller 275 meter över markytan. Fastigheten skall helt tagas i anspråk av de kombinerade bankerna. I dess nära tjugo meter djupa grund inrymmas fyra av de sjuttioen våningarna. Över den tjugoåttonde våningen vidtar det sakta avsmalnande tornet, krönt av ett illuminerat, av fyra bronsörnar uppburet bronsklot med nära fem meters diameter.

NÖJESSKATTEN ALLTJÄMT I STIGANDE.

Enligt en inom Svenska stadsförbundet verkställd utredning ha städerna i riket under de gångna tio åren i nöjesskatt uppburit inalles 51,695,734 kr.

Jämfört med föregående år visar det tionde skatteåret en ökning av skatten med 9.41 proc. Den utgjorde för tiden 1 oktober 1928—30 september 1929 sammanlagt 5,389,779 kr. Ser man på inkomsten av de olika nöjeskategorierna, visa teater och andra till samma grupp hänförliga nöjen en sänkning med 0.6 proc., medan biograferna visa en höjning med 4.64 proc. och "övriga nöjen" en höjning med 28 proc.

SVENSKVÄNNER I BULGARIEN.

Vid folkuniversitetet i Plovdiv har k. svenske generalkonsuln med. dr Boyadjiev, bulgarisk hovmedicus samt generalen Christov, historisk skriftställare, för någon tid sedan anordnat en gemensam konferens om Sverige med projektionsbilder. "Svenskarnas storartade civilisation kan tjäna som modell åt stora och mäktiga nationer. En metodisk strävan att utveckla folkundervisningen och bekämpa alkoholismen har på ett utomordentligt sätt bidragit till formationen av svenskarnes höga kvaliteter och rena karaktär. Varje svensk i palats och hydda bär i sitt hjärta de kristna dygder, som utgör kraften och energien hos detta genom sina höga själsliga egenskaper stora folk."

Talrika ljusbilder visade Sveriges naturliga rikedomar, gruvor, skogar, floder. Stockholmsbilderna väckte särskild beundran, och föreläsningen ändade med långvariga ovationer.

Dr Boyadjiew är sedan länge känd som en entusiastisk svenskvän, och resande svenskar äro alltid kära gäster i hans hus i Sofia, där väggarna prydas med svenska bilder, och en liten dam i dalkulldräkt gör les honneurs.

NY SVENSK KYRKOHERDE I LONDON.

Den 2 nov. ägde röstsammanräkning rum efter högmässan i svenska kyrkan i London för utseende av kyrkoherde. Ständige adjunkten i Bromma Fritz J. D. Holmgren fick därvid 59 röster och hans ende medsökande, pastorn i svenska sjömanskyrkan i London Carl E. Rohdin, 20 röster.

Kyrkoherde Hellerström, som inom kort lämnar London för att tillträda befattningen som kyrkoherde i Danderyd, har nedlagt ett förtjänstfullt arbete för församlingens utveckling.

"SVENSKA KURIREN" I U. S. A. UPPHÖR.

Den svensk-amerikanska Chikagotidningen Svenska Kuriren utkom 3 okt. med sitt sista nummer och har nu uppgått i Svenska Amerikanaren.

Svenska Kuriren var en av de äldsta och mest betydande av de svenskspråkiga tidningarna i U. S. A. Dess redaktör, hr Alex. Johnson, som redan 1888 övertog utgivandet av tidningen, är också en av de märkligaste och mest originella personligheterna bland nu levande svensk-amerikanska publicister.

FRÅN SOVJET-PARADISET

DE RÖDA SPIONERNA.

"Les espions rouges", en nyligen utkommen bok, är skriven av Maurice Laporte, grundaren av kommunistiska ungdomsförbundet och dettas mångårige ordförande, medlem av franska kommunistiska partiets centralkommitté samt flera gånger partiets delegerade till kominterns kongresser i Moskva. Han har uppehållit sig där flera gånger och fått en djup inblick i hela kommunismens maskineri. Med en skrytsamhet, som är alla uppkomlingars egen, visade de nya herrarna i Moskva hela sin vidlyftiga apparat, med vilken de icke endast hoppades att hålla i styret och för kommunismen erövra det stora Ryssland, utan även göra revolution i hela världen. Kremlherrarnas förhoppningar på en världsrevolution ha grusats. Men den av dem skapade apparaten fortsätter att fungera för att korrumpera folket och förstöra de värden, som den västerländska civilisationen och kulturen ha skapat.

DEN RÖDE SPIONAGECHEFEN.

Det är just den cyniska öppenhet, med vilken man inför sina västerländska kamrater skröt med det blodiga, infernaliska, stinkande inre maskineriet, med vilket bolsjevismens kropp sättes i rörelse och hålles vid liv, som väckte avsky hos Laporte och förresten många andra med Balabanova i spetsen och som drev dem att bekämpa de falska gudar, vilka de under ett ögonblick av förvillelse och revolutionär entusiasm hållit för de riktiga.

Bland det rika material, som Laportes bok bjuder på för alla, som önska känna bolsjevismens inre väsen, äro väl de sidor, som ägnats tjekans eller som den nu kallas G. P. U:s internationella verksamhet samt röda arméns expansion, av särskild aktualitet.

En gång kallades Laporte, som då vistades i Moskva, till det beryktade hus vid Lubjankatorget, vilket helt och hållet disponeras av tjekan. Hela tredje våningen av huskomplexet, som omfattar hela kvarteret, upptages av "kontraspionage" och de "utländska förbindelsernas sektion". Här arbeta ständigt 40 full tekniskt utbildade specialister, vilka fått sig ombetrott att examinera alla inkommande dokument samt kontrollera rapporter av olika internationella agenter. Det viktigaste av alla rummen är "rum 161". Det är särskilt stort samt har det största antalet agenter. Här arbeta arkivarierna, som äro väl tränade i sitt yrke. Hit kommer mestadels den diplomatiska kurirposten, vilken alltid innehåller de i utlandet verkande spionernas hemliga rapporter. Här kopieras de och sändas därefter till olika spionagesektioner: den politiska, finansiella, geografiska, militära etc. Dessa sektioner ha sina subsektioner. Sålunda har den militära sektionen två subsektioner: en för arméns personal, den andra för arméns bevapning. I den första registreras de olika staternas arméer, deras styrkor, dessa styrkors kvalitet och utbildning, deras moral och officerarnas moral. Vad det högre befälet beträffar för man ett särskilt register med, där så låter sig göra, detaljerade uppgifter om graden av deras tekniska utbildning, deras politiska sympatier och t. o. m. deras familjeförhållanden. Så komma förteckningar och beskrivningar av krigshamnar och flyghamnar och sist men icke minst ett register över den framgång, som den kommunistiska antimilitaristpropagandan gjort bland olika truppförband i de olika utländska arméerna. Den andra subsektionen sysselsätter sig med ett studium av tanks, kulsprutor, mitraljöser och av de nya tekniska uppfinningarna i de utländska arméerna.

KYRKORNA SOM SPANNMALSBODAR.

Striden om spannmålen har senaste veckan krävt en mängd nya dödsoffer. I Moskva träffas nu omfattande förberedelser för lagring därstädes av den på landsbygden insamlade spannmålen. Emellertid råder stor brist på säckar och lämpliga förvaringsplatser, varför kyrkorna tagas i bruk som spannmålsmagasin.

RYSKA FLYKTINGAR VÄNDA PARADISET RYGGEN.

Från Hälsingfors meddelas om massflykt av ryska flyktingar in på finskt territorium. Fångarna, som uteslutande äro av tjekan omhändertagna politiska fångar, hade förvarats i Solovetskilägret vid Vita havet. Då de för någon tid sedan skickats ut på skogsbygge för Murmanbanan hade de dels dödat, dels på annat sätt oskadliggjort sina fångvaktare och flytt mot finska gränsen. De hade på trenne olika ställen brutit in över gränsen vid Kuolajärvi by, där de härbärgerats på värdshuset. Myndigheterna ha tagit hand om dem.

SVARTA SPALTEN

ALTSCHUL, Lothar. — Judisk köpman, 31 år. I Wien 1929 anklagad för diverse bedrägerier.

BLECH, Viktor. — Judisk agent, 47 år. I Wien 1929 anklagad för upprepade bedrägerier.

GABOR, Robert. — Judisk viktualiehandlare. Utger sig för juris doktor. Är f. d. konsulent i Livsmedelsaffärernas centralförbund. I Wien 1929 anklagad för bedrägerier.

MONTROY, Helga von. — Comtesse. Dömdes till 3 ½ mån. fängelse för stöld och förfalskning, Berlin 1929. —

MODUGNO, M. — Italiensk regissör; häktad 1927 för svindel under namnet & titeln "ingeniör M. della Rosa". —

MOSSAKOWSKI. — Nat.-socialistisk agitator; häktad i Berlin 1929 för propaganda mot Young-planen.

MOULIN, du. — Fransk redaktör; dömd 1927 till 18 månaders fängelse för handel med franska ordnar. —

NARYSZKIN. — Rysk f. d. officer; dödsdömd i Ryssland 1927 som spion för utländsk räkning. (Avföres). —

NATHAN. — Judisk höjesteretsadvokat i Oslo; på grund av att han handlat med tjuvgods dömd 1927 till 45 dag. fängelse och förklarad ovärdig att utöva advokatyrket. —

OLFO, dall', Waldnea. — Italiensk postfunktionär; dömd 1927 för stöld och förfalskning i Migliaro till 4 år 7 mån. fängelse.

PLACE, Louis. — Marquis. Dömdes 1928 för mordförsök å sin svärfar. Häktad 1929 för kommunistik propaganda bland sina värnpliktiga regementskamrater, och ställdes inför fransk krigsrätt. —

ROSENBERG, Sture. — Panama-konsul i Malmö; häktad för millionsvindel, 1927. —

ROTHSCHILD, M. — Baron, judisk finansman; utesluten ur franska deputeradekammaren 1927, dit hans inval förklarades ha uppnåtts genom korrution. —

RUBINSTEIN. — Judisk tjuv, sökt av polisen i Dortmund 1929.

RUOTTE. — Byråchef i franska handelsdepartementet; dömd 1927 till 3 års fängelse för korruption i samband med förläning av franska hederslegionen. —

WAGGONER. — Bankdirektör i Colorado. Dömdes i New York 1929 till 15 års fängelse för svindleri omfattande circa 500 000 dollars. —

da utsättas för tågens fasor, kolröken, bullret och trängseln.

— Ni kommer sålunda att göra en särdeles angenäm resa.

— Nej, jag följer inte denna itinerär utan vi komma att färdas till häst i korta dagsresor.

— Det kan jag bättre fatta. Men att färdas till häst, då man har så bråttom!

— Varför skulle jag hava brått, om jag får fråga? Brådska kan vara bra för arbetare. I våra dagar skynda sig alla, men ingen kommer förr fram för det. Jag älskar att leva lugnt.

— Jag är verkligen inte förvånad längre, att Ni har det svårt att göra Eder förstådd av edra samtida

— Jag är inte alls angelägen om att de skola förstå mig. Jag håller på, att verka å min sida. Jag verkar alldeles ensam, övertygad att denna enkla lilla ansträngning av en envis vilja skall kunna placera ett osynligt sandkorn i det förskräckliga hjulets axel. Alltså vi rida. —

— Att tänka sig, att ni med eder förmögenhet skulle kunna ha automobiler, så många Ni vill.

— Jag ämnar måla. Jag har en hel virvel nyanser i ögat. Jag måste hava fina gröna färger, en icke alltför stark sol, nästan utan glans, horizontens linjer mera tydliga, liksom då det lugna havet inte är långt borta och slutligen denna ljusstyrka som utströmmar från fruktträdgårdarnes äppleträd, från terrainens hăligheter, och som inte kommer ned från himmeln, utan i stället synes stiga mot denna för att övergå i densamma. Ni skall få se, vad jag skall åstadkomma . . .

— En andra medalj.

— Min stackars Thermes, vad tänker Ni på?

*

Min vän, ja, min gode vän är i sanning alltför inskränkt. Med Constant åtminstone är det möjligt att resonera. När jag talar är det en monologue. Han svarar alltid en utomstående — en tredje person.

sina barn adopterade av en nyadlad gruvarbetarefamilj Folkern-Cedercreutz. Det var ju ett både vanligt och billigt nöje på den tiden.

— Var det inte en baron Folkern-Cedercreutz som blev hängd för stråtröveri i England.

— Inte i England, men på Corsica; det var en halvbror till Tersmederna, som rymt från Stockholm med en krögarhustru. Ja, om ni vill, kan jag låta min sekreterare skriva till någon av de där messingkusinerna och fråga om det står några upplysningar att få om er Marie-Flore de Loyville d'Anders släkt . . .

Thermes är kanske ändå inte så dum som jag tänkte.

göra med den helige Loup, biskop i Bayeux, vilken här skall ha besegrat en legendarisk ulv. Här skulle således ulvarna haft sitt tillhåll. En mera historisk uppgift förmenar att borgen först uppförts av den normandiska hertigen Guillaume le batard, son av Robert le diable, såsom jaktslott.

Trots mina forskningar har jag dock ej kommit till någon klarhet angående den unga damen.

Mitt vetande som genealog är vad henne beträffar lika med noll. Jag vet endast hennes namn, som jag kan uttyda i nästan utplånad skrift under ramen: Marie-Flore de Loyville d'Anders. Hennes dräkt, håruppsättning och ansikte härledde sig utan tvivel från den tidpunkt som närmast föregick revolutionen; Men detta namn Loyville d'Anders lämnar mig ingen upplysning, Huru kommer det sig att denna främmande flicka befinner sig bland de våra? Jag tror att jag älskar henne.

ORDNAR

OCCULTA OCH OFFICIELLA

III.

STORBRITANNISKA QUEEN ALEXANDRA LEAGUE OCH DESS INSTIKTARE.

William-Purdle-Thomasson Treloar föddes i London 1843 som andre son av handlanden Treloar från Helston, Cornwall.

Redan som pojke fick han ta sig fram på egen hand. ”Rasher”, som han på den tiden kallades, gick sedan 1854 i King's College School och det var ej småsaker att komma till och från skolan. Hans föräldrar bodde i Granville Park, Lewisham, — med utsikt över järnvägen, — och därifrån måste ”Rasher” gå till Maze Hill Station i Greenwich för att, stående i en öppen vagn utan vare sig tak eller bänkar, åka till London Bridge, varefter han återigen hade ett bra stycke till fots till Strand där han måste vara klockan 9. Denna hårda dagliga disciplin hela året om var nog för att antingen härda eller göra slut på en pojke. ”Rasher” blev härdad. Och eftersom det på den tiden ej övades några spel och lekar i skolan, bestod hans enda rekreation i slagsmål, ur vilken han vanligen brukade utgå som segrare. Utanför skolan roade han sig med att tidigt om morgnarna löpa mellan Blackheaths milstolpar, simma i Ravensbourne, vinterbada och på annat sätt trotsa Englands ruskiga klimat.

Sir Richard-Thomasson Webster (lordAlverstone), vilken som skolpojke i King's College School brukat besöka kapellet mycket regelbundet, kunde tyvärr ej erinra sig ha sett unge Treloar där så ofta. Därmot mindes Webster mycket väl att Treloar slagit ut en av hans framtänder.

Vid 15 års ålder inträdde William i faderns affär för att utbilda sig till matthandlare; vid 16 tjänstgjorde han som förman i verkstaden, började ringa in arbetarne kl. 6. Efter att ha genomgått alla en arbetares erfarenheter, blev han provryttare. Att allt detta ej fullt motsvarade Williams ideal, kan man förstå därav, att endast hans fars stränga förbud hindrade honom från att bli soldat.

Hans önskan var att ingå som volontär i en kår, som skulle assistera den italienske upprorsmakaren Giuseppe di Domenico dei Garibaldi, men fadern omintetgjorde hans plan hårdhänt och effektivt. Vid ett annat tillfälle bad han sin far att köpa honom en commission i armén. I stället för att tillmötesgå denna önskan, lovade fadern högtidligt att, om William läte värva sig, ej köpa loss honom.

Sedan han 1865 gift sig med Annie-Georgesdaughter Blake († 1909) förgick hans längtan till soldatyrket, och han utfyllde sina lediga stunder med att för sin hustru läsa alla Charles-Johnsson Dickens' noveller. Samman med henne skrattade och grät han över dessa böcker.

Så småningom blev den unge Treloar sin egen herre och matthandlare, och 1881 invaldes han i Court of Common Council. En av de tidigaste funktioner han bevittnade efter sitt val till Councilman var öppnandet av Epping Forest 1882 av drottningen (Victoria-Edwardsdaughter Este). Treloar bar sin mazarinegown och kände sig mycket viktig, men hans fåfänga kom på fall. Han gick till ett säte, men tillsades av en kustod, att han kommit fel, ty ”this stand is for ladies and gentlemen”, medan councilmen hade sina platser på annat ställe.

Treloar blev 1891 chairman of commissioners of sewers, och följande år alderman of Ward of Farringdon without.

Vald till president of the National Sunday League 1893, var han en av pioniärerna för införande av konstnärliga söndagsförströelser åt Londonborna. Samma år började han barmhärtighetsverket mot fattiga barn, i det han sände julklappar till små krymplingar, och dessutom höll en bankett i Guildhall för 1,200 av de allra fattigaste småttingarna. Sin julklappsutdelning fortsatte han alltsedan men så småningom steg mottagarnas antal till över 7000.

Banketten och distributionen av julkorgar betalades med de medel han årligen samlade för ändamålet. Kungafamiljen stod alltid först på listan, och sedan följde namn från ej blott metropolen, men hela världen.

Treloar blev 1899 sheriff, och då han i denna egenskap hälsat drottningen vid en hennes åktur till London city 1900, erhöll han titeln knight.

I aug. 1900 gjorde han en ferietripp till Sverige och Finland och tog hemvägen genom Tyska riket.

Treloar blev 1906 lord-mayor i London. En av hans första tjänsthandlingar var att motta den danskfödde norske kungen Haakon (alias Karl-Frederiksson v. Oldenburg), queen Alexandra's brorson, och hans engelskfödda hustru (Maud-Edwardsdaughter v. Eilenburg-Wettin-Gotha), queen Alexandra's dotter. Treloar hälsade dem med ropet ”Skål!” och erhöll vid detta tillfälle den norska S:t Olofsordens kommendörkors.

En annan gång mottog lordmayoren queen Alexandra's bror, den danske kungen (Frederik-Kristiansson v. Oldenburg) och hans svenskfödda hustru (Lovisa- Karlsdotter Bernadotte), och begåvades med ett Danebrogkors.

Sommaren 1907 gjorde lordmayoren en officiell visit i Berlin. Vid en lunch erinrade Charlottenburg's borgmästare om, att det var 92 år sedan engelska och preussiska soldater fäktat sida vid sida mot fransmän vid Waterloo, och tillade att de nu som då borde stå tillsammans. Lordmayoren räddade sig genom att svara, att franska republiken nu var Englands allierade. Vid återkomsten hem erhöll lordmayoren baronetvärdigheten som erkänsla för sin diplomatiska takt. Den tyske kaiser sände honom ett andraklasskors av Roter-Adlerorden.

Det är alltför vidlyftigt att uppräkna Treloar's förrättningar i egenskap av lordmayor, men jag vill dock nämna, att han presiderade vid ett möte i Court of Husting, som är av skandinaviskt ursprung. Som exempel på Treloar's humor må anföras, att han som deltagare i Press Club's ”upproriska natt” till dryckeskärl använde en galvaniserad kökshink, kallad ”a loving-cup”.

Den traditionella opinionen brukar vara, att lordmayoren är en man vilken äter och dricker mer än som är gott för honom. Under augustiferierna i Harrowgate 1907 konsulterade Treloar en läkare, som konstaterade att hans mage på grund av alltför mycket mat satt 6 tum lägre än den skulle. Och ändå avhöll sig Treloar noga från att äta kött. Han drack ej sprit och tog blott en sorts vin till sina måltider. Till hans dygder hörde också, att han ej rökte.

Ett av huvudskälen varför Treloar önskat bli lordmayor var, att denna position kunde sätta honom i stånd att göra något permanent för att hjälpa metropolens små lytta barn. Julen 1906 kunde han sända presentkorgar till 7,200 lytta barn. Under ett majbesök 1907 i Helston, sin fars födelseby, dansade lordmayoren på gatan och samlade pengar till sitt projeterade Cripples Hospital. Den största succes blev queen Alexandra's fest i Mansion House 13. 6. 1907. Bland de medverkande var artisten Bror-Karlsson Kronstrand, som producerade blixtporträtt. Son av en lokomotivförare i Mariestad, var den Svenske målaren vid denna tid London's mest eftersökte porträttör. Vid ett besök i hans villa i Mariestad har jag haft tillfälle se den stora fotografisamling han äger av de otroligt många personbilder han målat. Han var onekligen ett av festens huvudnummer.

Med drottningen som patronessa grundades Queen Alexandra League, som skulle ta hand om förverkligandet av Lordmayor Treloar Hospital.

Vid Alton funnos på 70 acres ängsmark bungalows, som byggts att tjäna som hospital för soldater, som sårats i sydafrikanska kriget, men nu stodo tomma. Med hjälp av sir Alfred-Alfredsson Harmsworth (lord Northcliffe), som 1903 startat detta soldathospital, blev Alton genom en parlamentsakt 1907 överlåtet på Queen Alexandra League. Samtidigt hade lordmayoren lyckats insamla 60.000 pounds. Redan 1908 kunde de första patienterna mottagas i Lord Mayor Treloar Cripples' Hospital and College. Sedan dess har institutionen utvidgats från 120 till 300 patienter; vidare har en branch 1919 inrättats vid Sandy Point of Heiling Island för 50 patienter.

Henry-Williamsson Gauvain har varit den skicklige och nitiske superintendenten vid Alton sedan hospitalets start 1908. Sitt yrke hade han studerat i franska, italienska, schweiziska, tyska, danska, svenska och finska hospital. Som erkänsla för sitt outtröttliga arbete i Alton, erhöll han 1920 Knightvärdigheten. Under de gångna åren hade då 2400 barn kurerade lämnat hospitalet.

För att ytterligare öka hospitalets fonder, beslöt hennes majestät enkedrottningen Alexandra att till de donatorer, som understödde hennes humanitära barmhärtighetsverk förläna the Queen Alexandra Badge. Efter hennes död 1925 fortsätter dottern, h. k. h. prinsessan Victoria-Edwardsdaughter (v. Eilenburg-Wettin-Gotha) att utdela drottningens minnestecken. Bland de första nordiska inhavarna av detsamma var svenska kronprinsessan (Margaret-Arthursdaughter v. Eilenburg-Wettin-Gotha).

Representationen av Queen Alexandra League i de Skandinaviska länderna inclusive deras transbaltiska f. d. provinser övertogs 1911 av pres. för den nordiska tungan av Croix d'Or. Härvarande inhavare av drottningens minnestecken tillhöra de jure Gothic Legion of British Knights and Companions. Dess organ var från 1911 den Svenskfinska Kamraten; den ryska Severna'a Zvesda (fr. 1915 tryckt i Köbenhavn), och den engelska Companion (fr. 1917 tryckt i Oslo).

Att närmare ingå på Hospitalets verksamhet faller utom ramen för denna till Treloar's 80-årsdag skrivna monografi, vartill min gamle vän lordmayoren själv försett mig med allt materialet.

Treloar kan gälla som en storbritannisk föregångsman. Sin framgång hade han att tacka framförallt sina utmärkta lärår. Han sade därom själv: ”Lärår äro alltid en god sak här i livet. För att bli timmerman eller murare måste man avtjäna lärår, — men man behöver det ej för att bli peer, politiker eller statsman.” Överhuvud var politik en sak han ej hade några höga tankar om: ”Det är för mycket intrig däri. Stundom tänker den professionella politikern mer på sitt parti än på sitt land.”

Under de politiskt övermättade åren före det tyska fredsbrottet var det en vila att korrespondera med en gammal vän, som istället för åt politik ägnade sina krafter åt praktisk välgörenhet. Något vackrare monument än Lordmayor Treloar Hospital and College kan ingen man resa åt sig, och det gör varken till eller från, att handlanden Treloar av denna världens monarker smyckades med adelstitlar och ordnar. Namnet Treloar står för alltid skrivet i den stora barmhärtighetens bok, och det gäller mer än alla värdsliga hedersbetygelser.

A. F. S.

10

Den 4 maj.

— Ja det är så likt er, herrar Jarze: den ene älskar en drottning, därför att hon står så högt över honom: den andre förälskad i en okänd, som för länge sedan är död eller kanske icke ens funnits till, ty denna pastell kan mycket väl vara en ren fantasi. — Dessa ord komma från Henri de Thermes, som var hos mig på dejeuner dagen före min avresa. Denne dandy med traditioner från duc de Bellegarde, marquis de Versoy, baron de Saintrailles och chevalier de Montbrun kan ej nog förvåna sig över att jag tänker lemna Paris just vid den tidpunkt då alla andra återvända, till och med de, som vistas vid Rivieran.

— Vilken besynnerlig idé min käre Jarzé upprepade han ideligen, att resa eder väg när Longchamps åter begynner och då det finnes folk överallt, då Puteaux öppnas

15

gen ha glömt intermezzot, om jag ej fram på vintern fått se en förlovningsannons mellan enseigne Auders och miss O'Neill. Det är ju rätt romantiskt att vinna en dollarprinsessa genom att knuffa hennes pappa i sjön...

— Nå, vad är då Auders för en familj? Finnes det ingen möjlighet att få tag i den där normanden?

— Eftersom han var adelborst i Sjökrigsakademien, bör det väl gå för sig. Jag har ju avlägsna kusiner någonstädes där uppe i Ultima Thule.

— Såå, verkligen...

— Jo, en vansläktad St. Lary de Thermes, som på grund av någon oegentlighet eftersöktes av polisen, rymde under namnet Zeerschmidten till Grisons, där han fick arbete i en messingsmedja.

En av hans söner kom som messingsmed till Norden och lyckades, efter att ha förfinat sitt namn till ”Tersmeden”, bli gift med en luthersk prästdotter och arbeta ihop tillräckligt med pengar för att få

14

Thermes satt tyst medan han rullade en ny papyros. Sedan jag räckt honom en ”allumette de Wasterwik” återtog han:

— Namnet Auders erinrar mig dunkelt om en kadetthistoria från Brest. Då jag var vid Kermor under badsaisonen 1902, låg en normandisk fregatt någon tid i örlogshamnen. Jag minns det särskilt därför att på Cirque Russe uppträdde samtidigt en bedårande valkyrja från Gothenbourg, som till sina landsmäns ära uppenbarade sig i gulblå riddräkt. Jag kan inte neka, att jag var litet jalous på de blonda enseignerna, som kom stadens alla damer att smäkta med ögonen. Ett om äkta nordiskt vikinglynne vittnande tilltag ökade ytterligare intresset En amerikansk yacht hade genom felmanöver kommit in bland ett sällskap badande kadetter och i förargelsen hade dessa äntrat ombord och kastat yankees i Atlanten. Saken nedtystades visst, ty ett kallbad var ju ej så farligt, och jag skulle förmodli-

11

och då man roar sig som bäst i Paris. Ni gör aldrig som andra människor!

— Ni vill kanske påstå, att ingen gör såsom jag.

— Alltså Ni reser med tåget i morgon.

— Jag skulle t. o. m. vilja taga diligencen.

— Såå!

— Ja varför inte, Ni tror kanske att det inte längre finnes någon diligence i Frankrike? Vilken dåre.

Det finnes en i själva Paris, en gul och oformlig diligence, en slags trångt åkdon med namnet i rött på sidorna. Den går till Courbevoie, Rueil, St. Germain. Från St. Germain utgå andra, som föra till Nantes, Poissy, Vernouillet, vad vet jag allt? Vagnar, som fara på gränserna av Normandie. Därifrån kan man vidare uppnå Bény och Vassy medels postvagnarna, dessa små åkdon, slutna medels läderridåer, vidare medels passagerarevagnar och andra fordon utan att sålun-

BLAND HELVETES-MASKINER OCH PARADISFÅGLAR.

ÖSTER OM EUROPA 1916.

*What man dare, I dare:
approach you like the rugged russian bear...*
(Shakespeare.)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

AVSKED FRÅN "PITR".

Sista dagen i Petrograd var jag fullt upptagen med avskedsvisiter. Min eller rättare gendarmstyrelsens chauffeur roade sig visst med att räkna hur många gånger vi körde förbi "hästarna" på Aniczkov Most. Och aldrig ville ett besök ända. Man tog det så förtvivlat allvarligt. Min vän Mixail-Fedorovicz (generalmajoren Kothen) skrattade nästan ut mig då jag omtalade att en ung enkeöverstinna nödgat mig med till Sobor Kazanskoj Bosziej Materi för att av hennes biktfader få en amulett. Jag kunde ej annat än göra henne till viljes. Hon visste ju med sådan säkerhet att hennes man stupat bara för att han ej velat bära hennes amulett...

"Går du till krig, så bed en gång; går du till sjöss, så bed två gånger; går du till en kvinna, så bed tre gånger", säger ett ordspråk.

Sedan jag slutligen tagit farväl även av lady Pagets gold cross sisters och fått en packe brev av miss Meriel-Georgesdr Buchanan till några sårade brittiska officerare i en ambulans bakom fronten, — då kom jag ihåg att jag var inbjuden att övervara en regementsinvigning. Än en gång rusade gendarmstyrelsens mobil med otillåten fart genom Nevskij prospekt. Jag kom just lagom för att se hur denna invigning till döden gick för sig. Det var ett nytt regemente som ej ännu fått sitt elddop. Ett par poper gick fram efter leden och kastade sitt vigda vatten på soldaterna. En brittisk deputation hedrade föreställningen med sin närvaro, men dess medlemmar såg ej vidare övertygade ut om verkningarna av popernas vatten. Den som känner den ryska folknaturen vet dock att soldaterna just genom denna invigning får "det fataliska mod som gör dem oemotståndliga:" Ryssarnas Gud är stor...

Mixail-Fedorovicz och ett par andra vänner åt avskedsmiddag med mig hos Medved. Vare sig det nu berodde på den förbjudna Veuve Cliquot eller något annat, så blev vi slutligen sentimentala när vi kom in på gamla Sverige, där förresten också Mixail-Fedorovicz har "tjocka släktingar någonstädes i Östergötland." Vi blev verkligen sentimentala, och en av herrarna började rätt som det var att svära vid Gud och fan att han fått ett grand i ögat. En annan hade visst helt plötsligt fått "en rent förbannad snuva". Han snöt sig på ett underligt sätt, ända uppåt näsroten och ögonvrån. Som representant för Zolotoj Krest grep jag till det första botemedel jag i en hast kunde finna mot detta onda. Jag pratade så fort jag hann om Petrograds Svenska krönika, och lyckades ganska bra ta loven av de andras ryska snuva. Vi skildes i glad sinnesstämning som det höves när man skall till fronten i en podpolkovniks uniform.

GENOM ÖSTGÖTISKA BYGDER.

Det var redan tämligen mörkt när vi genom Voznesenskij-Ismailovskij prospekt körde ut till voksalen och lämnade Petrograd. Tåget löper över den ingerländska slätten. Åt alla håll breder sig flacklandet med dess vida snöfält, här och där kantat med avlövade björkdungar. Det erinrar i mångt och mycket om Finland, både vad folk och natur beträffar. Det torde väl också tillhöra samma geologiska period. Sitt namn har det fått från Sverige, då prinsessan Inger-Olofsdotter 1019 medförde detta gamla svenska jarldöme som hemgift till sin gemål den svensk-ryske Kn. Aroslav-Vladimirovicz Rurikov i Gardarike. Det ofta brukade namnet "Ingermanland" är bara en fånig förvrängning av finnarnas Inkerin maa. Beträffande Ingerlands befolkning vet jag just intet annat märkligt än att den till dels härstammar från Svenska förbrytare, som förvisats hit sedan provinsen genom freden på Stolbovajadoroga (stora landsvägen) 1617 återförenats med moderlandet. —

Snart var vi i Krásnoeseló. Under färden utmed Duderhofsche Seen skymtar till vänster konturerna av Dudergovskija Gory. Längre S. ut har vi villastaden Gatezina vid Iszora. Under svensktiden låg här en meierhof, som efter Ingerlands erövring skänktes av çaren till hans syster Natalia-Alekseevna Romanova. Nära stationen ses det 1770 byggda slottet, där den fnoskige Paul-Petrovicz Oldenburg älskade att uppehålla sig. — Landskapet är i fortsättningen ganska ointressant. Den första större ort vi nu ser är Jamburg. Förr var den ett viktigt fäste, som dock 1581 och 1612 intogs av de svenske och sedan stannat i deras ägo ett helt århundrade. Vi passera nu Luga på en 150 m. lång bro i två bågar. En liknande men något kortare tvåspannsbro för oss senare över Narova, s:a 20 m. över åvattnet. Till höger ser vi här Ivangorod och framför oss Narva med tinnar och torn och mörka husmassor. Ivangorod på Narovas ö. strand är en alltigenom rysk stad. Anlagd av ryssarna 1492, erövrades och förstördes den av de Svenske 1496, men återuppbyggdes. Den intogs 1581 åter av de Svenske och behölls sedan till 1590. På väg från Paris till Helsingfors gjorde jag några månader före kriget ett besök på den minnesrika Gripsholm vid Mariefred för att visa en ung författarinna de i borggården upplagda "volki", ett par från Ivangorod ditförda jättekanoner. Natalia-Andreevna föll i sådan beundran för "Galten" och "Suggan", att hon hart när glömde bort sin kärlek till den rödskäggige Erik Gustafsson Vasa, den poetiske fången på Gripsholm, vilken under sina lyckodagar varit Estlands härskare...

År 1612 erövrades Ivangorod åter av de Svenske: den ryske landsförrädaren Fedor-Grigorevicz Aminev överlämnade fästningen, gick själv i fiendens sold och generade sig ej ens för att bli luthersk proselyt! Från denne härstammar de senare grevarna.

(Forts. i nästa n:r.)

BANKIR ASCHBERG OCH BANKSVINDELN.

EN SPECIALUTREDNING AV INITIERAD.

III.

BOSTADSJOBBERI OCH RUBELSMUGGLING.

I föregående artikel hunno vi fram till slutet av år 1912. Allmänna svindelbankens förskola, Nya Banken, utvecklade sig i enlighet med den av de båda initiativtagarna, Aschberg och Gustaf Svensson, uppgjorda planen. Man lyckades få fackföreningarnas medel överflyttade från Arbetarringens bank till Nya Banken. Den förstnämnda banken, som då leddes av den kände bankmannen Adam Carlsson, kom genom denna hastiga uppsägning av stora summor på obestånd och måste slutligen gå upp i Köpmannabanken.

Herr Per Albin Weidenhayn hade nu blivit anställd som tjänsteman i Nya Banken och den sluge bulvanen Carl Erik Kinman gjorde sig mycket gällande. På förslag av denne inrättades en ny penninginrättning nämligen:

STOCKHOLMS ALLMÄNNA BOSTADSFÖRBUND, FÖRENING U. P. A.

Denna nya apparat för uppsugning av de smärre sparmansslantarna var avsedd att animera småfolket att inköpa en lott à 50 kronor för att efter inlösandet av ett större antal dylika kunna komma i besittning av en egen lägenhet i något av bostadsförbundets hus. Emellertid lyckades aldrig bostadsförbundet få något hus, varför det ställde sig svårt för lottköparna att komma i besittning av den utlovade lägenheten. Detta Allmänna bostadsförbund startades 1914, och sedan de insamlade medlen förintats på något oförklarligt sätt, begärde sig bostadsförbundet i konkurs tre år efter starten.

Stiftarna av Allmänna bostadsförbundet voro nästan exakt samma personer som sedermera kommo att spela en framträdande roll i Allmänna sparbankens tillblivelse. Bostadsförbundets stiftare utgjordes av femton personer. Hr Aschberg skickade fram sin kompanjon Gustaf Svensson och sin överstebulvan Carl Erik Kinman. Från arbetarpartiet kommo bland andra Gerhard Magnusson och Per Albin Weidenhyn. En annan alldeles speciellt intressant stiftare av detta bostadsförbund var järnvägspersonalens ombudsman *Per Emil Carlböm.* Att påträffa denna person i kompani med Gustaf Svensson och C. E. Kinman är ett verkligt fynd, särskilt om man tänker på de millioner, som vid hans 1924 timade död hade förkommit ur den av honom förvaltade kassan. Ingen förklaring kunde ju då lämnas, hur dessa millioner försvunnit. Kanhända man skulle kunna reda upp det nu, om viljan vore god.

Att Allmänna bostadsförbundets *styrelse* bestod av Gustaf Svensson, Carl Erik Kinman och Per Albin Weidenhayn är ju en sak, som var och en kunde gissa sig till.

Även unge Torsten Weidenhayn (född 1892) var redan då med på ett hörn och förskaffade sig lärdom i den fina bostadsföreningsbranschen såsom svindelobjekt.

KRIG OCH RUBELAFFÄRER.
RYSSENS GAMLA KAPPSÄCK.

Under de första krigsåren gjorde Nya Banken mest i valutor. Hr Obadja startade en privat filial i Ryssland och den hette Svensk-Ryska banken. Dessutom satte han upp privata banker i Berlin, Wien och New-York, men detta ämne kan man icke gå in på just nu.

I nummer 190 av Nationen skriver en författare en artikel "Bland helvetesmaskiner och paradisfåglar" och omnämner däri, att bland varor som utsmugglades från Ryssland 1915 och 1916 var rubelsedlar en viktig artikel. Varje mäklare i Karljohansstad hade en ung dam som stod och strök rubelsedlar släta med ett pressjärn. Sedlarna hade nämligen blivit mycket skrynkliga, eftersom man måste sy in dem i kläderna vid passerandet av gränsen vid Torneå. Hr Aschberg kunde dock inbespara denna strykhjälp, som vi skola finna.

Först och främst måste klarläggas, varför man egentligen smugglade rubelsedlar. Med den saken förhöll det sig dock så, att tyskarna måste ovillkorligen ha en viss mängd ryska rubler för att kunna göra rätt för sig hos de polska bönderna på ostfronten. Detta blev snart klart för den ryska regeringen, varför utförselförbud på rubler utfärdades. Tyskarna nödgades nu betala de utsmugglade rublerna med cirka 17 procent över dess värde och det var denna överbetalning som lockade till smuggling.

(Forts.)

Hållbarheten

av Edert dyrbara linneförråd beror av huru tvätten skötes. Under de senaste tjugo åren hava vi själva tillverkat såpa och tvål för att kunna kontrollera och garantera att våra tvättmedel icke skadar tvätten. Då väderleken tillåter torkas all tvätt ute i sol och barrskogsluft. Vi utlova ett förstklassigt arbete. Enda besväret Ni får med tvätten och strykningen är att ringa oss.

Kungl Hovlev.
H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland.
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Närike.

Vördsamt

Essinge Ångtvätt

Stockholm C

Telefoner: Sthlm 336 42, Essingen 12

Uthyrning av servietter och duktyger

Butiken Sibyllegatan 21 — Tel. Österm. 822

Restaurant GÖTA HORN

Hornsgatan 1 - Stockholm

GOD MAT - ÖL & VIN

Musik

Ny Regim

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 58 98
Exp. „ 58 99

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... „ 5.25
Kvartal .... „ 2.75
LÖSNUMMER 25 ÖRE

FREDAGEN DEN 8 NOVEMBER 1929

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1929.

TIDNINGSMANNENS TYSTNADSPLIKT.

Herr Presskommissarien till utexaminerade folkupplysaren:

— Glöm nu för Guds skull inte första budet i Oskrivna Lagen: "Skriv aldrig mot Juda! Eljest är det slut med din välbetalta anställning och för alltid stopp på banan!"

— Ja, Herr Presskommissarien kan vara fullt lugn.

Våra dagars publicister vilja visserligen ej gärna stå för några mindre korrekta förbindelser med obscura härskare, trots gärningarnas klara språk. Den, som vågar insinuera något dylikt får strax veta, att han är en stackare, en otillräknelig fantast och lögnare, som lider av sjukligt begär att tyda sina medmänniskors handlingar till det sämsta. Och så efterlysas bevisen för att man skulle tagit parti för Guldkalvens riddare, om nu några sådana vore tillfinnandes: "När skrev jag väl för Juda?!" Härtill må svaras: Pressmannens solidaritet med Juda visar sig mindre i vad han skriver än han icke skriver, d. v. s. förtiger, alltmedan han på snart sagt alla punkter reservationslöst accepterar den i folkförvillelsens intresse propagerade asiatiska lögnideologien.

NY ARABPROTEST MOT KUSINERNAS INFLYTTNING.

Araberna i Jerusalem hade till den 2 nov. proklamerat en dags generalstrejk. De flesta affärerna i staden voro därunder stängda. Från moskéer och minareter flaggades med svarta flaggor. Anledningen till generalstrejken var 12-årsdagen för Balfourförklaringen, som gjorde Palestina till "ett nationellt hem" för judarna.

GOD MIN I ELAKT SPEL.

Vår bolsjevikiske revolutionsgeneralissimus, "proletären" Carl Kilbom, bekant ej minst från sin storvulna roll som polisprovokatör under senaste revolutionen vid Luntmakaregatan, har visat sig besitta en större kampenergi än mången trott honom kapabel till. Utstött av Komintern ur de heligas samfund, fortsätter han att dag efter dag sjunga sin forna överhets lov, alltmedan samma kominter låter sin Stormklocka hamra de våldsammaste slag å hans huvud. Kilbom har tydligen en mycket hård skalle.

I DEN REPUBLIKANSKA FRIHETENS HÄGN.

Berlinska kriminalpolisen har nu lyckats finna de asiatiska storsvindlarna bröderna Sklareks länge efterspanade hemliga konti, genom vilka ett stort antal medlemmar av stadsfullmäktige och andra stadens myndigheter starkt komprometterats.

För att dölja namnen på sina framstående kunder hade svindlarna försett de olika konti med fingerade namn. Under benämningen "Gustaf" döljer sig sålunda en ledande, högre ämbetsman inom stadsfullmäktige. Namnet "Hammel" betecknar en tjänsteman i stadsbanken. Den kommunistiska stadsfullmäktigeledamoten Goebel figurerar under namnet Gabriel. Av den kommunistiske stadsfullmäktigeledamoten Degners konto, som gick under benämningen "Dolch", framgår att han erhållit 2,000 à 2,500 mark per månad av bröderna Sklarek. Flera andra konti uppvisa betydligt högre belopp.

TILL JUBILEET.

Med anledning av Templarinternationalens i dagarna firade jubileum på svensk grund har hans f. d. excellens Carolus Gustavus Kraft Ekman låtit prägla ovanstående konstnärligt utstyrda medalj, avsedd att bäras av hans trogna i ultraviolett band om halsen.

FRAN DANSEN KRING GULDKALVEN.

Den av en internationell finansgrupp på tio personer, "The Big Ten", iscensatta jättekuppen å Newyorkbörsen vållade på mindre än en vecka en sammanlagd börsförlust å ej mindre än 35 miljarder dollars. När prisen stodo lägst var förlusten 60 miljarder dollars, varav dock 25 miljarder återhämtades. Genom kuppen hava otaliga förut välbärgade amerikanska familjer, mest ur medelklassen, vilka lockats in i spekulationen, totalt ruinerats. Att vinnarna huvudsakligen äro till finnandes i finansmatadorernas läger, säger sig själv. En mängd drastiska skildringar av den panikfulla stämningen under "de svarta dagarna" föreligga. Här ett utdrag ur en dylik:

"Sådana vilda scener som på torsdagen utspelades har New York icke upplevat maken till på många år. Börsledningen måste låta utrymma åskådargallerierna och förstärka vaktmanskapet. Ett halvt dussin mäklare svimmade och måste bäras bort. Paniken ökades för varje minut, och den feberaktiga upphetsningen blev snart rent olidlig. Strax efter kl. 1 rådde fullt kaos i börssalen. I all hast sammankallades av bankirfirman Morgan ledarne för New Works mest ansedda och starkaste banker och fattade beslut att omedelbart vidtaga åtgärder för att söka dämma upp katastrofen. Morgan själv tillsammans med direktören i National City Bank, uppenbarade sig i börssalen för att lugna och söka återställa ordningen.(!!).

Utanför börssalen rådde också panikstämning. Den utomordentliga livligheten på börsen hade lockat ut så stora människomassor att extra polisstyrkor måste inkallas för att trafiken ej skulle lamslås i de angränsande gatorna. Det från börssalen utträngande larmet och skriket från tusentals upphetsade röster skallade i sidogatorna och överröstade klockringningen från den narbelägna Trinitykyrkan. Vid Wall Street var natten till fredagen en enda arbetsdag för 50,000 bokhållare i mäklarekontoren. I alla skyskrapornas fönster såg man ljus hela natten. På en stor restaurang insattes ett hundratal tältsängar, i vilka bokhållarna skiftade om med några timmars vila. Polischefen i New York hade utkommenderat stora polisstyrkor, som bevakade börsen och hela omgivningen. Även bankkontoren höllos under strängaste bevakning för att hindra känsloexcesser från folkmängdens sida."

Asiatiska Aristokrater.

ANTOLOGI AV ANEKDOTER.

Baron von Löwenstern, synande sin dotters toalett före balen:

— Nej, Rachel, det går icke! Antingen får du mans dekolletere dig högre opp eller också tvätta dig djupare ned.

•

Ambulerande affärsmannen Isaac Bonnier var ute på Helsingebygde och sålde kram jämte visor och almanackor. Isaac var enträgen och gav sig ej förrän de många "vänner" han mötte på sin vandring gjort affär med honom. Så kom han en dag till bonden Anders Persson i Överåker, som han lyckades övertala att köpa en almanacka. Persson, som ej hade tid till några längre resonemanger med Isaac, köpte nämligen en almanacka för att bli kvitt den påträngande asiaten, varpå han stoppade den i fickan och begav sig till sina göromål utomhus. Men i detsamma kom hans hustru in. Denna som ej visste om mannens affär, övertalades strax av Isaac att också köpa en almanacka.

Då Persson efter en stund åter kom in och upptäckte sprattet, skickade han drängen ner till järnvägsstationen med en hälsning till Isaac, att Persson ville tala med honom i en angelägen affär.

Drängen: — Jo, si goa grosshandlarn, Persson ba hälsa, att han velle tala me honom i en vektig angelägenhet så om han velle komma tebaks ett tag.

Isaac: — Tja, tja, jak vet, han behever en almanacke, men jak kan icke fersumme tåget fer den sakens skull. Giv mik femti öre och tag almanacken med er.

Drängen gav honom femtio öre samt bar hem den tredje almanackan till sin husbonde.

•

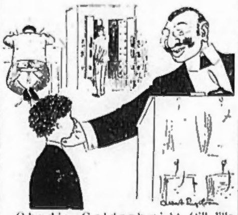

Obadja Goldschmidt (till lille Jacob): — Nå, lille Jacob, hur var det i schkolan?

Lille Jacob: — Jo det var en stor sal, som var full av pojkar, och längst fram vid katedan satt läraren.

Generalkonsuln Abraham Hirsch' 16-åriga dotter Rebecka har råkat fatta känslor för en fattig kristen. Fater Apraham, som naturligtvis icke vill vara med om partiet, avfärdar de bägge tu var för sig.

Generalkonsuln Hirsch till friaren: — I princip har jak visserligen, bäste hr Blomstrand, ingenting emot äktenskap med de kristne, men vi judar hålle på den tradition, und därför så...

Generalkonsuln till sin dotter: — Tja, tja, min kära Repecka, jak har icke något emot att du gifter dik med en kristen, men tå må det vare affär, got affär, förstår du.

FRÅN VASATIDEN.

"Vastena Hus" är ett av de svenska slott, som särskilt äro förknippade med minnet av Gustaf Vasa och hans familj. Här höll han hov för sig och de sina synnerligen ofta och betraktade det, såsom en av sina fastaste borgar. Slottet är imponerande, där det ligger med den vida Vättern framför och ter sig som ett orubbligt minnesmärke från gångna dar.

Fönstret, som syns högt uppe på gaveln, är ett historiskt fönster, som turisten ser upp emot med nyfiket intresse.

Det har spelat en betydande roll i en historia om Gustaf Vasas näst äldsta dotter, den sköna prinsessan Cecilia, en historia, som på sin tid i högsta grad satte skvaller och pratsamhet i rörelse.

Prinsessan Cecilia Vasa beskrives som en skönhet, "med pannan vit som snö och lockarna som guld i solen," säger ett utländskt sändebud på tal om henne.

Glad och livlig var hon också, kanske inte alltid så strikt noga med sin prinsessevärdighet, men ofantligt omtyckt.

Hennes syster Katarina firade sitt bröllop med greve Edgard av Ostfriesland, och då brudparet sedan drog genom landet på väg till sitt hem, följde en del av bröllopsskaran med ett stycke på vägen. I Vadstena, där då hertig Magnus residerade, gjordes ett längre uppehåll och man förlustade sig i åtskilliga dar på Vadstena Hus. Brudgummens bror, greve Johan uppvaktade ivrigt prinsessan Cecilia. De voro synnerligen muntra båda två och medelpunkten i många upptåg och förlustelser. Prins Erik, sedermera Erik XIV var också med och ansåg som sin plikt att vaka över det hela, men tycks ha gjort, det på ett ganska tyranniskt och retsamt sätt.

Ett rykte kom ut, att den oförvägne greve Johan med hjälp av en repstege en kväll praktiserade sig upp till fönstret på slottets gavel, där "frustugan" var belägen, för att träffa prinsessan utan bror Eriks vakande öga. Erik blev ursinnig, satte ut spioner, och då greven gjorde om det djärva experimentet, och väl hunnit upp, lät han rycka bort stegen för att hindra återtåget, trängde in i frustugan, lät fängsla greven och ställde till ett förfärligt rabalder.

Greven fördes fängslad till Stockholm, fastän han bedyrade, att det hela blott varit ett pojkaktigt upptåg. De glada lekarna avbrötos, brudföljet upplöstes, brud och brudgum fingo ett olyckligt minne av sitt ståtliga bröllop.

Gustaf Vasa var mycket bekymrad över hela historien — det gällde ju hans svärsons bror, och tycks inte ha odelat gillat sin sons sätt att göra ett rabaldernummer av saken.

Efter ett år frigavs greve Johan och tilläts draga sina färde men "det stora "Vadstenabullret" levde länge friskt i skandalkrönikan.

Den sköna Cecilia Vasa blev inte gift med den glade greven av Ostfriesland. Hon gifte sig i sinom tid med en markgreve av Baden och hade många växlande öden samt dog vid 87 års ålder.

Greve Johan å sin sida tycks ha fått nog av kärlek och kvinnor efter det äventyret, han gifte sig nämligen aldrig.

— Fönstret uppe på gaveln blänker i aftonsolen, och med litet fantasi föreställer man sig lätt scenen, då den djärve greven klättrade uppför muren till sin sköna, och den tjusande prinsessan där uppe spejade efter sin riddares ankomst.

Äventyrliga Ädlingar.

MALLIGT MAJESTÄT.

Familjen Zollern är rätt enkel till ursprunget och tillhörde en gång den enklare knapadeln. Kloster Beuron's historia visar emellertid att de medeltida anherrarna hade ett gott gry i sig, när det gällde att "förse sig", gällde det så kyrkogods. Med tiden ansåg sig släkten så hög, att den förbättrade sitt namn till Hohenzollern, trots alla hånande glåpord från grannarna. Därifrån till kejsarvärdigheten var steget mycket långt, men så mycket fortare gick det att ramla ned igen. Men det är ej om 1918 vi nu skola berätta, utan en historia från tidigare år.

Vid ett tillfälle fann kaiser Wilhelm II sin förhoppningsfulle äldste i färd med att prygla sina yngre bröder.

— Vad gör du pojke?, frågade kejsaren

— Håller på att lära dem, vem som är kronprinsen, konstaterade tronföljaren.

— Nå då skall jag lära dig, vem som är kejsaren, sade fadern. Och så fick unge Wilhelm ett par majestätiska örfilar. Dock tyckes det ha varit en för litet.

PRINSENS POJKSTRECK.

"Des Prinzen Streiche" skall vara en roman ur den siste tyske kejsarens liv. Den ger en bred och vidlyftig skildring av den dåvarande prinsens besök i England vid queen Victoria's guldjubileum. Huvudintresset fäster sig vid en captain, vilken reste som britisk kurir mellan Downing street och beskickningarna i utlanden. Samtidigt roade han sig med att såsom geheimagent hjälpa polisen i dess arbete mot anarkister och socialister, varförutom han hade tid över för konst- och litteraturstudier. Han införes i boken såsom kurir resande från S. Petersburg till London med depecher rörande afganiska granstvisten, vilken höll på att urarta till krig. Författaren låter prinz Wilhelm v. H. Zollern här spela in och rädda freden.

Förf., som använder 350 sidor för att skildra prinsens 14-dagarsvistelse i London, tycks, av stilen att döma, ej vara van att umgås med krönta huvuden annat än möjligen som åhörare genom nyckelhålet. Hans reklam för den polska filosemiten Rzewuska som under pseudonymen "prinsessan Radziwill" under krigsåren vistades i Stockholm som spion och medarbetare i "Dagens Nyheter" (och senare häktades som svindlerska av engelsmännen i Canada), gör författaren misstänkt.

Hohenzollern-prinsen porträtteras som en självkär herre, som framförallt önskade bli omtalad i tidningarna, och vars trängtan bestod i att få spela en politisk roll. Bäst skildras den tyska juden Felsenscheid's framfusighet som engelsk tidningsförläggare, och den tyskjudiske desertören Silberstein's företagsamhet som anarkist, ävensom italienarnas förkärlek för mord och attentat. Rätt bra är också bilden av den löjliga tyska grevinnan v. Schimmelstein som pensionatsinnehavare i Berlin.

Boken har föga värde som historiskt dokument och än mindre som "roman". Förf. skriver sig Charles Lowe.

FRH. v. GREIFENSTAMM.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:R 195 — FREDAGEN DEN 15 NOVEMBER 1929 — ÅRG. 5

BREV TILL FARISÉERNA.

Att äntligen slippa höra vidare om det passionella dramat i N:köping var en felslagen förhoppning. Denna gång hava vi fått fariseiska fruntimmersbrev, som söka försvara det patologiska herrskapets tilltag. Att vara sinnesrubbad är ingen ursäkt. Det visste redan salig Dumbom. Vansinniga ämbetsmän ha vi ej bruk för. Man internerar dem, om de är farliga för allmän säkerhet, såsom i detta fall.

•

Den svenska lagens åtalsregler beträffande misshandelsbrott måste justeras, sade professoren *Wetter* i en intervju i anknytning till diskussionen om misshandelsbrottet i N:köping.

Vår germanskt grundade rätt står formellt ännu kvar på den ståndpunkten, att liv och lem anses vara av mindre värde än egendom. Straffet för misshandel är alltså betydligt mildare än straffet för brott mot annans egendom. Men utvecklingen går nu i riktning mot ett skärpande av misshandelsstraffen. Värdesättningen har blivit en annan.

Det är på högsta tid, att misshandel, av vad slag det vara må, blir ordentligt näpst, ty eljes kan man riskera, att det går som hos våra ryska grannar, där blodsdåden 1917 i främsta rummet voro hämndakter för lidna orättvisor. Här finnes ett rikt fält för herr Ekeberg! Det vore viktigare än fariseiskt pysslande med underhållsförordningar åt frånskilda fruntimmer.

•

Vi hade också hoppats slippa från vidare prat om den amerikanska börssvindeln. Men också i detta fall har någon farisé varit framme och insänt en protest mot börsen, som han fordrar skall stängas och förbjudas liksom annat hasardspel. Det är väl dock för mycket begärt! Varifrån skulle då f. d. kyrkoministern Rydén och de andra marxisterna ta sina arbetsfria inkomster? För resten är det ej herrarna Wallenbergs skuld, att börsen existerar.

Annars stämmer det nog, att det är finansmännen som med sina pengar regera regeringarna. Men broder Marcus borde ej så bryskt påpekat detta faktum. De goda fariséerna tycka ej om att se sanningen serverad annat än som sill i kapprock. Medicine prof. Lundborg påstår visserligen, att nordisk rasrenhet är värdefullare än en tjock plånbok, men — för att citera en av de asiatiska millionärerna Sklarek — "med våra checks äro vi dock i stånd att välja vilka standardmärken vi helst vilja av både automobiler och damer och tillhandla oss de mest betitlade aristokrater till mågar".

•

En farisé vid namn Laurin, vilken uppger sig tillhöra ett gammalt skotskt adelshus, har såsom en inbillad son av det stolta "Britannia som rullar på vågorna" funnit sig föranlåten att skälla ut det land, där hans närmaste förfäder tjänat sig förfögna. Mister Laurin blev visst honorärdoktor för tidigt. Vad skulle det blivit av honom, ifall ej det ärvda Norstedska förlaget tagit hand om hans manuskript. Kanske han då blivit mindre stor i mun. Det enda anspråkslösa drag vi funnit hos mister Laurin är hans blygsamma antydan om att härstamma från Scotland. Så illa är det emellertid icke. Han har betydligt bättre blod i ådrorna. Stamfadern var ladugårdsfogde i Stäkeborg, och namnet Laurin är en kökslatinsk översättning av "Larsson". Vi delgiva detta, på det mäster Laurin framdeles skall slippa att döva sitt hittillsvarande mindervärdighetskomplex med skall på Svea rike.

•

Eljest är det en utmärkt bra regel att av utlandet lära allt som där är bättre än hos oss. Men vi skola göra det "med bibehållen självaktning." Och med bibehållande av den blåa tråd, som kännetecknar kungligt Svenskt tågvirke. Vi önska ingen engelsk eller fransk eller tysk tråd i vår traditionella kultur.

Anledningar att tala om pöseri finns det naturligtvis gott om. Särskilt ha de s. k. hjärnarbetarna rätt lätt för att pösa över och inbilla sig vara förmer än allmogen. Men en centraleuropeisk statschef har, fastän själv en berömd professor, bevisat, att de intellektuella yrkena ej fordra mer intelligens än exempelvis åkerbrukarens. Ett exempel klarlägger bättre än långa avhandlingar artistens och artisanens olika syn på samma sak:

Isaskar Grünewald satt framför sitt staffli och målade en solnedgång — röda, gröna och blå streck. En gammal plankstrykare stod och såg på.

— Naturen har kanske också öppnat era ögon, sade konstnären. Har ni sett de röda och guldglänsande öarna, som svävar på himmelen vid solnedgången?

— Ja, det har nog hänt mig, svarade plankstrykaren, men inte se'n jag slutade upp med att supa.

PUB LI KAN.

UR INNEHALLET:

Slagorden. Ledande artikel.

Kungahusets härstamning. Kronprinsessans anor.

Galliska Gnistor. Sverige sett genom fransk monocle.

Allmänna Svindelbanken. IV.

Ryska kontrarevolutionära ordnar.

JÄMLIKHET OCH BRODERSKAP.

(SE VIDSTÅENDE TEXT.)

PRAKTISK DEMOKRATI.

Varge regim har sina herrar och drängar. Ej heller våra nutida "folkligt självstyrda" samhällen ha lyckats göra sig kvitt den gamla problemställningen. Men så mycket angelägnare har det tydligtvis varit för de nya herrarna att på det omsorgsfullaste beslöja verkligheten. Ty annars kunde ju befaras, att entusiasmen, som bär upp massornas "sociala" frihetssträvanden, flöge sin kos. Men icke förty inträffa somoftast händelser, som ge en antydan om vad som sker.

Det går numera knappast en dag utan att telegrambyråerna veta berätta om nya sensationella fallisemang och finanskupper, bankrutterade banker etc. samt i spekulationens träskmarker förolyckade folkliga förtroendemän och myndighetspersoner i när och fjärran. Enstaka miljoner imponera ej längre, det rör sig nu om 10-tal och 100-tal som "spårlöst" försvunnit. Belysande för det under demokratiens hägn allestädes florerande "fruktbärande" samarbetet mellan finansmännen av nya skolan och arbetarna var utan tvivel "proletärbankir" Aschbergs finansiella jätteoperation, varom Nationen just innehåller en utförlig detaljskildring. De folkliga förtroendemännen och framför allt kassorna ävensom massan av småsparare exploaterades av den israelitiska finansmannen på ett högst fördomsfritt sätt. När så tiden var inne för bubblans sönderfallande, begav sig naturligvis den stormrik vordne "proletärbankiren" i väg till Paris (redan förut känt som tillflyktsort för ansvarsskygga samhällsreformatorer) där han omgav sig med furstlig prakt och blev en av centralfigurerna i den svensk-parisiska societeten, livligt omhuldad av vår därvarande diplomatiska representation. Kraschen kom. Några av hr. Aschbergs bulvaner togo i förtvivlan sina liv, andra måste träda inom fängelsets dystra murar och massan av grundskojade småsparare fingo soulageras av skattebetalare. Officiella utredningar över allmänna bankskandalen företogos, dock utan att med ett ord berördes svindelns huvudfigur. — Månne såsom en tacksamhetsgärd för hans storslagna insats som bolsjevismens skapare i detta land?

Det kunde tyckas som våra svenska arbetare av fall sådana som det berörda bort få ögonen upp för arten av de välsignelser deras nya herrar — "välgörare ha i beredskap" för dem. De olyckliga offren skulle ju blivit oändligt många fler om ej skattebetalarna genom staten fått träda emellan. Under tiden njuter emellertid den livsglade "proletärbankiren" grandseigneurens yppiga liv i världsmetropolen, säkerligen utan att alls bekymra sig om sina många offers olycksöden i "hemlandet."

PRIS: 25 ÖRE

DEN 15 NOVEMBER.

SLAGORDEN.

Ordets makt över tanken var känd och uppskattad redan i de första tider. Vad folket behövde var bröd och skådespel, menade cesarerna. Brödet såsom lekamlig och skådespelet såsom andlig spis. Och betraktelsesättet har under årtusendena ej stort förändrats, oberoende av styrelseskickens skiftning. Maktsträvarna av i dag ha blott förstått att bringa nyttjandet av denna ordets underbara makt över tanken i fullkomligt system. Människorna äro ju komplicerade varelser, i sitt handlande behärskade än av logiskt tänkande, än av känslostämningar. Det utvecklade sig också tidigt till en dogm, att vägen till framgång och makt gick fram i beslöjelsens tecken. Det gällde framför allt att noga beslöja ens innersta tankar och planer, att finurligt dölja dem för yttervärlden, för massan, som måste hållas utanför skeendets realiteter.

Så skapades miljön för den beslöjande politikens regim, för de signade slagorden, alla dessa med konst populariserade, förnuftslösa talesätt, varmedels folkens öden under århundraden länkats av okända krafter mot okända mål. Ej utan skäl vann även i folkmedvetandet den uppfattningen burskap att ordet, när det gällde allmänna värv, blott var till för att dölja tanken, d. v. s. sanningen. Men man uraktlät att gå till grunden. Självklart var dock, att metoden i längden ej kunde hålla. Förr eller senare, när bedrägeriet blottats, måste reaktionen komma.

Granska vi närmare den utveckling, vi idag yvas över, skola vi finna, att denna i sällspord grad bygger på illusoriska föreställningar, en oändlighet av klingande ord och fraser, tillkomna i syfte att inför folkens massa beslöja fakta. Den offentliga diskussionen behärskas så gott som helt av dessa traglade slagord, rörande vilkas innebörd och reela syftning medborgarna i regel sakna begrepp. Slagorden, som dag efter dag predikas i "kulturorganen", äro konstruerade just efter grundsatsen att medels bestickande talesätt bringa människornas förnuft på avskrivning och i stället ge känslotänkandet herraväldet över själarna. Ha vi ej årtionde efter årtionde sett det rådande "demokratiska" systemets lovsjungare i pressen i storslagna artiklar avhandla alla dessa konstfärdigt aktualiserade begrepp: "höger" — "vänster — "borgare" — "marxister" — "demokrati" — "parlamentarism" — "liberalism" — "socialism" o. s. v., men hur många av de "sakkunniga" utläggarna av slagorden kunna ens själva den dag som är prestera plausibla definitioner över desamma? När de inlåta sig därpå och någon gång röra sig utanför demagogiens fält, äro de straxt borta. Och varför? Jo, därför att deras slagord ej annat varit än medel till massornas distraherande och förande bakom ljuset rörande det som sker. Deras reformer presenteras alltid med ett föregivet syfte, vilket i regel är raka motsatsen till det i verkligheten avsedda. Allmänheten, över vilken eländet ytterst går ut, har dock även sin dryga andel i skulden till oefterrättlighetstillståndet. Den godtar utan att bruka sin sunda urskillningsförmåga de klingande orden, accepterar axiomatiskt utan att pröva, marscherar blint fram efter de linjer som av ledare-marionetterna i den beslöjade kosmopolitiska härskaremaktens sold anbefallas.

Striden för nationell återupprättelse i Sverige måste först som sist föras i tecknet av en kamp mot de folkförvillande slagorden, varå det rådande omoraliska politiska systemet efter maximen "Söndra och härska!" bygger.

PRESSKONSERTEN

BONDERESNINGEN.

Den av den härskande utländska kretsen med prof. Heckscher och Bonniers D. N. i teten bedrivna, hänsynslösa kampanjen mot jordbruket och dess utövare har framkallat en storm av förbittring bland odalmännen. Höga. Vederbörande ha tydligen en smula överskattat den svenska bondens själlöshet. Från alla delar av riket rapporteras möten, vid vilka lantmännen enigt sluta upp kring det program som framlagts av Uppsalamötet. Försöken från particentralernas sida att genom sprängmöten o. dyl. förtaga verkan av den pågående bonderesningen slå i allmänhet ganska illa ut. Tidningar av skilda kulörer nödgas också konstatera att saken denna gång är rätt så allvarlig.

Det svider gott

Det svider — men det svider gott i skinnet, när Ni efter rakningen baddar Aqua Vera på hakan — en härligt uppryckande känsla, underbart uppiggande — som en sval dusch. Svedan visar just att det verkar. Aqua Vera förebygger all irritation efter rakningen — återställer huden i normalt skick, sluter alla de osynliga småsåren. Tar bort känslan av torrhet, av att kragen skaver, härdar huden så att nästa rakning blir angenämare.

Efter rakningen

Aqua Vera

Flaska för minst tre månader 2.50
Liten turistflaska 1.—

Tillverkare: A.-B. Oxygenol. Stockholm
Kungl. Hovleverantör

Nya Dagligt Allehanda (h) framhåller i en ledande artikel, "Professor Heckschers artiklar mot jordbruket", det berättigade i jordbrukarnas framförda krav på bättre existensvillkor för sin näring och konstaterar att modernäringen i ekonomiskt avseende starkt missgynnats i förhållande till andra näringar. N. D. A. skriver:

Betraktas Sverige såsom ett enda folkhushåll, så är det tydligt att inom detta hushåll intager hemmaindustrien och en betydlig del av exportindustrien en gynnad ställning gentemot de icke mindre utan snarare mera hårt slitande jordbrukarna. Och till på köpet angripas sedan dessa missgynnade för att de ha sämre sjukvård, sämre bostäder och mindre av jämväl andra av det sociala livets behagligheter. Varför ha de det? Därför att de äro fattiga, äro folkhushållets styvbarn.

Krasst uttalat, är prof. Heckschers svar på påpekandet av denna orättvisa ungefärligen det, att folkhushållet behöver inte jordbrukarna och deras medarbetare. De borde helst till dryg del försvinna. Dock, ett sådant svar innebär nogare besett en dom, som bra mycket liknar en dödsdom över svenska nationen. På landet finnes ännu ett om än svagt nativitetsöverskott. I städer och industrisamhällen överstiga i stort sett dödstalen nativitetstalen.

Svenskarna som nation ha för sin existens behov av att jordbruk och jordbruksbefolkning existera. Om detta är oomtvistligt — och det är oomtvistligt — så ligger det inget orätt i att de genom konstlade eller genom naturliga monopol gynnade näringsgrenarna dela med sig en ringa ,i verkligheten ekonomiskt knappast kännbar, del av sitt överflöd för att jordbruket må få leva. Det kan synas som detta vore en dålig affär för dem. Men i verkligheten är det en mycket god affär. Ty ur lantbefolkningens folkreservoar rekryteras oavlåtligt industriens bästa krafter. Funnes ej denna reservoar, skulle helt enkelt de svenska industriarbetarna och med dem kanhända industrien dö ut.

Rätt talat!

På den utländska sidan ligger man emellertid i allt vad tygen håller för sina "ideal" och arrangerar diskussionsmöten på skilda platser med sina hejdukar som textutläggare. Det köres våldsamt med det gamla finurliga tricket att framställa jordbrukarna av olika valörer och i olika delar av landet såsom skilda, ja varandra direkt motsatta intressekategorier. En särskilt framträdande roll har härvid förlänats Bonniers D. N:s skånska avläggare, *Mellersta Skåne* (l), vars krampaktiga försök att spränga enigheten bland bönderna naturligtvis ägnas en livlig uppmärksamhet i det stockholmska moderorganet, såsom uttryck för den "verkliga" stämningen bland det jordbrukande småfolket. *Landsbygden* (bf) tillbakavisar i en artikel, "Norrlandsböndernas intressen" skarpt jordbruksfiendernas försök att framställa den nya rörelsen bland bönderna som en "storagrarernas" aktion till skada särskilt för de smärre norrlandsbönderna. Detta försök har, framhåller tidningen, så kraftigt som gärna tänkbart desavuerats genom de i Norrland i dessa dagar hållna stora jordbrukarmötena:

Vad säga då de norrländska jordbrukarna själva? På annat ställe i dagens n:r omtalas hurusom två stora norrländska jordbrukaremöten, besökta av vardera omkring 300 personer, e n h ä l l i g t instämt i den s. k. Uppsalaresolutionen, den resolution, som ansetts gå längst i kraven på skydd för jordbruket. Inte heller har man försport att inom nämnda jordbrukarekretsar framförts någon som helst opposition mot nämnda krav. Man tycker annars, att om man funnit sina intressen trädda för nära, man också på något sätt bort ha givit detta tillkänna. Men så vitt vi kunnat finna har opposition huvudsakligen förekommit från sådana norrlandsböndernas självkorade talesmän som Dagens Nyheter och herrarna Örne, Löfgren och Heckscher m. fl.

Landet företer ju visserligen vitt skilda produktionsförhållanden och det kan inte vara rim och reson i att gynna en produktionsgren och låta en annan gå vind för våg. Och norrlänningarna få det inte bättre om skåningarna få det dåligt — såsom Norrlandsrepresentanten Strindlund framhöll under diskussionen med hr Örne i Uppsala. Säkerligen skall det också visa sig att försöken att spela ut de norrländska jordbrukarna mot yrkesbröderna i södra och mellersta Sverige skola misslyckas.

Ja, det är på tiden, att jordbrukarna i hela Svea rike komma till klarhet om, att de ha gemensamma intressen att tillvarataga. Göra de det ej, äro de, stora såväl som små, förvisso dömda till en snar undergång.

DET ANTIKRISTLIGA FÖRBUDETS BANKRUTT.

Den antikristliga, i demoralisationens och spekulationens tjänst ställda förbudsinternationalen, som haft fräckheten presentera sig för folken som en kristlig och ideel rörelse, har tagit sig mycket illa vid, att sanningen rörande förbudet börjat sippra ut och att det ej längre låter sig göra att i dessa stycken föra den offentliga meningen bakom ljuset. Den finska landshövdingen Jarlanders deklaration beträffande förhållandena i sitt hemland har försatt den obscura internationalens härvarande ledande pressagent, *Svenska Morgonbladet* (f) i formligt raseri. Tidningen skriver:

Det är ansvarslöshetens i stället för ansvarets politik som bedrives då landshövdingar, justitieråd och allt vad de äro uppträda i kampen för spritens lössläppande i Finland. Icke minst svensk överklass därstädes med dess ledande pressorgan i spetsen har så länge förbudet funnits till fört en oavbruten och intensiv kamp för att undergräva dess ställning. När detta i viss mån nu lyckats och laglöshet och brott härav blivit följden, då pekar man ånyo på förbudet och säger: se, hur det demoraliserar allt folket. Hade de bildade, de framstående, de, som säga sig representera den högre kulturen, förenat sig med de djupa leden i försöket att radikalt bryta med dryckesseden, är det icke tu tal om annat än att förbudsexperimentet då hade slagit väl ut.

Sanningskärleken i det "kristna" organet förnekar sig aldrig. Försöket att vilja vältra över skulden för det elände, vari spekulationens

Denna blå kostym

bestämde sig herr Nyman för, när han här om dagen var inne hos PUB för att köpa sin vinterhabit. Ty, som han sade, "i den känner jag mig alltid klädd och tänk, så praktisk den är just nu under den m ö r k a å r s t i d e n". Herr Nyman har rätt; i den blå kostymen behöver man aldrig känna sig bortkommen. I synnerhet om man väljer en av våra egna, välkända tillverkningar eller specialmärket

K. A B O M.

Kaboms Blå Extra 97:—
Kaboms Blå Special 118:—
Kaboms Blå Rekord 132:—

Paul U. Bergströms A.-B.

Norr: 13 Hötorget. 74 Drottninggatan.
Söder: 54 Hornsgatan 54. (Mitt f. Ad. Fr. Torg.)

ETT GLAS DÅ OCH DÅ

med härligt sprudlande *Fruktsalt-Samarin* verkar uppiggande och energigivande. Det utdriver den skadliga urinsyran ur kroppen, uppfriskar blodet och befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, osunda rester, som skola bort. Ni håller Er i god form genom dagligt användande av *Fruktsalt-Samarin.* Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. *Obs.! Ej i lös vikt.*
Säljes överallt.

Codorroths Tekniska Fabrik - Stockholm

Jättetub STOMATOL
Hos varje handlande till 1.— kr. pr st.

GALLISKA GNISTOR.

FRANSKA DIPLOMATER OM SVERIGE.

"Peuple qui des rochers de la Scandinavie
descendit en vainqueur sur l'Europe asservie,
tu maintiens sur tes bords les vertus des héros,
mais tu sais respecter l'habitant des hameaux...
Il prend place au conseil, près du trône des rois,
sais penser, obéir, suivre et donner des lois."

Dessa rader äro hämtade ur Les Saisons, som förskaffade sin författare en stol i Franska Akademien. Det var Saint-Lamberts mästerverk, som i ingen mån förringas därav att förf. adlade sig själv med en falsk marquistitel. Senare har den franske Stockholms-envoyén Gobineau prisat den Götiska rasen såsom Europas enda verkliga adelsrot. Han gick så långt i sin beundran för Skandinavien, att han åt sig själv hopfantiserade en anrad från en nordisk jarl och, fastän ofrälse, lade sig till med en grevetitel. Också den framstående antropologen d:r jur. Vacher "comte de la Ponge" har gjort sig till målsman för samma uppfattning om göterna. — Vad säga nu samtida franska röster?

"I France lyser solen med ett skarpt ljus, men i *Sverige* lyser den mildare och omger sig med en slöja av lugn och melankoli, som griper och tjusar. Sverige är beundransvärt! Vad som på mig gjort det största intrycket är den mäktiga medborgaranda, som härskar i Sverige. Svenskarna ha på ett utmärkt sätt vetat uppta och realisera nya idéer, framstegens och framtidens idéer. Svenskarna ha ej tvekat att frigöra sig från mycket gammalt skräp, som hotar att strypa oss i France."

Så uttalade sig om de Svenske en fransk delegat till Världspostkongressen i Stockholm 1924.

Redan under min studenttid i Paris började jag gömma på uttalanden om de Göthiska folken och vill nu fortsättningsvis citera en förutvarande diplomat:

"*Svenskarna* tro icke att de äro världens främsta, högst begåvade och mäktigaste folk. Det tro sig ju eljest alla folk om att vara. Men Svenskarna tro det icke. De äro blygsamma. Deras största förhoppning är att kunna jämföras något så när med de utomordentliga och präktiga folk, av vilka de äro omgivna. —

"*Svenskarna* tro ännu i allmänhet, att de äro ett fattigt folk... Men nu höra de otvivelaktigt till de mest välmående folken i Europa. De ha tillgång på solida bostäder, äta sig väl mätta och klä sig i hållbara och dyra kläder. De ha en av Europas säkraste betalningsbalanser, och deras stora naturtillgångar, trä, järnmalm och hydroelektrisk kraft, komma att under överskådlig tid alltjämt stiga i värde. Arbetarklassen i allmänhet lever bättre än någon annorstädes i Europa. Den förtjänar det, ty den är duktig, arbetsam och tekniskt begåvad samt har en outtröttlig ambition i sitt arbete. Den är duglig, intellektuellt vaken och redbar. —

"*Det Svenska folkets* genomsnitt lever — som sagt — bättre än någon annanstans i Europa. I synnerhete möter man en solid standard i fråga om bostäder och kläder. —

"*Det Svenska jordbruket* är tekniskt ganska högtstående, och jordbrukare finnas av alla arter, stora och små godsägare, stora och små bönder, arrendatorer och torpare. Bönderna ha alltid betytt mycket i Sverige och göra det alltjämt. De äro inflytelserika i rikspolitiken, och i riksdagens kamrar sitta många bönder. De sköta dessutom sina egna lokala angelägenheter själva utan inblandning. De äro också säkra och myndiga. Bonden reder sig ju alltid.

"*De Svenska kvinnorna* ha ganska mycket charm. De äro käckare än tyskorna, svalare och friskare än ryskorna, mindre självkoncentrerade än amerikanskorna. Den fysiska typen är ganska förnämlig, i synnerhet den blonda, som dock ej är så helt övervägande, som man tror i France. I allmänhet äro de långa och rätt kraftiga, men icke ograciösa... Den speciellt aristokratiska typen är i regel blond, hos kvinnorna kanske en aning för effacerad. —

"Det första intrycket av den Svenska kvinnan blir mycket behagligt. Hon saknar ej stil, klär sig väl och gediget, samt ser i allmänhet fraiche och välvårdad ut, men hon verkar ej oroande på samma sätt som kvinnorna i sydligare länder. Det erotiska ligger knappast på ytan och breder sig ej som en tungt kvävande doft över atmosfären som på så många andra håll. —

"Den nutida unga *Svenska flickan* är spänstig, elastisk och käck. —

"I stort sett hör jag till *den Svenska kvinnans* beundrare. Hon är käck och utsökt. Av blommor är hon som en svärdslilja, av träd som en ung björk på våren, av djur som en hjort, och av vin som chablis. Hon är sval och berusande på en gång; hennes ögon äro klara och se ibland ganska långt. —

"*Stockholm* är en förtrollande men hetsande sommarstad. Nätterna äro vid denna tid vita. Man läser sin tidning vid dagsljus vid midnatt. Mänskorna sova blott litet, och folket, i synnerhet ungdomen och de breda folklagren, leva dessa veckor intensivare än eljest på månader."

Ur mina rikhaltiga samlingar rörande de Göthiska folken skulle jag kunna fortsätta att på detta vis citera spalt efter spalt, men för att ej trötta, vill jag nu sluta med några ord av envoyén Bernard, franska republikens nuvarande minister i Stockholm:

"Jag gläder mig över äran att representera France hos den ädla *Svenska nationen,* vilken, efter att fordom ha skurit så många lagrar på slagfältet, nu blivit en ärad tillflyktsort för arbetet, freden och rätten."

Lo Normand.

"nykterhetsrörelse" bragt Finlands folk, på motståndarna är för grovt för att lyckas. Utvecklingen av förbudet också i Finland har emellertid på ett så bedrövligt sätt ådagalagt, vilken andas barn förbudsinternationalen är (något som man visserligen förut väl visste), att dennas flöjtblåsare i Sverige sannerligen borde akta sig för att ta till alltför höga toner.

FRIVILLIGA FÖRSVARET.

Torsdagen den 7 dennes höll Stockholms Landstormsförbund sitt revisionsmöte på Grand Hotel under ordförandeskap av översten af Klerker. Sedan föredragningslistan genomgåtts, varvid förbundets kassaförvaltare, kamreraren Stensiö, erhöll en vacker eloge för nedlagt urmärkt arbete, lämnade översten Lindström en kortfattad redogörelse för Landstormslottornas verksamhet under den senaste manövern, med anledning av att kritik från visst håll riktats mot densamma. Översten Lindströms anförande som återfinnes i nästa nummer av "Landstormsmannen" gick ut på att Lottornas uppträdande måst dikteras av de order de av ledningen erhållit med anledning av det taktiska läget, och att det generellt kunde sägas att de väl fyllt sin uppgift.

Därefter höll kapten Stenbeck ett intressant föredrag om sina erfarenheter från en studieresa till finska skyddskårernas manövrar sommaren 1929. Föredraget som beledsagades av vältagna skioptikonbilder mottogs med kraftiga appläder av de talrikt församlade landsstormsmännen. Ett ny propagandafilm "Landstormslottan" förevisades därpå under ljudligt bifall, särskilt då mera kända landstormsmän syntes på den vita duken. Slutligen intogs supé varpå dans följde. Till sammanträdet hade infunnit sig ej mindre en talrik samling Lottor än även åtskilliga kvinnliga medlemmar av landstormsmännens familjer. Landstormens egen musikkår svarade för den musikaliska underhållningen.

E. C. S.

SKATTESÄNKNING!

Den glädjande underrättelsen tillropades häromdagen Stockholms menighet av dagstidningarna. Stadskollegiets behandling av kommunens inkomst- och utgiftsstat för 1930 hade fortskridit så långt, att man med säkerhet kunde förutspå en skattesänkning. Vilket, understöko bladen, så alltför väl behövdes. "Levnadskostnaderna och framför allt hyrorna äro så höga"... "en skattelindring skulle vara i hög grad behövlig och välkommen".

Ja, en skattesänkning bör man kunna bestå sig med nu praktiserade tempo i stadens skuldsättning till räntekapitalet. Något måste ju göras för att hålla medborgarna vid god stämning. Så länge den bekväma lånevägen finns att tillgå, är saken också så lätt ordnad.

KURSFALLEN Å STOCKHOLMSBÖRSEN.

Kursfallen på fondbörsen under oktober medförde enligt Svensk Finanstidnings beräkningar en sänkning av A-listans börsvärde med 228 mill. kr., varav 189 mill. kr. gällde de utlandsnoterade och bland dessa 169 mill. kr. enbart Kreugerföretagen. För de rent inhemska papperen stannade m. a. o. nedgången vid 39 mill. kr. eller inte ens 2 proc. av börsvärdet.

För årets tio första månader föreligger en sänkning av A-listans börsvärde med 263 mill. kr., medan det samma tid i fjol steg 807 mill. kr., trots arbetskonflikterna. Enbart Kreugerpapperen ha i år fallit 392 mill kr. (mot en uppgång januari-oktober i fjol på 389 mill. kr.), varför alltså övriga företags börsvärde stigit 128 mill. kr. I fjol var motsvarande förbättring 418 mill. kr.

NORDEN OCH UTLANDET.

SVENSK-TJECKOSLOVAKISKA SÄLLSKAPET

anordnar den 15 november samkväm i Fiskartorpsstugan. Direktören Tell håller föredrag om sällskapets studieresa under augusti i år, och konstnären Arleman sjunger svenska och utländska visor till luta.

SVENSK-UNGERSKA SÄLLSKAPET.

Den ungerska violincellisten fru Judit Bokor gästar den 15 november sällskapet vid dess höstsoaré i Grand hotell. Hon kommer att föredraga ett fullständigt konsertprogram av ungerska och utländska kompositioner. Vid soarén håller dessutom professor Lönnberg föredrag om ämnet: En jämförelse mellan Ungerns och Sveriges fågelvärld.

FINLANDS HÖGSTA DOMSTOL MOT FÖRBUDET?

Landshövding Jalanders, här tidigare omnämnda, märkliga uttalande om förbudslagen som upphovet till den fenomenala brottsligheten blev signalen till en häftig kamp i pressen om förbudets vara eller icke vara i Finland. Mitt i stridsvimlet företog sig riksdagens talman, den förbudsvänlige teologie doktorn Paavo Virkkunen, att höja sin röst för en folkomröstning i förbudsfrågan.

Vid ett plenum för några dagar sedan i högsta domstolen föreslog justitierådet John Nordgren, att domstolen skulle ingå till regeringen med framställning om förbudslagens upphävande. Hans förslag går ut på att regeringen måtte vidtaga åtgärder för stiftande av en ny rusdryckslag, som ej baserar sig på totalförbud. Högsta domstolen har nu dagligen under 10 års tid vid sin rättsskipning kunnat konstatera, att förbudslagen är skulden till den fruktansvärda brottslighet och huliganism, som gripit omkring sig överallt i Finland, och varom de överfyllda fängelserna bära ett ovedersägligt vittnesbörd. Högsta domstolen har numera övernog av erfarenheter av förbudslagens fördärvelsebringande verkningar och bör förty ej längre tiga.

Ärendet torde inom den närmaste framtiden upptagas till behandling av högsta domstolen, som skall fatta beslut om slutliga åtgärder.

BRYTNING MELLAN JAPAN OCH RYSSLAND?

I Tokio har inletts rättegång mot ett stort antal kommunister, som under senaste månaderna häktats av de japanska myndigheterna. Det anses icke uteslutet, att rättsförfarandet kommer att medföra ett avbrott av de diplomatiska förbindelserna mellan Japan och Sovjetryssland.

Prenumerera! - Annonsera!

LITTERATUR

EN RINGDANS MEDAN MOR VÄNTAR.

Denna berättelse av Pelle Molin är i tysk översättning publicerad i Deutsche Rundschau, 53:e årgången.

GOBINEAU.

Om denne franske envoyé i Stockholm har advokaten Fredrik Voss skivit en 8-sidig studie i "Samtiden", Oslo, häfte 6 av 38:e årgången.

SCANDIANO.

STORMFLOD.

I denna en rysk barrikadkämpes roman skildrar Arcybaszev den starka fruktan och ångest som behärskar revolutionshjältarna. Särskilt dråplig är en skön läkare Sarnicki, som kvinnorna ser upp till och ger sig åt. Han gömmer sig helt fegt, i stället för att gå till sin ambulans. En annan, doktor Lavrenko, hyser samma fruktan, och slutligen skjuter han sig i en mörk källare.

Med sin tråkiga bok har förf. lyckats ge en god föreställning om det djuriska hos upprorsmakarna och framför allt om deras inskränkta hjärnor.

RADCA NADVORNY.

S V E N N E N I V E N E Z I A.

TYSK ÖVERS. AV A, v. G.

Mig fångar herr Cagliari ej
ej herr Vecelli's storhet —
och ej vad byn Venezia
av konst i skötet samlat.

Jag trogen blott naturen är
och säger, väl förmätet:
en kvinnofamn på Lidos strand
får mig all konst att glömma...

Michael-Maria Rabenlechner.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i
Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser.
Dans onsdag, lördag och söndag
med utsträckt tid.
Regim: Robert Yngberg, Källarmästare.

Sågspånsmaskinen
SPARGLÖD

PATENT I FLERA LÄNDER
OBS.!
ENDAST 1½ ÖRES bränslekostnad pr timma
BRINNER i 10 à 12 timmar pr fyllning.
DAMMAR EJ, sköter praktiskt taget sig själv.
RENLIG emedan behållaren fylles där bränslet förvaras.
BEGÄR PROSPEKT.
Ombud antagas.
Tel. 541 24.
BJERKAS A.-B. Göteborg 1.
(Åberopa annonsen)

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61
Frukost ½9—½2. Middag ½2—7
Kväll 7—½12.

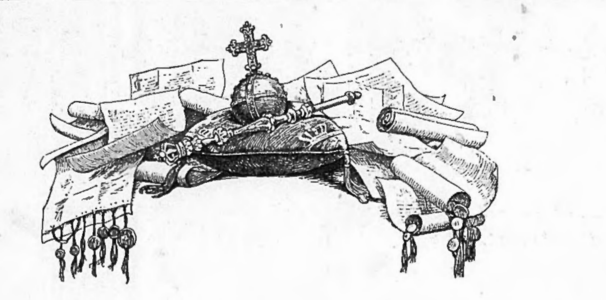

KONUNGAHUSETS HÄRSTAMNING.

BIDRAG TILL DEN RASBIOLOGISKA FORSKNINGEN.

KRONPRINSESSAN LOUISES FÄDERNESTAM I 31 LED.

1. — Ragnar Giselbertsson "Langhals" i Hennegau, torde varit av götisk stam. Han slogs mot skandinaviska vikingar vid Elsloo 881 och var en tid gunstling hos kungen Sventebold i Lothringen. Tyvärr gjorde han sig känd som klosterrövare.

2. — Reginar förvaltade grevskapet Hennegau.

3. — Rainer, som var anförare för en skara adliga kyrkrövare, avsattes 957 från grevesysslan och landsförvisades till Böhmen.

4. — Lambert i Löwen.

5. — Lambert.

6. — Heinrich.

7. — Gottfried i Löwen blev hertig i Niederlothringen och hade 6 barn.

8. — Gottfried; hade 6 barn.

9. — Gottfried.

10. — Heinrich blev hertig i Brabant men var en orolig sälle, som jämt slogs och intrigerade; hade 7 barn.

11. — Heinrich.

12. — Heinrich Heinrichssohn "Kind" blev lantgreve i Hessen, men grevskapet var rätt obetydligt Han var ett par gånger bannlyst och slogs t. o. m. med sina söner Han hade 13 barn.

13. — Otto i Oberhessen slogs med sin far.

14. — Ludwig, i Grabenstein.

15. — Herman; hade 7 barn.

16. — Ludwig- Hermanssohn "Fromm" vallfärdade till Jerusalem. Han hade 6 barn.

17. — Ludwig i Kassel slogs ofta med grannarna och med sin bror.

18. — Wilhelm erhöll hela Niederhessen efter sin vansinnige bror.

19. — Philipp; denne småväxte herre var en stor orostiftare; han levde i tvegifte och hade 18 barn.

20. Georg-Philippssohn "Fromm", lantgreve i Darmstadt; hade 11 barn. Från en hans bror härstammande Friedrich-Karlssohn Hennegauer, som 1720 blev svensk kung.

21. — Ludwig; hade 12 barn.

22. — Georg förblev med svenskarnas tillåtelse neutral under större delen av 30-årskriget. Han hade 15 barn.

23. — Ludwig; hade 18 barn.

24. — Ernst-Ludwig; hade 5 barn.

25. — Ludwig; hade 6 barn.

26. — Ludwig var fransk och preussisk soldat innan han efter fadern blev lantgreve i Darmstadt; hade 8 barn.

27 — Ludwig slogs mot de franska revolutionärerna men antog 1799 den av Bernadotte erbjudna neutralitetskonventionen med France. Genom att 1806 ansluta sig till signor Buonaparte, fick Ludwig titeln storhertig. Hessiska folket, som måste betala denna titel med sitt blod, ruinerades genom sitt tvångsdeltagande i korsikanarens rovkrig. Efter slaget vid Leipzig förrådde Ludwig sin bundsförvant och slöt sig till de segrande fienderna. Ludwigs mest sympatiska handlingar voro, att han avskaffade livegenskapen och understödde jordbruksnäringarna samt inskränkte utgifterna för hovhållningen. Han hade 7 barn

28. — Ludwig, hans förnämsta förtjänst var hantverkets understödjande; han hade 6 barn.

29. — Alexander blev hessisk soldat vid 10 års ålder och tjänade sedan som rysk officer. Som österrikisk militär slogs han mot italienarna. En sympatisk sida hos honom var hans sinne för välgörenhet. Med en icke jämbördig jungfru hade han 5 barn, som fingo namnet "Battenberg".

30. — Sir Ludwig blev britisk undersåte 1868 och tjänade sig i engelska flottan upp till amiral. Han avsade sig alla tyska titlar och ändrade sitt namn till "Mountbatten". Han fick samtidigt av den ävenledes tyskättade engelske konungen titlarna "marquess of Milford-haven, earl of Medina, viscount Alderney". Han hade 4 barn. En hans brorsdotter har äktats av den nuvarande spanska kungen.

31. — Lady Louise Alexandra Marie Irene Ludwigstochter Hennegauer- Battenberg- "Mountbatten" föddes i Tyskland 1889 och äktades 1923 av den nuvarande svenske kronprinsen. Från flera håll anmärktes att kronprinsessan ej skulle vara jämbördig och äktenskapet således grundlagsvidrigt. Svenskarna ha emellertid genom tronföljarvalet 1810 tydligt visat, att de ej ha någon respekt för sådana synpunkter. Kronprinsessan har genom sitt enkla och anspråkslösa uppträdande vunnit sympatier hos alla, med vilka hon kommit i beröring.

*

Weimarer historisch-genealogisches taschenbuch des gesamten adels jehudäischen ursprungs hade i sin första årgång upptagit vår kronprinsessas fars möderneslökt Hauke såsom judisk, och alltsedan kronprinsessans kusin Ena Heinrichstochter Hennegauer-Battenberg 1906 äktades av den spanske kungen har den judeköpta världspressen idisslat samma uppgift. Här må nu återges de bevis, varigenom vi lyckades få släkten Hauke struken ur den judiska adelskalendern och få en dementi införd i årgången 1913.

Äldste kände stamfadern Johann-Kasper Hauck var pedell (vaktmästare) vid kammarrätten i Wetzlar och avled 1722 såsom romersk-katolik. Med pigan Anna-Barbara, död som romersk katolik 1722, hade han sonen Ignatius- Marianus Hauck, född i Wetzlar 1705 och död i Mainz 1784 som skrivbiträde. Med pigan Maria Franziska, som ävenledes var romersk katolik, hade han sonen Johann Karl Friedrich Michael Emanuel, född i Mainz 1737, vilken ändrade släktnamnet till "Hauke". Neue Bayerische Landeszeitung 1. 6. 1910 uppger, att han blev ett mellanting mellan betjänt och gårdsbokhållare hos en sachsisk familj Brühl och även tjänstgjorde som något slags informator. Enligt en uppgift av en preussisk officer i samma tidning skulle han varit en s. k. gårdsjude, men detta motsäges av vad vi här ovan angivit om hans katolska anor. Enligt Semi-Gotha 1912 skulle han såsom betjänt ha kommit till ryska hovet. i verkligheten avled han som skollärare i Warszawa 1810.

Enligt en i La Libre Parole 13. 6. 06 återgiven intervju har en spansk hertig och hovman också understrukit uppgiften om "Hanckes" (sic.) judiska börd. Semi-Kürschner har ävenledes uppgivit, att Haukes hustru skulle varit judinna, men i verkligheten var p. Marie Salome Schwepphäuser född 1751 i Rechtenbach i Weissenburg i Elsass såsom dotter av en protestantisk predikant. Att hon skulle varit tjänstpiga och kammarjungfru hos en hessisk komtess kan på intet vis förringa hennes rasvärde, lika litet som att hon tilldelats öknamnet "Kettel" (kitteln). I Seifersdorf i Sachsen födde hon 1755 sonen Hans Moritz, som senare antog de ryska namnen "Mavrikij Fedorovicz, Hauke". Som soldat i polska armén vann han en rask befordran. Han hade 1794 slagits i Kosciuszko's armé, därefter kämpat under Buonaparte och varit kommendant i Zamosc, som han dock uppgav 1813. Efter att 1816 blivit de polska truppernas generalkvartermästare, blev han 1826 generallöjtnant och krigsminister samt erhöll polskt adelskap med vapnet "Bosak" (= båtshake). Den i blått och guld tvärdelade skölden visar ett i motsatta färger tecknat upprättstående lejon, hållande en båtshake. Han fick 1829 grevetitel och ihjälslogs på gatan i Warszawa under upproret följande år samt begravdes hos de katolska kapucinerna. Med p. Sofia La Fontaine, dotter av en bagare La Fontaine från S. Peterburg och p. Terese Kornely" från Ungarn"(?) hade han sonen Josef Mavrikievicz Hauke ,som uppfostrades i ryska pagekåren och blev rysk gardesofficer. Under namnet "general Bosak" kommenderade han en kår "polska upprorsmakare". Sedan upproret nedslagits, rymde han utrikes och kämpade 1870 som frivillig fransk soldat mot sitt tyska fädernesland. Hans syster jungfrun Julia Mavrikievna Hauke, född i Warszawa 1825, uppfostrades i ryska Ekaterinastiftelsen och blev hovdam hos Maria Ludwigstochter Hennegauer alias "Maria-Aleksandrovna", samt äktades 1851 av dennas bror Alexander Ludwigssohn H. (alias n:r 29 i den ovan citerade fädernelängden).

Jungfrun Haukes andre son Alexander-Alexanderssohn Hennegauer Battenberg var 1879—86 furste i Bolgaria. Under det antagna namnet "graf v. Hartenau" äktade han 1889 p. Johanna Loisinger, född 1865 i Bratislava, Slovensko, såsom dotter av en (romersk-katolsk) gårdskarl.

Hon var en tid sångerska vid teatern i Darmstadt och bosatte sig som änka i Graz med sina två barn, vilka bära namnet Hartenau.

Av det ovan anförda framgår att varken den bolgarske fursten, den spanska drottningen eller den svenska kronprinsessan genom släkten Hauke kunnat bevisligen påstås belastade med utomeuropeiskt rasarv.

*

KRONPRINSESSAN LOUISES SEXTON ANOR.

I.

1. — Ludwig Ludwigssohn Hennegauer, identisk med n:r 27 i ovan anförda listan.

2. — Ludwig, identisk med n:r 28.

3. — Alexander, identisk med n:r 29.

4. — Ludwig, identisk med n:r 30.

5. — Lovisa, identisk med n:r 31.

II.

Louise Ludwigstochter Hennegauer, kusin till I:1 och mor åt I:2.

III.

1. — Karl (Karl-Friedrich's son) v. Zähringen, av en sedan 11 seklet känd tysk trotjänarsläkt, vars förste kände stamfar, Bertilo Bertilsson Bärtig i Zähringen, troligen var av götisk stam.

2. — Wilhelmina Karlstochter Z., mor år I:3.

IV.

Amalie Ludwigstochter Hennegauer, syster till I:1 och mor åt III:2.

V.

1. — Friedrich Ignatiisson Hauck alias Hauke, betjänt, bokhållare, slutl. skollärare.

2. — Moritz alias "Mavrikij-Fedorovicz" Hauke-"Bosak".

3. — Julia Mavrikievna Hauke "Battenberg", mor åt I: 4.

VI.

Marie Salome Schwepphäuser, dotter av en protestantisk predikant i Elsass.

VII.

1. — O. O. La Fontaine, bagare i S. Peterburg.

2. — Sophie, mor åt V:3.

VIII.

Terese Kornely "från Ungarn", mor åt VII: 2.

IX.

1. — Ludwig Ludwigssohn Hennegauer, identisk med I:2.

2. — Karl.

3. — Ludwig.

4. — Viktoria, mor åt I:5.

X.

Vilhelmine-Karlstochter v. Zähringen, identisk med III:2 och mor åt IX:2.

XI.

1. — Wilhelm (Friedrich Wilhelms son) v. Zollern, av en sedan 11 seklet känd trotjänarsläkt i Sigmaringen, vilkens förste kände stamfar Burkard-Burkardsson troligen var av götisk stam.

2. — Elisabet, mor åt IX: 3.

XII.

Maria-Anna Friedrichstochter Hennegauer, av samma släkt som I, och mor åt XI:2.

XIII.

1. — Ernst Franzsohn v. Eilenburg Wettin-Gotha, av en sedan 10 seklet känd trotjänarsläkt i Sachsen.

2. — Albrecht alias Albert.

3. — Alice, mor åt IX:4.

XIV.

Louise-Auguststochter v. Eilenburg-Wettin-Gotha, av samma släkt som XIII.

XV.

1. — Edward-Georgesson Este, av en sedan 10:e seklet känd padovansk trotjänarsläkt, vars första kände stamfar Olberto i Este troligen var av gotisk stam.

2. — Victoria, mor åt XIII: 3.

XVI.

Viktoria-Franztochter v. Eilenburg-Wettin, syster till XIII:1 och mot åt XV:2.

*

Av ovanstående 16 anor äro 13 tyska, 1 italiensk, 1 fransk(?), 1 magyarisk(?). De 13 tyska anorna representera dock endast 6 olika släkter. Ensamt fädernesläkten är representerad med 5/16. Påståendet att utomeuropeiskt rasarv skulle förefinnas, saknar vetenskapligt stöd.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

JORDEN RUNT

AVDUNSTAD DIPLOMAT.

Från Atén meddelas, att det nyligen utnämnda sovjetryska sändebudet där, Ustinov, lämnat staden, utan att något varit bekant om hans officiella återkallande.

Efter sändebudets avresa upptäcktes, att den grekiska mobiliseringsplanen försvunnit ur generalstabens kassavalv. Samtidigt skola flera officerare, som stått i Ustinovs sold ha anhållits.

Sändebudet skall även ha lyckats sätta sig i besittning av alla viktiga hemliga dokument, som röra grekiska arméns beväpning och utrustning. Dessa dokument påstås ha skickats chiffrerade via Aténs radiostation till Moskva.

POLITIC AND BUSSINES.

I ett kafé i London har värden, ehuru han är strängt konservativ, hängt upp ett porträtt av Lloyd George.

Då man sporde honom varför han så där hedrade en politiker, som han i själva verket avskydde, svarade värden att han hängt upp porträttet därför, att när gästerna fingo se det, begynte de resonera politik och så höllo de på med att diskutera och ta in förtäring ända till kaféet stängdes om kvällarna.

UNDER FÖRBUDETS HÄGN.

Antalet förbudsmål som väckts inför de federala amerikanska domstolarna har år för år vuxit och uppvisar för fiskalåret 1929 ytterligare en stark ökning till ett nytt höjdrekord. Antalet dylika mål uppgick nämligen enligt en publicerad rapport från justitiedepartementet till 56,786, vilket innebär en stegring om 1,057 från 1928 års siffror, vilka även de på sin tid utgjorde ett rekord. År 1921, det första fullständiga år under vilken förbudslagen var i kraft, uppgick antalet förbudsmål till 29,114.

Däremot konstaterades en betydande minskning i antalet fällande domslut, vilka 1929 uppgingo till 47,100 eller 1,720 färre än under 1928. Totalsumman av ådömda böter ökades emellertid med 172,737 dollar till 7,467,300 dollar. Förbudsmålen utgjorde nära två tredjedelar av samtliga kriminalmål, som under året bragtes inför de federala domstolarna i hela landet. Antalet sådana mål för hela perioden 1921—1929 uppgick till ej mindre än 407,456.

*

Även den finska landshövdingen Gustaf Ignatius, Kuopio län, har nu framträtt med ett uttalande i förbudsfrågan, vilket skett under formen av en till inrikesministeriet insänd skrivelse. Hans uppfattning av förbudslagen och dess verkningar sammanfaller i väsentliga delar med landshövding Jalanders nyligen gjorda, som väckt ett sådant enormt uppseende. Efter att ha påpekat, att han redan 1927 vid ett landshövdingemöte framhållit, att förbudslagen visat sig vara misslyckad, yttrar landshövding Ignatius bl. a.:

"Enligt min åsikt har erfarenheten hittills ådagalagt, att vår nuvarande förbudslagstiftning icke är det medel, genom vilket vårt folks tillnyktrande kunde främjas. Enär därtill dess fortsatta upprätthållande, som likväl ej fås effektivt, nedsätter lagens auktoritet och överhetens värdighet, borde man avstå från densamma. Detta betyder ej, att man borde underlåta att göra vårt folk nyktrare. Man borde blott sträva därtill på en annan väg och försöka åstadkomma en lagstiftning, som åtnjöte verkligt understöd av folket och som för statsmakten vore möjlig att upprätthålla."

SOVJET OCH KOMINTERN — TVA SKILDA TING!

Engelska utrikesministern Hendersons förklaring under parlamentsdebatten för några dagar sedan om förbindelsernas återupptagande med sovjetunionen framkallade omedelbart protester från sovjets sida på grund av formuleringen beträffande kominterns propaganda. I en officiös Moskvakommuniké hävdas, att propagandaklausulen endast skulle gälla sovjetregeringen och dess organ. Komintern är en den revolutionära arbetarvärldens internationella organisation, för vilken sovjetregeringen lika litet kan övertaga några förpliktelser som Mac Donald och Henderson i egenskap av ledare i andra internationalen i ett ryskt-engelskt fördrag kunna förplikta sig att ändra andra internationalens fientliga hållning mot sovjetunionen.

TYSKLAND LEDANDE INOM CIVILFLYGET.

Engelska luftministeriets rapport för 1928 visar, att Tyskland är den ledande nationen på den civila flygningens område. Tyskland står nämligen främst såväl i fråga om antalet befordrade passagerare, vikten av befordrat gods, vikten av befordrad post, statsunderstödets storlek, antalet tillryggalagda flygmil som i fråga om de reguljära flygrouternas sammanlagda längd.

Det allmänna läget framgår av följande siffror:

T y s k l a n d: 1,097,338 tillryggalagda mil (svenska), 113,645 passagerare, 2,089 ton gods, 17,792,640 kr. i statsanslag; F r a n k r i k e: 729,545 mil, 19,698 pass., 1,168 ton, 16,686,000 kr.; I t a l i e n: 199,194 mil, 15,590 pass., 223 ton, 9,381,672 kr.; E n g l a n d: 182,768 mil, 29,300 pass., 760 ton, 4,500,000 kr.; P o l e n: 106,254 mil, 6,477 pass., 207 ton, 2,498,400 kr. etc. Förenta staterna kommer närmast Tyskland i fråga om tillryggalagd flygsträcka med 898,662 mil.

FRÅN SOVJETPARADISET

TOLVARSDAGEN FIRAS.

Tolvårsminnet av ryska revolutionen firades i Moskva med stora festligheter. På Röda platsen inspekterade krigskommissarien Vorosjilov de i Moskva stationerade trupperna och höll därvid ett tal, i vilket han särskilt underströk sovjetarméns stridsberedskap. Vi äro omringade av fiender, yttrade Vorosjilov, vilka drömma om att kunna förinta oss. I England regerar i verkligheten alltjämt bourgeoisien, som överallt förbereder krig mot oss och försöker utnyttja våra svaga punkter, exempelvis i Kina. Ty bakom Kinas rygg stå andra länder, färdiga att om möjligt tvinga oss på knä. Vi ha en stor portion tålamod, men en gång tar den slut, och då skola vi tillbakaslå alla angrepp. Kriget är för de kapitalistiska staterna förenat med stora svårigheter. Men vi äro beredda. Alla försvarsåtgärder hava vidtagits. Vår röda arme ar en mäktig skapelse. Den blir för varje år starkare, bättre utbildad, bättre ledd och alltmera medveten om den roll den skall spela. Leve röda armén! Leve världsrevolutionen!

"STRIDSBRIGADER" MOT HUNGERKÖERNA.

I de sovjetryska tidningarna Pravda, Isvestija och Krasnaja Gazette berättas utförligt om de ändlösa matköer som alltjämt på tolfte året efter proletärdiktaturens tillkomst ringla sig utanför de olika kooperativa butikerna. Situationen beträffande folkförsörjningen är så outhärdlig och de statliga företagen visa sig till den grad ineffektiva, att det i Moskva är tal om att bilda "stridsbrigader mot köerna".

I Donetzområdet råda fullkomligt olidliga förhållanden. Gruvarbetarhustrurna vid kolgruvan "Pariserkommunen" måste stiga upp kl. 1 på natten och stå i kö till framemot middagen för att få köpa litet potatis eller kål. Och medan de skaffa potatis och kål försitta de tillfället att komma över något kött; få de kött riskera de att potatisen är slut. I Luganšk, ett stort arbetarsamhälle, öppna de kooperativa affärerna kl. 9 fm. och stänga redan kl. 1 på middagen. En del butiker hålla icke öppet längre än en eller annan timma, och varorna — där sådana finnas — förvaras på ett upprörande sätt. Medan de uthungrade arbetarhustrurna slåss framför butiksdörrarna, ruttna grönsakerna och köttet.

MASSUTVANDRING AV TYSKBÖRDIGA BÖNDER.

Ständigt nya skaror av tyskbördiga bönder samlas i trakten av Moskva. Icke blott sibiriska bönder utan även bönder från Volga, norra Kaukasus, Kubanområdet, mellersta Ukranja och Svartahavskusten anlända till stationerna i närheten av Moskva. Sovjetmyndigheterna stå på den ståndpunkten att anhopningen av bondeflyktingar i Moskvas omgivning av flera skäl icke kan tolereras, och det är fråga om att med tvång transportera dem tillbaka till de trakter, från vilka de flytt.

Tyska regeringen har vid ett kabinettssammanträde dryftat frågan om hjälpåtgärder för de cirka 6,000 till Tyskland återvändande bönderna från Ryssland.

I BANKFUSIONERNAS TID.

Under ledning av den grekiska statsbanken och emissionsbanken företages f. n. en stor anlagd "bankkoncentration" i Grekland, vilken förenar de tre mindre bankerna — industribanken, handelskreditbanken och Spartas bank — till ett enda mäktigt finansinstitut med c:a 500 miljoner drakmers kapital. Utländskt kapital är i hög grad intresserat i bankfusionen.

VISDOMEN KÄLLA.

Den jordiska visdomens honung samlas icke från rosor utan från törnen.

(C a r l B e r n h a r d)

SVARTA SPALTEN

ALMASIAN. — Armenisk matthandlare. Häktad för rånmord i Paris 1929.

BUTTERFLAMM. — Judisk konfektionshandl. i Berlin; gjorde 1929 en bedräglig konkurs, med 200 000 m. förlust för leveranterna.

COHN. — Judisk konkursförvaltare; rymde 1929 från Breslau efter att ha gjort sig skyldig till stora bedrägerier. Han var rittergutsbesitzer.

DREHER. — National-socialistisk riksdagsman; häktad i Freiburg 1929, då han i ett tal kallat den tyska pressen "eine hure". Häktningen torde varit olaglig. Det brukade skymfordet torde motsvara sanningen.

FABRICIUS. — Preuss. regeringsråd, doktor, nationalsocialist. Mot honom öppnades i Berlin 1929 ett disciplinärförfarande, enär han i flera tidningar skymfat tyska republiken, dock ej utan rätt.

FEDER, Gottfried. — Nat.-socialist. abgeordneter; dömd 1929 till 100 m. böter för att ha kallat Youngplanen ett försök till mänskoexport. Han har protesterat mot utslaget, enär hans kritik motsvarade sanningen.

FRANKENBACHER, Jakob. — Judisk fruktsafthandlare i Nürnberg samman med sin måg Richard Zimmer. Är också intressent i Adam Wagners fruktsafthandel, Nürnberg. Hans ockeraffärer avslöjade i "Stürmer" nr 43, 1929.

GRÜNSPAN. — Judisk konfektionshandlare i Berlin; gjorde 1929 en bedräglig konkurs med 200 000 m. förlust för leverantörerna.

HATRY. — Finansman. Häktad i London 1929 för förfalskning av värdepapper till 900 000 pund sterling.

HOFFMAN. — Stadsbankdirektör i Berlin; anklagad 1929 för delaktighet i judarna Sklareks millionsvindel.

PIECK, Wilhelm. — Kommunistisk riksdagsman; häktad i Komstau 1929.

SCHMITT. — Bankdirektör i Berlin; beskylld för delaktighet i judarna Sklarek's millionsvindel 1929. —

STUART. — Engelsk adelsman; dömd 1927 till 12 års fängelse för utpressning. —

TOSCO, E. — Italiensk kommendör o. kungl. ordenssekreterare; åtalad 1927 för handel med kgl. ordensdiplom som förfalskats av honom själv. —

VALLE, G. della. — Italiensk storofficer; åtalad 1927 för handel med förfalskade kgl. ital. ordensdiplom. —

20

—"Vad är det som kommer er att tro, Contstant, att jag önskar närvara vid detta öppnande?" —

Efter att hava lämnat den torra och hårda terrängen, blev marken mjuk och tyst under hästarnas hovar, skogen uppslukade oss liksom i ett svalg och vi överlämnade oss åt dess djup. Den var rörande i den tidiga årstiden, roande genom sin omväxling, genom sin förtidiga eller försenade utveckling alltefter trädens slag. Constant, van vid ordning och ordentlighet, var förvånad att grenarna icke grönskade reglementariskt på den av almanackan bestämda dagen.

—Varför Herr vicomte, jag undrar just varför den där grenen därinne är helt svart under det att den andra böjer sig under sin grönska?

— Det är därför att den ena tillhör en ek och den andra en bok.

—De hava dock samma jord, samma sol och samma regn. Varför äro de ändock så olika?

—Det är därför att deras rötter… Just som jag började denna förkla-

21

ring tvekade jag, då jag i själva verket är ganska okunnig och icke kan besvara detta "varför"? En smula förödmjukad anmärker jag för Constant att Pandoras sadelgjord lossnat. Han sitter av och glömmer bort frågan. Jag, för min del, glömmer den inte: varför äro vi människor så olika varandra? Varför är vårt förstånd hos några på efterkälken och hos andra så avancerat? Varför tänker Henri de Thermes endast på friska blad under det jag själv sysselsätter mig så mycket med döda träd? —

Värdshuset, varest vi bo ligger i den lilla byn Vireville-sur-Vire: Dess gäster se ut som präktigt folk. Under jakttiden komma traktens lantjunkare dit och hålla sina möten, och jag får säkert höra dem berätta sina hjältedater, när jag en gång blivit habitué på stället, när normanderna en gång mindre frukta och förakta Parisaren. Emellertid hava min toilettenecessär i förgyllt silver, mina två halvblodshästar och min gode Constant skaffat

24

använder på ett beundransvärt sätt. M:r Dutol uttrycker sig förövrigt nästan på renaste franska; Man skulle förgäves i hans framställningar söka en återklang av den provinsdialekt som Maupassant fattat smak för, möjligtvis skulle han kunna finna i det *oh* som understundom med Auvergnskt välljud riktar det enkla normala *e*, en återklang av ren bessinois.

— "En sjö", upprepade han. "Här finnes ingen sjö."

— "En damm då, kanhända?"

— Ah!

— Men jag försäkrar att jag sett det.

— Då är det kanhända vattenrester på grund av det starka regn. vi nyligen haft.

— Ni känner icke till någon sjö eller något träsk? När man gått förbi Bruyeres, på andra sidan, den stora platån som höjer sig ovan lantgården?

— "Kanske — kanske också icke". —

17

Den 10 Maj.

Vi begiva oss i väg; i halvdunklet i det igenstängda huset är det en enda detalj som framträder och för ett ögonblick fängslar min blick; en solstråle tränger sig igenom en springa i fönsterluckorna och stannar på den hemlighetsfulla pastellen, smeker den och lyser upp den. Det tyckes mig, som om ögonen skulle få liv liksom för att säga mig adjö! De följa mig i mörkret. Jag är nästan ledsen över att jag måste gå min väg. Jag medför dem i mitt hjärta liksom tvenne levande blomster.

Den 11. Maj.

En härlig morgonstund klar och mild, genomrida vi Bois de Boulogne, sedan vidare över bron vid Suresnes. Efter att hava ridit ned i

BANKIR ASCHBERG OCH BANKSVINDELN.

EN SPECIALUTREDNING AV INITIERAD.

IV.

DEN SVENSKE JUDEN BEDROG DEN RYSKE.

Det var således förenat med rätt stor risk med smugglingen. En rysk jude med outläsligt namn fick av ryska regeringen i uppdrag att resa över till Sverige för att köpa sjukvårdsvaror för en halv million rubel. Han fick därför licens att från Ryssland utföra denna summa. Då han kom till gränsen vid Torneå, sökte han upp den ryska övergendarmen och undrade om denne hade lust att förtjäna pengar. Och det hade övergendarmen, men hur skulle det ske?

Juden klargjorde sin plan och den var, att om övergendarmen händelsevis skulle få se den för ryssen utfärdade licensen åter passera gränsen, så kunde gendarmen tjäna en vacker slant, om han även då lät licensen passera. Da-da, sa' övergendarmen, och var genast med på noterna. Som kännemärke borde dock ryssens gamla kappsäck även uppvisas.

Ryssens reste därefter till Stockholm, köpte upp de åtrådda varorna och översände dessa till Ryssland. Troligen tjänade han icke så obetydligt på denna affär.

När allt var klappat och klart, gick han upp till bankdirektör Aschberg i Nya Banken och undrade om även denne ville tjäna en slant. Och det ville hr Aschberg. Detta skulle tillgå så, att Nya Banken skulle ställa cirka 1 million kronor till förfogande, lägga dessa i den ryska judens gamla kappsäck jämte licensen på rubelutförsel, skicka över en lämplig kurir med kappsäcken, växla till sig rubelsedlar i Ryssland och sedan hux flux resa över Torneå tillbaka till Stockholm. Planen accepterades, och ett avtal mellan ryssen och hr Aschberg ordnades.

En rubel var på den tiden värd i det närmaste 2 kr., och en halv million rubel blev således cirka 1 million kronor. Förtjänsten pr kappsäck blev således cirka 170 000 kronor. Av denna förtjänst skulle den ryska juden ha en tredjedel, hr Aschberg personligen en tredjedel, Nya Banken en sjättedel och kuriren en sjättedel. Varför Nya Banken skulle ha en sjättedel berodde på att man fyllde kappsäcken med bankens pengar, ty hr Aschberg själv ville icke riskera sina, ifall kappsäcken kom bort...

Det hela gick alldeles utmärkt, och den gamla kappsäcken gick som en spole mellan Ryssland och Stockholm.

Den ryska juden erhöll ordentlig redovisning och översände då och då en hacka till den ryska övergendarmen i Torneå.

Vid ett tillfälle reste dock juden upp till gendarmen, ty han hade vissa misstankar. Och hade man sett på! Förteckningen över kappsäckens resor förbi gendarmerna stämde icke alls med hr Aschbergs redovisning — —

Det hela höll på att gå åt skogen för hr Aschberg, och det blev nära nog skandal. Hur det sedan gick, draga vi en tät slöja över, närmast av skonsamhet mot kurirernas familjer.

Vi ha dragit denna historia i mycket bestämd form, ty vi ha beskådat sådana ur-kunder, att saken icke kan jävas. Dessutom går denna sannsaga så väl i rim med Nya Bankens och Allmänna svindelbankens metoder, att det skulle vara synd att undandraga sparbanksaffären densamma.

Vi ha i det föregående klarlagt direktör Gustaf Svenssons samröre med israelitiska bolag samt påvisat hrr Aschbergs och Gustaf Svenssons intima samarbete sedan 1912. Till ytterligare klarläggande av detta vilja vi beröra ännu ett par markanta exempel. Det är även av största vikt att närmare känna den stora svindelns förhistoria för att kunna bilda sig en uppfattning om *den korumperande inverkan* "proletärbankiren" Olof Aschberg haft på en del av småfolkets representanter, *de s. k. kommunister icke undantagna.*

Huruvida denna mångåriga svindel är en isolerad företeelse eller den utgör ett led i det "utvalda folkets" ansträngningar att ekonomiskt underkuva alla gojimfolk må en spetsigare penna än denna söka utröna. Faktum är dock, att hela det godtrogna svenska småfolket måst dansa efter guldkalvens spira sedan år 1912. Denna dans kulminerade, då det lyckades "proletärbankiren" *Aschberg att insätta sina två trognaste lakejer i presidiet för riksdagens 2:dra kammare och i Stockholms stadsfullmäktige!*

Till att börja med vilja vi titta en smula på ett av kompanjonernas företag, som hade det besynnerliga namnet

AKTIEBOLAGET SENNO.

Vad namnet Senno betyder är ej känt, möjligen är det direktör Gustaf Svenssons nom de guerre. I alla händelser är Senno ytterst intressant, fastän det för den stora allmänheten torde vara fullkomligt okänt. Bolaget synes ha haft en avsevärd kristidspolitisk bismak, och de politiker, som kumpanerna Achberg — Gustaf Svensson lockade in i Senno, torde ej ha rosat marknaden.

Bolaget stiftades redan 1912 med ett inbetalt aktiekapital på endast 40,000 kr. Bolaget skulle handla med fastigheter, men detta ändamål glömdes bort, när kriget kom. Gustaf Svensson satt i styrelsen redan 1913 och senare tillträdde även hr Aschberg själv. Bland aktieägarna 1913 finner man Aschberg, Gustaf Svensson och Gerhard Magnusson. År 1916 hade som aktieägare tillkommit Herman Lindqvist, riksdagsmannen A. Christiernsson och hr Aschbergs vice värd i Tellusborg, direktör A. P. Sparring.

Den 26 april 1917 avgingo hrr Aschberg och Gustaf Svensson ur styrelsen. Vid bolagsstämma i Nya Bankens lokaler den 11 juli 1918 beslöto aktieägarna bolagets likvidering. Bland dåvarande aktieägare märkas direktör Olof Aschberg, Herman Lindqvist, Gerhard Magnusson och *Werner Rydén*. Vad sorts affärer A. B. Senno sysslade med är oklart. Det nämnes dock på ett ställe, att bolaget skulle lägga ned sin rättegång mot en affärsman i Haparanda, om denne bara inbetalade ett visst skadestånd. I slutet av 1919 var likvideringen klar och deficiten avsevärd.

(Fortsättning i nästa nummer av Nationen.)

Mitt emot
Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varm vatten
Enkelrum. från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

WIENSTUDENTERNAS INBÖRDESKRIG.

Kravaller ha uppstått i universitetets anatomiska institut, där den socialdemokratiske professorn Tandler skulle hålla en föreläsning. Under ropet: "Ut med judarna!" rusade de nationella studenderna genom korridorerna och slogo sönder glasrutor och anslagstavlor. Var helst en judisk eller socialistisk student påträffades, blev han utkörd. Rektor och professorerna försökte förgäves återställa ordningen. När bråket fortplantade sig ut på gatan, inskred genast polisen och skingrade de stridande. För att undvika ett återupprepande av studentkravallerna beslutades att stänga såväl universitetet som tekniska högskolan, lantbrukshögskolan och veterinärhögskolan. Endast konst- och musikhögskolan kommer att hållas öppen.

Hotell Atlantic
(F. d. Svenska Teatern.)
Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.
RESTAURANT och TERASSER.

NATIONALT TIDSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

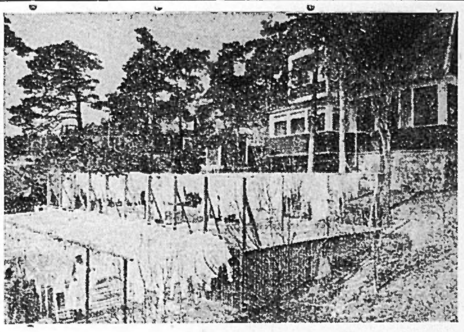
SOLTORKNING AV TVÄTTKLÄDER I BARRSKOGSLUFT
vid
Nockeby Tvättinrättning
(bästa landstvätt)
Gott utförande av tvätt, mangling och strykning.
Specialité: Gardinstrykning. Även reparation av söndrigt linne. Ferm och punktlig exp. Humana priser.
Tel.: Älsten, Namnanrop: Nockebybro.

Vésinets dungar, för oss en kort galopp upp till toppen av kullen vid St. Germain. Och medan hästarna vilar sig, dejeunerar jag alldeles efter min smak.

Jag skriver dessa rader uti salen på värdshuset "Goujon frit," ett rum, fyllt med en odör av lera och dålig tobak. Jag tycker mig så långt borta, så ensam, men så lugn. På Seine utstöter en bogseråpgares siren långa klagotoner; ännu närmare iakttager jag ljudet av åror förda av en flodens pirat.

En hel del folk inträder, tänder piporna, begär vin samt spelkort. Vad dessa människor äro lyckliga. De behöva aldrig tänka på något. Jag somnar, under det jag skriver, i morgon vilja vi göra en kort dagsresa, två lieues högst, för att spara hästarna.

Den 15 Maj.

Så befinna vi oss i de normandiska lundarna mellan Calvados och Orne, i en trakt där skogar, små-

sjöar, träsk och kullar växla med var andra, en kanton varest man kan vända sig om tjogtals gånger utan att man känner igen sig, men där man ständigt återkommer till samma plats. Vilken instinkt har fört mig hit? Jag vet inte! Alltifrån Poissy har min väg gått genom skogar, varvid jag alltid sökt betäckning av träden under det jag gick från den ena skogen till den andra. Om en öppen terräng eller ett stycke av den stora landsvägen skilde mig från skogen genomredo vi i hastigt lopp den öppna biten för att så fort som möjligt uppnå den högstammiga skogen, som avtecknade sig vid horisonten.

— "Herr vicomte" yttrade Constant, vilken är en världsman liksom Henri de Thermes — "Jag har läst i går i värdshuset, där vi logerade, att "säsongen tager sin början i Cabourg. — "Det är visserligen mycket angenämt att marschera i skugga, där det är mindre hett; men vi kunna inte hinna fram till öppnandet av Casino."

mig ett visst förtroende. Jag är alltså hemma i trakten så mycket som detta låter sig göra, då man icke är född Normand samt då man måste betala allting dubbelt så dyrt som alla andra.

16 Maj.

Jag har idag gjort min första utflykt, till fots. Hästarna äro uttröttade och hava blivit släppta på bete; de stackars djuren har blivit överlämnade åt friheten för en kort stund. Utflykten blev lyckobringande, i det jag klättrade upp för en brant och naken kulle, nådde jag äntligen en platå, temligen öppen. Helt säkert kommer hafsvinden ända dit utan att stängas av några hinder. Då det blåser våldsamt, måste vinden komma över denna kulle som en veritabel kastvind. De få stackars träd, som höja sig på denna torra mark, sakna fullkomligt toppar. Runt kring mig utbre-

der sig ett dimmigt landskap, i vissa ögonblick fläckvis doldt, i andra öppet, alltefter solens eller molnens kapriser. Stundom är det en djup, beväxt dal, stundom en rad av kullar med lummiga toppar eller också gräsbeväxta sluttningar med vita äppelträd. Men en reflex av vatten ådrager sig min uppmärksamhet: Där borta i det silverglänsande fjärran ser jag glänsande ytor utbreda sig, en oavbruten rad av träsk.

— Monsieur Dutol, vad heter sjön, som jag sett idag långt borta åt samma håll som Bruyères?

M:r Dutol synes högeligen förvånad; förövrigt är Mr Dutol nästan alltid förvånad. Om man säger honom att cidern är för gammal eller att han gör orätt i att steka kotletter, som skulle vara bättre grillerade, är han genast förvånad. Liksom varje djur, varje mänsklig varelse har sitt försvar, sitt medfödda och speciella sätt att parera andras attacker, vare sig det är lögnen, vreden, trögheten eller högmodet. M:r Dutol har förvåningen, vilken han

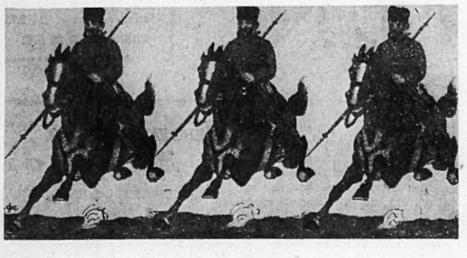

BLAND HELVETESMASKINER OCH PARADISFÅGLAR.

NORR OM EUROPA 1916.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

NARVA-MINNEN.

Narva har i motsats till förstaden Ivangorod en mera tysk prägel. Här utkämpades 1700 den stora hjelteslaktning vari 8000 svenskar fullständigt besegrade 80,000 ryssar under den försupne hertig Croy's befäl: 18,000 ryska kadaver blevo liggande på fältet. Bland de fångna var hertig Croy samt min frände Trubeckoj och många andra kräk tillhörande det högsta befälet.

Det har diktats rätt mycket om slagsmålet vid Narva. Enligt Gunne Andersson Eurelius-Dahlstjerna's "Giöta kiämpavisa om konungen och herr Päder" skall Petr Alekseevicz Romanov ha sagt om Narva:

"A när jag den skiön jungfru får taga uti famn,
hvar effter mitt hierta så längtar,
så sko' ni all i hopa få försteliga namn,
där effter jag veet hvar en trängtar..."

Men det gick annorledes än man väntat: de svenske segrade och en flyende ryss meddelade caren om nederlaget:

"Där komma de Svenske i hamn å i häl,
där hialp hvarken sabel eller öxa;
alt hva de råkte på, dä sloge de ihiäl,
sade han, å han siälffde i böxa."

Olof Olsson Rudbeck har också roat sig med att ge en rimsaltad bild av carens läger vid Narva:

"Ett läger, mer än borg, hel fast med vallar, gravar,
och bästa carens folk, til åttitusen slavar,
med murebräckor speckt, the kulor, eld och kruth,
på många tusen steg, som drakar spotta uth."

Allt sådant förskräckte dock ej de svenske:

"Klart! Åttatusen man, som drogz med hunger nog
ther åttitusen af the feta ryssar slog."

Bland de få ryssar som utmärkte sig i slaget var Ivan-Vasiljevicz Soncov, — förövrigt en Svenskättlin! Han hade börjat sin bana som istopnik (eldare) hos Carica Praskovja-Feodorovna 1689. Efter att i april 1700 ha blivit lärsoldat under generalen A.-M. Golovin, sändes han till livländske generalgubernatorn Repnin, och inträdde som poruczik i Butyrskij Muszkaterskij Polk, där han med kaptens grad deltog i Narvaslaget. — Hans senare öden hör strängt taget ej hit, men det kan ju tillfogas att han efter Poltavaslaget 1709 av Caren personligen utnämndes till polkovnik och kommendör för ovannämnda regimente. Senare var han med om expeditionen mot Svenska Pommern och deltog i Stettins belägring. Slutligen blev han 1726 generalmajor; hans dödsår är oss obekant. —

Har man tid, bör man bese Narovas berömda vattenfall, 1 km. ovan staden. —

Den mellan det ryska fästets breda stenmassor och den stolta germanska svärdsordenborgen strömmande ån synes mig som en historisk symbol, som en gränslinje mellan öster och väster.

På andra sidan om Narva ändrar sig landskapets karaktär fullständigt. Vi är i Estland.

Redan under folkvandringarna fick de baltiska landen en invasion av östgöter, och under vikingatiden drog varjagerna fram här på vägen till sina ryska kolonier i Novgorod och Kiev. Från denna tid finns än idag Svenska invånare i Estland och Livland. Länge var Transbalticum ett Svenskt skattland, men kom sedan att lyda under den katholska svärdsorden. 1561 anhöll Estland att åter få bli Svenskt och först 1721 överlämnades det jämte de övriga baltiska provinserna av Sverige till Ryssland.

DEN ESTNISKA VISBYN.

Äntligen var vi framme i Revel. Denna stad som fått sitt namn efter revlarna i sjön, har med rätta kallats "den estniska Visbyn". Enligt sagan var dess grundläggare den götiske vikingen Kalev, såsom vars gravkulle sjelva Domberget utpekas. Kalevs pojke, Kalevipoeg är esternas berömdaste sagofigur. Enligt trovärdigare urkunder byggdes Revel av handlande från Visby och Lübeck. Emellertid häntyder en sak på östgötiskt ursprung, nämligen stadsvapnets sköldhållare: två gripar (Jag hänvisar till vapnet på stora strandporten).

Det var här vid Revel som danebrogens vita kors "föll ned från himmeln 1219". Vår tids skeptiska historici tror förstås att det bara var en vanlig fana som påven genom ärkebiskopen Anders Sunesson skänkt korsfararna. — Stadens förnämsta sevärdhet är Mariedals Birgitta kloster. Det var 1407 som en deputation från Revel infann sig i Vadstena med anhållan om privilegier för ett dotterkloster på av Ordo Theutonicorum anvisad plats. Klostret eldskadades 1564 och förstördes fullständigt av ryssarna 1575, men än kan ses kyrkmurarna och den höga v. gaveln. Ruinen är belägen vid Birgittaån, var djupa dalgång har många vackra vyer att visa. Kotzebue m. fl. har återgivit sagan om en under havsviken grävd gång härfrån till Dominikanerklostret i staden. Till Schwarzhäupterhaus har räddats ett altarskåp visande Birgitta och dottern Katarina, påven, Maria av Magdala etc. I samma hus ses f. ö. även flera svenska kungsporträtt. Det bör kanske nämnas att Schwarzhäuptergesellschaft är ett ursprungligen tyskt handelsgille, — vari alla ryska carer av huset Oldenburg varit medlemmar.

(Forts. i nästa n:r.)

KRAVEN PÅ ÖKAD HANDELSFRIHET.

SVERIGES KÖPMANNAFÖRBUND SÄGER IFRÅN.

Inom Nationernas Förbunds ekonomiska kommitté har som bekant utarbetats förslag till en internationell konvention rörande utlänningars rätt till näringsverksamhet. Under den närmaste tiden skall en konferens hållas i Paris rörande denna angelägenhet, och till Sveriges delegerade ha utsetts rektorn vid Stockholms Handelshögskola, professor Martin Fehr, och revisionssekreteraren Sandström. Då dessa före sitt deltagande i konferensen ansett erforderligt att med representanter för näringslivet dryfta frågan, hade förra lördagen utlysts ett sammanträde å Utrikesdepartementet, vid vilket Sveriges Köpmannaförbund såsom representerande köpenskapen företräddes av direktören Thunholm och riksdagsman Nygren.

Förbundets representanter framhöllo — enligt "Köpmannen" — under förhandlingarna, hurusom starka betänkligheter måste resas mot tanken att helt slopa de restriktioner, som nu enligt svensk lag finnas beträffande utlänningars näringsverksamhet. Redan nu hade det visat sig, att utländska företag i stor utsträckning söka exploatera den svenska marknaden och att de också här ha stora möjligheter att använda sig av en del förkastliga reklam- och konkurrensmetoder på grund av saknaden av en lagstiftning mot illojal konkurrens i vårt land. Det vore därför ett betydelsefullt önskemål från köpmannakårens sida, att garantier skapas mot dylika slag av utländsk konkurrens. Man borde också kunna uppställa det kravet, att vid beviljande av vistelsetillstånd för utlänning, vilken fråga icke kommer att beröras av konventionens bestämmelser, en prövning sker i varje särskilt fall med hänyn till vederbörande sökandes avsikt att här i landet etablera sig som näringsidkare. Vidare framfördes kravet, att nu gällande avgifter för utländska handelsresande icke måtte upphävas, enär dessa avgifter endast kunde anses som en rättvis beskattningsform, då utländska handelsresande eljest lätteligen kunna undandraga sig all beskattning här i landet.

O R D N A R

OCCULTA OCH OFFICIELLA

IV.

MIXAILA-, PUSZKA- OCH MEDVED-ORDNARNA.

I det gamla Ryssland var man mycket stolt över att kunna påvisa svenskt ursprung, helst från Rörik och hans roddare. Namnet Ryssland betyder rent av Svenskland. Från Roddslagen som omfattade Sveriges östra skärgård mellan Uppland och Småland med Vik(ing)bolandet som centrum, rodde svenska vikingar över till Finland, där roddarna fingo den förvrängda benämningen "ruotsi". Även på modern finska betyder detta "svensk". Ruotsi blev i sin tur förvanskat till "rus", under vilket namn de svenska vikingarna grundade den utgård, som senare kallades Rus-land, Rossia, d. v. s. Svenskland. Ända till sextonde seklets slut regerades Ryssland autokratiskt av samma svenska dynasti, och endast de svenskättade familjerna hade rätt till furstetiteln.

Först senare tillerkändes ättlingarna av de erövrade asiatiska gränsländernas dynastier samma titel och Petr-Alekseevicz Romanov började rent av förläna titeln åt diverse obskyra parvenyer. Sålunda förlorade furstetiteln med tiden allt värde, och många av de ursvenska furstehusen bortlade frivilligt densamma. I södra Ryssland gick man så långt, att man anropade lumpsamlarna med "furste", och i Kavkaz gjorde varje självägande bonde anspråk på titeln.

Vad man däremot fortfarande var mycket mån om, var familjens stamträd. Det ansågs och anses ännu såsom den högsta förnämlighet att kunna påvisa svenska anor.

Redan före världskriget funnos flera heraldisk-genealogiska föreningar, som hade till ändamål att tillvaratagа de svenska blodsfrändernas intressen.

Sv. Mixaila-ordens medlemmar förde i sin blåa sköld den försilvrade bilden av ärkeängeln Mikael såsom tecken på sin härstamning från de svenskättade härskarna i Kiev.

Puszka-ordens medlemmar förde i sin försilvrade sköld en svart kanon såsom tecken på sin härstamning från de svenskättade furstarna i Smolensk.

Medved-ordens medlemmar förde i sin förgyllda sköld en svart björn såsom tecken på sin härstamning från de svenskättade furstarna i Aroslavl.

Då genom revolutionen 1917 all adel avskaffades i Ryssland, kommo dessa dittills opolitiska föreningar att förvandlas till hemliga kontrarevolutionära organisationer. Särskilt kom Sv. Mixaila-orden att bli en av de främsta exponenterna för den ukrainska frihetsrörelsen. Sedan bolszeviki alldeles omstörtat det bestående samhället, blev en intimare samverkan mellan de kontrarevolutionära organisationerna nödvändig, och de här ifrågakomma tre ordnarna sammanslöto sig till en "treenighet", som till stormästare valde furst Lvov och till ständig chargerad en Zasekin, som skulle tillvaratagа de tre ordnarnas historiska traditioner.

Varje orden hade sin särskilda dekoration, buren i Vladimirordens band och liknande Vladimirordens kors, med den olikheten att ordnarna i korsets oval visade sina resp. sköldvapen, d. v. s. ärkeängeln, kanonen eller björnen. Enär ordnarna äro hemliga, undandraga de sig en mera ingående behandling. Möjligen kan dock nämnas, att ordnarnas gemensamma kansli 1920 förlades till Polen, 1922 till Rom, 1923 till Tyskland, 1924 till Italien, 1925 till France, 1926 åter till Italien och 1928 till Konstantinopel.

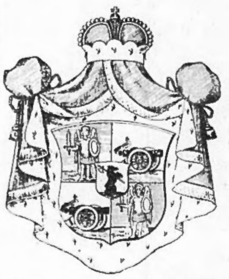

STORMÄSTARENS SKÖLDMÄRKE.

Ordnarna äro självstyrande och underordna sig ingen nu existerande statsmakt. De inta således ungefär samma ställning som den romerska Johanniterorden, eller den konstantininanska Militia Aurata. För att finansiera sin kontrarevolutionära verksamhet ha de följt Johanniternas exempel att mot skäligt tilltagna donationer förläna s. k. donatkors. Ett sådant liknar Vladimirorden, men saknar mittovalen med sköldmärket.

Dessa hemliga ordnar äro ingalunda de enda i sitt slag. Med kontra-revolutionärt program grundades strax efter bolszevikkuppen 1917 många liknande organisationer, av vilka här må nämnas *Ryska Svarta Örnsorden*, vars medlemmar tidigare kämpat under kejsarörnen. *Finländska Lejonorden, Estländska Svärdsorden, Livländska Griporden, Polska Vita Örnsorden, Georgiska Georgsorden* äro liknande hemliga antibolszevikorganisationer, som alla tillhöra *Storryska Imperiets Hederslegion.*

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 39.

PÄLSAR, DRÄKTER och KAPPOR
beställes fördelaktigast hos
Emil Mossblad
DAMSKRÄDDERI & PÄLSATELIER
Sergelgatan 2 — Stockholm
Norr 195 87, 132 74

Vill Ni slippa putsa Edra metaller?
Köp då snarast en flaska Astral
Hel fl. 2:85, halv fl. 1:50.
Firma Einar Åberg, Stockholm 4. Tel. 8. 3287.

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

Göteborg
Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman
för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

Södra Kungstornet, Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 58 98
Exp. „ 58 99

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... „ 5.25
Kvartal .... „ 2.75
LÖSNUMMER 25 ÖRE

FREDAGEN DEN 15 NOVEMBER 1929

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1929.

HAKKORSETS FRAMMARSCH I TYSKLAND.

I Tyskland utvecklar sig den politiska situationen alltmer till en strid på liv och död mellan de tyska nationella rörelserna och den härskande marxistiska regimen. Den för någon tid sedan från marxistledarnas sida (utan inskridande från myndigheterna) höjda parollen "slå ihjäl antisemiterna!" fick visserligen, efter som tiden led, de mest ohyggliga följder. De nationalsocialistiska tidningarna ha dag efter dag presenterat långa sorgelistor över knivstuckna, lemlästade eller mördade "bröder i kampen". Men denna stridstaktik tyckes i stort sett ha fått en annan verkan än den åstundade. Den sunda tyska befolkningen reagerar allt starkare mot de införda asiatiska stridsmetoderna. Från skilda håll meddelas om en stor framryckning för "hitlermännen". Senast rapporteras en valutgång från Lübeck, där nationalsocialisterna var det främst vinnande partiet. Den återgavs också i våra svenska dagsblad i vemodsstämning som "ett märkligt tecken". Notisen, som spriddes genom TT, lydde:

"På söndagen förrättades val till staden Lübecks borgerskap. Enligt det officiella definitiva resultatet har Hanseatischer Volksbund (tysknationellt) erhållit 29 mandat (förut 36), socialdemokraterna 34 (35), kommunisterna 7 (5), demokraterna 2 (2), centern 1 (1), fastighetsägarnas parti 1 (0) och nationalsocialisterna 6 (0)."

Den förkättrade och förföljda hitlerrörelsen är av allt att döma på god väg att bliva en makt i det nutida Tyskland. Till stor förskräckelse kantänka för den härskande kosmopolitiska sfären, som genom "frihetsrevolutionen" trodde sig för all tid ha vunnit spelet i det tyska riket.

VEM ÄR VEM?

För de flesta av våra läsare torde denna distinguerade fysionomi knappast vara känd. Det är en högättad rysk adelsdam och överstedotter, som i likhet med så många andra ur den förnäma kejsararistokratien efter revolutionen gjort gemensam sak med "de nya herrarna". Den sköna adelsdamen intar nu den framskjutna ställningen som vår berömde sovjethärskares in spe i detta land, "proletären" Carl Kilboms äkta maka och har som sådan särskilt gjort sig känd för sina strålande toaletter, som lära ha gjort stor succès i den Aschbergska diplomatsocieteten i Paris.

PIONIÄRERNA UNDERVISAS!

Vid den nyligen i Moskva hållna fjärde internationella konferensen för "den mellanfolkliga barnrörelsen" förevar bl. a. frågan om fastställandet av metoder för "erövringen av proletariatets barn och deras uppfostran i kommunistisk anda". Vid konferensen fingo pioniärerna veta, att deras främsta uppgift är att överallt, i skolan, hemmet, bland arbetare och bönder bekämpa religionen. För ändamålet böra de organisera sig i grupper av gudlösa barn och vid äldre år inträda i de gudlösas förbund. De vuxna förklarades vara fördummade genom religionen, men de små gudlösa barnen "förstodo livet". Pioniären måste kämpa för en världsåskådning, "som ej rymmer någon religion eller några prästsagor. Han får icke förskräckas för något helvete".

Isvestia innehöll en intervju med en av de deltagande svenska pioniärerna, som uttalade förhoppningen att pioniärorganisationen i Sverige efter detta skall komma att taga ny fart!

BEPRÖVAT SKYDDSMEDEL MOT "LANDSBYGDENS PLAGORIS".

Sedan länge har vår landsbygd varit översvämmad av asiatiska resehandlande, som vandrat ur hus och i hus och riktat befolkningen med sina "förstklassiga" och "billiga" varor. "De populära knallarna" (Bonniers D. N:s uttryck) få naturligtvis ej störas i sin "legitima" och "samhällsgagnande" näringsutövning. Själva N. F:s ekonomiska kommissioner äro ju ivrigt sysselsatta med att undanrödja de ännu återstående "olyckliga" hindren för deras fullt obehindrade passage staterna emellan.

Tid efter annan förnimmas dock oppositionella röster från de lyckliggjorda köparnas sida, ehuru givetvis utan större effekt, och ibland kan man även få höra någon auktoritativ person uttala sig mot denna underbara form av modern handelsrörelse. Så tog riksdagsmannen Erik Nygren bladet tämligen från munnen vid "Arbetets Frihets" för någon tid sedan hållna årsstämma i Östersund, därvid han bl. a. yttrade:

"Det förhåller sig ingalunda så, att det alltjämt endast är gårdfarihandlande av den gamla relativt hederliga knalletypen med påsen på ryggen, som vandra kring i våra bygder.

Smarta geschäftmakare med rymliga plånböcker och dito samveten ha tagit automobilismen i sin tjänst för att lyckliggöra vårt folk med sina kramvaror. Vi ha nog alla någon gång råkat ut för dessa herrar med krokiga näsor, flaxande handrörelser och inställsam övertalningsförmåga och vi ha gång efter annan i våra tidningar läst meddelanden om, huru dessa obskyra individer prackat på en godtrogen allmänhet sina mer eller mindre mindervärdiga alster samt på olika sätt lurat och uppskörtat sina kunder.

Kan man då rättvisligen säga, att strävandena från de bosatta, lojala och skattedragande näringsidkarnes sida att få denna verksamhet begränsad och om möjligt avskaffad, är en attack mot Näringsfrihetens princip?"

Bland tidningsnotiser från senaste tid, berörande samma ämne, förtjänar att observeras en som nyligen stod införd i "Norrbottens-Kuriren", varur vi citera:

"En kringresande judisk affärsman, född i Ryssland, har under senaste tiden farit omkring och gjort geschäft inom Malå socken. Han har färdats med hästlass av tyger från gård till gård. Tygerna ha varit tillklippta för kostymer. De ha sålts antingen kontant eller mot växel på tre à fem månader. Priserna å tygstyckena ha varierat mellan 39 och 55 kronor. Kvalitéerna ha emellertid varit mycket dåliga, och i jämförelse därmed ha priserna varit oskäligt höga.

På ett par dagar såldes det första lasset slut. Juden for då till Lycksele och hämtade en ny laddning. Med denna samt sin talande tunga och ledigt skötta växelportfölj fortsatte geschäftmakaren inom andra Malåbyar. Emellertid kom saken inför t. f. landsfiskalen K. Wallins öron. Denne jämte fjärdingsman Lundgren foro ut och överraskade juden, då denne var som bäst i farten. Det befanns förstås, att geschäftmakaren ej innehade handelsrättigheter, varför han delgavs stämning till Norsjötinget.

Juden tog likvisst saken med ro. Han räknade tydligtvis med det långsamma rättegångsförfarandet samt att böterna ej kunde bli större än att de lönande affärerna täckte dem många gånger om. Han fortsatte därför in i Arvidsjaur, där han nu som bäst torde hålla på att plocka bönderna.

De flesta av judens köpare ha ont om kontanter men äro i besittning av fastigheter. När växlarna förfalla, råka kanske många av acceptanterna i förlägenhet för pengar till växlarnes inlösande. Men juden har ju sitt papper, som han skickar till indrivning. Om inte annat blir det utmätning."

Att vänta sig något inskridande från de makthavandes sida gentemot ofoget, vore naturligtvis fruktlöst. För de makthavande gäller det ju numera framför allt annat att här omsorgsfullt hålla vakt kring den helgade "näringsfrihetens princip". — Till den verkan det hava kan vilja vi dock rekommendera befolkningen ute i bygderna att praktisera det skyddsmedel gentemot ifrågavarande slag av affärsmän, som av gammalt med god framgång prövats i Sveriges land och som angives i bilden härovan.

Asiatiska Aristokrater.

ANTOLOGI AV ANEKDOTER.

Baron von Lichtenstein: — Giv mig ett glas champagne, sköna Sara.

Fröken von Herzfeld: — Jag heter inte Sara. Kommer inte baron ihåg, att hon som gav kamelerna att dricka, hette Rebecka.

•

Profeten Jonah (vid hemkomsten): — Kära Rakel (hick) jak kan inte (hick) hjälpa, att jag kommer så sent, jak föll över bord å så kom (hick) en valfisk...

Fru Jonah: — Äh, försök inte du, din uschla Jesaja.

•

Isaac Heyman (till sin dyra hälft efter avfärden från hotellet): — Ach Repecka, vat de hotellpriser äre dire... Fire kroner för ett rum! Det billigste var mans den servise. Den kostede bare femti öre den kan ju micket väl användes.

•

Abraham Marcus och Moses Heckscher hade blivit dödsfiender på grund av ett litet affärsmellanhavande. Sent omsider försonades de emellertid och började umgås som förr. Under Stora Försoningsfesten råkades de utanför synagogan.

Abraham (som var välvilligt stämd, räckte fram sin hand och sade): — Jak önskar dig, min käre Moses, allt gott som du önskar mig!

Moses: — Såå, börjar du nu igen?

•

Schackerjuden Fränckel: — Varför schlog du den gosse?

Schackerjuden Warburg: — Han kallade mik för jude!

Fränckel: — Men det är du ju!

Warburg: — ja, jak är und jak är stolt över det, men jak tål inte man säger det!

•

Tänk om Aron haft en cylinderbil
på sin färd ut ur öknens sand,
han skulle ha slukat mil efter mil
av vägen till Kanans land.
Han skulle nog hunnit till aftonmeny
i stället för manna från himmelens sky...

(Motor-Journalen, årg. 8, n:r 10.)

DE RÖDA SPIONERNA.

UNDERSEKTIONEN FÖR MILITÄRSPIONAGE.

I denna subsektion arbeta endast högt kvalificerade officerare från artilleri och ingeniörstrupper samt ingeniörer. Den har till sin disposition provrum, ritrum och laboratorier, som äro fullt modernt utrustade.

I kartografisk ordning ligga här de flesta "hemligheter" , vilka välvilliga eller välbetalta utländska kommunister ställt till Kremlherrarnas disposition. En gång blev Laporte kallad till Lubjanka för att vittna om den av franska polisen för en kort tid sedan häktade kominteragenten i Frankrike Zalevskij, som av Tjekan anklagades för förskingring. Man hade fört honom till rummet 184, där fem personer sutto och rökte.

Fyra väggar i detta rum voro från golv till tak behängda med kartor och ritningar. Dessa sutto så tätt intill varandra, att man ej hade rum att sätta sin hand emellan. T. o. m. på dörren hängde ett namn- och sifferregister.

På Europas karta hade alla stora städer markerats med en liten svart flagga, i vars centrum skrivits ett vitt nummer, motsvarande registret. Någon gång såg man utom numret också ett Röda korstecken eller ett slags liten sköld. Vid några städer funnos två eller tre flaggor. Fran varje flagga sträckte sig rakt ett rött sidenband, som gick till kartans ram och ofta över den till en annan karta.

Dessa små fanor visade Kremls spionericentraler i olika länder. Fanor med Röda korstecken betecknade de olika sektionerna av sovjets Röda kors, vilka i nästan alla Europas huvudstäder under sin Röda korsmantel idka spioneri, som är deras enda existensberättigande.

Äventyrliga Ädlingar.

DECHIFFRERADE DIPLOMATER.

Under fredsförhandlingarna i Münster 1648 stodo på ena sidan representanterna för den tyske kaiser och den spanske rey, till vilka de katolska riksforskarna anslöto sig. På andra sidan bildade fransmännen, fastän stränga katoliker, samman med den kunglige svenske gesandten, de nederländska generalstaterna och de protestantiska furstarna ett parti. Påven spelade rollen av förmedlare.

Den högdragne Johan-Axelsson Oxenstjerna kunde som kunglig svensk representant, trots sina protestantiska tänksätt, ej annat än skänka sin hyllning åt sina katolska bundsförvanters älskvärdhet, och den stolte Johan-Persson Salvius-"Adler", en annan medlem av den kungliga svenska beskickningen, samtalade hälst med de sköna fransyskorna, som med älskvärt jämnmod fogade sig i exilen i Münster.

Känslan av att man inför de utländska grannarna gjorde en slät figur framträdde i synnerhet hos de tyska diplomaterna i Münster. Sålunda skrev en av de ädlingar, som vid westfaliska freden underhandlade med den k. svenske kansleren Axel-Gustavsson Oxenstjerna, "att han måste för framtiden bättre upputsa sig och sitt tjänstfolk och icke ämnade vidare låta skicka sig som ambassadör, förrän han erhållit en sammetspäls eller kappa och vad därtill hör. Med sitt läderkyller och sina grå byxor hade han stundom stått där helt skamsen, medan runt kring honom prunkat idel guld och sammet. Ävenså måste han ha ett åkdon eller ett par åsnor att fortskaffa sina packsaker". —

Man skulle väl nu tro att vår tids diplomater från de "demokratiska" staterna vore höjda över all futtig fåfänga, men tyvärr är det sällan fallet. Den halvjudiske proletären Palmstjerna blir t. ex. mycket illa berörd, om man tar hans socialism på allvar och glömmer hans friherretitel. Hälst låter han kalla sig "excellens", och han försummar intet tillfälle att smycka sin proletärfrack med ett par storkors. Och sådana äro också de övriga "demokraterna", när de väl kommit upp till toppen och ej längre ha någon att avundas. Om denna sorts diplomater åtminstone gjorde någon annan nytta än att luncha och dinera och flirta! Om de verkligen ansträngde sig att förhindra krig! Men tyvärr äro de tämligen lika sina struntviktiga kolleger från 1648. Man är nästan färdig att instämma i det yttrande, som i juli 1914 fälldes av den fredsvänlige ryske kejsaren: "Ack den som kunde slippa från diplomater! Den dagen skulle mänskligheten ha ryckt framåt ett gott stycke."

FRH. v. GREIFENSTAMM.

Redaktion: Erik C:son Swartz under medarbetareskap av Greve F. U. Wrangel. Friherre Karl K:son Leijonhufvud, Friherre C. E. Fleetwood m. fl.

Utkommer häftesvis och omfattar i Skandinavien bosatta eller till utlandet utflyttade släkter av nordisk stam.

Alla uppgifter om släkter, som önskas publicerade, emottagas med intresse av redaktionen, som också gärna verkställer släktutredningar, där så åstundas.

Adress: Postfack 7102. Stockholm 7.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:R 196 FREDAGEN DEN 22 NOVEMBER 1929 ÅRG. 5

BREV TILL FARISÉERNA.

Jag har just haft ett mycket parfymerat besök å redaktionen. Ett mörkt och temperamentsfullt besök. Av uthemsk extraktion. För det fall att det möjligen skulle vara donna Lindqvist eller fru Kilbomova, som kände sig stötta över gratulationerna i förra numret, lade jag diskret åt sidan den manuskriptkartong som dolde redaktionsrevolvern på skrivbordet. Det var dock alldeles överflödigt. Besöket presenterade sig, utan angivande av namn, som fröken X. från kungl. Forsellska operan. Jag uttryckte min glädje över visiten, ty parfymen påminde mig om kvartsekelgamla pariserminnen. Den välluktande var av obestämbar ålder; skulle man döma efter fjunet på hennes överläpp, kunde man mycket väl tagit henne för en 18-åring. Visiten gällde den recension, som den orientaliska signaturen Moses Pergament i Sv. D.. ägnat sina rasfränder Simson och Delila. I det klipp jag fick i handom, läses följande:

”Det första mötet mellan Simson och Delila blev en lång plåga för de kringstående folkmassorna, vilka inte veta vad de skola ta sig till under den långa scenen. Nu stå de orörliga och bevittna den tjusiga kvinnans förförelsekonster och den vacklande hjältens svaghet. Vilket borde vara ganska pinsamt både för dem och det erotiska paret.”...

Ja, men min nådiga, vad är det att anmärka härtill? Detta pergamentspränt förefaller mig komma sanningen nära. Hur kan löjtnanten Forsell tillåta, att en blyg och svag yngling förföres i folkmassornas åsyn? Jag förstår blott icke, varför ej någon ur massan ingrep och räddade den församgde mannen undan denna tjusiga orm!

Längre ned på pergamentet har Moses skrivit att ”danserskorna uppträdde fortfarande som vitsminkade sjöjungfrur, med tång och sjögräs kring huvud och hål och med silvrade pappersremsor som skylde den förbjudna nakenheten. Dem skulle man icke ha gillat i Israels sagoland.” Att man ej i Israel skulle gillat pappersremsorna, finner jag omoraliskt och anser i detta fall anmärkningen mot Moses fullt befogad. Rörd över min medkänsla avdunstade den doftande damen, sedan jag lovat ta fariséen Moses vid örat. Bara nu inte han också kommer på visit. Lyckligtvis ha vi inga glasdörrar i tamburen.

*

Sv. D. har överhuvud ej haft någon lycklig vecka. Med anledning av dagspressens skandalskriveri kring piskprocessen i N:köpingen, har pseudonymen Lindorm påpekat, att det kvävda ”Fäderneslandet” levat upp i våra stora morgon-, dag- och aftonblad:

”Vi rulla inga brottslingar i fjäder och tjära, men vi rulla dem i rotationspressar och trycksvärta, så att de aldrig bli som människor mer. De kramas på den yttersta droppen sensation”.

Pseudonymen har rätt. Jag begriper bara ej, varför han tryckt sin moralpredikan i Sv. D.! Det hade varit enklare att lägga en lapp på kaffebrickan, när redaktören Key beställer in sin Guatemala på förmiddagen. Det är minst sagt okollegialt av Lindorm att så obarmhärtigt karaktärisera sin egen tidnings reportage.

*

Sensationslystnad är nog ett genomgående drag i vår efterkrigstid. Det visar även den moderna konsten. Den synnerligen sympatiske professoren Wrangel har nyligen i en karaktäristik av den nya konsten med dess reaktion emot realismen, dess strävan mot primitism och dadaism, betonat dess starka sensationsbehov och orginalitetssjuka. Han framhöll den konst som äkta, vilken förmår höja sinnet och vidga horisonten.

Så skall det låta! Endast den konst har något värde, vilken söker göra åskådaren till en bättre människa.

*

En akademiker, som gjort mindre lycka är f. d. medarbetaren i bolsjevikbladet Politiken, docenten Sköld. Vid sökandet av en sanskritprofessur har han av sin kollega Charpentier avfärdats med det okamratliga omdömet, att han ”icke styrkt någon kompetens utan tvärtom så tydligt som möjligt ådagalagt sin inkompetens.”

Är ej detta underbetyg orättvist? D:r Sköld förefaller dock kompetent till litet av varje. Hans karrier har hittills gått via Långholmen, Folkets Dagblad och Mongoliet. Låt oss enhälligt föreslå honom till Budda i Tibet (uttalas Tibett). Våra hemmagjorda rödbanditer skänka vi honom gärna till fakirer.

*

Enligt ett meddelande från Amerika har där bildats en maskulin förening, vars medlemmar svurit att inte raka sig.

I spetsen för rörelsen står en biskop, vilken förklarat, att helskägget är det enda, som kvinnan låtit mannen behålla för sig själv.

Biskopens misogyna åsikt har nu bekräftats i Stockholm, där en hemskild fru utan sin mans tillstånd annekterat nästan hela heminredningen. Av rådhusrätten har den företagsamma damen nu dömts att betala 200 kr. månatligt underhåll åt mannen samt dra försorg om deras barn.

Om vi nu skulle bilda en manlig förening efter amerikanskt mönster, så tillråder jag att däri upptaga den underhållne ingeniören Cervin, ty han har den obehagliga vanan att bryta sig in där han blir utstängd. Senast har han brutit sönder dörren i ett hotell, där man låst honom ute på grund av ogulden hyra. För övrigt hade han varit så ful i mun, att man ledsnat på fariséen.

PUB LI KAN.

UR INNEHALLET:

Klasskampsvindeln. Ledande artikel.

Höjda spannmålstullar! Av professor Jakob Eriksson.

Sparbanksmysteriet. V. Tellusborg. Ingmanssons miljoner. Nya Bankens fallisemang.

Kungen och kusken.

När Aschberg införde bolsjevismen. Uppseendeväckande interiörer.

Asiatiska Aristokrater. Aktuella anekdoter.

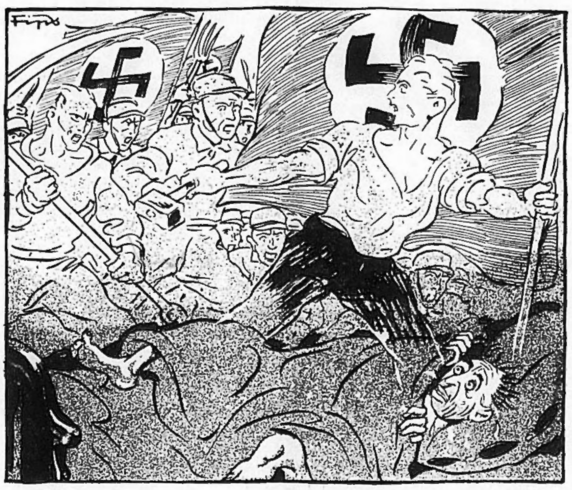

MARDRÖMMEN BLIR VERKLIGHET!

(SE VIDSTÅENDE TEXT.)

NUMERUS CLAUSUS.

Den politiska kampställningen i Europa karaktäriseras allt mer av ett nationellt uppvaknande inför den överhängande judisk-imperdalistiska faran. Detta tar sig bl. a. uttryck i den unga generationens eldiga reaktion mot de i den internationalistiska världserövringens tjänst verkande marxistiska rörelserna. De nationella skarornas frihetskamp står i hakkorsets tecken, vilket sedan äldsta tider utgjort de rasnordiska folkens heliga symbol, känd från våra fornnordiska sagor under namnet torshammaren.

Från olika europeiska länders huvudstäder rapporteras i dessa dagar ständiga blodiga sammanstötningar mellan nationella student- och arbetarorganisationer å ena sidan samt marxistiska och judiska studenter och organisationer å den andra. TT:s och huvudstadstidningarnas korrespondenter i skilda europeiska städer ha på sistone haft ett drygt arbete att registrera blodiga sammandrabbningar mellan de begge lägren. Så meddelades för några dagar sedan om en våldsam demonstration av medlemmar av Allmänna tyska studentförbundet i Berlins universitet, där parollen lydde ”ned med judarna och marxisterna!” Sv. D:s relation av ”bråket” innehöll bl. a. följande: ”Efter mötets slut trängde demonstrerande studenter in i universitetet och störde föreläsningarna med högljudda rop och skrik. Talrika judiska och socialistiska studenter blevo utkastade genom fönstren i bottenvåningen.” Liknande uppträden rapporteras från olika nationalsocialistiska möten under senaste dagarna i Berlin, Frankfurt m. fl. tyska städer, där heta duster utkämpats. Också i Wien har man sökt rensa bort de främmande elementen. TT. hade härom att förtälja: ”En hörsal i universitetet stormades av de nationella studenterna vilka fordrade, att de judiska studenterna skulle kastas ut.. De judiska och socialdemokratiska studenterna blevo utkörda. Samtidigt meddelades till Sv. D. från Krakov om ”allvarliga sammanstötningar mellan kristna polska och judiska studenter vid därvarande universitet... Under bråket drog en jude upp sin revolver. Studenterna fordrade vid ett protestmöte, i vilket flera tusen personer deltogo, numerus clausus (procentual representation) för judiska studenter.”

Dessa knapphändiga utdrag ur mängden av senaste dagarnas meddelanden från kontinentens huvudstäder ge en aning om den politiska kampsituation som är under uppsegling i Europas stater, där den fosterländska ungdomen över snart hela linjen är i färd med att resa hakkorsbanéret.

Prenumerera! - Annonsera!

PRIS: 25 ÖRE

DEN 22 NOVEMBER.

KLASSKAMPSVINDELN.

Enligt våra nutida politiska profeter går vägen till folklig frihet och lycka fram i klasskampen. Parollen gavs som vi veta av asiaten Karl Marx, som i samförstånd med världsbankirhuset Rotschild på sin tid ropade ut de berömda orden: "Proletärer i alla länder, förenen eder!" — "Mot kapitalisterna (= de icke-judiska), mot samhällena (= de icke-judiska)!" Eftersägarna i alla länder av dessa ord, besvärade sig aldrig att undersöka deras inre halt men efter som tiden led och infriandet av klasskampsideologernas stolta löften om frihet, jämlikhet, broderskap, kapitalets lika fördelning m. m. uteblev, gjorde sig kravet på en ingående granskning av den nya läran allt mer gällande. Hur kom det sig väl, att den vackra teorin i sin praktiska tillämpning så föga motsvarades av verkligheten?

Förklaringen härtill var emellertid enkel nog. Klasskampsläran byggde på en lögn! Lögnen att alla kroppsarbetare i världen ha gemensamma intressen. Det är ju allmänt känt, att de förhållanden, varunder skilda slag av företag arbeta i skilda delar av världen, ofta äro väsentligt olikartade, varför talet om samfallande intressen för vare sig företagare eller kroppsarbetare måste framstå som en ren orimlighet. Betingelserna för den mänskliga livsföringen och olika näringars bedrivande låta sig t. ex. i vårt relativt karga land på intet vis jämföra med dem i de exotiska länderna. Och vad de olika verksamhetsgrenarna inom det enskilda landet angår, håller teorien icke heller streck. Snart sagt varje näring, den må vara av allmän eller privat natur, arbetar också här under väsentligt olikartade förhållanden. Inom jordbruket, handeln och industrien äro såväl företagare som arbetare i sin existens främst beroende av de lagligen fastställda grundlinjerna för respektive verksamheter. En av statsmakten gynnad näring har självfallet helt andra möjligheter att bereda sina företagare såväl som arbetare fördelaktiga villkor än en missgynnad sådan. En flyktig observation av de i vårt land rådande förhållandena, med särskilt den gynnade industrien och det missgynnade jordbruket ställda i jämförelse, visar, att så är fallet.

Men trots verkligheten med oomkullrunkliga fakta bevisar lögnhalten av den predikade satsen om alla arbetares i världen sammanfallande intressen, fortsätta demagogerna sitt vanvettiga förkunnande av klasskampsläran som vägen till allmänt folkligt välstånd. Varför detta envisa fasthållande vid den obsurda lögnteorien? Förklaringen är utan tvivel att söka i själva klasskampslärans tillkomst. Denna är ju en skapelse av den i söndringen verkande asiatiska världserövraremakten, som velat nyttja klasskampen såsom ett medel till folkens förvirrande och försänkande i inre vanmakt och dådlöshet. Detta tillstånd måste kantänka i den Högre Maktens intresse bevaras! Alltså hava demagogerna endast att tappert fortsätta förkunnelsen av det nya frälsningsevangeliet.

Det är på tiden att vi göra klar för oss den svindel klasskampsläran i verkligheten utgör samt handla därefter! Envar måste inse, att en utveckling som vill ta sikte på folkets sanna väl har att följa helt andra linjer än klasskampens, som endast leder till asiatisk bolsjevism och allas krig mot alla. De konstruerade, overkliga intressena måste avföras ur politiken samtidigt med att söndringens spinnande parasiter av främmande ras avkopplas från all befattning med samhällets angelägenheter. I stället bör en svensk utveckling inledas, grundad på verklighet och syftande till landets och folkets bästa. Ett efter nutidssamhällets behov avpassat representationssystem, grundat på intresse- och kvalifikationsprinciperna, bör införas, vilket bjuder möjlighet för nationell självhävdelse samt ett vederbörligt tillgodoseende av olika medborgargruppers intressen i lagstiftningen.

PRESSKONSERTEN

BONNIERS D. N OCH JORDBRUKETS NÖDLÄGE.

Pressdiskussionen om det svenska jordbrukets nödläge fortsätter med oförminskad iver i tidningspressen. I spetsen för den jordbruksfientliga fraktionen går alltjämt det internationalistiska Bonniers Dagens Nyheter, som nu senast tillgripit den gamla beprövade och av vederbörande så ofta med framgång tillämpade taktiken att försöka skrämma jordbruksvännerna med att framställa deras aktion såsom "en fara för det allmänna välståndet i landet". Jo, se det låter något! *Svenska Landsbygden* (bf) svarar med en ledare, betitlad "Dagens Nyheter och jordbruket", varur vi citera:

Det Bonnierska husets huvudorgan Dagens Nyheter fortsätter med en anmärkningsvärd iver sin kampanj mot de från jordbrukarehåll framförda kraven på statsmakternas stöd åt den under svåra förhållanden arbetande jordbruksnäringen. Tidningen ser i dessa framställningar ett försök att "kasta oss in i en protektionistisk virvel, som snabbare än mången tror kan skaka grundvalarna för vårt välstånd". De som "söka hetsa fram en dylik utveckling" betecknar D. N. som "välståndets farligaste sabotörer".

Var är då det omtalade välståndet tillfinnandes? kan man fråga. Jo, inom alla områden utom jordbruksnäringen. Att välståndet icke utsträckts till de 43 procent av landets befolkning, som ha sin bärgning från denna näring, finner emellertid D. N. icke förtjäna något större avseende. Så här heter det nämligen: "Med allt beaktande av 'modernäringens' betryck vore det rent barockt att stirra sig blind på denna mörka fläck i en för övrigt ljus tavla."

Att jordbruksbefolkningen nära nog befinner sig i nödläge är ingenting att fästa sig vid. Inte betyder det någonting att exempelvis mannen som går och plöjer har 45 öre i timman på sin höjd, alla naturaförmåner inberäknade, medan mannen som arbetar på vägen bredvid kanske har 1,25 i tim. för ett i regeln lindrigare arbete. Sådant är alldeles i sin ordning enligt tidningens resonemang. Äro inte jordbrukarna nöjda så få de lära sig rationalisering eller som det heter i D. N. "till fullo anpassa sig efter de förändrade förhållandena i världen", så klara de sig nog de också.

Då Dagens Nyheter så starkt fördömer såväl tullar som importreglering och utförselbevis vad det egna landet beträffar, varför påtalar inte tidningen, kan man fråga sig, samma tendenser inom andra länder? Att tyskarna exempelvis tack vare sina exportpremier sälja spannmål här i landet 4 à 5 kr. billigare än i hemlandet finner D. N. tydligen vara alldeles i sin ordning. Genom fortsatt och utvidgad frihandel skola vi öppna våra gränser för den utländska livsmedelsproduktionen. Om de svenska jordbrukarna med sina — tack vare till stor del den tull- och monopolskyddade industrien — höga produktionskostnader därigenom bringas till ekonomisk misär, så betyder detta enligt dylikt resonemang ingenting.

Vi ha sagt det förut och vi upprepa det här, att vi inte för vår del hysa någon som helst övertro på tullarnas välsignelser, och kunna andra verksamma medel utfunderas till jordbrukets stöd, så ha vi ingenting däremot. Men uppenbart är att det som skall göras måste vara ägnat att antingen h ö j a priset på jordbrukets produkter eller s ä n k a priset på dess omkostnader eller kanske bådadera.

Så nu veta herrarna Bonnier och Heckscher den saken!

KOMMUNISTISKA KORTKONSTER.

Överstelöjtnanten N. Härlemans i ett föregående nummer av Nationen uttalade varning mot den sedliga urartningen bland skolbarnen har föranlett Aschbergska *Folkets Dagblad Politiken* (k.) till ett indignerat utfall mot ej mindre författaren än även den svenska officerskretsen i dess helhet, som tillvitas för att orättvist ha beskyllt kommunisterna för demoraliserande inflytande på skolbarnen. Politikens visade moraliska uppsyn frapperar mer än den imponerar. Envar som närmare tagit del av de många officiella instruktionerna för "pionjärerna" vet ju förut visserligen tillräckligt beträffande bolsjevikernas strävanden vis à vis de unga. Det är emellertid att fullständigt blanda bort korten, genom att i detta fall tala om den Littorinska affären. F. D. P. skriver:

Det är i herrar officerares umgängeskretsar väl då som otukt bland barnen bedrives, i det helt nyligen major Littorin i Stockholm häktats för otuktsbrott mot småflickor, ännu inte fyllda 12 år. Denna affär är ju så mycket ruskigare som nämnda individ stått som scoutchef och därmed ledare för grupper av ungdom vid fjällresor och så vidare. Härtill kommer, att han varit gymnastiklärare vid Östermalms läroverk, där väl så gott som enbart överklassungdom åtnjuter undervisning. Men för det nu blivit vad man brukar säga "bättre mans barn" som varit offer för den bålde majorens smutsiga lustar, så skall det tigas så mycket som möjligt med historien, och i stället ropas ut otukt där den inte existerar. Sådan är den så kallade moralen.

Samtidigt som vi alltså inlägga en protest mot påståendet att hava uppträtt som något slags försvarare av majoren Littorins ruskiga handlingar vilja vi begagna tillfället allvarligt beklaga, att på vederbörliga håll ej tillräckligt kraftigt inskrides gentemot förekommande missförhållanden inom den militära kåren. Den uppgift militären har att fylla i fosterlandets tjänst är av sådan vikt, att dess anseende i intet avseende tål att fläckas. Oförstånd och en slentrianmässig, skev uppfattning av officerens kall hava ofta bidragit till att bland allmänheten framskapa den flerstädes förefintliga animositeten ej blott mot militären utan, vad värre är, mot det svenska försvaret som sådant. Därför är det nödvändigt, att eventuella olater och missförhållanden inom kåren på det strängaste beivras, och att röträggen, där sådana finnas, hänsynslöst utgallras. Det får ej vila någon skugga över den svenska officerskårens ära och anseende. Våra officerare böra stå som ett föredöme för alla sina underlydande.

PROF. HECKSCHER I SKOTTLINJEN.

Vår ståndaktige nationalekonomiske (läs internationalekonomiska!) professor Heckscher är alltjämt föremål för en livlig uppmärksamhet för sin bedrivna jordbruksfientliga propaganda. Under rubriken "Nationell mat eller nationalekonomi?" skriver jägmästaren Nils Almlöv från Visby i *Nya Dagligt Allehanda:*

Professor Eli Heckscher har i Dagens Nyheter gjort kunnigt, att han valt nationalekonomin och är likgiltig för svensk mat. Åtskilliga bönder och åtminstone e n greve ha emellertid lika offentligt sagt ifrån, att de alldeles avgjort föredraga mat från Sverige framför nationalekonomi från Stockholms högskola med amerikanskt tilltugg. Olika åsikter alltså! Vem har rätt? Vilken är nyttigast för oss? Vad är sanning?

Kanske det hela bottnar i oförståelse mellan olika yrkesutövare? Huru skulle Herr Professorn kunna förstå bonden och hans knog? Huru skola svenska bönder någonsin kunna lära sig förstå professor Heckscher och hans nationalekonomi?

Emellertid. Även prof. H. konstaterar, att bondproduktionen här i landet inte lönar sig. M e n, tillägger han, varför envisas med ett jo[illegible] som ger så usel avkastning? Bara bondtrilska och dumheter av folk, som inte ids jämföra priserna på sunda och goda negerprodukter med de inhemska matpriserna, särskilt om bönderna skola få, som de vilja, nämligen understöd av staten i en eller annan form. Det blir ju nämligen v i andra — professorer m. fl. — som få avlöna bönderna, vilka alltså bli understödstagare på "v å r" bekostnad. Ni borde förstå, att detta är orimliga pretentioner. Edra krav, mina Herrar jordbrukare, kunna alltså icke beviljas av Herr Professorn..

Var de två eller tre miljoner jordbrukarna med vederlikar ska få pengar att köpa negermat för, det hör inte dit! Det blir ju en en s e n a r e fråga, som för övrigt automatiskt ordnar sig, om inte förr, så när bönderna kommit bort.

En annan författare i samma tidning, som tecknar sig "Jurist och ej jordbrukare", skriver:

Över "nationalekonomen" professor Heckschers uttalanden rörande Sveriges viktigaste näring eller dess jordbruk tillåter sig en f. d. beundrare av professor Heckscher i hans ovannämnda egenskap uttala sin synnerliga förvåning för att ej säga indignation.

Den som kan yttra sig så har icke blott förlorat allt sinne för livets realiteter utan även visat sin absoluta oförmåga att behärska det läroämne, nationalekonomi, som tyvärr anförtrotts honom.

Den allra minsta småbrukare i vårt land är bättre nationalekonom än professor Heckscher.

Det borde nu sannerligen vara en ren nationell anständighetssak, att se till, att en person, som visat sig till den grad inkompetent för sin uppgift som ungdomens lärare i nationalekonomi som herr Heckscher gjort, med snaraste skiljes från sin befattning vid högskolan.

UTRIKESHANDELN UNDER OKTOBER.

Utrikeshandelns siffror för oktober utvisa en ökning från föregående månad för såväl import som export. Importen uppgick nämligen till 1,087,000 ton, mot 1,005,000 senaste september och 980,000 ton i oktober förra året och utförseln visade 2,348,000 ton, mot 2,316,000 nästföregående månad och 2,089,000 ton i oktober i fjol.

Index för import och export under oktober är 117.2, respektive 120.8.

KAPITALEXPORT Å 18,28 MILJ. UNDER OKTOBER.

Bankbolagens inköp av värdepapper från utlandet under oktober representerade, enligt bank- och fondinspektionens statistik, ett sammanlagt belopp av 25,562,501 kr., under det värdepappersförsäljningarna till utlandet uppskattas

3 viktiga ting

är frisk luft, sol och *Samarin.* Dessa tre praktiskt kombinerade äro lika med god hälsa. *Fruktsalt-Samarin* utdriver den skadliga urinsyran ur kroppen, uppfriskar blodet och befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter, som måste bort, för att man skall må väl. Börja redan i dag en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin.* Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs.! Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK, STOCKHOLM

Av
Damhandskar

äro tvättskinnshandskarna de mest efterfrågade. Vi föra en synnerligen rikhaltig sortering i prislägen från .... Kr. 5: 50
Dessutom finnes eleganta, sidenfodrade Gants de Suède- eller getskinnshandskar för .. Kr. 10: 50

De nya
Damväskorna

äro rikt representerade hos PUB. Såväl den omtyckta påsmodellen, som portmonnäväskan, vilka i år blivit betydligt större än föregående år, finnas i alla önskade prislägen.

S a m m e t

är ett just nu mycket populärt klänningsmaterial. Den eleganta Velvetkvaliteten "Silkina" Kr. 6: 50 pr m.

Paul U. Bergströms A.-B.

Norr 13 Hötorget, 74 Drottningg. Söder 54 Hornsgat. Mitt f. Ad. F:s förg.

EFFEKTEN AV HÖJD SPANNMÅLSTULL.

DEN ITALIENSKA SKYDDSPOLITIKEN HAR GETT STORSLAGNA RESULTAT.

ETT UTTALANDE AV PROFESSOR JAKOB ERIKSSON.

PROF. JAKOB ERIKSSON.

För någon tid sedan tillkännagavs genom en notis i dagspressen, att Mussolini i början av sin regeringstid, till veteodlarnas skyddande mot ruinerande priser, utfärdat förbud mot införsel av utländskt vete till Italien och att effekten härav efter några få år blivit, att Italien själv producerar erforderlig kvantitet av detta säde. På grund av den aktualitet frågan om skydd för jordbruksproduktionen på sistone ernått i Sverige har det synts vara av vikt för spörsmålets bedömande för vårt eget vidkommande att få konstaterat, huru förhållandena i det nämnda landet gestalta sig. För erhållande av säker kunskap härutinnan har Nationen hänvänt sig till f. d. föreståndaren vid Centralanstaltens för jordbruksförsök botaniska avdelning, professorn d:r Jakob Eriksson, som under många år varit Sveriges ombud vid Internationella Lantbruksinstitutets i Rom kongresser och generalförsamlingar samt sedan 1927 av institutets presidium kallad till expert, d. v. s. sakkunnig rådgivare i förekommande fall, och således måste anses väl underkunnig i saken. Prof. E. förklarade sig benägen att tillmötesgå vår önskan, men ville innan han lämnade något utlåtande införskaffa sig mera detaljerade upplysningar i ärendet genom skriftlig hänvändelse till en vår landsman i Rom, fil. doktorn Helge Lindstedt, bördig från Lund, vilken sedan 4 à 5 år uppehållit sig vid Rominstitutet i och för studier i nationalekonomi och är anställd såsom "redacteur" av institutets publikationer. De upplysningar rörande förhållandena i Italien, som lämnas av doktor Lindstedt i hans nu inkomna svarsskrivelse, äro i hög grad intressanta och förtjänta av beaktande i den pågående diskussionen om skydd eller inte skydd åt vår svenska jordbruksnäring, såsom framgår av följande utdrag:

"Något förbud mot införandet av utländsk spannmål till Italien har icke varit utfärdat av den fascistiska regimen. Uppgiften därom i tidningspressen torde möjligen kunna åsyfta återinförandet år 1925 av tullen på vete med 7: 50 guldlire per 100 kg, en tullsats som sedermera höjts till först 11 och sedan 14 guldlire.

Det är icke heller riktigt att denna åtgärd tillsammans med alla övriga åtgärder, som av den fascistiska regimen vidtagits till jordbruksnäringens upphjälpande, redan gjort import av vete obehövlig. Det totala årsbehovet av vete uppskattas f. n. till c:a 80 millioner deciton, ett behov sålunda som för att täckas av den inhemska produktionen skulle kräva att på den omkring 5 millioner hektar med vete besådda arealen genomsnittligt c:a 16 deciton producerades per hektar. Så är emellertid såsom framgår av följande tabell, ännu icke fallet, och det lär nog, icke minst med hänsyn till den starka folkökningen, komma att dröja ännu en följd av år innan Italien lyckas bli varaktigt självförsörjande i avseende på vete.

Veteproduktionen i Italien 1909—1913 och 1919—1929.

År	Besådd areal (hektar)	Skörd (deciton)	Deciton pr hektar
1909—1913	4.743.640	49.895.800	10.5
1919	4.286.000	46.204.000	10.8
1920	4.568.800	38.466.000	8.4
1921	4.766.700	52.482.000	11.0
1922	4.649.500	43.992.000	9.5
1923	4.675.800	61.191.000	13.1
1919—1923	4.589.360	48.487.000	10.6
1924	4.566.300	46.306.000	20.1
1925	4.723.700	65.548.000	13.9
1926	4.915.100	60.050.000	12.2
1927	4.975.800	53.291.000	10.8
1928	4.962.800	62.214.800	12.5
1924—1928	4.828.740	57.481.960	11.9
1929	4.971.000	70.664.000	14.4

Emellertid har man, som synes, redan ej obetydligt lyckats höja produktionen såväl genom en ökning av hektaravkastningen — vilket är det i huvudsak eftersträvade — som genom en ökning av den med vete besådda arealen. Genomsnittsavkastningen per hektar för de sistförfultna åren ligger ej obetydligt högre än under såväl femårsperioden före kriget 1909—13 som under femårsperioden närmast efter kriget 1919—23."

De resultat, som sålunda vunnits genom den fascistiska regimens kraftiga skyddspolitik vis à vis jordbruket måste, framhöll professor Eriksson, betecknas såsom synnerligen vackra och utgöra ett talande bevis för skyddsprincipens värde ur folkförsörjningssynpunkt. Det är oförklarligt, att man här i landet ej allmänt inser nödvändigheten, nationalekonomiskt sett, av ett effektivt skydd för jordbruksnäringen. Det svenska jordbruket kräver, för att kunna leva, utvecklas och fylla sin uppgift i folkförsörjningens och landsekonomiens tjänst, ovillkorligen ett avsevärt ökat tullskydd. Detta måste varje oförvillad, sunt tänkande människa fatta och inse, även om hon kanske låter tungan inför medmänniskor föra ett annat språk. Det ökade tullskyddet kunde ske i förening med på laglig väg fixerat pris på hemmaproducerad säd (liksom i Norge) samt successivt begränsad användning av utländsk vara.

Men, frågade vi, finnes det då anledning befara, att resultatet av höjda spannmålstullar i Sverige skulle utfalla sämre än i Italien?

Ingalunda! Detta så mycket mindre som vi hos oss, tack vare förädlings- och utsädesanstalterna på Svalöf och Weibullskolan, ha tillgång till mer givande och för inhemsk odling bättre avpassade sädessorter än kanske något annat land. Många, väl de flesta lantbruksidkande länder befinna sig i samma svåra situation som vårt. Skulle även där drivas en propaganda för jordbrukets nedläggande och denna vinna tillslutning, ja majoritet, vad bleve då följden? Europas jordbruk komme i stor utsträckning att upphöra samt tillgången å vegetabilisk och animal föda inskränkas till ett minimum. Detta missförhållande skulle äventyra folkens försörjning och bringa dem i ett skadligt beroende av främmande stater och internationella truster.

—n.

DÅ BANKIR ASCHBERG INFÖRDE BOLSJEVISMEN.

I början av 1918 voro möjligheterna att kunna tjäna pengar större än vanligt, ty en finfin svindeluppfinning hade gjorts någonstans österut. Bankdirektör Olof Aschberg insåg strax att detta var något för honom, och han lät därför omedelbart bilda ett par bolag, som speciellt skulle ägna sig åt saken. Det ena av bolagen kallade han rätt och slätt aktiebolaget Politiken.

Direktör Aschberg beställde därför nödiga handlingar hos sin jurist, och den 7 maj 1918 hölls konstituerande sammanträde. Aktiekapitalet fastställdes till *lägst 100,000, högst 150,000 kronor*. De synliga stiftarna utgjordes av de kommunistherrar, som varit i ropet under de senare åren.

Aktierna voro utställda å 50 kronor och teckningslistor blevo utsända över hela landet, varvid 700 personer tecknade var sin femtilapp. Dessutom tecknade en del kända idealister cirka 500 kronor var, vilka belopp även torde ha inbetalts med egna medel. — Detta var alltså den yttre skylten som skulle beteckna massans intresse för bolaget. I alla händelser lyckades man ej få ihop mer än halva aktiekapitalet på denna väg eller cirka 50,000 kr. Bankdirektör Aschberg måste därför genom diverse personer komma in med det resterande, så att det inbetalade aktiekapitalet slutligen blev 108,000 kr.

I vår föregående artikel antyddes att hr Aschberg skickade fram sin kamrer, hr Armand Engström, med *12,000* kr. Denne hade förut tecknat 50 kronor tillsammans med småfolket. Bolagsdirektören Kilbom gick först in med *9,800* och sedan *10,000* kr. och en del andra proletärer med två à tre tusen kronor vardera.

Den intressantaste bland alla aktietecknarna var en viss direktör, som angives ha tecknat och inbetalt *12,000* kronor. För personer som känna denne direktör är det oförklarligt, huru han kunnat i den grad intresseras för bolsjevikreligionen, att han ville offra en så stor summa på en dylik problematisk penningplacering. Genom födsel, släktskap och samhällsställning skiljer sig den åsyftade direktören avsevärt från övriga aktietecknare, varför det hela ser mycket egendomligt ut.

Liksom för fastighetsbolaget Boken finnes det i akterna angivet *att kamrer Engström i Svenska Ekonomibolaget handhaver alla registreringsärenden även för A. B. Politiken.* Detta arrangemang är ju också det bekvämaste, alldenstund det är hr Aschbergs egen bankirf:a, Svenska Ekonomibolaget — med gammaltroende styrelse — som ekonomiskt stått för starten av bolsjevismen här i landet.

Det där med *"svansen som styr"* är bestämt fel?

AKUM.

till 7,277,367 kr. I september voro motsvarande siffror respektive 17,937,287 kr. och 12,934,480 kr.

D:R FOGELQVIST DRAR SIN MATS UR SKOLAN!

Fil. dr Torsten Fogelqvist lämnar vid nyåret sitt uppdrag som chef för Dagens Nyheters politiska och kulturella avdelning för att ägna sig åt författarskap. Han kommer dock fortfarande att medverka på den politiska avdelningen med ledande artiklar i skilda frågor. Till hans efterträdare har utsetts fil. dr Leif Kihlberg, som sedan år 1922 varit medarbetare å tidningens politiska avdelning.

KOMMUNISTISK VERKSAMHET — LANDSFÖRRÄDISK.

Tredje polisintendenten E. Hallgren har till överståthållarämbetet ingivit en i flera avseenden märklig polisrapport. Intendent Hallgren lämnar häri en kort historisk översikt över kommunistpartiets verksamhet och kommer till den slutsatsen att det kommunistiska partiets verksamhet syftar till sådant brott, som omförmäles i 8 kap. 1 par. 2 mom. strafflagen (förräderikapitlet).

I fråga om kommunistiska partiets mål och medel hänvisas i rapporten till Moskvainternationalens teser och det svenska kommunistpartiets anslutning till desamma samt förberedelserna till en avgörande kamp mot det borgerliga samhället med "vapen mot vapen och våld mot våld". Det erinras vidare om att Tredje internationalens exekutivkommitté synnerligen energiskt övervakat det svenska partiets arbete och gång efter annan ingripit i dess angelägenheter. Det erinras om de på exekutivkommitténs order företagna utrensningarna ur partiet av personer, som haft en från Moskva avvikande mening i en eller annan fråga. Det svenska partiets underkastelse under internationalen är så fullständig, att denna senast under detta år hitsänt utländska undersåtar för att som exekutivkommitténs representanter dirigera partiets beslut och övervaka dess arbete i allmänhet.

TRÄETS UTNYTTJANDE.

Den bekante Heidelbergprofessorn Bergius har inför en skogsmannakongress i Berlin hållit ett uppseendeväckande föredrag om möjligheterna för att genom en kemisk process omvandla trä till kreatursfoder. I Stettin finns sedan ett år tillbaka en fabrik som framställer sådant kreatursfoder genom hydrolys.

Det utvunna fodermedlet betecknas som socker, enär det tillgodogöres av matsmältningen på samma sätt som detta. Det har ingen större söthet, men stort näringsvärde. Näringsvärdet av ett kilo avfallsträ motsvarar efter hydrolysen näringsvärdet hos ett kilo havre. En blandning av potatisflingor och detta träfoder skulle ge ett fodermedel som har samma näringsvärde som potatis, men är betydligt billigare. Dessutom får man genom hydrolysen lika mycket ättika ur träet som vid den hittills praktiserade torrdestillationen. Slutligen får man kvar ett olösligt ämne som kan pressas till briketter och har samma bränslevärde som brunkolsbriketter.

HÄLLRISTNINGSFYND I FJÄLLBACKA.

Professor Axel W. Persson i Uppsala inrapporterade för någon tid sedan till statens historiska museum att en hällristning upptäckts vid Solbräcke i Fjällbacka. Vid den undersökning, som nu företagits i saken, har det visat sig, att hällristningen ej förut beskrivits i facklitteraturen utan måste betraktas som ett alldeles nytt fynd.

JUDARNA SKLAREKS OFFER.

Med anledning av de komprometterande avslöjanden som undersökningen i Sklarekaffären bragt i dagen mot en rad högre kommunala tjänstemän har åklagaren begärt förundersökning mot generaldirektören i Behala (Berliner Hafen und Lagerhaus A. G.), stadsfullmäktigen Schüning, mot borgmästaren i Berlin-Mitte, Schneider, mot stadsfullmäktigeledamöterna Haebel och Degner samt mot ytterligare en högre tjänsteman, Sakolovski, vilka samtliga anklagas för passiv bestickning.

De kommunistiska stadsfullmäktigeledamöterna Haebel och Degner ha anhållits och få tills vidare stå till polisens förfogande för sin delaktighet i Sklarekaffären.

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

Sågspånsmaskinen
SPARGLÖD
PATENT I FLERA LÄNDER
OBS.!
ENDAST 1½ ÖRES bränslekostnad pr timma
BRINNER i 10 à 12 timmar pr fyllning.
DAMMAR EJ, sköter praktiskt taget sig själv.
RENLIG emedan behållaren fylles där bränslet förvaras.
BEGÄR PROSPEKT.
Ombud antagas.
Tel. 541 24.

BJERKÅS A.-B. Göteborg 1.
(Aberopa annonsen.)

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61
Frukost ½9—½2. Middag ½2—7
Kväll 7—½12.

KUNGEN OCH KUSKEN.

MED ÖSTGÖTA-HERTIGEN GENOM CENTRALEUROPA.

I Praha firas i år 1000-årsminnet av nationalhelgonet Vaclav-Vratislavovicz och sekelminnet av slavismens patriark, jesuitpatern Dobrovskij, varjämte i dagarna hållits en panslavisk världskongress. Bland svenska minnen från dessa trakter är en reseskildring av kung Oscar vilken vi härnedan återgiva jämte några bilder som ställts till vårt förfogande av czeskoslovenska utrikesministeriet. Skildringen är hämtad ur kung Oscars dagbok och torde vara okänd utanför de intimaste hovkretsarna.

Oskar Fredrik var som bekant en mycket begåvad och lärd man med den älskliga och fulländade gentlemannens charmanta uppträdande. Han var alltid vänlig och behaglig att diskutera med, och han hade en rik fond av humor. Han höll på sin värdighet, när så skulle vara, men kunde också alldeles utmärkt sämjas med sin kusk. Jag vill här relatera ett par minnen ur hans dagbok.

År 1863 reste dåvarande hertigen av Östergötland via Dresden till Praha, under det antagna namnet "graf von Rosendal." I förbigående kan nämnas, att Oskar Fredrik i 15:de led var en ättling av Georg Viktorssohn Kunstadt från Podebrad och därför i Böhmen kunde känna sig på förfädrens mark. Från denna resa berättade han en gång följande minne.

Plötsligt såg han för sig en vagn, dragen av två hästar, och högst på kuskbocken en man med sorglös hållning. Gud vet, vad det var som strax drog dem båda till varandra.

— Hör hit, min vän! Vad heter ni? —

— Mitt namn är Frantiszek: det är så gott som något annat, blott det bärs med tro och heder. Vill ni en stund följa mig, så var välkommen och stig upp. Ni tör måhända åka värre, — tillade han med en knipslug min. — Min vagn har rullat många mil över gatstenar och väggrus, och under långa år och skiften har den tjänat Frantiszek till hus och hem. Jag vördar och älskar Praha som ett barn sin mor och känner väl dess slott och stoder; det skall jag visa er idag. —

Sagt och gjort. Ett par klatschar; det arma spannet var värt en suck; men Frantiszek strök sin yviga lugg ur pannan och småsvor vid den helige Jan från Pomuk. Där satt han med sin nötta piska lik en artist med sitt ritstift och frammanade Vaclav-Vratislavoviez, Jan från Husinec, Jan-Janoviez Zizka och Albrecht-Wilhelmssohn v. Waldstein ur seklernas grav. Hertigen såg dem tydligt framför sig, och han tyckte att där spreds ett sällsamt sken kring det gamla Praha. Han såg Jan från Husinec bestiga sitt bål. Han såg Czechy's riddersmän darra för den enögde demagogen Jan-Janovicz Zizka. Han såg astrologer från sitt dystra tornrum stirra mot bleknade stjärnbilder. Och på Bila Hora ser han slaktningen, vars blodströmmar mängde sig med Vltava, och likt ett stjärnskott försvann Friedrich-Friedrichssohn v. Scheyern, utan vänner och land.

Men åter darra Czechy's ängar
vid Svenska fältkanonens skott.
"de pragare" ur sina sängar
av Königsmarck uppräckas brått.

Där står den svenska här. Blott freden
kan lyktat se dess segerlopp;
till helga Jungfrun gjordes eden,
hon var det skrämda folkets hopp!

Och hennes förbön milt avvände
det öde staden förestod,
Prag skulle, för den hjälp hon sände,
på torget resa hennes stod!

Och förr'n det första skottet brunnit,
ett fröjdfullt bud om fred man bär.
Nu, fastän Königsmarck försvunnit,
står bilden än som minne där.

Snart trädde åter andra tavlor i brokig mängd för resenärens syn. Läsaren må dock förlåta, att teckningen blir sammanträngd, ty om man skulle återge allt, vad Frantiszek med stolthet berättade för hertigen, torde tålamodet sättas på alltför hårt prov.

Med en suck visade han Windischgrätz-balkongen, där kvinnoblod oskyldigt runnit, men därvid skämdes han för sitt Praha.

— Se, jag var icke här då, och väl var det... fast bättre hade det kanhända varit, om jag varit med i striden och liksom mången vän fått banesår... Såg ni ej Josef Petroviez Radecky?... Skada! En sådan får vi aldrig mer; för honom lärde jag vada i blod och gå genom dödens skurar. Bara han syntes, fick soldaten mod. Han nämndes ju vår far! Custoza, Somma och Novara bevittna, hur han bar sitt namn! Nu vilar den gamle czechiske fältmarskalken lugnt i sina fäders grift, men efter att ha gjort vakt vid likkistan, gav jag all krigtjänst på båten. Fredsgeneraler och stora staber är det gott om; i garnisonen ha de brått, men se i fält, hur går det där? Bäst är kanske, att det förtiges, men jag vill hållas för en gäck, om hären trott på [illegible] den slovenske generalen [illegible] dan sista kriget. Var ovan hade det långt bättre än vi, när han [illegible] begav sig i krig. Visst tog han geväret, men lade samtidigt sin marskalkstav i ränselp. Och mången ur de glesa leden steg till slut högt i grad och glans. Så var det ej hos oss. Förlåt' jag ber; ni missförstår ej gamle Frantiszek!... Det är väl sant, att jag en afton hade råkat blicka för djupt i flaskan, men mitt straff blev alltför grymt: jag dömdes sitta i krum en dag och i cell 7 dagar. Jag var dock sergent, och hade hittills ärligt skött tjänsten; ni kan ana, hur mycket värre en gemen soldat då blev behandlad. Nej, leve friheten och fröjden att rå sig själv Guds långa dag! Fast mitt kall är ringa, styr jag dock från min kuskbock. Och får jag blott mitt öl och mina hästar tillräckligt med foder, och ser jag ibland en vacker flicka lik den, som nyss log mot oss, och blir bara vår stad liksom förr besökt av 1000 resande årligen, då är hela min önskan tolkad, och jag möter sorglös framtiden.... Men hur jag pratat. Tiden har flygit: solens glöd är så het i dag; i afton, när jag rastat, göra vi en färd kring Praha! —

Denna kungliga relation av den böhmiske kusken har fått aktualitetsvärde då nu sonen av en kusk residerar som kungarnas arvtagare i Prazsky Hrad.

Från Praha fortsatte Östgöta-hertigen sin resa söderut. Mitt i kolsvarta natten ilade snälltåget fram mellan Gränzendorf och Bratislava. I den av en tarvlig oljelampa matt upplysta kupén satt Oskar Fredrik tyst och blundade i sällskap med sina tankar. Han visste, att tåget snart skulle gå över ett slagfält, vilket i familjen Bernadotte's historia fått en särskilt avgörande betydelse. Vid Wagram förde hantverkarättlingen Jean Bernadotte för sista gången en kår under signor Buonaparte's överbefäl. I fantasien såg östgötahertigen nu så tydligt, hur slagets upprörda vågsvall fördes hit och dit, hur de franska linjerna allt mer nalkades och omgåvo byn Wagram, som var nyckeln till slagfältet, samt hur den äntligen uppgick i lågor och av österrikarna måste uppgivas. Den ena blodiga bilden avlöste den andra i ständig växling; Oskar Fredrik såg särskilt sin farfar så tydligt, där han, eldad av stundens vikt, utdelade befallningar och mottog rapporter. Hur hemskt att nödgas uppleva sådana stunder. Oskar Fredrik tänkte dock för sig själv, att han gärna velat se detta blodränkta slagfält vid dagsljus. Men nu omgav honom ett ogenomträngligt mörker, och det var så gott att icke för mycket överlämna sig åt en gagnlös inbillning. Därmed omtöcknades även hertigens uppfattning av slummern, och slagfältsbilderna försvunno för ett ögonblick, men blott för ett ögonblick. Ty i det nästa vaknade han vid ett utrop från en gammal österrikisk överstehustru, som väckte sin man, i det hon förskräckt pekade på en skarpt upplyst punkt i den mörka natten:

— Gott, da ist ja eine feuerbrunst!...

En by brinner! Och vilken by? Ingen mindre än Wagram! Lågorna från samma by, som belyst Jean Bernadotte i spetsen för segrande legioner, kastade nu, ett halft århundrade senare, sitt sken fram över den tysta slätten, och in i den järvägskupé, där sonsonen, okänd för världen, satt bland andra resenärer. Underliga sammanställning av händelser! Underliga tankekedja! De slogo Oskar Fredrik med häpnad, och borta var i blinken allt drömmande, all slummer. Men i blinken var också det historiska skenet försvunnet. Som ett irrbloss tänt, tycktes det också släckas lika lätt, ty de resande voro i nästa ögonblick utom synhåll från den brinnande byn, och allt var åter mörker som förut. Dock, detta oförmodade sken i natten var en så sällsam tilldragelse, att den ej gick ur Östgötahertigens hågkomst, utan syntes honom värd att bevaras även åt hans efterkommande. Han skrev därför ned den i sin dagbok.

Mig synes den värd att läsas av alla ännu levande vänner till den gamle kungen.

Radca Nadvorny.

PRAHA: KARLŮV MOST, DÄR DE SVENSKE KÄMPADE 1648.

Genealogia Gothica

Redaktion: Erik C:son Swartz under medarbetareskap av Greve F. U. Wrangel, Friherre Karl K:son Leijonhufvud, Friherre C. E. Fleetwood m. fl.

Utkommer häftesvis och omfattar i Skandinavien bosatta eller till utlandet utflyttade släkter av nordisk stam.

Alla uppgifter om släkter, som önskas publicerade, emottagas med intresse av redaktionen, som också gärna verkställer släktutredningar, där så åstundas.

Adress: Postfack 7102. Stockholm 7.

MÄRKLIGA TYSKA VAL.

Det preliminära officiella resultatet av de i söndags förrättade stadsfullmäktigevalen i Berlin har följande utseende: Socialdemokraterna 64 mandat (förut 73), tysknationella 40 (47), kommunisterna 56 (43), demokraterna 14 (21), tyska folkpartiet 16 (14), ekonomiska partiet 10 (10), centern 8 (8), nationalsocialisterna 13 (6), kristliga partiet 3 (2).

Denna valutgång betyder en betydande framryckning för nationalsocialisterna och kommunisterna, på bekostnad framför allt av socialdemokraterna och de tysknationella. Den tyska dagspressen är också mycket pessimistiskt stämd — dock naturligtvis mindre över kommunisternas än "hakkorsarnas" frammarsch. Socialdemokraterna och kommunisterna ha fortfarande absolut majoritet i Berlins stadsfullmäktige med 121 mandat mot de övriga partiernas 103.

Valen till provinsiallantdagarna och kommunalvalen i Preussen, Sachsen och Hessen uppvisade överlag ett starkare valdeltagande än vid föregående val. Såsom särskilt anmärkningsvärt, att nationalsocialisterna med mycket få undantag överallt gått kraftigt framåt, vilket även ehuru icke i samma grad gäller om kommunisterna.

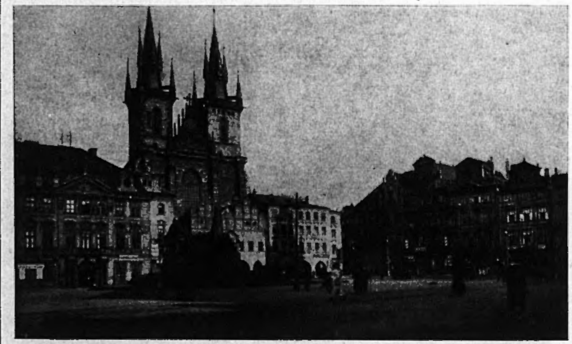

PRAHA: TYNSKY CHRAM MED DEN SKÅNSKE ASTRONOMEN BRAHE'S GRAV.

PRAHA: MALA STRANA, ERÖVRAD AV DE SVENSKE 1648.

[5]

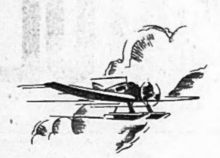

JORDEN RUNT

VÄRLDSSPEKULATIONEN I SOCKER.

De holländsk-javanesiska sockerbolagen ha meddelat sitt beslut att principiellt avstå från att deltaga i det internationella sockeravtal, som diskuterats vid internationella konferensen i slutet av juni och början av juli i år i Bryssel och Amsterdam. Det gällde då "att dämma upp för överproduktionen och stödja de ständigt sjunkande sockerpriserna".

Java har med detta beslut definitivt satt sig emot alla planer på en konstlad inskränkning av sockerproduktionen. Sockerbörserna i Hamburg och London reagera redan med flau stämning. Sockerpriserna ha dragits uppåt en tid, men väntas nu sjunka på grund av Javas beslut. Under tiden anses Java ha begagnat det lukrativa tillfället att avsätta sin stora skörd till goda priser och dessutom avsluta försäljningar vida utöver den egna sockerproduktionen. De europeiska producenterna äro starkt förbittrade över denna senaste spekulation bakom deras rygg.

Hur var det, herr professor Heckscher, avsåg icke världssockerkartellen — till vars favör ni genomtrumfat den svenska sockerbetsodlingens starka inskränkning — att frigöra de arma folken från den eländiga spekulationen? Herrarna på sockerbörsen höra tydligen ej till den av eder så starkt fördömda kategorien parasiter.

BIGGEST IN THE WORLD.

Den största försnillning i den amerikanska bankvärldens historia, som drabbat en enstaka bank, har inträffat vid Union Industrial Banks kontor i Flint, Michigan. Världsrekordet har härmed även uppnåtts.

Det försnillade beloppet uppgår till 3,592,000 dollars. Tio vid banken anställda yngre tjänstemän ha frivilligt erkänt, att de begagnat sig av bankens fonder för spekulation på fondbörsen.

"FASCISMENS VÄNNER."

Enligt meddelande från Rom har fascistiska partiets direktorium på ett sammanträde under Mussolinis presidium beslutat upprätta en internationell fascistisk organisation i direkt anslutning till det italienska fascistpartiet men med egna sektioner och lokalavdelningar i alla länder. Den nya organisationen bör icke förväxlas med de redan sedan flera år existerande "fascistiska grupperna i utlandet", vilka endast omfattar i utlandet bosatta italienare (mestadels konsulattjänstemän o. dyl.). Den nya organisationen, som kommer att bära namnet "Fascismens vänner", är snarare en internationell fascistisk organisation, uteslutande avsedd för utlänningar, vilka — som det heter i det officiella meddelandet — sympatiserar med den fascistiska rörelsen och med den fascistiska regimen.

Dessa fascistiska organisationer skola överallt organiseras under de italienska konsulatens direkta auspicier.

Själva beslutet om upprättandet av denna fascismens internationella organisation, som offentliggöres i senaste numret av fascistiska partiets bulletin, har följande ordalydelse:

Par. 1. Från och med i dag upprättas organisationen "Fascismens Vänner".

Par. 2. Grupperna av "Fascismens Vänner" kan omfatta icke-italienare, vilka givit sin anslutning till de fascistiska idéerna eller visat sympatier för desamma.

Par. 3. Medlemmarna kan vara bosatta både i kungariket Italien och i utlandet.

Par. 4. Medlemsupptagandet åligger generalsekretariatet för "fascistgrupper i utlandet".

Par. 5. Förslag om upptagande som medlemmar av personer, som är bosatta i utlandet, kan endast inlämnas genom sekreteraren för fascistgruppen å den plats, där vederbörande som önskar upptagas såsom medlem är bosatt, och skall efter de kungliga italienska konsulatmyndigheternas samtycke överlämnas till generalsekretariatet.

Par. 6. De, som ansöker om upptagande, måste bifoga sina fotografier och personalia i och för utskrivande av medlemsbok.

Par. 7. Upptagandet som medlem är kostnadsfritt. Medlemmarna har inga förpliktelser av disciplinär eller administrativ natur. De får kalla sig "fascismens vänner".

Par. 8. "Fascismens Vänner" har rätt att under sitt uppehåll i kungariket Italien pryda sig med de fascistiska emblemen.

F. D. P. GÖR AKTIEEMISSION.

Aktiebolaget Politikens extra bolagsstämma i måndags under riksdagsmannen Karl Winbergs ordförandeskap behärskades så gott som fullständigt av majoritetsriktningen. Minoriteten, som representerades av blott ett dussintal aktionärer av de omkring 150 stämmodeltagarna, kunde vid stämmans enda omröstning efter röstlängden endast åstadkomma knappt 100 röster mot majoritetens nära 4,000. Styrelsens förslag om emission av 2,200 nya aktier godkändes efter denna votering.

Oppositionens representant var ekonomichef Edvin Pettersson, som anmälde missnöje med stämmans formella utlysande och förgäves påyrkade att på stämman få taga del av aktieboken. Minoriteten kommer att hos vederbörande myndigheter överklaga stämman och dess beslut.

FRÅN SOVJET-PARADISET

DEN MILITÄRA BUDGETEN ÖKAS!

Folkkommissarien för krigsärenden Vorosjilov har av folkkommissarierådet begärt en ökning av den militära budgeten för nästa år. Det är meningen att fullständigt reorganisera röda artilleriets utrustning.

RYKOV—TOMSKIJ FÖRVISAS?

Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté, som under tiden 10—17 ds varit samlad till plenarmöte i Moskva, har utfärdat en kommuniké angående de ärenden, som förevarit till behandling. Centralkommittén har ingående behandlat högeroppositionens uppträdande samt antagit ett förslag som nu går till centrala exekutivkommittén, att utesluta Bucharin ur politiska byrån samt att förvisa Rykov och Tomskij.

MASSUTVANDRINGEN AV BÖNDER.

Sovjetregeringen har satt sin tidigare uttalade hotelse i verket och med våld börjat borttransportera de utanför Moskva samlade tyskryska bönderna, vilkas antal efterhand vuxit till över 13,000. Det skulle nämligen visat sig omöjligt för deras ledare att i rätt tid träffa en överenskommelse med de kanadensiska myndigheterna. 2,000 bönder ha häktats. Hemtransporten av bönderna ha redan tagit sin början. Stämningen bland de fullständigt utblottade emigranterna, vilka nu se sina förhoppningar att undslippa bolsjevikterrorn krossas, är förtvivlad.

Tyska rikskabinettet har beslutat att av statens medel ställa omkring 3 millioner mark till förfogande för borttransport av de tyskryska bönderna utanför Moskva och deras tillfälliga uppehåll i Tyskland. Riksregeringen ämnar samtidigt inleda förhandlingar med Kanada och Brasilien om beredande av plats för emigranterna.

Samtidigt härmed meddelas från Moskva, att G. P. U. inlett en aktion mot de tyska Volgakolonisterna. I staden Pokrovsk ha talrika tyska kolonister häktats. De beskylles för att ha bedrivit sovjetfientlig propaganda. Förhållandet mellan de tyska kolonisterna och sovjetmyndigheterna har på sista tiden blivit ytterst spänt, beroende på att kommunisterna begärt, att samtliga kyrkor skola stängas. Upphetsningen bland kolonisterna är så stor, att kommunisterna måst vidtaga särskilda åtgärder för att skydda sig mot överfall.

Även bland ryss-grekerna tyckes man ha fått nog av den paradisiska tillvaron i proletärdiktaturens namn. En fjärdedel av Rysslands greker, inalles 50,000 personer, vilja nämligen följa det tyska exemplet och ämna över Grekland söka sig till Kanada. Utvandrarna utgöras huvudsakligen av grekiska bönder i Kaukasus och på Krim. Det grekiska konsulatet i Moskva är formligen belägrat av hjälpsökande, och tretusen visum för utresa från Ryssland ha redan utfärdats därifrån.

ETT NYTT KRONSTADT?

En korrespondent till de ryska socialdemokraternas i Berlin utkommande organ, vilken på senaste tiden besökt en rad byar i Centralryssland, skriver i en skildring bl. a.: Tidigare härskade i staden den uppfattningen att bönderna skulle besvara vänsterkursen i försörjnings- och agrarpolitiken med en slags spannmålsstrejk, inskränka den odlade jordens areal och blockera städerna. I dag kan man icke längre tala om någon landsbygdens blockad mot staden, det gäller nu ett generalangrepp på landsbygden från stadens sida. Rekvisitionerna från krigskommunismens tid förefalla bönderna som en barnlek gentemot det nuvarande systemet för expropriation och för byns "ommodellering". På den tiden hade myndigheternas apparat icke trängt fram till byn. Spannmålsavdelningarna uppenbarade sig visserligen i byarna, plundrade och försvunno åter. Men myndigheterna höllo sig på vederbörligt avstånd förnämligast i närheten av järnvägarna. Nu ha myndigheternas apparater trängt ända fram till byn.

Trycket på bönderna är nu så svårt att man måste förundra sig över det änglalika tålamod de lägga i dagen. Men också bland kommunisterna råder den uppfattningen att böndernas tålamod förr eller senare kommer att brista. "Det vore bra", menade en sovjetekonom, "om böndernas resning blott kom till utbrott i upplopp, ty bondemassan är splittrad och skingrad. Men vad händer om böndernas stämning liksom år 1921 griper omkring sig även i armén som genom tusen band är förenad med landsbygden? Då först blir det farligt på allvar. Det luktar Kronstadt." Detta yttrande har föranlett en "lojal partilös fackman", som är ivrigt verksam i sovjetapparaten, att yttra följande: "Kronstadt är i och för sig icke farligt om man i rätt tid slår in på Nep-vägen, som Lenin en gång gjorde. Faran ligger däri, att det icke finnes någon som i rätt tid lägger om rodret. I själva verket är den enda utvägen ur återvändsgränden, en revolutionär evolution. Regeringens fall är knappast möjligt, ty dess ställning är trots allt mycket stark. I eldsflammorna från bondeupplopp och under dånet från ett nytt Kronstadt kommer slutligen Stalin eller om han är för egensinnig, någon Rykow att få bekväma sig att göra de nödvändiga eftergifterna. Det kommer en revolutionär evolution, inledd av revolutionära rörelser bland bönderna och i röda armén, som dock ej ha regeringens fall till mål, utan blott en förbättring i riktning mot ett uppgivande av de krigskommunistiska utopierna."

SVARTA SPALTEN

ARON, Siegfried. — Judisk advokat, notarie, juris doktor. Rymde 1929 från Berlin efter att ha gjort sig skyldig till stora bedrägerier. Efterlämnade skulder à c:a 2,000,000 mark. De judiska bankirerna Raschke och Reichmann anklagades för meddelaktighet i transaktionerna.

HOLZWARTH, Wilhelm. — Bryggmästare i Hadmersleben; dömd betala c:a 30 000 m. för skattbedrägeri i Halberstadt 1929.

JEAUMARIN, Henri. — Fransk bankdirektör, 46 år. Häktad i Paris 1929 för mordförsök å sin 21-åriga hustru, på grund av obefogad svartsjuka. Ådömd tre månaders fängelse.

KLECZEWSKI. — Anklagad 1929 i Berlin för delaktighet i judarna Sklareks millionsvindel.

KORTNER, Fritz. — Lär heta Cohn. Skådespelare vid stadsteatern i Berlin; avskedad 1929, sedan han i teatern genompryglats av sin kollega Veit Harlan, med vars hustru han begått äktenskapsbrott.

PUNGE. — Juris doktor; de judiska millionsvindlarna Sklareks försvarsadvokat; i Berlin 1929 anklagad för smuggleri.

RIGAUDIN. — Fransk anarkist; mördad av en armenier i Paris 1929. Det huvudlösa kadavret fann man i en koffert i fraktgodsmagasinet i Lille.

SCHRÖDER. — Stadsbankdirektör i Berlin; anklagad 1929 för delaktighet i judarna Sklareks millionsvindel.

INTERNATIONAL INTELLIGENCE INSTITUTE.

Av särskilt intresse är att anteckna att Trotskij alltjämt åtnjuter en icke ringa popularitet. Betecknande för stämningen är följande anekdot: När Trotskij bevistade röda arméns parader gick det ett mummel genom lederna. Där är han, titta dit, där kommer Trotskij". Nu när Vorosjilov rider förbi fronten, säger man blott: "Se, en så vacker häst." Och det talas icke om Vorosjilov. Försöken att beröva Trotskij hans lager som röda arméns organisatör lyckas blott ytligt sett. Överhuvud har tillintetgörandet av Trotskijs, "oktoberrevolutionens hjältegestalt", ryktbarhet blott till följd att oktoberglorian själv försvinner.

28

kom från den motsatta sidan av sjön och blev synlig framför de smärre öar som i början hindrat mig att iakttaga densamma. Det var en av dessa farkoster, som man brukar använda i Bretagne, och som ha formen av en låda, bildad av fyra bräder, hopspikade ovanpå en botten och som man helt uttrycksfullt kallat smacka. Denna farkost är mycket lätt att hantera och kommer fram överallt, även på det grundaste vatten tack vare frånvaron av köl. Mannen, som skötte den, såg rätt egendomlig ut; därifrån där jag stod kunde jag endast se hans ovårdade skägg, vilket betäckte nästan hela ansiktet och endast lämnade plats för två brinnande ögon. Han var klädd i en lång blus, ovanpå vilken jag tyckte mig se ett gehäng försett med en plåt sådan som skogvaktare ha. Smackan gled nu fram på dammens yta; dess fyrkantiga stäv kom, under det den bröt vattnet i korta stötar, vågen att bilda ett svällande veck, som vällde ut mot sidorna. Roddaren tog då och då ett

29

årtag för att bibehålla den rätta kursen. Denna lugna rörelse, så lugn, så lätt, kom en att sätta värde på vattnets och himlens lugna yta; detta fina ljud av kluvet vatten, roddarens utseende av vaken drömmare, allt bidrog att giva denna lilla tavla, i sig själv så enkel, ett fantastiskt utseende. Komme också denna farkost från urtiden skulle den inte varit mera enkel. Men jag måste snart le åt min lärdom. Med en omärklig rörelse av åran kom roddaren båten att snedda och försvinna ur min åsyn. Något litet senare hörde jag ljudet av båten som vidrörde stranden. Han hade landat. Det var antagligen någon fiskare, som upptagit sina nät. Jag fortsatte min tavla; men i småskogen hördes ett knakande av brutna grenar, liksom då ett vildsvin går fram, därefter bakom mig ett vredgat utrop, en gammal svordom, alldeles obruklig nu för tiden: Morguienne! ropat i vredesmod, på ett grovt och vant manér — icke som på teatern.

32

varell att förstöras: under vår tvist hade himmelens fond, som jag tvättat med bleka nyanser, torkat, och bildade nu en enda fläck, omöjlig att reparera. Mitt morgonarbete var tillspillogivet, och jag hade inte annat att göra än återvända hem. Vilket jag också gjorde, vid mycket dåligt humör, och i det jag förbannade Normandie och normanderna och nästan besluten att redan i morgon lämna detta dolska och ogästvänliga land.

Den 18 Maj.

Jag har inte rest. Pandora har bestämt en ansvällning i kotan. Vi ha galloppérat för starkt på de hårda vägarna. Vi måste stanna ännu några dagar här. För att komma på det klara med händelsen i går och ta reda på mina rättigheter som turist, har jag uppdragit åt Constant att så fint som möjligt sondera herr Dutol. Kanske denne normand är

25

— Vad skall man svara på något sådant?

Den 17 maj.

I går har jag varit utsatt för ett äventyr, och hädanefter äger jag en fiende här i trakten: en fiende räknas i ett liv som mitt; det är någon som tänker på en, någon med vilken man också själv sysselsätter sig. Jag håller styft på min fiende, och jag kommer att "odla honom." Jag hade begivit mig iväg med min målarutrustning på spaning efter en vacker stämning. Det är angenämt och roande detta strövande i landskapet, som äger alla jaktens spänningar och nöjen. I början genomströvar man trakten; man tvekar: vägarna korsa varandra. Här äro detaljer frestande, men det hela passar inte för tavlan: här däremot kommer allt att passa utmärkt. Slutligen stanna vi; dagrarna äro utmärkta och framträda i sin fulla valör; och vad som behövs för att komplettera motivet kommer av sig

BANKIR ASCHBERG OCH BANKSVINDELN.

EN SPECIALUTREDNING AV INITIERAD.

V.

FASTIGHETSBOLAGET TELLUSBORG.

Då man 1919 startade Nya Banken, var ju ändamålet att frambringa ett eget penninginstitut, *där man själv kunde bevilja lån åt sina egna inteckningar*. Nya Banken var således en förskola till jättesvindeln Allmänna sparbanken, vilken igångsattes år 1916. Vi vilja dock först följa Nya Banken fram till år 1920, innan vi ge oss in på Allmänna svindelbanken.

Det var nu först och främst hr Aschbergs eget förstadsbolag i Tellusborg, som behövde medel. Detta bolag stiftades redan 1906 och hette då fastighetsbolaget Alen. Hr Aschbergs namn inkommer i handlingarna mycket tidigt och år 1916 stöter man även på direktör Gustaf Svensson. Bolagets namn ändrades vid denna tidpunkt till fastighetsaktiebolaget Tellusborg.

Vid bolagsstämma med detta bolag den 20 november 1916 framträdde hrr Aschberg och Gustaf Svensson som aktieägare och dessutom några blindpipor. Det förut omtalade kristidsbolaget Senno ägde också en del aktier och hr Gustaf Svensson representerade detta bolag å stämman.

Intill den 1 december 1916 hade hr *Olof Aschberg i Tellusborgsbolaget av hr Olof Aschberg i Nya Bankbolaget lyckats få låna kr. 923,450:—, således nära nog en million.* Av Gustaf Svensson hade Tellusborgsbolaget fått låna 46,352 kronor. Tellusborgsbolagets hela skuldbelopp utgjorde 1916 kronor 1,510,420:39.

Tellusborgsbolaget var dock långt ifrån lukrativt, ty bolaget uppgiver 1916 års *förlust* till kr. *92,621:77* och 1917 års förlust till kronor *96,750:99. Man kan av dessa siffror sluta sig till att det var av nöden påkallat, att 1912 inrätta Nya Banken med fackföreningsmedel såsom grundkapital.*

INGMANSONS MILLIONER.

År 1916 var ett skiftesrikt år. Kriget rasade och man kunde "göra" i allting. Av de insättningar som gjorts hade ju direktör Aschberg själv gjort cirka en million "räntebärande" genom placering i sitt fastighetsbolag Tellusborg, såsom vi nyss nämnt. De övriga styrelseledamöterna och deras närstående lånade själva ut resten av rörelsekapitalet, så att t. o. m. revisorerna funno anledning att anmärka på förhållandet. Revisorerna voro män med allmänna uppdrag i stat och kommun, och vid valet såg man noga till att ingen av de reviderande satt inne med kunskap i bokföring. Detta var förövrigt ett genomgående drag som spåras i alla de företag, som "proletärbankiren" Aschberg organiserat.

Nya Bankens bondfångargäng hade vid denna period lyckats uppbringa ett finfint offer: En äldre skeppsredare i Karlshamn ägde vid denna period ett flertal millioner. Hans namn var Johan Ingmansson. Det uppgives, att denne insatte cirka tre millioner som rörelsekapital i Nya Banken.

Emellertid synes Johan Ingmansson senare ha genomskådat geschäftet. Han körde ut *självaste hr Aschberg ur Nya Banken!* Även Herman Lindqvist och Gerhard Magnusson åkte med av bara farten. Detta evenemang synes ha ägt rum år 1917, ty samma år startade hr Aschberg och juris kandidat Georg Branting ett konkurrentföretag, som kallades Svenska Ekonomiaktiebolaget. Detta senare bolag lever än och är vid mycket god hälsa.

Kompanjonen Gustaf Svensson kom ur Nya Bankens styrelse rätt tidigt, ty han fick i uppdrag att ägna sina krafter åt en mängd andra företag, såsom Allmänna svindelbanken med flera.

NYA BANKENS FALLISEMANG.

De friska millioner, som skeppsredaren Johan Ingmansson kastade in i Nya Bankens rörelse, tyckas styrelsemedlemmarna ha lånat till sig omedelbart. Bankens omslutning den 31 december 1919 hade stigit till kr. *52,641,667:72*. Nettoförlusten under de sista åren var avsevärd, och året 1919 utgjorde den kronor *510,959:40* varför revisorerna förordade bankens omedelbara rekonstruktion.

Såsom förut nämnts hade bankdirektören Aschberg, född Asch, och ett par av hans närmaste män måst rymma fältet, och mera ansvarskännande personer sutto nu i styrelsen. Dessa hade det mindre angenäma uppdraget att söka föra den sjunkande skutan i hamn. Man bildade således Bankaktiebolaget Norden och på förslag av finansminister Thorson beviljades Bank-Nordens oktroj den 21 april 1920. För två aktier i Nya Banken erhöllo aktieägarna en aktie i Bank-Norden.

Som stiftare av det nya bankföretaget framträdde skeppsredaren Johan Ingmansson jämte en del personer, som representerade fackföreningskassor. Av Nya Bankens nitton stiftare återfinner man endast direktör A. P. Sparring, hr Aschbergs vice värd för Tellusborgsstaden.

Bank-Norden hade rätt svårt att få sin oktroj beviljad, ty en person, som var släkt med skeppsredare Ingmansson, uppdrog åt en köpman G. Allan Roberts att om möjligt förhindra oktrojens beviljande. Detta lät förövrigt rätt mycket tala om sig vid denna tidpunkt.

Och så levde Bank-Norden, fastän med svagt liv till 1927, då den gick upp i Sörmlandsbanken.

INITIERAD.

Jättetub STOMATOL

Hos varje handlande till 1.— kr. pr st.

LITTERATUR

TYSK LITTERATUR I SVERIGE.

Das deutsche buch innehåller en artikel med ovanstående rubrik av dr Alker, som påpekar att Sverige "förfogar över en stolt rikedom av lyriska begåvningar, som här och där (Bellman, Stagnelius etc.) överträffa de tyska diktarna". — Och det kan förekomma, att uttryck, rytm och versmelodi i tysk-svenska översättningar verkar mer övertygande än i originalet. Mindre grammatikaliskt insnört än tyskan, är det svenska språket med sitt överflöd på fulltonande vokaler ett instrument av större tonrikedom än lingua teutonica.

Dr Alker beklagar att de tyska Gartenlaubeförfattarna också bli översatta till svenska. — Han har fullkomligt rätt i, att det översättes alltför mycket. Man borde givetvis blott översätta sådant som är bättre än det som kan presteras av inländska författare.

v. G.

FRIA ORD

"ARBETSLUST OCH SAMHÄLLSEKONOMI."

Den halvasiatiska skriftställaren E. H. Thörnberg från Törnsfalla i Småland, gjorde häromdagen Värmland äran med en föreläsningsturné. Bland platser som besökts var även Molkoms folkhög- och lantmannaskola. Då doktor Thörnberg representerar den "internationalekonomi", som Nationen vid flera tillfällen gått i härnad mot, kunde det vara av intresse att få en redogörelse över föredraget i Molkom.

Dr Thörnberg betonade inledningsvis sin glädje över att få tala till en jordbruksinriktad publik. Jordbrukarna ha nämligen, förklarade han, mycket större intresse för ekonomiska ting än den övriga befolkningen. Efter denna komplimang till auditoriet övergicks till ämnet, vilket var betitlat "Arbetslust och samhällsekonomi".

Under föreläsningen framhölls, vilken oerhörd vikt kapitalbildningen har för gynnsam (judisk) samhällsutveckling. Medelst talrika citat av Ricardo m. fl. (asiatiska) stormän sökte T. förklara vad som menas med "minsta medlets princip" m. m. Han sade sig icke vilja beröra den aktuella fråga, som benämnes jordbrukets nödläge. Men han uttalade dock sitt stora misshag med "den missvisande och aviga tolkning, som en del av pressen givit åt ett uttalande av en synnerligen dugande och i jordbrukshänseende väl initierad person" (rasfränden Heckscher). För egen del nöjde sig hr T. med att säga, att en del jordbruk säkerligen inte bär sig och därför borde utbytas mot bättre näringsgrenar.

Föreläsaren försökte vidare klarlägga, huruvida någon arbetslust är tillfinnandes hos svenska folket. Han var nog vänlig förklara svenskarna vara "relativt arbetssamma".

Dr Thörnberg var ganska förgrymmad över att eleverna ej tillräckligt uppmärksamt åhörde hans föredrag. Hans anmärkning var nog ganska berättigad, och det har sin naturliga förklaring. Ty svensken är i själ och hjärta nationell. Det finns hos honom en instinktiv reagens mot främmande folkraser, som leva som parasiter. Eleverna vid Molkomskolorna äro inga undantag härifrån. Därför var det ganska förklarligt, att ej en person av så prononcerat utseende som E. H. Thörnberg, skulle bli så särskilt väl mottagen och avlyssnad.

AUDITOR.

PÄLSAR, DRÄKTER och KAPPOR

beställes fördelaktigast hos

Emil Mossblad

DAMSKRÄDDERI & PÄLSATELIER

Sergelgatan 2 — Stockholm

Norr 195 87, 132 74

Vill Ni slippa putsa Edra metaller?
Köp då snarast en flaska Astrol
Hel fl. 2:25, halv fl. 1:50.
Firma Einar Åberg, Stockholm 4. Tel. S. 3397.

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni

SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER

till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär

Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 39.

NATIONALT TIDSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO

Eneste antisemitiske publikation,

Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6:20.

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

Restaurant Foresta

LIDINGÖ Tel. Namnanrop.

Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning

Erkänt god mat. Humana priser.

Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.

Regim: Robert Yngberg, Källarmästare.

själv. Här finnes t. ex. i detta hörn en fläck, som kommer att bliva intressant. Sedan flyger helt plötsligt villebrådet sin väg, och man har mankerat det; landskapet försvinner i dimman, upplöser sig, utan att man vet varför. Man måste försöka längre bort. Jag sökte: en dalsluttning förde mig mitt in i en hemlighetsfull dunge, helt upplyst av grönskan, och med sol samlad i fonden; dagern lekte bland resterna av en dimma så lätt och så blå, att man kände, att den kom från ett närliggande vatten. Jag måste böja mig över törnbuskarna och den låga skogen för att slutligen varsebli den lysande vattenytan alldeles framför mig. Dess ljus hade redan på långt håll frapperat mig härom dagen, då jag befann mig på kullen. Det var en damm eller snarare ett träsk, som sträckte sig i en långflytande yta ända till den oändliga horisonten. Knippen av säv, små öar av pilträd, arkipelager av undersätsiga almar med smala grenar vilade på denna lysande och jämna yta, och

färer, och med vilken rättighet vågar ni komma och störa mig?"

Ett svammel av ord utgick från hans mun, och därbland tyckte jag mig urskilja:

— Detta vatten tillhör mig, jag vill inte veta av några förnäma i närheten av mitt vatten. Ni är helt säkert en av dessa blå hundar, som de andra. Ni får inte stanna här, säger jag Eder.

Han närmade sig verkligen för att kullknuffa min målarattiralj, och jag hade knappt tid att gripa honom i armen. Slutligen blev jag vred: i det jag med en kraftig knuff vände på angriparen, lät jag honom göra helt om och passade på att på lämpligt ställe ge honom en spark för att visa honom, vilken väg han borde retirera. Han föll framåt, hakande sig fast vid ett träd, och ännu vacklande på benen syntes han bereda sig att på nytt kasta sig över mig. Men han måste ha förstått att jag var mycket starkare än han, ty med en hotande gest försvann han. Denne skurk hade kommit min ak-

— Morguienne! vad gör ni där, min herre?

Jag vände mig hastigt om mot inkräktaren, och jag igenkände genast i honom mannen med smackan. Han bar på huvudet en yllemössa och var klädd i en lång blå blus. Men han hade avtagit sitt gehäng, eller hade gömt det, ty jag sökte det förgäves redan med första ögonkastet. Jag sade till honom utan att vredgas:

— "Käre vän, har man kanske händelsevis inte mera rätt att sitta och måla? —

Han skrek, stammande av vrede:

— "Helt säkert inte!"

— Så, nåväl, var god visa mig den förordning, som stängt landet för främlingar. Jag är nyfiken att få se detta. Ni är kanhända skogvaktare här?

— "Skogvaktare, jag!"

Detta antagande syntes öka hans vrede.

— "I så fall," sade jag en smula häftigt, "om ni inte är skogvaktare här, varför blandar ni er i mina af-

till höger långt från det ställe där jag stod sågs en väg höja sig något över vattenytan och småningom sänka sig fram mot vattensamlingens mittpunkt. Oaktat de rispor som mina händer och mitt ansikte erhöll, då jag bröt mig genom småskogen, var jag förtjust över att finna mig framför denna ljusa öppning i terrängen. Här fanns säkert någonting att göra, en ljus effekt att taga reda på. Jag installerade genast mitt staffli och började tvätta papperet. Arbetet gick framåt snabbt och glättigt som akvarellarbete bör gå, vilket man måste så att säga taga genom överraskning, då plötsligt ett brusande av vatten kom mig att se upp. Till att börja med såg jag ingenting, men bullret blev allt tydligare; bullret av en åra som användes i aktern av en båt; stöten då de båda fuktiga träslagen beröra varandra, framkallade ett säreget ljud, som fortplantar sig på långt håll, buret över vattenytan. Efter en stund såg jag slutligen båten varifrån detta ljud utgick. Den

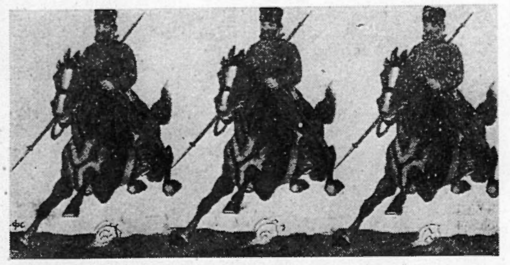

BLAND HELVETESMASKINER OCH PARADISFÅGLAR.

NORR OM EUROPA 1916.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

PETR VELIKIJ'S FÄSTNING.

Jag har alltid tyckt mycket om "den estniska Visbyn" med sina smala, oregelbundna gator, dess riddarhus, och framförallt slottet och Domen som från sin klippa dominerar den av murar och torn omgivna staden. Och hur hänförande är icke utsikten från Schwedenbastion!

I katedralen ligger flera Svenska soldater begravda, ävensom den beryktade världsomseglaren amiral Johan Fredriksson Krus genannt Kruusenstjärna. Denna "Ivan Feodorovicz" var sonson av en Svensk soldat. (Några år före kriget fann jag tillfälligtvis namnet Krusenstern på en sten i Heidelbergs vackra friedhof. Där ligger nämligen amiralens sonsons sonson jämte sin farmor, född Kotzebue.)

En annan sevärd tempelinteriör företer S:t Michaelis "Svenska kyrka" med dess romanska valv.

Revels förnämsta intresse knyter sig numera till den nya sjöfästningen. Det var en svensk mekaniker Norberg som 1807 uppgjorde planen till Revels hamn och till sin död 1818 övervakade dess byggande. I sitt nuvarande skick kom dock Petr-Velikij's fästning till först sedan Libava övergivits som örlogsstation. Ett oerhört arbete har nedlagts på befästande av Revel och Nargö för att härigenom kunna avstänga Finnviken tvärs över till Porkala.

Allt detta är dock saker som jag ej här vill ingå på. Må det vara nog sagt att Revel näst efter Petrograd och Riga är Rysslands förnämsta handelstad vid Östersjön, samt garnisonsort för 23. infanteridivisionen och en gränsvaktbrigad. Av civilt intresse kan möjligen vara, att man vid Revel upptäckt ett skiffer eller koldistrikt tätt utmed Finnviken, på en sträcka av flera myriameter. Kolets kalorivärde är ca 5500. Kollagren ligger så nära jordytan, att de kan brytas utan schakt. Läget vid kusten gör att kolet med lätthet kan exporteras, vilket torde bli av allra största betydelse för N. Ryssland.

FRIHET ÅT TRANSBALTICUM!

I Estland finnes c. 8000 Svenskar från vikingatiden. Av den tyskättade adeln ha de rönt en upprörande behandling, och de skulle nog vinna på, att de forna Svenska transbaltiska provinserna finge autonomi. Här på gammal Svensk mark kan man ej annat än se kritiskt på de rådande förhållandena, sådana de gestaltats av de "tyska baronerna". Här skulle en portion demokrati vara god och berättigad, tagen i dess vidsträckta bemärkelse av broderlighet, d. v. s. "att människorna böra vara vänliga och tillmötesgående samt avhålla sig från alltid malplacerad högfärd och översitteri". Härmot syndas alltför mycket, men straffet uteblir nog ej.

"En sund demokrati, som ej lever över sina andliga tillgångar, ej överskattar dem, är nyttig och rättvis. Men den får ej som i France leda till missbruk av makten, till osunt tyranni, som lätt kan skada, ja förstöra ett land. Faran är, att det ofta går för fort med demokratiseringen, att de nya maktägarna ej hinna växa sig in i och behärska förhållandena, ej hinna förvärva den nödvändiga bildning, underbyggnad, filning och skolning, som äro nödvändiga för att kunna behärska situationen, för att kunna leda, styra och administrera, så att det länder till folkets och landets framtida bästa."

Men jag är övertygad, att folken i Svea rikes alla ex-provinser besitta de erforderliga egenskaperna för självstyre. Både ester och letter hålla styft på Sverige och inse till fullo att de där ha sitt föregångsland. Göras ej några lättnader i Transbalticum, fruktar jag att folket kastar sig i bolszeviki's armar.

PRAT I LUFTEN.

Från Reval for vi med tåget till Baltijskijport eller Rågövik, som det ursprungligen heter. Härifrån skulle jag per luftdroska fara vidare. Tyvärr är jag ingen tränad luftskeppare, och gruvade mig på förhand för sjösjukan. Luftsjuka låter kanske mer logiskt, men smakar lika illa. Det är ingen tröst att den store duke of Bronte brukade vara sjösjuk. Somliga kan visst aldrig övervinna detta lidande. Är det kanske rent av en ärftlig belastning? Dock har jag en småkusin som är flygare; jag har förgäves sökt lura av Ksiezna Szaxovskaja något knep att undgå den odrägliga mal-de-mer. Men hon bara skrattar övermodigt. En gång, då jag var i Heidelberg kom hon på flygvisit från Johannistal med sin världsberömde pilot Vsevolod Abramovicz. Det blef f. ö. han, som gav mig den första känningen av luftens fallgropar. Han var en överdådig flygare, men bröt slutligen nacken, då han som passagerare medföljde sin forna elev; hon råkade nämligen en gång vid sin återkomst ur världsrymden kolliderа så häftigt med vår gamla planet, att luftdroskan förintades, och Abramovicz omkom. Sjelv blev hon genom ett under räddad, för att så 1914 åter utmärka sig som frivillig krigsflygare. Hon är en storartad flicka! Följande hennes exempel, har jag gjort stora ansträngningar att acclimatisera mig ovan jorden, men med ringa resultat: vid ett besök i Paris 1913 blev jag visserligen erbjuden ledamotskap i Academie æronautique, men det berodde väl mest på rekommendationer av min fadder, Castillon de St. Victor (den bekante royalisten, vilken någon gång vid sekelskiftet seglade i friballong från France till Småland). Av det sagda framgår med önskvärd tydlighet, att jag ej är någon fackman, men det behövs knappast för att ge följande utlåtande om den ryska luftflottan i gemen: Ryssland har köpt æroplan från alla möjliga håll, mest från France och England, men nu är de flesta av dem utslitna och odugliga av brist på reservdelar. Den inhemska fabrikationen hör knappast till de storartade. Vi har ej heller tillräckligt många utbildade flygare, och därför måste vi ta in franska intruktörer. Sjelv hade jag till Petrograd medfört offerter på amerikanska Sloane-planer kostande ca 8000 dollars per styck...

(Forts. i nästa n:r.)

»GOLEM.»

Praha är ju allt sedan slutet av 1600-talet bekant för den Golem, som rabbinen Juda-ben-Bezaleel Löw fabricerade åt sig.

Den tysk-böhmiske diktaren Clemens Brentano, som ofta vistades i Praha, torde där ha hört berättas om Golem. Bland hans i Berlins statsbibliotek bevarade kvarlåtenskap har jag sett en 1804 skriven "Erklärung der sog. Golem der rabbinischen Kabbala." Brentano säger däri bl. a.: Golem är en av lera gjord människofigur, som i kraft av en kabbalistisk formel och det på dess panna tecknade ordet Anmauth (=sanning) blir levande och till det yttre lik en vanlig människa. En sådan Golem växer hastigt men så länge mästaren kan nå dess panna, kan han återförvandla figuren till lera genom att utstryka halva det därå tecknade ordet, så att endast Mauth (= död) återstår.

Jacob Grimm upptog Golemsagan i sin samling, och Achim Arnim inflätade den i sin novell "Isabella från Egypten" Sedermera har bl. a. även Gustav Philippson skrivit om Golem. Populärt har namnet på sistone åter blivit genom en tör ej länge sedan utkommen roman av signaturen "Meyrink."

Behöver jag presentera författaren? — Meyrink påstår sig själv vara av furstlig börd. Hans verkliga namn får man ej veta, men modern var en kgl. bayersk hofskådespelerska vid namn Meyer. Född i Wien 1868, besökte pilten skolor i München, Hamburg, Praha, i vilken sistnämnda stad han stannade, först som bokhållare i ett exportgeschäft, sedan som "bankir" 1889—1902. Sistnämnda år måste han, såsom inblandad i en kriminell affär, stänga geschäftet och satt t. o. m. häktad.

Åren 1900—1903 var han genom nervsjukdom förlamad. Han har dock hunnit med en omfattande produktion. Förutom flera novellsamlingar och lustspel har ur hans penna framgått en 20-bandig Dickens-translation, varjämte han översatt indiska ockulta skrifter. Yoga är f. ö. hans hobby i minst lika hög grad som medarbetarskapet i "Simplicissimus" (sedan 1902).

Gift sedan 1892, skildes han 1905 för att äkta en dotter av en pragerborgare. Fastän sedan 1904 bosatt i Wien, i Montreux och slutligen i München, kan Meyrink ändock sägas vara hemma i Praha, och det bästa beviset härför har han givit i sin "Golem"

Dessa personalia har jag fått här i Praha av en judisk bankdirektör, som tillhört Meyrinks bekantskapskrets.

"Golem" är en avskyvärd samling ruskigheter ur Praha's judevärld. Det är verkligen icke en bok man sätter ändерna på sina kvinnliga släktingar. "Den tillhör lupanar-kulturen", säger somliga, medan andra mena, "att dess enda förtjänst består i att väcka avsky för alla de judiska vampyrtyper, som presenteras." Enligt min egen uppfattning har Meyrink givit en brillant skildring av kejsartidens förgyllda Praha. Som ett stickprov må anföras något om "Salon Loisitschek".

Det är en vidrig judelokal av allra sämsta sort, men hit komma unga adelsmän för att dansa med det kvinnliga slöddret eller flirta med de koketta kyparna. Här en interiör: "En K. u. K. dragonryttmästare klämmer fast ett guldmynt i ögat och spottar ut en cigarettstump i håret på en flicka under honom." Så får han fatt i en annan och släpar iväg med henne genom salen." Hon raglar berusad och håller ögonen slutna. Den stora dyrbara hatten med strutsplymer sitter snett på henne, och hon har intet annat på sig än långa, skära strumpor, och en herrfrack. Ryttmästaren håller den halvnakna judinnan i sina armar och snurrar långsamt om med henne i takt . . ."

Ett annat par: "En kvinnligt utseende yngling i skära trikoter, med långt ljust hår till axlarna, med läppar och kinder sminkade som en skökas, och ögonen nedslagna i kokett förvirring, hänger smäktande vid furst Ferri Athenstaedts bröst. En sötaktig vals kväller fram ur harpan . . ."

Så får läsaren veta, att fursten sedan levde i konkubinat med en prostituerad judinna, densamma som ovan beskrivits. Hon lär ha sugit ut honom alldeles. När han slutligen ej hade några pengar mer, gav hon sig av och gifte sig med en hög herre, som därefter måste avstå från all sin ära och från den stunden bara kallar sig Herr v. Dämmerich. Men den ruinerade furst Ferri Athenstaedt slutade som billardmarkör i Salon Loisitshek...

Nyckelromanens huvudfigur är Herr v. Pernath, en adelsman, som blivit vansinnig av olycklig kärlek till en viss Angelina, en adlig dam, som bedrog sin man med en läkare och en gång sprang direkt från denne till Herr v. Pernath, iklädd endast en mattstump över de nakna axlarna. En annan adlig dam, som skymtar i boken, är juris professoren Hulberts gemål, som behornar sin make med en fattig student.

Bokens sens moral torde vara, att judebastarden Charousek tvingar i döden en sin halvbror, en berömd judisk läkare — en brottslig charlatan — och sin egen far — en judisk millionärhyena — samt slutligen av hat till sitt eget judeblod dödar sig själv på faderns gravkulle: "han hade grävt två djupa hål i jorden, skurit av sig pulsådrorna och sedan stuckit ned armarna i hålen . . ."

Jag vill minnas att det hebreiska ordet Golem betyder embryo. Det är en lämpligt vald etikett på herr "Meyrinks" nyckelroman från det förgyllda Praha.

ARISTOGONOS.

DEN FARANDE SVENNENS KYRKOGÅRD.

Tysk övers. av A. v. G.

Du sköna, underblåa haf!
en gravgård är du utan kors!
Hvar slumra dina döda?...
Blott böljor skådar jag,
men ingen vård
på denna jättegraf.

Emerich graf Stadion.

NORGES FÖRETAGARE MOT KONSUMTIONSKREDITEN.

Även i Norge bedrives ett energiskt arbete för att komma den förödande konsumtionskrediten till livs. Som ett led i detta arbete har nu samarbete etablerats mellan handelns och industriens organisationer i syfte att få en utredning till stånd och söka bringa hela handelskrediten in på sundare spår. Man är emellertid fullt på det klara med, att ett gott resultat knappast kan nås utan samarbete med bankerna, varför förhandlingar inletts med norska bankföreningen angående sanering av handelskrediten. Bankföreningen har även förklarat sig villig medverka härtill.

Som verkställande organ för utredningsarbetet har tillsatts en tremannakommitté, bestående av en grossist, en detaljist och en industriman.

NYUPPTÄCKTA GRAVFÄLT I ÖSTERGÖTLAND.

Amanuensen E. Flodérus har besiktigat ett gravfält, beläget på ägorna till Holsby lillegård i Alsheda socken. Gravfältet, som hittills varit okänt, omfattar ett 30-tal rösen med ett antal resta stenar. Det anses härstamma från äldre järnåldern.

Ett gravfält i Byestad, Vetlanda socken, som även besiktigats av herr Flodérus, konstateras härröra från yngre järnåldern. Det mest intressanta i sistnämnda gravfält är en grav i form av en sexudd. Minnesmärket i fråga anses vara det enda i sitt slag i Sverige.

Hållbarheten

av Edert dyrbara linneförråd beror av huru tvätten skötes. Under de senaste tjugo åren hava vi själva tillverkat såpa och tvål för att kunna kontrollera och garantera att våra tvättmedel icke skadar tvätten. Då väderleken tillåter torkas all tvätt ute i sol och barrskogsluft. Vi utlova ett förstklassigt arbete. Enda besväret Ni får med tvätten och strykningen är att ringa oss.

Kungl Hovlev.
H. M. Konungens Hovleverantör
Leverantör till
H. K. H. Hertigen av Södermanland.
H. K. H. Hertigen av Västergötland
H. K. H. Hertigen av Närike.

Vördsamt

Essinge Ångtvätt

Stockholm C

Telefoner: Sthlm 336 42, Essingen 12

Uthyrning av servietter och duktyger

Butiken Sibyllegatan 21 — Tel. Österm. 822

VAR VI DANSAR I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Restaurant GÖTA HORN

Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 58 98
Exp. „ 58 99

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... „ 5.25
Kvartal .... „ 2.75
LÖSNUMMER 25 ÖRE

FREDAGEN DEN 22 NOVEMBER 1929

Harald Lindströms Boktryckeri. Stockholm 1929.

HUSBONDENS RÖST.

Vi leva i en kulturell högkonjunktur. Folkens massor ha tack vare demokratien gjorts delaktiga av framåtskridandet i världen — vilket framför allt skett genom s. k. upplysnings spridande i vidaste kretsar.

För mången verkar dock den andliga spis som numera bjudes en smula för rikhaltig. Man får allt svårare att kunna smälta härligheten, men därpå kommer det strängt taget ej heller an. Huvudsaken är att massan ständigt förströs, så att den ej får tid över för egna, mindre angenäma tankar. Vem som tillagar kosten, bekymrar man sig i regel ej om, liksom ej heller om den kulturella utspisningen sker med några bimotiv. Blott den innehåller den råa stimulansen.

När vi efter nattens vila åter konfronteras med verkligheten, möta vi strax den kära husbondens röst i morgontidningarna, som förtälja sista dygnets stora händelser, ss. nya sensationella boxningsmatcher, svindlerier, falsarier, brott och rättegångsförhandlingar samt vidare inre sociala och ekonomiska schismer, klasskampsrörelser och stridigheter i världens alla kanter jämte naturligtvis diverse kulturella och andra betraktelser i "frigjord" anda. Några timmar senare nå oss middags- och kvällstidningarna med sina sensationer. Och så komma på aftonen bio-, teater- och jazzföreställningar samt den signade radion, medels vilka alla "husbondens röst" har sådana förträffliga möjligheter att tränga direkt ut till folket i stugorna och tala till folket på "folkets eget vis". Att särskilt radion numera skattas synnerligen högt såsom medel i "den kulturella folkfostrans" tjänst, är allmänt känt. Hos oss liksom i utlandet står den naturligtvis under den främmande husbondens effektiva kontroll, vilken omsorgsfullt vakar över att ingen annan upplysning på denna väg når ut till massan än vad som är i överensstämmelse med härskarmaktens vilja.

"VI GE OSS ALDRIG!"

Som man erinre sig var det meningen med det stolta SARAS tillkomst att i första hand i vår huvudstad få spirituosa- och matserveringen ordnad på ett "socialt" sätt, som motsvarade tidens alla krav. Det var samhället ovärdigt. att enskilda obscura kapitalister skulle tillåtas exploatera de breda lagren på livets nödtorft i mat och dryck, varför det allmänna borde ta hand om hela restaurantrörelsen. Ja, så hette det!

Huru dr Bratt & Consortes realiserat sina vackra planer, veta vi i dag. Det allmänna och sociala intresset ställdes från början så tämligen i efterhand. Exploateringen ordnades visserligen på ett mer rationellt sätt, och de "måttfulla" vinstmiljonerna, som skulle gått till staten, förirrade sig på allehanda lönliga vägar. Den inom facket eftertraktade sociala trevnaden och friden läto ävenså vänta på sig. Varom dessa dagars stora strid mellan SARAS direktion och restaurantpersonal tydligt vittnar. Det kan förtjäna erinras om, att den förra utgöres av följande personer: Direktören Mild, majoren Zethelius, redaktören Per Albin Hansson och kanslisekreteraren Peyron. Dir. Mild har å styrelsens vägnar förklarat att direktionen aldrig kommer att gå med på att förhandla om lokalavtal. Han yttrade bl. a.:

"Strejken får sedan vara hur länge som helst. Naturligtvis äro vi inställda på att även behöva stänga de sju återstående bolaget tillhöriga restauranterna, men detta kommer icke att inverka på vår ställning."

Vad slags nya planer kan man månne ha i kikaren?

DET "KRISTNA" FÖRBUDETS SEGERTÅG I U. S. A.

Ur Evening World återgiva vi ovanstående teckning till rubriken "Förbudet och döden", illustrerande det "kristna" förbudets triumftåg genom staterna. Bland de många välsignelser denna "heliga" förbudsrörelse fört med sig äro som alla veta en laglöshet, en omoral och korruption, varav maken i civiliserad tid aldrig skådats. Under förbudets hägn är amerikanska folket på god väg att förvandlas till en nation av brottslingar och lagbrytare, och de skördar liemannen hämtar i dess spår ökas undan för undan. Allt större skaror av medborgare gå under i kampen för förbudets upprätthållande samt av de hälsovådliga alkoholdrycker, varav den blomstrande illegitima handeln flödar.

Intet under alltså att våra svenska "kristna förbudsvänner" äro så ivriga att få samma förträffliga system till den folkliga moralens och nykterhetens höjande infört även här i landet!

FNURRA MELLAN STALIN OCH JUDA.

Veckans måhända sensationellaste nyhet är den om en inträdd brytning mellan Moskvaregeringen och judendomens ledande tyska organ, Berliner Tageblatt, som i Tyskland spelar en roll motsvarande den Bonniers D. N. i vårt land utövar. Telegrammeddelandet till Sv. D. härom lydde:

Sovjetregeringen har vägrat att bevilja Berliner Tageblatts mångårige korrespondent i Moskva Paul Scheffer, som för närvarande befinner sig i Tyskland på semester, tillstånd att återvända till Ryssland. Tageblatts huvudredaktör (juden) Theodor Wolff skriver i en kommentar till den uppseendeväckande underrättelsen bl. a.: "Vi komma tills vidare att inskränka oss till att i en telegrafisk nyhetstjänst registrera tilldragelserna i Ryssland, då erfarenheten visat, att en objektivt-kritisk korrespondensverksamhet blivit absolut omöjlig under det våldsregemente, som nu råder i Moskva. I stället för att — vilket väl vore den riktiga revolutionära propagandan — visa de häpnande och avundsjuka folken utanför Ryssland, vilken salighet och lycka man beskärt det ryska folket, hänger sovjetregeringen skynken för fönstren och släpper icke in några åskådare. Världsrevolution bakom lyckta dörrar!"

Den inträdda misshälligheten eller brytningen mellan sovjetregeringen och Berliner Tageblatt får antagligen främst ses mot bakgrunden av den intensiva propaganda, som på sista tiden bedrivits av hr Wolffs rasfränder och vänner till förmån för Stalins störtande och juden Bronstein-Trotskijs återvändande till makten i Sovjetparadiset. Anmärkningsvärt är att våra svenska tidningar relatera sovjets vägran att lämna Tageblatt-judarnas korrespondent förnyat inresetillstånd såsom bevis för ett uppkommet kyligt förhållande mellan Tyskland och Ryssland. Den sålunda tillkännagivna uppfattningen pekar ganska tydligt hän på vilka som äro de verkliga styresmännen i det republikanska Tyskland.

Asiatiska Aristokrater.

ANTOLOGI AV ANEKDOTER.

Baron Pereyra: — Man säger, att du har funderingar på att slå vantarna i bordet. Men det skall du inte behöva göra — ta hellre en kompanjon!

Herr von Gerngross: — Tack för ditt goda råd, dire broder, men den fine konkurs, jak tänker göra, vill jak helst vare ensam om.

*

Fader Nathan Fränckel (till sin son Isaak):

— Nå, Isak, hur går det för dik i schkolan?

— Bra, pappa.

— Kan du säje mik, vilken form jorden har?

— Den är rund.

— Rätt min son. Und kan du säje mik, om den schtår stille?

— Nej, pappa, hele jorden vrider sig kring en aktie.

— Rätt så, min son!

*

Grosshandlarna Lundström och Löwenthal äro ute och diskutera religionen på en guldkrog. Efter ett längre resonerande spörjer Lundström:

— Men när tror du då, att eran Messias ska komma?

Löwenthal: — När alle penningar i världen äro i judarnas händer, då har Messias kommit!

*

Ambulerande affärsmännen Isaak Oppenheim och Kain Warburg göra sin första sjöresa. Skeppet törnar på grund och börjar sjunka. Räddning är nästan omöjlig. Isaak säger till Kain:

— Må vi nu göre den affär. I går schkulle jag inte velat sälja min klocka åt dej för 50 kr., men ge mej nu 10 och den är din.

*

Antikvitetshandlaren Josef Levi (till kunden):

— Denne matte vill jak alldeles särskilt rekommendire, den är schtorarted.

Generalkonsulinnan Ström: — Och ni kan verkligen försäkra att mattan är antik?

Herr Levi: — Ja, jak kan garantire. Denne matte har legat i Caterine de Medicis arbetsrum.

Generalkonsulinnan: — Men vad är det där för små hål?

Herr Levi: — Jo, se, man vet, att den höge damen hade symaskin i sitt arbetsrum ... det där är hålen efter symaskinsfötterna.

*

Fader Abraham Hirsch gjorde en promenad utåt fältet med sin lovande unge son, Isak. Under vandringen kommo de till ett brett dike, viket fader Abraham klarade med ett skutt. Men Isak förblev kvar på andra sidan, där han stod och lipade och tordes ej hoppa över av fruktan för att komma i det förskräckliga vattnet. Efter mycket funderande fram och åter kom fader Abraham slutligen på en blixtrande idé, som räddade dem ur den fatala situationen. Han tog nämligen upp sin plånbok, lade den på dikeskanten och sade till sin son:

— Isak, fixere nu schtift ten plånbok, ett, tu, tre, hopp!

Och som en blixt for lille Isak över diket till sin snälla pappa.

TYPISK KRIGSBILD FRÅN 1916.

Som en illustration till det underbara korrespondensväsendet under världskriget återgiva vi ovanstående originella teckning. Den illustrerar en rapport från Berlin 1916, men i verkligheten har bilden råkat komma upp och ned. Se närmare vår skildring "Bland helvetesmaskiner och paradisfåglar" i dagens nummer!

"WEIDENHAYNARE" — FARLIG TITEL.

F. D. P. har fått ett tryckfrihetsmål på halsen för att tidningen benämnt en förvaltare Tullberg — "weidenhaynare"!

Denne Tullberg jämte målaren Magnus Jönsson-Holmer hade bildat bostadsföreningen Rålamshov u. p. a., vilken förening man dock lyckades frånhända fastigheten genom konkurs den 24 mars 1927.

Att benämna förvaltare Tullberg med epitetet "weidenhaynare" är kanske olagligt. Däremot torde man utan minsta risk kunna anbringa denna titel på målaren Magnus Jönsson-Holmer. Denne illustre herre framträdde nämligen år 1916 vid sidan av den riktige Torsten Weidenhayn som stiftare av Obadja Svensson-Aschbergs Allmänna svindelbank.

Pappa Weidenhayn satsade då ett par tusenlappar, gossen Torsten 500, varemot målaren Magnus Jönsson-Holmer icke kunde uppbringa mera än 100 kronor.

Äventyrliga Ädlingar.

HORNBLÅSARE OCH HÖGFÖRRÄDARE.

Hornblåsarsläkten Jägerhorn har "för sanning berättat, att dess stamfar skall ha varit drängen Rötger-Ingesson, vilken för sin ansenliga växt, mandom och styrka av Svenske Bondekungen Sanct Erik (IX) Jedvardsson under dess vistelse i Finland på 1150-talet blivit tagen till vapendragare och sedermera följt sagde kung till Sverige. I en slaktning mot danskarna anförde han en trupp ryttare och drev därvid danskarna tillbaka och förföljde dem med sådan häftighet, att han kom tätt bakom ryggen på deras krigshär, då han blåste segerljud i sitt medhavda jägarhorn, varav danskarna förskräckta togo till flykten, lämnande segervinnaren ett stort byte, varav Danmarks kyrka nära Uppsala byggts. Själv blev han kallad Jägarhorn, och som bevis på berättelsens sannfärdighet anföres, att ett stort buffelhorn med några runbokstäver kring kanten, i flera århundraden åtföljt ättens huvudman ..."

Dr Granfelt i Finland och greve Wrangel i Sverige ha i sina släktgenealogier avfärdat denna orimliga myt såsom helt och hållet gripen ur luften. Fru Jully Ekström-Ramsay har ej ens bevärdigat den med ett omnämnande.

Anekdoten har dock sin betydelse, så länge familjen Jägerhorn själv såsom sin "anherre" räknar den skrävlande hornblåsaren. I verkligheten var den förste urkundligen styrkte stamfadern, Per-Persson, bonde i Pemarsocken i Finnland, där han 1472 finns antecknad som rusttjänare. Först hans sonson är dock historiskt ryktbar. Började sin bana som gemen "skyttare", blev han 1563 dödsdömd för högförräderi, men benådad. Sedermera tjänande som löjtnant, anklagades han att ha våldtagit sin hustrus syster en jungfru Stålarm, och låtit mörda deras gemensamma barn, varför han 1578 avrättades i Åbo.

Hans sonsons sonson Anders Johan Jägerhorn var gemen ryttare vid Nylands kavalleri 1700, men tjänade sig under de mångåriga krigen upp till officer. Bland hans barnbarn må nämnas högförrädaren Fredrik Adolf Jägerhorn, som 1808 blev polkovnik i rysk sold efter att ha givit upphov till Sveaborg-förräderiet, varför han 1811 förklarades ovärdig bära K. Svenska svärdsorden. Hans bror Johan-Anders Jägerhorn var den högförrädare, som först gav förslaget till Anjalaförbundet, varför han 1789 dömdes till galgen; i Ryssland dit han rymt, blev han podpolkovnik och ordenskommendör.

SV. af GRIPENSTAM.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:R 197 — FREDAGEN DEN 29 NOVEMBER 1929 — ÅRG. 5

BREV TILL FARISÉERNA.

Den kristne riddaren S:t Georgs kamp mot draken för att befria den fångna prinsessan symboliserar påtagligt kampen mot det onda som vill neddraga och förstöra vårt sanna människovärde. Den äkta humaniteten vilar ovedersägligen på kristlig grund och Stockholms pastor primarius hade därför rätt, då han vid invigningen av S:t Georgsförsamlingens nya hus påpekade att det är kyrkans särskilda uppgift att på det sociala arbetsfältet sörja för att vården om personligheten kommer till sin rätt.

Bilden av S:t Georg har fått plats i det nya huset för att mana de skiftande släktena till efterföljd. ”Må kampen föras både modigt och ridderligt, och må alla, som här komma samman, erinra sig, att det icke är i inbördesstrider som vi kristna ha att förnöta våra krafter, utan i gemensam kamp mot draken.”

Så slutade pastorn sitt tal till fariséerna, och vi få hoppas att åtminstone någon blev omvänd.

*

Denna vecka har bringat mig ännu fler glädjeämnen. Även i Musikaliska akademien ha fariséerna fått höra ord och inga visor. Det behövs tydligen att vi alltibland importerar någon utlänning för att säga den inhemska bourgeoisien ett sanningsord. Det var den spanska senor Morales som äntligen vågade kritisera den afrikanska musik som amerikanarna prackat på oss i samband med sin ofta mindervärdiga film.

”Så länge musiken var levande konst kunde den tänkas utöva en viss motvikt mot filmens andliga fattigdom, men sedan dan fullständigt mekaniserats i tonfilmen, och ursprungslandet Amerikas musiksmak därvid blir bestämmande, torde en ytterligare sänkning av den musikaliska nivån vara att förvänta.” Utmärkt talat senor! Så skall man ta the singing fools vid örat! De ha med sina missljud förorenat luften. Bullret har blivit organiserat och går parallellt med den mekaniska musiken. Vi behöva blott erinra oss amerikanen Antheils Ballet mécanique för sex elektriska pianon, åtta xylofoner, fyra trummor, två elektromotorer, klockor, sirener och en samling slagverk!

Eller tänk på den avskyvärde sångdåren Jolson, som med ej blott sin äckliga uppsyn men än mer genom sina missljud fördärvat sommaren för alla biobesökare! Jag önskar alla människor gott, och skulle gärna se Mr Jolson återbördad till sitt hemland vid Jordan. Anställ honom för profetens skull vid statsoperan i Joppe! Han får gärna som ackompangetörer ta med sig våra inhemska kakofonister. Man må ej tro att den ultramoderna musiken tillfredställer dagsbehovet. Vi ha alls intet behov av mer kattmusik än den som redan presteras av de fyrbenta kollegerna till Mr Jolson.

Jag instämmer av fullt hjärta i senor Morales förhoppning att morgondagens musik måtte bli ett uttryck för hjärtats revolt mot den själlösa mekaniken. Vår nation måste vakna till medvetande om sin egenart! De individuella genierna måste hämta förnyelse och inspiration av de djupa källor som äro förborgade i folksjälen, finna anslutning till det nedärvda och återknyta länkarna samman i den nordiska rasens utvecklingskedja .... Sedan fariséen läst denna allvarliga harang kan han lungt fortsätta att jazza till radioackompangemanget.

*

Bland dem som ej rädas för modernismen är unge Sigvard, som nyss arrangerat en uppvisning av den konst och kultur som i detta nu besjäla de bildade konsternas adepter. Som motto till det hela lästes devisen: ”Fyllehyndan villigt skvalpar, åt små söta, näpna valpar.”

Mellan tavlor av Rubens och Correggio hade hängts väldiga målningar, så kubistiska och sillsallatiga som någonsin i en fransk salon. På en improviserad scen spelades en hårresande pjäs, som minde om Cocteau i modernism och konstnärligt kolportage. Hastiga scenväxlingar, gift, synd, död, högtalarvrål och scenanvisningar i taket, framställda med skioptikon som i en tolvskillingsopera. Man använde alla slags hjälpmedel: masker, lysande skrift i taket och bölande högtalare. ”Hoppla, vi lever!” torde vara unge Sigvards livsfilosofi. Bland de närvarande saknade jag pastor primarius och den moraliske senor Morales. Men ingalunda den i Wahrendorfsgränden världsberömde kulissmästaren Grúnewald. (Jag har lovat reklamkontoret att nämna honom minst en gång i veckan). Han hade slagit sig ned under den här ovan citerade devisen, där han kände sig som på sin mammas gata.

Prinsens kulturafton gjorde lycka t.o. m. hos den republikanska D. N.:

För de antika gudarna måste denna jazzglädje ha varit en pittoresk upplevelse. Pittoreskt var det också för oss, vanliga dödliga av år 1929. Där stod Laokoon och brottades med helt andra ormar än den vanliga: serpentiner som vajade från taket och snodde sig kring hans ben. Den antika ”Sliparen” hade fått en hop gyllene damväskor att gömma under sina böjda knän, och såg inte ut att veta vad han skulle göra med dem: de dugde ju inte att slipas. Apollo verkade generad att han inte bar frack, eller åtminstone smoking — och en sovande gud såg kostlig ut: vem kunde sova i ett dylikt väsen?

Nåja, ”livet är kort och konsten lång”, — som Schiller säger.

PUB LI KAN.

UR INNEHALLET:

Bondeförbundets mission. Ledande artikel.

Varer Svenske! Ett uttalande till Nationen av generaldirektören, dr **Julius Juhlin.**

Amerikanismen. Karaktäristik av börsjobberiet.

Europas Elände (med bilder).

Bankir Aschberg och banksvindeln. VI.

Storspekulanternas syndabockar.

DANSEN KRING DEN GYLLENE KALVEN.

(SE VIDSTÅENDE TEXT.)

MAMMONS TRÄLAR.

Dansen kring Guldkalven är i dag ett populärare folknöje än kanske någonsin. Vilket i och för sig ej är att undra på, eftersom nu, tack vare den signade demokratien, också folkens massor beretts väg till härligheten. Länge var den endast ett fåtalets favoritnöje, men sedan jämlikheten och broderskapets införts, är den vorden allas egendom.

Den demokratiserade dansen kring Guldkalven har dock även sina dystra aspekter. Vårt eget svenska skolexempel av anno 1929, Allmänna Sparbanken, var härvid talande nog. Det var en mager tröst för de många förolyckade proletärledare och inburade bulvan-direktörer att veta, att deras översta herre i jättesvindeln, bankir Aschberg, såsom välbehållen mångmillionär och ansedd konstmecenat framlevde en behagfull tillvaro nere i Paris. Lika litet som det var någon lisa för det skattedragande folket, som i dylika fall brukar få bestå fiolerna. Och samma illustration av den populariserade dansen kring Guldkalven finna vi varthelst vi rikta våra blickar i världen. Det mest imposanta bland sista tidens evenemang var helt visst den stora baissespekulationen i Newyork-Wallstreet, iscensatt av några få storfinansiärer, som i ett enda slag lyckades raka den amerikanska allmänheten — från springpojken till industririddaren — vilka lockats in i börsspekulationens virvel, på tusentals miljoner. Operationens ledare gnuggade förnöjt sina händer — ett enastående kap! De mångtusende ruinerades förtvivlans skri förmådde dock ej nå offentligheten. Något utrymme för ”världssamvetet” gavs här ej. De marxistiska internationalernas utläggare sakna kantänka på grund av sin ”antikapitalistiska” åskådning anledning bekymra sig om de stackare, som gå under i den mammonistiska striden!

Synen är underbar. Aldrig har en kejsare eller konung av folken hyllats så som världsmajestätet på Guldkalvens tron i dag. Detta majestät vars hela diktan och traktan går ut på att utplundra och demoralisera de folk som ge sig i hans våld. När orgien pågått tillräckligt länge och den ystra hopen hunnit dansa sig schack matt, sitter han där, Mammons konung, såsom den stolta segerherren och härskaren på sin gyllene tron. Och därmed är, mena våra demokratiska vise, friheten fullkomnad i denna värld!

Prenumerera! - Annonsera!

PRIS: 25 ÖRE

DEN 29 NOVEMBER.

BONDEFÖRBUNDETS MISSION.

När fosterlandet varit i fara, har det alltid varit Sveriges odalmän som räddande trätt emellan. Intet under därför att i en tid av nationell misär såsom den närvarande de fosterländskas blickar framför allt kommit att riktas mot landsbygdens folk. Medels den organiserade politiska folksöndringen har det lyckats de härskande främlingarna vid makten att bringa de svenska jordbrukarna i ett misserabelt tillstånd av politisk vanmakt, som nu allvarligt hotar deras frihet och oberoende ävensom hela vår folks välfärd. Men i det ögonblicket upprepar sig det gamla historiska vittnesbördet om bonden såsom det svenska samhällets i alla tider trogna väktare.

Runt om i landet pågår en väckelse, som väl ytligt sett mera syftar till jordbrukarnas samlade hävdande av vitala intressen. Men vid närmare beskådande finna vi, att den i verkligheten gäller ofantligt mycket mer än tillvaratagandet av ett enskilt näringsintresse; den representerar ett riksintresse av första ordningen, då den är den svenska jordbruksbefolkningens naturliga reaktion mot en osund, antisvensk utveckling, som hotar land och folk med nationell undergång. I den allmänna diskussionen noteras även tillkomsten av "den nya bonderörelsen" såsom en politisk faktor att räkna med. Neutraliseringsförsök i mängd äro redan å bane. Tanken föres då emellertid osökt hän på den bonderörelse, som sedan tvenne årtionden existerar under namn av Bondeförbundet och som lyckats förskaffa sig en aktningsvärd representation i riksdagens kamrar. Bondeförbundet startades ju på sin tid såsom de svenska jordbrukarnas politiska samlingsrörelse för hävdande av gemensamma näringsintressen samt för rikets skyddande mot den i internationalismens namn bedrivna fördärvelsepolitiken i vårt land. Var är Bondeförbundet i denna situation? -frågar man sig. Huru fyller det sin mission såsom den svenska jordbrukarebefolkningens politiska företrädare?

Den gamle bondeveteranen Olof Jonsson i Hov utlät sig för några dagar sedan i ett intervjuuttalande härom. Hr. J. konstaterade, att Bondeförbundet såsom politiskt parti var för svagt och att det ej förmått fylla sin mission. Han ansåg vidare professor Reuterskjölds inflytande inom partiet vara en olycka, medan han yttryckte ett visst förtroende för förbundets nya ordförande, Olof Olsson i Kullenbergstorp. De som närmare följt utvecklingen inom Bondeförbundet måste ge hr Jonsson rätt däri, att Bondeförbundet under den gångna tiden ej förmått fylla sin mission. Från början vidlådande svagheter ha allvarligt hämmat rörelsens utveckling. Ledarna ha ej visat sig vuxna sitt kall, och representanterna ha på sina håll brustit i politiskt skarpsinne ävensom ifråga om den stränga övertygelse och osjälviska idealitet, som måste förutsättas hos de män, som i vår tid skola bära upp en aktiv, bondepolitisk rörelse. Beträffande det mångomskrivna professorsinflytandet kan konstateras, att detta, i vad gäller professorerna Wohlin och Reuterskjöld, knappast varit lyckligt, medan väl professor Westman hela tiden utgjort en av partiets reela tillgångar. Nilsson i Vibberbo var parodi på ledare, och Johansson i Kälkebo var även lång ifrån vuxen kallet. Med Olssons i Kullenbergstorp val till ordförande innevarande år ha emellertid nya förhoppningar ställts å partiet. Hr Olsson har visserligen ej hittills gjort sig bemärkt för några större positiva insatser, men har är uan tvivel en politisk kraft av rang, intelligent, erfaren, kunnig och fosterländskt kännande. Hans position som partiordförande är stark, och man må hoppas, att Bondeförbundet under hans ledning måtte utvecklas i sådan anda, att det skall bliva i stånd att fylla sin viktiga mission i nuet och framtiden. Detta låter sig emellertid ej göra med mindre förbundet presenterar sig inför offentligheten såsom ett klart nationellt kampparti.

Om Bondeförbundet hittills ej mäktat fylla sin uppgift som de svenska jordbrukarnas samlingsparti, är likväl visst, att den rådande situationen erbjuder enastående förutsättningar för förbundet att nu kunna rycka fram till en dominerande ställning. Må det icke försumma tillfället. De ivriga inviterna om "samarbete" från de internationalistiska liberala och frisinnade partierna visa tydligt den oro och fruktan för en självständig politisk bondeaktion som förnärvarande råder i det kosmopolitiska högkvarteret. Allt Sveriges folk väntar nu av bönderna en positiv insats, till modernäringens och landets räddning. Det vore lyckligt om den bildade nationella ungdomen insåge sin samhörighet i den förestående kampen och lämnade dem sin lojala medverkan vid genomförandet av deras fosterländska mission. Utvecklingen rider fort — ingen tid att förlora!

En haka eller flera — använd Aqua Vera!

Raskare Rakning
och skönare

Även vid en omsorgsfull rakning avskrapas små hudpartier, vilket ej syns men känns. Vid en hastig rakning bli hudskadorna givetvis större. Då är det nödvändigt badda hakan med Aqua Vera. En kortvarig, obetydlig kittlande känsla då porerna och hudkärlen sammandragas, sedan en skön känsla av svalka och välbehag.

Efter rakningen
Aqua Vera

Flaska för minst 2 mån. Kr. 2:50
Liten turistflaska ..... Kr. 1:—

Tillverkare: A.-B. Oxygenol - Stockholm
Kungl. Hovleverantör

PRESSKONSERTEN

STRIDSFRONTEN LÄGGES UPP.

Själva förpostfäktningen i den utbrutna striden om det svenska jordbrukets vara eller icke vara torde nu kunna betraktas såsom slutförd, och vi ha att bevittna stridens inträde i sitt andra skede, där de stora partiformationerna kommenderas upp till politiska fältslag i den större stilen.

De från jordbrukarnas sida under trycket av hotande ekonomisk misär höjda kraven på omedelbara åtgärder till åstadkommande av drägligare existensvillkor möttes ju av den regerande Bonnier-Heckscherska främlingskretsen med svarsparollen: "Bort parasiter!" Alltmedan man tydligt lät förstå, att, för den händelse kommandoordet ej åtlyddes, en strid på liv och död komme att iscensättas, som satte samhällsfriden, ja samhället självt i fara. Den gamla vanliga taktiken! Men bönderna äro ett envist släkte, allrahelst när herrarna behagat att länsa deras pung, såsom för närvarande är fallet. De föllo ej strax undan för maktspråket utan fortsatte att tredskas. Något annat återstod då ej för hrr hebreer än att låta hotet gå i uppfyllelse.

Så fingo vi skåda den "breda" demokratien under frihetshjältarna Örnes, Per Albin Hanssons, Engbergs och Wigforss' ledning marschera upp — medan hrr Bonnier och Heckscher en smula diskret drogo sig åt sidan och överläto åt sina tjänstförättande "massor" att utföra huvudbataljen. Frågan var i en hast förvandlad till en simpel partifråga. De kämpande skarorna kommenderades upp på "höger" och "vänster". Stora Politiska Generalstabens herrar intogo sina ställningar bakom stridslinjerna. Varpå kördes fram med första trumfkortet — det stora proletära opinionsmötet å Stockholms musikaliska akademi, där socialdemokratiska partichefen Per Albin Hansson å tjänstens vägnar avgav den högtidliga deklarationen:

"Om den sittande regeringen drives till en tullkampanj och till att bliva en politisk kampregering, då måste det förvisso trots den naturliga motviljan att bilda regering efter valutgången 1928 bli en plikt för oss att icke undandraga oss konsekvenserna av vårt parlamentariska ansvar, ty det blir vår skyldighet att söka fälla en sådan högerregering."

Hr Hansson läste upp den Bonnier-Heckscherska utanläxan utan att darra på rösten. Man må ej förvåna sig över de glada referaten som mötte honom i Bonniers D. N. och de många övriga "demokratiska" organen. Samtidigt med levererandet av denna fäktning med själva socialistiska partiordföranden som synlig huvudanförare kunde i det Bonnierska husorganet läsas en längre ledare, vari det omoraliska skumraskspelet i jordbruksfrågan skarpt fördömdes. Det gör sig kantänka i dylika situationer så förträffligt med en väl avpassad folklig, ideologisk moralpredikan. Alla vilja ju, menade D. N., böndernas sanna väl. De fanatiska protektionisterna påtaga sig ett oerhört ansvar, då de nu genom sina oresonliga storagrariska krav helt äventyra den så välbehövliga lindring i jordbruksbetrycket, som i rådande situation möjligen kan stå att vinna. Vägen går ju fram i en sänkning av industritullarna (genialt uttänkt, hr Heckscher!) — till favör för jordbruket. (Två flugor i en smäll!) Bondeförbundet får av D. N. sina fiskar varma för att det ej velat bekänna färg och helt ta avstånd från de vanvettiga protektionistiska planerna. Tidningen skriver här bl. a.:

På ledande bondeförbundshåll tycks man närmast benägen att pröva sig fram med något slags balansgångssystem. Helt försvära sig åt vulgärprotektionismen vill man inte. Men att taga avstånd från något enda av de tull- och understödskrav som jordbrukets självkorade talesmän lanserat vågar man lika litet. Därför anlägger man i stället en djupsinnig min, insveper sig i "saklighetens" mantel och antyder att bondeförbundet — och det allena — ämnar utan förutfattade meningar pröva alla framkommande förslag till jordbrukets fromma. Posen är förnäm. Men kommer den att "lura bönder"? Det är sannerligen ingen "saklighet", utan i stället räddhågad bluff, om man i dessa dagar söker slingra sig ifrån att ge klart besked om sin ställning till saken. Det är tomt narrspel och spegelfäkteri att låtsa som om man kunde engagera sig i den pågående jordbruksagitationen utan att åtminstone i stora drag säga ifrån vart man egentligen syftar, vilka mål man vill vinna och vilka medel man sätter sin lit till. Man (= Israels barn) skulle önska att någon gång få ett klart och positivt besked i vad mån bondeförbundet dock till sist ämnar låta sig spännas framför det Lindmanska tullekipaget. För närvarande har partiets taktik obestridligen ett fult drag av fiske i grumligt vatten.

På detta sätt drives alltså i denna tid det politiska spelet kring jordbruksfrågan. På högerhåll hoppas man kunna till nästa års landstingsval reparera regeringens usla affärer. Inom bondeförbundet lurpassar man för att i sista omgången bli i stånd att hålla konkurrenterna till höger och vänster stången. Men envar som står utanför denna partipolitiska dragkamp måste säga sig att det ytterst blir jordbruket självt och hela vårt näringsliv som förlora på vad som här sker. Partigängarna och röstfiskarna ha förvandlat detta ömtåliga ekonomiska problem till ett politiskt slagnummer. Få de hålla på som de börjat, blir den aktuella jordbruksfrågan blott ett språngbräde för politiska trollkonstnärer i den enklare stilen. Och de partitaktiska spekulanterna gnugga förnöjt händerna. Men jordbrukets folk får ännu en gång lära sig den bittra läxan att den politiska protektionismen alltid lockar det i rövarhänder.

O, vilken rörande omsorg om det svenska jordbruket! De enkla i landet kunna ju med sådana ömsinta utläggningar för ögonen aldrig tänka sig annat än att Bonniers D. N. måste vara de svenska jordbrukarnas mest uppriktiga vän. Ordets makt över tanken, eller det sunda förståndet är ju alltjämt stor bland folket.

Emellertid kunde det synas av behovet påkallat, att Bondeförbundet inför offentligheten intoge en otvetydlig position i frågan. Förbundet som sådant skulle förvisso, därest det allvarligen vill inrikta sig för att nu framträda såsom den betryckta svenska jordbruksbefolkningens politiska organ, ovillkorligen ha fördel av att öppet och klart precisera sin ståndpunkt. Vi skulle icke vilja tro, att dess ledande män skulle vilja nedlåta sig till att i denna situation spela någon slags "ärofull" balansroll i hrr Bonniers och Heckschers händer. De skulle därmed ha försuttit det tillfälle som nu erbjuder sig för dem.

KONKURRENSEN MELLAN DE MARXISTISKA FRAKTIONERNA.

socialismens och kommunismens bekännare, står alltjämt het i detta land. Skillnaden dem emellan är dock i verkligheten långt mindre än man i allmänhet vill tro. Det rör

Skolkängor

av svart boxkalv med Good-Year-sula och klack. Av dessa praktiska kängor kostar storlek 36 kr. 13: 50.

Skolmössor

av kläde för vintern kr. 5: —. Dessutom ha vi präktiga Skinnmössor av glacé med skinnbräm till kr. 11: —, och Sportmössor från kr. 4: —.

Käcka
Pojk- pullovers

i trevliga mönster. Kostar för en 10-åring fr. kr. 7:—.

Paul U. Bergströms A.-B.

Norr 13 Hötorget 74 Drottningg. Söder 54 Hornsgat. Mitt f. Ad. F:s torg

Adel, präster, borgare

och bönder, ja, alla behöva *Fruktsalt-Samarin.* Det är en verkligt hälsogivande brunnskur att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin.* Den tager bort dåsighet och olust, som enligt vetenskapen äro bevis på dåligt blod och otjänliga ämnen i kroppen, gifter, som måste rensas ut. *Samarin* rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs.! Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK
STOCKHOLM

VARER SVENSKE!

ETT UTTALANDE TILL NATIONEN AV Fv. CIVILMINISTERN JULIUS JUHLIN.

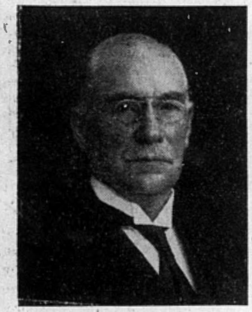

GENERALDIR. JULIUS JUHLIN.

Då frågan om Svenskhetens bevarande i dessa kosmopolitiska dagar är av aktuell betydelse såsom knappast någon annan, har Nationen vänt sig till ordföranden i Föreningen För Svenskhetens Bevarande, förutv. statsrådet och generaldirektören d:r *Julius Juhlin* med begäran om ett uttalande. Generaldirektör Juhlin, som ju intager en förgrundsplats såsom svensknationell statsman, har i sin offentliga gärning alltid varit en självständig, energisk och positiv man, som orädd gått fram och handlat så som han ansett rätt och för landet bäst. Han ställde sig även välvilligt till vårt förfogande och framlade en del bärande synpunkter på problemet.

Under resor i främmande länder, icke blott i U. S. A. utan i flertalet länder i Europa, har jag, började generaldirektör J., sökt studera folk och förhållanden och naturligtvis jämfört dem med Sveriges. Därvid har jag alltmer kommit till den fasta övertygelsen, som jag, utan att vilja klandra andra länder och folk, vågar uttala, nämligen att Sverige är det bästa land i världen, att svenskarna, trots sina fel och svagheter, likväl är det bästa folket i världen, och jag vågar säga även det lyckligaste. Genomträngd av denna sanning och av varm fosterlandskärlek, vågar jag även högt uttala min åsikt i den framställda frågan, och ej sällan ser jag med ett visst löje, ja förakt ned på personer, som prisa allt utländskt och som klandra sitt eget land, vårt gamla Sverige, och vårt i stort sett präktiga folk, som står högt icke blott i kulturellt hänseende utan även i många andra avseenden, exempelvis i socialt, i hygieniskt, humanitärt, ja jag vågar till och med säga i ekonomiskt.

Många rikssvenskar, d. v. s. svensktalande, som ha lyckan och glädjen att få bo hemma i gamla Sverige, på vilket man ofta hör dem hacka, skulle sannerligen må gott av och behöva komma ut i främmande länder och där träffa utlandssvenskar samt få höra och bevittna den kärlek, den vördnad, den aktning, den längtan de känna till sitt gamla, kära fosterland. Jag har talat vid många utlandssvenskar i olika länder, och det är rent rörande att se och höra deras kärlek och entusiasm för Sverige.

För mig är det helt naturligt, men för flertalet svenskar förefaller det nog underligt, att man överallt i världen numera har så stor aktning, ja beundran för Sverige, att Sverige anses stå så högt i snart sagt alla hänseenden. Däröver ha vi svenskar rättighet att vara glada och stolta. Men stoltheten bör ej, slutade generaldirektören, gå över i övermod och högfärd utan i ödmjuk tacksamhet över att vi få ha lyckan att vara medborgare i ett sådant land som Sverige, och vi böra sträva efter att bortarbeta de oarter som framträda svårast hos oss, och vi böra i samförstånd och vänskap söka slita de tvistigheter och det ofta av okunnighet framkallat käbbel, som åstadkommer så mycket onödigt ont bland våra högt stående arbetsgivare och våra högt stående arbetare.

Det finns egentligen bara en landsända här i landet, där kommunismen haft utslagsgivande betydelse, och det är i Norrland, närmare preciserat i Norrbotten. Där har kommunismen haft större inflytande än socialdemokratin, ett förhållande vartill man icke haft motsvarighet på något annat håll i landet. På övriga platser har kommunismen vårit i tillfälle att tillfoga socialdemokratin mer eller mindre stora skador, men den har aldrig lyckats få större infytande än socialdemokratin. I Norrbotten däremot ha kommunisterna varit i majoritet. Sedan åtskilliga år håller detta förhållande emellertid på att vända sig. Och i anslutning till krisen inom det kommunistiska partiet har denna utveckling påskyndats avsevärt. Riksdagsman Lövgren i Nyborg, som just i dagarna företagit en omfattande agitationsturné där uppe, intygar i en intervju, att den kommunistiska rörelsen i Norrbotten befinner sig i fullkomlig upplösning.

Vi vilja hoppas, att det citerade omdömet om kommunismen såsom varande stadd i upplösning bygger på riktig bedömning av läget. Någon större anledning till förhävelse för herrarna på den socialistiska sidan innebär detta dock visserligen ej. Sanningen rörande socialismen är ävenså starkt på marsch bland Sveriges arbetare, och när den jättesvindel, som går under namnet socialismen, av dessa väl genomskådats, kunna hrr Hansson, Engberg, Örne et Consortes ej undgå katastrofen också för sitt partis vidkommande.

EXPORTÖVERSKOTT FÖR OKTOBER Å 9 MILL. KR.

Enligt kommerskollegii värdestatistik för utrikeshandeln utgjorde exportöverskottet under oktober 9,33 milj., mot 7,62 milj. motsvarande månad i fjol. Oktoberimporten steg 18,14 milj. till 176,12 milj. och exporten ökades 19,85 milj. till 185,45 milj.

Den sammanlagda importen under tiden januari—oktober uppskattas till 1,445,18 milj. och exportsiffran till 1,473,34 milj., innebärande ett exportöverskott på 28,16 milj. Motsvarande tid förra året uppvisade ett importöverskott på 178,29 milj. Importen utgjorde nämligen då 1,412,75 milj. och exporten 1,234,46 milj.

NYA DIREKTIV FRAN II INTERNATIONALEN.

II internationalens ledare med hebreerna Vandervelde och Leon Blum i spetsen ha i dagarna varit samlade till session i Bryssel, varvid antogos revolutioner, däri världens proletärer uppfordrades till kamp mot fascismen och bolsjevismen.

Så nu vet hr Engberg vilka han härnäst har att drämma klubban i huvudet på.

BUSSKONFLIKTEN UTNYTTJAS!

Att den under hösten iscensatta storstilade busstriden skulle utnyttjas för diverse nya "demokratiska" kravs framställande, var endast vad som kunde väntas. För dagen meddelas, att representantskapet för Stockholms fackliga centralorganisation (på inspiration av vem?) hemställt hos regeringen att snarast möjligt förelägga riksdagen förslag till revision av polislagen i demokratisk riktning. De kommunala organen böra, heter det i skrivelsen, givas befogenheter som möjliggöra en effektiv kontroll över polisens verksamhet. Detta krav framhålles såsom alldeles särskilt motiverat av polisens partitagande i busskonflikten. En demokratisering av polisväsendet betecknas därför såsom ofrånkomlig.

---

sig ju i själva verket endast om olika medel och vägar att i det s. k. arbetande folkets namn bereda vägen för det "gudomliga" israelitiska världssjälvhärskardömet. Bägge parterna svärja dyrt och heligt på fader Marx, vilken ju var Lenin-Uljanovs, kommunismens skapares, stora läromästare. Alltså är det ganska omotiverat, när hrr Per Albin, Engberg et Consortes söka inbilla Sveriges godtrogna arbetare, som skola "lyckliggöras", att socialismen och kommunismen äro skilda ting.

På den socialistiska sidan yves och fröjdas man i dessa dagar väldeliga över de motgångar, som drabbat kommunisterna i den stora striden om de svenska arbetarnas själar och röster, varå man bygger sina stolta maktpositioner. Den mera försiktiga generalen Per Albin Hansson finner sig dock föranlåten varna "kamraterna" för att känna sig alltför säkra i sadeln. "Krisen inom den kommunistiska rörelsen är ännu icke fullt utspelad", förkunnar han profetiskt, "det fordras ytterligare några faser, innan man helt kan överblicka ställningen":

Men att den fått ett grundskott, därom kan ingen tvekan råda. Dock må man ej invagga sig i den tron, att man ännu sett slutet.

SVINDLARNAS SYNDABOCKAR.

De asiatiska affärsbröderna Sklarek ha nyligen ställt till stor villervalla inom Berlins kommunala institutioner.

Firman hade lyckats förskaffa sig monopol på leverans av beklädnadsartiklar till alla Berlins kommunala verk och inrättningar, och för att få behålla detta mutade och bestucko bröderna Sklarek en mängd inflytelserika personer. Svindeln var av betydande omfattning och påminner åtskilligt om den stora banksvindeln i Sverige.

Organisatörerna Sklarek hade liksom bankir Aschberg särskilt ägnat arbetarnas representanter sitt livliga intresse. *Dessutom synas ingredienserna för en välorganiserad svindel upptaga en hög ämbetsman, mot vilken man kan rikta massans raseri,* när bubblan är mogen för bristning. Den i Berlin för sådant ändamål korade ämbetsmannen hette Böss och var överborgmästare. Bröderna Sklarek hade tubbat på denne ett par pälsar, vilka sedan omsorgsfullt bokförts. Detta var ju nog för att rikta hopens raseri på honom, varigenom svindlarna själva liksom hr Aschberg här i vårt land hoppades obemärkt kunna dra sig ur spelet.

Den ämbetsman som i Sverige fick spela motsvarande roll hette Tamm och var överståthållare. Organisatören av svindelbanken hade noga sett till, att han blev lagom insyltad, varefter det var en enkel sak att genom sin underordnade tidningspress få den i sak okunniga massan att rusa på honom såsom varande skuld till det hela. Hr Aschberg själv undgick därigenom att komma i tryck och *ej ens hans namn nämndes.*

Just så skall en riskfri svindel ordnas.

AKUM.

FRIVILLIGA FÖRSVARET.

— Av Nationens specielle medarbetare. —

Torsdagen den 21 ds. hade Stockholms Landstormsförbund sin sedvanliga höstmobilisering i förening med övning i mörker. På förmiddagen utkommo mobiliseringsorderna, vilka bl. a. inneburo att kompanistaben och två plutoner skulle samlas vid Karlbergs slott, en pluton vid Göta Livgardes kasern och en pluton på Södra Latins skolgård. På utsatt klockslag (kl. 19) överräknades de närvarande, varvid det visade sig att den livaktiga Adolf Fredriks landstormsförbund samlat det största absoluta antalet medlemmar, under det att den synnerligen energiskt ledda Solna landstormsförening kom med den procentuellt högsta siffran.

Förutsättningarna för övningen utdelades och i bilbussar samt Frivilliga Automobilkårens fordon ställdes färden i första hand till Spånga kyrka, där en order överlämnades till kompanichefen. Efter blott någon minuts uppehåll rullade bilkavalkaden vidare mot Järfälla kyrka, där urlastning skedde. Det gällde att täppa till ett hål, som uppstått i egna styrkors bevakningslinje. Urlastningen och framryckningen gingo synnerligen snabbt och under erkännansvärd tystnad. Att "fienden" icke respekterade de fingerade styrkorna, må ej läggas kompaniet till last. Dess uppgift var löst och bra löst. Återmarschen till bilarna, hastig framryckning till trakten av Råsta, där en fientlig strövkår gjort en raide mot arméfördelningskvarteret. Samma snabba urlastning, tyst och lugnt, men hastig framryckning mot Råstakullen, så skallar med ens kommandot: "Gå på — marsch!" och under hurrarop rusar den käcka landstormstruppen in på den lede fienden, som med livet får plikta för sin djärvhet att söka taga arméfördelningskvarteret. Få minuter efteråt sågos vänner och fiender i broderlig endräkt inmundiga de oumbärliga Lottornas rykande kaffe i värmestugan vid Järvafältets skjutbanor. Efter en halvtimmes kafferast sattes ånyo bilarna i gång och ännu en övning gjordes med snabb urlastning, denna gång på det gamla kära Gärdet. Även denna gick bra och vid den strax efteråt hållna kritiken uttalade chefinspektören kaptenen Stenbeck sin stora tillfredsställelse med resultatet, såväl med mobiliseringsövningen, som med de rent taktiska momenten, varvid han särskilt betonade att den karaktär av "stormig bolagsstämma", som tidigare utmärkt dessa övningar, numera var fullständigt försvunnen och att den viktiga, diciplinerande tystnaden, dubbelt viktigt under nattliga förflyttningar och rörelser, tycks arbetat sig in i landstormsmännens medvetande, såsom ej blott ett påfund av kitsliga exerciskarlar, utan som en helt enkelt naturnödvändig självbevarande egenskap, om landstormsmannen skall kunna lösa de svåra uppdrag, som åligga honom.

E. C. S.

LITTERATUR

VÄGEN TILL DET OKÄNDA.

Denna lärobok i klarsyn och mediumbildning innehåller 56 sidor samt ett företal av Eira Hellberg. Vackert tryck. Pris 2 kronor.

INTERNATIONELL VAPENBOK.

Under patronage av Institut Heraldique International har det välkända förlaget Vanier-Messein i Paris utgivit en Armorial général de la noblesse titrée. Första avdelningen upptar Europas suveräna hus, ordnade efter land. Andra avdelningen utgöres av en lista över Tysk-romerska riksfurstar och mediatiserade riksgrevar. Vapenboken är tryckt på gott papper och de i färger återgivna vapnen äro väl utförda. En under arbete varande volym kommer att behandla även svenska släkter.

S—N.

Mitt emot
Centralstationen ligger
Hotel Terminus
STOCKHOLM
80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varm vatten
Enkelrum. från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—
Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

PÄLSAR, DRÄKTER och KAPPOR
beställes fördelaktigast hos
Emil Mossblad
DAMSKRÄDDERI & PÄLSATELIER
Sergelgatan 2 — Stockholm
Norr 195 87, 132 74

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser.
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Yngberg, Källarmästare.

Sågspånsmaskinen
SPARGLÖD

PATENT I FLERA LÄNDER
OBS.!
ENDAST 1½ ÖRES bränslekostnad pr timma
BRINNER i 10 à 12 timmar pr fyllning.
DAMMAR EJ, sköter praktiskt taget sig själv.
RENLIG emedan behållaren fylles där bränslet förvaras.
BEGÄR PROSPEKT.
Ombud antagas.
Tel. 541 24.
BJERKÅS A.-B. Göteborg 1.
(Åberopa annonsen.)

Vill Ni slippa putsa Edra metaller?
Köp då snarast en flaska **Astrol**
Hel fl. 2:25, halv fl. 1:50.
Firma Einar Åberg, Stockholm 4. Tel. S. 3397.

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

”EUROPEISKT ELÄNDE.”

AMERIKANSK KRITIK AV GAMLA VÄRLDEN.

A annat ställe i dagens nummer återge vi ett par kritiska uttalanden om Amerikanismen. För att göra rättvisa åt alla parter, lämna vi här ordet åt en svensk-amerikan, vars kritiska syn på europeiska förhållanden är värd att allvarligt beaktas.

Den protestantiske teologie professoren dr Olof Olsson (f. i. Karlskoga 1841) fr. Augustana College gjorde 1879 en resa genom England och Tyskland och besökte därvid även Czechy. Kommande från Dresden for han förbi Teplice, dock, utån att stanna där. På en höjd därintill såg han furst Clari's palats och trädgård. Denne från Firenze härstammande furste var en magnat av omätlig rikedom och hans slott företedde en storartad anblick. Det sades, att han rådde om c:a 100 städer och byar, de flesta belägna i Czechy. Detta gav prof. Olof Olsson anledning tänka på den sorgliga syn man ofta fick se på Czechy's fält, nämligen skaror av kvinnor, unga och gamla, som måste arbeta hårt under en ofta obarmhärtig uppsyningsman.

”Det smärtade mig djupt att se denna syn, det behövde icke så vara. Människan är skapad till arbete; arbetet är en välsignelse, men att den ena kvinnan skall arbeta som en slav ute på fältet och den andra svassa i de dyrbaraste dräkter, behängd med guld och ädelstenar, endast rörande sig hit och dit i de lysande gemaken i ett prunkande slott, det har aldrig varit Guds mening. Kan man undra på, att socialismen griper omkring sig i Europa? Kan man förtänka de europeiska arbetarna, som kallas fria men i själva verket äro slavar, att de vilja ha litet mer med av magnaternas oerhörda inkomster? Säkerligen kommer frågan om kapital och arbete att bli den klippa, på vilken det moderna samhället skall lida skeppsbrott.” —

Prof. Olof Olsson stannade fem veckor i Karlovyvary och man läser med intresse hans återgivande av några spridda drag ur livet i denna av Karl Johanssohn Limburger grundade badort.

Prof. Olof Olsson talar om det ”blodiga Böhmen” därför att det ”näppeligen finns något land där såsom i Czechy regenterna tagit så grym och blodig hämnd på uppproriska undersåtar.

Även Karlovyvary har haft sin del av krigets fasor. Till och med de svenska erövrade orten år 1640.

Förf. kan ej undgå att med sympati se katolikernas kors, helgonbilder, små kapell och allehanda heliga tecken å broar, vid vägskäl, på åkerfält och i byarna, och han gör den bittra anmärkningen att ”många protestanter ha varken skenet till gudaktighet, ej heller gudaktigheten själv”. Särskilt imponerades förf. av den katolska kyrkomusiken. Så mycket starkare var hans förkastelsedom över de tyska fritänkarna: ”Den tyska naturvetenskapsfilosofien kommer att dö av delirium tremens, men tänk hur många tusen och åter tusen, som förlora allt genom denna hemska s. k. 'vetenskap'.”

Förf. var ej heller helt nöjd med sina trosfränder, de evangeliska prästerna, och han har med mild ironi omtalat en protestantisk prästkonferens, där man använde tiden till politiskt prat mot republiken.

Prof. Olof Olsson har också opponerat sig mot söndagsarbetet. ”Det hemska därvid var ock, att en hel mängd unga flickor arbetade som hantlangare (på ett bygge). De måste därvid i stora ämbar på ryggen bära tunga bördor av murbruk uppför höga stegar. Förf. önskade, att han haft hela skaran av svenskamerikanska flickor uppställd i en krets kring den ifrågavarande byggnaden, på det de måtte haft tillfälle att i ögon och hjärta grundligt inprägla bilden av dessa czeska flickor, som hela söndagen igenom måste bära murbruk uppe på höga murar av en byggnad. Eller han hade innerligt önskat, att han kunnat teckna och måla, så att han avtagit en trogen tavla av dessa hantlangare jämte bilden av mödrar och döttrar, som han annars om dagarna såg dagen lång bära jord och gödsel på ryggen i stora korgar. För att göra tavlan fullständig, skulle han ha målat bilden av kvinnor, som ute på åkrarna plöjde eller harvade med kor, spända för plogen eller harven. För att gör tavlan ännu fullständigare skulle han ha målat en hel rad av hundskjutsar, därvid en mor eller dotter går bredvid en hund eller två och drar ett tämligen tungt lass, hundarna flåsande och flämtande, kvinnorna torkande svetten ur sina ansikten. ”Denna tavla skulle jag”, — skrev den svenskamerikanske professorn, — ”sedan ha tagit med på själva predikstolarna i våra amerikanska kyrkor, i synnerhet städerna, där vi ha de fina damerna. Det är ju onekligt, att många av våra landsmaninnor i Amerika äro så intagna av fåfänga, att de med all iver framför allt söka pråla ut sig och kråma sig efter det befängdaste mod. Ja, många vrida, vända och svänga sin kropp, då de gå, på det onaturligaste, att de må synas, såsom de tro, bildade och förnäma. För ögonen på dessa mododockor ville jag hålla den omnämnda tavlan. Mina landsmaninnor, jag hånar er ej, jag vill ej vara elak, jag unnar er av hjärtat de förmåner och den frihet, ni åtnjuta i vårt land; jag gläder mig, när jag ser, att en fattig backstugesittareflicka från Sverige här kan kläda sig snyggt och anständigt; det är blott den farliga frestelsen till överflöd och överdåd, för vilken jag ville allvarligt och hjärtligt varna er, ty jag vet, att lyx och fåfänga för er i hemska olyckor. Jag ville be er: tänk en gång på edra czeska systrar, om vilka jag talat. Fall ned på edra knän; tacka Gud för de förmåner ni har framför edra systrar i Czechy; bed om nåd att kunna använda er frihet och edra inkomster inte i lyxens och högfärdens tjänst, utan till Herrens ära och Hans rikes framgång... Dessa unga män och kvinnor, som arbeta hela söndagen, måste dock söka någon vederkvickelse, och de söka den vanligen i vilda nöjen och lustar på söndagskvällarna och under söndagsnätterna. Här ha vi åter en av militärlivets förbannelser. Czechys mödrar och döttrar måste arbeta så hårt både söndag och vardag, emedan deras män, fäder och bröder måste tjäna som soldater, och emedan de under sin soldattjänst lära sig att supa, att röka och att på allehanda sätt föröda det lilla de med oftast håglöst arbete förtjäna.”

Det nu citerade är ovädersägligen en mörk bild av Czechy under familjen Lorraine's övervälde, och man förstår fullt ut att folket gjort sig av med både kaiser och adel.

•

Den 21. 5. 1879 anlände prof. Olof Olsson till Praha, ”denna stad, som varit skådeplatsen för de hemskaste blodsutgjutelser”.

Det blev resenären hemskt om hjärtat, då han inträdde på Starometske Namesti, ty om man skall kalla något ställe blodsåker, så är det visst torget i gamla Praha.

Olof Olsson besåg Mariansky sloup, uppsatt till tacksägelse åt Jungfru Maria, som 1648 hindrade de svenske att inta denna stadsdel. I Tynsky kostel beskådade han gravvården över den skånske astronomen Tycho Ottosson Brahe.

Ur Prahas blodiga historia har Olof Olsson relaterat, hur en ofantlig husiterskara i juli 1419 tågade mot Kostel S. Sztepana i Praha för att där fira gudstjänst. Då den katolske prästen vägrade dem inträde i kyrkan, hängde de honom, firade sin ”gudstjänst” och tågade till Novemesto's rådstuga, där de katolska rådsherrarna voro församlade. Husiterna fordrade, att några deras fångna medbröder skulle frigivas, men då rådsherrarna vägrade rusade några husiter upp i rådstugan och kastade rådsherrarna ut genom fönstret på de spjut, som den församlade husiterskaran höll upp. Sedan begynte under adelsmannen Jan Janovicz Zizka z Trocnova's befäl de vilda husiterkrigen. När Olof Olsson stod utanför Kostel S. Sztepana i Praha och utanför det hus, där husiterna hade mottagit de katolska rådsherrarna på sina spjutspetsar, då ryste det i hans själ, och då tänkte han: är det så Guds folk skall söka omvända världen?

Förf. erinrar vidare om, hur den regerande Habichtsburgaren på Staromestske Namesti lät avrätta 27 adliga upprorsmakare. På detta torg lät också den kejserlige generalen Albrecht Wilhelmssohn v. Waldstein avrätta 11 högre officerare, som visat sig fega i slaget vid Lützen 1632, då de svenske segrade.

Överallt ser den resande blodspår. Vid vandringen över Karluv most, tänker han på, att å denna bro ha våra förfäders blod flutit i strömmar. Nästan idel fasaväckande minnen äro också fästade vid Mala Strana och dess palatser. På vägen till Hrad tittade Olof Olsson in i kostel S. Mikulasze, i vars inre han alldeles överväldigades av den oerhörda prakten och ståten.

CZESKOSLOVENSK LANTGÅRD.

I chram S. Vita lade Olof Olsson märke till de vid högaltarets sidor befintliga träsniderierna, som visa hur de reformerta czecherna under sin valde kung, Friedrich Friedrichssohn v. Scheyern Wittelsbach, på det vildaste huserade i domen, förstörande bilder etc. Konungens engelska hustru, den högmodiga Elizabeth Jamesdaughter Stuart och den reformerte hovpredikanten menade sig reformera Czechy, då de förstörde domkyrkans bilder och hånade crucifixer. ”Sådana pöbelhandlingar behagade icke Herren, och den rysliga straffdomen kom ock över Scheyern och hans stolta drottning samt över hela det evangeliska Czechy genom slaget vid Bila Hora 8. 11. 1620.”

I Hrad besåg O. Olsson det gamla lantdagsrummet, där några protestantiska czeska herrar 23. 5. 1618 kastade de kejserliga rådsherrarna jämte den kejserlige sekreteraren ut genom fönstret ned i slottsgraven. ”Besinnar man de historiska minnena, då äro de städer få, vilka kunna mäta sig med Praha i vemodsfulla och hemska hågkomster.” Den lutherska teologen såg orsaken till Czechy's olyckor i detta: ”Husiterna grepo till svärd; de reformerta, som alltid visat stor benägenhet att lägga sig i politiken, grepo till svärd; därför tog Gud från Czechy Andens svärd, då Hans barn hellre ville bruka det köttsliga svärdet.” Redan Komensky sade vid den Westfaliska fredens avslutande: ”vi czecher bära den Allsmäktiges vrede, som med rätt har utgjutit sig över vårt folk.”

Olof Olsson besåg också det i parken belägna lustslottet, av vars 14 frescomålningar han beskriver den som föreställer de kungl. svenska skarornas strid på Karluv most 1648.

I gamla Praha genomgick professoren den gamla judestaden: ”Usch, usch, hur smutsigt och eländigt det ser ut bland dessa judar... Tiggande skaror sprungo efter oss på de eländiga gatorna. I en mycket gammal synagoga var jag inne. Det kändes så hemskt där!”

Från Praha reste Olof Olsson till Herrnhut för att besöka den Czesko-Moravska brödraförsamlingen.

•

Då man läser denna av en protestantisk präst skrivna skildring från kejsartiden, måste man ovillkorligen lyckönska de sedan sekler undertryckta folken i Europas mitt till den nya aera, som nu inletts av den demokratiske presidenten Masaryk, den store frihetskämpen och omdanaren av Centraleuropa.

RADCA NADVORNY.

(Klichéerna ha ställts till Nationens förfog. av C. S. R:s Utrikesministerium.)

SVEN, KAN DU FÖRGÄTA?

av MARIA STONAWSKA.

Kan du förgäta, att du älskat mig?
Kan jag förgäta? —
Vid minnet smärtan jämt förnyar sig.
ack, outsäglig!

När livet rev isär vår kärleks band,
vi måste skiljas;
dock, även skilda från varann av hav och land,
oss enar smärtan.

Du ensam går, jag ensam är också
i världens vimmel,
men alltjämt spänner över oss sitt blå
dock samma himmel.

•

Maria Stonawska föddes 1861 i Strzebowice i Slezko. Sedan hon 1881 gifts med jur. d:r Scholz, bodde hon med honom i Chropin i Morava tills hon 1888 återvände till fadershuset. Hon skildes 1899. Redan 1887 hade hon utgivit en reseskildring med titeln Presto Prestissimo, och följande år utgav hon den under Brandes påverkan skrivna Buch der Liebe, som senare följts av andra böcker, såsom Im spiel der Liebe, m. fl. Genom ovanstående översättning ha vi velat giva ett prov på hennes skaldskap.

A. von G.

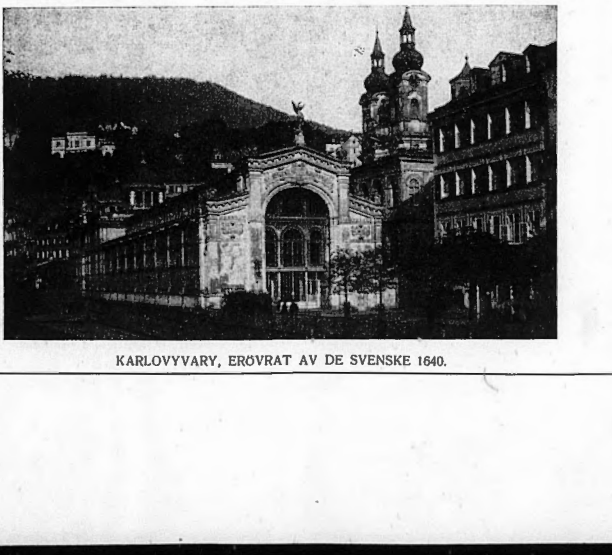

KARLOVYVARY, ERÖVRAT AV DE SVENSKE 1640.

PRAHA: SPANSKA SALEN I DET 1648 AV DE SVENSKE ERÖVRADE KEJSARSLOTTET.

J O R D E N R U N T

VISITER PÅ ANDRA PLANETER — BLOTT EN TIDSFRAGA.

En engelsk tidning har vänt sig till ett antal bemärkta vetenskapsmän för att erfara deras uppfattning rörande de framsteg och förbättringar som inom de närmaste 25 à 30 åren kunna väntas realiserade på olika områden av det mänskliga samhällslivet. Bland de tillsporda är även den kände franske fysikern och flygmaskinsexperten dr Robert Esnault-Pelterie.

Enligt dr E.-P. kommer år 1960 mindre flygmaskiner att bli var mans egendom. Man skall då med hjälp av atomers sönderdelning kunna avlägga visiter på andra planeter. Redan inom några få år kommer människan att medels raketer — icke med flygmaskin — nå en höjd av omkring 100 engelska mil upp i rymden, vilket kommer att betyda att vi för första gången komma att kunna tränga utanför jordatmosfären. Att komma tillbaka igen blir visserligen något svårare, men icke omöjligt.

KURSFÖRLUSTERNA Å NEWYORKS-BÖRSEN.

De av kraschen på Newyorks fondbörs vållade kursfallen i de å börslistan uppförda aktierna utgjorde under oktober 15,320,979,515 dollar. Deras totalvärde den 1 november utgjorde 71,752,650,908 dollar. Medelkursen per aktie sjönk under oktober från 83,06 dollar till 64,62 dollar.

FRIMURARNA GA TILL MOTATTACK MOT LUDENDORFF.

Den 30 november inledes inför domstolen i Gotha av preussiska stormästaren i frimurarelogen, greve Dohna, ärekränkningsprocess mot Ludendorff. General Ludendorff skall vid ett folkligt möte i Gotha 1918 ha påstått att greve Dohna haft kännedom om att man under åren 1911—13 vid logemöten flera gånger dryftat planer på att mörda den österrikiske tronföljaren Franz Ferdinand för att frambesvärja ett världskrig. Greve Dohna hade icke gjort någonting för att hindra dessa planer utan tvärtom vägrat att intervenera och därigenom gjort sig skyldig till landsförräderi.

FÖRBUDET OCH BROTTSLIGHETEN.

Kampen kring förbudet och de genom detta skapade oefterrättliga förhållandena i U. S. A. äro alltfort det ämne, kring vilket den amerikanska opinionens intresse framför allt kretsar. Häromdagen meddelades, hurusom domaren vid en federal domstol i Illinois gjort ett uttalande att ej endast spritupköp är brottsligt, utan även vetskapen om spritinnehav hos andra personer utan att göra anmälan till de federala myndigheterna. Gäster i hem där spirituosa serveras äro alltså enligt den ifrågavarande domaren lika skyldiga som försäljare eller köpare och böra underkastas samma straff.

MOTORISMEN I DANMARK.

I Danmark finnas f. n. 98,300 automobiler, vilket är 10,6 proc. mer än i fjol, samt 20,598 motorcyklar, vilket utgör en ökning av 8 proc. Av automobilerna äro 1,104 bussar, 8,160 trafikbilar, 27,958 lastbilar och resten personbilar. Hälften av bilarna eller 52,435 höra hemma på landsbygden och en femtedel 20,308 i huvudstaden samt återstoden i landsortsstäderna.

PÄLSDJURSAVELNS UTVECKLING.

Den svenska pälsdjursaveln har på senare tid nått en fullkomligt oanad utveckling. Den 1 januari i år fanns inom landet registrerade inalles 60 pälsdjursfarmer, den 1 oktober hade antalet stigit till 142 och för närvarande räknar man 328 fullt utrustade pälsdjursfarmer, medan ytterligare ett 120-tal vänta på att deras dyrbara besättningar skola anlända till Sverige.

Avelsdjurssiffrorna äro lika imponerande. Medan man vid årsskiftet räknade 600 stambokförda djur, väntar man att till nästa årsskifte ha cirka 3,600 silver- och blårävar stambokförda, d. v. s. djur för ett värde av i runt tal sex millioner kronor.

Genealogia Gothica

Redaktion: Erik C:son Swartz under medarbetareskap av Greve F. U. Wrangel. Friherre Karl K:son Leijonhufvud, Friherre C. E. Fleetwood m. fl.

Utkommer häftesvis och omfattar i Skandinavien bosatta eller till utlandet utflyttade släkter av nordisk stam.

Alla uppgifter om släkter, som önskas publicerade, emottagas med intresse av redaktionen, som också gärna verkställer släktutredningar, där så åstundas.

Adress: Postfack 7102. Stockholm 7.

FRÅN SOVJET-PARADISET

"BORT MED SOVJETRYSKA BÖDLARNA UR UKRAJNA!"

Från Lemberg rapporteras allvarliga kravaller mellan de nationella ukrajnarna och sovjetukrajnarna. Hundratals ukrajnaska studenter tågade häromdagen under avsjungande av ukrajnaska nationalhymnen till sovjetukrajnska konsulatet och krossade samtliga fönsterrutor. En del studenter trängde in i byggnaden och förstörda inredningen. Under ropet: "Bort med de sovjetryska bödlarna i Ukrajna" skingrades emellertid denmonstranterna innan den alarmerade polisen hunnit anlända. Även framför andra sovjetukrajnska byggnader ägde demonstrationer rum.

DE RÖDA SPIONERNAS VERKSAMHET.

Spioncentralen i Moskva är enligt Laporte direkt anknuten till sovjetlegationer och sovjethandelsdelegationer i utlandet. L. avser huvudsakligen Frankrike, men hans iakttagelser gälla naturligtvis i en eller annan form också andra länder. Vid sidan av sovjets Paris-ambassadör Dovgalevskij (förut i Stockholm), berättar han, är placerad tjekans representant, Rosovskij, vilken är den verkliga makten bakom kulisserna och vilken står i direkt förbindelse med Trilisser, som tillsammans med Menszinskij och Jagoda råder över hela tjekaverksamheten i sovjetunionen.

För att undvika diplomatiska förvecklingar tjäna såsom en förbindelselänk med Kominterns agenter och spioner i övrigt, vilka operera i landet, två biträden. I Paris heta de Vikken och Samuilov. Den ena tillhör G. P. U:s hemliga operativa sektion och den andra dess utländska sektion. Dessa förfoga över en hel stab av medarbetare, av vilka en del har till uppdrag att vaka över de bäst kända ryska flyktingarnas göranden och låtanden, medan andra äro attacherade till att spionera på landets större politiska personligheter, särskilt sådana som förhålla sig fientligt stämda mot sovjet.

Laporte lämnar t. o. m. namnen på alla dessa spioner, som alla tillhöra G. P. U:s politiska och ekonomiska kontraspionagesektion, och inga dementier av hans uppgifter ha framkommit.

Två andra G. P. U-spioner, Vladimir Koslov och Lazarus Schneerman, delegerade av den speciella sektionen (armén och flottan), "Razvedupr", ha specialiserat sig på alla med landets försvar sammanhängande frågor. Deras agenter samla uppgifter i alla viktiga centra för Frankrikes nationella försvar.

Man använder ofta kvinnor, så t. ex. förestår grevinnan Ignatjeva, som förr tillhörde ryska adeln, sovjets ekonomiska publikationer i Frankrike, medan Eustasia Kossenovska svarar för den industriella, handels- och finanscellen.

Dessa spioner av andra graden ha till sitt förfogande en flygande stab av omkring 50, av vilka minst 35 äro fransmän, medlemmar av kommunistiska ungdomsförbundet. Denna flygande stab av spioner är, enligt Laporte, attacherad till sovjetryska ambassaden. Flera av dessa spioner, särskilt de, vilkas namn äro citerade, få för sina vidriga tjänster upp till 18,000 franc (omkring 2,520 kr.) per månad. I handelsdelegationen i Paris finnas enligt Laporte minst tio tjänstemän, vilka officiellt tillhöra G P. U. och som icke ha någon annan sysselsättning än att alltid vara Rosovskij till handa. Som föreningslänk mellan Rosovskij och handelsdelegationen fungerar en viss Pavlov vanligen genom någon ombetrodd man ur l'Humanités redaktion.

Hur är arbetet av denna armé av spioner organiserat?

Laporte lämnar en hel del informationer i detta avseende och särskilt om hur militärpropagandan bedrives.

När man har utpekat ett regemente, sänder man dit en emissarie, som har specialiserat sig på detta slags arbete. Han kommer till regementets förläggningsort som handelsresande. I sin väska har han, utom ombyte av underkläder för flera veckor, en stor packe med propaganda- och agitationsskrifter. Efter att ha väl lokaliserat sig och stiftat bekantskap med alla krogar, som frekventeras av soldater, samt haft flera förtroliga samtal med värdarna för dessa krogar, stiftar han också bekantskap med lokala bordeller och söker vinna flickorna där för sin sak. Den betrodde kommunisten har inga skrupler alls mot att använda sådana medel. Han har en amulett, som hans herrar lämnat honom: ett emblem av en hammare och en skära i kors.

Sedan kallar mannen samman några lokala kommunister, vilkas namn han fått, och låter introducera sig för några soldater. Så grundas en cell av en eller två soldater vid regementet, som under hela tiden, då dessa soldater tjäna under fanorna, bildar en föreningslänk mellan regementet och sovjets agenter i landet.

Laporte berättar, att t. o. m. i fängelser, särskilt i ett fängelse i Paris, finnas kommunistceller, vilka dirigeras av Moskvaagenter.

Laportes iakttagelser i rummet 184 vid Lubjanka i G. P. U:s spioneriavdelning ådagalägga, att ett icke mindre utarbetat nät av spionericeller finnes i Berlin och i de skandinaviska länderna.

Han fogar till sin bok ett schema, i vilket han mycket utförligt visar, att sovjets beskickningar och handelsdelegationer i utlandet tjäna som en föreningslänk mellan G. P. U. i Moskva och sovjets spionericentraler i utlandet.

SVARTA SPALTEN

BESSEDOVSKIJ. — Rysk bolszevik ambassadråd i Paris. Anklagad 1929 för stöld av c:a 5,000 dollars. Nekade infinna sig i Moskva för redovisning.

LÖWENSTEIN. — Judisk bedragare; anklagad 1929 i Berlin för delaktighet i judarna Sklareks millionsvindel.

NAWROCKI, Max. — Tysk konsulattjänsteman; häktad 1929 i Thorn för spionage mot Polen.

OGAWA. — Japansk hovman, fd. trafikminister. Häktad för korruption 1929. Det gällde ett millionbelopp.

PFEIFER. — Kommunist. Direktör för staden Halles allmänna sjukkassa. Avsatt 1929 och anklagad för korruption.

ROSSI, Cesare. — Italienska inrikesministeriets presschef; delaktig i Mateottimordet 1924; rymde utrikes och beskyllde fascistregeringen för delaktighet i mordet. Häktad och 1929 dömd till 30 års tvångsarbete för propaganda mot den fascistiska regimen.

SCHMERZ. — Medicine doktor och professor; överläkare i Graz. Dömdes 1929 till 15,000 shilling böter för det han villfarit c:a 600 mäns hemställan om sterilisation.

SCHÜNING, Wilhelm. — Socialdemokrat. stadsråd i Berlin. Anklagad för korruption, i "Völk. Beobachter", München, 19/10 1929. Han är nu generaldirektör i det judiska Behala-Aktiebolaget i Berlin.

SCHUR. — Amtsrat i Berlin; anklagad för korruption 1929 i samförstånd med en judisk firma.

SKLAREK, Leo, Max och Willi. — Czechiska judar. Häktade i Berlin 1929 för millionbedrägerier, möjliggjorda genom intima förbindelser med höga socialdemokratiska ämbetsmän. De judiska bröderna ha börjat sin bana som gatuhandlare.

TOLLER, Ernst. — Judisk kommunist. Författare. En av ledarna i rådsrepubliken i München 1918. Avtjänat fängelsestraff för delaktighet i mord. Blev 1929 utvisad från U. S. A.

WOLFF, Teodor. — Judisk chefredaktör av Berliner Tageblatt. I Berlin 1929 stämd inför rätta för förtal och förolämpning.

45 JUDAR, vars namn här förbigås, ha 1929 häktats i Haifa för mordförsök.

INTERNATIONAL INTELLIGENCE INSTITUTE.

---

och begivit sig till honom. Men Morguienne har emottagit dem på ett sådant sätt, att de icke en andra gång velat riskera sig åt det hållet.

— Och var finns hans stuga?

— På andra sidan platån, på en mark som gränsar till dammen, mitt i träsktrakten.

— Aha, man tillstår sålunda, att det finns träsk...

— Man talar inte om det för främlingar, som då kan få grund till fruktan för febrar, och som municipalsamhället gärna skulle vilja draga folk till trakten och sålunda göra reklam i tidningarna för det "Normandiska Schweiz"...

Detta Constant's pladder förföljde mig till och med i sömnen; jag har hela natten ridits av maran, under strid med en oformlig och hotfull père Morguienne. Men efter dessa oroliga drömtankar framträdde syner från ett flytande vatten, ofantligt mystiskt, och klart som himlen. Mina ögon ansträngde sig att forska ännu längre, att överskåda den våta ytan mot, jag vet inte vilket,

okänt mål. Men den gamle tjuvskytten reste sig som en Adamastor och spärrade horisonten.

Den 19 maj.

Hela dagen har jag med förtjusning målat under äppelträden i trädgården. Vilken glädje att försöka gripa ljuset, att destillera det med ögonen, att komma det att framträda på duken, varest nyanserna samla sig liksom tankar. Som jag förutsett och önskat övergick himmeln den dagen i en glanslös grå skiftning med dragning mot blått, ett slags siden- eller sammetsgrått. Från gräsmattan, som var utsatt för detta ljus, syntes en dunstkrets, ett slags lysande båge uppstiga. Den svävade i rymden. Runt kring mig hördes djurläten: kacklande hönor och grymtande svin, som sprungo omkring viftande med sina korta korkskruvsliknande svansar: längre bort bräker ett får som om

nedsmorda av fuktig och tjock gyttja, med ansikte och händer sönderrivna av taggar och grenar, men jag hade nått mitt mål. Framför mig sträckte sig vägen tillräckligt bred för att låta ett åkdon komma fram, en väg bildad av flata stenar. Min nyfikenhet tillät mig icke att reflektera; Jag beslöt att beträda den stenbelagda vägen. Knappt hade jag tagit några steg, förrän jag tyckte mig vara vid världens slut, förbunden med jorden endast genom en smal rad av grå stenar bakom mig. Jag gick mellan himlen och vattnet lik en lindansare som kastar sin lina ut i rymden för att söka gå från jorden till himm[illegible]. Runt kring mig utbredde sig vattnet. Jag hade gått, antager jag, nära 500 meter, då jag plötsligt hejdades: vägen slutade där, avspärrad. Genom ett häftigt ras, en hopgyttring av stenar, kastade om varandra, alldeles som vid en explosion, förorsakad av en mina. Jag gick framåt ända tills mina fötter blevo våta av dammens vatten; det var ingen

mindre sluten mot min tjänare än mot mig själv. En flaska mellan två glas på bordet är ett band som fängslar människorna, och som kommer förtroendets radband att löpa. Hör nu här, vad Constant fått reda på; han har omtalat det för mig med en min avpassad efter omständigheterna och under det han ombesörjde min toilette för natten efter intagen aftonmåltid.

— Herr vicomten har haft att göra med en gammal dåre, en präktig karl i grund och botten, ehuru mycket fruktad i trakten och kallad för Morguienne till följd av denna egendomliga svordom, som han städse använder. Enligt vad de gamle veta att berätta, hade hans föräldrar alltid varit i tjänst hos gamla ädlingar, som utvandrat 1789, och vilka man sedermera aldrig återsett. Hans fader var redan ett original, som försvann under hela veckan, utan att man kunnat utforska var han hade varit; sonen har fortsatt samma liv; och man påstår, att han

SLAGET PÅ BRUNKEBERG.

AV DIREKTÖR ADOLF ANDERSSON, EKEBO.

DIR. ADOLF ANDERSSON.

Den nya och enade svenska bonderörelsen har i år för första gången hållit sin riksstämma i Stockholm.

Härvid förelåg åtskilliga viktiga frågor till avgörande och den kanske mest betydelsefulla var utseendet av ny ledare. Det föll på min lott att härvid föra klubban. När det betydelsefulla klubbslaget föll och jag därvid kunde konstatera, att den svenska bondebefolkningen *enhälligt* samlat sig kring sin nye ledare, hade jag en förnimmelse av att historiens genus svävade genom rummet. På den mark på vilken vi stodo låg nämligen på aftonen den 9 oktober 1471 en främmande här lägrad. Den var med hänsyn till den tidens resurser både manstark och väl rustad och bestod icke allenast av infanteri och kavalleri utan förfogade också över ett relativt starkt artilleri med kanonmynningarna riktade mot Stockholms slott. Den svenska bondehären, som av den unge ädlingen Sten Gustavsson Sture hopsamlats från södra o. mellersta Sverige, hade i ilmarscher antågat norr om Mälaren och vidRotebro förenat sig med dalkarlarna. På morgonen samma dag hade den på nytt satt sig i rörelse och på kvällen låg den lägrad endast ett par stenkast västerut där Klara kyrka nu är belägen. Huru det sedan gick och hurusom den samlade bondehären genom sin kraftiga insats lyckades rädda landet från utländskt förtryck, är allmänt känt och det är likaledes känt att den unge Sten Sture med tiden blev ”gamle herr Sten”, en av de svenskes mest älskade hövdingagestalter. Minnet av den svenska bondehärens seger vid detta tillfälle förevigades senare med det vackra monumentet S:t Göran och draken, som ännu i dag förvaras i Stockholms storkyrka.

Vad var det för motiv, som låg bakom bondebefolkningens ingripande? Huru kunde det komma sig att denne unge man kunde få dessa tusentals bondemän att lämna sina brådskande göromål och med vapen i hand följa honom till fosterlandets försvar? Var det månne någon speciell antipati mot den utländske monarken personligen? Knappast. Om vi tränga på djupet med frågan skola vi finna, att motivet var tvåfaldigt. Bondebefolkningen reagerade för det första mot den ekonomiska exploateringen. Konung Kristiern hade nämligen tidigare pålagt befolkningen tunga gärder och de härigenom hopbringade penningmedlen hade blivit förda ur landet och förbrukade för främmande ändamål. Längst innerst inne fanns emellertid ännu ett skäl, som säkerligen vägde ännu tyngre. Den svenske bonden hade allt hitintills varit en fri man. Bondebefolkningens livegenskap hade aldrig fått något fäste i Sverige. I konung Kristierns danska rike hade däremot denna princip vunnit fotfäste och faran för den svenske bondebefolkningens frihet kunde därför betecknas såsom överhängande. Den svenska bondehären kämpade således i slaget på Brunkeberg både för sin frihet och sin existens.

Huru förhåller det sig nu i det närvarande för den svenska bondebefolkningens vidkommande i fråga om frihet och existens? Den ytlige betraktaren skall säkert härpå svara, att f. n. inga faror hota vare sig friheten eller existensen. Min personliga uppfattning är emellertid att bondebefolkningens sunda instinkt säger dem, att fastän inga främmande arméer synas hota, så ha vi dock på nära håll ett främmande inflytande, som, om det icke i tid stävjas, kan komma att bli farligt både för friheten och existensen. Detta främmande inflytande är den internationellt betonade storfinansen, som allt mera strävar till att slå under sig alla de värden som våra förfäder lämnat i arv åt oss. Vi ha med andra ord anledning att erinra oss Strindbergs bevingade ord ” allt går igen”.

Den ekonomiska exploateringen har nu antagit smidigare former men effektiviteten är därför icke mindre. På de områden av Brunkebergsåsens östra sluttningar, där den dansk-tyska hären på sin tid var lägrad, har det moderna främmande inflytandet uppfört stora fästningar i form av banker och varupalats, där exploateringen pågår med full intensitet. Allt går igen. Den från S:t Göranmonumentet kände draken återfinnes nu åter mitt ibland oss pigg och kry. Han har t. o. m. funnit livsbetingelserna så gynnsamma, att han ansett det lämpligt att bilda familj. Vi ha sålunda efter hand blivit begåvade med en hel del drakyngel av med eller mindre vidriga typer.

På enahanda sätt som på Sten Stures tid ha vi också nu att anteckna att en hel del av de svenska stormännen gått över på den främmande drakens sida och högljutt sjunga hans lov: Bort med alla skyddstullar, fri handel över hela världen är målet för vår ekonomiska politik. Är det någon som känner igen drakrösterna?

Striden står hård. Sedan trettio år tillbaka rasar slaget på Brunkeberg och det svenska banéret har gått upp och ner. Det svenska borgerskapet, som fått taga emot den första stöten, kämpar en ojämn kamp. Bondehären måste nu öka takten om den skall hinna fram i tid, innan slaget redan är avgjort. Sveriges folk har under gångna allvarstider merendels riktat sina blickar mot norr, mot Uppland, Västmanland och Dalarne. Den svenska bondebefolkningen liksom överhuvudtaget alla nationellt sinnade svenskar rikta nu sina blickar mot söder — mot Kullenbergstorp.

Adolf Andersson.

Jättetub STOMATOL

Hos varje handlande till 1.— kr. pr st.

BANKIR ASCHBERG OCH BANKSVINDELN.

EN SPECIALUTREDNING AV INITIERAD.

VI.

SVENSKA EKONOMIBOLAGET.

Innan vi ge oss in på Allmänna svindelbanken vilja vi först presentera Svenska Ekonomibolaget, då detta bolag var så enastående frikostigt mot Allmänna sparbanken och bland annat höll denna med stora och rymliga lokaler i Vasagatan 4 *alldeles kostnadsfritt.*

Svenska Ekonomibolaget stiftades den 29 nov. 1917 och dess styrelse utgjordes av hr Aschberg och juris kandidat Georg Hjalmarsson Branting. Bolagets ändamål var att bedriva bankrörelse.

Aktiekapitalet var i början endast *50,000 kronor,* men i samma veva Nya Banken gick omkull höjdes det inbetalda aktiekapitalet till icke mindre än *4,500,000 kronor*. År 1919 utgjordes styrelsen av bankdirektören Aschberg och dennes två betrodda medhjälpare, hrr Herman Lindqvist och Gerhard Magnusson. Dessa två senare avgingo den 3 april 1920, då i stället i styrelsen inträdde förutvarande suppleanten, fabrikören *Knut Paul Magnusson,* jämte en kamrer G. P. Ströman från det förolyckade Bruno Söderströms bankirbolag. 1927 valdes till styrelse kamrereh G. P. Ströman, direktören Aleksej Smirnov och redaktören H. F. Lindblad, med fabrikören Paul Magnusson och kamreren A. Engström som suppleanter. **Direktör Olof Aschberg var ju, som** man vet, ”sann” socialdemokrat. 1918 blev direktören *därjämte ”sann” bolsjevik* och trädde ekonomiskt i bräschen för denna nya trosbekännelse. Han har genom Svenska Ekonomibolaget och genom sin kamrer, hr Armand Engström, alltsedan 1918 lagt ned ett *dirigerande och ekonomiskt uppoffrande arbete för bland annat A.-B. Politiken och fastighetsaktiebolaget Boken.*

”Allt ifrån första stund har det stått en atmosfär av tvetydighet kring Allm. Sparbanken och dess verksamhet. Hårdast drabbar naturligtvis nu liksom alltid i dylika fall slaget de små insättarna. F. ö. kunna vi icke hålla tillbaka den reflexionen, att det inträffade också borde utgöra en varning mot att i hopp om styrelsearvoden och olika förmåner ge sig in i en affärsverksamhet, som man icke begriper eller i varje fall icke kan kontrollera eller genomskåda.”

Så skrev Social-Demokraten den stora kraschdagen, måndagen den 8 april 1929, efter att först ha konstaterat, att 25 millioner kronor av småfolkets sparmedel voro förintade. Skada blott att denna bistra kritik ej framfördes vid starten år 1916, ty då kanske det hela varit ogjort!

SVINDELBANKEN STIFTAS.

Direktören Gustaf Svenson, som våra ärade läsare känna från Nya Banken, Allmänna bostadsförbundet, A.-B. Senno, A.-B. Tellusborg med flera märkliga företag var den synliga organisatören av Allmänna sparbanken år 1916.

Man sökte först att få kalla den Sveriges Allmänna sparbank, men av någon anledning blev detta förvägrat. Avsikten var således redan från början, att hela landet skulle exploateras. Såsom synliga medhjälpare framträdde vidare de båda högtbetrodda bulvanerna Carl Erik Kinman och Per Albin Weidenhayn, alla tre i tjänst hos hr Aschberg i Nya Banken. Svensson och Kinman hade dock den meriten att de aldrig spelade socialdemo-

RESTAURANT

RUNAN

Dalagatan 50, Stockholm.

skulle vara tillsammans med en annan, denne helt och hållet galen!

— Var bor de?

— Fordom hade de ett hus i Vireville. Men då fadern dog år 1880, nära 100 år gammal, läto fodringsägarna sälja allt, hagen, huset och hela härligheten. Det påstås att där funnits antika saker, värda mycket pengar: antika möbler och gamla tavlor. Kännare hade infunnit sig och bemäktat sig alltsamman. Vireville's notarie Lefare, som är en gammal samlare, köpte en del för sin räkning, så att det hela stigit till ganska mycket, och sedan skulderna betalts, återstod det likväl en smula pengar åt sonen. Med dessa, måhända även med andra pengar, — vilket borde undersökas, — har han köpt jord, som varit till salu invid dammen; har han själv byggt sig en hydda där och lever nu av plundring eller....

— Varför anklagas han egentligen?

— Oh, för ingenting bestämt. Herr Vicomte kan nog förstå, att

gång, — vi ha någon tid haft en regnperiod, — var himmeln mörk och dyster; vattenytan speglade sig i silver och mauve, stelnad i fullständig orörlighet, liksom bestruken med tung olja. Horisonten var lik en rörlig mur. Intet att göra i akvarell. Jag hade lust att återfinna den fördämning i vattenytan, jag sett sista gången, och som sträckte sig mot dammens mitt liksom en bro, lik det omöjligas väg, förande ingenstädes. I det jag banade mig väg genom rosenbuskarna, snubblande över almstubbar och hoppande mellan vattenfåror och gropar, genomströvade jag denna strand utan väg, ja t. o. m. utan den lilla knappt synliga gångstig som människans fot efterlämnat och som en jägare eller lantbo alltid vet att återfinna och följa. Tvärtom såg det ut som hade man ökat svårigheterna, uppsatt nya hinder och utlagt snaror för att hindra marschen och borttaga lusten för nyfikna. Jag återkom från denna promenad ledbruten och trött, med fötterna

det misstänkte något särskilt. Den lyckliga lantgården är helt vit med svarta taksparrar, samt ganska låg under halmtakets linjer. Luften är grå och ljum, och dagen är mild: min själ är uppvärmd och mitt sinne förnöjt.

20 maj.

Det har hänt så mycket sedan några dagar, att jag inte haft tid att tänka på min dagbok. Men i afton i det stilla lugn, som råder på gården, känner jag behov av att, som gammalt folk säger, ”lägga mina tankar skriftligen:” i det jag lägger dem söver jag dem, och gör dem orörliga; kanhända lyckas jag reda dem ur deras förvirring samt själv vinna förklaring över dem. För att jag inte ville hava misslyckats i en sak och för att samtidigt visa Mr Morguienne, att jag inte fruktade honom återvände jag, härom dagen, till dammen. Denna

Dutol inte är den, som anklagar någon; likväl....

— Likväl vad? I sanning, Constant, jag tror ni likaledés blivit Normand!

— Herr Vicomten vet mycket väl, att jag är från Niévre. Se här, varom man skvallrat: Då pére Morguienne bekommit vad som återstod av försäljningen, har han depenserat ganska betydligt för att betala jorden och materialerna för byggnaden; det bör inte ha återstått mycket, och likväl gör han ingenting från och med denna tidpunkt. Han, som förr i tiden tog lega vid skörden eller gjorde dagsverken i lantgårdarna, tillbringar nu sin tid med att promenera och fiska, och ändå fattas honom aldrig något. Och som man ofta sett honom växla gamla guldmynt från Louis den XVI:s tid, är man övertygad om, att han funnit en dold skatt, en skatt undangömd måhända av emigranter eller av flyktingar från revolutionstiden. Det finnes visserligen folk, som försökt blanda sig i hans saker

krater, varemot Albin Weidenhayn var bokbinderiarbetarnas allt i allom. Denna pålitliga trio skapade ju även, såsom förut nämnts, år 1914 Allmänna bostadsförbundet. Kinman titulerade sig därför "sekreterare" i nämnda förbund.

Dessa tre personer fingo med sig Gustaf Svenssons nuvarande försvarsadvokat jämte en ung, energisk man, som sedermera gjort sig ett namn på bostadssvindleriets område. Hans namn var *Torsten Weidenhayn*, och han bestrider nu år 1929 en mycket anspråkslös syssla å direktör Axis arbetshem å Långholmen. Alla möjligheter för ett lyckat svindleri förelågo således redan från början.

För att kunna dupera den stora okunniga mängden måste hr Aschberg dock se till att en lagom mängd arbetarrepresentanter överskylde avsikten. *Icke mindre än tjugofem styoken fastnade på limstången.* Vi bry oss icke om att draga namnen på dessa, ty de flesta torde ha handlat i god tro. Endast ett par av dem återkomma vi till, vilka ställt sina krafter till Svensson—Aschbergs förfogande ända intill kraschen. De båda "medhjälparna" Herman Lindqvist och Gerhard Magnusson voro icke med bland Allmänna sparbankens huvudmän utan sparades för andra ändamål.

GRUNDKAPITALET.

En sparbank stiftas på så sätt att ett antal kända män ställa sig som garanter för ett visst grundkapital. Detta till skillnad från en affärsbank som ju består av ett aktiebolag. Vi vilja även påpeka *att bankinspektionen icke har någonting att skaffa med en sparbank,* ett förhållande som startarna räknade med. Endast länsstyrelsen kan på förekommen anledning be få se på sparbankens affärshandlingar. Just nu år 1929 har dock tillkommit även en sparbanksinspektion, såsom en direkt följd av det inträffade.

Man satsade *hela tjugofem tusen kronor* till grundkapital "för att icke insättarna skulle kunna lida förlust", som det står i urkunden. Av dessa tecknade Gustaf Svensson 7,000, Kinman 4,400, Albin Weidenhayn 2,000, advokat Hultman 2,000 och den unge lovande sonen Weidenhayn 500 kr. Lockbetet tecknade 100 kr. till 500 kr vardera. Dessa medel togs dock icke ur egna plånböcker, utan man skrev en sorts förbindelse på beloppet och *denna förbindelse skulle vara räntebärande.* Kontanterna ordnades upp av bankir Aschberg och denne måste tydligen även stå för startkapitalet, om sådant egentligen behövdes, ty sparbanken började sin verksamhet i en källarlokal i Folkets hus, så det hela var tydligen billigt.

Stiftelseurkunden är daterad d. 27 januari 1916, och fram på vårsidan kom man i gång med bankverksamheten. Detta var nu även på hög tid, ty efterfrågan på pengar i Nya Banken var just då långt större än tillförseln. Kriget rasade ju och man kunde "göra" i allting, och därtill behövdes kontanter.

Styrelse i Allmänna svindelbanken blev Gustaf Svensson jämte Kinman och den äldre Weidenhayn. Därjämte insattes i styrelsen en advokat och tre förtroendemän. De fyra senare hade dock endast blindpiperoll.

Det ordnades sedan en "Sparbankernas organisationsbyrå", vars ledande krafter voro bankir Aschberg och bulvanen Kinman.

Gustaf Svenssons uppdrag vid tiden för Allmänna svindelns start år 1916 voro dessutom: Direktör i byggnadsbolaget Manhem i Aspudden, som dock icke ägdes av hr Aschberg. Vidare var Gustaf Svensson medhjälpare i Nya Banken och Allmänna bostadsförbundet, vilket dock redan följande år var moget för konkurs. Så voro Gustaf Svensson och Aschberg de styrande i det kristidspolitiska bolaget Senno samt i Tellusborgsbolaget.

(Forts. i nästa n:r.)

ETT SÄLLSYNT FYND FRÅN JÄRNALDERN.

I Våxmossen i Ljungssocken i Östergötland påträffades nyligen under dikning å Svenska chokladfabriksaktiebolagets mark en träklubba. Den låg på ett djup av 1.30 meter, var 1 meter lång, tjock som en arm och tydligen tillyxad med något primitivt järnverktyg. Amanuensen B. Cnattingius, som gjort en undersökning av fyndplatsen kom till den uppfattningen, att klubban härrör från järnåldern. Klubban har tydligen varit avsedd som slagvapen. Fyndet har sitt stora intresse därigenom, att vi från forntiden ha nästan inga redskap och vapen av trä bevarade.

AMERICANISMEN.

En världsberest nordeuropeisk statsman har en gång kallat amerikanarna för stora barn: "stora, snälla, duktiga, försigkomna, företagsamma barn", medan deras negrer äro små jollrande barn.

Efter samma vederhäftiga källa vill jag här återgiva ytterligare några synnerligen beaktansvärda omdömen:

"*Den amerikanska kvinnan* tycker jag ej om. Jag fäster mig ej så mycket vid, att de amerikanska damerna dofta alltför mycket av parfymer, eller att de oupphörligen spegla sig och gnida näsan och hela ansiktet med en bomullsudd, till överflöd inpyrd med puder, ty detta bruk ha även de svenska damerna börjat missbruka. De amerikanska damerna är i regel vackra, nätta, fina och välklädda, det senare stundom för mycket, så att det verkar något påklätt, för att ej säga smaklöst. Men vad som stött mig är, att de ej sällan äro små tyranner mot männen, som alltför mycket skämmer bort dem. Jag har på flera hotell sett familjer med barn sitta vid middagsbordet, herrn har fått sköta om barnen, 'gå ut' med dem, mata dem, medan frun flirtat med en herre vid bordet intill. På gatan har jag sett mannen bära ungen eller skjuta barnvagnen, medan frun gått efter och flirtat med en annan herre. Mannen får ej i ringa utsträckning sköta eller hjälpa till med de husliga sysslorna. Det är ju mycket bra och mycket vackert, att kvinnan är dyrkad. Det är hon även i Sverige, men på ett behagligare, förståndigare och för familjelivet nyttigare och mer välgörande sätt. Orsaken till den vita amerikanska kvinnans säregna ställning torde till stor del vara att hon, i olikhet mot exempelvis i Sverige, är en mer 'rara avis'. —

"*New York* är delvis ganska smutsigt, och luften är mättad med bensindoft av alla de tusentals automobilerna. Utmärkande för N. Y. är den kolossala ljusskyltning, som där förekommer. Om man t. ex. står utanför hotel Astoria, finner man på alla hus vart man ser, både fula, löjliga och delvis lustiga ljusreklamer på alla tak och väggar. Dessa ljusreklamer av millioner elektriska lampor i alla färger, skaka, darra, dansa och utmärka därigenom den nervositet, som i regel råder hos amerikanarna. —

"*Chicago* ligger flackt som en pannkaka invid Michigan. Chicago's förstäder med alla sina många fabriker och slakterier äro ganska smutsiga, med svartgrå, rätt ruskiga hus för arbetarna. Även inne i staden är det i regel ej mycket bättre, särskilt i vissa kvarter. Trafiken på gatorna är rentav odräglig." —

"*Svenskarna* av båda könen i U. S. A. ha mycket gott anseende på grund av sin duktighet, sin ärlighet, sin renlighet, sin höga kulturella ställning. Deras medfödda anspråklöshet och blygsamhet gör, att de ej tränga sig fram, vilket norskarna sägs göra i ganska hög grad... Svenskamerikanarnas anseende har stigit i hög grad ej minst därigenom, att Sverige var klokt nog att ej komma med i kriget. På sista tiden ha amerikanarna upptäckt Sverige och funnit, att det är ett utmärkt turistland med en högt bildad, välmående befolkning, vars make man får leta efter i världen. Därigenom har Sverige och Svenskamerikanarna tillvunnit sig en respekt, som är glädjande men även välförtjänad." —

I dessa dagar, då världsbörsen genomlider de mest vansinniga kriser på anstiftan av en handfull jobbare i New York, har man en osökt anledning erinra sig den amerikanske samhällsskildraren Phillips' karaktäristik av Amerikas rika män. För att ej kunna misstänkas för partiskhet, vill jag citera hans egna ord i översättning av Eva Wilhelmsdotter Wahlenberg i D. N.:

"Det finns skurkar bland de högre finansmännen, och nästan alla finansmän göra då och då saker, som äro mer eller mindre skurkaktiga. Det högre finansväsendet utmärker sig för ett genomgående rofferi, och den stora finansmannen har genom långvarigt och oantastat rofferi till slut kommit så långt, att han betraktar det som lagliga, hederliga affärstransaktioner. —

"Är icke på vartenda kontor i affärskvarteren, — hos köpman, bankir, mäklare, advokat, handels- och finansman, — varje hjärna ivrigt sysselsatt med att uppgöra planer, icke till självbevarelse, men till plundring och rofferi, planer att höja levnadskostnaderna för folkets stora massa genom att i smyg tillsätta en liten skatt här och en liten skatt där på allt, varav människor leva? ,Utefter hela linjen mellan producenten och konsumenten, vid varje tullport avsedd för upptagande av rättvisa umgälder, ha dessa storfinansiärer, understödda av de mest framstående jurister och skurkaktiga statsämbetsmän, ett ombud, som det åligger att på var sak, som passerade, uppta mer än rätt är. Det finns tusen spetsfyndiga sätt att utkräva skatt, vilka alla gå ut på att leda den orättmätiga rikedomens strömmar till endast några få individer. Jag skrattar, när jag läser om arbetare, som strejkar för att få högre löner. Stackars okunniga dumhuvuden! De förtjäna nästan sitt öde. Vad tjänar det till att få högre löner, så länge de, som utbetala dem, hålla sig skadelösa genom att höja priset på alla de saker, på vilka dessa löner måste offras?

Bandit är ett alltför stort ord att brukas i sammanhang med dylika fina finansoperationer. De skulle snarare kunna ställas i jämnbredd med dem, som utföras av den usling, som en mörk natt smyger sig in på en gård, förgiftar gårdvarden, bryter sig in i spannmålsboden och flyr vid första tecken till fara. —

Finansmannen låter människor svälta och frysa och lemlästas, för att han skall få högre utdelning! Driver föräldrar till självmord och söner och döttrar till brott och prostitution — för utdelningens skull! Icke ärlig tävlan, i vilken den starkaste och bäste segrar, men bedrägeri, svindel, lögner, mutor, så att den ärlige och hederlige stupar för den oärliges och depraverades fötter. Och att göra allt detta är så 'aktningsvärt', bifallet över framgången så kritiklöst, och människorna så tanklösa under affärsverksamhetens brådska, att kritik anses som en blandning av avund och idealism. (Och det är den ofta, det måste medges.) —

Om det är nödvändigt skall finansmannen rent ut ljuga, utan en blinkning eller en darrning på rösten, så som nästan alla dessa herrar ljuga under ed inför domstolar och lagstiftande församlingar; men så länge det är möjligt, ljuga de med lögner som icke äro direkta lögner. —

De, som ärvt en stor förmögenhet och alltid levat i lyx och överflöd, få en vana att se ned på den stora massan av människor såsom dem underlägsna varelser, och de gå omkring utan större känsla av fara än som hyses av en människa, som ger sig in bland en hop svansviftande hundar. Men de, som äro födda fattiga och ha svingat sig upp, drivna av ursinnig avundsjuka mot de välbärgade och rika, inbilla sig, att envar, som ej är rik, har samma vilda hunger, som de själva haft, och är färdig att begagna sig av samma hänsynslösa metoder för att tillfredsställa den. De rika av den första kategorien bli ofta högmodiga och de av den senare sjukligt misstänksamma. —

Det är en regel, att den andra generationen efter en penningkung ärver jämte hans pengar, de låga egenskaper, som satt honom i stånd att hopa dem, men icke de stora, genom vilka han lyckats arbeta sig upp. —

De som först uppfunno det, som nu kallas gentlemen, voro några lata humbugar, vilka levde på vad deras icke-gentlemanlika förfäder samlat, och som ej ville bli störda av s. k. obehöriga. Därför hittade de på en del societetsregler, som t. o. m. de utomstående ofta äro nog dumma att acceptera."

*

Denna den amerikanske samhällsskildraren Phillips' karaktäristik av Amerikas rika män kompletterar på ett förträffligt sätt den kritik som uttalats av W. C. Bullit i hans amerikanska roman "Huset vid torget", refererad i n:r 188 av Nationen. Emellertid må man ej av det ovan anförda dra den slutsatsen, att vi ej skulle ha något att lära av Amerika. Tvärtom böra vi med uppmärksamhet följa alla de tekniska förbättringar, som den nya världsdelen lyckas åstadkomma.

A. O. EUROPÆUS.

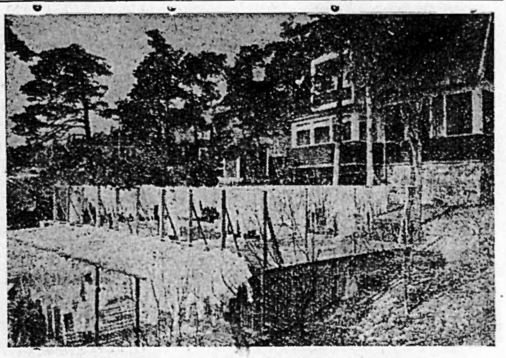

SOLTORKNING AV TVÄTTKLÄDER I BARRSKOGSLUFT

vid

Nockeby Tvättinrättning

(bästa landstvätt)

Gott utförande av tvätt, mangling och strykning. Specialité: Gardinstrykning. Även reparation av söndrigt linne. Ferm och punktlig exp. Humana priser.

Tel.: Älsten, Namnanrop: Nockebybro.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2. Middag ½2—7 Kväll 7—½12.

Restaurant GÖTA HORN

Hornsgatan 1 - Stockholm

GOD MAT - ÖL & VIN

Musik

Ny Regim

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell. Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter. Det förnäma familjehotellet par préférance.

RESTAURANT och TERASSER.

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 58 98
Exp. „ 58 99

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... „ 5.25
Kvartal .... „ 2.75
LÖSNUMMER 25 ÖRE

FREDAGEN DEN 29 NOVEMBER 1929

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1929.

DET NYA TYSKA RIKSVAPNET.

Inom demokratiska kretsar i Tyskland lär man umgås med planer på att giva riket ett nytt och än mera värdigt vapen än det nuvarande. Bland utarbetade förslag är även ovanstående, som dock knappast torde ha några större utsikter att bli antaget, då det alltför öppenhjärtligt åskådliggör verkligheten beträffande den härskande "demokratiska" republikanska regimen.

"KLASSKAMPEN PÅ LEDIGA STUNDER."

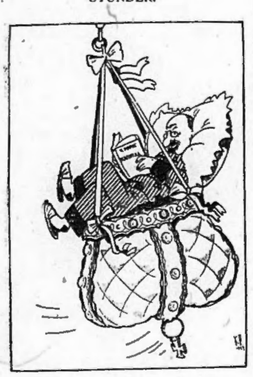

Vid ett besök i Prag nyligen uttalade den belgiska socialistiska ledaren israeliten Vandervelde, som är en av II internationalens mest celebrerade storheter, att han var stolt över att en gång hava varit kunglig statsminister i Belgien. Yttrandet, vars äkthet ju förvisso ej betvivlas, har föranlett III internationalens organ i Moskva, Pravda, till några reflexioner i samband med återgivandet av ovanstående bild, föreställande den illustre proletärkämpen på lediga stunder studerande sin älsklingsbok "Klasskampen".

Herrarna i II och III internationalerna ha tydligen icke stor förståelse för varandras vedermödor. De borde dock inse, att de realiter kämpa för samma heliga sak: egendomsfolkets herravälde över världen. Samma oförståelse gör sig starkt gällande över hela linjen, också hos oss. Hrr Engberg et Consortes vilja här alls icke förstå hrr Kilbom et Consortes "proletära frihetskamp" och vice versa. Men naturligtvis finner man alltid varandra, när det gäller praktisk handling.

GHETTOMILJÖ.

En Amsterdamkorrespondent skildrar en "andaktsfull" söndagsförmiddag, upplevd i stadens judekvarter. Här några utdrag:

Det är slut på israeliternas sabbat, och affärerna äro alltså i full gång. All handeln äger rum på gatan och larmet är öronbedövande — kommer man direkt från någon kyrka, utsättes man för en kontrastverkan, som är farlig för nervsystemet.

Affärsmännen fylla luften med sitt skrän vare sig de nu reklamera för järnskrot, galoschgummi, kokta ägg eller något annat av de tusen och ett mer eller mindre brukbara föremål som salubjudas. Gatan är full av stinkande smuts.

— Här var rent i morse, alldeles rent, yttrade till mig en man, som jag gav mig i samspråk med.

Knappt hade han sagt dessa ord, förrän en diskbalja stjälpes ur bakom oss. Jag upptäcker nu att alla trappor, som skjuta ut över de smala trottoarerna, äro prydda med feta judiska matronor, skalande potatis och sladdrande om senaste skandalen. Det finns också andra idyller i denna häxkittel. Obekymrade om den våldsamma gatutrafiken leka krullhåriga ungar längs husväggarna. En del äro för resten allvarliga nog. De leka inte heller utan arbeta. Tre pojkar exempelvis, som äro i sexårsåldern, spänta stickor och bunta ihop. På en käpp ha de hängt en skylt med orden "Vedhandel". Det ska börjas i tid ...

Amsterdam lär ha omkring 50,000 judar och största deen av dem bor i judekvarteret. Ej att undra på således att här krälar av folk. Flertalet är östeuropeiska judar, men här finns också en spillra på omkring 5,000 portugisiska judar, som redan på 1500-talet fick en fristad i Amsterdam.

På en eljest fridfull gata surrar ett getingbo, ett tjog grälande judinnor, som utveckla en häpnadsväckande talekonst. Grälet gällde tydligen någon beskyllning för snatteri. Männen äro mestadels diamantslipare, som arbeta i de av judarna ägda sliperierna. Sådana finnas här ett 70-tal — Amsterdam har som bekant världens förnämligaste diamantmarknad. Och vart man går stöter man på nya scenerier. Det vimlar av gråhårsmän med partriarkskägg, trasgranna kvinnor samt smutsiga men rundkindade ungar.

Bland det myckna goda den nu levande generationen undfägnats med är också en skrivarbyråkrati av sällsammaste slag. Sedan folket väl blitt "herre i eget hus", var det ju endast naturligt, att utvecklingen skulle göras fruktbärande för massorna i vidaste utsträckning!

Ett dyrbart skrivaredöme upprättades, vartill i detta land aldrig skådats maken. Allt som kunde vara av allmän betydelse, måste omsorgsfullt registreras i de många gamla och för ändamålet nyupprättade "sociala" ämbetsverken. Särskilt hårt gick man åt de stackars bönderna, som ålades ett rapportväsen till myndigheterna rörande praktiskt taget allt som fanns eller tilldrog sig på deras gårdar.

Det insamlade ändlösa siffermaterialet brukades sedan naturligtvis såsom ett betydelsefullt vapen i de Makthavandes händer mot de medborgargrupper och institutioner, som syntes dem förhatliga, d. v. s. stodo i vägen för Vederbörandes aspirationer. Senast har man riktat detta vapen mot bönderna, som förmenas leva ett föraktligt parasitliv i det svenska folkhushållet. Med hjälp av de insamlade statistiska siffrorna bevisas, att böndernas i dessa dagar framställda krav äro obilliga och att deras knot saknar grund. Siffror verka ju så vederhäftiga. Och de kunna användas efter behag, till stöd för vad som i varje situation bäst passar Maktens Herrar.

Asiatiska Aristokrater.

ANTOLOGI AV ANEKDOTER.

Till Stockhom inflyttade bankiren von Goldschmidts fru skröt vid en elegant soiré, som bankiren gav för ett antal utvalda ur societeten, över att hennes små telningar, Isaac und Jakob, togo dyra lektioner i franska och engelska av framstående lärare.

En av de förnäma gästerna, baron von Stjernspets, sporde värdinnan:

— Men vem lär dem svenska?

— Ach, them schwänske lär jak them natyrlich själff.

Läraren: — Nå, gossar, hur mycket ränta får jag å 3,000 kronor à 2 % pro anno?

(Alla gossarna börja räkna å sina tavlor, utom Isaac Cohn.)

Läraren: — Varför räknar du inte, Isaac?

Isaac: — Nej, 2 % à 3,000 kronor ä' ingen affär för mig.

Affärsmannen Moses Levischinskij:

— Stig in, stig in, mine käre vänner, varsgo, varsgo ... här kan ni köpe en bruddräkt ... micket vacker und micket pillig. I händelse av äktenskapsskillnad köper jag den åter mot femti procents rabatt.

RÄFST MED KOMMUNISTERNA I POLEN.

Efter långvariga förberedelser har polska polisen på tordagen riktat ett stort slag mot Warschaus kommunister. Under 42 husundersökningar har över 1,000 kg. propagandalitteratur beslagtagits. Ett fyrtiotal personer ha anhållits, däribland 7 bekanta agenter från komintern. Nitton kommunister ha satts i fängelse.

Moses Brode (till sin son Abel):

— Ja, där ser du, min schon, vad flit und sparsamhet kan uträtte — när den schtore Fränckel kom till Stockholm hade han bare en skjorte på kroppen und nu har han en miljon.

Abel: — Men pappa, vad skall han göra med så mycket skjortor?

LIEBKNECHT OCH LUXEMBURG TAGAS TILL HJÄLP!

Som ett motdrag mot den "oroväckande" antisemitiska frammarschen i Tyskland har genom allmänna åklagaren i Berlin anmälan om åtal gjorts mot major Pabst, en av ledarna för de österrikiska hemvärnen, för anstiftande av morden på de proletära massledarna judarna Liebknecht och Rosa Luxemburg. Pabst beskylles för att på sin tid hava givit kaptenlöjtnanten Pflug-Hartung och löjtnanten Vogel fingerad order om att överföra Liebknecht och Luxemburg från Hotel Eden till fängelset, men i stället beordrat dem att röja de bägge kommunistledarna ur vägen. Meningen med åtalet är uppenbart att i den pågående skarpa striden med antisemiterna i Tyskland markera samhörigheten och solidariteten mellan judarna och arbetarna, bestyrkt genom Liebknechts och Luxemburgs "revolutionära hjältedöd".

SOVJETS PROPAGANDACHEF I BELGIEN FAST.

Brysselpolisen har anhållit en student, som varit chef för hela den sovjetryska propagandaverksamheten i Belgien. Han levde i Bryssel under det antagna namnet Westermann. Hans verkliga namn är Cohn — efter namnet att döma jude.

TERRORN BLAND BÖNDERNA.

Från olika delar av paradiset ingå meddelanden, som ge vid handen, att den röda terrorn därstädes nu rasar mera fruktansvärt än någonsin under krigskommunismens första år. Samtidigt har spänningen mellan bönderna och sovjet bragts till det yttersta. Enligt sovjets överåklagare Krylenko, ha under detta år ej mindre än 3,382 bönder dömts till döden för kontrarevolutionära dåd.

FRÅN FOLKMÖTET

Talaren: Bort med kungen å det kungliga huset!! — Bravo!!! Bravo!!!!!!

Talaren: Bort med krigsmakten till lands och vatten!

— Bravo!!! Bravo!

Talaren: Bort med rikets övriga inbyggare ...

Blandade bravo- och nejrop.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET
NORA
STADSHOTELLET
ÖREBRO
STORA HOTELLET

Äventyrliga Ädlingar.

ENGELSK EGENHET.

Vid persiske kejsarens senaste besök i England körde han vid ett tillfälle genom gatorna i Manchester. En liten grabb hade klättrat upp i en lyktstolpe för att se på ståten, och när kejsaren for förbi räckte han lång näsa åt denne. Statschefen lade därvid märke till pojkens lilla puts, och han frågade en engelsman i sitt sällskap, vad detta skulle betyda. För att klara den pinsamma situationen svarade den tillfrågade, att pojkens beteende var ett tecken på största artighet. När sedan shahen skulle lämna Manchester och staden mött upp för att högtidligen hedra hans avresa, förvånades de närvarande av att se den höge gästen i kupéfönstret glatt räcka lång näsa åt borgmästaren.

DARAD DIPLOMAT.

Den stora allmänheten har föga eller ingen aning om det raffinerade sätt, på vilket det politiska och handelsspionaget bedrives i våra dagar. För någon tid sedan inträffade i Montreux ett fall, som är ett mycket belysande. Efter folkförbundets senaste sammanträde hade en hel del diplomater, bland dem en ung attaché Gerald, begivit sig till den mondäna platsen för att vila ut efter arbetet i Genève.

Gerald hade en, eller rättare sagt, två svagheter: roulettspell och vackra kvinnor. Vid spelbordet lärde han känna en ung dam, som i allt motsvarade hans högst ställda anspråk på skönhet. Hon hade underbart djupa mandelformade ögon och en melodiös altröst. Det dröjde inte länge, förrän Gerald blivit över öronen förälskad i den förtjusande uppenbarelsen. Natasja Kanievska hette hon och berättade en rörande historia om hur hon under revolutionen måst fly från sitt kära Ryssland.

Genom hennes förmedling infördes Gerald i en förmögen diplomatfamilj, där lyckan flitigt frestades vid spelborden. Och alltid vann den unge mannen när Natasja var i närheten! Det var inte att undra på att han blev förblindad av kärlek, som för resten inte lämnades obesvarad. Han fick också en present av den tillbedda i form av en juvelbesatt talisman, som han ständigt bar i en kedja om halsen.

Så förgick det några månader. Men plötsligt vaknade attachén upp ur sin kärleksdröm. Tämligen omilt. Det visade sig nämligen att han under rusets inflytande talat om viktiga frågor, som den sköna per omgående vidarebefordrat till sovjet. Polisen fick hand om saken. Natasja häktades, och därvid gjordes en överraskande upptäckt.

Den strålande skönheten visade sig vara identisk med en man vid namn Jeno Kovacz, som tidigare varit anhängare till den magyariske rödbanditen Kun men numera ägnade sina krafter åt Sovjetunionen. Den förälskade attachéns äventyr blev inte bättre när det visade sig att den lyckobringande ädelstenstalismannen var en billig imitation!

BALDA BARONER.

Den äldste i familjen Montmorency anses vanligen för den förste baronen i kristenheten, emedan legenden inom familjen berättar, att en av dess förfäder varit den förste adelsman, som antagit kristna läran. Då Talleyrand en dag i ett sällskap fann hertigen av Montmorency tillsamman med baron Rotschild, som nyss förut erhållit denna värdighet, sade han till hertigen:

— Behagar den förste baronen i kristenheten presentera mig för den förste baronen i judendomen?

SV. af GRIPENSTAM.

NATIONALT TIDSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:R 198 — FREDAGEN DEN 6 DECEMBER 1929 — ÅRG. 5

BREV TILL FARISÉERNA.

Denna vecka har jag fått en mycket glädjande information från England. Det är att mr Mac Donald ämnar utnämna några av sina hjälpare inom arbetarpartiet till lorder. Äntligen brytes sålunda isen! Vilka perspektiv öppna sig ej härigenom även hos oss! Vår demokrati har ju alltid följt i Britanniens kölvatten, och kommer givetvis att så göra även i detta fall.

Visserligen har vi här kunnat pråla med den demokratiske aristokraten D:r von Zweigbergk, men vår glädje har grumlats genom officiella meddelanden från vederbörande myndigheter i Wien och Prag, att d:r v. Z:s stamfader var en ofrälse landsförrädare, som slutligen föll för ett österrikiskt skott. Dagens Nyheters f. d. redaktör hör sålunda till de äventyrliga ädlingar, vars adelskap är hemmabakat. Men genom den av Mac Donald inaugurerade reformen finns stora utsikter för titulus Zweigbergk att erhålla en slitstark och hållbar adelskonfirmation, så att han med självmedveten pondus kan uppträda vid sidan av vår illustre proletärbaron lord Schiller-Palmstjärna i London. Liksom denne lär d:r v. Z. vara judemestis, i det en av hans anmödrar bär det för oss goter illaluktande namnet Knoblauch.

Därmed vare intet förnärmande sagt om bemälde d:r v. Z., i vilken vi tvärtom se en av föregångsmännen på sitt område. Med aldrig svikande trohet mot den salomoniska vishet, som propageras av K.-O. ben-Albert, lyckades d:r v. Z. göra D. N. förtjänt av sitt namn: *Dagens Nidskheter.*

*

Bland andra av adelskap förtjänta demokrater är givetvis exministrarna Hansson, Levinson, Olsson etc. Vi nämna dessa först därför att de sakna familjenamn och sålunda äro i trängande behov av att bliva hulpna. Att herr Levinson kommer att adlas med namnet "Löwenschwanz" är så gott som säkert. Det glunkas även om att f. d. krigsministern skall erhålla titeln "freiherr von Hanswurst". Att f. d. kyrkoministern skulle aspirera på namnet Olof Magre för att skilja sig från det norska helgonet Olof Digre anses i initierade kretsar (ecclesiastikdepartementet) föga troligt. Ämnar han upptaga den vackra titeln "baron Olsson", kommer han dock lätt att förväxlas med den storbritanniske Baronet Ohlson, kolhandlare och f. d. sheriff i Hull .... A propos: I politiska kretsar i London förljudes, att författaren till Journey's End (Männen vid fronten) Sherriff på grund av den fredsstämning hans dramatiska skådespel har väckt över hela världen kommer att upphöjas i adligt stånd.

Detta finna vi synnerligen billigt och rättvist. Men då bör naturligvis också vår egen vita brigadgeneral Wickman konfirmeras i sina värdigheter. Vad vår dramatiske författare Lindorm beträffar, så har han ju redan adlat sig själv, liksom på sin tid salig Hallwyl.

*

Vi ha nu sysslat så mycket med de manliga fariséernas vaniteter, att rättvisan onekligen fordrar några ord om de kvinnligas. Till all lycka är en dam med det orientaliskt klingande namnet Stella Rubinstein ute på en rundtur i Norden för att öppna Rubinsteininstitut i de skandinaviska huvudstäderna. I Stockholm kommer Rubinsteininstitutet att samarbeta med en damfrisering på Drottninggatan.

Vad säger nu den franska skönhetsfabrikanten om våra söta bleksikten? Jo, ungefär detta:

"Jag tror inte ni ska lägga an på så strålande artificiella färger som Medelhavs-rasens kvinnor. Make-up för en ljus, blond hy måste anbringas ytterst varsamt och diskret, får endast understryka vad naturen ämnat. Er typ skulle bli hård och skarp, om ni målade er kraftigt. Ni bör hålla er till den "söta" typen, ni passar ej för att verka "sophisticated" som amerikanerna säga. Ni är ju det till ert väsen i stället, ni nordiska kvinnor, intellektuella och intressanta!"

Det var vackert sagt, M:me Rubinstein!

Måtte orden ej ha fallit på Smålands hälleberg, utan i god jord!

*

Slutligen en historia som vi länge väntat på att få höra i en eller annan form:

Det var en dag för inte så länge sedan, då den småländske tändstickskungen stod och fundersamt mönstrade sitt nybygge i Berlins centrum. Si, det var ganska gott, men det fanns ett och annat att tänka på, och under tänkandet hade Ivar kommit ut på körbanan, och en bil hade så när åstadkommit börsvärldens våldsammaste kursfall. En påpasslig polis avvärjde olyckan i sista ögonblicket, men kunde inte hålla inne med frågan: "Aber, sind Sie denn t o l l, mein Herr?"

Svaret kom med en av en hel värld konstaterad orubblig blygsamhet: "Nein, ich [illegible] K r e u g e r".

(För den som inte är språkkunnig kan det upplysas att "t o l l" betyder stollig eller tokig.)

[illegible]

PUB LI KAN.

DET FÅFÄNGLIGA HOPPETS STJÄRNA.

(SE VIDSTÅENDE TEXT.)

SALOMOS INSEGEL.

Eftersom människorna bestå ej blott av materie utan även av ande, räcker det icke med att sörja endast för kroppens välbefinnande. Också själens behov måste nödtorftigt tillgodoses. — Detta insågo världens "vise" redan i historiens begynnelse. Och läto de utforma allehanda kostbara ideal till andarnas vederkvickelse. Den gammaltestamentliga konstfärdighet, som härvid utmärkte en kung David eller Salomo erkännes än i dag. Vår tids "frigörelse"-utveckling går i själva verket i deras anda. Varthelst vi vända blicken, möta vi "det internationella brödraskapets" heliga symboler, den röda salomoniska stjärnan jämte de olika berömda redskapen för tusenårsrikets uppbyggande.

Med hänförelse ger sig varje ny generation i striden för dessa ideal, härrörande ur samma visdomskälla, som visserligen appellera till själarnas instinkter, men i verkligheten åsyfta och leda till deras förnedring i fåfänglig, materialistisk ävlan. Den idealvärld, Sion bjöd mänskligheten, visade sig ej motsvara vad den utgavs för. Generation efter generation måste bevittna dess fåvitskhet, men icke förty fortsatte man att blint tillbedja de falska gudar. De under Guldkalven lydande internationalerna äro ju i vår tid både många och skiftande, politiska, ekonomiska, kulturella och religiösa, vilka alla i hemlighet samverka för det stora målet: det judisk-messianska världsrikets upprättande. Folkens bildade klasser arbeta å sina vägar, de breda lagren å sina. Medan de förras kraft föröddes i andefattig mysticism, engagerades de senare i en verklighetsfrämmande kamp för en "frigörelse", vilken i realiteten syftade till något helt annat, nämligen deras förslavande under det internationella Mammon. Ställda under "välfärdsmaktens" lejda agenters ledning, betroddes de slutligen med uppdraget att fullkomna världserövringen. I proletariatets namn och under Salomos insegel.

Men i samma stund massorna varsebli, att de lockats in i en falsk idévärld och varit utsatta för ett skändligt bedrägeri, syftande till deras eget fördärv, är det slut med deras tjänstvillighet under Gyllene Kalven. Då stundar *den verkliga folkbefrielsen* i Kristi anda.

UR INNEHÅLLET:

"Överklassens" ansvar. Ledande artikel.

Fransk forskare om den götiska rasen.

Hos bertigen av Friedland. Illustrerad reseskildring.

Bankir Aschberg och banksvindeln. VII.

PRIS: 25 ÖRE

DEN 6 DECEMBER.

»ÖVERKLASSENS» ANSVAR.

Bolsjevismens problem sysselsätter alltjämt folken såsom ett av tidens mest aktuella och överhängande. I regel gör man sig emellertid vid dess bedömande skyldig till ett ensidigt och ytligt betraktelsesätt. Man uraktlåter att gå till grunden och undersöka sjukans väsen samt på grundval av sålunda vunnen klokhet i saken bilda sig sin uppfattning.

Visserligen förhåller det sig så som i denna tidning vid skilda tillfällen framhållits, att bolsjevismen är en skapelse av det i revolutionens tecken arbetande, efter världsherravälde strävande Mammonsfolket. Detta faktum rubbas ej därav, att folken ännu i stor utsträckning ej kunna eller vilja fatta det stora sammanhanget i vad som sker. De framgångar bolsjevismen faktiskt vunnit i världen, jämväl hos sådana folk, som ännu officiellt bekänna sig till den kristna kulturåskådningen, visa tydligt på förhandenvaron av en för rörelsen tjäntlig jordmån. Hade regeringarna och de ledande klasserna tillbörligt känt sitt ansvar och sin plikt gentemot folken samt handlat därefter, skulle bolsjevismen aldrig förmått rycka fram till den faktor i nutida politiskt liv, den i dag är. De ansvariga statsmännen och den s. k. överklassen läto förleda sig att i viktiga delar frångå pliktens väg. Man tänkte i första hand på personlig fördel och skyddandet av egna små intressen samt först i andra eller tredje hand på fosterlandets och folkets i gemen. Man glömde i sitt handlande alltför ofta de solidaritetens bud, som i ett sunt folksamhälle måste gälla och, av alla, hög som låg, respekteras. ”Sådan herre, sådan dräng,” heter det. Sådana ledarna äro, sådana äro folken. Denna sanning förtjänar i dessa dagar att väl begrundas, ej blott av statsmännen och folkledarna utan minst lika mycket av ”överklassen”, som ofta i stor utsträckning förgätit sin egentliga uppgift i samhällets tjänst samt de plikter som därur härleda. När de ledande klasserna fatta sin ställning som ett priveligium, hava de glömt den sanna folksolidaritetens bud. Deras orationer bli värdelösa och förklinga utan att väcka någon genklang hos massorna. Ty dessa vänta med rätt att de i gärning skola föregå med gott exempel. Hade de så gjort, skulle det förvisso ej heller varit möjligt för främmande spekulanter i social oro att rycka in bland folken och på sätt som skett skilja de i verkligheten samhörande klasserna åt samt bringa dem i förödande inre strider.

Förutsättningen för att det missnöje, som nu breder ut sig bland de breda lagren, också i vårt land, skall upphöra och den bolsjevikiska faran kunna undvikas är att en fördjupad nationell solidaritetskänsla tränger ut till folket och framför allt till de klasser, som i sin egenskap av ledande främst bära ansvaret för vårdandet av vårt svenska kulturarv. Det förhatliga kastväsendet, vår nationella olycka, livligt omhuldat av allsköns internationella samfund, måste försvinna och medborgarna av alla yrken och klasser lära sig inse och erkänna, att de alla äro söner och döttrar av samma vördade folk, tillhörande samma fosterland Sverige!

———

PRESSKONSERTEN

KRING JORDBRUKSKRISEN.

Jordbrukskrisen är alltjämt föremål för livlig uppmärksamhet i dagspressen. Medan vänsterns organ, tämligen mangrant följande den Bonnier-Heckscherska parollen, fortsätta att ivrigt hävda frihandelsdoktrinens välsignelse för land och folk, tycks man på den högra sidan allmänt vara överens om att snara åtgärder i protektionistisk riktning äro oundgängligen nödvändiga. Att den för vårt folks proletarisering under Den Gyllene Internationalen arbetande socialdemokratien skulle känna sig djupt kränkt av de framkomna förslagen att vilja skydda den svenska jordbruksbefolkningen mot ekonomisk undergång, var ju endast vad som kunde väntas. ”Proletärerna” Örne, Per Albin och Engberg äro inte för inte anhängare av den heliga marxismen! Hr Örne, den internationella storfinansens peciella ”demokratiska” skyddsling i vårt land, excellerar senast i en ledare i Socialdemokraten, vari han dristar karaktärisera det höjda kravet på stöd åt jordbruket såsom ”en vådlig politik”. Efter att ha förkunnat den grova lögnen, att ”majoriteten av de svenska jordbrukarna skulle lida skada av protektionistiska åtgärder” söker den bålde riddaren av Röda Bandet medels allsköns fraser i känd stil inbilla arbetarna, att det skulle ligga i ”det arbetande folkets” intresse att förhindra en effektiv hjälp till det betryckta svenska jordbruket. Framställningen utmynnar i följande:

Det förhåller sig ju så, att tullar och liknande åtgärder faktiskt icke kunna hjälpa jordbruket på fötter. Flertalet av landets självständiga jordbrukare skulle stjälpas av den hästkur, som är avsedd att hjälpa de stora, och dessa skulle på sin höjd under en kort övergångsperiod stärkas av den onaturliga medicinen. Det kan icke nog ofta och nog kraftigt framhållas, att högeraktionen för utnyttjande av jordbrukarnas missnöje är i hög grad vådlig för landets ekonomiska hälsa och växtkraft, och att den i längden är farligast för jordbruket. Att till förmån för denna politik åberopa exemplet från länder, som för 15 år sedan ställde till med ett världskrig och vilka sedan fört en ekonomisk politik, som varit nära att platt fördärva vår världsdel och alltjämt utgör en av huvudorsakerna till den allmänna jordbrukskrisen, borde förbjuda sig självt i 1929 års Sverge.

Hr Örne kan icke rimligtvis vara okunnig om sanningslösheten av de påståenden han här söker slå i en okritisk publik. Men huvudsaken är ju att hans höga uppdragsgivare, just de kretsar inom den internationella storfinansen, som i egen vinnings intresse iscensatte det stora världskriget, äro nöjda med förkunnelsen. Och då så!

Nya Dagl. Allehanda (h.) framhåller i en ledande artikel faran av ett dröjsmål och påvisar, huru krisföreteelsen inom jordbruket är allmäneuropeisk:

Den kris, som hemsöker det svenska jordbruket, är — bortsett från vårt grannland Danmark — gemensam för denna näring i hela vår värdsdel. Nordamerika och Sydamerika vilja välvilligt befria de europeiska folken från att syssla med spannmålsodling, och i detta läge ha de europeiska jordbrukarna redan i så stor skala lagt sitt arbete på produktion av kött, smör, fläsk och ägg, att överproduktion också i detta hänseende står för dörren eller redan inträtt (detta särskilt mångenstädes även i vårt land). I denna svåra situation äro de stora kulturländerna, särskilt Frankrike, Tyskland och Italien, fullt medvetna om att jordbruket är den europeiska kulturens ekonomiska grundval och därför måste upprätthållas med tillbakavisande av den amerikanska välviljan att föda gamla Europa till spottbilligt pris.

Att under de nu rådande extraordinära förhållandena i världen här i Sverige nödgas diskutera om huruvida vårt land skall ha ett jordbruk eller icke och om detta, i fall svaret blir jakande, är i behov av stöd, förefaller minst sagt underligt.

Jordbrukare i alla landsdelar vänta med otålighet på ett initiativ från regeringens sida. Å andra sidan har ju Per Albin Hansson utslungat hotelsen om att dräpa ministären Lindman, för den händelse denna visar sig behjärta jordbrukets svårigheter och dristar visa detta i energisk handling. Hr Hansson kallar till sin hjälp i striden borgerliga hjälptrupper av vänstern. Det kan ju roa politiska konjunkturberäknare, huru saken i detta hänseende ligger till.

Ja, hur saken ligger till har av Nationen ofta påvisats. Demokratiens ställning i frågan har uteslutande sin grund i den roll samma demokrati spelar som den folkförslavande, världsimperialistiska storfinansens handgångna tjänsteförrättare i alla skiften. Tillbakavisen detta påstående, om I kunnen, hrr Örne, Hansson och Engberg!

SOCIALDEMOKRATIENS SANNA VÄSEN.

klarlägges med osedvanlig öppenhjärtlighet av en artikelförfattare i partitidskriften Tiden (s.). Uttalandet refereras sålunda av *Kristianstads läns Tidning* (h.):

Den socialistiska agitationens uppgift är enligt författaren att förmå människorna att ”upphöra att drömma om ett transcendent himmelrike, ett 'jenseits', där deras lidandes bördor avlyftas dem, de skola i stället redan här på jorden tillkämpa sig livets högsta goda. För att denna strävan skall vinna effektivitet, måste begäret förlänas avundens affektbetoning och det hela krönas av förhoppningens trosvisshet.”.

Detta var ju visserligen ingenting nytt för den som närmare följt de ”marxistiska” folkledarnas ävlan efter politisk makt och härlighet, ehuru de ju i regel bruka behandla ämnet en smula mera diplomatiskt för att ej onödigtvis väcka de svenska arbetarnas sunda moraliska instinkter.

EFFEKTEN AV HÖJDA SPANNMALSTULLAR.

Nationens i ett föregående nummer genom prof. Erikssons intervjuuttalande påvisade storslagna verkningar av den under senare åren följda protektionistiska politiken i Italien ha observerats av åtskilliga landsortstidningar. *Lunds Dagblad* (h.) refererar utförligt artikeln och skriver bl. a:

Som framgår av prof. Erikssons uttalande har Italien 1929 skördat över 40 milj. deciton spannmål mer än t. ex. 1920. Om vi tack vare en tullhöjning kunde räkna på proportionellt en sådan produktionsökning bör varje köpman och industriidkare kunna räkna ut vilket uppsving det skulle föranleda i all rörelse. Några tiotal millioner högre intäkter åt jordbruket, skulle givetvis göras av någonstädes. Och det bleve ju i första hand till ökade inköp av industriens, hantverkets och köpmansbutikernas varor. Hela landet skulle få gott därav. Man har ju också sett hur det för ett decennium sedan bankruttmässiga Italien efter hand kunnat få sina affärer sanerade och välståndet i landet ofantligt ökat.

Vad ha månne våra ”nationalekonomiska” herrar professor Heckscher och generaldirektör Örne att invända härtill?

DET RYDENSKA SKOLEXPERIMENTETS FIASKO.

Det av 1927 års skolsakkunniga, senast förstärkta med f. ecklesiastikministern Almkvist och lektor E. Wellander, till K. M:t avlåtna betänkandet utgör en illustration till den kvacksalvarreformering i den bristande sakkunskapens tecken vår härskande demokrati företräder. *Nya Dagl. Allehanda* (h.) kommenterar utlåtandet i en ledare, vari det bl a. heter:

De positiva yrkandena i betänkandet ge en eklatant bekräftelse åt den alltmer växande insikten om huru illa genomtänkt det sakliga underlaget för hr Värner Rydéns skolkupp i själva verket var. Redan de första försöken att förflytta den nya organisationsplanen från pappere till verkligheten gåvo en för vederbörande genant belysning åt å ena sidan den tilltagsna maktfullkomlighet, varmed genomdrivarna av kuppen ansågo sig kunna gå till väga, och å andra sidan det illusionsmakeri, av vilket den socialistiske skoldiktatorns borgerliga hjälptrupper beskedligt läto fånga sig. Det går aldrig att ostraffat slå i vädret sakkunskapens och erfarenhetens samfällda vittnesbörd. Detta har ej heller gått i nu föreliggande fall. Och den pedagogiska enhetsfront, som trumfade igenom 1927 års dubiösa reform, höll ej längre ihop, när det gällde att realisera den.

Det vore naturligtvis för mycket begärt att vänta, att våra ”demokratiska” reformivrare av det grundliga fiasko deras ”skolreform” gjort skulle lära sig att en annan gång handskas mera varligt med svenska folkets angelägenheter.

———

DEN HECKSCHERSKA JORDBRUKSPOLITIKEN VERKAR!

Enligt Statistiska centralbyråns redogörelse visa de från jordbruksräkningen erhållna uppgifterna om åkerarealens storlek för vissa län en betydlig nedgång. Den redovisade åkerarealen för landet i dess helhet var vid 1927 års jordbruksräkning 103,700 hektar lägre än vid tidigare undersökningar.

Glädjens hrr Bonnier, Heckscher, Örne och Engberg!

DEN SVENSKA ARBETARENS LÖNEINKOMST UNDER 1928.

Enligt Socialstyrelsens lönestatistik, som slutförts i dagarna, uppgick löneinkomsten under år 1928 för samtliga redovisade arbetare i landet till i genomsnitt 2,416 kr. För vuxna manliga arbetare har medellönen (2,697 kr.) legat över, men för kvinnor (1,614 kr.) och minderåriga (1,035 kr.) avsevärt under det allmänna lönemedeltalet. Genomsnittslönen i Stockholm utgjorde för män 3,770 kr. och för kvinnor 2,038 kr.

LÄR AV UTLANDEN

allt som där kan vara bättre än i Sverige, men gör front mot importen av ”kolorerad kultur”.

RES MED SVENSKA

båtar och aeroplan, och använd dem för alla transporter! Försäkra i Svenska bolag!

Efter dagens arbete

är det skönt att få slänga av sig kavajen och krypa in i en varm och behaglig rökrock. En liten rond i vår avdelning för rök- och nattrockar visade oss vad som är mest gouterat i år. Vi funno där att rökrockarna gärna äro av mjuk, behaglig sammet i smårutigt mönster med schalkrage och uppslag i stickat siden samt agraffer av silke. Eller också av tjockt präktigt siden i djärva färger och mönster. När vi tittade på priserna funno vi en riktigt trevlig rökrock av präktigt ylletyg för 27 kr. För 40 kr. sågo vi en lång nattrock i samma stil.

ETT PAR SKÖNA OCH BEKVÄMA TOFFLOR

förhöjer känslan av välbefinnande. PUB har stor sortering av trevliga tofflor, i filt från kr. 6:50, i skinn fr. kr. 8:75.

Paul U. Bergströms A.-B.

Norr 13 Hötorget 74 Drottningg. Söder 34 Hornsgat. Mitt f. Ad. Fr. torg

Törst-släckaren

Fruktsalt-Samarin utför den för organismen nödvändiga inre rensningen från otjänliga ämnen och renar blodet från den skadliga urinsyran, är på samma gång njutnings- och hälsodryck. Börja redan i dag med en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin.*

Pris pr flaska kr. 2:50. Säljes överallt. Obs.! Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK - STOCKHOLM

FRANSK FORSKARE OM DEN GÖTHISKA RASEN.

DR. VACHER DE LAPOUGE.

Den framstående franska rasbiologen dr. jur. Vacher de Lapouge, en av de få fransmän som genomskådat Israels fredliga erövring av Europa på semi-alliansernas väg, sade en gång i en av sina synnerligen intressånta föreläsningar:

"Adelsfamiljerna, som, för att kunna lättare övervakas, av kungarna av huset Anjou tvingades att residera vid hovet, ha utan återvändo adopterat sig till ett parasiternas liv. Efter att först ha parasiterat av kungarnas börs, leva de idag på bekostnad av Börsens konungar. Deras söner äkta judinnor, och deras döttrar äro mätresser åt judarna. De ur ghetton utsläpptas kroasering med barnen av kungl. huset Anjou's hovmän och hovdamer tyckes hittills ej ha frambringat några lysande subjekt".

Dessa ord av dr. Vacher gälla givetvis ej blott franska förhållanden. —

Gobineau, fransk envoyé vid K. Svenska hovet var säkert en av seklets mest klarsynta andar och han var kanske den förste, som kom till en exakt konception av historiefilosofien. Men bland dem som bäst lyckats komplettera hans schema, må hans här ovan citerade landsman jur. dr. Vacher nämnas. Dennes fria föreläsningar vid universitetet i Montpellier torde vara relativt okända för nordisk publik, fastän de så intimt röra den Göthiska rasen, om vilken V. säger:

"Av de mänskor, som bebo Sverige, representera Götherna det hittills perfektaste resultatet av den längst fortsatta evolutionen" (Les selection sociales, kap. 13).

Utförligare sade dr. Vacher i sina föreläsningar om l'Aryen, son role social, kap. 5:

"Av de folk, som kvarstannat kring rasens vagga, tvingades skandinaverna att hämta sitt livsuppehälle ur en karg natur och underkastades sålunda en selektion grundad på förvärvsskicklighet. Därgenom ökades deras fysiska förmögenheter utan att den kroppsliga och själsliga fundamentaltypen ändrades. De bevarade sina anors djärvhet och kallblodighet, liksom deras ljusa hår och blå ögon, men de förvärvade ett praktiskt sinne och en habilitet, som barbarerna aldrig givit något prov på...

"En blomstringstid, räckande under långa sekel, synes vänta deras ättlingar, och kanske det ständiga herraväldet över globen".

Dr. Vacher förutsäger sålunda en strålande framtid åt ättlingarna av de gamle göther, men han är ingalunda blind för de faror, som hota. Särskilt fruktar han följderna av en alltmer kring sig gripande lyx, d. v. s. artificiella behov, "resultatet av en smitta, emanerande från den klass, där penningen intet kostar".

Folket definierar borgaren, le bourgeois, såsom en, vilken lever på andras bekostnad. Flaubert definierar honom såsom en, vilken tänker lågt. Dr. Vacher menar att "dessa definitioner komplettera varandra och ge en god karaktäristik av slantaristokratin".

Det är från denna inför våra ögon framväxande krassa seminoblesse han ser faran hota vår ras. Men var skall då räddningen sökas? Säkert icke i hetsande klasskamp, icke i nya folkkrig! Icke i rasstrider, och icke i rasblandning! Måste den ej tvärtom sökas i en återgång till de gamle göthers dygder, ett återvinnande av den kraftfulla redlighet, som var förfäderna egen? —

*

Nationen har redan i sitt 128:de nummer återgivit en av den allbekante tyske rasbiologen dr Hans K. Günther gjord värdesättning av den franske forskarens livsverk. Vi nämnde då, att dr. Vacher var den förste, som i sitt fädernesland från rent natur-vetenskaplig ståndpunkt, med antropometriens hjälp bekräftade den franske envoyén Gobineaus på historisk bas uppbyggda lära om den göthiska (alias nordiska) rasens överlägsenhet.

Vachers rasbiologiska livsgärning är så mycket mer betydelsefull som hans franska landsmän alls icke vilja veta av den moderna antropologiens vetenskapliga landvinningar. Den franska skolan traskar fortfarande på med den gamla benämningen "romansk ras" på de folk, som tillhöra den romanska språkgruppen. Eftersom Vacher dessutom i sina böcker ej förtegat den s. k. anatoliska ("semitiska") rasmixturens karaktäristika, behöver man ej förundras över att dr. Vacher's vetenskapliga verk i möjligaste mån undanhållits den stora allmänheten.

Då nu den franska antropologiens grand maitre den 12 december firar sin 75-årsdag, kommer han helt visst att mottaga hyllningar från den verkliga vetenskapens adepter i alla världsdelar.

Nationen har med dessa rader velat bidraga till att göra hans verk känt bland Nordens folk, det folk han satt högst på rasernas rangtrappa.

LE NORMAND.

PÄLSAR, DRÄKTER och KAPPOR
beställes fördelaktigast hos
Emil Mossblad
DAMSKRÄDDERI & PÄLSATELIER
Sergelgatan 2 — Stockholm
Norr 195 87, 132 74

SE SVERIGE FÖRST

och sedan andra land! Låt Svenska Turistföreningen göra resplanen!

Gör ett besök
i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 39.

NORDEN OCH UTLANDET

ENGELSKT OCH SVENSKT.

Jag är ej kompetent att bedöma, i vilken grad den moderna konsten kan uthärda jämförelse med de gångna århundradenas konst, men att döma av det jag sett under min korta tid i Sverige, kan jag säga, att Sverige står i främsta ledet beträffande konstnärliga prestationer, särskilt i fråga om arkitektur och skulptur. Vi britter ha utan tvivel mycket att lära av detta land. Man får därför hoppas, att Sverige snart kommer att anordna en representativ utställning i London, där den säkerligen komme att väcka mycket stort intresse.

H. KENNARD,
storbritannisk envoyé.

KAROLINSKA FÖRBUNDETS ÅRSMÖTE.

Karolinska förbundet har vid hållet årssammanträde valt riksarkivarien Helge Almquist till ordförande för två år efter framlidne professor Carl Hallendorff. Som styrelseledamöter för tre år omvaldes de i tur avgående, generalmajor Bo Boustedt och vice amiral Gustaf Dyrssen samt nyvaldes lektor Wilhelm Carlgren.

Vid sammanträdet höll fil. lic. C. Danielsson ett föredrag om "Tullpolitiken under Karl XII:s senare år", avsett att belysa protektionismens tidigare historia i vårt land. Tullskydd i modern mening, framhöll tal., började på allvar tillämpas först under den karolinska tiden i samband med den merkantilistiska åskådningens genombrott på 1600-talet. Medan exporttullarna numera ha ringa användning, förekommo de på denna tid sida vid sida med importtullarna.

Slutligen talade lektor S. Grauners om "Landskapsmötena under Karl XI:s krig med Danmark".

EMIGRATIONENS INFLYTANDE Å SKATTEKRAFTEN.

De små bohusländska jordbruks- och fiskekommunerna lida i år särskilt av det hårda skattetrycket. Bl. a. har den på grund av arbetslösheten i stark ökning varande emigrationen bidragit till försvagande av kommunernas skattekraft. För att söka bringa en lättnad åstad ha i dagarna 49 kommuner hos länsstyrelsen i Göteborg begärt kraftig hjälp i sin skattenöd. Medel äskas till kommunernas förfogande ur skatteutjämningsfonden.

VIDGAT TURISTISKT SAMARBETE MELLAN SVERIGE OCH NORGE.

Sedan ett antal år tillbaka existerar som bekant ett förtroendefullt och lyckligt samarbete mellan turistföreningarna i Norden. Som ett led i detta pågående samarbete samlades nyligen i Stockholm en turistkonferens, till vilken advokaterna Chr. L. Jensen och Nils Onsager samt sekreteraren i Den Norske Turistforening hr A. Backer anlänt från Norge såsom representanter för Den Norske Turistförening och från Svenska turistföreningen fil. dr C. J. Anrick, nomadskoleinspektören E. Bergström och STF:s fältinspektör jägmästare N. Fröling.

Konferensen har enligt vad advokaten Onsager upplyst främst tagit sikte på att på sätt och vis göra en internationell enhet av den skandinaviska fjällvärlden som turistområde. Arbetet går ut på att öppna lätt tillgängliga vandringsleder ej blott inom utan också mellan de båda ländernas fjällområden. Härför kräves ännu ett betydande arbete med rösning av leder, byggande av kojor och kåtor, ordnande av båtplaceringar o. s. v. på en mängd håll över hela de stora vidderna uppifrån norska Finnmarken ända nedan Jämtland och Dalarna.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser.
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Yngberg, Källarmästare.

VÄLJ SVENSK VARA

SPEKULATION I SPARKASSOR.

Folk, som ha pengar att spara, placera företrädesvis dessa i affärsbanker, sparbanker eller sparkassor.

Affärsbankerna inspekteras av bankinspektionen, och sparbankerna ha hittills i någon mån kontrollerats av länsstyrelserna men ha på sistone ställts under en nyinrättad bankinspektion. Sparkassor äro ett särskilt slag av sparinrättningar, som kunna sägas stå utanför lagen. De äro egentligen slutna föreningar och för att få sätta in sina sparslantar i en dylik måste man först bliva föreningsmedlem och betala in en inträdesavgift på några kronor. Sparkassorna inspekteras av föreningens revisorer, varjämte länsstyrelsen på begäran kan utvälja en revisor. Om en sådan sparkassa likväl skulle råka i rövarehänder, torde man knappast kunna beräkna att staten träder hjälpande emellan.

Det finnes ett stort antal sådana sparkasseföreningar och den största och mest kända är Kooperativa Förbundets. Intill den 31 december 1928 hade småspararna satt in något över *49 000 000* kr. i denna kassa. Medlen göras räntebärande genom inköp av kvarnar, industrier och fastigheter etc.

Ett par mindre sparkasseföreningar läto för något halvår sedan tala om sig åtskilligt. Den ena stod den förutvarande ledningen av försäkringsbolaget Fylgia rätt nära. Den andra var Stockholms sparkassa, förening u. p. a., stiftad förra året av socialfullmäktigen Herman Lindqvist, advokaten Westerståhl (gift Branting) och ytterligare några personer.

För att förbilliga administrationen sammanslog man sig med en annan firma om telefon, lokaler, kassörska och kassaskåp. Vi vilja minnas att firman hette någonting på Aschberg och hade lokaler på Vasagatan. Poliskammaren beslutade åtala Stockholms sparkassa för att få utrett, om kassan möjligen överträtt sparbankslagens föreskrifter. Emellertid har det icke avhörts något resultat av åtalet, varför man kan befara att det hela runnit ut i sanden. Av misstag förstås?

AKUM.

KÖPMANNAPROTEST MOT KONTROLLSTYRELSEN.

För en del kommuner där nykterhetstillståndet visat sig vara särskilt dåligt, har kontrollstyrelsen utfärdat speciella bestämmelser rörande handeln med tekniska preparat. Sålunda skall beträffande försäljningen av hårvatten och eau de cologne föras försäljningsbok och köparen skall egenhändigt införa sitt namn och sin adress i boken etc. Nyligen utfärdades dylika unika bestämmelser för Gudmundrå kommun i Västernorrland, vilka blivit föremål för en skarp protest från köpmännens sida. Kontrollstyrelsens förmynderskapscirkulär har uppkallat Kramforsköpmännen att rikta en protestskrivelse till ämbetsverket.

"Vi finna det helt enkelt synnerligen kränkande", heter det i skrivelsen, "att kontrollstyrelsen pålägger en hel kår av oförvitliga män och kvinnor ett dylikt förmynderskap, för att nu ej tala om vad våra kunder skola tycka, då vi för att sälja till dem t. ex. en flaska hårvatten eller en flaska 4711 måste tillse, att de egenhändigt i vår försäljningsbok kvittera ut varan. Det är uppenbart, att dessa oförsynta bestämmelser komma att följas av kundens protest. Följden torde i många fall bli den, att varan inköpes i grannkommunen, kanske rent av efterskickas från huvudstaden. Vi förmoda, att kontrollstyrelsen ej vågar där införa dylika extra bestämmelser. Vi känna oss synnerligen kränkta i vår egenskap av kår över att vi på detta sätt blivit jämnställda med de värsta lönnkrögare och kolijoxförsäljare. Oss veterligt har inom vår kommun bland de bofasta försäljarna något missbruk av försäljningen ifråga ej förekommit.

Protestskrivelsen utmynnar i ett yrkande, att kontrollstyrelsen fortast möjligt återtager sina föreskrifter och medger försäljning utan några extra påfund.

Nationella Tidningar i utlandet
Berlin: "Angriff."
München: "Völkischer Beobachter." "Weltkampf."
Nürnberg: "Stürmer."
Oslo: "Nasjonalt tidskrift."

Sågspånsmaskinen
SPARGLÖD
PATENT I FLERA LÄNDER
OBS.!
ENDAST 1½ ÖRES bränslekostnad pr timma
BRINNER i 10 à 12 timmar pr fyllning.
DAMMAR EJ, sköter praktiskt taget sig själv.
RENLIG emedan behållaren fylles där bränslet förvaras.
BEGÄR PROSPEKT.
Ombud antagas.
Tel. 541 24.
BJERKÅS A.-B. Göteborg 1.
(Åberopa annonsen.)

Vill Ni slippa putsa Edra metaller?
Köp då snarast en flaska Astrol
Hel fl. 2:05, halv fl. 1:50.
Firma Einar Åberg, Stockholm 4. Tel. S. 3397.

Göteborg
Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar

A. B. E. FRÖBERG & Co.
GÖTEBORG
HALDA SKRIVMASKINER
KONTORSFÖRNÖDENHETER
ACME STAPLE COMP.
HÄFTMASKINER & KLAMMER

HOS HERTIGEN AV FRIEDLAND.

EE HÖSTRESA GENOM EUROPA 1920.

När man reser över sachsiska sydgränsen bör man vara försedd med laisser-passer, eljes råkar man vid gränspassagen i Deczin in i en veritabel vie-de-Boheme. Det är en faslig trängsel vid tullrevisionen och en oändlig kö framför passexpeditionen. Med tillhjälp av en långbent officer fick jag passet stämplat, och en stund senare satt jag i Nordbantåget till Reichenberg. Att kalla det en lustresa, vore en illa placerad överdrift. Men man kommer i alla fall fram så småningom, om och med traditionell försening. Reichenberg än en långlagd stad med stationen i ena ändan och herrskapskvarteret i den andra. En hästdroska förde mig genom halvmörka slingrande gator "Zum Goldnen Löwen", ett rätt bra, modernt gästhus, som bl. a. bebotts av en erzherzog a. d. h. Lorraine. Det är bättre än många andra landsortshotell.

Reichenbergs anor gå tillbaka till medeltiden, och än idag är det en katolsk stad, lägrad kring det mitt mot "Gyllne Lejonet" belägna slottet. Stadsvapnet visar bl. a. ett hjul till erinring om familjen Rädern, som residerade här 1558—1620. Sistnämnda år måste Kristof-Melkiorsson Rädern såsom landsförrädare rymma utrikes. Efter att några år ha tillhört generalen Albrecht Wilhelmssohn Waldstein, tillföll slottet, efter dennes mord, generalen Gallas såsom belöning för hans seger över protestanterna vid Nördlingen. Sedan 1757 tillhör det familjen Clam.

Genom mina åt slottsparken vettande fönster hade jag den vackraste utsikt man överhuvud kan ha i Reichenberg. Slottets intressantaste och även älsta parti är kapellet; resten av palatset kunde lika gärna tros vara ett hospital.

Om man vill karaktärisera själva staden, kan man möjligen etikettera den med namnet "Böhmens Norrköping." Den är ej blott huvudstad i Deutschböhmen, men framförallt Böhmens största Tuchmacherstadt. dess namn har gått genom världspressen i samband med den där avhållna stora handelsmessan, under presidium av industribaronen Liebig. Det ser nästan ut som mer än en tillfällighet att messans första officiella representant i Skandinavien var Norrköpingshuset Swartz.

Beläget 375 m. över havet, har Reichenberg ganska vackra omgivningar, bl. a. en med bokskog beväxt folkpark. Det finns godt om s. k. kabareter i staden, men jag föredrog att gå och hälsa på den Svenska odalisken Sumurun Hasselquist. Hon dansade för oss en orientalisk dans och bedrog sin höge gemål med en stoffhandlare. Alldeles som sig bör i en vävarstad som Reichenberg. Kanske bör jag nämna att detta kärleksdrama utspelades på en prunkfilm i Tuchplatz teatern.

En annan afton tillbringade jag med den sköna och olyckliga grevinnan Königsmark. Hon började sin bana som piga hos en dansös, blev så politisk spion och slutligen gift med en släkting till den Svenska jungfrun Königsmark i Westerwik, — vars säng hon ärvde! Filmen är delvis bra inspelad, med Dagny Servais i huvudrollen.

Jag önskar nu ej insinuera att kinematografen bjuder på det enda nöjet i Reichenberg. Tvärtom vill jag sätta utflykterna i första rummet, och det intressantaste målet är därvidlag Friedland.

In grüne hügel freundlich eingebettet
ein städtlein liegt im deutschen Böhmerland...
Im ährengolde wogen reiche felder,
ein rahmen um der stadt gepriesen bild...

Just vid krigsutbrottet firades Friedlands 900-årsfest med ett festspel av den infödde pottmakaren Kraus. Genom hans svåger, kanslibyråchefen Weiss har jag skaffat mig texten, och jag måste säga att författaren går utanpå många andra literära krukmakare.

Friedland är enligt sägnen grundad 1014 på en dittills av stråtrövare terrioriserad ord. — Men gå om vidare i texten!

Das 15. jahrhundert kam heran,
mit ihm land Böhmens leidenszeit begann
In blindem glaubenseifer die "hussiten"
gen papst und kaiser, reich and deutschtum stritten;
und dorf und stadt ward opfer ihrem wüten:
verwüstet land und schutt und not verrieten
den schreckensweg, den ihre heere zogen.

I Friedland satt vid denna tid familjen Biberstein, vars hjorthorn ännu ses i stadens vapen. Till segern bidrog emellertid framförallt herr Gothsche Schoff v. Greiffenstein:

"...Sonst nicht grad euer freund, eil ich
vom Greiffenstein zu hilfe euch und Friedland.
Zu taboritischen gesindels jagen
bin immer ich zu haben..."

Liksom Reichenberg ägdes Friedland en tid av familjen Rädern, som emellertid lämnat efter sig det sämsta rykte. Katharina Rädern född Schlick var en riktig Pintorparfru som på allt vis trakasserade stadens borgare. Hennes egennytta hade inga gränser.

Und heute noch erzählen schrift und sage
vom schreck und kummer jener bösen tage.

Hon måste 1622 med sin son Kristof Melchiorsson Rädern rymma till Polen, där de dogo fridlösa och förbannade.

Friedland förvärvades av generalen Waldstein, om vilken den nederrikiske bonddrängen Lasse Svensson Virallius efter de Svenskes seger över Tilly skrev de nu förgätna verserna:

"Wallstein, som sig skreff till Friedland,
en hertug stor och mäcktig
och över Bält och Ocean
en admiral fast prächtig,
then röök förnam,
kröp bort med skam
och mister nu sitt stora nampn."

Åren 1636—49 hölls Friedland besatt av de Svenske som i flera avseenden förbättrade slottet. Bland annat byggdes under denna tid Scharfeck och Schwedenhof; porten och tillstötande rundell uppfördes på befallning av den dåvarande Svenske kommendanten som på muren efterlämnat följande tänkeskrift:

"Pax bello potior, sequar trahentia fata! Benjamin Magni Nortmann, svæcus capitaneus et p. arc. Friedland, præfectus anno 1647."

Benjamin Månsson Choriander-"Nortman" var född i Småland och son av en pastor Måns Andersson "Choriander" från N. Tjust. Han var major och kommendant i Friedland 1647—8. Senare ändrade han för tredje gången släktnamnet och kallade sig "Croneborg." Från en hans son med en i Neustadt i Mähren född fru Schmiedanin härstammar den nu levande familjen Croneborg.

Kraus har i sitt festspel också förevigat "Schweden in Friedland" och låter däri en svensk kapten uttala sin förkastelsedom över legoknektarnas plundringar.

Från det på en bergknalle belägna slottet har man en vid utsikt. Därnedanför flyter Wüthigån, vid vars bräddar slottsträdgården, några ekonomibyggnader samt ett stort bryggeri ligger. Slottsherren i Friedland är alltså, sedan adeln nu avskaffats, en simpel bryggare. På Stechberg ser man en stor utgård; till vänster därom Geijersberg, till höger den vidsträckta byn Raspenau i Wüthigdalen; i bakgrunden t. v. först Kupferberge bakom Neustadtl, så den breda Polsche Kamm, bredvid denna Hinterborn och en del av främre Isergebirge o. s. v., alla beväxta med riklig barr- och lövskog. Friedland har verkligen ett romantiskt läge, och är väl värd ett besök:

"...Ein
zum himmel aufgerichtet zeichen, warnt
vor übermut und eitelkeit dein turm.
Der beter scharen gleich vor dem altare
schmiegt sich der stadt gedrängte häuserschar
zu deinem fusse, gnàde, schutz erflehend.
Ein grüner reif fruchtschwerer hügel, reich
mit bauernschweiss gedüngt, als horisont,
zeigst du, juwel Deutschböhmerlandes, deine
liebliche schönheit meinem blick erst ganz,
da das, was mein einst war, mir fremde wird..."

Så tänkte en av de Svenske tillsatt slottsherre, och med en liknande reflexion lämnade jag Friedland, efter att ha druckit en avskedsbägare i det redan under Svensktiden bekanta Gasthaus Zum Ross. Vid bordet intill mitt satt stadens borgmästare och dobblade. Tyvärr fick jag ej göra hans bekantskap, ty han blev plötsligt utkallad av en arbetaryngling som ropade in genom dörren:

— "Bürgermeister! Rasieren..."

Stadens överhuvud är också barberare och har sin rakstuga vid sidan av krogen snedt mot Rådhuset. Detta är nämligen ett demokratiskt land. I grund och botten kan det förresten komma på ett ut, om Friedlands borgare bli renskrapade av baroner eller barberare.

RADCA NADVORNY.

(Bilderna ha ställts till Nationens förfogande av C. S. R:s utrikesministerium. De poetiska tyska citaten, på vars översättning vi ej velat öda bort tiden, kunna ju evtl. förbigås av de läsare, som ej älska denna utrikiska. — Red.)

Genealogia Gothica

Redaktion: Erik C:son Swartz under medarbetareskap av Greve F. U. Wrangel. Friherre Karl K: son Leijonhufvud, Friherre C. E. Fleetwood m. fl.

Utkommer häftesvis och omfattar i Skandinavien bosatta eller till utlandet utflyttade släkter av nordisk stam.

Alla uppgifter om släkter, som önskas publicerade, emottagas med intresse av redaktionen, som också gärna verkställer släktutredningar, där så åstundas.

Adress: Postfack 7102. Stockholm 7.

HYDDANS FOLK.

LITTERATUR

LÖSUNG DES RÄTSELS.

I denna antisemitiska bok har Kate Bayer på 260 sidor sökt lösa den hemlighet, som sedan 400 år döljes bakom ordet Jesuit. Hon gör ej anspråk på att vara ofelbar, och hon tar med jamnmod beskyllningen för att fuska i de officiella historieskrivarnas hantverk. En stor del av innehållet har förut varit tryckt i Deutsche Wochenschau. Man finner här och dar utdrag ur svensk historia, men ej alltid fullt korrekta. Så exempelvis uppgiften om att svenska folket (sic!) nära nog tvingat Gustaf Karlsson Vase ut i krig "mot jesuiterna". Mot denna uppfattning svär dock det faktiska förhållandet, att den svenska diplomatien erbjöd Böhmens krona åt den katolske konvertiten Albrecht Wilhelmssohn v. Waldstein.

Överraskande är också uppgiften om Kristina Gustavsdotter Vases "cynism och kärleksäventyr, som väckte offentlig anstöt" (sic!). Förf. återger den tyske ministersonen Abels yttrande, att hans farfar varit med om att 1784 i en frimurarloge i Frankfurt a. M. rösta för dödsdomarna över Louis d'Anjou och Gustav v. Oldenburg, resp. franska och svenska kungar.

Ärkebiskopen Söderblom i Uppsala ger förf. epitetet "protestantisk frimurare", som arbetar för kyrkans katholicitet.

Maconneri och katolicism äro emellertid två motsatta begrepp, så motsatta, att påven på jesuitisk inrådan bannlyst alla som ha med maconneri att göra.

FRH. v. G.

VAR SVENSK!

Ät Svenskt bröd, bär Svenska kläder, läs Svensk litteratur, njut av Svensk konst!

STRZEDOHORZI PÅ SACHSISKA GRÄNSEN.

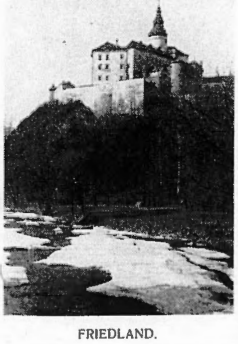

FRIEDLAND.

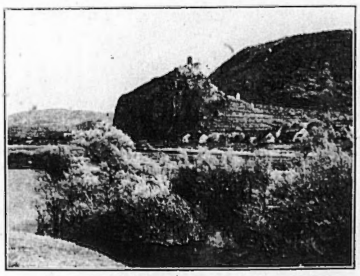

SCHRECKENSTEIN ELLER STRZEKOV VID LABE.

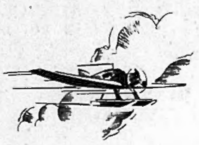

JORDEN RUNT

AMERIKANSK VEDERHÄFTIGHET.

I U. S. A. mätas människornas värde kanske mer än någon annorstädes i klingande valuta. Tuschstrecket, som markerar medborgarnas särskilda dygd, anseende och duglighet, brukar då dragas vid siffran 1 miljon. Ovanför detta streck komma enligt 1927 års taxering 33,695 personer, vilka äga mer än en miljon dollars i förmögenhet, d. v. s. skatta för minst 50,000 dollars årsinkomst.

Sedan kommer en kategori av speciellt gudabenådade, som befinna sig i en klass för sig. Dessa äga en miljon i årsinkomst eller 20 gånger summan i förmögenhet. Deras antal är 290.

Bland de 290 finnas slutligen ett flertal grader av vederhäftighet och medborgerligt anseende. De bästa sammanföras i statistiken under en rubrik: de som äga mer än 5 miljoner dollars i årsinkomst. De befinnas vara blott elva stycken.

SOVJET STARTAR DAGLIG TIDNING I LONDON.

Samtidigt med de engelsk-ryska förbindelsernas återupptagande startas i London en kommunistisk daglig tidning, till vars upprättande tredje internationalen skänkt en summa av 1 milj. Under de engelsk-ryska förhandlingarna förpliktade sovjet sig till att avstå från all propagandaverksamhet i Storbritannien, men dagen efter överenskommelsens undertecknande fastslog det ryska regeringsorganet Isvestia, att sovjet var ett och tredje internationalen något annat.

SOVJETRYSK DIPLOMATI.

En diplomatisk affär av ganska enastående slag har uppstått mellan Sovjetryssland och Grekland, i det förra landets minister i Aten Ustinov plötsligt avvikit från staden, utan iakttagande av de övliga diplomatiska hövlighetsformerna. Enligt vad framgått vid undersökningar i saken skall försvinnandet stå i förbindelse med mordet på en kontorist från American Express Company vid namn Kardaniaka, som en dag spårlöst försvann efter det han i en bank å en annans vägnar uttagit halvannan million drachmer. Efter någon tids förlopp hittades Kardaniakas lik vid kusten. Två chaufförer, som blevo arresterade som misstänkta för mordet, erkände, att de mördat Kardaniaka på order från ryske ministern. Ministern skulle ha överlämnat de stulna pengarna till kommunistiska partiet för att i gengäld få en befattning i Moskva.

U. S. A.-KULTUR.

Värden för 500 milj. dollars förlorade U. S. A:s invånare förlidet år genom förbrytarnas verksamhet. Ej mindre än 70 banker blevo ruinerade genom förskingringar uppgående till 35 milj. dollars.

SOCIALISERINGSNÄMNDEN ALLTJÄMT ETT DYRT FOLKNÖJE.

Socialiseringsnämnden, en av de många parlamentariska institutioner som under årens lopp tillsatts med huvudsyfte att bereda hrr riksdagsmän tillfällen till extra förtjänster, har under tiden december 1928— november 1929 förbrukat 71,366: 02. Den består f. n. av partisekreteraren G. Möller, ordförande, bergsingenjör O. Falkman, lokomotivföraren H. Leo, sekreterare, fil. dr A. Lindblad och överdirektör R. Sandler.

RIKT CHAMPAGNEAR.

Den franska champagneskörden har i år givit dubbelt mot 1928. Varför ett prisfall förmenas vara att vänta — om 6 år, när 1929 års skörd färdiglagrats och kommer ut i handeln.

Sverige importerar årligen 200,000 flaskor champagne, Norge 95,000 och Danmark c:a 100,000 flaskor.

LIVET Å "DJÄVULSÖARNA" FILMAS.

En tidningskorrespondent har haft ett samtal med några av de från fånglägret å Solovetsköarna utanför ryska Ishavskusten, "Sovjets djävulsöar", undkomna flyktingar, som lyckats ta sig över till Finland. Deras skildringar av helvetet i Solovetsk, där ej mindre än 45,000 fångar vistas, ge en föreställning om de ohyggligheter som f. n. i proletariatets namn begås i Ryssland. Inför världen låter emellertid sovjetregeringen basunera ut, att förhållandena i fånglägren äro de mest idealiska. För ändamålet utskickas årligen från Moskva särskilda filmexpeditioner för att upptaga bilder, åskådliggörande den "i allo mönstergilla ordningen" i fånglägren samt ovederhäftigheten av all framställd kritik. Vi citera här en av de intervjuade flyktingarnas ord:

"Nästan årligen kom det en trupp med filmherrar ut till Solovetsk. Då fick fängelseledningen mycket arbete. Från Moskva hade nämligen skickats snygga fångkläder och vakterna kläddes ut i dem. Sedan fingo de paradera och demonstrera olika slag av lättare arbete. Man putsade vidare upp ett rum oc möblerade det på ett prydligt sätt och påstod sedan att det var fångarnas matsal. Denna komedi upprepades årligen. Fångarnas verkliga liv blev aldrig filmat. Sanningen om de faktiska förhållandena ville myndigheterna ej uppenbara."

FRÅN SOVJET-PARADISET

DEN NYA BUDGETEN.

Sovjetunionens budget för det nya finansåret slutar på 11,4 milliarder rubel mot 8 milliarder föregående år. Av beloppet i fråga komma 7 milliarder på näringslivet och 2,4 milliarder på sociala och kulturella utgifter. Investeringarna i industrien uppgå till sammanlagt 4,2 milliarder, varav 3,6 milliarder till stora nyanläggningar, huvudsakligen inom den s. k. tunga industrien. Detta innebär en ökning med 75 proc. mot föregående år.

Sovjetunionens stasskuld uppgick den 1 oktober till två milliarder rubel.

"DÅRHUSKALENDERN."

Den nya sovjetkalendern skall ha 72 arbetsveckor och fem helgdagar per år. Enligt Trud (5 nov.) har den att välja bland följande förslag:

1) 1:a dagen — stjärnan, 2:a dagen — skäran, 3:dje dagen — hammaren, 4:e dagen — kärven — och 5:te dagen — solen.

2) Dagarna skulle vara: polit(iska)dagen, komsomoldagen (kommunistiska ungdomsförbundets dag), partidagen, militärdagen samt profdagen(fackföreningsdagen).

3) Det tredje förslaget åsyftar att hos arbetarna inpränta känsla för deras plikt. Enligt detta förslag skall första dagen heta: disciplin, den andra — självmedvetande, den tredje — arbetstävlan, den fjärde — samarbete och den femte — gudlöshet.

"EGENDOMSFOLKET" PACKAR IN!

Ett säkert tecken på att den i bolsjevismens namn bedrivna blodiga utplundringen av det rika Ryssland numera hunnit till den punkt, där det enklare rofferiet haft sin mest gyllene tid, utgör förvisso — förutsatt att uppgiften är riktig — ett meddelande till Allehanda, att nu också judarna begynt utvandra från paradiset. En grupp judar passerade häromdagen Helsingfors på emigrationsresa till Amerika. De berättade för pressen, att tjekaagenterna vid gränsen berövat dem alla penningar, alla överflödiga kläder och all annan egendom. I Ryssland råder numera, förklarade de, ett panikartat tillstånd. Varenda person, som är i besittning av någon egendom, vill resa bort, men sovjetmyndigheterna äro kitsliga och lägga hinder i vägen.

KAMPANJEN FÖR "GENERALPLANEN".

Sovjetregeringen har igångsatt en tävlan bland arbetarna om större och bättre produktion. Fabrikerna ha på befallning "från högsta ort" sänt varandra utmaningar i syfte att öka den dagliga produktionen. Arbetarna fingo överanstränga sig, för att Stalins "generalpolitik" skulle triumfera. Trud behandlar saken i en artikel:

"Ehuru slutresultaten ännu icke äro tillgängliga, kan man redan säga att vid flera fabriker avtalen ofta i stor utsträckning icke uppfyllts. Huvudorsaken, varför avtalen stannat på papperet, var brist på råvaror och material, brist på order, maskinskador etc. Fackföreningarnas ledning har i de flesta fall ej visat något tillbörlig intresse för saken och ej heller ådagalagt något initiativ."

HUR ARBETARNA BO I LYCKOLANDET.

Hur arbetarna vid en gelatinfabrik i närheten av Moskva bo berättas i fackföreningsorganet Trud, där ordföranden i fabrikskommittén skriver:

"Dessa baracker äro en skam för sovjet. För två år sedan beslöt man riva dem, då de varje minut hota att falla samman och även äro farliga i sanitärt avseende. De äro byggda för omkring 70 år sedan och lämnades som arv med fabriken. Fabriken har för länge sedan rivits och en ny byggts i stället, men barackerna stå trots allt kvar.

De ha svarta, ruttna tak och väggar i alla rum, kakelugnar som ryka in och halvförstörda trappor. När det blåser hårt, knastra och spricka barackerna. Arbetarna ha 9 kvm per 5 man — detta är medeltalet. Det händer, att i rum, som mest likna hönshus, bo tio man i varje (med barn). I ett av rummen upptaga två sängar 5/5 av utrymmet."

RÄFSTEN MED DE EMIGRERANDE BÖNDERNA.

Sovjetregeringen har äntligen efter en massa parlamenteranden fram och tillbaka släppt ut ett 400-tal tyskryska bönder, som via Riga nu överförts till Tyskland. Enligt vad emigranterna berättat, blevo strax före tågets avgång fjorton familjer kvarhållna i Moskva för att återsändas till Sibirien. Av de 15,000 kolonisterna som inträffat i Moskva hade 9,000 återsänts. Den 15 november företogos masshäktningar, och 300 kolonister överfördes till Butirfängelset, huvudsakligen sådana som propagerat för utvandringen. De mera burgna bönderna voro särskilt svårt utsatta för förföljelse från tjekan. Några tiotal häktades emedan de ville besöka tyska legationen. Flera kvinnor, vilkas män häktades, hade jämte sina barn återsänts till hemorterna.

PROPAGANDA FÖR UTVANDRING BESTRAFFAS MED ARKEBUSERING.

I byn Freid i Volgaområdet har tjekan arkebuserat två tyska kolonister, Arnold och Simon, som anklagats för propaganda bland sina landsmän för emigration från Sovjetunionen. Denna propaganda betraktas av Sovjetmyndigheterna nu som en mot sovjetregeringen riktad kontrarevolutionär handling.

SVARTA SPALTEN

BEULWITZ, Ulrich von. — Häktad 1929 i Spandau för delaktighet i mord 1921 vid Neustadt.

DUNKEL, Toni. — Generaldirektör, häktad för korruption 1929 i Koblenz.

FISCHER. — Regeringsråd i Berlin; anklagad för bedrägeri 1929.

FRANKOWSKY. — Stadsingeniör i Gdynia, häktad för svindel 1929.

GRÖSCHL. — Tysk direktör och bibliotekarie i Meissen. Oskyldigt häktad som spion i Czeskoslovensko 1929.

HAARNAGEL, Herm. — Tysk borgmästare i Wildemann, Harz; dömdes 1929 till 1 års fängelse för skilda brott.

KAMIEN, Israel-Leib. — Judisk direktör från Warszawa, 37 år; öppnade i Chemnitz 1927 grosshandel i trikot och rymde 1929 efter att ha bedragit fabrikanter å 800,000 mark.

KAU-YIN. — Kinas vicekonsul i San Francisco; 1929 anklagad för opiumsmuggling jämte sin gemål, som är en sondotter av den bekante opiumhandlaren Ho-Tung i Hongkong.

KRAUSE. — F. d. överborgmästare i Gdynia, häktad 1929 för svindel.

KREIS. — Reichsbahnoberamtman i Koblenz; häktad för korruption 1929.

LAMPEL. — Tysk marxistisk litteratör, häktad 1929 för delaktighet i mord vid Neustadt 1921.

LEIGHTON, Harold. — Son av en engelsk folkskollärare. Först medicine stud. men måste avbryta på grund av en stöld. Blev hotelltjänare i U. S. A. och därpå yrkesspelare i New York. Fortsatte därmed i Monaco. Var en tid bosatt i Paris, och sedan 1920 i London, där han avled 1929, efterlämnande 500,000 shilling åt sin franske tjänare.

LENSTUL, Saul. — Judisk grosshandlare från Warszawa, 28 år. Deltog i sin svåger Kamiens bedrägerier i Chemnitz och rymde 1929.

MENDEL, Ewald. — Chefredaktör av Berliner Morgenpost. Stämd för lögnaktigt skandalskriveri 1929.

WEISSMANN. — Preuss. statssekreterare. Hans delaktighet i de judiska korruptionsskandalerna i Berlin refereras i "Völkischer Beobachter", München den 19 okt. 1929. Han är socialdemokrat.

INTERNATIONAL INTELLIGENCE INSTITUTE.

44

hälften utplånat på denna kopparplåt. Jag kunde emellertid urskilja England's och Normandie's tre leoparder. På ovalens kant fanns en devis i gotiska bokstäver: "Ha Rollon, Haro".

Helt säkert observerade Morguienne rikthingen av mina blickar, ty med en hastig rörelse vred han gehänget, så att han dolde plåten under armen och hans vrede tycktes ånyo uppblossa. Han sade mig på sin landsdialekt, att han var herre här, och att dammens stränder tillhörde honom, att han betalat dem tillräckligt dyrt, och han inte tillät någon inträngа på hans domän. Alldenstund han diskuterade, trodde jag mig kunna svara honom.

— Hör på! Det roar mig att komma hit, emedan jag är målare; vad kan ni ha mot att låta mig måla edra dammar? Jag vill giva er en av de tavlor jag målat för att hänga upp i ert hus.

Han skakade på huvudet, men jag var envis.

— Vill Ni ha pengar, ett fem-

45

francsstycke för var seance? Endast och allenast för att låta mig sitta här och teckna.

— Ni skall ge er i väg genast. Är jag inte herre hos mig själv.

— Var nu inte elak; kom och drick ett glas med mig.

Han svarade mig korrekt och nästan hövligt:

— Monsieur, jag har redan sagt er att gå, om ni inte vill att det skall gå illa, så råder jag er att icke återkomma. Ingen här i trakten kommer någonsin till mig: varför skulle ni inte kunna göra som de, fast ni är en rik parisare.

Jag hade intet vidare att göra där. Han förstod, att jag beslöt mig för att gå min väg och sade till mig:

— I stället för att följa stranden, vill jag visa Eder en ginare väg.

Vi togo en gångstig som gick framför huset, en liten byggnad av ganska trevligt utseende, täckt med slingerväxter; höns strövade omkring på framsidan och en katt värmde sig i solen. Pére Morguien-

48

flis, och som irrar kring under sökande efter en man, och med dame de la Maisonfort som förkläde. Hur hade alla dessa människor återfunnit mig? Jag fick snart reda härpå: Henri de Thermes hade icke kunnat hålla sig; och som min resa och min landsflykt utgjorde ett angenämt samtalsämne, hade han helt lugnt förrått mig.

— Vi voro hos familjen Laroche Gibert, förklarade dame Levanneur; Marcel erhöll ett brev från Thermes, och vi begåvo oss i väg. Just ett vackert excursionsföremål, ett sådant orginal som ni.

Mina tacksägelser måste ha förefallit något kalla, ty allesamman började skratta. Men dame de la Tour ropade:

— Hör, ni måste ovillkorligen komma med oss till Caën: där finnes utomordentliga antikviteter. Oh, Jarzé jag ber er därom, vägra inte: jag har behov av edra råd! Om ni inte är med, kommer man att pracka på mig något skräp.

41

möjlighet att fortsätta; det var riktigt som jag förmodat, vägen mot det okända...

Att hejdas i mitt företag, i detta mysterium, mitt i denna vattensamling som utbredde sig runt kring mig var som att vara fängslad i det inre av en ofantlig pärla. Jag svor en ed, i det jag stampade med foten. En röst svarade mig. Den kom helt nära förstorad och onaturlig, till följd av dimman, tydlig och dämpad, på samma gång den var matt och liknade ett av den tjocka atmosfären tillbakakastat eko. Den var liksom buren av dimmans tunga vågor. Den liknade ett ljus tvärs genom mörkret, en fågel flygande tvärs genom ett moln. Och jag hörde den gamla sången ur Monsigny's "Deserteur":

O, ma Georgette!
Toi seule embellis ce séjour!

Vem kunde väl på denna dystra sjö och i denna avlägsna trakt sjunga denna gamla sång? Vem? Helt säkert inte denna skäggiga och av en galnings ögon upplysta figur,

BANKIR ASCHBERG OCH BANKSVINDELN.

EN SPECIALUTREDNING AV INITIERAD.

VII.

"Sparbankernas organisationsbyrå" var en oregistrerad firma och i övrigt i högsta grad obestämbar. "Byrån" synes dock ha haft sin verksamhet förlagd till bankdirektör Obadja Aschbergs egen fastighet, Vasagat. 6, således i Nya Bankens lokaler. Den inre tjänsten sköttes av hr proletärbankiren själv med benäget biträde av den villige och knipsluge bulvanen Carl Erik Kinman. Den yttre och mera synliga tjänsten uppdrogs åt Gustaf Svensson. Denne hade nämligen bekantskaper och förbindelser på alla håll och hade därför lätt att skaffa underbulvaner och blindpipor till de olika företagen. Med den kännedom vi ha om Gustaf Svensson tilltro vi honom ej heller förmågan att organisera en sådan jättesvindel utan därtill erfordrades högre makter.

Till svindelns fromma utförde "organisationsbyrån" ett storartat arbete. Det gällde att under *beslöjade former* draga till sig den okunniga massans surt förvärvade sparslantar inom hela landet. Man organiserade underlydande sparbanker i en mängd städer, såsom Norrköping, Göteborg, Örebro, Falun, Västerås, Luleå med flera. I en del av dessa banker voro t. o. m. Svensson och Kinman styrelseledamöter. Så var t. ex. förhållandet i Norrköping, där båda två bulvanerna insattes i bankstyrelsen. Dessutom inrättades hundratals mindre uppsugningsanstalter i samhällena landet runt.

Det var således en *enastående välordnad svindel, vartill motstycke icke torde kunna uppletas i något annat land!*

F. LARSSON, TYPOGRAF, 300 KRONOR.

Ovanstående rubrik är tagen ur teckningslistan för Allmänna svindelns grundfond. Det var dock denne typograf som rådhusrätten i Örebro nyss dräpte till med *fem års straffarbete.* Hr Aschberg satte nämligen denne bulvan som direktör för sin sparbanksfilial i Örebro år 1916. Även till mångahanda andra uppdrag kunde typografen Fredrik Larsson användas på grund av sin stora tystlåtenhet. Enligt polisrapport stod hr Larsson i färd med att bliva förtroendeman för typografförbundet när hr Aschberg upptäckte honom.

En liten undran: Då den högst underordnade bulvanen Fredrik Larsson fick fem år, huru mycket borde väl då den betydande överbulvanen Gustaf Svensson vara värd?

SMÅFOLKETS EKONOMISKA BEREDSKAP.

För att riktigt dupera det lättlurade småfolket utsände "Sparbankernas organisationsbyrå" följande fräcka upprop:

"Allmänna sparbanken har till uppgift att samla arbetarnas och småfolkets ekonomiska kraft till gagn för dem själva och deras företag. För värnande av sin självständighet och ernående av oberoende äro individerna liksom staterna hänvisade att förvärva sig ett ekonomiskt beredskap. Småfolkets ekonomiska beredskap är av två slag. Småfolkets första ekonomiska beredskap består i skapande av den fackliga organisationen eller av medlemskap i sjukkassa eller i försäkring, såsom liv-, olycksfalls- och brandförsäkring. Småfolkets andra beredskap består i skapande av en om än ringa personlig reserv och säkerhetsfond att användas vid arbetslöshet och vid sjukdom, således vid tillfällen, då den första ekonomiska beredskapen, de från fackföreningen eller sjukkassan utgående understöden äro förbrukade eller till utfyllnad av från dessa organisationer utgående understöd. Till framskapande av småfolkets andra ekonomiska beredskap vill Allmänna sparbanken lämna sin medverkan. Sparbanken uttalar därvid förhoppning om att i detta sitt arbete få räkna på bistånd och hjälp från alla dem, som äro intresserade av arbetarklassens och småfolkets höjande i ekonomiskt hänseende."

Uppropet distribuerades till arbetsplatserna runt hela Sverige och torde ha inbringat åtskilliga millioner.

En mera blodig ironi än detta upprop får man verkligen leta efter!

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

WEIDENHAYN FÖROLYCKAS.

Vart tog bankkamreraren, bokbindare Alb. Weidenhayn egentligen vägen? År 1917 varsnades, att de hopbragta medlen för Stockholms Allmänna bostadsförbund, förening u. p. a., försvunnit. Detta gick över Weidenhayns förstånd och han blev intagen på ett sjukhus och avled där.

Man kan således notera även detta fall på hr Obadjas långa lista över förolyckade bulvaner. Listan upptager ju, som man vet, ett flertal offer, häktade, självmant förolyckade och ruinerade. Endast hr Obadja själv synes stå rycken. Han lever ett aktat och bekymmersfritt liv å sitt slott i *Bois du Rocher* invid Paris. Detta kan för övrigt Gustaf Svensson intyga, *ty han var gäst på slottet en längre tid våren 1928.* Utom det ståtliga slottet, där de berömda midsommarfesterna för svenska Pariskolonien avhållas, äger hr Aschberg *elva stora fastigheter* i själva Paris, enligt vad kännare meddelade oss våren 1929.

Många sparbanksoffer fundera över, varför Gustaf Svensson icke noggrant utfrågas, vart alla millionerna egentligen tagit vägen. *Gustaf Svensson i Allmänna sparbanken lånade ju ut 12 millioner till samme Gustaf Svensson i Herserydsbolaget, varav dock 11 millioner försvunno!* Man synes nöja sig med att konstatera, att medlen gått till *"ett för bolaget främmande ändamål"*. Detta är ju mycket diskret och vackert skrivet, men det är en smula otillfredsställande i längden.

Sedan hr Obadja hade startat sina tre bolag, Sv. Ekonomibolaget, fastighetsaktiebolaget Boken och aktiebolaget Politiken måste han börja tänka på att skaffa Allmänna svindelbanken värdigare lokaler. För detta ändamål *inköpte bankiren egenhändigt en särskild fastighet år 1918.* Detta är dock ett så intressant och graverande fastighetsköp, att vi spara därmed till nästa artikel.

INITIERAD.

Jättetub STOMATOL

Hos varje handlande till 1.— kr. pr st.

FRIVILLIGA FÖRSVARET.

Ej blott uppträdandet med vapen och i trupp är föremål för övning inom frivilliga landstormsarbetet. Förmågan att hastigt och korrekt kunna fatta en situation, koncentrera sig på den uppgift, som omedelbart föreligger, kunna fatta ett riktigt beslut och i enkel och lättfattlig orderform delge sin trupp detsamma, ävensom att i en ordknapp, men ändock uttömmande rapport delge högre befälhavare detta, det är inte så lätt som det låter, och ej ens årslång träning härutinnan kan alltid förhindra, att man gör en "gubbe", så mycket mera vikt ligger det då på, att landstormsbefälet, som endast på fritid kan syssla med det militära "yrket", begagnar varje tillfälle att förkovra sig i dylikt.

Ett sådant tillfälle gavs i söndags, den 1. ds., och det var glädjande att se, att så många landstormsofficerare och -aspiranter begagnat sig av detsamma. Vid tävlingen om Nordstrandpokalen, som återkommer under varje höstperiod gäller det, att på en begränsad tid (i söndags 25 minuter), efter det ett taktiskt läge meddelats, genomtänka de åtgärder, som på den plats man i ögonblicket befinner sig måste vidtagas, att förflytta sig 3—400 meter framåt för att observera terrängens utseende vid den plats, där egen förpatrull blivit hejdad av fienden, att rekognosera utåt flyglarna för att utfinna var bästa möjligheter för anfall och skydd föreligga, att genomtänka hur man bäst skall understödja den lilla utsatta förpatrullen samt att skriva sin order och rapport till kompanichefen (de taktiska exemplen hänföra sig till söndagens speciella tävling, de växla givetvis från år till år). Den hade samlat 56 deltagare av 33 anmälda, ett glädjande faktum, ehuru en smula besvärande, då tävlingen drog längre ut på tiden än ledaren tänkt sig. Men det tycktes inte bekomma de tävlande något. Man såg 50-åriga "kaptensgubbar" springa fram i terrängen med samma lätthet som 30-åriga "pojkar", ivrigt spanande och läggande fältherrepannorna i tankedigra veck för att finast och koncisast nedskriva de om varandra vimlande uttrycken och tankarna, ur vilka det väsentliga skall utkristalliseras och slagget avlägsnas. Och så måste det gå fort. Ty varje minut man kan spara tillför en 2 poäng, under förutsättning att ens lösning blir belönad med godkänt betyg. Huj, vad det går över backar och bergknallar! Det gäller att utnyttja tiden, se fort, omfattande och korrekt, formulera orderna halvt omedvetet i hjärnan så, att de bara rinna ur pennan, då denna sättes mot rapportkortet för att nedskriva detsamma, och så språngmarsch fram till tävlingsledaren med sitt papper.

"Förste man! 12 minuter! 13 tillgodo om betyget på ordern och rapporten blir minst 5! 26 poäng! Inte illa!" Förste man har lämnat sin uppgift och tager nu saken lätt, går omkring och tittar på sina i anletets svett arbetande kamrater; andre och tredje man lämna in sina lösningar 1 minut efter n:r 1 och så går det undan för undan. Plötsligt skär tävlingsledarens visselpipa genom sorlet. "En minut för herrarna att lämna in lösningarna, färdiga eller ej! Efter den tiden mottagas inga lösningar till tävlingsbedömande!" De sista lösningarna 10, 5, slut... Aj, där kommer en av de populäraste kaptenerna springande i sista stund och lämnar sitt papper. Tävlingsledaren ser på sin klocka: "Beklagar! Klockan är mer än ½ minut över tiden! Det var synd kapten!" Kaptenen gör honnör och tycker nog detsamma, men den väldisciplinerade landstormsofficeren tänker ej ens på en protest. Han kom försent, men nästa gång kommer han nog att passa på.

Tävlingens resultat är, när detta skrives, ännu ej uträknat. I nästa nummer av Nationen torde det emellertid kunna meddelas.

Adolf Fredriks landstormsförening hade den 17. november anordnat en tävling i orienteringslöpning, kompassmarsch, avståndsbedömning, orientering inom synkretsen samt pistolskjutning, i vilken tävlan Nordstrandpokaltävlingen ingick som 6 gren. Ett ursprungligen ganska stort deltagande hade under tävlingarnas gång tunnats ur till endast 5, men dessa hade alla mött upp i söndags och skrevo order så att det rök om blyertspennorna. Landstormsunderlöjtnanten Einar Carlson ligger som säker etta och torde utan tvivel hemföra det pris, som Adolf Fredriks styrelse uppsatt för denna tävling, såsom särskilt glädjande må antecknas att åtskilliga aspiranter, som tidigare ej deltagit i landstormens utbildningskurser, anmält sig till dessa tävlingar. Den omständigheten, att resultaten för deras vidkommande ej blivit de mest lysande, bör ej avskräcka dem från vidare deltagande. Tvärt om! Må de nu ha fått blodad tand och nästa gång, med mera kännedom om vad det rör sig om och med större fältvana, göra sina äldre och mera erfarna kamrater segerpriset stridigt.

E. C. S.

UTLAND-SVENSKAR!
Gör bruk av utlandens Svenska banker, affärer, resebyråer.

som dök upp bredvid mig, framkommande ur dimman. Det var père Morguienne, vrickande i aktern av sin smacka, häftigt utfarande mot mot mig, gestikulerande och med min av att vilja landa för att angripa mig. Jag såg genast, att en strid med denne galning på denna tränga plats skulle bli ofördelaktig, och utan blygsel började jag retirera. Han förföljde min längst stigen, vrickande lika fort som jag sprang; han vågade icke landa av fruktan att jag skulle undkomma. Ganska snart hade jag kommit på fast mark och här inväntade jag honom med min kraftiga normandiska påk i handen. Morguienne gav sig inte ens tid att binda sin smacka, han hoppade i land och kom till mig, en smula lugnad emellertid på grund av tröttheten och ansträngningen.

— Vad har ni här att göra nu igen?

— Bliv inte vred, père Morguienne; har man inte rättighet att promenera här i landet?

sprirituella, lutade sig intill mitt öra, viskande: mycket trevligt här. Det var dame Levanneur des Sources, den modaina sångerskan, åtföljd av sin man, så blond, så svag, så uttröttad och så skamsen att vara maken; vidare herrskapet la Tour de Quercy, begge så moderna, att de inte möttes annat än i automobil, medan deras tid förövrigt helt och hållet var upptagen av olika slags sport: golv, tennis, bridge och välgörenhet för den ena; skytte, luftsegling och hästavel för den andra, där var också poeten Marcel, poet uteslutande, på modet förövrigt, lång och tråkig, författare av små ystra poem: vidare dame de Quentin, till den grad obehaglig, ful och fattig, att hon gjorde det tomt kring sig, till och med i samtalsrummen i de schweiziska pensionerna, men som man inbjöd därför att en viss dame de Quentin spelat en viss roll under Frondens dagar. Slutligen varseblev jag den lilla Yvonne Globernov, vars mor ständigt vistas i Cannes, under det fadern är i Ti-

ne lät mig gå genom en liten skogsdunge; vi befunno oss framför en i en häck befintlig grind som mot landets bruk var låst. Han öppnade den. Jag befann mig på en väg liksom uppvaknad ur en dröm...

Denna väg förkortade betydligt avståndet till mr. Dutols värdshus; jag var helt förvånad att framkomma så fort utan att behöva gå genom vilda snår eller vara tvungen att gå uppför den ensliga kullen. Men en ännu större överraskning väntade mig där, gården genljöd av skratt och rop: jag såg ljusa klänningar och damkappor, eleganta pantalonger och engelska västar. Jag ryste. Denna onaturliga och bullrande glädje kom säkert från s. k. finare automobilister. I själva verket darrade de av bensin stänkande vagnarna ännu efter den häftiga färden, under det att chaufförerna voro sysselsatta med dem liksom med sårade, som man för till sjukhuset. Min ankomst mottogs med utrop, varvid jag hörde mitt namn. Andra åter, övertygade om att vara

— Promenera! Är det att promenera att tränga hit in som en tjuv? Här befinner ni er på mitt område, och jag vill inte att någon intränger här. Ingen hör ni!

Som han, mot sin egen vilja helt säkert, började lugna sig, under det han talade hade jag tillfälle att utforska honom. Mina ögon hade icke bedragit mig: det var mycket riktigt den dystre vilde, med förvirrat utseende, mot vilken jag hade måst försvara mig redan en gång förut. Men hans dräkt förvånade mig; under den normandiska lantmannens långa blå blus framstucko hans ben, iklädda tjocka grå strumpor, som framhävde hans kraftiga muskler. Denne vilde, denne fiskare, som helt säkert aldrig suttit på en cykel i sitt liv, bar denna gång knäbyxor. Men en annan sak intrigerade mig ännu mer; han hade dragit blusen utanpå det gehäng, som jag redan märkt första gången; detta var av läder som skogvaktarnes i allmänhet samt försett med en kopparplåt; ett vapen var ingraverat eller snarare till

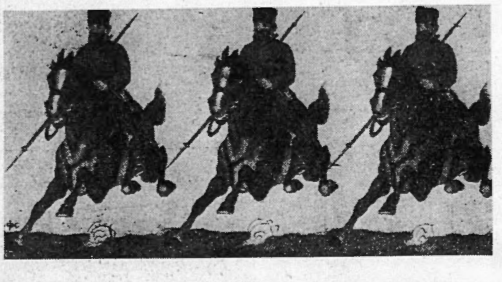

BLAND HELVETESMASKINER OCH PARADISFÅGLAR.

NORR OM EUROPA 1916.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Trots dålig sikt beslöt vi oss för start. Jag klev upp i droskan, och motorn började dåna. För att övervinna kväljningarna av den äcklande oljelukten, försökte jag distrahera mig med utsikten. Under oss åt norr hade vi den branta, om Gotland påminnande klippkusten som ändar med Packerorts fyrtorn, och därutanför breder Finnviken sin kalla grav. Österut bildar Rågöarna ett utmärkt skydd mot Östersjön. Det var här i Rågöviken som ryska flottan 1808 instängdes av den svenska. Under det pågående kriget har orten varit tämligen fredad, om vi undantar ett tyskt försök i september 1915 att från zeppelinare bombardera Baltijskijport.

Vi satte kurs söder ut. En snöyra hindrade mig att se något vidare av landskapet. Jag mindes med saknad en härlig oberalpenflug med Parseval VI från Luzern; det var under kaisermanövrerna i Schweiz 1912, då vi i den klaraste luft seglade över Vierwaldstättersee.

Men även nu lättade det plötsligt. Min chaufför orienterade sig hastigt. Under oss hade vi efter en halvtimmes färd den gamla estniska byn Lode. Namnet har en tragisk klang i ryska historien alltsedan 700 svenskar någon gång i slutet av 1500-talet besegrade 16,000 ryssar, av vilka ej stort mer än hälften kom undan med livet.

Efter att ha ändrat kursen till västlig, var vi efter c:a 15 min. över Haapsalolin. Någon asplund kunde jag ej se till. Den lilla staden är numera endast bekant för sina havs- och gyttjebad. Från den svenska tiden kvarstår ruinerna av det 1682 raserade slottet. Det hade 1563 erövrats av de svenske, och kom först 1721 till Ryssland.

Vi gjorde nu en lov ut över Muhomaasundet. I det grunda vattnet är uppmuddrad en farled för vår flottas räkning. Isen hindrade oss nu att se något därav. Vi passerade ön Schildau och den Buxhövdenska gården Kuiwast på Muhomaa (= Moholmen). Vid sistnämnda ställe kunde jag urskilja de tvåvåningshus som innehåller Morsestationen. Härifrån går en väg till halvön Voi. Genom kikaren syntes tydligt de 5 långa rören av 25,5 cm.-kanonerna bakom batteriets mäktiga betongvallar.

Kyrkan på Muhomaa reser sig vit och kantig ur det grå töcknet. Arkitekten har haft en synbar förkärlek för tripptrapptrull-systemet. Ett stycke från kyrkan skymtar prästhuset likt en större bondgård bland stugorna. Över det 3,5 km. breda sundet mellan Muhomaa och Ösel går en 4 m. bred stendamm varpå en präktig körväg anlagts. På Öselsidan står vid brohuvudet ett högt trätorn avsett för artilleriledningen. Ösels historia är nära förbunden med Sveriges. Linköpingsbispen Karl Månsson Folkunge gjorde ett korståg hit, men blev den 8 aug. 1220 övermannad och jämte sin farbror, den döve östgötajarlen Karl Bengtsson, dödad. Ön erövrades 1227 av Svärdsorden som kristnade de estniska infödingarna, varefter påven upprättade en särskild biskopsstol på ön. Sista katolske innehavaren härav sålde ön till Danmark, som dock snart måste överlämna den till de svenske, under vars välde den, liksom Östersjöprovinserna i övrigt, förblev till 1721,

VID ÖSTERSJÖFRONTEN.

Vi flög nu rakt V. ut förbi Sonneburg. Om styrbord har man Kassarviken och Sölösundet och N. därom utbreder sig den gamla Svenska Dagön. Så gick det till Papenholm, en av Rysslands bästa flyghamnar, och vidare S. ut förbi Kielkonds lilla kyrka, med kurs på öns sydspets. Redan på långt håll kände jag igen halvön Svorbe. Brant stupar här den breda sandytan från avsevärd höjd ned mot havet. På Sworbe vill jag minnas, att man kan påträffa många nordiska typer, antingen det nu beror på någon tidig östgötisk invandring eller på de baltiska baronernas jus primæ noctis.... En fyr uppfördes här av de svenske c:a 1650. Gården Zerel längst S. ut har som hemgift tillhört min väninna författarinnan Maria Karlsdotter Freytagh. Vi växlade signaler med flyghamnen Lebara och passerade ett batteri av 30,5 cm. kanoner med långa rör. Vid inloppet till Rigaviken har med yttersta raffinemang utlagts oerhört täta och flera sm. breda mingördlar.

Längst ned i S. kunde jag skymta Kurlands kust med Dondangens skogar. Vi gjorde nu en vid cirkel och återvände NNO. med kurs rakt på Arensburg, i vars flyghamn vi äntligen åter kunde sätta fötterna på terra firma.

Vi var hungriga som utsvultna vargar och ej så litet frusna. För säkerhets skull tog jag omedelbart en rysk bastu med massage, och efter en bastant måltid gick jag sedan omedelbart till sängs. På nattbordet fann jag en Öselroman av Marie Karlsdotter Freytagh och Ludmilla Karlsdotter Rehren: "Herrenmoral" kan med rätta kallas de "esters bok". Med en osviklig sanningskärlek har de bägge infödda Öselförfattarinnorna skildrat förhållandet mellan de baltiska baronerna och de undertrycka urinnevånarna. Om esterna en gång bleve sina egna herrar, skulle de nog resa en staty över romanförf. trots dessas samhörighet med just våra baroner. Jag somnade med boken på täcket och drömde om den store Töll, nationalhjälten. Månne han ej syntes stor, emedan han var visare och ädlare än sina stamfränder, och emedan hans handlingar och vilja höjde honom så högt över dessa? Men folket, som aldrig har nått förståelse för andlig storhet, gjorde honom i tidernas lopp till en jätte, som gick genom havet liksom en pojke genom en vattenpuss, bärande skeppen i handen och skingrande fienden med munväder....

Nu skulle vi just behöva en Töll, som kunde blåsa bort de närgångna tyskarna!

Följande morgon fick jag ej mycken tid att bese det gamla Arensburg, varav på sin tid den svenska drottningen gjorde en liebesgabe åt den söte M. G. Jakobsson Escouperie från la Gardie. Staden är egentligen en håla, med några tusen invånare, men en härlig sommarort. Till sevärdheterna kan räknas det medeltida, tornprydda biskopslottet med dess arkeologiska samlingar samt riddarhuset.

Vid frukosten uppvaktades jag av en gammal man, som på något sätt erfarit att jag nyss rest genom Norden. Han påstod sig vara av östgötisk börd men talade en faslig, gammaldags svenska. Till utseendet kunde han med sitt långa skägg rätt väl gå för en gammal viking. Tyvärr hade jag ej tid att ta närmare reda på hans förhållanden, men lovade att vid tillfälle vidarebefordra en dikt som han tillägnat "Östgöternas hertig". Så här lyder det något retoucherade poemet:

"Långt bort till Gothas sköna lunder,
jämt står min håg med sällsam makt
och ofta under drömmens stunder
jag skådat deras rika prakt.

Till Birkas dal, till Vetterns stränder
min tanke ofta flyger hän;
i Ruriks och Ramunders länder
jag vandrat — i min dröm allen'...

På Roxens strand, vid Stångåns flöde
i fantasin jag irrat kring,
och åter vaknat till mitt öde
att se av Gotha — ingenting...

O, vore kroppen ett med anden,
hur lätt och fri jag flöge då
bort till de sköna vikinglanden
på andra sida havet blå....

Svenska folket står enligt alla utlänningars bestämda åsikt högst bland alla folk i kulturellt hänseende. Men svenskarna själva tyckas ej begripa den saken. De finna det "äckligt och osmakligt" att söka ingjuta respekt för och kärlek till fosterlandet och tro det höra till god ton att både hemma och i utlandet nedsätta, ja, nedskälla sitt eget land. Svensken behöver tydligen leva rätt länge i utlandet för att begripa, att hans fädernesland är "det bästa i världen". Alla nationer säga eljest så, var om sitt!

(Forts.)

FORNVÅRDEN I NORRLAND.

STORT INTRESSE DÄRFÖR BLAND BEFOLKNINGEN.

Antikvarien vid Statens historiska museum, d:r **G. Hallström,** som just återkommit från en tre månaders studieresa till Dalarna och Norrland, konstaterar i ett uttalande, att ett starkt intresse för fornvården förefinnes i dessa landsdelar. Resan hade gått utefter Österdalälven till Mora och Ore i Voxnadalgången, Ovanåker, Bollnäs och så längs Ljusnan in i västra Medelpad, Jämtland, Storsjöbygden samt Hälsingland och hem igen.

I samarbete med Dalarnes hembygdsförbund och fornminnesförening åstadkom d:r H. en fullständig inventering av Sollerö socken, avsedd att tjäna som basis för en fortsatt inventering av hela landskapet, och vidare företogs en rekognoscering av socken efter socken, med början i Hedemora, för att få fram de olika fornlämningstyper, som Dalarna äger. De intressantaste överraskningarna voro förekomsten av ett enormt stor antal järnsmältningsplatser även i övre Dalarna samt konstaterandet av en ofantlig mängd nedlagd bebyggelse. I Mora socken hade t. ex. varje fäbod spår av äldre fast bebyggelse, och upptäckten gör, att man för framtiden får bereda sig på att ta med också de stora skogsområdena i inventeringsplanen. Landskapet tyckes f. ö. ha befolkats så, att en del pioniärer de första århundradena e. Kr. dragit fram utefter älvarna utan att stadigt bosätta sig någonstans, livnärande sig på jakt och fiske. Först på 700-talet torde kärnan i den nuvarande bebyggelsen ha kommit till i huvudbygderna Leksand, Ål, Tuna, Sollerö och Mora socknar, av vilka Ål troligen är den äldsta. Vid en företagen inventering av elva socknar i Nedansiljan, fann man också en mängd blästerugnar och slagghögar, tydande på, att järnhanteringen börjat häruppe redan under hednatiden.

Beträffande övriga landskap var Hälsingland givande särskilt därför, att verkställda grävningar visade, att vikingatidsbebyggelsen gått så långt upp som ovanför Edsbyn i Voxnadalgången, medan Voxna socken är helt tom på dylik bebyggelse. I området Bollnäs-Ljusnan var fornminnesintresset utomordentligt starkt. Socknarna bidra här till hembygdsvården med stora summor och köpa ofta själva in gammelgårdar med stora markområden. I västra Medelpad gjordes undersökningar i och för planläggning av kommande grävningar, varvid konstaterades av vilken vital betydelse Ljungans dalgång är för hela Norrlands forntid. Mynningsområdet är en av de rikaste forntidstrakter vi ha och är fullt jämförligt med Mälardalen, ehuru av mindre storlek. I Jämtland fullföljde d:r Hallström sina tidigare arbetsplaner beträffande den bekanta fornborgen på Frösön, varjämte han besiktigade en rad medeltida befästningsplatser, bl. a. Tibrandshögen, som visade sig vara av långt större betydelse än man hittills ansett.

KONTANTPROPAGANDAN I NORGE.

Norges Kjøbmannsforbund har nu i likhet med sina svenska kolleger och som ett led i sin propaganda mot konsumtionskrediten i dessa dagar hos de norska tändsticksfabrikerna beställt 1,000 lådor tändstickor med en kontanthandels-sentens på varje ask. Det blir 360,000 paket eller 3,600,000 askar. Varje invånare i Norge kommer härmed att få en ny påminnelse om att han i eget såväl som den lojala handelns intresse bör handla kontant.

Norges Kjøbmannsforbunds arbete i övrigt för att komma den fördärvliga konsumtionskrediten till livs pågår med full kraft. I 25 av förbundets 120 lokalavdelningar ha träffats bindande överenskommelser om införande av enbart kontantförsäljning, och inom ytterligare 25 lokala avdelningar har etablerats upplysningskontor för kontroll över dåliga betalare.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2. Middag ½2—7 Kväll 7—½12.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

VAR VI DANSAR
I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 58 98
Exp. „ 58 99

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... „ 5.25
Kvartal .... „ 2.75
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1929.

FREDAGEN DEN 6 DECEMBER 1929

PÅ UTKIK

SITUATIONSBILD FRÅN BERLINS KURFÜRSTENDAMM.

Dagstidningarna innehålla i dessa dagar alarmerande betraktelser från sina tyska korrespondenter om en framväxande oroväckande antisemitism i Tyskland. "Hakkorsmännens" frammarsch vid senaste valen har bragt stor oro åstad i de kosmopolitiska sfärerna både inom och utanför "das grosse Vaterland". Marxistiska ledarnas sedan någon tid propagerade paroll: "slå ihjäl antisemiterna!" har kommit den tyska folkstammen att reagera kraftigare och i större omfattning än på länge mot det österifrån importerade barbariet. Svarsparollen från de nationella ljuder nu: "Bort med judarna!", och dagligen förekomma blodiga sammanstötningar mellan marxister och "hakkorsmän".

På den marxistiska sidan, där man starkt besväras av senaste tidens många finansskandaler à la Aschbergs sparbankssvindel, Barmat-, Kutisher- och Sklarekaffärerna etc. — vilkas hjältar samt och synnerligen voro asiater — finner man sig nödsakad dra fram ur deras gravar diverse avlidna profeter av högsta rang, däribland även, såsom nämndes i vårt förra nummer, "revolutionshjältarna" Liebknecht och Rosa Luxemburg, till vittnesbörd om de tyska massornas samhörighet med Öknens barn. Ett nytt slagnummer har nu, såsom ett led i dessa senares planmässiga kamp, presenterats genom "Dreufussaffärens", framförande på teatern. Det säger sig självt att den jättestora justitieskandalen med otaliga förfalskade handlingar, då den mosaiska landsförrädaren Dreufyss köptes fri med asiatiskt guld, framställes i för vederbörande passlig anda. Allehanda konstaterar även glatt, att härmed "Israels förföljda folk rentvås från alla falska beskyllningar och antisemiterna få mothugg med besked."

De kosmopolitiska kretsarna i alla väderstreck kunna dock ta saken med ett visst lugn. "Israels orättvist beskyllda barn" går det ännu så länge ingen nöd på. De tyska nationalisterna ha väl djärvts visa en argsint uppsyn. Den allmänna utplundringen och korruptionen ha kommit dem att förlora tålamodet och reagera en smula. Men ännu finnes i republikens Tyskland en välsinnad ordningsmakt, som omsorgsfullt sörjer för de nya herrarnas, "republikens vårdares", välbefinnande samt noga skydda dem mot "hakkorsfanatikernas" onda anslag. Såsom framgår av vår bild ovan. Det kan vara tids nog att hemfalla åt ängslan och bekymmer inför "den antisemitiska faran" tills denna på allvar är inne.

NATIONALT TIDSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation,
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 6: 20.

"VARFÖR HAR MAN D. N.?"

Internationalekonomiska professorn Heckschers i Bonniers D. N. uppställda geniala fråga "Varför har man jordbruk"? har föranlett en författare i Svenska Landsbygden att vända på densamma sålunda: "Varför har man D. N.?" Den sistnämnda frågan är tydligen något ej mindre för landsbygdens än stadens svenska befolkning att i dessa dagar tänka på. Varför på allt sätt alltid gynna och göda sina värsta fiender? Författaren i Sv. L. skriver:

"Den fientliga inställning mot "modernäringen", som D. N. alltid sätter inom citation, borde vara tillräcklig för att lära jordbrukarna förstå det vanvettiga i att stödja en sådan tidning. Må "Fattig Ljusdalsbondes" maning i Svenska Landsbygden icke förklinga ohörd, utan få ett rungande gensvar, som gör det klart för vederbörande, att den för landsbygdens vidkommande är överflödig. Låt oss komma överens om att icke gynna motståndarepressen. Må detta bli vårt svar på alla öppna och förtäckta hugg mot oss och vår näring."

Ajaj, det där var en farlig sträng som kom att beröras, hr Bonnier. Tänk om tanken skulle omsättas i handling! Någon handling från de svenska böndernas sida tror ju dock icke våra asiater på, men man kan aldrig vara helt säker. Det händer så många slag av märkliga ting i dessa dar.

"FOLKLEDARNA" I ARBETE.

Medan landsbygdens folk är i full färd med att resa sig mot det rådande förtrycket i demokratiens gestalt, fortsätta "folkledarna" i sina respektive internationalers tjänst den heta striden om makten och härligheten. För hrr Per Albin och Ekman betyda Sveriges och dess folks väl försvinnande litet i jämförelse med vad de hoppas att med den Gyllene Internationalens välvilliga hjälp kunna uppnå för egen personlig räkning. "Den goda husfadern" lät nyss världen veta, att ministären Lindman utan pardon kommer att störtas därest den ej snällt följer den Bonnier-Hecksherska linjen i jordbruksfrågan: "Bort parasiter!" Jojo, man har sina påtryckningsmedel! Pilsnerdricks-Ekman gör även också vad i hans makt står för att främja en utveckling, som ger de bägge frihetskumpanerna möjlighet för ett snart återvändo till taburetterna.

"BOLSJEVIKDIKTATORNS" RESPASS.

Under rubriken "de avslöjade renegaternas intriger" skriver Pravda följande om Kilbom et Consorter:

"Den avslöjade gruppen högeropportunistiska ledare i svenska kommunistpartiet med Kilbom, Flyg och Samuelson i spetsen, som utgjort majoriteten i partiets A.-U., har skyndat sig att sammankalla sina anhängare till en kongress. Med denna manöver hoppades opportunisterna kunna kvarhålla under sitt inflytande flertalet av svenska kommunistpartiets organisationer och förverkliga sin hemliga avsikt, nämligen att avskära det svenska kommunistpartiet från Komintern. Majoriteten av svenska kommunistpartiets medlemmar, vilka utgöra de bästa elementen inom Sverges arbetarklass(!), lyssnade dock ej till renegaternas bestickande förmaningar och skickade icke sina representanter till den av dem sammankallade kongressen. Till och med på själva kongressen nödgades renegaterna under påtryckning från arbetardelegater att uppträda med lögnaktiga, hycklande förklaringar om att de godkände Kominterns program och sjätte Kominternkongressens beslut och att de inte önska splittring med Kommunistiska Internationalen. Först när en del av de på kongressen närvarande delegaterna krävde, att till kongressen skulle inbjudas representanter för minoriteten och EKKI:s representant, kastade de masken och fronderade öppet mot Komintern. Hela taktiken hos dessa högeropportunister, vilka redan trätt i förbindelse med Brandlergruppen i Tyskland, går ut på att hålla majoriteten av partimassan i okunnighet om deras verkliga avsikter och på så sätt ha dem kvar under sitt inflytande. Varje nytt steg, dessa renegater gå, avslöjar dem inte bara som högeropportunister utan som argaste fiender till Sovjetunionen. Det skall ej lyckas dem att för sina smutsiga syften utnyttja de arbetare, vilka följa med oss.

Den svenska Kominternsektionens kongress kommer däremot att visa att Kilboms och Flygs intriger fullständigt misslyckats och att den stora massan av Sverges kommunister står fast för Kominterns linje. Denna bolsjevikiska kärna kommer även att föra en hetsig strid mot kommunismens förrädare, en strid för att mobilisera majoriteten av Sverges arbetarklass under kommunistpartiets ledning mot imperialisterna, mot de svenska kapitalisterna och deras hantlangare från socialfascisterna ända till kommunismens renegater."

Ja, så lät tacken för lång och trogen tjänst!

Asiatiska Aristokrater.

ANTOLOGI AV ANEKDOTER.

Isaak Naftalisson: — Nå, vad säjer du, Nathan, om all denne reformering? Både den Rubenson å den Levisson ha ju tagit sik nye namn. Rubensson har kallet sik Rubin och Levisson kaller sik nu Levin. Skall du, Josefsson, icke följe deres exempel och kalle dik Josefin?

Nathan Josefsson: — Nej, det har jak icke tänkt, men jak ticker, att du, Naftalisson, skulle kalle dik Naftalin.

Lille Abel: — Goa, snälla farfar, giv Abel 5 öre att köpa en äpple för av trädgårdsmästaren!

Farfar Heyman: — Din lille schlesere! När jak var vid din ålder, brukade jak räcke tungan ut åt trädgårdsmästaren, tills han kastade en äpple efter mik. Det lickes alltid, bare man är ihärdig och har tålemod.

Den sköna på maskeradbalen: — Bjuder du på supé, Moses?

Moses Rubinstein: — Tag av dig masken först!

Den sköna: — Har jag kanske bett att du skall ta av dig din?

Rabbinen och två av de äldsta göra ett besök hos den gamla Abraham Rubinowitsch, som de förebrå hans snålhet i allmänheten och hans ovilja mot att betala skatten till synagogan.

Rabbinen: — O, Abraham, du är en skam för hele den synagoge. Och nu äre vi komne till dik för att säge dik, att om du inte vill betale din skatt, så vilje vi ej heller begrave dik, när du är död.

Den gamle Abraham: — Jak är lugn, jak förliter mik på min lukt.

KILBOM FÖRESPÅS SVÄLTDÖDEN.

Per Albin Hansson förespår i ett av sina senaste inlägg i ämnet Kilbom och hans anhang en snar svältdöd:

"Att fördömda och fördrivna av Moskva kämpa för Moskva kan knappast entusiasmera någon och heller icke väcka respekt. Försöket att mot sin herre göra hans vilja kan endast framkalla löje och förakt från utomstående. För den, som måste göra Moskvas vilja, skall det falla naturligast att göra den med Moskvas råd och välsignelse och subvention."

Så länge hrr Bonnier, Aschberg, Saul et C:o leva och frodas, behöver det väl ändå inte bli tal om någon risk för att Kilboms revolutionssällskap skall behöva dö svältdöden. Denne skrev ju själv i sin hyllningsartikel till "proletärbankiren" på hans 50-årsdag, att "den idealiska kapitalisten", "det lysande undantaget från regeln", aldrig tvekat att ge partiet ett handtag, då det råkat i penningeknipa. Och genom Bonniers Veckotidning veta vi, att hr Aschberg i exilen ute i Paris alltjämt är "varmt svenskkännande". Alltså finnes ej anledning tro att han heller i den nu inträdda knipan skulle vägra sin dyra "proletär"-vän Kilbom ett handtag. Han har ju råd till lyxen — tack vare ej minst den lycka han gjort som "allmän sparbanks"-organisatör. Glädas därför inte för tidigt, "gode husfader"!

HETSKAMPANJEN MOT TYSKLANDS NATIONALISTER.

Den kosmopolitiska svenska dagspressens förföljelsekampanj mot de tyska nationalisterna på grund av deras visade antisemitiska inställning är i full gång. Enligt ett T.T.-meddelande lära några antisemiter i staden Altenburg ha pryglat några judar, vilket förmenas ha väckt en storm av raseri bland befolkningen. Soc.-Dem. söker bättra på notisen genom att bl. a. betitla nationalisterna "Hitlers huliganer".

När judarna under sin "sovjetregim" låtit mörda många miljoner ryssar och när de under senaste året föranstaltat om massmord å tyska nationalister — då tego både T. T. och hr Engbergs tidning och hade inte ett ord av indignation. Men detta skedde kantänka i den heliga internationalismens intresse!

Äventyrliga Ädlingar.

BOVAKTIG BOLIVIAN.

Bolivianske ministern Simon Patino har helt plötsligt av inrepolitiska skäl avsatts från sin post som envoyé i Paris. I Bolivia äger Patino stora tenngruvor, vid vilka han endast har dåligt betalta indianer som arbetare. Redan tidigare ha klagomål framförts till folkförbundet över sociala missförhållanden vid Patinos gruvor.

Som delägare i en mäklaraffär gav Patino en gång under sin chefs bortovaro en kolonist ett hypotek. Chefen blev rasande över Patinos åtgärd och kastade ut honom från firman. Kolonisten kunde icke fullgöra sina betalningsskyldigheter och Patino fick övertaga det förfallna godset. Stora tennfyndigheter upptäcktes senare på godset, och inom några få år blev Patino miljonär. Nu vaknade den politiska ärelystnaden hos honom. Han föreslog regeringen att utnämna honom till minister i Paris och Madrid och lovade att själv bära alla kostnader.

I sina gruvor sysselsätter Patino mer än 100,000 indianer, vilka leva under de mest bedrövliga förhållanden. För att hålla dem i schack har Patino en egen poliskår på 16,000 man, vilken är utrustad med de modernaste stridsmedel, såsom kulsprutor, flygmaskiner och gasbomber. Indianerna ha gjort uppror flera gånger. Sista gången anställde polisen ett så fruktansvärt blodbad bland gruvarbetarna, att bolivianska regeringen nu sett sig nödsakad att kalla hem sin visserligen mycket billiga, men starkt komprometterade minister.

NATIONEN
POLITISK VECKOTIDNING.
— ÖVER PARTIERNA. —
Ur 5:te årgångens innehåll:

Konungahusets härstamning. Efter medd. av gr. Wrangel, bar. Bernadotte m. fl. (N:ris 190—195.)
Bolszevikpropagandan. Av överstelöjtn. Hårleman. (N:r 190.)
Under Gyllne Korsets Banér. Redakt. programmartikel. (N:r 191.)
Le Gran Dama del Norte. Av envoyén Labougle. (N:r 191.)
Sveriges Styrka. Av envoyén Flieder. (N:r 193.)
Rikets Huvudnäring. Av Sveriges kronprins. (N:r 194.)
Effekten av höjd spannmålstull. Av professorn Jakob Eriksson. (N:r 196.)
Genom Centraleuropa. Med hertigen av Östergötland. (N:r 196.)
Varer Svenskel Av f. d. civilminister Juhlin. (N:r 197.)
Bondeförbundets Mission. Av red. Elof Eriksson. (N:r 197.)
Europeiskt Elände. Av professorn Olof Olsson. (N:r 197.)

NATIONEN ÄR NATIONELL.
Nationens devis är:
"Vårt fosterland och dess försvar!"

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:R 199 — FREDAGEN DEN 13 DECEMBER 1929 — ÅRG. 5

BREV TILL FARISÉERNA.

Som vår ordinarie brevskrivare, Pu Bli Kan, av en tillfällig indisposition förhindrats tjänstgöra, har det fallit på undertecknads lott att vikariera med några vänliga rader till fariséerna.

Den gångna veckan har varit sällsport rik på stora händelser. Det behövdes ju något som åter kunde sätta fart i de domnande andarna. Amiralens beslut att upphäva förre kyrkoministern Värnors katekesförbud kom som en räddande ängel. Men hur kunde hr Lindman våga något sådant? Hade han glömt varningen i Bonniers D. N. att samhället komme att störtas i inbördesstrid på liv och död, om det tummades på katekesförbudet? Man känner inte riktigt igen den politiskt kloke amiralen. Han brukar ju eljest aldrig vara den som vägrar ta välvilliga råd från vännerna till vänster.

Sir Arthur i Demokraten skriar högt om den svarta reaktionen, som börjar sticka fram sina tassar — "fram mot religions- och tulldemagogien"! Demokratien är i fara. Värnor jämrar sig även väldeliga över olyckan som inträffat och låter svenska folket veta att han känner sig djupt kränkt över utmaningen: "Regeringens beslut är en olycka. Striden kommer nu att blossa upp i full låga."

*

En i sitt slag enastående händelse kan noteras från mötet å Stockholms konserthus häromdagen med hyresgästernas sparkasse- och byggnadsförening. Den demokratiska föreningens styrelse hade helt odemokratiskt företagit sig några transaktioner med medlemmarnas insatser — enligt vad en talare uttryckte sig "i Weidenhaynstil" — varöver under stormiga former protesterades å extra möte. Jag skall ej närmare ingå på den ömtåliga saken utan inskränker mig till att smärtsamt beklaga en del medlemmars förolämpande uppträdande mot vår allmänt aktade bolsjekivhjälte Grimlund, som av några talare ofint titulerades "tomtjobbare". Så behandlar man inte en ärofull kämpe för proletariatets sak!

*

Men en farisé, som har sinne för den gudomliga humorn — som för övrigt lär vara det bästa fortkomstmedlet i våra dagars offentliga liv — är Stockholms skönhetsråd, bolsjevikiska generalkonsuln Ström. För att hävda sin ställning som sakkunnig i fråga om skönhetsvård har han till julen utgett ett storstilat verk, "Svenska ordstäv", vari han presenterar en mängd märkliga fynd, som han lyckats komma över. Här några små utdrag ur skönhetsrådets samling av populära svenska ordstäv:

"O natur, vad du är skön, sa' prästen, peta i dynghögen." — "Morgens medikamenter", sa' fan mötte apotekarn i kyrkdörren." — "Skål bror, sa' fan, söp med länsman." — "Det drar i sathålet, sa' käringen, satt i kyrkdörren." — "Strunt i kar'n, men det var värst med märra, sa' gumman när gubben drunkna." — "Medan ni vilar, kan vi bryta upp några stenar, karlar, sa gumman." — De håller ihop sattyget, sa' pojken om föräldrarna." — "Det är inte ofta far dör, sa' pojken, söp sig full på faderns gravöl". O. s. v.

Skönhetsrådets goda kultiverade smak förnekar sig aldrig. Jag förstår att Stockholms stad velat taga hand om en sådan kapacitet, men jag förstår bara inte varför han ej själv önskar stå för sina uppfinningar utan skall lägga dem i svenska folkets mun. Varför denna anspråklöshet, Herr Generalkonsul?

*

Från Tyskland ingå nya oroande underrättelser om växande "antisemitisk fara". Hakkorsarna fortsätta att gå framåt vid valen — på bekostnad av kommunisterna m. fl. I Thyringen ökade de sina mandat från 2 till 6. Inte illa gjort. Vilka hemska aningar måste ej dylika förskräckliga meddelanden väcka hos de goda fariséer!

Sklarekprocessen fortlöper enligt den normala juridiska tågordningen. För några dagar sedan hade preussiska undersökningsutskottet anordnat ett förhör med de mosaiska bröderna, som på hittills enastående sätt lyckats organisera korruptionen inom Berlinska stadsförvaltningen. Sklarekarna hävdade därvid emellertid, att det var staden Berlin som skojat dem med sina osunda affärsmetoder i stället för, såsom påståtts, motsatsen. Naturligtvis noterades yttrandet förtjust av härvarande ras- och trosfränden Bonniers Nyheter, som i väldiga rubriker upplyste svenska folket om den äntligen framkomna sanningen i saken: "Firman Sklarek bara förlorade på sin handel! Offer för Berlins affärsmetoder. En förklaring av bröderna Sklarek."

Jo, se där fick staden Berlin veta!

Yngste Medarbetaren.

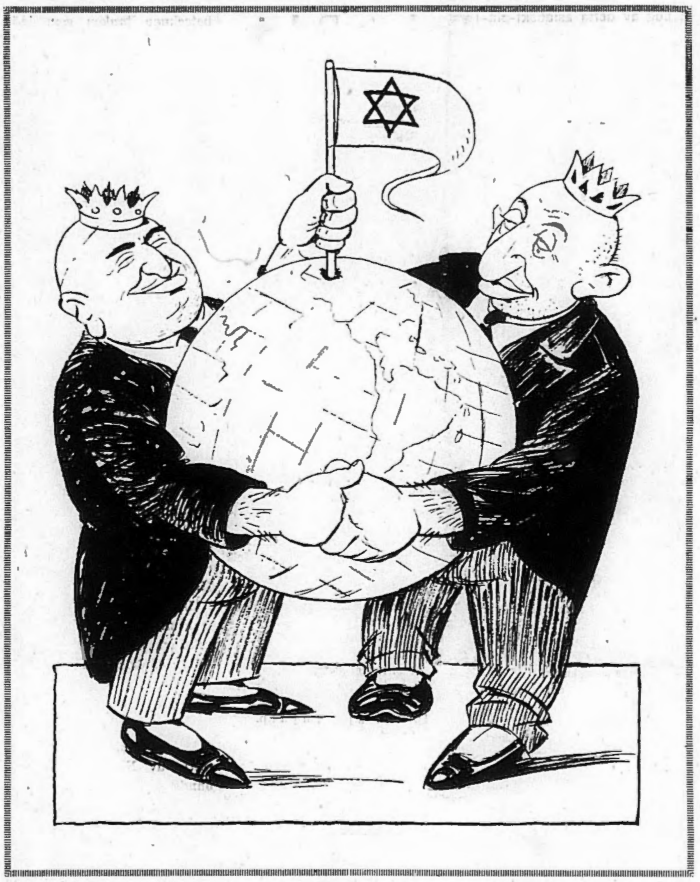

'VÄRLDENS HERRAR ÄRO VI'

(SE VIDSTÅENDE TEXT.)

FOLKENS FÖRSLAVANDE

Tyska riksbankschefen doktor Schachts uppseendeväckande memorandum, vari han, för Tysklands vidkommande, inlagt en protest mot de planer, som under namn av Youngplanen äro å bane från Den Gyllene Internationalens sida till fullkomnande av dennas herravälde över alla folk, är den stora sensationen för dagen. Man stod inför förverkligandet av den kosmopolitiska världsfinansens sedan länge bebådade stolta plan på staternas och folkens definitiva läggande under sin gyllene diktatorsspira. Vilket skulle ske genom upprättandet av den i Youngplanen ingående "Internationella Banken" — den organiserade internationella finansstaten inom de nationella staterna. I Sverige ha vi redan sett de ledande opinionsbildarna, alltifrån Key-Casselska Svenska Dagbladet till Engbergska Socialdemokraten, entusiastiskt ge den nya "välfärdsinstitutionen" sin fulla sanktion.

Man förstår så väl Wallstreetherrarnas grämelse över att ännu ej helt kunna behärska världsmarknaden vid sina storslagna kupper. Senaste jätteoperationen i baisse inskränkte sig i sina verkningar huvudsakligen till U. S. A. Hade Newyorks "clearing-house" kunnat operera fritt, hade den iscensatta inflationssvindeln kunnat fortsätta och spekulanternas vinster blivit långt större än de nu blevo samt förlusterna kunnat avlastas på de utomamerikanska folken.

Medan man i vårt land allmänt hälsat "Internationella bankens" beramade tillkomst som en folklig "framstegs"-handling av högsta valör, förtjänar observeras, huru tvenne av Frankrikes mest respekterade finanssakkunniga politiker på det allvarligaste reagerat däremot. F. d. finansministern Caillaux har uttalat en ljungande protest mot planen att "inom den nationella staten upprätta en internationell finansstat", som berövar folken deras suveräna rättigheter och frihet samt bringar staterna under ett internationellt "nationalbankernas förvaltningsråd", styrt av den internationella storfinansens mindre samvetsömma herrar. Den konservativa f. d. franska finansministern Marsal betecknar Youngplanen som "ett redskap för den nationella statsbyggnadens sönderbrytande i sina fogar, samt den nationella statens demolering" — alltså ett direkt medel i den asiatiska bolsjevismens tjänst.

Man förstår väl den "allmänna misstämning" d:r Schachts opposition mot Youngplanen väckt i det republikanska Tyskland liksom inom kosmopolitiska kretsar jorden runt, och ej minst bland herrarna inom vårt eget pluto-demokratiska folkupplysningsväsen.

UR INNEHÅLLET:

"Massväldet." Ledande artikel.
Den svenska folkstammens bevarande. Av professor emeritus dr Ernst Almkvist.
Samarbetet Aschberg—Allm. Sparbanken. VIII. Uppseendeväckande interiörer som undanhållits offentligheten.
Röda Spöket över Finland. Brev från vår finske korrespondent.
Från Östgötabygden (rikt illustrerad). Av Erik C:son Swartz.

PRIS: 25 ÖRE

DEN 13 DECEMBER.

»MASSVÄLDET.»

Naturen själv har angivit vissa lagar för utvecklingen, mot vilka ej ostraffat syndas. Människorna ha blott så svårt att frigöra sig ur den fåvitska föreställningen, att de representera allsmakten på denna jord och äro i stånd att jämväl förbättra Skapelsens verk. Trots de alla av naturen utrustats olika, envisas de att vilja hävda teorien om allas absoluta likhet, värdsligt sett. På basis av denna chimära uppfattning grundades även den moderna maktfilosofi, som lärde att alla hade samma kvalifikationer och rätt till inflytande å samhällets angelägenheter.

För de okritiska kunde satsen förefalla lockande. Den enklaste eftertanke borde dock säga, att "massväldet" i verkligheten var en illusion. Folken ha alltid letts och komma alltid att ledas av enskilda individer. Frasen om "massans självstyre" är nonsen, ett bedrägeri till omtöcknande av medborgarnas sinnen i de dunkla makters intresse, vilka önska utnyttja deras primitiva instinkter för sina egoistiska planer. Men termen gjorde sig bra för lycksökarna, som friade till folkets gunst, samt spekulanterna som åtrådde inflytande för egen personlig vinning. "Massans styre" har alltid varit en gärna brukad skylt för mindre samvetsömma maktsträvare, som ej velat stå för sina handlingar.

Bakom den "suveräna" massan döljer sig även den dag som är en hemlig härskare, en diktatorisk styrande handfull internationella storfinansmän. Pressen, parlamenten och regeringarna hava gjorts till deras lydiga slavar. De figurerande "folkledarna" äro endast bulvaner för dessa maktens verkliga utövare, vilka i skydd av den demokratiska skylten kunna operera osynligt och därför så mycket mera riskfritt, då de ej observeras av folken. De spela från sina gömslen med partierna och partiledarna liksom schackspelaren med sina pjäser. Och höves det någon gång att ge utlopp åt folkets vrede över vanstyret, så finnas alltid lämpliga föremål bland figuranterna att hetsa de uppretade på.

Vårt i dag så populära "masstyre" är alltså i verkligheten endast en beslöjad plutokratisk diktatur, där massan bevärdigats rollen som skylt och hantlangare. "Partiledarna" taga sina direktiv från de under Gyllene Kalven lydande olika, mer och mindre hemliga centraler i in- och utlandet. Deras "reformförslag" presenteras såsom avseende folkets frigörelse och väl, medan de i regel syfta till något helt annat eller raka motsatsen. Men svenska folket har nu haft nog av detta asiatiskt-plutokratiska "massvälde". Den beslöjade maktutövningen måste upphöra och den av de hemliga regenterna ledda nedbrytande utvecklingen hejdas. S v e r i g e s u t v e c k l i n g s k a l l v a r a b y g g d p å s v e n s k g r u n d, s v e n s k t i l l s i t t v ä s e n s a m t i n r i k t a d m o t s v e n s k a m å l !

PRESSKONSERTEN

FÖRSTÅELSE FÖR JORDBRUKETS SVARIGHETER!

Kravet på förståelse för den svenska modernäringens svårigheter från den icke-jordbrukande befolkningens sida framhålles i en beaktansvärd artikel i *Jordbrukets Tidning,* organ för S v e n s k a L a n t m ä n n e n s R i k s f ö r b u n d, som skriver:

Det är en gammal föreställning, att klagomål från bönder alltid äro oberättigade. Aldrig är en bonde nöjd, säger man: regnar det, så jämrar han sig, skiner solen, är det lika illa, får han en liten skörd är det rent på tok, men icke en bit bättre är det, om säden dråsar i bingen. Stadsbon, som gör dessa reklektioner, kan inte förstå, att önskeväder är något annat för "näring" än för "täring", och att det icke alltid är säkert, att riklig gröda ger motsvarande inkomst.

De, som bättre känna förhållandena, veta dock, att intet yrke är så beroende av yttre omständigheter som jordbrukarens. En industriman, en köpman eller en hantverkare kan utan större olägenhet lägga om sin drift, om den vid ett eller annat tillfälle icke skulle vara lönande. En lantman däremot är på ett helt annat sätt bunden i sitt görande och låtande. Honom drabbar konjunkturens växlingar helt och fullt. Han kan ha sått i gynnsam tid, men skörden slår fel, och där står han. Han kan också ha bärgat sin gröda väl, men prisen gå ned — som följd av överflöd på marknaden exempelvis — och detta är något, varåt han ingenting kan göra. Just nu är situationen den sistnämnda.

Jordbrukets nuvarande kris är ingen konstruktion utan den bistraste verklighet. En klen tröst är det, att svårigheterna äro gemensamma för all världens odlare. För den svenske jordbrukaren är läget tillräckligt allvarligt, för att han skall ha nog av sin egen plåga. Men som sten på börda verkar det, när han blir föremål för — vad skall man väl kalla det annat? — u p p t u k t e l s e för att han har det, som han har det. I varje fall bättrar det icke saken, att klander riktas mot vad som varit. F. ö. är det icke råd och anvisningar, som jordbrukarne nu främst behöva, utan det är ett praktiskt handtag, givet av dem, som makten hava.

Det är en olycka, att det gått politik även i de rent ekonomiska frågorna här i landet. Jordbrukets kris är emellertid en angelägenhet, som berör land och folk, oberoende av alla politiska motsättningar. Ännu är jordbruket m o d e r n ä r i n g e n, och nära hälften av landets befolkning har därav sin utkomst. Är det förmätet att hoppas på den andra hälftens förståelse för vad saken gäller: hjälp i ett ofrivilligt betryck?

I närvarande stund behöver jordbruket:

H j ä l p t i l l s j ä l v h j ä l p.

D e t ä r möjlighet att motverka den utländska konkurrensen, bättre avsättningsförhållanden inom landet, stöd för exportens främjande, billigare pengar för upprätthållande av driften och till underlättnad för inköps- och försäljningsföreningarnas verksamhet.

Men först och sist f ö r s t å e l s e! För vikten av att svenska varor gynnas även när det gäller jordbruksprodukter. Och för betydelsen av konsumtionens inriktning efter rådande förhållanden.

Man får hoppas att denna maning till förståelse för modernäringens svårigheter icke skall vara uttalad förgäves. Det är ett vitalt intresse för hela vårt folk, att den svenska bondeklassen icke frånrövas sin jord och förvandlas till ett proletariat under storbankernas lydno.

Det av vissa konservativa tidningar framställda kravet på ett regeringsinskridande i kraft av regeringsformens § 60 till spannmålstullarnas höjande avvisas skarpt av Bonniers *Dagens Nyheter* (l.), som betecknar tanken som "dödfödd" och skriver:

Om ett tullbeslut från regeringens sida kommer till stånd som ett provisoriskt arrangemang i avvaktan på ett riksdagsbeslut, vars väsentliga innehåll i förväg är givet(!), och om det enbart avser att hämma en import av rent spekulativ art — ett typiskt kännetecken för läget 1895 — så går det möjligen att tala om lojal tillämpning av grundlagens föreskrifter, jämförda med författningspraxis.... Men ingendera av dessa två förutsättningar finns för närvarande. Hur vill man sedan förneka att ett regeringsbeslut om höjda tullar skulle innebära, inte ett handtag åt riksdagen, till förmån för dess fria prövningsrätt, utan ett föregripande och ett schackdrag i avsikt att göra fullmotståndarna matta? Tanken på en regeringens tullukas har uppstått i trilska och desperation. En tullukas framemot årsskiftet skulle ofelbart leda till en regeringskris omedelbart efter remissdebatten.

Det är åtskilligt uppbyggligt att skåda Bonnierorganets plötsligt åter påkomna månhet om den nyss som både avdankad och impopulär betecknade riksdagen. I samma stund man ej tror sig sitta inne med möjligheter att kunna genomtrumfa en politisk omgestaltning i riktning mot en Kilbomsk, P. A. Hanssonsk, Järtesk eller Wohlinsk "folklig" "välfärds"-diktatur, slår man med en rent rörande ömhet vakt om parlamentarismen som en folklig klenod av allra högsta rang.

NORDISK FÖRSVARSSAMVERKAN.

Det för några dagar sedan på initiativ av Nationella Ungdomsförbundet hållna nordiska försvarsmötet i Stockholm kommenteras av *Nya Dagligt Allehanda* (h.) i en ledande artikel:

Vilken uppfattning man än hyser i försvarsfrågan, lär det från sakliga utgångspunkter icke kunna bestridas, att de här från framstående representanter för trenne av Nordens folk gjorda inläggen tillsammans äro utomordentligt väl ägnade att reda upp begreppen och klart fixera hela det föreliggande problemet. Denna första gemensamma skandinaviska överläggning i försvarsfrågan medförde ett positivt resultat. Man kom från en konturlös och svävande debatt över till en fast bestämning av samverkanstankens innebörd och syftning.

Naturligtvis betyder icke detta att de tre talarna, hrr Christmas, Möller, Ingman och Westman, alltigenom voro "samspelta" eller befunno sig på samma linje. Man möter hos den danske talaren en annan uppläggning av problemet än hos den finländske — och ännu en tredje, på visst sätt sammanfattande, hos den svenske. Men just dessa olika nyanser förläna åt de fre inläggen ett särskilt värde. Som en röd tråd gick genom de olika anförandena den övertygelsen, att de nordiska länderna i stort sett löpa samma krigsrisker och att de vid försöken att under ett europeiskt krig hävda sin neutralitet realiter sitta i samma båt. Ett försvagande av försvarskraften på ett håll skulle därför medföra ökat tryck på de andra länderna. En militärallians eller en gemensam försvarspolitik skulle icke finna stöd hos opinionen i något av de nordiska länderna. Men det borde icke vara omöjligt att skapa en annan plattform för ett samfällt uppträdande. Denna plattform låge i önskvärdheten för de smärre staterna att erhålla ett auktoritativt och bindande besked om huru folkförbundets sanktionsbestämmelser skola tolkas och huru långt dessa medgiva neutralitetens bevarande.

Tanken på en gemensam nordisk aktion i detta syfte framkom i de olika anförandena och formulerades med synnerlig skärpa och klarhet av hr Westman. Hr Westman framställde, efter en skarpsinnig och träffande analys av hela det nuvarande folkrättsliga och internationellt politiska läget, ett direkt förslag om en konferens mellan de nordiska staterna, eventuellt tillsammans med de baltiska länderna, för att utreda, huru folkförbundets sanktioner enligt de konfererande ländernas mening och intressen böra tolkas. Förslaget förtjänar enligt vår mening att upptagas till allvarlig prövning och diskussion. Här föreligger en framkomlig väg — sannolikt den enda framkomliga — för en praktisk nordisk försvarssamverkan.

Fullföljes tanken på en nordisk samverkan i försvarsfrågan på den sakliga, nationella bevarelsens grund, förtjänar den otvivelaktigt allt stöd från de nordiska folkens sida.

KRIG PÅ LIV OCH DÖD I KATEKESFRÅGAN!

Regeringsbeslutet i katekesfrågan har satt nytt liv i de domnande partiandarna. På högersidan kan

En haka eller flera — använd Aqua Vera!

Raskare Rakning
och skönare

Även vid en omsorgsfull rakning avskrapas små hudpartier, vilket ej syns men känns. Vid en hastig rakning bli hudskadorna givetvis större. Då är det nödvändigt badda hakan med Aqua Vera. En kortvarig, obetydlig kittlande känsla då porerna och hudkärlen sammandragas, sedan en skön känsla av svalka och välbehag.

Efter rakningen
Aqua Vera

Flaska för minst 2 mån. Kr. 2:50
Liten turistflaska ..... Kr. 1:—

Tillverkare: A.-B. Ozygenol - Stockholm
Kungl. Hovleverantör

Massor av roliga leksaker

finnas nu för småttingarna i PUB:s leksaksavdelning

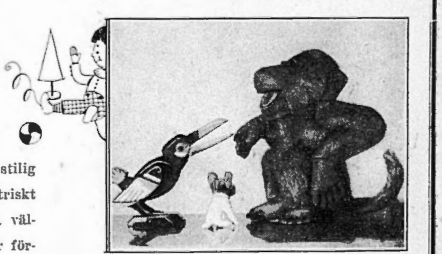

För gossarna ha vi t. ex. en stilig lyftkran, som går med elektriskt batteri och som man kan ha väldigt roligt med. Och så bilar förstås, både kappkörningsbilar, last- och flotta personbilar med inbyggt signalhorn och elektriskt lyse. En riktig docksymaskin, som man kan sy ordentliga sömmar med, är väl som varje liten dockmamma önskar sig. PUB har en trevlig symaskin för 3.75. En riktigt stilig maskin kan man köpa för 8.75.

Paul U. Bergströms A.-B.

Norr: 13 Hötorget. 74 Drottninggatan. Söder: 54 Hornsgatan 54. (Mitt f. Ad. Fr. Torg.)

Slå knock-out

på alla olustkänslor genom att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin.* Därvid rensas mage och tarmar från otjänliga ämnen, rester, som skola bort. Den skadliga urinsyran utdrives och blodet uppfriskas. Vill Ni hålla Er i god form, så börja redan i dag med en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin.* Rekom. av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs. Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK - STOCKHOLM

DEN SVENSKA FOLKSTAMMENS BEVARANDE.

AV PROFESSOR ERNST ALMKVIST.

PROFESSOR ERNST ALMKVIST.

Från den framstående biologiska vetenskapsmannen, professor eremitus. d:r Ernst Almkvist har Nationen, på därom gjord hemställan, fått emottaga ett synnerligen intressant uttalande i den brännande frågan om den svenska folkstammens bevarande. Vi publicera här den förra delen av uttalandet och återkomma i nästföljande nummer med den senare delen.

Det svenska samhället befinner sig i en kraftig utveckling. Det arbetas nämligen oerhört mycket intensivare än för 50 år sedan. Det arbetas nu med liv och lust på alla områden och resultatet är gott. Vi ha en helt annan ekonomisk ställning mot förr. På socialt och hygieniskt område ha utförts betydande arbeten. Dödligheten är exceptionellt låg.

Icke förty är faran påtaglig. Vår giftermålsfrekvens är abnormt låg. Sverige står i det hänseendet ofördelaktigast av alla länder i Europa så när som på Irland, och Sverige är ett av de få länder där giftermålstalet sjunkit. Äktenskapsfrekvensens fortgående minskning har åtföljts av stark nedsättning i de föddas antal; födelseöverskottet har sjunkit betydligt och står numera lägre än det europeiska medeltalet. Sedan 4 årtionden sjunker Sveriges folk i numerisk betydenhet gentemot det övriga Europå.

Faran därav att landets barn ej förmå bearbeta landets egna naturtillgångar är uppenbar. Förbindelsen med utlandet blir allt livligare, inom landet sättes allt flera industrier i gång, våra vattenfall komma antagligen att ersätta bristen på stenkol. Vår egen arbetskraft räcker ej längre. Landsbygden avfolkas, ungdomen drager sig till städerna och industrin. Men där äro förhållandena oförmånliga för rasens bestånd. Den för städerna sedan gammalt karaktäristiska stegringen av dödligheten inom första levnadsåret gör sig fortfarande gällande. Dödstalen för mankönen inom den livkraftigaste åldern från 25—60 år eller till 65 år äro där oroväckande höga. Sistnämnda mörka punkt i stadslivet har trotsat alla ansträngningar och reformsträvanden. Vid städernas kraftiga tillväxt är det landsbygdens livskraftigaste och förvärvsdugligaste befolkning, som i regel lämnar den största insatsen till folkökningen. Lantbefolkningen är ej utsatt för den överretning av växlande art som stadslivet medför. Stadslivet gömmer i sitt sköte specifika skadliga inflytelser, som ej i nämnvärd grad påverkats av hittills vidtagna sundhetsåtgärder och reformer.

Dödligheten avtager men antalet svaga personer ökas betydligt. Det är många svagheter som följa kulturen. Ju längre skolgång, desto flera bli närsynta. Tandcaries är ytterst vanlig bland kulturfolk och en stor del mödrar förlora förmågan att ge sina barn di. Högst 2/3 av den uppväxande manliga ungdomen duger att bära vapen; ju högre skolor, dess fler mönstras bort. I stad kasseras 10% fler än på landet.

Samhället har givetvis att i möjligaste mån söka begagna sig av alla befintliga krafter, starkare och svagare. Det får dock ej företrädesvis tänka på de svaga, söka likställa begåvningarna eller nivellera ned de kraftigare och hålla dem tillbaka för att de svagare skola kunna hålla jämna steg. Indelningen efter kroppsbeskaffenhet i starka och svaga har nog sin betydelse, särkilt då det gäller efterväxt och rasens föryngring. Men det har också sitt värde att indela samhällets medlemmar efter deras olika förmåga att gagna det allmänna. Det är en villfarelse i vår tid, att alla människor skola vara likvärdiga för samhället, då vi dock alla ega erfarenhet av motsatsen. Ej ens alla människor äro andvändbara för nyttigt arbete, en del rent av skada. I motsats till dessa finns det enstaka skapande andar, som förmår höja tillvaron för alla genom ökat tillfälle till näring eller genom idéer, som ge sol, livsmod och lust att verka. Det finnes växlande duglighet av alla grader från den odduglige till den skapande.

LANDSTORMENS BETYDELSE.

Generallöjtnanten *Bror Munck* har i ett uttalande rörande landstormsrörelsen kraftigt understrukigt dennas betydelse för det nationella försvaret.

Landstormsrörelsen har i mig, yttrade generalen, en varm och hängiven beundrare. Denna rörelse är även värd all uppmuntran den kan få.

Framför allt vill jag betona det levande intresse jag haft glädjen konstatera såväl hos befäl som männen och pojkarna i ledet. Med den entusiasm, som varje landstormsman lägger i dagen, måste det bli resultat, över vilket man kan vara stolt.

Icke minst vill jag ge den kunniga ledningen mitt erkännande för det sätt, på vilket den under de senare åren drivit fram den frivilliga landstormsrörelsen. Dessutom vill jag betyga min stora beundran för lottornas insats. Jag har träffat landstormsmän, som sagt att utan Lottornas uppoffrande arbete skulle landstormens övningar ställa sig helt annorlunda än nu är fallet.

Betydelsen av landstormsrörelsen såsom försvarstillgång bör ej underskattas, slöt generallöjtnant Munck. Den utgör ett absolut och stort plus i försvarsverksamheten, och i all synnerhet är den att beteckna som ett viktigt, glädjande tillskott till vår värnkraft efter nedrustningen 1925.

---

man naturligtvis ej annat än skänka beslutet sitt gillande, under det vänsterns organ fattar detsamma som en utmaning mot riksdagen, parlamentarismen och demokratien. Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) går som sig bör i teten och lovar segerstolt en parlamentarisk strid på liv och död, nesa och skam över regeringen. Jo, man känner sina resurser! Tidningen presenterar sålunda å vänsterns vägnar stridsparollen:

Högerregeringen har icke haft nog mod att motstå katekesfolkets påtryckningar, utan öppnat en sidoväg för katekesutanläsningen. Men det handlingssättet är en utmaning mot allt vad modern pedagogik och kulturellt frisinne heter. Det måste följa ett svar.. Det åligger riksdagen att avfatta detta så att det blir regeringen som får en katekesutanläxa i äkta gammalluthersk stil.

Så där vet riksdagen sin skyldighet. Härefter eder rätter och packer! I annat fall blir det stor förbittring i Israel, och vem vill eller vågar utsätta land och folk för något dylikt. Den som närmare studerat Gamla testamentet, vet ju vad det rör sig om.

"Den gode husfadern" i *Ny Tid* (s.) följer pliktskyldigast i det Bonnierska kölvattnet och konstaterar att regeringen handlat mot riksdagsmajoritetens vilja:

Regeringen borde ha betänkt sig inför den möjligheten, att kanske inom relativt kort tid en annan regering kan finna det nödvändigt att återställa vad nu rubbats. Den borde ha förstått att dess handlande kan komma att verka förstörande icke blott genom den strid, det framkallar, utan också genom den godtycklighet och osäkerhet, som det säkerligen kommer att medföra på ett mycket ömtåligt område.

Ja, att området är ömtåligt, det veta vi, men den socialistiska partichefen undviker försiktigtvis att beröra den reela anledningen därtill.

Hotell Atlantic

(F. d. Svenska Teatern.)

Hotell Atlantic, Stockholms modernaste, tystaste och mest komfortabla hotell.
Fullständiga toilettrum med bad till *varje* rum och dubletter.
Det förnäma familjehotellet par préférance.

RESTAURANT och TERASSER.

Nationella Tidningar i utlandet

Berlin: "Angriff."
München: "Völkischer Beobachter."
"Weltkampf."
Nürnberg: "Stürmer."
Oslo: "Nasjonalt tidskrift."

Restaurant Foresta

LIDINGÖ Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser.
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Yngberg, Källarmästare.

SÄRSKILDA VETERINÄRER FÖR MUL- o. KLÖVSJUKAN!

AV PROFESSOR JAKOB ERIKSSON.

Det var en dag på försommaren 1924 på en lantgård söder om Malmö. En ung ko hade kastat och för att rädda kon ansågs oundvikligt att tillkalla veterinär. Man insåg visserligen risken av ett sådant tillkallande, alldenstund flera fall av mul- och klövsjuka blivit konstaterade i orten. Men vad var att göra. Den sjuka kon behövde hjälp.

Man ringde till veterinär. Denne kom och den sjuka kon, ställd i ett särskilt bås för sig, blev, under iakttagande av alla tänkbara försiktighetsåtgärder beträffande desinficiering från veterinärens sida, av denne behandlad på sedvanligt sätt samt därmed till livet räddad. Men vad hände sedan? Efter vissa dagars förlopp, just på dagen då mul- och klövsjukans välkända inkubinationstid utgick, började tecken till utbrott av den fruktade sjukdomen att å kon framträda. Det blev ny telefonpåringning till veterinären, som kom och konstaterade sjukdomens utbrott. Snart var hela besättningen angripen.

Under mellantiden hade kommit till min kännedom, att den anlitade veterinären dagen före sitt första besök, hade besökt flera av sjukdomen hemsökta gårdar i orten. Det kunde under sådana förhållanden näppeligen med skäl betvivlas eller bestridas, att sjukdomen tillförts den förut friska besättningen, förmedels veterinärens person, isynnerhet som ingen annan gård i grannskapet var sjuk.

Mycket anmärkningsvärt var också, att omedelbart intill den nu smittade gården, endast ett par hundra meter därifrån skild, låg en annan gård, vars besättning höll sig frisk hela detta år.

De nu beskrivna iakttagelserna giva ett oförtydbart bevis därför, att ifrågavarande sjukdom kan spridas och sprides förmedels veterinär, likaväl som förmedels annan person som besöker gården, medan luften såsom smittospridare spelar en mycket underordnad roll, om ens någon roll alls.

På grund av den uppfattning jag sålunda bildat mig genom nu beskrivna iakttagelse, och denna sammanställd med ett långt livs erfarenhet beträffande sättet, varpå många ja kanske de flesta, av våra mest förlustbringande växtsjukdomar, sådana som sädesrost, sädessot, potatismögel, potatiskräfta, krusbärsmjöldagg, weymutstallast m. fl. spridas från plats till plats tillät jag mig att sensommaren samma år (1924) frambära till våra då styrande lantbruksmyndigheter en vördsam förfrågan, om det icke skulle låta sig göra att gent mot denna svåra sjukdom försöka en sådan kampanordning, att

1:o inom varje distrikt (härad) av vår mest jordbruksidkande och tillika svårast hemsökta provins, Skåne, förordnades en eller ett par, om så behövdes särskilda tillfälliga Extra-veterinärer, som ägde att tillhandagå allmänheten med upplysningar och råd i de fall då det gällde tydliga eller misstänkta fall av mul- och klövsjuka, och som noga instruerades att hålla sig väl isolerade från andra gårdar, såväl som från alla misstänkta personer, samt

2:o att vid alla andra i ladugården inträffande sjukdomsfall måtte tjänstgöra eljest i orten praktiserande veterinärer.

En oundgänglig förutsättning för ett lyckligt genomförande av en dylik kamporganisation vore emellertid en intresserad och målmedveten förståelse och medverkan från både lantmännens och veterinärernas sida. Jordbrukarne måste allmänt komma till insikt om vikten av att i fråga om sjukdomsfall, som voro eller kunde misstänkas vara av mul- och klövsjukenatur, uteslutande hänvända sig till de särskilt därför anställda extraveterinärerna. Och veterinärerna å sin sida borde verka för den goda, fosterländska saken på det sätt, att förut inom distriktet praktiserande veterinärer ej taga någon som helst befattning med ifrågavarande sjukdomsfall, utan lämnade deras behandling uteslutande åt de nyförvärvade extra veterinärerna. Dessa senare kunde lämpligen vara stationerade i närmast liggande stad, där inga ladugårdsbesättningar funnos, och kunde därifrån uti till deras ständiga disposition ställd bil företaga sina resor till och från förrättningsställena.

De kostnader, som en dylik anordning av kamparbetet skulle föranleda, skulle säkerligen bliva relativt måttliga, i jämförelse med de millionsförluster för stat och jordbrukare, som det hittills förda kampsystemet för med sig.

Ett sjukdomsfall, till sin uppkomst likartad med det här ovan från Skåne beskrivna, inträffade samma sjukdomsperiod 1924—25 uti Västergötland, enligt vad mig i dessa dagar meddelats av en fullt sakkunnig, auktorativ sagesman.

Min hänvändelse till lantbruksmyndigheterna år 1924 föranledde ingen åtgärd.

Vi stå nu inför ett hotande nytt sjukdomsår med hägrande millionförluster! Blive härmed hursomhälst! En erinran om vunnen erfarenhet och därtill knutna reflextioner torde i alla händelser ej sakna berättigande.

Stockholm 11 dec. 1929.

Sågspånsmaskinen
SPARGLÖD

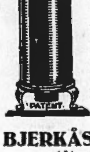

PATENT I FLERA LÄNDER
OBS.!
ENDAST 1½ ÖRES bränslekostnad pr timma
BRINNER i 10 à 12 timmar pr fyllning.
DAMMAR EJ, sköter praktiskt taget sig själv.
RENLIG emedan behållaren fylles där bränslet förvaras.
BEGÄR PROSPEKT.
Ombud antagas.
Tel. 541 24.
BJERKÅS A.-B. Göteborg 1.
(Åberopa annonsen.)

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.
Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 39.

FRÅN ÖSTGÖTA-BYGDEN.

UTSIKT MOT VÄSTER FRÅN FRIDHEM.

EN SÖNDAGSPROMENAD PÅ SÖDRA KOLMÅRDSSLUTTNINGEN.

Av ERIK C:son SWARTZ.

En av mina amerikanska vänner hade kommit på besök och gästade tillsammans med mig min moder på det underskönt belägna Stenkullen i Qvillinge socken i Östergötland. Jag hade lovat att visa honom en natur, sådan han ej skådat den förr, det underbara Kolmården, och han kunde ej nog beundra den charmanta utsikten från Stenkullens veranda, där man till höger ser Björnsnäs slottsliknande herrgårdsbyggnad, halft skymd i den lummiga parkvegetationen, med den av slaggtegel uppförda ladugårdsbyggnaden, liknande en gammal medeltidsfästning. Rakt fram har man den blånande Bråviken, som just här breder ut sig till en nästan milsvid yta, insprängd med öar och holmar, klädda i en rik grönska. Och mitt i denna tjusande tavla, "som pricken över i:et", för att citera ett av Prins Eugen fällt uttryck, min farbroders ståtliga domän på Djurön, ett arbetets och produktionens centrum i denna rika bygd, dit dess håvor samlas för att än ytterligare förädlas.

Men jag hade lovat min vän något ännu bättre och en vacker söndagseftermiddag begåvo vi oss ut på en promenad i Kolmården. Ut igenom Stenkullens östra grind, förbi Norrvikens trädgårdar — Direktör Rudolf Abelins (nu i Båstad) första självständiga trädgårdsanläggning — taga vi en väg, som utan några tillgjorda slingringar för oss rätt upp i Kolmårdens skogskomplex. Brant är det och varmt är det, men efter endast några hundra meters promenad svänga vi av till vänster från den solstekta vägen in på en skuggig skogstig, där barrträdens balsamiska doft på ett välgörande sätt blandas med den genomträngande luktförnimmelse, som givit namn till parfymen "newmown hay". Det är nämligen höslåtter och inklämda mellan omgivande sten- och skogspartier träffa vi alltemellanåt på en liten ängslapp, alla stående med en doftande höstack. Vi passera de små torpen Kronborg och Rotnäs, båda under Björnsnäs, och framkomma så till det i en större glänta belägna Bäckerslund, en samling sommarvillor, alltid uthyrda till norrköpingsbor, oftast desamma år ifrån år. Strax härbredvid ligger den lilla tjusande Gransjön, som med sina klara böljor utgör en hänförande badplats för traktens alla barn.

Härifrån taga vi den s. k. "gamla landsvägen" d. v. s. förbindelsen mellan Åby och Skottsätters såg (nära Krokek) innan den nya landsvägen" över Getå blev anlagd, vilket skedde för över 50 år sedan. Snart vika vi av på en annan väg, som i stora bågar slingrar sig fram genom den kuperade terrängen och som leder oss fram till det vid den lilla insjön Skiren vackert belägna stället Eriksberg, änkedrottning Sofias sista sommarresidens, som efter henne beboddes av änkehertiginnan av Dalarne. Det äges av herren till Björnsnäs, f. ryttmästaren, kammarherren Philip Trozelli. Inbäddat i lummig lövskogsgrönska mitt i den allvarliga granskogen ligger den lilla gammaldags, hemtrevliga, vitmålade byggningen på en rätt aktningsvärd höjd norr om Skiren, i sin stora, mot sydväst vettande glasveranda girigt fångande alla strålar eftermiddags- och kvällssolen slösar över sjö och strand. En välvårdad och välplanerad park av små, men synnerligen väl avvägda proportioner, sluter sig till boningshuset och sammanbinder det med sjön, där på en liten holme ett lusthus är rest, utanför vilket ett par roddbåtar inbjuda till en lusttur å den lugna sjön, måhända ut till en större holme i densamma, där säkerligen mer än en picnic avhållits under accompagnement av Sehlstedtsvisor eller Bellmanssånger, vartill själva naturen tycks inbjuda.

Från Eriksberg leder en skogsväg ned till det med en härlig utsikt över Bråviken vackert belägna Fridhem, hertigparets av Vestergötland fagra sommarslott, där den lille östgötahertigen Carl framlevt sin barndom och nu växer upp i skötet av sitt eget hertigdöme, omhuldad och älskad av alla sina trogna "undersåtar".

På en liten, knappt skönjbar stig ge vi oss av från det tjusande, en ändå värdiga Eriksberg. Några minuters promenad för oss till östra ändan av Skiren, därifrån vi hava en sista glimt av Eriksberg och efter ytterligare en stund komma vi fram till en annan liten skogssjö, kallad Toren. Den har — i motsats till de tidigare omnämnda sjöarna — överallt sumpiga och mossiga stränder med en överflödande rikedom av både fanerogamer och kryptogamer, som gör den till ett Eldorado för botanister. Hela nejden kan för övrigt glädja sig åt en synnerligen rik flora. Tyrstorp, ett närbeläget ställe, som vi under denna promenad dock ej hunno besöka, är en av de få platser i Sverige där pleurospermum austriacum växer vild. I Stenkullens park finner man bl. a. den sällsynta neottia nidus avis i vilt tillstånd och skärskåda vi saken ur gastronomisk synpunkt, så översvämmas isynnerhet trakten runt Skiren om vårarna av de läckraste murklor, vilka på höstsidan remplaceras av både pied de boeuf, kantareller och såväl vita som skogschampignoner.

Även denna strålande sommarsöndag är det kyligt och dunkelt över och omkring Toren; det är en sådan sjö, som kan sätta fantasien i rörelse och göra sig till medelpunkt för många sägner om elvalek och trolldom. Inklämd alldeles under ett högt berg, på alla sidor omgiven av hög granskog bildar den, med sina mossiga och sumpiga stränder, som likna norrlandsmossar, en tavla som säkerligen i Östergötland är utan motstycke. Min amerikanske vän blev alldeles betagen av dess säregna skönhet och uttalade sin förundran över att det verkligen finns så underliga individer, att de föredraga kontorsarbete och affärer framför den härliga, ozonmättade skogsluften och de tusentals naturens under, som oupphörligt avslöjas om man blott vålar sig att se sig om efter dem.

Ännu en stunds promenad förde oss i en halvcirkel runt om Toren (som väl är ungefär så stor som Humlegården i Stockholm) och på dess södra strand leder jag min vän in i en smal klyfta. Uppåt bär det, över stenar, genom skrevor, kors och tvärs slingrar sig den knappt namnet förtjänade gångstigen. Sista biten är värst. Min vän, som just ej var någon särdeles van "bergbestigare" pustade och stånkade svårligen där jag obarmhärtigt manade på honom och i bland med ett kraftigt grepp halade upp honom till någon svårtillgänglig avsats. Men väl uppe på bergstoppen blir man mångfalt belönad för mödan. Skogen glesnar, utsikten vidgas och plötsligt stå vi på en kal klippa där den mest hänförande vy utbreder sig framför oss. Längst till höger, i själva skogsbrynet skymta Stenkullen och Norrviken, inbäddade i högsommargrönskan. Längre till vänster, uppe vid horisonten, ser man en strimma av Glans vattenspegel; flytta vi så blicken långsamt allt mera åt vänster se vi flera östgötaherrgårdar som vita prickar i det fulltonade gröna, så se vi Norrköping med kyrk- och rådhustorn, Motala Ström, lugn och majestätisk, vidare det rika Vikbolandet med kyrkor och rödmålade bondgårdar och längst till vänster, som punkt för det hela den ståtliga Djurökvarnen, där segelleden drager förbi och fullastade fartyg söka sig vägen in till Norrköping för att låta sin last förädlas därstädes och ånyo med den förädlade varan färdas vidare till andra länder och marknadsplatser. Riktar man blicken nedåt ser man med en hisnande känsla Björnsnäs vid sina fötter, en lövklädd holme mitt i åkerhavet.

Nu hörs en gäll vissling och ett moln av rök stiger upp därnedifrån; det är ett tåg på väg från Stockholm till Norrköping, som stör den stilla söndagsfriden, men slamret och bullret dör bort och nu höra vi svaga klocktoner, burna av den sakta eftermiddagsbrisen. Det ringer till aftonsång i Norrköping. Ovillkorligen gripas vi båda av en andäktig känsla, framkallad av allt det storslaget sköna och rika omkring oss. Länge dröja vi där på bergstoppen. Ögat vill ej se sig mätt på all denna prakt, och trots att jag sett denna utsikt så många gånger, är det mig alltid lika svårt att slita mig ifrån den. I sanning, utsikten från Ufberget är en njutning att skåda, en njutning sådan livet blott har få i beredskap för gemene man.

Min vän, som förresten är tyskamerikan, kunde naturligtvis ej underlåta att påpeka, att om denna utsiktspunkt låge i U. S. A. eller Tyskland, skulle för länge sedan en restaurant anlagts häruppe, speciella kommunikationer anordnats från Norrköping, kugghjulsbana upp till översta platån och andra modärna bekvämligheter. "Ja", avbröt jag honom, "och rutor med olikfärgat glas uppsatta här och där att beundra solnedgången igenom, som jag sett någonstädes i Tyskland! Nej, tack Du, var Du glad att det är som det är. Utsikten, den härliga, vida, den kan ej tagas bort, men hela stämningen skulle fördärvas om man våldförde sig på naturen. Lyckligt så länge ej vandalerna funnit denna pärla, lyckligt så länge markägaren, herren till Björnsnäs, har den sanna förståelsen för naturens underbara skönhet och vet att bevara densam

NYA STOCKHOLMSVÄGEN MELLAN NORRKÖPING OCH SANDVIKEN

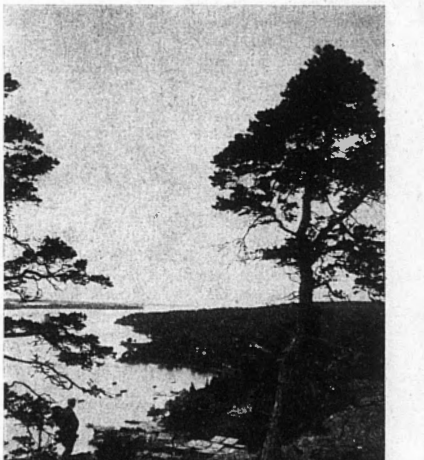

BRAVIKEN, SEDD FRÅN KVARSEBO KLINT

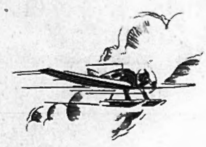

JORDEN RUNT

SPRITSMUGGLINGEN — EN BLOMSTRANDE NÄRING.

Enligt vad försporjes från sprittullen artar sig kampen mellan tull och smugglare allt intensivare efter som tiden lider. Smugglarnas skara växer och ställer alltjämt ökade krav på tullbevakningen. Assisten i Stockholms kustdistrikt, kapten F. A. Wall, konstaterar i uttalande att höstens kampanj varit synnerligen givande:

"Vi ha haft en ovanligt lyckad höstoffensiv mot smugglarna. Det har icke på mången god dag gjorts så många beslag, som denna höst. Smugglingen har ökat högst avsevärt under det senaste året. Kustbevakningens och tullpolisens arbete har självfallet måst följa med i farten, varför kriget mellan tull och smugglare i år och i synnerhet denna höst varit intensivare än någonsin.

Sammanlagt ha i år 30,000 liter smuggelsprit tagits i beslag, vilket är betydligt mer än under de närmaste föregående åren. Beslagen ha varit ganska jämnt fördelade på årets månader, men naturligtvis ha de ökats under höstsäsongen."

SEGELFARTYGENS TID SNART UTE.

De enbart seglande handelsfartygens tid är tydligen snart förbi. Segelfartygens antal har under senare åren i hög grad minskats, vilket är att tillskriva det synnerligen klena ekonomiska utbytet. År 1913 funnos i hela världen 6,694 segelfartyg på över 100 bruttoton, i år endast 2,870. Sverige har nu 256 segelfartyg kvar mot 1,499 år 1913.

OPIUMLASTENS UTBREDNING.

Trots nyligen de mest ruskiga fall av opiumberusning avslöjats, trots åtgärder av Nationernas förbunds opiumkommission, propaganda från den vita duken samt talarstolen, förblir drogens lockelse åtminstone i folkfantasien ett orientaliskt mysterium, med det oåtkomligas och okändas hela dragningskraft.

Opiumrökningen är i Kina icke något arv från den förgångna, ärorika "himmelska" kulturen. Sedan långliga tider använd för medicinskt bruk, förekom vallmon ej allmänt som drog förrän på 1700-talet, då bruket infördes från Java av några kineser; det nedsjönk hastigt till en last, som utlänningarna beskyllas för att ha uppammat och underlättat. De som undersökt saken påstå, att opiumindustrien uppmuntras av nationalistregeringen som förvärvskälla, och att kineserna i dag odla mer opium än brödsäd. I varje fall är det obestridligt, att mördande kvantiteter heroin, kokain och morfin nyligen beslagtagits på väg från Västern till den fjärran Östern.

Japan, som bildar buffert mellan Förenta staterna och Kina, är en av de stater, som mest fanatiskt protesterat mot drogtrafiken, och Sugimura, japansk delegerad i Geneve, vidhåller att japanerna äro de enda österlänningar, som äro oberoende av Västerlandet, därför att de ej använda opium. Enligt Nationernas förbunds statistik har den årliga produktionen vid morfinfabrikerna i Ghazipur ökat från 15 kilo 1922 till omkring 2 ton 1928. Före 1922 tillverkades ingen morfin eller heroin i Indien.

FRÅN SOVJET-PARADISET

DEN NYA BUDGETEN 11,600 MILJONER.

Vid sovjetryska centrala exekutivkommittens senaste sammanträde godkändes budgeten, som uppgår till 11,600 miljoner rubel, d. v. s. 200 miljoner mera än det ursprungliga förslaget. Vidare beslöts bilda ett jordbrukskommissariat för hela Sovjetunionen.

JORDBRUKETS KOLLEKTIVISERING.

Den framstående, jordbrukssakkunniga kännaren av sovjetryska förhållanden, professor Otto Anhagen, som under senaste åren en eller ett par gånger besökt paradiset, har i tidskriften Ost-Europa publicerat en sammanställning av sina intryck. Vid sitt senaste besök kom prof. A. till den bestämda uppfattningen, att den nu inslagna vägen leder till fördärvet. Han förutser, att redan under instundande vinter livsmedlen ej räcka till för alla och att, då regeringen koncentrerar sig på att förse städerna med förråd, lantbefolkningen i flera distrikt kommer att lida hunger. Stadsinvånarna torde för övrigt i vinter få vidkännas brist på kött, mjölk, smör, ägg och vegetabiliska oljor. Och för nästa år ställer det sig vida sämre, i det att den besådda arealen kommer att nedgå och kreatursstocken genom nedslaktning minskas.

Anledningen till den olyckliga utvecklingen får sökas i den forcerade kollektiviseringen. Det hör till kommunistprogrammet att söka utrota enskilda affärsföretag och ersätta den individuella företagsamheten med kollektivistiskt. Man har hittills väjt undan för bönderna, men nu skall med hjälp av alla de medel, varöver statsmakten förfogar, bönderna tvingas in i jordbrukskollektiver, där de nedsjunka till statens jordbruksarbetare utan individuell äganderätt till jorden och där de bliva fullständigt beroende av statens organ. De mest energiska och jordbrukskunniga bönderna göra motstånd häremot och skola därför krossas. Det är minst 750,000 bondehushåll av s. k. kulak-typ som snarast möjligt skola förintas genom personliga förföljelser, omöjliga skattekrav, tvångsförsäljningar av egendom och familjernas sprängning ut över landet som hemlösa kringvandrare. Statsmakten slår ned dem, som bidragit mest till den spannmålsodling och den kreatursskötsel, som erfordras för att hålla svälten borta, och gör det fullt konsekvent och med kallt blod.

Genom en blandning av tvång och lockelser strömma nu de s. k. mellanbönderna, småbönderna och lantarbetarna i stort antal över till kollektiverna. De vilja rädda sig från kulakernas öde, och ryssen är mottagligare för överhetens order än andra folk. Det är en osund massrörelse. Syftet med kollektiviseringen uppges vara att få möjlighet att bruka jorden med moderna maskiner, men sådana felas. Blott 30 procent av de nyskapade stora jordbruken i Sibirien äga traktorer, och med kollektivernas ökning i antal kommer den procentuella bristen snart att bli ännu större.

De sparsamma och individuellt anlagda tyska bönderna ha behandlats hårdast. Den, som sparar och arbetar energiskt men individuellt, straffas för sitt antirevolutionära sinnelag! Under hösten har en uppskattning skett i varje by av böndernas skörd och beslut fattats om den kvantitet spannmål, som var och en skulle avlämna, varvid kulakerna ej alls fingo göra sin röst hörd. Om leveransen ej omedelbart kan fullgöras, pålägges böter, vanligen till femdubbla värdet av den felande spannmålsmängden.

I Ryssland finnes en tysk befolkning på 1.1 million och blott en bråkdel kan emigrera. Vad det blir av de 10.000 som skickats "hem" från Moskva kan man lätt tänka sig. Och de ryska kulakerna skola också krossas, om de ej genast underkasta sig. Det gäller, såsom anmärkts, 750,000 bondehushåll! Man skulle tro, att man hörde talas om förhållandena under 30-åriga kriget eller andra ofärdstider, men det gäller vår egen tid och ett land i vår närhet. Det är ohyggligt, då benhårda teoretiker göra sig till förmyndare för människorna.

SVARTA SPALTEN

CARRIGAN. — Irisk svindlare, f. d. mexikansk general. Häktad i Paris 1929 för millionsvindel.

DIERKS. — Inspektör, Koblenz; häktad för korruption 1929.

GLASMACHER. — Inspektör, Koblenz; häktad för korruption 1929.

LUDWIG. — Tysk regeringsbyggmästare, född 1901 som son av ett överregeringsråd i Stuttgart. Anklagad 1929 för spionage och landsförräderi 1928 under hans anställning vid tyska aeroplan- och luftskeppsvarv.

PIERARD, Jean-Pierre. — Belgier, anklagad 1929 i Los Angelos, U. S. A. för bristande försörjning av en av sina 22 frånskilda hustrur. Tidigare anklagad för mord å sin tredje hustrus älskare, som han kastat ut genom fönstret. Frikänd.

ROSENFELD. — F. d. borgmästare i Augustusburg; anklagad 1929 för svindel.

SCHNEIDER. — Trafikingenjör i Koblenz; häktad 1929 för korruption.

SCHNEIDER. — Tysk socialdemokrat, verktygsmakare i Spandauer gewehrfabrik; 1917 avskedad för stöld av livsmedel. Sedermera av soc. dem. vald till borgmästare i Berlin. Inblandad i judarna Sklarek's millionsvindel 1929.

SCHWENINGER. — Tysk diplomingeniör i Bochum. Häktad 1929 för delaktighet i mord 1921 vid Neustadt.

STOLBERG-WERNIGERODE Christian Friedrich graf von. — Tysk riksgreve, fideikommissherre i Jaanowitz, anklagad för fadermord 1929.

WILL, Wilhelm. — Stadsinspektör i Berlin; anklagad för förfalskning och stöld 1929.

INTERNATIONAL INTELLIGENCE INSTITUTE.

VAR SVENSK!

Ät Svenskt bröd, bär Svenska kläder, läs Svensk litteratur, njut av Svensk konst!

NATIONALT TIDSKRIFT

Keysersgt. 1, OSLO

Eneste antisemitiske publikation,

Utkommer maanedlig

Pris til Sverige kr. 6: 20.

ma mot vandalisering i kommersiell anda."

Nedstigningen går till att börja med samma väg bakåt till klyftan. Sedan följde vi denna åt söder. Det bär brant utför. På endast en kort sträcka, skola vi rakt ned till järnvägen, som vi sågo där högt uppifrån och till den därbredvid löpande landsvägen. Klyftan fördjupas alltmera, sidorna komma närmare, de äro som femvåningshus, nu som tiovåningshus. Plötsligt vidgar sig klyftan och bildar liksom ett deltaland av större och mindre stenar mellan vilka vi söka oss fram. Vi stanna och se oss tillbaka, vrida nacken nästan ur led för att se upp dit där vi nyss stodo. Vargklyftan är verkligen imponerande, särskilt sedd nedifrån.

Nu är det endast en kort bit kvar till landsvägen. Vi passera en skogsäng, där feta och nöjda kossor makligt idissla sin föda. Allt andas frid och tillfredsställelse. Solen har börjat sjunka mot väster och förgyller den tilltalande tavlan med sina vackraste strålar. Ytterligare några steg och vi passera järnvägen samt äro efter en 20 minuters rask promenad åter hemma på Stenkullen, från vars trädgårdsterrass min amerikanske vän men med nytt intresse i sitt minne inpräglade den bild, vars inre mysterier han just genomvandrat.

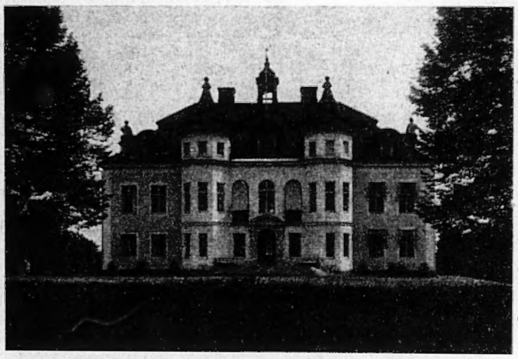

BJÖRNSNÄS SLOTT.

52

Lefare som ägare till dessa vackra saker, i det jag uttalade dessa ord, som aldrig förfelade sin verkan och som denna gång voro på sin plats:

— Dessa saker äro verkliga skatter för en samlare.

Han blev meddelsam:

— Numera finner man inte mycket; allting är bortroffat av judar från Paris, som köpa det för Amerika och sända det dit bort, varfrån inga värdesaker återkomma.

Jag visste detta, jag deltog i hans beklagande och kom sålunda ännu mer att åtnjuta hans sympati och förtroende. Han sade ytterligare:

— Skulle Ni vilja tro, herr Vicomte, att förra året infann sig en handlande från Caën, vilken bjöd mig tiotusen francs kontant för en gammal pastell, som befinner sig här bredvid i min hustrus salong. Hur kunde han veta, att jag ägde den? De ha alltså spioner överallt. Naturligtvis vägrade jag.

Jag frågade notarien, om han ville tillåta mig beundra denna

53

pastell, och han samtyckte därtill med en viss formalitet, i det han lät förstå, att en resande, en främling inte så utan vidare kunde inträda i hans hustrus salong. Detta rum var i själva verket ganska högtidligt: fru notariens smak var förhärskande där, efter att hava besegrat makens smak. Salongen var möblerad med ett helt nytt möblemang i Louis XV:s stil med en smak som kommer en att förbanna denna gracens epok; imitationens ofullkomlighet, valet av motiver gjorde en tröstlös, liksom den simpla och starkt bonade parkettens nakenhet, delad på mitten endast av en randig caramanie-matta. För fönstren atlasgardiner med invävt ylle; draperierna upphållna av bandrosetter, som avslutades med flamandiska huvuden och vilka framsläppte en fattig dager som i melankoli badade de små obetydliga blommor, som voro nedsatta i vaser här och var; japanska småsaker från bazarerna och rankiga bord; allt detta ännu värre genom

56

vars behag man icke vill avsäga sig. Jag var mitt inne i mina drömmar, i sanning lika långt borta som en gruvarbetare i bottnen på sin gruva, då plötsligt en brutal hand slog mig på axeln, och en förskräcklig röst utropade:

— Redan här! Det var hyggligt att hålla ord!

Det var Sr Levanneur, som eljest talade ganska lågt och med få gester. Men i detta ögonblick darrade jag som ett barn vid ett upptäckt fel och framstammade ord utan mening.

— Ni vet väl, att vi dejennera hos Pepin, sade han. Automobilerna befinna sig framför restauranten, damerna äro ute i staden i ärenden och jag själv på upptäcktsfärd efter en musikhandlande för min fru.

Efter dejeunern förde dame La Tour de Quercy mig till antikvitetshandlaren. Vilken mängd av koffertar och gamla stolar, vi sett! Dame de La Tour har avslutat sina inköp under min något oskickliga

49

— Vill ni tillåta mig att under tiden bjuda er något.

— De började alla på att ropa, liksom om jag bjudit dem någonting magnifikt och extravagant:

— Ja, Ja! Vad det skall bliva trevligt. På gräsmattan i trädgården!

Och då Dutol, lockad av denna oväntade förtjänst, hade dukat bordet, framburit bröd samt serverat skålar med mjölk och stånkor med cider, ha mina inbjudna förtjusta hållit till godo med det, som Constant slugt nog skyndat sig att bereda, samman med engelska biscuits och pörtvin.

— Ni följer med till Caën, envisade dame de la Tour, jag ber er härom.

— Då kunna vi frukostera hos Pepin och äta tripes à la mode de Caën, lovar Marcel, som ser ut, som om han hölle på att framkväda en sentimental sonnett.

Och dame Levanneur, des Sources med sin contraaltstämma tillägger:

BANKIR ASCHBERG OCH BANKSVINDELN.

EN SPECIALUTREDNING AV INITIERAD.

VIII.

Allmänna sparbanken var 1918 i behov av större och rymligare lokaler. Fastigheten Vasagatan 4, belägen vägg om vägg med Nya Banken, var till salu; och eftersom det ställde sig bekvämast för hr Aschberg att ha sina båda bankföretag förenade, inköpte han densamma. Fastigheten hade även en gång ägts av hr Aschbergs trosfrände och Gustaf Svenssons egentliga lärofader, grosshandlaren Isaak Hirsch, så att densama ju rent av hade anor. Nu ägdes den dock av Stockholms Stads brandkontor.

Egendomen benämndes kvarteret Snäckan 3 och dess taxeringsvärde var 625.000 kr. Affären gjordes upp och *bankdirektören Olof Aschberg tecknade personligen under köpekontraktet den 22 februari 1918.*

Köpebrevet daterades 15 mars. Hr Aschberg transporterade därefter fastighetsköpet den 3 juni 1918 på sitt Svenska Ekonomiaktiebolag och erhöll sedan lagfart därå.

Som huset var rätt gammalt, igångsattes ett omfattande ombyggnadsarbete, och en våning påbyggdes. Till köpeskilling m. m. utfärdade hr Aschberg ett stort antal inteckningar, *varå Allmänna sparbanken lämnade lån.* De fabricerade, belånade inteckningarna voro inalles 83 st. Lånen voro:

År 1918	å kr.	1,250,000
„ 1919	„ „	1,050,000
„ 1920	„ „	330,000
„ 1922	„ „	400,000
Summa	kr.	3,030,000

Sedan huset om- och påbyggts, höjdes taxeringen 1920 från *625,000* till *1,800,000* kr.

De utfärdade och i Allmänna sparbanken belånade inteckningarna uppgingo sålunda till den nätta summan av .... kr. 3,030.000
Taxeringsvärdet var „ 1.800,000
Skillnad „ 1,230,000

Luftinteckningarna utgjorde således ett belopp av icke mindre än *en million tvåhundratrettiotusen* kr., vilken summa hr Ascberg med bulvanen tilldelade sig ur Allmänna sparbanken.

Härmed är fastslaget *att fastigheten Vasagatan 4,* som Allmänna sparbanken låtsade sig äga, *i verkligheten ägdes av hebreiska direktören Olof Aschberg.* Detta faktum kan vem som helst konstatera i lagfartsboken å Stockholms Rådhus.

INTRESENTAKTIEBOLAGET SNÄCKAN.

Ännu en överraskande oförsiktighet från hr Aschbergs sida må här beröras.

Då ett finare bolag vill utföra någon mera egenartad transaktion, är det ju brukligt att avdela ett s. k. dotterbolag. Detta dotterbolag är merendels avsett att förr eller senare gå över styr, varvid moderbolagets ekonomiska anseende dock på intet sätt behöver ta skada. Allmänna sparbanken kom redan 1920 i en prekär ställning i och med att sparbankens underavdelningar i de olika städerna på grund av en utfärdad kunglig förordning icke längre fingo skötas direkt från Stockholm utan skulle betraktas som självständiga banker med egna huvudmän och styrelser.

Hr Aschberg fann det därför klokast att från sitt Svenska Ekonomibolag avdela ett dotterbolag med ändamål att stå för fastigheten Vasagatan 4. Därigenom skulle hans millionbolag, Svenska Ekonomi, vid Stureplan icke behöva komma i ofördelaktig dager då svindeln blev upptäckt.

Den 12 oktober 1921 stiftade sålunda socialdemokratisk-bolsjevikiska bankdirektören Olof Aschberg Intressentaktiebol. Snäckan. Han verkställde detta högst egenhändigt och så gott som alldeles ensam. Som juridiskt biträde använde han sig av en äldre advokat, vilken förövrigt var med på den tiden, då Isaak Hirsch och Gustaf Svensson bildade det givande bolaget Gustaf Svensson & C:o 1906. En stiftare, Elmgren, skall även möjligen ha varit närvarande. De tre övriga bolagsstiftarna lyste med sin personliga frånvaro. Dessa angivas heta Västfeldt, Lindholm och Hammarstrand. Den senare använd av Svensson-Aschberg i minst ett halvtjog olika bolag.

De fyra blindpipestiftarna ansågo sig representera var sin "kontant inbetalda" aktie på 1,000 kronor. För Svenska Ekonomiaktiebolaget framträdde hr Aschberg med 181 aktier.

STYRELSE VÄLJES.

Enligt stämmoprotokollet öppnade hr Aschberg sammanträdet och valde sig "enhälligt" till stämmans ordförande samt lyckades även bliva justeringsman. Då hr Aschberg sedan skred till val av styrelse, visade det sig, att ingendera av de fem aktieägarna lyckades bliva vald till styrelseledamot, icke ens hr Aschberg själv. Det blev i stället tre för bankiren vilt främmande personer, som lade beslag på styrelseplatserna! Den ene var direktören för Allmänna sparbanken i samma hus, *Gustaf Ferdinand Svensson,* den andre var en tystlåten typograf, o. tillika bankdirektör i Örebro, vid namn *Fredrik Larsson* och den tredje styrelseledamoten blev en person som å teckningslistan för grundfonden till Allmänna sparbanken kallar sig mekanikern *Carl Johan Linderkvist,* en mycket betydande person i Svensson-Aschbergs lakejflock. Som biförtjänst sysslade denne även med revisorskapet i Metallindustriarbetareförbundet, från vilket han dock sommaren 1929 blev bortjagad.

Genom stiftandet av bolaget Snäckan har man således fått ett ytterligare bevis på det intima samarbetet mellan hrr Gustaf Svensson och Aschberg. Alla bättre svindlare göra dock förr eller senare ett litet misstag, varigenom de råka avslöja sig. De båda otroliga misstagen: *personligt inköp av fastighet till sin svindlarebank och personligt framträdande vid bildandet av det dotterbolag, som efter 1921 stått som ägare till samma fastighet, är så avgjort graverande, att "snigeln i snäckan" därigenom blev helt avslöjad.*

Den som närmare vill kontrollera uppgifterna om bolaget Snäckan hänvisa vi till urkunderna i Kungl. Patent- & Registreringsverket.

Egendomligt nog synes ingen komma sig för att bestrida våra framlagda fakta, icke ens bankir Aschberg själv. Och den som tiger, han samtycker. Det enda som är att göra, är tydligen *att söka tiga ihjäl det hela.*

För vår del anse vi dock, att det minsta de åttiotusen sparbanksoffren kunna begära, är, att få reda på *vem som egentligen lagt beslag på deras sparmedel,* och det är för att utröna detta, som denna specialstudie kommit till stånd. Vår utredning går visserligen stick i stäv mot polisens, vad beträffar huvudfiguren, men häråt kunna vi ingenting göra. Det förefaller som om polisen finner det vara bättre med *tio* fåglar i handen än — *en i Paris!*

Hrr Aschberg, Svensson och Kinman fortsätta sitt samarbete i nästa nummer.

INITIERAD.

Jättetub STOMATOL
Hos varje handlande till 1.— kr. pr st.

INSAMLING AT BOLSTAD!

Sedan regeringen i konselj förra fredagen avslagit Bolstads församlings ansökan om statsbidrag, har på Västsvenska Dagbladets initiativ bildats en centralkommitté för insamling av medel till en katekesfond, avsedd att i första hand hålla Bolstads församling skadeslös för det mistade statsbidraget. Lokalkommittéer skola bildas i Stockholm, Göteborg och landsorten. Man räknar på bistånd från hela landets kyrkovänliga folk.

NORDEN OCH UTLANDET

EN TYSK OM NORDEN.

Av de nordiska folken äro svenskarna utan tvivel rasrenast, och i fråga om kultur kan ej norrmännen göra dem rangen stridig. Svensken älskar sanningen. Men han är i minst lika hög grad taktfull. Och därför händer det att han offrar sig själv och sin sanningskärlek hellre än att såra sin nästa och vara ohövlig och ogästvänlig. Norrmannen och dansken är diplomat, är slug. Svensken är icke slug, på sin höjd klok, och han är ärlig och rättfram.

RICHARD SLOTTKO,
tysk skriftställare.

NY BÖRSORDNING FASTSTÄLLD.

K. m:t har till ordförande i styrelsen för Stockholms fondbörs under en tid av ytterligare 2 år förordnat mosaiska vice häradshövdingen W. Philipson med professorn Martin Fehr som suppleant. Det av börsstyrelsen framlagda förslaget till börsordning för den nya tioårsperioden fastställdes i huvudsak av k. m:t.

Rätten till förvärvad medlemsplats på börsen, vilken enligt nuvarande bestämmelser upphör med utgången av 1929, skall bestå till utgången av 1939 och börsmedlem, som redan före införandet av inträdesavgift varit medlem av börsen, befrias från skyldighet att erlägga inträdesavgift.

POSTSPARBANKSRÖRELSEN I FRAMÅTGÅENDE.

Insättningarna i Postsparbanken ha under årets första 11 månader ökats med 53 miljoner till 275,89 milj. oberäknat under den hittills gångna delen av året upplupna räntor.

KURSFALLEN Å STOCKHOLMSBÖRSEN.

Enligt Svensk Finanstidning utgjorde kursfallen å Stockholms fondbörs under oktober och november sammanlagt 256 mill. kr., varav ej mindre än 241 mill. kr. gällde de utomlands noterade företagen.

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Vill Ni slippa putsa Edra metaller?
Köp då snarast en flaska Astrol
Hel fl. 2:85, halv fl. 1:50.
Firma Einar Åberg, Stockholm 4. Tel. S. 3397.

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

— "Mon cher, när en skön dame ber er på det viset...

— Nåväl! Jag följer med till Caën... Jag hade förresten att lämna en check där, vilken man sänt mig från Paris.

Den 25 maj.

Helt säkert finnes det en hemlighet här omkring mig; den bliver allt dunklare och mörkare. Denna gåta eggar mig och gör mig enerverad; jag måste ovillkorligen rycka hemligheten från sfinxen. Jag hade lovat Dme de la Tour de Quercy att komma till Caen; jag beslöt mig slutligen härför och anmälde min ankomst till torsdag hos Pepin. Följaktligen begav jag mig dagen förut till Me Lefare, Virevilles notarie, för att av denne ministerielle officer erhålla visum som underlättar betalningen av min check. Provinsbankirerna äro formalister. Förresten ville jag gärna tala med den man, som enligt Dutol köpt en

skar, denna döda som jag önskar vara en levande kvinna.

— Var har Ni funnit denna vackra tavla, frågade jag honom.

— Jag har ej funnit den, den kommer från min hustrus familj. Me Lefare är född demoiselle Bouchard d'Inville, tillade han majestätiskt.

Först då jag återkom till Dutol, märkte jag, att jag icke tänkt på att fråga min man om père Morguienne. Det får bliva senare; jag har god lust att återse Lefare.

På en och en halv timme har mitt anspråkslösa tåg fört mig till Caën. Jag skyndade mig att genomströva gatorna. Jag älskar dessa förmiddagar i städerna, som uppenbara för mig mänskligheten i dess naturlighet, samt dessa öppna platser med sin aptitliga, kraftiga odör. Jag försökte föreställa mig en filosofs eller en drömmares liv uti ett av dessa urgamla hus, vars portar och stängda fönster jag betraktade, detta liv i obemärkthet, märkligt på grund av sin tråkighet, men

ett slags travligt tapetpapper i en löjligt lysande stil, gjorde detta rum till det egendomligaste och bedrövligaste ställe i världen. Men i början såg jag inte denna ensemble, och även nu beskriver jag den ur minnet, i det jag samvetsgrant erkänner, att jag inte alls fäste mig vid den, då jag första gången inträdde i salongen. Denna bild framkommer, utan att jag särskilt inpräglat den i mitt minne, först sedan jag sett rummet tre eller fyra gånger. Min första, men enda tanke vid inträdandet var pastellen, väl placerad mot dagern, en ljus dager som frambröt mellan tunga draperier. Jag återhöll ett utrop; det var samma unga flicka, samma porträtt som jag ägde i mitt galleri i Neuilly. Samma friska bild av ungdom bärande spår från en förfluten tid, och framför vilket jag så ofta drömt. Jag igenkände Chauteau de la Vieille Louvière i bakgrunden. Jag återfann charmen hos den unga flickan, som jag äl-

del saker av père Morguienne; kanhända han visste mera samt var villig att säga mer än de andra angående denna egendomlige individ, dammens väktare. En överhetspersons bostad i en by är nästan alltid vacker; den representerar nu för tiden vad amtmannens hus fordom var: snygg, angenäm och välbelägen. I själva verket är notarien nu för tiden landets herre, härskaren över ägodelarna samt samvetenas styresman. Me Lefare mottog mig i ett kabinett, vilket utom några obligatoriska gröna kartonger och ett melankoliskt bibliotek, som innehöll lagböcker och juridiska reglementen, ej hade något notariellt över sig. Fåtöljen i Louis XV:s stil med utsökta linjer, ett litet underverk till necessaire i Louis XVI:s stil med bronser, som mycket väl skulle kunna vara signerade av Riesener eller Winant; två eller tre gamla färggravyrer gjorde av denna plats ett paradis för en konstälskare. Efter att ha avslutat mitt uppdrag lyckönskade jag Me

RÖDA SPÖKET ÖVER FINLAND.

SITUATIONEN SYNNERLIGEN TILLSPETSAD.

(Brev från Nationens finske korrespondent.)

Helsingfors d. 12 dec.

Bakom Bottniska Viken har under den gångna veckan den forna svenska provinsen Finland firat tolfte årsdagen av sin vunna frihet ur klorna på den svarta örnen och dess arvtagare, rödbanditerna i Moskva. Finlands folk har ägnat denna dag åt en allvarsam självprövning för att klargöra för sig, att ett lands lycka icke bygges på lidelsernas grund utan på rättvisans och humanitetens.

Den gamla vederhäftiga "Åbo Underrättelser" har bekräftat, att den politiska atmosfären knappast tidigare varit så hatfylld och tung att andas, som den nu är.

Den medborgare, som kan se något längre än till nuets gräns, måste erkänna, att utvecklingen i landet icke gått i den riktning man haft skäl att önska. Partisplittringen har till den grad förgiftat allt i Finland, att, som statschefen vid Åbo sjuhundraårsfest yttrade, "den hotar att omöjliggöra allt positivt arbete."

I ett avseende kan man säga, att Finland nu påminner om Finland 1917, nämligen däri att splitet och söndringen nu är minst sagt lika svår som då.

Liksom då ligger den största faran i rödbanditernas undermineringsarbete.

•

Lagstiftarne ha ej förutsatt, att en självständig stats undersåtar skulle avse annat än landets och medborgarnas bästa, men den nu vunna erfarenheten har visat, att de finska kommunisterna, vilken mask de än må bära, begagna sig av lagens humana bestämmelser för sin samhällsfientliga verksamhet. Den kommunistiska verksamheten har visat, att man med gällande lagar i deras nuvarande form ej kan nog effektivt skydda samhället mot brottslig politik. Kommunisterna ha till och med gått anfalls tillväga, så att de numera erövrat och sprängt Landsorganisationen och i riksdagen sitta med en representation, vilken omfattar mer än en åttondedel av riksdagsmännens antal, varjämte de ha en livskraftig press.

"Kommunismen är sålunda så lagligen tolererad som möjligt och har de utmärktaste tillfällen att bedriva sin för landet rent ut sagt livsfarliga verksamhet. Tack vare de bredaste folklagrens bristande politiska omdöme ha kommunisterna dessutom stora utsikter att vinna ytterligare terräng", säger Åbo Underrättelser.

Rkdm. L o h i (agr.) har påpekat att kommunismen är en sjukdom, som allt mer har förlorat medhåll i de europeiska kulturländarna." Orsaken närtill är att kommunismen till sin natur är fientlig mot demokratien på samma sätt sam fascismen. Vardera har vunnit framgång blott där, varest folkets kulturnivå är låg."

Rkdm. P a a v o l a i n e n, (saml. p.) yttrade samtidigt, att den kommunistiska verksamhetens enda drivfjäder är hatet: "hat mot religion, parlamentarism, kultur och i allmänhet mot allting."

Hos finnarna utbredes i en oroväckande grad huliganism och enskild brottslighet, men man bör minnas, att samhället ej kan förhålla sig med likgiltighet till en brottslighet, som hotar hela samhället. Ingen mindre än statsministern Kallio har öppet deklarerat att kommunisternas verksamhet till sin natur är genomgående brottslig:

"Det är fåfängt för kommunisterna att inbilla sig att någon fruktar dem, men för all laglöshet finnes en gräns. Folket vill icke längre smälta den kommunistiska propagandan och det fastslår i bitterhet och sorg, att man söker föra ungdomen bort från moralbud, som hållits heliga, från religion och fosterlandskärlek. Hatets och hämndens sådd, den de kommunistiska organisationerna så i alla sinnen, för olycka med sig och därför får samhället icke låta det fortgå så."

Under de senaste dagarna ha på olika orter i Finland vid medborgarmöten kraftigt framställts det yrkandet, att det en gång för alla bör göras slut på kommunisternas landsförrädiska verksamhet. Vid dessa möten har rått en tändande fosterländsk stämning och mången av deltagarna har säkert varit genomträngd av samma uppoffringsanda, som genomträngde de män, vilka satte allt på spel, då de skapade Finlands självständighet. "Det är, säger tidn. Hämeen Sanomat, upplyftande att konstatera, att vårt under de senare åren av själviskhet och partistrider sönderslitna offentliga liv icke kunnat döda denna känsla. Den har glött under askan för att vid lämpligt tillfälle flamma upp till en allt renande låga."

Denna fosterländska hänförelse är helig. Den är främmande för all låg själviskhet, all egennytta och fåfäng ärelystnad. Dess enda mål är fosterlandets för alla dyrbara framtid, för vilken allt annat måste vika. "Denna känsla är den starkaste grundvalen för ett lands politiska självständighet, den kraft, som garanterade vårt folk dess självständiga tillvaro. Den tål inga kränkningar, den offrar allt, men fordrar också allt."

Härtill må läggas följande kraftiga slutkläm ur samlingspartiets tidn. Savo:

"Det finska lejonet går till anfall, om icke den odrägliga statsförrädiska verksamhet upphör, som kommunisterna inlåtit sig på. Det går till anfall, om icke bolsjevikernas skrik i detta land och deras mullvadsarbete mot vår självständighet upphör. Det går till anfall, om kommunisterna icke undertryckas och deras cyniska ledare fördrivas från parlamentet och från andra offentliga positioner, dit där deras idealland befinner sig. Det kommunistiska partiet måste en gång för alla omintetgöras."

Jag jämförde här ovan det nuvarande läget i Finland med det 1917. Skillnaden är den att man nu har militär och skyddskår, och att oroselementen blott i relativt liten utsträckning(?) äro beväpnade. Vad som mest påminner om läget 1917 är den upprörda stämningen, vilken kan bli farlig, därest icke de, som makten hava, i tid vidtaga nödiga åtgärder. Det har även länge varit klart för alla, som velat se tingen sådana de äro, att det icke kan få fortgå på detta sätt Någonting måste göras.

*

De ryska rödbanditernas mosaiske utrikesminister Finkelstein-Wallack-Litvinov antydde nyss, att i förhållandet till de baltiska staterna ingen förändring inträtt: "Förhållandet till de skandinaviska länderna utvecklar sig normalt." Det vill med mindre diplomatiska ord säga, att man snart kan börja skaka ned frukterna. "Die Äpfel fallen nicht weit wom Wallack", säger ett tyskt ordstäv. Det är just det vi *icke* få se.

ARGUS.

FRIVILLIGA FÖRSVARET.

Söndagen den 8. avslutade Stockholms Landstormsförbund sina praktiska övningar för höstpasset under utbildningsperioden 1929—1930 med en förbundsövning vid Kista ute på Järvafältet. Då tåget 9,05 på söndagsmorgonen ångade ut från Stockholms Central medförde det omkring 500 landstormsmän och pojkar, som gärna offrade söndagsvilan för att dels visa praktiskt vad de teoretiskt inlärt samt — lära ännu mera av några timmars tjänstgöring i fulltaliga förband än vad de bästa lektioner i skolsal kunna nöta in.

Förutsättningen var att fienden var på anmarsch sydväst ifrån och att egen bataljon, som fördes av landstormskapten Hägglund, skulle försvara terrängen omkring 800 meter söder Kista, med tyngdpunkten av försvaret förlagd till "hästskohöjden" rakt söder om nämnda gård, vilken höjd kom att spela en betydande roll i dagens strider. Knappt hade 3. kompaniet, som fördes av landstormslöjtnant Bexell, hunnit gruppera ut sina plutoner till försvar av denna höjd, innan skotten började smälla och fienden framryckte. Dess anfall riktade sig mycket, riktigt mot "hästskohöjden", som slutligen måste utrymmas och överlämnas i den lede fiendens våld, trots en väl ansatt och kraftigt genomförd motstöt av 3. kompaniets reserv. Men ej länge skulle den segerberusåde fienden få glädjas åt sin framgång. Kapten Hägglund igångsatte med två kompanier en kraftig motstöt, för att återtaga "hästskohöjden", vilket också lyckades, och löjtnant Bexell såg sig, då striden kl. 13,30 avblåstes, ånyo i besittning av de ställningar han tidigare på dagen nödgats vika ifrån. Efter uppsamling av överbliven lös ammunition och hylsor kom nästa "moment". **Stormning av "lotteriet".** Denna stormning försiggick högst städat och hovsamt och bestod uti att man hos sina oumbärliga "Lottor" styrkte sig med korv och kaffe och bröd efter dagens strapatser samt hämtade krafter till den exercis i kompaniförband (ett allt för sällsynt tillfälle att inte till det yttersta utnyttjas) som förestod innan man omkr. 15,30 avreste från Helenelunds hållplats, väl något trötta och åtskilligt nedsmorda efter en intim beröring med moder Jorden, men dock vid bästa humör och synnerligen nöjda med den lyckade och instruktiva övningen.

En ingalunda fåtalig skara åskådare hade infunnit sig, bland vilka märktes generalen Munck, ordföranden i Stockholms landstormsförbund översten af Klercker, kanslerssekreteraren Croneborg, en varm och ivrig landstormsvän samt en stort skara aktiva officerare, som med intresse och glädje erforo hur pass väl deras landstormskamrater skötte sig.

Landstormens egen musikkår utförde musik, dels vid Kista, dels vid Helenelunds hållplats före embarkeringen för hemfärden.

E. C. S.

RIKSDAGSUPPLÖSNING FÖRESTÅENDE?

Inom politiska kretsar räknas med stor sannolikhet med en snar riksdagsupplösning. Regeringen lär ha för avsikt att upplösa andra kammaren om riksdagen, såsom troligt är, kommer att avvisa det förslag till höjning av spannmålstullarna, som regeringen torde komma att framlägga. Utom landstingsmannaval skulle det alltså till nästa år även bli riksdagsmannaval med en ytterst häftig valstrid.

KATEKESFÖRBUDET UPPHÄVT.

K. m:t har fattat beslut om ändrad lydelse av anvisningarna till kursplanen för ämnet kristendomskunskap i rikets folkskolor, i det att intet hinder skall föreligga för att minnesord, som ej är hämtat ur bibel eller psalmbok, gives barnen till utanläsning.

Beslutet har helt naturligt mötts av ett skri av raseri i den Bonnier-demokratiska pressen.

EMIGRATIONEN FRÅN SVERIGE.

November månad visar en kraftig minskning i emigrationen från Sverige till länder utom Europa. Enligt socialstyrelsens statistik utvandrade nämligen under november från Stockholm, Göteborg och hamnar i Malmöhus län inalles 179 personer, däribland 53 kvinnor. Motsvarande siffra har för de närmast föregående åren varit över 800. Sammanlagt ha under januari—november i år emigrerat 8,538 personer eller ungefär 2,000 mindre än samma tid 1928.

NÖJESSTATISTIK.

Enligt statistiska kontorets redogörelse över nöjesskatteuppbörden i Stockholm ha under de förflutna tio åren i huvudstaden sålts 107,240,187 biljetter för en försäljningssumma av kr. 148,896,014 kr. I nöjesskatt ha influtit kr. 19,831,131, därav på biografer 10,270,555, på teatrar, konserter m. m. kr. 6,507,333 och på cirkus, tivoli, danstillställningar m. m. kr. 3,052,243.

UTLAND-SVENSKAR!

Gör bruk av utlandens Svenska banker, affärer, resebyråer.

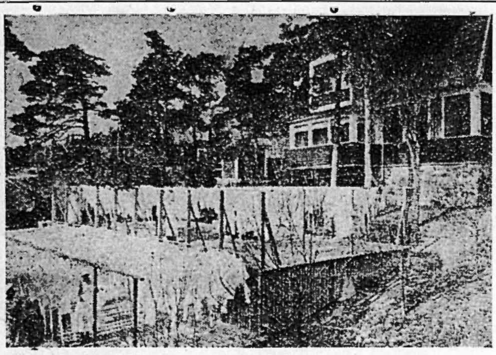

SOLTORKNING AV TVÄTTKLÄDER I BARRSKOGSLUFT

vid

Nockeby Tvättinrättning

(bästa landstvätt)

Gott utförande av tvätt, mangling och strykning. Specialité: Gardinstrykning. Även reparation av söndrigt linne. Ferm och punktlig exp. Humana priser.

Tel.: Ålsten, Namnanrop: Nockebybro.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
48 Nybrogatan 48

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
61 Folkungagatan 61

Frukost ½9—½2. Middag ½2—7
Kväll 7—½12.

HUDIKSVALL
STADSHOTELLET

NORA
STADSHOTELLET

ÖREBRO
STORA HOTELLET

Genealogia Gothica

Redaktion: Erik C:son Swartz under medarbetareskap av Greve F. U. Wrangel. Friherre Karl K:son Leijonhufvud, Friherre C. E. Fleetwood m. fl.

Utkommer häftesvis och omfattar i Skandinavien bosatta eller till utlandet utflyttade släkter av nordisk stam.

Alla uppgifter om släkter, som önskas publicerade, emottagas med intresse av redaktionen, som också gärna verkställer släktutredningar, där så åstundas.

Adress: Postfack 7102. Stockholm 7.

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 58 98
Exp. „ 58 99

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... „ 5.25
Kvartal .... „ 2.75
LÖSNUMMER 25 ÖRE

FREDAGEN DEN 13 DECEMBER 1929

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1929.

DÄR ÄGANDERÄTTEN AVSKAFFATS.

Då och då får man i hr Engbergs Socialdemokraten se den uppfattningen hävdad, att det statliga ideal vi här i landet borde eftersträva är den tyska republiken, där demokratiens idé på ett så storslaget sätt förverkligats. Ur marxistisk, d. ä. asiatisk, synpunkt är ju denna vederbörandes stora kärlek till det "tyska systemet" väl förståelig, eftersom tack vare den där genomförda revolutionen en sådan omgestaltning av ägoförhållandena skapats, som står i överensstämmelse med den gammaltestamentliga åskådningen om "egendomsfolkets" allena rätt till denna världens goda.

När herrar Rathenau, Ebert, Wolff et Companis revolution genomtrumfades, gällde det som man erinre sig ej minst avskaffandet av den privata eganderätten till de många tyska slotten och herresätena. Processen genomfördes med hjälp av det frihetsträngtande "proletariatet". Man begåvades i Tyskland äntligen med en "demokratisk" ordning, under vars hägn välgörare av en Barmats, Kutiskers och Sklareks typ under den förflutna republiktiden haft otaliga tillfällen visa sin ömma kärlek till "det arbetande folket".

Men hur gick det med slotten, herresätena och all den övriga härligheten, som från de förhatliga kapitalisterna skulle överflyttas på "folket självt" och det allmänna? Svaret på denna fråga ges av vår bild ovan: I bördsaristakratens ställe trädde börsens, liksom på sin tid skedde i Frankrike genom "den stora frihetsrevolutionen." Av de båda samverkade kampbröderna, asiaten — protären, har den förstnämnde beskäftigt tagit hand om härligheten. Den av honom dirigerade folkopinionen i republikens Tyskland har för ögonblicket icke något intresse för spörsmålet. I stället låter han sin trogne "proletäre" bundsförvant så mycket eldigare kämpa vidare för sin "frigörelse" plus diverse nya "ideal".

Man förstår väl, att en regim sådan som den i Tyskland ur revolutionen framvuxna "republikanska" måste ha en stor attraktionskraft å demokratiska frihetshjältar av den typ som lever och frodas i Soc. - Dem.

UNDER REPUBLIKANISMENS HÄGN.

Undersökningarna rörande bröderna Sklareks förbindelser med de för bestickning anklagade kommunala ämbetsmännen har nu, enligt vad meddelas från Berlin, framskridit så långt att stadsadvokaten kunnat framlägga en preciserad lista över de belopp, med vilka bröderna Sklarek "understött" eller mutat sina hjälpare. Det rör sig om mycket stora summor. Kommunalrådet Degener har inalles mottagit i mutor 63,000 mark, därav 9,000 för dekorationer, 2,500 för ett elegant badrum och 15,000 till inköp av möbler. Hans kollega, Bennecke, "förtjänade" 5,000 mark genom att förmedla en automobilaffär åt bröderna. Vidare erhöll han regelbundna kapplöpningsvinster utbetalade — bröderna S. underhöllo som bekant ett stort kapplöpningsstall — och dessutom mottog han 1,000 mark kontant före studieresan till U. S. A. Direktören för Berlins kommunala bank, Schmidt, har mottagit 3,156 mark i kapplöpningsvinster, en kaffeservis värd 700 mark och pälsar för flera tusen marks värde. Kommunisten Gebel har sammanlagt fått 23,477 mark i mutor samt dessutom värdefulla skänker. Gebel erhöll regelbundet 300 mark i "veckoavlöning". Borgmästare Schneider har fått en låda vin, silverljusstakar och andra gåvor för över 10,000 mark och hans kollega borgmästare Kohl ett hypotek på 15,000 mark samt kapplöpningsvinster vilka utbetalts även under vintern, då inga kapplöpningar ägt rum.

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19

Auktoriserad **Revisionsbesiktningsman**
för **elektriska** anläggningar och **hissar**

DAGSJOURNALISTIKENS SKYDDSÄNGEL.

Ur Social-Demokraten återge vi ovanstående bild, åskådliggörande Bonniers D. N:s upphöjda roll som den svenska dagsjournalistikens skyddsängel. Vi se här publicitetens små oskuldsfulla barn — ack, så anspråkslös hr Engberg är! — vandra ikring på de sommarfagra fälten, plockande dejliga blomster m. m. Allt vidare och vidare går färden ut mot den farliga branten. Men så länge skyddsängelns roll spelas av det Bonnierska kulturbolaget är det, försäkrar det "proletära" bladet, ingen fara å färde.

FÖRBUDSSPRITEN HOTAR DEN FINSKA IDROTTEN.

En finsk idrottskorrespondent har i norska "Sportsmanden" framlagt en del intressanta synpunkter rörande förbudsspritens fördärvliga inflytande å finskt idrottsliv.

Det gångna året har varit ett motgångarnas år för den finska idrotten, som tyckes på väg att förlora sin hittillsvarande lysande ställning på området. Korrespondenten konstaterar, att den tilltagande spritkonsumtionen är en av de främsta orsakerna till den idrottsliga tillbakagången. Spritmissbruket har nu spritt sig även till idrottsmännen, och den främsta följden härav har blivit icke så mycket en nedgång av de fysiska krafterna utan mera av viljan och energin, vilka förstöras och förslappas.

De senaste landskamperna visa detta klart och tydligt. Den finska råkraften måste ge tappt för den utländska tekniken och smidigheten, eftersom den avgörande energin saknas. De finska nerverna hålla icke och ha förlorat sitt gamla rykte att aldrig svikta. Det är alltså främst en rent psykisk depression, som man måste skriva på spritens konto. Det märkligaste är, att den allmänna opinionen inte på något sätt tycks reagera mot spritmissbruket utan närmast betraktar den som en modesak. Detta betraktelsesätt har ledsamt nog vunnit insteg även i idrottskretsar.

Sprit flödar över alla gränser in i Finland och sprit finnes överallt. Millontals liter beslagtagas årligen av tullen men andra millioner liter komma in i landet och säljas överallt till billiga priser. I sydliga delarna av landet kan man sålunda köpa 96 procentig sprit för 3—5 kr. pr liter, och vill man köpa så mycket som en tioliterskanna på en gång, behöver man inte betala mer än kr. 1:50 pr liter. Utanför 12-milsgränsen betalas inte mer än 60 öre pr liter. En annan sak är sedan, att spriten är synnerligen dålig och hälsofarlig, vilket dock inte synes medföra nedgång i konsumtionen.

Spritkonsumtionen har stigit oerhört i hela Finland sedan förbudets tillkomst. Före förbudet använde de finska idrottsmännen icke alls eller i varje fall högst obetydligt sprit, men nu har det blivit en farlig och oerhört spridd vana att förtära spritdrycker även bland idrottsfolk.

Asiatiska Aristokrater.

ANTOLOGI AV ANEKDOTER.

Förste betjänten: — Nej, se på bankir Silberstein, vad i all världen har han för sig här i tamburen? Han går ju och synar kläderna.

Andre betjänten: — Ingenting att fästa sig vid! Det är bara en gammal affärsvana, som sitter i honom se'n ungdomen, att gärna vilja nypa i folks avlagda kläder.

*

Klädesjudarna Aron Heckscher och Abel Heyman hade råkat i gräl på en bakgata. Rätt som det var dammade Aron till Abel med knytnävarna mellan ögonen så att han slog i gatan.

Abel Heyman (mödosamt resande sig): — Ach min vän Aron, schlå mik ännu en gång... det gnistrede som diamanter!

Lille Benjamin: — Pappa, det är en kickling i mitt ägg!

Fader Abraham: — Vat säjer du? En kickling! Schluk den, Benjamin, schluk den strax! Om kellermästar'n får se den lille kickling, så får jak betale den.

*

Gubben Moses Levy skulle begravas. Abraham Fränckel och Isak Sachs nedlade enligt fädrens sed korrekt var sin hundrakrona i hans kista till respengar. Så mötte de vännen Jakob Warburg.

Abraham: — Har du också, Jakob, kommit ihåg den Moses med en lille bidrag?

Jakob: — Tja, jak har bitt ut ere 200 kroner mot min växel på tre hundre, så nu har han nok att rede sig med.

*

Josua Goldschmidt (till den lille gossen, som upphittat hans plånbok med inneliggande större penningsumma): Dette schkall du icke have gjort för intet, min lille vän. Tak dig nu en riktikt schtor pris schnus — jak bjuder!

UTLÄNNINGARNAS "NÄRINGSKONGRESS" BLEV FIASKO.

Konferensen "för utlänningars bättre behandling", som i dagarna hållits i Paris under N. F:s auspicier, slutade med fiasko, sedan det visat sig omöjligt uppnå enighet. Tvärtom tenderade flertalet förslag att inskränka de nuvarande rättigheterna för utlänningar.

Meddelandet om mötesfiaskot väckte helt naturligt stor sorg i härvarande intresserade kretsar. Bonniers D. N. skyndade även att låta den liberale professorn Martin Fehr, vilken som svensk deltagit i förhandlingarna, intervjuledes uttala sina allvarliga betänkligheter mot de "faror" restriktioner förmenades innebära, särskilt för de utländska handelsresandena.

DANMARKS JORDBRUKARE SVART SKULDSATTA.

Enligt vad professor Bertil Ohlin upplyst är lantbrukets skuldsättning i Danmark — våra frihandelsvänners ideal-land — mycket stor.

De lantbrukare som lånat pengar när dessas värde var lågt, d. v. s. varupriserna höga, och som nu skola förränta och amortera lånen vid en låg prisnivå, ha en gång för alla gjort en förmögenhetsförlust. Deras lån uppgå i många fall till lika mycket som egendomens värde, och de få nöja sig med den inkomst de uppnå som brukare av jorden, medan de endast till namnet äro dess ägare. Detta förhållande motiverar talet om en skuldsättningskris.

Det konstaterade förhållandet visar att i Danmark liksom hos oss politiken vis à vis jordbruket numera är inställd på att i demokratiens och den folkliga välfärdens namn överflytta jordvärdena å landsbygden från brukarna till bankerna.

PÄLSAR, DRAKTER och KAPPOR
beställes fördelaktigast hos
Emil Mossblad
DAMSKRÄDDERI & PÄLSATELIER
Sergelgatan 2 — Stockholm
Norr 195 87, 132 74

Äventyrliga Ädlingar.

ARGENTINSK ARISTOKRATI

I Buenos Aires väckte det mycken glädje hos dem av societetens damer, som ha anlag för fetma, när de i tidningarna läste annons, vari en adlig doktor lovade att korpulenta personer genom hans nya behandlingsmetod skulle minska nästan 2 kg. i vikt på en timme. Undergörarens bostad blev överlupen. En sköterska lät de avmagringsfanatiska damerna kläda av sig i ett rum och bad dem ligga och vänta en stund ensamma på en vilobädd. En timme gick utan att någon brydde sig om de korpulenta damerna. Slutligen meddelade dessa sig med varandra och måste med fasa konstatera, att de alla voro inlåsta, och att de avlämnade kläderna, smyckena och värdesakerna försvunnit. Vid damernas förskräckta skrik kommo husets invånare till och man transporterade "patienterna", nödtorftigt påklädda, till deras resp. hem. Trots polisens alla efterforskningar har man ännu icke funnit något spår av den adlige undergöraren och sjuksystern.

För övrigt höll ju den äventyrlige ädlingen det han lovat. Patienterna hade minskat i vikt de 2 kg. som kläderna vägde.

ANHALLEN ATTACHÉ.

Den magyariske militärattachen i Bukarest råkade härom dagen genom eget förvållande i en pinsam situation. Vid en gränsstation blev han nämligen ertappad, just som han stod i begrepp att smuggla tvenne stora koffertar med 64 kilogram sidenvaror över till Ungern. På grund av sin ställning slapp han undan sinkabirum för det olagliga tilltaget, men i stället har militärattachén ådömts att böta 1 miljon lei.

Så är det att söka vara galant mot damerna i Budapest.

PRALIGA PROLETÄRER.

I dagarna har den danska socialdemokratiska regeringen upphöjt Köpenhamns fyra eller fem borgmästare, motsvarande Stockholms borgarråd, till statsråd. Det låter ändå finare. Utnämningen har gjort desto mera lycka som hr Staunings regering lovat att sätta bom för titelväsen, och annan flärd och fåfänglighet.

Vad ordensväsendet anbelangar har man visat sin principfasthet genom att beklåda ministärens utrikesminister Moltke med storkorset av Danneborg.

Moltke är förresten en proletär av samma sort som vår egen Schiller-Palmstjerna.

A. v. G.

NATIONEN
POLITISK VECKOTIDNING.
— ÖVER PARTIERNA. —

Ur 5:te årgångens innehåll:

Konungahusets härstamning. Efter medd. av gr. Wrangel, bar. Bernadotte m. fl. (N:ris 190—195.)
Bolszevikpropagandan. Av överstelöjtn. Härleman. (N:r 190.)
Under Gyllne Korsets Banér. Redakt. programmartikel. (N:r 191.)
Le Gran Dama del Norte. Av envoyén Labougle. (N:r 191.)
Sveriges Styrka. Av envoyén Flieder. (N:r 193.)
Rikets Huvudnäring. Av Sveriges kronprins. (N:r 194.)
Effekten av höjd spannmålstull. Av professorn Jakob Eriksson. (N:r 196.)
Genom Centraleuropa. Med hertigen av Östergötland. (N:r 196.)
Varer Svenske! Av f. d. civilministern Juhlin. (N:r 197.)
Bondeförbundets Mission. Av red. Elof Eriksson. (N:r 197.)
Europeiskt Elände. Av professorn Olof Olsson. (N:r 197.)
Den svenska folkstammens bevarande. Av professor emeritus dr Ernst Alfkvist. (N:r 199.)

NATIONEN ÄR NATIONELL.
Nationens devis är:
"Vårt fosterland och dess försvar!"

NATIONEN

POLITISK VECKOTIDNING

N:R 200 — FREDAGEN DEN 20 DECEMBER 1929 — ÅRG. 5

BREV TILL FARISÉERNA.

Först måste jag kondolera mina vänner i fariséerlägret för det sorgens budskap, den förflutna veckan medfört. Det var knappast hänsynsfullt av vår socialistiska farbror i Gävle att så här omedelbart före julen, då frid och glädje böra råda bland människorna, framkomma med förslag om Brattsystemets avskaffande. Detta måste ju väcka ledsam förstämning inom de vida kretsar, som i sin borgerliga näring mer eller mindre intimt förenats med den praktiserade idealiska nykterhetspolitiken.

Naturligtvis togs sorgebudskapet svårast av Bonniers eget husorgan D. N., för vilket "systemet" ju alltid gällt som ett av de utmärktaste medlen till svenska folkets frigörelse. Ja, hur skall det gå med parlamentarismen i Sverige, när Brattens "system" ej längre är till? När man ej längre har alla dessa "arbetsfria inkomst"-befattningar, som uppstått under "systemets" hägn, att fördela bland sina trogna i folkförsamlingen. Jag förstår så väl bekymren.

Bonniers Nyheter skyndade sig även intervjua ett antal "sakkunniga", däribland naturligtvis också systemdirektören Bergvall och ordföranden Per Albin, vilka kraftigt instämde med tidningen däri, att Olsons i Gävle förslag att reglera priskonsumtionen genom prissättning är odemokratiskt, varjämte fastslogs att det betyder en klasslag. "Höjda spritpriser betyda flera försumliga spritörstiga familjefäder," försäkrar D. N. "Det är de skötsamma som bli lidande, om det nuvarande ransoneringssystemet upphäves", säger hr Peyron, "Ur askan i elden", vittnar "den gode husfadern". Ack, så mycken älsklig omtanke om stackars svenska folket! Demokratien vet nu emellertid vad den har att rätta sig efter.

Jag avvaktar förvisso med spänt intresse sakens utveckling. Att den, parlamentariskt sett, är högst allvarlig, inses lätt, eftersom det är en offentlig hemlighet, att "systemet" förutom uppgiften som höjare av den allmänna moralen samt främjare av vissa ärofulla storfinansiella intressen, jämväl fått sig anförtrodd rollen som den härskande kosmopolitiska sfärens allra förnämnsta parlamentariska korruptionsinstrument.

*

Det politiska ordförrådet har riktats med ett nytt tipptopp slagord — "jordbruksfascister". Uppfinnaren är ingen mindre än proletärbaron Engberg i Socialen. Det slungas nu med stor patos mot de oresonliga bönderna, som fortsätta att tredskas och vägra efterkomma den Heckscherska befalllningen: "Bort parasiter!" Sedan de liberala sanningsspridarna givit parollen, är turen kommen till massan att bringa den i verkställighet. "Jordbruksfascisterna pocka och domdera och äro på väg att skrämma hela svenska folket till underkastelse", dundrar den bålda röda riddaren. Jag förstår att situationen är ledsam för demokratien. Bönderna äro ej trevliga att ha göra med annat än vid valfiskena.

*

I övrigt upptages det allmänna intresset huvudsakligen av förberedelserna till julens firande. Stockholm har i år gjort mer än någonsin för att animera publikens köplusta. Staden företer om aftnarna ett enda stort elektriskt ljushav. Affärsgatorna överglänsa varandra i dyrbara expositioner. Det måste allt löna sig bra att vara affärsman i dessa tider.

Bland märkligare nyheter till julen observeras särskilt en serie julkort av den asiatiska målaren Grünewald, utgivna å hebreiska grosshandlaren Eliasson förlag. Alla de stora tidningarna ägna vuekorten spaltlånga artiklar jämte avbildningar samt prisa och rekommendera på allt sätt. Så här heter det: "Axel Eliasson har lyckats förmå konstnären Grünewald att måla vykort", "Jenny Nyströms ställning hotad", "Grünewald meddelar sig nu direkt med svenska folket" etc. Naturligtvis sakna de konstbesynnerliga, livlösa grünewaldska julbilderna varje sammanhang med själva innebörden av det kristna julfirandet. Men huvudsaken är ju att fabrikanterna förtjäna bra med slantar. Eller för att citera den framstående rabbinen Vises utlåtande i den hebreiska familjetidningen "Debora":

"Det är massel (lycka) att den "talui" (korsfäste) kom till världen. Judarna hava Marias son att tacka för den största profiten under hela året. Skyltfönsterna hava ett tilltalande utseende, de äro fyllda med de vackraste och utsöktaste saker... och mången flicka lyckliggöres, när 'den saktmodiges och ödmjukes' födelsedag inträffar..."

Ja, så betraktar man den kristna julen på "andra" sidan! Säkert är även att denna numera i stor utsträckning begås i det tecknet. Vi ha alltså en förklaring till att Israels barn i all sin antikristlighet kunna ha fördragsamhet med oss "förtappade" kristna i vårt "ogudaktiga" julfirande.

YNGSTE MEDARBETAREN.

. UR INNEHÅLLET:

Vårt mål. Ledande artikel.

Lantbefolkningen — vår förnämsta rastillgång. Av professor Ernst Almquist.

Kristenhetens gud. Av J. L.

Bankir Aschberg och banksvindeln, IX.

Asiatiska aristokrater.

DEMOKRATIENS BÅLDA SKYDDSVAKT.

(SE VIDSTÅENDE TEXT.)

"VÄRLDS-SAMVETET".

Bland de stolta begrepp demokratien rör sig med är också *Världssamvetet*, som vi finna i aktion än för det ena, än för det andra önskemålet. Vi kunna emellertid ej undgå att bemärka, att Världssamvetets inriktning mestadels är högst ensidig samt betingad av den härskande materialistiska utvecklingens säregna krav.

Världssamvetet tages i vår tid framför allt i bruk av de revolutionära rörelserna. Vid olika tillfällen ha genom världspressen kraftiga opinionsvågor framdrivits mot av regeringarna förment begångna eller tolererade våldföranden å massans rättigheter. Här skall blott erinras om tvenne belysande fall, nämligen dels de amerikanska myndigheternas på sin tid fällande dom över Sacco och Vanzetti, som under lång tid satte världsopinionen i alla länder i stark rörelse, dels även den stora opinionsrörelse mot "sovjetryska terrorn", som sattes iscen samtidigt med att världsrevolutionens israelitiska spetsfigurer, Bronsten-Trotskij, Radek-Sobelsohn m. fl., bortdrevos från Moskva.

Världssamvetets sätt att reagera vid de nämnda tillfällena var karakteristiskt för dess väsen, sådant det i närvarande tid uppenbaras för folken. När historiens största brott, den av Guldets internationaliscensatta och ledda världsrevolutionen, genomdrevs i Ryssland, då många miljoner oskyldiga människor utan rannsakan och dom slaktades ned som boskap, förhöll sig Världens samvete tyst. Man teg och tolererade; allt skedde kantänka i "den folkliga frigörelsens" intresse. Man såg intet av de miljonfallt begångna fasansfulla blodsdåden — men när en nationalstat djärvdes skipa laglig rättvisa mot någon av revolutionens tjänande krafter, som förgripit sig å statens säkerhet, igångsattes strax en kraftfull aktion gentemot regeringen i fråga som beskylldes för "justitiemord", "utmaning mot proletariatet" etc.

Världssamvetet av i dag är i själva verket en skändlig förfalskning av vad som rör sig i mänsklighetens innersta.

FÖRNYA PRENUMERATIONEN I GOD TID

så att Ni erhåller tidningen i rätt tid på det nya året.

PRIS: 25 ÖRE

DEN 20 DECEMBER.

VÅRT MÅL.

Nationens kamp för en nationell renässans skall under 1930 med all kraft fullföljas. Alltför länge åsågo vi stillatigande, hur svenska ideal offrades för främmande, destruktiva idéer, endast åsyftande medborgarnas förvirrande och olycka, samt tilläto det i internationalens emblem utstyrda Världs-Mammon och här organisera förfallets utveckling. Mellan folkgrupper, som naturenligt hörde samman, restes konstlade skiljemurar och skapades ett abnormt tillstånd av split och oro, i vars tecken inkräktarna lyckats tillvälla sig ett avgörande inflytande i det svenska samhället, där de nu såsom stat i staten diktatoriskt styra regering, riksdag, partier och press. Statsmyndigheten har förvandlats till ett redskap i deras hand, våra nationella livsfrågor vanskötas, stat och kommuner drivas i en skuldsättning å miljarder till det internationella lånekapitalet, som alltmer hotar vår ställning som en fri och oberoende nation. Land och folk ha utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag. Laglöshet och korruption breda ut sig på alla samhällslivets områden.

Denna mot nationell undergång inriktade utveckling måste hejdas och en positiv, svensk utveckling inaugureras. Lögnens aera måste ge plats för Sanningens. Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund och inriktad mot svenska mål. Statsmaktens auktoritet måste återupprättas och en ny ekonomisk politik inledas, grundad på svenska nationalekonomiska principer samt inställd på främjandet av det egna folkets väl. Dennas främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättandet av Sveriges finansiella och ekonomiska oberoende, därvid landets ekonomiska möjligheter till det yttersta skola utnyttjas. Storfinansens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet måste stäckas. Det svenska riksförsvaret måste vidmakthållas i fulldugligt skick, såsom ett värn för vår nationella frihet. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd fylla sin uppgift. Slutligen måste det rådande kosmopolitiska upplysningsväsendet i folkförvillelsens tjänst ersättas av ett svenskt upplysningsväsen på kristlig grund.

Vårt medel i kampen för dessa mål heter U p p l y s n i n g. Spridandet av sann upplysning till Sveriges folk är enda vägen för ernående av bestående nationell återupprättelse och samhällets återförande till sitt naturliga tillstånd av hälsa och utvecklingskraft.

Detta är, i få ord, det program, för vilket Nationen under 1930 skall verka.

Redaktionen.

PRESSKONSERTEN

SNAR OCH KRAFTIG HANDLING AV NÖDEN!

Enligt vad Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) erfarit av sin kunskapare inom Lindmanska ministären, statsrådet Lundvik, har regeringen beslutat sig för en protektionistisk framstöt i jordbruksfrågan vid stundande riksdag. Den frånvarande utrikesexcellensen stod visserligen för ej länge sedan inför församlingen i Geneve och prisade vältaligt de högsinta stater, som strikt hållit sig till Den Gyllene Internationalens "antibarriär"-politik, men eftersom herr Tryggers politiska styrka mera ligger i vältaligheten, bör man kanske ej däri inlägga alltför stor betydelse.

Inom "vänster"-kretsar börjar en nervös oro ge sig tillkänna inför regeringens väntade "agraristiska" framstöt. "Frisinnad Ungdom" (l.) rekommenderar folkupplysning efter Lövgrenskt (= Bonnierskt) recept och efterlyser statsmannen Ekmans viktiga ord. Ack, den ungdomen! Bondeförbundet borde ju i detta stycke vara klart, men också där börja mystiska toner förspörjas. Månne beroende på dess pressordförandes rasliga frändskap med herrarna i D. N? Skånska Dagbladet varnar nämligen för tullkraven såsom varande en ganska dubiös väg, när det gäller lindrandet av jordbrukets svårigheter. Tonfallet är omisskänligt. Blodsbandet förnekar sig aldrig.

Oavsett dess tidigare intagna praktiskpolitiska hållning vis à vis jordbruket, är att konstatera, att högern är det enda parti, som i den förhandenvarande situationen visat mera klara linjer. Partiet synes inrikta sig på att å landsbygden intaga den ställning, som borde varit Bondeförbundets självskrivna. *Nya Dagl. Allehanda* (h.) understryker i en ledande artikel nödvändigheten av snar och kraftfull handling från statsmakternas sida, till den betryckta näringens upphjälpande:

Vad skall nu ske i jordbruksfrågan?

Många torde i dessa dagar göra sig denna fråga. Representanterna för modernäringen ha formulerat tesen så, att om jordbruket icke omedelbart får effektiv hjälp, går jordbruket under. På motsatta sidan talas många olika språk — det mest avvisande säger, att om jordbruket ej kan reda sig utan statens hjälp, så är det förtjänt av undergång. Tvångsläget ligger däri, att alla partier måste handla på ett bestämt sätt, dikterat av inre och yttre hänsyn. Och som man rätt väl känner dessa hänsyn och vad de kräva, bör man också kunna med rätt stor sannolikhet förutsäga vad som kommer att ske.

Regeringen kan icke underlåta att framlägga förslag om en kraftig hjälp åt jordbruket. Man kan vara viss om, att flera utvägar anvisas, och bland dessa är en höjning av tullarna på jordbruksprodukter den mest givna. Här föreligger ett krav, som av sakliga skäl ej kan avvisas. Hela högern står enig bakom denna fordran. Men finnes då någon utsikt att genomdriva detta förslag? Enligt vår bestämda mening: ja.

Tullfrågan har nu blivit det centrala, framför allt emedan någon verklig hjälp icke i nuvarande läge kan lämnas jordbruket, utan att höjt tullskydd finns med som ett bland hjälpmedlen, samt emedan denna utväg utom sin faktiska betydelse fått en psykologisk, vilken även den måste tagas med i räkningen.

Vi ha icke råd att uppoffra jordbruksnäringen. Och vi ha icke råd att låta försumpningen ödelägga och förlama vårt politiska liv. Hela landet väntar h a n d l i n g från statsmakternas sida.

I dessa ord måste envar som ömmar för jordbrukets bästa instämma.

DEN BERAMADE REGERINGSKRISEN.

Regeringens visade benägenhet att vilja lämna den betryckta jordbruksnäringen en hjälpande hand uppfattas helt naturligt av vänsterns språkrör som en attack mot demokratien och parlamentarismen. I olika socialistiska, liberala och frisinnade tidningar diskuteras livligt frågan om arvet efter den snart kullbytterande ministären. Påverkningsmetoden brukar ju ha effekt! Men ovisst är om densamma denna gång lyckas. I varje fall forceras strävandena för en "vänstersamverkan" av allt gevalt. Ett försvårande moment härvidlag erbjuder likväl de personliga brytningar, som, särskilt inom socialistpartiet, göra sig gällande, där hr Engberg icke är sympatiskt stämd vis à vis en regeringssamverkan mellan Per Albin och Ekman, medan den förstnämnde, Per Albin, alls icke har något emot att ånyo intaga taburetten. I *Ny Tid* (s.) skriver "den gode husfadern" på tal om den beramade vänstersamverkan:

Att jag intresserar mig för denna är icke för att den borgerliga samlingen inte hållit, utan därför att jag vet, att det hela tiden funnits områden, där människor av demokratisk åskådning måste kunna samarbeta med resultat. Först bör ett samarbetsprogram göras upp; hur regeringen skall se ut blir en senare fråga.

Att Per Albin är en ivrig anhängare av "en demokratisk åskådning", visste man förut. Den deklarationen avger han i varje offentligt yttrande. Det vore dock av intresse att för en gångs skull få veta, vad han menar därmed. Något ovillkorligt anspråk på att få spela första fiolen i en "vänstersamverkans regering" tyckes han dock ej ha, eftersom han uttryckligen säger, att "regeringens utseende får bli en senare fråga". Huvudsaken är kantänka att få vara med om härligheten.

— Redaktör Hellberg i *Karlstads-Tidningen* (l.) är emellertid ej vidare trakterad av vare sig perspektivet en *Per Albinsk* eller en *Ekmansk* regering:

Det är kanske för mycket begärt att något klart och fixerat uppslag skall ges i en så svår fråga, som i våra dagar hemsöker olika folk. Men varje land måste väl försöka lösa den efter sina särskilda förhållanden, och det ena kan lika väl försöka en början som det andra. Och obestridligen gäller det här något som är av kardinal vikt för hela det demokratiska statsskicket. Det känns nästan — en dunkel förnimmelse — som om något särskilt borde göras, något utomordentligt, som i den allmänna solidaritetens namn bröte igenom de gamla stela partipolitiska formerna. Så länge andarna äro fångna i dem, kan inte det förlossande nya komma. Men ho är den, som kan och vågar ta gud i hågen, träda utanför dem och uppropa till nationellt samråd och samarbete "med folket för fosterlandet"? Det skall vara en s. k. sjuhelsikes karl. Och var finns en sådan i dessa dagar?

Tron på demokratiens välsignelse är tydligen på upphällningen inom självaste liberala partiet. Svenska folket betackar sig dock säkert för en diktatur under någon av våra parlamentariska koryféer. De äro samt och synnerligen alltför *väl* kända, för att ett oinskränkt förtroende skulle kunna lämnas någon av dem.

DET MISSLYCKADE BRATTSYSTEMET.

Riksdagsman O l s s o n s i Gävle förslag om Brattsystemets avskaffande och spritens frigivande under vissa villkor är föremål för livlig debatt i partiernas press. Bonniers Dagens Nyheter motsätter sig energiskt förslaget liksom naturligtvis den rad systemtjänstemän, tidningen uppbådat till att vittna i saken. Svenska Morgonbladet publicerar ett uttalande av den framstående nykterhetsivraren dir. A u g. L j u n g g r e n, vilken i sak tyckes ge hr Olssons rätt:

Motboksanordningen har även —tvärt emot vad jag personligen trodde 1913 — i hög grad bidragit till den "tillvänjning", varom hr Olsson talar, däri måste jag giva honom rätt. Även den s. k. individuella kontrollen har väsentligen misslyckats. Nog vet systembolaget, hur mycket och till vem det säljer. Men det vet icke — var spriten sedan hamnar och vem som använder den. Härtill kommer den ständiga irritering, för vilken även lojala förbrukare utsättas — och med nödvändighet måste utsättas vid tillämpningen av systemkontrollen — och som framkallar en permanent ovilja, vilken i hög grad försvårar systembolagens allvarliga ansträngningar att låta sig ledas i sitt arbete av par. 63 i rusdrycksförsäljningsförordningen: att så ordna för försäljningen, "att därmed åstadkommes så ringa skada som möjligt".

Till slut kanske det även bör sägas, att även jag, i likhet med herr Olsson, anser, att ett totalt rusdrycksförbud f. n. icke är aktuellt som — lagstiftningsproblem, emedan förutsättningarna saknas och däribland en bestämd och deklarerad förbudsmajoritet. Men det'a innebär givetvis icke, att själva förbudskravet kan avskrivas, vilket väl ej heller herr Olsson avsett.

Socialistiska partiordföranden Per Albin Hansson, som ju samtidigt bekläder ordförandeposten inom Systemet, förutser i Ny Tid (s.) en olycklig ökning av spritkonsumtionen, därest "systemet" avvecklas:

Så långt har [illegible]erligen vårt folk utvecklats att man icke behöver befara någon katastrof, men nog komme konsumtionen att öka. Följden bleve då också ökat ingripande från samhällets sida mot missbruket av spritdrycker. Man måste ifrågasätta, huvuvida icke hr Olssons förslag, om det skulle realiseras, skulle komma att skada folknykterheten. Om vårt folk efter en dylik hästkur skulle känna sig benäget för absolut rusdrycksförbud, är sedan ett kapitel för sig.

Hr Engberg i *Socialdemokraten* (s.) är emellertid tillfinnandes på förslagsställarens sida, vilket föranlett Bonniers Dagens Nyheter att i ord och bild, till den verkan det hava kan, framhäva honom såsom en Bachusgudens trogna livdrabant. Hr E. skriver:

Vår partivän Adolv Olsson i Gävle, sekreterare i riksdagens socialdemokratiska nykterhetsgrupp, har i ett offentligt tal gjort sig till tolk för en systemkritik, som går därpå ut, a t t den s. k. individuella kontrollen icke fyllt sitt föregivna ändamål, a t t smuggling, hembränning och överlåtelse mot ekonomisk erkänsla följt i kontrollens spår, a t t genom densamma spritfrågan kommit att få en alltför dominerande plats i nationens föreställningsliv, a t t den skapat en "ransoneringssuggestion", en ävlan att till det yttersta ta ut vad man har "rätt" att få på sin motbok samt a t t dessa olägenheter icke kunna avlägsnas utan att själva systemet uppoffras...

Det lider intet tvivel, att denna kritik siktar rätt. Den individuella kontrollens princip kan helt enkelt icke genomföras, utan att några av de ödesdigra konsekvenser, varpå hr Olsson pekade, följa i dess släptåg. Och han har enligt vår mening alldeles rätt i att dessa konsekvenser icke kunna undkommas med mindre att systemet självt övergives. Vi skulle för övrigt tro, att systemet hjälpt till att f ö r m i n s k a den allmänna nykterhetseffekten. Ty vad vissa sidor av detsamma tilläventyrs kunna ha betytt för nykterhetens förbättring, det har genom andra sidor av detsamma motverkats flera gånger om. Det är nu en gång en psykologisk nödvändighet att ett på individuell kontroll och ransonering byggt system i fråga om en sådan vara som alkoholen ger den — för att använda hr Olssons träffande uttryck — ett "socialt övervärde". Den absorberar en alldeles för orimligt stor del av nationens uppmärksamhet, får en oproportionerlig roll i den enskildes psykiska intressen. Individens förhållande till alkoholen har genom systemet ryckt alldeles för långt in mot centrum i det svenska folkets tankar och känslor.

Men till den "ideologiska överbyggnaden" på gällande system kommer den byråkratiska. Det finns fog för omdömet, att alkoholbyråkratin vuxit ut över de mått, som borde vara rimliga, och fått en kontroll- och spionagebefogenhet över den enskilde, som står i strid med den allmänna rättssäkerhetens fordringar.

Det är ett tidens tecken, att man på håll, som hitintills varit systemets säk-

Hälsa först

och främst. Den som sätter värde på en god hälsa bör se till att magen fungerar oklanderligt. Genom att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin* håller man magen och tarmarna fria från osunda rester och samlingar. Det renar effektivt blodet och företager en grundlig invärtes rengöring. Börja redan i dag en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin*. Rekommenderas av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs.! Ej i lös vikt.

CEDERROTHS TEKNISKA FABRIK, STOCKHOLM

Skolkängor

av svart boxkalv med Good-Year-sula och klack. Av dessa praktiska kängor kostar storlek 36 kr. 15: 50.

Skolmössor

av kläde för vintern kr. 5: —. Dessutom ha vi präktiga **Skinnmössor** av glacé med skinnbräm till kr. 11: —, och Sportmössor från kr. 4: —.

Käcka Pojk-pullovers

i trevliga mönster. Kostar för en 10-åring fr. kr. 7: —.

Paul U. Bergströms A.-B.

Norr 13 Hötorget, 74 Drottningg. Söder 54 Hornsgat. Mitt f. Ad. Fr. torg

LANTBEFOLKNINGEN — VÅR FÖRNÄMSTA RASTILLGÅNG.

ALLT BÖR GÖRAS FÖR DESS BEVARANDE OCH VÄLBEFINNANDE!

AV PROFESSOR E R N S T A L M Q U I S T.

Den kände tyske rashygienikern Plotz har 1910 lämnat en översikt över de åtgärder som böra vidtagas för rasens bestånd och förkovran. Han indelning av åtgärderna lyda ungefär sålunda:

1) 2-barnssystemet bekämpas.
2) Tidiga äktenskap. Vissa individer steriliseras.
3) Syfilis, tuberkolos, alkohol motarbetas.
4) Invandring av mindervärdiga raser förhindras.
5) Lantbruksbefolkningen stödes och förkovras.
6) Bättre hygieniska betingelser för städerna och industriarbetare.
7) Försvarsförmågan upprätthålles.
8) Människokärleken utbygges genom riddareidealet: skydd för de svaga, uppskattning av kraft och duglighet, självhävdelse.

Dessa Plotz' åtgärder kunna sammanfattas i negativa, sådana som undanröja faror och skadligheter, och i positiva, som befordra kraft och duglighet samt möjligheten att verka. De senare, åtgärderna äro naturligtvis de förnämsta, men båda grupperna äro nödiga för rasens förkovran och bestånd.

Efterväxtens befordran är en livsfråga. Det duger ej att inskränka åtgärderna för denna till upplysning och litet lagstiftning här och där. Detta skulle blott bli ett styckverk. Vi måste påverka hela befolkningslager, om vi skola uträtta något.

Vi ha att vädja till människornas känsla och instinkt. Dekadenten kan finna havandeskapet tarvligt och löjligt, en sund normal människa betraktar det som en huvuduppgift i livet. En mor måste känna sig stolt över att hava förmått fostra en rad friska barn. Hon står på ett helt annat och högre plan än den kvinna som fyllt sitt liv med erotiska upplevelser. Frågan gäller liv och död för nutidens västeuropeiska folk. Därest människan ägde i sin hand att försäkra sig om beskaffenheten av de bägge barnen i tvåbarnsäktenskapet, bleve frågan i någon mån förenklad. Men vi kunna icke göra mycket mera än att tillse att föräldrarna äro friska. Vi kunna intet åtgöra för den olika blandning, som uppstår mellan föräldrarnas arvenheter. Resultatet härav blir just, att barnen få högst växlande värde, oaktat föräldrarna äro desamma. Därest föräldrarna besitta någon utmärkt arvenhet, som de vilja lämna i arv åt barnen, kan detta ej med visshet ske, om barnen äro blott två. Enda sättet att försäkra familjen och samhället om det goda arvet, är att efterlämna en talrik avkomma.

När det gäller rasens bestånd, äga de sunda och starka huvudsakligen betydelse. Vi måste visa hänsyn för de svaga och de med avseende på kropps- och själskrafter undermåliga och svaga individer. Men samhället får ej inrättas för dem som huvudsak; samhället måste inrättas för framåtskridande och beakta de starka och friska i första rummet.

Samhällets och rasens bestånd kräver icke blott aktiva kulturbärare utan också en befolkning som sörjer för återväxten. Kulturbärarna ha spänt sina krafter i hög grad för utbildning i ungdom och sedan under hela livet. Sådana personer äro icke mycket att räkna med, när det gäller att trygga rasens bestånd. Det myckna intensiva arbetet synes t. o. m. direkt verka ofördelaktigt på fortplantningen.

Kulturbärarna bo mestadels i städer med dessas för rasen dåliga inflytande. Från landet har föryngringen hittills skett i Sverige och bör även i fortsättningen ske. I alla händelser kunna vi ej räkna med en tryggad framtid utan denna föryngring från landet.

Lantbrukaren får arbeta duktigt i våra dagar, men hans liv förflyter jämförelsevis lugnt och han är i allmänhet fri från betsande arbete. Utom det att arbetet är hälsosammare och mycket mindre ensidigt, har lantlivet stora fördelar för de uppväxande barnen. Bostäderna på landet äro sällan utmärkta, men lantbon är icke i samma grad beroende av bostadens beskaffenhet som befolkningen i städerna. Han lever nämligen mycket mer i naturen och utomhus.

Svårigheten är nu den, att så få personer och familjer vilja stå kvar i "reserven". Städerna och fabrikerna draga landets ungdom med makt till sig. Detsamma var förhållandet under romerska kejsartiden, fenomenet kännetecknar förmodligen en viss kulturutveckling. Gracchernas och Caesars bemödanden resulterade i styckandet av en betydande mängd egendomar runt om Medelhavet och dessas förvandlande till bondgårdar eller småbruk. Lantbefolkningen var även då minst angripen av tidens lyten. Bönderna utgjorde den fruktsammaste delen av befolkningen. Det var antagligen dessa koloniseringar som möjliggjorde det romerska rikets tillvaro under så lång tid. Under hela kejsartiden utgjorde dessa frågor ett mäktigt statsintresse. Jord fanns i mängd och fick tas i bruk på goda villkor men det blev ändock i längden svårt att finna brukare. Till sist, när förfallet gått långt, koloniserades med importerade raser. För att förekomma flykten till städerna, bundos kolonisterna då vid jorden, de blevo livegna.

I Sverige finnes bland en god del av lantbefolkningen ett verkligt begär att få stanna på landet. Denna lust måste stödjas för att vi skola nå vårt mål. Staten måste taga hand om frågan på ett helt annat sätt än hittills. Staten äger mycket jord, som kan användas och kan därigenom reglera priserna. Staten måste se till, huru statsunderstöden utgå. Jordstyckande spekulanter få icke vara statens tillsyningsmän över dessa understöds användning.

Vi behöva kolonisationer i stor utsträckning över hela landet, i alla provinser. Det gäller att för emigranterna ersätta de stora chanserna i Amerika. Det gäller vidare att för framtiden ordna efterväxten för hela vårt folk.

Sörja vi för lantbrukarnas goda utkomst och trevnad, sörja vi för vår framtid.

Anm. till förekommande av missförstånd må påpekas, att själva sifferuppgifterna i prof. Almqvists uttalanden hänföra sig till tiden intill före 1920. Red.

raste stöd och anhängare, börjat inse, att andra och nya vägar måste beträdas.

Det artar sig tydligen till strid på allvar kring det utmärkta Brattsystemet. För en gångs skull kunna vi instämma med hr Engberg, nämligen däri, att *"nya vägar måste beträdas"!*

JORDBRUKETS NETTOAVKASTNING 2,6 PROC.

I senaste numret av Lantmannen lämnar dir. Nannesson en preliminär redogörelse för resultatet av de av honom ledda räntabilitetsundersökningarna genom Sveriges allmänna lantbrukssällskaps driftsbyrå för räkenskapsåret 1928—29. 101 undersökta jordbruk lämnade i medeltal en nettoavkastning av 2,6 procent eller 44 kr. pr har. 22 jordbruk i Mellansverige på högst 50 har utvisade en nettoavkastning av 4,5 proc. i medeltal medan 64 jordbruk i Mellansverige på över 50 har avkastade allenast 1,8 proc. 15 jordbruk i södra Sverige på över 50 har avkastade i medeltal 3,3 proc. Vissa mindre jordbruk ha avkastat ända till 7,3 proc. medan andra stannat vid plus minus noll.

NÄSTA NUMMER UTKOMMER DEN 3 JANUARI.

Med anledning av julhelgens inträffande under de veckodagar då tidningen går i tryck, nödgas vi av tekniska skäl uppskjuta utgivningen av nästa nummer till fredagen den 3 januari 1930.

STOCKHOLMSHÖGERNS STYRELSE.

Allmänna Valmansförbundet för Stockholm har vid i dagarna hållen ordinarie förbundsstämma till ordförande efter framlidne professorn C. Hallendorff valt generallöjtnanten J. Åkerman. Till vice ordförande omvaldes överingeniören G. H. Hultman och byråchefen Otto Järte.

Till ledamöter i förbundsstyrelsen valdes: Chefredaktör Leon. Ljunglund, fröken Bertha Wellin, fru Elisif Théel, fil. doktor Alexandra Skoglund, etsare John Sthålberg, civilingenjör Olof Stendahl, direktör Sven Falk, fil. dr Arne Forssell, kamrer J. S. Hellström, prof. Nils Ahnlund, generaldirektör O. S. Holmdahl, fröken Lisa Ståhlberg, protokollssekreterare C. P. Ossbahr, handelsträdgårdsmästare Nils Söderberg, fru Tillie Holm, prof. Gösta Bagge, ingenjör Walfrid Bergström, tjänsteman Gustaf Arnemark, snickarmäst. A. F. Strömberg, fröken Ingrid Falk.

Till suppleanter i förbundsstyrelsen valdes:

Fil. doktor Ivar Öman, direktör Gustaf Lind, kapten Tor H. Wibom, fröken Eva Fröberg, fil. lic. Arvid Hedelius, civilingenjör Robert Mossberg, köpman Johannes Öberg, fil. dr Rütger Essén, arbetschef Carl Axel Laurell, krim.-konstapel C. F. B. Snygg, målaremästare Pehr Svensson, ombudsman Karl Wistrand, sekreterare Olof Looström, banktjänsteman Fritz Englund, notarie Albin Lindquist.

VALKOMMITTÉN.

Till ledamöter i valkommittén utsågos:

Direktör C. G. Juhlin-Dannfelt, fru Karin Wittholm, byggmästare G. A. Svensson, ingenjör Leon. Wistedt, sekreterare Aug. Hessler, förste järnvägsbokhållaren Olof G. Ingmansson, kapten Victor Törnblom.

EN GOD JUL

tillönskas alla tidningens läsare och vänner.

NATIONEN

FRAMHÅLLER DE VIKTIGA SAKFÖRHÅLLANDEN som pressen i allmänhet ej delger allmänheten utan förtiger eller framhåller vilseledande;

UNDERBLÅSER ICKE ALLMÄNHETENS SENSATIONSLYSTNAD men framhåller allvarligen de viktiga sakförhållandena sådana de äro;

HÅLLER SÄRSKILT NOGA ÖGA PÅ DE STATLIGA MONOPOLEN och dessas verksamhet.

Slå ett slag för NATIONENS spridning!

Vi vädja till *Nationens* vänner att till årsskiftet medverka för tidningens vidare spridning bland allmänheten.

Sök vinna edra bekanta och grannar som prenumeranter under 1930, ifyll deras namn m. m. å nedanstående blankett och insänd densamma till tidningen *Nationen,* adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å **Nationen** för år 1930. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. abonnenter.

Namn: ....

Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....
Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Namn: ....

Adress: ....

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

VAR VI DANSAR

I STOCKHOLM

MÅNDAG: Rosengrens vid Mynttorget
TISDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
TORSDAG: Rosengrens vid Mynttorget
FREDAG: Teaterkällaren o. Montmartre
LÖRDAG och SÖNDAG: Rosenbad

UTLAND-SVENSKAR!

Gör bruk av utlandens Svenska banker, affärer, resebyråer.

Restaurant Foresta
LIDINGÖ Tel. Namnanrop.
Vackraste belägna Restaurant i Stockholms omgivning
Erkänt god mat. Humana priser.
Dans onsdag, lördag och söndag med utsträckt tid.
Regim: Robert Yngberg, Källarmästare.

KRISTENHETENS GUD.

FÖR NATIONEN AV J. L.

Endast den religion har något värde vars kärna är moral...

Vad har kristendomen skänkt mänskligheten? Förkunnelsen att vi äga en kärleksrik och barmhertig Himmelsk Fader, med vilken vi kunna komma i andlig gemenskap genom Jesu anda. Helighetens Gud förenar sig med vår ande för att upprätta ett gudsrike på jorden. Varen ett med mig, såsom jag är ett med Fadern säger Jesus. Häri ligger förberedelserna till det eviga liv som är människans bestämmel och mål. Vägen till fullkomning, frälsning och salighet. Sålunda uppenbaras Guds faderliga kärlek som agar och förlåter och som ej vill någon syndares död, utan att han skall omvända sig och leva. Häri ligger återlösningens hemlighet. Kristendomen kan liknas vid en ocean där många andliga strömmar sammanflyta men vilkas ursprung är Guds fadershjärta. I detta förhållande kunna vi även finna det praktiska beviset för, att den gudomliga och den mänskliga naturen kunna existera tillsammans, kunna uppgå i en helig upphöjd flamma, att heligheten och medlidandet, rättfärdigheten och barmhertigheten kunna förenas — följaktligen även mänskligheten i Gud Fader. Till detta mål leder oss Jesu ande. Han är vårt religiösa medvetande. Det är genom hans helgade känsla av sin absoluta förening med Gud genom viljans underkastelse och kärlekens inre röst som framkallats denna djupa, lugna och okuvliga tro som utgör den sanna kristendomen. Denne uppenbarare och denna uppenbarelse är så upphöjd, så egenartad från gängse uppfattningar och så överväldigande i sin livsriktning, att mänskligheten från sin jordbundna ståndpunkt bländats av detta himmelska ljus, som har till uppgift att väcka och framkalla det sanna gudsmedvetandet om Allfaderns närvaro även i denna mörka värld. Men detta synes ha varit för otroligt för vårt släktes andligt låga ståndpunkt. Och så har den mänskliga materialismens och egenrättfärdighetens ande åter neddragit och förmörkat denna uppenbarelse för att återtaga sitt för kristliga betraktelsesätt och sina föreställningar om gudsbegreppets sinnliga karaktär. Så snart det gäller religiösa frågor har det mänskliga omdömet en märkvärdig benägenhet att förmörkas. Det andliga neddrages så lätt åter i materialismens sumphålor. Känslorna upphettas av lidelser och ofta bli de uppriktigaste karaktärer oförmögna att leda utvecklingen i sina rätta spår. Så snart det ekonomiska får inblanda sig i trossaker så upphör förnuftet, samvetet och logiken att fungera normalt. Det orimliga är då icke orimligt, motsägelser bli icke motsägande, och omoralen icke omoralisk. Och den som ställer sig i opposition härtill betraktas som en avfälling och ogudaktig människa. Den ursprungliga uppenbarelsen förvandlas till ett system där de mänskliga tankarnas auktoritet gäller mera än själva läran.

Detta är i korta drag den ursprungliga och den närvarande religiösa bilden av vår kristendom, som ännu trots Luthers reformation har sitt ursprung i den gamla klerikalismen under de första århundradena av vår tidräkning.

I Dr. Lundins kyrkohistoria berättas härom bl. a.: "Den allmänna gudstjänsten förlorar alltmer sin ursprungliga karaktär att vara ett möte mellan Herren och hans församling, ett kärlekens självoffer åt den, som i kärlek offrade sig själv, och blir i stället ett slags förnyande av den judiska offertjänsten med stark tillsats av hedniskt mysterieväsen ..... I den forna enkelhetens och innerlighetens ställe trädde prakt och många ceremonier."

Och från detta halvjudiska system har den kyrkliga konfessionella förkunnelsen ännu i vår tid ej kunnat skilja sig. Men kristendomens förflyttning från det rent kristliga till det judiska området verkar förvirrande och vilseledande i dogmatiskt hänseende. Det är ej alls uppbyggligt för en kristen bekännare att det judiska gudsbegreppet regelmässigt förklaras trefallt heligt, medan det kristna gudsbegreppet hedras med tystnadens vältalighet.

Vad skulle väl Jesus säga om han personligen kunde närvara vid en sådan gudstjänst i våra "kristna" kyrkor där hans argaste fiende, judendomens gud, heligförklaras, i st. för hans Himmelske Fader?! Här finnes anledning göra en inblick i Jesu profetiska ande som skådade in i framtidens andliga mörker, då han tvivlande anmärkte: "Månne jag skall finna tro på jorden". Luk. 18:8.

Såsom det klart framgår av den judiska religionens principer, är jahveläran bunden vid formler som upphöja själviskhet, hat, hämnd, våld och list till gudomliga egenskaper. Men hur kan man inom vår tids kristna kyrka lägga ett sådant system till grund för den livsriktning som Kristi lära fordrar? Vad ligger det för mening i att förkunna judendom i st. f. att, likt Jesus, bekämpa densamma? Borde icke kristna teologer känna sig manade att såsom Jesu lärjungar även bekämpa Jesu fiender? Äro vi medvetna om att äga en kristen tro, varför skola vi då indraga ett antikristligt gudsbegrepp i den kristna förkunnelsen?

Ett religionssystem inom vilket man går så långt i barbari, att man tror sig tjäna Gud genom att slakta barn till hans ära (2Mos. 13:2) kan sannerligen icke förenas med Jesu lära.

Judarnas hedniska gudstjänstordning med slakt och blodsoffer, bevisar bäst med vilken grym och blodgirig ande de stå i förbindelse, och likväl ställer man ett sådant barbarsystem som grundval för den heliga etiska lära som Jesu förkunnade, och som är avsedd att tjäna mänsklighetens utveckling i kärlek, sanning och rättfärdighet! Hur kan den kristna kyrkan vara villig till att fortplanta denna djävulska lära och därmed förvilla mänskligheten i sin religiösa uppfattning i st. f. att utbreda kännedom om vår Himmelske Fader och hans sändebud till oss?

Man kan rimligtvis fråga vad det låg för mening i judarnas raseri mot Jesus, om det var deras egen lära han förkunnade? Eller varför uttalade Jesus sin förkastelsedom, jämte sina mångfaldiga ve-rop över den judiska lärans förkunnare?

Var det icke motsatsen i Jesu lära som gav judarna anledning till deras vilda hämnderop: "korsfäst! korsfäst! Hans blod kommer över oss och över våra barn!" Matt 27:25. Det judiska hatet mot Jesus och hans lära sträckte sig ända därhän att ingen "vågade tala öppet om honom av fruktan för judarna". Joh. 7:12, 13.

Vi känna tyvärr ännu i dag igen detta judiska fientliga sinnelag mot Jesus och hans lära, ehuru omdömet om densamma redan på Jesu tid gav sig uttryck i sådana vittnesbörd som t. ex.: "Aldrig har någon människa talat som denne man talar". Varpå judarna med tydlig räddhåga sporde: "Icke ären väl även I förvillade?" Synbarligen mycket bekymrade för att värdelösheten av deras jahvelära skulle genom Jesu förkunnelse bliva uppenbar, frågade de vidare: "Icke har väl någon av rådsherrarna eller farsiséerna trott på honom?" Joh. 7:16—19.

Det judiska stora rådet i Jerusalem uttalade slutligen den domen över Jesus: "I förstån intet, ej heller besinnen I, att det är bättre för oss, att en man dör för folket, än att hela folket förgås." Joh. 11:49, 50. Detta är en belysande judisk självbekännelse för, hur värdelös de ansågo sin jahvereligion vara gent emot Jesu lära om den finge göra sig gällande ibland dem. Är icke detta ett betydelsefullt fattigdomsbevis för den judiska lärans innehåll?

Borde det icke även vara betydelsefullt för den kristna kyrkans ställningstagande till densamma?

BRATTSYSTEMET UTDÖMT.

Från ansvarigt nykterhetshåll har äntligen sanningsordet utsagts rörande det i enskilda spekulationsintressens tjänst tillkomna och verkande s. k. Brattsystemet. Den som djärvdes uttalade det var den socialdemokratiske riksdagsmannen *Adolf Olsson*, som i ett stort lagt föredrag i Gävle underkastat systemet en tillintetgörande kritik ävensom framlagt förslag om dess avskaffande samt införande av en ny rusdryckslagstiftning. Förslagsställaren, som är medlem av styrelsen för nykterhetgruppen i riksdagen samt ledamot av nykterhetsfolkets kommitté för utredning om en förbättrad nykterhetslagstiftning, konstaterar, att restriktionssystemet misslyckats och rekommenderar fri handel med spirituosa, kompletterad med en klok skattepolitik och bättre alkoholistvård.

Riksdagsman Olsson gör gällande, att förutsättningarna för ett totalförbud f. n. ej finnas i Sverige. Restriktionssystemet har under de 11 år det varit lagstadgat i stort sett misslyckats i sin uppgift att skapa ökad folknykterhet. Man måste därför allvarligt överväga, om icke en återgång till fri handel är att föredraga. Den individuella kontrollen har förfelat sin verkan. De från motbok avstängda ha i stor utsräckning fått spritbehovet tillfredsställt med hjälp av smuggling, hembränning, överlåtelse av motbokssprit eller genom restaurangbesök. Att det grövre fylleriet i storstäderna avtagit, har sin huvudsakliga grund i den ökade allmänna hyvsningen. I flera europeiska länder, där spriten är fri, har konsumtionen efter kriget sjunkit i högre grad än i vårt land. Så är fallet t. ex. i Danmark, Holland och Storbritannien.

Som grundlinje för en ny rusdryckslagstiftning sätter förslagställaren fri handel med rusdrycker, kompletterad med en klok skattepolitik och en verklig uppbyggande alkoholistvård. Systemets uppgift skulle endast vara att sälja rusdrycker, medan samhället självt genom en verklig auktoritativ nykterhetsnämnd skulle fylla de sociala uppgifterna.

Slutligen berör talaren utskänkningen på restaurangerna, vilken borde bli föremål för en ingående undersökning. Mattvånget torde icke kunna upphävas, men restaurangspriten borde helt avkopplas från privata vinstintressen.

Vi återkomma till förslaget i nästa nummer.

»SVENSKA ORDEN».

"Svenska orden" tramträdde förra lördagen inför offentligheten genom en anordnad höstfets i Konserthuset i Stockholm. Ordens stormästare, professor Johan Almkvist, hälsade därvid de närvarande välkomna i ett anförande om fosterlands kärlekens natur och betydelse. "När orden nu framträder", yttrade han, "är det mot vår tids nedbrytande stormar och i den förhoppningen att massor av Sveriges män och kvinnor må sluta en skyddande ring kring de dyrbara skatter som orden satt sig före att värna. Vi vilja bevara vår kultur rent svensk, och därför bekänna vi att vi vilja förbliva svenskar, i ett fritt och oberoende Sverige".

Beträffande "Svenska Ordens" organisation, styrelse m. m. är vidare att meddela, att dess mål skall enligt programmet vara, "att på traditionell svensk grund och med frimodigt svenskmannasinne som andlig drivkraft verka för Sveriges frihet, oberoende, framåtskridande och ostörda utveckling". För detta ändamål skall föreningen, utan inblandning av politik arbeta för att ingjuta varmare känsla för Sverige samt verka för en kraftigare utveckling av svensk framåtanda och självständig svensk uppfattning av Sveriges folk. Särskilt vill orden som sin främsta uppgift se, att genom sakkunniga personer sprida upplysning om för vårt land och folk viktiga och betydelsefulla frågor. Vidare vill orden söka hjälpa sina ordensmedlemmar såsom fallet är i flera andra sammanslutningar.

Orden uppdelas i en "allmän" grad för nyinträdande samt tre "slutna grader". Såväl män som kvinnor kunna bli medlemmar av densamma. Orden skall sammanträda minst en gång i månaden. Inträdesavgiften är 5 kr., medan årsavgiften satts till 10 kr. beträffande den allmänna graden. Högsta värdigheten i orden innehaves av stormästaren, till vilken utsetts professor Johan Almkvist, vid vilkens sida står en styrelse med översten frih. A. Falkenberg som ordförande, samt ett ordenskapitel med kapten C. A. Wulff som chef. Skattmästare är överste E. Floderus, sekreterare dr Rütger Essén och "värdinna" friherrinnan Annie Åkerhielm. För främjandet av ordens upplysningsverksamhet har tillsatts ett vetenskapligt råd, uppdelat i olika seksioner för medicin, pedagogik, konstarkeologi med fornminnesvård, jordbruksekonomi, skogsvård, tekniskt-ekonomiska frågor, statistik och försäkringsteknik. Ordens ombudsman är notarius publicus A. von Hedenberg.

För abbonenter i Stockholm att beakta!

Prenumeration å tidningen *NATIONEN* i Stockholm kan verkställas direkt å posten. Förbudet mot postprenumeration å tryckalsters utgivningsort gäller endast dagliga tidningar, alltså ej veckotidningen *NATIONEN*.

PÄLSAR, DRÄKTER och KAPPOR
beställes fördelaktigast hos
Emil Mossblad
DAMSKRÄDDERI & PÄLSATELIER
Sergelgatan 2 — Stockholm
Norr 195 87, 132 74

Genealogia Gothica

Redaktion: Erik C:son Swartz under medarbetareskap av Greve F. U. Wrangel. Friherre Karl K: son Leijonhufvud, Friherre C. E. Fleetwood m. fl.

Utkommer häftesvis och omfattar i Skandinavien bosatta eller till utlandet utflyttade släkter av nordisk stam.

Alla uppgifter om släkter, som önskas publicerade, emottagas med intresse av redaktionen, som också gärna verkställer släktutredningar, där så åstundas.

Adress: Postfack 7102. Stockholm 7.

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 48 Nybrogatan 48
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 61 Folkungagatan 61
Frukost ½9—½2. Middag ½2—7 Kväll 7—½12.

PRENUMERERA Å NATIONEN!

NATIONALT TIDSSKRIFT
Keysersgt. 1, OSLO
Eneste antisemitiske publikation i Norge
Utkommer maanedlig
Pris til Sverige kr. 5: 84.

Vill Ni slippa putsa Edra metaller?
Köp då snarast en flaska Astrol
Hel fl. 2:85, halv fl. 1:50.
Firma Einar Åberg, Stockholm 4. Tel. S. 3397.

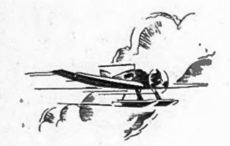

JORDEN RUNT

PROFETIA SOM GÅTT I UPPFYLLELSE.

I British Museum i London förvaras en profetia av en viss fru Schipton rörande världens tillstånd år 1881. Den uppgives vara skriven år 1443 och innehåller bland mycket annat följande spådomar:

"Utan hästar vagnarna framåt gå,
Mycket nöd och elände sig yppar då,
Mitt genom berget ryttaren dristigt far,
Fast ingen åsna ej heller häst han har.
Järnet simmar likt trä över havets våg,
Luften skymmes av flygande mänskorståg,
Världen vänder sig alldeles upp och ned,
Guldet skördas i trädens gröna fred.
Änden på allt, som öga sett.
Kommer adertonhundradeåttioett."

Till största delen ha alltså dessa spådomar redan slagit in: bilarna rusa framåt, järnvägståget susa genom tunnlarna, ångfartygen plöja haven, luftskeppen sväva genom rymden, åkerbruket har tagit ett oanat uppsving. Men ännu har ej världen blivit helt och hållet upp- och nedvänd. Slutet på tingen kom ej heller 1881.

DET VÄXANDE STOCKHOLM.

Stockholms befolkningssiffra väntas under 1930 passera halva millionen. Ökningen för 1929 blir mellan 10- och 11,000 personer. Den 1 jan. var befolkningssiffran 474,000 personer, och vi skulle alltså nu den stundande 31 dec. kunna beräkna att siffran blir omkring 485,000. Med samma tillväxt under 1930 eller en eventuellt något livligare skulle Stockholm alltså under 1930 i varje fall senast 1931, passera halvmillionstrecket.

Ökningen har sin grund i inflyttningar från landsorten.

OCKSÅ ETT HJÄLPMEDEL FÖR JORDBRUKET.

Per Albin Hansson och Ernst Wigfors voro härförleden uppe och talade för Stockholms arbetare om botemedel för jordbruket.

Deras anföranden komma oss att minnas, skriver en tidning, vad en framstående statsman för något år sedan yttrade i Andra kammaren till ett par kommunister, som talat om jordbruket.

— Kunde den svenska jorden gödas med vad herrarna här presterat, så skulle det bli härliga skördar.

"SLÅ JUDEN OCH RÄDDA RYSSLAND!"

En av medlemmarna av svenskbybornas Jönköpingsförläggning, Wilhelm Kristiansson Knutas, har under edlig förpliktelse avgivit en skrivelse, vari han framställer vissa beskyllningar mot svenskbybon Woldemar Utas, som önskat återvända till Sovjetryssland. Woldemar Utas skulle spelat huvudrollen i en brottmålsaffär där några judar frånrövats sina "sparslantar".

Anledningen till att Woldemar Utas nu önskar återvända säges vara den, att han önskar komma i besittning av de stulna pengarna, vilka han icke fick medtaga till Sverige utan måste gömma i Ukraina.

Ur Wilhelm Knutas' skrivelse må följande återges:

"Jag var anställd som dräng hos den judiske kolonisten Lachman Feldman Novo Berislav under tiden 1 maj 1917—1 maj 1918. Feldman var kreaturshandlare. Han var dessutom en burgen bonde. Han idkade handel med läder och ull.

En dag i februari 1918 fick Feldman besök av Woldemar Vilhelmsson Utas, Andreas Johansson Knutas och Kristoffer Geissler. Dessa voro beväpnade med revolvrar och bössor samt uppträdde med vild uppsyn som skrämde alla. När de kommo in, begärde de genast pengar. De stängde in Feldman i hans rum och började omänskligt trakassera honom för att tvinga honom att utlämna sitt guld. Två av männen bearbetade juden inne i rummet, och den tredje stod vid dörren med bössan och släppte ingen ut eller in. Hela tiden hördes svordomar, hot och utrop sådana som: "Slå juden och rädda Ryssland!"

Juden slängde in en ask med guld genom fönstret i stallet, där jag uppehöll mig. Meningen var efter överenskommelse att jag skulle gömma guldet inne i stallet. Innan jag hann gömma asken rusade Vilhelm Utas in i stallet och ryckte den från mig. Han stoppade den i en stor läderväska.

Även följande judar fingo besök samma dag av Utas och hans kamrater nämligen Jankel Klein, Sundel Tonne samt en skogvaktare. Kleins guld vandrade också ned i väskan. Därpå gingo de till Sundel Tonne. Han blev också plundrad på sitt guld. Därefter gingo de till skogvaktaren, och hans hem blev också plundrat. När de lämnade kolonien, stodo judarna i stora klungor. De jämrade sig och gräto bittra tårar, så att hela kolonien genljöd av gråt och klagorop. Samma dag i skymningen fick Feldman åter besök av dessa riddare. De begärde ånyo pengar under svordomar och hemska hotelser att döda hela familjen om guldet icke överlämnades.

Juden hade sitt guld nedgrävt i en knut under sängen. De rotade överallt i hela huset och kastade allt över ända. Med bajonetterna sticka de överallt i lergolvet, tills de leta fram den nedgrävda skatten, som de tillägna sig som hittelön. Hela befolkningen stod efter överfallet och jämrade sig och rev sig i håret efter sina förlorade ägodelar."

FYLLERIET I STARKT TILLTAGANDE I HELA LANDET.

Av systembolagens insända rapporter för det snart tilländalupna året framgår, att fylleriet över hela landet starkt ökats. Lönnbränningen tilltar i oroväckande grad, även bland ungdomen.

Detta hindrar dock naturligen ej fränderna D. N. och Allehanda att fortsätta sina lovsånger över "Systemet". Herrarna i de illustra bladen draga stora växlar på svenska folkets bristande omdömesförmåga. Det går så länge det går.

SKULDSÄTTNINGENS KONSEKVENSER.

Tyska riksbankschefen dr Schacht har vägrat sitt samtycke till det amerikanska lånet på 15 mill. doll., som Berlins kommun lagt in ansökan om. Fristen utlöpte för några dagar sedan. Då kommunen ej har pengar till att uppfylla sina förbindelser den 31 dec., kommer riksbanken nu att försträcka den det erforderliga beloppet. Ett villkor är emellertid, att prisen på gas, vatten, elektricitet och sparvagnsåkning höjas.

FRÅN SOVJET-PARADISET

SOVJETSK JUL.

I Moskva, Leningrad och en mängd andra städer inom sovjetunionen har i år en energisk kamp upptagits mot julfirandet. Åtskilliga företag och sammansiutningar deltaga i den antireligiösa aktionen. Arbetarna vid de fabriker, som ännu icke övergått till den oavbrutna 5-dagars arbetsveckan, ha beslutat upprätthålla arbetet under juldagen. Vidare har fackföreningarnas centralråd antagit en resolution om arbetets upprätthållande under julhelgen. Det ateistiska förbundet utövar en intensiv verksamhet och på begäran av detta framföras antireligiösa skådespel på teatrarna och biograferna under julhelgen.

Sovjetmyndigheterna i Moskva ha förbjudit avverkning och transport av granar samt uppmanat affärerna att under inga förhållanden saluhålla julgransprydnader. Stränga straff ha stipulerats för dem som bryta mot "gudlöshetens lagar".

VETENSKAPEN "LENINISERAS".

Enligt meddelande från Moskva har den över allt genomförda rensningen av sovjetinstitutionerna ur klassynpunkt vid vetenskapsakademin i Leningrad fört till avskedande av 128 anställda. Till dessa av politiska skäl avskedade höra även akademikerna Oldenburg och Platonow, medan den hittillsvarande akademipresidenten Fersmann frivilligt avgått ur akademin.

Man erinre sig hur bolsjevikerna med Lenin i spetsen redan strax efter novemberrevolutionen försökte få bort alla borgerliga skolböcker ur skolorna. Det blev förbjudet att använda gamla böcker ens vid matematikundervisningen. Med "den nya ekonomiska politikens" genombrott fingo skolorna lättnader i detta avseende, och gamle Euklides kom till heders igen. Men krigskommunismens renässans hotar nu på nytt det vetenskapliga livet i Sovjetunionen. I spetsen för den nya kampanjen mot vetenskapen står Pokrovski, ordförande i vetenskapsakademien. Vid de "marxistisk-leninistiska forskningsinstitutens" konferens i april förklarade Pokrovski, att tiden vore inne att börja en kommunistisk offensiv på alla vetenskapliga fronter. Perioden av fredlig samlevnad med den borgerliga vetenskapen vore slut. Tiden vore inne att skapa en rent kommunistisk vetenskap.

Man fick så bråttom att avskaffa den gamla "borgerliga vetenskapen". En mängd åtgärder i sådant syfte ha även vidtagits. Och nu har man, såsom nämnt, börjat en offensiv mot den borgerliga vetenskapens själva citadell — Vetenskapsakademien i Leningrad.

En rad framstående akademiker ha drivits ut ur akademien, och enligt sovjetpressen kommer akademiens kompetens att väsentligt begränsas. En rad vetenskapliga forskningsinstitut, som sorterat under akademien, komma att överflyttas till den kommunistiska akademien. I första rummet gäller det de institutioner, vilkas verksamhet står i samband med lantbrukets teknik och ekonomi. Sedan kommer turen till de naturvetenskapliga institutionerna. Inom den närmaste tiden skola de entomologiska och paleontologiska föreningarna ställas under den kommunistiska akademiens kontroll för att hädanefter ledas i marxistisk-leninistisk anda.

SVARTA SPALTEN

BENNECKE. — Kommunalråd i Berlin. Anklagad 1929 för att ha tagit mutor av judiska millionsvindlare.

Mac. DONALD, David. — Eleg. Storbritannisk tjuv, 20 år. Anklagad i Marylebone för stöld av automobil m. m.

van der EB., Marinus-Jacques. — Direktör, 49 år. Anklagad i London 1929 för att bedrägligt ha tillnarrat sig 28 000 pund sterling (en halv million shillings).

FALKLAND, lord och lady. — Stämda 1929 för ogulden skuld à 14 000 shill. till ett hotell i London, som för detta pris arrangerat deras dotters första bal. Lady F. hade beställt mot sin mans önskan. Det framkom vid förhöret, att lady F. var bankrutt. Balbeställningen kan alltså jämföras med ett bedrägeri.

GUTMANN, Fritz. — Doctor dent. i Schwedt a. d. Oder; häktad 1929 och anklagad för hustrumord.

HOMAN, Fridolf. — Finsk f. d. polisman, avskedad från detektivkåren i Helsinki 1913. Dömdes 1929 för tredje resan grov stöld till tukthus i 3 år, 3 mån.

KOHL. — Borgmästare i Berlin. Anklagad 1929 för att ha tagit mutor av judiska millionsvindlare.

LIEVEN, prinsessa. — Bolsjevikbibliotekarie i Leningrad. Anklagad för landsförrädiska konspirationer 1929.

LINDHOLH, O. J. — Unionsbankens direktör i Hangö. Häktad 1929 för stöld av 225 000 mark av brandkårens medel.

LÖWENSTEIN, Karl Albert. — Född i Altona, jude, 39 år. Bankkommissionär i Berlin. Rymde 1929 efter att ha stulit c:a ¼ million mark.

MOELLERKE. — Överingeniör i Berlin-Steglitz. Häktad 1929 för stöld av 47 000 mark.

SUOMI. — Den finska statistiken har att uppvisa för november 1929 4 mord, 27 dråp, 6 mordförsök och 70 fall av grov misshandel.

WALDMANN, Julius. — Bankir i Freiburg, Schlesien. Dömd 1929 för bedrägeri till 2 år, 6 mån. fängelse, och hans dotter Marianne till 3 år 3 mån fängelse.

WILSKMAN, M. — Finsk häradshövding. Anklagad 1929 för stöld av deponerade pengar.

INTERNATIONAL INTELLIGENCE INSTITUTE.

han vore till min disposition hela den följande förmiddagen.

Efter maten stängde jag mig inne med mina fynd, vilka jag knappt hade haft tid att undersöka. I synnerhet tilldrog sig albumet min uppmärksamhet, detta stolta vapen, denna egendomliga devis existerade alltså; de voro synliga foster av min inbillning; jag hade mycket riktigt sett dem på den gamla skälmens gehäng (en förutsedd upptäckt som kom en rysning av övernaturlig skräck att överfalla mig) och tillägnat demoiselle Marie Flore Caroline de Loyville d'Anders.

Sex sonater för clavecin eller piano med accompagnement av fiol av vilka två äro i koncert syphonieus stil av Déchelette, organist i S:t Pauls kungl. församling samt i Saint Victors kungl. abbotstift. Alltså: Marie- Flore- Caroline, den okända pastellen, till vilken jag sagt farväl i Neuilly och som jag trodde inslumrad i den målade dukens frid, i de tillslutna fönstrens natt, Marie-Flore- Caroline förföljde mig ända

till Vireville, visade sig för mig i fru notariens salong ännu mera levande, ännu mera charmerande än hemma och detta Loyville d'Anders' vapen var hemlighetsfullt och såsom sinnebild av en levande auktoritet, av en man som syntes vara på en gång vaktare av en hemlighet som den omutlige utföraren av en befallning.

Du Laurier de Merville bebodde vid Place d'Armes en våning i ett gammalt vackert hus. Så fort man steg uppför de breda och låga trappstegen, kände man intrycket något gammaldags. Den lärde genealogen mottog mig i sitt kabinett.

— "Ärade kusin", sade jag," om jag tillåter mig att avbryta edra tankar och edra studier är det först och främst därför, att jag ville hava äran att göra mig påmint av er vid min genomresa i Caën, samt vidare därför, att jag önskade erhålla en upplysning av eder stora kunnighet, angående en ganska dunkel fråga som intresserar mig mycket. För det första, vill ni tillåta mig fråga, om

I det han förändrade fältets färg betjänade sig Mr de Loyville fintligt av denna omständighet för att utsprida utan att emellertid öppet förkunna sina anspråk, att han härstammade från Gånge Rolf, så många furstars upphov och ursprung. Därifrån härleder sig detta stridsrop, som han tillade någon tid efteråt till sitt vapen: "Ha Rollon! Haro!" En blandning — något som han aldrig kunnat misstänka — av Normandernas gamla rop: Ha Rollon, till hjälp min furste och detta juridiska uttryck likaledes härledande sig från Rollón och som gamla källor kalla: Clarneus de Haro. Denne Loyville beskyddad av den allsmäktige Cardinal Marzarin — jag säger allsmäktige, emedan hans *skapelse* överlevde hans död, — denne Loyville dog som parlamentpresident i Rouen. Hans son, som ville synas en man av värde, övergav roben för värjan och tjänade med en viss framgång i Louis XIV:s krig och blev stamfader för ädlingar som voro mer förtjusta i lant-

kontroll, och nu, då jag sett henne försvinna i ett rökmoln från sin automobil samman med de andra, känner jag det som en lättnad. Min enslighet tager mig åter helt och hållet i anspråk. Låtom oss forska i den gode mannens lådor; det är i de dammiga hörnen, i hörnlådorna som man gör de värdefullaste upptäckterna. Antikvitetshandlaren erbjuder mig ett gammalt band i kalvskinn, innehållande sonat-manuskript. På pärmen finnes ett vapen ingraverat i guld men utan inskriptioner, endast de olika delarna av vapnet markerade. Vapnet framställes med en elegant ram av palmer och är försett med en friherrlig krona. Men vad ser jag! De tre leoparderna framträda tydligt på det röda i vapnet; det är samma vapen som père Morguienne bär på sitt gehäng och som han söker dölja. Ja, jag är säker därpå, jag har äntligen uttytt devisen; nyckfullt ingraverad i götiska bokstäver: "Ha Rollon! Haro!" Denna

BANKIR ASCHBERG OCH BANKSVINDELN.

EN SPECIALUTREDNING AV INITIERAD.

IX.

Den officiella utredningen synes ge vid handen, att firman Allmänna sparbanken genom ett underordnat svindelbolag skulle varit ägare till den fastighet, där banken hade sina lokaler. Vår specialutredning däremot, visar med all önskvärd tydlighet:

1:sta. Att fastigheten 4 Vasagat. ända intill svindelns upptäckt ägdes av Intressentaktiebolaget Snäckan.

2:dra. Att Intressentaktiebolaget Snäckan, personligen stiftat av bankir Aschberg, var ett dotterbolag till Svenska Ekonomibolaget och ägdes av detta senare.

3:dje. Att Svenska Ekonomibolaget ägdes av bankiren Olof Aschberg.

4:de. *Att fastigheten 4 Vasagat. således ägdes av bankir Aschberg åren "1918"—1929 och ingen annan.*

Vill någon söka jäva dessa fakta, så var så god och stig fram! Det bör sedan vara de utredande myndigheternas plikt att för den bedragna allmänheten klarlägga, *huruvida Allmänna sparbanken betalade någon hyra till bankir Aschberg* eller om *han gottgjorde sig av sparbankens medel på särskilt för sparbanksaffären okänt sätt.*

En episod tillåta vi oss andraga: Gustaf Svenssons första rannsakning hade lockat en stor mängd intresserade, bland vilka även märktes tvenne direktör Aschbergs ras- och umgängesvänner. Dessa hade uppenbart kommit tillstädes för att kontrollera, att "regien ej klickade", d. v. s. att vännen Aschbergs namn icke blev nämnt.

Emellertid lyckades de bägge finansherrarna icke taga sig in i rättssalen, fastän de voro synnerligen påträngande, vilket kantänka illa berörde dem. Denna första rannsakning var förövrigt en stor sensation och endast pressmän fingo tillträde till lokalen.

BUBBLAN BRISTER. ASCHBERG TAR TILL FLYKTEN.

Det såg hotfullt ut i svindlarlägret å Vasagatan redan 1924 men än värre blev det 1928.

Hr Aschbergs förtrogne och tystlåtne typograf i Örebro hade krånglat bort sparbanken, ovan som han var i bankgöromål och det hela artade sig i hög grad betänkligt. Gustaf Svensson fyllde därför sin kappsäck med pengar ur Allmänna sparbanken i Stockholm och reste till Örebro för att hjälpa kumpanen Fredrik Larsson ur dilemman. Örebrosparbanken var ju visserligen officiellt "självständig" liksom alla de andra "spar"-bankerna landet runt, men när det knep, måste ju Svensson-Aschberg hoppa över självständigheten, så att icke det sprack i förtid, innan alla millioner hunnit lagras å säker plats.

Denna förberedande krasch i Örebro beskrevs mycket ingående i Stockholms Dagblad. Örebrobankens Mälarhöjdsinteckningar voro skarpt på tal. Till och med Folkets Dagblad omnämnde saken, fastän naturligtvis i väl valda ordalag. Den övriga pressen var ytterst förbehållsam, enär den ej ville "skada" Allmänna svindelbankerna, och denna tystlåtenhet tyckes alltjämt sitta i. Det hela förklarades sedan vara rent lokalt i Örebro, ty sparbanken där var ju "självständig". *Man kunde således ogenerat fortsätta utplundringen av småspararna ännu ett år!*

Hr Aschberg förutsåg hösten 1927 den annalkande faran *och tog till flykten till Paris.* Han hade under många år haft våning i Brantingska fastigheten vid Norrtullsgatan, men sedan 1924 varit mantalsskriven i Saltsjöbaden.

BULVANEN C. E. KINMAN SKRIVES FÖR ASCHBERGS TOMTER.

Hr Aschberg "låg på" en mängd tomter i Aspudden och Örby. (Om vi räknat rätt synes det vara 98 stycken.) Då det nu kunde tänkas, att sparbanksoffren kunde vara oförsynta nog att lägga beslag på dessa tomter *lät hr Aschberg bulvanen Carl Erik Kinman mantalskriva sig för dessa den 15 november 1927.* Visserligen ägde Obadja också förstaden Tellusborg men denna stod ju i bolagsform, så där förelåg ju ingen risk.

I Paris umgås Monsieur och Madame Aschberg endast i de högsta kretsarna, såsom vi förut nämnt. Den svenska hustrun föredrog dock att stanna kvar i Stockholm.

(Forts. sid. 7.)

Restaurant GÖTA HORN
Hornsgatan 1 - Stockholm
GOD MAT - ÖL & VIN
Musik
Ny Regim

RESTAURANT
RUNAN
Dalagatan 50, Stockholm.

Jättetub STOMATOL
Hos varje handlande till 1.— kr. pr st.

FRIVILLIGA FÖRSVARET.

Den 14. och 15. ds avhöll Stockholms Landstormsförbunds Kulspruteavdelning sin sedvanliga tvådagars vinterövning. Tyvärr hade vädrets makter ej tillmötesgått med den efterlängtade snön, men övningen blev trots detta både instruktiv och intressant. Samlingen skedde kl. 17 vid Kungl. Göta Livgarde, där förutsättningen utgavs, vilken innebar att fienden befann sig på framryckning från Almarestäket mot Stockholm och att en kulsprutepluton skyndsammast möjligt skulle utsändas från Stockholm för att ställas till eget försvars förfogande vid Hägerstalund. Då emellertid alla huvudvägar hitom Spånga kyrka voro upptagna av trupptransporter eller i övrigt oframkomliga, måste vägen tagas över Kungsholmen—Bromma—Sundbyberg—Spånga kyrka. Kolonnen bestod av 4 bilar, varav två lastbilar, var och en med en kulsprutegrupp. Sedan den från Järfälla kyrka svängt in på vägen till Hägerstalund, och det såg ut som om den utan någon passering skulle nå sitt anbefallda mål, smattra plötsligt skotten ur mörkret. Det är en fientlig avdelning som lyckats komma fram och nu gör ett eldöverfall mot kolonnen. Emellertid lyckas befälhavaren, landstormskapten Nils Nilsson, att få sina pjeser av bilarna och i eldställning och den därpå följande elden visade sig för svår för fienden, som med förluster måste draga sig tillbaka.

Kolonnen fortsatte så till Hägerstalund och övningen upphörde. Materiel avlastades från bilarna och fördes inomhus, personalen ägnade sig åt persedelvård och personlig hygien, varefter samling skedde till aftonmåltid. Denna hade emellertid knappast hunnit börja förrän en smattrande hornsignal skar igenom sorlet och kom alla att tvärtystna. Larmsignalen! Så kom ordern: "Fienden har besatt Knista 2 km norr härom. Kulsprutеplutonen skall omedelbart gå till anfall för att undankasta honom." Nu må här bemärkas, att all materiel (kulsprutor, ammunition, vatten, olja, reservlådor m. m.) befann sig inomhus, att truppen hade avlagt kapporna, ammunitionsgördlar, handvapen, hjälmar m. m. och f. ö. befann sig vid matbordet 1 tr. upp när larmsignalen ljöd. Några sekunder åtgingo för meddelandet av ordern, men övningsledaren, kulspruteavdelningens ordinarie l. instruktör, Kaptenen Sven Nauckhoff, hade tagit tiden från det larmsignalen smattrat ut. Från detta ögonblick till dess att bilarna satte i gång, lastbilarna var med sin kulspruta med full utrustning och servis ombord, fastställdes tiden till 2 minuter!!! Ett synnerligen vackert resultat, då man tager i betraktande, att detta larm kom f u l l s t ä n d i g t o f ö r b e r e t t och ingen av deltagarna ens hade en aning om att en alarmering skulle ingå i övningsprogrammet. Detta enkla faktum bevisar mer än många och långa avhandlingar, till vilken grad av effektivitet och snabbhet den nuvarande landstormsutbildningen lyckats driva de bara för ett fåtal år sedan väl intresserade, men kanske litet bekväma och oföretagsamma "landstormsgubbarna". Övningen, som endast avsåg att prova graden av den snabbhet, med vilken en oförutsedd alarmering kunde efterkommas, avblåstes omedelbart, och deltagarna återvände till sin avbrutna supé, vid vilken stämningen givetvis avsevärt förhöjdes av detta lilla intermezzo. Under aftonens lopp höll Kapten Nauckhoff ett i angenäm kåserande ton framfört föredrag om allmänna synpunkter för landstormsofficerens uppträdande i fält och i fred, i egen krets och tillsammans med aktiva officerskamrater m. m., vilket allt kan vara av nytta och intresse att hava kännedom om. En kulsprutevisa avsjöngs även under kvällen och väckte så stort bifall, att det ansetts lämpligt här avtrycka densamma.

Kulsprutevisa.

Här ska Ni se på morska grabbar
Kulspruteoljan bara klabbar
På våra stora, svarta labbar
Rinner som skirat smör.
Vi knoga och arbeta
Med pjesen tappert streta
Vår kraft den aldrig dör
Ty vi har jämt ett glatt humör.

Kulsprutekarlars tappra skara
Sist uppå skansen jämt vill vara
Ingen den kan såsom vi försvara
Sprutan den susen gör.
Vi bara ropa heja
Och fienden nedmeja
Så han på huv'et kör.
Vi spruta på med friskt humör.

När man till allmänt anfall ropar
Färdig till språng i markens gropar
Blixtar, krevader ilsket sopar
Knallar och dån man hör.
Då yppas våra later
Till stöd för stridskamrater.
Kläm i kulsprutekör:
Nu får Du visa Ditt humör.

Den 15. gick reveljen ej förrän kl. 7 och sedan utfylldes tiden till frukosten av formell stridsexercis, varefter en tävlan i målspaning, avståndsbedömning, målangivning och eldkommando vidtog. Efter utspisad frukost avrullade till trakten av Bög, där en förberedande fältskjutning anordnades. Den fick formen av en verklig fältskjutning, enär den var anordnad mot utsatta mål och med skarp ammunition. Särskilt var växelverkande eldgivning inom plutonen föremål för övning, och denna nådde en sådan grad av fulländning, att så snart den ena sprutan tystnade, den andra omedelbart högg i för fulla muggar. Kapten Nauckhoffs belåtenhet över resultatet delades av landstormsområdesbefälhavaren kapten Broms, som övervar detta övningsmoment. Omkring kl. 15,30 anträddes hemfärden till staden, och 16,30 skildes deltagarna i denna tvådagarsövning åt, nöjda med resultatet och alltid en liten smula kunnigare i en och annan detalj än de varit före densamma.

E. C. S.

NATIONENS VÄNNER

böra medverka för tidningens ökade spridning till årsskiftet.

PRENUMERERA SJÄLV

och *uppmana vänner och bekanta*

ATT GÖRA SAMMALEDES!

gång är min förvåning större än min försiktighet och jag utropar:

— Var har Ni funnit detta?

— Det fanns i en byrålåda hos min företrädare, som antagligen köpt den på en auktion.

— Ni skulle inte möjligtvis kunna upplysa mig om tidpunkten då den köptes.

— Nej, tyvärr!

— Jag känner detta vapen; jag har hos mig volymer försedda med detsamma. Jag skulle vilja veta, vilken familj det tillhör.

— Det är svårt!

Han tänkte efter ett ögonblick; sedan sade han:

— Det kunde ju vara möjligt, att det finns någon i Caën. Marie! Marie!

På hans rop kom en kvinna ut från en kammare utan dager och utan luft, och som tjänar dem till kontor och kassa; den ser själv ut som ett antikvitetsföremål, till den grad saknar den allt spår av nutida bekvämlighet.

en kammarpresidentssyssla genom Mazarins inflytande, en av vilkens agenter han var — att återfinna i församlingens dopregister sitt fädernenamn skrivet på detta sätt: Le Roulx. Jag är övertygad om, att det endast var en av dessa kalligrafiska upputsningar från kopisternas sida vilka hava inflikat så många Z och Y i vårt enkla franska skrivspråk. Men Sr. Le Roulx, siegneur de Loyville de la Vienville och andra ställen var icke av denna mening; han vågade till och med utsprida det egendomliga påståendet av detta Le Roulx med ett l var en hopdragning och förvrängning av det ursprungliga Rolf, vår förste skandinaviske hertig av Normandie. Provinsens "juge d'armés", som hade i uppdrag att komponera de nyss adlades vapensköld, hade av vårdslöshet eller lättja helt likgiltigt givit åt alla dessa gemene vilken den dagen skulle erhålla sina vapen, Normandies vapen, vilket likaledes är Englands, Danmarks och Estlands tre leoparder.

ni känner detta vapen? Jag räckte honom albumet. Han kastade en blick på vapnet och smålog.

— "Det är", sade han", ett särdeles curieust exempel, som ni här lämnar mig på usurpation, som adelsfåfängan brukar föra till.

— Ni vet vilken familj, som äger detta vapen?

— "Fullkomligt!"

— Den finnes ännu till?"

— Det vet jag inte! Det fanns omkring år 1620 i Rouens parlament en familj, som köpt adelskap, och som bar namnet Le Roux, ett öknamn, som kanske på skäl kastats i ansiktet på en av släktens rödskäggiga upphovsmän. Sedan två generationer tillbaka ha familjens herrar lagt till sina namn namnet på de gods de ägde här och var. De kallade sig des Landes, de Giscourt eller slutligen de Loyville, och detta för att skilja sig sinsemellan". Jag gjorde en rörelse men ett tecken från honom hejdade mig.

— "En vacker dag företog sig en av dem, han hade nyligen köpt sig

— Vet Marie om Sieur des Laurier de Merville är kvar i Caen?

— Ja, jag tror nästan han är kvar. Men å min sida avbryter jag dem:

— Laurier? Är det inte en gammal domare som tagit avsked på 80-talet. Han bör vara omkring 60 år.

— Kan Ni giva mig hans adress? Kvinnan som fann att hennes make icke drog tillräcklig nytta av situationen gjorde en del tecken till honom vilket jag råkade märka.

— Var lugn, min fru, eder affär skall ingenting förlora. Först och främst köper jag albumet med sonaterna. Hur mycket kostar det? Han lät mig samvetsgrannt betala detsamma minst tre gånger dess verkliga värde; men i gengäld upplyste han mig om Lauriers bostad.

Jag installerade mig i hotell d'Angleterre, fast besluten att icke återvända till Vireville förr än jag träffat Laurier, vilken jag bad om en timmas samtal följande dag, och vilken svarade mycket vänligt, att

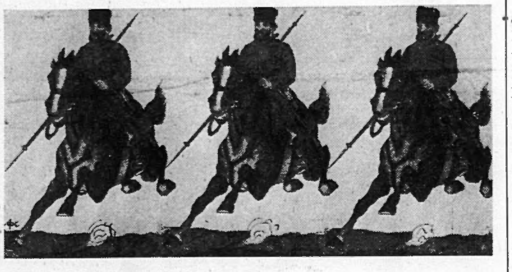

BLAND HELVETESMASKINER OCH PARADISFÅGLAR.

NORR OM EUROPA 1916.

(Forts. fr. n:r 198.)

Starttiden var inne. Flykten var nu behagligare, vad vädret beträffar, men sikten var fortfarande dålig. Jag hade försett mig med en stadig matsäck, vars största finess utgjordes av den berömda öselosten samt en burk strömming. Om färden över Rigaviken är just intet att förtälja; den var mer än enformig. Äntligen kom vi till Pernov. Den lilla staden är känd genom sitt havsbad, men av de eljest vackra parkanläggningarna längst kusten var vid denna årstid ingen glädje att hemta. I fortsättningen följde vi Pernava-ån i NO-stlig riktning. Ett par myriameter från P. ligger Torgel, märkligt genom sina sandstenshålor och sitt stuteri. Nästa plats som överhuvud väckte mitt intresse var Weissenstein. Med detta namn är ett märkligt historiskt minne förknippat. Staden försvarades en långt tid av 50 svenskar men intogs slutligen på själva nyårsdagen 1573 av 80,000 moskoviter. Det var första gången de med stormande hand lyckats ta någon svensk fästning. Till firande av den stora segern blev hauptmannen Hans Eriksson Boije från Dalkarlby bunden på ett spett och levande stekt samt uppäten av moskoviterna... En baron Boye, vars våning jag för ett tiotal år sedan hyrde, har berättat därom för mig, och själv har jag vid ett besök i Dalkarlby 1914 sökt närmare upplysningar. Jag anser historien vara sann. Och varför skall den icke vara det! Även under detta krig har man faktiskt någonstädes i Litvas skogar kommit på en rymd soldat som levde på infångade bocher. Det är väl dock ett undantag. Nu äter man mera sällan sina fiender, men använder på sin höjd dennes kadaver till gödningsämne. I vilket fall som helst är "hjältedöden" mycket litet poetiskt!

Från Wittensten fortsatte vi längs järnvägen till Taps. Här steg jag ur luftdroskan för att invänta sydgående tåget. Min ordonans hade redan tidigare anlänt hit från Revel med bagaget. —

Järnvägsresan var rätt tråkig. En försening vid Laisholm begagnade jag till att bese ruinerna av det gamla Deutschordensslottet. Lais intogs av de svenske 1600 och 1621 och blev av dem 1682 raserad samt är nu en av Livlands största och vackraste ruiner. Här låg svenska kungen i vinterkvarter dec. 1700—1701 maj.

Bland mina papper har jag ett "Glädie-spel och ähre-sång som uti en förträfflig opera, h. k. m. till ähra och hugnad efter then emot ryssarna ärhållna oförlykeliga segren, uppå then stora och lyckliga Carolsdag, som var then 28. 1. 1701 uti thes winterqvarter wid Lais slått anstält af k. m:s tro man och gen maj. Stenbock".

Skall jag göra ett par utdrag?

Andra entrée de ballet skedde av en rysk knös, vilken med 6 trelitzer ankom, hållandes i handen en supplique, den han för k. m:s fötter allerunderdånigst nederlade. I suppliquen var skrivet:

"En mot en, men tije ryssar
slås omkull och drifwes bort
utan wapn, swärd och byssar
af en Svänsk, är alt för hårdt..."

Sjätte entrée de ballet: en kubias med 10 bondepigor, lifländske Tidricken och 2 st. säckpipor för sig:

"Ei mino moista mit ei mut kun somakela.
Men om så hände at en Isan i en vrå
med minsta fingret will på wåra nisen spela,
kan ske hans tungomål för Tidreken förstå..."

Som man ser var kung Karl ingalunda någon föraktare av baletter!

Den förste betydande anhalten på resan är det "liviska Upsala". Iorjev är grundad av svenskättlingen Jury alias Jaroslav-Vladimirovicz Rurikov, — densamme som fick Ingerland i hemgift med Inger Olofsdotter från Sverige. Staden ligger på stränderna av Embach, på vars högra sida är Domberget med den 1595 avbrända katedralen. Ruinen har ett fritt läge som låter dess götiska arkitektur komma fullt till sin rätt. Staden i sin helhet påminner om Upsala, och utsikten från Domberget är ej olikt det minne jag har av den upländska slätten. Mindre lyckad finner jag den här ofta hörda liknelsen med Heidelberg.

Iorjev belägrades och intogs 1625 av de Svenske, som några år senare här grundade en hovrätt samt ett universitet. Det senare flyttades 1699 till Pernov. Under det stora Nordeuropeiska kriget lyckades en Svensk strövkår hösten 1710 att i närheten av Iorjev från ryssarna erövra den s. k. Pskovska fanan, en av de förnämsta i Ryssland, nära nog motsvarande de Svenskes Sankt Eriks-baner.

Staden har bl. a. en byst av general-feldmarschall Mikail Bogdanovicz Barclay, som vi har ett starkt minne av i Finland, dock ingalunda det fördelaktigaste.

Mellan Iorjev och Venden lyckades jag sova större delen av vägen. Ungefär i Walk går rasgränsen mellan ester och letter, två fullkomligt olika språkgrupper. I Wolmar ser vi åter en erinring om de Svenske: Den lilla staden har tillhört Axel Gustafsson Oxenstjerna "Ochsenstirn" — den vestgötiske bondättlingen, som blev en av Europas mäktigaste politici.

Trakten av Wenden var redan under hedentid bebodd av östgöter. Huruvida Gobineau's hypotes om en östgötisk utvandring eller andra forskares gissning på ett vikingatåg hit är riktigast, torde bli svårt att avgöra. Troligen har bägge parterna rätt. Wenden är framförallt berömd såsom Svärdsordens huvudsäte; här finns bl. a. de härmästerliga gravarna. Ensiferi eller Fratres militiæ Christi upprättades av den förste Rigabispen Olber (Adelbert) för kristendomens utbredande och försvarande i Livland. Orden adopterade Tempelherrarnas statuter, deras vita mantel och röda kors, med ett rött svärd som särskilt igenkänningstecken. Orden approberades genom en påvlig bulla 1202. Redan 1238 ingick den dock som en särskild branch i Ordo Theutonicorum (som ännu florerar under Österrikisk överhöghet). Dess namn fortlever dock i den Kgl. Svenska Svärdsorden. — I en park tätt vid staden ligger det gamla ordensslottets ruiner, med vacker utsikt över landskapet. Den 4 september sprängde sig besättningen i luften för att ej falla i moskoviternas händer: 300 kvinnor med sina barn gick frivilligt i döden för att ej bli skändade av barbarerna. Högtidsklädda och juvelsmyckade samlades de i riddarsalen biktade och begick nattvarden. Just som moskoviterna inträdde antändes några under golvet gömda kruttunnor, och allt sprang i luften.

Följande år befriades Wenden av de Svenske. Redan i början tog det ryska rytteriet till flykten, och folket i skansarna rymde under natten, så att då Svenskarna följande dag gick till anfall, fann de blott de två ryska befälhavarna sittande vid var sin fana. De hade ej vågat rymma av fruktan för Carens vrede; hellre gav de sig fångna. —

En medresande engelsman, för vilken jag berättade historien, sade maliciöst:

— "Händelsen är rätt typiskt för våra dagar också: folket springer sin väg, så snart tillfälle ges, och officerarna sträcker upp händerna..."

Engelsmännen har visst blivit bittra av kriget!

Det är förresten rätt lustigt, att ryska folket kallar främlingar för "tyskar". Också engelsmännen. Men ryssarna tycka att de nya "tyskarna" äro otrevligare än de gamla. Känslorna äro alltså ömsesidiga.

Bland passagerarna i kupén var även ett par gråskäggiga reservbefäl som diskuterade orsakerna till tyskarnas framgångar gentemot de starka fästningslinjerna i Polska. Gubbarna tycktes överens om att Nikolaj-Nikolajevicz Oldenburg haft stor gagn särskilt av flodlinjerna, bakom vilka spillrorna av nordarmén efter katastroferna 1914 lyckades rädda sig och i lugn reorganiseras. Nu gör ju Dvina samma tjänst, men hur länge? Övertroiska moskoviter ha spått: till i juli! — Varför? — Jo, den 9. 7. 1916 är det "jämt" 215 år sedan svenskarna lyckades, trots de förenade ryskpolska härarnas motstånd övergå Dvina...

På tal om profetior, må följande anföras. Förra hösten bortfördes från Riga en hop värdefulla metallföremål. Bland dessa fanns en mycket gammal klocka från domkyrktornet. I klockans kant lästes följande profetiska varning:

"Wer mich vom platz rührt, der die Riga verliert..."

Bland bortskaffade dyrbarheter var även en bronsstaty av Petr-Alekseevicz Romanov. Ståndbilden fördes ombord i ett fartyg, men detta förliste på vägen till Pernov, varvid caren försvann i vågorna. Alltså, Rigas erövrare på havsbotten! I sanning ett dåligt omen! —

Grubblandet över alltets gåtor, slumrade jag till ett tag, men väcktes snart av ett "grom", som emellertid vid närmare eftersinnande ej befanns naturlig. Det var den tyska kanonaden som hördes på avstånd. Tåget körde just genom det "livländska Tjust". Det är icke blott ett vackert men också historiskt intressant landskap. Det påstås vara en gång i tiden koloniserad av östgöterna. "Livlands vapen består till erinring härom av östgöternas röda sköld med gripen, dock i silver och med ett svärd i ena ramen".

I Segewold fylldes kupéerna av officerare — och damer — som varit på permission och idkat vintersport, men vilka nu skulle in till staden och åter börja tjensten. Särskilt damerna var föga morgonfraicha. Bekvämare var det innan generalissimus förbjudit officerarna att vid sina nattliga utflykter med damer använda statsautomobil...

Jag lät två nymfer dela min soffa, medan jag själv satte mig i ett hörn och sökte få se en skymt av min frände svenskättlingen Kropotkins slott i förbifarten. Så småningom ljusnade det mera, och vid passerandet av Jägel såg jag åtminstone så mycket som behövdes för att fantasien skulle få en ram om pastor Herder.

Alltför långvariga blev dock ej mina drömmar, [illegible] snart syntes Riga.

(Forts.)

Mitt emot Centralstationen ligger

Hotel Terminus

STOCKHOLM

80 komfortabla, nyreparerade rum jämte toalettrum, försedda med rinnande kallt och varm vatten

Enkelrum. från Kr. 5:—
Dubbelrum från Kr. 10:—

Intim matsal, läse- och frisörsalong
Telegramadress: TERMINUS
Tel. och postadress: Hotel Terminus

Gör ett besök

i min affär, där köper Ni
SMÖR, OST, ÄGG och KONSERVER
till absolut lägsta priser.

Carl Sandbergs Smöraffär
Tegnérgatan 17. Tel. Norr 215 39.

Sågspånsmaskinen
SPARGLÖD

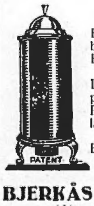

PATENT I FLERA LÄNDER
OBS.!
ENDAST 1½ ÖRES bränslekostnad pr timma
BRINNER i 10 à 12 timmar pr fyllning.
DAMMAR EJ, sköter praktiskt taget sig själv.
RENLIG emedan behållaren fylles där bränslet förvaras.
BEGÄR PROSPEKT.
Ombud antagas.
Tel. 541 24.

BJERKÅS A.-B. Göteborg 1.
(Aberopa annonsen.)

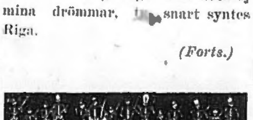

BANKIR ASCHBERG OCH BANKSVINDELN.

(Forts. fr. sid. 6.)

OLOF ASCHBERG 50 ÅR.

Den store proletärbankiren är som man vet både socialist, bolsjevik och kapitalist på en gång. Hans gamla garde på Barnhusgatan strider för honom — allt fortfarande.

Samtidigt regerar hr Aschberg suveränt på Luntmakaregatan och vi vilja här tillåta oss göra ett utdrag ur en hyllningsskrift "till Dig, Olof Aschberg på 50-årsdagen". Skriften återfinnes i original i Folkets Dagblad Politiken för torsdagen den 21 juli 1927. Den lyder i all sin underdånighet så här:

"Bankdirektör Aschberg är en stor kapitalist. Han är en av de trettio högst taxerade i Stockholms län (Saltsjöbaden).

Han är en säregen kapitalist. När man berättar om honom för en utlänning eller någon med Olof Aschbergs verksamhet obekant person ler denne lite ironiskt och skeptiskt och mumlar: "Sådana djur finns inte."

Men Aschberg är verkligen undantaget, som bekräftar regeln. I tjugo år har han stått arbetarrörelsen nära, hjälpt med goda råd och ofta givit ett ekonomiskt handtag i kritiska situationer.

Han startade och var chef för Svenska Klädesfabriks-A.-B., Norrköpings Yllefabriks-A.-B. och Konfektions A.-B. Union i Stockholm.

I samförstånd med ledande arbetarpolitici och fackföreningsfolk startade han år 1912 Nya Banken.

Aschberg gick från Nya Banken år 1918, anklagad av ententen för att ha med tyska pengar deltagit i föranstaltandet av ryska revolutionen, vilket ju var lögnaktigt.

Under kriget förmedlade Aschberg det första rysk-amerikanska statslånet, bildade Svensk-Rysk-Asiatiska kompaniet och Svenska Ekonomiaktiebolaget jämte ett par liknande penninginstitut i utlandet, i främsta rummet avsedda för affärer med Ryssland.

Han höll sitt mycket kommenterade Hornsbergstal vintern 1918 vid ett av de revolutionära organisationerna anordnat möte.

För svensk arbetarrörelse har även Aschberg betytt en hel del, dels för vad han gjorde genom Nya Banken, dels för sina direkta ekonomiska insatser.

Aschberg möttes, när han närmade sig arbetarpartiet med mycken skepsis och misstro. Och under årtionden ha vi nu lärt känna Olof Aschberg, som en man med heder och ära.

Olof Aschberg har en kylig och kall hjärna, därom vittnar hans personliga framgångar. *För gott samarbete i helg och söcken — för allt detta hylla vi Dig Olof Aschberg.*

Vår hälsning!

O. G—d.

Så rörande vackert skrev proletära Hyresgästpampen Otto Grimlund om sin överordnande i juli 1927. I slutet av samma år smet dock hr Grimlunds idealkapitalist iväg till Paris, där han hade sina massor av "sparade" miljoner i säkert förvar.

Förövrigt är hyllningsskriften i högsta grad upplysande och intressant, och kommentarer äro alldeles överflödiga.

Denna politiska jättesvindel är som man finner av stora mått — ja så stora, att ingen annan tidning än Nationen vågar röra vid densamma.

I nästa nummer redogöres för huru Gustaf Svensson häktas under intimt samarbete med huset Aschberg.

Södra Kungstornet,
Stockholm
Redaktör: ELOF ERIKSSON
Telefoner: Red. Norr 58 98
Exp. „ 58 99

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... „ 5.25
Kvartal .... „ 2.75
LÖSNUMMER 25 ÖRE

FREDAGEN DEN 20 DECEMBER 1929

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1929.

SÄSONGENS SENSATION Å PARISER-SALONGEN.

Vår eljest så påpassliga dagspress har egendomligt nog försummat omnämna sin avgudade skyddslings, asiatiska målaren Grünewalds senaste mästerverk, som just presenterats å Parisersalongen och där väckt stort uppseende. Den unika tavlan föreställer den numera till Paris avflyttade proletärbankiren Olof Aschberg, som i världsstaden som bäst njuter sitt otium. Den berömde finansbaronen, som ej minst på grund av sin samman-"sparade" enorma rikedom räknas till parissocietens spetsar, har i sin vunna storhet dock visst icke glömt oss här hemma. Såsom vi då och då fått erfara genom "Bonniers Veckotidning", där han uttalat sig högst berömmande om Sverige, framför allt dess smörgåsbord. Inom svenska pariskolonien intager han en synnerligen bemärkt plats vid sidan av vårt lands officiella representanter, som även fullt lära veta att uppskatta värdet av hans vänskap.

Isaacs lyckade målning av den celebre proletärbankiren är avsedd att av denne föräras svenska legationen i gåva. Förvisso kommer den där även att göra sig storartat.

DEN RIKA JULBOKFLODEN.

Svenska folkets själasörjare, hebreiska bokförläggaren K. O.-ben Albert Bonnier har, efter vad meddelats, kunnat glädja sig åt en överdådig julsäsong. Vår bild visar den stora folkbildningskommissarien, omgiven av några av sina trognaste inom skriftställeriet.

FASCISTISK-KOMMUNISTISK BATALJ.

Våra svenska fascister, som nyligen låtit omdöpa sig till nationalsocialister (den nya beteckningen lånad från de tyska nationalsocialisterna) hade häromdagen anordnat ett stort propagandamöte i Göteborg, vilket enligt Svenska Landsbygden artade sig till en fullkomlig kalabalik efter sydeuropeiskt parlamentariskt mönster. Här ett utdrag ur skildringen, som visar att det gamla bärsärkalynnet lever kvar hos den svenska ungdomen:

"Kvällen förlöpte relativt lugnt ända tills mötets huvudtalare slutat sitt anförande. Då ville de närvarande kommunisterna ha ett ord med i laget och det hela slutade med att mötet upplöstes under en våldsam batalj. "Diskussion, diskussion", vrålades från de kommunistiska kotterierna, och upptakten till slagsmålet gjorde tre representanter för Moskvasanningarna, i det de hoppade över några bänkrader ned mot tribunen, samtidigt med att samma sanningar vackert textade på tygstycken vecklades ut av de på olika ställen församlade meningsfränderna. "Ut med bolsjevikerna, leve Sverige!" "Fram för världskommunismen!" tjöts det av hjärtans lust litet varstans, och fascistgossarna trängde upp mot galleriets översta rader för att lägga beslag på de kommunistiska plakaten.

Vid ena sidan började ett bättre slagsmål, och tre bolsjevikynglingar kastades huvudstupa utför trapporna. Ett par av poliserna drogo blankt för att sätta sig i respekt. På ett ställe fick en liten nationalsocialist tag i ett tygstycke. Han lyckades slita av en bit, men en kraftig kommunistgosse ville återerövra trofén. Paret skilde sig från den stridande mängden, och fascisten drog sig baklänges, ansatt av den andre. Två av plakatmännen kommo till hjälp, men bakom ynglingen med trofén dök en annan fascist med dragen batong upp. Kommunisten hukade sig ned till synes för att sätta in en dansk skalle. Han blev emellertid aldrig färdig, ty fascistbatongen hamnade rätt över hjässan på honom.

En annan kommunist, som lyckats komma upp i talarstolen, slungades ögonblicket därefter därifrån. Det gick livligt till litet varstans tills polisen, som rekvirerat piketmanskap, småningom lyckades lugna sinnena. Tre kommunister fingo åka med i piketen, men släpptes sedan de uppgivit sina namn."

SOVJETSTJÄRNA.

Den fryntliga mannen ovan är icke, som man av uppsynen kunde tro, någon engelsk eller amerikansk borgar-dandy, utan en "proletär" i rödaste rött. Det är nämligen ingen mindre än en av "röda zarens", Dszugaszvili-"Stalins" främsta medhjälpare, hebreiska "kamraten" "Litvinow"-Finkelstein-Wallack, designerad till Tjitjerins ersättare som sovjetrysk utrikesminister.

REVOLUTIONÄRA DEMONSTRATIONER.

Från olika metropoler i Europa ingå alltsomoftast meddelanden om animerade parlamentariska tilldragelser, som väcka stor uppståndelse och komplicera de rådande politiska situationerna. Senast rapporteras ett sensationellt uppträde i tjeckoslovakiska deputeradekammaren.

Då konseljpresidenten Udrzal häromdagen i kammaren skulle uppläsa det nya kabinettets regeringsförklaring, började nämligen kommunisterna ställa till ett våldsamt spektakel. De vrålade och skreko och hurrade för Sovjetryssland, trummade på borden och använde visselpipor och flöjter. Till sist började de bombardera regeringens ledamöter och de fascistiska partianhängarna med bläckhorn, vattenglas och karaffiner, stolar och riksdagsluntor. Under det våldsamma tumult, som uppstod, blevo flera personer skadade. Slutligen avbröt presidenten sammanträdet. När han en halv timme senare öppnade sammanträdet, begynte oväsendet på nytt. Presidenten förklarade då hela den kommunistiska fraktionen, inalles 23 man, utesluten såväl från det pågående sammanträdet som de tio följande. Även i senaten anordnades liknande uppträden.

•

Washingtontelegram berätta om ordnade bolsjevikiska demonstrationer framför Vita huset. Demonstrationerna voro riktade mot Hoovers Haitipolitik.

Samtidigt sökte omkring 500 kommunister i New York under avsjungande av internationalen storma rådhuset. Demonstranterna skingrades av beriden polis. Tio anhållanden företogos.

ARABISK PROTEST MOT BALFOUR-DEKLARATIONEN.

Arabiska nationalistkongressen, som varit samlad i Ammon, har i antagna resolutioner uttalat sig för ett fullständigt oberoende samt till förmån för arbetet på att åstadkomma en förenad arabstat. Vidare yrkar man på att upplysningsarbetet omedelbart utvidgas, varjämte protester framläggas mot Balfourdeklarationen, i vilken Palestina betraktas som judarnas nationalhem, samt mot den hållning, som Palestinas regering intog mot araberna under de senaste oroligheterna.

Asiatiska Aristokrater.

ANTOLOGI AV ANEKDOTER.

Grosshandlaren Natan Aronovitch (till sina gäster):

— Om mitt ärade herrskap ej har något emot det, kommer min dotter nu att sjunga en sång, som hon har studerat in för professor Carabini för tjugofem kronor i timmen.

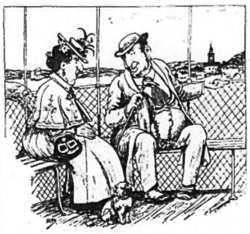

Jacob: — Repecka?
Rebecka: — Ja.
Jacob: — Ser du dette landschkap?
Rebecka: — Ja.
Jacob: — Ser du den lille tornspire där?
Rebecka: — Ja.
Jacob: — Känner du den?
Rebecka: — Nee.
Jacob: — Ach, känner du den ej, Repecka! Ser du man schkall ej blive högmotig för man förtjäner penger. Nej, Repecka, jak glömmer aldrik den lille schtadt... tet var där jak gjorde min förste lille konkurs.

Kolingens svåger: — Nä, hör nu herrn, 14 stolpar för skåpet! Försök inte! Det går inte alltid lika bra för herrarna som det gick över Röda Havet.

BO JONSSONS BORG I BJÄRKA-SÄBY.

Bland svenska herrgårdar med historiska anor intar Bjärka-Säby i Östergötland en framskjuten plats. År 1367 nämnes Bjärka för första gången i bevarade handlingar. Då tillbytte sig den ryktbare riksdrotsen Bo Jonsson Grip denna gård. Själva Bosholmen i Stångån omnämnes i äldre beskrivningar, liksom att där skulle finnas rester av en gammal borg. Tvenne gånger lät man företaga grävningar efter denna (1914 och 1915), och i dagarna föreligger i bokform resultatet av grävningarna, som redan på 1180-talet mera tillfälligtvis igångsattes för att i våra dagar fullföljas av antikvarien dr Otto Janse och avslutas av Sven Brandel (Diakonistyrelsens förlag).

Redan på 1880-talet friades på holmens västra och högsta del murar till en fristående byggnad, vilka synbarligen utgjort gårdens "fasta hus" eller borgherrens bostad. Vid grävningarna 1914 och 1915 anträffades grunder till ett flertal hus, på en del sidor sammanbundna av en ringmur. I sin redogörelse för undersökningarnas gång har Brandel — som tillsammans med antikvarien d:r Otto Janse nu avslutat grävningarna — funnit, att murarnas tjocklek ger vid handen, att de måste ha uppburit en byggnad i flera våningar. Källarvåningen har upptagits av en hel stor sal, där gjorda fynd av lerskärvor utvisa, att salen varit välvd med tegelvalv eller också att murarna till byggnadens övre våningar delvis varit av tegel. Borgstugans yttre murar ha liksom själva borgens varit uppförda av gråsten. Borgstugans bottenvåning har utgjorts av en enda odelad sal, vilken av den öppna spiseln att döma, varit ett boningsrum. De gjorda utgrävningarna visa med all tydlighet, att denna Bo Jonssons holme hyst en starkt befäst gårdsenhet med ett fritt liggande boningshus av sten samt en i nordmuren inbyggd brunn. Detta hus var skyddat av den strida och breda floden. På östra sidan fanns en förborg, och på södra sidan förmedlades förbindelsen med fastland genom en vindbrygga. Med all tydlighet har forskningen här påträffat resterna av Bo Jonssons fäste Bjärkaholm.

Elektriska Affären
Jacobsbergsgatan 29 - Stockholm
Inneh.: Ingeniör Hj. Knutsson
Tel. Norr 107 08
REKOMMENDERAS
Installationsmaterial - Radiodelar och Apparater - Alla slags elektr. rep. utföras

Äventyrliga Ädlingar.

VANITAS VANITATEM.

Erik Olsson Lowisin, landshövding i Östergötland, berättades ha lånat den östgötiske smedsonen Erik Olsson Lindeman-Lindschöld, greve i Stavsund, friherre i Hannevad, kungl. råd o. s. v. en summa av 5000 riksdaler, vilka skulle anses som gåva, ifall den senare kunde skaffa Lovisin titlarna greve och kungl. råd. Då emellertid Lindschöld avled utan att ha fullgjort detta, återfordrade Lowisin pengarna av änkan, Elisabet Isaksdotter Kock-Cronström. Då hon vägrade betala, vädjade den titelsjuke Lovisin till kungen, som helt förståndigt resolverade:

"Så länge Lovisin ej är kungligt råd, har han intet att fordra; och skulle han bli det, är valuta bekommen."

FINSK FROSSARE.

Den för sin hårdhet beryktade guvernören Klas Ersson Fleming i Finland var en mycket stor och grov karl samt ett riktigt matvrak. Det berättas, att han, förutom annan mat, plägade i ett mål äta upp en hel skinka, varför kungen (Karl Gustavsson Wasa) lär yttrat om honom: "Det ena svinet äter det andra."

I Finland har man ännu ej glömt, att Fleming lät nedhugga folket i tusental eller hopbundna dränka dem under isen på sjöarna.

A. v. G.

De lösa fynd, som gjorts under grävningarna utgöras av mynt, tegel, pilar, knivblad, krukskärvor, ben av husdjur etc. Mynten utgöras av olika brakteatrar och vitten från Wismar. Av prydnadsföremål har endast påträffats fragment bl. a. en halv spelbricka av ben. Av fynden har man kunnat sluta sig till att Bjärkaholm tillkommit tidigast omkring år 1300, samt att borgen ej kvarstått någon längre tid inpå 1400-talet. Sin egentliga livsperiod har fästet på Bosholmen haft under 1300-talets senare hälft. Redan med Bo Jonssons död förlorade den sitt egentliga värde, och jämnades med marken efter drottning Margaretas reduktion 1396.

NATIONEN
POLITISK VECKOTIDNING.
— ÖVER PARTIERNA. —

Ur 5:te årgångens innehåll:

Konungahusets härstamning. Efter medd. av gr. Wrangel, bar. Bernadotte m. fl. (N:ris 190—195.)
Bolszevikpropagandan. Av överstelöjtn. Hårleman. (N:r 190.)
Under Gyllne Korsets Banér. Redakt. programmartikel. (N:r 191.)
Le Gran Dama del Norte. Av envoyén Labougle. (N:r 191.)
Sveriges Styrka. Av envoyén Flieder. (N:r 193.)
Rikets Huvudnäring. Av Sveriges kronprins. (N:r 194.)
Effekten av höjd spannmålstull. Av professorn Jakob Eriksson. (N:r 196.)
Genom Centraleuropa. Med hertigen av Östergötland. (N:r 196.)
Varer Svenske! Av f. d. civilministern Juhlin. (N:r 197.)
Bondeförbundets Mission. Av red. Elof Eriksson. (N:r 197.)
Europeiskt Elände. Av professorn Olof Olsson. (N:r 197.)
Den svenska folkstammens bevarande. Av professor emeritus dr Ernst Almquist. (N:r 199.)

•

NATIONEN ÄR NATIONELL.
Nationens devis är:
"Vårt fosterland och dess försvar!"

Göteborg

Emil H. Andersén
GÖTEBORG
Telefon 332 18 - 332 19
Auktoriserad Revisionsbesiktningsman för elektriska anläggningar och hissar